Chú Ái Tinh Không

Contents

Chú Ái Tinh Không **6**
1. Chương 1 . . . 6
2. Chương 2 . . . 9
3. Chương 3 . . . 12
4. Chương 4 . . . 14
5. Chương 5 . . . 17
6. Chương 6 . . . 19
7. Chương 7 . . . 22
8. Chương 8 . . . 24
9. Chương 9 . . . 27
10. Chương 10 . . . 29
11. Chương 11 . . . 31
12. Chương 12 . . . 34
13. Chương 13 . . . 36
14. Chương 14 . . . 38
15. Chương 15 . . . 40
16. Chương 16 . . . 43
17. Chương 17 . . . 45
18. Chương 18 . . . 47
19. Chương 19 . . . 50
20. Chương 20 . . . 52
21. Chương 21 . . . 54
22. Chương 22 . . . 56
23. Chương 23 . . . 59
24. Chương 24 . . . 61
25. Chương 25 . . . 63
26. Chương 26 . . . 65
27. Chương 27 . . . 68
28. Chương 28 . . . 70
29. Chương 29 . . . 73
30. Chương 30 . . . 75
31. Chương 31 . . . 77
32. Chương 32 . . . 79
33. Chương 33 . . . 82
34. Chương 34 . . . 84
35. Chương 35 . . . 86
36. Chương 36 . . . 89
37. Chương 37 . . . 91
38. Chương 38 . . . 94
39. Chương 39 . . . 96
40. Chương 40 . . . 98
41. Chương 41 . . . 100

42. Chương 42 . . . 103
43. Chương 43 . . . 105
44. Chương 44 . . . 108
45. Chương 45 . . . 110
46. Chương 46 . . . 113
47. Chương 47 . . . 116
48. Chương 48 . . . 119
49. Chương 49 . . . 122
50. Chương 50 . . . 125
51. Chương 51 . . . 127
52. Chương 52 . . . 130
53. Chương 53 . . . 132
54. Chương 54 . . . 135
55. Chương 55 . . . 138
56. Chương 56 . . . 141
57. Chương 57 . . . 144
58. Chương 58 . . . 147
59. Chương 59 . . . 150
60. Chương 60 . . . 153
61. Chương 61 . . . 156
62. Chương 62 . . . 158
63. Chương 63 . . . 161
64. Chương 64 . . . 164
65. Chương 65 . . . 166
66. Chương 66 . . . 170
67. Chương 67 . . . 172
68. Chương 68 . . . 175
69. Chương 69 . . . 178
70. Chương 70 . . . 180
71. Chương 71 . . . 183
72. Chương 72 . . . 185
73. Chương 73 . . . 188
74. Chương 74 . . . 190
75. Chương 75 . . . 193
76. Chương 76 . . . 196
77. Chương 77 . . . 199
78. Chương 78 . . . 201
79. Chương 79 . . . 204
80. Chương 80 . . . 207
81. Chương 81 . . . 210
82. Chương 82 . . . 213
83. Chương 83 . . . 215
84. Chương 84 . . . 218
85. Chương 85 . . . 220
86. Chương 86 . . . 223
87. Chương 87 . . . 226
88. Chương 88 . . . 229
89. Chương 89 . . . 232
90. Chương 90 . . . 235
91. Chương 91 . . . 238
92. Chương 92 . . . 240
93. Chương 93 . . . 243
94. Chương 94 . . . 245
95. Chương 95 . . . 248

96. Chương 96 . . . 251
97. Chương 97 . . . 253
98. Chương 98 . . . 256
99. Chương 99 . . . 259
100. Chương 100 . . . 262
101. Chương 101 . . . 265
102. Chương 102 . . . 268
103. Chương 103 . . . 270
104. Chương 104 . . . 273
105. Chương 105 . . . 276
106. Chương 106 . . . 279
107. Chương 107 . . . 282
108. Chương 108 . . . 284
109. Chương 109 . . . 287
110. Chương 110 . . . 290
111. Chương 111 . . . 292
112. Chương 112 . . . 295
113. Chương 113 . . . 298
114. Chương 114 . . . 300
115. Chương 115 . . . 303
116. Chương 116 . . . 306
117. Chương 117 . . . 309
118. Chương 118 . . . 312
119. Chương 119 . . . 314
120. Chương 120 . . . 317
121. Chương 121 . . . 320
122. Chương 122 . . . 323
123. Chương 123 . . . 325
124. Chương 124 . . . 328
125. Chương 125 . . . 331
126. Chương 126 . . . 333
127. Chương 127 . . . 336
128. Chương 128 . . . 338
129. Chương 129 . . . 341
130. Chương 130 . . . 344
131. Chương 131 . . . 348
132. Chương 132 . . . 350
133. Chương 133 . . . 353
134. Chương 134 . . . 356
135. Chương 135 . . . 359
136. Chương 136 . . . 362
137. Chương 137 . . . 364
138. Chương 138 . . . 367
139. Chương 139 . . . 370
140. Chương 140 . . . 373
141. Chương 141 . . . 376
142. Chương 142 . . . 378
143. Chương 143 . . . 381
144. Chương 144 . . . 383
145. Chương 145 . . . 386
146. Chương 146 . . . 388
147. Chương 147 . . . 391
148. Chương 148 . . . 394
149. Chương 149 . . . 396

150. Chương 150 399
151. Chương 151 403
152. Chương 152 405
153. Chương 153 408
154. Chương 154 411
155. Chương 155 414
156. Chương 156 416
157. Chương 157 419
158. Chương 158 422
159. Chương 159 425
160. Chương 160 427
161. Chương 161 430
162. Chương 162 432
163. Chương 163 435
164. Chương 164 437
165. Chương 165 440
166. Chương 166 443
167. Chương 167 446
168. Chương 168 448
169. Chương 169 451
170. Chương 170 454
171. Chương 171 457
172. Chương 172 459
173. Chương 173 462
174. Chương 174 465
175. Chương 175 468
176. Chương 176 471
177. Chương 177 474
178. Chương 178 476
179. Chương 179 480
180. Chương 180 482
181. Chương 181 485
182. Chương 182 488
183. Chương 183 491
184. Chương 184 494
185. Chương 185 497
186. Chương 186 500
187. Chương 187 502
188. Chương 188 505
189. Chương 189 508
190. Chương 190 510
191. Chương 191 513
192. Chương 192 517
193. Chương 193 519
194. Chương 194 522
195. Chương 195 525
196. Chương 196 528
197. Chương 197 530
198. Chương 198 533
199. Chương 199 536
200. Chương 200 539
201. Chương 201 541
202. Chương 202 544
203. Chương 203 547

204. Chương 204 549
205. Chương 205 552
206. Chương 206 555
207. Chương 207 557
208. Chương 208 560
209. Chương 209 563
210. Chương 210 565
211. Chương 211 568
212. Chương 212 571
213. Chương 213 573
214. Chương 214 576
215. Chương 215 579
216. Chương 216 581
217. Chương 217 584
218. Chương 218 587
219. Chương 219 590
220. Chương 220 592
221. Chương 221 595
222. Chương 222 597
223. Chương 223 600
224. Chương 224 603
225. Chương 225 605
226. Chương 226 608
227. Chương 227 611
228. Chương 228 613
229. Chương 229 616
230. Chương 230 619
231. Chương 231 621
232. Chương 232 624
233. Chương 233 627
234. Chương 234 629
235. Chương 235 632
236. Chương 236 635
237. Chương 237 637
238. Chương 238 640
239. Chương 239 642
240. Chương 240 645
241. Chương 241 647
242. Chương 242 650
243. Chương 243 652
244. Chương 244 655
245. Chương 245 658
246. Chương 246 661
247. Chương 247 663
248. Chương 248 666
249. Chương 249 668
250. Chương 250 671
251. Chương 251 674
252. Chương 252 676
253. Chương 253 679
254. Chương 254 681
255. Chương 255 684
256. Chương 256 687
257. Chương 257 689

258. Chương 258 692
259. Chương 259 695
260. Chương 260 698
261. Chương 261 701
262. Chương 262 704
263. Chương 263 707
264. Chương 264 710
265. Chương 265 713
266. Chương 266 716
267. Chương 267 719
268. Chương 268 722
269. Chương 269 725
270. Chương 270 727
271. Chương 271 730
272. Chương 272 733
273. Chương 273 735
274. Chương 274 738
275. Chương 275 741
276. Chương 276 744
277. Chương 277 747
278. Chương 278 749
279. Chương 279 752
280. Chương 280 756
281. Chương 281 758
282. Chương 282 762
283. Chương 283: Hoàn Chính Văn 764

Chú Ái Tinh Không

Giới thiệu
Thể loại: đam mỹ, trọng sinh, tương lai, cơ giáp, tinh tế, quân lữ văn, mỹ công x cường thụ, 1×1, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chu-ai-tinh-khong

1. Chương 1

Editor: Nguyệt

"Ariel!!! Không!!!!"

Trơ mắt nhìn chiếc cơ giáp màu lam đậm cách đó không xa bị phi thuyền của quân mai phục dùng chủ pháo bắn phá, vỡ thành từng mảnh nhỏ, Chung Thịnh đau đớn gào lên cái tên vẫn giấu sâu trong lòng.

Không phải trưởng quan, không phải ngài thiếu tướng, mà là Ariel.

Là người anh thầm mến nhiều năm, nhưng chưa bao giờ nói ra – Ariel.

Hai mắt Chung Thịnh đong đầy nước mắt, trái tim đau nhức tưởng như khiến anh hận không thể chết đi.

Tại sao?

Rốt cuộc là tại sao?

Tại sao ở nơi tiểu thư Elenna hẹn bọn họ lại có quân địch mai phục?

Chung Thịnh không hiểu, rõ ràng tiểu thư Elenna là vị hôn thê của Ariel, chẳng mấy nữa mà hai người sẽ kết hôn, vậy vì sao cô ấy lại bán đứng Ariel?

Chung Thịnh hận. Anh hận Elenna, đã có được người đàn ông hoàn mỹ nhất trên thế giới, vậy mà lại phản bội. Đó là người đàn ông anh muốn cũng không được, mà cũng không dám muốn. Đó là quan chỉ huy trẻ tuổi nhất liên bang. Một người tài năng ngút trời như thế, không ngã xuống nơi chiến trường, lại chết vì âm mưu quỷ kế thế này, đây là một sự sỉ nhục không cách nào hình dung được!!!

Muốn mà không được, có được lại không quý trọng. Giờ phút này, Chung Thịnh vô cùng hối hận. Nếu anh phát hiện ra quỷ kế của Elenna, nếu anh thành thật bày tỏ lòng mình, có khi nào … mọi chuyện sẽ khác không?

Nếu … Nếu có "nếu" ….

Chung Thịnh vô lực che lại hai mắt, từng giọt nước mắt theo kẽ tay tràn ra, rơi lên bàn điều khiển. Không có sự điều khiển của chủ nhân, chiếc cơ giáp đầy mình thương tích nay cứ thế đứng lặng yên.

Chiếc cơ giáp đột nhiên dừng công kích làm địch nhân vây công nó chần chờ trong giây lát. Chiếc cơ giáp hai màu đỏ đen xen nhau này dưới tình thế bị năm cơ giáp bao vây mà vẫn xử lý được hai trong số đó. Tuy nó đã mất đi gần như một nửa động lực, nhưng ba chiếc cơ giáp còn lại vẫn không dám coi thường.

Tình hình chiến đấu đột ngột thay đổi, cho dù không hiểu hành động của chiếc cơ giáp này, nhưng một giây sau, ba cơ giáp còn lại đồng thời mở hệ thống vũ khí quang năng.

Ba cột sáng chói mắt hiện lên, chiếc cơ giáp hai màu đỏ đen bị nổ thành mảnh nhỏ. Chung Thịnh chỉ cảm thấy có ngón lửa nóng rực nuốt chửng lấy mình trong nháy mắt …

Ariel, tôi đến đây …

o0o

"Chung Thịnh, Chung Thịnh, dậy mau! Nhanh lên! Muộn rồi đấy, hôm nay là ngày đi học cuối cùng. Dậy nhanh lên!" – Có tiếng nói cứ sa sả truyền vào tai anh.

Chung Thịnh chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy một mảng mơ hồ. Anh dùng sức chớp chớp, khóe mắt tràn ra vài giọt nước làm tầm nhìn dần rõ hơn.

Trên trần nhà là những hoa văn anh đã nhìn ngắm vô số lần. Chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, trên bức tường bên cạnh dán một tờ poster chiêu sinh rất lớn của trường quân đội Đệ Nhất.

Ngón tay giật giật, sờ soạng xuống khe hở giữa ván giường và tường, ở nơi đã sờ đến biết bao lần, anh chạm đến cái lỗ nhỏ mà mình đào ra mỗi lúc nhàm chán.

"Chung Thịnh, cậu nghĩ gì đấy? Nhanh lên." Một cái đầu bù xù đột nhiên xuất hiện trước mắt anh, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn anh.

"Cậu không định đi muộn thật chứ? Cậu là học trò mà ông già kia tâm đắc nhất, ba năm trời chưa từng đi muộn về sớm. Muốn phá lệ vào ngày cuối cùng hả?"

Chung Thịnh ngơ ngác nhìn gương mặt có phần xanh xao trước mắt, môi giật giật: "Hạng Phi?"

"Tớ đây. Này, cậu sao thế?" – Chú ý tới vẻ giật mình của Chung Thịnh, thanh niên kia không được tự nhiên sờ sờ mặt mình – "Trên mặt tớ có gì sao?"

"Sao cậu …" lại ở đây?

Cổ họng Chung Thịnh khô rát. Anh nhìn Hạng Phi trước mắt, có cảm giác như mình đang mơ.

Đích thật là Hạng Phi, người bạn tốt nhất của anh, thuộc bộ tham mưu quân khu V. Đáng ra cậu ấy phải ở sở chỉ huy của quân khu V chứ sao lại ở đây?

"Sao cái gì? Chung Thịnh, hôm nay cậu làm sao vậy?" – Hạng Phi thấy Chung Thịnh là lạ mà khó hiểu.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, mặt cậu lập tức biến sắc. Cậu kéo Chung Thịnh ra khỏi giường, cầm bộ quần áo để bên cạnh ném lên mặt anh, gào lên: "Đừng có lằng nhằng nữa, thay quần áo mau lên. Hôm nay là tiết học cuối cùng của ông già ấy. Hôm qua ông ấy còn cố ý nhấn mạnh là nếu hôm nay ai đến muộn thì sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết đấy!"

Lúc nói đến 'sống không bằng chết", cậu còn rùng mình một cái, rõ ràng là rất có kinh nghiệm với hậu quả của những lời này.

Phì.

Chung Thịnh không nhịn được bật cười. Năm đó, lúc Hạng Phi vừa vào học, bởi vì nghịch ngợm mà không ít lần cậu bị các thầy cô dạy dỗ, sau đấy mỗi lần gặp các thầy cô đều như chuột thấy mèo vậy.

"Còn cười! Còn cười!" Hạng Phi bị Chung Thịnh cười thẹn đến đỏ cả mặt. Cậu tóm cổ Chung Thịnh dùng sức lắc lấy lắc để: "Cười nữa là cả hai chúng ta đều bị muộn, cho cậu nếm thử sự lợi hại của các thầy cô!!!"

"Được, được, tớ không cười." Chung Thịnh vội nghiêm mặt, nhảy từ trên giường xuống, nhìn thoáng qua đồng hồ thấy vẫn còn thời gian thì đi vào phòng tắm.

Dấp nước lên mặt, dùng sức lau một hồi. Nhìn khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ trong gương, Chung Thịnh bắt đầu ngẩn người. Dưới cái đầu tóc nâu ngắn lộn xộn do mới tỉnh ngủ là đôi mày kiếm dày rậm, cặp mắt ưng sắc bén mang vài phần thành thục không phù hợp với tuổi tác, sống mũi cao thẳng, môi dày, khuôn mặt hơi có vẻ lạnh lùng đã bớt dần nét ngây ngô của tuổi niên thiếu.

Chung Thịnh cúi đầu, trên cánh tay màu lúa mạch dính đầy những giọt nước. Anh đưa tay sờ mặt mình, người trong gương cũng làm ra động tác y hệt.

"Mười tám tuổi … sao?" – Chung Thịnh lẩm bẩm, nhìn người trong gương mà có chút mờ mịt.

Anh đã chết, chuyện này không thể nghi ngờ. Dưới tình huống như vậy, anh không có khả năng còn sống. Nhưng lúc này đây anh lại đang sống sờ sờ. Chẳng lẽ những tháng ngày đã qua đó đều chỉ là một giấc mơ?

"Ariel …" Vô thức gọi cái tên ẩn sâu trong lòng, hình ảnh chiếc cơ giáp màu lam đậm bị những chùm sáng trắng xé thành mảnh nhỏ dồn dập ùa về trong trí óc.

Cơn đau như bị xé rách truyền từ ngực đến làm anh run rẩy toàn thân. Cho dù là mộng, cái tên đó sớm đã khắc vào nơi sâu thẳm nhất trái tim anh.

Tỉnh ngộ lại từ trong bi thương, bên tai nghe tiếng réo tràn đầy sức sống của Hạng Phi, Chung Thịnh cong khóe môi cười cười. Khuôn mặt lạnh lùng nháy mắt bị ý cười hòa tan.

Ariel! Hiện tại Ariel còn sống!

Anh nhìn người trong gương cũng lộ ra vẻ tươi cười, tay nắm thật chặt.

Sống lại là thêm một cơ hội nữa. Ta sẽ không bỏ qua!

"A a a a! Chung Thịnh, chúng ta chết chắc rồi, thật sự chết chắc rồi!" – Tiếng Hạng Phi nghe cứ như một con gà trống sắp bị treo cổ.

Chung Thịnh không chịu nổi sự quấy rầy của cậu, cuối cùng mở cửa, đồng thời, tay mắt lanh lẹ cản lại nắm tay đương nện xuống không kịp thu thế của Hạng Phi.

“Mặc quần áo, xuất phát.” Không đợi Hạng Phi mở miệng, Chung Thịnh đã mỉm cười chặn họng cậu.

“Bây giờ xuất phát nhất định là không bắt được xe rồi …” – Hạng Phi mang vẻ mặt cầu xin, nói nhỏ.

“Tớ có cách.” Chung Thịnh nhướn mày, cười cười, mặc quần áo vận động rồi lôi kéo Hạng Phi ra ngoài.

Hạng Phi bất đắc dĩ nhún vai. Thôi quên đi, anh bạn này của cậu đã nói là có cách thì nhất định sẽ có cách. Mà cho dù cậu ta bảo hết cách thì cũng đành phải chấp nhận vậy thôi, đằng nào thì xe bus đã đi rồi, giờ nói gì cũng không kịp.

Hỏi cậu tại sao không đi trước ư? Đùa à, cậu và Chung Thịnh quen nhau mười mấy năm trời, sao có thể chỉ vì tránh bị một ông thầy trừng phạt mà bỏ mặc anh em được.

Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu! Đây chính là lời thề của hai người khi kết làm anh em ở hậu viện trại trẻ mồ hôi năm đó.

Ủ rũ đi tháng máy từ tầng hai mươi tám xuống, Hạng Phi vừa lúc thấy được cách đó xa xa là chiếc xe bus huyền phù biến mất ở cuối đường hầm.

Nơi bọn họ ở là khu nhà phúc lợi chính chủ cấp cho trẻ em mồ côi không nơi nương tựa, cách nội thành rất xa. Ở nơi thế này, cách nhanh nhất để đến trường học của họ chính là cái xe bus bình thường kia, nếu bỏ lỡ thì phải chờ một giờ sau mới có chuyến khác. Nhưng từ giờ cho đến lúc vào học chỉ còn chưa đầy một tiếng, nói cách khác, hai người chắc chắn bị muộn rồi.

2. Chương 2

Editor: Nguyệt

“Xong rồi! Chết chắc rồi!” Hạng Phi than thở với Chung Thịnh. Dù sao cậu bị mấy ông già dạy dỗ không chỉ một hai lần, còn thằng nhỏ Chung Thịnh ngoan ngoãn này ba năm trời chưa một lần vào muộn về sớm, giờ thì xong rồi. Quan trọng hơn là khoản tiền học bổng dành cho học sinh ưu tú kia …

“Tớ nói là có cách, cậu không tin sao?” – Chung Thịnh nhướn mày, cười mà như không cười nhìn Hạng Phi.

Hạng Phi rùng mình.

Không ổn! Trong lòng cậu lập tức vang lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt.

Cái tên Chung Thịnh này bình thường trông thành thật, nhưng một khi quậy thì sẽ quậy cho ra trò. Hơn nữa, mỗi lần cậu ta cười thế này là mình lại gặp chuyện không may.

“Tớ nói này, A Thịnh à …” – Hạng Phi cười nịnh nót, xán lại gần.

“Hừ!” – Chung Thịnh hừ mũi.

“Gì chứ, cậu xem, tớ sao có thể không tin cậu được.” – Hạng Phi nịnh nọt bóp vai cho Chung Thịnh – “Chúng ta làm anh em nhiều năm, cậu còn không hiểu tớ sao. Tớ chỉ thuận mồm nói thế thôi mà.”

“Biến!” Chung Thịnh cười mắng, đá cậu một cái. “Đi theo tớ.”

“Tuân lệnh! Trưởng quan!” – Hạng Phi đứng nghiêm, cười hì hì nói.

Chung Thịnh xoay người đi về phía đường hầm trên không, chưa đi được hai bước thì đột nhiên ngừng lại.

Hạng Phi đi phía sau không kịp phản ứng, thiếu chút nữa là va vào người anh.

Chung Thịnh quay đầu lại, nhìn trên nhìn dưới cậu một hồi, sau đó lộ ra một nụ — ờ, theo cách nói của Hạng Phi thì là — cười gian, rồi xoay người đi tiếp.

Hạng Phi đứng tại chỗ không hiểu ra sao. Cậu cúi đầu nhìn mình, trên người là chiếc áo sơmi kẻ ô vuông, phía dưới là cái quần bò bó sát người, ăn mặc rất bình thường. Cậu không hiểu tại sao Chung Thịnh lại lộ ra nụ cười khiến cậu rợn người như thế.

"Nghĩ gì đấy, đi thôi." – Đi cách cậu một khoảng, Chung Thịnh quay đầu lại gọi.

Hạng Phi gãi đầu, nhún vai, vội vàng đuổi theo Chung Thịnh.

"A Thịnh, cậu đi đường hầm trên không làm gì?" – Hạng Phi vào thang máy lên đường hầm trên không với Chung Thịnh, khó hiểu hỏi.

"Đương nhiên là đi học." – Chung Thịnh tựa vào vách tường, lười biếng nói.

"Đến trường?" – Hạng Phi trố mắt ra. Cậu không nghe lầm chứ? Chung Thịnh định đến trường bằng đường hầm trên không?

Đường hầm trên không thực ra là một phương tiện dùng để cổ vũ toàn dân tập thể dục. Nó giống như đường ống nước thông suốt cả thành phố. Đương nhiên, khác với đường ống dẫn nước, đường hầm này lơ lửng trên không trung thành phố. Hơn nữa, trong đường hầm, ngoại trừ phương tiện chuyên dụng và xe huyền phù mini ba người, nó không cho phép phương tiện nào khác đi vào. Đương nhiên, cũng từng có người muốn lợi dụng đường hầm trên không để tránh giờ cao điểm trong thành phố. Đáng tiếc, trừ phi là người bệnh, nếu không bất cứ ai muốn lên xe chuyên dụng đều phải trả giá rất đắt.

Cái gọi là giá đắt ấy mà, nếu Hạng Phi và Chung Thịnh đồng thời đi xe tới trường học, vậy tối thiểu trong vòng nửa năm hai người đừng mong nghĩ tới chuyện ăn thịt.

Hạng Phi cực kỳ buồn rầu. Tuy rằng nếu hôm nay đi trễ, học bổng của Chung Thịnh sẽ bay mất. Nhưng vì một cái học bổng mà chi một khoản tiền lớn như thế, có ngu mới làm.

Chung Thịnh liếc nhìn, thấy Hạng Phi nuốt nước miếng, vẻ mặt gian gian nhìn mình, không khỏi bật cười trong lòng. Tên này sẽ không nghĩ là mình muốn dùng xe chuyên dụng để đến trường chứ? Khà khà, cho dù cậu ta có muốn thì mình cũng không đồng ý.

"À …" Kể ra thì, Hạng Phi rất ít khi phản đối quyết định của Chung Thịnh, nhưng sự tình liên quan đến sinh hoạt phí của nửa năm trời khiến cậu không khỏi phải cẩn thận suy tính một phen.

Đinh!

Cửa thang máy mở, Chung Thịnh kéo Hạng Phi còn đang phân vân có nên phản bác ý kiến của anh hay không ra ngoài.

"Nghĩ gì thế, chạy mau!" Chung Thịnh rốt cuộc không nhịn được bật cười, dùng bả vai đẩy Hạng Phi, làm đầu tàu gương mẫu chạy lên trước.

Nhìn Chung Thịnh đã bắt đầu chạy tới trường học, Hạng Phi bấy giờ mới thở dài nhẹ nhõm, may mắn … sinh hoạt phí vẫn còn.

Nhưng rất nhanh sau đó, sắc mặt của cậu lại trắng bệch, trừng trừng nhìn bóng dáng Chung Thịnh, vẻ mặt bi phẫn.

Aaaaaaaaaaaa!

Cuối cùng cậu cũng phản ứng kịp. Nếu không đi xe huyền phù vậy có nghĩa là bọn họ phải chạy bộ đến trường học. Tuy rằng lộ tuyến đường hầm trên không ngắn hơn lộ tuyến của xe bus huyền phù một chút, nhưng nó cũng dài chừng ba mươi km. Phải chạy ba mươi km trong vòng một giờ, cậu sẽ hộc máu! Cậu nhất định sẽ hộc máu!!

Quan trọng hơn là, cậu không chạy được!

Cậu tin tưởng, lấy tính cách còn tiết kiệm hơn cả cậu của Chung Thịnh thì tuyệt đối sẽ không đi xe chuyên dụng. Trời ạ, sao vừa rồi cậu lại nghĩ cậu ta định đi xe chuyên dụng chứ? Nhất định là hôm nay cậu chưa tỉnh ngủ rồi.

"Nếu cậu không chạy nhanh thì bị muộn thật đấy." – Chung Thịnh chạy được một quãng, thấy Hạng Phi không đuổi kịp thì quay đầu lại hô.

Hạng Phi khóc không ra nước mắt, đành ôm nỗi lòng tràn ngập bi phẫn đuổi theo.

"Chung Thịnh, cậu cố ý!"

"Sao?"

"Ba mươi km đấy, chạy trong vòng một giờ, cậu lấy mạng tớ đi cho rồi!" Hạng Phi vừa chạy vừa oán giận.

"Yên tâm, nếu tớ nói không thành vấn đề thì nhất định không thành vấn đề." – Chung Thịnh đáp với vẻ lão luyện.

Nói đùa, một giờ chạy ba mươi km với một chiến sĩ cơ giáp đã qua huấn luyện thì chẳng khác nào bữa ăn sáng. Đừng nói là ba mươi km, hành quân năm mươi km thêm phụ trọng anh cũng hoàn thành được. Đương nhiên, đấy là anh của đời trước, sau khi nhập ngũ chính quy và được huấn luyện.

Đời này anh mới mười tám tuổi. Hơn nữa, bởi vì bọn họ là trẻ mồ côi, dựa vào trợ cấp của chính phủ sống qua ngày, thịt cá rau dưa ăn cho no bụng tuy không thành vấn đề nhưng về mặt dinh dưỡng thì kém nhiều. Thế nên, trước mắt, thể trạng của anh và Hạng Phi bây giờ còn chẳng so được với học viên trường quân đội chứ đừng nói gì đến bộ đội chính quy. Với lại, hai người chưa từng được huấn luyện nghiêm chỉnh, muốn chạy xong ba mươi km trong một giờ vẫn là chuyện rất khó. May thay, những kỹ xảo đời trước anh học vẫn còn đó, nhất định có thể đạt được mục tiêu này.

Chẳng qua …

Quay đầu nhìn Hạng Phi vẻ mặt cầu xin nhưng vẫn chạy theo sau mình, khóe môi Chung Thịnh hơi giương lên. Chỉ e phải chịu chút mệt nhọc rồi.

"Làm như tớ nói." Nhân lúc thể lực còn dồi dào, Chung Thịnh bắt đầu giảng giải cách hô hấp, cách dồn sức vào chân khi chạy bộ.

Hạng Phi nửa tin nửa ngờ làm theo, quả nhiên thoải mái hơn nhiều.

"Ha, A Thịnh à, cậu học mấy thứ này ở đâu thế?"

"Trên mạng." – Chung Thịnh cười tủm tỉm nói.

"Hả?" Hạng Phi hồ nghi nhìn anh. Trên mạng có dạy những kiến thức chuyên nghiệp thế này sao?

Đang lúc cậu định mở miệng hỏi, mặt Chung Thịnh lại trầm xuống: "Đừng lãng phí thể lực nữa. Dù có mấy phương pháp đó, chúng ta muốn chạy xong ba mươi km cũng không nhẹ nhàng đâu."

Hạng Phi lập tức ngậm miệng. Quả thật, dù có phương pháp nhưng cậu cũng chỉ mới tiếp xúc, muốn hoàn toàn làm theo nó nhất định phải kiên trì rèn luyện trong thời gian dài, ghi nhớ toàn bộ vào trong xương, hình thành phản xạ có điều kiện, có thế mới đạt tới mức dùng ít sức nhất.

Thấy Hạng Phi thành thật chạy sau mình, vừa cân nhắc những gì mình dạy vừa điều chỉnh bước chân, Chung Thịnh khẽ mỉm cười. Hạng Phi vẫn luôn rất thông minh, lại chịu khó. Đời trước, cậu có thể vào được bộ tham mưu quân khu V hoàn toàn là nhờ cố gắng của bản thân. Đương nhiên, nếu không thế thì cậu đã không thể trở thành bạn tốt của Chung Thịnh. Vật họp theo loài, tuy tính cách hai người rất khác nhau, nhưng ở một vài phương diện thì lại hoàn toàn giống nhau.

Ngẩng đầu nhìn vầng dương treo cao trên bầu trời, Chung Thịnh chung quy vẫn có cảm giác không thật. Nhưng mặc kệ thế nào, dù chỉ là năm mơ, anh cũng sẽ không lãng phí cơ hội lần này.

Hít thật sâu một hơi, nhìn con đường phía trước, Chung Thịnh đột nhiên tăng tốc chạy vọt lên. Hạng Phi theo sau cũng lập tức đuổi theo. Thay đổi tốc độ đột ngột làm cho hơi thở cậu mới vừa điều chỉnh lại hỗn loạn, suýt thì té ngã.

3. Chương 3

Editor: Nguyệt

"Ha ha ha!" Chung Thịnh lớn tiếng cười sang sảng khiến một số người chạy chậm quanh đó nhìn với ánh mắt khác thường.

"Thật là, không biết A Thịnh hôm qua có ăn nhầm cái gì làm đầu óc có vấn đề không …" – Hạng Phi nói thầm.

Chung Thịnh tai thính mắt tinh tất nhiên nghe được lời này của Hạng Phi. Nhưng anh chỉ híp mắt lại, bất tri bất giác tăng tốc độ thêm vài phần.

o0o

Một giờ sau.

Cơ sở giáo dục trung học cấp ba của thành phố Tàn Nguyệt.

Một ông già tóc hoa râm tinh thần minh mẫn đang thảnh thơi ngồi trên ghế ngoài phòng học, quang não ở cổ tay mở ra, trên màn hình hiển thị một loạt tin tức. Thoạt trông tưởng ông đang xem, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng quét nhìn cửa thang máy.

Tiếng chuông báo vào tiết một sắp vang lên, ông nhìn ghế trống trong phòng học, trên mặt lộ ra vài phần lo lắng.

Reng

Chuông rút cuộc cũng vang. Ông lão đứng dậy, chuẩn bị vào phòng học.

Đột nhiên, ánh mắt ông nhìn về phía thang máy, bắt gặp hai học sinh duy nhất chưa có mặt cuối cùng cũng lộ diện.

Chuẩn xác bước vào phòng học trước khi tiếng chuông chấm dứt, nhận lấy cái nhìn kinh ngạc của cả lớp, Chung Thịnh không khỏi xấu hổ.

"Khụ!" – Ông lão vào lớp, ho nhẹ một tiếng.

Loáng cái, tất cả học sinh lập tức ngồi nghiêm chỉnh, mắt không chớp nhìn thẳng phía trước.

Cảnh tượng rất quen thuộc.

Chung Thịnh nhịn không được cong cong khóe môi.

"Chung Thịnh!"

"Có!" Chung Thịnh đứng nghiêm theo phản xạ, rồi lập tức nhớ ra không phải đang ở trong quân đội, nhất thời đổ mồ hôi trong lòng.

Ông lão đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trong mắt hiện lên ý cười.

"Cậu ta bị làm sao vậy?"

Ông lão chỉ Hạng Phi được Chung Thịnh kéo lê vào lớp học như thi thể.

"Hạng Phi cậu ấy bị kiệt sức, nghỉ ngơi một hồi là khỏe thôi ạ." – Chung Thịnh lớn tiếng trả lời. Vốn dĩ anh đã tính rồi, bằng vào kinh nghiệm của anh, chạy xong ba mươi km với thể trạng hiện tại dù hơi miễn cưỡng nhưng không thành vấn đề. Còn Hạng Phi thì thảm rồi, gần như ngay lúc bọn họ dừng lại, bước vào thang máy thì cậu ngất đi, Chung Thịnh có gọi thế nào cũng không tỉnh.

Đương nhiên, Chung Thịnh tuyệt đối không thừa nhận rằng vì Hạng Phi nói xấu mình mà lẳng lặng đẩy nhanh tốc độ hơn so với tính toán, lộ trình cũng xa hơn một chút …

"Kiệt sức?" – Ông lão ngạc nhiên. Ông nhìn Hạng Phi được Chung Thịnh thả vào ghế ngồi, tuy tỉnh mà không động đậy nổi, có chút nghi hoặc.

Hai thằng con trai rốt cuộc làm cái gì mà để đến nỗi kiệt sức?

Nếu đang ở trong quân đội, thì xuất hiện tình trạng kiệt sức là chuyện bình thường. Nhưng Chung Thịnh và Hạng Phi chỉ là hai học sinh của một trường giáo dục phổ thông bình thường, sao lại kiệt sức?

Hơn nữa, dù không hiểu ra sao, ông vẫn nhìn ra Chung Thịnh tiêu hao thể lực rất nhiều. Hai đứa này mới sáng ngày ra rốt cuộc đã làm gì?

Ông lão ngờ vực nhìn Chung Thịnh. Vừa rồi khi ông gọi tên Chung Thịnh, phản ứng của cậu thật thú vị. Thằng bé thành thật nghe lời trong ấn tượng của ông dường như có gì đó khác trước …

Dẫu rất tò mò với chuyện của hai người, ông lão vẫn quyết định để chuyện này đến sau giờ học. Hiện tại là giờ lên lớp, tất cả những chuyện không liên quan đến học tập đều gác sang một bên.

Sau khi một tiết lý luận cơ bản chấm dứt, ông lão nhìn Hạng Phi miễn cưỡng có thể ngồi vững còn cánh tay vẫn không ngừng run rẩy, lại nhìn Chung Thịnh đã gần như hoàn toàn khôi phục lại bình thường, trong mắt lướt qua tia khác thường.

"Chung Thịnh, Hạng Phi, giờ nghỉ trưa đến phòng làm việc của tôi."

"Vâng." Chung Thịnh tính đứng nghiêm theo phản xạ, may là đúng lúc dừng lại. Nhưng động tác có chút cứng ngắc này vẫn lọt vào mắt ông lão làm ông ngạc nhiên một phen.

Nhìn ông lão ra khỏi phòng học, trong lớp lập tức sôi trào. Đều là những cô cậu học trò mười tám mười chín tuổi, đương cái tuổi tò mò, thấy Chung Thịnh ba năm trời chưa từng đi muộn về sớm, đến ngày cuối cùng lại suýt bị muộn, còn cả Hạng Phi mệt bở hơi tai, trông như đống bùn nhão, đám con trai tất nhiên là xúm vào truy hỏi liên hồi.

"Ha, anh đây chạy một đường từ nhà đến trường dọc theo đường hầm trên không đấy." Trông Hạng Phi có vẻ chật vật, nhưng sắc mặt lại đắc ý không tả nổi.

"Chỉ tốn một giờ." – Cậu lại bổ sung.

"Từ nhà cậu?" Một cậu bạn học quen Hạng Phi giật mình há hốc mồm, miệng há to đủ nhét hai quả trứng gà.

"Nhà nó ở đâu?" – Một cậu bạn không biết tình hình vội vàng hỏi.

"Tiểu khu phúc lợi số 3." – Hạng Phi kiêu ngạo đáp.

Mấy đứa nhanh tay lập tức mở quang não, tra tìm tính toán một hồi, khi kết quả 30.15 km hiện ra trước mặt, tất cả mọi người đều choáng váng.

Một giờ chạy ba mươi km, đối với bọn họ đây là nhiệm vụ tuyệt đối không thể hoàn thành. Đương nhiên, bọn họ cũng biết thành tích này trong quân đội liên bang thì chẳng là gì. Nhưng đừng quên, hai người bọn họ mới chỉ là hai cậu học sinh mười tám tuổi, chưa trải qua huấn luyện đặc biệt, chưa học cách thức rèn luyện thể thuật chuyên nghiệp, mà đạt được thành tích như thế, trong lứa những người cùng tuổi xuất thân gia đình bình dân có thể xem như kỳ tích rồi.

Từ bao giờ mà Chung Thịnh thành thật nghe lời trong mắt các giáo viên, chín chắn đáng tin cậy trong mắt bạn học, trở nên lợi hại như thế?

Ngoại trừ các bạn học, ông lão đứng ngoài phòng học không xa nghe thế cũng ngạc nhiên.

Không thể không nói, hôm nay, hai cậu học trò này làm ông rất kinh ngạc, còn hơn cả ba năm trời ông giảng dạy ở cơ sở giáo dục trung học này. Với thân phận cùng những trải nghiệm của ông, chuyện có thể khiến ông kinh ngạc thật sự không nhiều.

Hạng Phi ở bên kia vẫn đang tự biên tự diễn, làm một đám các cô bé nhìn với ánh mắt sao nhỏ bay tứ tung. Chung Thịnh thì khéo léo chuyển các bạn học hỏi thăm tình hình sang bên Hạng Phi. Dù sao cậu cũng rất hứng thú với chuyện này, dù bị kéo lê vào trường có hơi mất mặt, nhưng với thành tích chói lọi chạy ba mươi km trong một giờ, chút mất mặt ấy không lấp được sự đắc ý của cậu.

Mặt mang ý cười, Chung Thịnh nhìn những học sinh líu ríu nói cười, trêu đùa nhau xung quanh. Những gương mặt bao phủ trong lớp màng ký ức nay lại hiện về thật sống động.

Bỗng thấy mũi mình cay cay, anh hơi cúi đầu, để tóc trên trán che đi đôi mắt đỏ hoe.

"Chung Thịnh, cậu sao thế?" Thấy Chung Thịnh gục đầu xuống có vẻ không ổn, một bạn nữ sinh ngồi bên cạnh quan tâm hỏi han.

"Không sao, chỉ là nghĩ tới hôm nay là buổi học cuối cùng, sau này chúng ta chia xa, nên có chút thương cảm thôi." – Chung Thịnh khẽ mỉm cười, nói với cô.

Cô nữ sinh này lạc quan hơn nhiều, cười sang sảng vỗ vai Chung Thịnh: "Ầy, sợ cái gì. Lớp mình đa phần đều ở Tàn Nguyệt, mà dù không thể vào cùng một trường vẫn có thể thường xuyên tụ tập mà."

"Phải nhỉ." Chung Thịnh cũng giãn mặt, nở nụ cười. Nhưng anh biết, hai tháng nữa anh sẽ vĩnh viễn rời khỏi tinh cầu này, ít nhất trong vòng sáu năm tới không thể trở về.

Một buổi sáng ngắn ngủi, các thầy cô nói là học, nhưng thực tế thì chủ yếu là giới thiệu một số điều cần chú ý cùng kỹ xảo khi đi thi. Dù mấy kỹ xảo này họ đã lặp đi lặp lại cả ngàn lần trong nửa năm nay, nhưng mỗi học sinh đều rất chăm chú lắng nghe.

Một tháng sau, những học sinh này sẽ bước vào trường thi, cố gắng đỗ được ngôi trường trong mộng, hướng tới tương lai của riêng mình.

"Chúc các em thành công!" Thầy giáo cuối cùng mỉm cười chúc phúc cho các học sinh, đồng thời đặt một dấu chấm tròn cho đời học sinh bốn năm trời của họ.

Tất cả học sinh đều đứng lên vui vẻ tiễn biệt thầy giáo. Chuyện tương tự cũng diễn ra ở khắp các hành lang, lớp học.

"Tháng sau chúc may mắn!"

"Tháng sau chúc may mắn!"

4. Chương 4

Editor: Nguyệt

Mỗi học sinh đều chào tạm biệt và chúc may mắn bạn bè của mình. Chung Thịnh sau khi nhận được vô vàn lời chúc liền kéo Hạng Phi đi tới phòng làm việc của thầy Kiều.

Sửa sang y phục của mình một chút, Chung Thịnh hít thật sâu.

"Chỉ gặp thầy một lúc thôi mà, cậu có cần khẩn trương thế không?" – Hạng Phi đứng bên cạnh gãi đầu, khó hiểu hỏi.

Văn phòng thầy Kiều cậu cũng tới vài lần rồi, chẳng qua lý do khác với Chung Thịnh thôi. Mỗi lần Chung Thịnh đến đều được khen ngợi, khích lệ. Còn làm nhân vật phản diện điển hình như Hạng Phi đây, mỗi lần đến đều … Không được! Không thể nghĩ tiếp nữa, tóc gáy sắp dựng đứng lên rồi.

Chung Thịnh trắng mắt liếc nhìn cậu. Nếu như là anh trước đây thì khẳng định là không khẩn trương. Bởi vì trong ấn tượng của anh, thầy Kiều chỉ là một thầy giáo có hơi nghiêm khắc thôi. Với lại, thầy có ấn tượng tốt về anh nên lần nào gặp cũng cười tủm tỉm. Nhưng sống lại một lần, có mười mấy năm kinh nghiệm trong quân đội, anh dễ dàng nhìn ra được từ cách đi đứng đến cách nói chuyện của thầy Kiều đều toát ra khí chất quân nhân rất mãnh liệt. Chính loại khí chất này khiến anh sinh ra ảo giác người anh sắp gặp không phải một thầy giáo, mà là một thượng cấp của mình. Vì muốn để lại cho thượng cấp một ấn tượng tốt, anh theo phản xạ sửa sang quần áo trước khi gõ cửa.

Nhưng, khi anh sờ đến khóa kéo ở cổ áo mà không phải cúc cài, anh mới bừng tỉnh. Thì ra mình không còn là quân nhân nữa … Không, phải nói là mình của đời này chưa trở thành quân nhân.

Cốc cốc cốc.

"Mời vào."

Chung Thịnh và Hạng Phi bước vào văn phòng của Kiều Chí Quân. Trong văn phòng, ông lão tóc hoa râm đang ngồi sau bàn làm việc, phê duyệt một ít văn kiện.

"Ngồi đi." – Kiều Chí Quân không ngẩng đầu, thuận miệng nói một câu.

Chung Thịnh lập tức kéo Hạng Phi ngồi xuống hai cái ghế trước bàn làm việc.

Từ lúc hai người ngồi xuống, ông lão xem họ như không tồn tại, một lòng phê duyệt văn kiện trên tay.

Chung Thịnh ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, hai chân khép lại, tay đặt trên đùi, sống lưng thẳng tắp đĩnh đạc, hai mắt nửa buông nhìn ông lão không rời.

Lúc mới vào phòng, Hạng Phi cũng học theo Chung Thịnh ngồi rất nghiêm chỉnh. Nhưng thấy ông lão không để ý đến bọn họ, cậu lại lộ nguyên hình, lười biếng thả lỏng thân thể, mắt nhìn loạn khắp nơi.

Qua chừng một giờ, ông lão xử lý xong tờ văn kiện cuối cùng, đóng quang não trên tay, ngẩng đầu lên nhìn hai học trò ở đối diện.

Chú ý tới ông ngẩng đầu, Hạng Phi vội lấy lại tinh thần, thẳng sống lưng. Nhưng so với Chung Thịnh vẫn luôn duy trì tư thế ngồi thẳng, phản ứng của cậu lại chứng tỏ vừa rồi mình lười nhác.

Ngượng ngùng cười lấy lòng với ông lão, Hạng Phi thành công nhận được cái nhìn xem thường …

May quá, cái nhìn xem thường vẫn tốt hơn nụ cười gian. Hạng Phi thầm an ủi mình như vậy.

Kiều Chí Quân dùng ánh mắt tán thưởng nhìn học sinh trước mặt. Cậu học trò ông từng nghĩ là thành thật, lý trí nay lại cho ông một ấn tượng mới. Chỉ một ngày không gặp, mà Chung Thịnh của hôm nay lại cho ông một cảm giác hoàn toàn khác, như thể trong một ngày này cậu đã lột xác, từ một thanh niên mười tám tuổi trở thành một người đàn ông trầm ổn, cơ trí.

Vốn ông chỉ định gọi hai cậu này đến để hỏi chuyện sáng ngày hôm nay. Nhưng sau khi bọn họ ngồi xuống, biểu hiện của Chung Thịnh lại làm ông chấn động. Từ sáng đến giờ, Chung Thịnh cho ông một cảm giác rất quen thuộc. Mãi đến vừa rồi ông mới ý thức được, biểu hiện của Chung Thịnh mang tác phong quân nhân rất rõ rệt.

Có được tác phong quân sự không phải chuyện đáng ngạc nhiên, phàm là những người nhập ngũ nhiều năm đại đa số đều vậy. Nhưng một thiếu niên mười tám tuổi xuất thân trẻ mồ côi lại có được tác phong quân nhân rõ rệt như thế thì rất kỳ lạ. Thế nên, Kiều Chí Quân càng lúc càng thấy hiếu kỳ về cậu.

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. Kiều Chí Quân lẳng lặng đánh giá Chung Thịnh.

Chung Thịnh vẫn duy trì tư thế ngồi thẳng, không chút lảng tránh ánh nhìn xem xét của ông.

Ngồi yên suốt một giờ, văn phòng vốn im lặng nay lại có một bầu không khí cực kỳ ngưng trọng. Chờ nửa ngày, Hạng Phi thật sự không chịu được nữa, đành hỏi:

"Thầy Kiều … Ừm, thầy tìm em và Chung Thịnh là có chuyện gì ạ?"

Kiều Chí Quân nghiêng đầu nhìn qua, nhìn đến mức Hạng Phi lạnh cả lưng, ngồi càng thẳng hơn.

"Không có gì, chỉ muốn hỏi các cậu chuyện sáng nay thôi." Kiều Chí Quân đột nhiên nở nụ cười, bầu không khí nặng nề trong phòng nhất thời biến mất.

"À, thầy hỏi chuyện sáng nay ạ."

Vừa nghe thầy Kiều muốn hỏi chuyện buổi sáng, Hạng Phi lập tức lấy tinh thần, ba hoa chích chòe khoác lác về hành động vĩ đại của mình lúc sáng.

Chung Thịnh mỉm cười, ngồi trên ghế không nói câu nào, để Hạng Phi kể lại mọi chuyện, thỏa mãn ham muốn được thể hiện của cậu, đồng thời thưởng thức trò hay: Hạng Phi dùng nước miếng rửa mặt cho thầy Kiều.

Tuy nghĩ thế có điều không tốt, nhưng vừa rồi thầy Kiều làm anh ngồi thẳng gần một giờ, anh cảm thấy hành vi này của mình thật sự không tính là trả thù.

Mặt Kiều Chí Quân bắt đầu co giật.

Suốt từ nãy, Hạng Phi nhiệt tình kéo tay ông, mặt mày rạng rỡ kể lại với ông chuyện sáng nay, nhưng vì nhiệt tình quá mà nước miếng của cậu văng hết lên gương mặt già nua của ông với tần suất mắt thường có thể thấy được. Giữa chừng có mấy lần ông định thoát khỏi tầm "phun mưa" của Hạng Phi, nhưng lần nào cũng thất bại trong gang tấc, bị cậu kéo về. Cuối cùng, đến khi Hạng Phi nói xong, ông vẫn không thoát được cái số bị nước miếng rửa mặt.

Ông yên lặng liếc nhìn Chung Thịnh, cái mặt vân đạm phong khinh mang theo ý cười kia thấy sao cũng chướng mắt.

Thằng nhóc này tuyệt đối là cố ý!!!

Kiều Chí Quân thầm nghiến răng nghiến lợi. Rõ ràng, mấy lần ông định chuyển đề tài sang Chung Thịnh, để cậu nói vài câu. Nhưng cái thằng nhóc hỗn đản kia lần nào cũng khéo léo dẫn dắt về phía Hạng Phi, làm hại ông bị văng nước miếng đầy mặt.

Chết tiệt, sao vừa rồi ông lại thấy Chung Thịnh có cái cơ trí thành thục phải gió gì, cậu ta rõ ràng chỉ là một thằng oắt con chưa đủ lông đủ cánh, còn là một thằng oắt con có thù tất báo.

"Được, tôi biết rồi." Kiều Chí Quân không dấu vết lùi về sau, kéo giãn khoảng cách với Hạng Phi. "Chuyện này cho qua, các cậu có ý gì về cuộc thi một tháng sau không?"

"Thầy Kiều." Chung Thịnh đột nhiên đứng lên.

"Ừ?"

"Em hy vọng có thể sửa lại nguyện vọng."

"Hửm? Tại sao?"

Kiều Chí Quân rất ngạc nhiên. Chung Thịnh ghi danh vào Học viện Lục quân tăng -thiết giáp của tinh cầu Hải Lam. Ngôi trường này ở tinh cầu Hải Lam cũng khá tốt, với sức của Chung Thịnh thì thi đậu vào đây không khó. Ông không biết vì sao cậu lại đột nhiên đổi ý.

"A Thịnh? Sao cậu lại sửa nguyện vọng? Chúng ta đã quyết định vào cùng một trường mà." – Hạng Phi nóng nảy. Hai người đều là trẻ mồ côi, lựa chọn tốt nhất là trường quân đội. Lúc trước, ghi danh vào Học viện Lục quân tăng – thiết giáp tinh cầu Hải Lam là kết quả sau khi hai người nghiên cứu đã lâu. Cậu không hiểu sao Chung Thịnh lại sửa nguyện vọng mà không thương lượng gì với cậu.

"Cậu cũng phải sửa giống tớ." – Chung Thịnh nhìn cậu, nói.

"À." Hạng Phi lập tức ngậm miệng. Cậu luôn tin tưởng Chung Thịnh, chỉ cần mình không bị hất ra thì cụ thể đi đâu cũng được.

Kiều Chí Quân hung hăng trừng mắt nhìn Hạng Phi. Thằng nhóc không có chính kiến này, cho dù hai đứa là bạn tốt, bạn cực tốt, nhưng vấn đề quan trọng như thế cậu ta lại không thương lượng với cậu, vậy mà cậu cũng không có ý phản đối?

Đúng là không có tiền đồ!

"Cậu muốn sửa thành gì?" Kiều Chí Quân cân nhắc một hồi, nói sao thì tất cả học sinh đều có quyền tự do đăng ký vào các trường, giáo viên có trách nhiệm dẫn đường nhưng không thể can thiệp vào quyết định của họ.

"Em quyết định đăng ký thi vào trường quân đội Đệ Nhất liên bang." – Chung Thịnh dùng thanh âm mạnh mẽ vang dội nói.

"À, thì ra là trường quân đội Đệ Nhất Liên bang." Hạng Phi "À" một tiếng, sau đó trợn tròn mắt, cứng họng nhìn Chung Thịnh.

5. Chương 5

Editor: Nguyệt

"Trường quân đội Đệ Nhất?" Trong mắt Kiều Chí Quân lóe lên tia sáng. Ông cũng rất kinh ngạc với nguyện vọng này của Chung Thịnh. "Cậu xác định?"

"Đúng vậy." – Chung Thịnh đáp không chút do dự.

"Vậy cậu có biết …" – Kiều Chí Quân cân nhắc từ ngữ một chút – "Thành tích của hai cậu không phải vấn đề gì lớn, nhưng cấp bậc thể thuật và tinh thần lực chỉ e …"

"Hiện tại, thể thuật của chúng em đạt cấp ba, tinh thần lực tuy chưa trắc nghiệm nhưng để đạt tiêu chuẩn hẳn là không thành vấn đề. Hơn nữa, chúng em có thời gian một tháng. Em nghĩ, nếu chịu khó luyện tập, đạt thể thuật cấp năm trong vòng một tháng không phải chuyện không thể." Về chuyện này, Chung Thịnh rất tin tưởng.

Vô nghĩa, đời trước sau khi vào Học viện Lục quân tăng – thiết giáp, lúc trắc nghiệm tinh thần lực, anh đạt mức 98, còn Hạng Phi đạt 126, vượt xa yêu cầu thấp nhất của trường quân đội Đệ Nhất là 70. Thế nên, về mặt này anh vô cùng tin tưởng.

Còn về thể thuật lại càng không phải nói. Trong đầu anh vẫn còn mấy phương pháp rèn luyện thể thuật cấp cao trung, nếu bảo để bọn họ từ cấp mười tăng lên cấp mười một thì không có khả năng, nhưng từ cấp ba tăng lên cấp năm thì rất thoải mái.

"Ờ, A Thịnh à, trường quân đội Đệ Nhất đấy, chúng ta có được không?" Từ lúc nghe Chung Thịnh muốn thi vào trường quân đội Đệ Nhất, Hạng Phi vẫn luôn sững sờ, bây giờ mới phục hồi lại tinh thần, lắp bắp hỏi.

"Tin tớ." Chung Thịnh lẳng lặng nhìn cậu, trong đôi mắt tối đen chỉ có niềm tin kiên định.

Hạng Phi giật mình, sau đó đấm Chung Thịnh một cái: "Nói gì thế, chúng ta là anh em tốt của nhau. Cậu nói đi thì chúng ta nhất định sẽ đi! Đã bao giờ tớ nghi ngờ cậu đâu."

Chung Thịnh không khỏi cong khóe môi, cười híp mắt. Người anh em tốt nhất của anh chưa bao giờ làm anh thất vọng.

Khác với sự tín nhiệm tuyệt đội của Hạng Phi với Chung Thịnh, Kiều Chí Quân không thể lạc quan như họ.

Hai thằng nhóc này, đặc biệt là thằng nhóc Chung Thịnh, tinh thần lực còn chưa trắc nghiệm mà dám dõng dạc nói mình đủ tư cách. Trường quân đội Đệ Nhất liên bang chứ có phải chỗ vớ vẩn nào đâu mà muốn vào là vào, rất nhiều học sinh có tư chất ưu tú đều vì tinh thần lực không đạt mà bị loại. Cái này không phải tùy tiện mà luyện ra được, nếu không có tài năng trời phú, muốn đạt tới tiêu chuẩn 70 trước mười tám tuổi thì chỉ là mơ mộng hão huyền. Được rồi, cứ cho là cậu ta gặp may, tinh thần lực đạt tiêu chuẩn đi. Nhưng hai thằng nhóc này hiện tại thể thuật chỉ cấp ba, muốn đạt tới cấp năm trong vòng một tháng thì không phải chỉ cần chịu khó là làm được. Với thân phận trẻ mồ côi của hai đứa, ông không tin hai người có được phương pháp rèn luyện thể thuật gì tốt, nếu không sao mười tám tuổi rồi mà thể thuật mới cấp ba.

Chỉ là, dù ông muốn mắng cho hai thằng nhóc thối có ý nghĩ kỳ lạ này một trận, nhưng khi nhìn đến ánh mắt kiên định của Chung Thịnh và sự tin tưởng vô điều kiện của Hạng Phi, đột nhiên ông không mắng ra lời được. Hai thằng nhóc ông vốn nghĩ là chẳng biết trời cao đất rộng là gì, bây giờ lại toát ra khí thể trước giờ chưa từng có.

Đặc biệt là Chung Thịnh. Anh lúc này tràn đầy tự tin, vốn chỉ như một thiếu niên bình thường, nhưng vì sự tự tin này mà bỗng toát lên một vầng hào quang rạng rỡ.

"Tại sao cậu lại muốn vào trường quân đội Đệ Nhất?" Kiều Chí Quân thu lại nụ cười tủm tỉm thường trực, vẻ mặt trịnh trọng nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh nhìn thẳng ông: "Đó là trường quân đội tốt nhất. Chỉ có ở đó em mới tìm được những gì mình theo đuổi."

Kiều Chí Quân nhìn anh, nửa ngày không nói gì. Sau đó, ông quay đầu nhìn Hạng Phi: "Cậu thì sao?"

"Dạ? Em ạ?" – Hạng Phi gãi đầu – "A Thịnh đi đâu thì em đi đó. Nếu A Thịnh nói ở đó có thứ cậu ấy theo đuổi, vậy có lẽ em cũng sẽ tìm được mục tiêu của mình ở đó … chắc vậy?" Nói đến cuối, ngữ điệu lại có điều không xác định.

Kiều Chí Quân chán nản, bầu không khí ngưng trọng vừa nổi lên lúc nãy chớp mắt đã tan thành hư không.

Căm giận mở quang não của mình ra, tìm đơn đăng ký của hai thằng khỉ gió này, để chúng sửa lại nguyện vọng, rồi mình lại ký tên. Thế là nguyện vọng của hai người từ học viện Lục quân tăng – thiết giáp của tinh cầu Hải Lam cực kỳ bình thường đổi thành trường quân đội Đệ Nhất chói mắt nhất liên bang.

Từ đó, vận mệnh của Chung Thịnh và Hạng Phi đã lệch khỏi quỹ tích vốn có đời trước, đi theo một hướng hoàn toàn khác.

"Cảm ơn thầy Kiều. Em với Hạng Phi xin về trước." Sửa lại nguyện vọng của mình, hoàn thành mục tiêu ngày hôm nay, Chung Thịnh lễ phép chào Kiều Chí Quân rồi kéo Hạng Phi chuẩn bị rời đi.

"Ấy, hai cậu từ từ đã." Kiều Chí Quân ngăn họ lại, lấy ra một tấm thẻ trong ánh nhìn nghi hoặc của Chung Thịnh.

"Đây là …?" Chung Thịnh nhận lấy tấm thẻ nhìn nhìn, là thẻ hội viên của một hội quán tập thể hình.

"Một người bạn của tôi mở, tặng tôi tấm thẻ hội viên. Dù sao tôi cũng không cần nên đưa cho hai cậu. Dùng thẻ này có thể rèn luyện thể lực miễn phí một tháng. Hơn nữa, mỗi thẻ này cho phép mang một người theo, xem như hai cậu được lời." – Kiều Chí Quân nói với vẻ chẳng thèm để ý.

"Cảm ơn thầy!" Chung Thịnh tất nhiên sẽ không từ chối ý tốt của Kiều Chí Quân, gật đầu nhận lấy tấm thẻ. Anh biết rõ những hội quán tập thể hình kiểu này tiêu phí rất nhiều tiền. Trong mắt người khác, miễn phí một tháng chẳng tính là gì, nhưng với anh và Hạng Phi thì lại vừa đúng. Có sự trợ giúp của các dụng cụ ở đây, anh nắm chắc có thể đạt thể thuật cấp năm trong vòng một tháng.

"Ừ, được rồi, các cậu đi đi." Kiều Chí Quân tùy ý phất tay để bọn họ đi.

Chờ hai người về rồi, ông lập tức nhảy dựng lên, mở quang não bấm một dãy số.

Tút ……

Dãy số rất nhanh được kết nối. Một ông lão thân hình cao lớn, râu bạc xuất hiện trên màn ảnh.

"Ha, lão Kiều, sao hôm nay lại tìm tôi thế này?" – Ông lão trông rất có tinh thần, tươi cười chào hỏi Kiều Chí Quân.

"Hà hà, lão Chu à, hôm nay tôi phát hiện được một học sinh rất thú vị." – Kiều Chí Quân cười khà khà đáp.

"Ồ? Thú vị thế nào?" – Lão Chu tò mò hỏi.

"Không nói cho ông." Kiều Chí Quân cười ha hả.

"Lão già nhà ông, trước mặt tôi còn ra vẻ cái gì." Lão Chu nhịn không được cười mắng.

"Thật đấy, tôi có cảm giác thằng bé này rất có tiềm năng." Kiều Chí Quân không giỡn nữa mà nói rất nghiêm túc.

"Hửm? Sao lại nghĩ thế?"

"Tôi cũng không nói rõ được. Trước kia chỉ cảm thấy thằng bé này thành thật, nhưng hôm nay nó lại cho tôi một cảm giác khác."

"Rốt cuộc là cảm giác gì?"

"Nói sao nhỉ, cảm giác như trên người nó có khí chất của quân nhân."

"Vậy thì có gì kỳ quái, chắc là nhà cậu ta có người ở trong quân đội." Lão Chu nhịn không được khinh bỉ Kiều Chí Quân.

"Phóng thí! Nếu nhà nó có người trong quân đội thì tôi nói với ông làm gì." – Kiều Chí Quân hai mắt trừng trừng – "Thằng bé là trẻ mồ côi!"

"Hả? Trẻ mồ côi? Được hưởng trợ cấp của chính phủ?" – Lão Chu tò mò.

"Đúng thế."

"Vậy khí chất quân nhân trên người cậu ta từ đâu ra?" – Lão Chu ngờ vực hỏi.

"Làm sao tôi biết." Kiều Chí Quân liếc nhìn vẻ xem thường.

Lão Chu: "…"

"Vậy ông gọi điện cho tôi làm gì?" – Lão Chu hỏi.

"Cậu học trò đó muốn thi vào trường quân đội Đệ Nhất."

"Vậy à? Không tồi." – Lão Chu giơ ngón tay cái –"Có chí khí!"

"Nhưng thể thuật của cậu ta mới cấp ba."

Lão Chu thiếu chút nữa bị sặc nước miếng.

"Tôi nói này lão Kiều, ông đùa tôi đấy à. Thể thuật cấp ba thì thi trường quân đội Đệ Nhất cái con khỉ, vào được Học viện Lục quân tăng – thiết giáp tinh cầu Hải Lam đã là khá rồi."

"Thế nên tôi đã đưa thẻ hội viên của hội quán tập thể hình mà con trai ông mở cho chúng rồi." – Kiều Chí Quân cười tủm tỉm nói.

Lão Chu ngẩn ra: "Lão cáo già nhà ông, thì ra là đánh chủ ý tới tôi."

"Đừng nói nhảm. Thế nào, có giúp không đây? Dù gì tôi cũng nói với chúng là dùng thẻ hội viên này được huấn luyện miễn phí một tháng, lại có thể mang thêm một người." Kiều Chí Quân bày ra vẻ 'ông xem rồi lo liệu đi'.

"…" Bất đắc dĩ cười khổ. "Ông đã nói thế rồi tôi còn có thể không nể mặt sao. Được, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho thằng con tôi. Nhưng tôi cho ông biết, muốn tăng thể thuật lên cấp năm trong vòng một tháng chỉ e phải chịu không ít khổ đâu. Nếu học sinh đó của ông không kiên trì được …"

6. Chương 6

Editor: Nguyệt

"Nếu không kiên trì được thì ông cứ đá nó ra. Tôi cảm thấy thằng bé này không tồi nên muốn cho nó một cơ hội. Nếu chỉ chút khó khăn đó mà không vượt qua được, tôi cũng chẳng muốn lãng phí thời gian với nó nữa." – Kiều Chí Quân nói không chút lưu tình.

"Vậy đi. Cứ quyết định như thế." Lão Chu đáp ứng rất lưu loát. Chút việc cỏn con ấy, với giao tình của ông và lão Kiều mà nói thì chỉ như nhấc tay chi lao. Nhưng, trong lòng ông cũng thấy rất ngạc nhiên với "thằng bé" mà lão Kiều nói, quyết định có thời gian phải đi nhìn xem thế nào.

Ngắt kết nối, Kiều Chí Quân lẳng lặng ngồi trong phòng làm việc, gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, hai mắt vô thức nhìn phương xa.

Cơ hội, tôi đã cho cậu rồi, để xem cậu có nắm bắt được không. Chung Thịnh, cậu sẽ không làm tôi thất vọng chứ?

Buổi học cuối cùng rốt cuộc cũng chấm dứt.

Chung Thịnh và Hạng Phi tạm biệt các bạn học, lên xe bus huyền phù trở về nhà.

Nhìn Hạng Phi do sáng nay mệt nhọc quá độ mà giờ dựa nửa người vào mình, thiu thiu ngủ, Chung Thịnh không nén được ý cười. Mới chỉ có một ngày thôi, trong khoảng thời gian tới, bắt đầu từ ngày mai, để đạt tư cách được lựa chọn vào trường quân đội Đệ Nhất, anh với Hạng Phi chỉ sợ sẽ phải trải qua cuộc sống không khác gì địa ngục.

Lặng lẽ nói tiếng xin lỗi trong lòng. Dù Chung Thịnh biết vào được trường quân đội Đệ Nhất sẽ rất có lợi cho tương lai sau này của Hạng Phi, nhưng điều đó vẫn không giấu được việc Ariel mới là lý do bức thiết khiến anh muốn vào trường này. Đương nhiên, ngoại trừ Ariel, lý do hàng đầu cũng là anh thích cuộc sống quân đội. Chỉ là, nếu không có Ariel, chưa chắc anh đã cố chấp với trường quân đội Đệ Nhất đến thế.

Hít sâu một hơi. Mặc kệ thế nào, vào được trường quân đội Đệ Nhất với cả anh và Hạng Phi đều là cơ may. Còn có nắm bắt được cơ may này hay không thì phải xem trong một tháng tới hai người họ có thể chịu khổ tới mức nào.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Chung Thịnh mở quang não ra, đặt hàng ở một cửa hiệu trực tuyến rồi chọn cách trả trước. Anh cúi đầu nhìn Hạng Phi đang ngủ rất ngon, không khỏi mỉm cười. Chờ khi về nhà, cậu ta nhìn thấy mấy thứ mình đặt mua chắc sẽ lại kêu rên một trận cho xem.

Đúng như anh đoán, sau khi Hạng Phi ngủ đẫy giấc rồi tỉnh dậy lúc chín giờ tối, ngơ ngác nhìn một đống dịch dinh dưỡng ở góc phòng, cậu run run ngón tay chỉ cái thùng đó, vẻ mặt kỳ vọng nhìn Chung Thịnh.

Đáng tiếc, Chung Thịnh rất vô tình đập nát ảo tưởng của cậu: "Đúng thế, một tháng tới chúng ta đều phải uống dịch dinh dưỡng."

Hạng Phi nhất thời lệ rơi đầy mặt. Bọn họ trước giờ chỉ sống bằng tiền trợ cấp của chính phủ, không dám mơ tưởng đến dịch dinh dưỡng. Dù rau dưa thịt cá không đủ dinh dưỡng, nhưng với tay nghề cao siêu của Chung Thịnh, về mặt hương vị thì khỏi phàn nàn. Nhưng dịch dinh dưỡng thì khác. Dịch dinh dưỡng tuy có thể bổ sung lượng dinh dưỡng cần thiết mỗi ngày, nhưng giá của nó đắt gấp hai lần những thực phẩm khác. Hơn nữa, mùi vị của nó rất tệ, ngoại trừ những công nhân trọng thể lực, cần bổ sung lượng dinh dưỡng nhất định để làm việc, không ai muốn lựa chọn thứ này.

Mà hiện tại, Chung Thịnh chẳng những tốn tiền mua nhiều dịch dinh dưỡng như thế, còn nói với cậu một tháng tới hai người đều phải dùng thứ này. Với cậu, đây còn đáng sợ hơn cả trời sập.

"A Thịnh …"

"Không thương lượng gì hết. Nếu không bổ sung dinh dưỡng, chúng ta không thể theo kịp cường độ huấn luyện." Chung Thịnh chẳng nể mặt Hạng Phi chút nào, trực tiếp phủ quyết lời cậu chưa kịp nói.

"Vậy … vậy thỉnh thoảng đổi bữa chắc được chứ." – Hạng Phi tội nghiệp nói.

Chung Thịnh đánh giá cậu một hồi, ánh mắt kia làm Hạng Phi lạnh cả sống lưng: "Nếu sau khi huấn luyện về mà cậu còn ăn được, tớ sẽ nấu cho cậu."

Nhất thời, Hạng Phi đổ mồ hôi lạnh. Cậu có cảm giác không ổn, cực kỳ không ổn.

Ngày hôm sau, Chung Thịnh dậy thật sớm, mang theo Hạng Phi lần theo địa chỉ ghi trên thẻ hội viên, tìm đến hội quán tập thể hình.

Hội quán tập thể hình này nằm chính giữa một tòa nhà cao hai trăm tầng tọa lạc tại phía tây thành phố Tàn Nguyệt. Toàn bộ phần giữa tòa nhà từ tầng chín mươi đến tầng một trăm hai mươi đều thuộc phạm vi của hội quán tập thể hình này.

Chung Thịnh và Hạng Phi đi thang máy tới đại sảnh tiếp khách của hội quán Nhạc Lâm. Trong đại sảnh không nhiều người, có lẽ vì họ tới quá sớm, hoặc là những người khác đã vào phòng huấn luyện rồi.

"Hai anh có huấn luyện viên riêng không?" Một giọng nói vô cùng dịu dàng vang lên bên cạnh hai người.

Chung Thịnh nhìn lại, thấy một cô gái trẻ mặc đồng phục màu hồng đang mỉm cười nhìn bọn họ.

"À … không … không có." Đối mặt với một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, Hạng Phi ngày thường vốn nhanh miệng nay lại đột nhiên đỏ mặt, nói lắp.

Chung Thịnh thầm phỉ nhổ Hạng Phi một hồi, nhưng mặt không tỏ vẻ gì. Anh lấy thẻ hội viên Kiều Chí Quân đưa từ trong túi tiền ra: "Đây là thẻ hội viên của chúng tôi."

"Vâng, xin chờ một chút."

Cô gái tươi cười nhận lấy thẻ hội viên, kiểm tra trên quang não một hồi, sau đó lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Nhưng rất nhanh sau đó, cô thu lại sự kinh ngạc trong mắt, mỉm cười nói: "Mời hai anh đi bên này. Thẻ hội viên của các anh là thẻ khách VIP của hội quán chúng tôi. Chúng tôi đã chuẩn bị huấn luyện viên riêng cho hai anh."

"Thẻ VIP?" Hạng Phi há hốc mồm. Tấm thẻ thầy Kiều tùy tay ném ra ngày hôm qua thế mà lại là thẻ VIP? Thật là ngoài ý muốn của cậu.

Chung Thịnh lại có vẻ không ngạc nhiên lắm. Ngày hôm qua anh đã nhìn ra, lúc thầy Kiều đưa tấm thẻ này cho anh, giọng điệu có vẻ là không để ý nhưng ánh mắt lại mang chút chờ mong. Dù không biết thầy Kiều chờ mong cái gì, nhưng Chung Thịnh tuyệt đối sẽ không lãng phí ý tốt của thầy.

Nhìn Chung Thịnh vẫn duy trì vẻ mặt bình thản, nhất thời Hạng Phi cảm thấy mình biểu hiện ngạc nhiên như thế thật mất mặt. Lại thêm có một cô gái ở ngay cạnh, cậu quyết đoán ngậm miệng đi theo sau Chung Thịnh.

Cô gái vừa đi vừa giới thiệu một vài phòng huấn luyện quanh đó. Chung Thịnh cũng rất ngạc nhiên với các dụng cụ trong hội quán tập thể hình này. Những hội quán khác chắc là không trang bị phòng trọng lực, bởi vì người bình thường hoàn toàn không cần rèn luyện trong hoàn cảnh đó. Nhưng hội quán này lại trang bị phòng trọng lực, thậm chí còn đạt tiêu chuẩn bình thường của trường quân đội. Đời trước Chung Thịnh học tại Học viện Lục quân tăng – thiết giáp tinh cầu Hải Lam, phòng trọng lực ở đó cũng mới chỉ bằng tiêu chuẩn như hội quán tập thể hình này.

Càng nghe cô nhân viên giới thiệu, Chung Thịnh lại càng ngạc nhiên với hội quán này. Phòng trọng lực, phòng đối chiến cơ giáp, phòng dạy cách chiến đấu. Nếu không phải lúc mới vào đại sảnh anh nhìn thấy dấu hiệu rất lớn của hội quán tập thể hình Nhạc Lâm, chỉ sợ anh sẽ nghĩ đây là khu tập thể hình ở một trường quân đội nào đó.

"Đến rồi. Đây chính là phòng huấn luyện chuẩn bị đặc biệt cho hai anh."

Cô gái tươi cười mở cửa phòng huấn luyện. Không hiểu sao Chung Thịnh lại cảm thấy ánh mắt của cô nhân viên này hình như có vẻ … đồng tình?

"Các cậu tới quá muộn." – Giữa phòng, một người phụ nữ diện mạo tầm thường lạnh giọng nói.

"A?" Hạng Phi không hiểu ra làm sao. Bọn họ mới tới đây lần đầu, sao lại nói là muộn?

Ánh mắt Chung Thịnh chợt lóe. Anh không phản bác lời người phụ nữ, chỉ đơn giản nói một câu: "Xin lỗi!"

Đối với phản ứng của Chung Thịnh, người phụ nữ rất vừa lòng. Cô giơ cổ tay lên: "Lại đây nhận lấy kế hoạch huấn luyện của các cậu."

Chung Thịnh vội vàng kéo Hạng Phi đi qua. Hai người mở quang não kết nối với máy thông tin của người phụ nữ. "Tích" một tiếng, kế hoạch huấn luyện của bọn họ hiện lên màn hình.

"Hai cậu xem trước đi, nếu chịu được thì chúng ta bắt đầu, còn nếu không tôi sẽ đổi cho hai cậu huấn luyện viên khác. Nhưng, tôi nhắc trước, nếu các cậu tiếp nhận sự huấn luyện của tôi thì nhất định phải kiên trì đến cùng, nếu giữa chừng đổi ý …"

Người phụ nữ không nói hết, nhưng ánh mắt lạnh lùng lại khiến Chung Thịnh rùng mình. Hạng Phi thấy lạnh cả sống lưng. Tuy người phụ nữ này chưa nói hậu quả của việc đổi ý, nhưng chung quy cậu cảm thấy đó nhất định là hậu quả cực kỳ khủng bố.

7. Chương 7

Editor: Nguyệt

Hai người liếc nhìn nhau, nhất chí xem qua kế hoạch huấn luyện trước.

Sau khi xem xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạng Phi trắng bệch không còn một giọt máu, Chung Thịnh tốt hơn một chút, mặt chỉ hơi tái đi thôi.

Ực …

Hạng Phi cố nuốt nước miếng, nhìn người phụ nữ kia như là đang nhìn ác ma, run nhè nhẹ hỏi Chung Thịnh: "Kế hoạch thế này chúng ta thật sự có thể hoàn thành sao?"

Sắc mặt Chung Thịnh trông cũng rất khó coi. Nhưng khi đối diện với ánh mắt bình tĩnh của người phụ nữ, anh bỗng cắn chặt răng, hạ quyết tâm gật gật đầu: "Tôi đồng ý với kế hoạch huấn luyện này."

Hạng Phi thấy Chung Thịnh gật đầu lại càng hoảng, miệng há hốc, dường như không thể tin được Chung Thịnh lại đồng ý với kế hoạch huấn luyện này.

Người phụ nữ thấy Chung Thịnh đồng ý sắc mặt cũng không có biến hóa gì, chỉ đưa mắt nhìn Hạng Phi, thản nhiên hỏi: "Còn cậu?"

Ánh mắt Hạng Phi nhìn qua lại giữa Chung Thịnh và người phụ nữ vài lần, cuối cùng cắn răng nói: "Tôi cũng đồng ý."

Ông đây liều mạng!

Ta không tin A Thịnh còn kiên trì huấn luyện được mà ta lại không được!

"Tốt lắm!" Trong mắt người phụ nữ toát lên vẻ tán thưởng, nhưng mặt vẫn không thay đổi gì. "Bởi vì hôm nay các cậu đến muộn nên thời gian huấn luyện sẽ kéo dài, có ý kiến gì không?"

"Không có." – Chung Thịnh cùng Hạng Phi đồng thanh.

"Được rồi, sáu rưỡi sáng ngày mai tôi hy vọng có thể thấy các cậu ở đây rồi. À, tôi họ Vương, tên Vương Nhã. Các cậu có thể gọi tôi là huấn luyện viên Vương." Người phụ nữ xoay người mang bọn họ đến chỗ các dụng cụ luyện tập.

Chung Thịnh và Hạng Phi liếc nhau, vội vàng đi theo, bắt đầu ngày huấn luyện đầu tiên của họ.

Mười tiếng sau …

Nếu nói ngày hôm qua là Chung Thịnh kéo Hạng Phi vào trường như tha một thi thể, vậy thì thật vinh hạnh, hôm nay số thi thể đã tăng lên thành hai. Chẳng qua, là một trong số hai thi thể, Chung Thịnh không may mắn như Hạng Phi. Bởi vì Hạng Phi còn thảm hơn anh, tất nhiên không thể giúp đỡ anh được gì. Thế là, hai tên rụng rời chân tay như hai thi thể bò lết về nhà.

Cuối buổi huấn luyện, ánh mắt Hạng Phi nhìn huấn luyện viên Vương chẳng khác nào nhìn đến ma quỷ.

Mà không, còn đáng sợ hơn cả ma quỷ!

Hiển nhiên là kế hoạch huấn luyện trên lý thuyết và thực tế là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nếu lúc trước bọn họ nhìn thấy bản kế hoạch huấn luyện chỉ cảm thấy đây là một nhiệm vụ nặng nề, thì bây giờ hai người đã sâu sắc cảm nhận được rằng hai chữ "nặng nề" không thể lột tả hết được cái kế hoạch này.

Cố lết đến giường, Hạng Phi há miệng thở phì phò. “A Thịnh, tớ cuối cùng đã hiểu cậu nói câu đó là có ý gì …”

Chung Thịnh cũng nằm vật xuống giường, mơ mơ màng màng hỏi: “Câu nào?”

“Cậu bảo là nếu tớ ăn được thì cậu sẽ nấu cho tớ ăn. Giờ đừng nói là ăn, tớ chỉ hận không thể liên tục hô hấp lấy lại sức thôi.”

“Ha ha …” – Chung Thịnh không nhịn được bật cười. Nhưng rất nhanh cười tươi biến thành cười khổ. Kế hoạch huấn luyện mà anh định sẵn về cường độ thì kém xa hôm nay. Nếu dựa theo kế hoạch đó, muốn nấu cơm tuy mệt nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì được, tuyệt đối không như bây giờ, cả một ngón tay cũng không buồn nhúc nhích.

Thầy Kiều đúng là tốt với anh thật …

Chung Thịnh nghiến răng nghiến lợi nghĩ thế.

Đến giờ phút này, nếu anh vẫn cho rằng thẻ hội viên kia chỉ là một tấm thẻ miễn phí bình thường thì cũng quá ngu rồi. Dẫu biết thầy Kiều thu xếp chuyện huấn luyện là để nâng cao thể thuật của bọn họ, nhưng vừa nghĩ tới cái kế hoạch huấn luyện làm người ta thống khổ kia, Chung Thịnh lại không nhịn được muốn hét vào mặt ông già kia: ông ngược đãi thanh thiếu niên!

Đương nhiên, trong lòng mắng mỏ thế chứ Chung Thịnh cũng biết, nếu anh và Hạng Phi có thể hoàn thành đúng hạn kế hoạch này, việc vào được trường quân đội Đệ Nhất chẳng phải nói chơi, ít nhất thì phương diện thể thuật chắc chắn không thành vấn đề. Còn bài thi văn hóa và tinh thần lực, có kinh nghiệm đời trước, anh tin tưởng mình và Hạng Phi nhất định sẽ qua.

“A Thịnh …”

“Gì?”

“Tớ không muốn cử động.”

“… rồi sao?”

“Cậu đưa dịch dinh dưỡng cho tớ đi được không …”

“…” Chung Thịnh dựng thẳng ngón giữa thay cho câu trả lời. Nhưng cuối cùng, anh vẫn gượng dậy, lấy hai bình dinh dưỡng từ trong thùng ra, đưa một cái cho cậu.

Hạng Phi ngậm bình dinh dưỡng, hàm hồ nói: “A ịnh, ớ iu ậu ết ất (A Thịnh, tớ yêu cậu chết mất).”

Chung Thịnh liếc mắt xem thường, ném bình dịch dinh dưỡng không vào thùng rác, đắp chăn ngủ.

Hạng Phi ở bên kia cười ngây ngô một hồi rồi cung xoay người chui vào ổ chăn.

Ngày đầu tiên của khóa huấn luyện địa ngục cứ thế trôi qua.

Chớp mắt, thời gian một tháng cũng hết.

Dưới sự chỉ đạo của huấn luyện viên Vương, Hạng Phi và Chung Thịnh đã trải qua quá trình từ bò về nhà đến lết về nhà, rồi cuối cùng là đi về nhà. Thời gian huấn luyện mỗi ngày của họ gần như đầy ắp, cơ hồ không có khe hở nào. Nhưng dưới hình thức huấn luyện địa ngục ép cơ thể tới cực hạn, hai người cuối cùng cũng được hồi đáp bằng việc cấp bậc thể thuật tăng rất nhanh.

Đến ngày cuối cùng, sau khi bọn họ đi ra từ phòng xác định và đánh giá thể năng, con số sáu hiển thị trên màn hình đã hoàn toàn đánh tan oán niệm một tháng nay của họ.

“Chúc mừng.” Lần đầu tiên huấn luyện viên Vương nở nụ cười.

“Cảm ơn cô.” Chung Thịnh và Hạng Phi vội vàng nói lời cảm tạ với cô. Hai người đều biết, nếu trong một tháng này không có sự chỉ đạo tỉ mỉ của huấn luyện viên Vương, muốn tăng ba cấp thể thuật trong một tháng cơ hồ là nhiệm vụ bất khả thi.

"Đây là thành quả cho sự cố gắng của các cậu, không liên quan gì đến tôi. Tôi chỉ làm việc mà một huấn luyện viên phải làm." – Huấn luyện viên Vương thản nhiên nói.

Chung Thịnh nói: "Nhưng chúng tôi vẫn phải cảm ơn cô. Tối thiểu, nếu không có cô đốc thúc, chúng tôi không thể 'chăm chỉ' như thế được."

Huấn luyện viên Vương cười với họ: "Chúc các cậu ngày mai thi thuận lợi."

"Cảm ơn!"

Nói xong, Chung Thịnh và Hạng Phi chào tạm biệt huấn luyện viên Vương, rời khỏi phòng tập thể hình mà với họ chẳng khác nào địa ngục này.

Sau khi hai người đi, huấn luyện viên Vương mở quang não, gọi điện cho Chu lão tiên sinh.

"Chu tiên sinh."

"Ồ, là Tiểu Vương đấy à." – Lão Chu tóc trắng xóa cười ha hả nhìn huấn luyện viên Vương – "Tìm tôi có chuyện gì không?"

"Nhiệm vụ ngài giao cho tôi đã hoàn thành."

"Hửm? À phải nhỉ, qua một tháng rồi, thiếu chút nữa tôi cũng quên." – Lão Chu híp mắt nói.

Khóe mắt Vương Nhã giật giật, nhưng mặt vẫn không có biểu tình gì.

"Chu lão, nhiệm vụ đã hoàn thành, ngày mai tôi có thể về đơn vị chưa?"

"Về đơn vị? À đúng đúng, đương nhiên có thể." – Lão Chu cười rất hòa ái – "Suýt nữa thì quên hỏi, hai thằng nhóc ấy tố chất thế nào?"

Khóe miệng Vương Nhã nhếch lên một độ cong khó phát hiện, thản nhiên nói: "Không tồi."

"Ừ, được cô đánh giá là không tồi thì xem ra mắt lão Kiều cũng tinh đấy."

"Tuy một tháng này tôi chỉ chú trọng huấn luyện thể thuật cho bọn họ, nhưng sau một thời gian tiếp xúc, tôi thấy phẩm cách cùng tinh thần lực của bọn họ rất tốt, rất thích hợp với cuộc sống bộ đội."

Lão Chu nhướn mày, nụ cười trên mặt lộ ra vài phần gian trá. Ông rất có thâm ý nói: "Ồ ...?"

Vưởng Nhã hơi nhíu mày, lặng lẽ rũ mắt xuống. Làm cấp dưới của thượng tá Chu, cô bị điều tạm đến đây để huấn luyện cho hai học sinh. Vốn cô rất không vui nên lúc lập kế hoạch huấn luyện mới ác như thế, gần như huấn luyện đến mức cực hạn của họ. Ai ngờ hai cậu này thật đúng là không để cô thất vọng, chẳng những kiên trì mà còn hoàn thành rất xuất sắc. Đặc biệt là cậu thanh niên tên Chung Thịnh, có khí chất quân nhân phát ra từ trong xương, làm cô rất tán thưởng. Nếu không, cô cũng chẳng đặc biệt ám chỉ khen ngợi hai người trước mặt Chu lão tướng quân.

"Ầy, thật đáng tiếc. Hai nhóc này là lão Kiều phát hiện trước, tôi không thể không biết xấu hổ mà đào góc tường nhà lão ấy." Chu lão tướng quân ra chiều tiếc nuối.

8. Chương 8

Editor: Nguyệt

Vương Nhã thầm bĩu môi. Lời này cũng thật giả dối, chưa kể hai cậu học trò này còn chưa vào trường quân đội, cụ thể tương lai phát triển thế nào không ai biết, dù tương lai của hai người rất xuất sắc thì cũng là do Kiều lão khai quật ra được. Muốn cướp nhân tài từ tay Kiều lão già đời, chỉ e Chu lão tướng quân có cố sức vẫn thua.

"Quên đi, cứ như thế. Lần này cảm ơn cô nhiều."

Vương Nhã chào theo nghi thức quân đội, vẻ mặt nghiêm trang nói: "Được phục vụ cho tướng quân là niềm vinh hạnh của tôi."

"Ha ha. Phải rồi, lúc cô trở về báo tin thì nói với thằng nhóc thối nhà tôi một tiếng, bảo nó tháng sau về nhà, mẹ nó nhớ nó lắm."

"… Tuân lệnh."

Kết thúc ngày huấn luyện cuối cùng, sau khi trở về nhà, Chung Thịnh và Hạng Phi khẩn cấp tắm rửa một hồi, tẩy đi một thân mệt mỏi.

"Mai thi rồi. Cậu nói xem, phần thi văn hóa chắc chúng ta không có vấn đề gì đâu nhỉ." Hạng Phi lười biếng dựa nằm trên giường, xem tin tức trên mạng.

"Chỉ cần cậu phát huy như bình thường là không sao đâu. Dù gì lúc trước chúng ta cũng ghi danh vào trường quân đội, về mặt tri thức văn hóa chắc là không có yêu cầu đặc thù gì."

"Ừ. Vậy cậu tính vào khoa nào?"

"Đương nhiên là khoa cơ giáp."

Lúc nói đến khoa cơ giáp, trên mặt Chung Thịnh toát ra vẻ vô cùng tự tin. Dù là đời trước hay đời này, cơ giáp luôn là sự lựa chọn không đổi của anh. Không chỉ vì anh quen thuộc với thao tác cơ giáp nhất, quan trọng hơn, sở dĩ lúc trước anh có thể trở thành phó quan của Ariel là do được đối phương nhìn trúng trong một lần so đấu cơ giáp, thế nên được đặc biệt đề bạt.

Anh vẫn nhớ có người từng đánh giá Ariel rằng: muốn đi theo Ariel, trước tiên phải trở thành kẻ mạnh. Lúc bấy giờ anh cũng vì hướng tới mục tiêu này mà không ngừng cố gắng, cuối cùng mới tranh thủ cho mình có được tư cách đứng ở vị trí phía sau người đó.

"Vậy tớ cũng vào khoa cơ giáp." Hạng Phi không để ý đến ánh nhìn xa xăm của Chung Thịnh, tùy tiện nói như vậy.

Chung Thịnh bị tiếng cậu nói làm tỉnh, nhíu mày hỏi: "Cậu vào khoa cơ giáp làm gì?"

"À thì … Tớ không muốn tách khỏi cậu." – Hạng Phi trả lời rất hiển nhiên.

Chung Thịnh nhất thời chán nản: "Cậu là trẻ con à? Cho dù là trẻ con cũng phải có lúc trưởng thành. Cậu đâu thể vĩnh viễn dính lấy tớ được."

Hạng Phi không nhịn được bĩu môi: rõ ràng lúc trước là A Thịnh quyết định để cậu thi vào trường quân đội Đệ Nhất, giờ lại nói thế, đúng là quá đáng.

Nhìn thấu hàm nghĩa trong ánh mắt chỉ trích của Hạng Phi, bất giác Chung Thịnh thấy toát mồ hôi lạnh.

Có phải là anh đã nghĩ mọi việc quá đương nhiên không?

Đời trước, Hạng Phi vào trường quân đội với anh, làm ở bộ tham mưu cũng rất tốt. Thế nên, đời này khi xác định phải vào trường quân đội Đệ Nhất, anh mặc nhiên nghĩ rằng Hạng Phi cũng sẽ vào đó. Nhưng giờ xem ra, có phải anh đã không quan tâm đến ý muốn của Hạng Phi?

"Khụ khụ, A Phi à, có phải cậu …" – Chung Thịnh hơi do dự. Anh bỗng nhiên cảm thấy lúc đưa ra quyết định này phải chăng anh đã quá lỗ mãng, xem nhẹ Hạng Phi.

"Có phải với không phải cái gì?" Hạng Phi chẳng buồn ngẩng đầu, rũ mắt nhìn chằm chằm màn hình quang não.

"Có phải cậu … không muốn vào trường quân đội Đệ Nhất?"

Hạng Phi quay sang, ngạc nhiên hỏi: "Sao cậu lại nghĩ thế?"

A … Chung Thịnh giật mình, Hạng Phi đây là … rất muốn vào trường quân đội sao?

"Cậu quên rằng chúng ta là trẻ mồ côi hay sao. Không có hậu thuẫn, không có gia thế, vào trường quân đội là lựa chọn tốt nhất cho chúng ta, huống chi là trường quân đội Đệ Nhất. Chẳng qua là trước giờ tớ chưa

từng nghĩ sẽ vào được nơi đó thôi. Lúc cậu bảo chúng ta sẽ ghi danh vào trường, tớ chẳng có chút tin tưởng nào cả. Không ngờ trải qua một tháng huấn luyện, thể thuật của chúng ta lại đủ tư cách dự thi. Tớ vui muốn chết đi được, sao lại không muốn đi?" Vẻ mặt Hạng Phi như thể không tin được, cảm thấy Chung Thịnh hỏi một chuyện quá ngớ ngẩn.

Trên đầu Chung Thịnh rũ xuống mấy vạch đen (–|||). Quả nhiên anh vẫn còn lẫn lộn thân phận của mình. Hiện giờ anh và Hạng Phi không phải quan quân trẻ tuổi nổi tiếng như đời trước, mà là hai đứa trẻ mồ côi cần nhận tiền trợ cấp bình thường nhất liên bang. Hơn nữa, bọn họ chỉ được nhận tiền trợ cấp cho đến cuối năm nay. Nếu không muốn đói bụng thì nhất định phải ra ngoài kiếm việc làm. Như vậy, vào trường quân đội là lựa chọn giúp họ tránh khỏi vận mệnh nghèo khổ, cũng là lựa chọn duy nhất. Bởi thế, vừa rồi anh hỏi Hạng Phi phải chăng không muốn vào trường quân đội quả là chuyện cực kỳ ngớ ngẩn.

Khụ khụ, ho khan hai tiếng để che giấu sự xấu hổ của mình, Chung Thịnh gãi mũi, đến ngồi cạnh Hạng Phi. Chưa kịp thảo luận cụ thể với cậu ta việc lựa chọn chuyên ngành, anh lại nghẹn họng phát hiện Hạng Phi đang mở màn hình, trên đó chiếu cảnh một cô em tóc vàng khiêu gợi vuốt ve một người đàn ông cường tráng.

"Hì hì, thả lỏng một chút thôi." Hạng Phi cười ngây ngô.

Chung Thịnh dùng sức lau mặt. Anh thấy mình thật ngốc khi muốn thảo luận chuyện tiền đồ tương lai với Hạng Phi. Thằng nhóc này chả nghĩ gì đến chuyện mai sau cả …

Phụt một tiếng tắt quang não hộ Hạng Phi, không để ý đến cậu ta oán giận, Chung Thịnh quyết đoán quẳng cậu ta lên giường, ra lệnh đi ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho cuộc thi ngày mai. Tắt đèn ngủ, trong không gian im ắng chỉ còn tiếng hít thở của hai người.

Nắm chặt góc chăn, Chung Thịnh nhịn không được mà nhìn trần nhà ngẩn người.

Ngày mai thi rồi, dù đây chỉ là kỳ thi khảo hạch văn hóa theo chương trình thống nhất của liên bang cũng không kìm chế được tâm tình kích động của anh. Đây là bước đầu tiên anh hướng đến trường quân đội Đệ Nhất, cũng là bước đầu anh tới gần Ariel. Chỉ kẻ mạnh mới có tư cách đi theo ngài Ariel. Anh từng chiếm cứ vị trí phía sau thân cận với người đó nhất. Anh tin tưởng đời này mình vẫn có tư cách đứng ở đó. Mà ngày mai chính là bước mở đầu để anh đi đến vị trí đấy.

"A Thịnh …"

Trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng Hạng Phi.

"Sao?"

"Chúng ta thật sự có thể thi đậu trường quân đội Đệ Nhất sao?"

"Đương nhiên." – Chung Thịnh nói đầy quyết đoán.

Hạng Phi trầm mặc một hồi. Ngay khi Chung Thịnh tưởng cậu đã ngủ, cậu mới trầm giọng nói: "Đúng vậy, chúng ta nhất định sẽ thi đậu."

Chung Thịnh nhoẻn miệng cười. Hạng Phi quả không hổ là người anh em tốt của mình, dù là lúc nào, dẫu có ngẫu nhiên hoài nghi nhưng khi đã xác định được mục tiêu, thì luôn tự tin đầy mình.

"Ngủ đi."

Nhẹ giọng nói vậy rồi Chung Thịnh nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể.

Một đêm không nói chuyện. Sáng ngày hôm sau, hai người dậy sớm như thường lệ, dùng xong bữa sáng ngon miệng nhưng không nhiều dinh dưỡng lắm. Hai người thay quần áo rồi đi ra bến xe bus.

Giao thông trong thành phố Tàn Nguyệt rất phát triển, nhờ có xe bus huyền phù, hai người thuận lợi đến trường thi.

Cũng như đời trước, nội dung cuộc thi không vượt quá phạm vi kiến thức được giảng dạy trong nhà trường. Dù không sống lại, Chung Thịnh cũng chẳng tin thành tích của mình sẽ kém.

Ra hỏi trường thi, nét mặt tươi cười của Hạng Phi đã đủ chứng minh rằng cậu làm tốt hơn anh nhiều. Chung Thịnh thở phào một hơi rồi lại không nhịn được bật cười vì mình lo lắng không đâu. Ở phương diện thể năng, có thể Hạng Phi kém anh một chút, nhưng đầu óc cậu thì linh hoạt hơn anh nhiều. Nếu không, đời trước cậu đã chẳng thuận lợi như cá gặp nước ở bộ tham mưu như thế, so ra cũng không kém gì anh.

"Đi thôi. Tối hôm nay chúng ta sẽ ăn thật ngon, nghỉ ngơi đầy đủ, lấy tinh thần để chuẩn bị cho phần cao trào ngày mai."

Hạng Phi nghe vậy thì gật đầu thật mạnh. Cuộc thi hôm nay chỉ là một phần trụ cột nhất, khảo hạch của trường quân đội ngày mai mới là phần quan trọng. Chỉ cần ngày mai thông qua khảo hạch, nếu không có gì ngoài ý muốn, bọn họ sẽ chờ để bước qua cổng lớn của trường quân đội Đệ Nhất.

Sau khi ăn bữa tối no nê, hai người làm một ít vận động đơn giản để tiêu hóa rồi đi ngủ sớm. Không ai biết nội dung cuộc thi ngày mai là cái gì. Dù là Chung Thịnh đời trước cũng không có cơ hội tham gia cuộc thi của trường quân đội Đệ Nhất.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người không hẹn mà cùng dậy sớm, rất ăn ý lấy bình dịch dinh dưỡng từ trong rương ra, nhét vào miệng. Nếm qua "bữa sáng" khó ăn, hai người thay phiên nhau tắm nước lạnh. Dùng nước lạnh để tắm giúp thân thể họ đạt được trạng thái hưng phấn. Ở vào trạng thái này, con người luôn dễ dàng phát huy được thực lực của mình.

9. Chương 9

Editor: Nguyệt

Thay quần áo xong, Chung Thịnh nói với Hạng Phi: "Đi thôi."

Hạng Phi gật đầu với anh, rồi hai người ra khỏi phòng, rời nhà.

Địa điểm thi của trường quân đội Đệ Nhất được thiết trí ở một sân vận động rất lớn. Ngoài trường quân đội Đệ Nhất, còn có mười lăm trường quân sự khác cũng đặt địa điểm thi ở đây.

Vì cuộc thi hôm nay, sân vận động đã đóng cửa trước đó ba ngày. Trong ba ngày này, bài trí bên trong sân vận động được thay đổi hoàn toàn. Hầu hết các khu được chia thành nhiều phòng nhỏ, bên trong đặt rất nhiều máy móc thí nghiệm đa dạng.

Gần như tất cả các học viện quân sự đều bố trí địa điểm thi của mình ở các tinh cầu. Nói là địa điểm thi nhưng trên thực tế thì chỉ phái một vài nhân viên đến chuyên phụ trách việc ghi chép thành tích. Thí nghiệm thể năng của các thí sinh đều do những máy móc có quy cách thống nhất tiến hành, kết quả thí nghiệm sẽ được gửi trực tiếp qua mạng internet đến trung tâm số liệu của các trường, cho nên muốn gian dối là không có khả năng. Mà dù có thành công đi chăng nữa, sau khi vào trường rồi sẽ tiến hành đợt khảo hạch thứ hai. Nếu thành tích của hai lần khác biệt quá lớn, học viên đó không những bị đuổi học mà trong lý lịch cũng bị bôi một vết nhơ. Thế nên, trừ phi có thể trực tiếp bóp méo tư liệu trên mạng internet, nếu không tốt nhất là đừng làm chuyện ngu xuẩn.

Bởi vì trường quân đội là giấc mộng của rất nhiều thanh niên, nên số lượng thí sinh dự thi vào đây cũng nhiều hơn các trường khác. Dù xuất phát sớm, nhưng vì đường xa nên khi Chung Thịnh và Hạng Phi đến, trong sân vận động đã có rất nhiều người.

Hỏi được vị trí địa điểm thi của trường quân đội Đệ Nhất, Chung Thịnh kích động, vội vã kéo Hạng Phi chạy về phía khu khảo hạch góc đằng tây sân vận động.

Hạng Phi bị Chung Thịnh lôi kéo, không nhịn được nói nhỏ: "Chậm thôi, cậu gấp cái gì. Giám khảo có chạy mất đâu."

Chung Thịnh trắng mắt liếc cậu, nhưng cũng cảm thấy cậu nói có lý nên thả chậm bước chân, vừa đi vừa điều chỉnh hô hấp. Khi tới khu khảo hạch phía tây, anh chưa kịp mở thì cửa bị đẩy từ bên trong ra. Một

chàng trai thân hình thon dài, diện mạo tuấn tú đi từ trong ra, thiếu chút nữa là va phải Chung Thịnh. Chàng trai liếc mắt nhìn Chung Thịnh. Quang não tiện nghi, quần áo rẻ tiền, thanh niên từ đầu đến chân đều toát ra vẻ "tôi là bình dân" này cậu ta cũng chẳng thèm để mắt. Ánh mắt chớp lên sự khinh thường, cậu ta mở miệng nói chẳng chút thành ý: "Xin lỗi."

Chung Thịnh nghe ra sự khinh thị trong giọng nói của chàng trai, hơi cau mày nhưng rất nhanh lại giãn ra. Anh bình thản trả lời: "Không có gì." rồi xoay người kéo Hạng Phi còn đang muốn nói gì đó đi vào trong.

Chàng trai hơi kinh ngạc với biểu hiện bình tĩnh của Chung Thịnh, nhưng rất nhanh lại quẳng chuyện này ra sau đầu. Là con trai của trưởng quan chấp chính tinh cầu Hải Lam, lịch trình mỗi ngày của cậu đều chật kín. Ngoài việc huấn luyện, cậu còn phải giao tiếp với một vài con cháu của các gia tộc trên tinh cầu Hải Lam. Cậu không thể lãng phí thời gian với những chuyện cỏn con, nên Chung Thịnh cũng chỉ để lại trong đầu cậu một ấn tượng mờ nhạt.

Vừa vào trong, Chung Thịnh bị biển người bên trong dọa cho ngây ngẩn. Cũng nghĩ có rất nhiều người dự thi vào trường quân đội Đệ Nhất, nay xem ra anh tưởng tượng còn chưa đủ. Chỉ khi chân chính ở đây anh mới biết được có biết bao nhiêu người khao khát muốn được vào ngôi trường này học tập, từ đó bắt đầu kiếp sống quân nhân.

Toàn bộ đại sảnh được chia làm ba, phẩn biệt là các khu trắc nghiệm thể thuật, tinh thần lực và khả năng khống chế cơ giáp. Trước cửa có một máy đăng ký tự động, chỉ cần dùng quang não kết nối, máy sẽ tự động nhập thứ tự rồi sắp xếp số báo danh. Kế tiếp, thí sinh sẽ dựa vào sự chỉ thị của máy móc để tiến hành trắc nghiệm. Cũng nhờ có công cụ nhanh gọn tiện ích này mà dù thí sinh đến khu tây càng lúc càng nhiều, tiến trình trắc nghiệm vẫn diễn ra thong thả, đâu ra đấy.

Bởi vì mỗi lần trắc nghiệm chỉ có mười người đồng thời tiến hành, vừa vặn số cuối cùng trong số báo danh của Chung Thịnh là 0, còn Hạng Phi là 1, nên hai người bị phân vào hai tổ khác nhau. Hạng Phi chỉ đành hai mắt đẫm lệ nhìn Chung Thịnh bước vào phòng trắc nghiệm thể năng trước.

Phòng thí nghiệm thể năng được phân thành mười gian nhỏ. Bên ngoài các gian nhỏ có một người đàn ông thân thể cường tráng đang đứng, mặc quân trang, trên vai đeo hàm thiếu úy.

Vị thiếu úy thấy bọn họ tiến vào, đặc biệt chú ý tới hai thanh niên thân hình hơi gầy yếu đằng trước Chung Thịnh, không tự chủ được hơi nhíu mày.

"Dụng cụ trắc nghiệm thể năng ở đây là loại tân tiến nhất, có phần tương tự chạy vượt chướng ngại vật. Nếu thể năng của các cậu không đạt cấp năm thì không nên lãng phí thời gian thì hơn, không cẩn thận một cái là có thể bị thương."

Mười thí sinh nghe thế đều quay đầu nhìn nhau, khi thấy không ai có ý rời khỏi thì trầm mặc biểu đạt ý muốn tham gia trắc nghiệm.

Vị thiếu úy quét nhìn bọn họ một vòng, bắt gặp dáng đứng thẳng tắp của Chung Thịnh thì hơi nhướn mày.

"Nếu không ai có ý rút lui thì vào đi thôi. Mỗi người chọn một máy trắc nghiệm, sau khi đi vào, chờ cửa đóng lại rồi trắc nghiệm sẽ bắt đầu."

Các thí sinh nhìn nhau, chia nhau đi đến trước mỗi gian nhỏ, nhấn chốt mở trên tường. Cửa sắt màu trắng mở ra, bọn họ nhất nhất đi vào. Chung Thịnh xếp cuối, tất nhiên là vào gian nhỏ cuối cùng.

Trước khi đi vào, Chung Thịnh đột nhiên dừng lại, hành lễ với vị thiếu úy kia: "Cảm ơn ngài, trưởng quan.". Dứt lời, không đợi vị thiếu úy phản ứng lại, anh bước vào gian phòng trắc nghiệm.

Viên sĩ quan nghe Chung Thịnh nói thế thì sửng sốt, sau đó nở nụ cười, mở quang não ra nhập vào một dãy số, đánh một dấu tích nho nhỏ trước số báo danh có tận cùng là 0.

Sau khi vào phòng trắc nghiệm, Chung Thịnh không khỏi mỉm cười. Vừa rồi không phải anh làm mà không có mục đích. Anh cảm ơn vì lời nhắc nhở của viên sĩ quan.

Đây là đâu? Là địa điểm thi vào trường quân đội Đệ Nhất. Học sinh tới đây dự thi không có ai lại không tự tin vào bản thân. Cái khác không đề cập, chỉ riêng tiêu chuẩn thể thuật cấp năm thôi, chẳng có ai lại lãng phí thời gian tới dự thi nếu không đạt yêu cầu này.

Lời viên sĩ quan kia nói thoạt nhìn tưởng như là lo lắng cho hai thí sinh gầy yếu trong quá trình trắc nghiệm có thể sẽ bị thương, nhưng phần nhiều là gợi ý cho tất cả các thí sinh.

Thứ nhất, nội dung cuộc thi là vượt chướng ngại vật.

Thứ hai, thể thuật cấp năm là tiêu chuẩn thấp nhất, điều này có nghĩa trắc nghiệm rất khó.

Thứ ba, trên đường vượt chướng ngại vật có thể sẽ xuất hiện các loại hình công kích khác. Nếu chỉ là chạy vượt chướng ngại vật bình thường thì trên cơ bản không có khả năng xảy ra tình huống "bị thương".

Biết được ba điểm này, Chung Thịnh đã có những phỏng đoán đại khái về lần trắc nghiệm này. Đến khi trắc nghiệm bắt đầu, sau khi cảnh tượng trong gian phòng đột nhiên chuyển hóa thành một trảng cỏ trống trải, trên mặt anh xuất hiện một nụ cười tự tin.

"Trong vòng năm phút hãy chạy đến mục tiêu phía trước cách điểm xuất phát một km. Nếu thành công, trắc nghiệm thông qua." Tiếng nói đều đều của hệ thống trắc nghiệm vang lên bên tai anh.

Chung Thịnh hít sâu một hơi, xuất phát từ nơi đang đứng, vọt thẳng về phía trước.

Thảo nguyên nhìn như bình lặng nhưng thực tế lại không an tĩnh như tưởng tượng. Đầm lầy sâu, đá ngáng chân, trùng độc, tất cả mọi nguy cơ đều ẩn núp dưới mặt cỏ dày đặc.

Chung Thịnh chạy nhảy linh hoạt, thoạt nhìn thấy vô cùng nhẹ nhàng. Những bẫy rập này chẳng thể cản trở bước chân anh, đại đa số anh đều vượt qua được. Các loài động vật đánh lén đều bị anh xử lý gọn gàng, thủ đoạn tàn nhẫn làm người ta giận điên lên.

Nếu lúc này có người quan sát anh tiến hành trắc nghiệm sẽ phát hiện ra, tất cả những thủ đoạn Chung Thịnh sử dụng đều là phương thức chỉ binh lính tinh nhuệ mới dùng được, ngắn gọn hiệu quả, không có động tác thừa.

10. Chương 10

Editor: Nguyệt

"Tích, thành công. Chúc mừng thí sinh số báo danh 004270, thành tích của bạn là hai phút hai mươi chín giây. Xếp loại: A."

Nghe được thành tích của mình, Chung Thịnh nhẹ lắc đầu. So với anh kiếp trước thì thành tích này khá tệ. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do thân thể anh hiện tại còn chưa trải qua rèn luyện trong thời gian dài. Một tháng huấn luyện ráo riết tuy giúp anh đạt được thể thuật cấp sáu, nhưng tiến thêm một bước thì anh còn cần luyện nhiều với cường độ cao hơn nữa.

Quang cảnh thảo nguyên lại khôi phục thành căn phòng trống. Ra khỏi phòng trắc nghiệm bằng cánh cửa sắt đối diện, Chung Thịnh thấy một người tóc đỏ đang vẽ phác thảo gì đó trên màn hình quang não.

Thấy có người bước vào gian trong này, thanh niên tóc đỏ hơi ngạc nhiên.

"Cậu làm rất nhanh. Thành tích chắc không tệ."

Câu sau rõ ràng không phải là câu nghi vấn.

Chung Thịnh không trả lời, chỉ cười cười nói: "Cảm ơn đã khích lệ."

Thanh niên tóc đỏ cũng mang quân hàm thiếu úy. Chung Thịnh không khỏi đoán rằng giám khảo cuộc thi lần này phải chăng đều là học viên của trường quân đội Đệ Nhất.

Trên thực tế, Chung Thịnh đoán đúng. Bởi vì những người này đều là những học viên đã theo học vài năm trong trường quân đội Đệ Nhất. Mục đích họ tới đây không chỉ để thêm thành tích vào học phần, mà còn muốn nhìn xem có thí sinh nào xuất sắc đáng được bồi dưỡng đặc thù hay không.

Chừng một phút sau, một trong các cánh cửa sắt khác mở ra, thanh niên tóc lam đắc ý dào dạt đi ra. Diện mạo của cậu không tính là tuấn tú, nhưng khuôn mặt tươi cười tự tin làm cậu trông rạng rỡ lên không ít. Chỉ tiếc sau khi nhìn thấy Chung Thịnh, nụ cười của cậu đột nhiên cứng lại. Thanh niên tóc lam đầu tiên là trợn to mắt không tin nổi, sau đó vẻ mặt nhoáng cái chuyển thành uể oải. Nếu không phải Chung Thịnh đã thấy bộ dạng hăng hái hớn hở của cậu lúc nãy, anh thậm chí không dám tin hai biểu hiện khác nhau hoàn toàn đó là do cùng một người làm ra.

Lúng túng cười cười với cậu, Chung Thịnh không khỏi thấy ngượng ngùng. Anh hiểu nguyên nhân vì sao thanh niên kia vừa rồi lại đắc ý đến vậy. Thành tích của người thanh niên này rất tốt, chẳng qua nếu so với người đã nhập ngũ mười năm như anh thì kém hơn nhiều. Làm một người lợi dụng kinh nghiệm và kỹ năng có được từ đời trước, Chung Thịnh thấy rất hổ thẹn. Anh biết, nếu không có tri thức của đời trước thì anh không thể đạt được thành tích như người thanh niên này. Cho nên, đối với việc vô tình đả kích niềm tin của cậu, anh tỏ vẻ rất có lỗi.

Chung Thịnh cười thân thiện với thanh niên kia, vươn tay ra chào hỏi:

"Khụ khụ, xin chào, tôi tên là Chung Thịnh."

Thanh niên kia hai mắt sáng rực, cầm lấy tay phải Chung Thịnh, dùng sức lắc lấy lắc để: "Xin chào, xin chào, tớ là Gerald. Chung Thịnh à, cậu giỏi thật đấy. Có thể dạy tớ cách rèn luyện thể thuật của cậu không? Hiện tại thể thuật của tớ cấp bảy, nhưng thành tích lại chẳng bằng cậu. Không biết cậu có bí quyết gì không? Nếu được, hay là cậu chỉ dạy cho tớ đi? À, lúc nào thì cậu có thời gian rảnh?"

Nụ cười trên mặt Chung Thịnh nháy mắt cứng đờ. Chờ chút, rõ ràng anh chỉ nói hai chữ 'xin chào' rồi giới thiệu tên mình thôi, cái cậu Gerald này sao có thể tự tiện quyết định thay anh như thế, còn trực tiếp tính toán thời gian hẹn nhau?

"À …" Chung Thịnh đứng ngẩn ra, nửa ngày không nói nên lời.

Gerald vẫn rất nhiệt tình: "Sao vậy? Chung Thịnh, cậu bận lắm sao? Không sao, dù gì chúng ta cũng vào trường quân đội Đệ Nhất. Tớ thấy thành tích thể thuật của cậu cao thế này thì không rớt được đâu. Vào trường rồi chúng ta lại trao đổi với nhau cũng được. Đúng rồi, đây là số liên lạc của tớ, khi nào vào học rồi chúng ta lại nói chuyện với nhau sau."

Gerald tươi cười khả ái trao đổi số liên lạc với Chung Thịnh. Nếu không phải thiếu úy tóc đỏ bảo họ tiến hành trắc nghiệm tinh thần lực, có khi cậu ta còn tiếp tục lôi kéo Chung Thịnh thao thao bất tuyệt.

Đối mặt với bạn học tương lai nhiệt tình như thế, Chung Thịnh thật muốn che mặt mà chạy. Đời trước, vì thầm mến Ariel, nên sau khi trở thành khó quan của Ariel anh luôn đắp nặn cho mình một hình tượng trầm mặc ít lời. Mỗi khi gặp được người nhiệt tình nói nhiều như Gerald là anh lại thấy đau đầu. Bởi vì anh không biết phải tán gẫu cái gì với họ.

Nhìn thiếu úy tóc đỏ với ánh mắt cảm kích, lại nhận được cái nhìn chằm chằm không hiểu ra làm sao của đối phương. Chung Thịnh lẳng lặng xoay mặt đi. Người ta chỉ hoàn thành chức trách thôi, anh cảm kích cái gì …

Chung Thịnh quay mặt đi nên không nhìn thấy thiếu úy tóc đỏ hơi cong khóe môi sau khi anh xoay mặt.

Hoàn toàn không ý thức được mình vừa bị đùa giỡn, Chung Thịnh giữ vững tinh thần ngồi vào máy đo tinh thần lực.

Những người tiến hành trắc nghiệm thể thuật cũng lục tục đi ra từ các cánh cửa sắt. Trong số họ có người hưng phấn, có người uể oải, còn có người cánh tay bị thương.

Thiếu úy tóc đỏ đọc vài số báo danh. Những người bị gọi lên không ai là không ủ rũ, mặt nặng như chì.

"Rất tiếc, các bạn không thông qua bài trắc nghiệm thể thuật. Hy vọng các bạn có thể phát triển tốt ở những lĩnh vực khác."

Thiếu úy tóc đỏ bảo bọn họ đi ra ngoài theo lối cửa hông. Chờ họ đi rồi, sáu người còn ở lại bao gồm Chung Thịnh lần lượt tiến hành đo tinh thần lực.

Khác với đời trước một chút, lần kiểm tra này tinh thần lực của Chung Thịnh đạt những 104, hơn đời trước 6 điểm. Tuy 6 điểm tinh thần lực chẳng nói lên điều gì, nhưng ở tuổi của anh mà tinh thần lực vượt qua mức 100 thì chứng tỏ tư chất của anh rất tốt, ít nhất là trên phương diện tinh thần lực.

Đời trước, Hạng Phi chính vì đạt mức tinh thần lực kinh người 126 nên mới được Học viện Lục quân tăng – thiết giáp bồi dưỡng trọng điểm, cuối cùng trổ hết tài năng giữa muôn vàn người, tiến vào bộ tham mưu quân khu V, khiến bao người ghen tỵ.

Có lẽ cũng vì vậy mà thiếu úy tóc đỏ khi nhìn đến thành tích này thì mỉm cười thân mật với Chung Thịnh, nhưng không làm gì khác. Dù sao bây giờ Chung Thịnh chẳng có bối cảnh gì đặc biệt, chỉ cần biểu đạt thiện ý của bản thân là đủ rồi. Có thể nói, Chung Thịnh hiện tại còn chưa có tư cách để hắn phải tốn công mượn sức.

Sau khi trắc nghiệm tinh thần lực, lại có hai người bị đào thải. Dù lòng không cam, hai người này cũng chỉ đành rời khỏi căn phòng này.

Chung Thịnh cùng ba người khác đi dọc theo một hành lang, bước vào phòng trắc nghiệm khả năng không chế cơ giáp.

Trong phòng không có các loại cơ giáp, chỉ để một ít máy móc mô phỏng cơ giáp. Dù sao bọn họ chỉ cần làm một vài động tác thao túng là được, không cần phải thực sự dùng cơ giáp tấn công mục tiêu.

Nhìn một đám máy móc hình quả trứng gà, mắt Chung Thịnh không nhịn được co giật vài cái.

Thật đúng là … hoài niệm …

Từ sau khi anh vào quân đội gần như không còn sử dụng thứ này nữa. Lần cuối cùng anh dùng đến thứ này hình như là một lần cá cược với bạn học, sau đó … hình như anh thắng?

Hoàn toàn không chú ý đến ánh nhìn đầy hoài niệm của Chung Thịnh với những cái máy mô phỏng cơ giáp, một viên thiếu úy tuấn tú trông có vẻ hơi vô lại tùy tiện nói: "Nhìn cái gì nữa? Mau vào đi."

Chung Thịnh giật mình tỉnh lại, ánh mắt nhìn quét các máy mô phòng một lượt, chọn một cái rồi đi vào.

Gerald chọn cái bên trái Chung Thịnh. Hai người khác cũng vội vàng chọn một máy rồi bước vào.

Sau khi quả trứng khép lại, Chung Thịnh chậm rãi nhắm mắt, ngón tay sờ lên hệ thống thao tác, xúc cảm quen thuộc khiến anh có chút cảm khái.

Không chờ anh biểu đạt cảm xúc trong lòng, bên tai đã nghe tiếng vị thiếu úy kia chửi ầm lên.

"Mẹ kiếp, còn không mau mở liên kết ra đi. Ngây ngốc cái gì nữa."

Chung Thịnh đổ mồ hôi, vội vàng mở liên kết, tiến nhập vào hệ thống mạng cục bộ.

Một vầng sáng trắng chợt lóe lên, Chung Thịnh xuất hiện trên một quảng trường rộng lớn. Giữa quảng trường có một chiếc cơ giáp đột kích màu đen. Còn anh và ba chiếc cơ giáp huấn luyện màu đỏ khác đứng ở phía đối diện.

Chung quanh là một vùng hoang dã bất tận, tĩnh mịch, không có hơi thở của sinh mệnh, chỉ có mấy chiếc cơ giáp lạnh như băng cô tịch đứng giữa quảng trường.

11. Chương 11

Editor: Nguyệt

"Trong số các cậu có ai từng tiếp xúc với cơ giáp chưa?" Chiếc cơ giáp màu đen đột nhiên nói chuyện, nghe tiếng thì là vị thiếu úy vô lại vừa rồi.

"Có tôi. Tôi từng tham gia câu lạc bộ cơ giáp, nhưng cũng chỉ điều khiển loại máy mô phỏng thế này thôi." Gerald điều khiển chiếc cơ giáp đứng ngay cạnh Chung Thịnh, hai tay múa may vung vẩy ra chiều tự đắc.

"Tốt, độ phù hợp của cậu phải cao hơn người khác 5%, nếu không được thì không hợp cách."- Chiếc cơ giáp màu đen lạnh giọng nói.

Gerald nhất thời hóa đá, hai cánh tay vừa rồi còn vì hưng phấn mà múa may giờ lại cứng đờ giơ cao quá đầu, trông vừa buồn cười vừa đáng thương.

Chung Thịnh không nhịn được bật cười. Cái cậu Gerald này đúng là xui xẻo. Độ phù hợp ở đây không chỉ là độ phù hợp giữa tinh thần lực với cơ giáp, mà còn là khả năng khống chế cơ giáp linh hoạt. Một người điều khiển cơ giáp thuần thục có thể dễ dàng đạt 100% độ phù hợp, nhưng với những tay gà mờ lần đầu tiếp xúc với cơ giáp, đạt được 75% đã là giỏi lắm rồi. Có lẽ vì để công bằng nên giám khảo của trường quân đội Đệ Nhất mới đề cao mức độ phù hợp đối với những thí sinh từng tiếp xúc cơ giáp. Dù sao chỉ cần từng tập luyện qua là đã chiếm ưu thế trong lần trắc nghiệm này rồi, mà 5% cũng không tính là nhiều.

Còn Chung Thịnh ư? Anh thật vô sỉ không nhìn đến kinh nghiệm điều khiển cơ giáp hơn mười năm trời của mình. Đó không phải là chuyện đời trước sao? Đời này anh mới chỉ là một lính mới lần đầu sờ đến cơ giáp, cho nên anh chẳng hề có áp lực phải giấu giếm chuyện đời trước.

Nghe tiếng Chung Thịnh cười, chiếc cơ giáp màu đen lạnh lùng hỏi: "Buồn cười lắm sao?"

"Không, thưa trưởng quan." – Chung Thịnh lập tức nghiêm mặt đáp.

"Vậy cậu cười cái gì?"

"Xin lỗi, trưởng quan."

"Hừ."

Chiếc cơ giáp màu đen có vẻ hài lòng với câu trả lời của Chung Thịnh, không tiếp tục làm khó anh nữa.

"Chú ý, đây là bài trắc nghiệm cuối cùng của các cậu. Lát nữa tôi sẽ làm mười động tác, các cậu chỉ cần điều khiển cơ giáp làm được năm trong số đó là thông qua. Đương nhiên, hoàn thành càng nhiều càng tốt, còn cụ thể tốt ở chỗ nào thì chờ sau này các cậu trở thành học viên chính thức sẽ biết."

"Rõ chưa?" – Thiếu úy lớn tiếng hỏi.

"Rõ!" – Mọi người đồng loạt trả lời.

Sau đó, chiếc cơ giáp màu đen bắt đầu làm một vài động tác cơ bản.

Bởi vì đa số thí sinh dự thi là thanh niên mười tám tuổi, hầu như chưa từng chạm đến cơ giáp, nên chiếc cơ giáp màu đen không làm động tác nào quá khó, ban đầu chỉ là một vài động tác cơ bản như chạy, dừng, chuyển hướng linh tinh. Nhưng sau sáu động tác cơ bản, độ khó tăng dần lên. Giao cắt, quay ngược hình vòng cung, Thomas liêu sát, và động tác thứ mười – thắt cổ chữ thập ngược. (Nguyệt: Hãy tưởng tượng đến hình ảnh Chúa Jesus bị đóng đinh trên cây thánh giá.) Động tác cuối cùng đòi hỏi người điều khiển phải có tố chất rất tốt, thể thuật tối thiểu đạt cấp tám mới hoàn thành được.

Chung Thịnh biết rất rõ, lấy tư chất của các thí sinh trên tinh cầu Hải Lam thì không có khả năng làm được động tác này. Đương nhiên, nếu ở tinh cầu thủ đô có lẽ sẽ có vị tinh anh nào đó làm được, ví dụ như ngài Ariel chẳng hạn. Nhưng, bọn họ tuyệt đối không có khả năng. Cho nên, anh khẳng định vị thiếu úy này làm ra động tác bảnh như thế chẳng qua là để khoe kỹ xảo của mình cho mấy thí sinh đáng thương có thể là đàn em tương lai này nhìn thôi.

Đối với chuyện này, Chung Thịnh chỉ cười nhạt. Bắt nạt một đám thí sinh còn chưa được tính là học viên chính thức, vị thiếu úy này cũng thật lắm chuyện. Nếu thể chất hiện tại của anh bằng được một nửa đời trước, anh hoàn toàn có thể làm trọn vẹn mười động tác này, bao gồm treo cổ chữ thập ngược, để cho vị thiếu úy đây lác mắt một phen.

Mặc dù lòng thầm phỉ báng hành vi của viên thiếu úy, Chung Thịnh vẫn chỉ khiêm tốn làm sáu động tác cơ bản. Đùa chắc, anh chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mồ côi, trước giờ chưa từng động đến cơ giáp. Nếu anh

đột nhiên làm thuần thục một đống động tác chiến thuật, chỉ sợ trường quân đội Đệ Nhất chưa tuyển thì anh đã bị cục an ninh kiểm sát liên bang bắt đi rồi.

Dù anh đã khiêm tốn nhưng thói quen ngấm vào tận xương không thể thay đổi được. Là một chiến sĩ cơ giáp quân hàm thiếu tá, độ phù hợp của anh đương nhiên là 100%. Với anh, cơ giáp như là một phần thân thể kéo dài vậy, nên những động tác cơ bản này anh thực hiện rất nhuần nhuyễn.

So với biểu hiện vụng về của các thí sinh khác, thành tích của Chung Thịnh hiển nhiên là rất chói mắt. Vị thiếu úy kia cũng rất kinh ngạc với biểu hiện của anh. Lần đầu điều khiển cơ giáp mà độ phù hợp đã đạt 100%, người như thế không phải không có, nhưng rất hiếm. Nếu không phải hồ sơ dự thi kèm cả lý lịch có ghi Chung Thịnh là trẻ mồ côi, không có điều kiện tiếp xúc với cơ giáp, vị thiếu úy này nhất định sẽ hoài nghi có phải Chung Thịnh quanh năm ngâm mình trong câu lạc bộ cơ giáp hay không.

"Cậu làm rất tốt." – Viên thiếu úy tán thưởng.

Chung Thịnh đứng thẳng tắp, lễ phép nói với viên thiếu úy: "Cảm ơn trưởng quan khích lệ."

Viên thiếu úy cảm thấy rất hứng thú với biểu hiện của Chung Thịnh. Anh ta nhìn Chung Thịnh, sau đó cười cười, chỉ cánh cửa nhỏ bên cạnh, nói: "Đi ra ngoài đi."

Chung Thịnh và những người khác lễ phép chào viên thiếu úy rồi rời khỏi. Chờ bọn họ đi rồi, viên thiếu úy mở quang não của mình lấy danh sách thí sinh ra, đưa tay định tích vào tên của Chung Thịnh, chẳng ngờ lại phát hiện đã có một dấu tích trước đó rồi.

"Thằng nhóc này, đúng là làm người ta ngạc nhiên." Viên thiếu úy kinh ngạc lẩm bẩm, sau đó trịnh trọng đánh dấu tích thứ hai vào trước tên Chung Thịnh.

Ra khỏi cánh cửa nhỏ là đến bên ngoài khu khảo hách phía tây. Chung Thịnh vất vả lắm mới thoát khỏi Gerald, sau đó liền thấy Hạng Phi phấn chấn hớn hở đẩy cửa đi ra.

"Xem ra cậu thi cũng rất tốt?" – Chung Thịnh cười hỏi.

Hạng Phi hứng khởi gật đầu: "Tinh thần lực tớ đạt những 132 kia. Vị thiếu úy tóc đỏ nói rất xem trọng tớ, còn cho tớ số liên lạc, bảo tớ vào trường rồi thì liên lạc với anh ấy."

Chung Thịnh hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ra. Anh vỗ vỗ vai Hạng Phi: "Chúng ta còn chưa chính thức vào trường quân đội, cậu tốt nhất đừng liên lạc với vị thiếu úy đó vội."

"Hả … tại sao? Quen với đàn anh không tốt ư?" – Hạng Phi thắc mắc.

Chung Thịnh bắt đầu tận tình khuyên bảo, giải thích. Trong trường cũng chia thành nhiều phái khác nhau, mà vị thiếu úy này cũng thuộc một trong số các phái đó. Trước mắt bọn họ còn chưa phải tân binh, tốt nhất không nên nghiêng về phe phái nào quá sớm, nếu không sẽ gây bất lợi cho tương lai sau này.

Lại nói, chưa trải qua huấn luyện mà tinh thần lực đã đạt đến 132, tài năng như thế dù ở đâu cũng sẽ được coi trọng. Cho nên người như Hạng Phi lại càng không nên dính vào chuyện này quá sớm.

Hạng Phi cũng không ngốc. Cậu và Chung Thịnh lớn lên trong cô nhi viện, nơi nào có người tất có đấu tranh. Cho nên Chung Thịnh chỉ nói thoáng qua thôi cậu liền hiểu. Chỉ là cậu không nghĩ các phe phái trong trường quân đội lại cạnh tranh nhau gay gắt đến thế, vậy mà động đến cả các thí sinh. Điều này làm cậu có cảm giác hơi thất vọng với cuộc sống quân lữ trong tương lai.

Chỉ nhìn vẻ mặt Hạng Phi thôi, Chung Thịnh đã biết cậu nghĩ gì. Anh quàng vai cậu, dùng sức vò tóc cậu: "Chuyện thế này từ bé đến giờ chúng ta còn ít thấy hay sao? Đừng động đến bọn họ, chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được. Với lại, dù thuộc phe phái nào, lựa chọn của chúng ta tất nhiên vẫn là trung thành với liên bang."

Hạng Phi bị Chung Thịnh vò đầu đến độ hận không thể đá bay anh ngay lập tức. Chút thất vọng vừa rồi đã bị lời Chung Thịnh nói trực tiếp xóa bỏ. Ngẫm lại cũng đúng, có lợi ích tất sẽ có người tranh đoạt lợi ích. Cậu vào trường quân đội là vì đây là lựa chọn tốt nhất, nhưng mặt khác, chẳng phải cũng do lòng nhiệt huyết hướng tới kiếp sống quân đội hay sao?

12. Chương 12

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh nói đúng, chia phe phái thì đã làm sao, chỉ cần bọn họ trung thành với liên bang, cụ thể về phe ai thì có gì khác nhau?

Nghĩ thoáng rồi, Hạng Phi đánh vào vai Chung Thịnh, trả thù vì tóc bị vò rối, sau đó cười ha ha chạy mất.

Chung Thịnh bất đắc dĩ xoa xoa bả vai. Lấy bản lĩnh của anh, muốn tránh thoát đòn công kích chẳng có tí kỹ xảo nào như thế tất nhiên là không thành vấn đề. Nhưng, anh tuyệt đối sẽ không dùng kỹ xảo chiến đầu học được đời trước ra để đối phó với Hạng Phi. Vĩnh viễn không!

Chung Thịnh nhìn bóng dáng Hạng Phi, hét lớn lên: "Thẳng quỷ! Nhớ đó!"

Hạng Phi chẳng buồn để ý, giơ thẳng ngón giữa đáp trả.

Chung Thịnh không nhịn được cười mắng: "Hỗn đản!"

Anh quay đầu nhìn trường thi phía sau. Nghĩ đến việc sắp được vào trường quân đội Đệ Nhất – nơi trưởng quan Ariel từng theo học, lòng anh lại thấy kích động nói không nên lời.

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, rồi lại mở mắt ra, chào đón một thế giới hoàn toàn mới.

Ba ngày sau, quãng não của Chung Thịnh và Hạng Phi đồng thời nhận được bưu kiện do trường quân đội Đệ Nhất gửi. Nội dung bưu kiện rất đơn giản: thông báo rằng bọn họ đã vượt qua kỳ thi nhập học của trường quân đội Đệ Nhất một tuần sau, ở không cảng thành phố Tàn Nguyệt sẽ có người tới đón bọn họ. Mà điều bọn họ cần làm là thu dọn hành lý, có mặt tại đó đúng giờ.

Lúc nhận được thông báo trúng tuyển, Hạng Phi còn cảm thấy mờ mịt, như thể không tin được rằng mình cứ thế vào được trường quân đội Đệ Nhất.

"A Thịnh, có phải tớ đang nằm mơ không?" Hạng Phi nhìn Chung Thịnh với vẻ mặt mộng ảo.

"Đương nhiên là không."

"Chúng ta thật sự thi đỗ trường quân đội Đệ Nhất sao?"

"Ừ."

"Cứ như đang mơ vậy … Tớ còn nghĩ chúng ta vào được Học viện Lục quân tăng – thiết giáp tinh cầu Hải Lam là tốt lắm rồi, không ngờ chúng ta lại có thể thi đỗ trường quân đội Đệ Nhất …" Hạng Phi thâm tình vuốt ve màn hình quang não, nếu chỉ nhìn vẻ mặt cậu thì còn tưởng là cậu đang vuốt ve tình nhân.

Bị biểu hiện của Hạng Phi làm nổi hết cả da gà, Chung Thịnh không nhịn được đạp cậu một cái: "Đừng nằm mơ, cậu còn chưa vào được trường quân đội Đệ Nhất đâu."

"Hả??" Hạng Phi bị đạp lảo đảo suýt ngã, vẻ thâm tình còn đọng nguyên trên mặt. Cậu cao giọng hỏi: "Có ý gì?"

Chung Thịnh trắng mắt liếc cậu: "Đây là trường quân đội Đệ Nhất liên bang đấy. Cậu nghĩ chỉ cần vượt qua ba bài trắc nghiệm là vào được sao?"

"Gì? Rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ chúng ta còn chưa được vào học chính thức?" Hạng Phi đổ mồ hôi lạnh đầy đầu.

Chung Thịnh vô lực nhìn cậu: "Cậu cũng không nghĩ thử xem, lần khảo hạch này tính là cái gì? Nhiều lắm chỉ xem như trắc nghiệm trụ cột thôi. Nói cách khác, chúng ta miễn cưỡng đạt trình độ nhập môn của trường quân đội Đệ Nhất. Còn nếu muốn trở thành học viên chính thức, thì phải trải qua kỳ khảo hạch ba tháng nữa."

Lúc trước khi anh đột nhiên đổi ý muốn thi vào trường quân đội Đệ Nhất, ngoài nguyên nhân là Ariel, phần nhiều là vì anh rất thích cuộc sống quân đội. Dù sao nơi đó cũng là trường quân đội tốt nhất liên bang, đã có cơ hội vào học thì Chung Thịnh nhất quyết không bỏ qua. Cơ hội tốt như thế, sao anh có thể bỏ lại người bạn tốt Hạng Phi của mình được. Thêm nữa, anh sớm đã biết tư chất của Hạng Phi rất tốt, kéo cậu cùng dự thi với mình là điều tất nhiên.

Chẳng qua, có lẽ vì Hạng Phi quá tín nhiệm người bạn là anh, nên thằng quỷ này còn chẳng thèm xem thể lệ chiêu sinh của trường quân đội Đệ Nhất. Trong thể lệ đã ghi rõ, cuộc thi tiến hành ở các tinh cầu chỉ là bài khảo nghiệm cơ bản, quan trọng nhất vẫn là kỳ khảo hạch ba tháng sau khi bọn họ vào trường. Trong kỳ khảo hạch này, bọn họ sẽ học tập một vài kỹ năng cơ bản, ngoài ra còn cần vượt qua các bài khảo nghiệm. Sau những lần tuyển chọn khắt khe, chỉ các học viên dự bị tinh nhuệ nhất mới được trở thành học viên chính thức của trường quân đội Đệ Nhất.

Nói với Hạng Phi về kỳ khảo hạch ba tháng xong, cậu lập tức phấn chấn tinh thần.

"Hừ, huấn luyện thì huấn luyện, tớ sợ gì chứ. Ngay cả khóa huấn luyện địa ngục của ma nữ kia tớ còn kiên trì được, tớ không tin các huấn luyện viên của trường quân đội Đệ Nhất có thể tàn nhẫn hơn ma nữ kia."

Chung Thịnh trầm mặc. Anh rất muốn nói cho Hạng Phi biết, các huấn luyện viên trường quân đội Đệ Nhất chỉ sợ còn tàn nhẫn hơn huấn luyện viên Vương. Nhưng thấy tiểu tử này vẫn đang cực độ khoa trương cái tôi, anh quyết đoán bảo trì trầm mặc, để sau khi vào học các huấn luyện viên dạy cho cậu ta một bài học.

Khoảng thời gian một tuần đủ để hai người ít giao du cáo biệt bạn bè cùng những người quen biết. Trên thực tế, bởi vì bọn họ là trẻ mồ côi nên ngoài các bạn bè thân thiết trong trường, không còn thân thích gì khác.

Sau khi chia tay bạn học, Chung Thịnh đặc biệt gọi điện cho thầy Kiều. Anh biết, anh và Hạng Phi có thể thông qua kỳ khảo hạch đầu tiên không thể không kể đến công lao của thầy Kiều. Nếu không có thẻ hội viên VIP thầy đưa, hai người tuyệt đối không thể đạt được thể thuật cấp sáu trong vòng một tháng. Lúc trước, trong kế hoạch huấn luyện mà Chung Thịnh vạch ra không bao gồm các dụng cụ luyện tập công nghệ cao, hiệu quả tất nhiên kém hơn nhiều.

"Không tồi. Vào trường rồi phải chăm chỉ, cố gắng." Thầy Kiều vẫn như một giáo viên bình thường, động viên bọn họ đôi câu rồi ngắt liên lạc.

Chung Thịnh nhìn hình ảnh thầy Kiều biến mất trên màn hình, hơi ngẩn ra rồi rất nhanh lại bỏ chuyện này ra sau đầu.

Sự giúp đỡ của thầy Kiều anh sẽ không quên. Nhưng, với năng lực của anh bây giờ thì không có khả năng báo đáp gì được. Nếu thế, không bằng ghi nhớ công ơn này vào đáy lòng, chờ tới thời điểm thích hợp sẽ báo đáp sau.

Thời gian qua nhanh. Mang theo nỗi lòng không yên, Chung Thịnh và Hạng Phi nghênh đón ngày bọn họ đi đến trường quân đội Đệ Nhất.

Thu dọn hành lý xong, mà thật ra đồ đạc của họ toàn bộ cũng chỉ gói gọn trong hai cái ba lô nho nhỏ, nhìn lại căn phòng mình đã sống sáu năm nay lần cuối, Chung Thịnh và Hạng Phi khóa cửa.

Sau khi họ rời đi, căn hộ phúc lợi của chính phủ này sẽ chào đón chủ nhân mới. Đó có thể là cô nhi, mẹ góa con côi hay một người già cả nào đó, Chung Thịnh không biết.

Trong thư báo trúng tuyển ghi rõ thời gian tập trung là mười giờ sáng, mà Chung Thịnh và Hạng Phi ra khỏi nhà từ lúc bảy giờ. Tuy đi từ nhà họ đến không cảng chỉ mất một giờ, nhưng để phòng ngừa trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hai người rất ăn ý xuất phát sớm.

Trường quân đội Đệ Nhất là chỗ nào? Cho dù chỉ là một trường quân đội bình thường, đến muộn là chuyện tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ. Chung Thịnh và Hạng Phi không ngốc, tất nhiên sẽ không phạm phải sai lầm này. Bọn họ thà ngồi chờ ở không cảng hai giờ còn hơn là mạo hiểm đi trễ.

Dọc theo đường đi, hết thảy đều thuận lợi, không có gì ngoài ý muốn. Lúc hai người đến không cảng của thành phố Tàn Nguyệt mới có tám giờ mười lăm phút.

Có lẽ mọi người đều có cùng suy nghĩ, trong vòng nửa giờ sau, số người đến phòng chờ mở ra cho trường quân đội Đệ Nhất dần tăng lên.

Chung Thịnh và Hạng Phi tới sớm nên vẫn luôn ngồi trong góc lẳng lặng chờ. Các học viên tới sau đa phần đều có bố mẹ, người thân đi cùng. Các vị phụ huynh hết lời dặn dò con cái, nào là vào trường quân đội rồi thì đừng gây chuyện, phải phục tùng sự chỉ đạo của các huấn luyến viên.

Chung Thịnh nhìn Hạng Phi ngồi bên cạnh mình, lẳng lặng quan sát những thiếu niên được bố mẹ người thân vây quanh với vẻ mặt ao ước. Anh vỗ nhẹ lên vai cậu: "Sao vậy? Hâm mộ à?"

"Nào có …" Hạng Phi xấu hổ nhìn sang chỗ khác.

Chung Thịnh dùng sức vò loạn tóc cậu: "Tương lai cậu có con rồi cũng sẽ được dặn dò chúng nó như thế."

"Ừ." Hạng Phi sáng mắt lên, gật đầu thật mạnh.

Chung Thịnh đứng dậy, đi đến trước cửa sổ lớn bằng thủy tinh gần đó, nhìn những phi hành khí không ngừng lên xuống ngoài kia, ánh mắt dần xa xăm.

13. Chương 13

Editor: Nguyệt

Mỗi khi nhìn đến cảnh này, với một đứa trẻ mồ côi như anh, hâm mộ là điều khó tránh. Anh cũng từng tưởng tượng xem bố mẹ mình là người thế nào, vì sao lại vứt bỏ mình. Nhưng, đời trước anh đã tưởng tượng nhiều lắm rồi. Cho nên, đời này anh cũng dần quên lãng. Chính vì nguyên nhân này, anh mới có thể an ủi Hạng Phi. Dẫu sao, anh không còn là một thanh niên yếu ớt nữa, mà là một chiến sĩ chân chính đã trải qua sự khảo nghiệm của khói lửa chiến tranh.

"Chung Thịnh! Tớ biết là cậu nhất định sẽ đỗ mà!" Giọng điệu quen thân của Gerald trước giờ đều khiến người ta khó lòng nhận nhầm cậu với ai khác.

Chung Thịnh thật sự không biết làm sao với người nhiệt tình như vậy, chỉ đành cười cười, vội vàng giới thiệu Hạng Phi ý đồ đánh lạc hướng sự chú ý của cậu.

"À, xin chào, tớ là Gerald. Cậu là bạn của Chung Thịnh phải không? Vậy chúng ta cũng là bạn!" Gerald cười ha ha, dùng sức vỗ vai Hạng Phi.

Hạng Phi cũng rất có cảm tình với người tính tình phóng khoáng như Gerald. Chỉ một lát sau, hai người ngưu tầm ngưu mã tầm mã, chụm đầu vào nhau tán gẫu liên hồi.

Chung Thịnh giật giật hai mắt nhìn Gerald cứ thế mạc danh kỳ diệu trở thành bạn của Hạng Phi. Kỳ thật anh rất muốn gào lên trong lòng: tính cả hôm nay thì chúng ta mới gặp nhau hai lần, ngay cả người quen còn chưa tính mà sao cậu lại thành bạn tôi!! Đương nhiên, anh tuyệt đối sẽ không nói ra lời này. Thế là, anh chỉ đành trơ mắt nhìn hai tên kia chụm đầu ghé tai, lén lút thảo luận về các học viên nữ có trong phòng, thỉnh thoảng còn phát ra một tràng cười khủng bố, làm người xung quanh nhìn với ánh mắt quái dị.

Nhìn hai tên đáng khinh kia bình phẩm con gái nhà người ta từ đầu đến chân, Chung Thịnh chỉ hận không thể lẩn thật xa. Tuy cái tuổi của họ thấy hứng thú với con gái là chuyện bình thường, nhưng ngồi cùng hai tên này thật sự là quá mất mặt. Cố hết sức giữ bình tĩnh, không nghe hai thằng xấu xa kia thảo luận xem ngực cô nào to hơn, Chung Thịnh buồn chán nghịch quang não, xem tin tức.

Thời gian từng phút trôi qua. Rất nhanh sau đó, trên radio truyền ra tiếng thông báo bọn họ vào đăng ký.

Chung Thịnh kéo theo hai cái tên đã từ nữ sinh thảo luận đến nữ diễn viên đóng phim ***, cùng các học viên khác đi ra sân bay.

Trên sân bay có một con tàu vũ trụ rất lớn đang đậu, trên thân tàu đen tuyền vẽ phác thảo năm chữ to mạ vàng "trường quân đội Đệ Nhất".

"A Thịnh, nhìn kìa. To thật đấy!" Hạng Phi nhìn qua cửa sổ thấy con tàu đồ sộ phía xa xa, không kiềm chế được tâm tình kích động.

"Ừ, đây là một chiếc không hạm vận tải loại nhỏ, so với không hạm vận tải cỡ lớn thì còn kém nhiều." – Chung Thịnh cười nói.

"Hả? A Thịnh, sao cậu biết?" – Hạng Phi kỳ quái hỏi.

Nụ cười trên mặt Chung Thịnh hơi cứng lại. Nhưng rất nhanh, anh lại khôi phục như thường: "Tớ xem trên mạng, trên đó có hình ảnh mà."

"Ừ." Hạng Phi gật đầu, tiếp tục tập trung quan sát con tàu mà với cậu đã là vô cùng khổng lồ.

"Ầy, biết làm sao được, tinh cầu Hải Lam của chúng ta có ít người thi đậu quá. Nếu nhiều hơn thì có khi họ sẽ phái không hạm vận tải cỡ lớn đến." – Gerald nói với vẻ tiếc nuối.

Chung Thịnh liếc cậu vẻ xem thường. Cậu nghĩ trường quân đội Đệ Nhất là chỗ nào? Tùy tiện muốn là thi vào được sao? Đừng tưởng trong cái nhóm mười người kia cả anh và Gerald đều thông qua, trên thực tế các nhóm khác hầu như bị loại hết, chẳng có ai thông qua. Chưa nói bài trắc nghiệm thể thuật đầu tiên có thể loại được bao nhiêu người, chỉ riêng trắc nghiệm tinh thần lực thôi, số người đạt tiêu chuẩn đã ít đến đáng thương rồi. Lại thêm kiểm tra khả năng khống chế cơ giáp, số người ở thành phố Tàn Nguyệt này thông qua khảo hạch tính ra cũng chỉ mới mười người. Vừa rồi thấy phòng chờ đông đúc thế, chứ thực ra phần nhiều là người thân của các học sinh.

"Đi thôi."

Đi nhanh thêm vài bước, đuổi theo người đằng trước, đám Chung Thịnh dưới sự chỉ dẫn của một vị thiếu úy, đi lên không hạm vận tải loại nhỏ.

Nói là loại nhỏ, nhưng đối với đám người Chung Thịnh đã là rất lớn rồi. Dù sao lần này chỉ có mười thí sinh thông qua khảo hạch, mà trên tàu này đã có hơn mười phòng.

Lên tàu rồi, viên thiếu úy dẫn các học viên dự bị đi vào một gian đại sảnh nằm ở trung ương tàu. Giữa đại sảnh có một vị trung úy trẻ tuổi đang đứng. Xem ra đây chính là người phụ trách bọn họ trên đường tới trường. Ngoài ra còn có hai thiếu úy đứng sau anh ta, một trong số đó là thiếu úy tóc đỏ tiến hành kiểm tra tinh thần lực.

Vị thiếu úy dẫn bọn họ lên tàu bảo bọn họ đứng nghiêm trong đại sảnh rồi đi đến trước mặt trung úy, hành lễ, lớn tiếng nói: "Báo cáo trưởng quan, đã đưa học viên dự bị đến."

"Vất vả." Trung úy trả lễ. Sau đó, vị thiếu úy kia cũng đi đến đứng song song với hai thiếu úy đằng sau trung úy.

"Đầu tiên, tôi hoan nghênh các bạn vào trường quân đội Đệ Nhất." Vị trung úy kia thoạt nhìn chưa đến ba mươi tuổi, diện mạo bình thường, nhưng ánh mắt luôn mang ý cười làm người ta bất giác sinh ra cảm tình. "Đầu tiên, tôi xin giới thiệu một chút. Tôi là Beasley, người phụ trách các bạn trong chuyến đi này. Các bạn có thể gọi tôi là huấn luyện viên Beasley. Nhưng, tôi muốn nhắc các bạn một điều. Trước mắt, các bạn còn chưa chính thức bước chân vào trường quân đội Đệ Nhất. Bởi vì các bạn còn chưa thông qua kỳ khảo hạch ba tháng, nên chính xác ra mà nói, các bạn mới chỉ là học viên dự bị mà thôi."

Nói rồi, anh đưa tay lên ý bảo mọi người thả lỏng một chút.

"Đương nhiên, nếu các bạn có thể thông qua kỳ khảo hạch đầu tiên thì về phương diện tố chất khẳng định là không có vấn đề gì. Cho nên, chỉ cần trong ba tháng tới các bạn thể hiện tốt, muốn trở thành học viên chính thức cũng không phải chuyện quá khó. Các bạn không cần khẩn trương quá mức. Dù các bạn không thông qua kỳ khảo hạch ba tháng, nhà trường vẫn sẽ đề cử các bạn đến những trường quân đội khác. Phải biết rằng, cho dù là học sinh bị trường quân đội Đệ Nhất đào thải thì ở trường khác vẫn thuộc vào loại ưu tú."

Nói đến đây, dù là huấn luyện viên Beasley hay các thiếu úy đứng sau anh đều không thể giấu được vẻ tự hào.

Đây là sức mạnh của trường quân đội Đệ Nhất.

Cũng chỉ có trường quân đội Đệ Nhất mới dám phát ngôn như thế.

Chung Thịnh nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của các quân nhân đây, không khỏi thầm cảm khái trong lòng. Nhìn khí phách của trường quân đội Đệ Nhất thế này, cho dù là học viên mà trường không cần đến, thì so với học sinh hàng đầu của các trường khác vẫn ưu tú hơn.

Chẳng qua, huấn luyện viên Beasley nói rất nhẹ nhàng, nhưng các học viên dự bị đều không có vẻ mặt thoải mái gì. Ai lại không biết, bị đề cử đến trường khác có nghĩa là gì? Có nghĩa bạn là mặt hàng mà trường quân đội Đệ Nhất không cần đến. Những người này vất vả thi vào trường quân đội Đệ Nhất không phải là để được đề cử đi trường khác.

Đừng thấy huấn luyện viên Beasley ngữ khí hòa ái, nghe như thể trấn an bọn họ. Nhưng thực ra anh ta đang nhắc nhở rằng: bọn họ bây giờ chẳng qua mới chỉ đặt nửa bước chân vào trường quân đội Đệ Nhất, nếu không cố gắng thì bất cứ lúc nào cũng bị đá ra.

Nhìn các học viên dự bị đều mang vẻ mặt nghiêm túc, huấn luyện viên Beasley mỉm cười vừa lòng. "Tốt lắm. Trên bàn bên kia có mười quang não mới, mặt trên có đánh số và tên của các bạn. Từ hôm nay trở đi, các bạn có thể sử dụng quang não mới này, tư liệu ở máy cũ các bạn có thể tự sao chép sang."

Chung Thịnh không nhịn được quay đầu nhìn thoáng qua. Bên cạnh đại sảnh đặt một cái bàn hẹp dài, bên trên để mười quang não mới tinh.

Anh và các học viên dự bị khác đều đi qua đó, dựa theo số thứ tự và tên, cầm lấy quang não mới của mình.

Những quang não này đều là lại thống nhất do quân bộ cấp phát, số thứ tự khác nhau, còn về ngoại hình thì giống nhau. Nhưng Chung Thịnh biết, mấy chiếc quang não này không tầm thường như họ tưởng.

14. Chương 14

Editor: Nguyệt

Trong những chiếc quang não này có cài máy giám thị và hệ thống định vị. Đương nhiên, máy giám thị chỉ dùng để giám sát nội dụng xem trên quang não mà không có chức năng nghe trộm hay nhìn lén. Đây là đặc quyền mà chính phủ liên bang ban cho quân bộ. Đối với quân đội của một quốc gia, theo dõi ở mức độ này là điều tất yếu. Quân nhân bình thường dĩ nhiên không biết chuyện này. Nhưng dẫu sao đời trước Chung Thịnh cũng là phó quan của một vị thiếu tướng, những chuyện cơ mật này anh vẫn có tư cách tiếp xúc đến.

Không chút do dự tháo quang não đeo ở cổ tay xuống, Chung Thịnh biết rõ không thể cự tuyệt việc đổi quang não mới. Với lại, anh và Hạng Phi vẫn sống nhờ trợ cấp của chính phủ nên quang não cũng là loại phổ thông có các tính năng cơ bản nhất, tất nhiên không so được với quang não quân bộ cấp phát cho, nên hai người đổi rất thoải mái.

Nhưng, hai người không có ý kiến không có nghĩa là người khác cũng sẽ thích loại quang não chẳng chút cá tính này. Tối thiểu, một nữ sinh xinh đẹp trong số các học viên dự bị sau khi cầm lấy quang não liền lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Nữ sinh quay đầu nhìn huấn luyện viên Beasley, hỏi thử: "Trưởng quan, tôi có thể sử dụng quang não của mình không?"

Huấn luyện viên không phản đối mà ôn hòa hỏi: "Ồ? Tại sao?"

"Báo cáo trưởng quan, loại quang não này rất lạc hậu." Nữ sinh nọ thấy trung úy không phản đối, lập tức tươi cười giơ cổ tay lên. "Trưởng quan xem, chiếc quang não tôi sử dụng là đời mới nhất, dù công năng hay kiểu dáng đều hơn cái này nhiều."

Nữ sinh chỉ chỉ quang não đeo trên cổ tay mình, vỏ ngoài màu tím nhạt, so với màu bạc lạnh của quang não quân bộ phát cho thì quả thật đẹp hơn nhiều, công năng cũng tiên tiến hơn.

Chung Thịnh đổi quang não xong liền lặng lẽ lui về vị trí của mình. Khi nhìn thấy nữ sinh làm vậy, anh không khỏi nhíu mày.

Hạng Phi chậm hơn một chút, lúc về hàng đứng bên cạnh anh thấy vậy, nhìn trái nhìn phải rồi hạ giọng hỏi: "A Thịnh, làm sao thế?"

"Không có gì." Chung Thịnh lắc đầu, sau đó dùng ánh mắt có phần đồng tình nhìn nữ sinh kia.

Quả nhiên là đứa trẻ lớn lên trong sự nuông chiều của bố mẹ, dù nhờ có tố chất thân thể tốt mà vào được trường quân đội Đệ Nhất cũng không ý thức rõ ý nghĩa ẩn hàm trong mấy từ này.

Trường quân đội Đệ Nhất là chỗ nào? Đó là trường quân đội tốt nhất liên bang, cái nôi của những vị đại tướng vĩ đại.

Nói thẳng ra, trường quân đội Đệ Nhất cần là tinh anh trong tinh anh, chứ không phải đứa trẻ không chịu lớn trong vòng tay bố mẹ.

Sau khi tốt nghiệp trường quân đội Đệ Nhất, bọn họ đều muốn vào hàng cao tầng trong quân đội. So với các binh sĩ bình thường khác, họ chẳng những không thể lơi lỏng, mà còn phải yêu cầu bản thân mình nghiêm khắc hơn nữa. Trong quân đội, kỷ luật nghiêm minh là yêu cầu tối thiểu. Cấp trên ra lệnh cho anh, việc duy nhất anh phải làm là chấp hành chứ không phải viện cớ hay cò kè mặc cả. Hành vi của nữ sinh này rõ ràng đã phạm quy. Chưa nói đến những ảnh hưởng khác, ít nhất, trong mắt huấn luyện viên Beasley, hình tượng của cô đã rớt thê thảm.

"Được, vậy cô cứ dùng quang não của mình đi."

Ngoài dự đoán của Chung Thịnh, huấn luyện viên Beasley chẳng những không quát mắng nữ sinh, mà còn dung túng cho cô sử dụng quang não của mình.

Nữ sinh kia cười đắc ý, khinh thường nhìn những học viên đã đổi quang não khác, như thể đang rất đắc ý vì được trưởng quan kính trọng vài phần.

Chung Thịnh nhìn gương mặt đang mỉm cười của huấn luyện viên Beasley, lòng bỗng phát lạnh.

Đào thải … bắt đầu từ bây giờ rồi sao?

Hiển nhiên, nữ sinh này thậm chí còn chưa bước qua cổng lớn của trường quân đội Đệ Nhất đã bị đào thải. Chung Thịnh không cảm thấy việc cô có thể dùng quang não của mình là do huấn luyện viên Beasley ưu đãi cô. Bị quát mắng còn có cơ hội vãn hồi, nhưng nếu được dung túng, vậy có nghĩa là cô đã bị đào thải.

Rõ ràng, không chỉ có Chung Thịnh nhìn ra chuyện này. Người thanh niên đứng bên cạnh Hạng Phi cũng lộ ra vẻ trầm tư.

"Được rồi, các bạn có thể dựa theo thông tin trên quang não để tìm phòng của mình. Chúng ta lập tức xuất phát." – Trung úy Beasley ôn hòa nói với các học viên dự bị. Sau đó, anh quay đầu nói với thiếu úy tóc đỏ: "Đặng Bồi, cậu đưa vị tiểu thư này về. Hành trình của cô ấy đã chấm dứt."

Nữ sinh xinh đẹp kia nhất thời sửng sốt. Mấy học viên dự bị đứng bên cạnh cũng há hốc mồm.

Chấm dứt?

Có ý gì?

Nữ sinh hai mắt mê mang, dường như hoàn toàn không hiểu ý trung úy.

"Vâng, thưa trưởng quan."

Thiếu úy Đặng Bồi lên tiếng, rồi đi tới trước mặt nữ sinh, nhấc tay mời: "Tiểu thư, mời xuống tàu."

Nữ sinh kia dường như đã hiểu được, nhưng lại không dám tin, dùng giọng điệu run rẩy hỏi: "Có … có ý gì?"

"Ý của trung úy là cô đã bị đào thải, không cần đến tinh cầu thủ đô nữa." – Đặng Bồi mặt không chút thay đổi nói.

"Cái gì? Sao … sao lại như vậy? Không có khả năng!" Nữ sinh kia mở trừng mắt, hai mắt hơi ươn ướt trông rất là đáng thương.

Giọt nước mắt tràn ra khóe mi. Nữ sinh kia lớn tiếng chất vấn: "Tại sao tôi bị đào thải? Chẳng lẽ là vì tôi không đổi quang não sao?"

Beasley thu lại nụ cười trên mặt, lạnh lùng nói: "Mệnh lệnh của tôi là bảo các cô cậu đổi quang não mới. Cô không chấp hành mệnh lệnh."

Vẻ mặt nữ sinh kia như thể không tin nổi. Cô không thể tưởng tượng chỉ vì nguyên nhân này mà mình bị đào thải.

"Tôi … tôi đổi. Tôi đổi còn không được sao. Bây giờ tôi đổi liền." Nữ sinh vội vàng gỡ quang não trên tay. Nhưng tay cô run lẩy bẩy, tháo nửa ngày cũng không ra. Móng tay dài nhỏ thậm chí còn để lại mấy vết xước trên cổ tay.

Đặng Bồi ngăn động tác của cô, trầm giọng nói: "Tiểu thư, cô đã bị đào thải. Mời xuống tàu."

"Không … Như vậy không công bằng!" Nữ sinh kia gần như không chịu nổi nữa, lệ rơi đầy mặt.

"Công bằng?" – Trung úy Beasley lạnh mặt – "Cái gì là công bằng? Trên chiến trường, dù phía trước là núi đao biển lửa, cô biết rõ mình đi sẽ chết, nhưng chỉ cần có lệnh thì cô nhất định phải đi. Như vậy có công bằng không? Tôi nói cho cô biết, trong quân đội không có công bằng, chỉ có mệnh lệnh! Không phục tùng mệnh lệnh kết cục chỉ có một!"

Nữ sinh kia kinh ngạc nhìn vẻ mặt ác liệt của Beasley, môi run rẩy, cuối cùng khóc òa lên.

"Tiễn cô ta đi." – Beasley vung tay nói.

Đặng Bồi mang nữ sinh kia xuống tàu. Những học viên dự bị còn lại đều lộ ra vẻ mờ mịt.

Chung Thịnh nửa cụp mắt, chung quy bảo trì trầm mặc. Hạng Phi nhìn trung úy Beasley, lại nhìn Chung Thịnh, ánh mắt lóe lên, không nói gì.

Gerald đứng bên cạnh Hạng Phi dường như cũng sợ, mặt hơi tái. Cậu lặng lẽ kéo tay áo Hạng Phi, nhỏ giọng nói: "Không nghiêm trọng thế chứ? Vừa mới lên tàu …"

Hạng Phi không chờ cậu nói xong đã đưa mắt nhìn Beasley. Gerald lập tức cứng người, lén lút liếc mắt một cái, thấy đối phương không chú ý đến mình mới thở phào một hơi, nhưng không dám nói thêm gì nữa.

Dường như bị bầu không khí trầm trọng này ảnh hưởng, tất cả học viên đều không hẹn mà cùng đứng thẳng lưng, mắt không chớp nhìn thẳng phía trước chứ không tò mò xem xét khắp nơi như lúc mới lên tàu.

Chung Thịnh dùng khóe mắt nhìn thoáng qua biểu hiện của các học viên, thầm gật gù trong lòng. Chiêu giết gà dọa khỉ này vị trung uý kia dùng rất tốt. Tối thiểu, trong đầu các học viên này cũng đã có một khái niệm cơ bản về kỷ luật nghiêm minh. Không có khái niệm này làm trụ cột, những thứ khác đều là nói suông.

15. Chương 15

Editor: Nguyệt

Thu hồi tầm mắt, Chung Thịnh thẳng lưng, đứng nghiêm trang. Hai tay để bên người, ánh mắt có thần nhìn thẳng phía trước, không hề úy kỵ.

Đợi khi thiếu úy Đặng Bồi trở về đứng sau mình, trung úy Beasley mới chậm rãi ngẩng đầu, quét nhìn các học viên dự bị. Khi ánh mắt anh nhìn đến Chung Thịnh, sự tán thưởng được bộc lộ chẳng chút che giấu. Tư thế đứng thẳng tắp, khí độ trầm ổn, ánh mắt chính trực mà không úy kỵ. Trong đôi mắt đen sáng kia tràn ngập khao khát hướng đến cuộc sống quân đội.

Beasley kéo khóe môi lên thành một độ cong khó phát hiện, nhưng rất nhanh dời mắt nhìn về phía những học viên khác. Anh chỉnh lại vành mũ, trầm giọng nói với họ: "Nhớ kỹ! Nơi các bạn muốn đến là trường quân đội tốt nhất liên bang, không phải nhà trẻ. Chúng tôi có thể dạy các bạn điều khiển cơ giáp, có thể dạy các bạn kỹ năng chiến đấu, cũng có thể dạy các bạn chiến lược chiến thuật. Nhưng, chúng tôi sẽ không lãng phí thời gian để sửa cái tính kiêu căng mà bố mẹ các bạn dưỡng thành. Nếu các bạn không thể tự sửa lại sai lầm của mình, vậy thì bị đuổi về là vận mệnh cuối cùng của các bạn."

"Đúng thế, đuổi về!" Beasley vừa lòng thấy vẻ mặt hoảng sợ của các học viên khi nghe đến câu này. "Chỉ những nhân tài bị đào thải trong quá trình khảo hạch thực lực mới được đề cử đi trường quân đội khác. Còn người phạm phải những sai lầm không thể tha thứ, chỉ có thể bị đuổi về."

"Nhưng, các bạn rất may mắn." Ngữ điệu vừa chuyển, Beasley đi đến trước mặt bọn họ, lạnh lùng nhìn từng người một: "Bởi vì có kẻ xui xẻo bị đuổi trước mặt các bạn. Chỉ cần các bạn tiếp thu được bài học này, có lẽ sẽ có cơ hội mặc quân trang như tôi."

"Rõ chưa?" – Beasley quát một học viên.

"Rõ." – Học viên kia vội vàng trả lời.

Beasley giận dữ hét: "Hỗn đản! Phải đáp 'Rõ, thưa trưởng quan!'."

"Rõ, thưa trưởng quan!" – Học viên kia bị dọa sợ, khàn giọng hô.

"Tốt lắm!" – Beasley vừa lòng gật đầu – "Phi thuyền lập tức sẽ khởi hành. Những gì cần biết đều đã có trong quang não của các bạn. Trong suốt chuyên đi, các bạn có thể sử dụng tất cả các phương tiện có trên thuyền. Nếu có gì không hiểu có thể hỏi tôi và các thiếu úy khác. Rõ chưa?"

"Rõ, thưa trưởng quan!" – Tất cả học viên dự bị đồng thanh trả lời.

"Tốt, mau trở về phòng đi." –Beasley vung tay, ý bảo bọn họ giải tán.

Một đám học viên chịu đủ kinh hách lập tức chạy vọt đi như thỏ.

Hạng Phi vỗ vỗ quả tim vẫn còn đập bình bịch của mình, run sợ nói: "Hồ, vị trưởng quan này mới đầu thì hòa ái, không ngờ lúc sau lại khủng bố như vậy."

Má ơi, đây cũng quá dọa người. Phi thuyền còn chưa rời khỏi mặt đất mà đã có một học viên bị đào thải rồi.

Một bộ phận học viên khác đang oán giận trung úy Beasley quá hung tàn. Đặc biệt là một thanh niên trong số đó, hình như anh ta rất có hảo cảm với nữ sinh bị đào thải kia, đáng tiếc chưa kịp phát triển thì đã bị Beasley chặt đứt rồi. Trong mắt anh ta, trung úy đối xử với một nữ sinh như thế là rất quá đáng.

"Về phòng rồi nói sau." Chung Thịnh ngăn Hạng Phi còn muốn tiếp tục oán giận, ý bảo cậu cùng Gerald bắt đầu tìm phòng của mình trước đã.

Hạng Phi tuy không hiểu tại sao Chung Thịnh lại cản cậu, nhưng cũng rất sáng suốt không nói thêm gì nữa, dựa theo bản đồ trên quang não để tìm phòng.

Không để ý đến các học viên còn đang thảo luận kịch liệt về chuyện vừa rồi, Chung Thịnh yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, vội vàng kéo Hạng Phi và Gerald còn đang không hiểu ra sao ngoặt vào một ngã rẽ.

Còn một người nữa cũng không tham gia thảo luận. Cậu ta ngẩng đầu nhìn bóng lưng Chung Thịnh biến mất sau góc tường, hai mắt ra chiều trầm tư suy nghĩ. Sau đó, cậu ta cũng mở sơ đồ phi thuyền ra để tìm phòng.

Trong phòng điều khiển phi thuyền, một thiếu úy trông mặt tuấn tú mà vô lại ngờ vực nói: "Kỳ lạ, sao tôi cứ có cảm giác thằng nhóc kia biết chúng ta đang giám thị bọn họ nhỉ?"

"Chắc không phải đâu …" Một quân nhân dáng người cao lớn cường tráng đứng sau anh ta, trên vai cũng mang quân hàm thiếu úy.

"Dù sao tôi vẫn cảm thấy rất kỳ lạ." Thiếu úy vô lại sờ sờ cằm, hứng thú phóng to hình ảnh của Chung Thịnh, bắt đầu tập trung tinh thần để phân tích.

Nếu Chung Thịnh ở trong này thì sẽ phát hiện hai người ngồi trong khoang điều khiển này, một người là thiếu úy tiến hành kiểm tra thể thuật, còn người đang ngồi trước máy giám thị chính là vị thiếu úy bảnh bao khoe khoang kỹ thuật trước mặt các tân thủ lúc trước.

"Không được, tôi vẫn thấy thằng nhóc này có gì đó là lạ." Thiếu úy vô lại kia híp mắt, nhìn Chung Thịnh sau khi tìm được phòng mình liền kéo Gerald và Hạng Phi vào rồi khóa cửa.

"Có gì mà lạ." – Thiếu úy cao to kia nhìn với vẻ xem thường – "Vệ Quốc, cậu ghen tỵ là vì thành tích khảo nghiệm thể thuật của cậu ta cao hơn cậu lúc trước chứ gì."

"…" Thiếu úy vô lại tên Vệ Quốc kia không biết nói gì nhìn hắn. "Lawn, tôi là người nhỏ mọn thế sao?"

"Ai biết được." Thiếu úy Lawn nhún vai, vẻ mặt thì lại nói 'cậu chính là người nhỏ mọn'.

Từ Vệ Quốc nhất thời á khẩu, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hắn.

Đúng lúc này, trung úy Beasley từ ngoài cửa đi vào, ngữ điệu thoải mái hỏi: "Ai nhỏ mọn hả?"

Từ Vệ Quốc và Lawn vội vàng đứng dậy chào: "Trưởng quan!"

"Ừ, thế nào rồi? Có phát hiện gì không?" Beasley tùy ý phất tay, bảo bọn họ thả lỏng, mắt nhìn chằm chằm màn hình theo dõi.

"Hà hà, không khác năm ngoái là mấy, đều oán giận trưởng quan cả." Từ Vệ Quốc cười hà hà, phóng to màn hình theo dõi, đồng thời mở lớn âm thanh.

"Trung úy Beasley thật là quá đáng!"

"Đúng đấy, quả thực không có nhân tính."

Nghe tiếng oán giận của các học viên phát ra từ loa, Beasley chẳng để ý chút nào. Anh nhìn Từ Vệ Quốc, hỏi: "Ngoài những lời này ra, còn cái gì khác không?"

"Cái này …" Từ Vệ Quốc nhướn mày, chợt nhớ đến hành động của học viên tên Chung Thịnh, nhưng không biết có nên nói hay không.

"Cái này cái kia gì, nói!" Trung úy Beasley sầm mặt. Thằng nhóc này, lại có chuyện gì đây?

"Báo cáo trưởng quan, hình như học viên tên Chung Thịnh biết trên phi thuyền có máy giám thị."

"Hửm?" – Beasley nhướn mày – "Cho tôi xem hình ảnh của cậu ta."

"Vâng!" Từ Vệ Quốc vội vàng mở lại hình ảnh vừa rồi.

Beasley nhìn các học viên sau khi rời khỏi đại sảnh liền bắt đầu thảo luận về mình. Học viên đi cùng Chung Thịnh dường như đang nói gì đó, nhưng sau khi Chung Thịnh nói nhỏ với cậu một câu thì cậu không lên tiếng nữa, chỉ kéo một học viên khác đi theo Chung Thịnh, tìm phòng theo chỉ dẫn của bản đồ.

Từ đầu đến cuối Chung Thịnh không hề ngẩng đầu liếc nhìn nơi có máy giám thị lần nào, theo lý thuyết, hẳn là không phát hiện sự tồn tại của máy giám thị.

"Vặn to thanh âm. Tôi muốn nghe xem cậu ta nói gì." – Beasley chỉ vào màn hình, nói.

Từ Vệ Quốc chỉnh thanh âm lên mức to nhất. Trong loa truyền ra tiếng Chung Thịnh rất rõ ràng: về phòng rồi nói sau.

Beasley nở một nụ cười khó phát hiện. Anh lẳng lặng nhìn màn hình. Sau khi Chung Thịnh mang theo hai học viên kia ngoặt vào chỗ rẽ, lại có một thanh niên khác cũng mở bản đồ ra để tìm phòng.

"Xem ra mấy học viên này có tố chất không tồi." Tâm tình Beasley có vẻ tốt lắm, ngữ điệu cũng nhẹ nhàng.

Mấy thiếu úy khác nhìn nhau, trên mặt đều nở nụ cười. Bọn họ cũng là học viên của trường quân đội Đệ Nhất, chuyến này đi chủ yếu là vì thành tích của bản thân. Mà thành tích của bọn họ lại có liên quan rất lớn đến các học viên dự bị này. Nói cách khác, nếu các thí sinh này có thể thông qua kỳ khảo hạch ba tháng để ở lại trường, như vậy lý lịch của bọn họ cũng sẽ đẹp hơn. Phải biết rằng, hàng năm có rất nhiều thí sinh ghi danh vào trường quân đội Đệ Nhất, nhưng số người có thể ở lại chỉ chưa đầy hai trăm.

16. Chương 16

Editor: Nguyệt

Thế nên, ngay từ đầu bọn họ không ôm hy vọng gì. Dù sao tinh cầu Hải Lam tuy không phải hành tinh vùng biên giới nhưng cũng không phát đạt. Các học sinh ở đây không thể so được với các học sinh con nhà giàu ở tinh cầu thủ đô về cả tài nguyên lẫn huấn luyện. Đương nhiên, không phải các học viên này hoàn toàn vô dụng, chẳng qua khi so sánh với mức chênh lệch quá nhiều làm bọn họ không mấy nổi bật thôi.

Nhưng, nay xem ra, trong số các thí sinh dự thi được triệu tập lần này vẫn có vài người có tư chất tốt. Nếu được chỉ điểm một chút, nói không chừng bọn họ sẽ có cơ hội ở lại tinh cầu thủ đô. Được như thế sẽ rất có lợi cho tương lai của họ sau này.

"Trung úy …" Một thiếu úy có chút kích động, như muốn nói gì đó.

Trung úy Beasley khoát tay, ngắt lời anh ta: "Không vội, cứ xem đi."

Thiếu úy định nói ra miệng rồi lại nuốt vào, nhưng ánh mắt dị thường nóng bỏng vẫn nhìn chằm chằm vào Chung Thịnh ở trên màn hình.

Chung Thịnh hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra trong phòng điều khiển. Mà sở dĩ anh đoán được sự tồn tại của máy giám thị là vì một câu nói đơn giản lưu hành trong quân đội hồi trước: Trong quân đội không có riêng tư. Nghĩa của câu này đã quá rõ ràng, ai đọc hiểu được ngôn ngữ thông dụng đều có thể lý giải hàm nghĩa của nó. Ý tại ngôn trung, câu này muốn nói rằng ở trong quân đội, ở trường quân đội, gần như chỗ nào cũng có camera. Trong quang não của bọn họ có chứa thiết bị định vị, nhưng không bao hàm máy móc giám sát khác. Ngoài ra, trong các loại quân hạm hay ở những tòa kiến trúc khác trong trường quân đội nơi nơi đều lắp đặt hệ thống giám thị. Ngoại trừ buồng vệ sinh, chỉ có phòng của quân nhân do được hiến pháp bảo hộ là có sự riêng tư nhất định.

Chung Thịnh biết rõ điều này nên mới kéo Hạng Phi và Gerald phòng mình rồi nói cho hai người biết chuyện máy giám thị.

"A Thịnh, sao cậu lại biết?" Hạng Phi nhìn Chung Thịnh với vẻ khó tin. Trước mắt rõ ràng là người bạn tri kỷ tốt nhất của cậu, nhưng sao đột nhiên cậu lại có cảm giác thật xa lạ?

Gerald cũng nghi hoặc nhìn Chung Thịnh. Tuy cậu không hiểu biết Chung Thịnh bằng Hạng Phi, nhưng cậu cảm thấy đây không phải chuyện tùy tiện là có thể biết được.

Chung Thịnh khựng lại, môi giật giật, lát sau mới nói: "Tớ nói là xem trên mạng, các cậu tin sao?"

Hạng Phi: "…"

Gerald: "…"

Hai người thực ăn ý nhìn Chung Thịnh với vẻ xem thường. Chung Thịnh bị nhìn đến chột dạ, mất tự nhiên đưa mắt sang chỗ khác.

"Thôi, dù sao A Thịnh cũng sẽ không hại tớ." – Hạng Phi gãi đầu, nói.

Gerald im lặng nhìn Chung Thịnh: này này, cậu đừng như vậy có được không, mấy lời nói dối vừa nghe đã biết là giả này nói ra chăng có thành ý gì cả. Cậu có muốn gạt thì cũng phải nói cho có kỹ thuật một chút chứ. Cậu nói thế tôi sẽ có cảm giác cậu lười chẳng muốn lừa tôi …

Trong phòng im lặng một hồi. Cuối cùng, vẫn là Chung Thịnh đánh vỡ bầu không khí xấu hổ.

"A Phi, Gerald, vừa rồi tớ có xem qua bản đồ phi thuyền rồi. Ngoài phòng ở, trên thuyền còn rất nhiều phòng huấn luyện. Nếu trung úy Beasley đã nói chúng ta có thể sử dụng tất cả các phương tiện trên thuyền, thì tớ nghĩ trung úy muốn ám chỉ chúng ta dùng những phòng huấn luyện này. Dù sao, chúng ta còn phải trải qua kỳ khảo hạch ba tháng nữa. Từ tinh cầu Hải Lam đến tinh cầu thủ đô đi mất bảy ngày, nếu chúng ta tận dụng thời gian để huấn luyện, nói không chừng có thể đề cao thực lực."

"Hiểu rồi." Hạng Phi gật đầu đồng ý.

Gerald cũng tán thành.

Chung Thịnh cười nói: "Nếu các cậu đã đồng ý, vậy tớ tính thế này. Thể thuật của chúng ta không thể tăng lên trong thời gian ngắn được. Đã vậy, không bằng chúng ta tận dụng thời gian tiến hành huấn luyện cơ giáp. Điều kiện ở tinh cầu Hải Lam chúng ta không tốt, ít ai có cơ hội điều khiển cơ giáp chân chính. Nhưng ở tinh cầu thủ đô và những tinh cầu phát triển khác, tớ nghĩ các học viên gia đình giàu có chắc đã rất quen thuộc với việc điều khiển cơ giáp rồi."

Nói đến đây, vẻ mặt Chung Thịnh bỗng trở nên nghiêm túc: "Cho dù kỹ xảo của họ có thể không hơn chúng ta, nhưng tối thiểu, độ phù hợp của họ chắc chắn cao hơn chúng ta nhiều. Kinh nghiệm của chúng ta quá ít. Thế nên, tớ cảm thấy trong bảy ngày này, mục tiêu của chúng ta là phải nâng cao độ phù hợp lên 100%, không thì cũng phải được 95% trở lên."

"A Thịnh, như thế có khó quá không?" – Hạng Phi nói với vẻ không tự tin lắm – "Lúc khảo hạch, độ phù hợp của tớ chỉ có 75%, có thể đạt 95% trong bảy ngày sao?"

"Yên tâm!" – Gerald vỗ vỗ lưng Hạng Phi – "Tớ nghe mấy huấn luyện viên ở câu lạc bộ cơ giáp nói, kỳ thật cái gọi là độ phù hợp chẳng qua là độ thuần thục thôi. Chỉ cần thông qua huấn luyện, người bình thường cũng có thể đạt tới mức trên 90%."

Gerald vênh mặt lên, kiêu ngạo nói: "Còn dạng tinh anh như chúng ta, tùy tiện cũng lên được trên 95%."

Hạng Phi rất không thích cái kiểu tự cho mình là tinh anh của tên này, nhìn cậu ta vẻ xem thường: "Cậu thì tinh anh nỗi gì. Tinh thần lực mới 71, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn."

"Thành tích thể thuật của ông đây rất vĩ đại!" – Gerald tức giận nói. Thành tích tinh thần lực thật sự là một vết thương trong lòng cậu.

"Tứ chi phát triển …" Hạng Phi tiếp tục dùng ánh mắt khinh bỉ cậu, lời chưa nói hết nhưng ý ám chỉ đã rõ ràng.

"Thẳng quỷ nhà cậu! Tôi cho cậu nếm thử sự lợi hại của tứ chi phát triển!"

Gerald bị chọc giận lập tức lao lên đánh. Hai người quần nhau thành một đoàn.

Trên trán Chung Thịnh nổi lên mấy sợi gân xanh. Hai tên khốn kiếp kia!

Anh dứt khoát cho mỗi người một quyền, dùng bạo lực đình chỉ trận đánh giữa hai người. Cuối cùng cuộc thảo luận của họ cũng trở lại đề tài bình thường.

"Được rồi, kế hoạch là như vậy. Các cậu tìm phòng mình trước đi. Một giờ sau chúng ta hẹn gặp ở đại sảnh." Chung Thịnh nhìn đồng hồ, mới thế mà đã qua một tiếng kể từ lúc phi thuyền khởi hành. Nhớ lại nữ sinh vừa mới lên thuyền đã bị đuổi về, anh không khỏi thầm cảm khái.

Đuổi hai tên kia đi, lúc này Chung Thịnh mới có thời gian xem xét gian phòng của mình.

Phòng không quá lớn, nhưng một người ở thì thoải mái. Nội thất được bố trí theo phong cách quân đội, gọn gàng ngăn nắp, không có đồ gì dư thừa. Góc phòng có một cái giường đơn, mặt trên phủ tấm ga giường

trắng toát. Vừa rồi lúc vào phòng không để ý, bây giờ Chung Thịnh mới phát hiện ở đầu giường có một chiếc ba lô màu xanh lục.

Mở ba lô ra, bên trong là mấy bộ quần áo để tắm rửa, được may dựa theo số đo của anh. Ngoài quân trang, còn có quần áo luyện tập, quần áo tác chiến, ngay cả lễ phục cũng chuẩn bị tốt. Điều này làm anh không khỏi cảm thán về tài chính hùng hậu của trường quân đội Đệ Nhất.

Bởi vì là trường quân sự, nên Chung Thịnh vào học không cần nộp học phí. Không chỉ có thế, sau khi trở thành học viên chính thức, anh còn có thể lĩnh tiền trợ cấp. Đương nhiên, tham gia các giải đấu trong trường mà đạt thành tích cao cũng được nhận tiền thưởng. Nói tóm lại, sau khi vào trường quân đội, chết đói là chuyện vô cùng khó khăn.

Lấy từ trong ba lô ra một bộ quần áo tập luyện đặt trên giường, Chung Thịnh vào phòng vệ sinh tắm nước nóng.

Tắm xong đi ra, thay bộ quần áo tập luyện kia, Chung Thịnh nhìn đồng hồ thấy còn sớm liền nằm xuống giường ngủ thêm nửa giờ.

Đồng hồ báo thức gọi anh dậy từ trong cơn mơ. Chung Thịnh rửa mặt, tinh thần sảng khoái đi đến đại sảnh trung ương. Đến nơi anh mới phát hiện Hạng Phi và Gerald sớm đã chờ ở đó.

Ngoài dự đoán của anh, trong đại sảnh còn hai người nữa. Anh đều có ấn tượng về họ. Dù sao trong tổng số mười người chỉ có hai nữ sinh, một cô chưa kịp xuất phát đã bi thảm bị đào thải rồi, cô còn lại tất nhiên là được chú ý.

17. Chương 17

Editor: Nguyệt

Người còn lại là một thanh niên có thân hình cao gầy. Nếu Chung Thịnh có khả năng vừa gặp liền nhớ, thì sẽ phát hiện thanh niên này chính là người đụng phải anh ở trường thi hôm ấy.

Gật đầu chào hỏi hai người kia một chút, Chung Thịnh kéo bọn Hạng Phi đi.

"A Thịnh, giờ chúng ta bắt đầu luôn sao?" – Hạng Phi hứng trí bừng bừng hỏi.

"Ừ. Chuẩn bị tốt chưa?" Chung Thịnh "Ừ" một tiếng rồi mới nhìn về phía Gerald.

"Chuẩn bị? Có gì mà phải chuẩn bị." Gerald tùy ý đáp, dường như không mấy để ý. "Đại gia ta là thiên tài. Không phải chỉ là điều khiển cơ giáp thôi sao, đợi lát nữa để tôi dạy cho Tiểu Phi mấy chiêu." Nói xong, cậu vỗ vai Hạng Phi.

"À?" Chung Thịnh nhướn mày, không nói gì thêm.

Hạng Phi dùng ánh mắt đồng tình nhìn Gerald vẫn chẳng hay biết gì.

Xong rồi, một khi A Thịnh lộ ra vẻ mặt thế này là chuẩn bị ác ma hóa. Gerald đáng thương, mới quen Chung Thịnh chưa được mấy ngày nên hoàn toàn không biết bản chất của cậu ta.

Bất đắc dĩ thở dài, Hạng Phi quyết đoán quay mặt đi, chết người không chết mình. Tuy chúng ta mới quen nhau hôm nay, nhưng lại hợp ý như thế. Vì vậy, cậu yên tâm đi, tôi sẽ mặc niệm cho cậu.

"Đi thôi." Chung Thịnh cười cười, vỗ vai hai người, dẫn đầu đi lên trước.

Hạng Phi theo sát phía sau, đầu cũng không dám ngẩng, chỉ sợ Gerald nhìn thấy gương mặt vặn vẹo vì nhịn cười của mình.

Gerald vẫn không phát giác, tiếp tục bốc phét khoe khoang mình điều khiển cơ giáp thuần thục thế nào.

Vừa rồi bọn họ nói chuyện cũng không nhỏ, cho nên hai người kia đều nghe được. Nữ sinh nhìn theo họ, sau đó bĩu môi, lại chú ý tới Fredia đang ngồi trên ghế sofa.

Fredia chính là con trai của trưởng quan chấp chính tinh cầu Hải Lam. Bản thân cậu ta cũng tài giỏi, thân thế lại bất phàm. Tuy tinh cầu Hải Lam không phải tinh cầu đặc biệt phát triển, nhưng có thể trở thành trưởng quan chấp chính của một tinh cầu đã đủ chứng minh rằng gia tộc sau lưng cậu ta rất có thế lực.

Nữ sinh này xuất thân từ một gia tộc làm nghề kinh doanh. Tuy gia tộc họ của cải giàu có, nhưng so ra vẫn kém những gia tộc thuộc chính giới như nhà Fredia. Thế nên, kết thông gia với những gia tộc chính giới luôn là mục tiêu hàng đầu của họ.

Cho nên, khi nữ sinh này thấy Fredia xuất hiện trong đại sảnh, lòng cô vui sướng vô cùng. Bởi vì cô không ngờ anh cũng thi vào trường quân đội Đệ Nhất. Bình thường nhà cô không tiếp xúc đến những người giao thiệp với Fredia. Nay có cơ hội lôi kéo làm quen, cô tất nhiên không thể bỏ qua.

"Cậu Fredia …" – Nữ sinh kia mở miệng.

"Xin lỗi." – Fredia lạnh lùng nhìn cô – "Tôi còn có việc, không tiếp chuyện được." Nói rồi, cậu ta không thèm nhìn lại nữ sinh kia, đứng dậy đi vào hành lang bọn Chung Thịnh vừa rời đi.

Nữ sinh kia mặt hết xanh lại trắng. Cô tự nhận diện mạo mình xuất sắc, tài năng xuất chúng, ngày thường nhận được biết bao yêu chiều, là đối tượng theo đuổi của vô số nam sinh. Nhưng không ngờ Fredia chẳng để cho cô chút mặt mũi nào, thậm chí lễ phép cơ bản cũng không có, trực tiếp ngắt lời cô. Điều này khiến cô cực kỳ tức giận, ánh mắt nhìn theo bóng lưng Fredia tràn ngập oán hận.

Fredia chẳng buồn để ý tới ánh mắt oán hận của nữ sinh đằng sau. Những cô gái tiếp cận có mục đích cậu ta gặp nhiều rồi. Chưa nói đối phương không có gì nổi bật, kể cả có đi nữa cậu cũng không thèm để ý. Chỉ là con cháu một gia tộc hạng hai mà cũng vọng tưởng lôi kéo quan hệ với cậu. Đúng là nực cười!

Nếu cậu gặp cô ta với thân phận là con trai trưởng quan chấp chính, vậy thì xuất phát từ lễ phép, có lẽ cậu còn nói chuyện đôi câu. Nhưng đây là đâu? Là trường quân đội Đệ Nhất, là nơi mà gia cảnh chẳng có nghĩa lý gì, thực lực mới là nhất. Cô ta miễn cưỡng lắm mới đủ tư cách thi vào. Cái loại mà ba tháng sau nhất định sẽ bị đào thải này, Fredia khinh thường nói chuyện cùng.

Ngược lại, cái người tên Chung Thịnh kia lại hấp dẫn sự chú ý của cậu. Khí chất tự tin lại nội liễm trên người cậu ta khiến cậu vô cùng tò mò. Hơn nữa, sau khi lên thuyền, biểu hiện của cậu ta rất tốt. Những học viên khác có thể không biết, nhưng cậu rất rõ Chung Thịnh đã chiếm được sự chú ý của vị trung úy kia.

Vừa đi, cậu vừa mở quang não ra xem sơ đồ phi thuyền. Đi tiếp theo hành lang này sẽ đến phòng trọng lực và phòng điều khiển cơ giáp. Nhớ lại lời bọn họ nói lúc nãy, Fredia lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. Bọn họ … đi huấn luyện sao?

Bất giác, cậu liếc nhìn đồng hồ trên quang não. Từ lúc lên phi thuyền đến giờ mới qua hai tiếng ngắn ngủi, vậy mà họ đã bắt đầu huấn luyện rồi.

Vẻ mặt Fredia cũng nghiêm túc lên. Đúng rồi, hai người kia xuất thân là trẻ mồ côi, bình thường không có điều kiện luyện tập, muốn ở lại trường sau ba tháng tất nhiên phải cố gắng càng nhiều hơn người khác. Cho nên, bọn họ mới liều mạng huấn luyện như vậy.

Chỉ là … người thừa kế của gia tộc Crete sao lại quen biết họ? Thậm chí còn đi huấn luyện cùng họ?

Thôi quên đi, Fredia nhẹ lắc đầu. Cậu biết người thừa kế gia tộc Crete trước giờ đều là ngoại tộc trong xã hội thượng lưu, suy nghĩ của cậu ta vĩnh viễn nằm ngoài dự liệu của người khác. Thay vì tự hỏi sao người thừa kế của một đại gia tộc lại chơi với hai đứa trẻ mồ côi, cậu nên tận dụng thời gian để luyện tập.

Ba tháng tới, cậu chỉ có thể dựa vào chính mình. Tuy tư chất lẫn tài năng của cậu đều tốt, nhưng đã là học viên trường quân đội Đệ Nhất, có ai không phải là tinh anh trong tinh anh? Ngay cả các học viên được những gia tộc hạng nhất ở tinh cầu thủ đô đào tạo còn có không ít người không thông qua khảo hạch. Nếu cậu quá thả lỏng thì thất bại sẽ chẳng xa vời.

Điều chỉnh lại tâm tình vui sướng của mình vì thông qua kỳ sát hạch đầu tiên, Fredia hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng trọng lực ra. Về phương diện điều khiển cơ giáp, cậu đã sớm đạt tới độ phù hợp 100%. Hiện tại,

rèn luyện thể thuật sẽ có lợi cho tương lai sau này của cậu.

Chung Thịnh hoàn toàn không biết mình đã trở thành động lực để người khác cố gắng. Bên này, trong phòng điều khiển cơ giáp, anh đang ngược đãi Gerald đến dở sống dở chết …

"Rầm!"

Chiếc cơ giáp Gerald điều khiển bị Chung Thịnh quật ngã lần thứ ba. Ngay sau đó, thanh kiếm laser màu lam nhạt dí sát khoang điều khiển cơ giáp, chỉ cần đâm nhẹ một cái là Gerald sẽ bỏ mạng.

"Tôi giết! Chung Thịnh, cậu là quái vật hả?!"

Chờ Chung Thịnh thu hồi kiếm laser rồi, Gerald hùng hùng hổ hổ đứng dậy. Không thể trách cậu mắng người, thật sự là Chung Thịnh rất quá đáng.

Sau khi vào không gian giả thuyết, bọn họ bắt đầu lựa chọn cơ giáp cho mình. Vì đây là mạng cục bộ, biệt lập với hệ thống mạng internet, nên bọn họ có thể sử dụng miễn phí các loại cơ giáp để tiến hành so đấu.

Gerald chọn một chiếc cơ giáp thuộc hệ Tấn Ảnh II. Các chức năng của chiếc cơ giáp này đều có chỉ số rất cao. Chiếc cơ giáp huấn luyện màu đỏ mà Chung Thịnh chọn hoàn toàn không thể so được với nó. Nhưng một chiếc cơ giáp mạnh như thế lại bị chiếc cơ giáp huấn luyện của Chung Thịnh dễ dàng đả bại mấy lần liền. Nếu không phải Gerald đã xác nhận các hạng mục chỉ tiêu của chiếc cơ giáp đỏ kia không hề vượt trị số của một cơ giáp huấn luyện, cậu nhất định sẽ nghĩ Chung Thịnh cố ý dùng cơ giáp đã qua cải tạo để tra tấn cậu.

Chiếc cơ giáp màu đỏ đứng trước chiếc Tấn Ảnh màu đen, thản nhiên nói: "Thế nào? Không phải cậu nói mình là thiên tài sao?"

Mặt Gerald làm ra vẻ ấm ức. Lúc trước thua kém Chung Thịnh về phương diện thể thuật còn có thể nói là mình luyện tập không đủ. Nhưng giờ ngay cả điều khiển cơ giáp cũng thua, cậu cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp ai nữa. Vừa rồi còn khoác lác bảo sẽ dạy cho Chung Thịnh vài tuyệt chiêu, ai ngờ cậu ta lại biến thái như thế, chỉ dùng những động tác cơ bản mà huấn luyện viên dạy họ ngày đó kết hợp lại với nhau đã đánh cho cậu thất bại thảm hại.

18. Chương 18

Editor: Nguyệt

Bây giờ, cậu nhận ra hai chữ "thiên tài" dùng để chỉ Chung Thịnh mới là thích hợp nhất.

Nhìn Hạng Phi ở bên kia quảng trường làm những động tác cơ bản rất nghiêm chỉnh, Gerald hối hận không thôi. Sớm biết như thế, cậu đã không khoe khoang kỹ thuật của mình, cứ thành thật đi huấn luyện thì có phải là không bị Chung Thịnh hành hạ rồi không. Mẹ nó chứ, đúng là ngàn vàng chẳng mua nổi 'sớm biết thế'.

"Em không phải thiên tài. Đại ca, anh mới là thiên tài." – Gerald rầu rĩ nói.

"Tôi có gì mà thiên tài." Chung Thịnh cười tự giễu. Anh lại nhớ đến người được gọi là thiên tài ấy, mà bản thân người ấy cũng không phụ cái mỹ danh 'thiên tài' chút nào. "Ariel …" – Anh thì thào.

"Cái gì?" Gerald không nghe rõ cái tên mà Chung Thịnh lẩm bẩm.

"Không có gì. Tôi chỉ nói là tôi không phải thiên tài. Trình độ thế này chỉ cần cố gắng là đạt được." – Chung Thịnh thản nhiên nói.

"Cố gắng?" – Gerald bi phẫn quát – "Cậu học động tác này mới mười ngày. Cậu cố gắng mười ngày còn hơn cả tôi cố gắng một tháng!"

Chung Thịnh nhất thời nghẹn họng. Anh có nên nói cho Gerald biết rằng anh làm được như vậy là vì đời trước đã khổ luyện gần ba tháng trời mới thành công không?

"Được rồi, chúng ta đấu thêm lần nữa." Không chịu nổi mấy lời càm ràm của Gerald, Chung Thịnh dứt khoát lùi một bước, lại rút kiếm laser ra lần nữa.

Gerald đành oán giận ngậm miệng. Trong cơ giáp, cậu đang rơi lệ đầy mặt: đây là trả thù, đây là trả thù trắng trợn!

Hạng Phi ở xa xa nhìn cơ giáp màu đen của của Gerald lại bị cơ giáp màu đỏ đá bay lần nữa, trong mắt tràn đầy vẻ đồng tình.

Thằng bé đáng thương, cậu rốt cuộc làm thế nào mà lại đắc tội A Thịnh chứ.

Bên này, Hạng Phi còn đang đồng tình với Gerald. Nhưng, trong phòng điều khiển phi thuyền, một đám thiếu úy mặc quân trang đang túm tụm trước màn hình.

"Ha ha, mấy nhóc này không tồi."

"Phải đấy. Chưa lên thuyền được bao lâu đã đi huấn luyện rồi."

"Ầy, cậu xem nhóc này đi, thật là vô dụng."

"Ê, có học viên ở trong phòng trọng lực này."

"Yo, xem ra năm nay vận khí của chúng ta không tồi. Có khi mấy đứa này đều được ở lại cả."

"Ừ. Hai nhóc này hình như đang tỷ thí nhau trên mạng."

"Ha ha, nhóc kia chắc chắn là thua rồi. Xem, đản thương() của cậu ta sắp chổng ngược lên kìa."

Cả đám thiếu úy đầy mặt tươi cười nhìn hai đản thương ở trong phòng điều khiển cơ giáp lay động kịch liệt, một trong hai cái lay động với biên độ lớn hơn. Bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng người ngồi trong đó điều khiển cơ giáp đã bị đánh te tua thế nào.

"Không tồi." Trung úy Beasley mỉm cười nói thế, xem như một loại tán thưởng việc bọn Chung Thịnh tận dụng thời gian để huấn luyện.

"Từ Vệ Quốc."

"Có!" Từ Vệ Quốc đang ngồi trước màn hình lập tức đứng lên.

Trung úy Beasley nhìn hai đản thương lúc ẩn lúc hiện trên màn hình, mỉm cười nói: "Cậu đi chơi đùa với chúng một chút."

"Hạ quan tuân mệnh!" Từ Vệ Quốc hai mắt sáng ngời, vội vàng cầm mũ để trên bàn lên, chạy ra ngoài.

"Trưởng quan!" Các thiếu úy khác kháng nghị. Dựa vào cái gì mà chuyện tốt đều đến tay thằng nhóc thối kia. Bọn họ ở trên phi thuyền đã nhàm chán lắm rồi, cơ hội bắt nạt tân học viên hiếm lắm mới có nha.

"Yên tâm, các cậu còn nhiều cơ hội." – Trung úy Beasley cười cười, ngón tay gõ nhẹ lên màn hình – "Các cậu đoán xem, trong bảy ngày này mấy tiểu tử đây sẽ dùng bao nhiêu thời gian để ở trong phòng huấn luyện?"

Các thiếu úy khác nhìn nhau, cùng lộ ra nụ cười nham hiểm. Hà hà hà, tất cả mọi người đều có phần. Tân học viên cố gắng như thế, không bắt nạt thì thật không cam lòng.

"Kỳ thật các cậu cũng có thể vui đùa mới mấy tân học viên khác một chút." Trung úy Beasley chỉ vào những màn hình khác, trên đó là cảnh trong đại sảnh, có vài học viên đang nói chuyện phiếm, lấy lòng nữ sinh duy nhất kia.

"Hừ, một đám vô dụng. Bọn họ? Tôi lười chẳng muốn bắt nạt." – Thiếu úy tên Lawn bĩu môi khinh thường. Mấy thiếu úy khác cũng ra chiều đồng ý.

Beasley không nhịn được cười mắng: "Mau về vị trí của các cậu đi."

"Hạ quan tuân mệnh!" Các thiếu úy cợt nhả kính lễ rồi nối đuôi nhau ra khỏi phòng điều khiển.

"Đặng Bồi."

"Có hạ quan." – Thiếu úy đi cuối cùng dừng bước.

"Cậu chơi cùng với cậu ta đi." Beasley chỉ vào thanh niên đang mướt mải mồ hôi trong phòng trọng lực trên màn hình.

"Hạ quan tuân mệnh." Đặng Bồi khẽ mỉm cười, xoay người rời khỏi phòng điều khiển.

"Xem ra học viên năm nay rất có tiềm năng." Beasley nhìn hai cái đản thương rung lắc không ngừng trên màn hình, mỉm cười vui mừng.

o0o

"Được rồi, cậu đi huấn luyện với Hạng Phi đi. Chỉ cần rèn luyện tất cả các động tác cơ bản, cậu sẽ thấy để đạt được trình độ như tôi cũng không khó." Liếc mắt nhìn đến chiếc cơ giáp màu đỏ vừa mới xuất hiện trên quảng trường, Chung Thịnh dừng đối luyện với Gerald, nhẹ giọng dặn dò.

Gerald thở hồng hộc, thật may những ngày tra tấn cuối cùng đã chấm dứt. Không đợi Chung Thịnh mở miệng nói thêm câu nào, cậu đã lẻn đến góc tường như tia chớp, thành thật tập luyện cùng Hạng Phi.

"Chung Thịnh." Chiếc cơ giáp màu đỏ kia chậm rãi đi tới.

"Vâng?" Chung Thịnh xoay người nhìn chiếc cơ giáp màu đỏ kia. Vốn anh nghĩ đây là một học viên tới huấn luyện, nhưng xem ra là đến tìm mình.

"Tôi thấy thân thủ của cậu không tồi, chơi với tôi hai ván chứ?" Chiếc cơ giáp kia vòng tay rút kiếm hợp kim trên lưng ra.

Chung Thịnh không nhịn được giật giật khóe mắt. Giọng nói này rõ ràng là vị thiếu úy kiểm tra khả năng khống chế cơ giáp của bọn họ ngày đó. Tuy anh tự tin rằng ở trên internet dạy dỗ cho vị thiếu úy này một trận không thành vấn đề, nhưng trên thực tế … Anh mới chỉ là học viên dự bị!! Một thiếu úy đến khiêu chiến một học viên dự bị? Anh ta có biết cái gì là liêm sỉ không hả?!

"Trưởng quan …" – Chung Thịnh cân nhắc. Anh không muốn bị ngược, nhưng cũng không muốn để lộ bí mật của mình, thế nên định uyển chuyện cự tuyệt.

Đáng tiếc, anh chưa nói xong thì đối phương đã chẳng hề khách khí vọt ngay tới, không cho anh cơ hội cự tuyệt.

Sự thật chứng minh … dưới tình huống không thể sử dụng những kỹ xảo cấp cao, Chung Thịnh tuyệt đối không so được với một thiếu úy.

Thế là, ba phút sau, Chung Thịnh bị viên thiếu úy kia dùng kiếm hợp kim đâm thủng khoang điều khiển.

"Cậu khá lắm." – Từ Vệ Quốc vô cùng hưng phấn nói.

Chung Thịnh xoa xoa bả vai đau nhức, thở hổn hển nói: "Đa tạ trưởng quan khích lệ."

Tự Vệ Quốc cũng không phải khen bừa. Trong mắt hắn, Chung Thịnh tuy không dùng được những kỹ xảo cao cấp, nhưng lại rất thuần thục các động tác kỹ năng cơ bản. Hơn nữa, trình độ nắm bắt thời cơ trong đối chiến của cậu ta quả thật rất tuyệt. Trong trận đấu vừa rồi, nhiều lần cậu suýt soát thoát được các sát chiêu của hắn. Tuy đã khắc chế bản thân sử dụng những chiêu thức có mức tổn thương thấp, nhưng bằng vào kinh nghiệm chiến đấu của hắn, Chung Thịnh kiên trì được ba mươi giây đã khá rồi, không ngờ cậu ta cầm cự được suốt ba phút đồng hồ. Đây quả thật là chuyện khó tin.

Nếu muốn giải thích cho chuyện này, vậy chỉ có thể nói bản năng chiến đấu của cậu ta không kém gì binh lính đã nhập ngũ mười năm. Một tài năng như thế sao có thể không khiến Từ Vệ quốc hưng phấn cho được?

Ở một mức độ nào đó mà nói —— Thiếu úy Từ Vệ Quốc, anh chân tướng …

Từ trong đản thương đi ra, Chung Thịnh bị Từ Vệ Quốc vỗ mạnh lên vai hai cái thiếu chút nữa là té ngã. Chiến đấu liên tục gần ba giờ (bao gồm cả lúc đối chiến với Gerald) đã tiêu hao gần hết thể lực của anh.

Hạng Phi và Gerald nhìn Chung Thịnh với ánh mắt thương cảm. Suốt hai giờ sau đó, hoàn toàn là vị thiếu úy họ Từ kia ngược đãi Chung Thịnh, ngay cả Gerald cũng không nhìn nổi. Nếu so ra, thì vừa rồi cậu được Chung Thịnh dạy dỗ chẳng khác gì thiên đường.

Chung Thịnh tuy mồ hôi chảy ròng vẫn đứng thẳng lưng nói: "Đa tạ … trưởng quan chỉ bảo."

() Đản thương: là một loại máy móc có hình quả trứng rất lớn, có tác dụng kết nối với não bộ con người tạo ra một thế giới giả thuyết mà ở đó con người có thể hoạt động gần giống như ngoài đời thực (bởi vì máy này chỉ tác động lên thần kinh, và tất cả những gì nó tạo ra chỉ là giả tưởng). Kết cấu của nó bao gồm hai nửa quả trứng lắp vào với nhau. Bạn nào đọc bộ truyện tranh Tsubasa của CLAMP chắc sẽ biết cái này, nếu tôi nhớ không nhầm thì nó được dịch ra là "trứng ảo mộng". Xét thấy tạm thời chưa tìm được từ Việt nào phù hợp để thay thế cho tên loại máy này, tôi xin phép được để nguyên.

19. Chương 19

Editor: Nguyệt

Mắt Từ Vệ Quốc càng sáng hơn. Hắn thực sự rất vừa ý cậu đàn em này. Không được, trở về nhất định phải nói một tiếng với trung úy Beasley, hai ngày tới hắn bao trọn khóa huấn luyện cơ giáp của tiểu tử này, không thể để cho người khác được.

"Cậu rất tốt!" – Từ Vệ Quốc cười cười – "Ngày mai, chín giờ sáng."

"Tôi hiểu, thưa trưởng quan." – Chung Thịnh đáp.

"Tốt lắm. Các cậu cũng hiểu rồi chứ?" Từ Vệ Quốc quay đầu nhìn Hạng Phi và Gerald.

"Hiểu, thưa trưởng quan." – Hai người vội lớn tiếng trả lời.

"Ừ." Từ Vệ Quốc gật đầu, chỉnh trang lại quân phục, xoay người rời khỏi phòng huấn luyện.

Hạng Phi cùng Gerald đưa mắt nhìn nhau, nhanh tay đỡ lấy Chung Thịnh sắp sửa ngã. Tuy mấy giờ sau đó, bọn họ tập luyện động tác cơ bản cũng rất vất vả, nhưng so với Chung Thịnh phải đấu đối kháng với vị thiếu úy bạo lực kia thì thoải mái hơn nhiều lắm.

Trên đường trở về, họ gặp những học viên khác. Nhìn dáng vẻ chật vật của họ, đám học viên dự bị kia đều cười ha hả. Thậm chí có người còn chế nhạo họ rằng: có phải sợ chưa tới được trường đã bị đuổi hay không mà phải tranh thủ thời gian huấn luyện ở trên phi thuyền.

"Bọn ngu." Gerald bĩu môi khinh thường. Thằng ngốc còn nhìn ra được sự xuất hiện của vị thiếu úy kia hôm nay không đơn giản. Mà Gerald thì không phải thằng ngốc, nếu bảo cậu không hiểu được dụng ý của viên thiếu úy thì thật là sỉ nhục chỉ số thông minh của cậu.

Thoạt nhìn thì tưởng viên thiếu úy bạo lựa kia ngược đãi Chung Thịnh, nhưng trên thực tế là đang chỉ dẫn. Nếu không, Chung Thịnh đã chẳng nói lời cảm ơn anh ta sau khi huấn luyện chấm dứt. Cậu không tin là với tính cách của Chung Thịnh mà lại để người khác ngược đãi mình vô cớ, cho dù đó có là trưởng quan.

"Chờ chúng nó tới trường rồi mới sáng mắt ra." Hạng Phi cười lạnh nhìn đám học viên còn đang cười đùa vui vẻ.

"Đừng để ý đến họ." Chung Thịnh mỉm cười một cách khó khăn. Anh đã đánh giá cao thể chất hiện tại của mình. Huấn luyện với cường độ mạnh như thế khiến hai chân anh bây giờ đang run lên, gần như không thể bước đi.

"A Thịnh, thân thể cậu thế này thì ngày mai còn huấn luyện được sao?" – Hạng Phi lo lắng.

"Yên tâm." – Gerald xen mồm.

Chung Thịnh cũng cười: "Yên tâm đi. Chúng ta sẽ đến phòng y tế ngay bây giờ."

"Hả? A Thịnh, cậu bị thương à? Đến phòng y tế làm gì?" – Hạng Phi không hiểu ra làm sao.

"Thật chịu cậu." – Gerald chắp tay lên trán thở dài – "Chẳng lẽ cậu không biết trường quân đội Đệ Nhất cung cấp máy hồi sức bổ sung dinh dưỡng cho học viên sao? Chỉ cần bị thương trong quá trình huấn luyện là có thể nằm vào máy hồi sức, rất nhanh sẽ khôi phục. Tình trạng như Chung Thịnh thì cùng lắm hai mươi phút là xong."

Hạng Phi bĩu môi, nói nhỏ: "À … Làm sao tớ biết có loại máy đó được."

"Cậu không xem poster chiêu sinh của trường quân đội Đệ Nhất à?" Gerald nói với vẻ khó tin.

"Ha ha … Phòng y tế ở bên nào nhỉ?" Hạng Phi vội lảng sang chuyện khác.

Chung Thịnh chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ …

Nói nói cười cười, ba người rất nhanh tìm được phòng y tế theo sự chỉ dẫn của bản đồ. Nằm ngoài dự kiến của họ, trong phòng y tế có người đang … ờ, thực tế là trong phòng y tế có ba máy hồi sức, một trong số đó đã có người dùng rồi.

"Chậc chậc, có người cũng chịu khổ như chúng ta nha." – Gerald chậc lưỡi.

"Hừ, chỉ có đám ngốc kia mới có thể vui tươi hớn hở xem mấy ngày này thuần túy là thời gian lữ hành." Hạng Phi nhớ tới đám học viên cười nhạo bọn họ lúc nãy là lại thấy khó chịu.

"Được rồi." – Chung Thịnh gõ đầu Hạng Phi – "Bỏ tớ vào trong trước đã."

"Ừ." Hai người nâng Chung Thịnh bỏ vào máy hồi sức, đóng nắp lồng lại. Gerald thuần thục nhấn mấy nút ở trên máy. Sau đấy hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, chờ Chung Thịnh đi ra.

Xích —-

Không bao lâu sau, tiếng áp khí vang lên. Hai người nghe tiếng quay đầu lại, thấy người nằm trong máy hồi sức trước đó mở nắp ra. Người nọ ngồi dậy rồi cũng ngạc nhiên khi thấy trong phòng có thêm hai người, nhưng rồi cậu ta đứng lên, mỉm cười chào bọn họ.

Hạng Phi không quen cậu thanh niên này, nhưng Gerald thì biết cậu ta đã lâu. Qua sự giới thiệu của Gerald, Hạng Phi đã rất nhanh bắt chuyện với thanh niên tên Fredia này.

Nghe cậu ấy nói họ mới biết thì ra không chỉ có Chung Thịnh bị trưởng quan ngược đãi, mà Fredia đây cũng vậy.

Đương nhiên, so với việc đối chiến cơ giáp trên mạng thì Fredia thảm hơn. Dù sao thì ở trong phòng trọng lực, cái có thể chỉ dẫn chỉ có … kỹ thuật chiến đấu.

Trước khi tới đây, gia tộc có mời huấn luyện viên để chỉ dạy Fredia về kỹ thuật chiến đấu, nhưng hiển nhiên trình độ của huấn luyện viên này không thể so được với viên thiếu úy kia. Mấy chiêu thức của Fredia trước mặt viên thiếu úy thì chẳng đáng gì. Thế nên, Fredia đã được "chỉ dạy" tận tình một phen, cuối cùng không thể không vào phòng y tế. Nếu không, cậu thật sự không thể nhìn nổi cái mặt bầm dập đó. Cậu cũng từng hoài nghi phải chăng vị thiếu úy tóc đỏ ghen tỵ với gương mặt tuấn tú của cậu, cho nên mới đặc biệt nhắm vào mặt cậu mà ra đòn …

Chờ khi Chung Thịnh bước ra khỏi máy hồi sức, ba người đang tán gẫu rất say sưa vui vẻ.

Fredia không hề phản cảm với thân phận trẻ cô nhi của Chung Thịnh. Tuy cậu là con trai của trưởng quan chấp chính tinh cầu Hải Lam, nhưng đồng thời cậu cũng là một thanh niên hướng tới cuộc sống quân nhân đầy nhiệt huyết. Trong mắt cậu, chỉ có ba người đám Chung Thịnh là có hy vọng ở lại trường quân đội Đệ Nhất. Đối với chiến hữu tương lai, cậu tất nhiên không ngại kết giao trước.

Còn những người khác? Tại sao cậu phải lãng phí thời gian với những kẻ nhất định bị đào thải?

Có sự trợ giúp của máy hồi sức, Chung Thịnh đã khôi phục lại trạng thái tốt nhất. Thế là, ngày hôm sau, Chung Thịnh có mặt đúng giờ trong phòng điều khiển cơ giáp. Làm Hạng Phi và Gerald thấy rợn người là ngoại trừ Từ Vệ Quốc còn có hai thiếu úy khác đang tươi cười nhìn bọn họ.

Ngày thứ hai sau khi phi thuyền của trường quân đội Đệ Nhất rời khỏi tinh cầu Hải Lam, số khách thường trú ở phòng y tế từ hai tăng lên thành bốn.

"Hô … Cuối cùng cũng tới rồi …" Hạng Phi từ giữa đại sảnh nhìn ra ngoài cửa sổ, không hạm vận tải từ từ hạ xuống không cảng số 3 ở tinh cầu thủ đô.

"Đi thôi." Chung Thịnh kéo tay cậu.

Một hàng chín học viên dự bị, dưới sự hướng dẫn của trung úy Beasley, xuống khỏi phi thuyền, đi lên một chiếc xe huyền phù mang dấu hiệu của trường quân đội Đệ Nhất.

Không biết có phải các học viên khác cũng nhận ra cái gì hay không, đến ngày thứ ba bọn họ bắt đầu lục tục sử dụng các dụng cụ huấn luyện. Chẳng qua, nếu so với đám Chung Thịnh có huấn luyện viên chuyên môn chỉ dạy, họ đã khởi đầu chậm một bước. Họ cũng từng có ý thỉnh cầu các huấn luyện viên chỉ dạy. Nhưng, thấy bộ dạng thê thảm của Chung Thịnh sau khi được thiếu úy Từ "chỉ dạy", họ đồng loạt rút lui.

Thế là trong phòng huấn luyện điều khiển cơ giáp thường xuyên diễn ra cảnh tượng kỳ lạ sau: ba chiếc cơ giáp màu đen lấy thực lực áp đảo đánh tơi bời ba chiếc cơ giáp huấn luyện màu đỏ, mà vài ba chiếc cơ giáp màu đỏ khác thì co rúm lại trong góc, thực hiện các động tác cơ bản rất quy củ.

Đi gần một tiếng, xe huyền phù chở họ đến trước cổng lớn của trường quân đội Đệ Nhất.

Đoàn người bước xuống xe, đập vào mắt họ đầu tiên là cánh cổng bằng thép hùng vĩ của trường quân đội Đệ Nhất. Cửa sắt đen thâm trầm phản xạ ra những tia sáng lạnh, hai bên có hai chiến sĩ đứng thẳng tắp. Trên cổng treo cao quân kỳ đỏ sẫm của liên bang. Sắc đỏ mang ý nghĩa hòa bình của liên bang phải dùng máu vô vàn quân nhân để đổi lấy.

20. Chương 20

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh đứng trước cổng lớn, mùi máu tươi nhàn nhạt như phả vào mặt. Ngay tại giờ khắc này, anh sâu sắc hiểu được vì sao Đệ Nhất lại là trường quân đội tốt nhất liên bang. Bởi vì, nơi đây không chỉ truyền thừa tri thức, mà đồng thời còn có tác phong thiết huyết của quân đội.

Đời trước, anh từng nghe đồn rằng lá quân kỳ trước cổng trường quân đội Đệ Nhất chỉ dùng máu của quân thù để nhuộm đỏ. Hơn nữa, lá quân kỳ này mỗi năm đều được nhuộm lại một lần. Nhuộm cờ là nhiệm vụ vinh quang nhất của các học viên tốt nghiệp mỗi năm.

Chung Thịnh ngẩng đầu, nhìn lá quân kỳ đón gió tung bay. Anh đứng nghiêm trang, chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn. Những người không trải qua sự khảo nghiệm của máu và lửa vĩnh viễn không hiểu được quân kỳ dùng máu tươi nhuộm đỏ đại biểu cho cái gì.

"A Thịnh …" Hạng Phi kinh ngạc nhìn Chung Thịnh.

Gerald và Fredia cũng mang vẻ mặt ngỡ ngàng.

Mấy học viên bên cạnh lại càng không hiểu, thậm chí có người còn cười nhạo.

"Câm miệng." Trung úy Beasley trừng mắt nhìn người đang cười nhạo Chung Thịnh. Người chưa học tập trong trường quân đội Đệ Nhất sẽ không thể lý giải sự kính sợ của quân nhân đối với lá quân kỳ này.

Chỉ là … Beasley cũng thấy nghi hoặc. Tại sao một thanh niên từ tinh cầu Hải Lam tới lại có tình cảm mãnh liệt đối với lá quân kỳ này?

Anh nhìn thật sâu vào Chung Thịnh, sau đó quay đầu, kính lễ trang trọng với lá quân kỳ. Các thiếu úy đứng sau anh cũng làm động tác y vậy. Những học viên khác giờ mới bừng tỉnh, làm theo.

"Đi thôi." Lĩnh kế hoạch bố trí các học viên dự bị ở cửa bảo vệ, Beasley dẫn dắt họ lên xe huyền phù vào trường.

Dựa theo chỉ thị trong kế hoạch, Beasley đưa bọn họ đến ký túc xá trường. Học viên dự bị trước mắt còn chưa được tính là học viên chính thức. Cho nên, chỗ bọn họ ở lại là một tòa nhà đơn độc. Chỉ khi thông qua kỳ khảo hạch ba tháng, những người ở lại mới có tư cách vào ký túc xá của học viên chính thức.

"Nhiệm vụ của chúng tôi đến đây là chấm dứt." – Beasley đưa các học viên đến dưới lầu, nói với họ – "Từ giờ trở đi, các bạn sẽ phải cố gắng để ba tháng sau có thể ở lại trường. Đương nhiên, tôi hy vọng tất cả các bạn đều có tư cách gọi tôi một tiếng 'trưởng quan'. Dù sao tôi cũng là học viên đã học ở đây năm năm. Nhưng, theo tỷ lệ đào thải hàng năm, chỉ e 90% các bạn ba tháng sau sẽ được cử đến những trường quân đội khác."

Tất cả các học viên đều không nhịn được hít sâu một hơi. Tỷ lệ đào thải 90%? Quá khủng khiếp.

Beasley cười cười: "Tỷ lệ đào thải này là đối với các học viên đến từ tinh cầu Hải Lam. Còn nếu các bạn là người ở tinh cầu thủ đô, thì tỷ lệ đào thải ước chừng 50%."

Không một ai mỉm cười. Vẫn biết giữa tinh cầu thủ đô và tinh cầu Hải Lam có sự chênh lệch, nhưng tỷ lệ khác biệt này vẫn khiến người ta phát lạnh. Càng khó chịu hơn là, ngay cả ở nơi phát đạt như tinh cầu thủ đô mà còn có một nửa bị đào thải, vậy những người tới từ nơi nhỏ bé như họ đây phải chăng không có hy vọng gì …

Không nhìn đến sắc mặt khó coi của các học viên, Beasley mở quang não trên cổ tay ra: "Bảng chia phòng đã được gửi đến quang não của các bạn. Tám giờ sáng ngày mai, các bạn hãy đến đại lễ đường tập hợp. Lộ tuyến đi đến đại lễ đường cũng có trong quang não của các bạn rồi. Sau khi đến, sẽ có huấn luyện viên khác phụ trách các bạn. Ngày mai các bạn sẽ được gặp huấn luyện viên chỉ dạy mình trong ba tháng tới. Đương nhiên, nếu các bạn may mắn, họ sẽ là học trưởng tương lai của các bạn."

"Được rồi, tôi cũng không nhiều lời nữa. Hy vọng ba tháng sau còn có thể gặp các bạn trong trường." Beasley chỉnh trang lại quân dung, chào bọn họ.

Các học viên vội vàng đáp lễ.

Sau đó, Beasley mang theo mấy viên thiếu úy lên xe huyền phù.

Trước khi lên xe, Từ Vệ Quốc bỗng nhiên đưa mắt nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh rùng mình, ngay lập tức sinh ra cảm giác rất không ổn — tên này không phải ngược đãi mình đến nghiện rồi chứ?

Hạng Phi thấy Chung Thịnh còn sững sờ nhìn theo bóng xe huyền phù, vội vàng kéo anh: "Đi thôi, A Thịnh. Đi xem chỗ ở của chúng ta."

"Hả? Ừ." Chung Thịnh bừng tỉnh, xách ba lô lên đi vào ký túc xá bọn họ sẽ ở lại trong ba tháng tới.

Phòng các học viên dự bị ở lại là dạng phòng đôi. Hai học viên dùng chung phòng khách và phòng bếp, còn buồng vệ sinh được bố trí trong phòng ngủ.

Bởi vì có các học viên khác đến sớm hơn, nhóm Chung Thịnh xem như là vào muộn, nên Chung Thịnh cũng đoán trước có lẽ trong phòng đã có người. Nhưng, trăm triệu lần không thể tưởng được rằng khi mở cửa ra, anh lại đứng lặng ngoài cửa như thể bị sét đánh.

Chung Thịnh nghẹn ngào, nhỏ giọng đến gần như không thể nghe thấy thì thào gọi: "A … riel."

Ngược ánh nắng vàng, một người dáng thon dài ngồi trên sofa, tay cầm cuốn sách có bìa ngoài màu lam nhạt, lẳng lặng xem. Thấy có người vào, người nọ ngẩng đầu lên, lộ ra dung nhan tinh xảo. Mái tóc vàng nhạt mềm mại rủ xuống vai, đôi mắt lam bạc trong suốt nhìn không ra cảm xúc, hệt như lần đầu tiên Chung Thịnh nhìn thấy đời trước.

Thấy Chung Thịnh bước vào, Ariel bình thản tiếp đón: "Xin chào."

Hắn buông quyển sách trên tay, đứng dậy. Trong chớp mắt cúi đầu xuống, đôi mắt bình lặng không gợn sóng thoáng qua một cảm xúc khác thường. Khi ngẩng đầu lên, đôi mắt lại khôi phục vẻ đạm mạc như trước. Đối mặt với Chung Thịnh, hắn giống như đối mặt với bạn học lần đầu gặp gỡ, không có gì bất thường.

Nghe Ariel nói câu "Xin chào" với mình, giọng nói quen thuộc làm Chung Thịnh không kìm được nước mắt. Biết rõ biểu hiện của mình sẽ khiến Ariel nghi hoặc, nhưng Chung Thịnh không thể khống chế được cảm xúc của mình, chỉ đành để những giọt lệ lăn dài xuống hai má.

Ariel, là Ariel. Chung Thịnh thầm hô trong lòng.

Trước mắt chính là người anh khao khát nhất một đời này! Là người anh nguyện dùng cả tính mạng để trung thành! Là người anh yêu sâu đậm!

Người gần như chiếm trọn cuộc đời anh trước đây, người bị pháo laser bắn thành mảnh vụn trước mắt anh, lúc này đây vẫn còn sống sờ sờ, đứng ngay trước mặt anh.

Cảm xúc mãnh liệt làm Chung Thịnh nhất thời không thể nghĩ gì được.

Anh đứng lặng ở cửa, ngẩn ngơ nhìn Ariel, lệ rơi đầy mặt …

"Cậu không sao chứ?" Khi Ariel thấy Chung Thịnh đột nhiên khóc, trong mắt chớp lên sự dao động, nhưng rất nhanh lại biến mất.

"Không, thưa trưởng quan!"

Bị tiếng nói của Ariel làm bừng tỉnh, Chung Thịnh trả lời theo phản xạ, lập tức thấy vẻ nghi hoặc trong mắt đối phương, nhất thời quẫn bách. Anh hoàn toàn quên mất mình bây giờ không phải phó quan của Ariel mà chỉ là bạn học, hơn nữa còn là một bạn học kỳ quặc vừa vào cửa đã khóc. Nghĩ tới đây, Chung Thịnh đỏ bừng mặt, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

Không hay rồi, lần đầu tiên gặp ngài Ariel đời này, sao anh có thể làm ra chuyện mất mặt như vậy. Chết tiệt, ngài ấy sẽ nghĩ anh là con quỷ thích khóc mất.

"Tôi chỉ là bạn học, không phải trưởng quan của cậu."

Bởi vì chuyện xấu hổ vừa rồi, Chung Thịnh hoàn toàn không chú ý tới khi Ariel nghe mình gọi 'trưởng quan', trong mắt không chỉ có hoài nghi, mà càng nhiều là kinh ngạc cùng thấu hiểu.

Nguyệt: chấm chấm nước mắt Đến chương 20 anh công mới xuất hiện T^T

21. Chương 21

Editor: Nguyệt

"Xin lỗi, trưởng … A …" Chung Thịnh vừa định trả lời lại đột nhiên nghẹn họng. Bởi vì hiện tại anh không thể gọi Ariel là trưởng quan, cũng không thể gọi là Ariel. Nếu vậy, anh không biết giải thích sao lại biết tên đối phương.

"Tôi là Ariel Clifford. Cậu có thể gọi tôi là Ariel." – Ariel thản nhiên nói.

Chung Thịnh xấu hổ vô cùng, vội vàng lau nước mắt, chìa tay ra: "Xin chào. Tôi tên là Chung Thịnh. Rất vui được gặp cậu."

"Xin chào." Ariel cũng rất hữu hảo cầm tay anh, đồng thời lẳng lặng đánh giá anh một phen.

Cảm nhận được tầm mắt của Ariel, Chung Thịnh bất giác đứng thẳng người, thu lại vẻ mặt kích động, giống như một anh lính chờ kiểm duyệt. Cho đến khi tầm mắt ấy dời đi, anh mới thở nhẹ một hơi.

"Tôi đến trước cậu hai ngày, ở phòng ngủ bên trái. Cậu có thể sử dụng phòng ngủ bên phải. Phòng bếp và phòng khách dùng chung. Bình thường tôi làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, cho nên nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc sẽ không quấy rầy đến cậu." Ariel giới thiệu đơn giản về mình.

Nhưng Chung Thịnh nghe vào tai lại thấy khác. Thực hiển nhiên, cái Ariel nói là không quấy rầy đến mình, trên thực tế là ám chỉ mình cũng đừng làm phiền đến y. Cũng may mình đã làm phó quan cho ngài Ariel chừng năm năm, cho nên rất quen với quy luật làm việc và nghỉ ngơi của Ariel. Bởi vậy, anh không lo mình sẽ ảnh hưởng đến đối phương.

"Tôi hiểu rồi. Tôi cũng sẽ không quấy rầy đến cậu." Chung Thịnh cố kìm chế xúc động muốn hành lễ với đối phương. Anh đã hạ quyết tâm trong ba tháng tới, cho dù liều mạng cũng phải ở lại trường quân đội Đệ Nhất. Có thể đứng bên cạnh ngài Ariel đã là hạnh phúc lớn nhất của anh rồi.

"Ừ." Ariel không nói thêm gì nữa, chỉ thản nhiên gật đầu rồi ngồi lại ghế sofa, tiếp tục đọc sách.

Chung Thịnh thở nhẹ một hơi. Tuy hiện tại ngài Ariel chưa phải là thiếu tướng, nhưng khí chất mãnh liệt trên người đối phương trước sau vẫn như một. Đối mặt với ánh mắt xem xét của y, anh có cảm giác toàn thân từ trên xuống dưới đều bị nhìn thấu, làm hại tim anh đập thình thịch, thậm chí không nhịn được hoài nghi có phải ngài Ariel nhìn ra anh trọng sinh hay không.

Đương nhiên, chuyện này nói rất vô căn cứ, cho dù ngài Ariel có lợi hại mấy cũng không thể nhìn đến nội tâm anh. Nếu y có khả năng đó thì đời trước anh đã chẳng che giấu được tình cảm của mình năm năm trời, thậm chí đến một khắc cuối cùng khi Ariel chết đi anh mới hô lên.

Nhấc cái ba lô mình làm rơi xuống đất lúc nãy lên, Chung Thịnh vội vàng vào phòng ngủ của mình. Sau khi đóng cửa lại, anh gần như xụi lơ trên sàn.

Như đang nằm mơ vậy, ngài Ariel chẳng những còn sống, thậm chí trở thành bạn cùng phòng của anh. Có thể nói chuyện gần gũi, ngang hàng với ngài Ariel là điều Chung Thịnh nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Thở gấp từng hồi, thật vất vả bình phục lại tâm tình, bấy giờ Chung Thịnh mới có thời gian đánh giá phòng ngủ của mình. Phòng tiêu chuẩn của sĩ binh, trên bức tường trắng xóa không có hoa văn gì. Trước cửa sổ treo một bức màn màu lam nhạt, bên dưới để bàn học. Hai bên bàn là giường đơn và một đản thương. Khác với loại đản thương dùng để huấn luyện cơ giáp trên phi thuyền, loại này được cài đặt để truy cập mạng internet. Nói chính xác ra thì, đây là một phương thức khác để học viên tiến hành tập luyện cơ giáp.

Khi nhìn đến đản thương màu tuyết trắng, Chung Thịnh không khỏi lại cảm khái về tài lực hùng hậu của trường quân đội Đệ Nhất. Đản thương giả thuyết giống thế này người bình dân không có khả năng chi trả. Đừng nói đản thương, cho dù là loại mũ giáp rẻ nhất, người bình thường cũng phải mất một năm tiền lương mới mua được. Nhưng loại đản thương này ở trường quân đội Đệ Nhất lại đủ cho mỗi học viên dự bị đều có một cái. Chỉ nhiêu đó đã thấy được trường đầu tư cho việc huấn luyện học viên như thế nào.

Đồng thời, đây cũng gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho Chung Thịnh. Đừng tưởng rằng hoàn thành khóa huấn luyện quy định là có thể bình an đại cát. Chỉ e chính loại huấn luyện nhìn không thấy này mới là tiêu chuẩn trọng yếu quyết định việc họ có thể ở lại hay không.

Chung Thịnh dời mắt nhìn sang chiếc giường đơn, thở dài lặng lẽ. Khó trách trên giường chỉ có một cái gối mà không còn gì khác. E là số ngày anh được ngủ trên giường trong ba tháng tới chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chung Thịnh vò đầu, cố lấy lại tinh thần. Mặc kệ thế nào, hiện tại anh đã đi được bước đầu tiên, lại còn may mắn trở thành bạn cùng phòng của ngài Ariel. Nếu chỉ vì không đủ chăm chỉ mà bị đào thải, chỉ được gặp ngài Ariel trong thoáng chốc, thì chẳng cần người khác, bản thân anh cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Sửa sang lại quần áo của mình một chút, anh mở ba lô lấy hộp trà bưởi ra. Hộp trà bưởi này anh mua trước khi lên đường đến không cảng tinh cầu Hải Lam. Lúc ấy Hạng Phi sợ mình lên phi thuyền rồi sẽ nhàm chán nên kéo anh đi mua mấy quyển tiểu thuyết. Khi tính tiền, vừa lúc có một quầy trà bưởi ở bên cạnh, ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại cầm luôn một hộp. Lúc trước không cảm thấy gì, giờ mới thấy thật may mắn. Bởi vì, trong số những sở thích hiếm hoi của ngài Ariel, trà bưởi xếp số một. Mà trước đây, để trở thành một phó quan vĩ đại, anh đã luyện tập tay nghề pha trà của mình rất nhiều.

Nở một nụ cười thản nhiên, Chung Thịnh cầm hộp trà bưởi ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, Ariel vẫn ngồi như lúc nãy, tay cầm quyển sách đọc chăm chú. Nghe tiếng Chung Thịnh mở cửa, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn. Chung Thịnh không khỏi hồi hộp. Mỗi lần đối mặt với ngài Ariel anh đều vậy, dù sống lại một lần tật xấu này vẫn chẳng thay đổi.

Anh hít sâu một hơi, lộ ra một nụ cười hiền lành: "Tôi có một hộp trà bưởi, cậu muốn uống một ly không?"

Ariel chớp mặt vài cái, mặt bình tĩnh không biểu cảm.

Ngay khi Chung Thịnh cho rằng y sẽ từ chối, đối phương lại gật đầu: "Có."

Chung Thịnh nhất thời vui mừng quá đỗi, nhưng cũng thấy nghi hoặc. Trong ấn tượng của anh, Ariel rất khó tính với trà nghệ. Trước kia anh phải tập luyện rất lâu mới vừa mắt y. Nhưng hôm nay mới gặp lần đầu, y lại tiếp nhận lời mời của mình, chuyện này thật khó tin.

Chút nghi hoặc này rất nhanh bị anh quy kết cho việc hiện giờ ngài Ariel còn chưa phải thiếu tướng mà chỉ là một học viên, cho nên mới thể hiện mặt thân mật với bạn cùng phòng. Cho dù anh pha trà khó uống, xuất phát từ lễ phép, có khi y cũng không cự tuyệt.

Nếu có ai biết tính cách thật của Ariel mà nghe được suy nghĩ này của Chung Thịnh, nhất định sẽ bảo là nói bậy. Ariel ấy mà, nếu đã không muốn tiếp nhận ý tốt của ngươi thì hắn sẽ cự tuyệt ngươi gọn gàng, dứt khoát, tuyệt đối không vì cái lễ phép chó má mà tiếp nhận ngươi.

Bởi vì cảm xúc lên xuống quá nhanh trong một khoảng thời gian ngắn, cho nên dù Chung Thịnh cứng cỏi mấy cũng không khỏi thở phào. Vì thế, anh hoàn toàn không để ý thấy từ khi mình bước ra khỏi phòng ngủ, Ariel ngồi trên sofa không những duy trì tư thế như khi anh mới đến, mà ngay cả sách cũng không lật trang nào.

Nhìn bóng Chung Thịnh đi vào phòng bếp, Ariel lẳng lặng bỏ cuốn sách dùng để ngụy trang xuống, đôi mắt vốn không chút tình cảm của hắn giờ lại hiện lên nhiều cảm xúc phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh trở lại.

Hắn dựa người vào ghế sofa, chậm rãi nhắm mắt. Trong không khí phảng phất mùi trà bưởi ngòn ngọt. Hương vị quen thuộc làm hắn bất giác thả lỏng thân thể, khóe miệng mang theo ý cười.

22. Chương 22

Editor: Nguyệt

"Đến thử tay nghề của tôi xem." Chung Thịnh bưng khay trà từ phòng bếp đi ra.

Ariel lẳng lặng nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng làm Chung Thịnh không hiểu sao thấy bất an trong lòng.

Tới khi anh bị nhìn đến mức chuẩn bị chạy trối chết, Ariel mới đứng lên, cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm, rồi gật đầu tán dương: "Uống ngon lắm."

Chung Thịnh liều mạng khống chế cũng không ngăn được khóe miệng cong lên. Rõ ràng chỉ là một câu khen đơn giản lại làm anh ấm lòng. Dường như được phục vụ ngài Ariel – dù chỉ là chút việc nhỏ thế này – cũng là một niềm hạnh phúc lớn lao.

"Cảm ơn."

"Đừng khách khí."

Sau mấy câu đối thoại đơn giản, trong phòng đột nhiên im ắng, bầu không khí nặng nề chẳng biết từ đâu làm Chung Thịnh bất giác thấy ngột ngạt.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa tới đúng lúc giải cứu Chung Thịnh. Anh mở cửa ra thì thấy là Hạng Phi và Gerald.

"A Thịnh, chỗ tớ ở gần phòng cậu lắm nha." – Hạng Phi nói với vẻ rất hào hứng.

"Tớ ở tầng 28, cách hai cậu quá xa …" Gerald có vẻ ủ rũ, rõ ràng là rất buồn bực.

"À, đúng rồi. Giới thiệu với hai cậu, đây là bạn cùng phòng của tớ, Ariel Clifford."

"Bọn họ là bạn tôi. Đây là Hạng Phi, còn tóc lam là Gerald."

Chung Thịnh đưa hai người vào phòng khách, vội vàng giới thiệu hai bên với nhau. Không ngờ anh vừa nói xong, Gerald mở lớn hai mắt, kinh ngạc nhìn Ariel, khóe miệng ẩn ẩn có nước miếng ….

Chung Thịnh bỗng thấy không ổn, còn chưa kịp mở miệng đã thấy Gerald vọt đến trước mặt Ariel, hai mắt sáng rực: "Mỹ nhân, có hứng thú ra ngoài uống một chén với tôi không?"

Chung Thịnh nhất thời đổ mồ hôi lạnh, nhiệt độ trong phòng dường như hạ xuống 0 độ trong chớp mắt.

Ariel lạnh lùng nhìn Gerald mắt lấp lánh ánh sao đứng trước mặt mình, cả người phát ra khí thế người lạ chớ gần.

"Xin lỗi, bạn tôi chỉ nói đùa thôi." Chung Thịnh kẹp cổ Gerald, bịt miệng cậu ta lại, không để ý đến cậu giãy dụa, vội vàng giải thích với Ariel rồi kéo cậu ta ra khỏi phòng.

Hạng Phi còn chưa lấy lại tinh thần, đứng sững ở đó, cho đến khi cảm nhận được tầm mắt lạnh như băng của Ariel chuyển sang mình mới rùng mình một cái, dưới khí thế cường đại của đối phương xám xịt rời khỏi phòng, còn rất cẩn thận đóng cửa lại.

"Um um … um um …" Gerald chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì đã bị Chung Thịnh lôi ra ngoài, tất nhiên là giãy dụa không ngừng.

Vất vả lắm mới kéo tay Chung Thịnh ra khỏi miệng mình, Gerald tức giận hỏi: "Cậu làm cái gì thế."

"Cứu cậu." – Chung Thịnh lời ít mà ý nhiều đáp.

"Cứu tớ?" Gerald không hiểu ra sao.

Chung Thịnh không nhịn được liếc mắt xem thường: "Cậu có biết người bên trong là ai không?"

Gerald mù mờ đáp: "Không phải bạn cùng phòng của cậu sao?"

"Vậy lúc nãy cậu có nghe rõ tôi giới thiệu tên cậu ta là gì không?"

Hạng Phi cũng ghé đầu vào nói: "Nghe được, hình như là Ariel Clifford, đúng không?"

"Đúng vậy." – Chung Thịnh tức giận đáp.

"Thế thì sao?" Gerald vẫn không hiểu.

Chung Thịnh cũng hết cách với cậu ra rồi. "Chú ý đến dòng họ."

"Clifford?" Gerald giật mình, sau đó đột nhiên hét lớn: "Không phải Clifford đó chứ?"

"Cậu nói xem!" – Chung Thịnh vô lực nói.

"Ực …" Gerald đổ mồ hôi lạnh: "Chẳng lẽ là … người thừa kế của gia tộc Clifford?"

"Nếu là người khác thì lúc nãy tôi cần phải dùng thủ đoạn nhắc nhở cậu như

thế à?"

Gerald nhất thời héo hon. Cậu không thể tin được vừa rồi mình lại đi đùa giỡn người thừa kế của gia tộc Clifford? Muốn chết cũng không nên dùng cách này …

"Các cậu đang nói Clifford gì đấy?" Hạng Phi vẫn mù mờ.

"Liên bang có mấy người họ Clifford có thể làm cậu nhớ kỹ?" Chung Thịnh gõ đầu cậu.

Hạng Phi bỗng mở trừng hai mắt: "Tướng quân Clifford?"

"Đúng vậy."

Mồm Hạng Phi há hốc như hình chữ O.

Nếu người tham gia giới chính trị không thể không biết trưởng quan chấp chính tinh cầu thủ đô, thì người nhập ngũ không thể không biết Clifford tướng quân. Vị này đương ở tuổi tráng niên chính trực, tiếng tăm lừng lẫy kể từ chiến dịch bình định hai mươi năm trước. Bằng tài năng của mình, ngài đã chỉ huy một đoàn cơ giáp nhiều lần đột phá vòng vây của quân địch, sau khi liên hệ với hạm đội thứ bảy của quân đoàn I, thậm chí không tiếc lấy mình làm mồi nhử, bao vây tiêu diệt phản quân. Đồng thời, trận đánh này của ngài đã làm thay đổi hoàn toàn thế cục trên chiến trường, quân liên bang lại nắm giữ ưu thế, cuối cùng, ba năm sau hoàn toàn tiêu diệt phản quân, thống nhất liên bang. Mà Clifford tướng quân cũng nhờ vậy đạt được danh hiệu tướng quân, cuối cùng trở thành một trong mười lăm vị thượng tướng của liên bang.

Đây gần như là câu chuyện mà mỗi người nhập ngũ đều nghe nhiều rồi thuộc. Chẳng qua, với người bình thường mà nói, việc này cách bọn họ quá xa vời nên luôn có cảm giác không thật. Hiện tại, con trai duy nhất của Clifford tướng quân đang ở ngay trong căn phòng bên cạnh, tin tức động trời như vậy làm Hạng Phi hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

"Tỉnh tỉnh!" Võ mạnh vào gáy Hạng Phi, Chung Thịnh cuối cùng cũng gọi lại được thần trí cậu.

"A Thịnh … Tớ đang mơ phải không, người đó … vừa rồi người đó …" Hạng Phi đến nói cũng run.

Đại nhân vật chân chính đấy.

Chung Thịnh liếc cậu: "Đúng vậy, là Ariel Clifford, người thừa kế duy nhất của tướng quân John Clifford."

"Đồng thời …" – Chung Thịnh chuyển ngữ điệu – "Cũng là bạn học của chúng ta. Nói cách khác, hiện tại cậu ấy mới chỉ là học viên dự bị mà thôi."

"Phù … May quá, may quá." Những lời này quả nhiên làm Hạng Phi thấy thư thái hơn nhiều. Cậu vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi. "Đúng đúng, là bạn học, bạn học."

Thấy Hạng Phi đã bình tĩnh lại, lúc này Chung Thịnh mới nghiêng đầu nhìn Gerald đáng thương, kết quả lại phát hiện cậu ta đang ngồi trong góc tường, ánh mắt mờ mịt vẽ vòng tròn, vừa cười ngây ngô vừa lẩm bẩm: "Mình thế mà đi đùa giỡn con trai Clifford tướng quân … hà hà, mình thế mà đi đùa giỡn con trai tướng quân … hà hà …"

Tên này đúng là hết thuốc chữa!

Trên trán Chung Thịnh nổi lên mấy sợi gân xanh. Vừa rồi còn sợ chết khiếp, nhanh như vậy đã khôi phục lại rồi, thật không biết nên khen ngợi hay khinh bỉ cậu ta.

"Được rồi, nếu đã biết bạn cùng phòng của tớ là ai thì lúc tới tìm tớ hai cậu chú ý một chút, đừng chọc đến cậu ấy. Chẳng cần thế lực của phụ thân cậu ấy cũng có thể xử lý gọn các cậu. Không muốn mặt mũi bầm dập đi gặp huấn luyện viên thì chớ động đến cậu ấy. Đặc biệt không được nói cậu ấy xinh đẹp, tối kỵ đấy." Chung Thịnh dặn dò liên miên.

Hạng Phi gãi đầu, hỏi: "À … A Thịnh này, sao cậu lại hiểu cậu ta thế?"

Chung Thịnh cứng người, máy móc quay mặt sang nhìn thẳng Hạng Phi, đến khi cậu ta bị nhìn đến sợ, ánh mắt mơ hồ, mới ra vẻ thâm trầm, nói: "Tớ tra được trên mạng."

Hạng Phi: "…"

Gerald: "…"

Tư liệu của con trai lão đại quyền lực trong quân đội có thể tùy tiện tra được trên mạng sao!! Điêu! Ông anh à đừng có khôi hài như thế. Gạt người cũng đâu tùy tiện vậy được.

Gerald nhìn Chung Thịnh với vẻ bi phẫn, trong mắt viết rõ: Tôi không tin.

Chung Thịnh lẳng lặng quay mặt đi. Dù sao tôi cũng giải thích rồi, tin hay không là chuyện của các cậu.

Thấy Chung Thịnh tránh tầm mắt mình, Gerald bất đắc dĩ nhún vai. Thôi, quên đi. Bạn bè mà, ai chẳng có vài bí mật. Cậu ấy đã không muốn nói thì thôi. Chẳng phải mình cũng có rất nhiều chuyện không nói cho họ biết sao.

23. Chương 23

Editor: Nguyệt

Sau khi giải quyết chuyện xấu hổ vừa rồi, ba người lại bắt đầu hào hứng thảo luận về các phương tiện trường quân đội Đệ Nhất cung cấp cho họ. Nhất là đản thương trong phòng ngủ. Với Gerald có lẽ không đáng ngạc nhiên, nhưng với Hạng Phi và Chung Thịnh thì lại vô cùng hấp dẫn.

Ngày đầu tiên đến trường quân đội, tâm tình của cả ba không khỏi kích động.

Gerald và Hạng Phi thì khỏi phải nói, dù sao vẫn chỉ là hai thằng choai choai. Còn với Chung Thịnh, nơi đây mang một ý nghĩa khác, chưa kể đời này anh lại trở thành bạn cùng phòng với ngài Ariel. Tuy không thể đem bí mật trong lòng nói cho Hạng Phi biết, anh vẫn thấy rất phấn chấn.

Ba người tán gẫu rất lâu. Chờ khi Chung Thịnh trở lại phòng, Ariel đã không còn ở phòng khách.

Trong lòng dù hơi tiếc nuối vì không nhìn đến ngài Ariel, nhưng nghĩ lại, ba tháng tới có thể sớm chiều ở chung, Chung Thịnh không khỏi cong miệng mỉm cười.

Nghĩ tới ngày mai lại nhìn thấy ngài Ariel, tâm trạng Chung Thịnh tốt hẳn. Anh vội vàng tắm rửa rồi lên giường nằm, chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không mộng mị.

Sáng ngày thứ hai, Chung Thịnh tỉnh lại, phát hiện ngài Ariel chưa nói câu nào đã rời khỏi.

Trong lòng có hơi thất vọng, nhưng anh biết điều này khó tránh. Dù sao hiện tại anh không phải phó quan được tín nhiệm, mà chỉ là một bạn học ngài Ariel vừa mới quen biết. Ngày hôm qua y tiếp nhận ý tốt của mình, uống hết chén trà bưởi đã là chuyện hiếm có rồi. Sự tín nhiệm không phải là thứ một sớm một chiều có thể đạt được.

Mặc kệ thế nào, có thể nhìn đến ngài Ariel sống sót đã đủ làm anh phấn chấn không thôi. Còn để khôi phục lại quan hệ tín nhiệm tuyệt đối như đời trước, chỉ có thể từ từ. Cũng may Chung Thịnh rất có kinh nghiệm ở phương diện này. Dù gì đời trước anh đã trải qua một lần, lặp lại lần nữa hẳn là đơn giản … chắc vậy?

Chung Thịnh dùng năm phút để đánh răng rửa mặt, thay bộ quân phục màu lam nhạt thống nhất của quân đội, đi giày, buộc chặt đai lưng, nhìn vào gương chỉnh lại vành mũ. Tấm gương phản chiếu hình ảnh một quân nhân lạnh lùng, uy nghiêm, ý chí sắt đá.

Nhìn mình trong gương, Chung Thịnh kinh ngạc. Ngoại trừ khuôn mặt có hơi trẻ, anh như thấy được mình của mười năm sau.

Thầm hoảng hốt một phen, anh thu lại cái cảm giác trang nghiêm túc mục. Xem ra ngày hôm qua gặp được ngài Ariel đã ảnh hưởng quá lớn đến anh, bất tri bất giác, anh đã khôi phục lại hình tượng phó quan trầm ổn nội liễm đời trước.

Hình ảnh trong gương vừa rồi dọa anh nhảy dựng. Hiện tại anh mới chỉ là tân binh vừa bước vào trường quân đội, nếu lộ ra dáng vẻ như vậy sẽ có chuyện gì? Dùng sức lau mặt, Chung Thịnh tươi cười ngây ngô với gương, lòng thầm nói: như thế mới đúng.

Chỉnh trang xong, Chung Thịnh dựa theo thời gian ước định gặp Hạng Phi với Gerald dưới lầu ký túc xá, sau đó lần theo chỉ dẫn của bản đồ đi đến đại lễ đường.

Khi bọn họ đến, đại lễ đường đã đứng đầy người. Tuy mọi người không quen biết nhau, nhưng đây rốt cuộc là trường quân đội, ai đến sau đều tự giác đứng vào hàng. Bọn Chung Thịnh cũng không ngoại lệ, tìm một đội ngũ rồi xếp vào. Bởi vì chưa đến thời gian tập hợp, mọi người nhỏ giọng bàn tán với nhau, toàn lễ đường tràn ngập tiếng rì rầm.

Đến tám giờ, cả lễ đường an tĩnh lại. Tất cả mọi người cùng đưa mắt nhìn về phía cửa đại lễ đường, cùng chờ đợi các giáo quan.

Không làm họ thất vọng, gần như ngay khi tiếng chuông vang lên, một loạt thiếu úy mặc quân trang thẳng thớm dưới sự dẫn dắt của một vị thượng úy đi vào lễ đường.

Vị thượng úy đi đằng trước nhìn đến các học viên dự bị, nở một nụ cười vô cùng hòa ái. Các thiếu úy theo sau mặt không chút thay đổi, sau khi tiến vào lễ đường, chỉnh tề xếp thành một hàng, đứng trước mặt các học viên.

"Tôi tên là Ngô Bác Phương, là người phụ trách quản lý tân sinh của trường quân đội Đệ Nhất. Đầu tiên, tôi muốn thay mặt cho trường quân đội Đệ Nhất hoan nghênh các bạn đã đến đây." Vị thượng úy tuổi chừng ba mươi, diện mạo bình phàm nhưng rất có lực ảnh hưởng. Đơn giản mà nói, nó làm người ta cảm nhận được thành ý trong lời nói của anh.

Anh cười khẽ: "Tôi nghĩ các bạn nên biết điều này. Bây giờ các bạn chưa được tính là học viên chính thức của trường quân đội Đệ Nhất. Chỉ khi trải qua kỳ khảo hạch ba tháng, những người ở lại mới có tư cách đó."

"Vì thế, thời gian ba tháng tới là vô cùng quan trọng." Anh dừng lại một chút, chỉ vào các huấn luyện viên đứng trước mặt học viên: "Bọn họ chính là huấn luyện viên tương lai của các bạn trong ba tháng tới. Nói cách khác, các bạn sẽ phải vượt qua kỳ khảo hạch ba tháng dưới sự chỉ dạy của họ."

Tất cả học viên đều vểnh tai nghe vị thượng úy này giới thiệu. Đây là chuyện liên quan đến khả năng được ở lại trường quân đội Đệ Nhất của họ, không ai sẽ thất thần trong lúc này.

Nhìn mọi người đều tập trung sự chú ý vào mình, Ngô Bác Phương híp mắt lại: "Nhưng, mỗi huấn luyện viên có tính cách khác nhau. Cho nên, một số người có thể sẽ không thích ứng được với huấn luyện viên của mình, do đó thành tích không tốt. Vì để phòng ngừa tình trạng như vậy xảy ra, trường quân đội Đệ Nhất sẽ để học viên dự bị tự lựa chọn huấn luyện viên cho mình."

Ánh mắt anh đảo qua các học viên một lượt, thấy họ tuy kinh ngạc nhưng không có ai thì thào bàn tán, vừa lòng gật đầu, tiếp tục nói: "Vì vậy, việc các bạn cần làm bây giờ là lựa chọn một huấn luyện viên cho mình trong ba tháng tới. Ở đây có tất cả mười huấn luyện viên, mỗi người sẽ chỉ dạy năm mươi học viên. Như vậy, nếu huấn luyện viên mà các bạn chọn đã có đủ học viên, các bạn chỉ có thể lựa chọn một người khác."

"Nói cách khác … nhanh tay thì còn, chậm thì hết." Ngô Bác Phương mỉm cười gian xảo. "Các bạn có năm phút để quan sát các huấn luyện viên. Sau năm phút, trên quang não của các bạn sẽ xuất hiện bảng lựa chọn. Đừng bảo tôi không nhắc các bạn, mỗi huấn luyện viên ở đây am hiểu những lĩnh vực khác nhau, nếu lựa chọn sai lầm sẽ thành bi kịch đấy."

Lời còn chưa dứt, các học viên phía dưới đã bắt đầu thảo luận.

Mười huấn luyện viên mặt không chút thay đổi đứng đó, tùy ý các học viên nhỏ giọng nói thầm, thảo luận tính cách và năng lực của họ.

Cùng lúc đó, trong ký túc xá của các học viên năm trên …

"Chậc, số sáu là ít người chọn nhất. Xem cái thân hình như gấu của anh ta kìa."

"Tôi thấy số một không tồi. Tôi cá là nhiều học viên chọn số một nhất, năm trăm điểm."

"Quỷ keo kiệt, có mỗi năm trăm điểm. Ừm, tôi cá số chín, một ngàn điểm."

"Chết tiệt! Thằng khốn Pierre kia, tiền lương tháng này của mày còn bao nhiêu? Cá cá cái con khỉ."

"Fuck! Barka, đừng có cản tôi. Cút ngay!"

Thế là, vì bất hòa chuyện tiền đặt cược, hai thiếu úy trẻ tuổi đánh nhau trong ký túc xá …

Đương nhiên, các học viên đang có mặt trong đại lễ đường hoàn toàn không biết chuyện này. Bây giờ bọn họ đang vắt hết óc suy nghĩ để tìm ra huấn luyện viên thích hợp cho mình trong vòng năm phút.

Năm phút ngắn ngủi, muốn từ một loạt người mặt không thay đổi này tìm ra huấn luyện viên phù hợp với mình quả là nhiệm vụ bất khả thi. Đại bộ phận mọi người chỉ có thể lựa chọn người mình thấy thuận mắt nhất.

Hạng Phi đứng sau Chung Thịnh, nhỏ giọng hỏi: "A Thịnh, cậu chọn huấn luyện viên số mấy?"

Chung Thịnh bình tĩnh đáp: "Số sáu."

24. Chương 24

Editor: Nguyệt

"Số sáu? Tại sao?" Hạng Phi giương mắt lên nhìn, số sáu là một huấn luyện viên phi thường cao lớn. Người này mày rậm mắt to, màu da ngăm đen, dọc từ mi tâm đến má có một vết sẹo dài, mặt không chút biểu tình đứng đó, khiến người ta có cảm giác người này thật hung dữ. Có thể nói, trong mười huấn luyện viên, người này trông đáng sợ nhất, cao gần hai mét, cứ như một con gấu chó to đùng đứng ở đó.

Gerald cũng ghé vào, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao không chọn huấn luyện viên số chín? Trông anh ta có vẻ dễ gần."

Huấn luyện viên số chín có một gương mặt thanh tú trắng nõn, mắt to, lông mi rất dài, mặc dù mặt không biểu tình nhưng lại cho người ta cảm giác có vẻ hơi ngượng ngùng. Đối diện với ánh mắt của nhiều học viên như vậy, anh ta dường như đang xấu hổ, trên mặt không khống chế được hiện lên hai mảng đỏ hồng. Một người như vậy không giống chiến sĩ cơ giáp, ngược lại càng giống văn chức hơn. Huấn luyện viên này chắc là dễ gần đây.

Gần như tất cả các học viên đều nghĩ vậy, trừ một người – Chung Thịnh.

Nhìn đến huấn luyện viên số chín Gerald nhắc tới, Chung Thịnh không nhịn được giật giật khóe mắt.

Nói đến cũng trùng hợp, trong mười huấn luyện viên ở đây có đến hai người là anh quen biết đời trước. Một người là huấn luyện viên số sáu Ryan Phisto, thoạt nhìn tưởng hung ác tàn bạo, nhưng thực ra lại là người hiền lành, rất quan tâm cấp dưới. Người còn lại chính là huấn luyện số chín Tần Hi Nhiên, tên này hung tàn, tính cách hoàn toàn tương phản với Ryan. Đừng nhìn anh ta bề ngoài trông như thiếu niên ngây ngô, trên thực tế, tính cách tên này không phải táo bạo bình thường. Đắc tội Ryan, cùng lắm chỉ bị phạt huấn luyện gấp đôi. Đắc tội Tần Hi Nhiên, anh ta sẽ lừa bạn đến sân huấn luyện kỹ thuật chiến đấu, sau đó tận tình "sửa trị" một phen. Khủng bố nhất là kỹ thuật chiến đấu của tên này hoàn toàn trái ngược với vẻ gà què bên ngoài. Nếu hắn ra tay thật, ngay cả Chung Thịnh cũng không phải đối thủ.

Đời trước, Tần Hi Nhiên là một trong số các cấp dưới của ngài Ariel, mà đồng đội của hắn gọi hắn bằng một cái tên thân mật: cơ giáp hình người. Như thế đủ thấy được sức chiến đấu của hắn.

Hơn nữa, ngoài kỹ thuật chiến đấu xuất chúng, ở phương diện chiến lược chiến thuật hắn cũng rất có thiên phú. Không ít cấp dưới sau khi được hắn dạy dỗ đã đảm nhiệm chức vụ trong bộ tham mưu, mà Hạng Phi là một trong số đó.

Những chuyện này đều là Hạng Phi kể khổ với Chung Thịnh sau một lần bị Tần Hi Nhiên "huấn luyện". Chẳng ngờ, hôm nay lại gặp hắn ở đây.

"Ừm, nếu A Thịnh chọn số sáu thì tớ cũng chọn số sáu." Hạng Phi hoàn toàn không biết gì về mười huấn luyện viên đứng phía trước, cho nên không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp chọn như Chung Thịnh.

"Huấn luyện viên số sáu không thích hợp với cậu." Chung Thịnh lắc đầu. Ryan quả thật là người hiền lành, nhưng không phù hợp với Hạng Phi.

Hơn nữa, đời trước, Hạng Phi sau khi được Tần Hi Nhiên huấn luyện mới bắt đầu bộc lộ tài năng ở bộ tham mưu. Nếu đời này cơ hội đã đến trước, Chung Thịnh đương nhiên không thể để Hạng Phi bỏ qua sự "huấn luyện" của Tần Hi Nhiên.

"Cậu chọn số chín đi."

"Hả? Tại sao?" Hạng Phi khó hiểu.

"Tớ cảm thấy số chín hợp với cậu." – Chung Thịnh nói với vẻ thần bí – "Cậu nghĩ xem, huấn luyện viên này tuy nhìn bề ngoài có vẻ không mạnh, nhưng đã trở thành một trong mười huấn luyện viên thì sao có thể không có bản lĩnh. Có khi anh ta chỉ đang ngụy trang để đánh lừa cái đám nhìn mặt bắt hình dong thôi."

Hạng Phi cái hiểu cái không, gật đầu: "Vậy được rồi."

Gerald nghe Chung Thịnh phân tích xong, hai mắt sáng lên, vội ghé lại hỏi: "Chung Thịnh, cậu cảm thấy tớ hợp với huấn luyện viên số mấy?"

"Cái này … rất khó nói." Chung Thịnh lắc đầu. Anh có thể giúp Hạng Phi chọn huấn luyện viên là vì anh đã biết phương hướng phát triển của Hạng Phi. Nhưng Gerald thì khác, anh không thể tùy tiện lựa chọn thay người khác, trách nhiệm anh không gánh nổi.

"Chậc, tớ cũng không biết chọn số mấy." Gerald buồn bực nhìn các huấn luyện viên, lại nhìn Chung Thịnh và Hạng Phi. "Thôi quên đi, tớ chọn cùng huấn luyện viên với Hạng Phi vậy. Chung Thịnh à, người cậu chọn vừa nhìn đã thấy tàn bạo, qua tay hắn có khi cậu sống không bằng chết đấu. Cậu không định chọn lại sao?" Nói đến cuối, rõ ràng là cậu có ý khuyên Chung Thịnh.

"À …" Chung Thịnh không nói gì nhìn trời. Nhớ năm đó, bao nhiêu người bị vẻ bề ngoài của Ryan lừa gạt, hoàn toàn không phát hiện bản chất hiền lành bên trong của hắn. Hiện giờ xem ra Gerald cũng giống vậy.

"Không được, tớ vẫn muốn chọn huấn luyện viên số sáu." Chung Thịnh không có cách nào giải thích với Gerald lý do mình chọn số sáu, đành phải tiếp tục kiên trì.

"Được rồi." Gerald dẩu môi, dường như rất tiếc vì Chung Thịnh không ở cùng nhóm với cậu và Hạng Phi.

Mắt thấy năm phút sắp hết, cửa đại lễ đường lại đột nhiên xuất hiện một người.

Người tới cũng mặc quân trang. Hắn chạy chậm tới trước mặt thượng úy Ngô Bác Phương, nhỏ giọng nói gì đó. Thượng úy Ngô Bác Phương vẻ mặt rất kinh ngạc, do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Quân nhân mới tới quay đầu, cười cười với các học viên dự bị, lộ ra hàm răng trắng bóc …

Chung Thịnh bỗng rùng mình, vừa ngẩng đầu lên thì thấy viên thiếu úy trên đài diện mạo anh tuấn nhưng trông rất vô lại đang cười nhe răng với mình.

Không ổn!!

Cái chuông cảnh báo trong đầu rung lên mãnh liệt. Nhưng trước mặt bao người, anh chẳng có chỗ nào để mà trốn, chỉ đành kiên trì đứng đó, nhìn thiếu úy Từ Vệ Quốc tự nhiên hào phóng đi tới bên Ryan, ghé tai nói gì đó. Ryan gật gật đầu, xoay người rời khỏi lễ đường, mà Từ Vệ Quốc thì đứng vào vị trí của huấn luyện viên số sáu.

Chung Thịnh nhất thời đổ mồ hôi lạnh. Tên này có chuyện gì vậy? Ở trên phi thuyền tra tấn mình còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ hắn định tiếp tục tra tấn mình?

Gerald cũng chú ý tới Từ Vệ Quốc xuất hiện, kinh ngạc hỏi: "Hở? Đây không phải là thiếu úy Từ sao?"

"Ừ, đúng là anh ta." Giọng nói của Chung Thịnh rất trầm trọng.

"À … Cậu rất quen thuộc với anh ta mà? Vậy lựa chọn anh ta chẳng phải rất tốt?" Gerald không hiểu sao giọng điệu của Chung Thịnh lại trầm trọng như vậy.

Chung Thịnh bi thương nhìn cậu. Quen? Đương nhiên là quen. Cho dù là ai, liên tục bảy ngày bị cùng một người dùng cơ giáp đánh đập thì tất nhiên sẽ rất quen kẻ đó. Kể cả đối phương lấy danh nghĩa là chỉ dạy anh, thực tế rõ ràng là lấy anh ra để luyện tập.

"Tớ thấy ấn tượng của anh ấy về cậu tốt lắm. Nếu anh ấy trở thành huấn luyện viên của cậu, chắc là sẽ rất chiếu cố cậu đấy." Hạng Phi cũng ghé lại nói nhỏ.

Chiếu cố?

Đương nhiên sẽ chiếu cố!

Chung Thịnh vô cùng bi phẫn. Tên khốn nạn này rõ ràng là nhắm vào mình. Không hiểu mình có gì mà khiến hắn chú ý, tra tấn trên phi thuyền bảy ngày còn chưa đã nghiện, lại định tiếp tục tra tấn mình nữa.

Đáng buồn hơn là, hiện giờ Chung Thịnh chẳng qua chỉ là một học viên dự bị nho nhỏ, còn chưa được tính là bộ đội chính quy. Đối mặt với một trưởng quan quân hàm thiếu úy, anh không có quyền lợi cự tuyệt.

Lại nói, anh ta tươi cười thế kia, ánh mắt rõ ràng đang viết: cậu dám không chọn tôi thử xem???

"Đã đến giờ." – Thượng úy Ngô Bác Phương nói.

Nhất thời, phía sau thượng úy hiện lên quầng sáng thật lớn, trên đó là số thứ tự ứng với mười huấn luyện viên. Trong vòng vài giây sau đó, con số không ngừng tăng lên, nhanh nhất thế mà lại là Tần Hi Nhiên vẻ mặt tươi cười ngượng ngùng trông như thiếu niên nhà bên.

Yên lặng nhỏ vài giọt lệ thương cảm cho những học viên lựa chọn vị huấn luyện viên gương mặt thiên sứ, bản chất ác ma, Chung Thịnh lại không thấy áy náy gì với Hạng Phi. Đằng nào cũng bị hắn dạy dỗ, không sớm thì muộn …

Có chút vui sướng khi người gặp họa, nhìn thoáng qua Hạng Phi còn mờ mịt không biết gì, Chung Thịnh mang tâm tình khoái trá có hố cùng nhau nhảy, nhấn nút chọn huấn luyện viên số sáu.

25. Chương 25

Editor: Nguyệt

Bởi vì mỗi huấn luyện viên chỉ phụ trách nhiều nhất năm mươi học viên, cho nên một vài học viên chọn muộn chỉ đành buông tha cho huấn luyện viên số chín nhìn có vẻ dễ bắt nạt, đi chọn những huấn luyện viên khác.

Rất nhanh, gần năm trăm học viên dự bị đã chọn được huấn luyện viên cho mình. Sau đó, dựa theo vị trí đứng của họ mà xếp thành hàng lần nữa, hình thành mười trung đội tiêu chuẩn.

Cho dù thấy uể oải vì mình bị bắt lựa chọn thiếu úy Từ làm huấn luyện viên chỉ đạo, nhưng sau khi đội ngũ tập kết xong, Chung Thịnh lại vui ra mặt. Không vì cái gì khác, đơn giản là ngài Ariel thân ái nhất của anh cũng ở trong đội ngũ. Chuyện này làm anh vui sướng dị thường.

Ngô Bác Phương mỉm cười nói với các học viên: "Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, các bạn phải nghe theo sự chỉ đạo của huấn luyện viên tiến hành rèn luyện thật nghiêm khắc. Ba tháng sau, tôi hy vọng tất cả các bạn đều có thể lưu lại."

"Cẩn tuân trưởng quan chỉ thị." Tất cả học viên cùng hô vang.

"Không tồi." Ngô Bác Phương tán thưởng. "Kế tiếp, trưởng quan của các bạn sẽ dẫn các bạn đến phòng học. Sau đó, hết thảy sinh hoạt, rèn luyện của các bạn đều có trưởng quan phụ trách."

"Rõ, thưa trưởng quan!"

"Được rồi, mang bọn họ tới phòng học đi." Ngô Bác Phương nói với các thiếu úy.

“Vâng, thưa trưởng quan.”

Xoay người, quay mặt về phía học viên của mình: “Toàn đội chú ý, bên trái quay!”

Tiếng quay người đều nhịp, giày quân đội cùng nện mạnh xuống sàn phát ra tiếng đánh vang dội.

“Theo tôi, đi đều bước!”

Thiếu úy ra lệnh, những thanh niên phía sau chỉnh tề đi sát theo sau.

Chung Thịnh không khỏi lại cảm thán học sinh trường quân đội Đệ Nhất tất cả đều là tinh anh, cho dù học viên dự bị cũng có khí thế chẳng kém binh lính bình thường.

Theo sau Từ Vệ Quốc, các học viên đội quân dự bị số sáu đều mang tâm tình hưng phấn, đi tới toà lầu dạy học cao ngất.

Vượt ngoài dự đoán của mọi người, thiếu úy Từ không để họ đi theo đội số năm vào lầu dạy học, ngược lại kéo đội ngũ sang một bên, chờ những thiếu úy khác dẫn học viên của mình vào hết rồi, lúc này mới đẩy vành mũ, cười tủm tỉm đứng trước mặt mọi người.

Chung Thịnh không nhịn được rùng mình. Anh cũng không hiểu sao mình lại rùng mình, nhưng nhìn nụ cười của Từ Vệ Quốc anh không nén nổi.

“Không tồi, các cô cậu lựa chọn tôi, chứng tỏ các cô cậu rất tinh mắt.”

Chung Thịnh thật muốn lườm hắn. Mấy lời vô sỉ này cũng chỉ có thiếu úy Từ mới nói ra được. Đồng thời, anh cũng rất muốn rít gào, anh không phải tự nguyện lựa chọn hắn! Hoàn toàn là bị ép!

“Nhưng.” Từ Vệ Quốc chuyển giọng, nháy mắt thu lại nụ cười trên mặt: “Các cô cậu tinh mắt không có nghĩa là có thực lực đó. Hiện tại chính là lúc chứng minh thực lực của các người. Phòng học ở tầng sáu mươi tám, từ cửa lớn đi vào rẽ phải, không xa chính là cầu thang.”

Hắn lại tươi cười lần nữa, lộ ra cả hàm răng nanh trắng bóng: “Từ giờ đến lúc vào học còn …” cúi đầu nhìn quang não “nửa tiếng.”

“Tôi hy vọng mọi người sẽ không muộn.”

Tất cả các học viên đều trợn mắt há hốc mồm, không biết làm sao, nhìn vị trưởng quan này. Chỉ có Chung Thịnh âm thầm thở dài, không nói hai lời xoay người chạy tới cửa tòa lầu. À, trừ anh ra, ngài Ariel đã chạy trước tiên rồi. Các học viên khác cũng lục tục tốp năm tốp ba chạy theo.

“Nhìn cái gì. Không nghe lệnh hả?” Từ Vệ Quốc lạnh mặt, đạp một học viên còn đang ngẩn người.

“Vâng! Trưởng quan!” Học viên còn đang sững sờ đó nhất thời hoảng sợ, chạy vọt đi.

Nhìn theo bóng dáng hoảng hốt của cậu ta, Từ Vệ Quốc gãi cằm: “Chậc chậc, không ngờ công việc này lại rất thú vị.” Nói xong, hắn đi thong thả khoan thai, thảnh thơi bước vào thang máy.

Cố gắng giữ cho hô hấp vững vàng, không để thể lực mình tiêu hao quá nhanh, Chung Thịnh vừa chạy vừa thầm nguyền rủa Từ Vệ Quốc trong lòng.

Tên điên chết tiệt! Tầng sáu mươi tám đấy!

Nhưng anh cũng chỉ dám oán thầm trong lòng, còn nói ra miệng thì chưa đủ gan. Mà mắng chửi cũng là hành vi lãng phí thể lực, nếu làm thì thật quá ngu.

Rõ ràng, thể lực của Ariel tốt hơn Chung Thịnh rất nhiều. Thoạt trông hắn gầy hơn Chung Thịnh, nhưng Chung Thịnh biết dưới lớp quân phục màu lam nhạt kia là một thân thể rắn rỏi đến mức nào.

Theo sát sau Chung Thịnh, Ariel khống chế tốc độ của mình rất tốt, vừa không quá nhanh, vừa không quá chậm, chung quy duy trì một tốc độ ổn định.

Chung Thịnh chạy không nhanh, vì thân thể anh còn kém những người khác một ít.

Mặc kệ nói thế nào, giữa đứa trẻ mồ côi như anh và những thanh niên xuất thân gia đình giàu sang có sự chênh lệch rất lớn về phương diện dinh dưỡng. Hiện tại, việc duy nhất anh có thể làm chỉ là lợi dụng các kỹ xảo để giúp mình tiết kiệm thể lực.

Làm anh thấy kỳ quái là Ariel gia thế tốt, không có khả năng kém hơn anh về phương diện thể năng. Vì vậy, anh không hiểu sao y vẫn luôn đi sau mình. Anh cũng chủ động chạy nép sang bên nhường cho y đi qua, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà Ariel chỉ nhìn anh một cái rồi tiếp tục duy trì tốc độ bằng anh như trước.

Thôi, kệ vậy.

Chung Thịnh chỉ có thể quẳng hành vi kỳ lạ của Ariel ra sau đầu, hiện tại anh chỉ hy vọng mình có thể bò lên tầng sáu mươi tám trong nửa giờ …

"SHIT" Một học viên vừa chạy qua Chung Thịnh đột nhiên mắng một tiếng, sau đó thân thể nghiêng ngả, ngã xuống dưới.

Chung Thịnh vọt qua, đỡ người đó dậy.

Chung Thịnh nhìn nữ sinh trong lòng mình, nhíu mày hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Nữ sinh mặt nhăn mày nhíu, cắn răng nói: "Tôi … hình như tôi bị chuột rút."

"Để tôi xem." Chung Thịnh cúi người xuống, thử nắn một chút, cô nữ sinh đau đến suýt chảy nước mắt.

Thở dài bất đắc dĩ, Chung Thịnh ngẩng đầu nhìn số tầng – năm mươi bốn.

"Đi thôi, tôi giúp cậu."

"Cảm ơn!" – Nữ sinh cắn môi, cảm kích – "Tên tớ là Lâm Phỉ Nhi."

"Tôi tên Chung Thịnh. Đi thôi, còn mười bốn tầng nữa." Chung Thịnh đỡ hông cô, cùng chạy lên tầng.

"Ừ." Lâm Phỉ Nhi gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vì đau hiện lên một mảng đỏ hồng. Cô nhìn một bên mặt của Chung Thịnh, hành động của anh thực sự làm lòng cô như nai con chạy loạn.

"Tôi giúp cậu." Tiếng nói thình lình phát ra làm Chung Thịnh suýt bay mất hồn.

Anh quay lại nhìn, Ariel sắc mặt như thường cầm một cánh tay khác của nữ sinh. Chung Thịnh rất muốn dụi mắt, vì anh cảm thấy mình đang gặp ảo giác.

Cái người cực ghét đụng chạm với phụ nữ lại đang giúp anh đỡ một nữ sinh bị thương? Chuyện này còn khó tin hơn cả trời sập …

Không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Chung Thịnh, Ariel bình tĩnh quàng tay nữ sinh qua vai mình.

Lâm Phi Nhi khi nhìn đến gương mặt của Ariel đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mặt đỏ bừng.

"Nghĩ gì đấy? Đi mau." Ariel bất mãn nhìn Chung Thịnh còn đang ngẩn người, hơi nhíu mày.

"À, ừ." Chung Thịnh lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng phối hợp với Ariel đỡ Lâm Phỉ Nhi lên lầu.

May là không trì hoãn quá lâu. Hiện tại không phải mười năm sau, Ariel ghét chạm vào phụ nữ có thể là có nguyên nhân, mà nguyên nhân đó bây giờ còn chưa xảy ra. Cho nên, ngài Ariel chủ động giúp đỡ một nữ sinh là chuyện rất bình thường. Chung Thịnh không ngừng tự an ủi mình trong lòng.

26. Chương 26

Editor: Nguyệt

Không hiểu sao, khi nhìn thấy nữ sinh đỏ bừng mặt, anh lại cảm thấy tức ngực khó chịu …

Ariel nhìn thoáng qua Chung Thịnh, phát hiện đối phương có một thoáng ngẩn người rồi bình thường trở lại. Ánh mắt hắn trầm xuống, phút ngẩn người ấy, hắn từng gặp rất nhiều lần …

"Thật sự cảm ơn các cậu!" Nữ sinh liên tục nói lời cảm ơn.

Ariel thản nhiên đáp: "Không có gì."

Chung Thịnh tươi cười hòa ái: "Chúng ta đều là bạn học."

Hai người cứ thế nâng nữ sinh, chậm rãi bò lên tầng sáu mươi tám.

Lúc này, trên tầng sáu mươi tám thây ngã đầy đất … Ừm, dù sao cũng gần như vậy.

Nhóm học viên dự bị, dù nam hay nữ, không có ai là không ngồi phịch dưới đất thở phì phò.

Từ Vệ Quốc dựa vào tường, huýt sáo, trêu chọc: "Ồ, anh hùng cứu mỹ nhân cơ đấy."

Chung Thịnh cứng người, không được tự nhiên trộm liếc Ariel, thấy đối phương vẫn duy trì vẻ mặt bình thản mới thở phào một hơi.

Lâm Phỉ Nhi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Báo cáo trưởng quan, tôi bị chuột rút."

"Ừ, tôi không mù, nhìn ra được." Từ Vệ Quốc ngoáy ngoáy lỗi tai. "Nhưng, mới có sáu mươi tám tầng đã chuột rút, thể thuật của cô có đạt tiêu chuẩn không đấy?"

Lâm Phỉ Nhi đột nhiên khựng lại, cố đứng thẳng: "Báo cáo trưởng quan, tôi đạt tiêu chuẩn."

"Ồ?" – Từ Vệ Quốc nhíu mày – "Số hiệu của cô là bao nhiêu?"

"Lâm Phỉ Nhi, mã số 02693."

Từ Vệ Quốc mở quang não, nhập vào một chuỗi số, sau đó nhìn Lâm Phỉ Nhi: "Tinh thần lực không tồi, nhưng thể thuật chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn."

"Vâng, thưa trưởng quan!" Lâm Phỉ Nhi ngẩng cao đầu, rất tự tin với thành tích tinh thần lực của mình.

"Tôi mặc kệ cô có tinh thần lực bao nhiêu, ở chỗ tôi, thể thuật không đạt tiêu chuẩn thì vô dụng. Sau này còn để xảy ra chuyện tương tự một lần nữa thì cô có thể về nhà. Hiểu chưa?"

Mặt Lâm Phỉ Nhi trắng nhợt. "Hiểu, thưa trưởng quan."

"Tốt lắm." Từ Vệ Quốc nhìn cô một cái, sau đó lớn tiếng hét lên với đám học viên nằm la liệt trên mặt đất: "Con mẹ nó đứng lên hết cho tôi! Xếp thành hàng! Trông các cô cậu còn ra thể thống gì nữa, mới sáu mươi tám tầng đã mệt thế này mà đòi điều khiển cơ giáp?"

Một nam sinh vừa đứng dậy vừa nhỏ giọng nói thầm: "Tôi không muốn điều khiển cơ giáp, tôi chỉ muốn lái chiến hạm."

Từ Vệ Quốc cười lạnh: "Chiến hạm? Một đám vô dụng đến cơ giáp còn chẳng khởi động được mà đòi lái chiến hạm?"

Học viên kia câm như hến.

"Vừa rồi là tên khốn nạn nào nói? Đứng ra cho tôi!" Từ Vệ Quốc hai tay chống nạnh, tầm mắt sắc bén đảo một lượt các học viên.

Một nam sinh chiều cao tầm trung rụt rè đứng dậy.

Từ Vệ Quốc tóm lấy cổ áo cậu, gào lên: "Đầu tiên, nhớ kỹ cho tôi! Sau này cho dù nói cái gì, trước hết phải có một câu 'Báo cáo trưởng quan!', rõ chưa?"

"R … rõ." Học viên kia bị nước miếng của Từ Vệ Quốc văng đầy mặt, sắc sặt hết xanh lại trắng.

"Tốt lắm! Như vậy, tôi sẽ dạy cho đám ngu xuẩn mấy người biết, điều khiển chiến hạm quả thật đòi hỏi phải có tinh thần lực rất cao, nhưng không có nghĩa chỉ cần tinh thần lực cao là có thể điều khiển chiến hạm.

Chỉ bằng cái đám tay mơ … à không, hiện tại gọi là tay mơ vẫn quá đề cao các người, chỉ bằng vào đám vô dụng các người với thể năng vứt đi đó, đừng nói là lái chiến hạm, chỉ sợ cả thuyền cứu nạn cũng không khởi động nổi."

Từ Vệ Quốc tiện tay ném nam sinh bị tiếng gào dọa đến ngẩn người xuống đất, lạnh lùng đảo mắt nhìn các học viên khác: "Tôi biết trong đầu các cô cậu nghĩ gì, một số người …" Nói đến đây, hắn liếc nhìn Lâm Phỉ Nhi. "Ỷ vào mình có tinh thần lực cao, xem nhẹ việc huấn luyện thể năng. Việc làm này quả thật là ngu xuẩn! Chẳng lẽ trong cái đầu bé tí của các cô cậu nghĩ rằng một chiến hạm khổng lồ chỉ cần dùng tinh thần lực là có thể lái được? Đừng mơ tưởng! Tôi cho các cô cậu biết, tất cả những người điều khiển chiến hạm đều phải có thể thuật tối thiểu đạt cấp mười lăm. Không đáp ứng được nhu cầu này thì đừng hòng sờ vào chiến hạm."

"Còn nữa." Từ Vệ Quốc thản nhiên nhìn các học viên: "Đừng tưởng mình có tinh thần lực vượt qua 150 đã được coi là thiên tài. Ở trường quân đội Đệ Nhất, quả thật rất hiếm những người được gọi là 'thiên tài' như thế, nhưng hàng năm số 'thiên tài' bị đào thải lại càng nhiều. Hiện tại, các cô cậu nên cầu nguyện cho mình ba tháng sau có thể ở lại, trở thành học viên chính thức, mà không phải mơ giấc mộng đẹp được điều khiển chiến hạm."

Buổi nói chuyện của Từ Vệ Quốc như một chậu nước lạnh xối lên đầu các học viên, rất nhiều người thậm chí sinh ra cảm giác mờ mịt.

Đã từng, bởi vì có tài năng trên phương diện tinh thần lực vượt qua người thường, bọn họ được rất nhiều người chào đón, khích lệ, giáo viên cũng dựng lên cho họ một niềm tin vững chắc: có được tinh thần lực mạnh mẽ như thế quả là người điều khiển cơ giáp trời sinh. Bọn họ vẫn luôn cho rằng dựa vào tinh thần lực của mình, cho dù vào trường quân đội Đệ Nhất rồi cũng sẽ trở thành học viên được bồi dưỡng trọng điểm. Nhưng nghe Từ Vệ Quốc nói, họ bỗng nhiên phát hiện cái mình từng kiêu ngạo ở đây chẳng tính là gì.

Thiên tài?

Mười tám tuổi, tinh thần lực vượt mức 150 quả thật có thể gọi là thiên tài, nhưng loại thiên tài này ở trường quân đội Đệ Nhất không hề thiếu.

Khi họ nhận ra cái mình từng dựa vào lại chẳng là gì cả, thành tích thể thuật của họ cũng trở thành một khuyết điểm lớn.

Học viên nọ nghĩ tới việc mình vì không đạt tiêu chuẩn về thể thuật mà cuối cùng được gửi đến trường khác học, cả người phát lạnh. Lúc trước khoác áo thiên tài bước vào trường quân đội Đệ Nhất, cuối cùng bị đào thải, đây quả thật là một sự sỉ nhục không ngôn từ nào có thể miêu tả nổi.

Nhìn các học viên không ít người bị đả kích, khóe miệng Từ Vệ Quốc nhếch lên một độ cong khó phát hiện.

"Được rồi, xem ra các cô cậu đã suy nghĩ cẩn thận. Nhớ kỹ! Mục tiêu hiện tại của các cô cậu không phải thứ vớ vẩn như lái chiến hạm, mà là ba tháng sau có thể trở thành học viên chính thức. Mau quên hết mấy thứ lý tưởng vớ vẩn đó đi cho tôi, đấy là chuyện các cô cậu cần làm sau khi trở thành học viên chính thức." Hắn dừng một chút, sau đó cười thật xấu xa: "Hiện tại, nói cho tôi biết, mục tiêu của các cô cậu là gì?"

Nhóm học viên dự bị đồng thanh hô: "Trở thành học viên chính thức, thưa trưởng quan!"

Từ Vệ Quốc nghiêm mặt, tiếp tục quát: "Không sai! Hiện tại, cút hết vào phòng học cho tôi, chúng ta bắt đầu buổi học."

"Rõ, thưa trưởng quan!" Các học viên giữ vững tinh thần, tiếng hô rung trời dậy đất.

Từ Vệ Quốc tâm tình vui sướng, chỉnh lý lại quân phục, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng học.

o0o

Trong phòng làm việc của chủ nhiệm, Từ Kiều nhìn bộ dạng ngẩng đầu ưỡn ngực đáng đánh đòn của Từ Vệ Quốc, không khỏi cười mắng: "Thằng nhóc thối này, chỉ biết thêm phiền phức cho ta."

Phó quan của ông – Y Địch – tò mò nhìn liếc qua màn hình, vừa lúc thấy được bóng Từ Vệ Quốc, gật gù ra chiều đã hiểu, thì ra là cháu của chủ nhiệm.

Cũng không biết cậu nhóc kia ăn nhầm cái gì, bình thường mấy hoạt động này trốn được là trốn liền, theo cách nói của cậu ta là làm việc này không bằng đi tán gái, nếu không phải năm nay điểm học phần của cậu ta hơi kém, cậu ta chắc chắn sẽ không tham gia công tác tuyển sinh. Nhưng không ngờ, hôm qua cậu ta trở về lại nhõng nhẽo đòi trưởng quan Từ cho mình làm huấn luyện viên học viên dự bị, thật là khó hiểu.

Y Địch cười hì hì hỏi: "Trưởng quan, thiếu úy Từ sao lại muốn làm huấn luyện viên? Bình thường cậu ta trốn còn chẳng kịp."

"Làm sao tôi biết được thằng nhóc đó nghĩ gì." – Từ Kiều tức giận nói – "Mà thôi, thằng này bình thường không đứng đắn nhưng lúc làm chính sự thì vẫn tin cậy được. Để nó làm đi, không biết là bị động kinh hay gì nữa."

Y Địch không nhịn được đổ mồ hôi. Trưởng quan Từ, ngài đừng quên thằng nhóc mà ngài bảo bị động kinh là con trai của anh ngài đấy … còn là đứa con duy nhất. Ngài không sợ để anh mình nghe thấy về sẽ bị dạy bảo sao …

27. Chương 27

Editor: Nguyệt

Đừng nhìn Từ Vệ Quốc trông có vẻ không đứng đắn, thật ra hắn cũng có bản lĩnh.

Trong buổi học đầu tiên, hắn trước hết giới thiệu cho các học viên cơ cấu tổ thức quân đội liên bang và các quân đoàn lớn được phân chia. Sau đó, hắn lại nói với họ rất nhiều chuyện về trường quân đội Đệ Nhất.

Là trường quân đội tốt nhất Liên bang, Đệ Nhất áp dụng chương trình đào tạo sáu năm. Ở năm đầu tiên, học viên sẽ học những kiến thức căn bản. Kỹ thuật chiến đấu, cơ giáp, chỉ huy, hậu cần, chữa bệnh, tất cả những môn này các học viên chính thức đều được học qua. Đến cuối năm, học viên sẽ tham gia một kỳ khảo hạch thống nhất, từ đó căn cứ vào thành tích và sở thích của họ để phân chia khoa hệ cho năm sau.

Từ năm thứ hai đến năm thứ tư, các học viên sẽ học tập tất cả những kỹ năng chuyên nghiệp. Đúng như Từ Vệ Quốc nói, muốn trở thành hạm trưởng của chiến hạm vũ trụ, nếu không thể thông qua kỳ khảo hạch cuối năm nhất thì tất cả đều là nói suông.

Bắt đầu từ năm thứ năm, các học viên trực tiếp vào quân đội thực tập. Nói là thực tập, trên thực tế ở trong quân đội bọn họ biểu hiện xuất sắc hơn nhiều những quân nhân bình thường. Đây cũng là lý do khiến họ thăng quân hàm nhanh hơn các quân nhân khác.

Từ Vệ Quốc hiểu rất rõ những học viên này trong lòng nghĩ gì, thế nên khi miêu tả viễn cảnh tương lai cố ý cường điệu học viên từ trường quân đội Đệ Nhất ra sẽ có tiền đồ xán lạn hơn người khác rất nhiều. Tuy đây không phải nói suông, nhưng Chung Thịnh hiểu được, học viên từ trường quân đội Đệ Nhất ra chỉ có trụ cột tốt hơn người khác thôi, nếu ai cố gắng, khắc khổ rèn luyện, thì trở nên siêu việt cũng không phải chuyện khó. Ví dụ như năm đó anh trở thành phó quan của Ariel vậy, nói là qua năm cửa trảm sáu tướng cũng chẳng ngoa, trong số đó, tối thiểu anh đã đánh bại năm học viên của trường quân đội Đệ Nhất dự tuyển vị trí phó quan.

Chuyện này Chung Thịnh hiểu, nhưng sẽ không nói ra bây giờ. Cho nên, anh trơ mắt nhìn những người trẻ tuổi tràn ngập khát khao với trường quân đội Đệ Nhất, vì một vài lời nói của Từ Vệ Quốc mà kích động hưng phấn, hò reo ầm ĩ, như thể họ đã thông qua kỳ khảo hạch ba tháng, trở thành học viên của trường quân đội Đệ Nhất vậy.

Cho một cái tát rồi lại đưa táo ngọt, chiêu này Từ Vệ Quốc dùng tương đối thuần thục, tối thiểu, nhóm học viên dự bị này mới vừa rồi còn bị đả kích cơ hồ không gượng dậy nổi, nay đã bắt đầu xoa tay chuẩn bị biểu hiện cho tốt.

Từ Vệ Quốc xoa cằm, cười vô cùng gian trá. Không phải tôi quá tàn bạo, mà là các cậu không may được bố trí chương trình học rất khủng bố. Nếu bây giờ tôi không cổ vũ, lát nữa vào học khóa kỹ thuật chiến đấu, chỉ e các cậu sẽ bị đánh tơi tả.

Nhưng mà … nhìn Chung Thịnh bị mình 'dạy dỗ' suốt một tuần trên phi thuyền, Từ Vệ Quốc cười đến nheo cả mắt. Hà hà, tự cầu nhiều phúc đi, tôi đã cố ý nhắc Đặng Bồi rồi, hy vọng khóa học đầu tiên chấm dứt, tôi còn có thể nhìn thấy khuôn mặt 'bình thường' của cậu.

Sau khi Từ Vệ Quốc tuyên bố tan học, Chung Thịnh đột nhiên hắt hơi một cái. Anh mờ mịt gãi đầu, ừm … có ai nói gì mình sao?

Ariel ngồi bên cạnh Chung Thịnh, thấy anh lộ ra vẻ mặt mơ mơ màng màng, biểu tình lạnh nhạt bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Phó quan trầm mặc, nghiêm túc trong giấc mơ của hắn cũng sẽ lộ ra vẻ mặt này?

Bất giác, Ariel hoài nghi phải chăng mình đã mơ một giấc mộng dài. Nếu không, tại sao một người năm năm sau mới xuất hiện giờ phút này lại thành bạn học của mình?

"Khóa sau các cậu học kỹ thuật chiến đấu ở ngay phòng bên cạnh, mau chạy qua đó đi." Từ Vệ Quốc vung tay lên, đuổi đám học viên ra khỏi phòng học.

Nhưng, cái mặt tươi cười sung sướng của hắn làm các học viên thấy sợ hãi.

Trải qua lần dạy bảo buổi sáng, bọn họ đã sâu sắc lý giải được tâm lý của trưởng quan Từ. Hiện tại hắn cười như thế, bọn họ đều cảm thấy bất an.

"Báo cáo trưởng quan."

"Nói." Từ Vệ Quốc cười với Chung Thịnh.

Chung Thịnh hỏi rất cẩn thận: "Xin hỏi, trưởng quan có biết huấn luyện viên dạy kỹ thuật chiến đấu cho chúng tôi là ai chăng?"

"Biết." Từ Vệ Quốc banh miệng cười càng gian trá. "Cậu cũng biết đấy, là Đặng Bồi."

"Tôi đã hiểu, thưa trưởng quan." Chung Thịnh trầm mặc, ký ức về thảm trạng của Fredia trên thuyền vẫn còn mới nguyên. Anh nghĩ, anh đã hiểu tại sao trưởng quan Từ lại cười … *** đãng như thế.

"Ồ, cậu hiểu cái gì?"

"Hạ quan đã hiểu nguyên nhân vì sao trưởng quan lại cười … quyến rũ như thế." – Chung Thịnh ngượng ngùng nói. Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng được thảm trạng của mình sắp tới. Theo như Fredia nói, lúc trước thiếu úy Đặng Bồi rất tiếc vì không có cơ hội được 'chỉ dạy' anh khi ở trên phi thuyền.

"Cút!" Từ Vệ Quốc đạp một phát, cười mắng: "Theo đuổi là tốt, nhưng, bây giờ cậu còn chưa có tư cách xưng hạ quan. Tuy nhiên!" Hắn đặc biệt nhấn mạnh: "Tôi hy vọng ba tháng sau cậu có thể xưng hô với tôi như vậy. Hiểu chưa?"

"Hiểu, thưa Từ trưởng quan. Hạ quan nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của trưởng quan."

"Được rồi, biến đi." Từ Vệ Quốc cười ha hả.

Chung Thịnh gãi mũi, chạy ra khỏi phòng học.

Vừa ra khỏi cửa …

"A, Ariel …" Cố nuốt chữ 'ngài' về. "Sao cậu lại ở đây?"

Ariel nhìn anh, không nói gì, xoay người đi mất.

Chung Thịnh không hiểu ra sao, nhưng chuyện này chẳng ảnh hưởng việc anh vội vàng theo sau, vẫn duy trì khoảng cách nửa bước. Dù sao đều phải đi tới phòng học bên cạnh, cùng đi với ngài Ariel hẳn là không có vấn đề gì … chắc vậy?

Khóe mắt liếc nhìn người đi sau mình nửa bước, Ariel chỉ thấy đau đầu. Thật sự hắn không biết phải bình luận thế nào về Chung Thịnh của hiện tại.

Nếu là trong giấc mơ của hắn, Chung Thịnh người cũng như tên, trung thành vô cùng với mình. Nhưng hiện tại nhìn thấy người thật rõ ràng … đúng, rõ ràng. Đời trước Chung Thịnh trầm ổn đáng tin cậy, nhưng lại khiến Ariel cảm thấy quá trầm lặng, còn xa mới … sống động như Chung Thịnh hiện tại.

Chung Thịnh cũng sẽ cười, sẽ mơ hồ, sẽ lộ ra rất nhiều vẻ mặt khác nhau. Chung Thịnh như vậy, hắn chưa từng thấy trong mơ.

Chẳng lẽ … Chung Thịnh trong mơ đó vẫn luôn ngụy trang?

Nghĩ đến đây, mắt Ariel tăm tối hiện lên một cảm xúc khác thường.

Trong giấc mơ, hắn bị một đám người phục kích. Tuy người hẹn là hôn thê của hắn, nhưng Chung Thịnh chính là người khuyên hắn đi. Lộ trình thì chỉ có hắn và Chung Thịnh biết. Điều này khiến hắn không thể không hoài nghi phó quan trước giờ vẫn trung thành tận tâm với mình.

Trong khoảnh khắc bị pháo laser bắn, hắn nghĩ mình chết chắc rồi, nhưng đau đớn kịch liệt không hề ập đến, chỉ có một tiếng gọi khàn cả giọng vang vọng trong tâm trí. Thê lương, tuyệt vọng, quả thật hắn không thể tin được phó quan nghiêm túc của mình lại bật ra tiếng gọi ấy.

Trong ấn tượng của hắn, phó quan cũng giống hắn vậy, làm việc rất bình tĩnh, cảm xúc không dễ dao động. Theo quan niệm của hắn, người dễ kích động thì không có triển vọng. Đó là một trong những lý do lúc trước hắn lựa chọn Chung Thịnh làm phó quan cho mình, mà đối phương cũng đã làm rất xuất sắc.

Chỉ là, ngay khi cảm nhận được 'cái chết' ập đến, hắn lại sinh ra một cảm giác rất vớ vẩn, rằng tại sao Chung Thịnh lại biểu hiện ra tình cảm nồng đượm như thế??

Vốn dĩ hắn nghĩ sau khi mình chết, phó quan sẽ lập tức đào tẩu – nếu y làm phản – mà không phải bi thảm gọi tên mình. Một chuyện thiếu lý trí như thế không phải điều Chung Thịnh sẽ làm.

Cũng vì điểm này, hắn mới hoài nghi, hoài nghi có phải Chung Thịnh bị kẻ nào đó ép buộc nên mới bán đứng mình hay không. Thế nên sau khi mình chết, cậu ta hối hận, gọi tên mình.

Điều đáng tiếc là, lúc ấy hắn không có cơ hội khám phá ra bí mật của Chung Thịnh. Chẳng ngờ khi mở mắt ra, hắn lại nhìn thấy trần nhà phòng ngủ của mình.

28. Chương 28

Editor: Nguyệt

Nữ giúp việc đến gõ cửa phòng, gọi hắn dậy ăn điểm tâm, mà Ariel cũng bị tiếng gọi này làm bừng tỉnh.

Trải qua ước chừng ba ngày để thích ứng, cuối cùng hắn xác định mình đã về lại năm mười tám tuổi, nhưng tình cảnh trong mộng chung quy hắn không thể quên được.

Chung Thịnh, đến cùng có phải cậu phản bội tôi không, trong lòng cậu đang cất giấu bí mật gì?

Lòng mang nghi vấn như vậy, mà tiếng gọi của Chung Thịnh ngày đó đích xác không phù hợp với tích cách của y, khi Ariel gặp được Chung Thịnh, dù giật mình vì hình như đối phương cũng sống lại một lần, nhưng ngoài mặt vẫn không biểu hiện gì, tiếp tục ngụy trang.

Bất kể cảnh trong mộng có phải thật hay không, Ariel cũng sẽ không để lộ lúc này. Mười năm sau, có kẻ hy vọng hắn chết. Mà hiện tại, ai biết kẻ đó có phải đang âm thầm rình rập hắn hay không?

Chẳng qua … Chung Thịnh, phó quan tôi tín nhiệm nhất, trong màn kịch này rốt cuộc cậu sắm vai gì?

Không thể không nói, lần đầu tiên gặp mặt, đôi mắt đong đầy lệ nóng của Chung Thịnh mang bi thương chẳng hề che giấu làm trong lòng Ariel nảy sinh một cảm giác khó tả.

Hoài nghi phó quan mình từng tín nhiệm nhất, đối với Ariel đây cũng là chuyện rất khổ sở. Nhưng, tình huống lúc ấy khiến hắn không thể không hoài nghi. Chỉ là, lúc ở ký túc xá, trong khoảnh khắc gặp Chung Thịnh, nhìn mắt đối phương đong đầy lệ, Ariel lại sinh ra cảm giác … áy náy mãnh liệt. Hắn không biết cái cảm giác áy náy này từ đâu mà có, là do nghi ngờ phó quan của mình, hay là … bởi vì mình hoài nghi Chung Thịnh.

Một người từ trước đến nay cảm xúc ít khi dao động như hắn, lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác mất ngủ. Sáng sớm ngày hôm sau, chẳng hiểu xuất phát từ lý do gì, hắn lại không biết đối mặt thế nào với Chung Thịnh, cuối cùng chỉ đành ngượng ngùng chạy trối chết, rời khỏi ký túc xá trước.

Xuất hiện tình huống thế này, Ariel luôn giữ mình bình tĩnh lý trí cũng thấy đau đầu. Bởi vì hắn không rõ tại sao mình lại áy náy với phó quan … À, hoặc nên nói là phó quan tương lai, dù sao bây giờ Chung Thịnh là bạn học của hắn, quan hệ giữa hai người còn xa mới thân thiết như đời trước.

Cả một buổi sáng bị đủ loại cảm xúc làm cho phức tạp, khiến hắn lúc chọn huấn luyện viên cũng lơ đãng, đến khi tỉnh táo lại thì chẳng hiểu sao mình lại chọn cái người thoạt nhìn rất không đứng đắn – Từ Vệ Quốc. À, sửa lại một chút, là người hiện tại thoạt nhìn không đứng đắn, tương lai trở thành sư đoàn trưởng của sư đoàn III khá có năng lực, mặc dù phương diện tính cách thì vẫn không dám khen tặng …

Nghĩ đến việc mình trong lúc vô ý lại chọn huấn luyện viên này, Ariel không khỏi giật giật khóe miệng, nhất thời thất thần sẽ phải trả giá rất đắt, quả nhiên hắn nên giữ lý trí khi suy nghĩ chuyện gì đó.

Lại liếc nhìn Chung Thịnh đằng sau lần nữa, đối phương chung quy vẫn duy trì khoảng cách nửa bước hoàn mỹ với mình. Đây là thói quen mà đời trước Chung Thịnh vẫn giữ kể từ khi làm phó quan của mình. Nhưng cũng vì thói quen này mà mình luôn bất giác xem nhẹ sự tồn tại của phó quan 'trung thành' y.

Xoa nhẹ thái dương, Ariel thầm thở dài trong lòng. Hắn không biết vì sao mình sống lại, cũng không biết vì sao Chung Thịnh lại có trí nhớ đời trước nhưng hắn biết, nếu vẫn để Chung Thịnh tiếp tục làm cái bóng của mình, vậy chỉ e hắn sẽ lại như đời trước, vô thức xem nhẹ đối phương.

Mặc kệ đời trước là ai ra tay ám sát hắn, hắn tuyệt đối phải tra rõ chuyện này. Là người thừa kế của gia tộc Clifford, không chết trên chiến trường mà lại bị ám sát, đây tuyệt đối là sự sỉ nhục cực lớn.

Dám để lại vết nhơ sỉ nhục đó trên người hắn, dù là ai cũng phải trả giá đắt!

Trong cặp mắt màu lam lạnh như băng của Ariel nổi lên sự khát máu, trên người dần tản mát ra mùi vị máu tanh.

Chú ý tới bước chân Chung Thịnh tạm dừng một chút, Ariel rũ mắt xuống, thu lại sát khí mới khơi dậy.

Quả nhiên phó quan đệ nhất của mình hiểu rõ mình nhất, cho dù sát ý chỉ chợt hiện trong nháy mắt y cũng không bỏ qua.

Một Chung Thịnh hiểu mình như thế, rốt cuộc là cất giấu trong lòng bí mật gì đây …

Ariel ngẩng đầu, nhìn Chung Thịnh còn đang mang vẻ mặt kinh ngạc, hơi nhếch môi. Chuyện điều tra đời trước bắt đầu từ việc đào móc bí mật của phó quan đi …

"Bạn học Chung Thịnh."

"Vâng, hạ quan … tôi đây." Vừa rồi Chung Thịnh bị sát khí tản mát quanh người Ariel làm cho hoảng sợ. Hiện giờ Ariel mới chỉ là một học viên dự bị, chưa phải viên chỉ huy chinh chiến giết chóc nơi sa trường nhiều năm đời trước. Là một học viên, sao trên người y lại có khí thế kinh người như thế? Chẳng lẽ …

Bởi vì một vài nghi hoặc và bất an trong lòng, thiếu chút nữa là Chung Thịnh đã nói lộ ra hết, may sao anh phản ứng nhanh, đúng lúc đổi lại.

"… Ariel." Cứng ngắc nuốt chữ 'ngài' trở về, Chung Thịnh đối mặt với ánh mắt có phần áp đảo của Ariel lại càng không được tự nhiên.

Trong mắt Ariel hiện lên ý cười khó mà phát hiện, hắn thản nhiên nói: "Bạn học Chung Thịnh, cậu không phải cấp dưới của tôi, không cần đi sau tôi."

"…" Chung Thịnh ngẩn ra, sau đó uể oải cúi đầu. Đúng rồi, hiện tại anh đã không còn tư cách đi theo sau ngài Ariel nữa, vinh quang trước đây giờ đã chẳng còn. Hiện tại, ngay cả tư cách lặng lẽ nhìn theo bóng lưng người ấy anh cũng không có …

Nhìn Chung Thịnh vẻ mặt uể oải, Ariel hơi nhướn mày. Hắn thề, hắn nhìn thấy trên đầu Chung Thịnh đột nhiên mọc ra hai cái tai mềm đang cụp, mà đằng sau là cái đuôi lông xù rũ xuống.

Không thể hình dung nổi cảm giác rầu rĩ nảy sinh trong lòng, Ariel vội bổ sung thêm một câu: "Khụ khụ, ý tôi là, chúng ta là bạn học, cậu có thể đi bên cạnh tôi, hành lang này rất rộng."

"Cảm ơn, trưởng quan …" Mắt Chung Thịnh chợt sáng lên. Ý ngài Ariel là mình … mình có thể đi bên cạnh ngài sao? Chưa bao giờ anh nghĩ sẽ có ngày mình có cơ hội kề vai sát cánh với ngài Ariel, niềm vui bất ngờ này làm anh kích động khó mà kiềm chế được.

Nhìn thấy Chung Thịnh sau khi nghe mình nói, hai lỗ tai trên đầu kịch liệt rung rung, còn cái đuôi to phía sau cứ vui vẻ phe qua phẩy lại, Ariel yên lặng che mặt, nhẹ nhàng xoa trán. Chết tiệt, bắt đầu từ lúc nào hắn lại xuất hiện ảo giác?

Thấy Ariel dùng tay xoa trán, Chung Thịnh quan tâm hỏi: "Ariel, cậu không sao chứ?"

Ariel im lặng một lúc, quay đầu lại, thấy lỗ tai và cái đuôi của Chung Thịnh đã biến mất, lắc đầu: "Tôi không sao."

Chung Thịnh à một tiếng, lập tức phát hiện Ariel đang dừng bước chờ mình liền vội vàng chạy theo, đi song song với đối phương vào phòng học.

Huấn luyện viên dạy kỹ thuật chiến đấu cũng là người Chung Thịnh rất quen, chính là thiếu úy Đặng Bồi đã 'chỉ dạy' cho Fredia suốt bảy ngày trên phi thuyền.

Thấy bọn họ đi vào, Đặng Bồi tặng cho Chung Thịnh một nụ cười tươi rất thân mật. Chung Thịnh vội vàng mỉm cười đáp lại, rồi đi theo Ariel đứng vào hàng.

"Chào mọi người." Thiếu úy Đặng Bồi cười tủm tỉm chào các học viên.

"Chào trưởng quan!" Các học viên đồng thanh đáp lời.

Đặng Bồi chỉnh lại mũ: "Tên tôi là Đặng Bồi. Trong ba tháng kế tiếp, tôi sẽ phụ trách huấn luyện kỹ thuật chiến đấu cho các bạn. Hy vọng dưới sự chỉ dẫn của tôi, các bạn có thể thông qua kỳ khảo hạch của trường."

"Nhất định không phụ kỳ vọng của trưởng quan."

Đặng Bồi cười cười, trông có vẻ rất hiền lành: "Tốt lắm, tôi cũng dễ tính thôi, chỉ cần các bạn đạt được yêu cầu của tôi, tôi sẽ rất phóng khoáng ở nhiều phương diện, ví dụ như thời gian đi học chẳng hạn."

Chung Thịnh thầm giật mình, chẳng lẽ ý Đặng Bồi là chỉ cần đạt tới yêu cầu của anh ta thì có thể hoàn toàn không tham gia khóa huấn luyện kỹ thuật chiến đấu?

Tác giả tâm sự:

Ừm … chương này chủ yếu nói về tâm tư của Ariel

Thật ra Ariel thực sự không biết tình cảm của Chung Thịnh … à, đời trước. Tính cách của hắn có phần lãnh đạm, lý trí, sở dĩ không thích tiếp xúc với phụ nữ chủ yếu là vì, mọi người biết đấy, người có diện mạo đẹp, gia cảnh giàu có quyền lực, bản thân cũng rất xuất sắc, luôn sẽ có vô số phụ nữ theo đuổi. Nhưng lại có rất nhiều người không từ thủ đoạn để tiếp cận hắn, cho nên, để phòng ngừa những phiền toái không cần thiết, hắn tất nhiên phải cố hết sức không tiếp xúc với phái nữ.

Còn về vị hôn thê đời trước, chủ yếu là vì cô có gia thế, dung mạo lại xinh đẹp tuyệt trần, tính cách dịu dàng, thế nên Ariel xem việc kết hôn như một nhiệm vụ cần hoàn thành, lúc này mới có sự tồn tại của vị hôn thê.

29. Chương 29

Editor: Nguyệt

“Báo cáo trưởng quan!” Một nam sinh lên tiếng.

“Nói!”

“Ý của trưởng quan có phải là chỉ cần chúng tôi đạt yêu cầu của anh, thì có thể không tham gia khóa huấn luyện kỹ thuật chiến đấu?”

“Đúng vậy, ý tôi là như thế.” Đặng Bồi gật đầu.

“Vậy yêu cầu của huấn luyện viên là gì?”

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản. Dưới sự công kích của tôi, chỉ cần các cậu kiên trì được hai mươi phút là đạt yêu cầu.” Lúc Đặng Bồi nói câu này, anh cười tủm tỉm thoạt trông vô cùng hòa ái, dễ gần.

Trong đội ngũ có hai người không nhịn được giật giật khóe miệng, một là Chung Thịnh. Không cần phải nói, nhiều ngày được xem tại hiện trường Fredia được ‘chỉ dạy’, anh đã có nhận thức rất sâu sắc với thực lực của huấn luyện viên Đặng Bồi. Các học viên ở đây có năng lực thế nào anh không biết, nhưng thể thuật của thiếu úy Đặng Bội chắc chắn đã qua cấp mười hai. Nói một cách thông tục dễ hiểu, thể thuật của huấn luyện viên Đặng Bồi đã đạt tầm thiếu tá, trong số tất cả học viên của trường này, có thể đấu đối kháng trực diện với anh ta e là chẳng được vài người. Ừm … cái tên cơ giáp hình người Tần Hi Nhiên thì không tính … Ngay cả thiếu úy Từ Vệ Quốc, xét về phương diện kỹ thuật chiến đấu, cũng không phải đối thủ của anh ta.

Ngoài Chung Thịnh, trong đội ngũ còn một người nữa khóe miệng cũng run rẩy, đó đương nhiên là Fredia đã bị hung hăng ‘chỉ dạy’ suốt một tuần. Cậu cũng chọn Từ Vệ Quốc làm huấn luyện viên cho mình. Chẳng qua, sau khi phát hiện Ariel chọn cùng huấn luyện viên với mình, Chung Thịnh từ đầu đến cuối chỉ chú ý ngài Ariel, những người khác đều bị anh dán nhãn ‘bạn học’ không nhìn tới, trong số đó tất nhiên có Fredia.

Đối với việc Chung Thịnh không ngó đến lời chào hỏi của mình, trong lòng Fredia cảm thấy rất không thích. Nhưng, tới trường quân đội Đệ Nhất rồi, gia cảnh của cậu quả thật chả là gì. Dù sao ở đây có rất nhiều học viên gia đình quyền thế, tài lực hùng hậu, so với họ cậu chẳng có gì đáng nói. Mặt khác, cậu không hề mù, đương nhiên nhìn ra được Từ Vệ Quốc xem trọng Chung Thịnh. Cho nên, đối với việc Chung Thịnh không để ý đến mình, cậu chỉ đành nghiến răng nghiến lợi bỏ qua. Dù sao, ba tháng sau, rất có khả năng Chung Thịnh được ở lại trường quân đội Đệ Nhất, vì chút việc nhỏ mà gây thù với cậu ta thì thật không khôn ngoan.

Ngoài Chung Thịnh và Fredia, trong lớp của thiếu úy Từ Vệ Quốc không còn người nào tới từ tinh cầu Hải Lam. Thế là, sau khi thiếu úy Đặng Bồi nói xong, không ít học viên nóng lòng muốn thử, trong đó thậm chí có cả một nữ sinh.

“Thế nào? Yêu cầu không cao lắm nhỉ?” Đặng Bồi nhìn những học viên muốn thử sức, nói rất ôn hòa: “Có ai tới khiêu chiến tôi không?”

Một nam sinh mày rậm mắt to, trông rất có tinh thần, lớn tiếng nói: “Báo cáo trưởng quan, học viên dự bị Vương Bân xin được chỉ giáo.”

“Được.” Đặng Bồi nhẹ nhàng bỏ mũ xuống treo lên tường, rồi cởi bớt nút thắt cổ áo, ngay cả trang phục chiến đấu cũng không thay, cứ thế vẫy tay với Vương Bân.

Nhìn biểu hiện tự tin của Đặng Bồi, trong mắt Vương Bân hiện lên vẻ khó chịu. Nhưng rất nhanh, cậu áp chế sự khó chịu này lại. Dù sao có thể tới được trường quân đội Đệ Nhất đều chẳng phải kẻ ngốc, vị huấn luyện viên này đã nói thế chắc chắn là có kỹ thuật chiến đấu rất xuất sắc. Vương Bân tự nhận mình cũng không kém, nhưng muốn đánh bại huấn luyện viên thì trên cơ bản là không có khả năng. Cho nên, cậu chỉ hy vọng có thể kiên trì được hai mươi phút, không phải vì muốn có đặc quyền không cần lên lớp, mà là để được huấn luyện viên kính trọng vài phần.

Chỉ tiếc, tưởng tượng thì tốt đẹp, sự thật lại tàn nhẫn. Học viên tên Vương Bân này còn chưa trụ được ba phút đã bị Đặng Bồi chém một nhát vào cổ, ngất luôn.

Đặng Bồi vỗ vỗ mấy hạt bụi vốn chẳng tồn tại trên người, cười tủm tỉm hỏi: "Được rồi, người tiếp theo là ai?"

Lúc này, ánh mắt các học viên nhìn anh đều đã thay đổi, giống như đang nhìn một con thú lớn rất khủng bố.

Trình độ của học viên tên Vương Bân kia đã được coi là không tệ rồi, nào ngờ không kiên trì nổi ba phút. Thế là các học viên lúc trước còn háo hức giờ đều ỉu xìu.

Được huấn luyến viên nể trọng vài phần là tốt, nhưng bị mất mặt trước các bạn học lại là một chuyện khác. Những học viên này không nắm chắc có thể so được với Vương Bân trên phương diện kỹ thuật chiến đấu, dù sao cậu ta dám ra tay chứng tỏ là phải có thực lực, vậy mà còn chẳng trụ nổi ba phút, thì bọn họ đây đi lên chỉ có nước bị mất mặt.

"Không còn ai khác à? Tiếc thật!" Đặng Bồi tiếc hận lắc đầu, cài lại cổ áo rồi đội mũ lên.

Chung Thịnh đứng trong đội ngũ lặng lẽ bĩu môi. Thân là một thiếu úy, vậy mà lại dùng kỹ thuật chiến đấu để chế địch được dạy trong quân đội giáo huấn học viên, như thế có gì đáng tự hào.

Người bĩu môi còn có Fredia. Lúc ở trên phi thuyền, cậu cũng bị Đặng Bồi dạy dỗ không ít lần, nhìn Đặng Bồi chỉ đánh ngất nam sinh kia, cậu không nhịn được phỉ nhổ trong lòng. Khi còn ở trên phi thuyền, Đặng Bồi chuyên môn nhằm vào mặt cậu mà đánh.

"Tốt lắm, nếu không còn ai khiêu chiến nữa, chúng ta sẽ bắt đầu bài học." Đặng Bồi cười vô cùng ôn hòa, nhưng các học viên sẽ không bị nụ cười này lừa gạt nữa.

Một huấn luyện viên có kỹ thuật chiến đấu kinh khủng như thế, bảo anh ta không hung tàn có ai tin không?

Người khác tin hay không thì không biết, dù sao Fredia và Chung Thịnh không tin.

Sau khi ra oai với các học viên, Đặng Bồi bắt đầu dạy họ một số kỹ xảo chiến đấu.

Trong giới hạn quy định, trước mắt bọn họ chưa đủ tư cách được học kỹ thuật chiến đấu chính thức của bộ đội. Thế nên, cái Đặng Bồi có thể dạy họ chỉ là một vài kỹ xảo và kinh nghiệm. Nhưng với năng lực của Đặng Bồi, cho dù chỉ là kỹ xảo đơn giản và kinh nghiệm cũng đủ để các học viên phải cất nhắc. Nếu bọn họ có thể lĩnh hội được, vậy kỹ thuật chiến đấu sẽ đề cao rất nhiều.

Sau một vài động tác đơn giản, Đặng Bồi bắt đầu để họ đấu cặp với nhau. Làm đối thủ của Ariel, Chung Thịnh không khỏi thấy bó tay bó chân. Không được bộc lộ quá nhiều thực lực làm anh chỉ biết trơ mắt nhìn cơ hội vụt mất mà không thể tấn công. Bởi vì anh rất rõ, nếu ra tay hết sức, Đặng Bồi nhất định sẽ nhìn ra kỹ thuật chiến đấu của anh xuất xứ từ quân đội, đến lúc đó lại không biết giải thích thế nào. Hơn nữa, quan trọng là, kỹ thuật chiến đấu của quân đội chủ yếu là một kích chế địch, toàn tấn công vào chỗ hiểm, sao anh có thể dùng những chiêu thức đó để công kích ngài Ariel.

Nếu là Ariel của mười năm sau, có lẽ anh sẽ bớt kiêng kỵ, dù gì lúc đó Ariel đã có thực lực vượt trội rồi, chút bản lĩnh của anh chẳng đủ gây thương tổn cho đối phương. Nhưng hiện tại y không hề có kinh nghiệm, mới mười tám tuổi, có đánh chết anh cũng không dám dùng những chiêu thức đó để đối phó với Ariel.

Chung Thịnh buồn khổ che trái chắn phải, nhưng anh lại không biết, Ariel so chiêu với anh còn buồn bực hơn. Không thể thi triển hết thực lực làm trong mắt Ariel toát lên vẻ không kiên nhẫn. Diễn mấy chiêu bình thường này thật chẳng có ý nghĩa gì cả.

Hiểu nhầm ánh mắt không kiên nhẫn của Ariel là vì thất vọng với thực lực của mình, Chung Thịnh quýnh lên, ra tay nặng thêm vài phần.

Hửm?

Ariel kinh ngạc nhíu mày, động tác đánh trả cũng càng hiểm hóc hơn.

Thì ra … kỹ thuật chiến đấu của Chung Thịnh lại khá như vậy.

Hồi tưởng lại vài lần Chung Thịnh ra tay đời trước, Ariel kinh ngạc phát hiện, thực tế Chung Thịnh cũng rất giỏi về kỹ thuật chiến đấu. Chỉ là, tại sao trong ấn tượng của hắn, trong số những người kỹ thuật chiến đấu cực mạnh lại không có Chung Thịnh? Chẳng lẽ vì cậu ta luôn theo sau mình nên bị xem nhẹ?

Cảm xúc trong mắt Ariel biến ảo không ngừng, đột nhiên hắn phát hiện mình chẳng biết gì về cậu phó quan mình tín nhiệm nhất từ trước tới giờ.

Trong ấn tượng của hắn, Chung Thịnh là người trầm ổn đáng tin, chỉ cần giao cho cậu ta, chuyện gì cũng sẽ thu được kết quả cực kỳ hoàn mỹ, hoàn toàn không cần hắn phải tốn nhiều tâm tư.

30. Chương 30

Editor: Nguyệt

Ariel tự nhận mình vẫn khá quan tâm đến cấp dưới, cũng vì nguyên nhân này mà hắn khai quật được rất nhiều thủ hạ có năng lực, từ đó phái họ tới nơi cần họ nhất. Còn Chung Thịnh, hình như phương diện nào cũng không xuất sắc, chỉ lặng lẽ đi theo hắn, làm phó quan của hắn, chăm lo cuộc sống cho hắn. Bây giờ nghĩ lại, rõ ràng Chung Thịnh giỏi rất nhiều phương diện, chỉ là không hiểu sao cậu ta lại cam nguyện che bớt tài năng, đi theo sau hắn.

Ariel không hiểu, bằng vào năng lực của Chung Thịnh, nếu được phái ra ngoài thì việc đạt quân hàm tướng quân chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng cậu ta chưa bao giờ đề cập với hắn chuyện muốn làm bộ đội tác chiến, đây rốt cuộc là … vì sao?

Hai người giao thủ càng lúc càng kịch liệt, tuy nhìn qua chẳng khác gì những học viên khác, nhưng lại không thoát được mắt Đặng Bồi.

"Hửm?" Đặng Bồi nhíu mày: "Con trai của tướng quân Clifford quả nhiên có tư chất xuất sắc. Nhưng, học viên tới từ tinh cầu Hải Lam kia hình như chẳng hề thua kém cậu ta. Không ngờ tên Từ Vệ Quốc này lại không lừa mình, quả là một nhân tài."

Đặng Bồi sờ cằm, vui vẻ nở nụ cười. Một học viên có kỹ thuật chiến đấu xuất sắc như thế, nhất định phải cho tên cuồng võ Hi Nhiên biết, để hắn khỏi đến quấy rầy mình mãi, bị hắn đánh đau lắm nha.

Đặng Bồi vỗ tay nói: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Xếp hàng, tan học!"

Các học viên đồng thanh: "Cảm ơn trưởng quan chỉ bảo."

"Ừ, buổi chiều các bạn sẽ bắt đầu chương trình huấn luyện tinh thần lực, cho nên buổi trưa tốt nhất ăn ít thôi." Trước khi đi, Đặng Bồi để lại một câu như vậy.

Hả … ăn ít thôi?

Đại đa số học viên đều không hiểu gì, huấn luyện tinh thần lực thì liên quan gì đến ăn cơm?

Chung Thịnh không khỏi bĩu môi.

A, đau đớn truyền từ khóe miệng đến làm anh nhe răng nhíu mày.

Ngài Ariel quả nhiên vẫn tấn công sắc bén như trước, vừa rồi mình chỉ hơi kém một chút đã bị y cho ăn đấm. May là trưởng quan nương tay, nếu không bây giờ chắc nửa bên mặt của mình đã sưng đỏ rồi.

Fredia vừa đi tới cửa vừa hỏi: "Chung Thịnh, huấn luyện viên nói thế nghĩa là sao?"

Chung Thịnh hơi giật giật khóe mắt, sau đó bình tĩnh nói: "Đến lúc đó cậu sẽ biết."

Fredia: "…"

Trải qua khóa học buổi sáng, các học viên đều đói đến da ngực dán vào da lưng, sau khi tìm được vị trí của căn tin liền tốp năm tốp ba kết bạn dùng cơm.

Chung Thịnh theo thói quen định đi sau Ariel, thấy đối phương dừng bước, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mình, anh mới thầm đổ mồ hôi, vội vàng bước nhanh hơn đi sóng vai với y.

Tuy rằng hình tượng thiếu tướng Ariel đã ăn sâu vào đầu, nhưng không biết có phải vì quan hệ bạn học không mà khi Chung Thịnh đối mặt với Ariel, dẫu còn khẩn trương nhưng cảm giác quá xa vời không thể với tới đã giảm đi nhiều.

Đều là học viên dự bị, thái độ của Ariel với anh cũng không có gì đặc biệt. Điều này làm Chung Thịnh thầm thở phào một hơi, rồi lại thấy mất mát.

"Chung Thịnh! Ariel!" Sau khi nhìn thấy bóng hai người, Lâm Phỉ Nhi vội vàng nói mấy câu với nữ sinh bên cạnh rồi đuổi theo.

"Hôm nay thật sự cảm ơn hai cậu."

"Việc nhỏ thôi, đừng khách khí." Chung Thịnh lễ phép cười đáp.

"Mặc kệ nói thế nào, nếu không có các cậu thì chắc hôm nay tớ bị phạt rồi." Lâm Phỉ Nhi thè lưỡi.

"Mọi người đều là bạn học, giúp đỡ nhau là việc nên làm." Chung Thịnh tiếp tục khách khí.

"Phì …" Lâm Phỉ Nhi không nhịn được bật cười: "Cậu cứ bảo tớ đừng khách khí, nhưng tớ thấy cậu mới đang khách khí ấy."

Chung Thịnh quẫn bách, kiếp trước xử lý mấy tình huống này thay Ariel đã quen rồi, không ngờ lại vẫn phạm vào lỗi ngu xuẩn như vậy.

Lặng lẽ quan sát sắc mặt Ariel, thấy y không có vẻ bất mãn gì, bấy giờ mới yên tâm.

"Ha ha, cậu thật thú vị." Thấy Chung Thịnh lộ ra vẻ mặt xấu hổ, Lâm Phỉ Nhi không nhịn được cười ha hả.

Cô vươn tay với Chung Thịnh: "Làm quen một lần nữa đi, tớ tên là Lâm Phỉ Nhi, đến từ tinh cầu Phí Trạch. Rất vui được làm quen với các cậu!"

Chung Thịnh bắt tay cô: "Chung Thịnh, đến từ tinh cầu Hải Lam." Nói xong, anh quay đầu lại nhìn Ariel. Anh không xác định liệu Ariel có bắt tay Lâm Phỉ Nhi hay không. Dù sao vị trưởng quan này nổi danh là lãnh đạm với phái nữ, buổi nói chuyện sáng nay đã đủ làm anh khiếp sợ rồi. Nếu bây giờ Ariel thật sự bắt tay Lâm Phỉ Nhi, chắc cằm anh rơi xuống mất.

"Ariel, tinh cầu thủ đô." Có lẽ vì để cằm của Chung Thịnh không bị thương nặng, Ariel không làm ra hành động gì nhiệt tình, chỉ thản nhiên gật đầu một cái.

Lâm Phỉ Nhi sợ run, nhưng rất nhanh phục hồi lại tinh thần: "Ha ha, hy vọng ba tháng sau chúng ta đều có thể trở thành học viên chính thức của trường quân đội Đệ Nhất."

"Đương nhiên." Chung Thịnh đáp rất chắc chắn.

Lâm Phỉ Nhi phất tay chào bọn họ rồi xoay người trở lại với cô bạn của mình.

Ariel tùy ý liếc nhìn bọn họ rồi thu hồi tâm mắt. "Chúng ta ăn cơm thôi. Tôi đói."

"A? Được." Chung Thịnh mới đầu ngẩn ra, rồi lập tức mừng rỡ. Không ngờ nhanh như vậy đã có thể trở thành bạn của ngài Ariel rồi, mình đời này thật sự quá may mắn.

Sau khi tìm được chỗ ngồi, Chung Thịnh rất nhanh bưng hai khay cơm trở về. Chỉ là, nhìn món rau xanh biếc trong khay, anh có hơi buồn bực. Loại rau này ngài Ariel không thích ăn, ngày thường mình phụ trách việc ăn uống của ngài Ariel, tuyệt đối sẽ không cho món rau này vào thực đơn. Nhưng hiện tại bọn họ đang ở trong phòng ăn của trường quân đội Đệ Nhất, nếu anh gắp món rau này ra thì có phải rất quá đáng không?

Nhìn Chung Thịnh cau mày đặt khay cơm trước mặt mình, Ariel ngạc nhiên nhìn anh. Chỉ là cơm trưa thôi mà, sao vẻ mặt của Chung Thịnh lại khổ sở thế?

Mang nghi vấn như vậy, hắn nhìn đến đống rau xanh mượt trên khay thì khựng lại. Ariel giật giật khóe miệng, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác vô lực.

"Ngồi xuống, ăn cơm." Không nhìn tới vẻ mặt lo lắng của Chung Thịnh, Ariel cầm đũa, rất dứt khoát gắp món rau cho vào miệng.

Chung Thịnh thấy Ariel chẳng hề do dự ăn món rau kia, hỏi thật cẩn thận: "Ờ … ăn ngon không?"

Ariel ngẩng đầu liếc anh một cái, lòng thầm thấy buồn cười. Chẳng lẽ đời trước trông hắn giống kẻ kiêng ăn lắm sao?

"Tôi không thích món rau này lắm, nhưng để no bụng, ăn cũng được."

"À …" Chung Thịnh gật đầu, đồng thời thầm ghi nhớ trong lòng: ngài Ariel ở những thời điểm 'tất yếu' cũng không kiêng ăn …

Nhìn vẻ mặt như ngộ ra của Chung Thịnh, Ariel lại giật giật khóe miệng. Hắn chẳng qua chỉ ăn một món rau không thích lắm thôi, có cần làm vẻ mặt như bị đả kích lớn thế không?

"Mau ăn đi."

"À … vâng." Chung Thịnh vội vàng đáp, đồng thời đẩy nhanh tốc độ ăn.

Ariel yên lặng không nói gì, vẫn bị đời trước ảnh hưởng sao? Rõ ràng muốn giữ quan hệ bạn học, từ đó tìm tòi bí mật của cậu ta, nhưng đã quen người này đời trước phục tùng mệnh lệnh của mình một cách tuyệt đối, trong những lúc lơ đãng luôn dùng khẩu khí ra lệnh để nói chuyện với cậu.

Như thế rất không tốt!

Từ trước tới giờ Chung Thịnh không phải kẻ ngốc, nếu ngốc đã chẳng được Ariel thu làm phó quan. Nếu hắn tiếp tục bất cẩn, nói không chừng ngày nào đó Chung Thịnh sẽ phát hiện bí mật hắn cũng sống lại.

Trước khi làm rõ xem đời trước Chung Thịnh có bán đứng mình hay không, hắn tuyệt đối không được để lộ con át chủ bài.

Hết thời gian ăn trưa, các học viên lại chia nhau đi tới tòa lầu cao ngất lúc trước theo chỉ dẫn trên quang não.

Tác giả: o( )o Chung Thịnh, cậu có thể trung khuyển hơn nữa được sao? Ngay cả chuyện Ariel kiêng ăn mà cậu cũng lo lắng thay cho người ta nữa!!

PS: Mọi người có đoán được vì sao Đặng Bồi lại bảo các học viên ăn ít thôi không? ( )

31. Chương 31

Editor: Nguyệt

Từ Vệ Quốc đã chờ ở đó. Ngoài hắn ra, các huấn luyện viên khác cũng đứng chờ học viên của mình.

Chung Thịnh và Ariel không phải người đến đầu tiên, nhưng lại là hai người tự giác xếp hàng đầu tiên. Các học viên khác vốn tốp năm tốp ba đứng nhàn tản quanh đó, thấy hai người đi đầu xếp hàng, cũng theo đó đứng vào hàng, tập kết thành một đội hình chỉnh tề. So với họ, học viên của các huấn luyện viên khác cứ đứng túm tụm lại với nhau, lớn tiếng nói chuyện phiếm, đàm luận. Dù sao cũng chưa đến thời gian tập hợp chính thức, bọn họ làm thế không trái quy định.

Cứ thế mà so, lớp Từ Vệ Quốc dẫn dắt lập tức trở nên nổi bật. Nhìn lớp mình đội ngũ chỉnh tề, còn các lớp khác thì cứ rải rác tán loạn, học viên ban số sáu không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, lòng thấy tự hào, tự động chỉnh đội ngũ, đứng thẳng nghiêm trang.

Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của ban số sáu, một vài lớp khác cũng bắt đầu có người xếp hàng. Chẳng qua, các huấn luyện viên chỉ lẳng lặng đứng đó, không có đánh giá gì với biểu hiện của các học viên, cho nên đại bộ

phận học viên đều đứng rất tùy ý. Đồng thời, một vài học viên lại ra vẻ khinh thường hành động của học viên ban số sáu.

"Một bọn ngu ngốc, cho rằng đứng chuẩn tư thế quân đội thì có thể lưu lại sau ba tháng nữa sao?"

"Đúng đấy, tư thế đứng chuẩn thế sao không đi gác cửa đi."

"Ha ha, chờ ba tháng sau chúng nó bị đào thải, có khi lại đi xin hiệu trưởng, được làm bảo vệ canh cổng trường quân đội Đệ Nhất thật cũng nên."

Mấy học viên trẻ tuổi chỉ trỏ ban số sáu, công khai bàn tán nói xấu ngay cạnh họ.

Chung Thịnh vừa vặn đứng gần đó, chẳng thèm để vào mắt mấy lời khiêu khích này. Trong mắt anh, những kẻ có ý đồ dựa vào chuyện công kích người khác để nâng mình lên chẳng có tư cách đánh đồng với mình. Anh chỉ thản nhiên liếc một cái rồi dời mắt. Nhưng ánh mắt lạnh băng đảo qua trong chớp nhoáng đó cũng đủ khiến mấy kẻ kia không dám nói tiếp.

Một cậu học viên hình như thấy rất tức giận khi mình lại bị ánh mắt của Chung Thịnh dọa sợ, mắt lườm Chung Thịnh lại càng thêm oán độc.

Từ Vệ Quốc nhìn ban số sáu của mình xếp hàng chỉnh tề trước mắt, trong lòng có sự kiêu ngạo nói không nên lời. Cùng là học viên dự bị, lớp mình tự giác tập hợp đội ngũ, mà các lớp khác sau khi nhìn thế mới làm theo, một số còn không kịp phản ứng. Kết quả này làm hắn rất sung sướng. Hắn đắc ý nhướn mày nhìn những huấn luyện viên khác, gân xanh nổi cục trên trán mấy người đó lại càng khiến hắn thỏa mãn.

Đương nhiên, hắn cũng không quên, sở dĩ ban số sáu của mình có biểu hiện xuất sắc như thế, chủ yếu là vì có Chung Thịnh và Ariel làm mẫu. Bởi vì có họ tồn tại, mới lôi kéo được cả lớp tiến nhập vào trạng thái như vậy.

Ừ, quả nhiên mắt mình nhìn không sai. Chung Thịnh này đúng là không làm mình mất mặt, à, đương nhiên Ariel cũng rất khá. Nhưng, rõ ràng hắn đã bảo với Đặng Bồi thằng nhóc Chung Thịnh này không tồi rồi, sao mặt cậu ta vẫn sạch sẽ thế? Chuyện này rất bất thường … Chẳng lẽ, tên Đặng Bồi kia có ý đồ gì khác?

Nhẹ nhàng xoa cằm, Từ Vệ Quốc cười lộ cả hàm răng trắng.

Nhìn đến vẻ mặt đáng đánh đòn của tên Từ Vệ Quốc này, các huấn luyện viên khác đứng quanh hắn đều nổi gân xanh. Tuy ngoài mặt họ không biểu hiện gì, nhưng cả đám đều mắt lộ hung quang nhìn học viên lớp mình. Trong đó, một số lớp còn chưa xếp thành hàng, ánh mắt huấn luyện viên của họ không còn hung dữ nữa, mà là sát khí trắng trợn.

Dưới ánh mắt như thế, các học viên kia dường như cũng biết ý, cả đám bắt đầu tập hợp đội ngũ. Nhưng so với ban số sáu ngay từ đầu đã xếp hàng chỉnh tề, bọn họ đương nhiên kém hơn nhiều.

Ngô Bác Phương nhướn mày nhìn ban số sáu xếp hàng chỉnh tề trên màn hình, cười khẽ: "Ừ, thật không ngờ tiểu tử Từ Vệ Quốc này lần đầu làm huấn luyện viên lại khá như vậy."

Một vị thượng úy bên cạnh tức giận nói: "Hừ, khá cái gì, ăn may thôi."

Ngô Bác Phương cười ha ha: "Sao thế lão Từ, thế nào lại khó chịu với em họ mình vậy?"

"Thằng nhóc thối này!" Thượng úy kia vẻ mặt khó chịu: "Vốn dĩ tôi đã vạch kế hoạch trong ba tháng này sẽ đi làm một vài nhiệm vụ của lính đánh thuê với cậu ta. Kết quả thằng nhóc này đêm qua đột nhiên bảo với tôi nó phải đi làm huấn luyện viên rồi bỏ chạy luôn, hại tôi phải sửa lại kế hoạch."

"Ồ?" – Ngô Bác Phương ngạc nhiên – "Cậu ta đột nhiên quyết định muốn làm huấn luyện viên? Vì sao?"

"Tôi nào biết." Thượng úy có gương mặt giống Từ Vệ Quốc đến ba phần bĩu môi: "Thằng nhóc này hôm qua đột nhiên chạy đến nhà tôi, quấn lấy bố tôi đòi đi làm huấn luyện viên chỉ dạy tân sinh, sau cùng hình như cậu ta có buột miệng nói rằng có một học viên rất thú vị."

"Thú vị?" Ngô Bác Phương nhíu mày, quay đầu nhìn màn hình: "Là hai cậu học viên xếp hàng đầu tiên?"

"Đại khái thế, ai biết được." Từ Bảo Quốc nhún vai: "Dù sao thằng nhóc thối đó đã hại tôi phải sửa lại kế hoạch, không bắt cậu ta trả giá đắt đúng là quá hời cho cậu ta."

Ngô Bác Phương cười ha hả: "Thôi đi, quen biết cậu lâu thế rồi, tôi chưa từng thấy cậu đòi được thứ gì tốt từ tay em họ cậu, ngay cả thượng tá Từ Kiều còn chẳng làm gì được cậu ta."

Từ Bảo Quốc ngượng ngùng nói: "Đành chịu, ai bảo nắm đấm của bố tôi không to bằng của bố cậu ta."

Ngô Bác Phương không nhịn được cười phá lên. Bố của Từ Vệ Quốc – tướng quân Từ Hoa – tính cách có chút táo bạo, hơn nữa gia phong nhà họ Từ rất chi là đặc biệt: nếu anh em có tranh chấp gì, chỉ cần là vấn đề không đề cập tới nguyên tắc, tất cả lấy nắm đấm ra để giải quyết. Mà trong những người cùng lứa, tướng quân Từ Hoa lại có nắm đấm to nhất, con trai do ông bồi dưỡng ra đương nhiên cũng có nắm tay không nhỏ. Thế là, trong số những đứa nhỏ cùng lứa, trên cơ bản không ai đòi được thứ gì tốt từ tay Từ Vệ Quốc. Hết cách, không ai đánh lại cậu ta cả.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Từ Bảo Quốc ngượng ngùng. Anh đã là một thượng úy, vậy mà đánh không lại một thiếu úy, tất nhiên sẽ cảm thấy mất mặt. Cũng may chuyện này không phải bí mật gì đối với tầng lớp cao trong trường quân đội Đệ Nhất. Hơn nữa, có phụ thân ở trên, không chỉ một mình anh mất mặt, nên dần dần anh cũng không để ý nữa.

Gần đến buổi chiều, các lớp đã tập hợp đội ngũ chỉnh tề. Các huấn luyện viên mặt nghiêm nghị, lạnh tanh mang học viên đi huấn luyện tinh thần lực. Chỉ có Từ Vệ Quốc nhìn bóng lưng của họ rồi thầm cười trộm, vừa đồng tình với các học viên sắp bị tra tấn, vừa dùng quang não nhận tiền đặt cược được gửi qua. Ừ ừ, dám cược dám chịu, lớp nào xếp hàng nhanh nhất, huấn luyện viên lớp đó thắng. Lúc trước mọi người không chênh lệch nhau nhiều, nhưng hôm nay Từ Vệ Quốc lại rất nổi bật.

Bởi vì thắng được không ít tiền, tâm trạng Từ Vệ Quốc lúc này rất tốt. Hắn vung tay lên, dẫn theo đội ngũ lớp mình đi vào phòng huấn luyện tinh thần lực.

Phòng huấn luyện tinh thần lực cũng rộng như các phòng học khác, bên trong bày một loạt đản thương màu trắng. Việc rèn luyện tinh thần lực chỉ có thể tiến hành trong thế giới giả thuyết, cho nên, các thiết bị này được chuẩn bị riêng cho học viên dự bị.

Bố trí đản thương cho tất cả học viên, Từ Vệ Quốc kiểm tra hết một lượt, thấy không có vấn đề gì thì bước vào đản thương của mình. Kết nối với thế giới giả tưởng, hắn nhập tên tài khoản và mật mã của mình vào, trước mắt đột nhiên sáng ngời, hắn đã đứng giữa một căn phòng huấn luyện rộng rãi.

Lúc này, trong phòng huấn luyện đã đứng đầy người, nhưng bọn họ đều tự động tự giác xếp thành hàng nghiêm chỉnh.

32. Chương 32

Editor: Nguyệt

Từ Vệ Quốc vừa lòng gật đầu. Hắn biết, sở dĩ những người này chủ động xếp thành đội ngũ là vì còn bị ảnh hưởng của buổi trưa. Nói cách khác, chính bởi có Chung Thịnh và Ariel, nên họ mới bất tri bất giác hình thành tác phong quân đội.

"Chung Thịnh, Ariel, bước ra khỏi hàng."

"Có!"

Chung Thịnh và Ariel tiến lên, đứng trước mặt Từ Vệ Quốc.

Từ Vệ Quốc lớn tiếng nói với Chung Thịnh: "Từ giờ trở đi, cậu là sĩ quan trưởng của lớp ta, có vấn đề gì không?"

"Báo cáo trưởng quan, không có vấn đề." Chung Thịnh lớn tiếng trả lời.

"Tốt lắm." Từ Vệ Quốc vừa lòng gật đầu, rồi quay sang nhìn Ariel: "Ariel, cậu sẽ làm phó sĩ quan trưởng của lớp ta, có vấn đề gì không?"

"Báo cáo trưởng quan, không có vấn đề."

Từ Vệ Quốc quét mắt nhìn hai người: "Về vị trí!"

"Rõ!" Hai người giơ tay chào, sau đó xoay người trở về đội ngũ.

Đừng nhìn mặt ngoài Chung Thịnh không biểu hiện gì, trong lòng anh sớm đã dậy sóng ầm ầm.

Ngài Ariel làm phó sĩ quan trưởng????

Nói cách khác, ngài Ariel thành phó quan của mình????

Tuy đây chỉ là một chức vụ trong trường học, nhưng nó vẫn đủ kích thích khiến Chung Thịnh tâm thần đại loạn. Ngài Ariel vĩ đại như thế, hẳn phải là sĩ quan trưởng mới đúng, sao mình có thể đánh cắp vinh quang của ngài Ariel?

Nội tâm Chung Thịnh tràn đầy áy náy, cứ như mình là một tên trộm, ỷ vào kinh nghiệm đời trước chiếm mất quang vinh vốn thuộc về ngài Ariel vậy.

Không thể phủ nhận, trong số học viên dự bị, Ariel tuyệt đối là người xuất sắc nhất. Còn Chung Thịnh, nếu không có trí nhớ đời trước, chỉ e ngay cả cửa trường quân đội Đệ Nhất cũng không vào được. Nhưng bây giờ anh lại trở thành một sĩ quan trưởng, còn ngài Ariel trở thành phó quan của anh, thật sự là rất quá đáng.

Chung Thịnh ở bên cạnh đang hoảng loạn, thỉnh thoảng trộm liếc Ariel một cái, sợ đối phương tức giận, cho là mình đoạt vị trí của y. Nhưng Ariel chẳng những không có vẻ tức giận gì, ngược lại còn mỉm cười cổ vũ Chung Thịnh. Dường như đối với việc anh được làm sĩ quan trưởng y cảm thấy rất vui, thậm chí còn có ý tán thưởng. Giống những lần anh hoàn thành nhiệm vụ ngài Ariel giao cho đời trước, y cũng nhìn anh bằng ánh mắt này.

Hạ quan quyết không phụ kỳ vọng của trưởng quan. – Nếu không phải vì bọn họ đang đứng giữa một đám học viên, có khi Chung Thịnh đã thốt lên câu này.

Thả lỏng một chút, Chung Thịnh cũng không kháng cự chuyện mình được nhận chức sĩ quan trưởng nữa. Dù sao sĩ quan trưởng hay phó sĩ quan trưởng cũng thế, chung quy anh vẫn xem ngài Ariel như cấp trên của mình, là mục tiêu để mình đi theo. Đã vậy, một cái xưng hô trên danh nghĩa có là gì. Xét đến cùng, ai muốn nói gì cũng phải nhìn thái độ của hai người. Chỉ cần đặt mình vào vị trí phụ tá, anh tin tưởng nếu Từ Vệ Quốc không mù sẽ nhìn ra được Ariel tài giỏi thế nào, từ đó giao vị trí sĩ quan trưởng cho ngài Ariel.

Đối với quyết định bất ngờ của Từ Vệ Quốc, đại đa số học viên đều thấy ngạc nhiên, cùng lúc đó, trên mặt họ bắt đầu biểu hiện vẻ không phục, ghen tỵ, hâm mộ cùng nhiều thứ khác. Nhưng, dù là Chung Thịnh hay Ariel đều chẳng để bụng đến phản ứng của những học viên đó. Với hai người sống lại lần nữa như họ, chút tâm tư đó chỉ như một đứa trẻ viết hết cảm xúc lên mặt.

Đương nhiên, trừ những phản ứng tiêu cực, có một vài học viên lại tỏ vẻ đồng ý với quyết định này. Dù gì họ cũng đã thấy biểu hiện của Chung Thịnh và Ariel giữa trưa hôm nay, mặc kệ các phương diện khác thế nào, tối thiểu về mặt kỷ luật thì hai người này tuyệt đối là xuất sắc nhất lớp.

"Bây giờ tôi sẽ giới thiệu với mọi người về huấn luyện tinh thần lực." Từ Vệ Quốc đương nhiên cũng chẳng để ý đến tâm tư của các học viên. Giờ phút này, hắn thật sự dốc lòng giảng giải cho bọn họ về huấn luyện tinh thần lực.

"Như mọi người đã biết, trải qua nhiều năm phát triển, tinh thần lực của nhân loại đã dần được khai phá. Cho dù muốn điều khiển cơ giáp hay lái chiến hạm, tinh thần lực đều là thứ không thể thiếu. Mặc dù trong số các bạn cũng có người tinh thần lực đạt tới 150, nhưng tôi muốn nói cho các bạn biết, để lái chiến hạm, yêu cầu tinh thần lực thấp nhất phải đạt trên 3000."

Lời này vừa dứt, không ít học viên đều hít mạnh một hơi.

Tinh thần lực 3000? Lại còn là yêu cầu thấp nhất?

Từ 150 đến 3000 chênh lệch nhau những 20 lần, không biết phải huấn luyện bao lâu mới đạt được yêu cầu thấp nhất đó.

Không để ý tới các học viên còn đang kinh ngạc với con số này, Từ Vệ Quốc tiếp tục nói: "Còn điều khiển cơ giáp, yêu cầu về tinh thần lực thấp hơn rất nhiều. Loại cơ giáp bình thường chỉ cần có tinh thần lực 150 là điều khiển được."

Phần đông học viên đều ồ lên, thề này cũng quá kém rồi, chỉ cần tinh thần lực đạt 150 là điều khiển được cơ giáp?

"Đương nhiên, các bạn nên nhớ tôi nói là loại cơ giáp bình thường." Từ Vệ Quốc dừng một chút rồi tiếp: "Cơ giáp chế thức bình thường chỉ cần tinh thần lực 150 là được. Nhưng, đó chỉ là yêu cầu thấp nhất của chiến sĩ cơ giáp. Nếu các bạn muốn có tiền đồ tốt đẹp trong quân đội, vậy việc rèn luyện tinh thần lực cũng không được thả lỏng. Nếu không thể điều khiển cơ giáp cấp bậc cao, vậy đừng mong được thăng chức."

Câu nói này của Từ Vệ Quốc đã triệt để đánh vào điểm nhạy cảm của họ. Sở dĩ bọn họ liều chết thi vào trường quân đội Đệ Nhất là để có thể nổi bật trong quân đội. Nếu vì tinh thần lực không đủ mà cả đời đều làm binh lính tầm thường, vậy bọn họ tùy tiện tìm trường quân đội khác mà học cho xong.

Bất giác, trong lòng những người này, huấn luyện tinh thần lực đã được liệt vào hạng mục quan trọng của quan trọng.

Từ Vệ Quốc cười khẽ, rất vừa lòng khi các học viên ghi nhớ lời mình nói vào lòng. "Tuy nhiên, các bạn cũng không cần quá lo lắng. Về việc huấn luyện tinh thần lực, chúng ta đã có một lịch trình vô cùng đầy đủ, cứ dựa theo yêu cầu trong đó mà rèn luyện, tinh thần lực của các bạn sẽ từ từ tăng lên, chỉ cần cố gắng thì sớm hay muộn cũng đạt tiêu chuẩn."

"Báo cáo trưởng quan!"

"Nói!"

Một nam sinh tinh thần phơi phới hỏi: "Xin hỏi trưởng quan, tốc độ tăng trưởng của tinh thần lực đại khái là bao nhiêu?"

"Không xác định. Căn cứ vào tiềm lực của mỗi người khác nhau, tốc độ kích phát tinh thần lực cũng không giống nhau."

"Báo cáo trưởng quan!"

"Nói!"

Một nữ sinh đứng giữa lớp hỏi: "Xin hỏi trưởng quan, nếu chúng tôi không ngừng tiến hành rèn luyện tinh thần lực, vậy có thể đẩy nhanh tốc độ tăng tinh thần lực được không?"

"Có thể. Nhưng các bạn phải chú ý, huấn luyện tinh thần lực ảnh hưởng trực tiếp tới não bộ, nếu vượt quá sức mình sẽ khiến các bạn vô cùng đau đớn. Nếu vượt mức chịu đựng của bản thân quá nhiều, thậm chí còn có thể tạo thành tổn thương não vĩnh viễn."

Nữ sinh kia nhíu mày, dường như rất không vui với đáp án này.

"Báo cáo trưởng quan!" Một nam sinh khác nói.

"Ừ." Từ Vệ Quốc gật đầu ý bảo cậu ta nói đi.

"Ba tháng sau, kỳ khảo hạch của chúng tôi liệu có liên quan đến trắc nghiệm tinh thần lực không? Tiêu chuẩn là bao nhiêu?"

Từ Vệ Quốc nhíu mày: "Hình như các bạn hiểu lầm rồi thì phải. Kỳ khảo hạch này không phải tiến hành thí nghiệm với một hạng mục nào đó như các bạn tưởng tượng. Có thể nói, trong ba tháng này, mỗi một ngày, mỗi một giờ, mỗi một giây, các bạn đều đang trong quá trình khảo hạch."

Hắn giơ ngón tay lên chỉ vào các góc phòng: "Trong quân đội không có riêng tư, câu này không phải nói suông đâu. Sinh hoạt của các bạn ở trường quân đội Đệ Nhất tất cả đều được ghi lại trong hồ sơ, cuối cùng, các giáo quan sẽ tiến hành đánh giá. Cho nên, muốn thông qua khảo hạch, tốt nhất không được thả lỏng. Nếu ai ôm hy vọng may mắn …" Hắn thản nhiên nhìn lướt qua vài người trong đội ngũ: "Tôi chỉ có thể nói các bạn đang mơ mộng hão huyền. Không có thực lực, các bạn sẽ sống không nổi trong cái trường

quân đội Đệ Nhất này."

33. Chương 33

Editor: Nguyệt

Có một nữ sinh vẻ mặt cao ngạo bĩu môi khinh thường, nhỏ giọng nói thầm: "Có khoa trương quá không, làm gì mà không sống nổi …"

Từ Vệ Quốc lạnh mặt, sải bước đi đến giữa đội ngũ, túm cổ áo nữ sinh kia kéo lên: "Tôi nhớ rõ sáng nay đã nói cho các người biết, lúc nói chuyện với tôi, đầu tiên phải nói 'Báo cáo, trưởng quan!', cô điếc hả? Hay đầu óc có vấn đề? Không hiểu được lời tôi nói?"

"Hay là …" Từ Vệ Quốc nhìn trên dưới nữ sinh này một lượt, ánh mắt trắng trợn đó làm nữ sinh kia đỏ ửng mặt. "Hay là cô cho rằng ở trường quân đội Đệ Nhất này, có gương mặt xinh đẹp thì sẽ có người nhân nhượng cho cô?" Từ Vệ Quốc nói đầy trào phúng: "Tôi nói cho cô biết, ở trong này, chỉ có thực lực mới được người khác tôn trọng, cái loại bình hoa di động chân dài óc ngắn không có tư cách ở lại trường quân đội Đệ Nhất. Hiểu chưa?"

Nữ sinh kia mặt hết xanh lại trắng, bị Từ Vệ Quốc nói vậy, cô quả thực hận không thể tìm lỗ mà chui vào.

Đáng tiếc, Từ Vệ Quốc không định buông tha, vẫn túm cổ áo cô như trước, lớn tiếng quát: "Nói cho tôi biết, cô có nghe hiểu hay không?"

Nữ sinh kia dù bàn về gia thế hay dung mạo đều thuộc loại khá, từ nhỏ đã được người khác đối đãi như con cưng của trời, sở dĩ thi vào đây không phải vì thích cuộc sống quân đội, càng nhiều là vì ham cái hư vinh vào được 'trường quân đội tốt nhất Liên bang'.

Từ con cưng của trời đến bị một gã thiếu úy khinh nhục, chênh lệch quá lớn làm nữ sinh này thẹn quá hóa giận. Cô căm phẫn nhìn Từ Vệ Quốc, đây là lần đầu tiên có người dám không nể mặt cô như thế, sỉ nhục cô trước mặt bao nhiêu người, cô nhất định sẽ bắt anh ta phải trả giá đắt!

"Buông tay ra!" – Nữ sinh kia kêu lên – "Bố tôi là trưởng quan chấp chính tinh cầu Sharmada. Sao anh dám nói thế với tôi?"

Từ Vệ Quốc nhướn mày, rất dứt khoát buông lỏng tay ra. Hành động này khiến các học viên ồ lên. Chẳng lẽ huấn luyện viên là người mềm nắn rắn buông? Chỉ cần có hậu thuẫn lớn mạnh là không cần sợ hắn nữa?

Không ít học viên đều nghĩ vậy, trong đó đương nhiên có cả nữ sinh còn đang chửi bới kia.

"Cô bị đào thải."

"Anh nói cái gì?" Nữ sinh còn đang thầm sung sướng vì hành động của Từ Vệ Quốc, nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Từ Vệ Quốc mặt không chút thay đổi nhắc lại: "Tôi nói, cô bị đào thải."

"Không có khả năng!" – Nữ sinh thét to.

Từ Vệ Quốc nhăn nhó ngoáy lỗ tai: "Chậc chậc, quả nhiên đầu óc có vấn đề, ngay cả ngôn ngữ Liên bang thông dụng đơn giản như thế cũng không hiểu."

"Anh dựa vào cái gì mà đào thải tôi?"

"Dựa vào cái gì?" Từ Vệ Quốc ngạc nhiên nhìn nữ sinh kia, chậc lưỡi: "Thật không ngờ, tôi nói cô đầu óc có vấn đề còn là đánh giá cao, chỉ e cô ngay cả đầu óc cũng không có."

"Anh …" Mặt nữ sinh trắng bệch.

"Tôi cái gì mà tôi?" Từ Vệ Quốc đột nhiên sầm mặt: "Tôi là huấn luyện viên chỉ dạy cô, tương đương với cấp trên cô lệ thuộc. Không nghe lệnh cấp trên, còn giáp mặt uy hiếp, cô nghĩ mình phạm vào sai lầm lớn như thế mà còn được thông qua kỳ khảo hạch của trường quân đội Đệ Nhất?"

"Không … tôi không phải …" Nữ sinh mặt trắng bệch. Đến tận lúc này, cô mới đột nhiên ý thức rằng, thì ra đây đã không phải tinh cầu Sharmada nơi bố cô làm trưởng quan chấp chính. Ở đây, cô không phải nàng công chúa được vạn người cưng chiều, không ai sẽ nhân nhượng cô, phạm sai lầm cũng không phải tùy tiện cười rồi làm nũng là giải quyết được …

Từ Vệ Quốc chẳng buồn nhìn đến nữ sinh đã ngẩn cả ra, mở hệ thống tin tức, thông báo cho nhà trường quyết định của mình. Chưa đầy ba phút sau, hình ảnh giả thuyết của nữ sinh kia biến mất khỏi phòng huấn luyện. Tất cả mọi người đều biết, cái chờ đợi cô chỉ có thể là bị đuổi về.

"Thật là, năm nào cũng có vài đứa ngu xuẩn như thế, không ngờ năm nay lớp ta lại có một." Từ Vệ Quốc khó chịu than thở: "Mẹ kiếp, buổi tối lại phải viết báo cáo. Mỗi lần đào thải một học viên là phải viết một bản báo cáo, chậc chậc, cứ dứt khoát giải quyết hết loại gai mắt đó một lần đi, đỡ phiền."

Nói đến cuối, hắn bắt đầu dùng ánh mắt mang ý xấu nhất loạt đảo qua các học viên.

Học viên không khỏi thấy lạnh lưng, cả đám đứng thẳng tắp, sợ bị hắn soi ra tật xấu gì, bị xếp vào loại 'gai mắt' rồi trực tiếp đào thải.

Nhìn hết một vòng, phát hiện đám học viên này còn nghiêm chỉnh hơn cả buổi sáng, Từ Vệ Quốc không khỏi mừng trộm trong lòng. Ừ, như thế này thì về sau triển khai một vài loại huấn luyện khó chắc không vấn đề gì. Cho dù hắn huấn luyện vượt quá quy định bình thường một chút, đám học viên này cũng không dám oán giận.

Đối với việc Từ Vệ Quốc dứt khoát đào thải một học viên như vậy, Chung Thịnh rất tán thành. Tuy nói là 'con sâu làm rầu nồi canh' thì có hơi khoa trương, nhưng nếu trong lớp có học viên kiêu căng thành tính như vậy, bầu không khí của cả lớp sẽ bị ảnh hưởng. Mặc dù nữ sinh này cứ như thế đã bị đào thải có hơi tiếc, nhưng với tính cách đó, cho dù vào được trường quân đội Đệ Nhất, chỉ e cô cũng không sinh tồn nổi trong quân đội.

Binh lính ghét nhất cái gì? Đương nhiên là đám cậu ấm cô chiêu khốn nạn dựa vào gia cảnh để chiếm trước công danh của họ rồi. Nhưng, trong quân đội, loại này lại không thiếu. Đời trước, Chung Thịnh tốt nghiệp học viện Lục quân Tăng – Thiết Giáp tinh cầu Hải Lam rồi gia nhập quân đội, tình trạng này anh đã thấy không ít. Đừng nhìn bọn họ nhờ vào gia thế mà được đề cử vào chức này chức kia, lòng của binh lính đều sáng như tuyết, loại cấp trên đó chẳng hề có chút uy tín nào trong lòng sĩ binh cả. Nói khoa trương một chút, bọn họ làm văn chức còn được, co đầu rụt cổ trong bộ tư lệnh sẽ chẳng ai trêu chọc được họ, còn nếu muốn vào trong quân để 'mạ vàng', trên cơ bản là chẳng có kết quả gì tốt đẹp. Đám binh lính không phải ngồi không, nếu anh muốn tranh công của họ, họ tất nhiên sẽ khiến anh phải trả giá đắt.

"Được rồi, đừng ngẩn người nữa. Học viên vừa rồi bị đào thải, nhưng cô ta không phải người cuối cùng. Các cô cậu phải biết rõ, kỳ khảo hạch của trường quân đội Đệ Nhất không dễ qua như thế, cãi lệnh trưởng quan chỉ là việc nhỏ, dù sao chỉ cần các cô cậu không đối nghịch với tôi hoặc bất kính với các trưởng quan khác, không ai sẽ dùng lý do đó để đào thải các người. Nguy hiểm chân chính là kỳ khảo hạch này không có chỗ nào không có lúc nào là không tiến hành. Nếu thành tích không đạt, cho dù các cô cậu có đến liếm chân tôi, nhà trường cũng không để cho các cô cậu qua cửa." – Từ Vệ Quốc nghiêm mặt nói.

"Rõ, thưa trưởng quan."

"Ừ, hiểu là tốt." Từ Vệ Quốc xoa cằm, đột nhiên làm vẻ mặt mê đắm: "Chậc, tiếc thật đấy, nữ sinh vừa rồi mặt mũi cũng không tệ, nếu lưu lại số liên lạc thì tốt rồi."

Chúng học viên đều choáng …

Trưởng quan, anh đừng có vô sỉ như thế được không?!! Anh vừa đào thải người ta xong, bây giờ lại muốn đi tán? Hành vi này quả thật khiến người ta căm phẫn!!

Ánh mắt các học viên nhìn Từ Vệ Quốc đã thay đổi hoàn toàn, nếu vừa rồi là kính sợ và tôn trọng, thì bây giờ họ đang nhìn Từ Vệ Quốc như nhìn một tên ngốc.

Ariel thật muốn day trán, lúc trước rốt cuộc là mình trúng tà gì mà đầu óc lại lú lẫn, chọn phải lớp của Từ Vệ Quốc? Tuy đời trước tên này cũng gây chuyện xấu không ít, nhưng hắn thật sự không tưởng tượng nổi, một quân nhân có thể trở thành sư đoàn trưởng xuất sắc, lúc còn trẻ lại trông giống tên ngốc thế này.

So với sự bất đắc dĩ của Ariel, biểu hiện của Chung Thịnh khá hơn một chút. Dù sao đời trước anh không biết Từ Vệ Quốc, cho nên ấn tượng của anh với người này hoàn toàn dựa vào biểu hiện trong hành trình bảy ngày ngắn ngủi từ tinh cầu Hải Lam đến tinh cầu thủ đô. Chẳng qua, trong bảy ngày này, anh đã nhận thức sâu sắc về độ vô sỉ của tên này, nên biểu hiện bây giờ có thể nói là tương đối bình tĩnh.

Một thiếu úy tinh thần lực hơn bảy trăm đi bắt nạt một tân binh tinh thần lực vừa qua mốc 100 … à không, học viên dự bị, đã đủ để chứng minh tên này đáng khinh thế nào.

34. Chương 34

Editor: Nguyệt

"Hửm?" Cuối cùng cũng chú ý tới lời nói và việc làm của mình khiến các học viên bị đả kích nặng, Từ Vệ Quốc không khỏi cười ha ha để che giấu mình đang chột dạ.

"Phải rồi, lúc nãy tôi mới nói được một nửa." Từ Vệ Quốc lại nghiêm mặt: "Các cô cậu đừng cho rằng tôi nói đùa, trường quân đội Đệ Nhất hoàn toàn khác những trường quân đội khác. Ngoài việc bắt đầu từ năm thứ năm các cậu sẽ vào quân đội tham gia thực chiến, đến năm thứ tư trường cũng ngẫu nhiên phân cho các cậu một vài nhiệm vụ. Chỉ khi hoàn thành nhiệm vụ mới có thể thông qua khảo hạch cuối học kỳ, nếu nhiệm vụ thất bại thì bị lưu ban, lưu ban quá hai lần nhà trường sẽ phán định các cậu không theo kịp tiến độ của trường, do đó cử các cậu đến trường quân đội khác. Hơn nữa, các cô cậu không nên xem nhẹ, những nhiệm vụ này đều được lựa chọn khắt khe từ liên minh lính đánh thuê, tuy đa số là an toàn nhưng khi chấp hành nhiệm vụ, con số tử vong cũng không nhỏ."

Từ Vệ Quốc nhìn các học viên, thấy họ đều chăm chú lắng nghe liền nói tiếp: "Chú ý, 'con số không nhỏ' mà tôi nói chính là một phần ba. Nói cách khác, trong khi làm nhiệm vụ, có khả năng một phần ba học viên sẽ chết."

Các học viên bị tin này làm sợ ngây người, tỉ lệ tử vong một phần ba? Thế thì mấy nhiệm vụ này cũng quá nguy hiểm rồi?

Chú ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ánh mắt hoảng sợ của đám học viên, Từ Vệ Quốc cảm thấy hình như mình nói hơi quá, vội vàng bổ sung: "Thật ra các cậu không cần quá lo lắng. Dù sao nhiệm vụ như thế không nhiều, hàng năm chỉ có một cái thôi. Vả lại, nói là một phần ba tử vong, nhưng trên thực tế đa phần chỉ cần cẩn thận một chút là độ an toàn tuyệt đối được bảo đảm."

Cho dù Từ Vệ Quốc thề thốt rằng nhiệm vụ có nguy hiểm cũng không đến mức toi mạng, các học viên đã bị lời nói đầu của hắn dọa sợ, mấy lời giải thích sau đó chẳng có tác dụng gì nhiều. Một vài học viên năng lực không tốt lắm thậm chí bắt đầu có suy nghĩ chủ động rút khỏi kỳ khảo hạch. Dù sao từ trường quân đội Đệ Nhất ra có tiền đồ tốt thật, nhưng phải còn mạng để mà tốt nghiệp đã.

Nhìn Từ Vệ Quốc xấu hổ giải thích loại nhiệm vụ này không nguy hiểm như họ tưởng tượng, Chung Thịnh không nhịn được liếc mắt khinh thường. Xem đi, ra oai phủ đầu cho lắm vào, giờ học viên bị dọa rồi đó.

"Khụ khụ." Xấu hổ ho khan hai tiếng, Từ Vệ Quốc cảm thấy rất uể oải khi mình thất thủ. Quả nhiên, lần đầu làm huấn luyện viên, không nắm chắc 'hạn độ', chuyện này nếu để mấy tên khốn kia biết, kiểu gì cũng sẽ cười nhạo mình. Thôi quên đi, muốn ra sao thì ra, ai dám cười nhạo mình lao lên đánh là được, đánh đến không ai dám nhắc lại chuyện này nữa mới thôi.

Rất nhanh, Từ Vệ Quốc làm ra một quyết định, tâm trạng cũng theo đó tốt lên.

"Chú ý! Huấn luyện tinh thần lực sẽ lập tức bắt đầu!" Từ Vệ Quốc dứt khoát bắt đầu bài huấn luyện, không để đám nhóc này suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Dựa theo chỉ thị của Từ Vệ Quốc, các học viên lần lượt bước vào một cánh cửa lớn trong đại sảnh. Bởi vì là không gian giả thuyết, cho nên cánh cửa này rất thần kỳ. Nhìn từ ngoài vào chỉ thấy sau cánh cửa là một ngọn núi hoang vu trống trải, nhưng mỗi học viên lại đi vào một không gian độc lập với nhau, tự tiến hành huấn luyện.

Tình cảnh này Chung Thịnh sớm đã nhìn quen, cho nên sau khi tiến vào không gian độc lập, anh lập tức bắt đầu huấn luyện.

Chờ tất cả các học viên đều vào không gian huấn luyện rồi, Từ Vệ Quốc đứng trong đại sảnh, trước mắt đột nhiên xuất hiện một màn hình thật lớn. Màn ảnh được phân chia thành mấy chục khối nhỏ, mỗi khối là hình ảnh huấn luyện của một học viên. Ngoại trừ Chung Thịnh và Ariel, gần như tất cả các học viên sau khi tiến vào không gian độc lập đều vô cùng kinh ngạc. Bởi vì họ không ngờ huấn luyện tinh thần lực lại là … chạy vượt chướng ngại vật.

Vị trí của bọn họ khi vừa vào phòng huấn luyện chính là điểm khởi đầu. Dọc theo đường chạy, từ núi non đến sông suối, rừng sâu bình địa, gần như tất cả các loại địa hình đều có.

Rất nhiều học viên ngẩn ngơ, chạy vượt chướng ngại vật là hạng mục huấn luyện thể thuật, tại sao trong thế giới giả thuyết lại thành huấn luyện tinh thần lực? Nhưng không hiểu không có nghĩa là bọn họ không tiến hành huấn luyện. Nói đùa, bọn họ vẫn còn ấn tượng về nữ sinh vừa rồi vì không phục tùng mệnh lệnh mà bị đào thải, ai lại dám làm người tiếp theo.

Đừng quên, Từ Vệ Quốc còn đang cân nhắc xử lý hết loại gai mắt đó một lượt. Ai lên làm chim đầu đàn thì đó chính là kẻ ngu.

Thế là, tất cả học viên bắt đầu cố sức chạy vượt chướng ngại vật trong thế giới giả thuyết.

Một giờ sau, Từ Vệ Quốc thông báo, bảo bọn họ rời khỏi đường chạy.

Đại đa số học viên đều thấy khó hiểu với mệnh lệnh này. Chạy vượt chướng ngại vật trong thế giới giả thuyết, thân thể không có tiêu hao gì, ngay cả ở trong thế giới thật thì trình độ này cũng chưa phải cực hạn của họ.

Nhìn không ít học viên có vẻ mặt mờ mịt, Từ Vệ Quốc lại mỉm cười lần nữa.

"Có phải đang cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao tôi lại bảo các cô cậu ngừng tập không?"

Các học viên gật đầu.

Từ Vệ Quốc vẻ mặt ôn hòa nói: "Không sao, lát nữa các cậu sẽ biết, bây giờ tan học đi."

Nhìn thái độ quỷ dị đó của Từ Vệ Quốc, các học viên không khỏi rùng mình, lòng thầm hô: rất bất thường!!

Thật đáng tiếc, Từ Vệ Quốc cũng không có ý định giải thích nghi hoặc của họ, chỉ dùng vẻ mặt ôn hòa khác thường nhìn một đám học viên rời khỏi thế giới giả thuyết.

Nếu bảo ai có thể biết nguyên nhân vì sao Từ Vệ Quốc lại có thái độ kỳ lạ này, vậy người đó chỉ có thể là Chung Thịnh và Ariel. Cũng chính vì thế, cho nên hai người rất ăn ý rời khỏi không gian giả thuyết đầu tiên, sau khi ra khỏi đản thương, quyết đoán chạy ngay khỏi phòng học.

Ngay sau đó, trong phòng học truyền đến tiếng đản thương mở ra, cùng với –

"Ọe…"

— Một tràng tiếng nôn mửa.

Tinh thần lực phát ra từ đại não con người, thế giới giả tưởng chính là thông qua tinh thần lực mà hư cấu thành. Cho nên, huấn luyện thể năng trong không gian giả thuyết chính là một cách huấn luyện tinh thần lực. Chẳng qua, đản thương của trường quân đội Đệ Nhất tương đối đặc thù, tiêu hao tinh thần lực nhiều hơn gấp mấy lần. Nói cách khác, tinh thần lực của một người bình thường có thể duy trì liên tục trong thế giới giả thuyết một giờ, nhưng nếu dùng đản thương này thì chưa trụ nổi mười phút.

Bởi vậy, các học viên trong không gian giả tưởng không cảm thấy gì dị thường, nhưng khi họ ra ngoài thế giới thực, tinh thần lực tiêu hao nhiều sẽ trực tiếp thể hiện trên thân thể họ, và kết quả là … váng đầu, hoa mắt, buồn nôn. Tình huống này chỉ một số nhân tài có thể chất đặc thù mới tránh được.

Gần như tất cả các học viên đều cống hiến bữa cơm trưa cho sàn nhà. Trong đó, không ít người nhớ lại lời nhắn của huấn luyện viên Đặng Bồi sáng nay, lệ rơi đầy mặt. Trưởng quan, anh nói cụ thể tỉ mỉ hơn cho chúng tôi thì chết sao …

Chung Thịnh và Ariel thoát được một kiếp, đứng trước cửa phòng hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì. Bởi vì ai trong hai người cũng không thể giải thích tại sao mình làm thế, cứ như đã biết trước phản ứng của các học viên khác.

Ariel mặt không chút thay đổi, nói: "Gia phụ từng đề cập một lần, tôi cũng trải qua loại huấn luyện tương tự."

Chung Thịnh: "…"

Ariel đưa mắt nhìn Chung Thịnh, ý bảo cậu tốt nhất nên giải thích xem sao lại có phản ứng như thế.

Chung Thịnh vạn phần rối rắm, đáp: "Nếu tôi nói tôi từng đọc được điều này trên mạng, cũng trải qua huấn luyện cùng loại, cậu sẽ tin sao …"

Ariel: "…"

Không biết có phải ảo giác không, Chung Thịnh chung quy cảm thấy vẻ mặt bình tĩnh của ngài Ariel dường như xuất hiện vết nứt.

Trầm mặc một hồi, Ariel ra vẻ thâm trầm, gật đầu: "Tôi tin."

Chung Thịnh: "…"

Chung Thịnh không nhịn được gào thét trong lòng: đến tôi còn chẳng tin đây này! Ngài Ariel, ngài không cần phải vậy đâu, ôi hình tượng anh minh thần võ của ngài, sao ngài có thể tin lý do vớ vẩn như thế được!!

35. Chương 35

Editor: Nguyệt

Yên lặng nghiêng mặt đi, Chung Thịnh cảm thấy hình tượng cao lớn trong lòng mình đang có xu thế sụp đổ. Cho dù anh biết ngài Ariel mười tám tuổi và người đàn ông thành thục lý trí ấy khẳng định không giống nhau, nhưng khác biệt đến mức này thì thật không biết nói gì.

"Ai chà, hai thằng nhóc này trốn nhanh nhỉ." Từ Vệ Quốc gãi mũi ra khỏi phòng huấn luyện, vừa lúc thấy Ariel và Chung Thịnh đứng đối diện nhau không nói gì ngoài cửa. "Sao, hai cậu không có phản ứng gì à?"

"Báo cáo trưởng quan, lúc tôi ra khỏi đản thương thấy tức ngực, nên ra ngoài hít thở không khí."

"Báo cáo trưởng quan, tôi cũng vậy."

Từ Vệ Quốc buồn bực hỏi: "Ồ? Chỉ thế thôi?"

Hai người đồng thanh trả lời: "Vâng, thưa trưởng quan."

Từ Vệ Quốc gãi cằm, lần đầu tiên huấn luyện tinh thần lực mà không nôn, ừm, quả nhiên là nhân tài. Mình có nên tăng cường độ huấn luyện của hai đứa này lên không nhỉ? Hay là dứt khoát gia tăng chương trình học lên đi?

Bị Từ Vệ Quốc nhìn với ánh mắt nghiền ngẫm tới mức lạnh cả lưng, Chung Thịnh bất giác lùi về phía sau non nửa bước.

Lẳng lặng đứng bên cạnh Chung Thịnh, Ariel rất không thích ánh mắt có ý xấu này của Từ Vệ Quốc. Đặc biệt là khi ánh mắt này hướng về phía Chung Thịnh, hắn dường như có thể thấy được cái đuôi xù đằng sau Chung Thịnh đang dựng hết lông lên …

Ariel không nhanh không chậm hỏi: "Trưởng quan Từ, anh còn việc gì không?"

Từ Vệ Quốc lấy lại tinh thần, nói với Ariel: "A? Tạm thời không có."

"Vậy chúng tôi đi trước." Ariel giơ tay chào, lưu loát xoay người, lôi theo Chung Thịnh rời đi.

"Chậc chậc, quả nhiên là con trai của tướng quân Clifford, ngạo khí mười phần nha." Từ Vệ Quốc nhìn theo bóng lưng hai người, cười híp mắt: "Hà hà, vậy để tôi tận tình dạy dỗ cậu một phen, coi như báo thù cho ông già nhà tôi."

Tới khi bóng hai người khuất hẳn, Từ Vệ Quốc mới quay đầu lại nhìn phòng huấn luyện lộn xộn, mày chíu chặt.

"Chậc, đúng là phiền toái." Lẩm bẩm một câu, Từ Vệ Quốc mở quang não liên hệ với phòng y tế.

Tiễn bước các học viên còn đang nôn mửa không ngừng, Từ Vệ Quốc cân nhắc một chút, lại mở quang não lần nữa.

"Alô, chú ạ?"

"Thằng nhóc thối nhà mi, lại có việc gì nữa?" Trên màn hình quang não hiện lên khuôn mặt của thượng tá Từ Kiều.

"Hì hì, chú, cháu nhớ là nếu trong lớp cháu có học viên tinh anh thì điểm học phần của cháu cũng nhiều thêm đúng không?"

"Học viên tinh anh?" Từ Kiều hơi kinh ngạc, nói: "Đúng vậy, nếu có học viên tinh anh, vì để cổ vũ tinh thần các huấn luyện viên, nhà trường sẽ cộng thêm mười phần trăm điểm học phần."

"Mười phần trăm, không ít nha." Từ Vệ Quốc líu lưỡi.

"Cháu nghĩ học viên tinh anh nhiều lắm sao?" Từ Kiều cười nhạo. Vốn dĩ kỳ khảo hạch của trường quân đội Đệ Nhất đã vượt xa tiêu chuẩn của các trường khác rồi, nếu có thể làm học viên tinh anh của Đệ Nhất thì lại càng nổi tiếng, chắc chắn phải tài giỏi hơn người. Học viên như thế chỉ e mười năm cũng chưa được một người, thằng nhóc này tưởng mười phần trăm điểm học phần dễ kiếm lắm sao?

"Hầy, học viên tinh anh thì đã là gì, lớp cháu năm nay có những hai người." Từ Vệ Quốc chống nạnh ngửa mặt lên trời mà cười, vô cùng đắc ý.

Từ Kiều bật cười: "Thằng nhóc thối này, lại còn hai người, được một đã may cho cháu lắm rồi." Lập tức lại nghiêm mặt, "Nhưng chú nói cho cháu biết, cháu đừng có làm quá, vì để học viên đạt tiêu chuẩn tinh anh mà thương tổn tới thân thể của họ. Nếu chuyện này xảy ra, chú tuyệt đối không tha cho cháu đâu." Nói đến cuối, vẻ mặt Từ Kiều đã vô cùng nghiêm nghị.

"Chú, chú nghĩ cháu là loại người nào chứ …" Từ Vệ Quốc nói với vẻ phẫn nộ: "Cháu là loại không từ thủ đoạn để đạt mục đích sao? Nếu dùng thuốc kích thích, quả thật có thể kích phát tiềm năng của con người, nhưng làm vậy khác nào hủy đi tương lai của họ. Chuyện vô nhân đạo như thế sao cháu có thể làm được. Cháu mà làm thật, không cần chú ra tay, bố cháu cũng đánh chết cháu."

Lúc nói đến bố mình, Từ Vệ Quốc không nhịn được rùng mình. Xem ra, ngoài thượng tá Từ Kiều, Từ Vệ Quốc cũng bị bố mình dạy bảo không ít …

"Được rồi, cháu biết thế là tốt." Từ Kiều không kiên nhẫn phất tay: "Còn chuyện gì không?"

"Có!"

"Nói!"

"Hà hà." Từ Vệ Quốc cười gian xảo: "Chú nói với cô là cháu nhớ món sườn xào chua ngọt của cô lắm, cuối tuần cháu muốn qua ăn ké."

"Thằng nhóc thối nhà mi, biết rồi." Từ Kiều cười mắng, đóng quang não lại.

Từ Vệ Quốc gãi đầu, cứ nhớ đến tay nghề tuyệt diệu của cô là không nhịn được nước miếng chảy ròng.

Sụt … Lau lau chất lỏng khả nghi bên khóe miệng, Từ Vệ Quốc chột dạ nhìn xung quanh. May là học viên đều được đưa đến phòng y tế hết rồi, bộ dạng mất mặt vừa rồi của mình chắc không ai thấy đâu nhỉ?

Lập tức, thân thể hắn cứng đờ, máy móc đưa mắt nhìn máy theo dõi gắn trên tường. Chết tiệt, không có ai nhìn thấy bộ dạng mất mặt của mình chứ?

Tòa nhà trung tâm, trong một phòng giám sát, Ngô Bác Phương cười đến chảy cả nước mắt.

"Phụt … ha ha ha … Em … em họ cậu thật là buồn cười quá, thế mà … thế mà lại đứng đó chảy nước miếng. Chắc hẳn tay nghề của bác gái phải tốt lắm."

"Bình thường thôi." Từ Bảo Quốc ngượng ngùng nói, trong lòng thì đang thóa mạ Từ Vệ Quốc. Thằng ngốc này, cái chuyện mất mặt như chảy nước miếng mà cũng làm được, cậu còn có thể dọa người hơn sao?!!

Ngô Bác Phương vỗ mạnh bả vai Từ Bảo Quốc, cố nhịn cười nói: "Ha ha, lão Từ à, cậu xấu lắm nha, tay nghề bác gái tốt thế mà không cho tôi thử một lần. Như thế là có lỗi với anh em lắm đó."

Từ Bảo Quốc nhìn Từ Vệ Quốc dáo dác rình xung quanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Được, không thành vấn đề. Hay là cuối tuần tới luôn đi, vừa lúc thằng nhóc thối đó cũng muốn đến nhà tôi."

Ăn! Tôi cho cậu ăn! Cái thằng ham ăn nhà cậu, hại tôi cũng bị mất mặt theo. Tôi gọi Ngô Bác Phương tới đấy, tôi không tin là cậu dám mặt dày tranh thức ăn với cậu ấy. Đến lúc đó, những món cậu thích tôi đều đặt trước mặt Ngô Bác Phương hết, để xem cậu ăn cái gì.

Từ Bảo Quốc cười dữ tợn.

Ngô Bác Phương đương nhiên không biết ý đồ của Từ Bảo Quốc, cho nên anh rất khoái trá nhận lời mời. Vì thế, đến cuối tuần, Từ Vệ Quốc chỉ có thể chăm chú nhìn những món mình thích nhất rơi vào miệng Ngô Bác Phương, còn mình thì yên lặng ngồi xổm góc tường vẽ vòng tròn …

Một người thượng úy, một người thiếu úy, mẹ nó trưởng quan cướp miếng ăn của thiếu úy làm thiếu úy đáng thương không chịu nổi …

Đương nhiên, Từ Vệ Quốc cũng trả thù Từ Bảo Quốc. Tuy rằng anh họ là thượng úy, nhưng ở nhà họ Từ không bàn đến quân hàm, chỉ dùng nắm đấm phân thắng bại. Thế là, một tuần sau đấy, Từ Vệ Quốc luôn tìm đủ mọi cơ hội để 'giao lưu' với Từ Bảo Quốc.

Chuyện bên này tạm thời không đề cập đến.

Sau lần đối thoại trước cửa phòng huấn luyện tinh thần lực lần trước, Chung Thịnh và Ariel dường như đã đạt thành một nhận thức chung rất kỳ diệu. Chung Thịnh không biết chuyện này là tốt hay xấu, nhưng người khôn khéo như ngài Ariel đã không vạch trần, vậy anh cũng vui vẻ làm như không biết gì hết.

Hai người trở lại phòng ngủ, Chung Thịnh tự giác đi pha trà bưởi. Tuy nghĩ vậy thật buồn cười, nhưng hình như ngài Ariel thật sự bị ly trà bưởi này mua chuộc, cuối cùng không đề cập đến lời nói dối sơ hở chồng chất của anh nữa.

Mặc kế thế nào, ngày đầu tiên đã trôi qua. Chung Thịnh đánh tiếng với Ariel rồi trở về phòng mình.

Bình thản ngâm mình trong bồn nước nóng, Chung Thịnh vừa thả lỏng thân thể vừa vận động đại não chạy hết năng suất. Ngày hôm qua gặp được ngài Ariel với anh mà nói là một niềm vui bất ngờ quá lớn, khiến anh đến tận hôm nay vẫn chưa bình thường lại được.

Nguyệt: hộc máu Từ chương 20 đến chương 35 mới hết 1 ngày Óo

36. Chương 36

Editor: Nguyệt

Hiện tại nghĩ lại, cả ngày hôm nay không biết anh đã lộ ra bao nhiêu sơ hở. Bây giờ anh chỉ có thể cầu nguyện những sơ hở đó không bị người khác phát hiện.

Dùng sức lau mặt một phen, Chung Thịnh đứng dậy khỏi bồn tắm, đi đến trước gương. Tùy tay xoa xoa, trong gương hiện lên một gương mặt góc cạnh rõ ràng. Nhìn khuôn mặt quen thuộc, Chung Thịnh không tự giác nắm chặt tay. Có thể sống lại lần nữa, còn được gặp ngài Ariel trước thời gian, anh nhất định phải cố gắng để đạt được sự tín nhiệm của đối phương. Chỉ cần có thể làm phó quan được đối phương tin tưởng, anh tình nguyện trả bất cứ giá nào.

Đôi mắt đen trong gương hiện lên sát ý sắc bén.

Đời này, anh tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào có cơ hội xúc phạm đến ngài Ariel!

Bất cứ kẻ nào cũng không được!

Trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh Elenna dịu dàng thùy mị đời trước, mắt Chung Thịnh hiện lên ánh lạnh, rầm một tiếng đập nát tấm gương.

Ả đàn bà đó!

Chính là ả đàn bà chết tiệt đó!

Chậm rãi nhắm mắt lại, bình phục tâm tình mình một chút.

Chung Thịnh biết, hiện tại cảm xúc của mình không được ổn, nhưng chẳng biết làm sao. Vừa nghĩ tới chuyện đời trước, nghĩ đến người đàn bà được trưởng quan Ariel yêu lại phản bội ngài, anh lại không kiềm chế được cơn giận trong lòng.

Không được gấp, ngàn vạn lần không được gấp …

Chung Thịnh không ngừng tự nói với mình, phải một thời gian ngắn nữa ngài Ariel mới gặp người đàn bà đó, anh chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng là không có nguy hiểm gì khác nữa. Tuy đời này người đàn bà kia tạm thời còn chưa phản bội ngài Ariel, thậm chí giữa hai người còn chưa có tiếp xúc gì, nhưng nếu có cơ hội …

Chung Thịnh vẻ mặt lạnh lùng, nheo mắt lại đầy nguy hiểm: nếu mình xử lý ả, liệu có thể bóp chết nguy hiểm ngay từ trong nôi không?

Đôi mày rậm đen bóng nhíu lại, Chung Thịnh âm thầm lắc đầu: không được, người đàn bà kia nhìn thế nào cũng không có bản lĩnh hãm hại ngài Ariel, đằng sau ả chắc chắn có kẻ khác. Giết ả, chỉ e lại có một người khác xuất hiện, người này chết lại có người kia, chỉ khi giết được kẻ chủ mưu sát hại ngài Ariel đời trước mới có thể giải quyết triệt để vấn đề này.

Ngón tay đột nhiên truyền đến cơn đau, Chung Thịnh cúi đầu, bấy giờ mới phát hiện gương bị đập nát, ngón tay mình cứa vào một mảnh vỡ nhỏ. Anh tùy ý xử lý miệng vết thương rồi ra khỏi phòng tắm, thay một bộ quần áo sạch sẽ thoải mái, chui vào đản thương.

Elenna cũng tốt, chủ mưu đứng sau cũng thế, hiện tại không phải vấn đề anh cần lo lắng. Việc anh cần làm nhất bây giờ là cam đoan mình có thể ở lại sau ba tháng nữa, ở lại trường quân đội Đệ Nhất. Nếu không, một khi rời xa ngài Ariel, tất cả đều là nói suông.

Đóng ***g đản thương lại, mở hệ thống kết nối, khi Chung Thịnh mở mắt ra lần nữa, trước mắt đã là một khoảng không vô tận.

“Hãy nhập tài khoản và mật mã của bạn.” Giọng nữ dịu dàng của hệ thống vang lên.

Chung Thịnh nhập tên tài khoản và mật mã theo chỉ dẫn.

“Hãy đặt tên hiển thị của bạn.”

Sau khi chọn vùng, Chung Thịnh lại ngập ngừng ở ô nick name.

Đời trước, tên trên mạng của anh là 'Trung thành vĩnh viễn', nhưng anh trung thành được vĩnh viễn, lại không bảo vệ được tính mạng của Ariel.

Không hiểu sao thấy ghét cái tên này, Chung Thịnh chợt đổi ý, ngón tay vẽ lên không trung.

"Tên đã xác định, hoan nghênh bạn bước vào thế giới mạng. Nếu có nhu cầu, bất cứ lúc nào cũng có thể xin sự trợ giúp của hệ thống. Chúc bạn vui vẻ!" Giọng nữ điện tử nói không có chút tình cảm.

Ánh sáng trắng lóe lên, Chung Thịnh xuất hiện trên một con đường lớn phồn hoa.

Ngực trần, một cái quần đùi, Chung Thịnh gần như lộ cả người trước mặt công chúng.

Tiếng huýt sáo vang lên, một cô gái trẻ tuổi mặc áo da ngả ngớn liếc mắt đưa tình với Chung Thịnh: "Anh đẹp trai, dáng người không tệ nha."

Chung Thịnh nhất thời xấu hổ vô cùng, vội vàng lôi ba lô ra, mặc vào một bộ quần áo thường hệ thống đưa tặng.

"Ha ha, anh đẹp trai à, làm gì mà mặc quần áo nhanh thế." Cô gái dường như rất thích vẻ xấu hổ của Chung Thịnh, tiếp tục trêu đùa.

Chung Thịnh không biết nói gì, chỉ có thể chạy trối chết, gần như hoảng hốt xông bừa vào một cửa hàng.

May là cô gái kia chỉ trêu anh ngoài miệng thế thôi, không có ý đuổi theo. Nếu không, Chung Thịnh thật sự chẳng biết làm sao để đối phó với loại con gái này.

"Chào quý khách, không biết tôi có thể giúp gì cho anh?" Một giọng nữ vô cùng dễ nghe vang lên bên tai Chung Thịnh.

Anh nghiêng đầu sang bên, vừa lúc thấy một cô gái vẻ mặt tươi tắn mặc đồng phục của cửa hàng, cười ngọt ngào nhìn anh.

"Khụ khụ, tôi chỉ tùy tiện xem qua thôi." Chung Thịnh lúc này mới nhận ra mình đã vào một cửa hàng linh kiện cơ giáp, mà cô gái trước mắt là nhân viên của cửa hàng.

"Vậy mời anh cứ tự nhiên." Cô gái cười cười, xoay người trở về vị trí của mình, tùy ý để Chung Thịnh đi quanh cửa hàng chọn lựa.

Nói là chọn lựa, nhưng trên thực tế Chung Thịnh chẳng có đồng nào, mấy thứ đó căn bản không mua nổi.

Đành chịu, anh vạn lần không ngờ trường quân đội Đệ Nhất cho bọn họ sử dụng đản thương miễn phí không phải để vào mạng thường, mà là mạng chiến đấu. Nói cụ thể hơn, mạng chiến đấu cũng thuộc mạng thường, nhưng lại độc lập với mạng thường. Nếu nói mạng thường là loại dân dùng, vậy mạng chiến đấu là loại chuyên dụng của quân đội.

Đương nhiên, nói thế không có nghĩa trên mạng chiến đấu có cơ mật quân sự gì, mà mạng chiến đấu thuần túy là thế giới cơ giáp. Ở đây, gần như tất cả đều liên quan đến cơ giáp, mà người có thể tiến vào mạng chiến đấu đương nhiên phải có năng lực điều khiển cơ giáp.

Chung Thịnh rất rõ, trường quân đội Đệ Nhất cho họ sử dụng đản thương tất nhiên là vì cổ vũ họ lúc nghỉ ngơi cũng không quên huấn luyện, nhưng không ngờ lại tuyệt tình thế, trực tiếp loại bỏ mạng thường, đưa nhóm học viên dự bị bọn họ vào thẳng mạng chiến đấu.

Đời trước, Chung Thịnh từng tiếp xúc với mạng chiến đấu, cho nên cũng không xa lạ gì. Bởi vậy, sau khi dạo một vòng trong cửa hàng linh kiện, Chung Thịnh liền rời đi, đến sảnh thi đấu cơ giáp náo nhiệt nhất trên đường.

Ở quầy tiếp đãi, Chung Thịnh bằng vào chứng minh tân thủ lĩnh được một chiếc cơ giáp loại thường. Từ hôm nay trở đi, anh sẽ dùng chiếc cơ giáp loại thường này để tiến hành các loại huấn luyện và hoàn thành một vài nhiệm vụ.

Điểm tín dụng ở đây cũng giống như tài khoản cố định ngoài đời thực. Nói cách khác, nếu ở trong này Chung Thịnh hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, anh thậm chí có thể dựa vào công tác trên mạng chiến đấu để nuôi sống bản thân.

Bằng vào kinh nghiệm và năng lực đời trước, Chung Thịnh muốn nuôi sống bản thân thì dễ như trở bàn tay. Chẳng qua, chí hướng của anh không ở đây, tất nhiên sẽ không lãng phí thời gian vào phương diện này.

"Chào Tinh Không Huyết Lang, hiện tại bạn sẽ bắt đầu huấn luyện trụ cột sao?" Một cô gái xinh đẹp động lòng người nói với Chung Thịnh.

Chung Thịnh không nhịn được hơi đỏ mặt, rồi mới gật đầu.

Tinh Không Huyết Lang, đây là tên anh chọn cho mình.

Cái tên này thoạt nhìn không có gì đặc biệt, nhưng một cái tên xa lạ khác cùng loại với nó lại ở mười năm sau nổi tiếng toàn Liên Bang.

Tinh Không Giảo Lang – Ariel Clifford, thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử Liên Bang!

Vị thiếu tướng trẻ tuổi này ở phương diện chiến lược chiến thuật gian xảo như cáo, phong cách tác chiến lại dũng mãnh như sói. Hai tính cách nhìn như mâu thuẫn lại được thể hiện hoàn mỹ trên người ngài Ariel. Dưới sự hướng dẫn của ngài, quân đoàn V chỉ dùng thời gian hai năm ngắn ngủi đã bình định quân phản loạn phương Bắc của Liên Bang. Mà Ariel Clifford cũng như phụ thân mình, qua trận này đạt được chiến tích huy hoàng, chính thức được phong quân hàm tướng quân.

Là quân nhân xuất sắc nhất Liên Bang, Tinh Không Giảo Lang – Ariel, cái tên này chỉ trong một thời gian ngắn đã thổi quét toàn bộ Liên Bang.

Kể từ đó, trên internet bắt đầu xuất hiện hàng loạt những cái tên tương tự. Mà hiện giờ, chỉ mình Chung Thịnh có cái tên tương tự duy nhất.

Thầm phỉ nhổ hành động ngu xuẩn như cô thiếu nữ mới lớn của mình, nhưng Chung Thịnh không hề có ý đổi tên.

37. Chương 37

Editor: Nguyệt

Bước vào phòng huấn luyện chuyên dụng của mình, Chung Thịnh bắt đầu điều khiển cơ giáp tiến hành một loạt huấn luyện.

Năm phút sau …

"Huấn luyện sơ cấp đã hoàn thành, bạn có muốn tiến hành huấn luyện cấp tiếp theo ngay không?"

"Tiếp tục."

Nửa giờ sau …

"Huấn luyện trung cấp đã hoàn thành, bạn có muốn tiến hành huấn luyện cấp tiếp theo ngay không?"

Chung Thịnh nghĩ một lát: "Nghỉ ngơi nửa giờ."

Một tiếng rưỡi sau …

"Huấn luyện cao cấp đã hoàn thành. Chúc mừng bạn lấy được giấy chứng nhận tự do điều khiển cơ giáp."

"Phù!" Thở phào một hơi, Chung Thịnh nhảy từ trên chiếc cơ giáp màu đen xuống. Một hơi hoàn thành hết huấn luyện trụ cột, cho dù điều khiển cơ giáp trong này không ảnh hưởng đến thân thể ngoài đời thật cũng đủ khiến anh vất vả.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Chung Thịnh ra khỏi phòng huấn luyện, đi vào trung tâm cơ giáp.

[Bạn xác định muốn bán cơ giáp?]

[Xác định.]

[Cơ giáp của bạn đã bán. Bạn có một nghìn điểm tín dụng.]

Chung Thịnh nhìn tài khoản của mình, lại thêm phần thưởng do hoàn thành hết huấn luyện trụ cột, tài khoản trên mạng của anh đã có ba nghìn điểm tín dụng. Chọn mở trang cơ giáp cao cấp, anh bắt đầu xem một vài cơ giáp tự do đặc thù.

Hệ Mị Ảnh, hệ Thợ Săn, hệ Ác Điểu …

Nhìn từng chiếc cơ giáp quen thuộc lúc trước, Chung Thịnh không kể hết được kích động trong lòng.

Hệ Mị Ảnh có công năng ẩn nấp rất tốt, hệ Thợ Săn có hỏa lực cực mạnh, hệ Ác Điểu có ưu thế về mặt phi hành mà những loại cơ giáp khác không sánh được. Mỗi chiếc cơ giáp tinh mỹ đều làm Chung Thịnh xem đến hoa mắt.

Đáng tiếc là …

Khi Chung Thịnh nhìn đến giá của những chiếc cơ giáp cao cấp đó, một chậu nước lạnh hất thẳng vào đầu …

Hệ Mị Ảnh, thấp nhất bảy vạn điểm tín dụng hệ Thợ Săn, thấp nhất mười vạn điểm tín dụng hệ Ác Điểu rẻ hơn một chút, nhưng năm vạn điểm tín dụng mới có thể mua được. Hơn nữa, đây là chưa bao gồm một vài vũ khí phụ trợ đặc thù và hộp năng lượng.

Một chiếc hộp năng lượng tiêu chuẩn trong trung tâm cơ giáp giá tiêu thụ là ba trăm điểm tín dụng …

Chung Thịnh vô cùng buồn bực nhìn tài khoản chỉ có ba nghìn điểm của mình, bất đắc dĩ nuốt một ngụm nước miếng. Thôi, cơ giáp cao cấp không phải thứ bây giờ mình đủ tiền chi trả, mua một chiếc cơ giáp loại kém rồi từ từ thăng cấp cũng được.

Một lần nữa chọn chiếc cơ giáp hệ Tê Giác hạng nặng, với lớp bọc thép dày hơn một phần ba so với cơ giáp thường, ở phương diện hỏa lực cũng không tệ, do lớp thép nặng khiến độ linh hoạt không cao, nhưng làm khiên thịt thì đủ tư cách.

Sau khi mua chiếc cơ giáp này, Chung Thịnh lại mua thêm một vài linh kiện để cải tạo nó. Qua sự cải tạo của anh, chiếc cơ giáp này mặt ngoài nhìn không khác gì hệ Tê Giác tiêu chuẩn, nhưng ở vai, khuỷu tay, đầu gối đều được trang bị thêm lớp gai hợp kim có thể bắn ra để công kích, nhờ thế tăng khả năng cận chiến của nó lên một tầm cao mới.

Mang theo chiếc cơ giáp đã qua cải tạo và tài khoản rỗng tuếch, Chung Thịnh trực tiếp đăng ký cuộc thi thăng cấp.

"Chào Tinh Không Huyết Lang, xin hỏi bạn muốn tham gia cuộc thi thăng cấp sao?" Cô gái xinh đẹp ở đại sảnh nhìn tờ đơn của Chung Thịnh, hỏi với vẻ kinh ngạc. Cô nhớ người này vừa đăng ký ở trung tâm cơ giáp mấy giờ trước, không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn như thế mà cậu ta đã đủ điều kiện tham dự cuộc thi thăng cấp.

"Xác nhận." Chung Thịnh nói, mặt không chút thay đổi.

Lại lần nữa kiểm chứng thông tin của Chung Thịnh, sau đó nói: "Tinh Không Huyết Lang, bởi vì thành tích huấn luyện trụ cột của bạn rất xuất sắc, hệ thống cho phép bạn tiến hành cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ, bạn có muốn tham gia không?"

"Cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ?" Chung Thịnh nhíu mày, đời trước anh chưa từng biết đến cuộc thi này.

Cô gái cười, giải thích: "Đúng vậy, theo quy định của hệ thống, bất kể là ai, chỉ cần hoàn thành tất cả huấn luyện trụ cột trong thời gian quy định, khi đăng ký tham gia cuộc thi thăng cấp đều có thêm một lựa chọn là cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ."

"Cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ có điểm gì đặc biệt?"

"So với cuộc thi bình thường, thăng cấp tinh nhuệ có độ khó cao hơn, nhưng phần thưởng cũng tốt hơn nhiều. Đặc biệt là linh kiện cơ giáp, chỉ cần bạn có thể thông qua cuộc thi, thăng cấp thành công, vậy có tỷ lệ nhất định nhận được một linh kiện cơ giáp đặc thù."

Chung Thịnh nghe vậy không khỏi sáng mắt lên.

Trên mạng chiến đấu, linh kiện cơ giáp gì cũng đều có quy cách nhất định. Ví dụ như Ánh Sáng Ngụy Trang của hệ Mị Ảnh, nhất định phải có quang lộ chuyên dụng để phát động, mà loại quang lộ đặc thù này lại thường xung đột với quang lộ của các loại cơ giáp khác. Cho nên, bạn trang bị linh kiện này cho cơ giáp hệ Mị Ảnh thì được, nhưng lắp lên cơ giáp hệ khác thì không. Nhưng linh kiện đặc thù thì khác. Loại linh kiện này dù là có công năng độc đáo gì cũng có thể kết hợp với cơ giáp của bạn. Hơn nữa, đây là loại linh kiện có thể tháo dỡ, có thể sửa chữa, chỉ cần không hỏng hẳn, trên cơ bản vẫn có thể dùng tiếp.

Linh kiện đặc thù tốt như thế, nhưng để có được nó lại rất khó. Tối thiểu, chỉ khi Chung Thịnh thành công thông qua cuộc thi thăng cấp sĩ quan cấp úy hoặc cấp tá mới có tỷ lệ nhất định đạt được nó.

Hiện tại, Chung Thịnh chỉ là một tân binh, khoảng cách với cuộc thi sĩ quan cấp tá cũng không phải chỉ một đoạn ngắn.

"Được, tôi xin tham dự cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ." Chung Thịnh nói rất quyết đoán.

"Xin chờ một lát." Cô gái mỉm cười, sau khi tiến hành một loạt thao tác thì nói với Chung Thịnh: "Xin hãy chuẩn bị sẵn sàng, ba giây sau bạn sẽ vào trường thi số ba mươi chín."

Chung Thịnh gật đầu. Chỉ thấy ánh sáng trắng lóe lên, anh đã có mặt trong một sơn cốc nhỏ.

Theo phản xạ nằm phục xuống rồi, Chung Thịnh mới ngượng ngùng phát hiện bây giờ mình đang được một lớp màng trắng mỏng bảo vệ, không ai có thể gây thương tổn đến mình. Lớp màng này chỉ có tân binh lần đầu tham dự cuộc thi thăng cấp mới có, sau đó sẽ không còn đãi ngộ như thế nữa.

Đời trước khi lần đầu dự thi Chung Thịnh cũng được hưởng đãi ngộ này, nhưng ở lần thứ hai, bởi vì không còn lớp màng bảo vệ nữa, anh bị một tay súng bắn tỉa ẩn núp cho một phát súng vào đầu, nhiệm vụ thất bại.

Chung Thịnh chui vào chiếc cơ giáp đã được mình cải tạo. Nhiệm vụ của cuộc thi thăng cấp đã được chuyển đến qua quang não.

[Cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ.]

[Nhiệm vụ: Nghĩ cách cứu viện con tin.]

[Mục tiêu thứ nhất: Chỉ huy quân đội, thiếu tá Fergalad.]

[Mục tiêu thứ hai: Phóng viên ngoài mặt trận, tiểu thư Stanny.]

[Nội dung: Quân phản loạn đã giằng co với bộ đội quân ta gần ba tháng trên tinh cầu. Trong chiến dịch gần đây nhất, quan chỉ huy thiếu tá Fergelad và phóng viên ngoài mặt trận tiểu thư Stanny vô tình bị bắt. Điều đáng mừng là, bởi vì thiếu tá Fergelad không mặc quân phục, nên quân phản loạn không nhận ra anh, chỉ nhốt anh cùng tiểu thư Stanny thôi. Bởi vì thiếu tá Fergelad nắm giữ nhiều tình báo quân sự quan trọng, bạn nhất định phải cứu được anh ấy ra.]

Chung Thịnh nhìn nội dung nhiệm vụ không khỏi sững sờ. Nếu anh nhớ không lầm, cuộc thi thăng cấp bình thường cũng có nội dung tương tự. Anh còn nhớ lần đấy mình điều khiển cơ giáp đi cứu viện viên thiếu tá kia, chỉ có ba chiếc cơ giáp thủ vệ bình thường trong khu nhà nhỏ đó. Với tân binh, nhiệm vụ này cũng không khó, nếu là nhiệm vụ thăng cấp tinh nhuệ thì cũng quá …

[Ba giây đếm ngược. Ba, hai, một. Nhiệm vụ bắt đầu!]

Không đợi Chung Thịnh tiếp tục nghi ngờ về độ khó của nhiệm vụ, màng bảo hộ màu trắng đã biến mất. Trong khoảnh khắc anh còn đang sửng sốt, một chùm tia sáng trắng chói mắt đã phóng sượt qua người anh, để lại trên mặt đất một mảng cháy đen.

38. Chương 38

Editor: Nguyệt

"Chết tiệt …" Không nhịn được văng tục một câu, Chung Thịnh quay phắt người tránh sau một thân cây lớn.

Hiện tại anh đã biết cái gì gọi là nhiệm vụ thăng cấp tinh nhuệ. Mặc dù cùng dạng nhiệm vụ, nhưng số cơ giáp thủ vệ trong khu nhà từ ba biến thành hai tiểu đội, ước chừng có mười hai chiếc cơ giáp quay quanh, bảo vệ chặt chẽ khu nhà.

Càng đáng giận là, bởi vì vừa rồi có lớp màng trắng bảo vệ nên Chung Thịnh không biết mình đang ở đâu. Đến khi lớp màng trắng biến mất, anh phát hiện khoảng cách giữa mình và khu nhà chỉ có ba mét ngắn ngủi. Với khoảng cách này, cơ giáp của anh căn bản không kịp khởi động công năng ngụy trang gì, không bị phát hiện mới lạ.

"Hệ thống chết tiệt!" Chung Thịnh không nhịn được chửi ầm lên, vừa mắng vừa điều khiển cơ giáp liều mạng chạy trốn.

Nếu cơ giáp anh điều khiển là chiếc thuộc hệ Tuần Tra đời trước, anh vô cùng tự tin có thể chính diện đối kháng với mười hai chiếc cơ giáp. Nhưng bây giờ anh đang sử dụng chiếc cơ giáp hệ Tê Giác loại kém, đừng nói chính diện đối kháng, bây giờ chạy thoát được đã là may rồi.

Uỳnh!

Uỳnh!

Từng chùm laser trắng bắn xuống đất ngay sát anh, mỗi lần Chung Thịnh đều dựa vào những bước di chuyển linh hoạt để tránh né một cách khó khăn. Nhưng dù vậy, chiếc Tê Giác da dày thịt béo vẫn bị truy đuổi, bị laser bắn tới sắp tê liệt, nếu mấy chiếc cơ giáp đuổi theo kia không buông tha, vậy nhiệm vụ thăng cấp lần này của Chung Thịnh sẽ chấm dứt tại đây.

Chung Thịnh thở phì phò, mặt mướt mải mồ hôi.

Vừa rồi đã bạo phát tìm được đường thoát thân khi bị truy đuổi ráo riết, nhưng vẫn khiến anh tiêu hao khá nhiều tinh lực. May mà đây không phải điều khiển cơ giáp ngoài đời thật, nếu không chỉ bằng vào thể thuật khó khăn lắm mới lên cấp sáu của Chung Thịnh, chỉ một động tác chuyển hướng nhanh lúc nãy cũng đủ khiến anh hôn mê.

Tìm được một góc bí ẩn, Chung Thịnh nhảy từ trong cơ giáp ra. Anh nhìn chiếc Tê Giác chỗ này cháy một tí chỗ kia đen một tí, vẻ mặt đau lòng. Cơ giáp trong mạng chiến đấu sẽ không tự động khôi phục lại nguyên trạng sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Ở phương diện này, anh càng thiên hướng đời thật hơn. Nói cách khác, nếu cơ giáp của bạn bị hư hao trong quá trình làm nhiệm vụ, bạn phải tự dùng tiền đi sửa.

Nếu không sửa được?

Rất tiếc, bạn chỉ có thể bỏ tiền mua cái mới …

Chiếc Tê Giác của Chung Thịnh hiện tại còn chưa bị thương nghiêm trọng, tối thiểu các bộ vị quan trọng như đốt ngón tay, động cơ và linh kiện không bị hư tổn. Nhưng lực sát thương của pháo laser đối với lớp vỏ bọc thép của chiếc cơ giáp này cũng không phải nhỏ, lần này nhiệm vụ hoàn thành, không biết phần thưởng có đủ cho Chung Thịnh đi sửa chữa không.

Nhìn con số 0 to đùng trên tài khoản của mình, lúc này Chung Thịnh thật sự khóc không ra nước mắt. Vốn tưởng nắm chắc nhiệm vụ thăng cấp, lại bởi vì thay đổi bất ngờ mà tổn thất lớn. Nếu cuối cùng thông qua cuộc thi mà không đủ tiền sửa chữa, anh sẽ không thể tiếp tục huấn luyện cơ giáp trên mạng chiến đấu, như vậy chỉ đành dùng số tiền gửi ngân hàng ít ỏi để bổ cứu.

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Chung Thịnh yên lặng nhìn trời. Một đồng tiền làm khó anh hùng hảo hán, câu này quả nhiên là chân lý.

Nếu bây giờ trong tay anh có một chiếc cơ giáp ngụy trang, cho dù chỉ là hệ Tắc Kè Hoa, anh cũng có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng … cái anh có thể dùng bây giờ là chiếc Tê Giác da dày thịt béo nhưng bị không ít vết thương nhẹ …

Điều chỉnh lại tâm trạng, Chung Thịnh tiến hành một vài bước bảo trì đơn giản với chiếc Tê Giác. Hệ thống không có khả năng giao nhiệm vụ không thể hoàn thành, tuy vừa rồi có chút sai lầm, nhưng Chung Thịnh tin tưởng bằng vào kinh nghiệm nhập ngũ mười năm của mình, không có lý do gì lại không qua được một cuộc thi thăng cấp thế này.

Khởi động hệ thống ngụy trang của cơ giáp, lúc này Chung Thịnh đã triệt để lên tinh thần, cẩn thận tiếp cận khu nhà nhỏ được thủ vệ lần nữa.

Qua quan sát tỉ mỉ, Chung Thịnh phát hiện vòng phòng thủ của họ có lỗ hổng. Anh thở phào một hơi, sau vài lần thử nghiệm, anh phát hiện cơ giáp thủ vệ của quân phản loạn có số lượng không ít, nhưng công năng của chúng không mạnh như anh tưởng. Cho dù Tê Giác không phải cơ giáp chuyên tấn công ẩn nấp, nhưng công năng ngụy trang của nó cũng đủ để qua mắt mấy chiếc cơ giáp dò tìm này.

Hoàn toàn có thể nói, vừa rồi anh bị truy đuổi thê thảm như vậy là vì anh chưa kịp ngụy trang đã xuất hiện trên ra-đa dò tìm của quân địch. Nếu như thế mà còn không phát hiện được thì đám quân phản loạn này khỏi cần phải lăn lộn nữa.

Khóe môi giương lên thành một nụ cười tự đắc, anh chỉ biết, đây là nhiệm vụ thăng cấp của tân binh, cho dù là tinh nhuệ, cũng làm sao gây khó dễ cho mình được.

Điều khiển cơ giáp tiếp cận khu nhà nhỏ từng chút từng chút một, dù chiếc Tê Giác cồng kềnh nhưng dưới thao tác của Chung Thịnh vẫn có thể làm ra những động tác vô cùng linh hoạt, không ngừng lẻn qua hàng tuần tra.

Sau gần một giờ tránh tránh nấp nấp, chiếc Tê Giác của Chung Thịnh thành công tiếp cận được một góc tường viện. Vị trí này tuy nằm ở tầng trong cùng của vòng vây, nhưng lại là điểm mù của hai chiếc cơ giáp tuần tra. Hình dạng khổng lồ của Tê Giác vừa vặn được cây cổ thụ lớn che khuất. Mọi người đều không phát hiện trong góc tường viện cất giấu một kẻ to lớn như thế.

Rút con dao găm hợp kim dắt ở bắp chân, Tê Giác dùng một động tác nhẹ nhàng hoàn toàn không hợp với hình thể khổng lồ của mình, lặng lẽ đào ra một cái lỗ lớn trên tường, từ đó chui vào.

Bên trong khu nhà chỉ có hai chiếc cơ giáp thủ vệ, một trái một phải canh giữ hai bên tầng nhà cao nhất.

Sau khi nhìn thấy hai chiếc cơ giáp, Chung Thịnh không khỏi mỉm cười.

Chỉ hai thôi sao?

Hình như hệ thống đã quá coi thường mình.

Đổi tay cầm con dao găm hợp kim, anh định lặng lẽ giải quyết hai chiếc cơ giáp này. Nếu chỉ có hai thì anh nắm chắc có thể xử lý trước khi đối phương kịp phát ra tín hiệu.

Chân nâng lên còn chưa chạm đất, Chung Thịnh bỗng thấy giật mình.

Vừa rồi mình bị mấy chiếc cơ giáp đó tấn công, thoạt nhìn thấy cực kỳ nguy hiểm, nhưng thật ra nếu cẩn thận một chút thì không có vấn đề gì. Mà lúc nãy mình ẩn núp tiến vào cũng vô cùng thuận lợi. Như vậy chẳng phải nhiệm vụ của cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ này rất không tương xứng với cái tên của nó sao? Chẳng lẽ …

Nhẹ nhàng thu hồi lại bước chân, Tê Giác với hình thể to lớn lại lần nữa núp sau bóng cây. Chung Thịnh vô cùng kiên nhẫn quan sát cử động của hai chiếc cơ giáp kia, chỉ chốc lát đã phát hiện ra nhiều chỗ ảo diệu. Hai chiếc cơ giáp này thoạt nhìn giống như những chiếc cơ giáp tuần tra ngoài kia, nhưng người điều khiển chúng thì không đơn giản. Tuy bọn họ chỉ đứng đó, nhưng bằng vào nhãn lực của mình, Chung Thịnh có thể nhìn ra, hai chiếc cơ giáp này đang ở trạng thái có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nếu vừa rồi Chung Thịnh tùy tiện ra tay, vậy hai chiếc cơ giáp này tuyệt đối có thể cho anh một niềm vui bất ngờ. Chẳng qua, kết quả nó gây cho Chung Thịnh là gì? Có thể khẳng định chắc chắn không phải điều anh muốn.

"Nhìn động tác, chắc hẳn là chiến sĩ cơ giáp cấp úy." Chung Thịnh nheo mắt, tự nhủ: "Bằng vào năng lực của mình, nếu đánh bất ngờ thì nắm chắc tám phần có thể chế phục họ mà không kinh động đến người khác. Có nên đánh cược một phen?"

Nhìn hai thân ảnh đứng sừng sững trước cửa lớn trên màn hình, Chung Thịnh hơi nhếch môi: "Có cơ hội sống lại một lần, làm bừa chút cũng không sao, cùng lắm là nhiệm vụ thất bại. Dù sao đời trước dẫu không có linh kiện đặc thù, mình vẫn sống rất tốt."

Nói là làm, Chung Thịnh mở hệ thống làm nhiễu sóng điện tử. Hệ thống này có tác dụng che tín hiệu của cơ giáp quân phản loạn rất tốt, dù chỉ duy trì được ba phút cũng đủ cho Chung Thịnh xử lý hai chiếc cơ giáp kia.

Để con dao găm ngang trước ngực, Chung Thịnh lấy đà nhảy bật thật mạnh, phi thẳng tới một trong hai chiếc cơ giáp đứng đó.

39. Chương 39

Editor: Nguyệt

Thân thể trầm nặng của cơ giáp đạp đất tạo ra tiếng vang ầm ầm, vì để đảm bảo lực va chạm, Chung Thịnh không nhẹ tay nhẹ chân như khi lẻn vào vừa rồi.

Tiếng động lớn như thế tất nhiên sẽ kinh động hai chiếc cơ giáp thủ vệ phía trước. Bọn họ hơi ngạc nhiên vì đằng sau có kẻ địch xuất hiện, nhưng ngay lập tức phát tín hiệu cảnh báo.

Đáng tiếc, bởi vì trước đó Chung Thịnh đã mở hệ thống làm nhiễu sóng điện tử, cho nên ý đồ phát tín hiệu cảnh báo của họ bị bóp chết từ trong nôi. Mà chiếc cơ giáp bị Chung Thịnh nhắm làm mục tiêu trực tiếp bị thân hình to nặng của Tê Giác đánh bay.

Chiếc cơ giáp còn lại phát hiện tín hiệu bị làm nhiễu, vội vàng rút súng laser. Nhưng vũ khí công kích tầm xa này không thể phát huy tác dụng quá lớn khi đối phương ở gần người.

Chiếc cơ giáp cầm súng laser chỉ có thể dùng nó để chắn trái chắn phải. Chiếc Tê Giác cầm dao găm hợp kim trong mắt hắn cứ như sát thần vậy.

Sau vài lần phòng ngự công kích, chiếc cơ giáp này đột nhiên lại phát hiện cái cơ giáp bị đánh bay vốn dĩ phải quay về viện trợ mình ngay, nhưng chờ nửa ngày vẫn chưa phản ứng. Hắn không nhịn được quay lại nhìn, nhất thời lòng can đảm vỡ nát. Thì ra trên người chiếc cơ giáp vừa bị đánh bay lúc nãy có một cái lỗ cực lớn, mà vị trí nằm ngay khoang điều khiển.

Trên bả vai của chiếc Tê Giác màu than chì là những cái gai hợp kim bén nhọn tản ra ánh quang u ám. Chính thứ này đã giúp Chung Thịnh chiến thắng chỉ trong một kích, cộng thêm lực va chạm, giải quyết triệt để một chiếc cơ giáp.

Chiến sĩ điều khiển chiếc cơ giáp còn lại mặt trắng bệch không còn một giọt máu. Hắn trăm triệu lần không ngờ rằng chiến sĩ lái chiếc cơ giáp Tê Giác này có thể dùng một kích duy nhất giải quyết chiến sĩ cơ giáp cùng cấp úy với mình. Chẳng lẽ … người này đã đạt đến trình độ sĩ quan cấp tá?

Chẳng hề biết anh chiến sĩ cơ giáp kia nghĩ gì, Chung Thịnh không tiếp tục lãng phí thời gian. Trên người chiếc Tê Giác này không chỉ có một chỗ giấu gai hợp kim, khuỷu tay và đầu gối còn có một 'niềm vui bất ngờ' nữa.

Có lẽ bị khủng hoảng vì chiêu thức tàn độc của Chung Thịnh, chiến sĩ cơ giáp kia sau đó để lộ rất nhiều sơ hở.

Đối với tình huống này, Chung Thịnh tất nhiên không có lòng đồng tình gì nhiều, dùng khuỷu tay đánh ra một đòn, lợi dụng lớp gai hợp kim đâm xuyên qua hộp năng lượng của cơ giáp, làm nó rơi vào trạng thái tê liệt, sau đó một quyền đánh thủng khoang điều khiển.

Ngoài đời thật, đánh thủng khoang điều khiển cơ giáp thật sự là một chuyện rất tàn bạo. Nhưng đây là không gian giả thuyết trên mạng chiến đấu, Chung Thịnh không nghĩ bọn họ sẽ có bóng ma tâm lý gì.

"Con mẹ nó, tên khốn này, thế mà đánh thủng khoang điều khiển của ông mày. Bà nó chứ, quá hung tàn!" Một thanh niên tóc vàng sắc mặt tái nhợt, căm giận ném mũ giáp, lớn tiếng mắng: "Tên khốn chết tiệt, vất vả lắm mới xin được cơ hội tham gia cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ, thế mà lại thất bại!"

"Có chuyện gì thế? Feliz thân mến, sao lại tức giận như vậy?" Một mỹ nữ tóc vàng dung mạo kiều diễm đẩy cửa phòng ngủ ra bước vào, mỉm cười nhìn cậu.

"Chị …" Thanh niên tóc vàng nhất thời mất hết khí thế, ủ rũ nói.

"Sao thế? Có ai bắt nạt Feliz yêu quý của chị à?" Mỹ nữ tóc vàng nhặt chiếc mũ giáp rơi trên mặt đất lên, ánh mắt nhìn thanh niên có vài phần sắc bén.

"Không … không có …" Feliz lắp bắp, dường như rất kiêng kỵ người chị này.

Mỹ nữ tóc vàng nhướn mày, cười hỏi: "Ồ? Vậy sao em lại tức giận?"

"Không có gì …" Feliz ngậm chặt miệng, dường như quyết tâm cái gì cũng không nói.

Mỹ nữ tóc vàng cũng không ép cậu, chỉ cười nghiền ngẫm, ngắm nghía cái mũ giáp giả thuyết trên tay: "Feliz thân mến, tuy em không chịu nói cho chị biết là ai bắt nạt em, nhưng mà … cái mũ giáp này lúc nãy đã được em 'ưu ái' nhiều lắm phải không? Hình như nó hỏng mất rồi."

"A!" Feliz hét thảm một tiếng, đoạt lại chiếc mũ giáp trong tay mỹ nữ, sau khi phát hiện cái mũ giáp giả thuyết làm bạn với mình ba năm đã vì hành động vừa rồi của mình mà hết dương thọ và chết tại nhà, lại bi thảm kêu rên: "A a a a a … Mũ giáp của tôi …"

Mỹ nữ tóc vàng nhếch miệng, nhìn em trai ôm chiếc mũ giáp đã xong đời khóc lóc rên rỉ, thoải mái gẩy móng tay: "Nếu chị nhớ không lầm, toàn bộ tiền tiết kiệm gần đây của em đã dùng để cải tạo … ừm, gọi là gì ấy nhỉ?"

"… Là Kim Giáp Trùng siêu cấp vô địch vũ trụ!" Feliz nói với vẻ mặt tự hào, hoàn toàn quên mất vừa rồi mình còn ôm mũ giáp kêu rên.

Mỹ nữ tóc vàng không nhịn được giật giật khóe miệng: "Được rồi.. là cái Kim Giáp Trùng gì đó …"

"Không phải Kim Giáp Trùng gì đó, mà là Kim Giáp Trùng siêu cấp vô địch vũ trụ!" Feliz lại nhấn mạnh.

Mỹ nữ tóc vàng chán nản, vô lực phất phất tay: "Mặc kệ là cái gì, dù sao tiền tiết kiệm của em đã dùng hết, hiện tại mũ giáp cũng hỏng, em định lên mạng chiến đấu bằng cái gì?"

Feliz sửng sốt một lát, nhất thời lệ rơi đầy mặt: "Được rồi, chị cứ nói đi, đến cùng là muốn em làm gì …"

Ngón tay đánh tách một cái, mỹ nữ tóc vàng lộ ra nụ cười đắc ý: "Em hiểu là tốt rồi." Nói xong, cô mở quang não truyền sang một đống tư liệu. "Chỗ này tổng cộng có mười chiếc cơ giáp cần cải tạo, yêu cầu cụ thể đều có trong tư liệu. Cho em một tháng, phải hoàn thành xong hết."

"Mười chiếc? Quá nhiều! Chị giết em đi cho rồi." Feliz trợn tròn mắt, đổ phịch xuống giường nằm ngay đơ.

Mỹ nữ tóc vàng không thèm để ý đến thái độ của cậu, vẫn tươi cười nói: "Một chiếc đản thương loại mới nhất, sử dụng hiệu quả hơn gấp trăm lần cái mũ giáp giả thuyết của em đó nha."

"Đản thương?" Feliz ngồi bật dậy, vẻ mặt hoảng sợ nhìn mỹ nữ tóc vàng: "Chị, chị đi cướp ngân hàng đấy à? Chị lấy đâu ra nhiều tiền thế?"

Nụ cười của mỹ nữ tóc vàng cuối cùng cũng cứng lại. Cô kìm chế … kìm chế … nhưng vẫn không kìm chế được, xa xả mắng thanh niên: "Em câm miệng cho chị! Cái đồ ngốc này, sao tôi lại có thằng em trai ngốc như thế cơ chứ. Rốt cuộc em có biết những chiếc cơ giáp qua tay mình cải tạo trị giá bao nhiêu tiền không? Ít nhiều gì em cũng phải có cái khái niệm chứ. Nếu em còn tiếp tục thế này, cẩn thận sau này không lấy được vợ đâu."

"Chậc … không phải em còn có chị sao …" Feliz phẫn nộ.

Mỹ nữ tóc vàng không nói gì nhìn cậu, thật sự thấy chán nản. Cô bất đắc dĩ phất tay. Thôi, dù sao bây giờ cô vẫn còn có thể chăm sóc cậu em này, những chuyện khác chờ tới khi nó không làm được rồi nói sau …

Đưa chiếc đản thương màu trắng tuyết vào trong phòng em mình, thấy Feliz đã bắt đầu tập trung nghiên cứu kế hoạch cải tạo mấy chiếc cơ giáp kia, mỹ nữ tóc vàng – Claudia vừa lòng gật đầu. Tuy bình thường Feliz không làm việc đàng hoàng, nhưng một khi bắt tay vào làm việc thì rất chuyên chú, cả đầu óc chỉ tập trung nghiên cứu mà không nghĩ bất cứ việc gì khác.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, dặn dò những người khác ngoài ba bữa cơm một ngày ra không được vào trong đó quấy rầy.

Claudia hoàn toàn không biết rằng Feliz chỉ tốn một tuần ngắn ngủi đã giải quyết xong việc cải tạo mười chiếc cơ giáp, sau đó với lòng nhiệt tình lạ thường vùi đầu vào mạng chiến đấu. Tài năng của Feliz trên phương diện cải tạo cơ giáp còn xuất sắc hơn nhiều so với những gì Claudia nghĩ.

Chuyện xảy ra đằng sau cuộc thi lần này Chung Thịnh tất nhiên không biết. Ngay cả chuyện người lái chiếc cơ giáp bị anh đánh thủng khoang điều khiển là người chơi anh cũng không hề biết. Đương nhiên, cho dù biết, anh sẽ vẫn chẳng có gì áy náy. Dù sao trên chiến trường không phải anh chết thì là tôi mất mạng, tuy chỉ là một nhiệm vụ thăng cấp trên internet, nhưng đạo lý vẫn giống nhau.

Áp lực cái gì, Chung Thịnh hoàn toàn không có.

40. Chương 40

Editor: Nguyệt

Cùng lắm, Chung Thịnh sẽ cho hắn một kiểu chết không quá khủng bố. Ừm, đánh thành thịt vụn cái gì, quả cũng có hơi khẩu vị nặng …

Giải quyết xong hai chiếc cơ giáp thủ vệ, nhiệm vụ này đã hoàn thành hơn phân nửa. Kế tiếp, chỉ cần mang theo thiếu tá Fergelad và tiểu thư Stanny chạy thoát thành công, nhiệm vụ sẽ chấm dứt.

Dưới tầng ngầm của một đống kiến trúc, Chung Thịnh tìm được thiếu tá bị nhốt chung với tiểu thư Stanny. Bởi vì khi hai người họ bị bắt giữ, thiếu tá không mặc quân trang, cho nên anh bị tưởng lầm là trợ thủ của Stanny, mà thân phận phóng viên ngoài mặt trận của tiểu thư Stanny cũng giúp họ tránh bị quân phản loạn dùng khổ hình.

"Cảm ơn cậu, tân binh!" Thiếu tá Fergelad vô cùng kích động, cầm hai tay Chung Thịnh: "Cậu hoàn thành nhiệm vụ vô cùng xuất sắc!"

"Trưởng quan đừng khách khí, đây là việc tôi phải làm." Chung Thịnh nhướn mày. Không ngờ vị thiếu tá này lại là trí năng, làm anh có chút kinh ngạc.

Anh nhớ đời trước khi mình tham gia cuộc thi thăng cấp, tất cả cảnh tượng bên trong đều là hình thức, chỉ làm việc một cách máy móc theo quy tắc, không ngờ trong cuộc thi này lại xuất hiện trí năng.

"Không, cậu không hiểu." Thiếu tá Fergelad lắc đầu, "Nhiệm vụ của cậu chưa chấm dứt."

Chung Thịnh nhíu mày, câu này nghĩa là sao?

“Nhiệm vụ lần này của cậu là cứu sống hai người chúng tôi ra ngoài đúng không?” Fergelad dẫn dắt.

“Đúng vậy.”

“Vậy cậu thấy mình có nắm chắc đem được chúng tôi sống sót ra ngoài khi bị mười chiếc cơ giáp bao vây không?”

“…”

Chung Thịnh cuối cùng cũng nhận ra có chỗ nào không đúng.

Mặc dù cùng dạng mục tiêu nhiệm vụ, nhưng đời trước anh chỉ cần thành công xử lý ba chiếc cơ giáp, là có thể thoải mái mang thiếu tá và phóng viên ra ngoài. Còn lúc này đây, anh phải thông qua ẩn núp mới vào được khu nhà, nếu muốn ra ngoài thì cũng phải đối mặt với mười chiếc cơ giáp. Quan trọng hơn, đời trước ba chiếc cơ giáp kia đều tầm trình độ tân binh, còn bây giờ chỉ riêng hai cơ giáp cấp úy đã cho anh ‘niềm vui bất ngờ’ lớn lắm rồi. Nếu cơ giáp tuần tra bên ngoài có cái đạt cấp úy, anh cũng không ngạc nhiên.

“Trưởng quan, ngài có ý kiến gì không?” Chung Thịnh dứt khoát đẩy vấn đề sang cho thiếu tá. Nếu là nhiệm vụ hệ thống đưa ra, không thể không có phương pháp hoàn thành. Tất nhiên, với thực lực của anh, muốn mang theo hai người đột phá vòng vây cũng không phải không có khả năng, nhưng nếu anh thật sự chỉ là một tân binh thì dù lợi hại mấy vẫn tuyệt đối không đạt được trình độ thoải mái lấy một đấu mười.

Không nghi ngờ gì nữa, phương pháp giải quyết nhiệm vụ này chắc chắn nằm trên người thiếu tá.

Có thể trở thành quan chỉ huy của một chiến khu, nói anh ta không có cách thì ai tin.

Thiếu tá Fergelad nghe vậy cười cười: “Trong cơ giáp của cậu chắc miễn cưỡng nhét thêm được một người. Nếu cậu có thể ẩn nấp để vào được đây, vậy mang theo Stanny lẻn ra ngoài chắc không thành vấn đề.”

“Thiếu tá, ngài …”

Fergelad phất tay: “Tôi là một quân nhân, bảo vệ dân chúng là trách nhiệm của tôi. Đây chỉ là điểm tiếp viện nhỏ của quân phản loạn, ngoài một lượng quân nhất định còn có ba chiếc cơ giáp duy tu. Ba chiếc này không có lực công kích gì lớn, nhưng để hấp dẫn sự chú ý của địch cũng không khó.”

Chung Thịnh nhất thời nghiêm mặt. Hiển nhiên, ý của thiếu tá là anh sẽ điều khiển cơ giáp duy tu đi hấp dẫn sự chú ý của các cơ giáp tuần tra, còn mình thì mang theo tiểu thư Stanny lặng lẽ đào tẩu. Nếu vậy, chỉ cần kỹ thuật không quá kém thì mình muốn chạy thoát không phải vấn đề lớn. Nhưng đồng thời, thiếu tá làm mồi dụ sẽ rất nguy hiểm, thậm chí có thể nói là thiếu tá định dùng tính mạng của mình để đổi lấy cơ hội đào tẩu cho họ.

“Tôi không đồng ý, ngài thiếu tá.” Tiểu thư Stanny vì bị nhốt mấy ngày mà trông hơi chật vật, nhưng lúc này cô lại hùng dũng phản đối Fergelad: “Tôi tuyệt đối không chấp nhận sự sắp xếp này của anh!”

Fergelad nghiêng mặt không nhìn cô, lạnh lùng nói: “Xin lỗi tiểu thư Stanny, bây giờ đang chiến tranh, tôi là người có cấp bậc cao nhất ở đây, tất cả phải nghe tôi.”

“Phóng thí!” Tiểu thư Stanny tức đỏ cả mặt, cô vô cùng dũng mãnh túm cổ áo Fergelad, hét lớn: “Phải nghe anh? Hử? Là tên khốn nào nói với tôi chỉ cần gả cho hắn thì sau này tất cả đều nghe tôi? Anh già rồi đãng trí hả? Chuyện xảy ra mới mấy ngày trước đã quên hết rồi???”

Fergelad nhất thời quẫn bách, ngay cả tai cũng đỏ. Anh trăm triệu lần không ngờ Stanny lại nói chuyện đó ra lúc này.

Chung Thịnh một đầu vạch đen, khi chú ý tới thiếu tá đang lặng lẽ nhìn mình thì vội vàng cúi đầu, nghiên cứu hoa văn trên sàn nhà. Nhưng tiểu thư Stanny khí thế hừng hực, tiếng hét tức giận của cô không muốn nghe lọt tai cũng khó.

Thầm phỉ nhổ trong lòng, đời trước lúc nhận nhiệm vụ anh đã thấy nghi nghi rồi, thân là quan chỉ huy của một chiến khu, tại sao thiếu tá Fergelad lại không mặc quân phục đi ra ngoài cùng tiểu thư Stanny? Nay xem ra là ngài thiếu tá cầu hôn tiểu thư Stanny, bảo sao anh ta lại không mặc quân phục. Dù gì thời khắc lãng mạn như thế mà mặc bộ quân phục cứng ngắc thì đúng là phá hỏng bầu không khí thật.

“Stanny, em mau buông tay ra.” Thiếu tá Fergelad đỏ mặt, giãy nhẹ, sợ mình dùng sức mạnh quá lại làm tiểu thư Stanny bị thương.

Kết quả là tiểu thư Stanny thoạt nhìn thùy mị yếu đuối tiếp tục hung ác túm cổ áo thiếu tá, gào thét: “Buông buông cái con khỉ! Tôi mà buông tay nói không chừng sẽ biến thành quả phụ!”

“Gì … gì mà … quả phụ …” Mặt Fergelad càng đỏ hơn, “Em … em đừng nói lung tung, chúng ta … chúng ta chưa kết hôn …”

“Ha! Nói thế nghĩa là anh thừa nhận mình muốn đi chịu chết?” Tiểu thư Stanny cười lạnh, tay càng túm chặt hơn.

“…” Thiếu tá Fergelad trầm mặc một lát. “Như vậy cơ hội đào tẩu của hai người mới lớn hơn …”

“Tên khốn nạn này!” Tiểu thư Stanny hung hăng đẩy anh: “Tôi đây không cần anh cứu, tôi đường đường là phóng viên, cho dù ở lại chỗ này quân phản loạn cũng không dám làm gì tôi. Còn anh, nếu thân phận bại lộ thì chẳng có gì tốt lành đâu, phải để cậu tân binh này mang anh đi mới đúng.”

“Không được!” Thiếu tá sầm mặt: “Ai biết quân phản loạn sẽ làm ra chuyện gì, tôi quyết không để em ở lại đây.”

“Cho nên anh định để mình lại chỗ này?!” Stanny phẫn nộ, mắt đã đong đầy lệ. “Em tuyệt đối không để anh tiến hành cái kế hoạch chó má đó! Có chết thì cùng chết!”

Fergelad nhìn Stanny nước mắt giàn giụa, trầm mặc nửa ngày mới ôm cô vào lòng. Cô chỉ giãy giãy vài cái cho có rồi vùi đầu vào ngực anh.

“Stanny …” Thiếu tá Fergelad nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, giọng trầm khàn: “Anh xin lỗi!”

Không chờ Stanny phản ứng, anh đã chém thẳng vào sau gáy cô, làm cô ngất đi.

“Hãy bảo vệ cô ấy cho tốt.” Thiếu tá Fergelad vẻ mặt đau khổ giao tiểu thư Stanny cho Chung Thịnh, trong ánh mắt là nồng đậm bi thương.

“Tôi từ chối.” Chung Thịnh lùi một bước, từ chối yêu cầu của thiếu tá.

“Cậu …” Thiếu tá sửng sốt, ngẩn ra nhìn Chung Thịnh, dường như không hiểu sao anh lại làm thế.

“Trưởng quan, bảo vệ tiểu thư Stanny là trách nhiệm của ngài. Khi cầu hôn cô ấy, ngài hẳn đã ý thức được điều này.”

“Tôi biết … cho nên …”

“Không có cho nên. Trưởng quan, nếu ngài phải bảo vệ tiểu thư Stanny, vậy để tôi đi thu hút sự chú ý của địch quân đi.”

Nguyệt: Có bạn nào thấy màn kịch của thiếu tá Fergelad và Stanny rất cẩu huyết không? TT

41. Chương 41

Editor: Nguyệt

“Cái gì?” Thiếu tá Fergelad nhướn mày, sau đó quyết đoán cự tuyệt: “Không được, cậu mới chỉ là một tân binh, tuy rằng kỹ thuật của cậu so với tân binh đã được coi là xuất sắc, nhưng cậu tuyệt đối không thể chạy trốn khỏi sự truy kích của mười chiếc cơ giáp. Tôi không thể để cậu đi chịu chết.”

“Cho nên ngài định tự mình đi chịu chết phải không?” – Chung Thịnh lớn tiếng chất vấn – “Ngài cảm thấy mình là trưởng quan nên mình phải hy sinh đúng không?”

“Tôi …” Fergelad nghẹn họng.

“Ngài đừng quên, ngài không chỉ là một trưởng quan, mà còn là quan chỉ huy của chiến khu này. Nếu không có ngài chỉ huy, vậy quân ta sẽ hỗn loạn, hậu quả nặng như thế ngài gánh vác được sao?” Chung Thịnh không nói giỡn, trí năng trong thế giới giả thuyết có tính duy nhất.

Nếu đây là cuộc thi thăng cấp bình thường, thiếu tá Fergelad cũng là hình thức bình thường, vậy thế giới kia trong mạng chiến đấu sẽ không bị kết quả của nhiệm vụ ảnh hưởng.

Nhưng hiện tại, trong cuộc thi của Chung Thịnh lần này, trí năng tự mình ra trận, như vậy Chung Thịnh có thể cùng người này hợp tác, thậm chí được hắn trợ giúp mặt khác, tính nguy hiểm của vị trí năng này sẽ đề cao lên rất nhiều. Bởi vì tại đây, nếu hắn chết, thiếu tá Fergelad cũng chân chính “bỏ mạng”, một loạt các nhiệm vụ liên quan đến hắn đều bị hủy bỏ.

Có lẽ rất nhiều người đều không thèm để ý đến sống chết, nhưng là một quân nhân, dưới tình huống có khả năng, Chung Thịnh không thể trơ mắt nhìn chiến hữu của mình đi chịu chết, cho dù đó chỉ là một trí năng.

“Tôi …” Sắc mặt Fergelad càng thêm ảm đạm.

“Còn nữa, một điều cuối cùng …” Ngữ điệu nghiêm khắc của Chung Thịnh bỗng nhu hòa đi: “Hãy nhìn tiểu thư Stanny trong lòng ngài. Nếu ngài mất đi, cô ấy sẽ đau lòng thế nào? Ngài nhẫn tâm để cô ấy chìm đắm trong tự trách hết nửa đời sau sao?”

“Stanny …” Fergelad không nhịn được ôm siết thân thể mềm mại trong lòng, hôn nhẹ lên mặt cô.

“Với lại, trưởng quan, có lẽ ngài đã quá xem nhẹ năng lực của tôi rồi.” Chung Thịnh nói vô cùng tự tin: “Để tôi chính diện đối kháng với mười chiếc cơ giáp thì chắc chắn tôi không kiên trì được, nhưng nếu chỉ là thu hút sự chú ý của họ rồi rời đi, vậy tôi vẫn nắm chắc.”

“Thật không?” Tâm trạng của Fergelad lúc này rất mâu thuẫn. Anh hy vọng Chung Thịnh nói thật, như vậy cả ba người đều có thể chạy thoát mặt khác, anh lại cảm thấy một tân binh không thể đạt tới trình độ như vậy.

Mặc dù anh là thiếu tá, nhưng là ở phương diện chỉ huy chiến dịch, còn về điều khiển cơ giáp anh chỉ đạt trình độ cấp úy. Cho nên, nếu anh đi thu hút sự chú ý của mấy chiếc cơ giáp đó e là thập tử vô sinh. Còn cậu tân binh này … anh có thể ký thác hy vọng lên người cậu ta không?

“Đương nhiên.” Chung Thịnh mỉm cười tự đắc: “Trưởng quan, ngài yên tâm đi, trong vòng năm tiếng tôi sẽ gặp ngài ở điểm hội hợp.”

Chỉ hơi do dự một chút, thiếu tá Fergelad liền đồng ý đề nghị của Chung Thịnh. Dù sao anh cũng là văn chức, điều khiển cơ giáp không phải thế mạnh nếu cậu tân binh này có tài năng xuất chúng, không chừng cậu ta mới là lựa chọn tốt nhất để hoàn thành kế hoạch này.

[Đinh! Hệ thống thông báo: thiếu tá Fergelad có hảo cảm với bạn quan hệ giữa thiếu tá với bạn là: tôn kính (cảm kích).]

Chung Thịnh kinh ngạc nhìn thông báo của hệ thống. Lần đầu tiên anh biết có thể kết giao với trí năng trong thế giới giả thuyết.

“Tân binh, cậu tên gì?”

“Tôi tên là …” Đúng lúc nuốt tên mình xuống, suýt thì Chung Thịnh quên bọn họ đang ở trong thế giới giả thuyết. “Tôi tên là Tinh Không Huyết Lang.”

“Ừ, tốt lắm, tân binh, Tinh Không Huyết Lang, tôi – Fergelad Dustan, quan chỉ huy của chiến khu XVIII tinh cầu số năm, hiện tại thăng quân hàm của cậu lên trung sĩ.”

“Cảm ơn trưởng quan!” Chung Thịnh thẳng người đứng chào theo nghi thức quân đội.

Ngay khi Fergelad dứt lời, trên người Chung Thịnh toát ra một chùm sáng trắng chói mắt. Ánh sáng tán đi, biểu hiện nhân vật của anh ghi rõ quân hàm hiện tại là trung sĩ.

Lướt qua hạ sĩ trực tiếp thăng lên trung sĩ, đây thật sự là một niềm vui bất ngờ với Chung Thịnh. Anh không ngờ rằng mình chỉ thay thiếu tá làm mồi thôi mà lại được chuyện tốt như vậy.

"Bảo trọng!" Rốt cuộc cũng là quân nhân, nếu đã quyết định thì thiếu tá Fergelad sẽ không lãng phí thời gian nữa. Chỉ điểm cho Chung Thịnh vị trí của cơ giáp duy tu, anh cầm theo ấn không gian, mang Stanny đi lên chiếc cơ giáp Tê Giác, mở hệ thống ngụy trang.

Trước khi anh đi lên cơ giáp, Chung Thịnh đã vẽ lại lộ tuyến mình vào khu nhà này lên quang não. Chỉ cần thiếu tá không ngốc, muốn theo đường này chạy đi tuyệt đối không thành vấn đề.

Cáo biệt thiếu tá, Chung Thịnh đi lên một trong số những chiếc cơ giáp duy tu, nhưng không xuất phát ngay, ngược lại lợi dụng nó tháo gỡ một chiếc cơ giáp khác.

Thùng dụng cụ duy tu? Bỏ!

Linh kiện cơ giáp dự trữ? Bỏ!

Hệ thống giảm xóc năng lượng lần hai? Bỏ!

Vũ khí cận chiến – một con dao găm hợp kim 'khéo léo'? Bỏ!

Nói đùa, lấy được một chiếc cơ giáp duy tu, chẳng lẽ còn phải vật lộn với mấy chiếc cơ giáp thường nữa sao? Thằng ngu mới làm …

Sau một hồi chèn ép, chiếc cơ giáp kia trông thật thê thảm, rách tung tóe, ngoài hệ thống động cơ thì gần như tất cả trang bị phụ trợ đều bị Chung Thịnh tháo bỏ.

Nhìn chiếc cơ giáp 'yểu điệu' kia, Chung Thịnh vừa lòng nhảy từ trên cơ giáp duy tu xuống, trèo lên chiếc cơ giáp thân hình gầy yếu đó.

Thử điều khiển một lát, quả nhiên sau khi tháo gỡ, chiếc cơ giáp này dù là tốc độ hay tính linh hoạt đều tăng lên rất nhiều. Tuy nhiên, vì đã dỡ hết phụ kiện, lớp bọc thép bên ngoài không dày, cho nên chỉ cần bị bắn trúng chắc sẽ hỏng hẳn … Mặc dù hiện tại trông nó cũng đã hỏng lắm rồi.

Chung Thịnh điều khiển cơ giáp đi tới trước mặt chiếc cơ giáp bị gai hợp kim gắn trên bả vai mình đâm thủng khoang điều khiển. Bởi vì chiến sĩ cơ giáp bị một kích trí mạng, cho nên chiếc cơ giáp này vẫn bảo toàn được tất cả vũ khí.

Dùng cánh tay người máy to lớn lật đi lật lại chiếc cơ giáp, tìm một hồi lâu Chung Thịnh mới đào được một quả pháo hiệu từ trong đùi của nó.

Chung Thịnh không khỏi xem thường. Khó trách trên mạng chiến đấu, lúc đối kháng với quân chính phủ, quân phản loạn vẫn luôn rơi vào hoàn cảnh xấu, ngay một quả pháo hiệu mà còn giấu kỹ thế này, muốn cầu cứu cũng khó.

Bùm!

Pháo hiệu màu đỏ rực nổ trên không trung. Chung Thịnh không nói hai lời xoay người chọn một hướng mà liều mạng chạy.

Không chạy không được nha, hiện tại anh là 'thân hình yểu điệu', bất cứ chiếc cơ giáp nào lên cọ một chút là sẽ xong đời. Muốn sống sót rời đi, biện pháp tốt nhất chính là dẫn mấy chiếc cơ giáp đó đuổi theo mình, nhưng không để bọn họ đuổi kịp.

Ầm ầm ầm ầm …

Không ngoài dự đoán của Chung Thịnh, sau khi mấy chiếc cơ giáp tuần tra chạy vào khu nhà nhỏ liền biết mình bị lừa. Một chiếc cơ giáp duy tu cố ý để lộ trước hệ thống giám thị của quân phản loạn, Chung Thịnh muốn không thu hút sự chú ý của họ cũng khó.

Nhóm quân phản loạn bị lừa tỏ vẻ rất tức giận, vốn dĩ phải trực ở cái nơi khỉ ho cò gáy này đã đủ buồn bực rồi, vất vả lắm mới có cô em xinh xắn xuất hiện, còn là một phóng viên, để bọn họ ngắm cho đẹp mắt, nào ngờ chỉ không chú ý một chút đã bị cứu đi. Đám con trai cô đơn sao chịu nổi điều này.

Chung Thịnh điều khiển cơ giáp thân hình gầy yếu chạy phía trước, nhóm quân phản loạn đuổi theo sau, cứ một trước một sau giằng co chừng năm giờ.

42. Chương 42

Editor: Nguyệt

Trong lúc đó, Chung Thịnh nương theo những bước đi "uyển chuyển, quyến rũ" mê người để cứu lại cái mạng nhỏ của mình khỏi họng súng quân phản loạn mấy lần. Cuối cùng, anh chạy như điên đến được vòng tiền tuyến của quân liên bang, đám sĩ binh truy đuổi anh mới không cam lòng rút lui.

Thở phào một hơi, Chung Thịnh vuốt mồ hôi lạnh trên trán. Đám lính cô đơn không có em gái làm bạn đáng sợ thật. Vốn anh nghĩ họ cùng lắm chỉ đuổi theo vài giờ, nào ngờ lại đuổi thẳng một đường đến tận tiền tuyến.

Qua luôn cả điểm hội họp với thiếu tá Fergelad rồi. Giờ anh đã chạy về trận địa bên mình, chẳng lẽ lại phải quay lại đó …

Tại vị trí cách doanh trại khá xa, Chung Thịnh mở vô tuyến điện liên lạc với quân liên bang để xác minh thân phận. Anh không muốn điều khiển chiếc cơ giáp duy tu của quân địch để vọt vào doanh trại quân mình, kết quả chắc chắn là sẽ bị bắn thành cái sàng, quang vinh bỏ mình.

Thông qua căn cứ, rất nhanh anh đã liên lạc được với thiếu tá Fergelad. Đối phương lúc này vẫn đang ở địa điểm hội hợp, khi biết cậu tân binh mình chờ đã chạy thẳng một đường về căn cứ, vẻ mặt của anh khá là kỳ diệu.

"Tốt lắm, trung sĩ Tinh Không Huyết Lang, cậu quả là không làm tôi thất vọng. Cứ ở căn cứ chờ tôi, cậu đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, tôi muốn đặc biệt khen thưởng cậu." Fergelad vừa lòng nói.

"Tuân lệnh, trưởng quan!" Chung Thịnh cung kính đáp, sau đó theo một anh lính cần vụ tới đại sảnh nghỉ ngơi, ngồi chờ.

Chừng nửa giờ sau, vệ binh đến truyền lệnh, thiếu tá Fergelad muốn gặp anh.

Chung Thịnh đứng trước gương chỉnh trang lại y phục, xác định hết thảy đều hoàn mỹ rồi mới đi theo vệ binh đến văn phòng của thiếu tá.

"Trung sĩ Tinh Không Huyết Lang thân mến." Thiếu tá vừa thấy Chung Thịnh bước vào lập tức tươi cười tặng cho anh một cái ôm.

"Trưởng quan …" Chung Thịnh nhất thời xấu hổ.

"Ha ha." Rõ ràng vị trưởng quan này rất vui với vẻ mặt quẫn bách của Chung Thịnh. Đã thoát khỏi hiểm cảnh, trông thiếu tá Fergelad sáng sủa hơn nhiều.

Anh vỗ vai Chung Thịnh: "Cậu làm tốt lắm. Nếu không có cậu, e là tôi không có cơ hội được ở bên Stanny nửa đời sau."

"Trưởng quan quá khen." Chung Thịnh khiêm tốn.

"Ha ha, bất kể thế nào, cậu có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ này đã đủ để chứng minh thực lực của cậu." Thiếu tá cười khẽ, "Trên chiến trường, tôi lâm thời trao tặng cho cậu quân hàm trung sĩ cũng có nghĩa cậu đã thông qua cuộc thi này."

[Đinh! Tinh Không Huyết Lang đã thành công vượt qua cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ. Xin hãy liên hệ để lĩnh phần thưởng của nhiệm vụ.]

Chung Thịnh hai mắt sáng ngời. Thì ra tới tận lúc này nhiệm vụ mới chính thức hoàn thành.

"Ừ, không tồi. Nhìn vẻ mặt của cậu, chắc là đã nhận được thông báo của hệ thống." Fergelad cười tủm tỉm hỏi.

"Vâng, thưa trưởng quan."

"Như vậy, về phần thưởng của nhiệm vụ, cậu có yêu cầu gì không?"

"Dạ …? Ý trưởng quan là, tôi có thể lựa chọn phần thưởng sao?" Chung Thịnh có hơi kinh ngạc.

"À, xem như là vậy." Fergelad gãi cằm, vung tay lên. Trước mặt Chung Thịnh xuất hiện một màn hình vuông. Trên màn hình hiển thị kinh nghiệm và tiền Chung Thịnh đạt được sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ngoài ra còn có phần thưởng đặc biệt.

Nhìn đến bốn chữ "phần thưởng đặc biệt", mắt Chung Thịnh sáng rực lên. Nếu không phải Fergelad còn ở bên cạnh, chắc anh đã chảy cả nước miếng.

Phần thưởng đặc biệt = linh kiện đặc thù!

Đời trước anh chưa từng tiếp xúc với linh kiện đặc thù, bây giờ có cơ hội lớn như vậy, cho dù là người trầm ổn như Chung Thịnh cũng không nén được sự kích động trong lòng.

"Thấy rồi chứ? Các phần thưởng phía trước đều là cố định, còn phần thưởng đặc biệt ở phía sau, tôi có thể cho cậu một cơ hội." Fergelad chăm chú nhìn Chung Thịnh.

"Xin hỏi trưởng quan là cơ hội gì?"

"Bởi vì cậu tham gia cuộc thi thăng tấp tinh nhuệ, cho nên phần thưởng đặc biệt có thể sẽ là linh kiện đặc thù, điều này chắc nhân viên tiếp tân ở đại sảnh cơ giáp đã nói với cậu rồi."

Chung Thịnh gật đầu.

"Nhưng mà …" Thiếu tá dừng một lát mới nói tiếp, "Vốn dĩ chỉ cần cậu cứu được Stanny là nhiệm vụ này xem như thành công. Nhưng cậu chẳng những cứu được Stanny, mà còn cứu được cả tôi. Mặc dù không trợ giúp gì cho hệ thống, nhưng với tôi mà nói đó là một ân huệ lớn."

Thiếu tá cười cười: "Vì bị hệ thống giới hạn, tôi không thể thưởng nhiều hơn cho cậu. Tuy vậy, cá nhân tôi có thể đổi phần thưởng đặc biệt của cậu sang một hình thức khác. Chỉ là … sau khi đổi, cậu có thể có được thứ tốt, thậm chí là linh kiện đặc thù chỉ thuộc về cậu, nhưng cũng có thể không được gì cả. Lựa chọn thế nào là quyền của cậu."

"Trưởng quan, ngài có thể giải thích rõ hơn không?" Chung Thịnh rất khó hiểu cách nói mơ hồ này của Fergelad.

"Ừ, nói một cách đơn giản, tôi sẽ đổi cơ hội có được linh kiện đặc thù của cậu thành cơ hội được gặp mặt một nhà thiết kế cơ giáp cấp đại sư. Như thế, nếu cậu làm quen được với vị đại sư này, cậu có thể có được rất nhiều linh kiện cơ giáp. Đương nhiên, đây chỉ là có thể." Thiếu tá đặc biệt nhấn mạnh điều này.

Chung Thịnh tất nhiên hiểu được ý của thiếu tá. Nếu vị đại sư thiết kế cơ giáp ấy không thích anh, vậy có nghĩa là đã lãng phí cơ hội chắc chắn có được linh kiện đặc thù.

Cơ hội chắc chắn có được một linh kiện đặc thù.

Tỷ lệ nhất định đạt được tình hữu nghị với đại sư thiết kế cơ giáp.

Đối với nhiều người, đây có lẽ là chuyện rất khó lựa chọn. Còn Chung Thịnh thì hoàn toàn không đắn đo. Mặc dù linh kiện đặc thù quan trọng, nhưng cơ hội đạt được tình hữu nghị với đại sư thiết kế cơ giáp có tác dụng với anh hơn nhiều.

Đừng tưởng vị đại sư mà Fergelad nói chỉ là một người trên mạng giả thuyết. Nếu đã được xưng là đại sư, vậy toàn bộ Liên bang chỉ có mười người. Mà mười vị đại sư này không ai là không có thân phận tôn quý, người bình thường không thể tiếp xúc với họ được.

Ngay cả Ariel đời trước cũng không thể có một nhà thiết kế cơ giáp cho riêng mình. Hiện tại, Chung Thịnh có được cơ hội làm quen với một đại sư cơ giáp thông qua một trí năng, nói là mừng như điên cũng không quá.

"Vô cùng cảm ơn trưởng quan! Không biết khi nào tôi mới có thể đến bái phỏng vị đại sư đó?" Chung Thịnh biểu đạt ý nguyện của mình.

Fergelad mỉm cười vui vẻ, rất vừa lòng với lựa chọn của Chung Thịnh. Hơn nữa, điều này còn chứng minh sự cơ trí của Chung Thịnh.

Fergelad lấy ra một phong thư đã chuẩn bị tốt, trịnh trọng giao cho Chung Thịnh.

"Đại sư Ly Tâm là người bạn tương giao nhiều năm của tôi. Nếu cậu được ông ấy đánh giá cao, vậy chắc chắn sau này phát triển sẽ rất có lợi."

"Cảm ơn trưởng quan!"

"Cậu đã hoàn thành cuộc thi thăng cấp, thoát khỏi danh sách tân binh. Sau này nếu có cơ hội đến chiến khu của tôi, nhất định phải tới tìm tôi đấy." Thiếu tá cười tủm tỉm, đồng thời trả lại ấn không gian của chiếc Tê Giác cho Chung Thịnh.

"Tuân lệnh trưởng quan!" Chung Thịnh nhận lấy ấn không gian, chào thiếu tá, sau đó được hệ thống chuyển khỏi bản đồ của cuộc thi thăng cấp.

"Hoan nghênh bạn đã trở lại, Tinh Không Huyết Lang."

Khi Chung Thịnh mở mắt ra thì thấy mình đang đứng trước mặt cô tiếp tân xinh đẹp.

"Chúc mừng bạn đã thông qua khảo hạch. Quân hàm hiện tại của bạn là trung sĩ. Bạn có thể nhận nhiệm vụ cấp bậc tương ứng ở sảnh nhiệm vụ, cũng có thể thông qua các cuộc thi khác để chiến đấu với nhiều đối thủ." Cô cười tủm tỉm nói.

43. Chương 43

Editor: Nguyệt

"Không cần. Cảm ơn." Chung Thịnh nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm, anh đã ở trong mạng chiến đấu gần mười tiếng, đến lúc nghỉ ngơi rồi.

"Hoan nghênh bạn lần sau ghé thăm."

Chung Thịnh đăng xuất, ra khỏi đản thương. Ngoài cửa sổ, trời đã hửng sáng. Anh tắm qua loa một lát rồi thay bộ trang phục huấn luyện, chạy xuống dưới lầu, hướng về phía thao trường.

Trên đường, anh tính rủ cả Hạng Phi và Gerald đi chạy bộ sớm, nhưng sau khi nhìn cái mặt phù thũng như đầu heo của hai người, anh trầm mặc.

Mồ hôi …

Tuy anh biết Tần Hi Nhiên rất hung tàn, nhưng không ngờ lại tới mức này. Mới chỉ ngày đầu tiên thôi, mà đã đánh cho cả lớp năm mươi học viên thành đầu heo, à … nữ sinh thì khá hơn một chút, tuy cũng bị đánh rất thảm, nhưng tốt xấu gì mặt vẫn không sao.

"Các cậu làm cái gì mà chọc giận trưởng quan Tần?" Chung Thịnh nhíu mày.

Tần Hi Nhiên quả thật hung tàn, nhưng theo lý thuyết thì hắn ta sẽ không vô duyên vô cớ đánh cho đám học viên một trận tời bời. Trừ khi …

Lúc Gerald nghe hỏi vậy, hai mắt bỗng mơ hồ mất tự nhiên, còn Hạng Phi thì căm phẫn nhìn trừng trừng Gerald.

"Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?" Nhìn hai người như vậy, trong lòng Chung Thịnh đã mơ hồ đoán ra sự tình.

"Còn có thể là gì, ngay từ đầu trưởng quan Tần đã cho phép các học viên tùy ý khiêu chiến, nếu thắng có thể đưa ra một yêu cầu với anh ấy." Hạng Phi nghiến răng nghiến lợi.

"Khiêu chiến? Cho dù là vậy, anh ta cũng không đến nỗi đánh các cậu thành thế này." Chung Thịnh lại càng không hiểu, bằng vào hiểu biết của anh với Tần Hi Nhiên đời trước, tên kia chỉ buồn không có đối thủ luyện tập với mình, nay có học viên khiêu chiến, hắn phải vui mới đúng chứ?

"Phải, nếu chỉ khiêu chiến bình thường thì không có vấn đề gì." Hạng Phi phẫn nộ, "Nếu không có tên ngu ngốc nào đó vẻ mặt háo sắc, nói là nếu thắng thì trưởng quan Tần phải làm người yêu của hắn, chuyện đã không ra nông nỗi này."

Chung Thịnh: "…"

Toàn thân đều cảm thấy vô lực, thậm chí Chung Thịnh bắt đầu thấy bội phục Gerald. Cái loại tự tin mù quáng, không phân biệt rõ tình hình như cậu ta mà có thể sống đến bây giờ, chắc bố mẹ cậu ta phải vất vả lắm.

Lại nói, khó trách mặt Gerald còn thê thảm hơn cả Hạng Phi, dù rằng thể thuật của cậu ta nhỉnh hơn Hạng Phi một chút.

Gerald nói với vẻ tội nghiệp: "Tớ … sao tớ biết được là … trưởng quan Tần lại lợi hại như vậy."

Ai mà ngờ được vị huấn luyện viên trông như thiếu gia nhà họ Lâm (nhân vật trong 'Hồng lâu mộng') thật ra lại là một quả pháo, động phát liền nổ, đáng sợ hơn đây là pháo laser, một khi bắn ra không chết cũng tàn phế. Những ngày vừa huấn luyện vừa đùa giỡn mỹ nhân nay đã quá xa vời, hiện tại Gerald vô cùng hối hận, nếu biết trước trưởng quan Tần tàn bạo thế này thì thà cậu chọn trưởng quan Từ còn hơn.

Nhưng bây giờ thì …

Gerald không nhịn được rơi lệ đầy mặt, khảo hạch ngày đầu tiên đã đắc tội trưởng quan, sau ba tháng nữa, không biết cậu có còn cơ hội được nhìn thấy bầu trời sao ở tinh cầu Hải Lam không nữa …

Vỗ vai Gerald, Chung Thịnh lặng im không nói. Những lúc thế này, lời an ủi nào cũng là vô nghĩa. Tên cơ giáp hình người Tần Hi Nhiên ghét nhất là vẻ bề ngoài của mình, cái vẻ bề ngoài rất có tính lừa gạt đó thật sự là một gánh nặng với hắn. Cho nên, tất cả những câu nhằm vào bề ngoài của hắn đều bị xem là khiêu khích. Gerald vừa vặn chọc trúng yếu huyệt, không bị lột da đã là may rồi.

"À … tôi nghĩ … trưởng quan Tần không phải người công tư lẫn lộn, tuy có thể sẽ nghiêm khắc với cậu một chút, nhưng mà … nếu cậu làm tốt, thì việc thông qua kỳ khảo hạch không thành vấn đề."

Chung Thịnh gượng gạo nói một câu an ủi Gerald, sau đó quay sang nhìn Hạng Phi với vẻ mặt nghiêm túc: "A Phi, cậu nhất định phải giữ khoảng cách với Gerald. Cậu ta bây giờ đã bị trưởng quan Tần theo dõi rồi, cậu mà thân cận với cậu ta quá, chẳng may đắc tội trưởng quan thì không tốt đâu."

"Này này! Chung Thịnh! Cậu có ý gì hả? Tôi còn ở ngay bên cạnh đấy." Gerald dở khóc dở cười nhìn Chung Thịnh đang tận tình khuyên bảo Hạng Phi.

"Không có ý gì cả." Chung Thịnh làm vẻ mặt đương nhiên, "A Phi là anh em tốt của tôi, cậu đã bị tên cơ giáp hình người đó theo dõi rồi, không định liên lụy cả A Phi đấy chứ."

Mắt Gerald sáng rực, hoàn toàn không nắm được trọng điểm: "Cơ giáp hình người? Chậc chậc, cách gọi này không tồi, thật sự là rất thích hợp với trưởng quan Tần."

Chung Thịnh liếc mắt xem thường, không còn gì để nói: "Cậu im đi một lúc có được không, đây chỉ là chúng ta nói sau lưng thôi, nếu để trưởng quan Tần nghe được thì cậu xong đời."

Gerald bất giác rùng mình. Xem ra, ngày hôm qua Tần Hi Nhiên bùng nổ đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng cậu ta.

Không biết nghĩ tới cái gì, Gerald nói với vẻ mặt đáng thương: "A Thịnh … Cậu nói xem, có khi nào tớ sẽ chết trong tay trưởng quan Tần không?"

"À … Yên tâm, trong trường quân đội Đệ Nhất sẽ không xảy ra án mạng đâu." Chung Thịnh an ủi rất không có thành ý.

Nhất thời, Gerald thầm rơi lệ trong lòng: Chung Thịnh, có thật là cậu đang an ủi tớ không …

Bỏ qua tên ngốc trên đỉnh đầu mây đen dày đặc, ngồi xổm góc tường vẽ vòng tròn, Chung Thịnh một lần nữa nhắc nhở Hạng Phi phải chăm chỉ học tập trưởng quan Tần.

Ấn tượng của Gerald và Hạng Phi đối với Tần Hi Nhiên chỉ dừng lại ở kỹ thuật chiến đấu siêu quần. Nhưng Chung Thịnh biết, tên này tính tình táo bạo, thật ra lại rất có bản lĩnh. Nếu không, đời trước anh ta đã chẳng được ngài Ariel nhìn trúng.

Bởi vậy, tuy chỉ có ba tháng ngắn ngủi, nhưng nếu Hạng Phi và Gerald có thể đào móc được gì từ anh ta thì sẽ rất có lợi cho tương lai phát triển sau này.

Bên này, Chung Thịnh cẩn thận dặn dò Hạng Phi. Bên kia, Gerald ngồi xổm góc tường trồng nấm cũng dựng tai lên nghe lén.

Nói đùa, cậu có hơi kiêu ngạo tự đại, nhưng không phải ngốc. Chung Thịnh dường như khá hiểu về vị 'cơ giáp hình người' kia, dù cậu không biết cậu ta lấy tin tức ở đâu, cậu vẫn sẽ nghe theo, học hỏi. Không cần nhiều, chỉ cần đủ để cậu sống sót trong tay trưởng quan qua ba tháng là được rồi.

Còn về độ tin cậy của tin tức ư?

Chung Thịnh đã bao giờ lừa gạt anh em chưa?

Đáp án đương nhiên là chưa. Cho nên, dù tin tức của Chung Thịnh không chính xác trăm phần trăm, độ tin cậy chắc cũng khá cao.

Chung Thịnh làm như không phát hiện Gerald đang dựng tai nghe lén. Vốn dĩ anh cũng không định giấu cậu ta. Mấy tin tức này đều là anh đào ra từ trí nhớ kiếp trước, còn cái cớ mà anh nói với Hạng Phi là nghe được từ chỗ trưởng quan Từ. Dù sao hai người họ không thể đến tìm trưởng quan Từ để thẩm tra đối chiếu được, anh cứ thuận miệng mà nói thôi.

Nói một đống dài dòng lê thê, cuối cùng, Chung Thịnh nói với Hạng Phi rằng, bởi vì trưởng quan Tần tính tình không tốt, nếu xảy ra tình huống nguy cấp thì hãy đi tìm huấn luyện viên tên Ryan Phisto, chính là huấn luyện viên bị thiếu úy Từ thay thế trong đại lễ đường ngày đó. Chỉ cần trưởng quan Ryan xuất hiện, trưởng quan Tần sẽ khắc chế bản thân ngay lập tức.

Chung Thịnh trực tiếp bỏ qua ánh mắt nghi hoặc của Hạng Phi. Anh sẽ không nói cho Hạng Phi biết rằng sự tồn tại của Ryan đối với Tần Hi Nhiên giống như bình cứu hỏa vậy. Đời trước, qua quan sát, anh vẫn luôn cảm thấy giữa hai người này nhất định có gian tình …

Đuổi Hạng Phi và Gerald đi, Chung Thịnh một mình vào thao trường chạy bộ. Dù trời chỉ mới hửng sáng, người chạy bộ trong thao trường cũng không ít.

Xem ra, ngoài tài năng trời cho, cố gắng cũng là một trong những nguyên nhân giúp các học viên vào được trường quân đội Đệ Nhất.

"A, Chung Thịnh?"

Chung Thịnh vừa chạy được nửa vòng quanh thao trường, thì một giọng nói mang theo chút ngờ vực vang lên đằng sau.

44. Chương 44

Editor: Nguyệt

Anh dừng bước, quay đầu nhìn lại. Cách đó không xa có hai người đang chạy về phía anh, một trong số đó là Lâm Phỉ Nhi anh vừa quen biết hôm qua, còn một người là …

Đồng tử bỗng co rụt lại, trên người Chung Thịnh bộc phát ra khí thế hung ác như muốn cắn nuốt người khác. Anh mở trừng mắt nhìn bóng người thon thả yểu điệu đó, hai tay nắm chặt thành đấm, móng cứa vào lòng bàn tay.

Lâm Phỉ Nhi tới gần thì phát hiện có gì đó khác thường, do dự một hồi mới hỏi: "Chung Thịnh … cậu làm sao vậy?"

Chung Thịnh rũ mi, che đi sát khí trần trụi trong ánh mắt, trầm giọng nói: "Không có gì. Vừa mới tới trường quân đội Đệ Nhất, tối qua ngủ không quen lắm thôi."

"À." Lâm Phỉ Nhi mờ mịt gật đầu, sau đó lại phấn chấn lên: "Nói cũng phải, hôm qua tớ cũng ngủ không ngon, nhưng không phải vì lạ giường, chủ yếu là nhà trường trang bị đản thương cho chúng ta quá tuyệt vời, trực tiếp kết nối với mạng chiến đấu đó. Hà hà, tớ tốn cả đêm qua, vất vả lắm mới hoàn thành huấn luyện sơ cấp."

"Chúc mừng." Chung Thịnh cười cười, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt bình thản nhìn người đứng đằng sau Lâm Phỉ Nhi: "Sao không giới thiệu về cô bạn này một chút?"

"Đấy, cậu xem, suýt nữa là tớ quên mất." Lâm Phỉ Nhi ảo não cốc đầu mình, "Cô ấy là Elenna, Elenna Heideck, bạn cùng phòng của tớ. Thế nào, đẹp lắm đúng không?"

"Xin chào, tiểu thư Elenna." Chung Thịnh lễ phép chào hỏi cô.

"Xin chào, bạn Chung Thịnh." Elenna cười có vẻ ngượng ngùng, gương mặt hoàn mỹ không sứt mẻ lại càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Chung Thịnh thản nhiên nhìn Elenna, nhưng trong ánh mắt không có vẻ kinh ngạc, ngỡ ngàng trước sắc đẹp lộng lẫy. Điều này làm Lâm Phỉ Nhi đứng bên cạnh quan sát không khỏi mừng thầm.

Elenna Heideck, trưởng nữ của gia tộc Heideck, hoàn toàn xứng với danh xưng con cưng của trời. Cô không chỉ có vẻ ngoài xuất sắc được di truyền từ mẹ, mà còn có tính cách dịu dàng, thùy mị. Phàm là ai ở cùng cô đều cảm thấy cô là một người rất ôn hòa và tinh tế. Nói cách khác, bất kể là người có tính cách thế nào cũng khó lòng mà ghét được cô.

Lâm Phỉ Nhi ở cùng phòng với cô ấy có thể nói là cực kỳ may mắn. Bởi vì cô không ngờ rằng trưởng nữ của một gia tộc chính trị lớn lại chẳng hề kiêu kỳ, mà rất bình dị dễ gần.

Đương nhiên, ở cùng Elenna khá thoải mái, nhưng lại có một khuyết điểm. Đó là, có một cô bạn cùng phòng dung mạo xuất sắc như thế, viên ngọc nhỏ như cô bất đắc dĩ chỉ có thể làm nền.

Hiện tại, khó lắm mới có một người không để ý đến vẻ ngoài xinh đẹp cùng khí chất ôn hòa của Elenna, điều này làm cô không khỏi mừng thầm …

Khụ khụ, tuy cô có hơi hiếu thắng, nhưng đây tuyệt đối không phải ghen tỵ với Elenna, tuyệt đối không phải!

Chẳng qua, cùng là con gái, lại đứng chung với nhau, vậy mà cánh mày râu lại chỉ nhìn mỗi Elenna, làm cô thấy hơi bực mình thôi … Ừ, chỉ hơi hơi thôi!

"Cậu cũng đến chạy bộ à?" Chung Thịnh nhìn về phía Lâm Phỉ Nhi.

Lâm Phỉ Nhi gật đầu: "Ừ. Elenna nói chạy bộ buổi sáng mỗi ngày là cách rèn luyện tốt nhất, so với sử dụng máy móc thì thích hợp với cơ thể của chúng ta hơn nhiều."

Chung Thịnh rũ mắt, cười nhẹ: "Nói rất có lý."

"Hửm? Chung Thịnh, cậu cũng thấy rất có lý sao? Vậy thì chúng ta cùng chạy đi." Lâm Phỉ Nhi hào hứng.

"Không được." Chung Thịnh từ chối, "Tốc độ chạy của chúng ta không giống nhau, nếu tớ chạy chậm thì không đạt được hiệu quả rèn luyện."

Lâm Phỉ Nhi nói với vẻ thất vọng: "Là vậy à."

"Phỉ Nhi, bạn Chung Thịnh nói đúng đấy. Thể năng của con trai và con gái vốn khác nhau mà." Elenna dịu dàng khuyên giải.

"Ừ, được rồi." – Lâm Phỉ Nhi nhún vai – "Vậy lát nữa chúng ta cùng ăn sáng được chứ?"

"Xin lỗi, lát nữa tớ còn có việc." Chung Thịnh lại từ chối.

Lâm Phi Nhi nhất thời uể oải vô cùng, phất phất tay áo: "Được rồi được rồi, cậu đi làm việc của mình đi. Thật là, ngay cả mỹ nữ mời cùng ăn bữa sáng mà cũng từ chối nữa. Cho dù cậu không vừa mắt tớ, nhưng bên cạnh còn có một đại mỹ nhân đây này. Cậu có biết là bao nhiêu người muốn mời Elenna cùng dùng bữa mà cô ấy đều từ chối không hả?"

"Phỉ Nhi!" Elenna đỏ mặt, nhéo nhẹ tay Lâm Phỉ Nhi một cái, "Cậu nói bậy bạ gì thế!", nói xong còn trộm liếc Chung Thịnh một cái.

"Ai nha!" Lâm Phỉ Nhi cười, chạy mất: "Tớ nói thật mà! Cậu không thấy vừa rồi có rất nhiều con trai chầu chực dưới ký túc xá của chúng ta à, đều là chờ cậu cả đấy."

"Bọn họ … không phải chờ tớ mà." Elenna nhỏ giọng nói, nhưng rõ ràng là đang ngượng ngùng.

"Ha ha ha!" Lâm Phỉ Nhi ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, sau đó nghiêng đầu sang nhìn Chung Thịnh: "Cậu tin không?" Nói xong, không chờ Chung Thịnh trả lời đã tiếp: "Dù sao tớ cũng không tin."

Elenna cúi đầu, vò vò góc áo, xấu hổ không biết làm gì.

Cô vốn có vẻ ngoài xuất sắc, được rất nhiều người theo đuổi, nhưng đó không phải người mà cô muốn. Cô vẫn luôn tràn ngập khát khao với tình yêu, chỉ tiếc những người theo đuổi cô lại không phù hợp với khát khao ấy.

Gia cảnh của cô đã hạn chế đối tượng để kén chồng. Đó phải là một người cực kỳ xuất sắc, nếu không sẽ không được gia tộc chấp thuận. Vì vậy, cô cố gắng thi vào trường quân đội Đệ Nhất, hy vọng rằng có thể gặp được một nửa của mình ở đây.

Có thể tốt nghiệp trường quân đội Đệ Nhất, vậy gần như xác định được rằng học sinh này tương lai sẽ rất xán lạn. Một thanh niên tài giỏi nhường ấy, cho dù xuất thân thế nào cũng đều được gia tộc chấp thuận.

Chỉ trong hoàn cảnh này, Elenna mới có thể tự do lựa chọn bạn đời của mình. Mà qua lời kể của Lâm Phỉ Nhi, cô cũng có hứng thú với anh chàng đẹp trai lạnh lùng trước mặt.

Đối với mấy đề tài của con gái thế này, Chung Thịnh chỉ có thể im lặng đứng một bên mỉm cười. Nếu có Hạng Phi ở đây, ngay lập tức cậu ta sẽ nhìn ra vẻ mất kiên nhẫn trong mắt anh. Với sự chán ghét xuất phát từ đáy lòng, bản thân Chung Thịnh cũng thấy bất ngờ khi mình vẫn có thể mỉm cười nhìn bọn họ nói chuyện. Cơn đau từ lòng bàn tay truyền đến không một phút nào là không nhắc nhở anh rằng, ả đàn bà chết tiệt trước mắt chính là thủ phạm hại chết ngài Ariel đời trước. Sâu trong lòng anh, sát khí vẫn luôn rục rịch. Anh lo nếu không rời đi ngay, mình có thể không khống chế được, trực tiếp bẻ gãy cổ người phụ nữ đê tiện này.

"Hai người tán gẫu tiếp đi, tôi chạy bộ trước." Chung Thịnh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

"Hả? À, được." Lâm Phỉ Nhi gật đầu.

Chung Thịnh gật đầu với Elenna, sau đó tiếp tục chạy dọc theo thao trường.

Chạy được chừng hai trăm mét, lúc này Chung Thịnh mới thở dài một hơi, ánh mắt bỗng lạnh đi. Elenna chết tiệt!

Chẳng lẽ cô ta quen biết ngài Ariel từ khi còn học ở trường quân đội Đệ Nhất?

Lại nói, một người như thế sao lại trở thành vị hôn thê của ngài Ariel?

Năm đó, khi Chung Thịnh trở thành phó quan cho ngài Ariel, cô ta đã là vị hôn thê của Ariel. Vì thế, tuy Chung Thịnh thầm yêu Ariel, yêu đến mức tim muốn rỉ máu, anh vẫn đối xử với vị hôn thê của y nho nhã lễ độ, không có chỗ nào bất kính.

Ngài Ariel tất nhiên là rất hoàn mỹ, không một phụ nữ nào có thể xứng với trưởng quan của anh. Thế nhưng, ngài Ariel nhất định phải có một người vợ. Vì vậy, Elenna, người xuất sắc hơn trong số phụ nữ xứng tầm, được lựa chọn.

Chỉ là, không ai ngờ rằng một người phụ nữ thoạt nhìn ôn hòa dễ gần, tính cách dịu dàng lại đẩy ngài Ariel xuống vực sâu chết chóc. Nói thật, nếu không phải lúc trước Elenna khẩn cầu Chung Thịnh, có khi anh đã chẳng khuyên ngài Ariel tham gia buổi tiệc chết tiệt đó.

Vừa nghĩ tới chuyện ngày ấy, lửa giận trong lòng Chung Thịnh lại ngùn ngụt bốc cháy. Nhưng khi nghe Lâm Phỉ Nhi giới thiệu, Chung Thịnh lại giật mình.

Nguyệt: "Yêu đến mức tim muốn rỉ máu" … Mình có nên thêm thể loại "ngược tâm" vào không T^T Sao thấy đời trước anh Thịnh khổ sở quá à >.

45. Chương 45

Editor: Nguyệt

Heideck …

Sự kiện năm đó liệu có liên quan gì đến gia tộc Heideck đứng đằng sau Elenna không?

Xoa xoa huyệt thái dương, Chung Thịnh cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng phức tạp.

Lúc trước, khi vừa sống lại, anh chỉ nghẹn một bụng tức, muốn gặp lại ngài Ariel ngay lập tức. Nhưng, gặp lại rồi anh mới phát hiện, chuyện năm đó có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Đám người phục kích bọn họ ngày đó sử dụng một chiếc không hạm loại nhỏ của quân đội, không có dấu hiệu gì, khả năng lớn nhất là hạm đội đang giao chiến với quân đoàn V ở tinh vực hỗn loạn. Đương nhiên, không thể loại trừ khả năng đó là sát thủ được phái tới ám sát tướng quân Clifford. Bản thân ngài Ariel đã rất xuất sắc, lại là con trai độc nhất của tướng quân Clifford. Nếu ngài bị ám sát, thì đây tuyệt đối là một đả kích trí mạng đối với tướng quân.

Còn về phương diện khác, cuộc hôn nhân của Elenna và ngài Ariel có lợi cho cả hai gia tộc. Vì vậy, chung quy anh vẫn không hiểu, tại sao Elenna lại trợ giúp đối phương lập bẫy.

Những sự kiện tuôn ra trong đầu càng lúc càng nhiều. Chung Thịnh vẫn đang chạy, nhưng hai mắt lại mờ mịt, chỉ bước chân một cách máy móc.

Hiện tại, mọi cử động của anh đều theo bản năng, còn bộ não thì đang gắng sức suy tư, nghĩ xem vụ ám sát đời trước có lợi cho ai nhất.

Đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, Chung Thịnh hoàn toàn không chú ý tới mình đã quên che giấu. Lúc này, mỗi bước chạy của anh đều như được đo đạc chính xác, duy trì một khoảng cách rất tiêu chuẩn. Biên độ đong đưa của hai tay cũng không thay đổi. Mà cái tiêu chuẩn này chỉ được hình thành một cách tự nhiên sau khi chiến sĩ cơ giáp trải qua hàng trăm lần huấn luyện, cho ra một khoảng cách phù hợp với mình nhất.

Số người chạy bộ trong thao trường không ít, cho nên Chung Thịnh lẫn trong đó cũng không mấy thu hút.

Chẳng qua, những người cùng chạy trên thao trường rất khó phát hiện điểm đặc biệt của Chung Thịnh, còn vị lãnh đạo cực độ nhàm chán, sáng sớm đến ngồi xem học viên chạy bộ thì khác, vừa mừng vừa ngạc nhiên nhận ra điểm khác biệt ở Chung Thịnh.

Từ Kiều dùng ngón tay gõ màn hình, cười nói với Y Địch: "Này, cậu nhóc này rất khá."

Y Địch đứng phía sau Từ Kiều, vội vàng tìm số hiệu của người trên màn hình.

Số hiệu ở đây không chỉ ứng với năm học, mà còn đại diện cho thân phận học viên dự bị, cho biết ban đang trực thuộc hiện tại và số thứ tự trong ban.

"Ồ?" Y Địch ồ lên kinh ngạc: "Trưởng quan, cậu nhóc này hình như chính là người mà thiếu úy Từ Vệ Quốc chú ý."

"Vậy sao?" Từ Kiều nhíu mày, nhìn kỹ vào màn hình, phát hiện học viên đó đúng là người mà cháu mình cảm thấy hứng thú.

"Ha ha, xem ra lần này Vệ Quốc nhìn đúng người rồi."

Y Địch nhìn màn hình, mới đầu thì không nhìn ra có gì đặc biệt, nhưng khi Chung Thịnh chạy được khoảng hai mươi mét, anh mới kinh ngạc trợn tròn mắt.

"Sao hả? Nhìn ra rồi?" Từ Kiều cười ha hả nhìn Y Địch đang trố mắt.

"Tư thế chạy của cậu ta rất tiêu chuẩn, khoảng cách giữa các bước đều bằng nhau, ngay cả biên độ đong đưa cánh tay cũng gần như không đổi." Làm phó quan cho thượng tá Từ Kiều, Y Địch đương nhiên phải có mắt nhìn người. Chung Thịnh có thể làm ra tư thế chuẩn chỉ như vậy, chắc chắn là từng được huấn luyện chính quy.

"Ha ha, không chỉ có thế đâu. Cậu có biết động tác của cậu ta có nghĩa là gì không?" Từ Kiều nhìn bóng dáng Chung Thịnh trên màn hình, ánh mắt lộ rõ sự khen ngợi.

Y Địch lại nhìn hồi lâu, tiếc là không nhìn ra gì ngoài bước đi rất có quy luật của Chung Thịnh. Anh chỉ đành xấu hổ nhìn trưởng quan Từ Kiều: "Xin lỗi trưởng quan, tôi không nhìn ra gì khác."

Thượng tá Từ Kiều cũng không trách anh, chỉ cười ha hả, vỗ vai Y Địch: "Đó cũng là bình thường. Cậu là văn chức, không biết nhiều về phương diện điều khiển cơ giáp cũng không có gì lạ. Nhưng, cậu nghĩ lại xem, khi cậu gặp anh tôi, anh ấy đi đường thế nào?"

Y Địch từng gặp tướng quân Từ Hoa vài lần, nhưng không chú ý lắm đến tư thái lúc đi đường của ngài. Hiện tại nghe trưởng quan Từ nói vậy, cẩn thận nhớ lại, anh mới kinh hãi trừng lớn mắt. Bởi vì, anh phát hiện, tư thái lúc đi đường của tướng quân Từ Hoa có phần tương tự như tư thái lúc chạy bộ của Chung Thịnh.

Sao có thể như vậy??

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Y Địch, Từ Kiều không nhịn được cười phá lên: "Sao thế? Quá kinh ngạc? Cảm thấy tư thái của anh trai tôi với cậu thanh niên này rất giống nhau đúng không?"

"Khụ khụ … không … không phải …" Y Địch nói với vẻ xấu hổ.

Nói đùa, dù thế nào, anh cũng không thể đem tướng quân Từ Hoa ra so với một học viên dự bị chưa được tính là sĩ binh chính thức được. Đây quả thật là một sự sỉ nhục.

"Ha ha, nếu cậu có cơ hội nhìn anh tôi chạy, cậu sẽ nhận ra cách họ bước chân và biên độ đung đưa vai cùng cánh tay gần như giống hệt nhau."

"Tại sao lại như vậy?"

"Bởi vì cơ giáp." Từ Kiều thu lại nụ cười trên mặt, nhìn bóng Chung Thịnh trên màn hình, chậm rãi nói: "Có thể hình thành thói quen như vậy, cậu ta tối thiểu phải có kinh nghiệm điều khiển cơ giáp năm năm."

"Không thể nào …" Y Địch giật mình, "Năm nay cậu ta mới mười tám tuổi, khó mà tin được cậu ta bắt đầu lái cơ giáp từ năm mười ba tuổi."

Nói đến đó, anh nhíu mày: "Hơn nữa, cậu ta xuất thân là trẻ mồ côi, không có cơ hội được điều khiển cơ giáp."

"Tôi cũng không biết nữa." – Từ Kiều lắc đầu – "Nhưng tư thế này chắc chắn chỉ những chiến sĩ lái cơ giáp dày dạn kinh nghiệm mới có thể làm ra một cách không chủ định. Cho dù không phải năm năm, ít nhất cũng là ba năm."

Không biết nghĩ tới cái gì, Từ Kiều bỗng mỉm cười: "Hoặc là …"

"Hoặc là cái gì ạ?" Y Địch rất ngạc nhiên.

Từ Kiều nhìn anh: "Hoặc là cậu ta là một thiên tài, cơ thể tự hình thành phản ứng với việc điều khiển cơ giáp."

"Hả … không thần kỳ như thế chứ?"

"Ai biết được?" Từ Kiều nhìn Chung Thịnh: "Điều tra cẩn thận tư liệu của cậu ta đi, xem có gian dối gì không."

"Vâng, thưa trưởng quan!" Y Địch vội đáp, sau đó lập tức gửi thông tin. Rất nhanh, một ngành nào đó trực thuộc trường quân đội Đệ Nhất bắt đầu kiểm tra lại tư liệu về bối cảnh của Chung Thịnh.

"Nếu bối cảnh xuất thân của cậu ta không có vấn đề gì bất thường, thì không chừng Vệ Quốc thật sự đã tìm ra được một học viên tinh anh." Từ Kiều cười khẽ.

Y Địch nghe vậy kinh ngạc, không dám tin nhìn vào hình ảnh của Chung Thịnh trên màn hình. Chẳng lẽ … cậu ta thật sự có thể trở thành học viên tinh anh?

Chung Thịnh tất nhiên là hoàn toàn không biết gì về những chuyện xảy ra trong phòng giám sát. Cho nên, anh cũng không biết tư liệu về mười tám năm cuộc đời của mình, từ lúc sinh ra đến giờ, đã bị lật tung lại một lượt, kể cả số lần tè dầm …

Kết quả điều tra đương nhiên là không có vấn đề gì. Dù sao, tư liệu về mười tám năm sinh sống của Chung Thịnh chắc chắn là không có vấn đề gì, cái chuyện chết đi sống lại này đâu phải ai cũng gặp được.

Thế là, dưới tình huống Chung Thịnh hoàn toàn không biết gì, số người chú ý đến anh lại tăng thêm một.

(Chung Thịnh: Hả, sao những người chú ý đến tôi đều họ Từ?)

Đơn giản chạy quanh thao trường vài vòng, tâm trạng kích động vì gặp lại Elenna cũng đã bình thường trở lại. Không có hứng chạy tiếp, Chung Thịnh trực tiếp đi căn tin mua bữa sáng.

Sau khi mua bữa sáng mà ngài Ariel chắc hẳn sẽ khá hài lòng, trên đường về, Chung Thịnh lại phát sầu: chuẩn bị bữa sáng cho ngài Ariel đã thành thói quen rồi, nhưng mà … lấy thân phận bạn học hiện tại, làm như thế liệu có bất thường không? Dù gì bây giờ quan hệ của hai người là ngang hàng, anh nóng lòng muốn có được sự tín nhiệm của ngài Ariel, nhưng hành vi trắng trợn này có khi nào sẽ phản tác dụng?

Chung Thịnh vô cùng rối rắm, lo lắng về vấn đề này. Nhưng khi về tới phòng ngủ, anh phát hiện mối lo của mình thật vớ vẩn. Bởi vì ngài Ariel vô cùng bình tĩnh nhận lấy phần ăn sáng anh mang về, sau đó dùng quang não chuyển qua cho anh một khoản tiền, cuối cùng, dùng giọng điệu bình thản nói rằng: tôi dậy hơi muộn, sau này bữa sáng đành nhờ cậu vậy.

Nhìn khoản tiền không nhỏ mà ngài Ariel chuyển sang, Chung Thịnh dở khóc dở cười. Ngài Ariel không thích dậy sớm, chuyện này anh đã biết từ lâu. Nhưng … số tiền này là thế nào? Hơn nữa, hình như anh lại tìm về một phần công việc của đời trước. Đây có phải ám chỉ rằng, ở một mức độ nào đó, ngài Ariel bắt đầu tin tưởng mình lần nữa?

Một vấn đề nữa lại nảy sinh, Chung Thịnh tiếp tục rối rắm.

Ariel biết Chung Thịnh đang rối rắm trong lòng, nhưng lại không tài nào hiểu được. Theo hắn nghĩ, đời trước vốn đã quen được Chung Thịnh cẩn thận chăm sóc, hiện tại dù là bạn học, nhưng mua bữa sáng cho mình cũng đâu phải vấn đề gì lớn? Với lại, hắn có trả tiền mà, đâu tính là bóc lột cấp dưới? Vậy vẻ mặt Chung Thịnh như thế rốt cuộc là làm sao?

Lúc này, ngài Ariel hoàn toàn không để ý đến, nếu hiện tại người ở cùng hắn không phải Chung Thịnh mà là một bạn học xa lạ, thì đừng nói là thay hắn mua bữa sáng, chỉ sợ hơi tới gần một chút thôi là bị khí lạnh trên người hắn tẩy rửa toàn thân rồi.

Một người mới gặp hôm qua, sao có thể nhanh chóng trở nên quen thuộc?

Tác giả:

Mọi người có cảm thấy chương hôm nay dài hơn không??? (Mà câu này sao nghe cứ kỳ kỳ nhỉ ….)

[] Bất tri bất giác, Chung Thịnh đã bị rất nhiều người âm thầm chú ý đến.

Lại nói đến ngài Ariel, sơ hở của ngài cũng không ít đâu, chẳng qua trong mắt Chung Thịnh thì tất cả những thứ đó đều bị xem nhẹ thôi. Ngài chính là vị thần vĩ đại! Sẽ không phạm bất kỳ sai lầm nào! Nếu phạm sai lầm xin xem lại điều trên!

46. Chương 46

Editor: Nguyệt

Ariel Clifford trời sinh tính tình lãnh đạm, điều này làm hắn không dễ dàng chấp nhận sự tiếp cận của người khác. Đời trước, để có thể trở thành phó quan hắn tín nhiệm nhất, Chung Thịnh đã phải mất chừng ba năm.

Ariel không để ý rằng mình đã lộ sơ hở. Dù sao hắn đã rất quen thuộc với Chung Thịnh, quá quen, nếu không phải vì còn hoài nghi hành vi đời trước của Chung Thịnh, không chừng hắn đã dứt khoát ngả bài với đối phương.

Mà Chung Thịnh, bình thường thì rất chu đáo, nhưng động đến vấn đề liên quan tới ngài Ariel là anh lại trở nên ngốc nghếch ở một mức độ nào đó.

Thế là cơ hội để khai quật ra bí mật của ngài Ariel cứ như vậy bị Chung Thịnh bỏ qua.

Những ngày sau đó dường như là một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại: buổi sáng dậy chạy bộ sớm, sau đó trở về mua một phần ăn sáng cho ngài Ariel sáng học văn hóa và kỹ thuật chiến đấu, trưa ăn cơm với ngài Ariel, Hạng Phi cùng Gerald, nghe bọn họ kêu ca phàn nàn về Tần Hi Nhiên chiều huấn luyện tinh thần lực và điều khiển cơ giáp. Còn về hiện tượng nôn mửa … giằng co suốt gần một tuần, nhóm học viên cuối cùng cũng khắc chế được. Cho dù sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, ít nhất thì thiếu úy Từ không cần liên hệ với phòng y tế chuẩn bị dịch dinh dưỡng nữa.

Cứ thế, một tháng ngắn ngủi trôi qua, các học viên dự bị nghênh đón lần khảo nghiệm đầu tiên của mình.

"Khảo hạch?"

"Đúng thế." Từ Vệ Quốc mặt không chút thay đổi nhìn các học viên dự bị kinh ngạc ngỡ ngàng.

Chậc chậc, thầm lắc đầu trong lòng, tuy học viên ở ban của hắn nhìn tổng thể thì khá tốt, tiếc là … theo tiêu chuẩn mà trường Đệ Nhất đề ra, số người thông qua lần khảo hạch đầu tiên chỉ e chưa được một nửa.

Một nữ sinh phản ứng tương đối mau, vội vàng hỏi: "Trưởng quan, lần khảo hạch này … nếu không qua thì sao ạ?"

Từ Vệ Quốc thản nhiên trả lời: "Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là đóng gói về nhà."

Nghe vậy, đại đa số các học viên đều có vẻ bình tĩnh. Dù sao bọn họ cũng đã sớm biết, không thông qua khảo hạch đóng gói về nhà là chuyện bình thường.

"Trưởng quan Từ, xin hỏi, nội dung khảo hạch là gì?" Ariel nhìn thẳng Từ Vệ Quốc.

Từ Vệ Quốc mỉm cười: "Đừng lo, nội dung lần khảo hạch này thật ra rất đơn giản. Ừm … ít nhất thì về mặt lý thuyết là đơn giản."

Các học viên không khỏi thầm phỉ nhổ trong lòng. Trưởng quan Từ mà nói đơn giản thì chắc chắn là không đơn giản. Trong một tháng này, nhận thức của học viên ban số sáu về độ vô sỉ của trưởng quan Từ đã đạt đến một tầm cao mới.

"Lần khảo hạch này sẽ được tiến hành trên mạng chiến đấu. Nói đến đây …" Từ Vệ Quốc mỉm cười nhìn các học viên: "Mọi người đều biết mạng chiến đấu cả chứ?"

"Biết, thưa trưởng quan." Các học viên đồng thanh trả lời.

"Cũng đúng nhỉ." Từ Vệ Quốc gãi mũi: "Trong phòng ngủ của mọi người ở ký túc xá đều có bố trí đản thương loại mới nhất, kết nối trực tiếp với mạng chiến đấu."

Từ Vệ Quốc lại tươi cười, để lộ hàm răng trắng bóc của mình: "Nói đến mạng chiến đấu, chắc mọi người đều lập tài khoản cho mình rồi đúng không? Cuộc khảo hạch ngày mai sẽ được tiến hành dựa trên tài khoản trên mạng của các bạn."

Các học viên bỗng thấy lạnh sống lưng, có cảm giác không ổn.

"Được rồi, tan học." Sau khi để lộ ra tin tức đủ nhiều, Từ Vệ Quốc dứt khoát rời khỏi phòng học, để lại đám học viên lo lắng, bất an đứng nhìn nhau.

"Chung Thịnh, cậu có nắm chắc về cuộc khảo hạch ngày mai không?" Fredia hỏi với vẻ bất an. Lúc còn ở tinh cầu Hải Lam, cậu luôn cho rằng mình lúc nào cũng xứng với danh hiệu con cưng của trời, cho nên rất tự tin rằng mình có thể vào được trường quân đội Đệ Nhất. Nhưng sự tự tin tuyệt đối này đã bị bào mòn sau một tháng huấn luyện.

Biết làm sao được, ai thông qua lần khảo hạch đầu tiên của trường quân đội Đệ Nhất đã được xem là nhân vật nổi tiếng rồi. Bằng vào tư chất của cậu, ở tinh cầu Hải Lam thì không nói làm gì, nhưng khi đến Đệ Nhất, cậu kinh ngạc phát hiện người giỏi hơn mình nhiều vô số kể. Với thành tích thi vào trường Đệ Nhất của cậu, trong số học viên dự bị chỉ tính là trung bình, còn lâu mới thuộc hàng đầu như cậu tưởng. Thậm chí, trong khi huấn luyện, cậu cũng không phải người biểu hiện xuất sắc nhất. Đả kích lớn như thế, gần như đánh nát sự kiêu ngạo của cậu. Nếu không phải Chung Thịnh kịp thời phát hiện, khuyên giải an ủi cậu một phen, không chừng cậu đã cam chịu, sớm bị đào thải rồi.

Sau lần khuyên giải đó, Fredia vô cùng cảm kích Chung Thịnh. Hơn nữa, cậu còn được Chung Thịnh dạy cho một vài bí quyết, thành tích dần tăng lên.

"Không biết." Chung Thịnh lắc đầu, vẻ mặt trầm trọng. Anh thật sự không tưởng tượng ra được là dạng khảo hạch gì mà lại tiến hành trên mạng chiến đấu. Nếu bảo bọn họ thi đấu cơ giáp trên mạng chiến đấu, thì quá khó. Bọn họ đã trải qua một tháng huấn luyện, nhưng trên thực tế, khả năng điều khiển cơ giáp vẫn còn rất kém. Các trưởng quan mà muốn xem xiếc, có khi học viên sẽ thỏa mãn được yêu cầu của họ.

"Vậy làm sao bây giờ." Fredia cũng buồn bực. Thành tích của cậu bây giờ xem như được xếp vào tốp một, ngoài kỹ thuật chiến đấu có hơi kém, cả lý luận, tinh thần lực và điều khiển cơ giáp đều rất khá. Nhưng cậu thật sự lo lắng về kỳ khảo hạch mà mình hoàn toàn không biết gì này.

Là con trai của trưởng quan chấp chính tinh cầu Hải Lam, nếu cậu bị đuổi khỏi trường Đệ Nhất, hoặc bị đề cử đi trường quân đội khác, chắc phụ thân sẽ mất hết mặt mũi.

Ariel đứng bên cạnh Chung Thịnh thản nhiên nói: "Không cần lo lắng, cuộc khảo hạch ngày mai chắc là không có vấn đề gì."

"Sao? Ariel, cậu biết nội dung của cuộc khảo hạch à?" Fredia kinh ngạc.

Ariel lạnh lùng nhìn cậu: "Tôi đương nhiên không biết nội dung cuộc thi, cũng không biết tiên tri." Nói xong, lại liếc mắt nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh nghe Ariel nói đến 'tiên tri', lòng bỗng giật thót. Đến khi ngẩng đầu nhìn vào mắt Ariel, anh lại càng thấy bồn chồn bất an. Không biết có phải là ảo giác không, chung quy anh vẫn thấy sau đôi mắt

màu lam bạc kia mơ hồ che giấu điều gì đó.

Ariel thu lại tầm mắt, nói: "Nếu trưởng quan Từ đã nói là đơn giản, thì chắc là sẽ đơn giản. Anh ta trông có vẻ không đứng đắn, nhưng chưa từng lừa chúng ta chuyện gì."

Cả Chung Thịnh và Fredia đều sửng sốt, sau đó mới tỉnh ngộ. Quả thật trưởng quan Từ rất không đáng tin, thỉnh thoảng lại đùa giỡn bọn họ, nhưng cùng lắm chỉ dùng mấy tiểu xảo trong ngôn từ thôi. Còn bảo anh ta từng lừa bọn họ chưa ư? Cẩn thận nghĩ lại thì đúng là chưa.

Ariel chậm rãi nói: "Nếu anh ta nói là đơn giản, thì chắc sẽ đơn giản."

Bởi vì có ký ức đời trước, Ariel đương nhiên biết được nội dung của cuộc khảo hạch ngày mai. Nói thật, nội dung đơn giản đến mức khó mà tin nổi, nhưng chính nội dung đơn giản kiểu ấy lại đào thải gần một phần ba số học viên dự bị.

Giương mắt nhìn Chung Thịnh, Ariel không hề nghĩ Chung Thịnh sẽ bị loại sau cuộc khảo hạch. Hai người ở chung với nhau gần một tháng, hắn biết rõ, mỗi ngày sau khi ăn tối, Chung Thịnh lại đăng nhập vào mạng chiến đấu tiến hành huấn luyện. Với cường độ như thế, cộng thêm kinh nghiệm đời trước, nếu Chung Thịnh vẫn còn là tân binh thì Ariel sẽ trực tiếp lôi vũ khí ra đập chết anh.

Còn Fredia có thể thông qua cuộc khảo hạch hay không ư?

Không liên quan đến hắn.

Về bản chất, Ariel là người rất lãnh đạm. Đời trước, Chung Thịnh tốn gần ba năm mới trở thành phó quan hắn tin tưởng nhất. Còn Fredia, hiện tại cùng lắm chỉ là 'bạn học có quen biết', mà đây chẳng qua là nhờ phúc Chung Thịnh mới được, không thì ai thèm quen cái tên không có gì xuất sắc như thế.

Nếu Fredia biết nhận xét của Ariel về mình, nhất định sẽ rơi lệ đầy mặt.

Bởi vì quen biết với Chung Thịnh, cậu tự nhận rằng mình khá thân với Ariel. Ai ngờ, địa vị của cậu trong lòng Ariel chỉ nhỉnh hơn người xa lạ một chút. Mà bình thường, Ariel vẫn duy trì thái độ lịch sự, lễ phép.

Nói tóm lại, những người không đủ thực lực về cơ bản sẽ không được ngài Ariel chú ý. Trước mắt, Fredia là một trong số rất nhiều người 'không đáng chú ý' đó.

"Hy vọng ngày mai có thể thuận lợi thông qua." Fredia vẫn không yên tâm lắm. Dù lần trước Chung Thịnh đã khuyên giải, cậu cũng lập lại niềm tin, tiếc là vẫn chưa củng cố cho vững chắc.

"Chắc chắn không có vấn đề gì." Chung Thịnh cười vỗ vai cậu.

Fredia cũng cười, trong nụ cười thêm vài phần tự tin.

"Tôi đói." Ariel nhìn hai người cười với nhau, không hiểu sao bỗng thấy khó chịu.

Chung Thịnh rõ ràng là phó quan của hắn, vậy mà trước mặt hắn lúc nào cũng làm vẻ mặt nghiêm túc, còn với người khác thì tươi cười. Đối đãi khác biệt như thế làm Ariel thấy không thoải mái.

"À, tôi nhớ thực đơn của căn tin hôm nay có món bò bít-tết, nếu chúng ta đến chậm thì hết mất." Chung Thịnh đột nhiên nhớ ra, vội vàng chạy đến căn tin. Nếu anh nhớ không lầm, ngài Ariel khá là thích món bò bít-tết.

Tác giả:

Xong đời rồi, đường đường là con trai của trưởng quan chấp chính tinh cầu Hải Lam, nay lại triệt để trở thành đàn em của Chung Thịnh. Thật đúng là bi kịch …

Nhưng mà … cậu chiếm lấy sự chú ý của Chung Thịnh như thế, không sợ ngài Ariel khó chịu, âm thầm trả thù sao?

Nếu thật sự như thế, thì không còn là bi kịch nữa, mà là thảm kịch …

Fredia à, phải biết quý trọng sinh mạng của mình nha.

47. Chương 47

Editor: Nguyệt

Thấy chỉ một câu nói của mình đã hấp dẫn được sự chú ý của Chung Thịnh, Ariel nhếch miệng lên một góc nhỏ khó mà phát hiện. Quả nhiên, phó quan của mình vẫn nên phục vụ mình. Còn những người không liên quan khác …

Hắn nhìn lướt qua Fredia.

Fredia bỗng rùng mình, quay đầu nhìn xung quanh, ngoài Ariel đi đằng trước ra thì không còn ai khác.

Chẳng hiểu ra làm sao, Fredia gãi mũi oán thầm: có người mắng mình sao?

Bởi vì Từ Vệ Quốc cho tan sớm, nên dù nán lại ở phòng học hồi lâu, nhóm Chung Thịnh đến căn tin vẫn không muộn lắm.

Sau khi thưởng thức bữa tối ngon lành, ba người tách ra trở về phòng.

Ariel và Chung Thịnh ở cùng phòng, đương nhiên là đi cùng nhau. Mà sau khi về đến ký túc xá, Ariel đột nhiên đưa ra đề nghị gặp mặt trong mạng chiến đấu với Chung Thịnh.

Yêu cầu của ngài Ariel, Chung Thịnh đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Anh biết ngài Ariel trời sinh tính lãnh đạm, cho nên mỗi buổi chiều sau khi học xong, ngoài thời gian cố định uống trà bưởi, anh sẽ không chủ động đến quấy rầy ngài Ariel. Mà bình thường lúc nói chuyện, hai người chưa từng đề cập đến mạng chiến đấu, anh không nghĩ đối phương lại muốn gặp mình trên mạng.

Nhưng, sau khi đăng nhập, nhìn tên tài khoản của mình trên mạng, anh bỗng cứng người.

Ng … nguy rồi!!

Anh biết tên trên mạng của ngài Ariel là Tinh Không Giảo Lang. Một khi cái tên Tinh Không Huyết Lang của anh xuất hiện … cái này thật sự là … quá thân mật.

Nếu bọn họ là hai người xa lạ, thì còn có thể nói là trùng hợp. Nhưng hai người lại quen biết nhau, thậm chí ở cùng một phòng trong ký túc xá, không biết ngài Ariel nhìn đến cái tên này sẽ nghĩ thế nào.

Nhìn nhân vật giả thuyết đã đạt tới quân hàm thiếu úy của mình, Chung Thịnh đột nhiên đau đầu vô cùng. Chẳng lẽ anh phải xóa tài khoản, lập lại cái khác?

"Chết, muộn rồi."

Hai người đã hẹn trước địa điểm gặp mặt. Vốn dĩ đăng nhập xong sẽ đến ngay, nhưng Chung Thịnh đứng ngẩn người một hồi nên tới muộn.

Trên trán toát ra vài giọt mồ hôi lạnh. Ngài Ariel ghét nhất ai đến muộn.

Chung Thịnh bất chấp lo lắng ngài Ariel sẽ có suy nghĩ gì khi nhìn thấy tên mình, vội vội vàng vàng chạy đến địa điểm hai người hẹn gặp ở sảnh Cơ Giáp.

Sau khi vọt vào đại sảnh, Chung Thịnh nhìn quanh một vòng, rất nhanh tìm được một nhân vật giả thuyết diện mạo bình thường.

"Xin lỗi Ariel, tôi đến muộn."

Người mang tên Tinh Không Giảo Lang quay đầu lại nhìn anh, nhìn đến cái tên trên đầu anh thì nhướn mày nghiền ngẫm: "Hai chúng ta thật có duyên, không những ở cùng phòng ký túc xá, mà ngay cả tên tài khoản trên mạng cũng tương tự nhau."

Chung Thịnh không kìm được đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Chắc là trùng hợp …"

"Ồ –" Ariel nhìn anh với ánh mắt thâm thúy: "Quả là trùng hợp. Thế này chúng ta mà đi chung với nhau, có khi người ta lại hiểu nhầm là tình nhân."

Hiếm lắm Ariel mới nói được một câu đùa, nhưng hắn không biết rằng lời nói đùa của mình đã làm Chung Thịnh sợ tới mức tim suýt nhảy ra ngoài.

Tình … tình nhân cái gì … ngài Ariel đang nói gì vậy …

Vì một câu đó mà não Chung Thịnh cứ xoắn cả lại, mặt đỏ bừng bừng. Thậm chí, anh bắt đầu hoài nghi rằng ngài Ariel đã biết tâm tư xấu xa của mình.

Nguyệt: Ko xấu xa chút nào đâu anh, yêu thầm là đáng trân trọng lắm.

"Đi thôi. Chúng ta đi làm nhiệm vụ." Ariel không hề chú ý tới Chung Thịnh có điều bất thường.

Nhưng Chung Thịnh nửa ngày sau vẫn chưa tỉnh táo lại, Ariel gọi vài lần anh mới kịp phản ứng.

"Cậu làm sao thế?" Ariel nhìn anh với vẻ khó hiểu. Theo hiểu biết của hắn về Chung Thịnh, cậu phó quan này chưa bao giờ ngẩn người khi nói chuyện với hắn, đừng nói chi là ngây ngẩn nghiêm trọng như ngày hôm nay. Điều này khiến hắn có cảm giác địa vị của mình trong lòng Chung Thịnh đang giảm xuống.

Bây giờ cậu ta không còn là phó quan của mình, không nhất thiết chuyện gì cũng phải vây lấy mình. Biết thì biết thế, nhưng khi Chung Thịnh làm vậy thật, Ariel vẫn thấy không thoải mái, cảm giác như một thứ đồ gì đó vốn thuộc về mình nay lại muốn chạy trốn.

Chung Thịnh nhìn Ariel đứng đối diện mình vẻ mặt khó chịu, xấu hổ nói: "A, xin lỗi, lúc nãy tôi không chú ý."

"Ừ." Ariel gật đầu, mặt không biểu hiện gì. Được rồi, hắn thừa nhận, về địa vị của mình trong lòng Chung Thịnh, hắn có chút cố chấp. Rõ ràng đã nhắc nhở bản thân, cậu ta không còn là phó quan của mình nữa, nhưng không hiểu sao chuyện khó chịu này vẫn xảy ra.

Dù bình thường mặt Ariel vẫn không có biểu hiện gì, Chung Thịnh lại luôn nhìn ra cảm xúc chân thật đằng sau lớp mặt nạ bình tĩnh đó. Ví dụ như hiện tại, anh biết tâm trạng ngài Ariel đang không tốt. Tuy chẳng biết là vì nguyên nhân gì, anh lại cảm thấy … hình như có liên quan đến mình?

Lặng lẽ củng cố lại tinh thần, Chung Thịnh nhớ rất rõ, có một lần anh giao đấu với Tần Hi Nhiên, bị hắn ta đánh cho sưng cả mặt, kết quả trưởng quan Ariel bất mãn, lệnh cho bộ đội thân vệ của mình – cũng chính là đội quân Tần Hi Nhiên phụ trách – đi dọn dẹp một hành tinh nhỏ hẻo lánh. Trời mới biết cái hành tinh nhỏ đó có tác dụng gì với quân đội. Trên đó chẳng có cái gì, ngoài vô vàn sâu …

Đúng, bạn không nhìn lầm đâu, chính là sâu, còn là loại thô thô, mềm mềm, trên mình mọc đầy lông. Đương nhiên, loại sâu ở trên hành tinh nhỏ đó lớn hơn sâu trong khái niệm của người bình thường một chút … Ừ, đại khái cao khoảng một mét, dài bảy tám mét, thoạt nhìn có hơi tởm.

Khi nhận được nhiệm vụ này, Tần Hi Nhiên rơi lệ đầy mặt. Nguyên nhân cực kỳ đơn giản, hắn ghét nhất là sâu. Hơn nữa, trên hành tinh nhỏ đó chẳng có tài nguyên gì có thể khai thác, mấy con sâu thì không có tính uy hiếp, hắn thật sự không hiểu, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà ngài Ariel lại ngứa mắt đám sâu đó.

Ba tháng sau, lũ sâu trên hành tinh nhỏ đó đã bị đội cơ giáp Tần Hi Nhiên chỉ huy diệt sạch không chừa một con. Mà sau khi trở về, Tần Hi Nhiên gầy hẳn đi, vẻ mặt tiều tụy đến mức làm người ta ngỡ ngàng.

Hồi tưởng lại bộ dạng thê thảm của Tần Hi Nhiên lúc ấy, Chung Thịnh không nhịn được bật cười. Giờ nhớ lại mới thấy, ngài Ariel đúng là một người bao che khuyết điểm. Tần Hi Nhiên cũng là cấp dưới của ngài, nhưng hiển nhiên, giữa phó quan và Tần Hi Nhiên, ngài vẫn nghiêng về phía phó quan nhiều hơn.

"Cậu đang cười gì đấy?" Ariel bất mãn nhíu mày. Trạng thái đột ngột chuyển hóa từ 'đời trước Chung Thịnh lúc nào cũng chú ý đến nhu cầu của mình' sang 'ngẩn người ngay trước mặt mình', hai thái cực hoàn toàn khác nhau làm ngài Ariel càng thêm bất mãn.

"À, xin lỗi, chỉ là tôi chợt nhớ lại một chuyện rất thú vị." Trong đầu hiện lên bộ dạng tiều tụy của Tần Hi Nhiên, Chung Thịnh cười xấu xa.

"Ồ?" Trong mắt Ariel hiện lên vẻ nguy hiểm. "Nói nghe thử xem."

"À …" Chung Thịnh nghĩ một lát rồi nói: "Là thế này, tôi có một người bạn, cậu ta rất ghét sâu. Sau đó, có một ngày … thầy giáo lệnh cho cậu ta đi quét dọn một vùng đất, mà trên đó lại tràn đầy sâu. Cậu ta không thể cãi lời thầy giáo, buộc lòng phải đi. Đến khi trở về, cậu ta trông rất tiều tụy. Tôi chỉ là đột nhiên nhớ lại bộ dạng cậu ta lúc đó … không nhịn được bật cười."

"Vậy sao? Người bạn đó của cậu thật đáng thương." Ariel lảng mắt sang chỗ khác, bình thản nói: "Nhưng mà … thầy giáo của các cậu cũng thật quá đáng, biết cậu ta ghét sâu còn bắt phải …"

"… Thầy giáo của chúng tôi làm vậy đương nhiên là có nguyên nhân." Chung Thịnh ngắt lời Ariel. Đời trước, đó là một trong số ít những ký ức quý báu về những lần ngài Ariel che chở anh. Anh không muốn bất kỳ ai bình phẩm về chuyện này, cho dù người trước mặt cũng là ngài Ariel.

"Nguyên nhân gì?" Ariel rũ mắt.

"Bởi vì lúc giao đấu tôi bị cậu ta đánh bị thương." Chung Thịnh trả lời mà không hề xấu hổ.

"Nói cách khác, thầy giáo thiên vị cậu." Ariel nói đầy thâm ý.

"Đúng … đúng vậy." Chung Thịnh cố hết sức khống chế biểu cảm trên mặt, không để mình lộ ra vẻ đắc ý.

"Vậy nhất định là vì cậu rất được thầy giáo quý." Ariel nói với vẻ nghiền ngẫm.

Hắn cũng có ấn tượng sâu sắc về sự kiện lần đó, dù sao đấy cũng là lần hiếm hoi hắn lấy việc công làm việc tư. Nhưng, giờ nghĩ lại, dường như hắn che chở Chung Thịnh hơi quá đà. Lúc ấy, Tần Hi Nhiên cũng là cấp dưới của hắn, nếu người bị đánh sưng mặt là người khác, nhất định hắn sẽ không phạt nghiêm trọng như thế.

Chẳng lẽ … vì Chung Thịnh là phó quan tri kỷ của mình, cậu ta xin nghỉ phép do mặt bị thương, hại mình phải tạm thời tìm người khác đến thay, mà người đó lại không theo kịp bước đi của mình, kết quả là tâm trạng không tốt, cho nên giận chó đánh mèo, phạt Tần Hi Nhiên?

Ariel hồi tưởng lại chuyện xảy ra đời trước, chợt cảm thấy có điều gì đó đã bị mình bỏ qua.

"Ariel?" Chung Thịnh kinh ngạc phát hiện Ariel lại ngẩn người trước mặt mình. Đây đúng là chuyện khó tin hơn cả trời sập.

Tác giả:

Chậc chậc … Trưởng quan Ariel, ngài trở nên kỳ quặc lắm nha Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? [Cười *** đãng …]

→.→ Nói chứ, Ariel à, cậu nhỏ mọn lắm nha, trả thù cấp dưới như thế là không tốt đâu. Đừng có chèn ép người khác như thế!

Rõ ràng, trong mắt Chung Thịnh, cậu là người rất hoàn mỹ, sao lại làm mấy chuyện như thế?

Ariel [Nhướn mày]: Hoàn mỹ? Tôi không cho rằng mình là người hoàn mỹ. Tật xấu của tôi có cả đống, chẳng qua tất cả đều bị Chung Thịnh bỏ qua thôi. Chẳng lẽ chuyện này cũng trách tôi?

Mặc: Vậy ý cậu là … tất cả ấn tượng mà cậu để lại cho mọi người đều được hoàn thiện thông qua đầu óc của Chung Thịnh sao?

Ariel [Gật đầu]: Đúng thế.

Mặc [Ôm trán]: Lừa đảo, tự động hoàn mỹ hóa chết tiệt. Chung Thịnh, cậu mau nhìn thẳng vào bộ mặt thật của hắn ta đi ….

48. Chương 48

Editor: Nguyệt

Ariel phục hồi lại tinh thần, thản nhiên nói: "Tôi không sao. Qua bên kia đăng ký đi."

Chung Thịnh gật đầu, theo ngài Ariel đi đến một văn phòng ở tầng hai của sảnh Cơ Giáp.

"Hả?" Nhìn trên cửa văn phòng đề 'Địa điểm báo danh của trường quân đội Đệ Nhất', Chung Thịnh ngẩn người. Anh vẫn tưởng ngài Ariel bảo anh cùng đi làm nhiệm vụ, vậy sao lại đến đây?

Lại nói … trường quân đội Đệ Nhất cũng có địa điểm báo danh trên mạng chiến đấu sao?

Liếc mắt nhìn Chung Thịnh đang sững sờ, Ariel không nhịn được giật giật khóe miệng. Phó quan luôn luôn cẩn thận trầm tĩnh của hắn đi đâu rồi, rõ ràng chỉ là sống lại thôi, sao tính cách Chung Thịnh lại thay đổi nhiều thế này.

Tầm mắt nghi hoặc chuyển sang Ariel, trên đầu Chung Thịnh mọc ra mấy dấu hỏi to đùng.

Ariel bình tĩnh nhìn anh: "Lúc đăng nhập cậu không nhận được thông báo à? Ai sử dụng đản thương mà trường quân đội Đệ Nhất cung cấp để đăng nhập vào mạng chiến đấu cũng nhận được thông báo, bảo chúng ta đến đây báo danh."

Chung Thịnh nhất thời lúng túng. Lúc mới đăng nhập, anh cứ lo mình đến muộn với chuyện tên mình gần giống tên ngài Ariel, làm gì còn thời gian đi xem hộp thư.

Vội vàng mở hộp thư ra xem, quả nhiên có một thông báo bảo bọn họ đến đây báo danh.

Mặt hơi đỏ lên, Chung Thịnh vô cùng xấu hổ. Sai lầm cấp thấp như thế đáng ra không thể xuất hiện ở anh mới đúng. Nếu anh vẫn còn là phó quan, thì việc đầu tiên làm mỗi sáng sau khi rời giường là kiểm tra hộp thư, xem ngài Ariel có căn dặn gì không. Quả nhiên, trở lại thời thiếu niên nên cũng thả lỏng bản thân. Cứ tiếp tục thế này, nếu bị ngài Ariel ghét bỏ thì thật không xong.

Chung Thịnh bỗng rùng mình. Ngài Ariel trước giờ đều luôn rất khó tính, nếu mình không đạt được yêu cầu của ngài, vậy ngài tuyệt đối sẽ không cho phép mình trở thành phó quan, kể cả khi quan hệ giữa mình và ngài bây giờ đã khá tốt.

"Lại ngây người cái gì đó?" – Ariel nghiêm mặt hỏi.

Được lắm, trong vòng chưa đầy hai mươi phút ngắn ngủi mà cậu phó quan này đã ngẩn người trước mặt hắn đến ba lần. Chẳng lẽ, sống lại rồi, tên này không coi mình là trưởng quan nữa?

Giờ này khắc này, cái gì mà sống lại, cái gì mà mình với Chung Thịnh là quan hệ ngang hàng, tất cả đều bị Ariel ném sang một bên. Bây giờ, hắn đã biến thành một trưởng quan phẫn nộ vì bị cấp dưới không để ý đến.

Cấp dưới mắc lỗi nhất định phải bị trừng phạt. Đặc biệt, người mắc lỗi lại chính là phó quan mình dạy dỗ nhiều năm, càng không thể tha thứ.

Mắt Ariel dần tối đi, mặt cũng bắt đầu lộ ra vẻ nguy hiểm.

Chỉ tiếc, dưới sự che lấp của gương mặt giả thuyết, Chung Thịnh không hề phát hiện ra tín hiệu nguy hiểm cực độ đối phương phát ra.

Thế mới nói, Ariel tính tình lãnh đạm, nhưng đồng thời cũng là một trưởng quan lòng dạ hẹp hòi. Chẳng qua, cái bản chất hẹp hòi được che giấu sau vẻ mặt lãnh đạm, người thường không nhận ra được. Còn những người nhận ra, ví dụ như Tần Hi Nhiên, cũng chỉ đành ngậm đắng nuốt cay khi trưởng quan của mình trả thù, thuận tiện giúp giấu giếm.

Hết cách, thiếu tướng Ariel lạnh lùng cao quý, tiền đồ vô lượng thật ra là một người lòng dạ hẹp hòi …

Nói thế ai tin?

[Tần Hi Nhiên đời trước rơi lệ đầy mặt]

Vào đăng ký ở phòng làm việc của trường quân đội Đệ Nhất, người phụ trách khi nhìn đến quân hàm của Chung Thịnh và Ariel thì không giấu nổi vẻ kinh ngạc trên mặt. Đặc biệt, nhờ có hệ thống trợ giúp, anh ta còn thấy được một vài thông tin mà người khác không thấy được. Ví dụ như, hai vị "thiếu uý" trong thế giới giả thuyết này đều có một dấu móc ở mặt sau quân hàm, trong dấu móc là hai chữ 'tinh nhuệ'.

Người phụ trách đương nhiên biết rõ hàm nghĩa của hai chữ 'tinh nhuệ' này. Dẫu sao, cuộc thi thăng cấp tinh nhuệ cũng là cách để các trường quân đội chọn ra những học viên xuất sắc. Mà học viên nào thông qua cuộc thi này sẽ được trường bồi dưỡng trọng điểm.

Người phụ trách không biểu lộ gì, chỉ cười cười: "Được rồi, đăng ký hoàn tất, các bạn đã vượt qua kỳ khảo hạch."

"Cảm ơn trưởng quan." Chung Thịnh đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó lập tức đáp lời, đồng thời quay sang nhìn Ariel với vẻ nghi hoặc.

Sao lại trùng hợp như thế? Ngài Ariel mời anh cùng làm nhiệm vụ, kết quả là chưa hiểu ra làm sao đã thông qua khảo hạch?

"Đi thôi." Làm như không thấy ánh mắt nghi hoặc của Chung Thịnh, Ariel cảm ơn người phụ trách rồi kéo Chung Thịnh ra khỏi văn phòng.

Khi bọn ra ra ngoài thì bắt gặp học viên của các lớp khác. Hiển nhiên, những học viên dự bị này cũng nhận được thông báo sau khi đăng nhập vào mạng chiến đấu, bây giờ mới chạy tới đây.

Quét mắt nhìn họ một vòng, Chung Thịnh không nhịn được hơi nhếch môi.

Hạ sĩ, hạ sĩ, trung sĩ, tân binh …

Quân hàm tương tự thế này đâu đâu cũng có, đừng nói có thể đạt tới bậc thiếu úy như anh và Ariel, ngay cả số người đạt tư cách thượng sĩ cũng không thấy mấy.

Được rồi, anh biết, bằng vào kinh nghiệm sống lại của mình, anh đạt quân hàm cao nhanh như thế cũng không đáng kiêu ngạo là mấy. Nhưng ánh mắt hâm mộ của đám học viện thật sự làm anh khó mà khống chế khóe miệng đang nhếch lên.

Lúc mười tám tuổi, anh từng là một học viên bình thường trong một trường quân đội bình thường. Không ngờ có cơ hội sống lại một lần, anh trở thành học viên tinh anh của trường quân đội Đệ Nhất. Khác biệt lớn như thế, cho dù bình tĩnh như Chung Thịnh cũng không khỏi tự đắc. Tuy là nhờ vào trí nhớ kiếp trước, nhưng … không ai biết mà, đúng không?

Sau khi ra khỏi sảnh Cơ Giáp, Ariel hỏi Chung Thịnh: "Hiện tại cậu đang dùng cơ giáp gì?"

"Cơ giáp hệ Thợ Săn có phối trí súng laser." – Chung Thịnh đáp.

Ariel hơi kinh ngạc liếc nhìn Chung Thịnh. Hắn phát hiện, càng ngày hắn càng không hiểu cậu phó quan của mình. Lúc trước, Chung Thịnh có thể trổ hết tài năng, trở thành phó quan của hắn là nhờ một lần đoạt hạng nhất trong cuộc thi cơ giáp của quân đội, mà chiếc cơ giáp cậu ta dùng bấy giờ là … nếu hắn nhớ không lầm, là một chiếc thuộc hệ Mãnh Hổ.

Cơ giáp hệ Mãnh Hổ trước giờ đều nổi tiếng nhờ biểu hiện xuất sắc trong cận chiến, mà sau khi lựa chọn cơ giáp hệ này, Chung Thịnh cũng đã chứng minh điều đó.

Nhưng … hệ Thợ Săn?

Đây là loại cơ giáp chuyên dùng để ẩn nấp và ngắm bắn ở cự ly xa. Hắn không ngờ Chung Thịnh lại chọn loại này.

Ariel thản nhiên hỏi: "Cơ giáp ngắm bắn? Cậu am hiểu ngắm bắn ở cự ly xa?"

Chung Thịnh gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng nếu cần, tôi cũng có thể sử dụng cơ giáp cận chiến."

Ariel nghe vậy nhướn mày: có thể sử dụng? Chung Thịnh quá khiêm tốn rồi, với khả năng điều khiển cơ giáp cận chiến của cậu, chỉ e ngay cả Từ Vệ Quốc cũng chưa chắc đã thắng được.

Nhưng mà … điều làm hắn ngạc nhiên hơn là giọng điệu của Chung Thịnh, nghe chừng cậu ta am hiểu ngắm bắn ở cự ly xa hơn.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Tại sao đời trước cậu ta lại buông tha cho cơ giáp viễn chiến mình am hiểu hơn, ngược lại đổi thành cơ giáp cận chiến? Cậu ta đang cất giấu bí mật gì?

Thật ra câu hỏi của Ariel rất dễ trả lời, mục đích duy nhất lúc bấy giờ của Chung Thịnh là đi theo thần tượng của mình – ngài Ariel. Nhưng anh không muốn làm hỏa lực viễn trình cho ngài ấy, mà muốn theo sát phía sau, lúc nào cũng có thể nhìn thấy thân ảnh làm anh nguyện ý trả bất cứ giá nào.

Trong mắt Ariel nổi lên sự nghi hoặc. Hắn cảm thấy mình loáng thoáng nhìn ra được gì đó, trong lòng không ngừng có giọng nói nhắc nhở hắn, chỉ cần tiếp tục lần theo đầu mối này là hắn có thể khai quật ra bí mật mà cậu phó quan của hắn đang cất giấu.

Chung Thịnh không hề ý thức được câu nói của mình đã gợi lên lòng hiếu kỳ của Ariel. Thậm chí, bắt đầu từ giờ khắc này, Ariel sẽ đào móc bí mật mà anh cất giấu sâu trong lòng ra từng chút một …

Không biết Ariel có còn ngẩn người không, Chung Thịnh nhỏ giọng gọi một tiếng: “Ariel?”

“Ừ, tôi đang suy nghĩ xem lát nữa chúng ta nên dùng chiến thuật gì thì tốt.” Ariel nói dối không chớp mắt.

Chung Thịnh chẳng hề nghi ngờ gì, hỏi: “À, vậy lát nữa chúng ta sẽ làm nhiệm vụ gì?”

“Chốc nữa cậu sẽ biết.” Hai mắt Ariel sáng rực lên.

Chung Thịnh không hiểu sao bỗng rùng mình.

Sau khi mang Chung Thịnh đối thoại với người dẫn đường, hai người được chuyển tới bản đồ chuyên dùng cho nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ của chúng ta là phá cứ điểm đằng trước kia. Tôi đã điều tra rồi, trong cứ điểm chỉ có một cơ giáp sĩ quan cấp úy và hai mươi cơ giáp chế thức bình thường. Với trình độ của chúng ta, giải quyết cơ giáp chế thức là không thành vấn đề, nhưng chiếc cấp úy thì hơi phiền. Nó cũng là loại ngắm bắn tầm xa, không cần thiết phải đi ra ngoài, vậy nên lần nào tôi cũng chỉ có thể dẫn dụ hai mươi chiếc cơ giáp chế thức, mà khi bắt đầu đánh giáp lá cà thì chiếc cấp úy lại đánh lén, rất phiền phức.”

Ariel liếc mắt nhìn Chung Thịnh: “Cậu cũng dùng cơ giáp ngắm bắn tầm xa, vậy chiếc cơ giáp đó giao cho cậu, có vấn đề gì không?”

“Không thành vấn đề.”

“Được, xuất phát.”

Ariel phát lệnh, hai người đồng thời lấy cơ giáp của mình ra, nhảy vài bước đã vào trong khoang điều khiển. Nếu có người ngoài ở đây, vậy họ chắc chắn sẽ kinh hãi khi thấy động tác nhanh gọn, lưu loát của hai người.

Tác giả:

“.“ Ngài Ariel lòng dạ hẹp hòi thật là đáng sợ, bộ mặt khi hãm hại người khác thật đúng là lừa tình!!

Chung Thịnh, mau mau đánh bóng hai mắt của cậu đi, tên Ariel này sau khi được cậu thần thánh hóa đã bắt đầu để lộ khuyết điểm rồi, mau nhìn cho rõ đi!!

Chung Thịnh mờ mịt nhìn mọi người: Khuyết điểm gì? Tôi không thấy. Ngài Ariel vẫn hoàn mỹ như vậy mà.

Mặc [không biết nói gì]: Thằng bé này hết thuốc chữa rồi … Ariel, mau đưa Chung Thịnh nhà cậu về đi …

49. Chương 49

Editor: Nguyệt

Cơ giáp bình thường, đặc biệt là cơ giáp hình người, đại bộ phận đều cao từ tám đến mười mét, mà khoang điều khiển được thiết kế ở ngực. Với độ cao như vậy, nếu không có cầu thang hạ xuống, binh lính bình thường rất khó leo lên trực tiếp.

Nhưng khi Chung Thịnh và Ariel lấy cơ giáp ra, cả hai chiếc cơ giáp đều ở tư thế quỳ một gối xuống đất, tay trái để ngang trước ngực. Lợi dụng tư thế này, chiến sĩ cơ giáp có thể nhẹ nhàng bật nhảy vài cái là vào được khoang điều khiển, từ đó tiết kiệm thời gian chờ cầu thang. Có lẽ khoảng thời gian đó không dài, nhưng thông thường, chính vài giây chênh lệch này đã đủ để hai chiếc cơ giáp giằng co nhau phân thắng bại.

Việc cài đặt tư thế như vậy là Chung Thịnh học được từ ngài Ariel. Cho nên, khi thấy ngài Ariel sử dụng kỹ thuật giống hệt đời trước, anh không cảm thấy có gì kinh ngạc. Dù sao điều này cũng là ngài học được từ người khác, truyền thụ cho người của mình hẳn là lẽ thường tình?

Đương nhiên, Chung Thịnh lúc này không hề biết rằng, cách cài đặt đơn giản mau lẹ này là Ariel học được từ bố mình, mà sau khi có chiếc cơ giáp đầu tiên của riêng mình mới học được.

Còn bây giờ …

Dù gì Chung Thịnh cũng không biết ngài Ariel sống lại lần nữa, không phải sao?

Sau khi tiến vào cơ giáp, Chung Thịnh lúc này mới để ý ngài Ariel đang điều khiển một chiếc cơ giáp hệ Báo Săn. Đây là loại cơ giáp cận chiến điển hình. Trong số các loại cơ giáp cận chiến, nó bỏ đi lớp bọc thép dày nặng, đồng thời tăng tốc độ công kích trên diện rộng. Muốn điều khiển loại cơ giáp này, chiến sĩ cơ giáp phải có kỹ thuật rất cao. Cơ giáp thế này gần như là không có khả năng phòng ngự, khả năng tấn công tuy mạnh, nhưng một khi bị súng laser bắn trúng thì chỉ có nước hỏng hẳn.

Chẳng trách một mình ngài Ariel không thể hoàn thành nhiệm vụ này. Bằng vào thực lực của ngài, nếu điều khiển Báo Săn thì cơ giáp chế thức bình thường không ngăn được, nhưng chiếc bắn tỉa kia lại là một mối nguy lớn.

Hiện tại, hai người đang mai phục ở vị trí cách cứ điểm khoảng ba trăm mét. Bọn họ cũng đã mở hệ thống quấy nhiễu tín hiệu ra-đa, chỉ cần không khai hỏa thì sẽ không bị đối phương phát hiện.

"Chú ý khoảng đất trống phía trước." Giọng nói thanh thúy của Ariel truyền từ máy liên lạc tới. "Lát nữa tôi sẽ chủ chiến ở đó. Hai mươi chiếc cơ giáp chế thức với tôi mà nói không thành vấn đề, chỉ duy có chiếc cơ giáp ngắm bắn kia."

"Cứ giao cho tôi." Chung Thịnh rút súng laser sau lưng ra, đặt trên mô đất. Chiếc Thợ Săn lẳng lặng nằm úp sấp trên mặt đất, mở hệ thống ngụy trang.

Dần dần, chiếc Thợ Săn biến mất. Đối với cơ giáp ngắm bán, hệ thống ngụy trang cũng quan trọng không kém gì súng ngắm. Ngược lại, động cơ hay lớp bọc thép lại không quan trọng.

Khóe môi hơi nhếch, không hiểu sao khi nghe câu nói quen thuộc của thuộc hạ lúc trước, Ariel lại thấy cảm động.

Giao cho tôi.

Kiếp trước, Chung Thịnh cũng thường xuyên dùng câu này để đáp lại mọi yêu cầu của hắn. Cho dù một vài yêu cầu trong số đó người ngoài nghe thấy rất không hợp lý, Chung Thịnh vẫn chưa để hắn thất vọng lần nào.

Dường như, bất kể việc gì, chỉ cần giao vào tay cậu phó quan vạn năng này là Ariel không cần tốn thêm chút sức lực nào nữa.

Điều khiển chiếc Báo Săn vòng qua mô đất, theo một cồn cát bên cạnh nhắm về phía cứ điểm đằng trước. Ariel dùng súng laser nã thẳng vào tường bao cứ điểm.

Rất nhanh, cách thức gõ cửa thô lỗ này đã khơi dậy lửa giận của kẻ địch. Hai mươi chiếc cơ giáp chế thức ào ra khỏi cửa cứ điểm như ong vỡ tổ.

Cài lại súng laser vào lưng, hai mu bàn tay của Báo Săn lần lượt mọc ra những móng vuốt sắt sắc nhọn. Vọt mạnh một cái, nhờ tốc độ vượt trội so với các loại cơ giáp khác, Báo Săn xông thẳng vào giữa hai mươi chiếc cơ giáp chế thức.

Bước nhảy hai đường vòng cung song song!

Hai chân Báo Săn bắt chéo, nhẹ nhàng bật nhảy lên cao, vuốt sắc trên tay rạch vào lớp bọc thép của một chiếc cơ giáp chế thức, cắt đứt hệ thống động cơ và dây nối với hệ thống điều khiển.

Chớp mắt, chiếc cơ giáp nọ mất khả năng chiến đấu, nằm tê liệt trên mặt đất.

Đoàng!

Một tiếng súng đanh gọn vang lên, chiếc cơ giáp cấp úy đang ẩn núp đã bắt đầu nổ súng.

Nhưng Ariel lại chẳng hề nao núng, không lo lắng cho sự an nguy của mình chút nào, hai tay giao nhau, rạch nát khoang điều khiển của một chiếc cơ giáp nữa.

Đoàng!

Lại một tiếng vang trầm đục, chùm sáng trắng từ chỗ mô đất bắn ngược lại phía này, chạm vào chùm laser bắn từ cứ điểm tới.

Hai chùm sáng chạm nhau, dường như vì lực phóng ngang nhau mà đồng thời tan biến. Nhưng, trong mắt Chung Thịnh đang ẩn nấp sau mô đất lại toát lên ý cười.

Khi hai bên đều có tay súng bắn tỉa, vậy hiển nhiên là bên nào ra tay trước sẽ để lộ vị trí của mình. Ngay từ khi ẩn nấp, Chung Thịnh đã tập trung bao quát toàn bộ cứ điểm, chiếc cơ giáp ngắm bắn kia vừa nổ súng là anh đã phát hiện vị trí của nó.

Sự có mặt của Ariel thay vì nói để đối phó với hai mươi chiếc chế thức, nên nói là để tạo cơ hội cho Chung Thịnh, cơ hội phân định thắng bại của cả trận chiến. Mà Chung Thịnh cũng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình. Sau khi chặn phát súng đánh lén Ariel, anh bắn phát súng thứ hai xuyên thẳng qua tầng bọc thép, trực tiếp giết chết chiến sĩ điều khiển cơ giáp ngắm bắn.

"Chậc chậc, mới chỉ là sĩ quan cấp úy thôi nha." Chung Thịnh ngồi trong cơ giáp lắc đầu tiếc nuối. Chênh lệch giữa hai bên quá lớn, xét theo một mức độ nào đó thì đúng là anh ức hiếp người ta rồi.

Trên thực tế, nếu ngài Ariel nằm ở đây ngắm bắn, chắc hẳn cũng hạ gục được đối phương. Nhưng vấn đề là, không có ai dẫn dụ kẻ địch ra tay trước, bọn họ ở bên ngoài cứ điểm, dù làm thế nào cũng không tìm được vị trí ẩn nấp của chiếc cơ giáp bắn tỉa kia.

Đoàng! Đoàng!

Xử lý cơ giáp ngắm bắn xong, Chung Thịnh phối hợp với Ariel dọn dẹp đám cơ giáp còn lại. Cái loại cá tạp này thì không cần đến năm phút là giải quyết xong.

"Tôi đi thu dọn chiến trường."

Thu dọn chiến trường thực chất là nhặt chiến lợi phẩm. Mỗi một nhiệm vụ hoàn thành đều có phần thưởng nhất định, đó chính là các trang bị, vũ khí của những chiếc cơ giáp bị phá hủy trong quá trình chiến đấu. Các trang bị này có thể lắp đặt vào cơ giáp của mình, đề cao khả năng chiến đấu, một số khác lại có thể bán cho cửa hàng linh kiện cơ giáp, coi như một cách kiếm tiền trong trò chơi.

Đối với Chung Thịnh, việc ngài Ariel cao quý ngồi xổm giữa một đống cơ giáp hỏng lật lật tìm tìm để moi móc những trang bị có giá trị là không thể tưởng tượng nổi. Hình ảnh đó chỉ nghĩ đến thôi là anh đã cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi. Mà căn cứ vào nguyên tắc không lãng phí, cái chuyện tạp nham này hiển nhiển là rơi vào tay anh rồi. Dù gì anh cũng đã quen.

Ariel không có ý kiến gì với đề nghị của Chung Thịnh. Hắn gật đầu, chậm rãi đi về phía cứ điểm.

Ầm!

Không lâu sau, trên cứ điểm bốc lên một đám mây lớn hình nấm. Cả tòa cứ điểm cứ thể nổ tung không còn một mảnh.

[Tích! Nhiệm vụ 'đột phá cứ điểm' của bạn đã hoàn thành, mời bạn đi lĩnh phần thưởng.]

Bên tai Chung Thịnh vang lên thông báo của hệ thống. Anh đứng dậy quét nhìn đống tàn tích, về cơ bản thì tất cả những thứ dùng được anh đều đã nhặt rồi.

"Cái này cho cậu." Ariel ném một cây súng trường qua. Chung Thịnh nhìn thấy không khỏi sửng sốt.

Đây chẳng phải vũ khí của chiếc cơ giáp ngắm bắn kia sao?

[Súng quang – từ tụ năng: vũ khí bắn tỉa tầm xa.]

Cây súng này tốt hơn cây của anh nhiều, nhưng … anh nhớ là vừa rồi mình đã bắn thủng tầng bọc thép của chiếc cơ giáp nọ, hình như còn phá cả một mặt tường làm chiếc cơ giáp kia bị chôn dưới đống gạch vụn.

Chẳng lẽ … cây súng này là do ngài Ariel đào ra từ đống tàn tích đó sao?

Chung Thịnh nhất thời đổ mồ hôi đầy đầu. Tuy đã kiệt lực không chế bản thân không tưởng tượng ra cảnh ngài Ariel điều khiển chiếc Báo Săn lật tìm trong đống gạch vụn chỉ vì cây súng này, nhưng hình ảnh khủng bố đó cứ len lỏi vào đầu anh.

"Đang nghĩ cái gì thế?" Phát hiện Chung Thịnh ngẩn người, Ariel nhíu mày.

"Không có gì … À, cảm ơn cậu." Tầm mắt Chung Thịnh bỗng mờ dần. May là anh đang ở trong cơ giáp nên không cần đối mặt với ngài Ariel, nếu không anh thật sự lo lắng vẻ mặt mình sẽ bị đối phương nhìn thấu.

Ariel thản nhiên nói: "Đừng khách khí, cây súng này rất hợp với cậu."

Chung Thịnh chậc lưỡi, trong lòng bỗng có cảm giác ngọt ngào đến lạ.

Quà … Đây là món quà ngài Ariel tặng cho mình.

Cho dù biết đối phương chẳng có ý gì, đưa cây súng này cho mình chỉ là để tăng khả năng chiến đấu của mình lên thôi, không hiểu sao Chung Thịnh vẫn thấy lòng mình vui sướng đến lạ kỳ …

Thầm phỉ nhổ loại tâm tình nữ sinh này của mình, nhưng Chung Thịnh vẫn cẩn thận cất kỹ cây súng ấy.

Sau đó, hai người cùng đi về điểm dịch chuyển mới xuất hiện sau khi nhiệm vụ hoàn thành.

Thông qua điểm dịch chuyển về lại tinh cầu thủ đô trên mạng, hai người giao nhiệm vụ, lĩnh được một khoản thu nhập không nhỏ.

Tác giả:

Ây nhô, Chung Thịnh à, cậu cũng thật là … một cây súng rách mà cũng làm cậu hạnh phúc như thế sao? Chờ đến khi hắn ta mua một tinh cầu tặng cho cậu rồi hẵng vui vẻ có được không?! Đúng là thằng nhỏ không có tiền đồ!!

Chung Thịnh [vểnh tai, vẫy đuôi, trạng thái hưng phấn]: Ngài Ariel tặng quà cho mình, ngài Ariel tặng quà cho mình …

Ariel [[ ][Sờ đầu]: Ngoan lắm

Chung Thịnh: Gâu!

Mặc Vũ không còn gì để nói …

50. Chương 50

Editor: Nguyệt

"Bán mình đây! Bán mình làm nhiệm vụ đây! Giá cả thương lượng!"

Mới vừa ra khỏi phòng trả nhiệm vụ, hai người bắt gặp một người chơi mang quân hàm thiếu úy ngồi xổm trước cửa, giơ cái bảng to lớn tiếng chào mời.

Chung Thịnh chẳng lạ lẫm gì với chuyện một vài người lợi dụng kỹ thuật của bản thân trợ giúp người mới làm nhiệm vụ, bởi đời trước chính anh cũng từng làm vậy. Chẳng qua, lấy bản lĩnh của anh đời này, anh hoàn toàn không cần dùng phương pháp đó để kiếm tiền. Thế nên, khi thấy người nọ chào mời, anh bỗng nhớ lại chuyện của mình đời trước, trên mặt hiện lên nụ cười mỉm.

"Bán mình làm nhiệm vụ là thế nào?" Ariel chưa từng gặp chuyện này bao giờ, nhưng nhìn vẻ mặt Chung Thịnh thì hẳn là cậu ta biết.

"Những người chơi này lợi dụng kỹ thuật của mình để trợ giúp các tân binh làm nhiệm vụ." – Chung Thịnh giải thích với Ariel – "Họ giúp tân binh làm nhiệm vụ, còn tân binh trả tiền cho họ bằng điểm tín dụng."

Ariel hơi nhướn mày: "Mấy nhiệm vụ đơn giản thế này mà cần thuê người trợ giúp sao?"

Chung Thịnh yên lặng xoay mặt đi, không phải ai cũng dễ dàng lên được quân hàm thiếu úy như ngài đâu. Nếu không sống lại lần nữa, chỉ sợ anh không thể đạt quân hàm cao trong thời gian ngắn như thế.

Nói đi cũng phải nói lại, ngài Ariel quả nhiên là tài năng trời phú, anh có được kinh nghiệm đời trước vậy mà khó khăn lắm mới đạt tiêu chuẩn ngang hàng với ngài Ariel. Không biết gia tộc Clifford huấn luyện người thừa kế thế nào nữa, trình độ của ngài Ariel bây giờ chẳng kém đời trước mười năm sau là bao.

Chung Thịnh thầm phỉ báng trong lòng, ngoài mặt lại chẳng biểu lộ gì. Anh thản nhiên nói: "Có lẽ mấy người đó trình độ đặc biệt kém."

[Gerald và Hạng Phi 'trình độ đặc biệt kém' rơi lệ đầy mặt: Hai người các cậu hoàn toàn không phải người bình thường!!!!]

Ariel gật đầu, nhìn cậu thiếu úy còn đang 'bán mình' kia, hắn lại đột nhiên nhớ tới một nhiệm vụ từng làm đời trước. Nhiệm vụ vừa rồi căn bản không làm khó được Chung Thịnh, xét theo phương diện nào đó, ngài Ariel chưa hài lòng lắm. Hắn chưa quên chuyện Chung Thịnh vậy mà lại ngẩn người trước mặt hắn tới ba lần, hành vi này nhất định phải bị trừng phạt, tránh để cậu ta tái phạm.

Ừm … nhìn từ góc độ nào cũng thấy thật ra ngài Ariel là một người lòng dạ hẹp hòi lại dễ ghi thù.

Hắn hơi nhếch môi, đi về phía cậu thiếu úy đang bán mình. Chung Thịnh sửng sốt, vội vàng đi theo.

[Hệ thống thông báo: Tinh Không Giảo Lang vào phòng chat của bạn.]

[Hệ thống thông báo: Tinh Không Huyết Lang vào phòng chat của bạn.]

Tinh Không Giảo Lang: Cậu có thể làm nhiệm vụ cấp mấy?

Feliz hơi sửng sốt. Tên này là ai? Nói chuyện phách lối thật. Hắn ta không thấy mình đạt quân hàm thiếu úy sao? Nhưng khi thấy đối phương cũng có quân hàm thiếu úy như mình, cậu thu lại nét mặt.

"Tôi là chiến sĩ cơ giáp cấp thiếu úy. Anh muốn làm nhiệm vụ cấp mấy?"

Tinh Không Giảo Lang: "Cậu có thể đối phó cùng một lúc bao nhiêu chiếc cơ giáp chế thức của quân phản loạn?"

Giáp Trùng Chi Thần: "… 'Đối phó' mà anh nói là đối kháng chính diện hả?"

Tinh Không Giảo Lang: "Đương nhiên."

Feliz tính toán trình độ của mình một chút.

"Miễn cưỡng gánh được năm chiếc."

Tinh Không Giảo Lang: "Chỉ năm chiếc?"

Feliz nhất thời bất mãn: "Năm đã là không ít rồi! Tôi nói là đối kháng chính diện đó! Nếu không phải Kim Giáp Trùng của tôi có khả năng phòng ngự siêu cường, cơ bản không gánh nổi nhiều công kích như thế!"

Chung Thịnh và Ariel liếc nhìn nhau, đồng thời có cảm giác nhặt được bảo bối.

Cái gọi là 'đối kháng chính diện' mà bọn họ nói trên thực tế chỉ là lợi dụng năng lực của bản thân để xử lý đối phương mà Giáp Trùng Chi Thần chỉ dựa vào lớp bọc thép để kháng công kích của đối thủ. Cho dù là cơ giáp chế thức, súng laser của nó cũng không phải để làm cảnh. Có thể đồng thời kháng lại sự công kích của năm chiếc cơ giáp thì khả năng phòng ngự của cơ giáp của Giáp Trùng Chi Thần đúng là siêu quần. Ít nhất, trong số tất cả các hệ cơ giáp, Chung Thịnh chưa từng nghe có loại nào có khả năng phòng ngự mạnh như thế, kể cả là cơ giáp hệ Trọng Thuẫn cũng không được vậy.

Tinh Không Huyết Lang: "Cơ giáp của cậu có thể chịu được sự công kích của năm chiếc cơ giáp?"

Feliz trừng mắt nhìn bọn họ: "Đương nhiên rồi. Năm chiếc đã là gì, nếu không … thôi quên đi, hai người mau nói nội dung nhiệm vụ đi."

Chung Thịnh tất nhiên là lập tức quay sang nhìn Ariel. Anh không biết Ariel muốn làm nhiệm vụ gì.

Ariel cười khẽ: "Nhiệm vụ tấn công doanh trại của quân phản loạn. Chúng ta phải đối mặt với khoảng ba mươi chiếc cơ giáp vây đánh, nhưng đa phần là cơ giáp chế thức, chỉ có hai chiếc cấp bậc cao hơn một chút thôi. Tuy nhiên, trong nhiệm vụ có một giao lộ, việc cậu phải làm là chặn công kích của kẻ địch tại giao lộ đó, tranh thủ thời gian cho bọn tôi phá hủy doanh trại."

Feliz nhanh chóng tính toán một phen: "Được, một nghìn điểm tín dụng, chắc giá. Còn nữa, các anh phải trả phí duy tu cơ giáp."

Chung Thịnh hơi nhướn mày, giá này đúng là … rẻ.

Tuy đời này không cần phải giúp người mới làm nhiệm vụ để kiếm tiền, nhưng kết hợp với kinh nghiệm đời trước của mình, anh cảm thấy đối phó ba mươi chiếc cơ giáp mà chỉ lấy có một nghìn điểm tín dụng thì đúng là quá ít. Trước mắt chỉ xem như hòa vốn thôi, cậu ta có lý nào lại làm một vụ mua bán lỗ?

Ariel không biết giá cả thế này có vấn đề gì, chỉ cảm thấy nó hợp lý, dứt khoát gật đầu đồng ý.

"Nếu đã đồng ý, vậy chúng ta ký hợp đồng đi." Feliz lập tức xin hệ thống cấp công chứng.

Theo nội dung hợp đồng, hai bền đạt thành hiệp nghị: Feliz phải giúp bọn họ hoàn thành nhiệm vụ này, còn nhóm Chung Thịnh phải trả cậu ta một nghìn điểm tín dụng, đồng thời chi trả tiền duy tu cơ giáp Nếu bội ước, bên bội ước phải bồi thường cho bên kia ba nghìn điểm tín dụng. Đương nhiên, nếu nhiệm vụ thất bại, Chung Thịnh không cần trả đồng nào cho Feliz.

Có công chứng của hệ thống, bản hợp đồng lập tức có hiệu lực pháp lý. Mắt thấy Ariel đã ký tên lên bản hợp đồng, bấy giờ Feliz mới thở phào một hơi, nở nụ cười.

"Được, trước khi làm nhiệm vụ, chúng ta đi duy tu cơ giáp đã."

Ariel nhíu mày: "Duy tu? Chúng ta còn chưa làm nhiệm vụ mà?"

Feliz hơi đỏ mặt: "Khụ khụ … à … cơ giáp của tôi bị tổn hại nghiêm trọng, cho nên phải tu sửa thì mới dùng được."

Chung Thịnh sầm mặt: mẹ kiếp, bị lừa rồi, trong hợp đồng chỉ quy định bọn họ phải chi trả phí duy tu cơ giáp, không nói là trước hay sau khi làm nhiệm vụ.

Ariel chậm rãi nói: "Như vậy không hợp lý lắm."

Feliz xoa xoa hai tay vẻ bất an: "Cái đó … Thật ra tôi chỉ muốn giúp người mới làm nhiệm vụ để kiếm tiền tu sửa cơ giáp thôi. Nhưng nhiệm vụ của các anh rất khó, cho nên trước hết phải sửa cơ giáp của tôi thì mới làm được."

"Nói vậy nghĩa là cậu lừa chúng tôi?" Ariel nói, mặt không biến sắc.

Chung Thịnh đứng bên cạnh bỗng rùng mình, giọng điệu này … giọng điệu này … giống hệt như khi ngài Ariel giao nhiệm vụ cho Tần Hi Nhiên đời trước!!!!

Mặt Feliz càng đỏ hơn: "Không phải … Tôi không lừa các anh … cái này … chỉ cần sửa xong cơ giáp, tôi cam đoan có thể giúp các anh hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ cần được duy tu, Kim Giáp Trùng của tôi hoàn toàn có khả năng đối kháng với mười chiếc cơ giáp."

Ariel từ chối cho ý kiến, lạnh lùng nhìn Feliz.

Feliz bị nhìn đến độ khiếp hãi trong lòng. Chuyện này vốn là cậu không đúng, nhưng thật sự là không còn cách nào khác. Tất cả tiền bạc của cậu đều dùng để cải tạo Kim Giáp Trùng rồi, ai ngờ nhiệm vụ kia lại biến thái như thế, làm Kim Giáp Trùng của cậu thiếu chút nữa thì hỏng hẳn, mà tiền tiêu vặt tháng này cậu tiêu hết mất rồi. Nếu không, cậu tuyệt đối không đi lừa gạt người khác thế này.

Feliz xoa xoa tay, lắp bắp: "Không thì … hay là … tôi … tôi giúp các anh cải tạo cơ giáp?"

"Cải tạo cơ giáp?" Ariel ngẩng đầu liếc nhìn cậu, giọng điệu bình tĩnh, nhưng vẫn nghe ra ý nghi ngờ. Ngay sau đó là ba chữ làm cho Feliz lập tức xù lông: "Cậu được không?"

Cậu được không?

Cậu được không?

Không một thằng đàn ông nào có thể bình tĩnh khi nghe người khác dùng giọng điệu như thế để hỏi một câu không thể trả lời như thế, Feliz đương nhiên cũng không ngoại lệ.

"Tôi đương nhiên làm được!!" Mặt cậu đỏ phừng phừng, gào lên: "Tôi là kỹ sư cải tạo cơ giáp cao cấp đấy!"

"Ồ …?" Vẻ mặt Ariel vẫn bình tĩnh như trước, nhưng cái kiểu kéo dài giọng này lại làm Feliz sôi máu.

"Sao? Anh không tin? Lấy cơ giáp của anh ra đây. Chỉ cần được tôi cải tạo, cơ giáp của anh ít nhất có thể đề cao tính năng lên ba mươi phần trăm." Lúc này, Feliz sớm đã quên sạch mấy lời dặn dò của chị mình rằng không được bộc lộ thân phận kỹ sư cải tạo cơ giáp trên mạng chiến đấu. Chuyện liên quan đến danh dự của bản thân, thế nào cậu cũng phải giữ vững tôn nghiêm!

"Thôi đi …" Ariel thản nhiên nói, giọng điệu rõ ràng là không tin Feliz.

Feliz phẫn nộ quát lên: "Chết tiệt! Anh cứ thử lấy cơ giáp ra đây để tôi sửa xem nào!"

"Tôi dùng cơ giáp chế thức, tùy tiện đổi một cái động cơ là có thể đề cao tính năng rồi." Ariel vẫn không hề lay chuyển.

"Anh … anh …" Feliz tức hộc máu.

51. Chương 51

Editor: Nguyệt

"Thế này đi, nếu cậu có thể đề cao tính năng của cơ giáp theo chỉ định của chúng tôi thì tôi sẽ tin cậu, được chứ?"

Feliz hùng hổ hỏi: "Được! Là anh nói đó! Anh muốn đề cao tính năng gì?"

Ariel chỉ vào Chung Thịnh: "Là cơ giáp của cậu ấy, tăng tính năng cận chiến. Thế này đi, tôi không cần cậu phải tăng nhiều, chỉ cần đủ để cậu ấy kháng được năm chiếc cơ giáp chế thức khi đấu cận chiến, xem như cậu lợi hại. Vậy nếu cậu không làm được thì sao?"

"Anh muốn thế nào?" Feliz đỏ mặt vì tức. Tức quá, tên này dám xem thường kỹ thuật cải tạo của cậu.

"Được rồi, nếu cậu thua thì làm chân sai vặt cho chúng tôi. Dù sao chắc trình độ của cậu cũng chỉ cỡ đó."

Mặt Feliz nhất thời đỏ phừng phừng. Cậu dù gì cũng là một chiến sĩ cơ giáp cấp úy, vậy mà lại bị khinh thường như thế, đúng là quá đáng.

"Được! Tôi đồng ý!"

Chung Thịnh đứng bên cạnh thầm chia buồn với cậu Giáp Trùng Chi Thần này: cậu lừa ai không lừa, sao lại lừa ngài Ariel? Xem đi, bị trả thù rồi đó. Cậu cải tạo cơ giáp thành công, ngài Ariel chỉ cần công nhận kỹ thuật của cậu tốt là được, nhưng nếu cậu thất bại thì tương đương với việc bán mình cho ngài Ariel đó …

Hai đáp án không cần so sánh cũng biết bên nào nặng bên nào nhẹ!

Lại nói, một chiếc cơ giáp chủ yếu dùng để ẩn nấp, ngụy trang, ngắm bắn ở cự ly xa, cho dù cải tạo thế nào cũng không thể thành cơ giáp cận chiến, nói chi đến việc trực diện kháng lại năm chiếc cơ giáp. Trừ khi … trừ khi thay hình đổi dạng của nó, làm mất đi điểm đặc sắc, biến nó thành một loại cơ giáp hoàn toàn khác. Nhưng, như thế thì không thể xem là cải tạo, mà là làm mới rồi.

Vậy mới nói, trận đánh cuộc này Feliz đã thua ngay từ đầu.

Sự thật đúng như Chung Thịnh dự đoán, khi Feliz nhìn thấy Chung Thịnh lôi chiếc Thợ Săn ra, cậu lập tức trợn tròn mắt.

Cải tạo cơ giáp đều phải dựa trên cơ sở đặc trưng của bản thân chiếc cơ giáp đó, tu sửa, đề cao một tính năng nào đấy. Ví dụ như cơ giáp cận chiến có thể cải tạo hệ thống động cơ, làm cho động tác của nó càng nhanh hơn, cơ giáp viễn chiến thì có thể tăng hệ thống hỏa lực và hệ thống cung cấp năng lượng, như vậy có thể kéo dài thời gian cho hậu viện. Nói tóm lại, dù là làm gì, cải tạo đều phải dựa trên cơ sở đó mà tiến hành. Còn cải tạo cơ giáp viễn chiến thành cơ giáp cận chiến … ai có đầu óc đều sẽ không làm như thế.

"Anh … anh …" Feliz run tay chỉ vào Ariel, lắp bắp nói không ra lời.

"Tôi làm sao?" Ariel chẳng tỏ vẻ gì.

Feliz tức muốn hộc máu. Tên này đúng là đê tiện, vậy mà lại muốn cậu cải tạo cơ giáp ngụy trang thành cơ giáp cận chiến, chuyện này cơ bản là không thể làm được, trừ khi cậu chỉnh sửa chiếc cơ giáp này từ đầu đến đuôi, nhưng như thế thì chẳng khác nào tạo ra một chiếc cơ giáp mới, không còn là cải tạo nữa.

"Tôi … tôi …"

"Đừng anh anh tôi tôi nữa, cậu có cải tạo được không?" Chung Thịnh mở miệng thay ngài Ariel, dù gì chuyện này lúc trước anh cũng làm nhiều rồi.

"Đương nhiên không thể!" Feliz buồn bực.

"Nếu không thể, theo như chúng ta đánh cuộc với nhau, cậu thua. Sau này, cậu sẽ phải cải tạo cơ giáp miễn phí cho chúng tôi." Chung Thịnh nói mà mặt không đổi sắc.

Feliz rơi lệ đầy mặt … Chị ơi, em xin lỗi chị, ngoài đời chị bức ép mà em còn lười cải tạo cơ giáp cho người ta, bây giờ lại phải làm miễn phí.

Nhìn Feliz gục đầu ủ rũ, Chung Thịnh không khỏi bật cười. Anh vỗ vai Feliz: "Yên tâm, chúng tôi sẽ không nô dịch cậu đâu. Ngoài cơ giáp của chúng tôi …" Dừng một chút, anh bổ sung thêm: "Và cơ giáp của đồng đội tương lai của chúng tôi cần cậu cải tạo, những thứ khác không cần cậu phải ra tay."

"Thật không? Không bắt tôi cải tạo cả ngày chứ?" Feliz bắt đầu lên tinh thần.

Chung Thịnh nhìn cậu từ trên xuống dưới: "Cậu rất giỏi đúng không? Hoặc là rất có danh. Cậu nghĩ ai cũng có thể tùy tiện tìm được kỹ sư cải tạo cơ giáp như chúng tôi sao?"

Feliz thở phào, thì ra đối phương muốn mình làm kỹ sư cải tạo chuyên dụng cho họ, vẫn là nể mặt mình …

Có điều, ngẫm lại, mình giỏi cải tạo lớp bọc thép, nhưng còn xa mới đạt trình độ đại sư. Hơn nữa, hai người trước mặt cũng không biết thân phận thật sự của mình. Như thế …

Feliz giật mình, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Chung Thịnh và Ariel: chẳng lẽ hai người này thật sự tin rằng mình là kỹ sư cải tạo cao cấp?

Ariel thản nhiên nhìn cậu: "Đi thôi."

"Hả? Đi? Đi đâu?" Feliz nháy mắt mấy cái, tạm thời chưa phục hồi lại tinh thần.

"Đi sửa cơ giáp cho cậu. Chẳng phải cậu nói cơ giáp bị tổn hại sao?"

"A …!" Feliz ngây ngốc há to miệng, chung quy cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Ariel không để ý đến vẻ mặt ngu ngơ của cậu, xoay người đi đến phố buôn bán. Chung Thịnh tất nhiên là theo sát phía sau.

Feliz ngẩn người thêm một lúc rồi tỉnh táo lại, vội vàng chạy theo.

Ariel nghe tiếng bước chân dồn dập đằng sau, khóe miệng hơi nhếch: Giáp Trùng Chi Thần, cái nick name nghe có vẻ ngu ngu này hai năm sau lại nổi tiếng trên mạng chiến đấu đến độ ai ai cũng biết. Chiếc cơ giáp với khả năng phòng ngự siêu quần của cậu ta thậm chí còn được công ty khai phá cơ giáp lớn nhất Liên Bang bỏ tiền mua về nghiên cứu, từ đó mở ra một dòng cơ giáp giáp trùng đặc sắc mới. Chỉ tiếc, sau đó cậu thanh niên này bị công ty lấy lý do đánh cắp thông tin cơ mật tống vào tù, không lâu sau thì qua đời.

Một nhân tài lại bị loại công ty đó chào mời, thật đúng là lãng phí. Thay vì để cậu ta gặp kết cục như vậy, chi bằng đưa cậu ta vào phòng nghiên cứu của quân khu V.

Tội danh đánh cắp thông tin cơ mật à? Ariel thầm cười lạnh, lý do này cũng chỉ có mấy người bình dân mới tin. Chẳng hiểu đời trước Giáp Trùng Chi Thần làm gì mà lại đắc tội công ty đó, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy.

"À … chúng ta đang đi sửa cơ giáp của tôi thật sao?" Feliz chọt chọt Chung Thịnh.

"Đương nhiên." Chung Thịnh hơi cau mày, cậu ta nghi ngờ ngài Ariel?

Dường như phát hiện ra sự bất mãn của Chung Thịnh, Feliz gãi đầu: "À thì … không phải tôi không tin các anh, mà là cảm thấy chuyện này có hơi khó tin."

"Có gì khó tin?"

"Tôi cũng không biết." Feliz nhún vai, "Dù sao, kể từ khi nói chuyện với các anh, tôi cứ có cảm giác đã bán mình cho các anh vậy."

Hiếm khi nào Chung Thịnh lại trầm mặc như lúc này. Anh sẽ không nói phương thức mời chào nhân tài của ngài Ariel thật ra chính là như thế.

Không biết tại sao ngài Ariel lại đột nhiên muốn mời chào cậu ta, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì đến việc anh phối hợp với đối phương. Dù sao, hiện tại cậu ta đã nằm trong tay họ rồi, có công chứng của hệ thống, cậu ta muốn chạy cũng không được, trừ khi cậu ta trả được khoản bồi thường kếch xù đó.

Nhìn Feliz trên dưới một phen, Chung Thịnh thu lại tầm mắt. Nếu cậu ta trả được khoản bồi thường đó thì đã chẳng mời chào tân binh để kiếm tiền duy tu cơ giáp.

"Ờ … Huyết Lang này, anh với Giảo Lang có quan hệ gì vậy?" Feliz lại chọt chọt Chung Thịnh.

"Bạn học."

"Thật không? Vậy chắc hai người đều là học viên trường quân đội nhỉ."

"Ừ."

"Nói đi, là trường nào vậy, có khi chúng ta lại ở cùng một tinh cầu đấy."

"Hả?!!" – Feliz mở trừng hai mắt – "Trường quân đội Đệ Nhất?"

Chung Thịnh dừng bước, ngạc nhiên nhìn cậu: "Cậu biết?"

"Đương nhiên rồi!" – Feliz lớn tiếng đáp – "Hiện tại các trường quân đội bình thường đã khai giảng từ lâu rồi, chỉ Đệ Nhất mới có kỳ khảo hạch ba tháng thôi. Các anh thật sự là học viên trường quân đội Đệ Nhất?"

"Mới chỉ là dự bị." Ariel thản nhiên đáp, trong giọng nói không hề có ý khoe khoang.

Feliz im lặng không nói gì. Đã khai giảng được một tháng, có thể kiên trì ở lại Đệ Nhất đến lúc này chứng tỏ các anh có thực lực. Anh đang kích thích học viên số khổ ngay cả đợt khảo sát đầu tiên cũng chưa thông qua là tôi sao?

"Tới rồi."

Không để ý đến vẻ mặt khổ sở của Feliz, Ariel dừng lại trước cửa một cửa hàng duy tu cơ giáp.

"Hả? Đến rồi?" Feliz ngẩng đầu lên nhìn biển hiệu: "À à, tới rồi, tôi không có tiền." Nói xong, cậu rất thản nhiên chìa tay ra trước mặt Ariel và Chung Thịnh.

Ariel: "…"

Chung Thịnh: "…"

Đúng là đưa cậu ta đến đây để sửa cơ giáp, nhưng cái vẻ mặt thản nhiên đòi tiền người khác này của cậu ta vẫn khiến Chung Thịnh có cảm giác nghẹn một búng máu trong ngực.

Nhanh gọn chuyển năm nghìn điểm tín dụng vào tài khoản của cậu ta, Ariel hẹn cậu ta một giờ sau gặp nhau ở đây, xoay người mang Chung Thịnh rời đi.

Nhìn bóng họ đi xa, Feliz gãi cằm, lẩm bẩm: "Cùng là bạn học ở trường quân đội Đệ Nhất mà cũng phân cấp trên với cấp dưới như thế sao? Chậc chậc, may là lúc trước mình không đi. Nếu không, cả ngày có người ngồi trên đầu đúng là khó chịu muốn chết."

Nói rồi, cậu nhún vai, bước vào cửa hàng duy tu cơ giáp.

"Ariel, chúng ta đi đâu đây?" Chung Thịnh đi theo Ariel, nhưng không biết đích đến là đâu.

"Tùy tiện dạo chơi thôi." Thật ra Ariel cũng không có mục tiêu gì, chẳng qua cảm thấy Giáp Trùng Chi Thần đi sửa cơ giáp, bọn họ đứng chờ thì đúng là ngốc.

Tác giả:

Lại một đứa nhỏ số khổ nữa bị lừa … Trưởng quan Ariel, lừa người mà mặt không đổi sắc là đen tối lắm đó!!!

Còn Chung Thịnh, không phải cậu là người trầm ổn, trung hậu à? Sao lại có thể phối hợp với trưởng quan làm chuyện như vậy?! Hơn nữa, nghe cậu nói thì hình như không chỉ có một hai lần. Cậu thế này thì những người cho rằng cậu là người tốt biết phải làm sao đây!!!!

52. Chương 52

Editor: Nguyệt

"Ừ." Chung Thịnh đáp, nhìn chung quanh, bỗng mắt sáng lên, chỉ vào một tòa kiến trúc đằng trước: "Hay là qua chỗ đó xem sao?"

Ariel nhìn theo hướng anh chỉ, thì ra là trung tâm thi đấu cơ giáp.

Nghĩ một lát, Ariel gật đầu: "Cũng được."

Chung Thịnh mỉm cười. Quả nhiên trưởng quan vẫn không thích lãng phí thời gian vào việc vô nghĩa, đi đâu đó đánh một trận là cách để tiêu hết một giờ này rất tốt.

Vào trung tâm thi đấu cơ giáp, Chung Thịnh bỗng phát sầu, vừa rồi chỉ nghĩ đến trưởng quan mà quên mất mình.

Thi đấu được chia ra làm thi đấu cá nhân và thi đấu đoàn đội, thắng được một điểm, hòa được nửa điểm, thua thì không được điểm nào, ngoài ra, hai bên còn có thể tự do lấy điểm của mình ra làm tiền đặt cược.

Vốn dĩ đây chỉ là nơi rèn luyện kỹ xảo thực chiến, dù sao đấu với người và với hệ thống cũng hoàn toàn khác nhau. Mà việc khiến Chung Thịnh phát sầu là nếu ngài Ariel muốn thi đấu đoàn đội thì anh có nên dùng hết thực lực không? Nếu biểu hiện quá tốt thì chắc chắn ngài Ariel sẽ nghi ngờ, mà nếu biểu hiện quá kém thì sẽ kéo chân ngài, thật không biết phải làm sao cho tốt.

Ariel thấy Chung Thịnh có vẻ rối rắm, nhướn mày hỏi: "Cậu đang nghĩ cái gì đấy?"

"Hả? Tôi đang nghĩ thi đấu đoàn đội …" Chung Thịnh vừa nói ra đã hối hận, nếu ngài Ariel muốn thi đấu cá nhân, thì mình nói vậy khác nào mua dây buộc mình.

Quả nhiên, Ariel nhìn anh một lát, nhếch miệng cười: "Rất tốt, nếu chúng ta lập thành một đội thì cơ giáp sĩ quan cấp úy bình thường hẳn không phải đối thủ." Dừng một chút, hắn nhìn Chung Thịnh như có điều suy nghĩ: "Cậu sẽ không làm tôi thất vọng, đúng không?"

Hai mắt Chung Thịnh sáng rực, lưng thẳng tắp, lớn tiếng trả lời: "Tuyệt đối không!"

Sau đó, anh lại hơi xấu hổ vì mình phản ứng thái quá.

Ariel mỉm cười, gật đầu nói: "Tôi tin cậu."

Chung Thịnh cười đến hai mắt cong cong, anh rất vui vì được trưởng quan khích lệ. Mà câu 'Tôi tin cậu' lại càng khiến anh mừng như điên.

Cuối cùng … lại có được sự tín nhiệm của trưởng quan rồi sao?

Cuối cùng … lại được trưởng quan tin tưởng lần nữa? Cho dù chỉ trên phương diện điều khiển cơ giáp thôi cũng tốt.

Trình đơn đăng ký, thông qua hệ thống lựa chọn, rất nhanh, hai người đã tìm được đối thủ. Bởi vì Chung Thịnh và Ariel đều là thiếu úy tinh nhuệ, nên hệ thống sau khi đánh giá thực lực hai người đã phân phối cho họ đấu với một tiểu đội năm người.

Nhìn bảng đối chiến, Chung Thịnh không biết nói gì. Giờ thì tốt rồi, muốn không bị lộ cũng không được. Đối thủ cũng là trình độ sĩ quan cấp úy, nếu anh còn che che lấp lấp thì bọn họ chắc chắn sẽ thua. Anh thua không quan trọng, nhưng nếu liên lụy đến ngài Ariel thì anh tuyệt đối không tha thứ cho bản thân.

Trong phòng chuẩn bị, hai người không hẹn mà cùng mở ấn không gian lấy cơ giáp ra, leo lên. Vị trí dịch chuyển vào sân thi đấu được bố trí ngẫu nhiên, rất có khả năng bạn vừa vào đã phát hiện kẻ địch đứng ngay cạnh mình. Nếu thế, bên nào chưa vào cơ giáp, bên đó sẽ bị knockout.

Bằng vào thực lực của Chung Thịnh và Ariel, hiển nhiên hai người sẽ không mắc phải sai lầm ngu ngốc đó. Cho nên, hai người ước định tọa độ gặp nhau rồi bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị đối mặt với kẻ địch sắp đến.

Trước khi được dịch chuyển vào sân thi đấu, máy liên lạc của Chung Thịnh truyền đến tiếng Ariel: "Bộc lộ hết thực lực của cậu, nếu cậu muốn theo tôi."

Chung Thịnh rùng mình, còn chưa kịp nói gì thì đã được chuyển vào trường đấu.

Bản đồ dùng cho trận đấu này là bản đồ một khu rừng nhiệt đới, cây cối rậm rạp và thời tiết xấu gây trở ngại cho hệ thống ra-đa của cơ giáp rất nhiều. Tình hình này thật sự không tốt đối với cơ giáp chiến đấu tầm xa, nhưng lúc này Chung Thịnh cơ bản không thể suy xét vấn đề đó, anh chỉ biết vừa chạy như điên đến tọa độ mà Ariel để cho mình, vừa ngẫm nghĩ về câu nói vừa rồi.

Là học viên của trường quân đội Đệ Nhất, chỉ cần có thể tốt nghiệp, tiền đồ của họ trên cơ bản là đẹp như gấm. Cho nên, dù còn đang học tập, rất nhiều gia tộc đã bắt đầu mời chào họ. Nhân đó, có rất nhiều học viên lựa chọn một gia tộc làm chỗ dựa ngay từ khi còn học ở trường. Đương nhiên, nếu có người đặc biệt xuất sắc, thì dựa dẫm vào họ cũng là lựa chọn không tồi.

Thân phận của Ariel Clifford không phải bí mật đối với nhóm học viên dự bị, mà biểu hiện xuất sắc của hắn trong một tháng này ai ai cũng đều thấy được. Trẻ tuổi, xuất sắc, gia thế hùng hậu. Một người như thế, dù là với người hướng đến quân đội hay giới chính trị cũng đều là một đối tượng rất tốt để đầu quân. Cho nên, trong một tháng này, có không ít người muốn dựa dẫm vào hắn, hoặc đi theo hắn.

Ariel cự tuyệt những lời thỉnh cầu đó không chút do dự, trong số ấy thậm chí còn có một vài người có điều kiện rất tốt, đáng để bồi dưỡng. Đối với việc này, Chung Thịnh mặt ngoài không nói gì, nhưng trong lòng lại cười nhạt.

Những người này muốn 'đầu tư' sớm chứng tỏ họ rất có mắt nhìn, nhưng họ cũng không ngẫm xem, một người có cả thế lực lẫn thực lực mạnh như ngài Ariel, muốn dựa dẫm hay đi theo ngài sao có thể đơn giản như họ tưởng. Nhớ ngày đó, cho dù là Tần Hi Nhiên hay Ryan, họ đều phải trải qua biết bao nhiêu lần khảo nghiệm, còn phải luôn luôn ủng hộ ngài Ariel, có thế cuối cùng mới trở thành tâm phúc của ngài. Còn anh, vì thiếu bối cảnh xuất thân từ trường quân đội Đệ Nhất, anh phải tốn càng nhiều thời gian để có tư cách được đứng sau ngài Ariel.

Muốn đi theo kẻ mạnh, bản thân anh phải có thực lực đạt tới một trình độ nhất định. Chẳng lẽ họ tưởng chỉ cần nói mấy lời hoa mỹ là có thể đi theo ngài Ariel sao? Đúng là buồn cười.

Còn anh, từ đời trước, để có thể đứng sau ngài Ariel, anh đã trả giá bằng vô số mồ hôi và cố gắng. Cho nên, ở đời này, anh nắm chắc mình tuyệt đối đủ tư cách đi theo ngài Ariel, hoặc cao hơn một bậc, là người trung thành.

Dựa dẫm, đi theo, trung thành.

Ba cách gọi theo chiều đi lên này đại biểu cho mức độ thân thiết giữa một người với một người hoặc với một gia tộc. Dựa dẫm chủ yếu là nhằm vào gia tộc đứng sau người đó. Nói cách khác, nếu có người muốn bám vào Ariel, thì mục đích chân chính của họ là mong được gia tộc Clifford che chở, cao hơn là muốn nương theo đà phát triển của gia tộc Clifford. Một khi Clifford mất khả năng che chở họ, thì những người dựa dẫm như họ có thể dễ dàng thoát ly. Đi theo thì nhằm vào năng lực của một cá nhân, người có tư chất phi thường như ngài Ariel, một số nhìn ra tương lai của ngài sẽ muốn đi theo, sau đó, họ sẽ hoàn toàn gắn kết mình với Ariel, gia tộc Clifford sẽ không che chở hay đề bạt họ. Mặt khác, nếu Ariel trở thành người đứng đầu gia tộc Clifford, thì những người đi theo sẽ được hưởng rất nhiều chỗ tốt, tuyệt đối tốt hơn kẻ dựa dẫm. Còn trung thành là loại quan hệ chặt chẽ nhất trong ba loại. Khi một người tuyên thệ trung thành với một người khác, anh ta sẽ đem tất cả của mình dâng hiến cho đối phương. Đồng thời, anh ta cũng thoát ly gia tộc của mình, từ nay về sau chỉ một lòng phục tùng người mà anh ta tuyên thệ trung thành.

Nếu so sánh với đời trước, Tần Hi Nhiên và Ryan trải qua bao nhiêu lần khảo nghiệm chính là người đi theo Ariel, còn Chung Thịnh, thuần túy dựa vào độ thân mật với Ariel, về cơ bản anh không khác gì người nguyện trung thành. Chẳng qua, anh không nói rõ điều này với Ariel thôi. Vì thế, anh làm việc của người nguyện trung thành, nhưng không có danh phận người trung thành.

Ba cách gọi này còn là một loại phân chia phe phái. Tần Hi Nhiên, Ryan và Chung Thịnh, trên đầu họ đã đóng dấu của Ariel, không phải gia tộc Clifford, mà là Ariel. Vào thời điểm đó, sỉ nhục họ cũng chính là sỉ nhục Ariel. Cho nên, trong quân đội, những người cùng quân hàm với họ đều không dám có gì bất kính. Ai bảo Ariel là thiếu tướng trẻ tuổi nổi bật nhất Liên bang, dù còn rất trẻ, dù chưa phải tộc trưởng gia tộc Clifford, cũng không ai dám coi khinh. Đây là thực lực của hắn.

Mà Chung Thịnh, đời này anh tính trở thành người tuyên thệ trung thành với Ariel, không vì lý do gì khác, anh chỉ muốn càng thân cận với Ariel hơn.

Ngẫm lại biểu hiện của mình trong một tháng này, Chung Thịnh không khỏi có chút mờ mịt. Ngài Ariel hình như dung túng anh hơi quá. Vốn anh nghĩ là vì ngài Ariel bây giờ còn trẻ, không có được vẻ điềm tĩnh vui giận không lộ như đời trước nhưng sau đó anh phát hiện, ngoại trừ anh, ngài Ariel đối xử với những người khác còn lãnh đạm hơn cả khi anh mới quen ngài đời trước. Sự tương phản kịch liệt này khiến anh thấy nghi ngờ, chẳng lẽ ngài Ariel cũng có ký ức kiếp trước như mình?

53. Chương 53

Editor: Nguyệt

Mang theo mối nghi đó, anh từng thử vài lần, nhưng kết quả đều khiến anh không biết nói gì. Bởi vì ngài Ariel không trả lời những vấn đề kỳ quặc của anh, chỉ lẳng lặng nhìn cho đến khi anh thấy áy náy, thậm chí cảm thấy nghi ngờ ngài Ariel và thử ngài là hành vi cực kỳ vô lễ.

Sao anh có thể nghi ngờ ngài Ariel thân ái được, đây quả thực là sự chế nhạo lớn nhất với một phó quan như anh!!

Sau vài lần, tâm tư muốn thử cũng nhạt dần, mà việc ngài Ariel đối xử đặc biệt với anh lại càng khiến anh vui sướng hơn.

Bất kể nói thế nào, trong một tháng này, anh đã thể hiện ý muốn thân cận với Ariel rất rõ ràng, dù anh không chủ động đưa ra yêu cầu muốn được đi theo, người thông minh như ngài Ariel chắc chắn không thể hiểu lầm chuyện này được. Chỉ là ngài vẫn xem nhẹ anh thôi, mục tiêu của anh là trở thành người tuyên thệ trung thành duy nhất của ngài Ariel. Vì thế, hôm nay, Ariel đưa ra yêu cầu này là để khảo nghiệm anh lần cuối cùng sao?

Chung Thịnh không thể kiềm chế được cõi lòng đang nhảy nhót, suy đi nghĩ lại về giọng điệu của Ariel lúc nãy, cuối cùng anh kết luận, chỉ cần hôm nay mình bộc lộ đủ thực lực, không nghi ngờ gì nữa, anh sẽ lại trở thành người đi theo ngài Ariel, hơn nữa, đời này anh chính là người đầu tiên đi theo ngài Ariel.

Cho dù là ai, đầu tiên và cuối cùng luôn có ý nghĩa rất đặc biệt. Đời trước, anh từng ghen tỵ với Ryan gần một năm trời vì anh ta có được vinh dự như thế, cho đến tận sau này khi trở thành phó quan của ngài Ariel, anh mới nguôi ngoai.

Nhưng …

Tất cả thực lực!

Ánh mắt Chung Thịnh tối sầm. Quả nhiên ngài Ariel đã phát hiện ra mình che giấu. Ngài có bất mãn vì hành vi che giấu của mình không?

Không kịp suy nghĩ nhiều về mối bất an trong lòng, Chung Thịnh đột nhiên cảm thấy chấn động, anh nhảy vọt lên, cả thân người quay vòng tròn. Chỉ trong nháy mắt, chiếc cơ giáp khổng lồ bạt gãy mấy thân cây thô to, lao ra ngoài. Cùng lúc đó, một chùm sáng trắng lớn đánh ầm ầm vào con đường anh vừa chạy. Nếu không tránh né theo phản xạ, hiện tại anh đã bị knockout rồi.

Mở hệ thống gây nhiễu tín hiệu, hệ thống ngụy trang, Chung Thịnh lập tức phóng ra ba máy mồi. Loại mồi này có khả năng tạo ra dao động năng lượng giống như cơ giáp hệ Thợ Săn, dùng để mê hoặc kẻ địch. Dù sao, khi hai bên đều có cơ giáp viễn trình, ai ra tay trước thường sẽ bị phát hiện trước, tay súng bắn tỉa mà bị phát hiện thì gần như cầm chắc cái chết.

Vừa rồi đối phương phát hiện ra Chung Thịnh trước, nhưng Chung Thịnh lại tránh được đòn tấn công của anh ta. Chỉ tiếc, vì vội vàng tránh né nên Chung Thịnh chưa kịp bắt lấy thân ảnh đối phương. Tình hình hiện tại là, trên ra-đa của đối phương xuất hiện bốn mục tiêu, một khi tấn công nhầm, anh ta chắc chắn sẽ bị Chung Thịnh xử lý. Chung Thịnh cũng không biết anh ta ẩn núp ở đâu. Ra-đa của hệ Thợ Săn tốt, nhưng loại cơ giáp đánh du kích của đối phương cũng không phải bất tài vô dụng, về mặt ngụy trang có thể nói là tương đối khá.

Hai chiếc cơ giáp cứ lẳng lặng giằng co nhau như thế. Hai bên cách nhau khoảng hai km, lại trong địa hình rừng rậm, cơ bản không thể thấy rõ mục tiêu. Nhưng bất cứ dao động năng lượng mạnh nào đều sẽ được biểu hiện trên ra-đa, là mục tiêu vô cùng bắt mắt. Vì thế nên bây giờ họ chỉ có thể lẳng lặng giằng co nhau như vậy. Hơn nữa, về mặt này, Chung Thịnh còn bị đặt vào hoàn cảnh xấu. Đối phương đã xác định được vị trí đại khái của anh, nếu trong năm chiếc cơ giáp của phe kia có một chiếc hạng nặng hỏa lực mạnh tấn công trên diện rộng, hoặc có cơ giáp cận chiến trực tiếp đánh giáp lá cà, vậy Chung Thịnh đúng là tai ương ngập đầu.

"Cậu ở đâu?" Từ tai nghe truyền đến tiếng Ariel.

"Tôi bị phục kích, xác nhận là một chiếc cơ giáp du kích, ở hướng ba giờ của tôi, khoảng cách không rõ." – Chung Thịnh đáp.

Trầm ngâm một lát, Ariel nói: "Nếu tôi có thể dẫn dụ hắn ta tấn công, cậu giải quyết được chứ?"

"Không thành vấn đề."

"Được, năm phút sau hành động." Nói rồi Ariel đóng hệ thống liên lạc.

Chung Thịnh thì cầm chắc súng ngắm, nhằm thẳng hướng ba giờ, vẻ mặt lãnh đạm.

Thời gian từng chút trôi qua, năm phút ngắn ngủi mà dài như một năm. Chung Thịnh nhìn chằm chằm vào ra-đa, không dám bỏ qua bất cứ điều gì dị thường.

Đùng!

Một chùm sáng trắng chói mắt đánh vỡ sự tĩnh lặng của khu rừng. Chung Thịnh nhìn nơi chùm sáng phát ra, nhẹ nhàng bóp cò súng.

Phụp! Một chùm sáng trắng bắn ra từ súng của Chung Thịnh, phá hủy chiếc cơ giáp vừa lộ mình, đang muốn đổi địa điểm phục kích.

"Không tồi." Giọng nói mang theo chút vui vẻ của Ariel vang lên bên tai.

Chung Thịnh cũng cong cong khóe môi: "Còn lại bốn chiếc."

"Không, ba." Ariel nói rất thoải mái: "Trên đường tới đây tôi đã giải quyết một chiếc."

Chung Thịnh vừa muốn nói gì đó, ra-đa lại hiển thị phát hiện mục tiêu.

Anh hơi mím môi, nói với Ariel: "Bây giờ còn hai."

Vừa dứt lời, một chùm sáng trắng bắn ra, chiếc cơ giáp hạng nặng hỏa lực mạnh đang cẩn thận đi tới bị bắn thủng khoang đạn dược, nổ đánh ầm.

Ariel nghe Chung Thịnh nói, mày hơi nhướn lên, trong mắt toát ra ý cười không thể che giấu. Một Chung Thịnh có chút tự đắc như thế, hắn chưa từng thấy. Nói thế nào nhỉ, hắn có cảm giác nếu Chung Thịnh đứng trước mặt mình nói câu đó, vẻ mặt cậu ta nhất định là giống chú cún con mong được ngợi khen, vẫy đuôi liên tục.

Trong đầu hiện lên hình ảnh chú cún Chung Thịnh vẫy vẫy cái đuôi, Ariel thầm tự trách mình, tưởng tượng cấp dưới trung thành của mình là chó đúng là quá đáng, như thế rất không tốt. Nhưng không hiểu sao, hắn có cảm giác Chung Thịnh mà có hai cái tai lông xù trên đầu sẽ rất hợp …

Xua đi hình tượng chó Chung Thịnh do trí tưởng tượng vượt xa người thường của mình vẽ ra, Ariel bắt đầu phân tích tình hình hiện tại. "Khụ khụ, còn hai chiếc. Bản đồ này cũng không lớn, nếu chúng ta cẩn thận tìm kiếm thì chắc sẽ lần ra tung tích bọn họ."

"Bên này chúng ta gây động tĩnh lớn như thế, có khi bọn họ đã nấp đi rồi. Hơn nữa, bản đồ này không lớn, vậy rất có khả năng bọn họ đã tập hợp lại với nhau. Chúng ta nên hành động cùng nhau thì tốt hơn."

"Được." Ariel gật đầu.

Hai người bắt đầu đi chậm dọc theo hai hướng khác nhau.

"Mẹ kiếp, hai thằng này có phải người không vậy, vừa mở màn chưa được nửa tiếng đã xử lý ba cơ giáp của chúng ta rồi." – Một chiếc cơ giáp hình thiêu thân đỏ rực hùng hùng hổ hổ nói.

"Tôi cũng không biết …" Một chiếc cơ giáp khác màu vàng nâu cười khổ. "Nhưng nếu hệ thống để hai bọn họ đấu với năm chúng ta thì chắc phải là cao thủ."

"Cao thủ cái con khỉ!" – Cơ giáp đỏ mắng – "Cao thủ còn bắt nạt loại tiểu tốt chúng ta làm gì."

"Được rồi, Ade, ngay cả Monkey cũng bị xử lý, chắc chắn là cao thủ rồi."

"Đừng có gọi tôi Ade." Cơ giáp đỏ khó chịu.

"Được được, không gọi thì không gọi. Kế tiếp chúng ta phải làm gì đây?" Cơ giáp nâu vàng cũng không biết nói gì. Trình độ của tiểu đội bọn họ trong số các đoàn đội cơ giáp cấp úy xem như không tồi, ai ngờ hôm nay lại ăn phải quả đắng.

Thật ra bọn họ chưa chắc đã thua thảm thế này, chủ yếu là vì trình độ cá nhân của họ không cao nhưng phối hợp rất ăn ý. Đáng tiếc, hôm nay bọn họ còn chưa kịp tới điểm tập hợp thì đã bị xử lý mất ba trong năm, còn lại anh am hiểu phòng ngự và thiêu thân giỏi cận chiến. Hai người thật sự không có gì đảm bảo sẽ thắng được hai chiếc cơ giáp kia.

"Mẹ nó, thôi, còn đánh gì nữa. Hai chúng ta khó mà phối hợp với nhau được." Chiến sĩ lái chiếc cơ giáp đỏ buồn bực gãi đầu.

"Hả? Thôi? Chúng ta phải nhận thua sao?" Cơ giáp vàng nâu hỏi.

"Không thua thì chờ bị ngược đãi à?!" – Cơ giáp đỏ mắng – "Cảm giác cơ giáp nổ tung sướng lắm hả? Sửa cơ giáp thì không tốn tiền hử?"

"Ấy, không phải, không phải, thật ra cơ giáp nổ tung sẽ rất đau, sửa cơ giáp cũng rất tốn tiền." Chiến sĩ lái cơ giáp vàng nâu liên tục lắc đầu, tiếc là anh đang ở trong cơ giáp, người khác không nhìn thấy được.

Nhìn chiếc cơ giáp đỏ biến mất, cơ giáp vàng nâu cô đơn đứng một mình nhìn xung quanh, chỉ đành nhận thua, biến mất khỏi khu rừng.

[Tích! Bạn đã giành thắng lợi trong trận đấu này!]

Hai tiếng thông báo của hệ thống đồng thời vang lên bên tai hai người.

"Hả? Thắng?" Chung Thịnh ngớ ra.

"Chắc đối phương thấy chênh lệch lớn quá nên nhận thua." Ariel lại rất bình tĩnh. Vừa rồi hắn đã nhìn ra, người giao thủ với mình trình độ cũng bình thường, chỉ chuộc loại phổ thông trong số sĩ quan cấp úy. Nếu hắn và Chung Thịnh cũng là trình độ cấp úy phổ thông, thì trận đấu này thắng bại ra sao còn khó nói. Nhưng, hai người họ tuy hiện tại mang quân hàm cấp úy, trên thực tế lại là một người trình độ cấp tá, một người thậm chí đạt trình độ cấp tướng. Nói khó nghe một chút thì trận đấu này đúng là bọn họ bắt nạt người ta.

54. Chương 54

Editor: Nguyệt

Nếu trận đấu đã kết thúc, Chung Thịnh và Ariel tất nhiên sẽ không lãng phí thời gian ở trong này nữa, nhanh chóng rời khỏi sân thi đấu.

Xem đồng hồ, đã qua gần một tiếng, hai người bọn họ về tới chỗ chia tay với Felid lúc nãy.

"Oa ha ha ha ha! Kim Giáp Trùng của tôi cuối cùng cũng sửa xong rồi! Tên khốn kiếp kia! Nếu có cơ hội gặp lại mi ta nhất định sẽ khiến mi lác mắt!" Giáp Trùng Chi Thần đứng trước cửa hàng ngửa mặt lên trời cười dài, trông rất kiêu ngạo.

"Sửa xong rồi?" – Ariel thản nhiên hỏi.

"Đúng vậy! Nói đi, các anh muốn làm nhiệm vụ gì? Nếu Kim Giáp Trùng của tôi được sửa, đừng nói là cơ giáp chế thức, cho dù là cấp úy tôi cũng có thể gánh được năm chiếc." Giáp Trùng Chi Thần nói rất hùng hổ.

Ariel không phản bác cậu ta. Trong ấn tượng của hắn, cái cơ giáp vàng chói kia trông rất tục, thoạt nhìn như kiểu nhà giàu mới nổi, nhưng lại rất được, nếu không đời trước công ty KTX đã chẳng hao tổn biết bao công sức tiền của để rước nó về.

"Bây giờ chúng ta đi làm nhiệm vụ đó à?" Chung Thịnh nhìn thoáng qua Giáp Trùng Chi Thần đang vuốt ve âu yếm cái ấn không gian của mình, vẻ mặt say mê đó thật sự khiến anh phải rùng mình.

Ừm … vẻ mặt của cậu ta trông thật buồn nôn.

Cúi đầu nhìn đồng hồ, Ariel đáp: "Đi thôi." Sau đó mang theo hai người đi tìm NPC để nhận nhiệm vụ.

Giáp Trùng Chi Thần vẫn còn đang âu yếm chiếc cơ giáp mới sửa của mình, cho nên cậu ta bị Chung Thịnh nửa tha nửa lôi đi.

Sau khi tìm được NPC, ba người thuận lợi nhận nhiệm vụ. Điều duy nhất khiến Ariel cảm thấy khó chịu là, vốn hắn muốn thông qua nhiệm vụ này để gây chút phiền toái cho Chung Thịnh, ai ngờ Kim Giáp Trùng được khôi phục như lúc đầu lại rất xứng với danh hiệu của nó, một mình gánh được mười chiếc cơ giáp chế thức tấn công trực diện. Có Kim Giáp Trùng kìm chế, thêm tấn công tầm xa của Chung Thịnh và kỹ xảo cận chiến xuất sắc của Ariel, nhiệm vụ khiến biết bao người chơi cấp úy phải đau đầu cứ thế được bọn họ hoàn thành dễ dàng.

Thôi, hôm nay tha cho cậu ta.

Thản nhiên liếc nhìn Chung Thịnh, Ariel thu lại tầm mắt. Hôm nay Chung Thịnh đã bộc lộ hết thực lực không chút do dự, làm hắn rất hài lòng, xem như lấy công chuộc lại lỗi lầm đi.

Quay đầu nhìn quanh quất bốn phía, Chung Thịnh thấy Giáp Trùng Chi Thần đang mang vẻ mặt thỏa mãn tra tài khoản ngân hàng của mình, còn ngài Ariel thì hình như đang cúi đầu suy nghĩ chuyện gì đó. Mờ mịt gãi đầu, kỳ lạ, chẳng lẽ mình bị ảo giác? Hình như vừa rồi có người nhìn mình.

Nhún vai bất đắc dĩ, xung quanh tất cả đều bình thường, người đi đường ai cũng bận chuyện của mình, chẳng có ai chia một phần chú ý nào đến anh cả.

"Được rồi, không còn sớm nữa, chúng tôi đăng xuất đây." – Ariel thản nhiên nói.

"Hả? Hai người thoát trước đi, tôi còn phải đi huấn luyện đã." Chung Thịnh cười cười, nói với vẻ bình tĩnh.

Ariel chậm rãi ngẩng đầu, trong ánh mắt nhìn Chung Thịnh có một cảm xúc khác thường.

"Sao vậy?" Chung Thịnh không hiểu vì sao ngài Ariel lại nhìn mình như thế.

Giáp Trùng Chi Thần quan sát trên dưới anh một hồi, tặc lưỡi nói: "Chậc, anh giỏi thật đấy, đã qua gần một đêm rồi mà anh còn đi huấn luyện nữa."

Nói thật, hiện tại cậu đã vô cùng bội phục hai người này. Cái khác không nói, chỉ riêng biểu hiện của họ trong nhiệm vụ vừa rồi đã đủ khiến cậu phải ngưỡng mộ rồi. Cậu có thể đấu lại mười chiếc cơ giáp chủ yếu là nhờ khả năng phòng ngự siêu việt của Kim Giáp Trùng, nên khi gặp tình huống đó cậu chỉ có thể bị động phòng ngự. Mà thực lực của Tinh Không Song Hùng – danh hiệu Felid đặt cho hai người – tuyệt đối có thể đối kháng trực diện với mười chiếc mà không hề yếu thế. Mặc giáp rùa rồi bị đánh và trực diện phá hủy mười chiếc cơ giáp là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Bây giờ Giáp Trùng Chi Thần đã trở thành người hâm mộ của Tinh Không Song Hùng. Là một kỹ sư cải tạo cơ giáp, ngoại trừ tình yêu sâu đậm dành cho Kim Giáp Trùng của mình, cậu còn rất hứng thú với những loại cơ giáp khác. Nhưng cơ giáp tốt phải có chiến sĩ giỏi điều khiển mới được. Mà hai người này tuyệt đối là tinh anh trong tinh anh, nếu bỏ qua họ thì đúng là không biết đi đâu tìm chiến sĩ giỏi để thỏa mãn khát khao được cải tạo cơ giáp của cậu.

Chiến sĩ cơ giáp giỏi không phải cải trắng, tùy ý vươn tay là nhặt được. Hơn nữa, những người đạt tiêu chuẩn đó đa phần xuất thân từ quân đội, loại tiểu tốt không có thực lực như cậu có nhờ người ta cũng không đồng ý. Chính vì nguyên nhân này, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Felid đã bày tỏ lòng nhiệt tình của mình với hai người, nhiệt tình đến độ Ariel và Chung Thịnh không chịu nổi.

"Ừ, huấn luyện trụ cột ngày nào cũng phải tiến hành, không được gián đoạn. Quen tay hay việc mà." – Chung Thịnh cười giải thích.

Ariel đột nhiên mở miệng hỏi: "Ngày nào cậu cũng tiến hành huấn luyện trụ cột?"

"À … đúng vậy." Chung Thịnh gật đầu, hơi hiếu kỳ việc ngài Ariel đột nhiên cảm thấy hứng thú với chuyện anh huấn luyện.

"Trong bao lâu?"

"Mỗi ngày chừng hai tiếng." Chung Thịnh lại càng không hiểu.

"Hai tiếng? Lại còn mỗi ngày? Em bái phục, anh giỏi thật đấy." – Giáp Trùng Chi Thần kinh ngạc – "Trình độ anh đã cao thế rồi, vậy mà còn chăm chỉ tiến hành loại huấn luyện trụ cột buồn tẻ đó, thật khiến em bội phục." Nói xong, giơ ngón cái lên với Chung Thịnh.

"Thật ra kỹ thuật của tôi cũng thường thôi, nhưng … khi cậu có mục tiêu thì sẽ có động lực." Chung Thịnh vẫn cười nói.

"Anh giỏi thật đấy!" Giáp Trùng Chi Thần lè lưỡi, "Dù sao em cũng không kiên trì được như vậy."

"Quen thì tốt rồi." Chung Thịnh cười khẽ, trong giọng nói có cảm giác gì đó khó diễn đạt bằng lời.

"Cậu … vẫn kiên trì huấn luyện sao?" Ariel rũ mắt, che đi tất cả cảm xúc bên trong.

"Đúng vậy. Để được đi theo trưởng quan của tôi." Đôi mắt đen của Chung Thịnh sáng ngời, anh nói thầm trong lòng: chỉ cần được theo sau ngài Ariel, mỗi ngày tiến hành những bài huấn luyện buồn tẻ thì có là gì.

"Vậy … nếu sau này cậu có thể điều khiển được cơ giáp rồi, cậu cũng sẽ tiến hành huấn luyện mỗi ngày như vậy sao?" Giọng Ariel nghe có vẻ là lạ.

"Đương nhiên." Chung Thịnh nhìn Ariel, lòng thầm bổ sung một câu: 'nếu không làm thế, đời trước, sau khi buông tha cho cơ giáp đánh du kích tầm xa mình am hiểu nhất, làm sao tôi có thể biểu hiện xuất sắc trên phương diện cận chiến như vậy?'. Đó là thành quả của quá trình thực hiện những bài huấn luyện buồn tẻ vô số lần.

Ariel chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Hắn không hề biết, phó quan của mình vì để được đi theo mình rốt cuộc đã phải trả giá bằng bao nhiêu mồ hôi và cố gắng.

Năng lực của Chung Thịnh không thuộc loại xuất sắc, dù là xét từ góc độ nào, khả năng của cậu ta cũng rất bình thường. Có thể nói, trong số bạn bè của cậu ta, bất kể là Hạng Phi, Gerald hay Fredia, ai cũng có tư chất cao hơn cậu ta. Nhưng, một Chung Thịnh thoạt nhìn tầm thường như thế, kiếp trước đã đổ biết bao mồ hôi công sức, san bằng khoảng cách về tài năng với đám thanh niên xuất sắc đó, thậm chí còn vượt qua họ.

Ariel biết mình rất khó tính. Trong mắt hắn, người không có thực lực không có tư cách đứng bên cạnh hắn. Cho dù vậy, Chung Thịnh vẫn dùng nghị lực phi thường của mình đạt được mục tiêu đó.

Đúng vậy, đời này, Chung Thịnh trong mắt đại đa số mọi người là rất xuất sắc, nhưng đấy là dựa vào kinh nghiệm đời trước. Nếu cậu ta chỉ định sống bằng tiền dành dụm, thì rất nhanh cậu ta sẽ mờ nhạt trong biển người. Nhưng cậu ta lại không thả lỏng bản thân lấy một giây nào, cố gắng rèn luyện vẫn chỉ để được đi theo mình.

Không thể không nói, khi nghĩ đến điều này, Ariel đã rung động. Hắn biết mình giỏi, có rất nhiều người muốn đi theo mình, nhưng khi đối mặt với người cố chấp như Chung Thịnh, cả hai đời đều muốn đi theo mình, hắn thật sự rung động mãnh liệt.

Đè nén kích động trong lòng, đôi mắt màu lam bạc của Ariel lại bình lặng như trước. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Chung Thịnh.

Đến giờ phút này, hắn tin tưởng triệt để, Chung Thịnh tuyệt đối sẽ không phản bội mình. Bất kể đời trước là xuất phát từ nguyên nhân gì mà Chung Thịnh khuyên hắn đi gặp Elenna, hắn tin việc phục kích hôm đó không có bất cứ quan hệ nào với cậu ta.

Nhìn khuôn mặt tươi cười chẳng hề có vẻ mệt mỏi của Chung Thịnh, Ariel bật thốt ra một câu: "Người được cậu đi theo nhất định sẽ rất hạnh phúc."

Chung Thịnh ngẩn người, không kìm được nhoẻn miệng cười: “Ariel, người tôi muốn đi theo chính là cậu.”

Nụ cười thản nhiên ấy mang theo sự dịu dàng khiến người ta khoan khoái như được làn gió xuân ve vuốt.

Nhưng khi nhìn vào mắt Chung Thịnh, Ariel lại chấn động. Khuôn mặt luôn không bộc lộ vui buồn của hắn lần đầu lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn tránh tầm mắt Chung Thịnh, giọng hơi khàn khàn, nói: “Vậy cậu vất vả rồi, tôi đăng xuất nghỉ ngơi trước.”

Nói xong, không đợi Chung Thịnh trả lời, hắn vụt biến mất khỏi con đường.

Chung Thịnh sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ nhìn Giáp Trùng Chi Thần. Hôm nay ngài Ariel làm sao vậy? Sao lại thất lễ như thế, còn chưa nói lời từ biệt với người bạn mới tới này đã đăng xuất.

Tác giả:

o[]o Hà hà, mọi người đoán đi, rốt cuộc vì sao Ariel lại đột nhiên thất lễ như thế? Thậm chí còn vội vàng thoát mạng Đây rốt cuộc là vì sao, vì sao chứ

55. Chương 55

Editor: Nguyệt

Đúng vậy, người bạn.

Trải qua nhiệm vụ kia, được chứng kiến khả năng phòng ngự có thể nói là như tường thép của Kim Giáp Trùng, nếu còn chưa hiểu ý ngài Ariel thì anh không dám tự xưng mình là phó quan thân cận nhất của ngài Ariel nữa. Nhân tài chế tạo được cơ giáp như thế tất nhiên là phải lôi kéo rồi, chỉ là hành vi của ngài Ariel hôm nay thật sự có hơi bất lịch sự.

“Chắc Ariel có việc gấp nên mới quên chào tạm biệt cậu, ngại quá.” – Chung Thịnh nói với Giáp Trùng Chi Thần.

“Không sao.” Giáp Trùng Chi Thần phất tay, tỏ vẻ không để ý. Quên chào tạm biệt đã là gì, cậu mà tập trung làm việc thì còn quên ăn, quên ngủ, thậm chí chị đứng ngay bên cạnh cũng quên luôn. Cho nên, cậu chẳng hề để ý tới hành vi vừa rồi của Ariel.

Nếu cậu ta đã không để ý, Chung Thịnh sẽ không tiếp tục nói chuyện này nữa. Chào tạm biệt Felid xong, anh bắt đầu huấn luyện trụ cột buồn tẻ và vô vị nhưng chưa từng gián đoạn.

Chung Thịnh rèn luyện đến mức đổ mồ hôi như mưa trong phòng tập. Còn Ariel đăng xuất rồi lại khiếp sợ tột đỉnh.

Không thể không nói, vào rất nhiều thời điểm, do di truyền bộ mặt than tiêu chuẩn của gia tộc Clifford, Ariel rất ít biểu lộ cảm xúc của mình. Nhưng hôm nay, gương mặt bình tĩnh không dao động, đạm mạc lạnh lùng lại xuất hiện vẻ rối rắm hiếm hoi.

Không thể trách hắn được, hắn không thể không rối rắm, bởi vì hắn nhìn thấy trong mắt Chung Thịnh một loại tình cảm vô cùng quen thuộc, dù cho nó chỉ chợt lóe qua đáy mắt cậu ta. Từ nhỏ đã được hun đúc trong cuộc sống tình nồng ý mật của bố mẹ, làm sao hắn có thể không nhận ra tình yêu ẩn sâu trong ánh mắt đó.

Mỗi khi bố mẹ nhìn nhau say đắm, hắn đều thấy được trong mắt họ có loại tình cảm nồng nàn giống y hệt vậy.

Chung Thịnh thích mình?

Chuyện này thật sự khiến Ariel chấn động đến mức tưởng như mình đang mơ!

Thậm chí, hắn thấy có gộp cả kinh nghiệm của hai đời lại cũng chưa có chuyện nào khiến hắn khiếp sợ như bây giờ, bao gồm việc hắn bị chính vị hôn thê của mình hãm hại, và giây phút đối mặt với cái chết.

Không thể trách hắn thất lễ, thật sự là ngàn lần không thể tưởng tượng nổi phó quan trung thành của mình lại thầm mến mình.

Hắn không ngốc, sau khi phát hiện điều này, gần như ngay lập tức, hắn hồi tưởng lại từng chút một về Chung Thịnh đời trước, mà len lỏi trong những hồi ức ấy là các hình ảnh, dù rất nhỏ, càng khiến cõi lòng hắn xao động hơn.

Hắn không thể tượng tượng nổi, vì sao đời trước mình lại có thể trì độn như thế, ở cạnh Chung Thịnh lâu thế rồi mà không phát hiện ra chuyện này.

"Tại sao … lại như vậy?" Uể oải xoa xoa thái dương, Ariel hơi nhíu mày, chuyện này có hơi khó giải quyết.

Đương nhiên, hắn tin rằng, nếu đời trước Chung Thịnh đã che giấu tốt như thế, thì đời này chắc cũng không có ý định thổ lộ, chỉ cần mình không nói, Chung Thịnh vẫn sẽ là phó quan mình tín nhiệm nhất. Hơn nữa, sự tín nhiệm này càng sâu sắc hơn một bậc. Dù gì cậu ta cũng yêu mình cả hai đời, càng không có khả năng phản bội.

Nhưng Ariel không muốn xử lý chuyện này như thế, không vì gì khác, chỉ là hắn không đành lòng để phó quan của mình cứ phải khổ sở sống hết nửa đời còn lại. Chung Thịnh là người cố chấp, ngoan cố thế nào, có thể nhìn ra được từ việc cậu ta tiến hành huấn luyện trụ cột mỗi ngày.

Ariel cảm thấy bất kể là ai cũng không thể khuyên cậu ta thay đổi ý định.

Tình yêu, Ariel chưa từng biết đến.

Đời trước không hiểu, đời này cũng không hiểu.

Bố mẹ hắn là một cặp vợ chồng vô cùng ân ái, nhưng bản thân hắn lại khuyết thiếu cảm xúc về tình yêu. Có vị hôn thê, hắn cảm giác giống như đang hoàn thành một nhiệm vụ hơn. Cưới vợ sinh con dường như là một quá trình bất biến của đời người, hắn chưa bao giờ dành quá nhiều sự chú ý cho chuyện này.

Hắn từng nghe mẹ kể, lúc trước bố cũng là người lạnh lùng, nếu không phải mẹ dùng 'lửa tình nóng rực để châm' [cách nói của mẹ Ariel] thì chỉ e ông sẽ sống độc thân đến hết đời. Đương nhiên, đây chỉ là nói đùa, dù gì cũng là con trưởng của gia tộc Clifford, dẫu có kết hôn chính trị hay không, ông cũng không có khả năng không lấy được vợ. Chẳng qua, lấy vợ theo cách đó thì người vợ cùng lắm chỉ có thể duy trì trạng thái tôn trọng mà lạnh lùng với ông thôi.

Hắn còn nhớ, khi nhắc đến chuyện này, mẹ lúc nào cũng nghiêm túc nói với hắn rằng: 'Nếu thật sự như thế thì Ariel bé bỏng đã chẳng thể bước vào thế giới này, hưởng thụ ánh mặt trời được rồi.'

Ngay lúc đó, hắn ngẩng đầu lên sẽ thấy bố ở xa xa quay đầu lại, cười rất đỗi dịu dàng với mẹ. Hắn lẳng lặng xoay mặt đi, bố lúc nào cũng lạnh mặt, chỉ khi nhìn mẹ mới có thể mỉm cười dịu dàng như vậy thôi. Thân là con trai của ông, lắm lúc hắn cũng ghen tỵ lắm …

Đời trước, hắn chọn Elenna làm vị hôn thê, thỉnh thoảng cô ấy cũng nhìn hắn tình tứ như thế, nhưng hắn chưa từng có rung cảm nào đặc biệt cả.

Vô thức chạm tay lên ngực, Ariel hoài nghi không biết có phải mình mắc chứng bệnh khuyết thiếu tình cảm nào đó hay không.

"Elenna …" Nỉ non cái tên người vẫn nhìn hắn chăm chú với tình yêu chan chứa, Ariel chẳng hề cảm thấy ấm áp và hạnh phúc như những gì mẹ hình dung.

Hắn không yêu Elenna, hắn biết. Nhưng hắn thật sự định làm một người chồng đủ tư cách. Không ngờ, trước hôn lễ, vị hôn thê lại dẫn hắn vào cạm bẫy tử vong.

Hắn không biết vì sao cô ta làm vậy. Hắn cũng không cần phải suy xét vấn đề này, bởi vì hắn hiểu người đàn bà đó không có bản lĩnh làm ra chuyện như thế. Phục kích trình độ đó không phải chuyện một phụ nữ như cô ta có thể dễ dàng làm được. Hơn nữa, hắn cũng không nghĩ ra lý do để cô ta làm thế.

Nhắc đến lần phục kích ấy, Ariel lại không khỏi nhớ đến Chung Thịnh.

Trước khi chết, hắn nghe thấy một tiếng gọi đau thương, tuyệt vọng, cùng với tình cảm sâu đậm nồng nàn. Cuối cùng hắn cũng hiểu, loại tình cảm sâu nặng ấy là tình yêu vô vọng.

Mắt thấy người mình yêu chết ngay trước mắt mình, Chung Thịnh có la lên tuyệt vọng như thế cũng không lạ.

Những chuyện kế tiếp lại càng đơn giản, với sự hiểu biết của hắn về tính cách Chung Thịnh, thêm việc phát hiện ra cậu ấy yêu mình, kết cục của Chung Thịnh rất dễ đoán, tất nhiên là sau khi khổ chiến không có kết quả thì đi theo mình.

Sau đó, không biết vì nguyên nhân gì, cả hai cùng sống lại vào năm mười tám tuổi.

"Ariel …"

Tiếng gọi mang theo tình cảm sâu nặng dường như lại vang lên bên tai, tình cảm nồng nàn mà trầm lắng làm con tim Ariel bỗng nóng rực lên.

"Chung Thịnh …" Nhỏ giọng gọi tên phó quan của mình, Ariel kinh ngạc nhìn trần nhà đến ngẩn người.

Có lẽ đây là lần đầu tiên ngài Ariel ngẩn người, tính cả đời trước lẫn đời này. Hiển nhiên, hiệu quả của nó vô cùng tốt. Bởi vì chưa đầy năm phút sau, Ariel lại hoảng hốt ngồi bật dậy.

"Không … đúng …" Ariel gõ đầu, động tác ngớ ngẩn như thế hắn tuyệt đối không làm lúc tỉnh táo. Vậy mà hiện tại hắn lại làm rất tự nhiên, chẳng những làm, còn có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

"Tại sao lại … không từ chối …" Trong đôi con ngươi màu lam bạc của Ariel xuất hiện những cảm xúc phức tạp không cách nào hình dung được. Bởi vì vừa rồi, hắn đột nhiên phát hiện, hắn rối rắm với tình cảm Chung Thịnh dành cho mình, nhưng là vì không biết phải xử lý ra làm sao, chứ không phải vì thấy khó chịu.

Thoạt nhìn, hai chuyện này gần giống nhau. Nhưng người có chỉ số thông minh cao như Ariel làm sao lại không nhận ra sự khác biệt. Nếu là một người khác có tình cảm với hắn, chỉ e hắn sẽ lạnh lùng từ chối. Bởi vì, đời trước, số người có tình cảm với hắn cả nam lẫn nữ nhiều vô kể, trực tiếp thổ lộ cũng không ít. Hắn đã vô cùng thuần thục việc từ chối người khác.

Nhưng bây giờ hắn thực sự thấy hoảng hốt. Rõ ràng là một chuyện mình vô cùng quen thuộc, thậm chí đơn giản đến mức hắn có thể trực tiếp vạch trần tình cảm của Chung Thịnh ở trên mạng chiến đấu, sau đó từ chối người ta. Vậy mà hắn lại quýnh lên, vội vàng đăng xuất.

Điều này có nghĩa là gì?

Có lẽ người khác sẽ nói là vì giữ thể diện cho Chung Thịnh, đổi một cách khác uyển chuyển hơn để từ chối. Nhưng Ariel lại biết mình chưa từng uyển chuyển trong những chuyện thế này. Nói cách khác, nếu hắn không thích Chung Thịnh, vừa rồi hắn sẽ trực tiếp từ chối.

Nhưng hắn không làm thế!

Đây mới là nguyên nhân khiến hắn hoảng hốt.

Ariel thấy mờ mịt, nếu nói hắn thích Chung Thịnh … Hắn đặt tay lên ngực mình, khi nhắc tên Chung Thịnh, hắn không có cảm giác tim đập nhanh, ngực có hơi nóng lên, nhưng đây chẳng phải biểu hiện bình thường của cơ thể con người sao? Chẳng hề liên quan gì đến Chung Thịnh, đúng không?

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn không hiểu nổi tình cảm của mình với Chung Thịnh là gì.

Tín nhiệm?

Chắc chắn có.

Nhưng còn yêu?

Ariel nhẹ nhàng lắc đầu, còn xa mới đạt đến chữ yêu.

Không cần nhìn gương hắn cũng biết, khi nghĩ về Chung Thịnh, trong mắt hắn không có tình cảm sâu đậm như khi bố nghĩ về mẹ.

Vậy rốt cuộc cảm giác của hắn với Chung Thịnh là gì?

Bản thân Ariel cũng thấy hồ đồ rồi.

Hắn thử tưởng tượng, nếu Chung Thịnh thổ lộ với mình, mình sẽ phản ứng thế nào. Sau đó hắn kinh ngạc phát hiện, hắn không biết.

Tác giả:

[||||] Ariel rối rắm … Cậu ta rối rắm về mối quan hệ với Chung Thịnh.

Nói là yêu thì còn kém xa, nhưng hảo cảm thì chắc chắn là có. Cho nên, hiện tại cậu ta không biết phải làm sao.

Tình cảm luôn luôn là thứ cậu ta không am hiểu, thế là … bi đát làm sao, cậu chàng mất ngủ.

Thuận tiện giải thích về đản thương:

Trong truyện có tổng cộng ba loại đản thương.

Loại thứ nhất chính là đản thương được trang bị trong phòng ngủ của bọn Chung Thịnh, dùng tinh thần lực để trực tiếp đăng nhập vào mạng chiến đấu. Loại đản thương này tiêu hao rất nhiều tinh thần lực, nhưng hiệu quả cũng rất cao, cho nên muốn điều khiển cơ giáp ở trong này thì chỉ cần có kỹ thuật là không thành vấn đề.

Loại thứ hai là loại được sử dụng trong các giờ huấn luyện tinh thần lực. Giống như trên, vẫn là dạng nằm, có điều loại này lập nên một không gian ảo, tiêu hao nhiều tinh thần lực hơn, gấp mấy chục lần loại trên, thậm chí còn gấp trăm lần [Có thể điều chỉnh cấp độ]

Loại thứ ba là đản thương điều khiển cơ giáp. Loại đản thương này thường là dạng đứng, người sử dụng ngồi vào sẽ có cảm giác như đang ở trong khoang điều khiển của cơ giáp, yêu cầu đối với thể chất rất cao. Ví dụ như Chung Thịnh và Ariel, hai người nắm chắc kỹ xảo chiến đấu, nhưng vì thể chất có hạn nên dùng loại đản thương này điều khiển cơ giáp không thể phát huy hết khả năng, cho dù họ có thành thạo giỏi giang trong mạng chiến đấu đến mấy chăng nữa cũng vậy. Đây là do bị hạn chế về phần cứng (mặt thể chất).

Ừ, trên đây là tri thức về ba loại đản thương thông dụng nhất.

56. Chương 56

Editor: Nguyệt

Nói cách khác, nếu thật sự xảy ra tình huống như thế, hắn không biết phải xử lý ra làm sao.

Kết quả này thật sự là chấn động với hắn. Bởi vì hắn đã thử tưởng tượng Tần Hi Nhiên hoặc Ryan bày tỏ tình cảm với mình, không có ngoại lệ, hắn đều sẽ từ chối. Nhưng lại chỉ có Chung Thịnh, hắn không thể tưởng tượng ra nổi cảnh mình từ chối người ta.

Bụp!

Nện một phát xuống giường, Ariel rất ghét việc có chuyện gì đó vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Thở dài bất đắc dĩ, do dự một chút, cuối cùng Ariel vẫn mở máy liên lạc.

"Tút …" Sau một hồi âm chờ, trên quang não hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của một người đàn ông trung niên.

"Bây giờ là bốn giờ sáng, mẹ con đang ngủ." Người đàn ông trung niên lạnh lùng trần thuật.

“Con xin lỗi bố.” Khó lắm mới có lúc Ariel đỏ mặt.

“Tránh ra!” Ngay sau đó, một phụ nữ trung niên xinh đẹp với mái tóc bạch kim dài đẩy người đàn ông lạnh lùng ra, trừng mắt: “Con nó gọi nhất định là có chuyện rồi, anh luyên thuyên cái gì đó.” Nói rồi, bà quay đầu lại mỉm cười với Ariel: “Có chuyện gì vậy, con yêu của mẹ? Muộn thế này rồi còn gọi, chắc là việc gấp lắm phải không?”

“Con xin lỗi vì đã quấy rầy mẹ nghỉ ngơi.”

“Thằng bé này, nói gì thế.” Người phụ nữ lườm yêu: “Con là con mẹ, quấy rầy với không quấy rầy cái gì.”

“Con … có một vài điều muốn thỉnh giáo mẹ.”

“Ồ? Chuyện gì vậy?” Người phụ nữ tỏ vẻ kinh ngạc. Con trai bà trước nay luôn độc lập, gần như không cần dựa dẫm vào bố mẹ điều gì. Chuyện này đương nhiên khiến người làm cha mẹ như họ tự hào, nhưng cũng tước đi của họ không ít niềm vui … ừm, có thể nói là niềm vui của bà. Lúc này, đứa con trai gần như không có gì không làm được lại gọi điện cho bà lúc nửa đêm để thỉnh giáo một vài điều, là bà đó, không phải bố nó đâu nha. Cho nên, tâm tình buôn chuyện của bà bây giờ đã đạt đến đỉnh.

“Nếu … con nói là nếu … có người thích mẹ …” Ariel ấp a ấp úng.

“Sao cơ? Con à, có người thổ lộ với con hả?” Người phụ nữ trợn tròn mắt, hưng phấn nhìn con mình.

“Không có.” Ariel trả lời rất quyết đoán, bụng thầm nghĩ: Chung Thịnh đúng là không thổ lộ, do hắn tự nhìn ra thôi, cho nên không tính là gạt mẹ.

“Không có?” Người phụ nữ mang vẻ mặt hoài nghi nhìn Ariel, tiếc là không nhìn ra manh mối gì từ cái mặt than di truyền từ bố của nó.

“Được rồi, không có thì không có, con nói tiếp đi.”

“Vâng, con nói là nếu có người thích mẹ, mẹ không thích người ta, nhưng … người đó thổ lộ tình cảm với mẹ, mẹ lại không có cách nào từ chối …” Ariel vắt hết óc để tìm ngôn ngữ diễn đạt tình trạng của mình bây giờ.

“Hả? Con không thích cô ấy, nhưng cô ấy thổ lộ con lại không từ chối?” Người phụ nữ cũng bắt đầu thấy mơ hồ.

“Không phải không từ chối, mà là không có cách nào từ chối.” Ariel cường điệu.

“Thế nào là … không có cách nào từ chối?”

“Chính là câu từ chối nói không nên lời.” Ariel nói mà mặt không đổi sắc, nhưng nếu có ai bật đèn nhìn kỹ sẽ thấy hai tai hắn có dấu hiệu hồng lên rất khả nghi.

“Không thể nói lời từ chối?” Người phụ nữ mờ mịt. Không thể trách bà được, bà nghĩ nếu đã không thích thì nói câu từ chối có gì là khó đâu. Ngược lại, đã không thích mà còn níu giữ người ta mới là tàn nhẫn.

“Để anh hỏi.” Người đàn ông lạnh lùng đoạt lấy quang não, đồng thời cướp luôn quyền trò chuyện.

Người phụ nữ dường như cũng thấy mơ hồ về vấn đề của con trai, cho nên không phản đối.

“Con thích người ta không?” – Người đàn ông hỏi.

“Hẳn là … không thích.” – Ariel do dự. Bây giờ hắn không xác định rõ lắm.

“Thích là thích, không thích là không thích, sao lại có chuyện hẳn là?”

“… Lúc con nghĩ đến cậu ta, trong tim không có cảm giác như dòng nước ấm chảy qua.” – Ariel rầu rĩ đáp. Theo hắn nghĩ, nếu thích thì nên xuất hiện hiện tượng như mẹ nói, nhưng hắn không có, vậy chẳng phải không thích sao.

Nếu có thể xác định là thích, thì hắn đã chẳng rối rắm thế này.

“…”

Trong chớp mắt, Ariel rất muốn dụi mắt nhìn kỹ lại một lần, bởi vì hình như hắn thấy vẻ mặt đạm bạc của bố có dấu hiệu rạn nứt.

Người đàn ông trừng mắt nhìn người bên cạnh, trách mắng: "Tại em cứ nói bậy với nó suốt đấy."

"Em nói bậy cái gì!" Người phụ nữ tuy không lộ mặt nhưng tiếng lại nghe rất to.

"Đừng nghe mẹ con nói bừa." Người đàn ông quay đầu lại, "Cái gì mà như có dòng nước ấm chảy qua tim … ừm … cách hình dung này không phải là về biểu hiện sinh lý cụ thể."

"…"

Vẻ mặt Ariel có hơi mờ mịt làm tướng quân Clifford giật giật khóe mắt.

Lại lần nữa trừng mắt nhìn vợ yêu cứ thích dùng từ ngữ hoa mỹ để hình dung về tình yêu, tướng quân Clifford cảm nhận sâu sắc rằng mình có thiếu sót trong việc giáo dục con cái về mặt này.

"Khụ khụ …" Ho khan hai tiếng, kéo sự chú ý của Ariel lại, người đàn ông nói tiếp: "Nếu con không thể từ chối người ta, thì có thể từ từ xem xét tình hình. Gia tộc ta xưa nay đều rất khoan dung với hôn sự của con cháu, chỉ cần con thích, cưới dạng người gì về cũng được, bố mẹ không can thiệp. Một ngày nào đó, nếu con có thể nhìn người ấy với ánh mắt như khi ta nhìn mẹ con, vậy con có thể xác nhận rằng mình yêu người đó."

"Dạ, con biết rồi." Ariel gật đầu. Mặc kệ thế nào, bố đề nghị hắn trước hết cứ quan sát tình hình đã, xem tâm ý của mình thế nào, có vẻ chỉ cần thuận theo tự nhiên thì bản thân hắn có thể phát hiện ra tình cảm của mình. Ừ, cũng đúng, đời trước mình ở bên Elenna lâu như vậy mà vẫn cứ bình thản, xem ra mình thật sự không yêu Elenna …

"Được rồi, bố với mẹ con phải nghỉ ngơi, con cũng ngủ sớm đi. Trường quân đội Đệ Nhất rất nghiêm khắc, nhưng với thực lực của con thì thông qua kỳ khảo hạch của họ không thành vấn đề. Con nên chú ý tới việc nghỉ ngơi." – Người đàn ông dặn dò.

"Con yêu, phải đối xử tốt với người ta nha, cho dù sau này có chia tay cũng phải uyển chuyển một chút." Tiếng người phụ nữ truyền tới ngay trước khi tín hiệu bị ngắt, hiển nhiên là bà rất hiểu tính cách con mình. "À, phải rồi, nếu con thực sự thích cô ấy thì tốt nhất nên lên giường sớm đi. Bây giờ thì có lên giường cũng chẳng tính là gì, nhưng đó cũng là một cách để xúc tiến tình cảm đấy."

Vẻ mặt Ariel cứng đờ. Sau đó thông tin bị cắt đứt.

Nhìn mặt trời đang dần nhô lên ngoài cửa sổ, Ariel hít sâu một hơi. Nếu không ghét thì cứ ở cùng nhau thử xem. Bất kể thế nào, Chung Thịnh vẫn luôn là phó quan trung thành nhất của hắn. Nếu hắn thật sự có tình cảm với cậu ấy, thì việc chấp nhận cậu ấy dường như không phải vấn đề gì quá lớn.

Trong đầu tưởng tượng ra cảnh mình và Chung Thịnh hôn nhau, hình như cũng không khó chấp nhận.

Ariel gật đầu, lấy lại sự tự tin. Chỉ là phát hiện có người thầm mến mình thôi mà, thân phận có hơi đặc thù, là phó quan cả hai đời của mình, nhưng biểu hiện của mình hôm qua đúng là mất mặt. May là cậu ấy không phát hiện, nếu không mình sẽ khó tạo dựng lại hình tượng trưởng quan quyền uy.

Ổn định tâm trạng, Ariel khôi phục lại bộ mặt than. Hắn muốn thử yêu Chung Thịnh, nhưng chuyện thổ lộ thì cả hai đời hắn đều chưa từng làm lần nào. Đời trước hắn chưa động lòng lần nào, tất nhiên là không thổ lộ. Đời này … thật ra cũng giống vậy, chỉ là không biết vì sao, khi biết tình cảm của Chung Thịnh, chung quy hắn không thể từ chối.

Thôi, thuận theo tự nhiên đi.

Lần đầu gặp phải chuyện mình không thể khống chế, Ariel cũng nhìn rất thoáng. Hắn chỉ là một cá nhân, không có khả năng toàn trí toàn năng. Nếu mình không hiểu biết nhiều về phương diện này, thì học tập nhiều hơn là được. Hắn tin rằng với đầu óc của mình, xử lý chuyện này hẳn là không quá khó.

Nghĩ thông suốt rồi, Ariel nhìn sắc trời hửng sáng ngoài cửa sổ, nghĩ một lúc, cuối cùng đứng dậy đi tắm, thay quần áo, rồi gõ cửa phòng Chung Thịnh.

"Ariel?" Chung Thịnh kinh ngạc nhìn trưởng quan của mình. Anh vừa tắm xong, nửa người dưới chỉ quấn một cái khăn tắm, làn da trần màu mật ong vẫn đọng đầy bọt nước tinh mịn. Trải qua một tháng huấn luyện, lại thêm dinh dưỡng đầy đủ, thân thể anh cường tráng hơn hồi ở tinh cầu Hải Lam nhiều, cơ bản đã gần được như đời trước.

Ariel thản nhiên quét nhìn thân thể trần trụi của Chung Thịnh một vòng, lập tức thu hồi tầm mắt. Ừ, rất tốt, dáng người không tồi, rắn chắc khỏe khoắn, thoạt nhìn có vẻ xúc cảm rất được.

"Có muốn chạy bộ buổi sáng không?" – Ariel hỏi.

Chung Thịnh giật mình. Ngài Ariel trước giờ đều căm thù chuyện dậy sớm đến tận xương tủy, sao sáng sớm ngày ra lại rủ mình đi chạy bộ?

"Sao? Có vấn đề gì?" Thấy Chung Thịnh ngẩn người nhìn mình, Ariel nhướn mày vẻ không vui.

"A? Không, chờ một chút, tôi thay quần áo." Chung Thịnh sực tỉnh. Không biết vì sao ngài Ariel lại đột nhiên muốn chạy bộ buổi sáng, nhưng xét trên khía cạnh nào thì anh cũng sẽ không từ chối yêu cầu của ngài. Hoặc có thể nói, anh ước gì có thể ở bên ngài Ariel càng nhiều càng tốt.

Lấy đồng phục từ tủ ra đặt trên giường, nghĩ anh và Ariel đều là con trai, Chung Thịnh không suy xét nhiều, trực tiếp tháo khăn tắm ra, thoải mái thay quần áo.

Tác giả:

["] Vấn đề tình cảm phải tìm người có kinh nghiệm để hỏi nha Đối với Ariel, không có đối tượng hỏi ý kiến nào tốt hơn bố mẹ vẫn luôn ân ái của mình

Xem đi Quả nhiên, ngài Ariel tỉnh táo lại một cái là chuẩn bị ra tay liền. Dù không làm rõ, Chung Thịnh bây giờ cũng đã bị đóng dấu "thuộc sở hữu của Ariel" rồi.

57. Chương 57

Editor: Nguyệt

Ariel lẳng lặng đứng ở cửa, từ góc độ của hắn có thể nhìn rõ dáng người của đối phương không sót chỗ nào. Bả vai rộng, bụng săn chắc, cánh tay rắn rỏi tràn đầy năng lượng, cùng với … cái mông rất vểnh.

Yên lặng thu hồi tầm mắt, tâm trạng Ariel lúc này khá tốt. Bởi vì hắn phát hiện mình chẳng những không thấy phản cảm với tình cảm của Chung Thịnh, mà dường như còn không thấy ghét thân thể cậu ấy. Cơ thể cậu ấy tràn ngập hơi thở đàn ông, không có vẻ nữ tính chút nào, nhưng Ariel không có bất cứ cảm giác chán ghét nào.

Trước đây, hắn tưởng mình thích con gái, nhưng theo tình trạng hiện tại mà nói, hình như con trai cũng không tệ.

Vô thức nhíu mày, Ariel thầm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ mình là song tính luyến ái?

Trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh những chàng trai khác *** …

Không được!

Cứ nghĩ đến con trai để trần nửa người trên là hắn đã không chịu nổi rồi. Có thế nào cũng không tưởng tượng nổi nếu có con trai lộ ra cả cơ thể đứng trước mặt mình thì sẽ ra sao.

Khuôn mặt trắng nõn có hơi xanh, Ariel xác định mình không có hứng thú với thân thể phái nam.

Còn Chung Thịnh …

Quần lót trắng bó sát ôm lấy cánh mông mượt mà, cặp đùi thẳng dài được phủ lên cái quần đồng phục, chiếc sơ-mi là phẳng phiu không có lấy một nếp uốn bao trùm ***g ngực nở nang, đồng phục màu lam nhạt với cái thắt lưng dày, tất cả khiến toàn thân Chung Thịnh toát lên vẻ tuấn tú, phong độ.

Sửa sang lại trang phục, Chung Thịnh mỉm cười nói với Ariel: "Ariel, chúng ta đi thôi."

Ariel chậm rãi thu hồi lại ánh mắt dán lên người đối phương.

Được rồi, hắn thừa nhận, Chung Thịnh không giống. Tối thiểu, hắn chẳng những không ghét Chung Thịnh để trần, ngay cả khi cậu mặc quân trang vào hắn cũng thấy rất thích.

Rõ ràng đời trước lúc nào hắn cũng nhìn thấy Chung Thịnh trong bộ quân trang phẳng phiu, vậy mà vừa rồi hắn mới phát hiện thì ra vẻ ngoài Chung Thịnh trông rất được, hơn nữa, dáng người cao ráo của cậu ấy kết hợp với quân trang trông lại càng mê người.

Bởi vì Ariel vẫn trầm mặc không nói nên Chung Thịnh cũng không dám nói gì. Từ đêm qua, ngài Ariel có gì đó là lạ. Điều làm anh nghi hoặc là, lúc nãy khi thay quần áo, anh cảm nhận rõ ràng có tầm mắt chậm rãi trượt từ lưng mình xuống mông, dừng một lát mới dời đi. Quân nhân như họ vô cùng mẫn cảm với tầm mắt của người khác, nhưng vừa rồi …

Đó nhất định là ảo giác!!!

Chung Thịnh ngượng ngùng nghĩ, ngài Ariel nhìn mông mình làm gì? Đây đúng là chuyện buồn cười nhất trên đời!

Hai người trầm mặc chạy chậm trên sân thể dục. Chung Thịnh nhìn ngài Ariel muốn nói lại thôi. Anh thật sự không biết mình nên nói gì. Tóm lại, biểu hiện của trưởng quan hôm nay rất kỳ lạ.

Bên này, Chung Thịnh rối rắm vì biểu hiện của Ariel. Bên kia, thật ra bản thân Ariel cũng thấy rối rắm, chẳng qua nhờ cái bản mặt phong ba bão táp cũng không sợ hãi mà Chung Thịnh không phát hiện ra thôi. Giờ phút này, chỉ e Ariel còn thấy hỗn loạn hơn cả anh.

Ariel không ngốc. Hắn không thể tiếp nhận những người con trai khác ***, lại chẳng hề thấy thân thể Chung Thịnh phản cảm. Điều này có nghĩa là gì, hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Lúc trước, hắn vẫn tưởng mình chỉ như một thủ trưởng tán thưởng cấp dưới. Cho nên, khi biết được tình cảm của Chung Thịnh, trong lòng hắn chẳng thể nào sinh ra ý muốn từ chối. Còn hiện tại, xem ra cũng không bình thường.

Tình cảm mình dành cho Chung Thịnh dường như không chỉ là tán thưởng. Ý nghĩ này bật ra khiến hắn vừa kinh ngạc vừa vui vui. Kinh ngạc vì mình có hảo cảm với Chung Thịnh, vậy mà không phát hiện ra. Vui vì lúc trước hắn còn lo nếu cuối cùng không thể chấp nhận Chung Thịnh sẽ tổn thương đến cậu phó quan của mình, nay xem ra nguy cơ này đã được tiêu trừ rồi.

Nhìn Chung Thịnh đang thất thần bên cạnh một lát, Ariel thu hồi lại tầm mắt. Từ từ sẽ đến, mấy chuyện tình cảm này hắn không hiểu lắm, nếu quá vội vàng xúc động rồi làm sai thì không tốt. Cả hai đời đều chưa yêu lần nào, nhưng dưới sự hun đúc của bố mẹ, trong lòng hắn ít nhiều gì cũng thấy hâm mộ mối quan hệ người yêu ân ái. Trong cả ngàn hành tinh, có một người nhìn bạn, chỉ nhìn bạn, cảm giác ấy thật khó cưỡng lại.

Lúc trước, mẹ cũng dùng sự nhiệt tình để bắt được bố. Thoạt nhìn, muốn Chung Thịnh chủ động nhiệt tình là điều rất khó, vậy thì hai người chỉ có thể từ từ phát triển.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chạy bộ vài vòng buổi sáng, Ariel đã suy xét rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Chung Thịnh có thể cảm nhận được ngài Ariel thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn mình, nhưng chẳng hiểu sao lại thấy chột dạ, không dám nhìn lại.

Thanh niên tóc bạch kim cong cong khóe môi, tâm trạng vui vẻ chạy vòng quanh, mà thanh niên cao lớn bên cạnh lại mang vẻ mặt rối rắm theo sau hắn.

Thấy thời gian chạy bộ buổi sáng mỗi ngày sắp hết, Chung Thịnh thầm thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay ngài Ariel lạ thật, ánh mắt kỳ quặc của ngài làm anh thấy áp lực đến mức muốn chạy trối chết.

Khi anh bước chậm lại, chuẩn bị kết thúc bài tập chạy bộ, tình cờ nhìn lướt qua, đồng tử bỗng co rụt lại.

Elenna!

Ả đàn bà chết tiệt đó lại xuất hiện!

Trong một tháng này, anh từng gặp Lâm Phỉ Nhi và Elenna vài lần ở sân thể dục. Ấn tượng của anh về Lâm Phỉ Nhi không tệ, nhưng vì Elenna nên anh ít tiếp xúc với họ. Mỗi lần nhìn thấy cô ta, lửa giận lại hừng hực thiêu đốt lòng anh, không thể kìm chế. Cho dù anh biết người đứng sau âm mưu đó không phải một cô tiểu thư đơn thuần, anh vẫn không bao giờ quên được người đưa ra lời mời là cô ta.

Hỏng rồi! Ngài Ariel!

Thu lại tầm mắt, đè nén lửa giận trong lòng, Chung Thịnh đột nhiên nhớ ra ngài Ariel đang ở ngay bên cạnh mình.

Nếu để ngài Ariel nhìn thấy cô ta, liệu ngài có nảy sinh tình cảm, một lần nữa kết làm thân gia với gia tộc Heideck, để cô ta trở thành vị hôn thê của ngài?

Không được! Tuyệt đối không được!

Chung Thịnh siết chặt nắm tay. Anh tuyệt đối không cho ả đàn bà đó có cơ hội tiếp cận trưởng quan Ariel lần nữa! Tuyệt đối không!

Chung Thịnh cười, nói với Ariel: "Ariel, chúng ta đi ăn sáng thôi."

"Ừ." Ariel gật đầu đồng ý, nhưng ánh mắt lại vô thức nhìn phương xa.

Chung Thịnh hoảng hốt, tim như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực.

Ánh mắt Ariel khi chạm đến Elenna chỉ tạm dừng một chút rồi thu lại.

"Cậu … thấy rồi?" Chung Thịnh cảm giác tim mình nhói lên, chẳng lẽ … lần này, anh vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn trưởng quan Ariel đính hôn với người đàn bà chết tiệt đó?

"Thấy cái gì?" Ariel nhướn mày hỏi, quay đầu lại nhìn thoáng qua. "Cô gái đằng kia hả? Trưởng nữ của gia tộc Heideck, mặt mũi trông cũng được. Cậu thích loại đó?"

"…" Chung Thịnh ngẩn ngơ. Phản ứng của trưởng quan sao lại không giống như anh nghĩ?

"Nhưng cô ấy không hợp với cậu." Ariel liếc nhìn Chung Thịnh, miệng hơi cong lên.

Chung Thịnh nghĩ gì, làm trưởng quan như hắn sao lại không rõ. Hắn cố ý nói thế để trêu cậu phó quan nghiêm túc của mình thôi. Xem ra hiệu quả cũng không tồi, bộ mặt ngây ngốc của Chung Thịnh trông thật thú vị.

Chung Thịnh bị lời nói của Ariel làm hoảng sợ, sau đó mặt bỗng đỏ bừng lên.

"Hạ quan không có ý đó."

"Ừ, tôi biết." Ariel cười khẽ đáp, đi lên trước, hướng về phía căn tin.

Hả … Biết? Biết cái gì?

Chung Thịnh lại sửng sốt. Ngài Ariel nói vậy là có ý gì? Sao nghe cứ là lạ?

Lắc đầu nguây nguẩy, Chung Thịnh đuổi ý nghĩ kỳ quặc đó ra khỏi đầu. Không cần biết ngài có ý gì, dù sao anh cứ nghe theo mệnh lệnh của ngài Ariel là được. Sau chuyện hôm qua, anh chắc đã được xem như thuộc hạ của ngài Ariel.

Nhanh chân đuổi theo Ariel, Chung Thịnh cười cười nói nói với đối phương, cùng đi đến căn tin.

Đằng sau cách hai người không xa, một cô gái mặt mũi đáng yêu đang dùng ánh mắt kinh ngạc lại say đắm nhìn theo bóng lưng Ariel.

Lâm Phỉ Nhi phát hiện bạn cùng phòng của mình đang ngẩn người, đẩy đẩy người cô, hỏi: "Elenna, cậu làm sao thế?"

Elenna chớp mắt mấy cái, quay đầu lại nhìn Lâm Phỉ Nhi: "Ừm … cậu có biết người đi cạnh Chung Thịnh là ai không? Sao mình chưa thấy cậu ấy bao giờ?"

"Bên cạnh Chung Thịnh?" Lâm Phỉ Nhi mờ mịt quay đầu lại, lập tức hiểu ra: "À, đó là Ariel Clifford, cùng ban học viên dự bị với bọn tớ. Cậu ấy cùng phòng với Chung Thịnh. Quan hệ của bọn họ tốt lắm."

"Ariel Clifford …" Elenna cúi đầu, thì thào gọi tên.

"Sao? Công chúa của chúng ta nhìn trúng người ta rồi hả?" – Lâm Phỉ Nhi trêu.

Elenna đỏ mặt, ấp úng không nói.

"Nhìn trúng thật hả?" Lâm Phỉ Nhi kinh ngạc trợn tròn mắt. Vừa rồi cô chỉ nói đùa thôi, không ngờ Elenna thật sự yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Elenna cúi đầu không nói, nhưng cứ nhìn mặt cô đỏ xuống đến tận cổ là biết rõ rồi.

Tác giả:

→.→ Hôn phu hôn thê kiếp trước lại thấy mặt xem chú chó Chung Thịnh bị dọa rồi kìa.

May sao, ngài Ariel rất biết kiềm chế, không có bất kỳ biểu hiện gì khác thường ["]

Chung Thịnh có thể yên tâm.

58. Chương 58

Editor: Nguyệt

"Trời ơi!" Lâm Phỉ Nhi vô lực vỗ trán. Cô thật sự không thể tin nổi, chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên vậy mà lại xảy ra ngoài đời thật, mà nam nữ nhân vật chính còn là bạn học của cô.

"Phỉ Nhi, cậu … cậu thân với cậu ấy không?" Khuôn mặt kiều diễm của Elenna hơi ửng hồng, mấy nam sinh chạy bộ ngang qua đó nhìn thấy mà ngơ ngẩn.

"Bình thường." – Lâm Phỉ Nhi nhún vai – "Cậu ta tính tình lãnh đạm, trong lớp chỉ có Chung Thịnh và Fredia thỉnh thoảng còn nói chuyện được với cậu ta, những người khác cậu ta đều không để ý."

"À." Elenna ngượng ngùng gật đầu, nhìn theo bóng người ấy, mặt lại đỏ hơn.

Lâm Phỉ Nhi có cảm giác vô lực, chỉ nhìn bóng lưng thôi, cậu ngượng ngùng cái nỗi gì … Lại nói, Ariel tính tình lãnh đạm, cậu lại hay ngượng, cậu tính chủ động theo đuổi cậu ta thật sao?

Bất đắc dĩ kéo tay Elenna vẫn còn đang ngơ ngẩn nhìn theo bóng người ta, Lâm Phỉ Nhi nói nhỏ bên tai cô: "Được rồi, được rồi. Chúng ta chạy tiếp thôi. Có cơ hội, tớ sẽ hỏi thăm tình hình cậu ta giúp cậu."

Tai Elenna đỏ rực, nhưng cô vẫn dũng cảm gật đầu, không từ chối ý tốt của Lâm Phỉ Nhi.

Nhìn theo bóng dáng cao gầy của người ấy, Elenna đặt tay lên ngực mình. Thật kỳ lạ, không hiểu sao ngay khi nhìn thấy người đó, trái tim cô bỗng nảy lên kịch liệt.

Đặc biệt là vừa rồi, khi trên gương mặt người ấy hiện lên nụ cười mỉm, dù nhạt đến độ gần như không để lại dấu vết, sự dịu dàng không từ nào tả được ấy thoáng chốc đánh thẳng vào lòng cô.

Nếu … nếu lúc nghĩ đến mình, người ấy cũng cười dịu dàng như vậy thì tốt biết bao.

Tuy nghĩ vậy thật là đáng xấu hổ, Elenna vẫn không kìm được mà nghĩ như thế.

Sau khi Lâm Phỉ Nhi kéo Elenna đi chạy bộ, Ariel đang đi cùng Chung Thịnh đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua đằng đó. Nếu Elenna thấy ánh mắt Ariel lúc này thì chắc chắn sẽ không khơi nổi bất cứ ý nghĩ tốt đẹp nào.

Đôi mắt băng lãnh, không có lấy một chút tình cảm, đang nhìn chằm chằm vào Elenna.

"Có chuyện gì vậy?" Thấy Ariel quay đầu lại nhìn đằng sau, Chung Thịnh cũng hiếu kỳ.

"Không có gì, tôi nghe lầm." Ariel rũ mi, che đi sự lạnh lùng trong mắt. Lại gặp nhau rồi, Elenna, không biết tôi có đào móc được tin tức về kẻ muốn mạng của tôi từ cô không đây?

"À." Chung Thịnh tất nhiên sẽ không nghi ngờ lời giải thích của Ariel. Sau khi thay Ariel tìm được chỗ ngồi tốt, anh chủ động đi lấy phần ăn sáng.

Ariel ngồi trên ghế, nhìn bóng dáng Chung Thịnh, bỗng bật cười.

Rốt cuộc đời trước hắn trì độn đến mức nào mà lại không phát hiện ra những gì Chung Thịnh làm sớm đã vượt khỏi phạm vi công việc của một phó quan. Chẳng trách lúc trước khi Tần Hi Nhiên đánh Chung Thịnh bị thương, mình tạm thời đổi phó quan khác, làm gì cũng thấy không thuận tay.

Quen được Chung Thịnh chăm sóc chu đáo rồi, hắn thật sự không biết nếu sau này mình không thể tiếp nhận Chung Thịnh, còn có ai đủ tư cách lọt vào mắt mình nữa không.

"Ariel, bữa sáng hôm nay có món cá hồi xông khói." Chung Thịnh cầm hai cái khay cười vui vẻ chạy về. Hôm nay đúng là may mắn, có món cá hồi trưởng quan thích nhất.

Khóe môi Ariel mới vừa cong lên bỗng hạ xuống, làm Chung Thịnh nhất thời không biết phải làm sao.

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Chung Thịnh, Ariel lặng lẽ thở dài. Hắn đột nhiên bực mình không phải vì Chung Thịnh, mà là giận chính mình. Bởi vì, hắn phát hiện, mọi thói quen của mình Chung Thịnh đều nắm rõ như lòng bàn tay, còn sự hiểu biết của hắn về Chung Thịnh lại không nhiều như hắn nghĩ. Ví dụ như … hắn không biết Chung Thịnh thích ăn gì, cũng không biết Chung Thịnh dùng cơ giáp bắn tỉa tầm xa còn xuất sắc hơn cả điều khiển cơ giáp cận chiến.

Ngẫm lại, bố mẹ mình biết rõ sở thích của đối phương một trăm phần trăm so ra thì, người yêu như hắn [gì cơ?] chưa đạt tư cách lắm.

"Cậu thích ăn gì?" Nếu phát hiện ra mình có thiếu sót thì phải lập tức sửa đổi, bổ sung. Về mặt này, Ariel vẫn luôn là học sinh ngoan.

"Tôi?" Chung Thịnh ngập ngừng, vấn đề của ngài Ariel tất nhiên phải nghiêm túc trả lời. Anh nghĩ một lát rồi đáp: "Thật ra tôi không kiêng ăn, hầu như món nào tôi cũng thích."

Lời vừa nói ra, Chung Thịnh liền hối hận. Quay sang nhìn Ariel, quả nhiên đối phương đang nhìn mình chằm chằm, mặt không biểu lộ gì.

Chung Thịnh chột dạ cúi đầu, anh thề, câu vừa rồi của anh thật không phải châm chọc trưởng quan kiêng ăn đâu. Anh xuất thân từ cô nhi viện, lớn lên nhờ tiền trợ cấp của chính phủ, được ăn no là tốt rồi, nào có tư cách kén cá chọn canh.

Thôi, Ariel vô lực phất tay, sau này lại từ từ tìm hiểu vậy, hỏi được việc này từ miệng hũ nút Chung Thịnh thì khó lắm.

Không thấy cậu ta chưa từng để lộ bí mật của mình đời trước đến tận khi chết đi sao, có thể thấy cậu ấy rất giỏi che giấu.

Ánh mắt chớp động, khóe môi Ariel hơi cong lên. Từ từ khám phá bí mật của một người, nghe có vẻ thú vị đây. Hơn nữa, không phải biết được từ miệng đối phương, mà là do mình chậm rãi quan sát rồi phát hiện ra, nếu làm được vậy chắc hắn sẽ có cảm giác thành tựu.

Hai người dùng xong bữa sáng thì đi lên lớp học. Trên đường, họ gặp trưởng quan Từ.

"Chào trưởng quan."

"Chào trưởng quan."

Hai người chào xong liền muốn rời đi. Cái tay trưởng quan Từ này rất lưu manh, có ai thấy trưởng quan nào tán thưởng một học viên là sẽ lôi kéo cậu ta bàn luận xem đàn chị các năm trên ai chân dài, ai mông cong chưa?

Người khác thấy chưa thì không biết, Chung Thịnh và Ariel đã thấy rồi.

Một trưởng quan mà độ vô sỉ mỗi ngày lại tăng lên một bậc, Chung Thịnh và Ariel sâu sắc cảm thấy vô lực với thiếu úy Từ.

Thế nhưng, tên này lại chấm trúng Chung Thịnh và Ariel làm sĩ quan trưởng và sĩ quan phó của ban hắn. Rất nhiều nhiệm vụ huấn luyện đều do họ phụ trách, vậy nên không thể không tiếp xúc với trưởng quan Từ, nhiều hơn bạn học bình thường khác gấp mấy lần.

Các học viên khác có người hâm mộ bọn họ vì được tiếp cận trưởng quan, nhưng Chung Thịnh chỉ mong không cần gặp. Thật sự là thiếu úy Từ quá vô sỉ, tuần trước anh ta còn định bắt cóc Chung Thịnh và Ariel lặng lẽ trốn ra ngoài trường đi tán gái nữa.

Chung Thịnh thật muốn quỳ xuống lạy hắn. Bọn họ chỉ là học viên dự bị thôi, bây giờ mà khiêu chiến với nội quy của trường quân đội Đệ Nhất thì khác nào muốn chết. Thiếu úy Từ à, anh đừng chơi người ta như thế nữa.

Càng đáng xấu hổ hơn, sau khi Chung Thịnh kiên quyết từ chối thiếu úy Từ, tên này thế mà còn ưỡn ngực nói vừa rồi anh ta chỉ khảo nghiệm Chung Thịnh thôi, làm như không thấy ánh mắt khinh bỉ của Ariel và Chung Thịnh.

"Ấy, từ từ đã." Thiếu úy Từ cười lưu manh, ngăn hai cậu sĩ quan trưởng và sĩ quan phó đang muốn chạy trốn của lớp mình lại.

"Trưởng quan còn chuyện gì sao?" Chung Thịnh kiên trì nói. Đối mặt với loại vô sỉ thế này, bình tĩnh như Ariel cũng không chịu nổi. Cho nên, bình thường đều là Chung Thịnh nói chuyện với thiếu úy Từ, Ariel ở bên cạnh chỉ im lặng nghe. Mặc dù đã có hiểu biết về bản lĩnh thăng cấp độ vô sỉ không có giới hạn của thiếu úy Từ, không phải nói chuyện với anh ta vẫn tốt hơn.

"Hà hà." Thiếu úy Từ cười gian xảo, cười đến độ Chung Thịnh lạnh cả sống lưng.

Hắn khoác vai Chung Thịnh, vẻ mặt trông vô cùng đáng khinh, nhướn mày: "Thế nào, ngày hôm qua thông qua khảo nghiệm rồi chứ?"

"Thông qua cái gì?" Chung Thịnh thót tim, làm sao thiếu úy Từ biết ngày hôm qua Ariel tiến hành khảo nghiệm mình?

Thiếu úy Từ nghiêm mặt nói: "Còn có thể là cái gì, kỳ khảo hạch đó. Cậu không nhớ à, hôm qua tôi đã nói là có kỳ khảo hạch tiến hành trên mạng chiến đấu rồi còn gì?"

Chung Thịnh nghe thế mới thầm thở phào, thì ra thiếu úy Từ nói thông qua khảo nghiệm là chỉ cái đó. Hù chết mình, còn tưởng thiếu úy Từ biết việc Ariel khảo nghiệm mình.

"Trưởng quan, phải đạt quân hàm gì mới xem như thông qua?" Chung Thịnh nghĩ một lát rồi hỏi, vẫn chưa nói rõ quân hàm của mình.

"Trung sĩ, đạt tới cấp trung sĩ là xem như qua cửa. À, hoặc là có được hai mươi điểm ở trung tâm thi đấu cơ giáp."

Chung Thịnh hơi nhíu mày, đáp: "À, tôi và Ariel đều thông qua."

"Biết mà! Tôi biết hai cậu sẽ không làm tôi thất vọng!" Thiếu úy Từ cười ha hả: "Nói đi, các cậu đạt quân hàm gì?"

"Nhất định phải nói sao?" Chung Thịnh sầu não.

"Làm sao? Quân hàm rất thấp? Vừa đủ tiêu chuẩn?" Thiếu úy Từ khẩn trương.

"Cũng không phải quá thấp …" Chung Thịnh ấp a ấp úng.

"Đừng có làm tôi hồi hộp, nói mau!" Thiếu úy Từ đập bốp vào đầu Chung Thịnh một cái.

Ariel cau mày.

"Chỉ là … chỉ là quân hàm thiếu úy thôi." Chung Thịnh cố ý nói chậm rãi.

"Thằng này được! Cậu cố ý chứ gì!" Thiếu úy Từ vốn lo lắng hồi hộp chờ đáp án, nghe xong thì cười mắng, rồi bỗng trợn tròn mắt, hét toáng lên: "Thiếu úy?"

Chung Thịnh cười nhạt không nói. Anh còn chưa nói quân hàm thiếu úy của anh còn được đánh dấu tinh nhuệ, có dấu hiệu này thì thiếu úy bình thường không thể so được.

Thiếu úy Từ mặt mày nhấn nhó, bĩu môi nói: "Mẹ nó, sắp vượt quân hàm của ông đến nơi rồi."

59. Chương 59

Editor: Nguyệt

Rất nhanh sau đó, hắn lại vui vẻ, mở máy liên lạc gào lên với bên kia: "Học sinh của ông đây đạt quân hàm thiếu úy trên mạng chiến đấu đó, bọn khốn kiếp mấy người cứ hâm mộ ghen tỵ với tôi đi!!"

"Mẹ nó chứ! Thằng này có học viên giỏi thế à?"

"Tao giết, sao thằng khốn này may thế!"

"Chậc chậc, cải trắng ngon đều bị lợn cướp hết rồi."

"Chúng mày cút đi! Thua rồi thì mau giao tiền ra đây, đừng để ông đi siết nợ!" Thiếu úy Từ cười mắng, ngắt liên lạc.

Chung Thịnh đứng bên cạnh im lặng không nói gì. Lấy học viên ra để cá cược thì đã là gì, anh quen rồi.

Nhưng …

Anh chìa tay ra trước mặt thiếu úy Từ.

"Làm gì đấy?" Thiếu úy Từ cảnh giác nhìn anh.

Chung Thịnh nói mà mặt không đổi sắc: "Trưởng quan, là mục tiêu chính của trận cá cược này, anh không cảm thấy tôi nên được chia một phần sao?"

"Chết tiệt, dám cướp tôi? Muốn chết hả?" Thiếu úy Từ trừng mắt, vẻ mặt hung ác nhìn Chung Thịnh.

Đáng tiếc, Chung Thịnh đã nhìn thấu bản chất của hắn, không hề bị dao động: "Nếu không chia tiền, tôi sẽ đi báo với trưởng quan Ngô Bác Phương."

"…" Thiếu úy Từ á khẩu, chết tiệt, thằng nhỏ này bị mình dạy hư rồi.

"Được được, coi như tôi sợ cậu!" Thiếu úy Từ bực bội chuyển tiền thắng cược sang cho Chung Thịnh một ngàn điểm tín dụng, vẻ mặt trông vô cùng đau xót.

Chung Thịnh cười tủm tỉm nhìn tài khoản ngân hàng. Ừ, Hạng Phi mà thấy con số này chắc sẽ vui lắm đây.

"Cậu muốn làm gì?" Thiếu úy Từ cao giọng hỏi.

Chung Thịnh ngẩng đầu, thấy Ariel đang thản nhiên chìa tay ra với thiếu úy Từ.

Anh không nhịn được vuốt mặt một phen. Ngài Ariel cao quý hoàn mỹ lừa gạt trưởng quan cái gì, anh không thấy gì hết!

"Hai tên khốn kiếp này, tôi đúng là mắc nợ các cậu." Thấy Ariel lục tìm số của Ngô Bác Phương trong máy liên lạc, ngón tay chuẩn bị nhấn xuống nút gọi, Từ Vệ Quốc khóc không ra nước mắt.

Mẹ nó, cậu là người thừa kế gia tộc Clifford, lừa tiền đánh bạc của trưởng quan tôi đây làm cái khỉ gì?!!!

Đáng tiếc, Ariel làm ngơ khuôn mặt xoắn xuýt đau khổ đến nhăn nhó vặn vẹo của Từ Vệ Quốc. Hắn bình tĩnh chuyển tiền đánh cược sang cho Chung Thịnh, rồi mới ghé tai cậu nói nhỏ: "Cho anh ta một bài học."

Chung Thịnh nhất thời , cứ có cảm giác … trưởng quan có gì đó khác trước …

Đau xót cho số tiền đánh cược mình bị lừa mất, Từ Vệ Quốc hung dữ quát Chung Thịnh và Ariel: "Hai người các cậu còn đợi gì nữa? Mau cút vào lớp cho tôi!"

"Vâng, thưa trưởng quan." Chung Thịnh cố nén cười, chào Từ Vệ Quốc rồi vội vàng kéo Ariel chạy đi.

Ừm, đùa giỡn trưởng quan cảm giác rất thú vị, nhưng làm trưởng quan thẹn quá hóa giận thì không sáng suốt chút nào, vẫn nên đi sớm thì hơn.

Ngay khi Chung Thịnh và Ariel bỏ trốn mất dạng, sau lưng Từ Vệ Quốc lại vang lên tiếng một người nữa.

"Sáng sớm, trưởng quan." Fredia mỉm cười lấy lòng.

Đáng tiếc …

"Sớm sớm cái gì! Mấy giờ rồi hả? Sắp vào lớp rồi biết chưa? Còn không mau chạy đi!" Từ Vệ Quốc giận dữ quát, dọa cho chú thỏ Fredia chạy tóe khói.

Fredia thấy mình rất vô tội. Sao trưởng quan có thể kề vai sát cánh với bọn Chung Thịnh như anh em, còn khi gặp cậu lại rít gào, quát mắng? Mọi người đều là học viên dự bị mà …

Khụ khụ, đương nhiên, Fredia cũng biết, mình được Từ Vệ Quốc quát mắng là tốt lắm rồi, tối thiểu, tốt hơn các học viên không được thiếu úy liếc lấy nửa con mắt.

Chẳng qua … đãi ngộ khác nhau thật khiến người ta bực bội nha.

"Ha ha ha … cậu ganh tỵ chứ gì." Lâm Phỉ Nhi chỉ vào Fredia cười ha hả. Màn vừa rồi cô đều thấy rõ, cho nên cười rất sảng khoái tự nhiên.

Fredia im lặng không nói gì. Cậu ở tinh cầu Hải Lam có thể xem như vương tử, nhưng đến Đệ Nhất rồi mới biết, ở đây, chỉ khi là người thừa kế gia tộc cực kỳ xuất sắc như Ariel, nếu không bối cảnh xuất thân gì cũng đều vô nghĩa, chỉ thực lực của mình là đáng tin cậy nhất.

Xấu hổ ho khan hai tiếng, Fredia nghiêm mặt nói với Lâm Phỉ Nhi: "Vừa rồi thiếu úy Từ nói chúng ta sắp muộn học."

"Thôi đi, bây giờ còn chưa đến tám giờ." Lâm Phỉ Nhi bĩu môi.

Fredia gãi mũi: "Cậu có chắc là sau khi nói xong câu đó, thiếu úy Từ sẽ lên lớp như thời gian bình thường không?"

Lâm Phỉ Nhi: "…"

Hai người liếc nhau, rất ăn ý cùng chạy tới tòa lầu dạy học.

Nên tuân thủ theo quy định của trưởng quan, để tránh anh ta lại giở trò, đến sớm vẫn tốt hơn.

Tiết học đầu tiên của buổi sáng, Từ Vệ Quốc toàn ra mấy vấn đề hóc búa, các học viên xui xẻo không trả lời được đều bị hắn mắng đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống. Tất cả mọi người đều thấy run sợ trong lòng. Ánh mắt hung tợn của thiếu úy Từ hôm nay thật sự rất khủng bố với lá gan bé nhỏ của họ nha.

Chưa kịp tuyên bố tan học thì Từ Vệ Quốc nghe thấy tiếng tít tít từ quang não vang lên.

Từ Vệ Quốc trầm mặt xuống. Nhóm học viên cũng hồi hộp, bồn chồn.

Từ Vệ Quốc mở quang não ra, nhìn lướt qua tin tức được gửi đến, thở dài thoáng có chút tiếc nuối, sau đó mới bảo Chung Thịnh tập hợp đội ngũ.

Đứng đối diện với các học viên dự bị đã xếp hàng chỉnh tề, Từ Vệ Quốc nghiêm mặt, lạnh giọng nói: "Những người tôi gọi tên sau đây bước ra khỏi hàng."

Các học viên nghe vậy lòng nặng trĩu, đặc biệt là một số người bình thường có biểu hiện hơi kém, vẻ kinh hoàng càng lộ rõ trên mặt.

Từ Vệ Quốc nhìn các học viên đứng trước mặt mình, dùng giọng không cảm xúc gọi ra một chuỗi các cái tên: "Nelson, Bạch Triết, Aota Kazuo, …"

Có gần hai mươi cái tên được gọi.

Các học viên bị gọi ra khỏi hàng đều mang vẻ mặt ngỡ ngàng, không thể tin nổi, kinh hãi. Nhưng, những vẻ mặt ấy không thể thay đổi vận mệnh của họ.

Sau khi Từ Vệ Quốc tuyên bố các học viên này bị đào thải, một nam sinh thân thể cường tráng tên Cossack cao giọng nói:

"Tôi không phục!"

"Cậu không phục?" Từ Vệ Quốc lạnh lùng nhìn cậu ta.

"Đúng vậy, tôi không phục!" Nam sinh kia vẻ mặt phẫn nộ, nói: "Thành tích của tôi trong lớp không phải tốt nhất, nhưng chắc chắn không phải kém cỏi nhất. Dựa vào cái gì mà những người kém hơn tôi không bị đào thải, còn tôi lại bị đuổi?"

Từ Vệ Quốc kéo vành mũ xuống che khuất hai mắt mình: "Cậu có biết lần khảo hạch này được tiến hành ở đâu không?"

"Biết, trên mạng chiến đấu?"

"Vậy trên mạng chiến đấu cậu mang quân hàm gì?"

"Tân … tân binh, nhưng chuyện này thì liên quan gì? Tương lai chúng tôi có phải đối mặt với chiến tranh trên mạng chiến đấu đâu." Nam sinh bắt đầu thấy chột dạ, nhưng vẫn cố mạnh miệng.

"Tân binh …" Từ Vệ Quốc cười nhếch mép: "Vì sao cậu còn là tân binh?"

"Cái gì?" Nam sinh không hiểu ý Từ Vệ Quốc.

Từ Vệ Quốc ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm đâm thẳng vào mắt nam sinh kia: "Tôi hỏi anh, vì sao anh vẫn còn là tân binh. Anh đến trường quân đội Đệ Nhất đã được một tháng rồi, chẳng lẽ thời gian một tháng không đủ để anh thoát khỏi danh sách tân binh à?"

"Tôi … tôi …" Nam sinh chột dạ.

"Tôi cái gì mà tôi." Từ Vệ Quốc trừng mắt nhìn anh ta: "Đản thương mà Đệ Nhất bố trí trong phòng ngủ có thể trực tiếp kết nối với mạng chiến đâu, mà trong mạng chiến đấu cũng có quán rượu, quán cà phê hay những chỗ giải trí tiêu khiển khác, đúng không?"

"…" Nam sinh chột dạ, liếc nhìn sang chỗ khác.

Từ Vệ Quốc cười lạnh: "Anh nghĩ trường quân đội Đệ Nhất là chỗ nào? Hử? Những người có thể ở đây tất cả đều là tinh anh. Anh có biết tinh anh nghĩa là gì không? Nghĩa là có thể đạt được nhiều thành công hơn người thường, đồng thời cũng phải cố gắng hơn người thường gấp nhiều lần! Trong khi người khác khắc khổ huấn luyện trên mạng chiến đấu, anh lại nhàn nhã vui chơi, tán gái. Anh nghĩ cửa lớn của Đệ Nhất dễ bước qua lắm sao?"

Nói tới đây, Từ Vệ Quốc đảo mắt nhìn các học viên bị đào thải khác: "Trong trường Đệ Nhất chưa từng có loại bất tài vô dụng. Thể năng chưa tốt có thể huấn luyện, tinh thần lực chưa cao cũng có thể huấn luyện. Nhưng, nếu bản thân không biết cầu tiến, thì không ai có thể huấn luyện các cô cậu. Học viên của Đệ Nhất có đủ loại cơ hội tốt, còn cái loại vô dụng không biết cầu tiến như mấy người, không ai muốn lãng phí cơ hội tốt cho hết."

Các học viên bị ánh mắt hắn đảo qua đều cúi đầu. Bọn họ thật sự đã lãng phí rất nhiều thời gian trên mạng chiến đấu.

Họ nghĩ ban ngày đã huấn luyện gian khổ đủ rồi, thành tích của họ trong lớp không phải tốt nhất nhưng cũng không phải kém nhất, có đám người kém hơn đó dưới chân, bất giác họ có ý nghĩ muốn thả lỏng. Bọn họ nghĩ chỉ cần không cãi lệnh trưởng quan, hoặc không làm ra mấy chuyện ngu xuẩn, với thành tích ấy, được ở lại làm học viên của Đệ Nhất không phải vấn đề gì lớn lao.

Nhưng, lúc này đây, Từ Vệ Quốc nói cho họ biết, họ sai rồi. Họ sai lầm khi nghĩ rằng tài năng của mình có thể vượt trội hơn cố gắng của người khác, do đó buông thả chuyện huấn luyện, kết quả là họ bị đào thải.

60. Chương 60

Editor: Nguyệt

Những người có thể theo kịp tiến độ huấn luyện ở đây trong một tháng này có ai là không phải tư chất xuất chúng. Chỉ tiếc, thả lỏng nhất thời đã khiến họ phải trả một cái giá quá đắt. Họ không có duyên với cánh cổng của trường quân đội Đệ Nhất.

Bọn họ sẽ được Đệ Nhất đề cử đến các trường quân đội khác, nhưng bước qua cửa của Đệ Nhất rồi mà không được ở lại thì khác nào sỉ nhục. Chỉ e nỗi nhục này sẽ vĩnh viễn khắc ghi trong lòng họ. Một số người xem đây như động lực, càng hăng hái cố gắng hơn nữa. Còn một số lại bị đả kích đến mức không gượng dậy nổi, phai nhạt rồi tan biến trong biển người mênh mông.

"Còn nhìn cái gì, các cô cậu được ở lại có khi chỉ là nhờ may mắn thôi." Đuổi các học viên bị đào thải đi, Từ Vệ Quốc thấy những người còn lại tâm trạng không tốt lắm, cười lạnh: "Đừng quên, kỳ khảo hạch còn hai tháng nữa đấy. Bây giờ các cô cậu cảm thương cho họ, không chừng mấy ngày sau lại biến thành người được thương cảm."

Các học viên cảm thấy Từ Vệ Quốc nói rất khó nghe, lại không thể không thừa nhận rằng anh ta nói đúng. Bây giờ, bọn họ chẳng qua chỉ may mắn hơn những người kia một chút thôi. Nếu không tiếp tục nỗ lực, thì người bị đào thải tiếp theo không chừng chính là bọn họ.

Nhìn các học viên đã lấy lại tinh thần, Từ Vệ Quốc nhếch miệng: "Mau cút đi, tên Đặng Bồi chết tiệt kia đang chờ các cô cậu đấy. Tôi nói cho mà biết, hôm nay tâm trạng hắn ta không tốt lắm đâu, nhớ cẩn thận."

Các học viên vừa mới vực lại tinh thần bỗng thấy trời đất âm u. Trời ơi! Huấn luyện viên kỹ thuật chiến đấu tâm trạng không tốt, nếu anh ta cũng giận chó đánh mèo như Từ Vệ Quốc, chỉ sợ bọn họ sẽ phải lết để ra được phòng học.

"Hà hà." Từ Vệ Quốc cười âm hiểm, gãi cằm vẻ đáng khinh. Hắn còn lâu mới nói cho họ biết, tâm trạng Đặng Bồi không tốt chủ yếu là vì hôm qua đánh cược thua hắn một khoản tiền lớn.

Theo các học viên lục tục rời khỏi phòng học, Chung Thịnh và Ariel theo thói quen đi sau cùng. Ngay trước khi ra ngoài, Chung Thịnh rõ ràng nghe được tiếng trưởng quan Từ mở máy liên lạc gọi cho các huấn luyện viên khác, cười ha hả khoe rằng lớp mình chỉ có một nửa số học viên bị đào thải.

Giật giật khóe miệng, Chung Thịnh đóng cửa phòng học, khóa lại tiếng cười *** đãng của thiếu úy Từ ở bên trong. Một trưởng quan đáng khinh thế này, anh thật sự không muốn để người khác nhìn thấy.

"Chung Thịnh." Vừa mới xoay người lại, Chung Thịnh đã thấy Lâm Phỉ Nhi đứng đó, cười tủm tỉm chờ mình: "Có thời gian không?"

Chung Thịnh quay đầu nhìn Ariel. Ariel gật đầu, đi trước.

Chung Thịnh nhìn về phía Lâm Phỉ Nhi, cười hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Chậc chậc, làm thế nào mà cậu trở thành bạn tốt của tên kia được vậy?" Lâm Phỉ Nhi nhìn bản mặt lạnh tanh của Ariel, lắc đầu bất đắc dĩ.

Tên này thoạt nhìn thì thấy đẹp mắt, cũng không cao ngạo, nhưng cái mặt than đó lại ngăn cản những người khác tiếp cận. Mọi người cũng không hiểu ra sao, tóm lại tất cả đều giữ khoảng cách với Ariel theo bản năng.

Chung Thịnh cười nói: "Thật ra tính tình Ariel tốt lắm."

"Chắc vậy." Lâm Phỉ Nhi lè lưỡi: "Phải rồi, tớ muốn hỏi cậu chuyện này. Ariel có bạn gái không?"

"Sao cơ?" Chung Thịnh vẫn cười, nhưng ánh mắt lại đột nhiên trở nên sắc bén.

"Này, đừng nhìn tớ như thế, không phải tớ đâu. Tớ không thích nổi cái mặt lạnh như băng đó." Lúc nhìn vào mắt Chung Thịnh, Lâm Phỉ Nhi bỗng rùng mình. Thấy cậu ta nhìn mình chằm chằm, vội vàng xua tay, ý bảo đừng hiểu lầm mình.

"Vậy ai muốn hỏi?" Chung Thịnh nói rất bình tĩnh, nhưng hai tay siết chặt cho thấy trong lòng anh đang rất khẩn trương.

"Là bạn cùng phòng của tớ, Elenna. Cậu nhớ không, đại mỹ nhân ngày đó ấy." Lâm Phỉ Nhi vui vẻ giải thích.

"Cô ấy?" Trong mắt Chung Thịnh chợt lóe qua sát khí. Anh vội cúi đầu xuống, để tránh bị lộ.

"Đúng vậy. Cậu không thấy bọn họ rất xứng đôi sao? Khối băng như Ariel chỉ có cô gái tài năng lại dịu dàng mới hòa tan được." Lâm Phỉ Nhi nói với vẻ hào hứng, dường như đang mường tượng ra cảnh hai người ở bên nhau và có một tình yêu lãng mạn.

"Vậy sao?" Giọng Chung Thịnh cứng ngắc, tiếc là Lâm Phỉ Nhi đang chìm đắm trong ảo tưởng của bản thân nên không nghe ra.

Chung Thịnh đè nén sự phẫn nộ và đau thương trong lòng, chậm rãi nói: "Tôi thấy hai người họ không hợp nhau đâu."

"Hả?" Lâm Phỉ Nhi cuối cùng cũng tỉnh lại, nhìn Chung Thịnh với vẻ khó hiểu: "Sao lại không hợp? Cậu xem, Ariel tuấn tú như thế, Elenna lại xinh đẹp, có chỗ nào không hợp?"

"Ariel từng nói cậu ấy có người yêu." Đầu óc trống rỗng, trong lòng Chung Thịnh chỉ có một ý niệm duy nhất, là tuyệt đối không được để ngài Ariel và người đàn bà đáng ghét đó lại ở bên nhau.

"A!" Lâm Phỉ Nhi kinh ngạc che miệng lại: "Cậu ấy có người yêu? Tiếc thật, Elenna cũng tốt lắm mà, còn yêu Ariel từ cái nhìn đầu tiên đó."

"Đúng vậy, đáng tiếc, Ariel đã có người yêu." Lời nói dối của anh rất kém cỏi, may mà Lâm Phỉ Nhi không truy hỏi. Cho nên, Chung Thịnh định tiếp tục lừa gạt như thế.

"Chậc, thôi, tớ về nói cho Elenna biết đây." Lâm Phỉ Nhi chậc lưỡi tiếc nuối. Lần đầu tiên cô thấy Elenna chủ động nói mình thích ai đó, tiếc là người ta đã có người yêu.

"Ừ, cậu nói cho Elenna biết, nên bỏ cuộc đi." Chung Thịnh trước sau vẫn cúi đầu. Anh sợ Lâm Phỉ Nhi nhìn thấy khóe miệng mình đang cong lên.

Lâm Phỉ Nhi liếc nhìn Chung Thịnh. Kỳ lạ, rõ ràng là lời khuyên giải Elenna, sao Chung Thịnh nói lại nghe có cảm giác sung sướng khi người khác gặp họa vậy?

"Elenna đáng thương, tớ thấy hình như đây là lần đầu tiên cô ấy thích ai đó, tiếc quá." Lâm Phỉ Nhi chậc lưỡi, vẻ mặt tiếc nuối.

"Đúng vậy, thật đáng tiếc." – Chung Thịnh nhạt giọng nói.

"Chung Thịnh!"

Chung Thịnh ngẩng đầu, thấy cách đó không xa Ariel đang đứng ở cửa phòng học nhìn mình: "Sắp vào lớp."

"Được, đến đây." Chung Thịnh quay đầu nói với Lâm Phỉ Nhi: "Chúng ta mau đi thôi, nếu đến muộn bị trưởng quan Đặng Bồi bắt được thì không hay."

"Ừ, huấn luyện viên Đặng Bồi cũng rất hung ác." Lâm Phỉ Nhi bĩu môi, nhanh chóng ném chuyện Elenna thất tình lần đầu tiên ra sau.

"Hửm? Hai người nói xấu gì sau lưng tôi thế?" Huấn luyện viên Đặng Bồi xuất quỷ nhập thần đứng ngay sau Lâm Phỉ Nhi, gõ nhẹ lên đầu cô một cái.

"Chào trưởng quan." Lâm Phỉ Nhi thè lưỡi, nháy mắt đã chạy biến khỏi hành lang.

Đặng Bồi quay đầu lại, cười mà như không cười nhìn Chung Thịnh. Chung Thịnh lạnh cả sống lưng, lớn tiếng nói: "Chào trưởng quan, tôi vào lớp trước." Nói xong, quay người muốn đi.

"Hà hà, từ từ đã." Đáng tiếc, anh vẫn chậm một bước, bị Đặng Bồi kéo lại.

"Trưởng quan Đặng." Chung Thịnh nhìn anh ta với vẻ mặt đau khổ.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, trưởng quan Đặng Bồi cũng rất vừa mắt Chung Thịnh, cho nên mỗi lần học kỹ thuật chiến đấu đều chiếu cố anh nhiều hơn. Và cái giá của sự chiếu cố này là vết thương trên người Chung Thịnh gia tăng lên nhiều, nhưng đồng thời, thể thuật của anh cũng tăng vòn vọt.

Cái khác không nói, trong một tháng ngắn ngủi, thể thuật của anh có thể từ cấp sáu tăng lên gần cấp bảy không thể không kể đến công lao của Đặng Bồi.

"Trưởng quan, sắp vào lớp rồi."

Đặng Bồi cười âm hiểm, hỏi: "Ừ, tôi biết. Nhưng vì sao cậu vừa thấy tôi là chạy thế?"

"Khụ khụ, không có gì, chỉ là lúc nãy trưởng quan Từ có nói tâm trạng anh hôm nay không tốt, bảo chúng tôi cẩn thận một chút." Chung Thịnh gãi mũi, thoải mái bán đứng Từ Vệ Quốc.

"Mẹ nó, tên Từ Vệ Quốc khốn kiếp!" Đặng Bồi vừa nghe đến tên Từ Vệ Quốc là lại thấy tức. Tên khốn này gần đây chẳng biết vì sao mà cứ như ăn xuân dược, ngày nào cũng phơi phới lượn lờ trước mặt các thiếu úy phụ trách ban khác, khoe khoang rằng mình có hai học viên rất xuất sắc.

Hắn khoe khoang trước mặt các thiếu úy khác thì thôi, đằng này còn khoe trước mặt mình. Mà đáng giận nhất là … hắn còn thành công chọc tức mình!

Là huấn luyện viên dạy kỹ thuật chiến đấu cho Chung Thịnh và Ariel, Đặng Bồi rất rõ tiềm năng của hai người này. Mà Từ Vệ Quốc là huấn luyện viên chỉ đạo của họ, đã đi trước người khác lôi kéo quan hệ với hai người. Điều này không thể không làm hắn ghen tỵ.

"Trưởng quan Đặng, thật sự là sắp vào lớp rồi. Nếu anh không đi thì sẽ bị muộn, coi chừng lại bị khấu trừ tiền trợ cấp đấy." Chung Thịnh bị Đặng Bồi quặp chặt cổ, không thể động đậy. Rơi vào đường cùng, anh đành phải chọc chọc anh ta, nhắc nhở rằng nếu vào muộn sẽ bị khấu trừ tiền trợ cấp.

Gần đây các huấn luyện viên đánh cược với trưởng quan Từ thua không ít, chắc Đặng Bồi cũng chẳng còn bao nhiêu tiền.

Đặng Bồi nhìn Chung Thịnh. Chung Thịnh vội cười làm lành.

Đằng Bồi thầm mắng: Mẹ nó, học viên tốt thế này sao lại bị tên tiện nhân Từ Vệ Quốc cướp đi chứ. Biết thế mình cũng xin làm huấn luyện viên chỉ đạo.

"Đi thôi." Buông lỏng tay kìm cổ Chung Thịnh, thuân tiện sửa lại quần áo giúp cậu ta, Đặng Bồi vẻ mặt khó chịu vỗ mông Chung Thịnh một cái.

Hửm?

Đột nhiên, Đặng Bồi cảm thấy lạnh sống lưng, quay đầu lại theo phản xạ, đối diện với một đôi mắt màu lam bạc lạnh như băng.

"Ariel?" Chung Thịnh kinh ngạc nhìn Ariel đang chậm rãi đi về phía này, hỏi: "Sao cậu lại ra đây?"

Ariel chuyển tầm mắt từ Đặng Bồi sang Chung Thịnh: "Sắp vào lớp rồi, sợ cậu đến muộn nên tôi ra đây xem cậu đang làm gì."

61. Chương 61

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh cười cười, giải thích: "À, không có gì, chỉ nói mấy câu với trưởng quan Đặng thôi."

"Ừ." Ariel gật nhẹ đầu, xoay người đi trước, để lại cho Đặng Bồi một cái liếc mắt đầy thâm ý.

Nhìn Chung Thịnh bám theo Ariel như cái đuôi rời đi, Đặng Bồi gãi cằm, nhìn bàn tay vẫn còn nổi da gà, lẩm bẩm: "Chậc chậc, yêu nghiệt của gia tộc Clifford, mẹ nó chứ đúng là yêu nghiệt, vậy mà có thể gây cho mình áp lực lớn như thế."

"Nhưng …" Đặng Bồi nhướn mày, cười mà như không cười nhìn bóng lưng bọn họ: "Uy hiếp trưởng quan không phải thói quen tốt đâu nha."

Sau khi bắt đầu tiết học kỹ thuật chiến đấu, hơn hai mươi học viên còn lại một lần nữa sụp đổ.

Mẹ nó, trưởng quan Từ nói trưởng quan Đặng tâm trạng không tốt là giả đúng không!!

Anh ta tâm trạng không tốt chỗ nào, rõ ràng là có người giết cả nhà anh ta!!

Mà phạm nhân họ cũng đã tìm ra rồi, chắc chắn là sĩ quan trưởng và sĩ quan phó tội nghiệp. Nếu không, sao trưởng quan Đặng lại bảo bọn họ cùng nhau xông lên đánh sĩ quan trưởng và sĩ quan phó, còn phải kéo dài hai mươi phút.

Khi anh ta tươi cười tuyên bố quyết định này, chỉ có Chung Thịnh luôn luôn trầm ổn và Ariel mặt vĩnh viễn không đổi sắc là có thể giữ bình tĩnh.

"Trưởng quan Đặng, như vậy không tốt đâu." – Lâm Phỉ Nhi kiến nghị. Hai mươi người quây vào đánh hai người, không phải quá đáng lắm sao?

"Yên tâm." Đặng Bồi cười sáng chói: "Yên tâm đi, với thực lực của hai người họ, hai mươi người các bạn có khi còn chưa đủ."

Lâm Phỉ Nhi rơi lệ đầy mặt. Trưởng quan, anh sợ họ chết chưa đủ thảm sao, lại còn gây thù chuốc án thay họ nữa. Đây đều là học viên dự bị của Đệ Nhất đấy, có ai không phải con cưng của trời tính tình cao ngạo đâu. Bình thường, biểu hiện của Chung Thịnh và Ariel rất xuất sắc, nhưng có xuất sắc đến mấy thì trước số lượng đông thế này e cũng không phát huy nổi.

Trưởng quan, anh có thù oán với sĩ quan trưởng và sĩ quan phó đúng không!!!

Không để ý đến nỗi lòng thương cảm của Lâm Phỉ Nhi, các học viên khác đều nóng lòng muốn thử. Lâm Phỉ Nhi đoán không sai, học viên có thể ở lại đây ai ai cũng có lòng kiêu hãnh và tôn nghiêm bị trưởng quan khinh thường trắng trợn như thế, mười người thì phải đến chín bắt đầu xoa tay chờ tẩn cho hai người kia một trận. Một người còn lại … tất nhiên là Fredia vẫn luôn cảm kích Chung Thịnh rồi. Nhưng sức của một mình cậu ta chẳng là gì so với hai mươi người ở đây. Vì thế, cậu chỉ đành cùng Lâm Phỉ Nhi im lặng nhìn nhau, hạ quyết tâm, chốc nữa sẽ không đánh hết sức.

Đặng Bồi không đợi họ chuẩn bị thêm đã bấm đồng hồ, hô: "Bắt đầu!"

Các học viên sớm đã nhìn chằm chằm Chung Thịnh và Ariel như hổ rình mồi, Đặng Bồi vừa phát lệnh là họ vọt lên ngay.

Khó lắm mới có cơ hội được đánh sĩ quan trưởng và sĩ quan phó vĩ đại, họ tất nhiên là nhiệt huyết sôi trào, hừng hực khí thế rồi.

Là sĩ quan trưởng và sĩ quan phó đấy, mới đầu khi họ vừa nhậm chức, một số người còn thấy khó chịu, nhưng sau đó, hai người đã dựa vào thành tích xuất sắc của mình khiến tất cả mọi người phải ngậm miệng. Hơn nữa, chức vụ này nghe có vẻ oai, nhưng áp lực không hề nhỏ chút nào. Dù là huấn luyện viên khóa học nào, ai cũng "kính trọng" họ "vài phần". Nếu áp lực huấn luyện mà các học viên bình thường phải chịu là

1, thì Chung Thịnh và Ariel là 1.5, thậm chí 2. Dưới tình huống đó, các học viên thật ra đã phục từ đáy lòng rồi, chẳng qua vì ngại mất mặt nên khó mà mở miệng thừa nhận mình thua kém người ta thôi.

Đương nhiên, phục trong lòng là một chuyện, có cơ hội đánh sĩ quan trưởng và sĩ quan phó lại là một chuyện khác. Cơ hội thế này không ai muốn bỏ qua cả. Nói không chừng, tương lai sau này, họ có thể kiêu ngạo nói rằng XXX năm đó từng bị tôi đánh cho một trận tơi bời.

Đây chính là vinh quang cực đỉnh!

Cứ thế, dưới sự dung túng của Đặng Bồi, học viên dự bị ban số sáu truy đuổi Chung Thịnh và Ariel như săn thỏ đến độ mặt xám mày tro. Hai người mới chỉ mười tám tuổi, còn xa mới đạt trình độ lấy một người địch vạn quân. Sử dụng cơ giáp trên mạng chiến đấu còn đỡ, chứ vật lộn ngoài đời thật thì …

Sau khi kết thúc tiết học kỹ thuật chiến đấu, Ariel che hai bên má sưng đỏ, lạnh mặt đi ra khỏi phòng học. So với những vết thương trên người Chung Thịnh, vết sưng tấy trên mặt Ariel chẳng là gì cả. Nguyên nhân khiến hắn lạnh mặt cũng chính là thế. Ariel đã đưa Chung Thịnh vào phạm vi bảo hộ của mình, cho nên hắn cực kỳ tức giận vì không thể bảo vệ được cậu ấy.

"Ariel … A …" Chung Thịnh vừa định nói thì động đến vết thương trên mặt, không khỏi hít mạnh một hơi.

"Đừng nói." Ariel sầm mặt, ngón tay khẽ vuốt lên vết thương bên miệng anh.

"Ariel?" Hành động kỳ lạ này của Ariel khiến Chung Thịnh chấn động, gần như ngay lập tức nghiêng mặt đi theo phản xạ. Ngón tay chạm lên vết thương trên môi anh kia như mang theo điện vậy, cảm giác hơi tê.

"Đến phòng y tế." Ariel lạnh mặt, Chung Thịnh vậy mà lại tránh mình đụng chạm? Sự thật này làm hắn rất khó chịu.

"Ừ." Nhìn vẻ mặt Ariel không hiểu sao bỗng trở nên u ám, Chung Thịnh có chút bất an. Nhưng anh quy kết chuyện này là vì ngài Ariel khó chịu khi bị nhiều người vây đánh như thế.

Không thèm liếc mắt nhìn Fredia và Lâm Phỉ Nhi đang đuổi theo đằng sau, Ariel kéo Chung Thịnh đi thẳng đến phòng y tế.

Trước khi đi, hắn trừng mắt hung tợn nhìn Đặng bồi. Chuyện lần này, hắn nhất định sẽ trả thù.

"Chậc chậc, ánh mắt mới đáng sợ làm sao." Đặng Bồi cười tủm tỉm lẩm bẩm, trong lòng lại chẳng đặt nặng chuyện này.

Anh đã lên đến quân hàm thiếu úy, chẳng lẽ lại sợ một học viên dự bị còn chưa được làm học viên chính thức hay sao?

Đương nhiên, cũng chính vì khinh thường Ariel, không lâu sau đó Đặng Bồi đã có kết cục vô cùng thê thảm …

Được phép đánh sĩ quan trưởng và sĩ quan phó, nhưng Fredia và Lâm Phỉ Nhi nghĩ mà chỉ muốn khóc. Hai người họ xuống tay nhẹ nhất, cơ mà dưới ánh mắt như hổ rình mồi của Đặng bồi, bọn họ không thể hoàn toàn không ra tay. Người khác nghĩ gì bọn họ không biết, hai người bây giờ thật sự rất sợ. Ánh mắt của Ariel trước lúc rời đi thật khủng khiếp! Cho dù không phải nhìn mình, nhưng họ cứ có cảm giác chuyện này nhất định còn chưa xong.

Fredia mặt nhăn mày nhó nói: "Cậu nói xem, bây giờ chúng ta đi tìm Ariel xin lỗi liệu có được không?"

"Sao tôi biết được." – Lâm Phỉ Nhi bực tức đáp, đá thật mạnh hòn đá dưới chân.

"Nếu không đi xin lỗi, liệu cậu ấy có quay lại tìm chúng ta tính sổ không?" Fredia rối rắm. Cậu tin là với quan hệ của mình và Chung Thịnh, nhờ Chung Thịnh hỗ trợ chắc không khó. Nhưng vấn đề là … với quan hệ của Chung Thịnh và Ariel, nếu Ariel hạ quyết tâm muốn xử lý cậu, chỉ e Chung Thịnh chẳng những không ngăn cản mà còn rút đao hỗ trợ.

Nghĩ đến đây, cậu lại thầm rơi lệ. Rõ ràng cậu quen Chung Thịnh sớm hơn Ariel, tại làm sao mà Chung Thịnh lại thân với Ariel hơn chứ …

[Thằng bé này … cậu đến muộn hơn mười năm đó …]

Lâm Phỉ Nhi vò đầu bứt tai, sau đó nói đầy kiên quyết: "Mặc kệ, dù sao cũng không chết được, cùng lắm thì để cậu ta đánh lại chứ gì. Dù sao tôi cũng là con gái, tôi không tin cậu ta dám nặng tay."

Fredia lại càng khóc to hơn, người ta còn có thân phận con gái để mà trốn tránh, một thằng con trai như cậu biết phải làm sao đây.

Nói đến cũng kỳ, trong lớp, Ariel chưa bao giờ có biểu hiện gì mang tính công kích, mọi người lại không hẹn mà cùng nghĩ rằng cậu ta không dễ chọc. Xem ra đây chính là cái gọi là "khí thế".

"Được rồi, được rồi, đàn ông con trai, đừng có làm cái mặt như nhà có tang đó nữa. Mau đi ăn cơm, chiều còn có khóa huấn luyện tinh thần lực, đói là không trụ được đâu." Lâm Phỉ Nhi đẩy Fredia, vỗ vỗ quần, chuẩn bị đi ăn.

Không cần biết Ariel với Chung Thịnh trả thù thế nào, có Fredia che đằng trước, cô không việc gì phải sợ.

Fredia nhìn đồng hồ, chỉ đành thở dài ngao ngán, đi ăn trưa.

Ariel luôn trả thù rất nhanh. Sau khi xử lý sơ qua vết thương ở phòng y tế, hai người trực tiếp đến căn tin ăn cơm trưa.

Lúc gọi cơm, Ariel quét nhìn căn tin một vòng, khi thấy được người nào đó, ánh mắt lóe lên, cầm khay ngồi ở bàn bên cạnh người nọ.

Trong bữa ăn, thái độ của Ariel rất khác thường, nói chuyện phiếm với Chung Thịnh, mà nói tới nói lui đều là không ngừng khen ngợi kỹ thuật chiến đấu của huấn luyện viên Đặng Bồi dường như lại tiến bộ.

Chung Thịnh liếc liếc người ngồi bàn bên cạnh, khóe mắt giật giật, nhưng động tác này lại động đến vết sưng trên mặt làm anh đau đến nhe răng.

Vuốt nhẹ lên những vết bầm tím, Chung Thịnh quyết đoán cùng thảo luận đề tài này với Ariel.

Hai người cứ thế vui vẻ ngợi khen Đặng Bồi, mà những lời họ nói với nhau lại lọt vào tai viên thiếu úy ngồi bàn bên cạnh không sót chữ nào.

Nhìn Tần Hi Nhiên nuốt nhanh giải quyết hết bữa trưa, sau đó vội vàng cầm khay rời đi, Chung Thịnh quay đầu nhìn Ariel nháy mắt đã trở lại an tĩnh, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Cố tình hãm hại trưởng quan Đặng Bồi cái gì, anh không biết gì hết.

Tác giả:

[° °|||] !!! Ariel lòng dạ hẹp hòi bắt đầu trả thù rồi! Thiếu úy Đặng Bồi, sao anh lại sa vào vũng bùn đó chứ? Bị trừng mắt sẽ không mang thai, nhưng hãm hại Chung Thịnh thì sẽ bị đánh đó.

[ ] Chung Thịnh bị Ariel làm hư rồi.

P/S: Trưởng quan Đặng lần này xem như tự làm tự chịu, coi khinh học viên dự bị là không đúng.

Tần Hi Nhiên bị lợi dụng tỏ vẻ không hề gì, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, giao lưu võ thuật với Đặng Bồi một ván xem như giết thời gian.

Đặng Bồi bị đánh đến mặt mũi bầm dập rơi lệ đầy mặt …

62. Chương 62

Editor: Nguyệt

Buổi chiều, lúc lên lớp, nằm ngoài dự đoán của mọi người, Ariel và Chung Thịnh không có biểu hiện gì là tức giận cả, Chung Thịnh còn mỉm cười chào hỏi những người khác. Ariel thì mặt vẫn thế, người bình thường không thể nhìn mặt mà đoán ra hắn nghĩ gì được.

Lâm Phỉ Nhi vẫn luôn trộm quan sát vẻ mặt hai người, thấy họ biểu hiện tự nhiên như thường ngày mới dám thở phào một hơi: "Phù, may quá, hình như không tức giận."

Fredia thì vẫn chưa thả lỏng. Bởi vì mối quan hệ với Chung Thịnh, cậu tiếp xúc với Ariel nhiều hơn Lâm Phỉ Nhi. Là người thừa kế của một thế gia thuộc tầng thượng lưu đã nhìn quen dối trá lừa gạt, cậu thề là tên Ariel này không hề ôn hòa vô hại như biểu hiện bên ngoài. Cậu ta giấu móng vuốt của mình thật kỹ, đến thời điểm tất yếu mới ra đòn chí mạng, trực tiếp đẩy kẻ địch xuống vực sâu. Ai coi khinh cậu ta chắc chắn sẽ phải chịu khổ.

Sau khi quan sát vẻ mặt hai người, Fredia có thể kết luận: Chung Thịnh không để ý chuyện buổi sáng, nhưng Ariel thì khác.

Có câu chó không sủa mới cắn người, đừng thấy cậu ta bây giờ không nói gì mà lầm. Trưởng quan Đặng Bồi lấy việc công báo thù tư rõ rành rành như thế, cậu ta không trả thù mới lạ.

"Fredia, cậu nghĩ cái gì đấy? Đang cân nhắc chuyện về nhà tán gái hả?" – Từ Vệ Quốc lớn tiếng.

"A, tôi xin lỗi." Fredia thế này mới tỉnh táo lại, giờ học đã bắt đầu. Cậu vội vàng bước vào phòng huấn luyện của mình, bắt đầu bài huấn luyện chạy việt dã đường dài nhàm chán.

"Hừ, giờ của tôi mà cũng dám thất thần, không dạy dỗ cậu một phen thì tôi còn mặt mũi nào nữa." Từ Vệ Quốc cười âm hiểm, đề cao cường độ huấn luyện của Fredia lên một đơn vị.

"A!" Fredia chợt thấy lưng nặng trịch, đang chạy thì bị mất trọng tâm, ngã sấp xuống. Cậu đứng lên rồi mới biết cái ba lô mình đeo đã tăng từ 20 kg lên 30kg.

"A" Fredia kêu rên, dùng ngón chân nghĩ cũng biết đây nhất định là do Từ Vệ Quốc trừng phạt cậu tội vừa rồi thất thần. Gia tăng trọng lượng lên một đơn vị cũng đồng nghĩa với việc cùng một khoảng thời gian tinh thần lực của cậu sẽ tiêu hao nhiều hơn mấy lần người khác. Đến khi tan học, chỉ e cậu vừa bò ra khỏi đản thương là lập tức nôn ngay.

Chiêu này của thiếu úy Từ đúng là quá ác. Lúc trước, mọi người cũng từng bị nôn, nhưng bây giờ đã quen rồi, chỉ có một mình cậu nôn thì đúng là dọa người.

Không để ý đến Fredia kêu than, Từ Vệ Quốc dời mắt sang quan sát Ariel và Chung Thịnh. Không thể phủ nhận, hai người này làm hắn rất ngạc nhiên. Một người là trẻ mồ côi ở hành tinh nơi biên cảnh, một người là người thừa kế của gia tộc Clifford quyền thế ở tinh cầu thủ đô, hai con người gần như không có điểm nào tương đồng lại có thực lực xuất sắc ngang nhau. Thể thuật, kỹ thuật chiến đấu, tinh thần lực, điều khiển cơ giáp, dù là hạng mục nào, cả hai đều vượt trội.

Nếu Ariel đạt thành tích xuất sắc như thế thì còn có thể lý giải, dù gì cậu ta cũng là người thừa kế một đại gia tộc, từ nhỏ đến lớn đều được huấn luyện mấy hạng mục này. So ra, Chung Thịnh quả thực là một kỳ tích! Ai có thể tưởng tượng được một thanh niên xuất thân từ hành tinh nơi biên cảnh lại có được thực lực sánh ngang với Ariel. Chuyện này quá khó tin! Nếu Chung Thịnh tham gia bình chọn mười chuyện khó tin nhất Liên Bang, Từ Vệ Quốc chắc chắn sẽ bầu cho cậu ta một phiếu.

Đôi khi, Từ Vệ Quốc muốn bổ đầu cậu ta ra để xem bên trong có cái gì.

Từ Vệ Quốc nhẹ nhàng lắc đầu, không nhịn được bật cười. Mình làm sao thế này, chẳng lẽ là ghen tỵ Chung Thịnh có được thành tích xuất sắc như thế?

"Chẳng lẽ mình thật sự ghen tỵ với hai thằng nhóc này?" Từ Vệ Quốc nhìn hình ảnh Chung Thịnh và Ariel đang chạy vượt chướng ngại vật trong phòng huấn luyện giả thuyết, gãi cằm: "Ừ, nể tình các cậu có thể khiến tôi ghen tỵ, cho các cậu thêm một ít vậy."

Vừa dứt lời, Từ Vệ Quốc cực độ vô sỉ tăng cường độ huấn luyện lên hai đơn vị.

Trong phòng huấn luyện, Chung Thịnh cúi đầu nhìn thoáng qua cái ba lô đột nhiên nặng thêm, trị số 40kg hiển thị ở góc dưới của ba lô.

Cười khổ bất đắc dĩ, mấy chuyện tăng cường độ huấn luyện thế này anh sớm đã quen rồi. Nắm thật chặt quai đeo, điều chỉnh lại trọng tâm, anh dùng tay phải chống đỡ sức nặng cơ thể, nhảy qua một chướng ngại

vật.

Trong một phòng khác, Ariel có vẻ đã sớm chuẩn bị tinh thần cho việc ba lô đột nhiên nặng thêm, chân bước hơi đình trệ một chút rồi nhanh chóng điều chỉnh lại, mặt không biểu hiện gì, tiếp tục chạy thẳng về phía mục tiêu.

Sau khi khóa học buổi chiều kết thúc, Fredia cố nén cảm giác buồn nôn, kiên trì đến khi Từ Vệ Quốc tuyên bố tan học mới dùng tốc độ ánh sáng phóng đến phòng vệ sinh.

Những người khác thấy vậy cười ha ha, chỉ có Từ Vệ Quốc ngẩng cái mặt tuấn tú lên, làm vẻ đáng khinh lẩm bẩm: "Chậc chậc, thằng nhóc này có tiến bộ nha. Xem ra lần sau phải tăng trọng lượng lên mới được."

Nếu Fredia nghe được câu này của Từ Vệ Quốc, chắc cậu sẽ khóc toáng lên. Đáng tiếc, cậu không có ở đây, cho nên lần huấn luyện sau cậu lại được Từ Vệ Quốc 'chiếu cố' trọng điểm là chuyện ván đã đóng thuyền.

Sau bữa tối là thời gian dành cho uống trà. Trong phòng khách ngập đầy hương thơm ngọt ngào của trà bưởi.

Ariel vừa nhâm nhi tách trà vừa nhìn Chung Thịnh bận rộn đi qua đi lại trong phòng khách. Chỗ này lau lau, chỗ kia chà chà, rõ ràng là đã sạch lắm rồi mà Chung Thịnh vẫn cứ quét tước không ngừng.

Nói cho cùng, chẳng qua là Chung Thịnh muốn ở cùng ngài Ariel lâu thêm một chút thôi.

Nhìn bóng dáng Chung Thịnh, Ariel thưởng thức hương vị chua chua ngọt ngọt lan tỏa trong miệng, càng lúc càng thấy buồn cười.

Sao không phát hiện cho được? Cái kiểu giả vờ quét tước ấy, thỉnh thoảng lại nhìn trộm, chỉ cần hơi chú ý một chút là có thể phát hiện ra mấy động tác nhỏ này. Chung Thịnh che giấu rất tốt, nhưng muốn thoát khỏi mắt hắn thì còn kém một chút.

Vậy tại sao đời trước lại không phát hiện?

Hồi tưởng lại quá khứ, Ariel chợt hiểu ra, có lẽ vì mình đã quá quen với Chung Thịnh, cho nên mới bỏ qua những tiểu tiết ấy.

Trường hợp này gọi là … dưới đèn thì đen?

Chú ý đến Chung Thịnh đang liếc mắt nhìn lén mình qua gương, Ariel không kìm được mỉm cười. Có lẽ vì nụ cười xuất hiện quá đột ngột mà Chung Thịnh giật nảy mình, vội vàng thu lại tầm mắt, nghiêm chỉnh sắp xếp lại mấy cuốn sách trên giá.. Trời cao chứng giám, những cuốn sách này ngày nào cũng được xếp đi xếp lại đến độ sắp nát rồi. Đám sách vô tội bày tỏ rằng chúng nó phải chịu áp lực quá lớn.

Ariel cầm chén trà lắc lắc, dịu giọng hỏi: "Lát nữa đi làm nhiệm vụ với tôi không?"

"Sao? Được." Chung Thịnh hơi sửng sốt, rồi lập tức đồng ý.

"Phải rồi, Ariel, cái cậu Giáp Trùng Chi Thần kia thì sao?"

"Sao cái gì?" – Ariel hỏi ngược lại.

"Là cái cậu kỹ sư cải tạo cơ giáp ấy, chẳng phải hôm qua cậu muốn lôi kéo cậu ta sao?"

"À, đúng." Nhắc tới Giáp Trùng Chi Thần, Ariel lại nhớ đến ánh mắt thâm tình dịu dàng của Chung Thịnh, mặt hơi nóng lên. "Dẫn cậu ta đi cùng. Chờ bốn tháng nữa, sau khi chúng ta chính thức nhập học, giải thi đấu cơ giáp trên mạng chiến đấu cũng sắp bắt đầu. Học viên Đệ Nhất chắc chắn phải tham gia. Có cậu ta chúng ta sẽ lợi hơn."

"Hiểu rồi." Chung Thịnh gật đầu, "Bây giờ chúng ta đăng nhập mạng chiến đấu luôn chứ?"

Ariel cúi đầu nhìn chén trà mới uống được một nửa, lắc đầu: "Chờ một lúc nữa. Cậu có việc gấp à?" Nói rồi, hắn nhìn chằm chằm Chung Thịnh.

Chung Thịnh lắc đầu nguây nguẩy.

"Nếu không vội thì uống trà với tôi đi." Ariel đưa cho anh một cái chén, còn rót trà cho anh.

Chung Thịnh mới đầu sửng sốt, sau đó định tự mình rót trà. Tiếc là Ariel nhanh hơn anh, mau chóng rót đầy chén rồi đặt ấm xuống.

Chung Thịnh hoang mang, bối rối cầm chén trà bưởi. Chung quy anh có cảm giác hôm nay ngài Ariel rất lạ, khiến anh thấy bất an.

Ariel nhìn cái chén đã cạn của Chung Thịnh, lại nhìn cái chén vẫn còn một nửa của mình, im lặng không nói gì. Quả nhiên, nói chuyện phiếm trao đổi tình cảm với hắn mà nói thật sự có hơi khó, cùng nhau làm nhiệm vụ vẫn tốt hơn.

Chung Thịnh quan sát vẻ mặt Ariel thật cẩn thận, bật hết ra-đa trên người, chỉ sợ chạm đến hố mìn của ngài Ariel.

"Đi thôi." Đặt chén trà trong tay xuống, Ariel dứt khoát đứng dậy. Vào mạng chiến đấu tiếp tục trao đổi còn hơn là ngồi đây lãng phí thời gian. Bộ dạng khẩn trương của Chung Thịnh lúc này khiến hắn thấy không vui. Quen nhau hai đời rồi, mình có đáng sợ như vậy không?

Ngài Ariel cảm thấy hơi khó chịu trong lòng.

"Được." Thấy ngài Ariel đứng dậy, Chung Thịnh cũng vội vàng đứng dậy theo.

Hai người hẹn trước địa điểm gặp nhau rồi trở về phòng mình.

Đến tận khi cửa phòng đóng lại sau lưng, Chung Thịnh mới thở phào một hơi. Anh có nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi biểu hiện kỳ lạ của ngài Ariel hôm nay.

"Thôi, được bước nào hay bước đó vậy." – Chung Thịnh thì thào.

63. Chương 63

Editor: Nguyệt

Khi ngẩng đầu lên, Chung Thịnh đã khôi phục vẻ điềm tĩnh.

Đăng nhập vào mạng chiến đấu, anh nhanh chóng chạy đến chỗ hẹn với Ariel.

"Đại ca, sao hai anh đến muộn thế." Giáp Trùng Chi Thần lười biếng ngồi xổm trong đại sảnh, thấy Chung Thịnh và Ariel đến thì lập tức lao tới.

Ariel hơi nhíu mày, nhìn về phía Chung Thịnh: Cậu bảo cậu ta chờ ở đây?

Chung Thịnh lắc đầu. Ngày hôm qua khi chào từ biệt Giáp Trùng Chi Thần, anh chỉ nói bọn họ có khả năng hôm nay sẽ lên, nhưng không nói thời gian cụ thể.

Ariel lại nhướn mày, nhìn Giáp Trùng Chi Thần với vẻ nghiền ngẫm. Tên này ngày hôm qua còn mang vẻ mặt không tình nguyện, sao hôm nay lại nhiệt tình thế?

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!

Giáp Trùng Chi Thần cười hì hì nhích lại gần: "Hai anh thật là lợi hại nha, hôm qua em không để ý, sáng nay đăng nhập vào mới phát hiện phần thưởng của nhiệm vụ kia thật là nhiều. Lâu rồi em chưa làm nhiệm vụ nào thưởng nhiều như thế. Không biết hôm nay có nhiệm vụ nào kiểu như thế để làm không."

Ariel cười mà như không cười hỏi: "Hửm? Cậu thiếu tiền?"

"Thiếu! Đương nhiên là thiếu! Các anh không biết đâu, cải tạo cơ giáp tốn kém lắm đó." Giáp Trùng Chi Thần bắt đầu than thở: "Kim Giáp Trùng của em đây này, đừng chỉ nhìn vào khả năng phòng ngự siêu mạnh của nó, thật ra tiêu tốn nhiều năng lượng lắm. Cơ giáp bình thường chỉ cần trang bị một hộp năng lượng tiêu chuẩn là đủ, còn Kim Giáp Trùng thì cần đến ba hộp năng lượng tiêu chuẩn. Đấy anh xem, chỉ năng lượng thôi đã tiêu hao gấp mấy lần người khác rồi, sao có thể không tốn nhiều tiền được."

“Vậy cậu còn kiên trì dùng nó làm gì? Chẳng phải còn rất nhiều loại cơ giáp khác sao.” – Chung Thịnh cười hỏi.

“Cái đó … thì em thích mà … Hì hì, đây là chiếc cơ giáp đầu tiên em tự tay thiết kế và cải tạo, có rất nhiều kỷ niệm với nó.” – Giáp Trùng Chi Thần ngượng ngùng đáp.

“Được, tôi hiểu rồi. Thế này đi, tôi sẽ cung cấp tài chính để cậu cải tạo Kim Giáp Trùng tốt nhất có thể. Đổi lại, quyền sử dụng bản thiết kế Kim Giáp Trùng phải giao cho tôi. Cậu thấy thế nào?” Ariel nâng tay lên, mở tài khoản ngân hàng của mình, chuẩn bị chuyển tiền sang cho Giáp Trùng Chi Thần.

Một loạt con số 0 làm Feliz nhìn mà hoa cả mắt. Cậu nuốt nước miếng cái ực, Kim Giáp Trùng của mình đáng giá nhiều tiền thế sao?

“Em … Huyết Lang, mau đánh em một phát đi, có phải em đang nằm mơ không.”

Chung Thịnh liếc mắt xem thường, đạp thẳng vào mông cậu ta một phát.

Bịch.

Bị đạp một phát, Giáp Trùng Chi Thần bổ nhào xuống sàn nhà. Đến khi đứng lên, cậu ta đã bình tĩnh hơn. Cậu nhìn Ariel với vẻ ngờ vực: “Kim Giáp Trùng của em hiện tại chỉ có thể xem như bán thành phẩm, tại sao anh lại bỏ ra nhiều tiền như thế để mua nó?”

Ariel cười nhạt: “Tôi cảm thấy Kim Giáp Trùng của cậu rất có tiềm năng phát triển. Nếu để cậu tập trung phát triển nó, không chừng tương lai nó sẽ mang lại cho tôi một sự ngạc nhiên.”

“Nhưng mà …” Giáp Trùng Chi Thần vẫn còn do dự.

“Được rồi, còn nhưng nhị gì nữa?” – Chung Thịnh nói thêm vào – “Cơ hội tốt như thế, bỏ qua thì không có nữa đâu. Trong vụ này, cậu gần như không cần trả cái gì cả, điều duy nhất phải làm là tiếp tục cải tạo cơ giáp của cậu. Đây chẳng phải mục đích ban đầu của cậu sao? Sở dĩ ngài Ariel đưa cho cậu số tiền này là vì muốn cậu không phải phân tâm về vấn đề tài chính, có thể tập trung cải tạo cơ giáp. Nếu không, lúc cậu có linh cảm lại phát hiện trong túi không có tiền, đến khi kiếm đủ rồi thì linh cảm đã sớm bay mất.”

“…” Feliz trầm mặc không nói. Câu nói cuối cùng của Chung Thịnh đã nói trúng mối lo của cậu. Trong đầu có ý tưởng mà lại không mua nổi linh kiện, không có cách nào tiến hành cải tạo, để lỡ cơ hội thì thật đáng tiếc.

Ariel nhìn vẻ mặt không ngừng thay đổi của Giáp Trùng Chi Thần, lạnh nhạt nói: “Đồng ý thì ký hợp đồng đi.”

Giáp Trùng Chi Thần nhìn Ariel với vẻ phức tạp: “Anh tin tưởng em như thế sao? Cảm thấy Kim Giáp Trùng của em rất có tiềm năng?”

Ariel cười nửa miệng, nhìn thẳng vào cậu: “Tôi tin vào mắt nhìn người của mình. Tôi có cảm giác cậu sẽ không khiến tôi thất vọng.”

Giáp Trùng Chi Thần: “…”

Mẹ nó, anh cũng quá tự kỷ đấy!!!

“Được rồi.” Giáp Trùng Chi Thần nhún vai: “Đúng như anh nói, chuyện này chẳng hại gì đến em. Nhưng em phải nói trước, nếu kết quả cải tạo Kim Giáp Trùng không được như anh mong muốn thì đấy không phải lỗi của em.”

“Đương nhiên.” Ariel cười khẽ. Đời trước, công ty KTX nhờ vào hệ cơ giáp Giáp Trùng đã kiếm được một khoản lợi nhuận khổng lồ. Hắn đương nhiên là có lòng tin vào Giáp Trùng Chi Thần.

Hai người mở hệ thống, lập hợp đồng, hai bên xác nhận không có vấn đề gì rồi cùng ký vào đó.

Hợp đồng sau khi được hệ thống công chứng sẽ có hiệu lực pháp lý. Kể từ giờ phút này, quyền sở hữu Kim Giáp Trùng siêu cấp vô địch vũ trụ đã nằm trong tay Ariel.

"Phù …" Thu lại hợp đồng, Giáp Trùng Chi Thần thở phào một hơi. "Kỳ lạ, sao em cứ có cảm giác đi bán mình thế nhỉ?"

Ariel nghe thế hơi nhướn mày, tên này nhạy cảm thật.

Chung Thịnh cũng nghe được câu nói thầm của Giáp Trùng Chi Thần, ngầm cười trong lòng. Hợp đồng đã ký rồi, giờ nói thế thì hơi muộn đấy. Tay vô thức sờ soạng trong túi không gian, Chung Thịnh vô tình vớ được một phong thư.

"Hửm?" Lấy lá thư ra nhìn, Chung Thịnh chợt sáng mắt lên, quay đầu lại cười tủm tỉm với Giáp Trùng Chi Thần: "Cậu có biết đại sư Ly Tâm không?"

"Đại sư Ly Tâm?" Giáp Trùng Chi Thần trợn tròn mắt: "Anh nói đại sư thiết kế cơ giáp nổi tiếng khắp Liên bang Ly Tâm?"

"Hẳn là vậy." Chung Thịnh nhìn cái tên đề trên phong thư, đúng là hai chữ 'Ly Tâm'.

"Anh quen đại sư Ly Tâm?!!!" Giáp Trùng Chi Thần vô cùng phấn khích, cả người nhào tới Chung Thịnh.

Ngay khoảnh khắc cậu bổ nhào vào lòng Chung Thịnh, người bên cạnh đột nhiên giơ chân đi giày quân đội lên đạp mạnh vào mông cậu một phát, đá bay cậu ra ngoài.

Một tiếng hét thảm vang lên. Chung Thịnh ngây ngẩn nhìn Ariel thu chân, mãi vẫn chưa tỉnh lại.

"Ngứa chân." – Ariel thản nhiên nói.

Chung Thịnh mang vẻ mặt .Trưởng quan Ariel, lý do đó của ngài làm sao người ta tin được …

Giáp Trùng Chi Thần mãi vẫn không nói được gì. So vũ lực thì cậu thật sự kém Giảo Lang rất nhiều. Hơn nữa, bây giờ người ta là ông chủ của cậu. Vì cuộc sống, vì bát cơm, cậu chỉ có thể im lặng nhịn xuống.

"Khụ khụ …" Chung Thịnh ho khan hai tiếng để phá vỡ bầu không khí quỷ dị này, giơ phong thư trong tay lên nói: "Đây là thư đề cử mà thiếu tá Fergellad cho tôi. Lần trước lúc tôi đến, đại sư Ly Tâm đã ra ngoài. Sau đấy tôi cũng quên mất, hôm nay có Giáp Trùng Chi Thần ở đây tôi mới nghĩ đến. Cậu cũng là kỹ sư cải tạo cơ giáp, chắc sẽ có tiếng nói chung với đại sư Ly Tâm."

"Đương nhiên rồi! Đương nhiên rồi!" Giáp Trùng Chi Thần gật đầu lia lịa. Đại sư Ly Tâm đó, đại sư Ly Tâm nổi tiếng khắp Liên bang đó, thần tượng của mình đó!!!

Chung Thịnh cười cười, đưa mắt sang nhìn Ariel hỏi ý, chờ đối phương gật đầu rồi mới nói: "Vậy cùng đi thôi."

"Được! Được!" Giáp Trùng Chi Thần phấn khích theo sau Chung Thịnh, vài lần có ý đồ cướp thư đề cử từ tay Chung Thịnh nhưng đều thất bại, cuối cùng chỉ đành thành thật theo sau hai người.

Lát sau, đi qua mấy ngã tư đường, họ dừng trước một căn biệt thự. Tất cả những gì tồn tại trên mạng chiến đấu chỉ là hư ảo, nhưng vẫn có rất nhiều người quen mua đất ở đây, đặc biệt là các đại sư thiết kế cơ giáp. Ở đây, bọn họ có thể dễ dàng mua những vật dụng mình cần. Mặc dù đó đều là do hệ thống làm ra, nhưng trải qua tính toán tỉ mỉ, họ vẫn có thể làm ra thành phẩm giống như ngoài đời thực.

Nói cách khác, trên lý thuyết, một chiếc cơ giáp kiểu mới có thể được làm ra trên mạng chiến đấu thì cũng có thể chế tạo ngoài đời thực. Cho nên, rất nhiều công ty khai phá cơ giáp để cho nhân viên nghiên cứu làm việc trên mạng. Nguyên vật liệu trên mạng cũng tốn tiền, nhưng so ra rẻ hơn linh kiện thật nhiều. Hơn nữa, khi tiến hành thí nghiệm, cơ giáp được chế tạo trong thế giới giả tưởng có thể giảm mức hao tổn đến tối thiểu, đồng nghĩa với việc tiết kiệm cho các công ty một khoản tiền không nhỏ.

Chung Thịnh nhấn chuông cửa, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Xin chào, cho hỏi đây có phải là nhà của đại sư Ly Tâm không?"

"Ai đấy?" Trên màn hình hiện lên hình ảnh một ông lão gầy gò râu bạc trắng.

"Chào ngài, tôi được thiếu tá Fergellad giới thiệu đến đây." Chung Thịnh vội giơ bức thư đề cử lên trước camera.

"Fergellad?" Ông lão nhướn mày, chậc lưỡi: "Thằng nhóc này, lại gây phiền phức cho ta rồi. Các cậu vào đi."

Lời vừa dứt, hình ảnh của ông bỗng biến mất. Ngay sau đó, cửa mở ra, ba người bước vào căn biệt thự.

Nói là biệt thự, thật ra đây là một tòa trang viên, đằng sau cổng là một khoảng đất trống trải rộng vô cùng, mỗi góc lại chồng chất các linh kiện cơ giáp đủ loại kiểu dáng, rất nhiều thiết bị quý hiếm bị vứt tùy tiện trong xó như phế liệu.

64. Chương 64

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh nhìn những trang bị mà mình không mua nổi lại bị vứt tùy tiện trên mặt đất, không khỏi giật giật khóe mắt. Nhặt bừa một cái trong đống linh kiện này của ông lão đem đi bán cũng đủ tiền mua hai đến ba cái cơ giáp như loại anh đang dùng.

Biểu cảm của Giáp Trùng Chi Thần còn khoa trương hơn cả Chung Thịnh, cậu ta cứ không ngừng phát ra những tiếng cảm thán. Ariel với Chung Thịnh bất giác đi nhanh hơn mấy bước, kéo giãn khoảng cách với cậu ta, giả vờ như không quen biết.

"Aaaaa, đó là máy phát sóng điện từ!"

"Trời ơi, chẳng phải thiết bị ngụy trang bằng sóng siêu cao tần đây sao."

"Ôi không, tôi nhìn thấy gì thế này, động cơ loại cải tiến hình song U."

"Aaaa, ở đây còn có cả thiết bị mô phỏng lỗ đen nữa!!"

"Không … không được … Huyết Lang, mau tát em một phát đi, nhất định là em đang nằm mơ. Em nhìn thấy máy phản trọng lực!!! Không thể nào aaa!!!"

Sắc mặt Giáp Trùng Chi Thần biến đổi không ngừng, từ kinh ngạc cuối cùng đến ngơ ngẩn. Cậu thật sự không biết có phải mình đang mơ hay không. Tất cả những thứ này đều chỉ tồn tại trên lý thuyết, làm sao có khả năng xuất hiện trước mắt cậu được?

"Chậc chậc, cậu nhóc này có ánh mắt sắc sảo đó." Có lẽ tiếng cảm thán của Giáp Trùng Chi Thần đã kinh động đến đại sư Ly Tâm, ông lão gầy gò râu bạc trắng lại đi ra từ sau đống linh kiện chất cao như núi.

"Không thể nào … không thể nào!" Giáp Trùng Chi Thần trợn tròn hai mắt, nhìn chằm chằm vào linh kiện hình vòng tròn mà ông lão cầm trong tay, cố nuốt nước miếng: "Đại sư … đó … đó có phải là …"

"Đúng vậy." Đại sư Ly Tâm gật đầu với vẻ đắc ý: "Đây chính là máy tụ năng loại mới nhất, có thể chứa năng lượng bằng tổng năm mươi hộp năng lượng bình thường cộng lại."

Năm mươi?

Cả Ariel và Chung Thịnh đều không giấu nổi sự kinh ngạc trong mắt. Là một chiến sĩ cơ giáp, bọn họ hiểu rất rõ tầm quan trọng của năng lượng đối với cơ giáp. Đừng chỉ nghĩ cơ giáp có thể phát huy sức mạnh kinh người trong chiến đấu thế nào, nếu không có năng lượng, nó chỉ như một đống sắt bỏ đi mà thôi. Nhất là cơ giáp viễn chiến, nếu không có đủ năng lượng, nó không thể phát huy tối đa tác dụng được. Cơ giáp cận chiến nếu không có đủ năng lượng còn có thể dùng vũ khí lạnh để chiến đấu, còn cơ giáp viễn chiến thì có thể làm gì? Dùng súng ngắm đập đối thủ sao?

Một hộp năng lượng tiêu chuẩn có thể duy trì một chiếc cơ giáp cận chiến hoạt động liên tục ba giờ đồng hồ, nhưng cơ giáp viễn chiến do sử dụng vũ khí laser nên tiêu tốn nhiều hơn, ước chừng chỉ chiến đấu được một giờ đồng hồ. Súng laser cực đại không chỉ có uy lực lớn kinh người, mà năng lượng nó tiêu hao cũng

cực lớn. Số hộp năng lượng dự trữ mà mỗi chiếc cơ giáp có thể mang theo cũng có giới hạn. Nếu sử dụng máy tụ năng này, uy lực của một chiếc cơ giáp có thể được nâng lên một tầm cao mới.

Ánh mắt Chung Thịnh nhìn cái máy kia càng lúc càng nóng bỏng. Tuy rằng anh sử dụng cơ giáp cận chiến, nhưng chung quy vẫn thích tập kích bằng cơ giáp viễn chiến hơn. Nếu có thể mang theo vài ba cái máy tụ năng thế này thì …

"Nhìn nữa cũng vô ích, kỹ thuật nén năng lượng này còn chưa thông dụng. Hơn nữa, năng lượng ngưng tụ trong đó cũng khác với hộp năng lượng bình thường, khó mà sử dụng rộng rãi." Đại sư Ly Tâm lạnh lùng tạt một chậu nước đá vào mặt Chung Thịnh.

Chung Thịnh không khỏi ngượng ngùng. Vừa rồi mình biểu hiện lộ liễu lắm sao?

"Đại sư!! Ngài chính là thần tượng của tôi!! Làm sao ngài tạo ra được thứ này vậy?" Giáp Trùng Chi Thần nhào đến ôm đùi đại sư Ly Tâm, hai mắt to tròn chớp chớp, long lanh ngập nước nhìn lên làm đại sư Ly Tâm rùng mình.

Ly Tâm đẩy cái tên ôm đùi mình ra, cố sức chà lau ống quần dính đầy dầu mỡ: "Đừng nhìn nữa, đây chỉ là mô hình thôi, ngoài đời thực không thể làm được."

"Hả?" Giáp Trùng Chi Thần ngẩn ra.

Những thứ cậu vừa nhìn thấy đều là mô hình? Rốt cuộc là thế nào?

Nhìn cậu trai trẻ tuổi tóc vàng vẻ mặt ngẩn ngơ như bị đả kích nặng nề, Ly Tâm bỗng thấy hơi ngượng ngùng: "Nguyên liệu để chế tác những trang thiết bị này đều là do mạng chiến đấu tạo ra căn cứ trên yêu cầu của tôi, ngoài đời thật thì không có. Nói cách khác, những thứ này chỉ có thể sử dụng trên mạng chiến đấu thôi, còn muốn dùng nó để cải tạo một chiếc cơ giáp chân chính thì kỹ thuật hiện tại của chúng ta còn chưa làm được."

"Vậy … mấy cái này cũng thế ạ?" Giáp Trùng Chi Thần run tay chỉ vào những trang bị làm mình cảm thán không thôi.

Ly Tâm gật đầu bất đắc dĩ. Cái đống 'phế phẩm' này cũng làm ông rối rắm lắm. Mấy thứ này chỉ có thể phát huy tác dụng trên mạng chiến đấu. Dựa theo tính toán của hệ thống, chỉ cần bọn họ tìm được nguyên liệu tương ứng ngoài đời thực, ông nắm chắc đến 90% có thể chế tạo ra những thiết bị chỉ tồn tại trên lý thuyết này. Nhưng vấn đề là những nguyên liệu này đều là loại đặc thù, ít nhất mạng chiến đấu chưa tra ra tinh cầu nào có nguyên liệu cùng loại. Không bột đố gột nên hồ, không có nguyên liệu thì việc chế tạo chỉ là nói suông.

"Haiz … thật đáng tiếc!" Giáp Trùng Chi Thần nói với vẻ tiếc nuối, biểu cảm bi thương như thế đống phế phẩm này là con cậu ta vậy.

"Đúng thế." Đại sư Ly Tâm cũng rất đau lòng. Có kỹ thuật mà lại không có nguyên liệu, điều này mới bi kịch làm sao.

Hiện tại, ông chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào những tinh cầu mới được phát hiện, mong một đoàn mạo hiểm nào đó có thể tìm ra loại nguyên liệu phù hợp. Chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu, lo gì không nghiên cứu ra.

Một già một trẻ ngồi xổm giữa khoảnh đất rộng rãi, vẻ mặt tiếc nuối nhìn đống 'phê phẩm', hoàn toàn quên mất còn có hai người trẻ tuổi đang đứng cùng bọn họ.

"Haiz!" Giáp Trùng Chi Thần thở dài. Những thứ chỉ có trong truyền thuyết ấy đang ở ngay trước mắt, vậy mà lại không thể sử dụng, thật làm người ta buồn bực.

"Haiz!" Đại sư Ly Tâm cũng thở dài. So với Giáp Trùng Chi Thần, ông càng buồn bực hơn, bởi vì đây đều là những thứ ông chế tạo ra. Việc không thể ứng dụng chúng vào thực tế làm ông thấy phiền muộn.

Hai người gục đầu, ngồi một lúc lâu, vẫn là Giáp Trùng Chi Thần có khả năng chịu đựng tốt hơn, khôi phục lại như cũ trước. Nhìn đại sư Ly Tâm ở ngay bên cạnh, cậu đảo mắt vài vòng, lấy Kim Giáp Trùng siêu cấp vô địch vũ trụ của mình ra.

Đại sư Ly Tâm không hổ là đại sư, vừa nhìn thấy Kim Giáp Trùng, mắt ông liền sáng lên, lao tới sờ chỗ nọ lại xem xét chỗ kia.

Đại sư Ly Tâm nhìn ngắm Kim Giáp Trùng một hồi lâu mới mở miệng hỏi: "Cậu nhóc, đây là cơ giáp do cậu tự tay thiết kế?"

"Dạ, đúng vậy." Giáp Trùng Chi Thần tự hào đáp: "Từ thiết kế cho đến chế tác, tất cả đều do một tay tôi làm. Chậc chậc, nếu không phải không đủ tiền mua nguyên liệu tốt, khả năng phòng ngự của nó đã cao hơn rồi."

"Ha ha, mạnh miệng gớm nhỉ." Đại sư Ly Tâm cười ha hả. Nhưng sau khi thử khả năng phòng ngự của Kim Giáp Trùng, ông đã thực sự kinh ngạc.

"Muốn mạnh miệng cũng phải có năng lực nha." Giáp Trùng Chi Thần vui sướng ngẩng đầu, trông như một con gà trống kiêu ngạo.

Ly Tâm đi quanh Kim Giáp Trùng vài vòng, quan sát một hồi, lại dùng cả đống dụng cụ lạch cạch nửa ngày, bấy giờ mới cười tủm tỉm ngoắc tay với Giáp Trùng Chi Thần: "Thế nào, có muốn bán chiếc cơ giáp này cho tôi không?"

"A …" Giáp Trùng Chi Thần ngẩn người.

Nói đùa sao, đại sư Ly Tâm lại muốn mua cơ giáp của mình?

Vẫn luôn không được để ý đến, lúc này Ariel mới bước lên, thản nhiên nói: "Xin lỗi, quyền sở hữu Kim Giáp Trùng đã thuộc về tôi."

"Ồ?" Trong mắt Ly Tâm chợt lóe qua sự kinh ngạc. Ông quan sát Ariel một hồi, nhíu mày: "Cậu là người của công ty nghiên cứu phát triển cơ giáp?"

"Không phải." Ariel đạm mạc trả lời.

Ly Tâm lại càng ngạc nhiên. Ông không nghĩ ra ngoài công ty phát triển cơ giáp còn có ai sẽ mua một chiếc cơ giáp bán thành phẩm như thế. Sở dĩ ông muốn mua nó là vì thiết kế của nó có một vài điểm mới lạ, độc đáo, làm ông cảm thấy hứng thú. Ông muốn mượn cơ hội này để đề cử cậu nhóc kia. Không ngờ có người còn nhanh tay hơn cả ông.

"Vậy cậu là …" Ly Tâm nhìn Ariel với vẻ khó hiểu. Nếu không phải nhân viên của công ty cơ giáp, thì cậu ta cần nó làm gì?

"Tôi lấy danh nghĩa giúp đỡ cậu ấy nghiên cứu phát triển chiếc cơ giáp này." Ariel cười khẽ: "Nhưng mà, tôi cũng không ngại mở một công ty chuyên bán loại cơ giáp này."

Ly Tâm sửng sốt: "Cậu có lòng tin vào chiếc cơ giáp này đến thế sao?"

Ariel cười gật đầu. Cơ giáp hệ Giáp Trùng lúc ấy bán rất chạy, sao hắn không tin cho được.

Ly Tâm rất ngạc nhiên. Từ giọng điệu của cậu ta, ông có thể đoán được gia thế cậu ta không tầm thường, nếu không đã chẳng dễ dàng tuyên bố sẽ mở một công ty bán cơ giáp. Nhưng niềm tin của cậu ta có phải có phần mù quáng quá không? Đây mới chỉ là một chiếc cơ giáp chưa hoàn chỉnh mà thôi.

65. Chương 65

Editor: Nguyệt

Ariel không quan tâm Ly Tâm đang nghĩ gì. Nhưng muốn giành người từ trong tay hắn? Không có cửa đâu. Chưa kể người này đã được chứng minh là sau này sẽ đạt thành tựu bất phàm, cho dù chỉ là một mục tiêu hắn nhìn trúng thôi, hắn cũng không cho phép người khác mơ tưởng.

Ly Tâm nghĩ một lát, lòng thầm cân nhắc. Ông thật sự thấy hứng thú với chiếc Kim Giáp Trùng độc đáo này. Nhưng xem ý cậu ta thì hình như không có ý định bán.

"Đại sư Ly Tâm."

"Sao?" Ly Tâm ngẩng đầu nhìn Ariel.

"Đại sư, tôi có một đề nghị thế này, ngài không ngại nghe thử chứ?" Nụ cười nửa miệng của Ariel làm Chung Thịnh nhìn thấy mà mắt giật giật.

"Cậu nói đi xem nào." Ly Tâm có vẻ khá hứng thú.

"Là thế này, nếu đại sư cảm thấy chiếc Kim Giáp Trùng không tồi, tôi có thể để nó ở đây cho ngài nghiên cứu."

"Hả?" Giáp Trùng Chi Thần nghệt mặt ra.

"Ừ, sau đó thì sao?" – Đại sư Ly Tâm hỏi lại.

"Sau đó, với tư cách là người chế tạo ra chiếc cơ giáp này, ngài không ngại để cậu ta ở đây phụ việc chứ?" Ariel đưa mắt nhìn Giáp Trùng Chi Thần.

Đại sư Ly Tâm quay sang nhìn Giáp Trùng Chi Thần: "Chỉ đơn giản thế thôi?" Ông cảm thấy thật kỳ lạ. Để cơ giáp lại cho ông nghiên cứu, còn thêm một trợ thủ, chuyện này nhìn kiểu gì cậu ta cũng không có lợi. Tại sao cậu ta lại muốn làm như thế?

Ariel gật đầu, chỉ đơn giản như thế thôi.

Đại sư Ly Tâm lưỡng lự, sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định. Do tuổi tác đã cao, ông cần một người nhanh nhẹn để giúp ông thực hiện những ý tưởng của mình. Từ Kim Giáp Trùng, ông nhìn ra được người chế tạo nó có kỹ thuật và tay nghề rất tốt, về mặt sáng tạo còn có ưu thế vượt trội. Nếu kết hợp những sáng kiến của cậu ta với kỹ thuật của ông, không chừng thật sự có thể nâng cao trình độ của cậu ta lên một bậc.

"Được, cứ như thế đi." Ly Tâm gật đầu đồng ý, rồi lại bổ sung thêm một câu: "Tôi không muốn chiếm lợi của các cậu, khi nào nghiên cứu xong, tôi sẽ thiết kế cho các cậu một chiếc cơ giáp chuyên biệt, đương nhiên là chỉ có một chiếc." Nói rồi, ông đảo mắt nhìn cả Ariel lẫn Chung Thịnh.

"Được." Ariel tất nhiên sẽ không phản đối. Một đại sư, mà còn là đại sư thiết kế cơ giáp, có thể được ông ấy thiết kế một chiếc cơ giáp cho riêng mình là chuyện vô cùng vinh hạnh. Đời trước, hắn cũng không có cơ hội tốt đẹp như vậy, không ngờ sống lại lần nữa lại đạt được dễ dàng như thế.

Chỉ có một chiếc ư? Ariel mỉm cười, chỉ cần quen biết được với một đại sư, một hay hai chiếc cơ giáp … thật ra cũng không thành vấn đề.

Lại nói, dựa vào tài năng của Giáp Trùng Chi Thần, cho dù chỉ đi theo đại sư làm chút việc vặt thôi, cậu ta cũng có thể học được rất nhiều thứ. Cộng thêm sự nỗ lực của bản thân, không chừng tương lai cậu ta sẽ thành một đại sư thiết kế cơ giáp trong số các thuộc hạ của hắn.

Sau khi hai người quyết định xong chuyện này, Giáp Trùng Chi Thần cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Nhưng, cậu ta không giận Ariel, ngược lại còn nhìn đối phương với ánh mắt cảm kích. Được làm phụ tá cho một đại sư đã chuyện may mắn lắm rồi, dù chỉ là những chuyện lặt vặt. Lại nói, trong quá trình phụ việc, có chỗ nào không hiểu cậu có thể hỏi đại sư Ly Tâm, mà ông ấy cũng không tiện từ chối giải đáp. Cứ thế, chẳng phải cậu có cơ hội được đại sư chỉ dạy đó sao? Chuyện tốt đẹp thế này có nằm mơ cũng không ngờ tới, đến bây giờ cậu vẫn còn thấy choáng váng đây này.

Đến khi Ariel và Chung Thịnh rời khỏi biệt thự của đại sư Ly Tâm, Giáp Trùng Chi Thần mới nở một nụ cười ngớ ngẩn. Quyết định bán mình cho Ariel ngày hôm qua quả nhiên là đúng đắn, nếu không sao mình có cơ hội được đại sư chỉ dạy.

Sau khi ra khỏi biệt thự, Ariel mới nói với Chung Thịnh: "Xin lỗi, phần thưởng nhiệm vụ của cậu xem như đi tong rồi."

"Không sao, có thể giúp cậu quen biết với một đại sư thiết kế cơ giáp còn khiến tôi vui hơn là phần thưởng đó nhiều." Chung Thịnh lắc đầu tỏ vẻ không để ý, so với việc có quan hệ tốt với một đại sư, vài linh kiện quý hiếm chẳng là gì cả.

Ariel bình tĩnh nhìn anh, cho đến khi Chung Thịnh không chịu được phải dời mắt sang chỗ khác, mới thu lại tầm mắt.

Người này … trong lòng cậu ấy, lợi ích của mình luôn luôn được đặt lên hàng đầu …

Rốt cuộc phải yêu một người đến mức nào mới có thể luôn luôn, thậm chí trong vô thức, đưa ra lựa chọn như vậy?

Ariel rũ mi xuống, không hiểu sao bỗng thấy chua xót. Tình cảm sâu đậm đó … Chung Thịnh đã làm thế nào để đè nén nó dưới tận đáy lòng, chưa từng lộ ra chút gì trước mặt mình?

"Đi thôi, chúng ta đi làm nhiệm vụ." Lúc ngẩng đầu lên, Ariel đã khôi phục lại như bình thường.

Chung Thịnh cẩn thận quan sát một hồi, thấy không có gì bất thường, chỉ đành đi theo.

Hai chiến sĩ cơ giáp cấp thiếu úy tinh nhuệ đi làm nhiệm vụ bình thường quả thật là dễ như trở bàn tay. Hầu hết các nhiệm vụ đều được bọn họ hoàn thành dễ dàng, còn những nhiệm vụ cần đoàn đội phối hợp tạm thời để lại. Bọn họ lợi hại đến mấy cũng chỉ có hai người. Còn tìm thêm người giúp đỡ ư? Cả hai đều ăn ý không đề cập tới chuyện này.

Ariel tuy hơi trì độn trong tình cảm nhưng cũng hiểu người yêu thì ở riêng với nhau sẽ tốt hơn. Chung Thịnh thì lo lắng nếu họ không theo kịp sẽ chỉ làm vướng chân hai người, tự mình hoàn thành nhiệm vụ còn nhanh hơn.

Một buổi tối hai người làm xong ba nhiệm vụ, đến khi được chuyển từ bản đồ nhiệm vụ ra ngoài, dù là trên mạng Chung Thịnh cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

"Còn muốn đi huấn luyện trụ cột nữa sao?" – Ariel hỏi.

"À … Đúng vậy." Chung Thịnh gật đầu.

"Ừ, cùng đi." Ariel lạnh nhạt nói vậy rồi xoay người đi về phía trung tâm huấn luyện.

Cùng đi! Cùng đi?

Chung Thịnh trố mắt, cùng nhau? Ngài Ariel muốn huấn luyện trụ cột với anh?

"Ariel … cậu …"

"Làm sao? Tôi thì không thể đi huấn luyện trụ cột được à?" Ariel dừng bước, quay lại nhìn anh.

"Đương nhiên không phải." Chung Thịnh vội lắc đầu.

"Thế thì được rồi, đi thôi." Ariel không nói thêm gì, tiếp tục đi về phía trước.

Chung Thịnh theo sau mà chẳng hiểu ra làm sao. Anh cần huấn luyện trụ cột là vì bản thân không có tố chất tốt, nếu không chịu khó thì sẽ nhanh chóng bị ngài Ariel bỏ xa. Nhưng Ariel đã có tố chất rất tốt rồi, phải nói là vạn người mới có một. Cùng một động tác chiến thuật cấp B, Chung Thịnh tốn nửa tiếng đồng hồ mới có thể làm tốt, Ariel lại chỉ cần mười phút. Đây chính là sự chênh lệch giữa hai người. Cho nên, bất kể là xét từ góc độ nào, Ariel đều không cần phải làm những động tác cơ bản, việc này không có ích gì cho ngài cả, chỉ lãng phí thời gian thôi.

Nhưng Chung Thịnh sẽ không phản đối quyết định của ngài Ariel. Dù không hiểu lý do, anh vẫn sẽ giữ im lặng đi theo sau đối phương.

"Một phòng huấn luyện trụ cột trọng lực gấp đôi." – Ariel nói với NPC phục vụ ở trung tâm huấn luyện.

"Xin chờ một chút." NPC phục vụ sau khi trừ đi điểm số tương ứng thì nhanh chóng mở phòng cho bọn họ: "Mời vào phòng C576."

Chung Thịnh đang định đi mở một gian phòng khác thì bị Ariel ngăn lại. Anh nhìn Ariel với vẻ khó hiểu.

Ariel mở miệng giải thích: "Căn phòng này là mở cho cậu."

"Cho tôi?"

"Ừ, đi theo tôi."

Chung Thịnh gật đầu, đi theo sau Ariel, chỉ một lúc là đến phòng huấn luyện.

Sau khi hai người bước vào, Ariel liền khởi động hệ thống. Tức thì, Chung Thịnh cảm thấy người mình nặng hơn nhiều, suýt thì ngã xuống đất.

"Bắt đầu đi." Ariel không lãng phí thêm thời gian, tự mình tìm một cái ghế ngồi xuống, ung dung nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh chẳng hiểu ra làm sao. Trưởng quan Ariel có ý gì?

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau bắt đầu đi." – Ariel thúc giục.

Chung Thịnh lại càng mờ mịt: "Bắt đầu cái gì?"

"Đương nhiên là huấn luyện. Chẳng phải cậu muốn huấn luyện trụ cột sao, bây giờ có thể bắt đầu được rồi."

"Ariel … cậu muốn xem tôi luyện tập à?" Chung Thịnh cuối cùng cũng hiểu ra. Thì ra Ariel bày ra vẻ nhàn nhã đó là vì muốn xem mình luyện tập, không phải định ra tay.

"Xem như là thế đi." Ariel cười nhẹ.

Chung Thịnh trầm mặc không biết nói gì. Hôm nay trưởng quan làm sao vậy? Ban ngày cư xử kỳ lạ đã đành, bây giờ lại muốn xem mình luyện tập? Từ lúc nào ngài Ariel lại làm mấy chuyện lãng phí thời gian như thế?

Ariel tất nhiên không biết suy nghĩ của Chung Thịnh. Hắn chỉ không ngừng giục Chung Thịnh mau bắt đầu, không được lãng phí thời gian.

Chung Thịnh thấy Ariel đúng là muốn xem mình luyện tập thật, bất đắc dĩ chỉ phải leo lên cơ giáp, dựa theo chỉ thị bắt đầu tiến hành những động tác cơ bản.

Chiếc cơ giáp khổng lồ lần lượt làm những động tác nhàm chán như đứng lên, nằm xuống, chạy, xoay người, …. Nhưng mỗi động tác đều được làm rất cẩn thận, chuẩn xác.

Ariel ngồi một bên theo dõi. Hắn dường như có thể xuyên qua lớp vỏ bọc cơ giáp để nhìn người kia mang vẻ mặt nghiêm tục thế nào khi lặp đi lặp lại những động tác chỉ có người mới tiếp xúc với cơ giáp mới thực hiện.

Huấn luyện sơ cấp kết thúc, tiếp theo là động tác chiến thuật cấp D, sau đó là cấp C, cấp B …

Độ khó của các động tác tăng dần lên, chiếc cơ giáp như thay đổi thành một người khác, linh hoạt đến mức khó tin.

Nguyệt: Hừm, ko chịu được nên tâm sự tí thôi. Chả là lúc làm chương này, mình có hơi không đồng tình với hành động của Ariel. Suốt từ lúc bước chân vào biệt thự của đại sư Ly Tâm cho đến khi đi ra Chung Thịnh chẳng nói gì cả, trong khi cậu ta mới là người có thư đề cử. OK, có thể lý giải là do thói quen phục tùng cấp trên Ariel sau bao nhiêu năm làm phó quan cho người ta. Vậy còn Ariel thì sao? Thật ra ở trong hoàn cảnh đó, người nào thông minh một chút đều sẽ hiểu dụng ý của Ariel, và tất nhiên là chẳng tiện nói gì, bởi có nói gì làm gì thì cũng ko có lợi cho bản thân, chưa kể có khi còn để lại ấn tượng xấu cho người khác. Nếu ko có câu xin lỗi sau khi ra khỏi biệt thự, thì hình tượng của Ariel trong mình đã tụt dốc ko phanh rồi. Có vẻ như anh ta vẫn nghiễm nhiên cho rằng Chung Thịnh là cấp dưới của mình, mọi chuyện đều sẽ tuân theo ý mình. Vậy mà trước đó còn nói sẽ đối xử ngang hàng như một người bạn rồi thế này thế khác, à, còn nhận ra tình cảm của người ta nữa chứ. Thật mâu thuẫn với con người cực kỳ thông minh, khôn ngoan, lãnh đạm, điềm tĩnh của anh ta. Rõ ràng anh ta có thể chọn một cách khéo léo hơn để làm điều đó, dù chỉ là một hành động nhỏ, chỉ cần biểu đạt rằng có hỏi ý kiến của Chung Thịnh thôi cũng được. Bản thân anh ta hiểu rất rõ Chung Thịnh sẽ ko bao giờ phản đối mình, vậy thì sao lại tiếc chút cử chỉ cỏn con đó?

Nhìn theo một góc đó khác, chẳng lẽ hai người họ ăn ý tuyệt đối với nhau đến mức đó? Vậy thì xuất phát từ đâu mà Ariel có thể thoải mái làm việc mà không cần cân nhắc phản ứng của Chung Thịnh? Chung Thịnh là vì yêu, vì bổn phận phục tụng cấp trên đã ăn sâu vào tiềm thức. Còn Ariel là vì cái gì? Đồng ý là quan hệ cấp trên cấp dưới trong quân đội bị ràng buộc rất chặt chẽ bởi những kỷ luật thép, nhưng nếu chỉ đơn thuần là cấp trên thì sẽ ko làm thế. Chậc, có vẻ như Mặc Vũ hơi sơ ý khi xây dựng tình tiết này rồi.

66. Chương 66

Editor: Nguyệt

Một loạt động tác được thực hiện nhuần nhuyễn, chuẩn xác, nhìn không ra là do một chiếc cơ giáp làm, quả thực linh hoạt như cơ thể người vậy.

Lúc này Chung Thịnh đã hoàn toàn đắm chìm vào bài tập, không ngừng điều khiển cơ giáp làm ra các động tác tấn công với uy lực lớn. Ariel ngồi một bên xem mà hai mắt sáng rực. Trông Chung Thịnh lúc này sáng chói đến mức người ta chẳng thể nhìn thẳng. Bây giờ hắn mới biết xem một người luyện tập cơ giáp lại có cảm giác … sung sướng đến vậy.

Trước đây, hắn từng giao đấu với Chung Thịnh trên mạng chiến đấu, nhưng lúc đó Chung Thịnh không có biểu hiện xuất sắc như bây giờ. Chẳng lẽ … lúc đó Chung Thịnh cố ý nhường hắn?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Ariel liền giận tái mặt. Đây là chuyện liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông, nhất định phải làm rõ.

Hắn xin một chiếc cơ giáp luyện tập, leo lên đó, thoáng động tay chân một chút rồi đi đến trước mặt Chung Thịnh.

Chung Thịnh đang thực hiện các động tác tấn công không kịp thu thế, một quyền nện lên vai phải cơ giáp của Ariel.

"Ariel?" Chung Thịnh chấn động, vội vàng muốn thu tay lại.

Nhưng Ariel lại không hề để ý.

"Tấn công tôi."

Lời chưa dứt chân đã đá ra một cước.

"Dùng hết khả năng của cậu."

Chung Thịnh vẫn còn mờ mịt với hành động tấn công của Ariel. Nhưng vẫn theo phản xạ chấp hành mệnh lệnh Ariel ban bố.

Nghiêng người tránh thoát cú đá của Ariel, anh trở tay rút dao găm hợp kim đâm tới.

Ariel ngồi trong khoang điều khiển mỉm cười. Tay phải mở lá chắn hợp kim, cản đòn công kích, tay trái cũng rút dao găm hợp kim ra xông tới.

Cứ thế, hai người đánh qua đánh lại, dù chỉ với lá chắn và dao găm hợp kim đơn giản nhất của cơ giáp luyện tập, họ vẫn đánh đến quên trời đất.

Cầm cự nhau được khoảng mười lăm phút, cuối cùng trận đấu kết thúc bằng việc con dao găm đặt tại khoang điều khiển của Chung Thịnh.

Vui vẻ đánh một trận, Ariel cảm thấy rất sảng khoái. Từ lúc sống lại đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn được đánh thỏa thích như thế.

Chung Thịnh ra khỏi khoang điều khiển, cả người mướt mải mồ hôi. Anh không ngờ ngài Ariel mười tám tuổi lại có thể chèn ép mình đến mức này. Chẳng lẽ đây là sự khác biệt giữa thiên tài và người thường sao? Anh không khỏi nghĩ vậy.

Chẳng trách anh được, ngài Ariel thật sự quá mạnh, không kém gì ngài khi đạt trạng thái cao nhất đời trước. Anh tự thấy dù không thể điều khiển cơ giáp ngoài đời thật do chịu sự hạn chế của thân thể, cũng có thể phát huy chín phần mười năng lực đời trước trên mạng chiến đấu. Nào ngờ, một trận đấu trong lúc hứng khởi của ngài Ariel đã đánh nát sự tự tin đó, khiến anh phải hoài nghi hay là mình đã quên hết kinh nghiệm đời trước rồi.

Không được, bây giờ ngài Ariel đã lợi hại như thế rồi, mình nhất định phải cố gắng hơn nữa. Nếu không thể đuổi kịp ngài Ariel, vị trí của mình sẽ bị người nào đó mạnh hơn thay thế.

Chung Thịnh thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tăng cường độ huấn luyện.

Mà Ariel, không hề biết rằng mình gây cho Chung Thịnh áp lực lớn đến mức nào, đang suy xét có nên thường xuyên đánh một trận với Chung Thịnh như thế không. Lâu không vận động, thao tác cũng kém linh hoạt đi.

Sáng sớm hôm sau, Chung Thịnh theo thường lệ thay quần áo ra ngoài chạy bộ. Nhưng, vừa mở cửa ra, anh đã thấy Ariel ngồi chờ ở phòng khách.

"Ariel?" – Chung Thịnh ngạc nhiên gọi một tiếng. Anh tưởng hôm qua chỉ là ngài Ariel hứng lên thì đi thôi, không ngờ sáng hôm nay lại muốn chạy bộ tiếp.

"Ừ." Ariel thản nhiên ứng tiếng, đứng dậy. "Đi thôi."

"Được." Chung Thịnh ngây ngốc gật đầu, mãi đến khi chạy trên sân thể dục, anh vẫn chưa thoát ra khỏi cơn chấn động 'Ngài Ariel dậy sớm chạy bộ buổi sáng'.

Vô thức chạy được vài vòng, người đến sân thể dục cũng nhiều lên.

Đến bây giờ, Chung Thịnh vẫn không hiểu tại sao ngài Ariel lại khác với đời trước như vậy. Nhưng, xuất phát từ thiên tính, anh vẫn cẩn thận tỉ mỉ trả lời từng câu hỏi của đối phương. Mỗi lần hai người nói chuyện với nhau, mọi bí mật trong đầu anh gần như đều bị đào ra, ngoại trừ chuyện thầm mến ngài Ariel là anh cố thủ sống chết không để lộ chút sơ hở nào, ngay cả bí mật sống lại cũng suýt bị bật mí.

Đương nhiên, Chung Thịnh không hề biết rằng hai bí mật này sớm đã bị Ariel biết được rồi, chẳng qua không muốn vạch trần anh thôi. Nếu không, chắc anh không thể giữ trạng thái bình tĩnh như hiện tại nữa.

"Chào buổi sáng, Chung Thịnh!" Giọng nói sang sảng của Lâm Phỉ Nhi vang lên phía sau Chung Thịnh.

Sau khi quay lại, chào đón anh là một khuôn mặt tươi cười sáng chói dị thường.

"Chào buổi sáng, Phỉ Nhi." Chung Thịnh đáp lời, không để tâm lắm. Ấn tượng của anh về Lâm Phỉ Nhi không tồi, chẳng qua mỗi lần chạy bộ buổi sáng đều gặp người phụ nữ đáng ghét đi bên cạnh cô ấy cho nên thấy khó chịu thôi.

"Chào buổi sáng, Chung Thịnh."

Tiếng chào lễ phép của Elenna làm trong lòng Chung Thịnh dấy lên cảm giác ghê tởm khó mà áp chế. Nhưng bây giờ bọn họ "không quen nhau", nên anh chỉ đành gượng ép bản thân mỉm cười lễ phép: "Chào buổi sáng."

Thoạt đầu, Lâm Phỉ Nhi rất kinh ngạc vì thái độ lãnh đạm của Chung Thịnh với Elenna. Elenna tính tình ôn hòa, vẻ ngoài xinh đẹp, gia thế tốt lại không kiêu căng ngạo mạn, rất hòa đồng với mọi người. Vậy mà không hiểu sao mỗi lần Chung Thịnh nhìn thấy cô ấy, từ giọng nói, ngữ điệu đến biểu cảm đều ẩn ý "Tôi ghét cô".

Lâm Phỉ Nhi từng hỏi Chung Thịnh tại sao lại thế, nhưng cậu ta tản ra 'hơi thở lạnh lẽo' làm cô không biết phải nói gì. Sau một tháng, cô chỉ có thể tin rằng Chung Thịnh thật sự ghét Elenna, ghét đến mức chỉ có thể cố gắng duy trì mặt ngoài lễ phép. May là hai người chỉ thỉnh thoảng gặp nhau lúc chạy bộ buổi sáng, thời gian còn lại thì gần như không thấy mặt nhau, cô cũng tránh phải làm nhân bánh bích quy kẹp giữa.

Dù gì quan hệ của cô với Elenna và Chung Thịnh đều rất tốt, nếu hai người họ trở mặt, cô sẽ là người xui xẻo nhất. Còn bây giờ, mặt ngoài hai người vẫn giữ vẻ hòa hảo, những chuyện khác cô cũng không can thiệp được.

"Elenna, đây là bạn học của tớ – Ariel Clifford. Ariel, đây là bạn cùng phòng với tớ, Elenna Heideck."

Lâm Phỉ Nhi cố gắng giới thiệu Elenna với Ariel trong cái nhìn chằm chằm và đôi mày càng nhíu càng chặt của Chung Thịnh. Hết cách, đêm qua sau khi cô nói chuyện Ariel đã có người yêu cho Elenna biết, cô ấy cứ khóc mãi. Một người dịu dàng như thế hai mắt đỏ hồng lặng lẽ rơi lệ trước mặt bạn, dù là con gái cũng không chịu nổi. Mặc dù hôm qua Chung Thịnh nói là Ariel có người yêu, nhưng họ vẫn chưa kết hôn mà. Lại nói, Elenna từ diện mạo đến gia thế đều rất xứng đôi với Ariel, cứ giới thiệu cho cậu ta, biết đâu lại có cơ hội.

"Chào cậu, Ariel." Elenna thỏ thẻ, không dám nhìn thẳng vào Ariel, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn ửng hồng, người mù cũng nhìn ra cô gái này có tình ý với Ariel.

Ariel lạnh lùng nhìn cô, trên mặt không có biểu cảm gì.

Tim Chung Thịnh như treo trên ngọn cây cao. Anh rất sợ Ariel sẽ lại như đời trước, chọn Elenna làm vị hôn thê. Không phải anh đố kỵ – dù sự thật là anh đố kỵ – nhưng quan trọng hơn cả, Elenna là một trong những người đã hại chết Ariel đời trước. Anh tuyệt đối sẽ không để xảy ra bất cứ chuyện gì đe dọa tính mạng ngài Ariel.

Ariel chẳng hề đáp lại câu chào của Elenna, bầu không khí bỗng trở nên ngột ngạt.

Ngay khi màu hồng trên mặt Elenna nhạt dần, Ariel lại đột nhiên nở nụ cười.

Nụ cười ấy khiến hai mắt Elenna sáng rực lên. Nhưng, câu tiếp theo của Ariel lại đẩy cô xuống vực sâu, mặt tức thì tái nhợt đi.

"Chào buổi sáng, Phỉ Nhi."

Không để ý đến.

Hoàn toàn không để ý đến.

Ariel làm như mình không hề thấy người này, cũng không nghe thấy Lâm Phỉ Nhi giới thiệu, chỉ đơn giản chào hỏi bạn học của mình một câu.

Lâm Phỉ Nhi xấu hổ vô cùng, miệng há ra lại không nói được gì.

Đây không còn là vô lễ nữa, mà là khinh thường. Khó có thể tưởng tượng được người thừa kế một gia tộc thuộc tầng lớp thượng lưu lại làm như vậy.

Lâm Phỉ Nhi thì xấu hổ, Chung Thịnh lại nhìn Ariel với vẻ khiếp sợ. Không hiểu sao Lâm Phỉ Nhi lại thấy trong đôi mắt tràn đầy kinh ngạc đó còn có vẻ … sung sướng khi người khác gặp họa?

Thật ra, Chung Thịnh đúng là đang sung sướng khi người khác gặp họa.

Khụ khụ, dù gì anh cũng chỉ là một người bình thường biết ghen, biết đố kỵ thôi. Nếu bảo đời trước anh chưa từng ghen tỵ với Elenna, thì chắc chắn là nói dối. Chẳng qua, anh đã đè ép cảm xúc đó dưới tận đáy lòng, cho nên không ai thấy được mà thôi. Còn đời này, có thể sớm đi theo ngài Ariel tất nhiên là may mắn. Nhưng, chung quy luôn có mấy con ruồi bọ lởn vởn trước mặt anh, làm anh thấy phiền chán.

67. Chương 67

Editor: Nguyệt

Hiện tại, con ruồi này bị ngài Ariel không để ý đến. Cho dù đời trước ngài Ariel và Elenna đã ở bên nhau thế nào tại trường quân đội Đệ Nhất, đời này được thấy ngài Ariel khinh thường Elenna như thế, Chung Thịnh ít nhiều cũng có phần đắc ý.

Tuy không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng biểu hiện hôm nay của ngài Ariel thật sự là đáng khen!!!

Còn sau này, anh sẽ đuổi ả đàn bà như ruồi bọ này ra xa khỏi ngài Ariel.

"Ariel …" Mặt Elenna tái nhợt, mắt đong đầy lệ. Lâm Phỉ Nhi cảm thấy việc không thèm ngó ngàng đến một cô gái có tình ý với mình trắng trợn như vậy thật là quá đáng.

Ariel bình tĩnh nhìn Lâm Phỉ Nhi, dường như muốn nghe cô nói gì đó.

"Cậu quá đáng quá đấy." – Lâm Phỉ Nhi cắn môi, nói đầy vẻ oán hận.

Ariel hơi nhướn mày, cười mà như không cười nhìn Lâm Phỉ Nhi, chậm rãi nói: "Ngày hôm qua Chung Thịnh đã nói với cô tôi có người yêu."

Lâm Phỉ Nhi cứng người. Mặt Elenna lại càng tái hơn.

Biết rõ người ta đã có người yêu lại còn giới thiệu cô gái có tình ý với anh ta cho anh ta như vậy, chuyện này thật sự là Lâm Phỉ Nhi không đúng. Đó cũng là lý do cô không thể mở miệng nói thêm điều gì nữa.

Còn bên này, nghe Ariel nói vậy, mặt Chung Thịnh bỗng đỏ bừng. Anh không ngờ ngài Ariel lại nghe được cuộc đối thoại của anh với Lâm Phỉ Nhi ngày hôm qua.

"Nhưng cậu …" Lâm Phỉ Nhi vẫn muốn chỉ trích thái độ lãnh đạm quá đáng của Ariel, tiếc là đuối lý nên tiếng nói cũng nhỏ đi nhiều.

"Tôi làm sao?" Ariel thản nhiên nhìn Lâm Phỉ Nhi: "Đào góc tường bạn mình mà cô còn cảm thấy có lý sao?"

Nói xong cũng chẳng buồn nhìn Lâm Phỉ Nhi trợn tròn mắt, kéo theo Chung Thịnh còn đang rối rắm về vụ 'lời nói dối hôm qua bị ngài Ariel nghe được' đi đến nhà ăn.

"Đào góc tường bạn mình … đào góc tường bạn mình …" Lâm Phỉ Nhi như thể bị sét đánh, thì thào lặp lại những lời đó.

Nếu cô không hiểu sai, thì trong câu 'đào góc tường bạn mình' này, 'góc tường' chỉ Ariel, còn 'bạn' chẳng lẽ là …

Nhìn Ariel kéo tay Chung Thịnh đi đằng trước, trong đầu Lâm Phỉ Nhi có một tia chớp lóe qua. Ngộ ra rồi!

Mẹ nó chứ, lừa đảo!!! Ngày hôm qua mình thế mà lại đi giúp bạn nữ của mình hỏi bạn nam của mình rằng bạn trai cậu ta đã có người yêu chưa!!!

Bảo sao hôm qua giọng điệu Chung Thịnh lại khó chịu như vậy. Ai bị người khác hỏi là người yêu cậu có người yêu chưa mà chẳng bực mình.

Lâm Phỉ Nhi chỉ cảm thấy mình biết được một chuyện động trời.

Ariel Clifford, người thừa kế gia tộc Clifford, lại chọn một cậu con trai làm người yêu!!!

Nhưng … nghĩ lại thì dường như chuyện này cũng không đáng kinh ngạc. Chung Thịnh có năng lực cao, một số nữ sinh trong lớp ít nhiều đều có tình cảm với cậu ấy. Lâm Phỉ Nhi thấy rất rõ điểm này. Đáng tiếc, một chàng trai tài giỏi như thế lại bị Ariel nẫng tay trên. Chậc, dù hai người họ ở bên nhau cũng rất xứng đôi, nhưng mà …

Thôi vậy … Lâm Phỉ Nhi thở dài bất đắc dĩ, kết thúc sự tưởng tượng vô biên của mình, quay đầu lại nhìn gương mặt dại ra của Elenna, vỗ vai cô an ủi. Chẳng còn cách nào khác, tính hướng đều là do trời sinh, cho dù Ariel chấp nhận được cả nam lẫn nữ, cô cũng không cho rằng Elenna có thể so được với Chung Thịnh. Dù không tiếp xúc nhiều với Ariel, cô vẫn có thể cảm nhận được trong mắt của cậu ta chỉ có kẻ mạnh. Với trình độ tầm thường của Elenna, e là muốn lọt vào mắt cậu ta cũng khó.

Bây giờ có nói lời an ủi gì cũng là vô nghĩa. Cô chỉ có thể vỗ vai Elenna, mong sao cô ấy nguôi bớt nỗi lòng.

Elenna ngơ ngẩn được Lâm Phỉ Nhi đưa về phòng rồi cũng chưa tỉnh táo lại. Gần như cả ngày hôm ấy cô thẫn thờ vì tin tức chấn động buổi sáng.

Tại sao? Cô không ngừng lặp lại câu hỏi này trong lòng. Tại sao Ariel lại đối xử với cô như vậy? Cô có vẻ ngoài xinh đẹp, tính cách cũng ôn hòa dịu dàng cơ mà. Mẹ cô vẫn nói với cô rằng chỉ có phụ nữ như vậy mới chiếm được sự yêu thương của đàn ông. Từ trước tới nay, việc không ngừng có người theo đuổi cô cũng đã chứng minh điều đó. Dù là gia thế hay bản thân mình, cô luôn tự tin rằng mình có thể hấp dẫn chàng trai đó. Vậy mà … tại sao Ariel lại không thích cô? Tại sao lại thích một thằng con trai cứng nhắc như thế?

Elenna thất thần ngả người ngồi trên sofa, hai tay ôm lấy chân mình, nước mắt cứ rơi không ngừng. Đây là lần đầu tiên trong đời cô mạnh dạn bày tỏ lòng mình với một người con trai, vậy mà kết quả nhận được lại là sự phớt lờ. Sự khinh thường đó quả thật là đòn đánh trí mạng với một cô gái yếu đuối như cô. Cô không ngờ rằng người thừa kế gia tộc Clifford lại thô lỗ đến vậy.

Nhìn Elenna lặng lẽ ngồi khóc trên sofa, lòng Lâm Phỉ Nhi tràn ngập cảm giác áy náy. Suy cho cùng, nếu cô không nằng nặc kéo Elenna đi làm quen với Ariel, cô ấy đã chẳng phải chịu nỗi nhục này.

Nghĩ đến đó, cô không khỏi nhớ lại hành vi vô lễ của Ariel. Là phái nam mà lại đối xử với một cô gái như vậy thì thật là quá đáng. Cho dù cậu là người yêu của Chung Thịnh, cậu cũng có thể uyển chuyển từ chối Elenna mà, cần gì phải dùng cách kịch liệt thế.

Haiz … Lâm Phỉ Nhi day trán, đi qua ôm lấy Elenna. Cô thấy mình đúng là số khổ, cứ luôn kẹp giữa những mối quan hệ phức tạp.

Nhẹ nhàng khuyên giải Elenna một hồi, dẫu không thể xóa đi vết thương lòng cũng giúp cô ấy ngừng khóc. Các huấn luyện viên của trường quân đội Đệ Nhất sẽ không tha thứ cho việc đến muộn vì lý do thất tình. Tình trường đã không bằng phẳng rồi, ngay cả việc học tập cũng chẳng thuận lợi nữa thì Lâm Phỉ Nhi lo rằng Elenna sẽ nghĩ quẩn.

Hai người thay quần áo rồi rời khỏi phòng. Nhìn bóng Elenna mang theo đôi mắt đỏ hồng bước vào phòng học, Lâm Phỉ thở dài. Chuyện này … thật sự là …

Bên Lâm Phỉ Nhi thì sóng gió trùng trùng, còn bên này Chung Thịnh và Ariel lại đang nhàn nhã hưởng thụ bữa sáng.

Không phải Chung Thịnh bình tĩnh, mà là lúc nãy anh mải rối rắm với chuyện bố trí người yêu của ngài Ariel, cho nên không nghe được câu nói chấn động trời đất 'đào góc tường bạn mình' đó. Đến khi anh an ủi bản thân xong, thấy yên tâm vì ngài Ariel không tức giận, thì đã thấy mình ngồi trong căn tin ăn sáng với Ariel.

"Ăn cơm." Ariel bình tĩnh giục Chung Thịnh ăn mau lên, hoàn toàn không nhìn đến khuôn mặt vặn vẹo vì quá kinh ngạc của đối phương.

Chung Thịnh há há mồm, nửa ngày chả nói được câu gì. Nói cái gì đây? Nói là vừa rồi mình ngẩn người, không biết Ariel làm thế nào đưa mình đến nhà ăn, ngay cả bữa sáng cũng để Ariel mua hộ? Uể oải cúi đầu ăn cơm, Chung Thịnh vô cùng áy náy vì thái độ tắc trách của mình. Anh không dám nghĩ nếu trên chiến trường xảy ra chuyện như vậy, ngài Ariel …

Có lẽ nhìn ra điều gì đó từ vẻ mặt của anh, Ariel cầm khăn lau miệng, lạnh nhạt nói: "Chúng ta đang ở trường học, không phải chiến trường."

"Vâng." Cuối cùng Chung Thịnh cũng tỉnh táo lại, cố gắng giải quyết bữa sáng nhanh nhất có thể.

Thấy Chung Thịnh mau chóng bình tĩnh lại như thế, khóe môi Ariel ẩn giấu ý cười khó lòng phát hiện. Dường như hắn thấy đằng sau Chung Thịnh có một cái đuôi xù đang vui vẻ vẫy qua vẫy lại.

"Là những người này?" Một người đàn ông trung niên tuổi tầm bốn mươi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tập hồ sơ trong tay, hỏi phó quan của mình.

"Vâng, thưa hiệu trưởng. Trong số tân sinh năm nay, đây là những học viên có biểu hiện khá xuất sắc. Hơn nữa, trải qua mấy tháng huấn luyện, có thể nhìn ra được tiềm năng của họ rất lớn." Một thiếu tá chừng ba mươi tuổi nói với người đàn ông trung niên. "Trong đó có sáu người thông qua bài sát hạch thăng cấp tinh

nhuệ trên mạng chiến đấu. Hai người thăng cấp nhanh nhất trong bọn họ chính là Chung Thịnh và Ariel của ban số sáu. Cả hai đều mang quân hàm thiếu úy tinh nhuệ."

"Ồ?" Mắt hiệu trưởng chợt sáng lên. Nghe phó quan báo cáo, ông liền lục tìm hồ sơ của hai người.

Lật xem vài tờ, hiệu trưởng thả hồ sơ trong tay xuống bàn, có phần ngờ vực: "Ariel từ nhỏ đã hưởng nền giáo dục cho tinh anh nên đạt thành tích cao cũng không có gì là lạ. Còn cái cậu Chung Thịnh này xuất thân trẻ mồ côi mà đạt được như thế, thật khiến người ta giật mình."

Phó quan dường như biết trước hiệu trưởng sẽ hỏi đến vấn đề này, vội vàng giải thích: "Hồ sơ của Chung Thịnh đã được tổ tình báo của chúng ta điều tra ba lần, không có bất cứ vấn đề gì. Quan hệ của cậu ta với Ariel khá tốt, có lẽ là Ariel đã chỉ dẫn cậu ta."

"Ừ." Hiệu trưởng Phó gật đầu, đồng ý với suy đoán của phó quan. "Không tồi. Bất kể Ariel có giúp cậu ta hay không, tư chất của cậu ta vẫn được coi là không kém. Cậu xem, mới chỉ hơn một tháng mà tinh thần lực đã tăng từ 104 lên 237, tốc độ này đã đủ để chứng minh tư chất của cậu ta."

68. Chương 68

Editor: Nguyệt

Phó Ngạn Triều nhìn những con số này, hơi nhíu mày: "Tăng nhanh như thế sao?"

Phó quan mỉm cười: "Huấn luyện viên của họ là Từ Vệ Quốc. Nhưng ngài yên tâm, nhóc ấy không làm việc xằng bậy đâu. Tôi đã xem băng ghi hình rồi, Từ Vệ Quốc rất có chừng mực, không huấn luyện cái gì quá sức, đều căn cứ vào mức độ chịu đựng được của học viên để tăng cường độ huấn luyện.

Phó Ngạn Triều vừa nghe đến tên Từ Vệ Quốc là lại bật cười: "Thằng nhóc thối này, chỉ giỏi gây phiền phức cho tôi thôi. Hạng mục huấn luyện cố định mà nó cũng dám sửa."

Phó quan cũng cười. Hiệu trưởng Phó và tướng quân Từ Hoa là bạn lâu năm, gần như dõi theo Từ Vệ Quốc từ khi còn nhỏ cho đến lúc trưởng thành. Nhóc đó tính tình thế nào ông rất rõ.

"Thôi, dù sao thằng nhóc này cũng chẳng bao giờ làm theo quy tắc cả, chỉ cần nó biết chừng mực thì coi như không thấy đi." Phó Ngạn Triều cũng hết cách với thằng nhóc nghịch ngợm như khỉ như Từ Vệ Quốc, cho nên chỉ đành nói vậy.

Phó quan mím môi nhịn cười. Đừng nhìn hiệu trưởng Phó lúc nào cũng ra vẻ bó tay với Từ Vệ Quốc, thật ra ông lại rất kỳ vọng vào nhóc đó. Trong số bạn học cùng khóa, chỉ có nhóc ấy và Tần Hi Nhiên là xuất sắc nhất. Nhưng nếu so về điều khiển cơ giáp thì cậu ta nhỉnh hơn Tần Hi Nhiên.

Đặt hồ sơ trong tay xuống bàn, Phó Ngạn Triều nhắm mắt lại, ngả người ra ghế, dường như đang suy xét chuyện gì đó.

Phó quan lặng lẽ ra ngoài, pha một ly trà rồi lại đi vào phòng.

Phó Ngạn Triều khịt mũi, mở mắt ra thì đã thấy trước mặt mình đặt một ly trà đương tỏa hương thơm, không khỏi mỉm cười.

Phó quan hỏi: "Hiệu trưởng, ngài đã có quyết định rồi sao?"

Phó Ngạn Triều gật đầu: "Đã đến lúc sửa lại quy tắc rồi. Các học viên có quá ít cơ hội thấy máu. Những kỳ khảo hạch hàng năm là không đủ, tôi càng lo sau này họ phải đổ máu trên chiến trường." Nói xong những lời này, ông thở dài một tiếng, híp mắt lại nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Nghe hiệu trưởng nói vậy, phó quan đầu tiên là thấy khó hiểu, sau đó thì kinh ngạc: "Hiệu trưởng, gần đây có tin tức gì đặc biệt sao?"

Phó Ngạn Triều nhẹ nhàng gõ tay lên bàn: "Mấy năm gần đây, khu vực ngoài Liên Minh không an ổn lắm, hải tặc càng ngày càng nhiều, mà trang bị vũ khí cũng càng ngày càng tốt. Nghe nói trong số những chiến hạm tấn công căn cứ quân sự tháng trước có một chiếc mang mã hiệu của quân đội. Sau khi điều tra, kết quả cho thấy nó là một chiếc chiến hạm đã xuất ngũ."

Nguyệt: 'Xuất ngũ' ở đây là chỉ chiếc chiến hạm đó không còn được dùng trong chiến đấu nữa. Theo quy định thì nó phải bị tiêu hủy hoặc tháo dỡ để trưng dụng vào chế tạo những cái khác.

Phó quan kinh hãi.

Hải tặc có tàu của quân đội nghĩa là gì? Cho dù đó chỉ là một chiến hạm đã xuất ngũ, điều đó cũng cho thấy trong quân đội có người cấu kết với hải tặc. Hơn nữa, kẻ cấu kết với địch này còn có chức vụ khá cao, nếu không đã chẳng thể im ỉm bán tàu chiến xuất ngũ cho hải tặc.

"Chẳng lẽ bộ quân sự không điều tra việc này?"

"Có tra." – Phó Ngạn Triều lạnh lùng nói – "Người phụ trách quản lý quân hạm xuất ngũ đã nổ súng tự sát."

Phó quan căm phẫn. Lũ khốn kiếp đó, hàng năm có biết bao nhiêu quân nhân bỏ mạng trên chiến trường để tiêu diệt bọn hải tặc. Vậy mà trong khi họ anh dũng giết địch, đám người ở hậu phương lại chỉ lo nghĩ cho lợi ích của bản thân, bán quân hạm cho hải tặc.

"Những người này đều đáng chết." – Phó quan căm hận nói.

Phó Ngạn Triều gật đầu. Loại người này quả thật nên giết. Nhưng ông biết rất rõ giết một người sẽ lại mọc ra một người khác. Chỉ cần có lợi, loại người này sẽ mọc lên như nấm. Nếu đã không thể ngăn chặn lũ tham lam đó xuất hiện, vậy thì với tư cách là một quân nhân, tối thiểu ông cũng hy vọng binh lính của mình có thể sống sót trên chiến trường càng nhiều càng tốt.

Người ta vẫn nói học viên trường quân đội Đệ Nhất có tương lai rộng mở, tiền đồ như gấm nhưng mấy ai biết được tỷ lệ hy sinh của họ cũng rất cao. Bởi vì sau khi tốt nghiệp, họ đều bị điều đến những nơi nguy hiểm nhất.

Cái gì gọi là tinh anh? Như Từ Vệ Quốc nói, tinh anh là người có thể đạt được thành tựu cao hơn người khác, nhưng cũng phải làm nhiều hơn người khác.

"Như vậy đi." – Phó Ngạn Triều thong thả nói – "Điều bộ đội ở tiền tuyến về huấn luyện cho các tân sinh." Nói xong, ông cúi đầu nhìn tập hồ sơ trong tay: "Còn những học viên này … gọi Hồ Lập về đây."

Phó quan nghe vậy vô cùng kinh ngạc: "Ý ngài là …"

"Ừ, coi như đây là lớp thực nghiệm, để xem Hồ Lập dạy dỗ bọn họ hiệu quả thế nào." Phó Ngạn Triều đặt một dấu chấm hết cho việc này. Mà nhóm học viên dự bị vẫn còn đang khắc khổ rèn luyện trong phòng học, không hề biết rằng mình đã thành chuột bạch thử nghiệm phương pháp giảng dạy mới của nhà trường.

Bởi vì tuyên ngôn mang tính chấn động của Ariel ngày đó, hai ngày nay Lâm Phỉ Nhi cứ nhìn Chung Thịnh bằng ánh mắt kỳ quái, sau giờ học hôm ấy còn kéo Chung Thịnh ra ngoài giải thích. Có điều, cô không nói rõ quan hệ giữa Chung Thịnh và Ariel, chỉ ám chỉ mù mờ, bảo là nếu Chung Thịnh nói thẳng với cô sớm thì đã chẳng xảy ra nhiều chuyện như thế. Cho nên, Chung Thịnh vẫn chẳng hiểu ra làm sao, hoàn toàn không biết rằng trong mắt Lâm Phỉ Nhi, anh và Ariel đã nghiễm nhiên thành 'một đôi'. Hơn nữa, những cử chỉ thường ngày giữa họ trong mắt cô cũng thành sự mờ ám không lời.

"Phỉ Nhi gần đây làm sao vậy?" Chung Thịnh mờ mịt nhìn Ariel, chung quy cứ cảm thấy gần đây có gì đó bất thường, Lâm Phỉ Nhi nhìn bằng ánh mắt kỳ quái đó làm anh thấy bức bối.

"Không biết." Trong mắt Ariel lóe lên ý cười, trên mặt lại chẳng có biểu cảm gì.

Chung Thịnh ngờ vực nhìn Ariel. Hai ngày nay, phản ứng của trưởng quan cũng hơi khác thường. Dù rằng tự nhận mình hiểu khá rõ Ariel, anh vẫn không thể biết được đối phương đang nghĩ gì, chỉ mơ hồ cảm thấy tâm trạng của đối phương khá tốt.

Tâm trạng của Ariel đúng là rất tốt! Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện ra mình biết rõ bí mật của Chung Thịnh còn Chung Thịnh lại không biết gì là một chuyện vô cùng thú vị. Nhất là khi hắn ngẫu nhiên làm ra một vài cử chỉ mờ ám, trong mắt Chung Thịnh sẽ thoáng hiện lên sự căng thẳng, niềm vui sướng, phối hợp với gương mặt cố giữ vẻ bình tĩnh trông thật là đáng yêu.

Nguyệt: Sao tôi toàn edit truyện công có sở thích chọc ghẹo thụ thế này? TT

Ừm … Tuy dùng từ 'đáng yêu' để hình dung một chàng trai cao lớn cường tráng có vẻ kỳ quái, nhưng Ariel lại cảm thấy nó rất hợp.

"Ariel, tối nay có muốn đi làm nhiệm vụ nữa không?"

Chung Thịnh pha xong trà bưởi, rót cho Ariel một ly, lại rót cho mình một ly. Hai ngày nay, anh đã quen thưởng thức trà bưởi buổi tối với Ariel. Mới đầu còn thấy căng thẳng, bây giờ thì thoải mái hơn nhiều. Dù anh không thích đồ uống có vị ngọt lại hơi chua chua thế này, nhưng lạ là hương thơm dịu nhẹ của nó lan tỏa trong không gian làm anh thấy rất khoan khoái.

Mấy ngày nay, anh và Ariel cùng nhau xử lý một loạt nhiệm vụ. Sau khi hoàn thành, hai người đã đủ điểm kinh nghiệm để tham dự cuộc thi thăng cấp. Nhưng, nghĩ đến việc bây giờ vẫn còn là học viên dự bị, thăng cấp quá nhanh sẽ khiến người khác chú ý, cho nên anh và Ariel đã thương lượng với nhau, quyết định giảm tốc độ đi một chút.

Hai ngày này anh đều tiến hành huấn luyện trụ cột với Ariel, mà kết quả cuối cùng của các lần huấn luyện luôn là hai người đấu với nhau một trận. Không thể không thừa nhận rằng cho dù sống lại lần nữa, anh vẫn không phải đối thủ của ngài Ariel. Nhưng, thời gian cầm cự cũng càng lúc càng dài. Có một đối thủ trình độ cao, khả năng chiến đấu của Chung Thịnh cũng tăng lên đáng kể, điều này làm anh rất vui sau nhiều năm trì trệ không tiến bộ.

Ariel nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Không đi, chúng ta thăng cấp quá nhanh, dễ khiến người khác chú ý."

Chung Thịnh gật đầu, rồi lại ngập ngừng như có điều muốn nói.

"Có chuyện gì vậy?" Hai người ngồi gần nhau như thế, Ariel đương nhiên sẽ không bỏ qua vẻ mặt khó xử đó của anh.

Chung Thịnh gãi đầu, ngượng ngùng nói: "Mấy ngày rồi không đi gặp bạn, hôm nay không làm nhiệm vụ nên tôi định qua thăm họ xem sao."

Ariel hơi nhướn mày: "Hạng Phi? Và cái cậu gì kia?"

Chung Thịnh thầm thấy đáng thương cho Gerald, ngay cả tên cũng không được Ariel nhớ.

Thật ra Ariel cũng cảm thấy khá hứng thú với bạn của Chung Thịnh. Dù gì hắn cũng nhận định Chung Thịnh rồi, tất nhiên phải làm quen với bạn bè của cậu ấy. Nhưng mà … bây giờ còn quá sớm. Chí ít phải qua ba tháng nữa, nếu bạn của Chung Thịnh có thể ở lại, thì mới xem như đủ tư cách kết bạn với hắn. Ariel có thể bảo vệ kẻ yếu, nhưng sẽ không nhìn đến họ. Nếu bạn của Chung Thịnh không có bản lĩnh gì, thì nể mặt Chung Thịnh hắn có thể quan tâm một chút, còn muốn hắn công nhận là điều không thể. Kẻ yếu không có tư cách đứng bên cạnh hắn! Kể cả là Chung Thịnh, nếu cả hai đời cậu ta không nỗ lực, thì dù có yêu Ariel đến mấy cũng không lọt được vào mắt hắn.

Uống nốt ly trà bưởi, thu dọn dụng cụ pha trà xong, Chung Thịnh liền rời khỏi phòng, đi tìm Hạng Phi và Gerald.

Ariel ngồi trên ghế sofa, nhìn bóng Chung Thịnh rời đi, chợt cảm thấy căn phòng khách thật trống vắng, không hiểu sao bỗng thấy phiền lòng.

Một người bình thường lúc nào cũng ở bên cạnh mình lại đột nhiên rời xa, cảm giác cô đơn đó đúng là khó chịu.

Ariel gập quyển sách trong tay lại, đứng dậy đi về phòng ngủ. Dù sao cũng không có việc gì làm, lên mạng thử xem sao.

Chung Thịnh ra khỏi phòng rồi đi lên tầng trên. Suốt một tháng nay, vì bận rộn với việc luyện tập, lại thêm chương trình học khác nhau, anh và Hạng Phi, Gerald đã lâu không gặp mặt nhau.

69. Chương 69

Editor: Nguyệt

Ba người chỉ thỉnh thoảng gặp nhau trong giờ nghỉ trưa, nói được đôi ba câu lại vội vàng tạm biệt. Khác với anh, Hạng Phi không có kinh nghiệm đời trước, cho nên phải cố gắng hết sức để theo kịp tiến độ của trường, nếu không nhất định sẽ bị đào thải.

Hạng Phi nghe tiếng gõ cửa nên ra mở, vừa thấy là Chung Thịnh liền vô cùng vui sướng, lao đến ôm chặt cứng Chung Thịnh: "Hu hu hu … A Thịnh, tớ tưởng cậu không cần tớ nữa!"

Chung Thịnh bất đắc dĩ đỡ lấy cậu ta, gõ cho một phát vào đầu: "Đừng nháo."

"Hức hức hức … Tớ biết mà, A Thịnh không yêu tớ, trong mắt cậu chỉ có Ariel thôi." Hạng Phi ôm mặt khóc rưng rức. Chung Thịnh nhìn mà trán nổi gân xanh.

"Còn đùa nữa là tớ về đó!" Chung Thịnh sầm mặt uy hiếp, cuối cùng cũng dừng được màn diễn xuất vô nghĩa của Hạng Phi.

"Được rồi, được rồi, không đùa nữa. Chậc, lâu lắm rồi không gặp nhau, A Thịnh chả đi tìm tớ thì thôi, lúc tớ đến tìm cậu lại không ở trong phòng." Trông Hạng Phi lúc này cứ như một oán phụ.

"Chẳng phải tớ sợ làm trễ nải thời gian luyện tập của cậu sao." Chung Thịnh giải thích mà thấy hơi chột dạ. Lại nói, anh đúng là có lỗi với Hạng Phi. Từ ngày đến đây, sau khi gặp ngài Ariel, anh gần như dồn mọi sự chú ý lên Ariel, quả là có thiếu quan tâm đến cậu bạn nối khố này.

"Được rồi được rồi, tớ còn không biết tính cậu sao." Hạng Phi phẩy tay ra vẻ không để tâm. Chung Thịnh đôi lúc cứ như bà mẹ già vậy, vất vả lắm mới đến được trường quân đội Đệ Nhất, thoát khỏi sự quản chế của cậu ta, cậu cười còn không kịp chứ nói gì đến giận dỗi. Vừa rồi chỉ là theo thói quen đùa cợt một chút thôi.

"Sao đột nhiên lại đến tìm tớ vậy?"

Hình như Hạng Phi vừa tắm xong, tóc ướt sũng, vẫn còn nhỏ nước.

Chung Thịnh vớ lấy một cái khăn khô, cẩn thận lau tóc cho cậu: "Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tắm xong phải lau khô tóc, lỡ để bị cảm ảnh hưởng đến việc luyện tập thì sao, lúc đó cậu muốn khóc cũng không kịp đâu."

"Vừa rồi tớ vội ra mở cửa cho cậu mà." Hạng Phi ngoài miệng nói thế nhưng người lại ngồi yên trên ghế để Chung Thịnh lau tóc cho.

Chung Thịnh vẫn cẩn thận lau tóc cho cậu, tùy ý hỏi thăm: "Gần đây huấn luyện thế nào?"

"Cũng tạm, đa phần các hạng mục tớ đều theo kịp, có tốc độ tăng tinh thần lực là nhanh hơn người khác rất nhiều." Nhắc tới chuyện huấn luyện, Hạng Phi lại phấn chấn hẳn lên.

"Hửm? Tinh thần lực của cậu bây giờ đạt bao nhiêu rồi?" Lau khô tóc cho Hạng Phi rồi, Chung Thịnh lại treo khăn trong phòng tắm.

"Cậu đoán xem."

"Ừm … 300?" Chung Thịnh ngồi trở lại ghế, tùy tiện nói ra một con số.

"Hì hì, 468." Hạng Phi cười híp mặt, trên mặt viết mấy chữ 'mau khen tớ đi' rõ to.

"Không tệ." Chung Thịnh nở nụ cười. Trong một tháng mà tăng được như vậy có thể thấy tư chất của Hạng Phi rất tốt, không chừng sau này cậu còn có thể điều khiển chiến hạm.

"Ha ha ha! Tớ là ai chứ!" Hạng Phi ngửa mặt lên trời cười ha hả, nếu không có Chung Thịnh bên cạnh chắc đã lộn nhào để biểu đạt sự vui sướng của mình rồi.

"Đừng có kiêu ngạo." Chung Thịnh nhịn cười, vỗ bốp vào đầu Hạng Phi một cái. Không ngờ một cái vỗ tùy ý này lại bị Hạng Phi tránh được theo phản xạ. Không những thế, cậu ta còn đánh trả. Nếu không kịp nhận ra đó là Chung Thịnh, chắc cậu đã đấm vào mặt anh rồi.

Hai mắt Chung Thịnh sáng lên, giơ chân đạp vào bụng cậu. Hạng Phi nghiêng người tránh, khuỷu tay húc vào ngực Chung Thịnh. Thấy sự nôn nóng muốn đánh thử một trận của Hạng Phi, Chung Thịnh cười cười, cản đòn tấn công của cậu lại rồi bảo: "Đến phòng tập võ đi, ở đây không đủ rộng."

"Được." Hạng Phi vô cùng phấn khích. Bị Tần Hi Nhiên ngược đãi lâu như vậy rồi, không biết cậu có cơ hội để cho Chung Thịnh 'hưởng thụ' một phen không.

Chung Thịnh nhìn bản mặt xấu xa của Hạng Phi không khỏi bật cười. Cậu bạn à, muốn thắng tớ thì cậu còn kém một chút nữa.

Năm đó, để tăng khả năng chiến đấu, anh đã giấu Ariel vụng trộm đấu tập với Tần Hi Nhiên ba tháng. Khoảng thời gian đó đối với anh quả thật là khổ không nói nổi, nhưng cái anh học được từ Tần Hi Nhiên cũng không ít. Chưa kể đến việc Tần Hi Nhiên của hiện tại còn kém xa trạng thái đỉnh cao năm đó cả về kỹ thuật lẫn thể chất, chỉ riêng chuyện một thầy năm mươi trò và một thầy một trò thôi đã đủ để biết hiệu quả học tập sẽ khác nhau thế nào. Lại nói, lúc ấy anh dồn toàn bộ sức lực vào việc cải thiện khả năng chiến đấu, mà hiện tại Hạng Phi còn phải phân tâm cho các hạng mục khác. Tóm lại, bất kể thế nào, trận đấu giữa anh và Hạng Phi hôm nay chỉ có thể có kết quả là Hạng Phi thua.

Đương nhiên, dù đã đoán trước được kết quả, Chung Thịnh cũng sẽ không nói ra, xem như khích lệ Hạng Phi một chút.

Hai người vừa ra khỏi phòng ngủ, đi được một đoạn thì gặp Gerald bước từ trong thang máy ra. "Yo, A Phi, Chung Thịnh, hai cậu đi đâu vậy?"

Trông cậu ta thế này chắc là đang định tìm Hạng Phi, thấy Chung Thịnh ở đây thì rất vui.

Hạng Phi bĩu môi, chỉ cần nhìn ánh mắt Gerald nhìn Chung Thịnh thôi là cậu đã biết cậu ta định làm gì rồi. Một tháng tiếp xúc gần gũi với nhau đủ để cậu hiểu rõ bản chất của tên tiện nhân này.

Hừm, nói tóm lại, tên này không bị ngược đãi là không thoải mái, lời nói và việc làm thường ngày hầu hết đều không thông qua đầu óc xử lý. Chỉ khi nào bị đánh cho một trận, hoặc là có người có thể áp đảo cậu ta trên một phương diện nào đó, cậu ta mới chịu phục tùng, không nhìn người khác bằng nửa con mắt nữa. Ừm … Cũng có thể nói thế này, cậu ta đối xử rất tốt với những ai mạnh hơn mình, còn nếu kém hơn cậu ta thì … cứ chờ bị cậu ta châm chọc đến khi hộc máu mà chết đi. Chính vì tính cách này mà Gerald đắc tội không ít người. Nhưng mà cậu ta cũng có thực lực, cho nên những ai không bằng cậu ta chỉ biết hậm hực mà không làm được gì, đánh không lại cậu ta thì chịu thôi.

Hiện tại, nhìn hai mắt lòe lòe tỏa sáng của cậu ta, rõ ràng là giá trị vũ lực tăng cao do bị huấn luyện viên Tần dạy dỗ, cho nên muốn khiêu chiến Chung Thịnh.

Không hiểu sao Chung Thịnh lại thấy đôi mắt sáng rực của Gerald rất quen. Ừm … giống như ánh mắt của Tần Hi Nhiên lúc ăn trưa hai ngày trước vậy. Có điều, chênh lệch giữa anh và Gerald lớn hơn giữa Đặng Bồi và Tần Hi Nhiên nhiều. Trùng hợp thay, hôm nay cả Gerald và Hạng Phi đều có hứng đấu một trận, anh không giúp bọn họ giãn gân giãn cốt thì thật có lỗi.

Chung Thịnh thầm hạ quyết tâm, ngoài mặt lại chẳng biểu hiện gì.

"Gerald, tôi định đấu với Hạng Phi một trận. Cậu có muốn đấu cùng không?"

"Ồ? Được thôi, đúng lúc tớ muốn luyện tập với cậu." Gerald phấn khích. Hạng Phi đi bên cạnh thì bĩu môi cười lạnh.

Ba người bước vào thang máy, chỉ lát sau đã lên đến tầng cao nhất của khu ký túc xá. Tầng này là không gian huấn luyện chuyên phục vụ các học viên. Bày khắp bốn mặt tường là các máy móc dùng để luyện tập. Hiện tại có một vài học viên đang tiến hành huấn luyện thể năng. Không phải ai cũng dành thời gian cho việc lên mạng chiến đấu. Một số học viên có thể năng kém tranh thủ rèn luyện ở đây cũng có thể đạt hiệu quả khá tốt. Giữa phòng đặt một đài đấu trải thảm dày. Học viên đấu luyện với nhau ở đó sẽ không bị thương quá nặng. Dù sao máy chữa thương cũng cần tiêu tốn năng lượng, một vài vết thương nhỏ như rách da bầm tím thì không cần thiết phải dùng đến nó.

Chung Thịnh cởi áo khoác treo trên cái máy tập bên cạnh, xắn tay áo sơ mi lên cao, bày tư thế, cười nói với hai người: "Bắt đầu đi. Ai lên trước?"

Mấy người đang tập luyện quanh đó cũng bị ba người họ hấp dẫn sự chú ý, túm năm tụm ba đứng xung quanh, chuẩn bị xem trò hay.

Hạng Phi lặng lẽ lùi về phía sau một bước. Dù gì cũng có một thằng ngốc đứng trước mình, cứ lùi lại quan sát thì hơn.

Thấy hành động của Hạng Phi, Chung Thịnh không nhịn được phì cười. Thằng này vẫn lém lỉnh như trước.

"Vậy Gerald lên trước đi." Chung Thịnh bày ra tư thế tiêu chuẩn, ngoắc tay với Gerald.

"Tớ không khách khí đâu đấy." Gerald cũng không nhiều lời, vứt áo khoác cho Hạng Phi cầm, lập tức vung một quyền đánh về phía Chung Thịnh.

Vừa mới bắt đầu, Chung Thịnh đã cảm nhận được áp lực trầm trọng. Không thể phủ nhận rằng tên Gerald tính cách đáng đánh đòn này rất có tài năng. Tối thiểu, dưới sự dạy dỗ của Tần Hi Nhiên, trình độ võ thuật của cậu ta đã lên hai bậc. Nếu Chung Thịnh không được Đặng Bồi 'chỉ bảo' tận tình, có khi hôm nay đã thua thật.

Chặn đòn đánh của Gerald, Chung Thịnh nghiêng người sang một bên tránh cú đá ngay sau đó, gập gối nhắm thẳng vào bụng Gerald, tay trái đồng thời đánh về phía huyệt thái dương. Nếu lần này đánh thật, chắc Gerald đã choáng đầu hoa mắt, mất khả năng chiến đấu ít nhất năm giây rồi.

Mắt thấy Gerald chưa gì đã rơi xuống thế hạ phong, Hạng Phi bắt đầu nôn nóng. Đùa à, Gerald mà bị đánh cho tàn phế, thì cậu đây trình độ còn kém cả Gerald chẳng phải sẽ bị Chung Thịnh ngược từ đầu đến cuối sao.

Trong lúc nóng vội, Hạng Phi cũng không bận tâm sau khi trận đấu chấm dứt có bị Chung Thịnh trả đũa thậm tệ hơn không, tiện tay ném áo khoác đi rồi lao lên gia nhập trận đấu.

70. Chương 70

Editor: Nguyệt

Bởi vì Hạng Phi đột nhiên lao vào nên Chung Thịnh chỉ có thể thu tay trái lại, xoay người tránh đòn của cậu. Cùng một lúc đấu với hai người mà Chung Thịnh chẳng hề nao núng. Dù gì anh cũng từng học hỏi Tần Hi Nhiên suốt ba tháng, cho nên một số thói quen của anh ta anh đã rõ như lòng bàn tay. Có lẽ những người khác chưa chú ý đến, nhưng trong đòn đánh của hai người này luôn mang chút bóng dáng của Tần Hi Nhiên.

Tốc độ tấn công dần dần giảm xuống. Hai người họ tuy được Tần Hi Nhiên dạy dỗ, nhưng ít nhiều vẫn có phong cách của riêng mình. Ví dụ, mỗi lần tấn công, Hạng Phi đều rất cẩn thận, nếu nghi ngờ sơ hở mà đối thủ để lộ là một cái bẫy thì cậu ta sẽ chờ cơ hội tiếp theo. Còn Gerald, chiêu thức của cậu ta tương đối vô sỉ, chuyên môn nhắm vào nửa người dưới. Nếu bị cậu ta đánh trúng, Chung Thịnh thật sự rất lo lắng cho cuộc sống *** nửa đời sau của mình.

Chung Thịnh vừa cản đòn vừa cười mắng: "Gerald, cậu vô sỉ quá đấy."

"Hừ, huấn luyện viên của bọn tôi đã nói rồi, chỉ cần hữu dụng là được, không cần biết có hạ lưu hay không." Gerald chẳng thấy xấu hổ chút nào.

"Hả? Huấn luyện viên Tần nói như vậy?" Chung Thịnh kinh ngạc, Tần Hi Nhiên mà lại nói thế sao? "Cậu cũng dùng mấy chiêu này với huấn luyện viên của cậu?"

Gerald khựng lại, im lặng không nói. Hạng Phi trừng mắt: "Cậu đừng để ý đến nó, huấn luyện viên chỉ nói là các đòn tấn công phải đa dạng thôi. Thằng ngu này mà dám dùng mấy chiêu hạ lưu đó với huấn luyện viên Tần, anh ta nhất định sẽ phế nó luôn."

"Chết tiệt, vậy mà cậu dám dùng với tôi?!" Chung Thịnh dở khóc dở cười mắng Gerald.

Gerald vẫn cứng đầu cứng cổ: "Cậu có phải huấn luyện viên đâu, tớ sợ cái gì. Lại nói, bị tớ đánh bại một lần cậu cũng có chết đâu."

Hạng Phi hừ lạnh: "Không chết, nhưng mà còn khổ hơn cả chết. Nghe cậu lảm nhảm hai ngày, tớ cũng muốn đồng quy vu tận với cậu."

Chung Thịnh không biết nói gì. Anh thật sự không ngờ cái miệng của Gerald lại có lực sát thương lớn đến thế.

"Chung Thịnh, đánh nghiêm túc." Một giọng nói lạnh lùng vọng từ cửa phòng huấn luyện vào.

Chung Thịnh nghiêm mặt, không nương tay nữa, một cước đạp thẳng mông Gerald, xoay tay chém một nhát vào gáy Hạng Phi, tiếp đó tung người đá vào bụng Gerald một phát làm cậu ta khuỵu người xuống, quỳ trên mặt đất.

"Oe …" Gerald ôm bụng nôn khan, hai mắt đỏ hồng đong đầy nước. Mẹ nó, lần này Chung Thịnh ác quá, nếu không phải bị Tần Hi Nhiên đánh quen rồi, chắc cậu nôn hết cả cơm tối ra rồi.

Hạng Phi bị Chung Thịnh chém một nhát vào gáy trực tiếp bổ nhào ra sàn, đến khi đứng dậy vẫn thấy đầu quay quay, hai mắt toàn sao. Cậu gắng gượng xoa xoa gáy, thật sự là rất đau.

"Ariel, sao cậu lại tới đây?" Chung Thịnh giải quyết hết Hạng Phi và Gerald chỉ trong vòng ba giây, xoay người lại thì thấy Ariel đang đứng ở cửa phòng huấn luyện.

Mấy học viên dự bị đứng xung quanh cứ há hốc mồm ra nhìn, bởi vì động tác vừa rồi của Chung Thịnh quá nhanh, chỉ loáng cái đã giải quyết xong hai người. Một số học viên cùng ban với Hạng Phi thấy Chung Thịnh dễ dàng đánh bại hai người như vậy thì rất kinh ngạc. Cả Hạng Phi và Gerald đều thuộc nhóm học viên xuất sắc trong ban của Tần Hi Nhiên, không ngờ lại thua chóng vánh như vậy.

Cái cậu tên Chung Thịnh này rốt cuộc là ai?

Mà học viên mặt lạnh đứng ở cửa lại là ai?

Ở đây chỉ có một số ít là nhận ra Ariel, còn lại đều thắc mắc về thân phận của hắn.

Ariel không trả lời câu hỏi của Chung Thịnh. Phải nói thế nào đây? Chẳng lẽ nói là mình ở một mình chán quá, lên mạng cũng không tìm được gì thú vị, cuối cùng quyết định đến phòng huấn luyện để giết thời gian, kết quả lại thấy Chung Thịnh đang chơi đùa với hai tên kia? Kể ra bọn họ cũng không tệ lắm (so với các học viên khác), nhưng không đáng để Chung Thịnh đấu luyện cùng. Có thời gian tập với bọn họ chẳng thà đánh với mình còn hơn. Ngài Ariel đã nghĩ như thế.

Nhìn vẻ mặt lãnh đạm của ngài Ariel, Chung Thịnh chẳng hiểu ra làm sao cả. Anh có nghĩ nát óc cũng không biết được rằng ngài Ariel thấy cô đơn là vì không có mình.

Hạng Phi cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cậu vừa xoa gáy vừa oán giận: "A Thịnh, au … cậu ra tay ác thế!"

"Oe … cậu … cậu đã là gì … cậu ta … còn ác với tôi hơn!" Gerald mặt xám ngoét đứng dậy, ngoài miệng thì kêu ca, mắt thì sáng rực đầy ngưỡng mộ.

Chung Thịnh suýt thì bị cặp mắt đầy sao lấp lánh đó chiếu mù mắt. Anh lặng lẽ xoay mặt đi. Đến hôm nay anh mới biết Gerald là một tên cuồng bị ngược đãi.

Hạng Phi đẩy cái tên Gerald ngu ngốc ra, nhìn Chung Thịnh từ trên xuống dưới: "A Thịnh này, cậu ăn xuân dược à? Sao đột nhiên lợi hại thế?"

"Xuân dược cái đầu cậu! Cút sang bên kia, cậu làm sao hiểu được lão đại dũng mãnh thế nào." Gerald xoa bụng, sau đó đứng thẳng người dậy. Một cước đó của Chung Thịnh đúng là ác thật, nhưng không để lại vết thương gì nghiêm trọng, cùng lắm chỉ bầm tím hai ngày thôi.

"Lão đại cái gì? Tên tiện nhân nhà mi đừng có thấy sang bắt quàng làm họ!" Hạng Phi khó chịu. A Thịnh là anh em của cậu, tên này sao dám tùy tiện lôi kéo quan hệ như thế chứ.

"Mẹ kiếp! Cậu dám mắng tôi?"

Gerald vừa nghe liền nổi cáu, không nói nhiều nữa, vung nắm đấm luôn. Hạng Phi sớm đã có chuẩn bị, tất nhiên không chịu để bị đánh. Hai người cứ thế lao vào quần ẩu.

Nhìn hai tên lao vào đánh túi bụi kia, Chung Thịnh trầm mặc … Tại sao mới chỉ có một tháng không gặp mà Hạng Phi với Gerald lại thành thế này …

Anh quay người lại, xấu hổ nhìn Ariel: "Hai người này là … bạn của tôi."

Ariel nhìn anh với vẻ nghiền ngẫm: "Ừ, tôi biết."

Chung Thịnh xoay đầu nhìn hai tên vẫn đang hùng hùng hổ hổ quyền đấm cước đá, đánh rất nhiệt tình kia, bỗng nhiên cảm thấy thật mất mặt. Tình cảnh này sao lại để ngài Ariel nhìn thấy chứ.

"Bạn của cậu … rất hoạt bát." Ariel nói câu này với giọng điệu đầy ẩn ý.

Chung Thịnh vô cùng xấu hổ, chỉ hận không có cái lỗ nào để chui xuống. Vốn anh muốn chính thức giới thiệu bọn họ với Ariel, nhưng hiện tại thế này thì … ai thèm tin họ là nhân tài chứ.

"Hai người các cậu, đủ rồi!" Chung Thịnh đập cho mỗi tên một phát, kéo họ đến trước mặt Ariel: "Đây là Ariel Clifford, cũng là trưởng quan mà tớ nguyện trung thành."

"Nguyện trung thành?" Hạng Phi còn đang tính giấu Chung Thịnh đạp Gerald một phát, nghe vậy liền ngẩn ra.

Gerald cũng đang định đánh lén Hạng Phi, nghe thế thì rất kinh ngạc.

Chung Thịnh nói cũng không nhỏ, cho nên hầu hết những học viên còn đang ở trong đại sảnh đều nghe thấy. Ai cũng biết hàm nghĩa của ba chữ 'nguyện trung thành', nhưng ở trường quân đội Đệ Nhất, trường hợp này thật sự khá hiếm. Không phải không có người đáng để nguyện trung thành, thật ra những người có thể học ở đây đều có trình độ cao, được người ta tuyên thệ trung thành cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà người nguyện trung thành với người khác thật sự rất hiếm. Khi bản thân anh đã tài giỏi, anh không cần thiết phải tuyên thệ trung thành với người khác để đạt được mục tiêu mà mình theo đuổi. Tiền bạc, quyền thế, người đẹp, học viên trường Đệ Nhất đều dễ dàng có được. Cho nên những người tự tin và kiêu hãnh như họ không việc gì phải phục tùng người khác cả.

Chung Thịnh không có gia thế gì đáng nói, nhưng chỉ cần anh thuận lợi tốt nghiệp, sống sót sau một năm chiến đấu ở tiền tuyến, lập tức sẽ có vô số gia tộc nhỏ vây quanh anh, mong được anh che chở. Chính vì thế, các học viên dự bị xung quanh đều không hiểu vì sao Chung Thịnh lại sớm 'bán mình' đi như thế. Trong mắt họ, hành động này của Chung Thịnh chẳng khác nào tự chặt đứt tiền đồ của bản thân.

Đây không chỉ là những lời nói suông. Khi bạn tuyên thệ trung thành với một người, quan hệ của hai người sẽ được ghi lại trong lý lịch của bạn. Nếu bạn phản bội thì sẽ bị truy cứu trách nhiệm, không chỉ có người bạn nguyện trung thành, mà còn cả gia tộc của người đó. Nói cách khác, bạn phản bội đồng nghĩa với việc trở thành con chuột bị người người đuổi đánh. Trừ khi bạn trốn thoát khỏi Liên bang, hoặc dứt khoát trở thành người xấu, nếu không tốt nhất đừng làm chuyện ngu xuẩn đó.

Những người xung quanh xì xào bàn tán. Chung Thịnh nói xong câu đó thì không giải thích gì thêm.

Tác giả:

Ai chà, Chung Thịnh đang công khai quyền bị sở hữu đó nha!!!

Chậc chậc, cậu nói thế sẽ làm tim Ariel đập nhanh đấy.

71. Chương 71

Editor: Nguyệt

Ariel ngoài mặt tỏ vẻ bình tĩnh, không nhìn ra điều gì khác thường, chẳng ai biết được lúc này tim hắn đang đập với tốc độ đáng kinh ngạc.

Hạng Phi và Gerald đưa mắt nhìn nhau. Đến khi Chung Thịnh dùng ánh mắt không có ý tốt đảo qua, Hạng Phi mới rùng mình, gãi đầu chào hỏi Ariel: "Chào cậu, Ariel. Tôi là Hạng Phi, anh em tốt của Chung Thịnh. Lần trước gặp nhau vội vàng nên không kịp giới thiệu, hy vọng sau này sẽ có nhiều cơ hội trò chuyện với nhau hơn."

Thấy Hạng Phi thức thời như vậy, Gerald cũng không chịu thua kém, treo lên nụ cười tươi rói: "Chào cậu, Ariel. À, lần trước thật ngại quá, cậu cũng biết đấy, con trai mà, thấy người đẹp chung quy sẽ làm ra mấy chuyện ngu ngốc."

Chung Thịnh nghe Gerald nói mà mắt giật giật. Thằng ngu này, đã nói là ngài Ariel không thích người khác khen ngợi vẻ ngoài của mình, cậu ta lại còn mắc sai lầm đến lần thứ hai. Đập bốp một phát vào gáy Gerald, Chung Thịnh bịt cái miệng vẫn còn đang luyên thuyên của cậu ta lại: "Xin lỗi Ariel, tối nay cậu ta quên uống thuốc."

"Um um um um um!" [Cậu mới quên uống thuốc!] Gerald giãy mãi mà không thoát khỏi tay Chung Thịnh, chỉ có thể căm tức trừng mắt lườm anh.

Hạng Phi nhìn Ariel, lại nhìn Gerald đang bị Chung Thịnh bịt miệng, lòng thầm ai oán ngồi vẽ vòng tròn. Đáng ghét, sau này A Thịnh không phải của một mình mình nữa … hức hức hức …

"Chào các cậu." Ariel thản nhiên chào hỏi rồi xoay người rời đi.

Hạng Phi và Gerald đã sớm biết Ariel tính tình lãnh đạm cho nên chẳng để bụng. Người này nổi tiếng lạnh lùng, ngay cả lớp bọn họ cũng có nghe tiếng. Cậu ta có thể bình thản chào hỏi như thế đã khiến họ kinh ngạc lắm rồi. Trong mắt họ, Ariel là người thừa kế gia tộc Clifford, bất kể xét từ ngoại hình, gia thế hay trình độ đều vượt trội, có bỏ qua loại người nhỏ bé như họ cũng là chuyện bình thường.

Hạng Phi xuất thân trẻ mồ côi và Gerald gia thế bình thường đều ý thức rất rõ khái niệm về giai cấp. So với những con cháu danh gia vọng tộc mắt cao hơn đỉnh trong lớp họ, thái độ của Ariel đã là rất tốt rồi.

Ariel đi rồi, Hạng Phi không chịu được những ánh mắt soi mói cùng tiếng bàn tán của mọi người trong phòng huấn luyện, dứt khoát kéo Chung Thịnh và Gerald về phòng mình.

"A Thịnh, sao đột nhiên cậu lại nguyện trung thành với cậu ta?"

Chung Thịnh cười đáp: "Bởi vì cậu ấy đáng để tớ thề nguyện trung thành."

Hạng Phi chẳng biết nói gì, cái này cũng gọi là lý do sao.

Chung Thịnh vò tóc cậu: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa. Tớ đã xác định cậu ấy chính là trưởng quan mà tớ muốn đi theo cả đời này. Nhưng, đó là chuyện giữa tớ và cậu ấy, các cậu chỉ cần xem cậu ấy như bạn học bình thường thôi."

Hạng Phi gãi đầu. Thôi vậy, dù sao Chung Thịnh vẫn luôn biết mình đang làm gì và muốn làm gì, nếu cậu ấy cảm thấy Ariel là người đáng để tuyên thệ trung thành, mình cũng sẽ không phản đối. Còn về phần mình … như Chung Thịnh nói thôi, đó là chuyện giữa cậu ấy và Ariel, mình chỉ cần coi người ta như bạn học bình thường là được. Có điều … nhớ lại cái mặt lạnh tanh không biểu cảm mà khí thế ngút trời của Ariel lúc nãy, Hạng Phi thầm rơi lệ trong lòng, làm bạn học với một người như cậu ta cũng áp lực lắm.

Giải quyết xong chuyện này, Chung Thịnh bắt đầu chỉ điểm cho Hạng Phi và Gerald về một vài vấn đề trong việc luyện tập. Anh không tận mắt thấy họ huấn luyện, nhưng nhờ vào kinh nghiệm hơn mười năm, anh vẫn nắm khá rõ một vài sai lầm mà tân binh dễ mắc phải.

Dưới sự giảng giải chi tiết cặn kẽ của anh, sự sùng bái trong mắt Gerald lại tăng thêm một bậc. Nếu không có Hạng Phi ngăn cản, Chung Thịnh thật lo cậu ta sẽ hét lên rằng: cầu bao dưỡng …

Chào tạm biệt hai người, Chung Thịnh lập tức quay về phòng mình. Nằm ngoài dự kiến của anh, Ariel vẫn chưa ngủ, mà đang cầm một quyển sách ngồi trên sofa ngẩn người.

Không sai! Chung Thịnh tin chắc rằng mình không hoa mắt, lúc anh mở cửa, đồng tử mắt Ariel không co lại mà mờ mịt nhìn về một phía nào đó.

Thấy Chung Thịnh về rồi, Ariel gật đầu, đứng dậy, đi vào phòng ngủ của mình.

Chung Thịnh ngẩn ngơ. Ngài Ariel chưa đi ngủ là vì … chờ mình sao? Mặc dù cảm thấy suy đoán này có hơi không thực tế, nhưng từ biểu hiện vừa rồi của ngài Ariel, anh không tìm ra lý do nào khác cả.

Chung Thịnh ôm nghi hoặc trở về phòng ngủ của mình, thay quần áo rồi chui vào đản thương.

Kiên trì rèn luyện không ngừng nghỉ mới là bí quyết để có được thực lực như bây giờ của anh. Mặc dù ngài Ariel nói hôm nay nghỉ ngơi một buổi, nhưng anh không thấy mệt lắm nên không định ngủ sớm.

Trong lúc Chung Thịnh đăng nhập mạng chiến đấu rèn luyện đến cả người ướt đẫm mồ hôi, cửa phòng ngủ lặng lẽ mở ra. Theo thói quen đời trước, để phòng ngừa khi có bất cứ chuyện gì xảy ra mình có thể chạy đến bên Ariel ngay lập tức, Chung Thịnh luôn không khóa cửa. Nhờ thói quen này mà Ariel có thể ra vào phòng Chung Thịnh thoải mái.

Nhìn đản thưởng lóe lên ánh sáng vàng nhạt cho thấy đang sử dụng, Ariel tựa người vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, trầm tư suy ngẫm về phản ứng của mình hôm nay.

Những lúc không có Chung Thịnh thật nhàm chán.

Kết luận này đột nhiên xuất hiện trong đầu làm Ariel kinh ngạc. Nhớ lại quá khứ, đời trước sau khi Chung Thịnh trở thành phó quan của hắn, cả hai lúc nào cũng như hình với bóng. Hắn không biết sao lại như vậy, chỉ là trong lúc lơ đãng đã có một người hòa nhập vào cuộc sống của mình.

Xuất hiện ở bất cứ nơi đâu …

Hắn đã quen có Chung Thịnh bên cạnh bất cứ lúc nào. Hôm nay Chung Thịnh mới rời đi có mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, hắn đã cảm thấy tịch mịch.

Thật buồn cười. Hắn, người thừa kế gia tộc Clifford – Ariel, lúc nào cũng độc lai độc vãng, ngay cả tình nhân cũng không có, vậy mà lại cảm thấy tịch mịch khi không có phó quan bên cạnh.

Chuyện này còn buồn cười gấp vạn lần truyện tiếu lâm.

Ariel cố nhếch môi muốn cười, nhưng thử vài lần mà chẳng thành công.

"Chết tiệt …" Ariel lẩm bẩm, hơi gục đầu xuống, gương mặt trắng nõn nay đỏ ửng đẹp đến xao lòng.

"Mình bị làm sao vậy?" Chẳng hiểu sao mặt nóng phừng phừng, Ariel liếc nhìn đản thương vẫn đóng chặt, rời khỏi phòng Chung Thịnh.

Ngồi trên sofa, Ariel nhắm mắt lại, vuốt nhẹ lên hai má mình. Vẫn hơi nóng.

Thật là kỳ lạ, rõ ràng hắn chỉ là phát hiện khi không có Chung Thịnh bên cạnh thì sẽ thấy tịch mịch thôi, sao lại mặt đỏ tim đập nhanh thế này?

Ảo não chửi thầm một câu, người luôn nổi tiếng với hình tượng cao quý tao nhã như Ariel nay cũng phải nói tục.

Mặt đỏ tim đập nhanh còn chưa tính, lúc thấy Chung Thịnh về, trong lòng hắn liền trào dâng niềm vui sướng khó lòng kìm chế, rốt cuộc là làm sao?

Lúc nãy cũng thế, khi Chung Thịnh thề nguyện trung thành với mình, suýt nữa thì mình thất thố cười trước mặt mọi người. Hôm nay mình cư xử thật kỳ quái.

Nguyệt: Anh nghĩ nhiều rồi, mỉm cười một cái cũng chẳng thất thố gì đâu TT

Ariel ôm mặt. Thiếu tướng đáng yêu chưa một lần nếm thử mùi vị tình yêu của chúng ta nay cuối cùng cũng biết cảm giác tim đập nhanh, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua là thế nào rồi.

Ngồi sầu não trong phòng khách một lúc lâu, Ariel mới bình tĩnh lại. Đặt tay lên ngực, nơi ấy dường như vẫn còn hơi nóng. Mặc dù cảm thấy phản ứng của mình không phù hợp với tiêu chí không để lộ vui giận, hắn vẫn không thể tự dối lòng mình, rằng hắn thích cảm giác ấy.

Ariel rốt cuộc cũng phát hiện ra điều bất thường, hơi bất mãn với biểu hiện của Chung Thịnh. Với cương vị phó quan, biểu hiện của Chung Thịnh có thể nói là hoàn mỹ. Nhưng với cương vị người yêu, phải chăng cậu ấy quá lãnh đạm? Ariel nhớ tới mẹ mình thỉnh thoảng sẽ cố ý quyến rũ bố làm bố dở khóc dở cười. So ra, Chung Thịnh thật sự là không đạt tiêu chuẩn!!!

Tự nhận là một trưởng quan giỏi, một người yêu tốt, Ariel cảm thấy nếu ở phương diện này Chung Thịnh chưa đủ tư cách, thì hắn thân là trưởng quan kiêm người yêu phải có trách nhiệm tận tình huấn luyện cậu ấy!

Vì thế, vẫn dưới tình huống không biết gì, Chung Thịnh đã bị Ariel đóng dấu người yêu không đạt tiêu chuẩn.

[Chung Thịnh: ° ° Tôi thành người yêu của ngài Ariel lúc nào?]

Những ngày huấn luyện gian khổ mà vô vị cứ thế trôi qua. Theo thời gian, số bạn học có thể ở lại bên Chung Thịnh càng lúc càng ít. May thay, có lẽ nhờ Từ Vệ Quốc áp bức đủ kiểu kích thích tiềm năng siêu người, Fredia vốn thành tích chỉ ở tốp giữa lại thông qua tất cả các bài khảo sát, dẫu không xuất sắc vẫn đủ tư cách ở lại trường quân đội Đệ Nhất.

Không chỉ có Fredia, cả Hạng Phi, Gerald và Lâm Phỉ Nhi đều thông qua kỳ khảo hạch ba tháng. Điều làm Chung Thịnh buồn bực nhất là Elenna cũng được ở lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà hà … Kỳ khảo hạch ba tháng sắp chấm dứt rồi, Từ Vệ Quốc tạm thời công thành lui thân. Nhưng lại có huấn luyện viên mới xuất hiện. Ừm … vị huấn luyện viên này khá là cá tính. Cụ thể thế nào thì … cứ chờ rồi sẽ biết!

72. Chương 72

Editor: Nguyệt

Đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm mười mấy học viên đứng phía dưới, trong lòng Từ Vệ Quốc lúc này có cảm giác kiêu hãnh không lời nào tả nổi. Mặc dù là lần đầu tiên làm huấn luyện viên chỉ đạo, nhưng có hai học viên tinh nhuệ trong danh sách đã đủ cho hắn cười nhạo tất cả các huấn luyện viên khác rồi.

Cười toét miệng – Ai da! Động đến vết thương bên khóe môi rồi.

Hôm qua sau khi xác nhận danh hiệu học viên tinh nhuệ của Chung Thịnh và Ariel, những huấn luyện viên khác kết bè với nhau quây lại đánh hội đồng hắn.

Mẹ kiếp, cái đám tiện nhân kia!!! – Từ Vệ Quốc oán hận nghĩ – Bọn đáng chết, mình chỉ khoe mấy câu thôi mà, có cần xuống tay ác thế không hử!!!

Xoa phần eo bầm dập xanh tím, Từ Vệ Quốc giật giật khóe miệng, nhưng nghĩ đến tài khoản ngân hàng của mình tăng thêm một số tiền đánh cược không nhỏ, cơn đau ở ngực cũng không còn quá nhức nhối nữa.

Điều chỉnh lại quân dung, Từ Vệ Quốc thu hồi vẻ mặt không đứng đắn, nói nghiêm túc: "Hôm nay là ngày các cô cậu chính thức thông qua kỳ khảo hạch của trường quân đội Đệ Nhất. Từ giờ trở đi, các cô cậu chính thức trở thành học viên trường Đệ Nhất."

Chưa dứt lời, đám học viên ở dưới đã ồ lên vui sướng, ai ai cũng vẻ mặt rạng rỡ. Thành công bước chân qua cánh cổng trường quân đội Đệ Nhất chứng tỏ họ đã đi được bước đầu tiên trên con đường sự nghiệp quân nhân của mình, tiền đồ rộng mở ngay trước mắt. Một chuyện đáng ăn mừng như thế, họ không vui sao được.

Nhìn đám thanh niên phấn khích bên dưới, Từ Vệ Quốc hơi nhíu mày. Bọn này còn thiếu trải nghiệm lắm, có thế mà đã mất bình tĩnh. Sau khi nhìn đến Chung Thịnh và Ariel, hắn mới vừa lòng gật đầu. Phải điềm tĩnh như vậy mới là khí chất của quân nhân. Dễ dàng kích động thế này, đám nhóc kia còn cần rèn luyện nhiều.

Dùng ánh mắt mang ý xấu nhìn lũ học viên phấn khích liên mồm nói nhỏ với nhau, Từ Vệ Quốc bĩu môi. Chậc, thôi vậy, việc này là của thầy giáo tương lai của họ, không liên quan gì đến mình nữa rồi.

Nhưng mà … thầm cười âm hiểm dưới đáy lòng, lấy thân phận đàn anh thì hắn vẫn có cơ hội xử lý đám nhóc thiếu bình tĩnh này. Hừ, tốt xấu gì cũng do Từ Vệ Quốc này dạy dỗ, đi ra ngoài không thể làm xấu tên tuổi của ta được.

Tiếng reo hò huyên náo dần lắng xuống. Dù gì cũng đã trải qua rất nhiều bài khảo hạch mới có thể ở lại, tin tức Từ Vệ Quốc vừa tuyên bố quả thật khiến họ cực kỳ vui sướng, nhưng chỉ chưa đầy một phút sau là có thể bình tĩnh lại rồi.

Nhìn các học viên xếp hàng nghiêm chỉnh khí thế bừng bừng, lúc này Từ Vệ Quốc mới mỉm cười từ tận đáy lòng. Có thể nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng của mình như thế, xem ra mấy đứa này vẫn có tiềm năng trở thành một binh lính giỏi, chỉ còn thiếu chút trải nghiệm để giúp chúng càng thêm điềm tĩnh, chín chắn hơn thôi.

Ngược lại, Chung Thịnh và Ariel từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh. Từ Vệ Quốc không thể không thừa nhận rằng học viên có thiên phú dị bẩm như hai đứa này năm mươi năm chưa chắc đã có một người. Thiên tài của gia tộc Clifford đã rất xuất sắc, không ngờ lại có cả một Chung Thịnh chẳng hề thua kém. Có thể nói, đối lập với Ariel có tài nguyên phong phú, được huấn luyện từ khi còn nhỏ, Chung Thịnh xuất thân là trẻ mồ côi còn giỏi hơn một bậc.

Thầm cảm thán trong lòng, Từ Vệ Quốc thấy thật đáng tiếc. Chung Thịnh mà hắn rất coi trọng lại sớm tuyên thệ trung thành với Ariel. Mặc dù hắn phải công nhận là Ariel rất xuất sắc, nhưng người ngang sức ngang tài với Ariel như Chung Thịnh hoàn toàn có khả năng xây dựng một mảnh trời riêng, cứ theo sau Ariel như thế thì thật đáng tiếc.

"Được rồi, tôi biết bây giờ mọi người đang rất vui sướng. Nhưng, phải nhớ kỹ một điều này, vào được trường Đệ Nhất mới chỉ là khởi đầu thôi." Ánh mắt sắc bén đảo qua một lượt các học viên làm họ tỉnh táo lại, Từ Vệ Quốc chậm rãi nói: "Đừng tưởng rằng các cô cậu qua được kỳ khảo hạch ba tháng là rất giỏi. Theo tôi thấy đó chỉ như một trò chơi nhỏ mà thôi. Chương trình học của trường quân đội Đệ Nhất rất phong phú và mang tính tự do cao, tuy nhiên …" – Từ Vệ Quốc cười âm hiểm, lộ cả răng nanh – "Rất không may, khóa của các cô cậu là khóa đầu tiên nhà trường thực hiện cải cách chương trình học. Cho nên, huấn luyện viên sẽ chỉ dạy các cô cậu đều được điều từ quân đội đến. Phương pháp huấn luyện của họ không có văn minh như của tôi đâu."

Các học viên kinh hãi!!!

Cái gì cơ? Anh mà văn minh?!! Nếu anh văn minh thì chúng tôi không biết hai chữ man rợ viết thế nào!!!

"Tối hôm nay, kế hoạch phân ban sẽ được gửi đến quang não của mọi người. Ngày mai chỉ cần dựa theo kế hoạch đi tìm huấn luyện viên của mình là được." Từ Vệ Quốc gãi đầu, hiếm lắm mới thấy tỏ ra vài phần lưu luyến. "Được rồi, cứ thế đi, giải tán!"

"Cảm ơn anh đã vất vả chỉ dạy!" – Các học viên nghiêm túc đồng thanh hô. Mặc dù huấn luyện viên Từ Vệ Quốc rất là vô sỉ, nhưng phải công nhận rằng nhờ có anh ấy huấn luyện mà thành tích của mọi người

đều được nâng cao. Nói khoa trương một chút, Từ Vệ Quốc thật sự đã kích thích tiềm năng của họ, dù quá trình có gian lao, kết quả vẫn khiến mọi người rất vừa lòng.

"Mau biến đi!" Từ Vệ Quốc xoay người phất tay, dường như đang ngượng ngùng vì lời cảm ơn của các học viên.

Đám học viên cười rộ lên. Có thể nhìn thấy dáng vẻ này của trưởng quan Từ, bọn họ chịu khổ mấy ngày nay cũng đáng. Thật may vì Từ Vệ Quốc cũng là học viên trường Đệ Nhất, tuy học trên họ vài năm, nhưng không đến nỗi không gặp được. Mọi người cũng chẳng buồn rầu vì chia tay lắm, túm năm tụm ba chào tạm biệt nhau rồi rời khỏi phòng học.

Trước khi đi, Chung Thịnh lặng lẽ nhìn thoáng qua bóng lưng Từ Vệ Quốc, lòng thầm nói một tiếng cảm ơn. Trưởng quan Từ tính tình có hơi không đứng đắn, nhưng phải công nhận anh ta là một trưởng quan rất có trách nhiệm. Có lẽ một vài học viên khác không để ý tới, còn Chung Thịnh lại biết rất rõ, để có thể tiến hành huấn luyện đạt hiệu quả tối đa mà vẫn nằm trong khả năng chịu đựng của học viên, Từ Vệ Quốc phải nắm bắt tường tận giới hạn của mỗi người, điều này chứng tỏ anh ta đã bỏ rất nhiều công sức để quan sát và nghiên cứu từng học viên một. Suy cho cùng, anh ta chỉ làm huấn luyện viên chỉ đạo họ trong ba tháng, không nhất thiết phải đổ nhiều công sức đến thế. Nhưng Từ Vệ Quốc không những làm, mà còn làm rất tốt. Con số mười mấy người được ở lại của ban họ có thể không phải lớn nhất, nhưng xét về bảng thành tích thì chắc chắn đừng hạng đầu trong tổng tất cả các ban dự bị.

Chờ tất cả học viên đều rời khỏi phòng học rồi, Từ Vệ Quốc mới tháo mũ xuống, gãi đầu, miệng lẩm bẩm: "Đáng tiếc, sau này không còn công cụ cá cược thuận tiện như vậy nữa."

Không biết Chung Thịnh mà nghe được câu này thì sẽ có cảm tưởng thế nào.

Rốt cuộc đã thông qua lần khảo hạch cuối cùng, dù là người cần cù chịu khó như Chung Thịnh cũng muốn nghỉ xả hơi một phen. Tiếc là bọn họ đang là học viên trường quân đội, không được tự ý rời khỏi khuôn viên trường. Dẫu các học viên phấn khích muốn ăn chơi nhảy múa thế nào thì vẫn bị cầm tù trong trường học.

Đối với Chung Thịnh, thế giới bên ngoài không có sức hấp dẫn quá lớn. Thay vì ra ngoài chơi, anh thà ngủ một giấc thật ngon còn hơn.

Nguyệt: Điển hình của kiểu thanh niên nghiêm túc thời đại mới TT

Từ sau khi vào trường Đệ Nhất, thời gian rảnh buổi tối của anh hầu như đều dùng để lên mạng luyện tập. Mặc dù đản thương có chế độ ngủ, nhưng chung quy vẫn là máy móc, không thể thoải mái bằng ngủ một giấc trên giường được.

Gần hai tháng nay, quan hệ giữa anh và Ariel rất hài hòa. Thỉnh thoảng Lâm Phi Nhi có nói mấy câu kỳ quái, nhưng Chung Thịnh chỉ xem như mấy lời linh tinh của con gái. Trước nay anh chưa bao giờ hiểu được phái nữ. Còn Ariel à, hắn không có ý định đi tìm hiểu.

Lại nói đến Ariel …

Chung Thịnh nghĩ mà buồn bực. Anh cứ có cảm giác ngài Ariel lúc mười tám tuổi quá khác so với đời trước. Ngoại trừ thực lực thì vẫn rất mạnh, thái độ của Ariel với anh quả thật là kỳ lạ.

Ví dụ như lúc uống trà bưởi sẽ đột nhiên muốn đổi cốc với anh. [Hôn gián tiếp!]

Lại ví dụ như đột nhiên đánh lén anh từ đằng sau. Nếu không phải anh phản ứng nhanh thì chắc đã dính đòn rồi. [Người ta muốn ôm cậu đó!]

Lại ví dụ như ngài Ariel đột nhiên có sở thích nhìn anh thay quần áo …[!!!]

Tóm lại, mấy hành động khó hiểu đó của Ariel ngoài khiến anh đỏ mặt tim đập nhanh ra thì phần nhiều là run sợ. Nếu không phải ngài Ariel chưa từng tỏ ra chán ghét hay gây bất hòa, anh thật sự nghi ngờ phải chăng ý nghĩ xấu xa chôn dưới đáy lòng mình đã bị đối phương biết được.

May mà sau một khoảng thời gian kỳ quái đó, ngài Ariel đã trở lại bình thường. Ngoài việc dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm mình mỗi lần mình thay quần áo, những hành động kỳ lạ khác đều không còn

nữa.

"Ariel, tôi về phòng ngủ một giấc, có việc gì thì cứ gọi tôi."

"Ừ." Ariel thản nhiên đáp.

Chung Thịnh xoay người đi vào phòng ngủ của mình.

Nhìn bóng anh biến mất sau cánh cửa, Ariel thoáng có chút chán chường xoa xoa tóc.

Tác giả:

Chung quy cứ cảm thấy Ariel … nhìn trộm Chung Thịnh thay quần áo … rất là đáng khinh

73. Chương 73

Editor: Nguyệt

Từ trước tới nay, Ariel vẫn luôn tự tin. Dù là ngoại hình, gia thế, tư chất, xét từ mặt nào hắn cũng cảm thấy mình hoàn toàn xứng đáng là con cưng của trời. Bất kể kiếp trước hay kiếp này, trong chuyện học tập, hắn chưa từng gặp vấn đề gì có thể làm khó mình. Không ngờ cái chuyện yêu đương này lại làm hắn nếm phải quả đắng.

Rõ ràng Chung Thịnh yêu hắn, mà hắn cũng có cảm tình với cậu. Nhưng không biết có phải cách thức hắn thể hiện sai lầm rồi hay không, mà Chung Thịnh vẫn rất trì độn với vấn đề này. Tròn hai tháng trời, cậu phó quan 'trung thành' của mình thế mà vẫn chưa phát hiện ra thái độ của mình đã thay đổi. Một vài cử chỉ mờ ám giữ hai người đều bị cậu ấy bỏ qua bằng phương thức rất là kỳ quái. Chuyện này thật không thể tin nổi.

Bỏ đi lớp mặt nạ lạnh lùng, hiếm lắm Ariel mới biểu lộ cảm xúc khó chịu. Thường ngày hắn chưa bao giờ phát hiện phó quan của mình lại 'ngố' như thế, hắn thể hiện rõ như thế rồi mà vẫn không nhận ra.

Còn lý do vì sao hắn không trực tiếp nói với Chung Thịnh rằng 'Tôi nhìn trúng cậu' … Khụ khụ, chủ yếu là vì mẹ của Ariel rất hiểu tính cách lãnh đạm của con trai mình, sợ con sẽ dùng cái mặt liệt như người chết đi thổ lộ, cho nên uyển chuyển khuyên hắn rằng chuyện tình cảm vẫn nên hàm súc một chút thì tốt hơn.

Vì thế, cách thức thể hiện tình yêu hàm súc của Ariel bị Chung Thịnh ngó lơ.

"Rốt cuộc là sai ở đâu?" Ariel lẩm bẩm, đồng thời mở quang não ra đọc tư liệu mình tìm được.

"101 cách yêu", "Phương pháp có được trái tim của người bạn yêu", "Tình yêu hàm súc", …

Chung Thịnh mà thấy Ariel nghiêm túc đọc những cuốn cẩm nang về tình yêu này, còn cẩn thận ghi chú, chắc sẽ ngạc nhiên đến rớt cằm mất.

Chung Thịnh và Ariel, một ở trên mạng chiến đấu, một ở ngoài đời, đồng thời nghiêm túc mà khắc khổ 'nghiên cứu'.

Từ xa đã nhìn thấy Chung Thịnh và Ariel, Lâm Phỉ Nhi vui sướng gọi: "Chung Thịnh! Ariel! May quá, chúng ta cùng một lớp!"

"Ừ. Vậy cũng chứng tỏ cậu rất có năng lực." Chung Thịnh mỉm cười đáp lời. Trong lớp của Từ Vệ Quốc, Lâm Phỉ Nhi cũng nằm trong nhóm học viên xuất sắc, cho nên anh không ngạc nhiên khi thấy cô được phân vào cùng lớp với mình.

"Phỉ Nhi." Ariel vẫn chỉ chào hỏi đơn giản như trước. Ấn tượng của hắn về Lâm Phỉ Nhi xem như không tệ. Từ sau khi làm rõ quan hệ với Chung Thịnh, cô ấy chưa từng đề cập tới bất cứ chuyện gì về Elenna nữa. Thấy đối phương thức thời như thế, Ariel rất vừa lòng.

Lâm Phỉ Nhi đã quen cách chào hỏi lạnh nhạt đó của Ariel. So với những người chẳng được cậu ta nhìn đến, cô được chào một câu đã thỏa mãn lắm rồi.

"A Thịnh! Cậu cũng ở lớp này à?" Cách đó không xa truyền đến giọng nói vô cùng phấn khởi.

Trên mặt Chung Thịnh lộ rõ niềm vui sướng.

Ariel hơi nheo mắt, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

"A Phi, chúng ta lại ở bên nhau rồi." Chung Thịnh nhìn Hạng Phi và Gerald sóng vai đi tới, vỗ mạnh lên vai cậu một cái.

"Ha ha! Chúng ta ưu tú nhất mà!" Gerald nháy mắt. Đây là tin tức mà cậu mới hỏi thăm được. Lớp I của họ là nơi tập hợp tất cả các học viên ưu tú nhất khóa tân sinh lần này, nghe nói là lớp thực nghiệm chương trình mới của trường học.

Về tin tức 'nội bộ' Gerald hé lộ, Chung Thịnh nghe mà trầm tư suy nghĩ. Mặc dù không biết vì sao trường học lại lập ra một lớp thực nghiệm, nhưng việc tập hợp tất cả học viên xuất sắc lại với nhau thế này thật sự rất có lợi cho ngài Ariel. Trong tương lai, ngài Ariel sẽ là tư lệnh quản lý một quân khu, thuộc cấp giỏi đương nhiên không thể thiếu, mà những bạn học xuất sắc này chính là lựa chọn tốt nhất. Nhân dịp này học cùng trường cùng lớp để tạo quan hệ với họ sẽ có ích cho Ariel sau này.

Có điều … Chung Thịnh hơi nhíu mày, anh nhớ là trong số cấp dưới của Ariel đời trước không có mấy người là bạn học cùng khóa với ngài ấy. Tại sao lúc trước ngài Ariel lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Tuy còn thắc mắc, nhưng Chung Thịnh đã quyết định rồi, sau này có cơ hội nhất định phải lôi kéo những người bạn cùng lớp này.

Bên kia Chung Thịnh đã thầm tính toán cho tương lai của Ariel, bên này Ariel cũng đang nhíu mày suy ngẫm. Đời trước lúc hắn học ở trường Đệ Nhất đâu có tham gia lớp thực nghiệm nào. Chẳng lẽ lịch sử bị thay đổi? Hắn đưa mắt nhìn Chung Thịnh. Là vì sự xuất hiện của Chung Thịnh sao?

Kể ra thì … suy đoán của Ariel chính là chân tướng. Bởi vì Chung Thịnh xuất hiện, Từ Vệ Quốc mới được nở mày nở mặt với các thiếu úy khác, lúc nào cũng khoe khoang về cậu học viên tinh nhuệ do chính mình phát hiện. Hệ quả là các thiếu úy hận đến nghiến răng, càng đổ công sức huấn luyện học viên của mình nghiêm khắc hơn nữa. Chính vì thế, điểm thành tích bình quân của học viên khóa này mới được nâng cao, do đó Phó Ngạn Triều mới quyết định dùng tân sinh khóa này để tiến hành chương trình thực nghiệm. Xét từ góc độ nào đó mà nói, Phó Ngạn Triều quả là rất coi trọng họ.

"Hề hề, A Thịnh à, cậu không định giới thiệu cô bé xinh đẹp này với bọn tớ sao?" Từ lúc nhìn thấy Lâm Phỉ Nhi, mắt Gerald đã sáng như đèn pha. Mặc dù diện mạo của Lâm Phỉ Nhi không đến mức khuynh thành tuyệt sắc, nhưng cũng là thanh tú ưa nhìn. Hơn nữa, từ người cô tỏa ra khí chất hiên ngang, càng tô thêm cho mình một vẻ đẹp rạng rỡ.

"Ha ha, chào hai cậu, mình là bạn cùng ban dự bị của Chung Thịnh. Mình tên Lâm Phỉ Nhi." Lâm Phỉ Nhi lại tỏ ra rất phóng khoáng, cười tủm tỉm làm quen với Gerald và Hạng Phi.

Gerald vẻ mặt đắm đuối vươn tay ra muốn nắm lấy bàn tay mềm mại mịn màng ấy. Tiếc là Chung Thịnh đã nhìn ra ý đồ đen tối đó, đập bốp một phát vào bàn tay tội ác của cậu.

"Phỉ Nhi, cậu phải cẩn thận với tên này đấy. Cậu ta cứ nhìn thấy nữ sinh là lại sáng mắt lên." Hạnh Phi đứng bên cạnh cố hết sức đả kích Gerald. Chẳng hiểu sao cậu cứ thích châm chọc cậu ta không biết mệt mỏi.

"A Phi, cậu có cần thiết phải …" Gerald bị Hạng Phi nói mà ngượng ngùng, mặt cau có oán giận.

"Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi." Hạng Phi chẳng để tâm đến cậu ta. Đùa sao, cô gái này là bạn học của Chung Thịnh, còn chưa biết có quan hệ gì hay không, sao cậu có thể để con sói háo sắc Gerald này cuỗm đi được.

Lâm Phỉ Nhi nhìn hai người đấu võ mồm, không nhịn được che miệng cười trộm. Bạn của Chung Thịnh thật thú vị. Đương nhiên, cái tên mặt băng kia thì không tính.

Ngượng ngùng rụt tay về, Gerald quyết định không thảo luận vấn đề này với Hạng Phi nữa. Thời gian đó để dành đi tìm một cô em mới còn hơn. Đời ấy mà, đâu đâu cũng có con gái, một em ngã xuống, trăm ngàn em mọc lên. Bằng vào thân phận và vẻ ngoài cỡ Gerald ta đây, chẳng lẽ còn lo không tìm được cô gái nào xinh đẹp?

Huấn luyện viên thông báo cho họ đến sân thể dục tập hợp. Còn một lúc nữa mới đến giờ, cho nên nơi họ đứng vẫn không ngừng có người mới gia nhập.

Sau khi biết mình không có cơ hội chấm mút gì Lâm Phỉ Nhi, Gerald bắt đầu chuyển mắt sang tìm mục tiêu khác. Nhìn khắp một lượt, tầm mắt cậu dừng lại trên một cô gái mặt mũi xinh xắn trắng trẻo. Xem ra cô bé này cũng là thành viên lớp thực nghiệm. Hơn nữa, ngoài một thằng con trai thân hình cao to đứng cạnh ra thì không quen biết ai khác. Cái tên to con kia thì Gerald không lo. Với con mắt 'lợi hại' của mình, cậu đã sớm nhìn ra quan hệ giữa hai người này bình thường đến không thể bình thường hơn.

Cười khà khà một tràng, Gerald lại gần thằng cao to kia, dùng cùi chỏ huých nhẹ vào eo hắn: "Anh bạn, xưng hô thế nào? Từ hôm nay chúng ta sẽ là bạn học của nhau, làm quen một chút đi …"

Còn chưa nói xong, người kia đã quay lại, 'cơ ngực' phồng lên của người đó làm Gerald cứng họng.

"Ai là anh bạn hả, mắt mù à! Nam nữ cũng không phân biệt được!" Cô em cao trên mét tám, thân hình còn cường tráng hơn cả Chung Thịnh mặt đằng đằng sát khí lườm Gerald.

"Xin lỗi, tôi nhầm người!" Gerald tí thì hộc máu, mặt xám ngoét bỏ lại một câu rồi chạy biến.

Đúng là khủng bố, thân hình còn hơn cả mấy ông cơ bắp, thế mà lại là con gái. Sự thật gây chấn động mạnh này làm Gerald suýt thì rớt cằm.

"Ha ha ha." Lâm Phỉ Nhi chẳng nể nang gì cười phá lên. Vẻ mặt kinh ngạc của Gerald thật sự rất thú vị.

Cô có biết cô bạn thân hình cường tráng kia. Cô ấy tên Samantha, mang dòng máu của gia tộc Cossack, xem như nhân vật nổi tiếng của ban số một, không chỉ vì hình thể đặc thù, mà phần nhiều là vì tính nóng như lửa. Nghe nói có một học viên từng cười nhạo cô ấy, lúc đấu tập trong giờ huấn luyện chiến đấu đã bị cô ấy đánh gãy ba cái xương sườn, nếu huấn luyện viên không can thiệp kịp thời thì chắc đã mất mạng. Thú vị nhất là cô ấy đường đường chính chính đánh nam sinh kia trong giờ đấu tập, phía nhà trường chẳng bắt bẻ được gì, cùng lắm chỉ xem như cậu nam sinh kia yếu kém thôi. Từ đó có thể thấy, đừng nhìn vẻ ngoài cường tráng của cô ấy mà vội coi thường, người ta rất có đầu óc đấy, tưởng là ngu si tứ chi phát triển thì cứ chờ bị ngược đãi đi.

Tác giả: Hà hà, có em gái mới xuất hiện rồi. Mọi người có thích nhân vật này không? Sau này cô ấy sẽ cùng nhóm với bọn Chung Thịnh đó

74. Chương 74

Editor: Nguyệt

Gerald mặt xám mày tro chạy về, lại bị Lâm Phỉ Nhi cười nhạo cho một trận nữa, vẻ mặt ngượng ngùng không nói được gì.

Bất ngờ là Ariel lại đứng từ xa nhìn lướt qua "nữ sinh cường tráng" kia một cái. Nếu nhớ không nhầm thì cô này chính là một mãnh tướng.

"Cháu biết mà, chú Phó tìm đến cháu thì chẳng bao giờ có chuyện gì tốt cả." Trong văn phòng hiệu trưởng, một người đàn ông trung niên có râu quai nón cầm trong tay một vài hồ sơ, lật xem với vẻ mặt khó chịu.

Phó Ngạn Triều lạnh mặt: "Sao hả thằng ranh kia, chú nhờ mà mày dám từ chối?"

Râu quái nón bĩu môi: "Cái chuyện bắt cháu đi trông trẻ này mà chú cũng nghĩ ra được, chịu chú luôn."

“Không phải trẻ con, đó chính là những học viên xuất sắc nhất trường quân đội của chúng ta.”

“Thôi đi chú ơi, vừa mới nhập học chứ mấy, xuất sắc cái nỗi gì … À, hai đứa này tư chất tạm coi như đạt tiêu chuẩn.” Lúc nhìn đến hồ sơ của Chung Thịnh và Ariel, râu quai nón mới sáng mắt lên.

“Đừng có lằng nhằng, rốt cuộc là có làm không?” Phó Ngạn Triều chán chẳng buồn đôi co với gã. Nói chuyện với tên này phải nhanh gọn dứt khoát, nếu không sẽ bị nó chọc cho tức chết.

“Làm … cũng không phải không được. Chẳng qua …” Đặt hồ sơ xuống, Râu quai nón lười biếng ngả người ra ghế sofa.

Phó Ngạn Triều sầm mặt mắng: “Nhìn mày đi, ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng! Còn đâu dáng vẻ của quân nhân nữa.”

Râu quai nón gãi cằm, cợt nhả đáp: “Chậc, không giống mới tốt đó chú, vốn dĩ cháu cũng không phải quân nhân.”

Phó Ngạn Triều chán nản. Cái thằng chết tiệt này, lúc trước ở trong quân đội rất tốt, tiền đồ rộng mở, chẳng hiểu nó trúng gió gì, đang yên đang lành đột nhiên xuất ngũ ra làm lính đánh thuê tự do. Vì chuyện này, ông đã mắng gã vài lần, thậm chí còn muốn đặc cách gọi gã vào quân đội lần nữa, thế mà gã nhất quyết không đồng ý. Đúng là tức chết ông mà.

“Thằng ranh chết tiệt! Lúc trước mày vụng trộm xuất ngũ sau lưng chú mà giờ còn ở đây lý sự cái gì!” Phó Ngạn Triều vỗ đàn đứng bật dậy.

Râu quai nón cuối cùng cũng bỏ cái vẻ lười nhác, ngồi thẳng ngay ngắn: “Chú Phó, cháu biết chú muốn tốt cho cháu, nhưng tính cách của cháu thật sự không phù hợp với quân đội. Chú xem, bây giờ cháu sống trong đoàn lính đánh thuê cũng rất ổn, chú đừng ép cháu nữa.”

Phó Ngạn Triều trừng mắt nhìn râu quái nón, lại ngồi xuống.

Râu quai nón biết hôm nay xem như qua cửa rồi, lập tức bày lại vẻ cợt nhả láu cá, chọc Phó Ngạn Triều tức đến độ thầm chửi mẹ kiếp.

“Hì hì, chú Phó à, chú cũng biết cháu còn cả một đoàn lính đánh thuê phải lo mà, sao có thời gian giúp chú trông trẻ được. Đám nhóc này đến máu còn chẳng thấy bao giờ, chú bảo cháu huấn luyện chúng nó không phải là đang đùa đó chứ.”

“Đừng có lằng nhằng! Hôm nay mày có muốn hay không cũng phải nhận! Chú cần một người dẫn chúng đi trải nghiệm, không thì cái loại lòng dạ đen tối như mày còn lâu mới đủ tư cách làm huấn luyện viên của những học viên xuất sắc đó.” Phó Ngạn Triều cười nhạt đáp trả lời thoái thác của gã.

Râu quai nón im miệng gãi mũi. Chậc chậc, chú Phó quá đáng thật, không ngờ lại đả kích mình triệt để thế.

Giơ tập hồ sơ trong tay lên, Râu quai nón bắt đầu bàn điều kiện: “Vậy được rồi, nể mặt chú, cháu sẽ giúp chú dạy dỗ vài đứa. Tuy nhiên, cháu không thể trông nom quá nhiều được, hơn hai mươi đứa này cháu kham không nổi.”

Vừa thấy Phó Ngạn Triều có dấu hiệu bùng nổ, Râu quai nón vội vàng bổ sung: “Cháu chỉ có thể mang theo tối đa bảy người. Nếu nhiều hơn, đám anh em của cháu không để mắt đến được, chẳng may xảy ra chuyện gì thì sao? Chắc chú cũng không muốn học viên tinh anh của mình chết trong lần huấn luyện này.”

Phó Ngạn Triều nghe vậy đắn đo một hồi, vốn định đập bàn đứng lên, nay lại ngồi xuống. Ngón tay gõ nhịp lên mặt bàn, ông nhìn Râu quai nón, dường như đang suy xét xem có phải thằng nhóc này lại đang giở trò không.

Râu quai nón làm vẻ mặt nhăn nhó, cười gượng nói: “Chú Phó à, đừng nhìn cháu như vậy nữa được không, cháu sợ thật đó …”

Phó Ngạn Triều nhìn điệu bộ giả vờ của gã, cười nhạt. Ông đã dõi theo thằng nhóc chết tiệt này từ khi còn nhỏ cho đến lúc trưởng thành, chưa phát hiện ra nó sợ cái gì cả.

"Tối đa là bảy?"

"Thật sự chỉ có thể mang theo bảy người." Râu quai nón nghiêm túc gật đầu, lòng lại thầm nói: mang bảy đứa đã đủ phiền chết cháu rồi, cho dù có thêm được cháu cũng không nói đâu.

"Vậy được rồi, cháu chọn bảy đứa trong số đó đi. Nhưng, Hồ Lập, chú phải nói trước, chúng đều là bảo bối của chú, cháu đã nói sẽ chăm lo cho bảy đứa thì phải làm được, nếu có đứa nào xảy ra chuyện gì chú sẽ hỏi tội cháu." Phó Ngạn Triều cười lạnh.

Hồ Lập, cũng chính là Râu quai nón, nhất thời hối hận không thôi. Xong rồi, vẫn bị lừa rồi, phải chăm sóc cho bảy đứa nhóc chưa thấy máu bao giờ, chỉ sợ thời gian tới cả đoàn không thể nhận nhiệm vụ trên cấp A. Chú Phó à, chiêu này của chú ác quá!

"Lính đánh thuê tụi cháu luôn sống những ngày 'lưỡi đao vấy máu', giờ chú yêu cầu như vậy … cháu thật sự không dám đảm bảo." Hồ Lập nói với vẻ mặt nhăn nhó.

"Hừ! Chú không cần biết, lời này mày nói chứ ai, đàn ông con trai nói được phải làm được. Mày đừng có mà đổi ý."

"…" Hồ Lập ra vẻ đau khổ ngẫm nghĩ một hồi rồi quyết định: "Được rồi. Có điều, cháu nói trước, muốn cháu dẫn chúng đi cũng được, nhưng chúng phải nghe lời, nếu không đạt được yêu cầu của cháu, cháu sẽ đuổi về ngay lập tức. Chú biết đấy, nhiệm vụ yêu cầu cao thế này, bọn cháu bảo vệ chúng an toàn đã là tốt lắm rồi, nếu thêm rắc rối gì thì … chuyện gì cũng có thể xảy ra."

"Được rồi, được rồi, chú đồng ý điều kiện này của mày. Mày nghĩ học sinh trường Đệ Nhất là hạng bất tài vô dụng chắc? Chừng nào chúng hoàn thành khóa huấn luyện của mày thì mày có thể đưa chúng trở về. Chú cảnh cáo mày, nếu dám làm mấy trò vớ vẩn là chú không tha cho mày đâu." Phó Ngạn Triều lạnh lùng nhìn Hồ Lập. Thằng mất nết, định giở trò với chú? Chưa đủ tuổi đâu.

"Vâng vâng, mấy đứa đó mà không chịu được khổ, đòi về trước thì không liên quan gì đến cháu đâu đấy." Hồ Lập thầm cười trộm, một lũ nhóc con thôi mà, gã không tin mình không có cách nào dọa cho chúng phải đòi về.

"Không nhiều lời nữa, mau chọn ra bảy người đi. Chú còn phải đi thu xếp huấn luyện viên mới cho các học viên còn lại."

"Lấy bảy đứa này đi." Hồ Lập nhanh chóng rút ra bảy cái trong tập hồ sơ, đặt trước mặt Phó Ngạn Triều.

"Hừ, chọn nhanh gớm, ưng ý từ trước rồi chứ gì."

Hồ Lập không đáp, chỉ cười hề hề, ra vẻ lưu manh mặc ai nói gì thì nói.

Phó Ngạn Triều cầm từng hồ sơ lên dùng quang não quét qua một lượt. Tức thì, danh sách lớp thực nghiệm vốn dự định có hai mươi người nay chỉ còn bảy, lần lượt là: Chung Thịnh, Ariel Clifford, Hạng Phi, Gerald Iersel, Lâm Phỉ Nhi, Samantha Elitov, Lôi Tranh.

"Sao huấn luyện viên của chúng ta vẫn chưa đến?" Fredia đến muộn một chút, nhưng là 'đàn em' của Chung Thịnh, cậu rất tự nhiên đứng bên cạnh Chung Thịnh, còn duy trì một khoảng cách nhất định với Ariel.

Làm bạn học với Ariel ba tháng, cậu đã sâu sắc nhận thức được người này lòng dạ hẹp hòi thế nào. Cho nên, nếu tình huống cho phép, cậu sẽ cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Giờ nhớ lại dáng vẻ cao quý ưu nhã như hoàng tử của mình hồi còn ở tinh cầu Hải Lam, cảm giác như đã là hoa đào năm ngoái vậy.

"Còn ba mươi giây nữa là đến tám giờ." Ariel thản nhiên nói.

Fredia bất giác rụt cổ. Rõ ràng cậu chưa từng chọc đến Ariel lần nào, vậy mà chẳng hiểu sao cậu cứ thấy cậu ta cố ý vô tình nhằm vào cậu vậy.

"Tích tích tích!" Quang não của Chung Thịnh báo có tin mới. Cùng lúc đó, những người xung quanh cũng nhận được thông báo.

"Ra cổng trường tập hợp?" Chung Thịnh ngẩng đầu nhìn Ariel.

Ariel gật nhẹ, tỏ ý mình cũng nhận được thông báo như vậy.

"Hả? Tập hợp ở cổng trường cái gì cơ?" Fredia chẳng hiểu ra làm sao. Cùng là thông báo, quang não của cậu lại hiển thị tin tức là đến phòng học XX tập hợp.

Chung Thịnh nhíu mày. Mấy học viên xung quanh cũng nhanh chóng phát hiện ra điều khác lạ. Đại đa số học viên đều đi về phía tòa nhà dạy học, còn nhóm ra cổng trường, kể cả Chung Thịnh, chỉ có bảy người.

"Ha ha, may mắn thật, A Thịnh ơi chúng ta lại cùng lớp rồi." Hạng Phi cười vui sướng, định khoác vai Chung Thịnh theo thói quen.

Hửm? Sao đột nhiên thấy lạnh thế nhỉ? Hạng Phi nhìn trái nhìn phải, không phát hiện ra điều gì bất thường, tiếp tục tươi cười hớn hở trò chuyện vui đùa với Chung Thịnh.

Ariel đi sau Chung Thịnh. Hắn cũng không muốn chen vào giữa Chung Thịnh với bạn cậu, vì trông cậu có vẻ rất vui. Nhưng niềm vui loại mình bên ngoài này làm hắn rất khó chịu.

"Hà hà, khó chịu hả?" Lâm Phỉ Nhi là con gái nên có mắt quan sát rất tinh tế. Đặc biệt là sau khi biết quan hệ giữa Ariel và Chung Thịnh, cô lại càng mẫn cảm với biểu hiện của Ariel hơn.

Ariel lừ mắt nhìn cô: "Không phải." Nói rồi, hắn đi nhanh mấy bước, đuổi kịp Chung Thịnh.

Lâm Phỉ Nhi nhìn bóng lưng Ariel, bĩu môi: "Làm trò, đừng tưởng trưng cái mặt liệt đó ra là tôi không thấy được gì. Về mặt này con gái nhạy cảm số một đó."

Sân thể dục mà bọn họ tụ tập lúc nãy cũng không xa cổng trường lắm, nên dù là đi bộ, họ vẫn nhanh chóng ra đến địa điểm tập hợp.

Cùng là những học viên nổi tiếng, họ ít nhiều đều có hiểu biết về nhau. Hai người đạt danh hiệu học viên tinh anh là Chung Thịnh và Ariel đương nhiên là nổi bật nhất, nhưng mấy người còn lại chẳng thua kém chút nào.

Tác giả:

"." Sao Hạng Phi lại phản ứng trì độn thế không biết … Như thế là lấy mạng mình ra đùa giỡn đó nha Vốn Ariel đã thảm lắm rồi, làm vậy khác nào khiêu khích trắng trợn chứ, coi chừng Ariel trả thù đó

75. Chương 75

Editor: Nguyệt

Cùng là học viên ban số sáu, Lâm Phỉ Nhi tuy thể thuật và điều khiển cơ giáp có hơi kém một chút, nhưng lại có tốc độ tăng tinh thần lực nhanh nhất cả ban. Đến hết ngày hôm qua, chỉ số tinh thần lực của cô đã đạt đến 967, dù là ở trường quân đội Đệ Nhất cũng chẳng mấy ai đạt được chỉ số cao như vậy trong kỳ khảo hạch đầu khóa.

Hạng Phi và Gerald đương nhiên là học viên tài giỏi đáng tự hào của Tần Hi Nhiên ở ban số chín. Hai người bọn họ bị Tần Hi Nhiên chỉnh sửa nhiều nhất, cho nên cũng là người được chỉ dạy nhiều nhất. Có thể nói, trong số những người ở đây, ngoài Chung Thịnh và Ariel 'gian lận' nên có thể thắng họ ra, những người khác gần như không thể vượt mặt hai người trong kỹ thuật chiến đấu.

Samantha là học viên ban số bảy, nữ, thành tích ở các môn khá đồng đều. Nhưng, như thế không có nghĩa là cô kém cỏi, mà là rất cân đối.

Còn thành viên cuối cùng, Lôi Tranh, cũng là một học viên xuất thân bình dân. Cậu ta khá cao lớn, nhìn bóng lưng trông chẳng khác Samantha là mấy. Thế mạnh của cậu ta là điều khiển cơ giáp, đặc biệt là loại cơ giáp phi hành. Nghe nói cậu ta có thể điều khiển cơ giáp phi hành đi xuyên qua khu vực được phong tỏa bởi năm khẩu pháo laser.

Đây có thể nói là những người xuất sắc nhất trong số các học viên dự bị của trường Đệ Nhất kỳ này. Phó Ngạn Triều trêu Hồ Lập là đã sớm ưng ý cũng không sai chút nào.

Hồ Lập chẳng có mấy kiên nhẫn với việc trông trẻ, nhưng hắn đâu phải ngốc, nếu không thể từ chối thì đương nhiên phải chọn những đứa giỏi rồi. Mọi người biết mà, trẻ có hiểu biết dễ bảo hơn nhiều.

Những học viên có tên trong danh sách tụ tập lại với nhau. Tuy có hơi thắc mắc về việc mình được chỉ định ra cổng trường tập hợp, nhưng bất kể thế nào, bảy người bọn họ sau này sẽ là một đội, chuyện này chắc chắn đúng.

Sau khi giới thiệu đơn giản về mình một chút, trừ nhóm Hạng Phi, Lâm Phỉ Nhi đã sớm quen thuộc ra, Samantha và Lôi Tranh đều tỏ vẻ khâm phục Chung Thịnh và Ariel, vì dù sao trước giờ họ mới chỉ nghe tên mà chưa được gặp mặt.

Học viên tinh anh trường quân đội Đệ Nhất. Danh hiệu này đâu phải ai cũng đạt được. Cuộc thi khảo nghiệm học viên tinh anh theo chế độ mở, ai cũng có thể đăng ký thi, cho nên hầu hết học viên đều thử rồi. Chẳng qua, những người thi thử đa phần đều chiết kích trầm sa (1) ở cửa thứ nhất, các cửa sau hoàn toàn không có cơ hội 'chiêm ngưỡng'.

"Dù không biết vì sao chúng ta lại bị gọi ra đây, tôi vẫn cảm thấy nên chọn ra một đội trưởng sẽ tốt hơn." Đừng nhìn Samantha thân thể cường tráng mà lầm, cô không ngốc một chút nào, hiện tại bảy người bọn họ được đãi ngộ đặc thù, nếu không đoàn kết lại thì e là ai cũng chẳng có lợi lộc gì.

"Ừ ừ, tôi đồng ý." Lôi Tranh vừa nhìn là biết thuộc tuýp người hàm hậu. Cậu không có ý kiến gì với đề nghị của Samantha cả.

"Tôi đề cử Chung Thịnh làm đội trưởng, dù gì cậu ấy cũng đã có kinh nghiệm." Hạng Phi vội vàng đẩy bạn tốt của mình lên.

"Tôi đồng ý." Gerald và Lâm Phỉ Nhi đồng thời giơ tay lên.

Samantha với Lôi Tranh liếc nhìn nhau, cũng gật đầu đồng ý. Họ đều biết danh tiếng Chung Thịnh rồi, cũng thán phục thành tích của cậu ta.

"Tôi phản đối!"

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, người phản đối lại chính là Chung Thịnh.

"Tôi cảm thấy chức đội trưởng nên để Ariel đảm nhiệm thì tốt hơn." Chung Thịnh lùi về sau, ý đồ đẩy Ariel lên trên.

Những người khác chợt tỉnh ngộ. Samantha và Lôi Tranh đương nhiên cũng đã nghe nói về vụ tuyên thệ trung thành tháng trước.

Hạng Phi vô cùng bối rối. Vừa rồi cậu đề cử bạn mình theo thói quen, lại quên mất rằng bạn mình còn một 'trưởng quan' mà cậu ấy đã nguyện trung thành. Hành động của cậu vừa rồi có phải không tốt lắm không?

"Tôi thì sao cũng được, hai cậu đều là học viên tinh anh, ai làm đội trưởng cũng thế." Samantha không có ý kiến gì, đây chỉ là việc nhỏ thôi.

"Thật ra tôi cũng không để ý lắm." Lôi Tranh gãi đầu, cười cười.

Thật ra Ariel chẳng để tâm lắm đến cái chức vụ đó. Bọn họ còn chưa có quân hàm nào, cái danh đội trưởng cùng lắm chỉ là một cách xưng hô thôi. Có điều, hắn cũng chẳng phản cảm gì chuyện đặt mình ở địa vị cao, dù sao đời trước đã quen rồi.

Người khác nhìn vào sẽ thấy thật ngạc nhiên, rõ ràng lúc trước bảy người còn chưa thân thuộc với nhau, vậy mà có Ariel làm đội trưởng rồi, họ lại bắt đầu chủ động trò chuyện, làm quen với nhau. Hai cô gái trong đội là Lâm Phỉ Nhi và Samantha rất tự nhiên bàn luận những đề tài mà con gái hay nói. Hạng Phi với Gerald cũng chẳng chịu thua kém, kéo Lôi Tranh cùng nhập hội tán chuyện.

Chỉ một lúc trao đổi với nhau, bảy người họ đã gần nhau hơn rất nhiều. Nói một cách chính xác thì là Samantha với Lôi Tranh đã nhanh chóng hòa nhập vào tập thể nhỏ bé này. Dù sao cả Lâm Phỉ Nhi và Hạng

Phi đều có tính tình sáng sủa, phóng khoáng, ngoài những người có tâm lý vặn vẹo, tính cách u ám ra thì ai cũng có thể dễ dàng hòa mình với họ.

"Kít……."

Một chiếc xe huyền phù đang lao như bay, đến trước mặt họ thì dừng khựng lại. Luồng gió mạnh kéo theo thổi cho mấy người phải nghiêng ngả.

"Này, lái xe cái kiểu gì đấy, có biết lái không hả?!" Lâm Phỉ Nhi nhỏ con nhất, vừa rồi suýt thì ngã ra đất, đương nhiên là rất bực mình với tài xế.

Cửa xe mở ra, để lộ một người đàn ông trung niên râu quai nón rậm rạp.

Người nọ đeo một cái kính đen che đi hơn nửa khuôn mặt. Nếu bảo tả lại diện mạo của hắn thì chắc mọi người đều chỉ ấn tượng với bộ râu quai nón và cái kính to tổ chảng.

"Chậc chậc, tinh anh à, thiếu cảnh giác như thế mà cũng xứng danh tinh anh sao?" Râu quai nón tặc lưỡi.

Nghe gã nói, Chung Thịnh và Ariel cùng ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn gã.

"Sao? Không phục?" Râu quai nón nhướn mày, bỏ kính ra, để lộ đôi mắt ưng sắc bén.

Đôi mắt đen sâu ấy sáng rực như điểm ánh sao, một cảm giác quen thuộc chợt ập đến.

Gần như chỉ trong chớp mắt, Chung Thịnh với Ariel có phản ứng. Động tác của họ không có gì phức tạp, chỉ là một người tiến nửa bước, một người lùi nửa bước. Thế nhưng, vị trí đó lại giúp hai người có thể vừa tấn công vừa phòng thủ một cách dễ dàng, kín kẽ.

Râu quai nón kinh ngạc nhíu mày, quan sát hai người họ một lúc. "Không tồi."

"Anh là ai?" Ariel lạnh giọng hỏi.

"Tôi?" Râu quai nón nhếch môi, cười lộ cả hàm răng trắng bóc: "Tôi là huấn luyện viên của các cô cậu."

"Điêu!" Lâm Phỉ Nhi không tin.

Ông chú trông lôi thôi lếch thếch, râu cũng chẳng thèm cạo này mà là huấn luyện viên của họ? Đùa à!!

Samantha với Lôi Tranh sau khi thấy Chung Thịnh và Ariel làm ra phản ứng, không hẹn mà cùng đỏ mặt, thầm thấy hổ thẹn trong lòng. Cùng lúc cảm nhận được hơi thở nguy hiểm của râu quai nón, họ lại chỉ biết đứng ngây ra đó. Dù chỉ ngắn người hai giây, nhưng trên chiến trường, hai giây đó đủ quyết định sống chết của bọn họ.

"Tôi lừa các cô cậu làm gì? Tưởng tôi thích trông trẻ lắm chắc." Râu quai nón cười khẩy, nếu không phải chú Phó ép thì còn lâu hắn mới làm cái chuyện này.

Tất cả học viên đều đen mặt …

Trông trẻ? Gã này nghĩ về họ như vậy sao?

Chẳng hẹn mà cùng, mọi người đều cảm thấy nỗi bức xúc dâng lên trong lòng. Họ là những học viên xuất sắc nhất được tuyển chọn khắt khe của trường quân đội Đệ Nhất!! Trẻ con cái khỉ gì!! Ông chú nghèo túng này coi thường họ quá rồi đấy.

Gần như mọi người đều có suy nghĩ đó, ngoại trừ … Chung Thịnh và Ariel.

Dù có xuất sắc thế nào, bọn Hàng Phi cũng mới chỉ là những thanh thiếu niên mười tám tuổi. Trong suốt mười tám năm cuộc đời, họ đều sống trong hoàn cảnh rất yên bình. Còn Chung Thịnh với Ariel thì khác, họ đã ra chiến trường, cho nên rất nhạy cảm với cái mùi máu tanh trên người gã râu quai nón này. Mùi nồng đượm như thế, nếu bảo tên này chỉ là một ông chú nghèo túng thì có đánh chết họ cũng không tin.

Chính xác hơn mà nói, theo như Chung Thịnh và Ariel nghĩ, ông chú này mà muốn ra tay, thì có thể giải quyết hết bọn họ chỉ trong vòng ba mươi giây.

Đúng vậy, tất cả bọn họ, bao gồm cả Chung Thịnh và Ariel!

Đương nhiên, nếu Chung Thịnh cùng Ariel ở vào trạng thái đỉnh cao như đời trước, có lẽ còn có thể đấu một trận với gã, nhưng với thể thuật còn chưa đạt nổi cấp mười bây giờ thì cho dù thần kinh có phản ứng với đòn tấn công của gã thân thể cũng không theo kịp.

Đây là sự hạn chế về cơ thể, ngoài rèn luyện tố chất thân thể dần dần ra, không còn cách nào khác.

"Chậc, đúng là một bọn nhóc con, chú Phó lần nào cũng mang rắc rối đến cho mình." Râu quai nón gãi đầu, ra vẻ khó chịu, mở cửa xe ra, bực dọc nói: "Mau lên xe đi, tôi đang vội."

"Xin hỏi, 'chú Phó' mà anh nói là vị nào?" Chung Thịnh cẩn thận hỏi lại. Nếu nhớ không nhầm, trong hàng ngũ lãnh đạo của trường Đệ Nhất chỉ có hiệu trưởng mang họ Phó.

"Tích!" Quang não đeo trên tay Chung Thịnh đột nhiên báo có tin nhắn.

Anh cúi đầu nhìn, màn hình hiển thị như sau:

[Đây chính là huấn luyện viên của các cậu. Nửa năm tới đây, các cậu đều phải nghe theo sự chỉ đạo của hắn. – Phó Ngạn Triều]

Tác giả:

→.→ Cứ thế, các học viên bị Phó Ngạn Triều "giao cho" Hồ Lập …

Có thể tưởng tượng được chờ đợi họ ở phía trước là tháng ngày … khụ khụ, "huấn luyện" cực khổ thế nào.

(1) Chiết kích trầm sa: Mình "học thức chưa sâu" (so ra chỉ là học sinh tiểu học mới học tiếng Trung TT), không biết hàm nghĩa của cụm này là gì. Tuy đã từng gặp nó trong "Xích Bích hoài cổ", cũng láng máng hiểu nghĩa nhưng thể cho mọi người một chú thích cụ thể, ngắn gọn, dễ hiệu. Thỉnh cao nhân chỉ bảo aka Bạn nào biết thì để lại phản hồi giải đáp giúp mình nha.

76. Chương 76

Editor: Nguyệt

Môi giật giật, Chung Thịnh nhìn xung quanh, thấy mọi người đều xem quang não của mình, mặt dại ra, anh không khỏi thở dài trong lòng. Chiêu này của nhà trường cũng quá ác rồi, bảo họ theo một người đàn ông mang hơi thở sặc mùi máu tanh thế này … thật không biết là tốt hay xấu.

Nhưng nếu hiệu trưởng đã thông báo, thì thân phận của gã râu quai nón này có thể xác định được rồi. Chỉ cần không phải lừa đảo, học viên bọn họ nhất định phải tuân theo mệnh lệnh của nhà trường.

"Chú Phó gửi tin nhắn cho mấy đứa hả." Để ý tới mấy nhóc kia nhìn quang não mà mặt thì như nuốt phải ruồi, Râu quai nón thở dài, ngẩng đầu vẫy tay với camera ở cửa trường quân đội, miệng lẩm bẩm: "Chậc, quân đội nha, chẳng có chút riêng tư nào cả."

"Tích!"

Đúng lúc đó, quang não của Râu quai nón báo hiệu có tin nhắn. Gã mở ra xem: "Mau mang theo người mày chọn rồi biến nhanh lên!!! – Phó Ngạn Triều."

Râu quai nón rụt cổ, quay đầu quát đám học viên vẫn còn đang sững sờ: "Mau lên xe!"

Có tin nhắn của hiệu trưởng chứng thực, các học viên dù chẳng biết gì về ông chú nghèo túng sẽ đảm nhiệm vị trí huấn luyện viên sắp tới của mình, vẫn ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của gã. Bảy người quay đầu nhìn nhau, lặng lẽ bước lên xe huyền phù, lòng thầm mong ông chú này chỉ là thoạt trông nghèo túng mà thôi, nếu không, họ thật sự phải lo lắng cho cuộc sống sinh hoạt trong nửa năm tới.

Phó quan của Phó Ngạn Triều có phần bất an nhìn chiếc xe huyền phù rời đi qua màn hình, hỏi với vẻ lo lắng: "Ngài hiệu trưởng, cứ để cậu ta mang theo các học viên rời đi như vậy liệu có ổn không?"

Phó Ngạn Triều bình tĩnh nhìn màn hình, hồi lâu không nói gì.

Phó quan như hiểu ý, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Phó Ngạn Triều gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, cuối cùng vẫn không yên lòng, mở quang não ra gửi thêm một tin nhắn.

"Trông nom học viên của chú cho cẩn thận." – Phó Ngạn Triều.

"Tích!" Chưa đầy ba mươi giây sau đã có tin trả lời. "Biết rồi" – Hồ Lập.

Phó Ngạn Triều mím môi cười, mang theo tâm trạng vui vẻ đứng dậy, dự định đi xem tình hình các học viên khác.

"Huấn luyện viên, chúng ta đang đi đâu vậy?"

Trong xe vẫn cứ duy trì một bầu không khí trầm lặng ngột ngạt. Lâm Phỉ Nhi vốn hoạt bát là người đầu tiên không chịu nổi sự nặng nề đó, mở miệng hỏi.

Ông chú nghèo túng lạnh nhạt nhìn cô, lộ ra một nụ cười xấu xa: "Đương nhiên là mang mấy nhóc đi mở rộng tầm mắt."

Mặc dù rất muốn hỏi nội dung cụ thể, nhưng nhìn bản mặt tươi cười xấu xa trắng trợn đó, Lâm Phỉ Nhi chợt thấy rùng mình, không dám nói thêm gì. Cô chọc nhẹ Gerald ngồi bên cạnh, ý bảo cậu ta hỏi đi. Nào ngờ Gerald lại lập tức xoay mặt đi, giả vờ như không nhìn thấy. Tức quá, Lâm Phỉ Nhi véo mạnh vào tay cậu một cái.

"Phải rồi, quên chưa tự giới thiệu. Tôi tên Hồ Lập, sau này sẽ là huấn luyện viên của các cô cậu. Nhưng, tôi không thích bị gọi là huấn luyện viên, cho nên mấy người cứ gọi tôi là đội trưởng đi." Hồ Lập vừa nói vừa vuốt chòm râu dưới cằm.

"Xin chào huấn luyện viên Hồ." – Tất cả mọi người đồng thanh hô.

Hồ Lập nghẹn họng, trừng mắt lườm bọn họ. Cái đám láo toét kia, đã bảo không được gọi huấn luyện viên rồi. Bọn trẻ này thật không biết nghe lời!

Thấy Hồ Lập kinh ngạc, Lâm Phỉ Nhi lập tức bày ra vẻ mặt tươi cười ngọt ngào: "Đội trưởng Hồ, sao anh lại muốn bọn em gọi anh là đội trưởng?"

"Ừ, đúng rồi, cứ gọi như thế đi." Hồ Lập đắc ý vuốt cằm, "Tôi là đội trưởng của đoàn lính đánh thuê Firefox. Từ giờ trở đi, mấy đứa sẽ gia nhập vào Firefox, đương nhiên phải gọi tôi là đội trưởng rồi."

"Đoàn lính đánh thuê Firefox?" Lâm Phỉ Nhi trợn tròn mắt, quay sang nhìn những người khác với vẻ nghi hoặc. Ngoài Ariel và Chung Thịnh, mọi người đều tỏ vẻ mù mờ.

"Sao, chưa từng nghe đến à?" Hồ Lập lười biếng hỏi.

"Vâng." Lâm Phỉ Nhi gật đầu. Đừng thấy chỉ có mình cô nói chuyện với Hồ Lập, mấy người còn lại đều vểnh tai lên nghe ngóng cả.

Nhà trường đột nhiên tìm đến cho họ một huấn luyện viên chỉ đạo thế này, các học viên đều rất thắc mắc, cho nên cũng mong hiểu thêm về người này thông qua Lâm Phỉ Nhi.

"Không vội, đến nơi mấy đứa sẽ biết." Hồ Lập cười khà khà, chẳng vội giải thích cho bọn họ.

Lâm Phỉ Nhi không hỏi được, đành phải quay sang nhún vai với những người khác. Tình báo muốn lấy cũng chẳng dễ dàng nha, xem ra ông huấn luyện viên này không hề đơn giản. Nhìn ra được điều này từ vẻ mặt của cô, mấy người còn lại xem như có nhận thức ban đầu, ánh mắt nhìn Hồ Lập đã khác đi nhiều.

"Được rồi, mấy đứa biết tên tôi rồi thì bây giờ nói tên mình đi." Hồ Lập vừa lái xe vừa lơ đãng nói.

"Chung Thịnh."

"Ariel Clifford."

"Lôi Tranh."

Một người tiếp một người, tất cả bọn họ đều báo danh, nhưng đều chỉ nói tên mà không giới thiệu thêm gì khác.

Hồ Lập nghe xong phần giới thiệu cực kỳ ngắn gọn của họ, không khỏi mừng thầm. Giỏi, còn có lòng kiêu hãnh cơ đấy. Không tồi, biết kiêu hãnh mới tốt, đến lúc hắn dạy dỗ lại càng thích tay.

Hồ Lập nhếch môi cười, tâm trạng vui vẻ điều khiển xe huyền phù lướt đi rất nhanh. Loáng cái đã tới bến cảng thủ đô, sau khi kiểm tra, chiếc xe mang theo tám người bọn họ đi lên một con tàu vũ trụ cỡ lớn.

"Đội trưởng, chúng ta phải rời khỏi tinh cầu thủ đô sao?" Lâm Phỉ Nhi mở to mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

"Đương nhiên rồi." Hồ Lập ngả người ra ghế, hai chân bắt chéo gác lên lưng ghế phía trước, lười biếng đáp: "Tôi đã đồng ý với chú Phó sẽ huấn luyện các cô cậu cẩn thận, tất nhiên là phải đào tạo ra chút bản lĩnh. Chậc, tinh cầu thủ đô yên bình như thế, có gì vui đâu. Chung quy phải mang mấy đứa đi thấy máu, chuyến này mới không uổng phí nha."

"Thấy máu? Bọn em sẽ ra chiến trường sao?" Hai mắt Gerald sáng rực, vừa nhìn đã biết là phần tử bất trị chuyên gây rối.

Hồ Lập chẳng biết lôi từ đâu ra một cái mũ rách đội lên đầu, che đi đôi mắt, hờ hững nói: "Chiến trường? Đừng đùa, bây giờ mấy đứa mà ra chiến trường thì khác nào đi chịu chết. Cùng lắm tôi chỉ có thể mang mấy đứa đi 'thấy máu' mà thôi."

Nghe nói không được lên chiến trường, mắt Gerald ảm đạm đi nhiều, cả người trông buồn bã ỉu xìu.

Hồ Lập nhắm mắt lại mà như thấy được biểu hiện của Gerald, cười khẩy: "Tuy chỉ là dẫn đi thấy máu, nhưng nếu mấy đứa có bản lĩnh thì muốn lên sàn đấu cũng được, cứ đến đó xem kỹ rồi tính sau."

Đến đó?

Hai chữ này như có ma lực, gợi lên sự hứng thú của mọi người.

Trong số các học viên, ngoài Chung Thịnh và Ariel chơi 'gian lận' ra, tất cả đều là những cô cậu thanh niên mười tám tuổi đầy nhiệt huyết, tràn ngập khát khao vô hạn với chiến trường âu cũng là lẽ thường tình. Nhiệt huyết, kịch tính, gay cấn, đó chẳng phải cuộc sống mà học sinh trường quân đội hướng tới sao? Bọn Lâm Phỉ Nhi cũng không ngoại lệ.

Hồ Lập chỉ đơn giản dùng một câu đã thành công khơi gợi hứng thú của họ. Mọi người đều thảo luận sôi nổi, dường như rất mong chờ vào địa điểm sắp đến.

Hồ Lập khép hờ mắt ngồi trên ghế, nhìn các học viên hào hứng phấn khởi trò chuyện với nhau, nhoẻn miệng cười.

Hử?

Lướt nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Ariel và Chung Thịnh, trong mắt Hồ Lập hiện lên vẻ hứng thú.

Ha ha, sự điềm tĩnh không hợp tuổi chút nào.

Hồ Lập vươn tay kéo sụp mũ xuống, rất vô trách nhiệm lăn ra ngủ.

Dù sao học viên của trường Đệ Nhất cũng có kỷ luật tốt, gã chẳng lo đám nhóc này sẽ gây rắc rối cho mình.

Chung Thịnh nhìn đám Hạng Phi, Gerald đang hào hứng bàn luận về địa điểm sắp tới, thầm thở dài bất đắc dĩ.

Chưa qua máu lửa tôi luyện, họ chẳng thể hiểu nổi rốt cuộc chết chóc có nghĩa là gì. Có lẽ, với bọn họ, chiến tranh là công trạng, là tiền đồ, là vinh quang. Nhưng với người đã nếm trải sự tàn khốc của chiến tranh như Chung Thịnh nói, nó chỉ có một ý nghĩa duy nhất là chết chóc.

Lặng lẽ nhìn đội trưởng đang ngủ say, thực tình lòng anh rất rối bời vì nhà trường lựa chọn một phần tử nguy hiểm như vậy đến đảm nhiệm vị trí huấn luyện viên.

Trông bọn Lâm Phỉ Nhi thảo luận sôi nổi thế này thôi, đến khi tới nơi, gã đội trưởng họ Hồ này nhất định sẽ cho họ một "niềm vui bất ngờ" rất rất lớn.

Hành trình vô vị và nhàm chán cuối cùng kết thúc sau mười ngày.

Trên đường đi, họ còn đổi qua một con tàu vũ trụ cỡ vừa nữa. So với cái trước, con tàu này trông như được đào từ đống rác ra vậy, vỏ ngoài thì tồi tàn, đôi chỗ mơ hồ còn có dấu vết "chắp vá".

Nhìn thân tàu rách tả tơi, Gerald lắc đầu như là trống bỏi.

Đùa à, cái loại đồ cổ mấy trăm năm trước này bay được thật sao? Không phải vừa khởi hành là "giải thể" luôn chứ?

Cuối cùng, đội trưởng Hồ phải đạp cả lũ lên thuyền mới giải quyết xong vấn đề.

"Trời ơi! Bay suốt mười ngày trời, nghẹn chết tôi rồi!" Lâm Phỉ Nhi vừa xuống khỏi phi thuyền liền lớn tiếng kêu ca.

"Không ngờ con tàu rách này có thể chở chúng ta đến nơi thành công, đúng là kỳ tích." Gerald cảm kích ngưỡng mộ nhìn trời cao, cuối cùng cũng sống sót xuống khỏi con thuyền đó.

Tác giả:

Ừm … đến địa bàn mới rồi, rất nhanh thôi cảnh đội trưởng ra oai phủ đầu sẽ xuất hiện nha

Tình yêu của Chung Thịnh và Ariel cũng phải tiến triển nhanh lên thôi! Nắm tay đầy quyết tâm!

77. Chương 77

Editor: Nguyệt

Cái tàu rách này mỗi lần xuyên qua lỗ không gian là lại rung lắc như sắp rụng rời đến nơi, làm cậu sợ tái cả mặt, chỉ lo không có cơ hội nhìn thấy bầu trời lần nữa.

"Chậc chậc, được rồi, đi nhanh lên, lát nữa chiếc phi thuyền này còn có một chuyến hành trình khác." Hồ Lập tặc lưỡi, kéo một đám người lên xe huyền phù.

Nơi họ đến là một tinh cầu loại nhỏ rất hoang vu, thậm chí còn không có tên trên bản đồ các hành tinh. Đến tận bây giờ, Chung Thịnh vẫn luôn thắc mắc, không biết người điều khiển con tàu rách kia làm thế nào mà tìm được nơi này giữa không gian mờ mịt?

"Chung Thịnh, cậu nghĩ lát nữa chúng ta sẽ đi đâu?" Lâm Phỉ Nhi rất háo hức, từ lúc xuống phi thuyền đến giờ vẫn không kiềm chế được tâm trạng phấn khích của mình.

"Không biết." Chung Thịnh lắc đầu. Anh có vài phỏng đoán về điểm đến sắp tới, nhưng lại nghĩ không nói ra thì tốt hơn.

"Chậc chậc, chiến trường chân chính đó. Cậu bảo có khi nào đội trưởng Hồ dẫn chúng ta đi trải nghiệm thực tế một phen không?"

"Tôi nghĩ tốt nhất không nên kỳ vọng quá cao." – Ariel thản nhiên nói.

Trong đầu hắn ít nhiều gì cũng có vài phỏng đoán về nơi mà Hồ Lập muốn dẫn bọn họ đi. Hiện giờ Liên Bang đang trong thời kỳ hòa bình, tuy khu vực Vô Tự láng giềng là nơi không tặc hoành hành ngang ngược, nhưng còn lâu mới uy hiếp đến vùng xung quanh tinh cầu thủ đô. Căn cứ vào tốc độ của không hạm mà Hồ Lập dẫn họ lên, vị trí hiện tại của bọn họ tuyệt đối không thể thuộc khu vực Vô Tự. Như vậy, theo lời Hồ Lập nói, nơi anh ta muốn dẫn họ đến 'thấy máu' chỉ có thể là thành phố Blood.

Blood không phải một thành phố chân chính, mà thật ra là một con tàu vũ trụ cực lớn được cải trang thành một thành phố di động loại nhỏ. Tính chất và đặc trưng của nó cũng như cái tên nó vậy. Thành phố này

quả thật là điển hình của hỗn loạn cùng trụy lạc. Ở đây, chỉ cần tìm đúng người, cái gì cũng mua được, từ nhỏ như con chip điện tử đến lớn như tàu vũ trụ cỡ trung.

Sở dĩ một thành phố hỗn loạn như thế có thể thu hút nhiều người ghé thăm, ngoài chuyện muốn mua gì cũng có ra, còn vì đấu trường Đẫm Máu nổi tiếng nhất nơi đây. Đó là nơi giết chóc chân chính, có thể thỏa mãn dục vọng bạo lực từ tận trong sâu thẳm con người. Võ sĩ giác đấu có thể chọn võ thuật, vật lộn, hay dùng cơ giáp, nói chung kết quả cuối cùng đều là một bên ngã xuống mới thôi. Mỗi trận đấu chấm dứt là một sinh mạng mất đi. Thế nhưng, chính kiểu đấu tranh tàn khốc ấy lại có thể hấp dẫn những khán giả điên cuồng đến nơi đây.

Mặc dù đoán là thế, nhưng cả Chung Thịnh lẫn Ariel đều không có ý định nói ra. Đành chịu, với thân phận và tuổi tác hiện giờ của họ, dẫu thế nào cũng không thể tiếp xúc với những tin tức như thế. Nếu bọn họ nói ra miệng ba chữ "thành phố Blood", thì khó tránh khỏi bị Hồ Lập nghi ngờ.

Chung Thịnh ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn bọn Lâm Phỉ Nhi hào hứng thảo luận, không khỏi thầm cười khổ. Đời trước, anh từng đến đó một lần. Chuyến đi ấy cũng chẳng để lại ấn tượng tốt đẹp gì. Những trận đấu tàn khốc đẫm máu như thế người bình thường không thể tiếp nhận được. Gã huấn luyện viên họ Hồ này vừa đảm nhiệm vị trí đã dẫn họ đi xem mấy tiết mục "hạn chế độ tuổi" rồi, có phải hơi quá đáng không?

Dù Chung Thịnh nghĩ thế nào, Hồ Lập vẫn thoải mái dẫn đội "tân binh chim non" đến nơi được nhiều người gọi là Thiên Đường, cũng nhiều người gọi là Địa Ngục – thành phố Blood.

Đứng từ xa nhìn không hạm khổng lồ, Chung Thịnh thật sự rung động. Cho dù đời trước đã từng vào "Thành Trên" ở nơi đây, nhưng nhìn một con tàu vũ trụ siêu lớn thế này vẫn khiến người ta thật kích động.

"Đây, cho mấy đứa, mỗi người một cái, cầm đi. Lát nữa theo sát tôi, đừng có chạy lung tung, nếu không lúc nào cũng có thể mất mạng đấy." Hồ Lập ném mấy cái nhìn như hòn đá cho họ. Chung Thịnh cầm lấy, trông nó khá giống huy hiệu.

Cả đám ngoan ngoãn đeo huy hiệu lên ngực. Từ khi rời khỏi Đệ Nhất, bước lên tàu vũ trụ, đồng phục của họ đã bị Hồ Lập tịch thu cả rồi. Bây giờ họ đang mặc những bộ quần áo rất bình thường.

Nhìn Chung Thịnh và Ariel không nói câu nào đeo huy hiệu trước ngực, mấy người khác cũng làm theo.

Thấy mấy nhóc học viên ngoan ngoãn như vậy, Hồ Lập nhếch miệng cười. Chậc chậc, học sinh trường Đệ Nhất có khác, đúng là rất biết nghe lời.

Bầu không khí trong xe nhất thời trở nên nặng nề. Mọi người đều nghe rất rõ lời cảnh cáo của Hồ Lập lúc nãy. Khi biết con tàu vũ trụ cực lớn kia là điểm đến của bọn họ, mọi người đều thấy hào hứng phấn chấn. Nhưng lời Hồ Lập nói như một cậu nước lạnh tạt vào mặt, làm họ tức thì tỉnh táo lại.

"Đội trưởng, chỗ đó rất nguy hiểm sao?" Lâm Phỉ Nhi tròn mắt hỏi, trong ánh mắt có chút căng thẳng, nhưng phần nhiều vẫn là hào hứng.

"Chỉ cần mấy đứa không xen vào chuyện người khác thì chắc vẫn giữ được mạng." Hồ Lập lười biếng đáp.

Lâm Phỉ Nhi ngậm miệng không nói gì, nhưng lại âm thầm trao đổi cái nhìn sâu xa với những người khác.

Chung Thịnh càng lúc càng đau đầu. Vốn dĩ một huấn luyện viên không đáng tin đã khiến anh thấy áp lực rồi, giờ lại thêm một đám học viên không hiểu chuyện nữa. Từ lời Hồ Lập nói, anh có thể dễ dàng đoán ra nơi anh ta muốn dẫn họ đi, chắc chắn không phải Thành Trên nơi những người quyền quý thường lui tới, mà là Thành Dưới nơi tụ tập của đám phạm nhân, lưu manh và lính đánh thuê.

Trị an của Thành Dưới … À không, nói một cách chính xác thì ở Thành Dưới không tồn tại cái gọi là trị an. Nói đó giống như một con dã thú hung tàn, chỉ bất cẩn một chút cũng có thể chết ở ngóc ngách nào đó. Hồ Lập dẫn họ xuống đó thật sự không có vấn đề gì sao?

Càng nghĩ càng đau đầu, vẻ mặt Chung Thịnh nghiêm trọng đến mức Gerald cũng nhìn ra.

"Không sao đâu." Ariel vỗ nhẹ lên tay Chung Thịnh, truyền đạt sự an ủi của mình.

"Ừ." Chung Thịnh gật nhẹ, đồng thời hơi ngại ngùng rút tay lại. Chung quy cứ thấy gần đây tiếp xúc với Ariel ngày càng nhiều. Anh nhớ rõ đời trước Ariel rất ghét đụng chạm với người khác mà …

Thầm thở dài trong lòng. Bất kể thế nào, nếu Hồ Lập có thể dẫn họ đến đây thì chắc không có nguy hiểm gì quá lớn. Dù gì Hồ Lập cũng không thể mang họ đi vào chỗ chết được.

Chỉ là … Chung Thịnh cười khổ bất đắc dĩ. Xem ra mức độ không đáng tin của ông huấn luyện viên này còn hơn cả những gì anh nghĩ. Vốn dĩ anh cho rằng Hồ lập chỉ dẫn họ đến Thành Trên trải nghiệm một chút thôi, có vẻ anh nghĩ quá đơn giản rồi.

Dù đang khởi động xe, Hồ Lập vẫn chú ý đến mỗi một người ngồi trong xe.

Gã khá vừa lòng với phản ứng của đám học viên này. Tối thiểu bọn chúng không có ai để lộ biểu hiện sợ hãi. Thế nhưng, thằng nhóc tên Chung Thịnh kia, nhìn điệu bộ của nó hình như đã đoán được mình định dẫn chúng nó đi đâu.

"Sao vậy Chung Thịnh? Cậu biết nơi chúng ta sắp đến sao?" Hồ Lập lơ đãng hỏi.

Chung Thịnh lắc đầu: "Tôi chỉ có cảm giác nơi anh định dẫn chúng tôi đến nhất định không tầm thường."

Hồ Lập lặng lẽ quan sát biểu cảm của Chung Thịnh thông qua kính chiếu hậu, tiếc là không nhìn ra được gì từ bộ mặt poker đó.

Chậc chậc, mặt không biểu cảm cái gì chứ, thật đáng ghét. – Hồ Lập nghĩ thầm, đồng thời trong lòng đánh dấu hai chữ "đáng ghét" cho Chung Thịnh và Ariel.

Xe huyền phù nhanh chóng tiếp cận con tàu vũ trụ cực đại kia. Không biết Hồ Lập đưa cái gì, hai chiếc cơ giáp canh cửa dễ dàng thả họ đi vào.

Sau khi vào rồi, bọn họ đi theo hướng dẫn trong đường ống đến một cái thang máy cực lớn. Di chuyển lên trên được chừng vài phút, cửa mở ra, trước mắt họ là một đô thị phồn hoa tới mức người ta phải giật mình.

Ngoài Chung Thịnh và Ariel đã đoán trước, các học viên khác đều ngây ra trước khung cảnh đô thị phồn hoa. Ở đây, tất cả các tòa kiến trúc đều được kết hợp một cách tinh tế và hài hòa với kết cấu của tàu vũ trụ. Trên đỉnh là bầu trời màu xanh tối, sao giăng lấp lánh. Chắc ai cũng sẽ nghĩ đây là một thành phố vệ tinh.

Lâm Phỉ Nhi tròn mắt, hào hứng nhìn ngắm cảnh đêm rực rỡ đèn hoa. Là một cô gái, ừ, một cô gái nghẹn suốt ba tháng trời trong trường quân đội Đệ Nhất, đầu cô lúc này đã bị nhồi đầy ham muốn đi mua sắm dạo phố.

"A!"

Một tiếng hét thảm thiết vang lên kéo tuột họ khỏi khung cảnh xung quanh. Tất cả mọi người đều nhìn sang góc đường.

Một cô gái quần áo hở hang đang kêu thét sợ hãi, giãy giụa muốn vùng khỏi tay của ba người đàn ông cường tráng. Mà ba người kia thì dễ dàng lôi cô ta vào trong một con hẻm nhỏ hẹp.

Thấy tình cảnh đó, Lâm Phỉ Nhi cười lạnh, gần như không cần nghĩ ngợi đã muốn đi lên làm việc nghĩa.

Còn chưa kịp tiến lên, Hồ Lập đã chắn trước mặt.

"Cô muốn làm gì?" Gương mặt Hồ Lập lạnh lùng không biểu cảm, tựa như một khối băng.

"Đương nhiên là đi cứu cô ấy rồi." Lâm Phỉ Nhi cả giận gắt.

78. Chương 78

Editor: Nguyệt

"Cứu?" Hồ Lập cười khẩy, nhìn mấy học viên bên cạnh cũng mang vẻ mặt chính nghĩa quả cảm. "Mấy đứa cũng muốn đi cứu?"

“Đương nhiên!” Lôi Tranh vốn luôn hàm hậu lại nói đầu tiên.

“Chẳng lẽ huấn luyện viên muốn chúng tôi thấy chết không cứu?” Samantha vẻ mặt lạnh lùng, trong mắt tóe ra sự phẫn nộ đang cố gắng đè ép.

Gerald và Hạng Phi không nói gì nhưng biểu cảm gương mặt đã nói lên tất cả.

“Tránh ra, sắp không kịp rồi!” Lâm Phỉ Nhi thấy cô gái kia bị ba người đàn ông lôi tuột vào trong con hẻm rồi, lòng càng nôn nóng sốt ruột.

“Không được! Trước khi lên tàu tôi đã nói rồi, ở đây đừng có xen vào chuyện của người khác.” Hồ Lập vẫn không nhúc nhích, chắn trước mặt Lâm Phỉ Nhi.

“Sao anh có thể …” Máu nóng xộc lên đầu, Lâm Phỉ Nhi không quan tâm người trước mặt là huấn luyện viên, quyết đoán ra tay đánh, muốn ép anh ta lùi ra.

Tiếc là cô đã quá coi thường gã đội trưởng thoạt nhìn nghèo túng này. Hồ Lập chỉ dùng một chiêu đã đánh trúng vai cô, làm nửa người tê liệt, toàn thân nhũn ra ngã xuống đất.

Thấy Lâm Phỉ Nhi ra tay, mấy người khác cũng lao lên.

Đáng tiếc, đối mặt với Hồ Lập hơn hẳn bọn họ, ai cũng chỉ bị gã đánh một đòn đã ngã phịch ra đất.

“Hai đứa không ra tay sao?” Hồ Lập lạnh lùng hỏi Chung Thịnh và Ariel, ngữ điệu lãnh đạm nhưng trong mắt lại thoáng qua ý cười.

Đến lúc đó, mọi người mới nhận ra Chung Thịnh và Ariel mạnh nhất trong mắt họ lại chẳng hề động đậy, nếu không có lẽ họ đã không thua nhanh như thế.

“Chung Thịnh! Tôi nhìn lầm cậu rồi!” Lâm Phỉ Nhi trơ mắt nhìn cô gái khuất hẳn sau góc hẻm, tiếng kêu thét càng lúc càng nhỏ, rồi im bặt, lập tức đổ hết giận dữ trong lòng lên đầu Chung Thịnh.

Lôi Tranh với Samantha cũng trợn mắt nhìn anh.

Ngược lại, Hạng Phi vốn rất hiểu Chung Thịnh đã bình tĩnh trở lại, bắt đầu suy nghĩ về nguyên nhân Chung Thịnh làm vậy.

“Một đám ngu ngốc.” Đôi mắt lạnh lùng đảo qua một loạt người ngã ngồi dưới đất, Ariel hừ mũi, nói thẳng không nể nang gì.

Cả đám chán nản, ăn ý nhau trừng hắn.

“Chậc chậc, trong số mấy nhóc vẫn còn đứa thông minh nha.” Hồ Lập vỗ tay bộp bộp vài cái, rồi mới dùng ánh mắt thương cảm thấy mà ghét nhìn mấy người ngồi dưới đất.

“Thông minh cái gì! Rốt cuộc anh muốn nói gì?” Samantha tính tình nóng nảy, lên tiếng truy hỏi đầu tiên.

“Tôi lười chẳng buồn giải thích với đám ngu dốt mấy đứa. Ngay cả chuyện này cũng không hiểu thì chẳng biết mấy đứa vào được Đệ Nhất kiểu gì.” Hồ Lập lắc đầu, vẻ mặt ngán ngẩm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mọi người thấy gã không giống như đang làm bộ, bắt đầu suy ngẫm xem vừa rồi mình đã bỏ qua cái gì.

Nghĩ hồi lâu, Gerald lắc đầu, bỏ cuộc. Bởi vì cậu thật sự không hiểu rốt cuộc chuyện vừa rồi là thế nào.

“Được rồi, cái đám đầu gỗ mấy đứa có nghĩ nữa cũng không ra. Chung Thịnh, Ariel, hai đứa không ra tay chắc là biết rõ sự tình rồi nhỉ? Hoặc là hai đứa không biết, chỉ là tính cách quá lãnh đạm?” Hồ Lập trêu chọc.

Ariel trừng mắt lườm gã, không thèm để ý đến.

May mà Chung Thịnh ít nhiều gì vẫn nể mặt huấn luyện viên, mở miệng giải thích thay gã.

“Cô gái kia và ba người đàn ông đó là đồng bọn. Vừa rồi lúc chúng ta mới ra khỏi thang máy, tôi thấy họ nấp ở trong con hẻm ló đầu ra ngoài dò xét. Lúc phát hiện ra chúng ta, cô gái kia chạy vọt ra, rồi ba người đàn ông mới đi lên kéo cô ta về.”

"Nghe thấy chưa? Toàn một lũ ngu ngốc, mấy đứa mà đuổi theo thì việc tốt chưa làm đã bị bọn chúng lột hết những đồ có giá trị trên người rồi." Hồ Lập cười nhạo.

"Lần sau thì cố mà mở to mắt ra, đến chỗ nào trước tiên cũng phải quan sát xung quanh, đứng có đứng ngây ra đó mà ngắm cảnh. Ngắm phong cảnh thì được cái khỉ gì, phong cảnh không cứu được mạng mấy đứa đâu."

Mọi người đều trầm mặc. Bọn họ không nghi ngờ Chung Thịnh, dù gì cũng ở chung với nhau mười ngày, dẫu là Samantha hay Lôi Tranh thì đều hiểu biết phần nào tính cách Chung Thịnh. Người như anh chắc chắn sẽ không lừa họ những chuyện thế này.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn họ, Hồ Lập vỗ quần mấy cái cho có: "Đi nào. Đây chỉ là bài học đầu tiên cho mấy nhóc thôi. Sinh tồn ở đây không phải chuyện dễ dàng đâu."

Nói rồi gã ngồi xổm xuống xoa điểm cho mỗi người mấy cái, giảm bớt cảm giác tê liệt, sau đó lái xe chở họ đến đấu trường Đẫm Máu.

Kiến trúc của Thành Trên và Thành Dưới tuy có khác nhau về cách phân bố, nhưng xét tổng thể thì kết cấu đều giống nhau. Nhìn hướng Hồ Lập chở họ đi, vừa hay chính là tòa tháp cao nằm ngay giữa thành phố. Chung Thịnh thầm thở dài, không biết lát nữa bọn Hạng Phi có chịu nổi kích thích không.

"Này nhóc, than ngắn thở dài cái gì thế?" Hồ Lập tình cờ bắt gặp vẻ mặt ấy của Chung Thịnh, vươn tay kéo đến bên cạnh mình.

"Không có gì." Chung Thịnh linh hoạt thoát khỏi gọng kìm của gã, lỉnh ra xa.

Hồ Lập thấy thế mắt sáng rực lên, ánh mắt nhìn Chung Thịnh cũng khác trước.

Chung Thịnh không chịu nổi ánh nhìn chăm chú nghiền ngẫm của Hồ Lập, vội nói: "Đội trưởng, anh đừng nhìn tôi như thế. Tôi sợ đó."

"Tôi thấy cậu đâu có vẻ gì sợ sệt." Hồ Lập nói đầy ẩn ý.

"Đó là bởi vì có tôi bên cạnh." Ariel bước lên, vừa hay chen giữa Hồ Lập và Chung Thịnh.

Hồ Lập kinh ngạc nhìn Ariel, nhìn kiểu che chở với độc chiếm thế này, không giống quan hệ bạn học bình thường chút nào.

Lúc hắn đang suy đoán quan hệ giữa hai người rốt cuộc là cái gì, Chung Thịnh đã cảm thấy câu nói của Ariel có hơi kỳ lạ nên vội vàng giải thích: "Ariel là người tôi thề nguyện trung thành."

"À …" Hồ Lập dài giọng, nhìn Chung Thịnh rồi lại nhìn Ariel, cười khà khà nghe rất âm hiểm, sau đó không nói gì nữa.

Cái tiếng "À" của gã nghe như chấp nhận lời giải thích của Chung Thịnh, nhưng chẳng hiểu sao Chung Thịnh cứ có cảm giác có gì đó không đúng …

Chung Thình vừa thầm phỉ nhổ đội trưởng Firefox không đáng tin một phen, vừa quay đầu, tức thì gặp ngay ánh mắt bất mãn cực kỳ rõ ràng của Ariel.

"Ariel … cậu làm sao vậy?" Chung Thịnh bị nhìn chằm chằm như thế cả người đều thấy không thoải mái. Đời trước có bao giờ Ariel nhìn anh với ánh mắt khiển trách như vậy đâu, không lẽ anh đã làm sai chuyện gì sao?

"Ari …" Môi giật giật, Chung Thịnh muốn nói cái gì đó, nhưng bị nhìn như vậy làm anh không tài nào mở miệng ra được, cuối cùng chỉ đành mím môi, im lặng cúi đầu.

Không cần biết Ariel bất mãn cái gì, nguyên nhân chắc chắn là do mình. Nếu còn chưa nhận ra mình sai ở đâu, vậy thì cách duy nhất là mặc cho Ariel muốn xử phạt thế nào cũng được.

Ariel thấy Chung Thịnh trầm mặc, đôi mắt sâu thăm thẳm chỉ lướt qua một cái, rồi đi theo Hồ Lập.

Ariel đang giận, cực kỳ giận, vừa rồi Chung Thịnh chẳng nói gì làm hắn thấy bức bối không tả nổi. Đúng là Chung Thịnh đã tuyên thệ trung thành với hắn, nhưng tình huống vừa rồi đáng lẽ ra Chung Thịnh phải nhớ rõ thân phận người yêu của hắn hơn mới đúng, chứ không phải người tuyên thệ trung thành.

Đừng tưởng hắn chưa từng yêu thì không biết gì. Hành động vừa rồi của hắn rõ ràng là đang bảo vệ người yêu, không phải phó quan. Thế nhưng, cậu phó quan cứng nhắc này lại nói 'người mà tôi thề nguyện trung thành'. Vẻ mặt sa sầm âm thầm liếc nhìn Chung Thịnh, Ariel nhíu mày. Hắn cảm thấy phương pháp "Tình yêu hàm súc" mà mẹ đề nghị không có hiệu quả với Chung Thịnh. Có nên thử cách khác không?

Dẫn một đám học viên hiếu kỳ vào đấu trường, Hồ Lập uể oải nhíu mày. Đã nói rồi mà, trông trẻ đúng là chuyện đáng ghét nhất trần đời. Nhìn đi, bọn nhóc này lại quên lời gã nói rồi, chẳng chịu quan sát xung quanh gì cả. Chậc, thật không hiểu chúng nó mà lên chiến trường bây giờ thì được mấy đứa sống sót trở về. Ừ, chỉ có Chung Thịnh và thằng nhóc họ Clifford kia là tương đối xuất sắc.

"Được rồi, đừng nhìn nữa. Hôm nay chúng ta ở đây, ngày mai cam đoan sẽ cho mấy đứa ngắm đủ." Hồ Lập đến quầy tiếp tân ở sảnh tầng một đặt phòng, mình gã một phòng, những đứa khác hai người một phòng, còn một đứa dư ra … Hết cách, cậu bạn Lôi Tranh thành thực đáng thương bị nhét vào phòng của Hạng Phi và Gerald.

"Không còn sớm nữa, mấy đứa về phòng nghỉ ngơi đi, không được chạy lung tung. Đừng bảo tôi chưa cảnh cáo, ở đây mà đi lung tung là dễ toi mạng lắm đó." Hồ Lập giơ quang não lên xem. "Không có chuyện gì thì đừng đến làm phiền tôi."

Nói xong, gã vỗ mông lên thẳng phòng mình, mặc kệ đám học viên còn đang hào hứng hiếu kỳ đứng đó.

Những người khác quay đầu nhìn nhau, đều ngoãn ngoãn về phòng. Trông bọn họ tò mò về chỗ này thế thôi, nhưng đều biết lời cảnh cáo của Hồ Lập không phải lời nói suông. Họ mới đến đây được vài tiếng đồng hồ, chưa quen thuộc hoàn cảnh xung quanh, tốt nhất là nên an phận.

Không biết xuất phát từ nguyên do gì, Hồ Lập phân cho Chung Thịnh và Ariel căn phòng chỉ có duy nhất một chiếc giường đôi cực lớn.

Tác giả:

Nhìn ra xa … Hồ Lập thật sự quá âm hiểm đúng không, phòng chỉ có một chiếc giường lớn, đây chính là môi trường thuận lợi cho gian tình nảy sinh nha!!!!

Chung Thịnh, nhớ bảo vệ cái mông của cậu đó!!!

79. Chương 79

Editor: Nguyệt

Lúc nhìn đến cái giường cực lớn hình trái tim trải ga màu phấn hồng, mặt Chung Thịnh đỏ bừng.

Chết tiệt, đây rõ ràng là phòng dành cho vợ chồng mới cưới.

Anh muốn đi tìm Hồ Lập, nhưng Ariel lại bảo Hồ Lập vừa nói đừng làm phiền anh ta, cậu lấy lý do đổi phòng đi tìm anh ta chỉ phí thì giờ thôi.

Chung Thịnh á khẩu không nói được gì. Nhưng bảo anh ở cùng Ariel trong cái phòng 'trăng mật' này thật sự là khảo nghiệm định lực của anh mà.

"Tôi … tôi đi đổi phòng với bọn Hạng Phi." Nghẹn cả nửa ngày, Chung Thịnh mới lắp bắp nói thế, vừa dứt lời liền vội vàng lao ra khỏi phòng, không đợi Ariel phản ứng.

Đôi đồng tử lại tối đi mấy phần, Ariel cảm giác như có một ngọn lửa thiêu đốt trong người, muốn giải tỏa mà không giải tỏa được.

Đáng tiếc, Chung Thịnh đã đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Hồ Lập. Không chỉ phòng họ, của Hạng Phi và của Lâm Phỉ Nhi đều là phòng đôi. Nhìn gian phòng cùng phong cách 'vợ chồng son', bày trí vô cùng mờ ám, Chung Thịnh chỉ biết trầm mặc.

"Về rồi?"

Lúc Chung Thịnh mở cửa, Ariel mặc áo sơ mi đang nằm dựa lên đầu giường.

"Ừ." Chung Thịnh gật đầu, nhìn Ariel nằm thoải mái trên cái giường lớn màu phấn hồng, chung quy cứ cảm thấy không hợp.

Ngài Ariel chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng manh và quần dài, tóc xõa trên vai. Có lẽ vì đang ở trong phòng nên Ariel thả lỏng hơn rất nhiều, nút áo trên cùng không cài, để lộ mảng da trắng nõn nhẵn nhụi.

Chung Thịnh bất giác nuốt nước miếng. Tuy nói thế này có hơi mạo phạm ngài Ariel, nhưng trưởng quan nằm dựa trên giường như thế trông rất quyến rũ …

"Đứng ngây ra đó làm gì thế?" Chung Thịnh mãi không bước vào làm Ariel thấy nghi hoặc, ngẩng đầu lên lại thấy Chung Thịnh ngây ra nhìn mình, trong mắt loáng qua những … cảm xúc khác thường.

"À, xin lỗi." Chung Thịnh đỏ cả tai, lòng thầm mắng mình. Chết tiệt, sao mình có thể dùng cái từ "quyến rũ" hạ lưu đó để hình dung vẻ đẹp cao quý hoàn mỹ của ngài Ariel chứ.

Ariel nhíu mày, ánh mắt vừa rồi của Chung Thịnh … nói sao nhỉ, có cảm giác hơi khác thường, hắn thấy quen thuộc như đã từng nhìn được ở ai đó, nhưng không phải là Chung Thịnh.

Cẩn thận nhớ lại, Ariel chợt nhận ra, mỗi lần mẹ có ý đồ gì đó với bố, trong mắt đều hiện lên những cảm xúc như thế.

Nói vậy tức là … Chung Thịnh có dục vọng với mình?

Ariel mắt sáng rực, nhoẻn miệng cười. Lúc trước dùng chiến lược 'tình yêu hàm súc' đã thất bại thảm hại, hắn thậm chí nghi ngờ phải chăng Chung Thịnh không yêu mình. Nay xem ra cậu chỉ hơi chậm hiểu, lại che giấu khá tốt thôi, mình nghĩ oan cho cậu ấy rồi.

Đóng quang não lại, Ariel đứng dậy, tiện tay ném cho Chung Thịnh một cái khăn, rồi ngồi xuống giường.

Chung Thịnh nhận lấy khăn lập tức hiểu ý bước lên lau tóc cho Ariel. Công việc này từ khoảng nửa tháng hay một tháng trước đã được giao vào tay Chung Thịnh. Hình như có lần Ariel thấy anh lau tóc cho Hạng Phi, nên sau đó anh gánh luôn việc lau tóc cho Ariel.

Nhưng mà … Chung Thịnh thấy lạ, trong ký túc xá trường quân đội không có đồ đạc dư thừa thì cũng thôi đi, chẳng lẽ khách sạn lại không có máy sấy tóc?

Chung Thịnh đương nhiên sẽ không nói ra điều mình thắc mắc, cho nên anh vẫn im lặng làm việc.

Chuyện khiến anh thấy phiền lòng là từ góc độ của anh có thể nhìn rõ cả mảng da lớn qua cổ áo của ngài Ariel, lúc lau tóc thỉnh thoảng tay lại chạm vào cổ Ariel, cảm giác trơn láng mịn màng làm anh không kìm lòng được tưởng tượng đến khi được vuốt lên làn da nhẵn nhụi đó xúc cảm sẽ tốt đến thế nào. Thế là việc lau tóc không chỉ còn là một chuyện đơn thuần nữa. Hơi thở của Chung Thịnh càng lúc càng dồn dập. Trong vô thức, số lần tay anh 'vô tình' chạm vào Ariel cũng càng lúc càng nhiều.

"Xong rồi, tôi đi tắm đây."

Vội vàng bỏ lại một câu, Chung Thịnh vọt ngay vào phòng tắm. Biết là bỏ lại ngài Ariel như thế rất vô lễ, nhưng anh sợ rằng cứ tiếp tục như thế có khi mình sẽ làm ra chuyện gì đó càng vô lễ hơn.

Lấy cái khăn khô trên đầu xuống, Ariel không giấu được ý cười bên môi. Dù chỉ là những cử chỉ rất bình thường, nhưng trong hoàn cảnh đặc thù thế này lại mang đến hiệu quả khác thường.

Quả nhiên, với một Chung Thịnh chậm hiểu thì 'hàm súc' chỉ là mấy thứ vớ vẩn. Nếu biết sớm, có khi hắn đã ra lệnh cho cậu, có khi ôm được cậu lên giường từ lâu rồi cũng nên.

Hửm?

Nghĩ thông suốt chuyện này, Ariel bắt đầu suy tính, nếu mình trực tiếp ra lệnh cho Chung Thịnh cởi quần áo thì khả năng cậu phục tùng mệnh lệnh là bao nhiêu? Tính toán trong lòng một hồi, Ariel không thể không thừa nhận, nếu hắn làm vậy thì xác suất Chung Thịnh tuân theo là rất cao.

Nghĩ đến đó, Ariel lại đen mặt. Nói thế chẳng lẽ đủ loại hành động biểu lộ 'kín đáo' của hắn đều vô ích cả sao?

Ariel hơi giận, nhấn số liên lạc với mẹ.

"Ồ? Con yêu, dạo này con sống có tốt không?" Phu nhân tóc vàng xinh đẹp vừa xuất hiện đã mang gương mặt tươi cười rạng rỡ.

"Cảm ơn mẹ, con vẫn ổn."

"Sao rồi, sao rồi, con theo đuổi được cô bé đó chưa?" – Phu nhân tóc vàng hào hứng hỏi.

Sắc mặt Ariel bất giác trầm xuống.

Phu nhân tóc vàng thấy thế, lập tức thầm kêu không ổn. Con trai yêu quý của bà tính tình thế nào bà hiểu nhất, bảo nó đi chỉ huy chiến dịch, thậm chí ra chiến trường chém giết cũng không thành vấn đề, nhưng bảo nó dùng lời ngon tiếng ngọt đi dỗ dành con gái thì khó lắm. Cái mặt lạnh như băng đó được di truyền từ bố nó rồi, năm đó bà tốn bao nhiêu công sức mới theo đuổi được tướng quân Clifford, giờ nhớ lại vẫn thấy ngày xưa mình thật dũng cảm. Còn Ariel di truyền cả tính cách lẫn bộ mặt than đó, có thể chủ động thích ai đó bà đã cảm ơn trời đất lắm rồi. Nhưng lỡ như cái mặt băng đó dọa người ta chạy mất thì sao, bà rất lo Ariel sẽ bị đả kích nặng nề, đến nỗi không gượng dậy nổi.

Tính tình hai cha con giống nhau như đúc, chỉ cần có thể vén mở vỏ ngoài lạnh lùng sẽ thấy một trái tim nóng bỏng như ngọn lửa rực cháy, đủ để thiêu đốt người ta. Nếu không phải lúc trước bà đã sớm nhìn thấu bản chất của tướng quân Clifford, chắc cũng bị dọa chạy mất rồi.

"Con yêu, đừng lo lắng qua. Con gái hay ngượng ngùng mà, có lẽ lần này cô bé từ chối con chỉ là vì xấu hổ thôi."

Mặt Ariel lập tức đen toàn phần. "Ai bảo mẹ là con bị từ chối?"

"Hả?" – Phu nhân tóc vàng kinh ngạc che miệng – "Chẳng lẽ cô bé đồng ý rồi?"

Ariel nhìn mẹ mình không biết nói gì. Chẳng lẽ mẹ vẫn nghĩ mình sẽ bị từ chối?

"À không phải." Phu Nhân tóc vàng như nhận ra mình nói sai, vội vàng giải thích: "Ý mẹ là nếu không phải bị từ chối thì sao trông mặt con lại mất tự nhiên như thế?"

Ariel giật giật môi. Mẹ à, rốt cuộc mẹ thấy con mất tự nhiên chỗ nào, rõ ràng con vẫn duy trì mặt than mà.

"Chậc chậc, con yêu à, mẹ nuôi con từ tấm bé đến khi trưởng thành, người khác không nhìn ra vẻ mặt của con thì thôi, chẳng lẽ mẹ lại không biết?" Phu nhân tóc vàng đắc ý.

Ariel thầm bĩu môi, nghĩ bụng: Ngoài mẹ ra còn một người nữa có thể nhìn ra tâm trạng của con bất kỳ lúc nào đó.

"Hừ hừ, con xem, mẹ biết chắc bây giờ con đang nghĩ thầm mẹ nói sai rồi, đúng chứ?"

Ariel: "…"

"Được rồi, con nói nhanh lên, gọi cho mẹ chắc là có nguyên nhân gì đó đúng không. Nếu con tỏ tình thành công rồi thì hôm nào dẫn cô bé đó về cho bố mẹ gặp đi."

"Mẹ … con chưa nói đó là con gái." Ariel ngán ngẩm.

"A!" – Phu nhân tóc vàng trợn tròn mắt – "Ý con là …"

"Vâng, người con thích là … phó quan của con."

"Phì … Lại còn phó quan, bây giờ con còn chẳng có quân hàm mà đã trang bị phó quan rồi?" Phu nhân tóc vàng che miệng cười khúc khích.

Ariel thở dài: "Được rồi, thật ra đó là bạn học của con, nhưng cậu ấy đã tuyên thệ trung thành với con."

"Bạn học của con? Tuyên thệ trung thành?" Phu nhân tóc vàng thật sự kinh ngạc. Bà rất hiểu con mình, ngoài mặt không tỏ vẻ gì chứ thật ra lại khá cao ngạo. Từ bé đến giờ, số người được nó gọi là bạn không nhiều, mà những người đó ai ai cũng tài giỏi cả. Bây giờ người nó thích lại là bạn học, còn là phó quan được nó công nhận, vậy chắc xuất sắc lắm. Hơn nữa, người có biểu hiện xuất sắc trong trường Đệ Nhất hiển nhiên sẽ được nhiều gia tộc lớn mời chào. Người như thế lại tuyên thệ trung thành với con mình, thật là khó tin.

"Vâng." Ariel thản nhiên đáp. Hắn hiểu lý do mẫu thân tỏ ra kinh ngạc. Chung Thịnh có thực lực thế, lại đưa ra lựa chọn như vậy, ngoài mình ra chắc mọi người đều kinh ngạc cả.

Tác giả:

→.→ Mọi người có nhận ra người nào đó đang gặp nguy hiểm không!!!!

Có muốn đoán thử tình tiết chương sau không?

Ngàn lần đừng nghĩ 'sâu xa' nha Ô hô hô hô … cười *** đãng

P/S: Nhân viên tư vấn tình yêu ngoài cuộc tốt nhất – Phu nhân tướng quân Clifford!!

80. Chương 80

Editor: Nguyệt

Có điều, nghĩ thì nghĩ thế, khi thấy người ta tỏ ra kinh ngạc hắn vẫn hơi khó chịu. Chẳng lẽ bọn họ không biết, dù là đời trước hay đời này, Chung Thịnh đều không có lựa chọn nào khác ngoài hắn? Họ có ghen tỵ thế nào Chung Thịnh cũng không chọn họ. Phải biết là đời trước Chung Thịnh còn vì hắn mà tình nguyện tìm đến cái chết. Tình cảm sâu đậm như thế sao họ có thể hiểu được.

"Được rồi, được rồi, con thích thì là nam hay nữ không quan trọng. Nhưng nếu các con đã yêu nhau rồi, tốt xấu gì cũng phải dẫn về ra mắt mẹ với bố con chứ." Phu nhân tóc vàng thở dài bất đắc dĩ. Chậc, con trai lại ngẩn người rồi, đừng tưởng trưng cái mặt không biểu cảm đó ra là bà không biết.

"Vâng, lần sau có dịp con sẽ dẫn cậu ấy về."

Vừa dứt lời, Ariel định ngắt liên lạc, nhưng chưa kịp nhấn nút, phu nhân tóc vàng đột nhiên lên tiếng: "Khoan đã khoan đã! Con trai, hai con đến bước nào rồi?"

Nghe hỏi vậy, mặt Ariel lại đen hơn vài phần. Mẹ thật là, hỏi gì không hỏi cứ cố tình hỏi chuyện này.

Thấy vẻ mặt con trai không ổn, phu nhân xinh đẹp cẩn trọng hỏi thử: "Hôn?"

Mặt Ariel càng đen hơn.

"Ôm?"

Ariel: "…"

"Không phải chứ con trai, chẳng lẽ con mới chỉ nắm tay thôi?" Phu nhân tóc vàng xinh đẹp sửng sốt.

Ariel: "… Tạm biệt mẹ."

"Ấy ấy, con à, phải ra tay nhanh lên, nhớ năm đó mẹ với bố con …"

Không đợi phu nhân tóc vàng nói xong, Ariel đầu đầy hắc tuyến ngắt liên lạc. Mình đã buồn bực lắm rồi, mẹ lại còn đổ thêm dầu vào lửa nữa. Không phải chỉ là khoe khoang ngày xưa mẹ trèo lên giường bố dũng cảm thế nào thôi sao, đã nói đi nói lại bao nhiêu lần, rốt cuộc chuyện này có gì đáng để mẹ tự hào?!!

Nghe tiếng nước trong phòng tắm, Ariel lại thấy lòng sung sướng. Nghĩ một lúc, hắn tìm một vài "tư liệu" trên mạng, mở trên quang não.

Lúc vọt vào phòng tắm, Chung Thịnh chật vật không chịu nổi. Biết rõ tình cảm mình dành cho Ariel là sai trái, nhưng tiếp xúc gần gũi như vậy khiến anh không kiềm chế được nỗi lòng sung sướng. Đầu ngón tay như vẫn còn lưu lại cảm giác mềm nhẵn trơn mịn. Trong lòng anh, Ariel giống như một thiên thần, vậy mà vừa rồi lại bị chính anh vấy bẩn.

Tùy tay mở vòi sen, nước xối lên người làm quần áo anh ướt nhẹp. Đứng dựa vào tường, mặc cho những giọt nước ấm áp rơi trên người mình, Chung Thịnh tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Ngay lúc này, lại một lần nữa anh cảm nhận được tình yêu vô vọng khiến mình ngạt thở. Không thể nói! Tuyệt đối không thể nói! Dù có khổ sở thế nào, tuyệt vọng ra sao, cũng quyết không được nói thành lời. Nếu giấu kín được bí mật này, có lẽ mình còn có thể ở bên làm bạn cho đến khi Ariel không cần nữa. Nhưng một khi nói ra, thì cái chờ đợi mình chắc chỉ là ánh mắt khinh ghét của Ariel.

Anh biết Ariel là dị tính luyến ái. Khi ngài chọn Elenna làm vị hôn thê, chuyện này đã được chứng minh rồi. Nếu biết anh thích mình, thậm chí là yêu, Ariel nhất định sẽ đuổi anh đi thật xa.

Chung Thịnh không thể chấp nhận chuyện đó. Anh muốn vả cho mình hai cái để đầu óc tỉnh táo lại, nhưng rồi lại sợ Ariel nhìn thấy dấu tay, cuối cùng đành dội nước lạnh lên người cho nguôi đi nỗi lòng kích động.

Khi bình tĩnh lại rồi, Chung Thịnh lau người xong mới nhận ra mình vọt vào phòng tắm nhanh quá, quên lấy quần áo để thay, còn bộ mặc lúc trước thì đã ướt sũng, không mặc lại được nữa. Do dự nửa ngày, anh đành quấn khăn tắm quanh hông, bước ra ngoài.

Nhưng rồi, chưa đi được mấy bước, anh bỗng đờ người ra.

"A … chậm … chậm thôi …"

"Ừm … Cưng à, em chặt quá đi."

"Ư … không được … người ta không chịu nổi nữa …"

"Không chịu nổi à … trông cưng phấn khích lắm mà, xem này, bên trên còn rỉ nước nữa đó."

"A … a … thật sự … ưm … sắp … sắp bắn rồi …"

Chung Thịnh ngẩn người đứng ở cửa phòng tắm, nửa ngày trời vẫn không lấy lại được tinh thần. Anh nghĩ chắc chắn là mình đang mơ. Ngài Ariel mặt không đổi sắc nằm trên giường xem phim *** nam nam, đây nhất định là ảo giác.

"Mình đang nằm mơ … chắc chắn là mình đang mơ." Chung Thịnh vẻ mặt đờ đẫn tự lẩm bẩm.

Ngài Ariel cao quý văn nhã, khí chất bất phàm sao có thể có liên quan gì đến mấy bộ phim đồi trụy trên mạng được?

Rõ ràng chuyện này chỉ có tên Gerald kia mới làm!!

Mình nhất định là đang mơ!!!

Sau một tiếng hô kịch liệt, bộ phim kia kết thúc. Ariel đóng quang não, nhướn mày nhìn Chung Thịnh đứng ngẩn người ở cửa.

"Đứng đó làm gì thế?"

"À …" Chung Thịnh lắc mạnh đầu. Ngài Ariel vẫn nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhưng căn phòng rất yên tĩnh, không hề có tiếng rên rỉ nào cả.

Quả nhiên, vừa rồi tất cả chỉ là ảo giác của mình thôi. – Chung Thịnh thầm nghĩ.

Ariel nhoẻn cười, thoải mái thưởng thức bức tranh "mãnh nam mới tắm" sinh động trước mắt. Cho dù xét từ góc độ nào, Chung Thịnh cũng không được xem là "đẹp", nhưng khí chất lạnh lùng phối với thân hình cường tráng ấy lại thể hiện trọn vẹn sự quyến rũ của phái mạnh. Gương mặt ngày thường luôn nghiêm túc nay hơi có vẻ ngơ ngác vì chuyện vừa rồi. Nước nhỏ từ tóc mai xuống chóp mũi. Thân hình màu lúa mạch

để trần còn vương vài giọt nước chưa lau hết, trượt từ vùng ngực dày rộng xuống phần bụng săn chắc, rồi khuất sau cái khăn tắm màu trắng. Thật khiến người ta mơ màng.

Đôi đồng tử màu lam bạc càng trở nên sâu thẳm. Lúc này, Chung Thịnh trong mắt hắn thật sự là một món ngon cực kỳ hấp dẫn, làm hắn thèm muốn đến khó dằn nổi. Nhưng, để tránh dọa đến cậu phó quan thân ái của mình, hắn đành nhịn ham muốn vác cậu lên giường.

Chuông cảnh báo trong đầu réo liên hồi. Tóc gáy dựng đứng cả lên. Chung Thịnh không hiểu từ đâu mà mình cảm nhận được mối nguy hiểm đang đến gần. Bởi vì trong phòng bây giờ chỉ có anh và Ariel, mà có thế nào anh cũng không tin mối nguy này đến từ Ariel.

[Cậu bị ăn cũng đáng lắm.]

"Lại đây." Giọng Ariel hơi khàn, nghe vào tai có cảm giác là lạ, lại mê người.

Chung Thịnh thấy có gì đó bất thường, ánh mắt ngài Ariel nhìn anh lúc này khiến anh có cảm giác đang bị một con sói nhìn chằm chằm. Dù rất muốn mặc ngay quần áo vào, nhưng theo bản năng, anh vẫn chấp hành mệnh lệnh của ngài Ariel trước.

"Ariel, có chuyện gì vậy?" Chung Thịnh đứng bên giường, nhìn Ariel nửa nằm nửa ngồi, da đầu tê rần.

Ariel bình tĩnh nhìn anh, rồi sau đó ngoắc tay.

Chung Thịnh thật sự rất muốn chạy trốn, ý nghĩ này mạnh đến nỗi anh bỏ qua cả động tác của Ariel, lùi lại đằng sau nửa bước.

Ariel sầm mặt. Chung Thịnh lập tức tiến lên theo phản xạ, cúi người xuống.

Bấy giờ Ariel mới mỉm cười, vòng tay qua ôm lấy gáy Chung Thịnh, kéo xuống.

Lúc bờ môi chạm vào nhau, đầu óc Chung Thịnh liền rơi vào trạng thái hư vô mờ mịt.

Đôi môi mím lại bị tách ra, cái lưỡi nóng bỏng linh hoạt luồn vào. Mỗi một nơi trong khoang miệng đều được nó dịu dàng liếm láp, lưỡi mình cũng bị dụ dỗ, quấn riết vào nhau, mùi hương bạc hà nhàn nhạt vấn vít nơi đầu môi.

Chụt – Hai đôi môi tách ta.

Ariel thỏa mãn mở mắt, lại thấy Chung Thịnh vẫn đờ ra như người mất hồn.

Ariel nhíu mày, không ngờ nụ hôn của mình lại có ma lực mạnh đến thế. Nhưng khi thấy nụ hôn đã kết thúc hồi lâu rồi mà hồn vía Chung Thịnh vẫn chẳng biết phiêu du chốn nào, mặt hắn liền đen sì. Hắn thấy đêm nay khó mà làm Chung Thịnh bình thường lại được, rơi vào đường cùng, đành phải ra lệnh cho Chung Thịnh đi ngủ.

May sao Chung Thịnh hồn vía lên mây vẫn có bản năng tuân theo mệnh lệnh của Ariel, lập tức ngoan ngoãn trèo lên giường, giở chăn ra đắp, ngủ.

Nhìn Chung Thịnh ngủ ngon lành, Ariel tức mà không có chỗ giải tỏa, cuối cùng đành phải sờ soạng Chung Thịnh một phen cho hả, còn để lại vết cắn trên cổ, thế mới thỏa lòng ôm người ta đi ngủ.

Ngày hôm sau khi Chung Thịnh tỉnh lại, anh không dám mở mắt. Giấc mơ đêm qua thật là kỳ lạ. Mình lại mơ thấy Ariel xem GV, còn hôn mình, chuyện hoang đường như thế dù chỉ là mơ thôi cũng đã sỉ nhục ngài Ariel rồi. Anh thật sự không dám đối mặt với Ariel.

Nhắm mắt nghe ngóng nửa ngày, trong phòng không có động tĩnh gì. Từ từ mở mắt ra, trên chiếc giường lớn hình trái tim chỉ còn một mình anh.

Vỗ ngực thở phào một hơi, may quá, may quá, tuyệt đối không thể để Ariel biết đến giấc mơ đó, không thì mình chẳng còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

Nhưng … rốt cuộc đêm qua mình đi ngủ lúc nào? Sao lại chẳng có chút ấn tượng gì?

81. Chương 81

Editor: Nguyệt

"Tỉnh rồi?" Cửa mở ra, Ariel bước vào.

"À … ừ." Sau giấc mơ kỳ lạ đó, Chung Thịnh nhìn thấy Ariel lại hơi xấu hổ. Anh vội vàng nhảy xuống giường, nhưng rồi lập tức ngồi trở lại, còn kéo chăn bọc lấy người.

Chết tiệt, sao mình lại ngủ trần?

"Xin lỗi …" Mặt đỏ bừng, Chung Thịnh cúi gằm đầu xuống, sắp chạm cả ngực.

Trong mắt Ariel lướt qua ý cười, "Không sao.", lòng thì bỏ thêm một câu: Rất đẹp.

Chung Thịnh do dự nửa ngày, cuối cùng đành mở miệng: "Ừm … Ariel, cậu có thể lấy hộ tôi cái quần lót không?"

Thật kỳ lạ, trước kia anh cũng từng để trần trước mặt Ariel rồi, nhưng không hiểu sao hôm nay lại không muốn thế, tối thiểu phải mặc một cái quần lót mới được.

Ariel nhướn mày, lấy một cái quần màu lục từ trong ba lô ra đưa cho anh, rồi rất tự giác xoay người, lên mạng xem tin tức.

Loạt soạt thay quần trong chăn một hồi, Chung Thịnh mới lò dò bước ra khỏi chăn. Thấy Ariel không quay đầu lại, anh mới vội vàng lấy một bộ quần áo ra mặc lên người. Đến khi cài xong nút áo cuối cùng, anh mới thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc có cảm giác an toàn. [Ồ?…]

"Tối qua cậu ngủ rất say." – Ariel lơ đãng nói.

Chung Thịnh ngẩn người: "Xin lôi, tôi ngáy sao?"

"Không, cậu ngủ rất trầm, cũng rất ngoan." Ariel nói mà như có điều ám chỉ.

Chung Thịnh nhìn hắn với vẻ khó hiểu, không đọc được thâm ý trong lời nói của hắn.

Thấy Chung Thịnh không hiểu, Ariel cũng không vội. Sau chuyện ngày hôm qua, hắn cảm thấy may mắn vì đã không trực tiếp ra lệnh cho anh cởi quần áo nằm lên giường. Nếu không, căn cứ vào phản ứng ngày hôm qua, có khi mình vừa ra lệnh Chung Thịnh liền ngất luôn.

Xem ra vẫn phải từ từ …

Ariel nghĩ mà thấy rầu. Cái chuyện đó, một khi ý thức được rồi, dục vọng trong lòng sẽ rạo rực như lửa cháy. Ngày nào cũng ở bên người mình yêu, vậy mà không thể làm gì, cảm giác đó thật sự rất khổ sở. Ariel còn giữ thân xử nam là vì không thích lạm giao, nhưng năng lực về phương diện đó vẫn rất bình thường. Có mục tiêu rồi còn cưỡng chế cấm dục đúng là vô nhân đạo.

"Vừa rồi Hồ Lập gửi tin, bảo chúng ta 9 giờ xuống sảnh tầng một tập trung."

"Ừ. Cậu ăn sáng chưa?"

"Rồi. Khách sạn có phục vụ bữa sáng, phần của cậu tôi đặt bên kia kìa."

"Cảm ơn."

Lặng lẽ giải quyết xong bữa sáng, Chung Thịnh xoa hai bên thái dương, có cảm giác thái độ của Ariel hơi lạ. Mà rốt cuộc đêm qua mình đi ngủ thế nào?

Ariel vừa xem mấy trang web không lành mạnh, vừa âm thầm quan sát vẻ mặt mù mờ của Chung Thịnh. Không hiểu sao, hắn bỗng cảm thấy tâm trạng lúc này rất tốt. Đôi môi nhếch lên để lộ ý cười, Ariel càng nghiêm túc nghiên cứu tài liệu tìm được trên mạng: Phải bôi trơn thế nào để người yêu đồng tính của bạn không phải chịu đau đớn.

"Tôi no rồi. Chúng ta xuống tập trung đi." Máy móc nuốt hết bữa sáng, Chung Thịnh nhìn Ariel vừa cười vừa tra tư liệu, chợt thấy lòng mình rối bời.

"Được." Mắt Ariel vẫn đảo qua đảo lại giữa quang não và Chung Thịnh, mãi đến khi Chung Thịnh bị nhìn đến sởn cả da gà mới đóng quang não, chậm rãi đứng lên.

Giữa hai người tồn tại một bầu không khí khác thường khiến những người khác cùng xuống tập hợp vô thức đứng cách họ một khoảng.

"Hai người họ làm sao vậy?" Samantha với Lâm Phỉ Nhi đứng xa nhất, nhỏ giọng thì thầm với nhau.

Lâm Phỉ Nhi cười mà như không cười liếc nhìn Ariel: "Dục cầu bất mãn."

"Phụt …"

Samantha trợn tròn mắt. Lôi Tranh đứng cạnh nghe lén thì phun cả ngụm nước ra ngoài.

"Xin lỗi đội trưởng, em không cố ý …" Lôi Tranh vẻ mặt áy náy, nhìn Hồ Lập bị mình phụt nước 'tẩy rửa' một phen, khóc không ra nước mắt.

Hồ Lập vuốt nước trên mặt, cười vô cùng hòa ái: "Không sao."

"Đội trưởng, anh đừng làm em sợ …" Lôi Tranh thật sự bị dọa muốn khóc. Mấy ngày nay vẫn thường thấy Hồ Lập cười lạnh với châm chọc, nay bỗng nhiên cười ôn hòa như thế làm cậu thấy áp lực nặng nề.

Gerald giữ khoảng cách với cả Chung Thịnh lẫn Hồ Lập, thì thầm với Hạng Phi: "Việc lạ năm nào cũng có, hôm nay đặc biệt nhiều."

Hạng Phi trừng mắt lườm cậu, nhưng vẫn phối hợp lùi lại mấy bước. Chịu thôi, bên Chung Thịnh thì bầu không khí kỳ lạ, bên Hồ Lập thì cười dịu dàng đến rợn người, cậu không dám trêu vào ai hết. Vì sự an toàn của bản thân, tốt nhất vẫn nên tránh xa ra, ít nhất lúc chạy trốn sẽ nhanh hơn người khác.

Hồ Lập cười tủm tỉm: "Tôi nghĩ chắc hôm qua mọi người đều ngủ ngon cả nhỉ."

Mọi người: …

Lâm Phỉ Nhi nghiến răng nghiến lợi: "Vâng thưa đội trưởng, cảm ơn anh đã đặt PHÒNG TÌNH NHÂN cho bọn em."

"Ồ? Mấy đứa không thích?" Hồ Lập gãi cằm, ánh mắt nhìn Ariel trông thế nào cũng thấy tà ác.

"Cũng tạm, nếu giường nhỏ hơn một chút thì tốt, như thế hai người ôm nhau ngủ sẽ tiện hơn." – Ariel thản nhiên nói.

Những người khác: …

Mợ nó, Ariel bị người khác nhập vào đúng không, chắc chắn là bị nhập rồi. Sao cậu ta có thể mặt lạnh tanh nói ra một câu như thế chứ.

Nhưng thấy Hồ Lập á khẩu, họ mới ngộ ra. Ariel đúng là Ariel, học viên tinh anh có khác. Đối đầu với huấn luyện viên lưu manh thì phải dùng thủ đoạn càng lưu manh hơn mới được.

Người khác thì ngộ ra, Chung Thịnh thì như bị sét đánh. Mọi người có thể sẽ nghĩ Ariel nói vậy là vì cố ý trêu chọc đội trưởng Hồ, còn anh làm phó quan bao năm nay lại nhìn ra được Ariel nói rất nghiêm túc.

Như thế nghĩa là gì? Rốt cuộc là có ý gì? Sẽ không giống như mình nghĩ chứ?

Chung Thịnh rối rắm. Mình chỉ là một con bướm nhỏ sống lại thôi mà, chẳng lẽ vỗ cánh một cái mà ảnh hưởng đến cả ngài Ariel?

Không thể nào!! Làm sao có thể! Khuynh hướng *** sao có thể bị ảnh hưởng được?

Vậy ngài Ariel nói thế rốt cuộc là có ý gì?!!!!

Sau đấy Hồ Lập nói gì Chung Thịnh chẳng nghe được câu nào. Vì câu nói vừa rồi của Ariel, Chung Thịnh đã hồn vía lên mây rồi.

Trong mắt người khác, Chung Thịnh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng theo sát Ariel. Còn Ariel thì biết ba hồn bảy vía Chung Thịnh lại lơ lửng đâu đâu rồi.

"Thằng nhóc này có công năng đặc biệt nhỉ." Hồ Lập vốn đi đầu chợt bước chậm lại, đi song song với Ariel.

Ariel liếc gã: "Chỉ là cậu ấy có thói quen theo sau tôi thôi."

Hồ Lập chậc lưỡi: "Đừng đùa, hai đứa quen nhau được bao lâu mà cậu ta luyện ra được phản ứng gần như bản năng như thế? Ngay cả lúc thất thần cũng có thể đi theo cậu?"

Ariel mím môi, đôi mắt sâu thăm thẳm ẩn giấu sự đắc ý: "Kiếp trước chúng tôi có duyên với nhau, đời trước cậu ấy là phó quan của tôi."

Hồ Lập: …

"Hừ, không cần biết hai cậu có duyên kiếp trước hay kiếp sau, tôi chỉ hy vọng cậu ta không ngẩn người quá lâu, nếu không … Hừ, tôi sẽ không khách khí đâu." Hồ Lập cười âm hiểm lộ ra răng nanh trắng bóc.

"Yên tâm, cậu ấy chỉ quá khiếp sợ thôi, chốc nữa sẽ bình thường trở lại."

"Tốt nhất là như thế. Chậc, nếu trên chiến trường mà cũng như thế thì …"

Ariel lạnh lùng nhìn Hồ Lập, cái lạnh phát ra từ tận cốt tủy: "Tôi sẽ không để cậu ấy như thế."

Tiếng gọi bất lực và tuyệt vọng của Chung Thịnh đời trước như vẫn còn văng vẳng. Hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra lần nữa!

Ariel siết chặt nắm đấm, vẻ mặt lạnh lùng đến rợn người.

Đương lúc Hồ Lập giật mình vì thấy một thiếu niên mười tám tuổi lại có khí thế khiếp người như thế, chuyện khiến gã càng kinh ngạc hơn xảy ra.

"Ariel, cậu làm sao vậy?"

Sự lạnh lùng nơi đáy mắt dần tan, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua. Ariel ngẩng lên nhìn đôi mắt tràn đầy ý quan tâm lo lắng của Chung Thịnh, cười khẽ: "Tôi vẫn ổn."

Chung Thịnh "Ừ" một tiếng, bắt đầu cảnh giác quan sát bốn phía.

Thấy cậu thanh niên trước đó còn thất thần, nay chỉ cần cảm xúc Ariel thay đổi một cái là tỉnh táo lại ngay, Hồ Lập vô cùng kinh ngạc. Hai người này ăn ý với nhau gần như đến mức hoàn mỹ, có lẽ chỉ những cặp song sinh có cảm ứng tâm linh với nhau mới hơn được.

Được Hồ Lập dẫn đường, bọn họ đi lên đại sảnh tầng ba.

"Ái chà, chẳng phải đội trưởng Hồ Lập đây sao. Lâu rồi không đến, có phải đã quên tôi rồi không?"

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc xườn sám màu đỏ rực lắc cái eo thon thả bước tới, mái tóc đỏ uốn lọn to lượn sóng mềm mại tôn lên dáng người nóng bỏng, làm cô thoạt trông như một ngọn lửa rực rỡ.

"Hỏa Yến, cô nói thế thật vô tình. Lần nào đến đây tôi chẳng tìm cô." Hồ Lập nhếch miệng cười, bước lên ôm eo người phụ nữ, trao cô một nụ hôn nồng nhiệt.

Tác giả:

Yô Tình nhân của đội trưởng Hồ Lập xuất hiện rồi

P/S: Ra-đa của Chung Thịnh nhạy thật, cảm xúc của Ariel vừa thay đổi một cái là phát hiện ra ngay! Vậy tại sao Ariel có dục vọng cậu ta lại không cảm nhận được gì nhỉ?

Chung Thịnh, ra-đa của cậu còn chưa đủ nhạy bén đâu. Mau nâng cấp đi!

82. Chương 82

Editor: Nguyệt

"Hừ, muốn chết hử! Dùng sức thế làm gì, son của tôi bị anh ăn hết rồi đây này." Hỏa Yến liếm đôi môi đầy đặn, lườm Hồ Lập một cái, rồi mới lấy thỏi son từ cái túi xách tay ra, cầm gương lên trang điểm lại.

Đến khi xác nhận mặt mũi mình hoàn mỹ rồi, Hỏa Yến mới liếc nhìn bọn họ: "Sao hả Fox, anh bắt đầu trông trẻ từ bao giờ thế?"

Hồ Lập cười khà khà: "Chịu thôi, trưởng bối nhờ vả mà, dẫn chúng nó đến đây trải nghiệm thực tế."

Hỏa Yến phì cười: "Trải nghiệm? Đừng dọa mấy đứa trẻ này sợ. Vừa nhìn đã biết là thiếu niên ngoan hiền rồi, mới mười bảy mười tám đúng không?"

"Chẳng sao cả, sợ lại càng tốt, tôi còn có cớ để đuổi chúng nó về."

Hỏa Yến mím môi nhịn cười, rút một điếu thuốc ra đưa lên miệng: "Nói cho anh biết, đừng tưởng nói thế là tôi giảm giá cho, vé của tôi bán giá cố định rồi."

Hồ Lập vội vàng châm lửa cho cô, giọng nịnh nọt: "Hỏa Yến, cô nỡ lòng nào nói thế, tôi muốn mua vé xem cả buổi diễn đấy nha."

Hỏa Yến dựng mày, quay sang nhìn Hồ Lập: "Anh định hù chết chúng nó thật đấy à?"

Hồ Lập không đáp, chỉ cười khà khà, gãi mũi.

"Được rồi." – Hỏa Yến vung tay lên – "Hậu quả thế nào anh tự chịu, có ra sao tôi cũng mặc kệ. Hai ngàn một vé, thế nào?"

"Được, Hỏa Yến đã nói vậy thì theo giá đó đi." Hồ Lập cũng không mặc cả. "Hai ngày nữa tôi dẫn chúng nó đến, không chừng lại kiếm được một khoản cũng nên."

Hỏa Yến giật mình, đôi môi đỏ au hơi hé. Cô hiểu ý Hồ Lập, nhưng … Đưa mắt chậm rãi quan sát mấy học viên trước mặt, trong mắt tràn đầy sự cảm thương.

Chung Thịnh nhíu chặt đầu mày. Anh chỉ cần nghĩ một chút là biết Hồ Lập có ý đồ gì, nhưng chuyện đó có thật là phù hợp với bọn họ không?

Lâm Phỉ Nhi nhìn tập vé trong tay Hồ Lập, vội vàng tiến đến, tò mò hỏi: "Đội trưởng, chúng ta đi xem cái gì vậy?"

Hồ Lập cười dài, nhìn cô: "Lát nữa mấy đứa sẽ biết, đảm bảo xem xong sẽ nghiện luôn."

"Thật không?"

"Thật!" Hồ Lập nói chắc như đinh đóng cột.

Bọn họ theo chân Hồ Lập đến một sân đấu hình tròn, giữa sân là khoảng trống cực lớn, xung quanh còn bố trí rào chắn bảo vệ. Nhìn sàn đấu lớn như thế, Lâm Phỉ Nhi vừa mừng rỡ vừa hơi sợ.

"Đội trưởng, chúng ta đi xem thi đấu cơ giáp sao?"

"Đúng vậy."

"Tuyệt vời! Em muốn xem loại hình thi đấu phấn khích thế này từ lâu rồi!!" Lâm Phỉ Nhi vô cùng phấn khích, mắt sáng long lanh nhìn khoảng đất trống trước mắt.

Samantha cũng hào hứng tìm chỗ ngồi. Tuy họ từng xem thi đấu cơ giáp trên TV, nhưng xem tại hiện trường thế này thích hơn nhiều.

Chung Thịnh và Ariel không nói gì, tìm chỗ ngồi xuống. Tình hình kế tiếp về cơ bản họ đều đoán được rồi.

"Ê, A Phi, sao sắc mặt cậu xấu thế?" Gerald chọc chọc Hạng Phi ngồi bên cạnh. Được xem đấu cơ giáp trực tiếp thế này phấn khích biết bao nhiêu, sao trông A Phi vẫn bình tĩnh vậy?

Hạng Phi có phần hoài nghi thái độ lạc quan của mọi người. Không phải cậu không tin huấn luyện viên Hồ Lập, chỉ là cậu cứ có cảm giác mọi chuyện không đơn giản như thế. Huống hồ, dù không ngồi gần sàn đấu, nhưng từ góc độ của cậu vẫn có thể nhìn thấy một vài vệt nâu sẫm trên sàn đấu. Chẳng hiểu sao nhìn những vết nâu ấy, cậu lại có cảm giác không ổn.

Gần đến thời gian thi đấu, khoảng trống xung quanh dần được lấp đầy người. Ngoài khu vực phổ thông mà bọn họ ngồi, còn có một lô ghế huyền phù. Chúng được chuẩn bị riêng cho những kẻ có tiền, vừa đảm bảo tính riêng tư, vừa có thể di chuyển trong một khu vực nhất định, tức là người ngồi trên đó có thể điều chỉnh cho ghế đến gần sàn đấu để xem rõ hơn.

Đời trước Chung Thịnh từng được ưu đãi ngồi trên lô ghế đó, thiết bị phục vụ trên đó đều là những sản phẩm cao cấp nhất.

"Trận đấu sắp bắt đầu." Hồ Lập nói nhỏ một câu, thu hút sự chú ý của mọi người.

Bên trên sàn đấu, bốn màn hình lớn đặt ở bốn góc hiện lên tên của cặp đấu đầu tiên.

"Bạo Nha VS Bee Killer."

Dưới tên hai tuyển thủ là những chiến tích của họ và mã số cá cược.

"A, ở đây còn có cả cá cược?" – Gerald hưng phấn hô lên.

"Ừ, ngồi tại chỗ cũng có thể đặt cược, chỉ cần kết nối bằng quang não của mấy đứa, đặt tiền trong vòng ba phút sau khi trận đấu bắt đầu là được." – Hồ Lập lười biếng đáp.

"Quá tốt!" Gerald lập tức nghiên cứu chiến tích của hai đấu thủ, chuẩn bị kiếm chác một ít qua trận đấu này.

"Bắt đầu rồi, tập trung vào mà xem. Mấy tên này tuy thực lực chẳng có gì đáng nói, nhưng vẫn có chỗ đáng xem." Dường như Hồ Lập không mấy hứng thú với kiểu thi đấu này, dẫn họ đến đây đơn giản chỉ vì để nâng cao năng lực.

Nghe Hồ Lập nói vậy, mọi người bắt đầu nhìn chăm chú lên sàn đấu.

Bạo Nha điều khiển một chiếc cơ giáp loại đột kích, khả năng cận chiến không tồi. Bee Killer lại dùng chiếc cơ giáp hình nhện khá hiếm thấy. Loại cơ giáp này đòi hỏi người điều khiển phải có tinh thần lực rất cao.

Song phương anh tiến tôi đánh, bất phân thắng bại. Bọn Lâm Phỉ Nhi xem đến mê mẩn, còn nhớ tới câu nói vừa rồi của Hồ Lập: Thực lực chẳng có gì đáng nói.

Samantha thầm phỉ nhổ: trình độ điều khiển cơ giáp thế này chúng tôi còn không bằng, thế chẳng lẽ bọn tôi là loại gà què vớ vẩn à. Đương nhiên, nếu cô dám nói câu này ra miệng, Hồ Lập chắc chắn sẽ thẳng thừng đáp: Mấy đứa chính là loại gà què vớ vẩn.

Trình độ hai bên chẳng kém cạnh nhau, trận đấu kéo dài liên tục, chưa từng dừng lại lần nào. Đến phút thứ hai mươi bảy, cơ giáp hình nhện lợi dụng sơ hở của chiếc cơ giáp đột kích, giật đứt cánh tay trái của nó.

Chiếc đột kích mất tay trái đồng nghĩa với việc mất vũ khí quang năng, cho dù cố hết sức dùng tay còn lại để cản đòn tấn công, thì vẫn không cứu vãn được tình hình, trúng mấy phát pháo liên tiếp, mất hết tứ chi.

"A, hết rồi …" Lôi Tranh nói với vẻ tiếc nuối. Cậu vẫn luôn say mê việc điều khiển cơ giáp, được quan sát trực tiếp hai người có trình độ cao thế này đấu đối kháng thật sự giúp ích cho cậu rất nhiều.

"Đừng vội, còn chưa xong đâu." Hồ Lập hờ hững nói.

Lôi Tranh ngơ ngác ngẩng đầu lên. Con nhện của Bee Killer đã phế hết tứ chi chiếc đột kích của Bạo Nha, thắng bại đã phân, sao đội trưởng lại nói là chưa xong?

Cậu quay đầu nhìn lại sàn đấu, lập tức trợn tròn mắt. Những tiếng hò reo vang khắp đấu trường suốt từ đầu trận đến giờ lúc này cũng lên tới cao trào. Con Nhện ngạo nghễ dạo quanh Đột Kích một vòng, cầm súng laser nhắm thẳng khoang điều khiển của chiếc cơ giáp đã gần như biến thành một đống sắt vụn.

"Anh ta … anh ta đang làm gì?!" Lôi Tranh đứng bật dậy, tay run run chỉ về phía sàn đấu.

“Ngồi xuống! Đừng có ngạc nhiên.” – Hồ Lập quát khẽ.

Bấy giờ Lôi Tranh mới để ý đến những người ngồi xung quanh đang quay qua nhìn mình.

“Đội trưởng, đây là ….?”

Còn chưa hỏi xong, một tiếng nổ ‘uỳnh’ vang lên, súng laser của Con Nhện đã phá nát khoang điều khiển cùng với Bạo Nha ở bên trong. Những mảnh vỡ đen ngòm văng khắp sàn đấu, bên trong chỉ có đống máu thịt bầy nhầy cùng vệt máu loang lổ.

Con Nhện giơ cao súng laser, khán giả khắp đấu trường hò reo điên cuồng, trầm trồ khen ngợi càng khiến hắn hưng phấn hơn, chạy mấy vòng rồi mới rời khỏi sàn đấu.

Bọn Gerald sợ ngây người, kinh ngạc không thốt được một lời.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng lên sàn đấu dọn dẹp tàn tích, xác cơ giáp, mảnh vỡ, thịt nát, loáng cái đã xong. Chỉ còn những vết máu loang lổ đỏ sậm.

Nhóm học viên nãy giờ vẫn đờ ra bây giờ mới có phản ứng.

“Ọe!”

Người đầu tiên nôn là Lôi Tranh. Rồi như phản ứng dây chuyền, mấy người khác cũng nôn theo, ngoại trừ Chung Thịnh và Ariel vẫn rất điềm tĩnh.

“Hừ, bọn chim non ở đâu ra thế này, mới thế mà đã nôn?”

“Ha ha, nhìn cái mặt non choẹt của chúng nó kìa, chắc chưa bao giờ nhìn thấy đây mà.”

“Này cô em xinh đẹp, có cần anh qua an ủi không?”

“Ha ha, mày thôi đi, nhìn mặt mày có khi người ta còn nôn kinh hơn.”

Một đám lính đánh thuê, lưu manh với tội phạm ngồi xung quanh đều cười nhạo nhóm chim non bọn họ.

Những cảnh tượng thế này đã quá quen thuộc, họ xem cũng chẳng thấy có gì hưng phấn. Cái họ thích nhất là hai chiếc cơ giáp dùng vũ khí lạnh chặt chém nhau, cứ đâm từng nhát từng nhát một vào khoang điều khiển, nhìn máu tươi chảy tràn khắp nơi, như thế mới phấn khích.

“Câm hết cho tao!” Hồ Lập lạnh lùng nói, cặp mắt sắc bén đảo qua từng thằng chế nhạo nãy giờ.

Tác giả:

Đợt huấn luyện đẫm máu đã bắt đầu rồi. Việc đầu tiên phải làm chính là … nhìn người chết … cụ thể hơn là nhìn người ta bị giết …

Ây dô, thật là tàn nhẫn quá đi …

83. Chương 83

Editor: Nguyệt

“Sao hả, hai đứa không có phản ứng gì à?”

Hồ Lập gác chân lên cái ghế trước mặt. Người ngồi phía trước có khó chịu cũng không dám hó hé gì, vì biết mình không phải đối thủ của Hồ Lập.

Ariel và Chung Thịnh không trả lời câu hỏi của Hồ Lập. Vấn đề này có trả lời thế nào cũng không thích hợp.

Nôn ọe một hồi, đến tận khi hai tuyển thủ tiếp theo lên sàn đấu, nhóm học viên mới xem như ổn định lại, ngẩng đầu dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Hồ Lập.

"Nhìn tôi làm gì?" – Hồ Lập lừ mắt nhìn họ – "Tôi phải tốn những 14000 điểm mới mua được vé cho mấy đứa đấy, đừng có lãng phí."

Lâm Phỉ Nhi chỉ hai chiếc cơ giáp đã bắt đầu lao vào đánh đấm trên sàn đấu, run giọng hỏi: "Đội trưởng, bọn họ … bọn họ cũng …"

"Ừ, chỉ duy nhất một chiếc cơ giáp được sống sót." Hồ Lập hờ hững trả lời.

"Bọn họ … sao có thể như vậy? Quá tàn khốc!" Trong mắt Lâm Phỉ Nhi là phẫn nộ, là kinh hoàng.

"Vậy thì sao?" Hồ Lập chẳng để ý mấy đến chuyện này. "Họ đều tự nguyện cả đấy chứ, có ai ép buộc gì đâu. À, nói thế cũng không đúng, không thể nói là hoàn toàn tự nguyện được, những kẻ bại trận thua luôn cả tính mạng của mình có lẽ không bằng lòng lắm."

"Đây … đây rõ ràng là mưu sát!" Lôi Tranh căm phẫn.

"Mưu sát?" – Hồ Lập cười khẩy – "Ở đây không có cái gọi là mưu sát. Cậu có biết một trận đấu như thế họ kiếm được bao nhiêu tiền không? Cậu có biết nếu không ở đây thì họ có thể không sinh tồn được ở bất cứ nơi nào khác không? Mấy đứa chỉ là một lũ trẻ sống trong sự bảo bọc và ấm áp, sao hiểu được họ đã phải trả giá đắt thế nào để có thể sống sót."

Hồ Lập đột nhiên đổi giọng, không còn thái độ khinh miệt lúc trước nữa: "Tôi có biết một người là võ sĩ giác đấu ở đây. Bố của anh ta mắc phải một căn bệnh rất hiếm gặp, cần ba mươi tỷ điểm tín dụng để tiến hành trị liệu. Anh ta chỉ là một quân nhân bình thường, dùng tiền trợ cấp thì dù có tích cóp cả trăm năm cũng không đủ chữa bệnh cho bố. Không còn cách nào khác, anh ta đành phải tới đây, tham gia những trận thi đấu thế này. Để kiếm đủ tiền chữa bệnh cho bố, anh ta phải tham gia ít nhất ba mươi trận. Trình độ điều khiển cơ giáp của anh ta tuy không tệ, nhưng muốn sống sót qua ba mươi trận thì rất khó."

"Vậy … sau đó thế nào?"

"Sau đó?" Hồ Lập quay sang nhìn Lâm Phỉ Nhi, nhìn đến mức cô rụt cổ lại. "Không có sau đó gì cả. Đến trận thứ mười sáu thì anh ta chết, chết trên sàn đấu. Tiền anh ta kiếm được không đủ để trị dứt bệnh cho bố anh ta, cho nên năm năm sau ông ấy cũng chết. Đáng thương cho ông ta, đến lúc chết vẫn nghĩ rằng con mình đang đi làm nhiệm vụ, chẳng hay biết nó đã bị thiêu hủy, chẳng còn lấy một mảnh tro tàn."

Nói đến đó, Hồ Lập có vẻ không thoải mái lắm, rút một điếu thuốc ra, châm lửa hút.

Mọi người đều trầm mặc. Bọn họ hầu hết đều có gia cảnh không tệ, Chung Thịnh tuy sống bằng tiền trợ cấp của chính phủ nhưng chưa bị dồn ép đến mức sa vào hoàn cảnh như thế.

Hút hết một điếu thuốc, trận đấu cũng đến hồi cao trào. Hồ Lập chỉ hai người trên sàn đấu, rồi lại chỉ những người xung quanh: "Mấy đứa nhìn họ đi, có lẽ đằng sau mỗi người đều có một quá khứ bi thảm, nhưng trên chiến trường nó chẳng có nghĩa lý gì cả. Bởi vì, không ai sẽ nương tay vì thân thế bi thảm của ngươi."

Hồ Lập vứt đầu lọc đi, nói tiếp: "Vì vậy, hãy nhớ kỹ điều này, trên chiến trường chỉ có anh chết tôi sống, mạng của kẻ địch và mạng của bản thân chỉ có thể giữ lại một."

Câu nói này khơi dậy trong lòng bọn Hạng Phi một làn sóng mạnh mẽ. Nó rất tàn khốc, nhưng lại gần như là chân lý. Trên chiến trường, chẳng ai quan tâm đằng sau bạn là một quá khứ thế nào, chỉ cần biết tiêu diệt quân địch là đủ rồi.

"Người ở dưới đó cũng vậy, họ đều nghĩ rằng mình đang đối mặt với kẻ địch, muốn sống sót phải loại bỏ hắn. Lý do tôi đưa các cô cậu đến đây thứ nhất là để 'thấy máu', đừng tưởng mình có thể giết người không chút do dự trên mạng đã là giỏi, ra ngoài đời thật không biết có bao nhiêu tân binh chết trận nơi sa trường đâu thứ hai là để học tập tư tưởng không sợ chết của họ, ở đây không có chuyện hòa nhau, cho nên phải dốc hết mọi sức lực để mà sống sót, chấp nhận bị thương nhẹ đổi lấy tổn thất lớn của đối thủ là kỹ năng thiết yếu để trở thành một võ sĩ giác đấu ở đây."

Nói rồi, Hồ Lập nhắc nhở những người đang có ý định trốn tránh cảnh tượng tàn khốc này: "Được rồi, đừng ngẩn ra nữa, xem trận đấu đi, sắp kết thúc rồi."

Nhóm học viên còn đang chìm đắm trong lời dạy bảo của gã tức thì tỉnh táo lại, vừa nghĩ đến chuyện sắp sửa chứng kiến một người bị giết chết, sắc mặt lại tái mét. Có điều, trước uy quyền của Hồ Lập, không ai dám dời mắt đi, chỉ đành gắng gượng nhìn một chiếc cơ giáp dùng vũ khí đâm thủng khoang điều khiển một chiếc cơ giáp khác. Những giọt máu đỏ tươi bắn tung tóe. Rõ ràng cách xa như thế, mà Lâm Phỉ Nhi như vẫn ngửi được mùi máu tanh.

Ọe …

Lâm Phỉ Nhi lại không nhịn được nôn tiếp lần nữa, mặt mũi tái nhợt đến rợn người.

"Sao? Không chịu nổi?" Hồ Lập thản nhiên liếc nhìn cô một cái, "Có muốn tôi đưa về không? Đỡ phải chịu tra tấn nữa."

"Không cần!" Lâm Phỉ Nhi lau khóe miệng, hung hăng trừng mắt lườm Hồ Lập.

Về? Không đời nào! Lâm Phỉ Nhi cô đã trổ hết tài năng để vượt lên bao nhiêu người, sao có thể gục ngã trước chút khó khăn cỏn con này được. Chẳng phải chỉ là người chết thôi sao, nhìn nhiều rồi sẽ quen. Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, nếu vào quân đội thì sớm hay muộn cũng có ngày bàn tay trắng nõn của mình nhuốm đầy máu kẻ thù.

"Hy vọng cô trụ được. Nếu nhớ không lầm, cô muốn trở thành hạm trưởng đúng không? Có tinh thần lực cao như vậy rồi mà lại đầu hàng ở đây thì thật lãng phí. Cô phải nhớ kỹ, sau khi trở thành hạm trưởng, mỗi lần chủ pháo của cô bắn ra là mỗi lần hàng vạn sinh mệnh mất đi, so ra thì thế này đã là gì."

Lâm Phỉ Nhi mở trừng mắt, trong đầu bất giác tưởng tượng ra cảnh chiến hạm bị chủ pháo bắn vỡ, cả vạn người ở trên đó đều nổ tung, trôi dạt trong vũ trụ. Một khi trở thành hạm trưởng, đây là điều mà cô không thể nào trách được.

Ọe …

Lại không kìm chế được nôn tiếp một trận nữa, mặt cắt không còn giọt máu, cả người run rẩy, như thể cô vừa hạ lệnh tước đi tính mạng của hàng chục nghìn người vậy.

"Đội trưởng!" – Samantha căm giận trừng Hồ Lập – "Anh hơi quá đáng rồi đấy!"

"Quá đáng?" Hồ Lập cười khẩy, sắc mặt sa sầm: "Cô ta là người có tinh thần lực cao nhất trong số các cô cậu, mục tiêu phát triển tốt nhất trong tương lai chính là trở thành hạm trưởng. Tôi chỉ nói ra sự thật cô ta sẽ phải đối mặt sau này thôi. Mấy đứa tưởng cô ta không vượt qua được cửa ải này thì vẫn có hy vọng bước chân lên chiến hạm, trở thành hạm trưởng hay sao? Một câu nói của hạm trưởng có thể quyết định vận mệnh của vô số kẻ địch, nhiều trường hợp còn quyết định cả vận mệnh của bản thân và tất cả thuộc cấp. Nếu đối đầu với kẻ địch mà chần chừ không nã pháo, thì người phải chết chính là đồng bào, là chiến hữu của mình. Không làm được thì sớm từ bỏ đi, khỏi liên lụy đến những người khác."

"Anh …" Samantha đứng bật dậy, thân hình to lớn căng chặt như thể chỉ hận không được đấm cho Hồ Lập một phát. Đúng lúc ấy, một cánh tay từ bên cạnh vươn ra chặn cô lại.

"Samantha, tớ … không sao …" Lâm Phỉ Nhi cố mỉm cười để Samantha yên lòng.

Trở thành hạm trưởng là nguyện vọng của cô từ khi còn bé. Cô vẫn luôn rất nỗ lực để hướng tới mục tiêu đó. Lời Hồ Lập vừa nói cô đều nghe hết. Cho dù cách thức của anh ta có hơi khó chấp nhận, nhưng không thể không thừa nhận rằng tất cả những điều đó đều có lý.

Nếu một chút kích thích thế này còn không chịu nổi thì cô có tư cách gì để gánh vác tính mạng của càng nhiều người hơn nữa? Nếu không chịu nổi áp lực cỡ đó thì cô không cần thiết phải theo học tại trường Đệ Nhất nữa.

Tất cả mọi người đều biết học sinh tốt nghiệp trường Đệ Nhất nhất định phải ra tiền tuyến chấp hành nhiệm vụ một năm mới được trở về. Không thể đối diện với tử vong thì khác nào bỏ mặc tính mạng của bản thân và cấp dưới.

Dễ dàng đoán được, nếu hôm nay Hồ Lập không dẫn cô tới đây, thì khi thật sự chứng kiến tình cảnh thế này, chỉ nôn khan thôi cũng đủ để cô đánh mất thời cơ, kéo theo đó là toàn bộ hạm đội của mình rơi xuống

vực thẳm.

"Cảm ơn." Sắc mặt vẫn rất xấu, nhưng Lâm Phỉ Nhi cố gượng dậy tinh thần, nói lời cảm ơn với Hồ Lập.

Hồ Lập không đáp lại, chỉ tay về phía sàn đấu, bảo mọi người xem tiếp.

Trận thứ ba, trận thứ tư …

Sau năm trận, phản ứng của nhóm học viên giảm dần, nôn ọe rồi dần dần thành thói quen, dù sắc mặt khó coi cũng không còn ai dời mắt đi nữa.

Từ đầu tới cuối, phản ứng của Chung Thịnh và Ariel đều nằm ngoài dự đoán của Hồ Lập. Hai người đã cố tỏ ra không thích ứng, nhưng bằng cặp mặt tinh tường lõi đời, Hồ Lập vẫn nhìn ra hai nhóc này chắc chắn từng nhìn thấy cảnh máu me.

84. Chương 84

Editor: Nguyệt

Hồ Lập xoa cằm, lẩm bẩm: "Chậc chậc, hai thằng này rốt cuộc có thân phận gì?"

Sau khi trận đấu thứ mười chấm dứt, gã bảo bọn họ trở về, mình thì vẻ mặt mê đắm đi tìm người đẹp tóc đỏ.

Buổi tối, Chung Thịnh dây dưa lằng nhằng mãi đến lúc Ariel ngủ rồi mới trèo lên giường. Nằm cùng giường với Ariel thật sự là áp lực quá lớn, lại còn câu nói sáng nay nữa. Anh mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, rồi lại thấy khó tin.

Nhẹ nhàng nhấc góc chăn lên, Chung Thịnh kề sát thành giường khẽ khàng nằm xuống. Cái giường hình trái tim này không nhỏ chút nào, nhưng để tránh đụng vào Ariel, anh vẫn nằm ở mép giường. Bên tai là tiếng thở của Ariel, mí mắt Chung Thịnh càng lúc càng nặng. Ngay trước khi anh chìm vào giấc ngủ, có một cái gì đó bò lên ngực anh.

Có cái gì đó …

Cái gì đó động dậy …

Chung Thịnh đột nhiên mở mắt ra, phát hiện Ariel chẳng biết đã nằm sát mình từ lúc nào, cánh tay trơn nhẵn ôm chặt mình vào lòng, ngón tay cố chấp xuyên qua khe hở giữa hàng cúc áo len vào trong.

"A …" Môi giật giật muốn gọi, lại dở khóc dở cười khi thấy Ariel vẫn đang ngủ say. (adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({}); Hơi thở đều đặn nhịp nhàng, mọi hành động đều theo bản năng.

Chung Thịnh dịch sang bên cạnh một chút, muốn thoát khỏi cánh tay Ariel, nhưng vừa nhích người đã suýt ngã xuống đất. Vốn dĩ đã nằm sát mép giường rồi, giờ anh có muốn dịch ra cũng chẳng còn chỗ.

"Ưm …" Giọng mơ hồ nghe không rõ, hàng cúc áo cuối cùng không thể ngăn nổi bàn tay cố chấp, những ngón tay mềm mại chậm rãi ve vuốt ***g ngực Chung Thịnh, một luồng nhiệt nóng bỏng chạy thẳng từ nơi nó lướt qua xuống bụng dưới.

Chung Thịnh xấu hổ không chịu nổi nằm ngửa trên giường, không dám nhúc nhích. Ariel gần như dán sát lên người anh, chỉ cách có một lớp áo sơ mi mỏng manh, hơi ấm từ ***g ngực trần của Ariel truyền sang như thể sắp thiêu cháy anh đến nơi.

Nhận ra chỗ bụng dưới của mình có phản ứng, mặt Chung Thịnh liền trắng bệch. Dù đã cố kìm chế bản thân không nghĩ đến chuyện gì xấu xa, nhưng ngón tay lướt khắp vòm ngực anh lại liên tục khơi dậy lửa tình từ tận đáy lòng.

Chung Thịnh lúc này đúng là khóc dở mếu dở. Làm phó quan bao năm, sao anh chưa bao giờ biết Ariel có thói quen ngủ ***? Đáng sợ hơn là còn siết chặt anh như gối ôm, hết sờ chỗ này lại vuốt chỗ khác. Rốt cuộc là thế nào!!!!

Nếu là khi đang quét dọn phòng, phát hiện Ariel có thói quen ôm gối ngủ, anh sẽ mỉm cười hiểu ý, nghĩ rằng thói quen này thật đáng yêu. Nhưng khi mình biến thành cái gối ôm đó, thân dưới còn dựng thẳng lên, anh chỉ thấy xấu hổ vô cùng.

"Ừm." Thấy Ariel xoay người, chẳng những tay không dừng lại, mà một chân còn gác lên bụng mình, cẳng chân đặt ngay chỗ thân dưới đã cứng hẳn, Chung Thịnh rốt cuộc không nhịn nổi nữa, vội vã xoay người xuống giường, nhân lúc Ariel chưa tỉnh che lấy thân dưới, vọt vào phòng tắm.

Ngay lúc cửa phòng tắm đóng lại, Ariel nằm trên giường vốn tưởng đang ngủ ngon lành đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt nhìn cửa phòng đóng chặt có phần đăm chiêu, lặng lẽ nở một nụ cười nửa miệng. Hắn nghĩ mình đã tìm ra cách đối phó với Chung Thịnh chậm hiểu rồi. Vừa không dọa ngất cậu ấy, lại để cậu ấy cảm nhận được tình cảm của mình từng chút một, đương nhiên, điều quan trọng nhất là ít nhiều gì cũng có thể thỏa mãn dục vọng của bản thân! Không ăn được chẳng lẽ lại không sờ cho sướng tay.

Chung Thịnh chật vật lao vào phòng tắm, mặt đỏ bừng bừng.

"Chết tiệt!" Anh buồn bực chửi khẽ một tiếng, có điều loại ngôn ngữ này không thể áp chế nổi dục vọng đang không ngừng tăng lên.

Sau khi sống lại, mục tiêu ban đầu của anh chỉ là vào được trường quân đội Đệ Nhất, vào được rồi thì muốn vượt qua kỳ khảo hạch ba tháng, rồi may mắn được sắp xếp ở cùng phòng với Ariel, anh cũng dần hướng mọi sự chú ý đến Ariel một cách rất tự nhiên. Ban ngày khắc khổ huấn luyện, buổi tối lên mạng chiến đấu vẫn không quên rèn giũa bản thân. Cứ thế, gần nửa năm trời anh chưa phát tiết lần nào. Cả ngày ở bên người mình yêu thương, anh đã sớm có thói quen nhẫn nhịn. Nhưng con người ai cũng có nhu cầu sinh lý, kết quả của việc đè nén quá lâu là hôm nay mới bị Ariel vô tình trêu chọc một chút mà đã sinh ra phản ứng rất mãnh liệt.

Nhìn cái quần đùi nhô lên một túp lều cao cao, Chung Thịnh xấu hổ dời mắt đi. Anh muốn để nó tự trở lại bình thường, nhưng cứ nghĩ đến cảnh Ariel đang nằm ngay ngoài kia, còn không mặc quần áo, là lại không tài nào bình tĩnh được.

Mặt đỏ phừng phừng, Chung Thịnh bất đắc dĩ đành với tay vào xoa vuốt lung tung vài cái. Đáng tiếc, kiểu ứng phó qua loa này chẳng những không xoa dịu được dục vọng, mà còn khiến lửa tình cháy càng mạnh hơn.

Oán hận trừng cái 'chân giữa' dựng đứng kia, cuối cùng Chung Thịnh vẫn phải đầu hàng, cầm lấy nó chậm rãi xoa vuốt lên xuống.

"A …" Lâu rồi không cảm nhận được sự khoan khoái như thế, mới vài cái Chung Thịnh đã không nén được tiếng rên rỉ. Chợt nhớ ra Ariel đang ở ngoài kia, anh vội vàng mím chặt môi, nuốt xuống tiếng rên sắp sửa bật thốt ra.

Vội vàng mở vòi sen, nước ấm rơi trên cơ thể phát ra tiếng rào rào, bấy giờ Chung Thịnh mới thả lòng, ngồi trong bồn tắm, tách hai chân ra, cầm phân thân của mình vuốt ve lên xuống.

"Hà … hà …" Từng hơi thở gấp gáp dồn dập, đôi mắt mơ hồ như phủ một tầng sương.

Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Ariel ***, cơ thể với những đường cong tinh tế mà không hề có vẻ gầy yếu, dưới làn da trắng nõn là những múi cơ săn chắc, thon gọn. Xét về hình thể, Ariel có vẻ nhỏ hơn Chung Thịnh. Nhưng, Chung Thịnh tuyệt đối không dám xem thường sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể đó.

"A …" Chung Thịnh cố đè nén tiếng rên rỉ. Dường như việc kìm chế dục vọng của bản thân trong bất kỳ tình huống nào, giờ phút nào đã trở thành một thói quen.

Trong đầu anh lúc này là hình ảnh Ariel nhìn về phía mình, nở một nụ cười nhàn nhạt, ngoắc tay gọi. Còn anh thì không điều khiển được bản thân, cơ thể bất giác đi về phía đó. Cổ bị ôm lấy, kéo xuống. Làn môi mềm ấm áp dán lấy bờ môi anh.

Môi Ariel mềm mại, hơi lạnh, cảm giác lúc hôn thật tuyệt vời. Ariel hôn cũng rất mạnh mẽ, dễ dàng đột phá hàng phòng thủ của mình, cái lưỡi luồn vào trong khoang miệng càn quét khắp nơi.

"Ariel …" Khẽ gọi tên người thương, Chung Thịnh hé mở đôi môi mỏng, dường như đang thật sự nhận lấy nụ hôn nồng nhiệt của Ariel. Bàn tay hoạt động càng lúc càng nhanh, phân thân sưng lớn chỉ nhờ chút kích thích của nụ hôn trong tưởng tượng đã sắp sửa bùng nổ.

"Chung Thịnh …" Ariel trong khúc ảo tưởng ấy hôn lên bờ ngực anh, ngón tay mềm nhẹ nhàng ve vuốt cơ thể anh.

Chung Thịnh cắn môi dưới, đôi con ngươi đen bóng nửa khép nửa mở ngập tràn những cảm xúc đê mê, say đắm, cúi đầu bật ra một tiếng ngâm nặng nề. Thứ chất lỏng màu trắng đục phun mạnh ra, văng tung tóe khắp bồn tắm, rồi xuôi theo dòng nước trôi xuống lỗ thoát, không để lại chút dấu vết gì.

Hình ảnh Ariel trong đầu dần mờ đi. Dù chỉ trong tưởng tượng, Chung Thịnh cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đặt Ariel dưới thân mình. Với anh, Ariel tựa như một vị thần, đặt người ấy dưới thân thì có khác nào báng bổ, xúc phạm thần thánh. Nếu có thể, anh càng mong dâng hiến mình cho người ấy. Chỉ cần làm Ariel sung sướng, anh có ra sao cũng được.

Trên tay còn dính chút chất lỏng sền sệt trăng trắng. Chung Thịnh tỉnh táo lại vội vàng rửa sạch "chứng cứ phạm tội".

Mặt hơi hơi đỏ. Chuyện thế này đời trước anh từng trải qua rồi, nhưng lần nào làm xong cũng thấy áy náy. Biết là Ariel không thể nào biết được, nhưng cứ nghĩ đến việc lát nữa phải quay lại giường ngủ cùng người ấy trong tình trạng ***, Chung Thịnh lại nghi ngờ khả năng tự chủ của bản thân.

Chuyển nước ấm thành nước lạnh, ngâm một lúc lâu, Chung Thịnh mới tỉnh táo hẳn. Lau khô bọt nước trên người, mặc quần đùi với áo sơ mi chỉnh tề, chuẩn bị tâm lý hết nửa ngày trời, Chung Thịnh mới có can đảm mở cửa phòng tắm bước ra.

Phòng ngủ thật yên tĩnh. Ariel quấn chăn ngủ say sưa.

Chung Thịnh nhìn trái nhìn phải, lại thấy rầu người. Vốn anh định tìm chỗ nào đó xa xa để ngủ, nhưng bây giờ Ariel đang nằm ngay chính giữa chiếc giường lớn, xoay bên nào cũng rất dễ dàng. Cau này suy xét một lúc lâu, Chung Thịnh vẫn không nghĩ ra cách gì, cuối cùng đành chọn bừa một góc, nhấc chăn lên, chui vào nằm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán …

Chẳng biết trên người Ariel có gắn ra-đa không, mà Chung Thịnh vừa nằm xuống hắn đã rất tự giác xoay người dịch lại gần, đôi tay hư hỏng lại ôm chặt lấy eo người ta, hai má dán lên bắp tay anh cọ cọ, tiếp tục ngủ say sưa.

Chung Thịnh cười bất đắc dĩ, không nhìn thấy khóe môi Ariel giấu dưới cánh tay hơi nhếch lên. Anh thật không biết nói gì với thói quen ngủ kỳ quặc của Ariel. May là lần này không động tay động chân gì nữa. Mặc dù bị ôm eo làm anh không thoải mái lắm, nhưng nghĩ đó là Ariel, nên dần bình tĩnh lại.

Tinh thần căng thẳng rốt cuộc từ từ buông lỏng. Nghe tiếng thở đều đều của Ariel, Chung Thịnh chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết …

85. Chương 85

Editor: Nguyệt

"Ưm …" Lúc Chung Thịnh tỉnh dậy, Ariel vẫn bám lì lấy anh không chịu rời giường.

Chung Thịnh nhẹ nhàng nhấc cánh tay vòng qua eo mình lên, còn cẩn thận chèn cái gối của mình vào lòng Ariel vì sợ làm hắn giật mình tỉnh giấc. [!!!]

Chung Thịnh ngồi dậy, ngạc nhiên phát hiện ra nút áo sơ mi của mình đều mở hết. Anh nhớ rõ là hôm qua trước lúc đi ngủ đã cài khuy cẩn thận rồi mà. Chẳng lẽ lúc ngủ xoay qua xoay lại nên bị bung ra?

Lắc đầu khó hiểu, anh thay cái áo sơ mi bị xem như áo ngủ ra, mặc quần áo chỉnh tề rồi ra ngoài tìm bọn Hạng Phi.

Về hành vi của Hồ Lập ngày hôm qua, anh không thể nói rõ là mình tán thành hay phản đối. Phương pháp của đội trưởng rất tàn nhẫn, nhưng lại cho họ biết trước được sự tàn khốc của chiến tranh, và rằng chiến trường chẳng phải nơi tốt lành gì.

Lúc Chung Thịnh gõ cửa phòng Hạng Phi, Gerald đang ba hoa chích chòe kể cho Hạng Phi nghe những cuộc tình hoành tráng của mình. Hạng Phi tất nhiên là chỉ cười nhạt, thấy Chung Thịnh đến lập tức ném cậu ta sang một bên.

"Hôm qua cảm giác thế nào?"

Hạng Phi do dự một lúc mới nói: "Tàm tạm."

"Không quen?"

Hạng Phi cười khổ: "Thấy từng sinh mệnh dễ dàng mất đi như thế, khó tránh cảm giác không thoải mái. Nhưng tớ đang rất là buồn bực, cùng xuất thân như nhau, sao cậu lại chẳng có chút phản ứng nào thế?"

Chung Thịnh thầm giật mình, ngoài mặt lại chẳng biểu hiện gì: "Chắc là vì tớ từng thấy cảnh chiến tranh tàn khốc như thế trong mơ."

Hạng Phi chán nản: "Lý do đó mà cũng lôi ra được, cậu tưởng đang lừa trẻ con đấy à."

"Ha ha, tớ thấy lừa các cậu như thế là đủ rồi."

"A Thịnh chết tiệt! Dám lôi tớ ra làm trò đùa!" Hạng Phi dựng mày, ra vẻ tức giận, quặp lấy cổ Chung Thịnh kéo xuống, vò tóc loạn xạ.

"A! Hai người thế mà dám công khai liếc mắt đưa tình ngay trước mắt tôi!" Gerald nói với giọng 'ai oán', sau đó lao vào, định nhân cơ hội đánh Chung Thịnh một trận.

"Cậu biến ngay cho tôi!" Hạng Phi chẳng nể nàng gì đạp cậu ta văng ra ngoài. Bạn của mình, mình chà đạp thì được, làm gì có chuyện cho tên tiện nhân này chen chân vào.

"Hức hức hức … A Phi không yêu người ta." Gerald ôm chân giường khóc hưng hức.

"Tôi chưa bao giờ yêu cậu có hiểu không hả." Hạng Phi tạt thẳng cho cậu ta một gáo nước lạnh.

Gerald chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn trời một góc bốn mươi lăm độ: "Đàn ông thật vô lương tâm …"

Chung Thịnh không nhịn được bật cười sang sảng. Hai cái tên này đúng là … lần nào cũng làm người ta buồn cười chết đi được.

Hạng Phi giận bừng bừng lườm Gerald. Thằng này đúng ra phải vào học viện điện ảnh mới phải, vào trường Đệ Nhất thật phí của trời.

"A Thịnh này …"

"Hả? Làm sao?" Thấy Hạng Phi đột nhiên ngây ra nhìn mình, Chung Thịnh cũng giật mình hỏi lại.

Hạng Phi nhìn chằm chằm vào cổ Chung Thịnh không chớp mắt.

"Này? A Phi? Cậu sao thế?" Không có khán giả nên Gerald chẳng diễn nữa, mon men đến gần Hạng Phi đang ngẩn người nhìn cổ Chung Thịnh, cái đầu từ từ dán sát vào nhìn.

"Aaaaaaaaaa! Cái thằng Chung Thịnh này, thế mà dám đi ăn vụng!!!" – Gerald đột nhiên gào toáng lên.

"Ăn vụng? Ăn vụng cái gì?" Chung Thịnh bị hai người nhìn chằm chằm mà dựng hết cả lông tơ. Tự sờ cổ mình, lại không phát hiện ra có gì khác thường cả. Sao hai tên này cứ nhìn mình như thể trên cổ mình có mọc một đóa hoa vậy …

"A Phi, A Phi! Chung Thịnh thật là vô tâm, ra ngoài tán gái mà chẳng rủ chúng ta gì cả!!!" Gerald vẻ mặt căm phẫn, nhưng lập tức tỉnh ngộ: "Ấy? Không đúng nha, cậu ngủ cùng phòng với Ariel mà, chẳng lẽ đêm qua cậu đuổi người ta ra ngoài?"

Hạng Phi nghe vậy đột nhiên thấy lạnh cả người. Có lẽ Gerald chưa phát hiện ra, nhưng cậu đã chú ý đến thái độ khác thường của Ariel với Chung Thịnh từ trước rồi. So về khả năng quan sát thì mười Gerald cũng không đọ được cậu. Thế nhưng, nhìn đến dấu hôn kia, cậu thực sự thấy giật mình.

"Các cậu đang nói gì thế? Tán gái gì …" Chung Thịnh nhíu mày. Mấy lời linh tinh của tên Gerald này làm anh bỗng thấy lòng không yên.

"Lại còn hỏi nữa … hu hu hu …" Gerald vẫn đang u sầu vì Chung Thịnh đi tán gái mà không dẫn cậu ta theo cùng. Thế nhưng chưa kịp nói gì đã bị Hạng Phi bịt mồm, đá ra khỏi phòng.

"Hức hức hức … A Phi cậu làm cái gì thế, cho tớ vào đi mà. Tớ sai rồi, tớ biết sai rồi mà! Tớ không bao giờ nhắc đến chuyện gái gú nữa đâu!!!" Sáng sớm, Gerald chỉ mặc mỗi cái quần lửng, áo may ô và một cái áo khoác hờ, quần áo lộn xộn cứ thế kêu gào thảm thiết gõ cửa phòng Hạng Phi rầm rầm, khiến những người đi ngang qua nhìn với ánh mắt thương cảm.

Ầy … Chàng trai trẻ này thật đáng thương, không biết làm gì mà mới sáng ngày ra đã bị người yêu đá ra khỏi phòng, thật là đáng thương …

Góc hành lang có một người cao lớn đang đứng. Lôi Tranh mặt dại ra như thể bị sét đánh, nhìn Gerald vẫn không hề phát hiện ra mình.

Hỏng rồi, hình như biết được chuyện gì đó rất ghê gớm rồi …

Cậu có nên đi tìm đội trưởng đổi phòng không đâyyyyyyy!

Trong lòng Lôi Tranh lúc này nước mắt rơi như mưa.

Không hề biết Gerald ngốc nghếch gào khóc thảm thê một hồi đã khiến rất nhiều người nảy sinh ra những liên tưởng mờ ám, Hạng Phi ngồi nghiêm trang đối diện với Chung Thịnh.

"A Thịnh à, gần đây Ariel có làm chuyện gì kỳ lạ không …"

Tai Chung Thịnh lập tức đỏ phừng. Nhưng anh vẫn cố duy trì vẻ mặt bình thản: "Chuyện kỳ lạ gì cơ … cậu đang nói gì thế?"

Hạng Phi nhìn Chung Thịnh cố gắng giữ vẻ mặt thản nhiên nhưng tai thì đỏ lừ, lòng thầm ai thán: Xong rồi, xong rồi, nhìn Chung Thịnh thế này là biết, Ariel chắc chắn đã làm gì đó rồi.

"Khụ khụ … dạo này có phải Ariel hay tiếp xúc gần với cậu không?" Để tránh làm Chung Thịnh xấu hổ, Hạng Phi thử hỏi ở góc độ khác.

Chung Thịnh: Hả?

"Cậu ta có hay nói với cậu mấy lời kỳ quái không?"

Chung Thịnh: Hả?

Thấy Chung Thịnh vẫn chưa hiểu, Hạng Phi cắn răng, hỏi thẳng: "Cậu ta có hôn cậu không?"

Chung Thịnh:!!!

Nhớ đến cảnh đêm qua mình ở trong phòng tắm tưởng tượng ra màn hôn nhau đắm đuối, mặt Chung Thịnh tức thì đỏ phừng phừng. Anh đứng bật dậy, lắp bắp: "A Phi này, tớ … tớ còn có việc … Ariel chưa ăn sáng … tớ đi mua đồ ăn sáng … A, đói quá rồi …"

Nhìn Chung Thịnh quýnh quáng đến mức nói lắp ba lắp bắp, Hạng Phi chỉ biết lại thở dài trong lòng. Xong rồi … thật sự là hết thuốc chữa rồi. Nhìn Chung Thịnh thế này, có lẽ cậu phải càng lo lắng hơn là Chung Thịnh có làm gì Ariel không … Ừm … hay là đôi bên đồng lòng?

Nhớ lại dấu hôn trên cổ Chung Thịnh, Hạng Phi gật đầu ra chiều đã hiểu.

"Được rồi, tớ biết rồi." Hạng Phi phất tay, tiễn Chung Thịnh ra đến cửa. Trông cậu ấy thế này thì chắc chẳng hỏi ra được gì đâu, tạm thời bỏ qua cho cậu ấy lần này vậy.

Hoang mang bối rối chạy khỏi phòng Hạng Phi, Chung Thịnh cảm giác tim mình đang đập với tốc độ ít nhất là trên một trăm tám mươi.

Quá … quá kinh ngạc …

Từ đời trước anh đã biết Hạng Phi có mắt quan sát nhạy bén, cậu ấy đúng là phát hiện ra chuyện anh thầm yêu Ariel. Nhưng thật không ngờ, đời này Hạng Phi vừa mới tiếp xúc với Tần Hi Nhiên được bao lâu mà đã thành tinh rồi? Thế mà đã bị cậu ấy nhìn ra …

Bí mật của mình một lần nữa bị nhìn thấu, còn bị cùng một người nhìn thấu, cảm giác này thật sự khó diễn tả bằng lời!!

May mà Hạng Phi không phải người lắm mồm, biết rồi chắc cũng không nói ra. Chuyện này đời trước đã được kiểm chứng.

Chỉ tiếc … Chung Thịnh quên mất một điều, đời trước, lúc Hạng Phi biết chuyện, Ariel đã là ngôi sao lấp lánh trên bầu trời Liên Bang, thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử, còn có một vị hôn thê dịu dàng xinh đẹp, nói khoảng cách giữa Ariel và Chung Thịnh dài như một ngân hà cũng không ngoa. Trong tình huống đó, Hạng Phi đương nhiên phải giữ im lặng.

Còn bây giờ thì khác, Ariel chỉ là học viên của trường quân đội Đệ Nhất, mà Chung Thịnh cũng là một học viên tinh anh chẳng hề thua kém. Hai người chẳng ai hơn ai một bậc cả, nếu thực sự có thể bên nhau thì Hạng Phi sẽ vui vẻ tán thành.

Có điều … làm anh em tốt của Chung Thịnh, cậu sẽ không để Ariel dễ dàng bắt cóc Chung Thịnh trong tình trạng mơ hồ như thế đâu. Đừng tưởng gia tộc Clifford quyền cao chức trọng mà cậu sợ. Nếu cậu ta dám đùa cợt tình cảm của Chung Thịnh, cậu nhất định sẽ khiến cậu ta phải trả giá đắt!

"Ariel, tỉnh rồi à?"

Lúc Chung Thịnh trở về phòng, Ariel vừa mới dậy. Một thiếu tướng trẻ tuổi quyền cao chức trọng như hắn thật ra ít khi có cơ hội ngủ thoải mái một giấc. Hôm qua ôm Chung Thịnh ngủ làm hắn thấy rất khoan khoái, thật không ngờ có một thân thể ấm áp nằm cạnh mình lại là chuyện hạnh phúc như thế. Hay bởi vì người nằm cạnh mình là Chung Thịnh?

Tóm lại là Ariel ngủ rất ngon, ngoài chuyện sáng nay lúc tỉnh dậy thấy mình đang ôm cái gối có hơi bất mãn ra thì ngày hôm qua thật sự là vô cùng hoàn mỹ!!!

"Cậu vừa đi đâu?" Tỉnh dậy không nhìn thấy Chung Thịnh đầu tiên khiến Ariel thấy hơi khó chịu, ngữ điệu tất nhiên cũng có cảm giác hơi khác thường.

86. Chương 86

Editor: Nguyệt

"À … Tôi qua xem bọn Hạng Phi thế nào." Chung Thịnh chột dạ đáp.

Từ hôm qua đến giờ, mọi chuyện xảy ra gây kích thích quá lớn cho anh, dù là bị Ariel 'vô thức' đùa giỡn, hay bị Hạng Phi phát hiện ra tình cảm thật, đều khiến anh phải thót tim.

Ariel hơi nhíu mày: "Sau này nếu tôi chưa dậy thì cậu không được đi ra ngoài."

Chung Thịnh: "… Vâng, thưa trưởng quan."

Ariel càng nhíu chặt mày hơn: "Tôi đã bảo là không cần gọi trưởng quan."

Chung Thịnh: "… Được, Ariel."

"Ừ." Ariel gật đầu hài lòng, vén chăn lên nhảy xuống giường.

Chung Thịnh cuống quít xoay người đi, mắt nhìn thẳng xuống dưới. Ngủ trần là thử thách khả năng tự chủ của con người đấy, trưởng quan ạ …

Tiếng mặc quần áo sột soạt không ngừng kích thích màng nhĩ của Chung Thịnh. Trong đầu anh không kìm được hiện lên hình ảnh trưởng quan Ariel ***.

"Khụ khụ." Để tránh mình không tự chủ làm ra hành vi gì thất lễ, Chung Thịnh vội dùng cách nói chuyện để dời sự chú ý: "Ariel, có cần tôi chuẩn bị cho cậu một cái gối ôm không …"

"Hửm?" Âm mũi cố tình được kéo dài khiến Chung Thịnh rùng mình. Không hay rồi, đây là dấu hiệu cho thấy ngài Ariel không vui.

Lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy được gương mặt bình tĩnh, mày nhướn cao của ngài Ariel. Tiêu rồi, chẳng lẽ Ariel khó chịu vì thú vui bí mật của mình bị phát hiện?

Lòng thấy hối hận vô cùng vì đã khơi mào cái đề tài không phù hợp này. Ngay lúc anh đang cân nhắc nên nói gì để cứu vãn tình hình, Ariel lại mím môi nửa cười nửa không, đến bên anh, ghé vào tai thì thầm: "Ôm cậu thoải mái hơn ôm gối."

Chung Thịnh: [° °]

Đây là đùa giỡn! Đùa giỡn trắng trợn!

Chung Thịnh có trì độn mấy đi nữa cũng không thể không nhận ra ý đùa giỡn trong câu nói vừa rồi!

Ngài Ariel đang đùa giỡn mình?

Ngài Ariel đang đùa giỡn một phó quan như mình?

Tuy biết trong quân đội, những phó quan có vẻ ngoài thanh tú đôi khi sẽ được sắp xếp để trưởng quan giải quyết nhu cầu ***. Nhưng anh theo Ariel đã mười năm, chưa bao giờ gặp tình huống như vậy!!!

Mà nói thế nào thì mặt mũi của anh còn lâu mới được gọi là tuấn tú. Cho dù trưởng quan thật sự muốn đùa giỡn, hẳn là sẽ không đùa giỡn người có bản mặt lạnh tanh như anh chứ.

Ấy … Nói ra thì, thật ra diện mạo của Hạng Phi lại rất hợp với khẩu vị của trưởng quan nào đó …

Không đúng! Mình nghĩ đi đâu thế này?

Mồ hôi vã ra như tắm, lại cảm nhận được hơi thở nóng ấm của Ariel sát bên tai, Chung Thịnh thấy cả người mình cứng lại.

Đột nhiên, một bàn tay đặt lên lưng, nhẹ nhàng ve vuốt.

"Sao vậy? Căng thẳng à? Áo sơ mi ướt hết rồi."

"Đâu … đâu có …" Chung Thịnh lắp bắp nói được hai chữ liền hối hận. Dù là trước hay sau khi sống lại, anh chưa thấy lúc nào mình chật vật thế này.

"Ha ha …" Tiếng cười trầm khàn của Ariel như búa tạ nện vào lòng. Anh chưa từng nghĩ Ariel sẽ mỉm cười tươi sáng với mình như vậy.

Dường như cảm thấy Chung Thịnh thế này rất thú vị, Ariel cắn nhẹ lên vành tai Chung Thịnh một cái.

Tức thì, Chung Thịnh giật mình nhảy ra xa như thỏ con kinh hoảng, mặt đỏ bừng, trợn tròn mắt nhìn Ariel.

"Tôi đói." Ariel nói với vẻ mặt đứng đắn.

Mặt Chung Thịnh càng đỏ hơn. Anh xấu hổ đến nỗi tay chân chẳng biết để đâu. Hành động vừa rồi của Ariel vượt qua phạm vi đùa giỡn, sang hẳn phạm vi tán tỉnh rồi. Nhưng anh nghĩ mãi không hiểu, sao chỉ mới một đêm mà quan hệ giữa anh với ngài Ariel đã thành thế này rồi?

"Tôi đi gọi bữa sáng cho ngài …" Ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng Chung Thịnh chỉ nghẹn ra được câu này.

Ariel thả người ngồi trên sofa, môi cong cong mỉm cười, ánh mắt mang hàm ý sâu xa từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi Chung Thịnh.

Lòng bồn chồn lo lắng ăn xong bữa sáng, thấy Ariel không làm ra hành động gì kinh tâm động phách nữa, Chung Thịnh thở phào một hơi, lại có đôi chút thất vọng.

Anh bước theo sau Ariel, mê muội nhìn gương mặt tinh xảo ấy.

Là ảo giác chăng …

Ngài Ariel vĩ đại như thế, sao có thể coi trọng mình được. Vừa rồi chắc chỉ là đang đùa mình thôi.

Làm như không biết ánh nhìn chăm chú của Chung Thịnh hướng về mình từ nãy đến giờ, Ariel cũng không biết giờ phút này tâm lý tự ti của Chung Thịnh lại phát tác. Hắn chỉ đơn giản là không muốn Chung Thịnh lại thất thần vì hành động của mình mà thôi. Dù sao tên đội trưởng kia cũng không dễ đối phó. Hôm qua chỉ là ngồi xem đấu cơ giáp, ai biết hôm nay anh ta lại giở trò gì.

"Chung Thịnh, hai cậu đến sớm thế." Lâm Phỉ Nhi và Samantha bước từ một thang máy khác ra, vẫy tay chào Chung Thịnh với Ariel.

Chuyện ngày hôm qua tuy gây đả kích lớn, nhưng sáng nay cô vẫn có mặt, tâm trạng dường như đã tốt lên nhiều.

"Cậu sao rồi?" Chung Thịnh đi qua hỏi thăm.

Vẻ mặt Lâm Phỉ Nhi hơi gượng gạo. "Tạm ổn. Sớm muộn gì cũng phải trải qua. Đội trưởng nói rất đúng, nếu không vượt qua được thử thách này, ngay bản thân tôi cũng không đủ tự tin bước lên chiến hạm."

"Cố gắng lên, tôi tin tưởng cậu!" Chung Thịnh vỗ nhẹ lưng cô. Lâm Phỉ Nhi cố làm vẻ mặt tươi cười, tuy còn chút gượng gạo nhưng có thể nhìn ra cô thực sự đang cố gắng.

"Lôi Tranh, cả buổi sáng nay cậu đi đâu làm cái quỷ gì thế? Bọn tớ chờ cậu mãi." Gerald vừa cài nút áo vừa lầu bầu.

"Không có gì … tôi ra ngoài dạo một vòng thôi." Lôi Tranh lảng sang nhìn chỗ khác, cố gắng kìm chế bản thân không nghĩ đến vấn đề hạn chế độ tuổi nào đó.

Sáng hôm nay, cậu chỉ ra ngoài dạo một lát thôi, mà lúc trở về lại phát hiện gian tình của Hạng Phi với Gerald [Ố?]. Tuy bây giờ Liên Bang không kỳ thị đồng tính luyến ái, nhưng cậu thân là con trai xen vào giữa đôi tình nhân người ta, thật sự là vô cùng xấu hổ, không biết phải làm sao cho ổn.

Hơn nữa, không hiểu sao, lúc cậu về phòng, hai người này lại biểu hiện như bạn bè bình thường, hoàn toàn không nhìn ra chút mờ ám nào. Nếu không phải sáng nay vô tình nghe được chân tướng, e là đến giờ cậu vẫn chưa phát hiện ra mình là cái bóng đèn cực to …

Nhưng mà … ở chung với hai người này thật sự rất khổ nha. Tuy bọn họ giả vờ làm bạn bè bình thường cực kỳ thành công, nhưng đối với Lôi Tranh đã biết bí mật của họ mà nói, rất nhiều cử chỉ lời nói của hai người chẳng hiểu sao cậu cứ thấy có gì đó rất mờ ám.

Càng quan trọng hơn, cái tên Gerald này với ai cũng cởi mở phóng khoáng, có lúc hứng lên còn đột nhiên nhào đến đè cậu ra. Vốn chỉ là trò đùa giữa bạn học với nhau thôi, nhưng bây giờ cậu cứ có cảm giác mỗi lần như thế là ánh mắt Hạng Phi lại sắc như dao vèo vèo bay tới. Cậu thật sự rất muốn kêu to 'Tớ vô tội!' …

[Hạng Phi: Đậu má! Tôi mới vô tội đây này! Ai thèm thích cái tên tiện nhân Gerald kia hả!!!]

"Hửm? Cậu sao thế?" Lâm Phỉ Nhi buồn bực nhìn Lôi Tranh. Cậu chàng này không tụ tập với đám nam sinh, cứ chen đến chỗ cô với Samantha làm gì?

Lôi Tranh vẻ mặt buồn khổ như đang hồi tưởng quá khứ bi thảm. Chung Thịnh với Ariel là một đôi, Hạng Phi với Gerald cũng là một đôi, cậu ở bên đó làm bóng đèn thì không được hay cho lắm.

Lâm Phỉ Nhi hoàn toàn không hiểu hàm ý ẩn trong mắt Lôi Tranh, nhưng vẫn nhìn ra được sự nài nỉ của cậu.

Ầy … Tuy không biết Lôi Tranh nài nỉ cái gì, nhưng là một học viên tốt biết yêu thương bạn bè, cô không ngại thu nhận cậu bé Lôi Tranh đáng thương.

Trong lòng Lôi Tranh lại lệ rơi như mưa … Cậu đã bi thảm đến mức phải nương nhờ nhóm nữ sinh rồi sao …

"Khà, ngày hôm qua ngủ ngon thật." Hồ Lập vừa vươn vai vừa thỏa mãn ngáp một cái.

Quả nhiên có người làm ấm giường khác hẳn với lúc ngủ một mình. Tuy cô nàng Hỏa Yến kia suýt nữa thì ép khô gã, nhưng cái cảm giác thỏa mãn chỉ đàn ông mới có này thật sự không từ ngữ nào có thể biểu đạt được.

"Đi đi, mấy đứa còn ngơ ngẩn cái gì nữa. Hôm nay tiếp tục xem đấu cơ giáp." Hồ Lập lười biếng phất tay, "Nhưng hôm nay tôi sẽ không đi cùng, chắc mấy đứa không đến nỗi lạc đường đâu nhỉ. Có điều … đừng bảo là tôi không nói trước, nếu dám trốn tránh thì …"

"Chúng tôi sẽ không trốn tránh." Samantha khó chịu ngắt lời gã.

Ông đội trưởng này đúng là khinh thường bọn họ. Ngày hôm qua còn vượt qua được, chẳng lẽ hôm nay lại không chịu nổi?

Lại nói, ở trường quân đội Đệ Nhất, nếu chút khả năng tự chủ đó cũng không có thì bọn họ đã bị đào thải từ lâu rồi.

"Được rồi, được rồi, mấy đứa biết thế thì tốt." Hồ Lập phất tay, "Đừng có đi ra khỏi chỗ này, không thì chết cũng chẳng trách được ai đâu … Ừm, mấy đứa chết không quan trọng, đừng liên lụy tôi bị chú Phó mắng là được."

Mọi người nhất thời thấy chán nản. Chẳng lẽ tính mạng bọn họ còn không bằng mấy lời mắng mỏ của hiệu trưởng Phó?

Ừm … Tuy nói thế thật tàn nhẫn, nhưng trong mắt Hồ Lập, có lẽ đúng là như vậy …

Hồ Lập tùy tay ném cho họ bảy tấm thẻ, lại dặn dò Chung Thịnh với Ariel một hồi rồi mới đuổi bọn họ đi, xoay người trở về ổ chăn ấm áp của mình. Lâu rồi không đến thành phố Blood, cô tình nhân Hỏa Yến thật là càng lúc càng nhiệt tình.

Cầm thẻ trong tay, bảy người quay mặt nhìn nhau. Mặc dù khó chịu với phương thức 'huấn luyện' độc đáo này của Hồ Lập, nhưng không ai trong số họ định rút lui.

"Đi thôi, đừng nhìn nữa. Có nhìn nữa cũng chẳng được gì." Hạng Phi bất đắc dĩ gõ đầu Gerald, kéo cậu ta đi trước tiên.

87. Chương 87

Editor: Nguyệt

Gerald vẻ mặt buồn khổ đi theo. Cứ suốt ngày xem giết người thế này, cậu rất lo không biết liệu một ngày nào đó mình có trở thành kẻ cuồng sát không.

Những người khác nhìn nhau, đều đi theo. Không ai muốn mình yếu thế trước đội trưởng Fox. Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm, họ quyết không để nó bị ảnh hưởng.

Một ngày rồi lại một ngày …

Những ngày quan sát trận đấu cơ giáp cứ thế kéo dài suốt một tuần. Trong một tuần này, mỗi ngày Hồ Lập chỉ xuất hiện một lần, đổi thẻ mới cho họ, còn lại chả thấy bóng đâu.

Gerald không khỏi suy đoán, phải chăng ông này buổi tối bị Hỏa Yến ép ghê quá nên ban ngày mới phải về phòng ngủ bù nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tóm lại, một tuần qua đi, mọi người cũng quen dần với những trận đấu tàn khốc. Hiện tại, họ không điên cuồng như dân cờ bạc hò reo ầm ĩ vui sướng khi người thắng cuộc gặt hái sinh mạng của kẻ thua cuộc, chỉ giữ vẻ mặt điềm tĩnh không biến sắc.

"Được rồi, hôm nay là ngày cuối cùng mấy đứa đi xem đấu cơ giáp.' Thu lại thẻ trong tay họ, Hồ Lập thản nhiên nói.

"Thật không?" Lâm Phỉ Nhi vui ra mặt. Bây giờ cô đã có thể chịu được những tràng cảnh máu me khốc liệt, nhưng nhìn từng sinh mạng mất đi vẫn chẳng thể thoái mái được. Biết không phải xem những chuyện đó nữa, cô đương nhiên là thấy tốt hơn nhiều.

"Ừ, thật 100%." – Hồ Lập hờ hững đáp – "Ngày mai chúng ta đi xem 'Kẻ đào vong'. Lâm Phỉ Nhi không cần đi."

"Tại sao?" Chưa kịp vui sướng, lời nói của Hồ Lập đã như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu cô.

"Không tại sao cả, loại trận đấu này cô không cần xem." Hồ Lập nhướn mày. Gã cũng đâu phải tiến hành huấn luyện lung tung cho họ.

Cho dù xét từ góc độ nào cũng thấy Lâm Phỉ Nhi sẽ không đi theo con đường chiến sĩ cơ giáp. Những cảnh tàn khốc đẫm máu như ngày mai cô không xem cũng được.

"Không được! Cùng là học viên trường Đệ Nhất, sao họ xem được còn tôi thì không?" Lâm Phỉ Nhi không phục.

Hồ Lập châm điếu thuốc, nhả ra một làn khói mờ: "Tùy cô. Nhưng tôi nói trước, nếu vì mấy cảnh đó mà bị khủng hoảng tinh thần, thì những nỗ lực chịu khổ mấy ngày nay của cô đều đi tong hết."

"Yên tâm, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm với bản thân." Lâm Phỉ Nhi nói với vẻ kiên định.

"Ok, ngày mai vẫn tập hợp lúc chín giờ sáng." Hồ Lập nhả khói thuốc, lại trở về bộ dạng phớt đời bình thường.

"Vâng, thưa đội trương." Nhóm học viên đáp lời, sau đó trở về phòng ngủ của mình.

"Chậc chậc, cô gái nhỏ thật là quật cường." Hồ Lập đột nhiên chậc lưỡi, cười thán.

Cô gái tóc dài ngồi trên sofa cách đó không xa chợt bật cười, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên nói: "Đội trưởng, anh định nói cô bé đó giống em chứ gì?"

Hồ Lập liếc cô một cái: "Cô biết thế thì tốt."

Cô gái tóc dài mỉm cười, không nói thêm gì. Nếu bọn Chung Thịnh ở đây sẽ nhận ra người phụ nữ này đã lặng lẽ theo sau họ suốt một tuần nay. Hồ Lập ngoài mặt nói là quẳng bọn họ ở đó không trông chừng, thực tế lại luôn lo lắng đám nhóc này gặp phải rắc rối.

Đoàn lính đánh thuê Firefox của gã rất có tiếng ở đây, nhưng nếu mấy đứa nhỏ này đụng phải bọn điên cuồng không cần mạng, chẳng may bị thương thì gã chỉ có nước khóc không ra nước mắt.

"Được rồi, ngày mai cô bắt đầu nghỉ ngơi, bảo Thiết Thuẫn đến thay." Hồ Lập nhả khói, nói với người phụ nữ: "Trong đám nhóc này có hai đứa rất khá. Cô theo mấy ngày nay có khi đã bị bọn nó nhìn ra rồi."

"Thật hay giả vậy? Đội trưởng à, một đám nhóc vắt mũi chưa sạch mà có thể phát hiện ra em? Anh coi thường em quá đấy." Cô gái tóc dài bĩu môi bất mãn.

Hồ Lập thản nhiên nhìn cô: "Không thì chúng ta cá nhé, cô theo chúng nó ba ngày nữa, để xem có bị phát hiện không. Nếu cô thua, đám nhóc này giao hết cho cô đấy.'

"Hừ, em có ngu mới cá, nhỡ đội trưởng trực tiếp nói với chúng nó thì sao?" Cô gái tóc dài làm mặt quỷ với Hồ Lập.

Hồ Lập bất đắc dĩ liếc mắt khinh thường. Còn cần tôi nói sao? Hôm qua hai con khỉ kia đã liếc nhìn chỗ cô nấp mấy lần rồi. Sợ cô mất mặt tôi mới không nói ra đấy.

“Được được, đừng nhiều lời, mau gọi Thiết Thuẫn đến đây. Ngày mai tôi dẫn chúng nó đi xem ‘Kẻ đào vong’.”

Cô gái tóc dài nghe Hồ Lập nói vậy thì giật mình, hơi nhíu mày: “Dẫn chúng nó đi xem ‘Kẻ đào vong’ có phải hơi sớm không? Chúng nó vẫn chỉ là trẻ con thôi.”

“Không sớm.” Hồ Lập đút tay vào túi quần, dựa hờ lên tường: “Chú Phó giao chúng cho tôi là để tôi dạy cho chúng biết sự tàn khốc của chiến tranh. Nếu không mang chúng đi xem mấy thứ này, thì thật có lỗi với chú Phó.”

“Được rồi, nói thế nào thì anh cũng có lí. Em đi đây. À, trước khi đến đây em nghe nói Thiết Thuẫn đang nhận nhiệm vụ. Nếu hắn bận thì gọi Cobra đến sao?”

Hồ Lập nhíu mày: “Đừng gọi Cobra, tên đó tôi nhìn còn chưa thấu. Bảo Shadow đến đây.”

Cô gái tóc dài bĩu môi: “Em chẳng hiểu nổi, sao anh tin được cái tên u ám kia mà lại không tin Cobra.”

“Đi đi, cô thì biết cái gì. Cứ theo lời tôi mà làm. Còn nữa, chuyện này phải giữ bí mật, ngoài Shadow ra không được nói cho ai khác, biết chưa?”

“Biết rồi ”

“Tôi không đùa đâu, việc này tuyệt đối không được để lộ!”

“Rồi rồi, yên tâm, em đảm bảo giữ miệng kín như bưng!” Cô gái đưa tay làm động tác kéo khóa miệng.

Hồ Lập buột cười: “Mau đi đi. Nếu Thiết Thuẫn về rồi thì bảo cậu ta đến đây.”

“Biết rồi. Đội trưởng càng ngày càng dài dòng!” Cô gái tóc dài đứng dậy, đủng đỉnh bước đi, chiếc váy da bó sát người làm nổi bật thân hình nóng bỏng đầy sức hút.

Trong đại sảnh có biết bao ánh mắt mê đắm thèm thuồng nhìn chằm chằm vào cặp mông của cô, đến lúc người đã đi xa vẫn chưa rời mắt.

Hồ Lập nhìn đám đàn ông háo sắc kia, cười trào phúng. Gã còn chưa xoay người, cô gái vừa ra ngoài cửa liền bị một gã đàn ông tập kích.

Trong đại sảnh vang lên mấy tiếng hô vừa tiếc nuối vừa kinh ngạc, tiếc sao mình không ra tay trước.

Thế nhưng, tiếng hô còn chưa dứt, họ đã thấy một màn làm mắt mình suýt lọt tròng.

Cô gái kia túm chặt bàn tay chuẩn bị sờ mó mông mình, vặn nhẹ một cái.

Rắc …

Cả đại sảnh như vang vọng tiếng ‘rắc’ giòn tan đó.

Cánh tay định đánh lén kia bị vặn thành hình thù kỳ quái, đoạn xương trắng hếu lòi ra từ phần cổ tay, trông mà rợn người.

Cả đại sảnh lặng phắc như tờ.

Họ đều nhìn rõ tình hình bên ngoài. Gã đàn ông kia kêu thảm thiết còn đang nằm trên đường lăn lộn, cô gái gợi cảm lại chỉ ngoái đầu cười một cái rồi nguẩy mông rời đi.

Mọi người quay qua nhìn nhau. Đúng là hoa hồng có gai. Những người lúc này còn tiếc sao mình không ra tay sớm giờ đều thầm thấy may mắn. May mà không ra tay, nếu không kẻ bị gãy xương kêu gào thảm thiết bây giờ sẽ là bọn họ.

Muốn sống được ở Thành Dưới, đầu tiên phải có một đôi mắt sáng. Ngay cả cô gái vừa rồi để lộ thực lực thế nào cũng không nhìn ra, thì đừng mong sống sót được ở đây.

Cùng lăn lộn dưới này, nhưng có vài người bọn họ mãi mãi không bao giờ có thể chọc vào.

Hồ Lập nhún vai, quẳng chuyện râu ria này ra sau đầu. Từ lúc vào đoàn lính đánh thuê, những chuyện thế này xảy ra nhiều lắm rồi.

"Hầy, còn phải giúp đám nhóc kia chọn trận đấu nữa, phiền chết đi được. Chú Phó nợ cháu một món lớn rồi đấy." Hồ Lập vừa lẩm bẩm vừa bước lên lầu.

"Có rảnh không?"

Đến góc hành lang, Hạng Phi nhân lúc Chung Thịnh đi gọi bữa tối cản Ariel lại.

Ariel lẳng lặng nhìn cậu: "Đến phòng cậu."

Hạng Phi nhướn mày, xoay người đi trước. Ariel gửi tin nhắn cho Chung Thịnh, bảo mình có việc ra ngoài một lát, sẽ sớm trở về.

Hạng Phi để ý thấy Ariel gửi tin, sắc mắt tốt lên nhiều.

Mấy ngày nay, hầu như lúc nào cậu cũng quan sát thái độ của Ariel với Chung Thịnh.

Chẳng phải cậu nghĩ nhiều, thực sự là cậu không thấy Chung Thịnh có chỗ nào không xứng với Ariel cả. Nhưng cậu nghĩ Chung Thịnh giỏi giang xuất chúng không có nghĩa người khác cũng nghĩ vậy. Nhất là Ariel xuất thân gia đình danh giá, nếu cậu ta định đùa bỡn Chung Thịnh, thì cậu chắc chắn sẽ không để yên.

Hai người đi trên hành lang vẫn giữ im lặng, dường như không ai có ý định mở miệng. Vào phòng Hạng Phi rồi, Gerald với Lôi Tranh rất sáng suốt đi ra ngoài. Mặc dù không biết Hạng Phi với Ariel có chuyện gì để nói với nhau, nhưng thấy hai người này khí thế bất phàm như vậy, trốn xa một chút là tốt nhất.

Nhưng Lôi Tranh thấy thật khó hiểu. Ariel không phải bạn trai của Chung Thịnh à? Sao lại có quan hệ với Hạng Phi? Chẳng lẽ cậu ta bắt cá hai tay?

"Nói chuyện một chút đi." Hạng Phi ngồi đối diện Ariel, hai tay đặt trên đầu gối.

"Nói cái gì?" Ariel thản nhiên hỏi.

Hai ngày này hắn đã sớm phát hiện ra Hạng Phi vẫn luôn quan sát mình. Có điều, khi chưa biết mục đích của cậu ta, hắn sẽ không nói gì với Chung Thịnh.

Hạng Phi cười cười: "Về Chung Thịnh."

88. Chương 88

Editor: Nguyệt

Mắt Ariel chợt loáng qua chút cảm xúc rồi bình tĩnh trở lại. "Chung Thịnh là của tôi."

Hạng Phi nhướn mày: "Của cậu? Xét theo nghĩa nào?"

Ariel nhìn cậu, giọng nói không hề che giấu tính chiếm hữu: "Xét theo bất cứ nghĩa nào, cậu ấy đều là của tôi."

Hạng Phi nở một nụ cười khoái trá. Quả nhiên nói chuyện với người thông minh là nhẹ nhàng nhất, chỉ đơn giản mấy câu là hai bên đã hiểu rõ ý nhau.

"Vậy được rồi, sau này Chung Thịnh giao cho cậu." Hạng Phi vỗ nhẹ lên vai Ariel.

Tuy không thích người khác chạm vào người mình, nhưng Ariel không tránh tay Hạng Phi. Hắn đứng thẳng người, từ trên nhìn xuống Hạng Phi thoáng chút áp lực: "Chung Thịnh là của tôi, sau này phải giữ khoảng cách với cậu ấy. Tôi không thích người của tôi có mùi kẻ khác."

Hạng Phi cười càng vui vẻ. Mặc dù giọng điệu uy hiếp của cậu ta làm cậu hơi khó chịu, nhưng nể mặt Chung Thịnh, cậu quyết định bỏ qua lần này.

Ariel không ở lại phòng Hạng Phi lâu. Dù gì mối liên hệ giữa hắn và Hạng Phi chỉ có duy nhất Chung Thịnh. Lúc không có Chung Thịnh, hai người họ đều chẳng có ý nói với nhau về đề tài gì khác.

"Ariel, cậu về rồi."

Lúc Ariel về phòng, Chung Thịnh đang xem tin tức trên mạng. Đời trước sau khi vào học viện quân sự, anh dồn gần hết tâm tư vào việc học tập rèn luyện, cho nên không để ý lắm đến tình hình thời sự. Còn bây giờ, họ đang ở thành phố Blood, mỗi ngày chỉ đi xem đấu cơ giáp, ngoài ra không còn nhiệm vụ nào khác, cũng không có đản thương để đăng nhập mạng chiến đấu, nên không thể tiến hành huấn luyện cơ giáp. Thế nên, ngày nào anh cũng lên mạng lướt web, thỉnh thoảng lại tìm được mấy đề tài thú vị để thảo luận với Ariel.

"Ừ. Cậu ăn cơm chưa?" Ariel cởi áo khoác ra, để lộ chiếc áo sơ mi làm bằng tơ bên trong.

"Chưa. Đợi cậu." Chung Thịnh đứng dậy, lấy thức ăn ra khỏi ***g giữ nhiệt, dọn dẹp xong xuôi rồi chờ Ariel ngồi xuống cùng ăn.

Ariel nhìn Chung Thịnh, trong mắt hiện lên ý cười. Chung Thịnh lúc này rất giống người vợ chờ chồng đi làm về.

Tiến lên hai bước, Ariel đột nhiên ghé sát tai Chung Thịnh hít một hơi thật sâu: "Thơm quá …"

Mặt Chung Thịnh lập tức đỏ lừ. Cả người cứng ngắc không dám nhúc nhích. Mặc cho Ariel làm xong động ác mờ ám đó, chậm rãi ngồi vào ghế.

Hít sâu một hơi, màu đỏ trên mặt dần nhạt bớt. Chung Thịnh vẻ mặt điềm tĩnh ngồi xuống.

Mấy ngày gần đây, anh bắt đầu thấy mù mờ vì hành vi của Ariel.

Chẳng hiểu có phải bị áo giác không, mà anh cứ thấy ngày nào Ariel cũng làm mấy động tác rất mờ ám để 'đùa giỡn' anh.

Dù nghĩ vậy chẳng khác nào lăng mạ ngài Ariel, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, anh lo một ngày nào đó mình sẽ coi thái độ này của Ariel thành thật, rồi để lộ bí mật lớn nhất của mình.

Đề tài nói chuyện trong bữa tối của hai người vẫn xoay quanh Hồ Lập cùng việc huấn luyện. Mặc dù loại huấn luyện này đối với Chung Thịnh và Ariel … chẳng có tác dụng gì …

May là ngày thứ ba sau khi đến thành phố Blood huấn luyện, Hồ Lập đã thuê cho họ một phòng huấn luyện thể năng riêng, để họ không chỉ quan sát trận đấu rèn luyện tinh thần, mà còn có thể 'rèn luyện thân thể'.

"Cậu nói xem cô gái theo chúng ta mấy ngày nay là ai phái tới?" – Chung Thịnh hỏi.

"Chắc là Hồ Lập." Ariel đáp, không để tâm lắm.

"Không phải nhà trường sao?"

"Tôi nghĩ không phải. Nếu hiệu trưởng giao chúng ta cho Hồ Lập, thì tất nhiên là tin tưởng anh ta. Hơn nữa, gã này thoạt nhìn có vẻ không đáng tin, nhưng không phải người vô trách nhiệm. Anh ta sẽ không tùy tiện bỏ mặc chúng ta ở Thành Dưới. Tìm người âm thầm bảo vệ chúng ta mới hợp với tính cách ngoài lạnh trong nóng của anh ta."

"Phụt …" Chung Thịnh suýt thì không nhịn được cười.

Nhìn trưởng quan Ariel vẻ mặt nghiêm túc nói Hồ Lập ngoài lạnh trong nóng bằng giọng điệu nghiêm trang đó, thật sự là rất … buồn cười.

Năm đó có rất nhiều người nói trưởng quan Ariel là kiểu người mặt ngoài lạnh lùng, trong tâm lại nóng ấm như lửa. Không ngờ bây giờ ngài ấy lại dùng mấy từ này để nói về người khác.

"Hửm? Buồn cười lắm sao?" Ariel đặt bát xuống, dùng khăn ăn nhẹ nhàng lau miệng.

"Không." Chung Thịnh vội vàng nghiêm mặt.

Ariel liếc nhìn anh. Mặc dù Chung Thịnh thế này rất đáng yêu, nhưng 'cử chỉ mờ ám quá thường xuyên sẽ làm mất tác dụng' – trích "Làm sao để người ấy yêu bạn say đắm". Để phòng ngừa trường hợp phản tác dụng xảy ra, hắn đành phải kéo đề tài này lại.

"Trận đấu ngày mai …"

"Tôi có dự cảm sẽ là loại đấu người thật. Hơn nữa, có thể mấy ngày sau chúng ta cũng phải lên sàn đấu chém giết." Chung Thịnh cười khổ bất đắc dĩ.

Đây không phải dự cảm. Đời trước anh từng tận mắt chứng kiến một trận đấu 'Kẻ đào vong' ở thành phố Blood. Trong loại hình đấu võ này, người được chọn làm kẻ đào vong đều là những tội phạm tội danh cực kỳ nghiêm trọng. Họ chỉ được mang theo một con dao găm laser, ngoài ra không có bất kỳ vũ khí nào khác. Còn kẻ đi săn có thể dùng súng laser. Tuy chỉ là súng laser loại năng lượng trung bình, nhưng so với con dao laser của kẻ đào vong thì quả là khác nhau một trời một vực.

Như tên gọi, hình thức đấu là đào vong. Chỉ cần kẻ đào vong có thể đào thoát khỏi tay kẻ đi săn, thậm chí xử lý được kẻ đi săn, họ sẽ có điều kiện sinh hoạt càng tốt hơn.

Đối với những tên tội phạm sớm đã bị Liên Bang phán án tử hình, chưa bị hành hình chẳng qua là do được người đứng sau thành phố Blood thu mua. Để được sống, mỗi ngày họ đều phải tranh đấu kiếm tiền, nếu đạt mức chỉ định thì có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian ngắn. Đấu thắng sẽ có được không gian hoạt động càng lớn, càng nhiều thức ăn ngon, càng nhiều những cô nàng gợi cảm quyến rũ. Đó là tất cả ý nghĩa sinh tồn của họ.

Cũng vì thế, mỗi một trận đấu, họ không chỉ phải cố gắng sống sót, mà nếu có khả năng còn phải giết chết kẻ đi săn. Xử lý được một kẻ đi săn, họ sẽ có một tháng nghỉ ngơi.

Kẻ đào vong đấu để sống. Nhưng kẻ đi săn thì không phải vậy.

Vì phô trương quyền quý, vì tiền tài chiêu mộ lính đánh thuê, vì rèn luyện mà tham gia thi đấu, mỗi một thợ săn đến nơi đây đều có mục đích. Nhưng bất kể là mục đích gì, trước khi tham gia trận đấu, họ đều phải ký kết hiệp ước hợp pháp với thành phố Blood, nếu không may bị tù nhân xử lý, thành phố Blood sẽ không chịu trách nhiệm.

Từ tận đáy lòng, Chung Thịnh rất ghét kiểu đấu đó.

Một người lính như anh sống sót được trên chiến trường đã là chuyện chẳng dễ dàng gì. Vậy mà lại có kẻ ngu ngốc bỏ tiền ra để đi chịu chết. Đúng là không thể hiểu nổi.

"Hồ Lập biết điểm dừng." Thoạt nhìn Ariel có vẻ rất bình tĩnh.

Thật ra hắn chẳng có cảm giác gì với phương thức huấn luyện này của Hồ Lập. Hay phải nói là, đời trước hắn đã trải qua chiến tranh còn tàn khốc hơn, mấy cảnh chém giết này trong mắt hắn chỉ như một vở kịch nhạt nhẽo.

Có thể trở thành thiếu tướng trẻ tuổi nhất Liên Bang, Ariel không chỉ có gia thế xuất chúng cùng vẻ ngoài hoàn mỹ, mà còn sở hữu cả khí chất và tinh thần máu thép. Đấy mới là nguyên nhân chính dẫn hắn lên đến đỉnh vinh quang.

Tinh Không Giảo Lang. Danh hiệu này không chỉ tán thưởng sự mưu trí của hắn, mà còn cảm thán cả bản tính khát máu như của loài sói xảo quyệt.

Một buổi tối trôi qua rất nhanh. Phần lớn thời gian hai người đều ở trong phòng huấn luyện thể năng.

Hiện tại, nhược điểm lớn nhất hạn chế khả năng phát huy thực lực của hai người chính là thể chất. Nếu không đạt thể thuật cấp mười hai, thì hầu hết các động tác điều khiển cơ giáp cao cấp họ đều không làm được. Không phải không có kỹ thuật, mà là cơ thể không chịu nổi sức ép cực lớn đó.

Mồ hôi đổ trên sàn phòng tập để lại vết tích của tuổi thanh xuân đầy nhiệt huyết. Cũng chỉ khi ở đây, Chung Thịnh mới có thể thả lỏng tinh thần, không nghĩ đến những cử chỉ đầy ẩn ý càng ngày càng quá mức của Ariel gần đây.

Vùi đầu vào sâu trong nước, đến khi ***g ngực nhức nhối vì nén khí mới ngẩng lên, nước nhỏ tong tỏng từ chân tóc xuống người. Chung Thịnh xoa mặt, ra khỏi bồn tắm.

Lau khô thân thể, tay cầm vào nắm đấm cửa phòng tắm, anh lại bất giác tạm dừng một chút.

Bây giờ chắc Ariel đang nằm trên giường đọc sách. Dường như mấy ngày nay, mỗi lần anh mở cửa phòng tắm ra đều thấy Ariel nằm đọc sách.

Chung Thịnh cũng thích cuộc sống sinh hoạt quy luật như vậy. Nhưng từ khi ở cùng phòng với Ariel, anh lại mong Ariel có thể bỏ thói quen này đi.

Chung Thịnh cười khổ. Cho dù Ariel làm nhiều chuyện như vậy với mục đích gì, chẳng phải mình đều không thể phản kháng sao?

Sự thật này từ đời trước đã biết rõ rồi …

Hít sâu một hơi. Chung Thịnh thầm hạ quyết tâm, nếu Ariel không định làm rõ, thì cứ xem như mình đang nằm mơ đi. Chờ đến khi Ariel thấy chán rồi, có lẽ mình còn có thể trở về làm một phó quan.

Đáng tiếc, Chung Thịnh ra quyết định lại không ngờ rằng Ariel đã đổi ý.

89. Chương 89

Editor: Nguyệt

Nguyên nhân thay đổi rất đơn giản, là do một tin nhắn.

Phu nhân Clifford nghiêm túc cảnh cáo hắn, những cử chỉ mờ ám có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người, đồng thời tạo ra bầu không khí ngọt ngào, nhưng cứ liên tục mập mờ không rõ sẽ chỉ khiến đối phương cho rằng mình đang đùa bỡn người ta. Chẳng may khéo quá hóa vụng, Chung Thịnh tưởng hắn chỉ coi mình như món đồ chơi thì hỏng.

Ariel hiểu Chung Thịnh là người cố chấp thế nào. Lỡ như cậu thật sự có ấn tượng như vậy, thì chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ.

"Ra rồi?"

Lúc Chung Thịnh bước ra khỏi phòng tắm, Ariel không nằm trên giường đọc sách như anh tưởng, mà mặc quần áo chỉnh tề ngồi trên sofa như đang chờ anh.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ariel, Chung Thịnh nghĩ đến đầu tiên là đã xảy ra chuyện.

Không thì vì sao trong thời gian nghỉ ngơi Ariel lại mặc quần áo nghiêm chỉnh thế kia.

"Xảy ra chuyện gì?" Chung Thịnh thầm giật mình, vội vươn tay vớ lấy áo khoác.

Ariel bỗng có cảm giác thất bại. Hắn chỉ muốn đưa ra lời đề nghị chính thức kết giao với Chung Thịnh thôi, ăn mặc chỉnh tề là để bày tỏ ý tôn trọng với đối phương, nào ngờ Chung Thịnh lại có phản ứng như thế.

"Không phải." Ariel nắm chặt tay Chung Thịnh, vẻ mặt bất đắc dĩ ấn cậu ngồi xuống vị trí đối diện mình. "Không có chuyện gì xảy ra cả."

"Vậy cậu …" Chung Thịnh mịt mờ nhìn hắn. Không xảy ra chuyện gì thì sao Ariel lại ăn diện trịnh trọng thế?

Ariel thản nhiên liếc nhìn Chung Thịnh. Mới từ phòng tắm ra nên chỉ mặc mỗi cái quần lót tứ giác màu xám.

Mấy hôm trước, lúc ngủ, anh còn mặc thêm cái áo sơ mi. Nhưng từ khi phát hiện mình có cài khuy kỹ cỡ nào, thì sáng hôm sau tỉnh dậy áo sơ mi vẫn mở phanh ra, anh dứt khoát không mặc nữa.

Làn da màu lúa mạch, thân hình cường tráng săn chắc, đường cong đầy quyến rũ, vai rộng mông cong, vòng eo thon gọn, ngập tràn sức hút phái mạnh.

Đôi con ngươi màu lam bạc chợt thất thần trong giây phút. Hai má Ariel chợt hiện màu hồng nhàn nhạt.

Dù má chỉ ửng hồng trong phút chốc rồi thôi, nhưng Chung Thịnh ngồi đối diện lại không bỏ lỡ khoảnh khắc đó.

Anh xoa xoa hai mắt. Mình … hình như lúc nãy bị hoa mắt …

Tuy không dám chắc, nhưng dường như anh vừa nhìn thấy Ariel đỏ mặt.

Trời ạ, chuyện này cộng cả hai đời anh đều chưa thấy lần nào. Nếu không phải rất tự tin với thị lực của mình, thì anh sẽ nghĩ chắc mình bị quáng gà rồi.

"Khụ khụ, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

Nhìn động tác khoa trương của Chung Thịnh mà Ariel thấy ảo não, ho khan hai tiếng để kéo sự chú ý của Chung Thịnh.

Trưởng quan đã có lệnh, Chung Thịnh tất nhiên sẽ nghiêm chỉnh ngồi nghe. Khép hai chân lại, mở quang não, bày ra tư thế tiêu chuẩn chuẩn bị ghi chép nội dung cuộc họp.

Ariel lại bị Chung Thịnh đánh gục lần nữa. Hắn không hiểu, trong sách miêu tả chuyện này thật dễ dàng, hắn cũng chỉ muốn bày tỏ tình cảm thôi, sao lại chả có tác dụng gì với tên đầu gỗ này vậy.

Đôi khi, Ariel thật sự có ý định trực tiếp ra lệnh cho Chung Thịnh cởi quần áo để mình đè.

Không được, xúc động là ma quỷ, xúc động là ma quỷ …

Thầm nhẩm mấy lần, Ariel cuối cùng cũng đè được mấy ý tưởng sắc tình, một lần nữa nhìn thẳng mặt Chung Thịnh.

"Tôi hy vọng có thể lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để kết giao với em."

Chung Thịnh: Ngẩn người …

"Đương nhiên, tôi rất tin tưởng vào mối quan hệ của chúng ta."

Tiếp tục ngẩn người …

Nhìn Chung Thịnh có phản ứng gì, Ariel hơi nhíu mày: "Cá nhân tôi cảm thấy điều kiện của chúng ta rất xứng đôi. Hơn nữa …" Phát hiện vẻ mặt Chung Thịnh vẫn chẳng thay đổi gì, Ariel hơi bực. "Tôi có cảm giác em cũng có tình cảm với tôi, đúng không?"

Vẫn ngẩn người …

Ariel nheo mắt lại có vẻ nguy hiểm: "Tôi rất nghiêm túc với mối quan hệ của chúng ta, em sẽ là bạn đời duy nhất của tôi."

Còn đang ngẩn người …

Trong đôi mắt Ariel bừng lên ngọn lửa. Hắn giận tái mặt, đứng bật dậy, lạnh giọng nói với Chung Thịnh vẫn chẳng có phản ứng gì: "Chung Thịnh!"

"Có!" Chung Thịnh đứng bật dậy, cuối cùng cũng có phản ứng.

"Hôn tôi!"

"Rõ!"

Cánh môi ấm áp dán lên, hơi vụng về, lại mang ý lấy lòng, cọ xát bờ môi Ariel.

Đôi mày nhíu chặt dần giãn ra vì một nụ hôn khẽ thật dịu dàng. Ariel cực kỳ vừa lòng với sự ngây ngô của Chung Thịnh. Hắn không ngại người yêu của mình từng có quan hệ với người khác, nhưng không có thì vẫn vui hơn.

Chung Thịnh hôn chẳng có kỹ xảo gì, còn thua cả Ariel chỉ dựa vào mấy bộ sách cùng phim ảnh để lấy kinh nghiệm. Nhưng chính nụ hôn không có tí kỹ xảo nào lại làm Ariel vô cùng thỏa mãn. Đây chính là lần đầu tiên Chung Thịnh 'chủ động' hôn hắn.

Ừm … mình ra lệnh thì có tính là chủ động không?

Ariel đang bận hôn, không có thời gian so đo tính toán mấy chuyện đó.

Cái lưỡi tách đôi môi Chung Thịnh ra. Ariel bắt đầu xâm nhập vào khoang miệng đối phương. Tuy hai người đều chẳng có kỹ xảo gì đáng nói, nhưng hôn dần rồi cũng luyện ra.

Chung Thịnh thụ động tiếp nhận sự xâm chiếm của Ariel. Anh là người khởi xướng nụ hôn này, quyền chủ động lại nằm trong tay Ariel. Mỗi tấc da thịt trong miệng đều được đầu lưỡi mềm mại liếm qua, như muốn để lại ký hiệu trên mỗi một tế bào của đối phương.

Nước bọt không kịp nuốt trượt dọc theo khóe môi xuống ***g ngực dày rộng của Chung Thịnh, để lại những vệt nước đầy sắc tình.

Lúc này đây, Chung Thịnh thấy thật hỗn loạn. Hay phải nói là, từ lúc nghe được câu nói ấy của Ariel, anh đã chẳng thể tỉnh táo nổi.

Kết giao?

Còn lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết?

Chuyện này … sao có thể xảy ra?

Mới đầu, anh còn tưởng Ariel đang nói đùa.

Nhưng nhìn vẻ mặt của đối phương thì không thể nào cho rằng đó là lời nói đùa được.

Quan trọng hơn là, bằng vào sự hiểu biết của anh về Ariel cả hai đời, anh biết người ấy sẽ không lấy chuyện này ra để đùa giỡn.

Nói vậy … đây là sự thật?

Ariel … đang thổ lộ với mình?

Suy nghĩ cẩn thận xong, Chung Thịnh càng muốn hôn mê. Chỉ đơn giản thế thôi mình đã có được tình yêu hằng mơ ước ư?

Chuyện này thật khó tin!!!

"Đừng có ngẩn người." Ariel bực mình, cắn môi Chung Thịnh một cái. Người yêu đang hôn mà còn ngẩn người, chuyện này ai chấp nhận cho được.

"Xin lỗi." Chung Thịnh trả lời theo phản xạ, sau đó lại đỏ mặt xấu hổ.

Dường như đến tận giờ phút này, anh mới ý thức được rằng mình với Ariel đang hôn nhau.

Thấy Chung Thịnh lại sắp sửa ngẩn ra, Ariel nheo mắt lại, nói với giọng nguy hiểm: "Nếu em còn mất tập trung lần nữa, tôi không đảm bảo tiếp theo sẽ không làm gì đâu …"

Để phối hợp với lời cảnh cáo, bàn tay còn niết mạnh hai cái lên cặp mông săn có tính đàn hồi tốt của Chung Thịnh.

[Ariel: Ồ? Xúc cảm thật tuyệt, lại sờ thêm vài cái …]

Máu chảy khắp người Chung Thịnh như muốn vọt hết lên đầu. Nói khoa trương một chút thì thậm chí còn nhìn được cả hơi nước bốc lên đỉnh đầu.

Anh nhìn thẳng vào Ariel với ánh mắt ngỡ ngàng kinh ngạc, như muốn kiểm chứng giọng điệu và hành vi lưu manh vừa rồi không phải trưởng quan đáng kính của mình làm ra.

Đáng tiếc, anh thất bại. Đôi bàn tay ve vuốt khắp nơi trên người mình, vẻ nghiêm túc trong sâu thẳm con ngươi, đủ để chứng minh cho anh thấy mọi chuyện xảy ra đều là sự thật.

Rầm!!!

Thần tượng trong lòng Chung Thịnh ầm ầm sụp đổ. Vào giờ phút này, Ariel không còn là vị thần đứng trên đỉnh cao, mà là một thiếu tướng bình thường của Liên Bang … À không phải, bây giờ mới chỉ là tân binh thôi …

"Rất tốt …" Tiếng Ariel thì thầm mất hút giữa hai đôi môi dán lấy nhau.

Chung Thịnh không có chút sức phản kháng nào với nụ hôn nồng nàn này, để mặc Ariel muốn làm gì thì làm, để người ấy đè anh xuống ghế sofa.

"Ưm … A … Ariel … ch … chờ một chút …" Khó lắm mới dứt ra khỏi nụ hôn của Ariel một chút, Chung Thịnh vội vàng kêu lên.

"Hửm?" Ariel bất mãn nhướn mày. Đang thưởng thức bờ môi say đắm của Chung Thịnh lại đột nhiên bị ngắt ngang, hắn đương nhiên rất khó chịu.

"Tôi … em …" Chung Thịnh ậm ừ nửa ngày vẫn chưa nói được thành lời. Lúc này, đầu óc anh đã bãi công, chỉ còn bản năng mách bảo không thể tiếp tục như vậy. Nếu không, e là sẽ xảy ra một số chuyện không tốt …

Mắt tối sầm, Ariel giận tái mặt. Chung Thịnh tức thì rụt cổ, nghẹn lời.

Bấy giờ Ariel mới nhướn mày, tiếp tục hôn Chung Thịnh.

Ariel tỏ ra rất nhiệt tình. Theo Chung Thịnh thấy thì là nhiệt tình đến mức khó tin.

Đời trước, anh chưa từng thấy Ariel hôn ai nồng nhiệt thế này. Cho dù là vị hôn thê Elena cũng chỉ nhận được vài cái hôn khẽ như chuồn chuồn lướt nước.

Hôm nay, ngài Ariel cho anh cảm giác thật xa lạ. Anh từng nghĩ mình là người hiểu Ariel nhất trên đời. Nhưng nay, anh chợt nhận ra mình không hiểu người ấy như mình vẫn tưởng.

90. Chương 90

Editor: Nguyệt

"A …" Đầu nhũ trước ngực bị niết nhẹ một cái, Chung Thịnh không kìm được bật ra tiếng kêu kinh hãi.

Cảm nhận được bàn tay âm ấm kia đang thong thả trượt xuống bụng, trên đùi có cái gì đó vừa nóng vừa cứng dán sát vào, Chung Thịnh rùng mình, tóc gáy dựng đứng cả lên.

"Khoan … không được … ngài Ariel …" Chung Thịnh nói năng lộn xộn, hai tay không ngừng đẩy Ariel ra. Anh có thể dùng kỹ thuật chiến đấu để ngăn cản Ariel, nhưng có cho anh thêm hai lá gan anh cũng không dám.

"?" Ariel bất mãn ngẩng đầu lên nhìn. Đang làm mà bị cản lại, là đàn ông ai cũng sẽ khó chịu.

Nhìn vẻ mặt tức giận của Ariel, Chung Thịnh có khổ mà không nói được. Đời trước, ngài Ariel là dị tính luyến không phải nghi ngờ. Vậy bây giờ chắc Ariel chỉ mới vừa tiếp xúc với đồng tính luyến ái thôi. Trong quan hệ *** giữa người đồng tính với nhau, bên tiếp nhận phải được làm trơn đầy đủ, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Chung Thịnh có cảm giác Ariel không biết rõ mấy chuyện này. Nếu bây giờ hai người làm đến cuối, thì hậu quả rất có thể sẽ rất thảm.

Chung Thịnh không để ý mình có bị thương không. Có điều, ngày mai Hồ Lập còn muốn dẫn họ đi xem trận đấu, nếu anh bị thương quá nặng không xuống giường được thì không ổn.

"Ngày mai … đội trưởng Fox … hôm nay không được …" Chung Thịnh mặt đỏ bừng bừng, lắp bắp nói được mấy từ.

Ariel lập tức tỉnh táo lại, ngồi thẳng người, vò đầu gãi tai.

Mái tóc vàng mềm mại bị hắn vò cho rối tung, thoạt trông như cái ổ gà.

Chết tiệt, tính tự chủ của mình đi đâu hết rồi? Ariel ảo não nghĩ.

Vất vả lắm mới đứng dậy được, Chung Thịnh dùng tốc độ nhanh nhất mặc sơ mi với quần dài vào, che kín toàn thân. Nếu không phải đang ở trong phòng, mặc nhiều đồ quá sẽ thành giấu đầu hở đuôi, anh chỉ hận không thể mặc luôn cả áo khoác.

Ngồi nghiêm chỉnh trước mặt Ariel, Chung Thịnh cố gắng kìm chế bản thân không nhìn xuống chỗ nào đó đang cộm lên … Cùng là phái nam, anh đương nhiên biết lúc này Ariel khó chịu thế nào. Nhưng nghĩ đến bản mặt lạnh lùng cười trào phúng của đội trưởng Fox, anh quyết tâm không để ý đến.

"Khụ khụ … Xin lỗi, vừa rồi tôi hơi mất kiểm soát." Dần dần tỉnh táo lại, Ariel nói với vẻ xấu hổ.

"Không sao …" Chung Thịnh nói xong lại thấy có gì đó không đúng. Chuyện này hình như không cần phải giải thích …

Ariel ngẩng đầu nhìn Chung Thịnh. Gương mặt lạnh lùng cố duy trì vẻ điềm tĩnh, cùng với màu ửng hồng của làn da còn chưa tan hết lại tạo thành cảm giác cấm dục vô cùng hấp dẫn.

Ariel thoáng ngẩn người giây lát, trong đầu hiện lên hình ảnh Chung Thịnh không một mảnh vải che thân, nằm bên dưới để mình tùy ý xỏ xuyên.

Hai tai bắt đầu đỏ lên. Ariel duy trì bộ mặt than, dồn mấy hình ảnh cực độ vô sỉ, hạ lưu này vào một kho lưu trữ có tên là 'Kế hoạch tác chiến', chuẩn bị sau này sẽ thực hành.

"Ừ, vậy chúng ta quay lại chủ đề chính. Vừa rồi tôi đưa ra lời đề nghị kết giao …?" Ariel đổi tư thế ngồi, hai chân bắt chéo nhau, che cái chỗ phồng phồng mà Chung Thịnh thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn.

Mặt Chung Thịnh lại đỏ bừng.

Chuyện này … chuyện này … Anh sao có thể từ chối!!!

Gật nhẹ một cái. Đầu Chung Thịnh cúi thấp như muốn chôn vào ngực. Anh chưa từng nghĩ mình được thổ lộ một cách tiêu chuẩn chính thức như thế.

"Rất tốt." Ariel gật đầu hài lòng. Hắn sớm đã đoán được Chung Thịnh sẽ không từ chối. Nhận được đáp án này cũng là lẽ thường.

"Vậy từ giờ trở đi, chúng ta chính thức là người yêu. Ngoài chuyện thủy chung với nhau, tôi hy vọng kỳ nghỉ lần này em có thể theo tôi về gặp bố mẹ." – Ariel thản nhiên nói.

Chung Thịnh ngẩng phắt đầu lên. Gặp bố mẹ? Quá nhanh rồi!!!

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của anh, Ariel hơi nhíu mày: "Chẳng lẽ em nghĩ tôi để em làm tình nhân ngầm?"

Chung Thịnh không nói gì, vẻ mặt lại khẳng định suy đoán của Ariel.

Ariel giận tái mặt: "Tôi hy vọng sau này em sẽ không nghĩ thế nữa. Như vậy chẳng khác nào sỉ nhục nhân cách của tôi. Cũng là khinh nhờn tình cảm tôi dành cho em."

Chung Thịnh gật đầu. Vẻ mặt thì kinh hãi, lòng lại căng tràn hạnh phúc.

Chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình trở thành người yêu của Ariel, không phải loại tình nhân trong tối, mà quang minh chính đại làm bạn đời của Ariel.

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Chúng ta đi nghỉ đi." Ariel nói xong thì đứng dậy cởi áo khoác.

Chung Thịnh cũng đứng lên. Nhưng lúc cởi cúc áo sơ mi, tay lại tạm dừng.

Nếu là bình thường, anh xem như quen nằm chung giường với Ariel. Có điều, sau vụ thổ lộ vừa rồi, quay ra nhìn cái giường hình trái tim cực lớn kia …

Hai má Chung Thịnh lại lần nữa đỏ phừng phừng.

Thế này … thế này sao mà ngủ được? Chung Thịnh bối rối.

Ariel đã vén chăn lên, thấy Chung Thịnh vẫn ngẩn người đứng đó thì hỏi: "Sao thế?"

"Không có gì." Chung Thịnh lúng túng đáp một câu, chậm rì rì cởi cúc áo.

Nhìn Chung Thịnh cởi từng cái cúc áo một, Ariel chợt hiểu ra.

"Đi ngủ sớm một chút. Ngày mai đi xem trận đấu cũng không thoải mái lắm đâu." Ariel thản nhiên nói, nhấc chăn lên nằm xuống, loáng cái đã nhắm mắt lại.

Chung Thịnh ngừng tay, âm thầm thở phào một hơi.

Ý của Ariel rất rõ ràng, tối nay sẽ không làm gì. Thật ra không phải Chung Thịnh không muốn làm chuyện đó với Ariel, đã là người yêu thì sớm muộn gì cũng đến bước đó, chỉ là tình hình trước mắt thật sự không hợp. Với lại, tối nay chịu kích thích lớn như thế, tinh thần anh có chút gánh không nổi, cũng lo lúc làm chuyện đó mình biểu hiện quá kém thì hỏng.

Bởi vì có những người ly hôn vì cuộc sống *** không hòa hợp. Mà bọn họ chỉ vừa mới làm người yêu …

Trong phòng ngủ vang lên tiếng hít thở đều đều của Ariel. Chung Thịnh lặng lẽ đến bên giường.

Nhìn Ariel vẫn nằm ở giữa như trước, Chung Thịnh bật cười. Sau chuyện xảy ra ngày hôm nay, mấy cử chỉ mờ ám của Ariel những hôm trước cũng được giải đáp. Mối lo treo cao trong lòng anh cuối cùng có thể đặt xuống.

So sánh cự ly hai bên trái phải của Ariel, Chung Thịnh mặt dày chọn bên gần hơn để nằm.

"Ưm …" Giống mọi khi, Chung Thịnh vừa nằm xuống, Ariel liền tự giác nhích lại gần. Chung Thịnh vẫn không phát hiện ra Ariel nhìn như ngủ say thực ra lại đang mỉm cười.

Sáng hôm sau, Chung Thịnh theo thói quen dậy từ sớm, đi lấy đồ ăn sáng. Vẫn là những việc làm thường ngày, vậy mà bầu không khí giữa hai người cứ có gì đó nhộn nhạo, tình tứ.

"Đi thôi." Thay quần áo xong, Ariel ra đến cửa, hôn lên mặt Chung Thịnh một cái. Đây là việc ngày nào bố cũng làm trước khi ra khỏi nhà, mặc dù là do mẹ bắt ép. Nhưng Ariel rất thích thói quen này, cho nên mới học theo.

Chung Thịnh tai đỏ hồng, đánh bạo hôn lên môi Ariel một cái.

Ariel nhướn mày. Quả nhiên Chung Thịnh vẫn cần được huấn luyện. Nếu là phu nhân Clifford thì đã kéo cổ áo Clifford tướng quân đáp lại bằng một nụ hôn nhiệt tình nảy lửa rồi.

Quả nhiên chuyện này vẫn phải nhờ mẹ chỉ giáo nhiều hơn. Ariel nghĩ thầm.

Đến địa điểm tập hợp, sự khác thường giữa hai người ít nhiều gì vẫn bị người xung quanh phát hiện.

"Bọn họ làm sao vậy?" – Lôi Tranh nhỏ giọng hỏi Lâm Phỉ Nhi – "Sao cứ có cảm giác lạ lạ?"

"Ai biết." Lâm Phỉ Nhi bĩu môi. "Chắc là được thỏa lòng mong ước rồi."

"Thỏa lòng mong ước cái gì?" Lôi Tranh không hiểu.

Lâm Phỉ Nhi trừng mắt nhìn cậu: "Cậu có phải đàn ông con trai không hả, chuyện đó mà cũng không hiểu."

Lôi Tranh đỏ mặt. Vấn đề này thật là xấu hổ. Cậu không biết đâu có nghĩa cậu không phải con trai! Lại nói, sao chuyện có phải đàn ông con trai không lại xuất hiện ở đây …

Mắt bất giác liếc nhìn bộ ngực cao ngất của Lâm Phỉ Nhi, không ngờ lại bị cô bắt gặp.

"Nhìn cái gì mà nhìn." Lâm Phỉ Nhi ưỡn ngực, "Làm sao, bảo cậu không phải con trai thì cậu tính làm con gái à?"

Lôi Tranh bất đắc dĩ chào thua. Trước mặt Lâm Phỉ Nhi, loại người hàm hậu như cậu chỉ có số bị bắt nạt thôi.

May là cuối cùng Lâm Phỉ Nhi vẫn giải đáp thắc mắc cho cậu: "Cậu nhìn vẻ mặt Ariel đi, nhìn cho kỹ vào, cười *** đãng thế kia, chắc chắn là đêm qua đã làm gì Chung Thịnh rồi."

Lôi Tranh: "…"

Cậu thật muốn quỳ lạy Lâm Phỉ Nhi. Rốt cuộc cô ấy từ chỗ nào trên bộ mặt than của Ariel nhìn ra nụ cười '*** đãng' hả trời. Với lại, nếu để Ariel nghe được, một cô gái như cô chẳng lẽ không thấy ngượng ngùng sao?

Cố nặn ra một nụ cười khó coi, Lôi Tranh lặng lẽ lùi lại hai bước. Bàn luận chuyện của trưởng quan thì không sao, nhưng mấy nội dung hạn chế độ tuổi như vậy thì có sao. Thực lòng cậu không muốn nghe Lâm Phỉ Nhi bàn luận chuyện 'riêng tư' của Ariel và Chung Thịnh đâu.

91. Chương 91

Editor: Nguyệt

Cậu chẳng đánh được ai trong hai người này, bọn họ mà biết chuyện, Lâm Phỉ Nhi là con gái thì không sao, nhưng cậu chắc chắn sẽ rất thảm. Kể cả Ariel không ra tay, chỉ riêng Chung Thịnh thôi đã đủ sức đánh cậu bầm dập rồi.

"Hừ, đồ nhát gan." Lâm Phỉ Nhi nhận ra Lôi Tranh đang âm thầm rút lui, bĩu môi khinh thường. Có điều, không biết vì nguyên do gì mà cô với Samantha đều bất giác nói nhỏ đi nhiều.

Buôn chuyện là thiên tính của con gái. Samantha có thân thể cường tráng mấy thì vẫn là con gái. Vậy nên …

"Ariel, cậu có thấy ánh mắt Samantha nhìn chúng ta có gì đó là lạ không?" Chúng Thịnh hơi ngượng ngùng nói nhỏ với Ariel.

Không phải anh quá mẫn cảm, mà là ánh mắt Samantha quá trắng trợn, như kiểu đang nói "Tôi biết chuyện của cậu rồi nhé!", khiến anh thấy cả người khó chịu.

"Không cần để ý đến." Ariel nghe vậy, liếc nhìn Samantha.

Samantha rụt cổ theo phản xạ.

Chung Thịnh bỗng thấy xấu hổ. Anh cũng là học viên tinh anh, nhưng khí chất trời sinh như thế quả nhiên không dễ gì tạo ra được. Vừa rồi anh nhìn Samantha hết nửa ngày mà người ta chẳng thèm để ý đến, càng nói càng hăng. Vậy mà Ariel mới chỉ nhìn lướt một cái, cô đã lùi bước. Chẳng lẽ anh không có uy nghiêm gì sao?

"A, xin lỗi, xin lỗi. Tôi đến muộn." Hồ Lập vội vàng bước ra từ thang máy, vừa đi vừa nhét sơ mi vào trong quần.

Khó lắm mới thấy Hồ Lập chật vật thế này, mọi người đều vô cùng hưng phấn. Bọn họ rất tò mò, không biết Hồ Lập vừa mới làm gì.

"Tôi đã chọn trận đấu rồi, cứ thế mà xem. Nhưng tôi nhắc trước, vì điều kiện kinh tế có hạn, nên chỉ mua được loại vé rẻ nhất thôi. Mấy đứa phải chuẩn bị tinh thần đi." Hồ Lập cười tủm tỉm nói thế rồi móc một xấp vé từ trong túi áo ra.

Mỗi người nhận một tấm vé, xem xong thì đều ngạc nhiên phát hiện chỗ ngồi của họ không còn sát nhau như mấy hôm trước nữa. Nói chính xác hơn thì là ở ba khu khác nhau.

Đồng thời quay sang nhìn Hồ Lập với vẻ thắc mắc.

Hồ Lập nhún vai: "Đã bảo là không đủ tiền rồi còn gì. Chịu thôi, có cái nào mua cái đó. Mấy đứa chắc không cần tôi đi cùng đâu đúng không?"

Mọi người đều thầm cười khinh bỉ gã. Không có tiền? Lừa trẻ con chắc.

Đương nhiên, biết thì biết thế, nhưng không ai nói ra cả. Nếu là Hồ Lập thì làm ra mấy chuyện nằm ngoài dự đoán như vậy không có gì đáng ngạc nhiên cả. Kiểu huấn luyện của gã vốn đã khác người rồi.

"À, đúng rồi." Hồ Lập đưa địa chỉ đấu trường cho họ xong là xoay người đi ngay, trước khi mất bóng còn để lại một câu: "Chúc mấy đứa đi chơi vui vẻ. Cấm mấy đứa đổi vé cho nhau."

Mọi người quay sang nhìn nhau, có dự cảm không ổn. Chung quy cứ cảm thấy trận đấu hôm nay không thoải mái như xem thi đấu cơ giáp mấy hôm trước.

Mà có bất an thì hôm nay vẫn phải đi xem. Mọi người vào thang máy, loáng cái đã đến đấu trường của Kẻ Đào Vong.

Tùy theo từng khu mà khán phòng có các cửa vào khác nhau. Vé của bọn họ là loại rẻ nhất, cho nên cửa vào nằm ở vị trí dưới cùng của đấu trường.

Vừa bước chân vào, Lâm Phỉ Nhi và Ariel đều bất giác nhíu mày. Nên nói chỗ này là một khu chợ nhỏ thì chính xác hơn là khán phòng. Đâu đâu cũng thấy một đám người cả nam lẫn nữ ăn mặc hở hang trang điểm lòe loẹt liếc mắt đưa tình với nhóm lính đánh thuê thô lỗ. Bốn góc phòng có bốn cái quầy bar nhỏ, chỉ cung cấp mấy loại đồ uống rẻ mạt nhất. Khắp phòng tràn ngập thứ mùi gay mũi hỗn hợp của rượu, khói thuốc, và mồ hôi, cùng cái mùi *** trong những góc tối tăm, làm người ta ngạt thở.

"Cái này … cái này …" Lôi Tranh trợn tròn mắt nhìn những người trong phòng, á khẩu không nói được gì. Mặc dù xuất thân gia đình bình dân, nhưng cậu chưa bao giờ thấy những cảnh hỗn loạn đọa lạc thế này.

Đột nhiên, cả người cậu cứng đờ. Vì cậu thấy trong góc tối nọ có một người đàn ông mặc áo da bó sát người đang ngồi quỳ giữa háng một người đàn ông khác cố gắng nuốt nhả thứ đó. Những người xung quanh lại làm như chuyện đó là rất bình thường.

"Để tớ chắn cho cậu." Lôi Tranh đỏ cả tai, theo phản xạ đứng chắn trước mặt Lâm Phỉ Nhi, che lại tầm mắt cô.

Lâm Phỉ Nhi không hiểu ra làm sao. Đúng là căn phòng này có mùi rất khó ngửi, nhưng chẳng lẽ Lôi Tranh tưởng cậu ta đứng chắn thì mình sẽ không ngửi thấy sao? Cô cũng vui vì được quan tâm săn sóc, chỉ là hình như chỉ số thông minh của Lôi Tranh hơi bị thấp?

"Đậu má! Mù hết mắt tôi rồi." Gerald đột nhiên kêu thảm một tiếng, che kín hai mắt mình lại.

Những người khác không hiểu gì quay sang nhìn cậu. Lại chuyện gì nữa đây?

"Tránh ra, đừng có cản đường." Một gã cao to giọng ồm ồm đứng sau họ nói với vẻ bực dọc.

Cửa chỗ này khá rộng, nhưng bị sáu bảy người đứng chắn như vậy thì ai cũng không vào được. May là chưa bắt đầu trận đấu, vẫn còn thời gian đặt cược, nếu không thái độ gã này có khi còn khủng bố hơn.

"Sang bên kia trước đã." Ariel hất cằm chỉ một chỗ còn trống.

Mọi người vội vàng đi theo hướng đó. Những lúc thế này mọi người đều theo thói quen nghe Ariel chỉ huy.

"Rốt cuộc cậu nhìn thấy cái gì?" Bởi vì Lôi Tranh vẫn cẩn thận chắn tầm nhìn của Lâm Phỉ Nhi, nên cô vẫn chưa thấy cảnh gì 'bất nhã'.

Lôi Tranh nghe thế vội vàng nháy mắt với Gerald, ý bảo cậu ta chú ý lời nói. Nào ngờ Gerald lại không hiểu 'ánh mắt đầy ẩn ý' đó của cậu, xổ toẹt ra những gì mình vừa thấy.

"Mọe nó chứ, tớ vừa thấy một tên đàn ông xấu kinh khủng khẩu giao cho một người khác."

Lôi Tranh không còn biết nói gì, ngẩng mặt nhìn trời. Cái thằng Gerald ngu ngốc này, nói năng uyển chuyển chút sẽ chết sao? Sẽ chết sao?

Lâm Phỉ Nhi nghe vậy chẳng những mặt không biến sắc mà còn ngạc nhiên hỏi: "Không phải chứ? Xấu thế mà cũng có người muốn à?"

"Không tin thì nhìn đi!" Gerald âm thầm chỉ sang hướng nọ. May là cậu ta còn biết nếu nói thẳng ra sẽ có thể gặp rắc rối.

"Oa, đúng thật nha." Lâm Phỉ Nhỉ nói nhỏ, sau đó kéo tay Samantha đang đứng bên cạnh: "Samantha, cậu xem, cái tên kia ngắn có một mẩu à, thảo nảo chỉ tìm được kẻ xấu như thế."

Lôi Tranh vừa cào tường vừa rơi lệ. Sao con gái đều thế này chứ … Chẳng lẽ dịu dàng hiền thục không còn là tiêu chí chuẩn mực của phái nữ nữa …

"Lôi Tranh, cậu đang làm gì thế?" Hạng Phi khó hiểu nhìn Lôi Tranh dùng móng tay cào cào lên bức tường kim loại. Bộ cậu ta là chuột sao, lại còn mài móng?

"Không có gì." Lôi Tranh lặng lẽ rút tay về. Thân hình cao lớn bỗng làm người ta có cảm giác hiu quạnh.

Hạng Phi chẳng hiểu ra làm sao liếc nhìn Lôi Tranh một cái rồi thu lại tầm mắt. Cậu bạn này không biết bị làm sao mà dạo này hầu như cả ngày đều không thấy ở trong phòng, còn hay dùng ánh mắt kỳ quặc nhìn cậu nữa. Rõ ràng cậu ta với mình là bạn cùng phòng, vậy mà lúc nào cũng tụ tập với hội Lâm Phỉ Nhi.

Nói xem, một thằng con trai suốt ngày chơi với hai cô gái là làm sao? Nếu cậu ta có tình ý với một trong số họ thì còn dễ hiểu. Nhưng theo như Hạng Phi quan sát, thì không hề có chuyện này.

Chẳng lẽ Lôi Tranh và Samantha trái ngược nhau? Thân thể là nam còn tâm hồn là nữ? Cho nên mới thích tụ tập với tụi con gái như vậy?

Hạng Phi liên tưởng đến một cảnh tượng không mấy hay ho. Trong đầu cậu hiên lên hình ảnh Lôi Tranh một tay làm dáng lan hoa chỉ, vừa đi vừa lắc mông, cùng một đám con gái thảo luận về các loại mỹ phẩm …

Bỗng rùng mình. Dừng! Loại liên tưởng ghê tởm này không thể tiếp tục nữa!

Hạng Phi hơi mất tự nhiên kéo dài khoảng cách với Lôi Tranh. Nghĩ đến chuyện buổi tối còn phải cùng cậu ta 'cùng giường chung gối', tuy có Gerald xen giữa, cậu vẫn không chống cự nổi, toàn thân nổi da gà.

Lôi Tranh không hề biết hành vi của mình làm Hạng Phi nảy sinh suy đoán nào đó, còn đang thấy lạnh lưng vì cái liếc mắt kỳ quái của Hạng Phi vừa rồi. Rốt cuộc là làm sao?

Bảy người đứng trong một góc khá vắng vẻ thảo luận tình hình hiện tại.

"Hừ, nếu đội trưởng Fox cho rằng mấy cảnh này sẽ khiến tớ không chịu nổi thì quá là coi thường tớ rồi." Lâm Phỉ Nhi dương dương tự đắc nói.

Nói thật, con gái thấy những cảnh thế này sẽ rất xấu hổ. Nhưng đó là con gái bình thường. Người vào được trường quân đội Đệ Nhất nổi tiếng còn bình thường sao? Đương nhiên là không rồi. Tối thiểu cũng cao hơn một bậc.

Tóm lại, nếu Fox nghĩ các cô không chịu nổi cảnh này mà rút lui thì gã phải thất vọng rồi.

"Tin tôi đi, cái mà anh ta nói không phải mấy cảnh thế này đâu." Ariel thản nhiên nói.

Lâm Phỉ Nhi cứng người, lập tức ủ rũ cúi đầu.

92. Chương 92

Editor: Nguyệt

Đúng vậy, đội trưởng Fox ấy mà, có nói anh ta là cáo già cũng không quá. Nghĩ thử xem, những học viên xuất sắc của trường Đệ Nhất có thể bị tình cảnh hỗn loạn trụy lạc này hạ gục sao? Thật chẳng khác gì trò đùa.

"Cái anh ta nói chắc là nội dung trận đấu." Lôi Tranh vừa rồi ỷ mình thân hình cao to nên vẫn chủ động đứng ngoài bảo hộ hai bạn nữ bên trong, nhờ vậy mà nghe được mấy cuộc trò chuyện liên quan đến trận đấu, cũng phần nào hiểu được nội dung trận đấu.

"Nội dung gì?" – Samantha trầm giọng hỏi.

"Chém giết người thật." Lôi Tranh gãi mũi.

Lâm Phỉ Nhi nghe thế mặt mày trắng nhợt. Samantha đứng bên vô cùng lo lắng nhìn cô.

"Không sao … mấy hôm trước xem thi đấu cơ giáp nhiều thế rồi mà … chắc không sao đâu …" Lâm Phỉ Nhi nói, ngữ điệu có chút bối rối, vẻ căng thẳng bày hết trên mặt.

Những người khác không ai nói gì. Đấu cơ giáp và chém giết người thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ở thi đấu cơ giáp, đại đa số mọi người đều không nhìn thấy người điều khiển, cho dù dùng súng laser bắn thành thịt vụn, người ta cũng chỉ biết là anh ta đã chết thôi, chứ không thực sự nhìn thấy thảm trạng đó. Còn chém giết người thật thì khác. Đây là sự va chạm trực tiếp của cơ thể, gãy tay gãy chân là chuyện thường, nhìn người ta nửa thân bị đập nát sẽ đem đến cho người xem cảm giác hoàn toàn khác biệt khi xem một chiếc cơ giáp bị phá hủy một nửa.

Những trận đấu cơ giáp trước đó Lâm Phỉ Nhi phải mất một tuần mới tạm coi là thích ứng. Giờ phải xem người thật chém giết nhau thì …

Họ lại nhớ tới lời Hồ Lập nói, "Tôi chỉ sợ cô không chịu nổi …", không khỏi âm thầm đồng ý. Loại thi đấu này một cô gái như Lâm Phỉ Nhi e là khó mà tiếp nhận được.

"Vậy … làm sao bây giờ …" Không có đội trưởng Fox ở đây, Lâm Phỉ Nhi cũng không ngại thể hiện sự lo lắng, bối rối của mình trước mặt bạn bè.

"Tớ thấy cậu nên về đi thì hơn." Chung Thịnh thực bất đắc dĩ nói.

Hướng phát triển của Lâm Phỉ Nhi khác bọn họ. Nếu làm hạm trưởng, cơ hội để cô tự tay giết chết kẻ địch thật sự rất hiếm. Đương nhiên, không phải không cần thiết. Chiến trường thực sự của cô là trong vũ trụ, cho dù chiến hạm bị nổ, nếu cô còn sống thì ít nhất vẫn phải dùng cơ giáp để chiến đấu. Còn chém giết người thật trong vũ trụ … ừm, hình như đến giờ chưa có ai làm được.

Lâm Phỉ Nhi bắt đầu do dự, chung quy cảm thấy nếu trở về sẽ bị đội trưởng Fox coi thường. Cô tuyệt đối không muốn thế.

"Về đi." Samantha vỗ vai Lâm Phỉ Nhi. Cô hiểu Lâm Phỉ Nhi không cam tâm, nhưng chuyện này thật sự không cần gượng ép bản thân.

Trong số bảy người bọn họ, ngoài Lâm Phỉ Nhi đi theo hướng hạm trưởng, còn lại đều theo con đường trở thành chiến sĩ cơ giáp. Nhưng trên thực tế, mục tiêu của mỗi người lại không giống nhau. Ariel và Chung Thịnh phát triển theo hướng toàn diện, dù ở mặt nào cũng rất xuất sắc, lên năm thứ hai chắc chắn vào hệ nào cũng được hoan nghênh. Còn Hạng Phi thì thích phân tích chiến thuật, nếu không có gì ngoài ý muốn chắc sẽ chọn hệ chỉ huy. Gerald lại có sự lựa chọn khiến mọi người kinh ngạc há hốc mồm. Cái tên trông rất vô sỉ này vậy mà thích làm hậu cần. Càng ngạc nhiên hơn là ở phương diện này cậu ta rất có tài … Lôi Tranh trông cao to cường tráng, kỹ thuật phi hành thuộc hạng nhất, nhưng lĩnh vực cậu am hiểu nhất thật ra là chữa bệnh. Theo như cậu nói thì, bác sĩ ra chiến tuyến mà chết sớm hơn người khác thì còn phát huy được tác dụng gì nữa. Vậy nên mục tiêu của cậu là làm một bác sĩ có khả năng sinh tồn cực cao trên chiến trường. Bản thân Samantha thì thuần túy là một người theo đuổi nghiệp chiến sĩ cơ giáp. Cô không có hứng thú với bất cứ thứ gì khác, chỉ với cơ giáp là nhiệt tình. Cho nên, cô hoàn toàn xứng đáng làm tiên phong.

Lâm Phỉ Nhi mím môi, vẻ mặt không cam nguyện. Biết là mọi người muốn tốt cho mình, nhưng cô vẫn thấy có gì đó bức bối trong lòng, không sao xóa đi được.

"Được rồi, tớ về đây …" Lâm Phỉ Nhi ủ rũ nói. Trông cô lúc này chẳng khác gì một bông hoa héo.

"Yo này cô em, muốn về đâu đấy?" Một giọng nói chói tai, cố ý kéo dài ra vang lên đằng sau mọi người.

Lôi Tranh đột nhiên xoay người lại. Vốn dĩ đại sảnh đã chật chội, người đến người đi gót nối gót, cho nên có người tới gần cũng không làm cậu cảnh giác.

Một gã đàn ông trung niên mặt mũi trông rất đáng khinh đứng trước một đám mười mấy tên cao to, vẻ mặt đắm đuối nhìn chằm chằm Lâm Phỉ Nhi. Trong lòng gã còn ôm một cô gái trang điểm lòe loẹt. Cô ả đang nhìn Lâm Phỉ Nhi với vẻ ghen tức.

Chung Thịnh tiến lên một bước, chắn trước mặt Lâm Phỉ Nhi, quát khẽ: "Cút."

Ở những nơi thế này, thô lỗ một chút chẳng phải chuyện gì xấu. Nếu để người khác nghĩ mình là loại dễ bắt nạt, thì không chỉ kẻ đứng phía trước này càng kiêu ngạo, mà những người xung quanh cũng sẽ "thuận tiện" vào "góp vui". Mấy chỗ thế này không thiếu loại thích bỏ đá xuống giếng.

"Hô, miệng cứng gớm. Mọc đủ lông chưa nhóc?" Gã trung niên nói xong phá lên cười ha hả. Những kẻ đứng sau gã cũng cười to, ngay cô ả trong lòng gã còn liếc xuống nhìn chỗ đũng quần Chung Thịnh.

Những người khác đều rất tức giận. Chung Thịnh thì lại thản nhiên như không có gì. Kiểu sỉ nhục này mà đã muốn chọc giận anh sao, còn kém xa.

"Sàn quyết đấu, hai người. Mày thua, quỳ xuống xin lỗi." Ariel lạnh lùng nói, mặt không biểu cảm, ánh mắt nhìn gã đàn ông kia như nhìn một người đã chết.

Gã kia nghe vậy, tròng mắt đảo vài vòng. Gã híp mắt nhìn Ariel, bàn tay phải ôm eo bạn gái bất giác run rẩy. Thằng nhóc này bình tĩnh hơn gã tưởng. Vốn nghĩ kiểu khiêu khích của mình có thể dễ dàng chọc giận đám choai choai này, không ngờ chúng nó lại biết cả sàn quyết đấu.

Đám nhóc thoạt trông ngây ngô này khó đối phó hơn gã nghĩ. Gã trung niên chợt thấy hối hận. Biết trước thì để Sẹo Đao lên xử nó luôn có phải là xong rồi không.

"Sao? Không dám?" Đôi mắt Ariel lạnh lùng tĩnh lặng như hồ băng ngàn năm. Một quân nhân máu thép từng xông pha chiến trường như hắn vốn đã có khí thế khiếp người, nay chẳng kiêng nể gì tập trung đè ép gã trung niên kia, khiến gã bất giác lùi lại nửa bước.

"Có gì không dám chứ. Nhưng mà ... nhóc thua thì phải liếm 'thằng nhỏ' cho ta đó." Gã trung niên dẫu sao cũng chẳng phải loại xoàng. Gã đẩy cô ả trong lòng ra, đi đến trước mặt Ariel, cười hạ lưu chỉ xuống khố mình.

Đám người đứng sau hắn lại được thể phát ra một tràng cười hả hê, ngay cả mấy người đứng xem cũng nhếch miệng cười đểu.

Cái tên Chuột Điên này mặc dù ở Thành Dưới chẳng phải loại nổi bật gì đáng nói, nhưng ở đấu trường nơi đây thì đúng là không ai dám chọc. Đừng thấy gã gầy tong gầy teo mà xem thường, đến lúc lên sàn đấu cũng điên cuồng lắm. Năm đó chính là nhờ một trận quyết đấu, gã đã cắn chết lão đại cũ ngay trên sàn đấu, giành lấy vị trí lão đại của khu vực này. Giờ thằng nhóc này muốn lên sàn quyết đấu với gã chẳng phải tìm đường chết sao?

Chung Thịnh lạnh mặt, khí thế trên người đột nhiên thay đổi, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, các khớp xương kêu lên răng rắc.

Gã trung niên kia đồng tử mắt co rụt, mặt ngoài tỏ ra bình tĩnh, trong lòng thì kêu khổ không ngừng. Chết tiệt, chỉ là một đám nhóc vắt mũi chưa sạch thôi, có một đứa yêu nghiệt đã đủ kinh rồi, giờ sao lại mọc ra một đứa nữa thế này. Mẹ kiếp, gã cũng chẳng phải loại không biết gì. Nhìn đám nhóc này từ đầu đến chân đều mang phong cách quân đội, vốn định tranh thủ kiếm chút lợi lộc, ai ngờ bọn không biết trời cao đất dày này lại muốn lên sàn quyết đấu với gã.

Gã chẳng buồn để mắt đến thực lực của Ariel. Nó có giỏi mấy cũng mới hai mươi tuổi thôi, so với loại cáo già như mình thì thua chắc. Nhưng vấn đề là lên sàn đấu rồi, chẳng may mình không kiềm chế được giết chết nó, thì chuyện lúc sau sẽ phiền phức lắm.

Nếu chỉ kiếm chút tiền thì người đứng sau bọn nhóc này cùng lắm chỉ xem như một bài học cho chúng nó thôi. Còn nếu mất mạng thì to chuyện. Chính vì thế gã mới muốn dọa cho đám này bỏ chạy, hay chọc giận thôi cũng được. Chúng ra tay trước thì gã sẽ có lý do hợp tình hợp lý để cướp, mà lại không làm chúng bị thương.

Đáng tiếc, gã tính toán thì hay lắm, Ariel lại không chịu phối hợp, xoay người đi về phía cửa lớn, hiển nhiên là muốn lên sàn đấu với gã một trận.

Chuột Điên đột nhiên có cảm giác đâm lao phải theo lao. Đằng sau còn cả đám đứng nhìn, dù thế nào cũng không thể lùi bước. Giờ mà nhún nhường thì gã đừng hòng sống được ở mảnh đất này nữa.

Mắt gã lóe lên ánh hung tàn, cùng với vẻ cay nghiệt. Mẹ kiếp, quân đội thì sao chứ. Đây là thành phố Blood, đã lên sàn quyết đấu thì sống chết tự chịu. Thằng nhóc này muốn chết đến thế thì gã không ngại tiễn nó một đoạn đường. Cùng lắm thì sau này đổi sang chỗ khác lăn lộn thôi. Với bản lĩnh của Chuột Điên gã thì thế nào chẳng xong.

Tình hình phát triển theo hướng ngoài dự đoán. Ngoài Chung Thịnh, không ai biết sàn quyết đấu là cái gì.

Tác giả:

Ariel chuẩn bị phát uy Lâu không thể hiện, cũng đến lúc bộc lộ chút tài năng rồi!

Ariel: Ta muốn bày ra vẻ nam tính quyến rũ nhất của mình với Chung Thịnh!

Chung Thịnh [mắt hình ngôi sao]: Ngài Ariel thật tuyệt vời!

Mặc Vũ [hỏi nhỏ]: Tuyệt chỗ nào?

Chung Thịnh [kiên định]: Chỗ nào cũng tuyệt! Ngài Ariel là tuyệt nhất!

Mặc Vũ lặng lẽ bò đi … Cứ tưởng hình tượng vị thần Ariel đã sụp rồi, Chung Thịnh sẽ bình thường trở lại. Nay xem ra … là ta quá ngây thơ …

93. Chương 93

Editor: Nguyệt

Những người khác quay sang nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn về phía Chung Thịnh. Thật hiển nhiên, cậu là người hiểu rõ ý đồ của Ariel nhất.

Chung Thịnh lắc đầu bất đắc dĩ, nói "Đi thôi.", rồi theo sau Ariel đi ra ngoài.

Những người khác nhìn nhau, không hề do dự đuổi theo hai người.

Chuột Điên gãi cằm, kéo một người đứng sau lên, thì thầm vào tai kẻ đó mấy câu.

Tên kia gật đầu lia lịa, rồi vội vàng rời đi.

Chuột Điên hừ lạnh một tiếng, mang theo người của mình đến chỗ sàn đấu. Dù lòng còn bất an, gã cũng không cho rằng tính mạng mình có gì đáng lo.

"Lão đại, Chuột Điên gặp rắc rối rồi." Một thanh niên mặt mũi lanh lợi nói với một người đàn ông vạm vỡ.

Trên mặt người đàn ông có một vết sẹo do đao chém rất sâu, kéo từ lông mày xuống gần hết khuôn mặt. Vẻ ngoài vốn được xem như khôi ngô lại bị vết sẹo này phá hỏng, khiến hắn trông có vẻ hung tàn độc ác.

"Đáng đời! Hừ, thằng Chuột Điên ngu ngốc này, chưa rõ tình hình đã dám ra tay. Tao thấy nó chán sống rồi."

Thanh niên nghe vậy kinh ngạc: "Lão đại, anh biết lai lịch bọn nhóc kia à?"

Sẹo Đao cười khẩy: "Bọn nhóc? Tuổi mày cũng tầm chúng nó chứ mấy, còn gọi người ta là bọn nhóc."

Thanh niên gãi đầu, cười hề hề: "Đám nhóc kia được người nhà cưng chiều sao mà so được với em. Từ lúc tám tuổi em đã theo anh rồi còn gì. Bọn kia ấy mà, em xử một phát là xong ngay."

Sẹo Đao nâng tay đập cho thanh niên một phát: "Xong cái đầu mày! Bảo bao nhiêu lần rồi, không được coi thường người khác, lúc nào cũng phải cẩn thận. Mày tưởng bọn nhóc kia dễ bắt nạt lắm ấy. Tuy tao không biết cụ thể thực lực chúng nó thế nào, nhưng cái đứa mặt đẹp đẹp cùng Chuột Điên ra ngoài sảnh kia chưa chắc đã giết ít người hơn tao đâu."

"Không thể nào!" Thanh niên kinh hãi, "Nó mới mười mấy tuổi đầu, sao so với anh được!"

Sẹo Đao trừng mắt nhìn hắn: "Ông mày không biết nó bao nhiêu tuổi, nhưng mùi máu tanh trên người nó chẳng thua gì tao. À, đúng rồi, đứa kia nữa, thấy chưa?" Hắn hất cằm chỉ Chung Thịnh, "Nó cũng không đơn giản đâu. Có thể kém tao một chút, nhưng mày mà so với nó thì kém xa."

Thanh niên giật mình trợn tròn mắt. Từ nhỏ hắn đã đi theo Sẹo Đao, tự thấy tay mình dính máu không ít người, không ngờ hai thằng nhóc thoạt trông như được người nhà nuông chiều kia lại còn hơn cả mình.

"Sao? Không tin?" Sẹo Đao thấy vẻ mặt của thanh niên, cười ngoác miệng: "Thằng nhóc mặt đẹp kia vừa vào cửa là liếc sang chỗ tao rồi. Nói sao đây, kiểu như cảm ứng giữa những người nguy hiểm với nhau vậy. Đứa còn lại tao cũng thấy ngạc nhiên. Vừa rồi tao chẳng phát hiện ra nó, vậy mà thằng Chuột Điên vừa trêu chọc nhóc mặt đẹp, nó liền bạo phát, xem chừng thâm sâu nguy hiểm lắm."

Thanh niên trầm mặc không nói gì. Quả thật lời Sẹo Đao nói đả kích hắn kịch liệt. Hắn còn nghĩ mình mới từng này tuổi đã có bản lĩnh như vậy là giỏi lắm rồi. Dù là ở thành phố Blood, nó vẫn xem như có chút danh tiếng. Nào ngờ, hôm nay xuất hiện mấy đứa trong quân đội, vừa lên liền nổi trội hơn hắn.

"Thôi nào, mày tưởng mấy đứa kiểu này lúc nào cũng có chắc?" Sẹo Đao không nhìn nổi bộ dạng ủ rũ của thanh niên, vò vò tóc hắn thành tổ quạ, "Mày có tin không, hai đứa kia dù là trong quân đội cũng là tinh anh trong tinh anh. À, không đúng, với tuổi của chúng nó thì chắc còn đang học trong trường quân sự. Chậc chậc, không biết trường nào lại nuôi được hai đứa yêu nghiệt như thế."

Bên này Sẹo Đao đang tán thưởng đám Ariel. Bên kia nhóm Chung Thịnh đã đến đài quyết đấu gần nhất. Trên đường đi, Chung Thịnh tranh thủ giải thích qua về sàn quyết đấu. Đương nhiên, anh khéo léo tránh đi vấn đề vì sao mình lại hiểu rõ như vậy.

Sàn quyết đấu là nơi giải quyết tranh chấp giữa hai bên tốt nhất ở Thành Dưới, gần như chỗ nào cũng có. Dù sao nói chuyện một câu không hợp lập tức dùng vũ lực giải quyết vấn đề đã thành thói quen của các lính đánh thuê. Với loại không cần biết lý lẽ gì như họ thì đây là biện pháp thích hợp nhất.

"Nhóc con, lát nữa lên sàn đấu đừng có khóc nhè đấy." Chuột Điên liếc nhìn Ariel, hừ lạnh.

Ariel chẳng buồn liếc gã một cái, vô cùng dứt khoát bước lên sàn quyết đấu.

Trong mắt Chuột Điên ánh lên sự cay độc. Nhóc con, mày muốn chết thì tao cho mày toại nguyện.

"Chung Thịnh, Ariel liệu có ổn không?" – Lâm Phỉ Nhi lo lắng hỏi.

Mặc dù Ariel tỏ ra rất điềm tĩnh, Lâm Phỉ Nhi vẫn không nén được nỗi lo trong lòng. Bên kia dù sao cũng là kẻ đứng đầu một thế lực nhỏ. Ariel vừa vào trường Đệ Nhất huấn luyện một thời gian ngắn, liệu có chịu nổi đòn tấn công của gã đó không? Với lại, sàn quyết đấu rốt cuộc là nơi thế nào họ vẫn chưa hiểu rõ.

Trái ngược hẳn với mọi người, Chung Thịnh hoàn toàn tin tưởng Ariel. Về thể thuật, có lẽ Ariel không bằng gã trung niên kia. Nhưng về khả năng chiến đấu, thì gã kia còn chẳng xứng xách dép cho Ariel. Kỹ thuật chiến đấu của anh là nhờ huấn luyện trong quân đội mới có. Vậy mà Ariel mười tám tuổi đã chẳng thua kém gì anh rồi. Sự thật này lúc đầu đã khiến Chung Thịnh phải khiếp sợ. Nhưng sau đó, nghĩ đến tương lai sau này của Ariel, anh lại thấy bình thường. Ngài ấy sẽ là vị tướng xuất sắc nhất Liên Bang, thời niên thiếu tài giỏi như vậy âu cũng là điều hiển nhiên.

Sau khi bước lên sàn đấu, hai người nhanh chóng ký kết hiệp nghị. Nói là hiệp nghị chứ thực ra nội dung chỉ có một điều quan trọng nhất: sống chết tự chịu.

Nhóm Chung Thịnh và bọn đàn em của gã trung niên đứng quanh sàn đấu. Sau khi cửa sàn đấu đóng lại, tường vây xung quanh lập tức trở thành bức màn trong suốt. Người đứng ngoài có thể nhìn rõ những gì xảy ra bên trong. Xét từ góc độ nào đó thì sàn quyết đấu này vẫn tương đối công bằng.

"Ngài La, chính là chỗ này." Trước khi trận đấu bắt đầu, cái tên lúc trước thì thầm với gã trung niên dẫn một 'quả cầu thịt' tròn tròn đi tới.

Nhóm Chung Thịnh quay sang nhìn. 'Cầu thịt' mặc Đường trang màu lam, thể hình béo đến thái quá, nhưng lại có khí chất của kẻ đứng ở địa vị cao.

Người đàn ông mập mạp được gọi là "ngài La" này vẻ ngoài tươi cười hiền hậu, nhưng cặp mắt nhỏ lóe tinh quang lại cho thấy ông ta không phải loại dễ chơi.

Ngài La thong thả khoan thai bước đến sàn đấu, nhìn nhóm Chung Thịnh, hỏi người đứng bên cạnh: "Là bọn họ?"

"Dạ đúng vậy, thưa ngài La." Người kia gật đầu lia lịa, thoạt trông vô cùng kính trọng ngài La.

Ngài La thản nhiên nhìn lướt qua đám người Chung Thịnh, sau đó thu hồi ánh nhìn, không nói thêm gì. Ông đã hiểu ý Chuột Điên khi mời ông đến đây. Nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện.

"Được rồi, bắt đầu đi." Ngài La tùy ý phất tay, ý bảo Chuột Điên mau chóng giải quyết chuyện này. Thời gian của ông rất quý báu, không rảnh để lãng phí vào mấy việc nhỏ nhặt tầm phào.

Trên sàn đấu, Chuột Điên nhận được tín hiệu của ngài La, lòng thấy chắc chắn liền vội vàng nhấn nút đồng ý quyết đấu.

Tấm thủy tinh trong suốt ngăn cách hai người từ từ được kéo lên. Ba giây sau, Ariel sẽ trực tiếp đối mặt với Chuột Điên.

Chuột Điên cười âm hiểm. Nhóc con, để tao dạy cho mày biết, ba giây đếm ngược chỉ dành cho loại ngu ngốc không có kinh nghiệm như mày thôi.

Gã đột nhiên cúi thấp người, chân sau đạp đất lấy đà đẩy người đi, lộn một vòng liền luồn qua khe hở của tấm thủy tinh vừa mới nâng lên.

"A!" Lâm Phỉ Nhi đứng ngoài không nhịn được kêu lên kinh hãi. Tên này thật đê tiện.

Bọn đàn em của Chuột Điên bật cười ha hả. Lũ nhóc này đúng là gà con không có kinh nghiệm. Đây là Thành Dưới, nơi các lính đánh thuê bất cứ lúc nào cũng có thể phải đối mặt với cái chết trà trộn. Ở đây chỉ cần sống được thì đám người đó có gì không dám làm chứ.

Ngoài mấy điều luật thép của Blood không ai dám khiêu chiến, tất cả đều chẳng là gì khi đối mặt với sống chết.

Thằng ngốc kia vậy mà còn chờ sau ba giây mới ra tay. Chừng đó tời gian đủ cho Chuột Điên giết nó năm sáu lần rồi.

"Ha ha – A!"

Đột nhiên, tiếng cười của bọn chúng như bị bóp nghẹn trong cổ họng. Tràng cười chưa hả chợt ngưng bặt.

Cả lũ tròn mắt nhìn lão đại của mình, nhìn đến mức mắt sắp lọt tròng, đơ người trước tình cảnh trên sàn quyết đấu.

Bên phía Chung Thịnh, chỉ có anh còn giữ được bình tĩnh, những người khác đều có phản ứng không khác đám đàn em kia mấy.

Chung Thịnh nhìn họ, lắc đầu ngao ngán. Quả nhiên còn cần rèn luyện nhiều.

Ngẩng đầu nhìn Ariel đứng trên sàn đã chấm dứt trận đấu, lòng anh bỗng dâng lên cảm giác tự hào. Ngài Ariel quả nhiên là tuyệt vời nhất!

La mập mạp từ lúc nhìn lên sàn đấu thì chưa dời mắt đi giây nào. Khi Chuột Điên đánh lén, ông đã nghĩ trận đấu sẽ kết thúc tại đây.

94. Chương 94

Editor: Nguyệt

Nào ngờ, tình hình đột nhiên xoay chuyển!

Chẳng những Chuột Điên đánh lén không thành, mà cậu nhóc xinh đẹp kia còn nhân lúc Chuột Điên mới chui qua chưa kịp ổn định cơ thể, dùng chân đè lưng gã xuống, hai tay dùng sức vặn gãy cổ gã.

Bên tai La mập mạp dường như vẫn còn nghe được tiếng xương gãy giòn vang. Đây không phải lần đầu ông nghe được âm thanh ấy. Dù gì con người khi bị bẻ gãy xương đều sẽ có tiếng 'rắc' na ná thế. Nhưng chưa một lần nào ông lại thấy lạnh sống lưng như bây giờ.

La mập mạp từng trải bao phen giết chóc, thậm chí có lúc ông còn tự mình ra tay, biến giết người trở thành một quá trình sáng tác tác phẩm nghệ thuật. Vậy mà khi xem trận đấu này, khi nhìn thanh niên lạnh lùng kia, ông bỗng cảm nhận được cái lạnh toát ra từ sâu tận trong lòng.

Lạnh, tựa hồ băng không gợn sóng.

Khó mà tưởng tượng nổi một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi lại có thể bình tĩnh đến rợn người sau khi giết chết một sinh mạng như thế.

Làm được như vậy chỉ có mấy khả năng sau. Một là, thanh niên này giết người như ma, bàn tay dính máu cả vạn người. Hai là, thanh niên này chẳng hề để ý đến tính mạng người khác. Với hắn, giết một người và giết một con gà không có gì khác nhau.

Từ tuổi tác mà phán đoán, La mập mạp thiên về khả năng thứ hai hơn. Nói cách khác, thanh niên chẳng coi tính mạng ra gì.

La mập mạp không muốn có bất kỳ quan hệ gì với loại người này. Bởi vì hắn không coi mạng người khác ra gì, đồng thời cũng chẳng bận tâm đến tính mạng của chính bản thân. La mập mạp thừa nhận rằng mình rất sợ chết. Chẳng may nhóc này đột nhiên nổi điên, muốn đồng quy vu tận, ông không cam tâm.

Cửa sàn đấu mở. Ariel chậm rãi bước ra.

Ánh mắt mọi người nhìn hắn đều thay đổi. Cứ như họ không phải đang nhìn một thanh niên diện mạo xinh đẹp, mà là quái thú thời tiền sử.

Bọn đàn em của Chuột Điên buồn như đưa đám. Bọn họ sao lại gặp phải tên sát tinh này? Ngay cả lão đại lên sàn chưa được ba giây đã bị người ta giải quyết, bọn chúng thì tính là cái gì.

Đáng sợ hơn là, sát tinh không chỉ có một, mà là bảy. Nhìn sáu thanh niên nam nữ đằng kia mặt mày hưng phấn, hào hứng muốn xông lên, bọn họ thật đúng là khóc không ra nước mắt.

"Trận quyết đấu đã kết thúc. Chuyện này dừng ở đây." La mập mạp không biết rút từ đâu ra một cái khăn lụa trắng, lau mồ hôi dính trên chóp mũi, chậm rãi nói vậy.

Lũ đàn em của Chuột Điên vội gật đầu lia lịa. Đùa à, lão đại bị người ta xử lý rồi, chúng nó không đồng ý chẳng lẽ lại đi tìm cái chết.

La mập mạp rất hài lòng với thái độ thức thời của đám đàn em của Chuột Điên. Ông nhìn về phía Ariel, ánh mắt như muốn hỏi ý.

Ông muốn dừng chuyện này tại đây, nhưng đối mặt với một sát tinh thế này, ông không cần phải ra mặt thay cho đám đàn em kia.

Nói đi cũng phải nói lại, chuyện này vốn là do Chuột Điên khơi mào. Bây giờ đối phương có không chịu thả cũng là hợp tình hợp lý.

"Chuyện này dừng ở đây đi." Ariel gật đầu với La mập mạp, đồng ý với đề nghị của ông.

La mập mạp mừng thầm. Ừ, thằng nhóc này cũng dễ thương lượng.

Ông phất tay với đám người vẻ mặt hốt hoảng lo sợ kia, loáng cái bọn chúng đã chạy biến. Đám lưu manh thế này ở Thành Dưới chỗ nào chẳng có. Chuột Điên đã chết, bọn chúng tất nhiên là phải đầu nhập một lão đại khác rồi.

La mập mạp giải quyết xong mọi chuyện, rút khăn ra lau tay, mỉm cười hòa ái với nhóm Ariel rồi chậm rãi rời đi.

Là người phụ trách khu vực này, ông không cần phải tiếp cận nhóm Ariel, chỉ cần trở về phòng tất có người dùng tốc độ nhanh nhất đặt tư liệu của họ lên bàn ông.

Nhìn bóng La mập mạp rời đi, Ariel chậm rãi thu lại tầm mắt.

Nếu nhớ không nhầm, năm đó khi đến thành phố Blood, hắn đã gặp La mập mạp ở Thành Trên. Thời điểm đó ông ta là một chủ quản có địa vị khá cao. Chỉ vài năm ngắn ngủi mà bò được từ Thành Dưới lên Thành Trên, xem ra ông ta rất có năng lực.

Có điều, chuyện này cách mình quá xa. Nếu bây giờ hắn còn là thiếu tướng, có lẽ hắn sẽ tạo mối quan hệ tốt với những ông trùm đứng sau thành phố Blood này. Còn bây giờ …

Thu lại suy tính của bản thân, Ariel quay người, đối diện là một loạt những cặp mắt lóe sáng ánh sao.

Ariel: …

Ngoài ánh mắt như nhìn thần tượng của mấy người kia, ánh mắt long lanh ngập tràn ngưỡng mộ của Chung Thịnh làm Ariel khá vừa lòng. Hắn mơ hồ thấy được trên đầu Chung Thịnh có đôi tai đang dựng lên hưng phấn, còn cái đuôi đằng sau thì vẫy lấy vẫy để …

Đột nhiên, Ariel muốn vuốt đầu Chung Thịnh hai cái rồi nói: Ngoan lắm …

"Ariel, cậu thật sự rất siêu!" Đôi mắt màu đỏ sậm của Samantha giờ phút này như ngọn lửa cháy bừng bừng. 'Khát vọng' rực cháy trong nó chói mù mắt Chung Thịnh đến nơi.

Biết là 'khát vọng' đó chỉ là về khả năng chiến đấu của ngài Ariel thôi, nhưng Chung Thịnh vẫn thấy khó chịu khi có người khác mơ tưởng đến Ariel của mình.

"Đúng vậy, Ariel cậu đúng là thâm tàng bất lộ." Gerald ngạc nhiên đến muốn rớt cằm. Cậu vung tay làm lại động tác lúc nãy của Ariel: "Chỉ hai ba cái là đã kết thúc rồi. Rốt cuộc cậu luyện thế nào vậy? Chẳng lẽ học viên tinh anh đều siêu như thế sao?"

Hạng Phi và Lâm Phỉ Nhi tuy không nói nhưng cũng gật đầu lia lịa, rõ ràng là đồng ý với Gerald.

Ariel nhíu mày, nhìn sang Chung Thịnh, nghĩ thầm: nếu là thâm tàng bất lộ thì Chung Thịnh cũng chẳng kém gì đâu.

Chung Thịnh bị Ariel nhìn mà chột dạ. Chẳng hiểu sao đứng trước mặt Ariel, anh cứ thấy mọi bí mật của mình đều chẳng thể giấu nổi. Đôi khi, anh thật sự muốn nói cho Ariel biết chuyện mình sống lại. Nhưng chuyện vớ vẩn như vậy ngài Ariel sẽ tin sao?

"Ê ê, cậu nhìn Chung Thịnh là có ý gì? Đừng bảo là cậu đang ám chỉ thật ra Chung Thịnh cũng giỏi không kém gì cậu nhé?" Giờ phút này, ánh mắt Gerald lại sắc bén đến lạ thường. Ariel chỉ vô tình liếc nhìn Chung Thịnh một cái mà cũng bị cậu ta tóm được.

Nhớ lại lần trước mình với Hạng Phi liên hợp vẫn không đánh lại Chung Thịnh, Gerald càng khẳng định suy đoán này hơn.

Chung Thịnh giật mình sửng sốt. Sao đề tài đột nhiên chuyển sang mình vậy? Anh chưa kịp mở miệng giải thích thì Ariel đã thản nhiên nói: "Biết thế thì tốt."

Những người khác: …

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu hô to gọi nhỏ. Một đám nhìn về phía Chung Thịnh với đủ loại ánh mắt. Đặc biệt là Hạng Phi, cặp mắt sáng lòe lòe như muốn nói: 'Chuyện này mà dám giấu tớ! Cậu chết chắc rồi!'

Chung Thịnh cười khổ bất đắc dĩ. Xem ra anh hết đường chối cãi rồi.

Thực tình chẳng còn cách nào khác. Chiêu Ariel vừa dùng là một kỹ thuật chiến đấu chuyên biệt trong quân đội. Loại chiêu thức này lấy sát thương kẻ địch làm mục đích chính, ngắn gọn, dứt khoát, một khi ra

tay tuyệt đối không để lại đường sống. Anh cũng làm được như thế. Nhưng mà lúc đấu với mấy người Lôi Tranh và Samantha mà dùng mấy chiêu đó thì không tốt lắm.

Với lại, bọn họ đều là học viên xuất sắc của trường Đệ Nhất, thực lực so ra chẳng kém gì anh. Trong trường hợp không tổn hại tính mạng, anh có thể đồng thời ngăn chặn hai người đã là rất khá rồi, không dùng mấy ngón đòn như của Ariel được.

Huống chi, xét ở một mức độ nào đó, Chuột Điên chết là vì quá khinh địch. Với tính cách cẩn thận như Ariel sao có thể không đề phòng gã đánh lén được. Cho nên, gã chết là đáng lắm.

"Được rồi, chiêu Ariel vừa dùng là một kỹ thuật chiến đấu chuyên dụng của quân đội, chỉ dùng để tiêu diệt kẻ thù. Lúc đấu tập tớ đâu thể dùng với mọi người được. So về kỹ thuật chiến đấu thông thường tớ cũng không hơn mọi người mấy đâu."

Biết là lời giải thích của mình chẳng có tác dụng gì, Chung Thịnh vẫn nói cho đủ.

"Quân đội chuyên dụng? Thế sao cậu với Ariel lại biết?" Lâm Phỉ Nhi cười lém lỉnh, tóm được sơ hở trong lời nói của anh.

Chung Thịnh á khẩu, liếc nhìn Ariel, thấy đối phương không có phản ứng gì, đành phải mở miệng: "Là vì ở trên mạng …"

Mọi người bỗng thấy chán nản. Chung Thịnh, cậu nói dối cũng phải đáng tin một chút chứ. Kỹ thuật chiến đấu chuyên biệt của quân đội có thể tùy tiện học được trên mạng sao?

Hạng Phi và Gerald thì dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn anh, nhất là Hạng Phi: A Thịnh, qua lâu thế rồi mà sao khả năng nói dối của cậu chẳng có tí tiến bộ nào vậy…

"Tôi với Chung Thịnh từng gặp một sĩ quan tinh nhuệ trong quân đội trên mạng chiến đấu, cùng anh ta đấu thử một trận, nhờ thế mà quen biết nhau. Sau đó anh ấy dạy kỹ thuật chiến đấu cho chúng tôi." Ariel thật sự không nhìn được nữa, đành thay Chung Thịnh nói nốt.

Chung Thịnh vội gật đầu. Trong lòng thì lại rất kinh ngạc. Ngài Ariel mà cũng nói dối sao? Chuyện này đúng là khó tin.

95. Chương 95

Editor: Nguyệt

Mọi người bấy giờ mới tạm chấp nhận lời giải thích đó. Tốt xấu gì nó cũng là một lý do tin được.

Chỉ có Hạng Phi là nhìn Ariel với con mắt khác. Mọi người có thể không nhận ra, nhưng cậu quen biết Chung Thịnh hơn mười năm sao có thể không biết. Vừa rồi chắc chắn là Chung Thịnh nói dối. Nhưng không ngờ người như Ariel lại lấp liếm giúp cậu ấy. Xem ra cậu ta rất tốt với Chung Thịnh.

Chuyện này cứ thế qua đi. Mọi người bàn nhau một hồi, quyết định quay lại tiếp tục xem thi đấu. Chịu thôi, đội trưởng Fox đã giao nhiệm vụ thì phải hoàn thành. Có điều Lâm Phỉ Nhi được đặc xá.

Trước khi rời đi, Ariel và Chung Thịnh đều làm như vô tình liếc nhìn quầy rượu bên cạnh sàn quyết đấu.

Sau khi họ đi khuất, một người thân hình vạm vỡ đứng dựa vào quầy rượu chợp mắt bất đắc dĩ mở mắt ra, cười gượng nhìn theo bóng lưng họ. Người đó tìm một góc trống, mở quang não, gọi cho một người.

"Lão đại." Người đàn ông này thân hình cao to, đầu cạo láng cóng trông như quả bom.

"Có chuyện gì?" Trên màn hình quang não hiện lên hình ảnh Hồ Lập. Lúc này gã đang nhàn nhã nằm trên ghế ngoài bờ biển, hưởng thụ ánh nắng nhân nạo. Sau lưng là mặt biển xanh gợn sóng rộng mênh mông. Người đàn ông nhìn thoáng qua liền biết lão đại đến bể bơi Thành Dưới phơi nắng.

Người đàn ông bất đắc dĩ gãi mũi: "Lão đại, anh kiếm đâu ra một đám yêu nghiệt thế."

"Hửm?" Hồ Lập tháo kính râm che nửa khuôn mặt xuống, cười tủm tỉm: "Sao? Có chuyện gì?"

"Làm gì có chuyện gì chứ …" Người đàn ông thở dài, "Chắc chắn anh không đoán được ở đây vừa có chuyện gì đâu."

"Ồ?" Hồ Lập dường như bị ngữ khí của người đàn ông khơi gợi hứng thú. Gã ngồi dậy, hỏi: "Có thể khiến Thiết Thuẫn cảm khái như thế, xem ra bọn nhóc này làm ra chuyện phấn khích lắm đây."

"Đâu chỉ có phấn khích …" Thiết Thuẫn day day chỗ giữa lông mày, "Anh không biết đâu, vừa rồi trong đám 'nhóc' của anh có một đứa xảy ra tranh chấp với Chuột Điên – đầu lĩnh một thế lực nhỏ, lên sàn quyết đấu rồi."

"Cái gì?" Hồ Lập đứng bật dậy, "Không thể nào! Làm sao chúng nó biết đến sàn quyết đấu?" Dừng một chút lại nói, "Hơn nữa, chúng nó bình tĩnh lắm mà, sao lại bồng bột như vậy được!"

"Bồng bột …" Thiết Thuẫn cười khổ, "Lão đại, anh mà ở đây thì sẽ không nói chúng nó bồng bột đâu."

Hồ Lập giật mình: "Nói thế là sao?"

Thiết Thuẫn buồn bực gãi đầu: "Em vốn theo sau chúng nó. Nhưng lúc đó cách xa quá, không nghe rõ chúng nó nói gì. Sau đó thấy chúng nó ra khỏi đại sảnh, em mới thấy có gì đó không ổn. Đến lúc nhận ra thì chúng nó đã đến chỗ sàn quyết đấu rồi, không kịp nữa. Em định liên lạc ngay với quản lý của khu này, nào ngờ …"

"Nào ngờ cái gì?" Hồ Lập nóng nảy. Sao cái thằng Thiết Thuẫn này đột nhiên dài dòng thế.

"Nào ngờ, em chưa kịp liên lạc thì trận đấu đã kết thúc rồi." Thiết Thuẫn mặt ủ mày chau nói. Nói gì thì lần này cũng là hắn thất trách.

"Cái gì!!" Hồ Lập trợn tròn mắt, lập tức hùng hổ mắng: "Thiết Thuẫn cậu đúng là đồ vô dụng!"

"Vâng, em thật vô dụng …" Thiết Thuẫn bất đắc dĩ thừa nhận.

"Mẹ nó thế cậu còn ở đó lằng nhằng cái gì. Mau bảo vệ mấy đứa còn lại mang về đây cho tôi! Ông mày bây giờ đi xử lý thằng Chuột Điên! Mẹ kiếp cậu vô dụng quá đi, cho cậu bảo vệ mấy người cũng không xong."

Lúc này Hồ Lập khí thế kinh người, mùi máu nồng đậm tỏa ra bốn phía, ngay cả cách quang não vẫn mơ hồ ngửi được.

Thiết Thuẫn kinh hãi, vội vàng giải thích: "Lão đại, anh hiểu lầm rồi!"

"Hiểu lầm cái đầu cậu!" Hồ Lập chửi ầm lần, "Đám nhóc này đều là học viên quý báu của chú Phó, quý lắm mới để tôi trông coi chúng nó đấy. Mẹ kiếp giờ không bảo vệ được thì cậu bảo tôi còn mặt mũi nào đi gặp chú ấy nữa!"

"Không phải …"

"Không phải cái gì! Tất cả là do cậu! Chờ tôi xử lý xong Chuột Điên, để xem tôi có lột da cậu không!" Hồ Lập tức đến mặt đỏ phừng phừng. Gã không ngờ chỉ đi xem thi đấu thôi mà sao lại lôi nhau lên tận sàn quyết đấu thế này. Đáng giận hơn là gã đã phái Thiết Thuẫn đi theo bảo vệ rồi, vậy mà cái thằng vô dụng kia lại để chuyện ra nông nỗi này!

"Lão đại, lão đại! Anh đừng căng thẳng. Chuột Điên chết rồi!" Thiết Thuẫn cũng nóng nảy. Ai biết được Hồ Lập lại kích động thế, còn chưa nghe hắn nói hết đã mắng xối xả.

"Cái gì? Chuột Điên chết?" Hồ Lập đang chạy như điên đến cửa ra, nghe thế lập tức đứng khựng lại.

"Dạ. Em bảo trận đấu kết thúc ý là nhóc kia chỉ dùng ba giây là giải quyết xong Chuột Điên rồi." Thiết Thuẫn vội vàng báo cáo chi tiết đầy đủ sự tình cho Hồ Lập.

Mà vừa rồi hắn bị ăn mắng cũng oan quá nha.

Nghe Thiết Thuẫn nói xong, Hồ Lập há hốc mồm. Theo như Thiết Thuẫn kể thì nhóc kia chắc là Ariel. Gã có ấn tượng sâu sắc với Ariel. Bởi vì nó với Chung Thịnh là học viên tinh anh của Đệ Nhất năm nay.

Trong trường quân đội Đệ Nhất, học viên tinh anh không phải năm nào cũng có. Mà người đạt danh hiệu này đều là tài năng xuất chúng, tương lai xán lạn. Hơn nữa, Ariel với Chung Thịnh vô cùng mẫn cảm. Lúc trước Góa Phụ Đen phụ trách bảo vệ đã bị hai đứa nó phát hiện. Hồ Lập tin chắc rằng hôm nay Thiết Thuẫn cũng không thoát được mắt chúng nó.

Hồ Lập trầm ngâm một lúc rồi hỏi: "Lúc nãy có phải cậu bị chúng nó phát hiện không?"

"À …" Thiết Thuẫn ngập ngừng không nói.

"Thôi, không phải che che lấp lấp. Đến Góa Phụ Đen còn bị chúng nó phát hiện nữa là. Cỡ cậu chắc lộ từ lâu rồi." Hồ Lập bực tức nói.

Thiết Thuẫn gãi đầu cười ngố, không nói gì.

"Bây giờ chúng nó đang ở đâu?"

"Hình như quay lại xem trận đấu rồi."

"Thế cậu còn đứng đấy làm gì!" – Hồ Lập trợn trừng mắt – "Không mau đuổi theo đi. Có bị phát hiện rồi cũng phải theo bảo vệ chúng nó!"

"Dạ, đội trưởng!" Thiết Thuẫn vội vàng đáp. Sau đó tắt quang não, cuống cuống lao tới chỗ đại sảnh.

Ở Thành Dưới, tin tức truyền đi rất nhanh.

Nhóm Ariel vẫn là dáng vẻ học sinh "ngây thơ" như trước, nhưng những người trong đại sảnh không ai dám coi khinh họ. Sống được ở đây thì chắc chắn không phải đồ ngu. Chuột Điên vì khinh địch mà rớt đài. Bọn họ không muốn nối gót gã chút nào.

Sáu người vừa bước vào, đại sảnh vốn huyên náo đột nhiên im lặng trong giây lát, rồi nhanh chóng ồn ào trở lại. Nhưng Ariel biết ở nơi đây bọn họ đã có được sự tôn trọng. Chí ít sẽ không còn ai chặn đường gây sự như Chuột Điên lúc trước.

"Thật là, đại sảnh rộng thế này, chúng ta còn phải ngồi ở ba khu khác nhau nữa." Gerald nhìn vé trong tay, nhíu mày.

"Phì …" Bên cạnh họ đột nhiên bật ra tiếng cười.

"Xin lỗi, tôi không cố ý." Một thiếu niên trát phấn đầy mặt hoảng hốt nói.

"Sao lại cười?" Lôi Tranh hiếu kỳ hỏi. Cậu không thấy câu Gerald vừa nói có gì buồn cười cả.

Thiếu niên kia thấy họ không giận, chớp mắt mấy cái, rồi nói: "Trước giờ người đến đây xem trận đấu chưa từng ngồi đúng chỗ ghi trên vé."

"Thế là thế nào?" Samantha không hiểu.

Thiếu niên vội vàng giải thích cho họ: "Ở đây vé chỉ có tác dụng như vé vào cửa thôi. Vào đến đại sảnh rồi, muốn ngồi đâu còn phải xem thực lực bản thân thế nào."

"Chẳng lẽ đi xem còn phải đánh một trận à?" Hạng Phi nhíu mày.

"Không phải, không phải." Thiếu niên lắc đầu, "Vừa rồi các anh xử lý Chuột Điên đã đủ chứng minh thực lực của mình rồi. Nếu không định khiêu chiến trùm bang phái chỗ này, thì, đằng kia …" Cậu hất cằm chỉ góc phía Tây, "Khu ghế bên kia tùy các anh chọn. Chắc không ai dám tranh đâu."

Chung Thịnh thấy hứng thú, hỏi: "Ồ? Khu ghế kia không phải có người ngồi rồi sao?"

Thiếu niên phì cười: "Họ ấy à, không có thực lực đương nhiên là phải đứng lên nhường chỗ rồi. Các anh yên tâm, ở đây không có ai không biết điều thế đâu." Đồng thời, cậu âm thầm bỏ thêm một câu: Nhất là khi các anh vừa xử lý xong Chuột Điên.

"Hiểu rồi. Cảm ơn cậu!" Lôi Tranh gật đầu ra chiều đã hiểu. Thì ra còn có chuyện như vậy. Nếu thế thì lúc trước Hồ Lập cấm họ không được đổi vé cho nhau chẳng phải rất đáng nghi sao? Hay là anh ta đã đoán trước được chúng ta sẽ có xung đột với người trong này, còn có thể thắng?

Thiếu niên tươi cười nhìn họ. Nhưng khi Lôi Tranh nói cảm ơn rồi quay đi, trên mặt cậu không giấu được vẻ thất vọng.

Không như Lôi Tranh đơn thuần, Chung Thịnh khá là thành thạo trong việc xử lý mấy chuyện thế này. Anh mở quang não ra, trực tiếp kết nối với quang não trên tay thiếu niên, chuyển cho cậu ta 200 điểm tín dụng.

Thiếu niên liền vui ra mặt. May là trong số họ vẫn có người biết quy tắc. Cậu vui sướng nháy mắt với Chung Thịnh, rồi vội vàng rời đi. Có 200 điểm này rồi, hôm nay cậu không phải 'làm việc' nữa.

96. Chương 96

Editor: Nguyệt

"Chung Thịnh, sao cậu lại cho cậu ta tiền?" Lôi Tranh kinh ngạc nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh đành phải giải thích: "Người ta cung cấp thông tin cho cậu, cậu đương nhiên phải trả tiền rồi. Chẳng lẽ lại để người ta làm không công?"

Lôi Tranh gãi đầu, thấy những người khác đều xem đó như chuyện đương nhiên thì im lặng gật đầu. Từ lúc vào trường đến giờ, ngoài chương trình học ra còn nhiều thứ khác mà ở tinh cầu Agricultural nơi cậu sinh ra không thể học được. Người dân nơi đó đa phần là những người chất phác. Chỉ vài câu như vừa rồi vốn chẳng cần đưa tiền để cảm ơn.

Đương nhiên, có hiểu hay không cậu đều phải chấp nhận. Cậu cũng biết tính cách mình và tập quán sinh hoạt của người dân ở Agricultural đều không phù hợp lắm với thời đại hiện nay. Ra khỏi nơi đó rồi tất phải thay đổi. Cái cậu cần học còn nhiều lắm.

"Đi xem thôi." Gerald hào hứng nói.

Mọi người cùng đi đến căn phòng nằm ở góc đằng Tây.

Đúng như thiếu niên kia nói, chỗ này gần như đã kín chỗ. Nhưng khi họ xuất hiện, có không ít người cảm thấy căng thẳng, một số còn chủ động đứng dậy nhường ghế.

Nhóm Chung Thịnh cũng chẳng khách khí. Những lúc thế này không cần phải khiêm nhường. Chọn được ví trí có góc nhìn tương đối tốt rồi, họ liền chiếm sáu chỗ liền nhau.

Nói là góc nhìn tốt chứ thực ra chỉ là đối diện với màn hình thôi. Vé Hồ Lập mua là loại rẻ nhất, cho nên họ không thể ngồi tại hiện trường trận đấu, mà chỉ có thể xem qua màn hình rộng phát sóng trực tiếp.

Gerald liếc xung quanh một vòng, nói với vẻ tiếc nuối: "Chậc, tiếc thật. Giá có bỏng hay bia thì tốt."

Hạng Phi hận không thể đập cho cậu ta một phát. Cậu tưởng đây là rạp chiếu phim hả?

Bị Hạng Phi lườm đến phát hoảng, Gerald rụt cổ theo phản xạ, lòng thầm oán: làm gì mà đột nhiên đáng sợ thế.

Lôi Tranh lặng lẽ quay mặt đi. Liếc mắt đưa tình gì chứ, cậu không thấy gì hết.

Ariel và Chung Thịnh đương nhiên là ngồi cạnh nhau. Những người khác đều ăn ý giữ khoảng cách với hai người. Còn đám lính đánh thuê thì tránh họ càng xa. Ai cũng nhớ rõ, người lên sàn quyết đấu với Chuột Điên lúc nãy chính là thanh niên vẻ ngoài xinh đẹp này. Bảo cậu ta vô hại thì ai tin. Để đảm bảo an toàn, cách xa ra thì hơn. Tội gì vì một trận đấu mà không dưng đắc tội kẻ mạnh.

Bọn họ ngồi được một lúc, lính đánh thuê xung quanh mới lục tục ngồi xuống. Trước khi trận đấu bắt đầu, có lẽ mọi người đều sẽ dồn hết mọi chú ý lên nhóm sáu người này. Một nhóm người mới không biết từ đâu đến. Cũng có người nhận ra họ đến từ quân đội, nhưng số này không nhiều. Cho nên hầu hết mọi người đều bàn luận về lai lịch của họ.

Mấy chuyện thế này dù là Ariel hay Chung Thịnh đều không để ý đến. Nhớ hồi trước khi Ariel là thiếu tướng trẻ tuổi nhất Liên Bang, những câu chuyện liên quan đến hắn đâu đâu cũng có. Nếu chỉ vì chuyện này mà sầu não thì hắn đã chết vì sầu từ lâu rồi.

Trận đấu bắt đầu. Các lính đánh thuê cũng bắt đầu dời sự chú ý lên màn hình. Nhóm Ariel có sức hút lớn đến mấy cũng không vượt qua được đồng tiền. Những người ngồi đây ai chẳng cá cược. Liên quan đến tiền đương nhiên là phải tập trung rồi.

Khi mọi người cùng theo dõi trận đấu, Ariel và Chung Thịnh gần như đồng thời quay đầu nhìn một người đàn ông cao lớn.

Người kia không hiểu vì lý do gì mà khi các lính đánh thuê chỉ muốn cách xa nhóm Ariel, hắn lại chọn một vị trí đằng sau cách chỗ Ariel không xa.

Người đàn ông cao lớn vừa ngồi xuống, ngẩng đầu lên đã đối diện với ánh nhìn chăm chú của Ariel và Chung Thịnh. Hắn mỉm cười hàm hậu, thấy đối phương không phản ứng gì thì ngượng ngùng cúi xuống.

Mẹ nó, hai thằng nhóc này!

Thiết Thuẫn mắng thầm trong lòng.

"Hồ Lập?" Chung Thịnh nhìn đến khi Thiết Thuẫn đưa mắt sang chỗ khác mới ghé tai Ariel hỏi nhỏ.

Tai Ariel giật giật. Hơi thở nóng ấm của Chung Thịnh phả vào trong tai, làm hắn đột nhiên sinh ra một cảm giác lạ thường.

"Ừ, chắc thế." Ariel xoay đầu lại nhìn màn hình, cố gắng kìm nén ham muốn được hôn Chung Thịnh. Dù là thời gian hay địa điểm đều không phải thời cơ tốt để hành động.

Nghe được câu khẳng định, Chung Thịnh vẫn không phát hiện ra Ariel có gì bất thường, bắt đầu tập trung xem trận đấu. Không cần biết kiểu huấn luyện này có tác dụng gì với mình không, nếu đây là lệnh của Hồ Lập thì anh sẽ hoàn thành.

Thoạt nhìn cứ tưởng Ariel đang nhìn chăm chú vào màn hình. Nhưng thực ra hắn vẫn luôn âm thầm quan sát Chung Thịnh.

Từ góc độ của hắn có thể nhìn rất rõ gương mặt của Chung Thịnh. Cái trán trơn bóng, sống mũi cao thẳng, và … đôi môi không dày không mỏng …

Chung Thịnh có một thân hình hoàn mỹ, vẻ mặt lãnh đạm, viền môi tinh tế. Có lẽ vì là nam nên môi Chung Thịnh hơi khô, có chỗ còn bị chóc da. Làm Ariel rất muốn dùng lưỡi liếm ướt nó.

Ariel nhìn chăm chú. Khi hầu hết mọi người tập trung nhìn lên màn hình, không ai để ý rằng hắn vẫn luôn nhìn vào môi Chung Thịnh. Đến khi Chung Thịnh vô tình mím môi, hắn mới giật mình tỉnh ra.

Lặng lẽ nhìn sang chỗ khác. Ariel thản nhiên bắt chéo chân.

Người khác nhìn vào chỉ thấy hắn đổi tư thế ngồi. Còn bản thân hắn thì biết mình bị đôi môi Chung Thịnh khơi dậy dục vọng, có xu hướng lan dần xuống bụng dưới. Để tránh xảy ra chuyện nào đó xấu hổ, hắn đành phải đổi tư thế để che giấu.

"Ariel?" Người khác không cảm thấy gì, nhưng Chung Thịnh vẫn nhạy cảm nhận ra lòng hắn đang không yên.

"Không có gì." Ariel bình thản nói. Chung Thịnh đành phải dời sự chú ý lên màn hình lần nữa.

Trận đấu Kẻ Đào Vong hôm nay không tàn khốc như họ tưởng. Kẻ đào vong và Thợ săn đều chỉ có một người. Với lại, kẻ đào vong lần này dường như không định phản kích, chỉ liên tục tìm đường tránh né, cuối cùng thành công thoát ra khỏi sàn đấu.

"Mẹ kiếp, đúng là vô dụng, một con chuột nhắt cũng không bắt được." Một tên lính đánh thuê ngồi gần đó bực mình, nói với người bên cạnh.

Người bên cạnh cười ha ha, an ủi hắn: "Thôi nào, tên kia đào tẩu có tiếng, muốn bắt hắn quả thật rất khó."

"Tao biết, nhưng mẹ nó chứ, ai ngờ thằng vô dụng kia ngay cả lông con chuột còn chẳng nhìn đến, không hiểu thợ săn hôm nay đến từ chỗ nào nữa." Tên lính đánh thuê nọ vừa nói vừa rầu rĩ.

"Tao đã bảo mày đặt cho con chuột kia mà mày không nghe. Đáng đời!" Một tên lính đánh thuê khác cười vui sướng. Trận đấu hôm nay lại giúp hắn kiếm được một khoản lớn. Thế nên lúc này tâm trạng hắn vô cùng tốt.

"Biến!" Tên kia thẹn quá thành giận đẩy hắn ra, hậm hực bỏ đi.

"… Hết rồi?" Lôi Tranh ngẩn ra, hỏi. Mặc dù trận đấu kéo dài những hai tiếng đồng hồ, nhưng kết quả này thật sự quá bất ngờ … vượt xa tưởng tượng của mọi người.

"Trận hôm nay hết rồi, vẫn còn trận ngày mai." Chung Thịnh lại chẳng để tâm lắm. Những trận đấu thế này thường không có tuyển thủ cố định. Một số công tử giới thượng lưu thỉnh thoảng sẽ chen một chân. Mặc dù thành phố Blood đã sớm quy định, bước lên sàn đấu sống chết tự chịu, nhưng người được chọn làm kẻ đào vong cho các công tử ăn chơi thường lấy kẻ am hiểu lẩn tránh là chính. Đơn giản chỉ để thợ săn có thể sống đến khi trận đấu chấm dứt.

Đương nhiên, người quản lý của Blood sẽ không ưu tiên mấy người đó, nếu chẳng may có thành phần nguy hiểm nào lọt vào, thì họ không chịu trách nhiệm. Loại phạm nhân đó cũng không giết được thì chỉ có thể trách mình quá vô dụng. Mà còn là loại không biết thân biết phận.

"Đi thôi." Đã gần một giờ chiều. Hôm nay không còn trận đấu nào khác. Nghĩa là họ đã hoàn thành nhiệm vụ.

"Ừ." Mọi người cùng đáp, theo sau Chung Thịnh đi ra ngoài cửa lớn. Có điều, nét mặt có phần thất vọng.

Kết quả của trận đấu sáng nay đã sớm lan truyền. Cho nên trên đường về, có không ít người dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn bọn họ.

Mọi người đều tỏ ra rất bình tĩnh trước những ánh nhìn chăm chú. Đương nhiên, không loại trừ khả năng có người thần kinh quá thô, không cảm nhận được gì.

Lúc nhóm Chung Thịnh trở về, Hồ Lập đã ngồi chờ trong đại sảnh. "Về rồi?"

Ariel gật đầu.

"Cảm giác thế nào?" – Hồ Lập mỉm cười.

"Kẻ đào vong hôm nay là một con chuột." Ariel vừa nói xong, Hồ Lập liền nhíu mày.

Đúng là xui xẻo. Vốn định cho tụi này nhìn cảnh chém giết. Ai ngờ trận hôm nay lại là con chuột lên sàn đấu.

97. Chương 97

Editor: Nguyệt

Ngay sau đó, gã cau mày, cười như không cười nhìn Ariel. "Con chuột?" Từ này nghe thì có vẻ rất tầm thường, trên thực tế lại là cách gọi chỉ lính đánh thuê lăn lộn lâu dưới này mới biết. Ariel vừa đi xem lần đầu tiên, sao lại biết nó?

Ariel nhìn gã, nhẹ nhàng đáp: "Nghe lính đánh thuê bên cạnh nói. Tôi thấy cách so sánh này rất chuẩn."

Hồ Lập nhướn mày. Gã không tin lời giải thích này lắm. Chẳng hiểu sao gã cứ có cảm giác thằng nhóc này ẩn chứa rất nhiều bí mật, không đào móc thì thấy ngứa ngáy khó chịu.

"Được rồi, thời gian buổi chiều mấy đứa tự sắp xếp đi. Sáng mai tập hợp ở đại sảnh." Hồ Lập cũng không nhiều lời, thông báo buổi chiều là thời gian tự do.

"Được." Ariel gật đầu, sau đấy hỏi: "Đội trưởng, cho tôi hỏi gần đây có chỗ nào để huấn luyện không?" Đây là khu vực lính đánh thuê tụ tập, chắc chắn phải có phòng huấn luyện. Phí sinh hoạt của các lính đánh thuê là dùng tính mạng để đổi lấy, không tập luyện thường xuyên thì lên chiến trường chỉ có thể làm vật hy sinh.

"Cậu muốn ra ngoài huấn luyện?"

"Đúng vậy."

Hồ Lập nhìn hắn, lại nhìn những người khác: "Còn mấy đứa thì sao?"

"Đương nhiên là muốn đi huấn luyện rồi." Samantha trả lời đầu tiên. Cô còn đang 'nhớ thương' kỹ thuật chiến đấu của Ariel đây này. Huống chi, xem thi đấu cơ giáp suốt một tuần, mình lại không có cơ hội lên sàn, thật là ngứa tay.

"Ừ." Hồ Lập gật đầu tỏ ý khen ngợi, "Từ đây đi về phía tây hai con phố là đến nơi mấy đứa muốn. Nhưng tôi nhắc trước, giá cả chỗ đó không rẻ đâu. Tôi không trợ cấp cho mấy cô cậu được."

"Tôi hiểu." Ariel mặt không đổi sắc đáp. Giá cả với hắn chỉ là phù du. Chỉ cần mau chóng khôi phục lại sức mạnh, dùng điểm tín dụng mua thời gian tính ra vẫn có lãi.

Tiễn bước Hồ Lập, mấy người nhìn nhau, không kìm được sự hưng phấn trong lòng. Nhịn lâu thế rồi, cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài.

"Đợi chút, để tớ gọi Phỉ Nhi." Samantha nói.

Mọi người gật đầu, chờ Samantha báo cho Lâm Phỉ Nhi.

"Lạ thật, không liên lạc được với Phỉ Nhi." Samantha đợi hồi lâu mà không thấy tín hiệu trả lời. "Để tớ lên xem sao." Nói xong cô chạy thẳng vào thang máy, lên tầng tìm người.

Qua chừng năm phút, Samantha đi xuống. "Lạ thật, không thấy Phỉ Nhi trong phòng."

Ariel nhíu mày, trực tiếp gọi cho Hồ Lập.

"Có chuyện gì?" Hồ Lập vẫn là dáng vẻ lười biếng đó.

"Lâm Phỉ Nhi không ở trong phòng. Không liên lạc được." Ariel nói ngắn gọn rõ ràng.

"Ừ." Hồ Lập ngáp một cái, "Con bé đi tập huấn đặc biệt rồi, tạm thời không liên hệ với mấy đứa."

Trong mắt Ariel lóe qua tia sáng. "Tôi hiểu rồi."

"Đi đi, không có chuyện gì thì đừng quấy rầy tôi." Hồ Lập phất tay, ngắt liên lạc.

"Lâm Phỉ Nhi đang tập huấn đặc biệt. Chúng ta đi thôi." Lời Hồ Lập nói lúc nãy mọi người đều nghe được, cho nên không cần Ariel giải thích thêm.

Dù lòng còn nghi hoặc, mọi người vẫn vui vẻ đi tới phòng huấn luyện cách đây hai con phố. Lúc trước đã quen lịch huấn luyện dày đặc của trường Đệ Nhất, hai ngày này lại chỉ đến tối mới tranh thủ tập được một chút, cả đám đều thấy xương cốt rệu rạo rồi.

Một đám người ở lì trong phòng huấn luyện cảbuổi chiều. Giá chẳng rẽ chút nào, nhưng không sao. Vì có Gerald cho xem số tiền tiêu vặt trong tài khoản, còn hất mặt kiêu ngạo khoe khoang: Anh đây rất có tiền!

Ngoài Ariel và Chung Thịnh, mọi người đều bạo phát, hung hăng tẩn cho cậu ta một trận. Cuối cùng, Gerald nước mắt ràn rụa trả toàn bộ chi phí tiêu tốn cả buổi chiều, còn hứa sau này mỗi lần đến đây, mọi chi phí cậu bao hết.

Mặt dù có một đại gia coi tiền như rác, mọi người vẫn rất biết chừng mực, chỉ chọn hạng mục huấn luyện thích hợp với mình nhất.

Phòng huấn luyện không rộng lắm, nhưng dụng cụ bên trong toàn là hàng cao cấp. Giá hơi đắt một chút, có điều lính đánh thuê lấy thực lực làm cần câu cơm thì không tiếc mấy đồng cho việc đó.

"A, thoải mái thật!" Chung Thịnh vặn eo, thấy sảng khoái cả người.

Huấn luyện vất vả xong được tắm nước nóng đúng là dễ chịu.

Thật ra Chung Thịnh không yêu cầu gì nhiều với cuộc sống, chỉ cần đơn giản thế này đã làm anh thấy hạnh phúc rồi.

Bước ra khỏi bồn tắm, lau khô thân thể, Chung Thịnh rất tự giác mặc quần lót, áo sơ mi, quần dài chỉnh tề rồi mới ra ngoài. Có lẽ hôm qua Ariel nhiệt tình quá làm anh hơi sợ. Bây giờ mà không bao kín toàn thân thì thấy không được tự nhiên.

"Chung Thịnh, qua đây mát xa cho tôi." Ariel ra sớm hơn anh, lúc này đang ngồi trên giường sấy tóc.

Chung Thịnh ngượng ngùng quay mặt đi. Ngài Ariel chỉ mặc mỗi cái quần lót thật sự là khiêu chiến với người khả năng tự chủ kém như anh.

"Còn ngây ra đó làm gì. Lau tóc cho tôi trước đã." Thấy Chung Thịnh nhìn sang chỗ khác, Ariel nhẹ nhàng nhếch môi cười, khẽ mắng.

"À, được." Chung Thịnh vội vàng bước qua, cố gắng tập trung vào mái tóc màu vàng nhạt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cẩn thận tỉ mỉ lau tóc cho Ariel.

Nói đến cũng lạ, ngài Ariel trước nay đâu có thói quen này. Chẳng biết từ bao giờ anh lại có thêm một nhiệm vụ.

Tóc Ariel rất mềm, rất mỏng. Dùng máy sấy chỉ cần chưa đầy ba mươi giây là khô. Dùng khăn lau lâu hơn chút, nhưng vẫn không quá hai phút.

"Mát xa cho tôi." Tóc khô rồi, Ariel thản nhiên nằm xuống giường, ý bảo Chung Thịnh xoa bóp. Phó quan của hắn tay nghề phải gọi là đỉnh của đỉnh.

"Được." Chung Thịnh đáp không do dự. Bàn tay dày rộng bắt đầu chậm rãi xoa ấn tấm lưng trần trắng nõn của Ariel. Kích thích từ nhiều góc độ làm Ariel nhanh chóng bật ra tiếng rên thoải mái.

"Ưm …"

Rất nhẹ. Âm mũi êm ái. Lại như một quả chùy nện thẳng vào Chung Thịnh.

Chung Thịnh bất giác dừng tay. Đầu óc vốn không nghĩ gì khác, nay nhảy ra rất nhiều nội dung không lành mạnh.

Dưới tay là làn da trắng mịn màng, không một vết sẹo nhỏ. Chung Thịnh chợt như thấy lại thân thể phủ đầy vết thương của Ariel thân kinh bách chiến ngày ấy.

"Chỗ đó làm sao?" Người đằng sau đột nhiên dừng tay, Ariel tất nhiên không thể không phản ứng.

"À, không có gì." Chung Thịnh đỏ mặt, vội vàng mát xa nghiêm túc.

Ariel nằm sấp trên giường mỉm cười thật khẽ. Không ngờ Chung Thịnh lại có ấn tượng sâu sắc với cơ thể hắn như vậy. Ngay cả vết sẹo nhỏ xíu không có gì đặc biệt ở chỗ đó cũng nhớ kỹ.

Nghĩ đến đây, Ariel đột nhiên dừng lại. Đời trước Chung Thịnh làm phó quan của hắn, có rất nhiều cơ hội nhìn thấy cơ thể hắn. Hôm nay mới chỉ nhìn môi Chung Thịnh thôi hắn đã có phản ứng. Vậy Chung Thịnh lúc này …

Lơ đãng quay đầu lại, Ariel liếc nhìn thân dưới Chung Thịnh. Chỗ đó được bao phủ bởi một cái quần dài, nhưng nếu bộ vị kia có phản ứng thì chắc chắn sẽ thấy rất rõ.

Mắt Ariel tối sầm. Chỗ đó của Chung Thịnh không phản ứng gì. Chẳng lẽ Chung Thịnh không có chút hứng thú nào với cơ thể mình?

"Ariel? Sao thế?" Chung Thịnh nhíu mày khó hiểu nhìn Ariel đột nhiên đứng dậy. Ánh mắt đối phương âm trầm, thoạt nhìn có hơi đáng sợ.

Ariel đột nhiên tóm lấy tay Chung Thịnh, đặt lên ***g ngực mình.

Bàn tay tiếp xúc với làn da nhẵn nhụi. Chung Thịnh ngây ra nhìn Ariel, gương mặt vốn lãnh đạm nay đỏ hồng từng chút một.

Chuyện này … chuyện này … rốt cuộc là thế nào? Ariel …

Chung Thịnh xấu hổ muốn rụt tay lại. Nhưng cổ tay bị Ariel nắm rất chặt. Anh thử vài lần không được, cũng không dám dùng sức.

Nhìn thấy gương mặt ửng hồng tươi đẹp của Chung Thịnh, tâm trạng Ariel mới tốt lên một chút. Hắn tiếp tục cỗ gắng, cầm tay Chung Thịnh xoa lên cơ thể mình. Khi lớp chai mỏng ở lòng bàn tay sượt qua đầu nhũ, hắn không kìm được run rẩy, thân dưới nảy sinh phản ứng nào đó.

Mặt Ariel lại tối sầm. Vốn dĩ hắn định thử xem Chung Thịnh có dục vọng với cơ thể mình hay không. Ai ngờ, dục vọng của Chung Thịnh đâu chẳng thấy, thân dưới của mình đã 'tinh thần phấn chấn' rồi.

Hai người rất gần nhau. Hành động của Ariel lại mang đậm sắc thái ***. Cho nên khi quần lót của hắn dựng lên túp lều nhỏ, Chung Thịnh liền phát hiện ra.

Chung Thịnh mấp máy môi, quẫn bách cúi đầu. Cái … cái thứ kia thật sự là quá rõ, anh có muốn bỏ qua cũng không làm được.

98. Chương 98

Editor: Nguyệt

Thấy vẻ quẫn bách của Chung Thịnh, trong mắt Ariel ánh lên ý cười. Hắn nâng cằm Chung Thịnh, nhẹ nhàng hôn.

Chung Thịnh vội vàng nhắm mắt lại, cảm nhận hơi ấm truyền từ môi đến. Chung Thịnh chẳng biết bị Ariel đẩy xuống giường tự lúc nào, nụ hôn dịu dàng dần trở nên cuồng nhiệt.

"Ư …" Tiếng rên rỉ tràn qua khóe môi. Chung Thịnh cứ để Ariel tùy ý càn quét khoang miệng mình.

Áo sơ mi mặc trên người chẳng biết đã ném đi đâu. Hai người cùng trần trụi dán sát vào nhau, dấy lên từng đợt run rẩy.

Bàn tay Ariel như có ma lực, chạm vào chỗ nào cũng để lại cảm giác tê dại, nơi nó đi qua nóng đỏ cứ như bị lửa thiêu đốt. Nếu không có đôi môi Ariel làm dịu bớt, Chung Thịnh nghĩ mình thực sự sẽ bị lửa tình thiêu rụi.

Những cái vuốt ve cùng nụ hôn nồng cháy khiến hai người nhanh chóng trở nên hưng phấn. Cái thứ cưng cứng nào đó để sát vào nhau, chậm rãi cọ xát, dẫu cách một lớp quần vẫn khiến Chung Thịnh cả người run rẩy.

"Chung Thịnh …" Ariel thì thầm gọi tên Chung Thịnh. Thân dưới miết lên chỗ đũng quần Chung Thịnh đầy tính ám chỉ.

Chung Thịnh đỏ bừng mặt. Đương nhiên là anh hiểu Ariel muốn gì. Cắn chặt răng, xoay người nằm úp sấp xuống giường, anh bắt đầu cởi quần.

Nhưng mới cởi được hai khuy thì bị Ariel ngăn lại.

Hắn lật người Chung Thịnh lại, ngón tay vuốt ve chỗ phồng phồng lên dưới đũng quần như trêu chọc.

"Tôi rất muốn em. Nhưng giờ chưa phải lúc." Ý trêu đùa trong mắt Ariel làm Chung Thịnh ngượng chín người. Uổng công anh sống lại một lần, vậy mà lại quên đàn ông với nhau không chỉ có cách cắm vào, mà còn nhiều phương thức khác để giải tỏa dục vọng.

Anh chủ động nắm lấy phần thân dưới cứng phồng của Ariel. Kích cỡ của nó làm tim Chung Thịnh đập thình thịch như trống. Lúc này, anh không biết mình đang sợ hãi hay vui sướng nữa. Cứ nghĩ đến một ngày nào đó thứ này sẽ tiến vào cơ thể mình, anh lại không kìm nén được sự căng thẳng.

Cái quần lót màu trắng đã bị thấm ướt một mảng. Những ngón tay linh hoạt chỉ cần vuốt nhẹ một cái là kéo ra được sợi tơ trong suốt.

Nhiệt độ trong phòng dần tăng lên. Chung Thịnh nắm lấy thứ nóng bỏng ấy sờ vuốt, đôi mắt lại vô thức nhìn lên trên.

Khuôn mặt Ariel ửng hồng vì đắm chìm trong dục vọng. Đôi mắt khép hờ, hàng mi cong dài run run. Bờ môi hé thở ra luồng hơi nóng bỏng dồn dập. Thỉnh thoảng lại có tiếng rên mang theo âm mũi trầm thấp bật ra.

Sắc đẹp mê hoặc lòng người như thế, Chung Thịnh nhìn đến ngơ ngẩn. Anh chưa từng nghĩ khuôn mặt không biểu cảm của trưởng quan lại có lúc ngập tràn sắc dục như bây giờ.

Bất giác nuốt nước miếng, Chung Thịnh chỉ thấy thân dưới mình như muốn bùng nổ. Vốn định chờ Ariel phát tiết xong, mình lại vào phòng vệ sinh giải quyết. Nhưng nay xem ra anh không nhịn được đến lúc đó.

Dù đang đắm chìm trong dục vọng, Ariel vẫn không bỏ qua bất kỳ phản ứng nào của Chung Thịnh.

Ariel nhếch môi cười, lần theo cái quần dài cởi được nửa chừng lúc nãy, dễ dàng kéo quần lót Chung Thịnh xuống.

Dương vật căng cứng nhảy bật lên, rồi bắn ngược trở lại, nện lên bụng Chung Thịnh.

Mặt Chung Thịnh đã đỏ đến không thể đỏ hơn nữa. Anh luống cuống muốn nhanh nhanh nhét thứ xấu xí đó vào lại trong quần, không để ngài Ariel nhìn thấy.

"Đừng ngừng lại." Ariel bất mãn hô khẽ, hơi thở nóng rẫy phả vào tai Chung Thịnh làm anh rùng mình.

Bàn tay vừa ngừng do lúc nãy hoảng hốt lại tiếp tục công tác. Nhưng Chung Thịnh vẫn không từ bỏ ý định, cố rút bàn tay bị bắt dán lên ngực Ariel ra, muốn nhét cái của mình về chỗ cũ.

"Em không nghe lệnh?" Ariel mở mắt ra, ánh nhìn mang theo mấy phần uy thế. Chung Thịnh cứng đờ người, không dám lộn xộn nữa, một tay nhẹ nhàng vuốt lên ***g ngực Ariel, tay kia ngoan ngoan tiếp tục sờ trên nắn dưới.

Cái thứ thô to kia cứ thế lộ rõ trước mắt Ariel. Khi Chung Thịnh ý thức được chuyện này, phân thân vốn hơi nhỏ đi do cảm giác hốt hoảng lo lắng, nay lại căng mẩy đầy sức sống.

Chung Thịnh không còn biết phải phải dùng từ gì để giải thích nữa. Rõ ràng anh muốn thứ đó mềm xuống. Nhưng Ariel cứ nhìn nghiêm túc như vậy, làm máu trong người anh sôi trào hưng phấn, dồn nhanh xuống thân dưới.

Thế là, dưới ánh nhìn chăm chú của Ariel, cái đó của Chung Thịnh càng lúc càng lớn, thậm chí lỗ nhỏ còn tiết ra chất lỏng trơn ướt.

"Ariel … đừng … đừng nhìn …" Chung Thịnh thấy mất mặt chết đi được. Anh vốn đã lo ngài Ariel sẽ phản cảm với bộ phận sinh dục của đàn ông rồi, cho nên mới muốn che chỗ đó lại. Ai ngờ thứ kia không biết cố gắng gì cả, chẳng những không thu nhỏ, còn vì Ariel nhìn chăm chú mà càng thêm hưng phấn, thậm chí run rẩy, cứ như sợ Ariel không thấy ấy.

"Thật đáng yêu." Ariel nhìn trong chốc lát rồi nhận xét.

Chung Thịnh xấu hổ sắp ngất đi rồi.

Ngài Ariel khen thứ đó của anh đáng yêu?

Sau đó, ngoài đỏ mặt ra, Chung Thịnh không còn chút phản ứng nào khác.

Ariel nói xong, không chờ Chung Thịnh tỉnh táo lại đã đưa tay trực tiếp cầm lấy thứ 'thật đáng yêu' đó.

Chung Thịnh chợt rùng mình, bàn tay vô thức siết chặt.

Ariel lập tức đáp lại bằng một tiếng than khẽ. "A …"

"Xin lỗi …" Chung Thịnh lắp bắp nói. Vừa rồi chỉ là hành động theo phản xạ thôi, thật sự không phải anh cố ý.

Ariel liếc nhìn anh, xấu xa cắn cắn lỗ tai anh: "Thỉnh thoảng như thế một lần cũng tốt." Nói xong, hắn miết Chung Thịnh nhỏ một cái như đáp trả.

Chung Thịnh không nhịn được bật ra tiếng kêu rên. Thân dưới càng lớn hơn. Đúng như Ariel nói, thỉnh thoảng làm như thế quả thật rất khoái.

Ariel lại hôn tiếp. Chung Thịnh cũng nhắm mắt, thả lỏng cơ thể, đón nhận nụ hôn của đối phương.

Bàn tay ve vuốt xoa nắn hạ thân cho nhau, chẳng có kỹ thuật cao siêu gì, nhưng có tình cảm nồng cháy, nên không còn quan trọng nữa.

"A …" Chung Thịnh thét lên, rốt cuộc bùng nổ dục vọng, phân thân bắn ra chất lỏng màu trắng đục.

Ariel cũng lên tới cao trào trong bàn tay Chung Thịnh.

Hai người nằm nhoài trên giường, không ai muốn nhúc nhích. Mặc dù tay có cảm giác dinh dính, nhưng Chung Thịnh không ghét chút nào.

Đó là của Ariel. Chỉ cần vậy thôi, đừng bảo là dính lên tay, cho dù bảo anh nuốt anh cũng không hề do dự hay nhíu mày.

Nghỉ chừng mười phút, Ariel đứng dậy, hôn lên má Chung Thịnh một cái rồi vào toilet.

Chung Thịnh vẫn nằm ườn trên giường. Cặp mắt mù sương mơ màng nhìn trần nhà. Lần tiếp xúc thân mật hôm nay càng khiến anh thêm tin tưởng Ariel.

Vốn còn lo Ariel đời trước là dị tính luyến, đời này có thích mình thì có lẽ vẫn phản cảm với cơ thể đàn ông. Nhưng biểu hiện của Ariel hôm nay hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh. Ariel chẳng những không phản cảm, mà còn rất có 'hứng thú' với cơ thể anh.

Có điều này làm trụ cột, anh nghĩ tình cảm của mình và Ariel sẽ phát triển thuận lợi.

Ánh đèn trên trần nhà hơi chói. Chung Thịnh nheo mắt lại, nâng tay lên muốn cản bớt ánh sáng.

Tay nâng lên trước mắt, anh lại thấy chất lỏng trăng trắng dính trên đó. Qua được một lúc rồi, chất lỏng bắt đầu khô dần.

Đó là của Ariel …

Ý thức được điều này, Chung Thịnh như bị ma xui quỷ khiến liếm nó. Mùi tanh nồng đậm hương vị đàn ông tràn ngập khắp khoang miệng …

Ariel vừa bước ra khỏi phòng tắm, thấy cảnh này, hạ thân lại cứng. Dục vọng vừa phát tiết nay có xu thế dâng trào trở lại.

Tiếng đóng cửa làm Chung Thịnh giật mình. Ngẩng lên liền đối diện ánh nhìn nóng bỏng của Ariel. Chung Thịnh lại lần nữa xấu hổ vô cùng.

Bị Ariel nhìn thấy rồi!!!

Chuyện mất mặt như thế …

Chung Thịnh mặt đỏ như gấc, cúi gằm đầu xuống, tay chân luống cuống cài lại khuy quần, bất chấp trên tay còn dính chất lỏng chưa khô hết. Lúc này anh chỉ muốn mau mau chóng chóng thoát khỏi tầm mắt Ariel.

Ngay lúc anh mặt đỏ bừng bừng chạy vọt vào phòng tắm, Ariel đi ngang qua bên cạnh đột nhiên ngăn lại.

"Nếu em thích, chúng ta có thể thử một lần." Ariel nói với vẻ mặt nghiêm trang. Nói xong, cái lưỡi đỏ mọng còn liếm liếm khóe môi đầy mờ ám.

“Thích? Thử một lần?” Chung Thịnh vốn không hiểu gì, nhưng nhìn động tác liếm môi của Ariel liền hiểu. Sau đó, máu nóng dồn hết lên mặt. Bất chấp mọi thứ, đẩy Ariel ra, chạy tót vào phòng tắm.

“Ha ha …”

Vào phòng tắm rồi, anh vẫn nghe được tiếng cười sang sảng của Ariel. Chung Thịnh đứng trước gương, tay ôm hai má nóng bừng, thầm mắng mình: Mày đúng là đồ kém cỏi, sống lại một lần rồi mà còn bị ngài Ariel mười tám tuổi đùa giỡn!

Tác giả: Khụ khụ … nội dung hôm nay … mọi người đều hiểu ha. Cho nên không nói tỉ mỉ nữa. Nhưng hôm nay tôi muốn thêm vào một đoạn tiểu kịch trường – thành quả của tưởng tượng phấn khích. Tác giả là – Yên Vũ!!!

Đây chắc chắn là ảo tưởng quá độ …

[Một hôm, phu nhân Clifford muốn mua quà sinh nhật cho Ariel bé nhỏ nhà mình.

Phải là một chú cún trung thành, còn có thể làm bạn với Ariel bé bỏng. (Giống kiểu thú nhân.)

Cô nghĩ mãi, quyết định không mua cún con giống thuần chủng. (Sợ nuôi chó ngao bạn nhỏ Ariel lại càng không đáng yêu.)

Dạo quanh một vòng, cô mua được một chú cún con có màu lông ấm, đã được huấn luyện, tên là Chung Thịnh.

Từ sau khi mang nó về nuôi, phu nhân Clifford phát hiện đằng sau Ariel bé bỏng của cô có thêm một cái đuôi nhỏ – Chung Thịnh.

Hai đứa phải nói là như hình với bóng.

Đến khi Chung Thịnh trưởng thành, một tháng sẽ có khoảng dăm ba ngày không thấy cái đuôi to này đâu.

Lại qua vài ba năm nữa, Ariel chung quy cứ có cảm giác mấy ngày Chung Thịnh không đi theo mình đó có vấn đề. Càng không thể tha thứ hơn, Chung Thịnh thế mà lại kháng cự cái ôm của cậu!

Chủ nhân là cậu đây vốn ghét tiếp xúc thân mật với người khác đã tỏ vẻ trân trọng rồi, vậy mà …

Càng nghĩ càng thấy bực.

Đương lúc cậu muốn củng cố uy nghiêm của chủ nhân, thì …

Hôm đó là ngày nghỉ của Chung Thịnh. (Nếu không nghỉ, thì buổi sáng đúng sáu giờ sẽ đến chờ trước cửa phòng Ariel.)

Chủ nhân càng lúc càng bất mãn, quyết định đi dạy dỗ chú chó nhà mình một trận, lại đột nhiên nhận ra mình không hề biết Chung Thịnh ở phòng nào.

Sau khi hỏi người hầu, Ariel đi tới phòng Chung Thịnh.

Màn chưa kéo. Căn phòng có vẻtối tăm. Cái chăn phồng phồng phủ kín làm người ta không thấy được Chung Thịnh đang làm gì.

Nhưng, trong phòng tràn ngập mùi ***, tiếng thở dồn dập của Chung Thịnh, và tiếng gọi “Ariel” mềm nhẹ.

Ariel dứt khoát … bỏ chạy.]

Được rồi, ảo tưởng chấm dứt.

99. Chương 99

Editor: Nguyệt

Vốc nước lạnh hắt mạnh lên mặt mình một lúc lâu, Chung Thịnh mới xem như tỉnh táo lại. Cởi quần áo ra, tắm thêm lần nữa. Đến khi định ra ngoài, lại buồn bực.

Lúc nãy anh vào vội quá, quên không lấy quần áo để thay. Trong này chỉ có quần lót và quần dài dính đầy dịch thể của Ariel. Anh có bình tĩnh mấy cũng không dám mặc lại chúng đi ra ngoài.

Nhìn cái khăn mặt nhỏ duy nhất treo trên mắc, Chung Thịnh càng buồn bực. Chắc chắn là không thể để trần ra ngoài rồi. Cho dù anh vừa thân mật với ngài Ariel, cũng nhất quyết không được!

Nhưng nếu dùng cái khăn bé kia thì … Chung Thịnh ước lượng một chút, nếu buộc quanh eo thì nó chỉ tạm che được gốc đùi, không cẩn thận một cái là thằng nhỏ Chung Thịnh lộ ra ngay.

Chung Thịnh vò đầu gãi tai nhìn cái khăn mặt. Thôi, có còn hơn không, cùng lắm thì ra ngoài mặc ngay cái quần lót vào.

Chuẩn bị tâm lý xong, Chung Thịnh cẩn thận buộc khăn mặt quanh eo, chỉnh lên chỉnh xuống, chắc chắn mình không bị lộ rồi mới ra ngoài. Nhìn đến Ariel thân trần nằm thoải mái trên giường đọc sách, anh lại không kìm được đỏ mặt.

Chết tiệt, sao mình không biết mặt mình lại dễ đỏ thế này? Chung Thịnh thầm mắng. Sau đó mới cố tỏ ra bình tĩnh đi đến tủ quần áo tìm quần lót.

Ariel chỉ mỉm cười nhìn Chung Thịnh 'bịt tai trộm chuông'. Hắn cảm thấy sau chuyện vừa rồi, Chung Thịnh trở thành một chú chó đề cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi. Hắn có thể khẳng định, nếu giờ hắn đột nhiên sờ mông Chung Thịnh, cậu sẽ dựng hết cả lông lên.

Trong đầu hiện ra hình ảnh chú chó Chung Thịnh lông đuôi xù bông lên, Ariel liền bật cười.

Chung Thịnh mới thay quần lót xong, ngạc nhiên nhìn ngài Ariel. Ánh nhìn ngẩn ngơ đó dường như làm đối phương hài lòng, còn gợi lên một ý đồ cực kỳ xấu xa nào đó.

"Lại đây."

Chung Thịnh chẳng hiểu gì đi qua đó.

"Cúi đầu."

Cúi người. Cúi đầu.

Ariel mỉm cười xoa xoa đầu anh, rồi nói: "Ngoan lắm. Đi đi."

Chung Thịnh: Hả?

Có ý gì? Chung Thịnh mù mờ không hiểu.

Ariel không giải thích, chỉ sờ soạng eo anh một cách mờ ám, thành công khiến anh sởn da gà, rồi bình tĩnh kéo chăn qua đắp, đi ngủ.

Vì mấy hành động chẳng hiểu ra làm sao này của Ariel, Chung Thịnh cảm thấy vô cùng rối rắm, chung quy cứ có cảm giác vừa rồi ngài Ariel … hình như coi anh là thú cưng …

Chung Thịnh gãi đầu, nghĩ không ra ý nghĩa mấy hành động đó nên không nghĩ nữa. Dù sao ngài Ariel đời trước và đời này có quá nhiều khác biệt, chỉ riêng chuyện khuynh hướng *** đã lựa chọn khác nhau rồi. Thân là phó quan, điều anh cần làm là từ từ thích ứng với sự thay đổi của trưởng quan. Những cái còn lại không cần anh phải suy xét.

Từ ngày hôm sau, bọn họ bắt đầu chuỗi ngày quan sát các trận đấu. Ngoài trận đầu tiên kẻ đào vong là con chuột ra, những trận sau đấy đều vô cùng ác liệt. Kẻ đào vong, thợ săn, song phương tranh đấu anh chết tôi sống. Hầu hết người thua cuộc đều là kẻ đào vong. Thỉnh thoảng mới có thợ săn thất thủ.

Chém giết máu me. Tranh đấu trực tiếp bằng xác thịt. Mỗi một trận đều khơi mào bản chất bạo lực khát máu trong sâu thẳm con người.

Tổ sáu người ngay ngày đầu tiên đã có chút danh tiếng, mấy ngày sau đó đều không gặp phải rắc rối gì. Ngoài Gerald và Hạng Phi mới đầu không thích ứng được ra, đợt rèn luyện này của họ xem như khá thuận lợi.

Lần này thời gian cũng kéo dài gần một tuần. Trong một tuần này, Hồ Lập gần như không xuất hiện. Nhưng mà người đàn ông cao to kia thì cứ lượn qua lượn lại trong tầm mắt Chung Thịnh với Ariel suốt.

Ngày thứ bảy kết thúc. Hồ Lập gọi mọi người tập hợp lại với nhau. Cùng đến nơi còn có Lâm Phỉ Nhi bảy ngày trời không thấy bóng, trông còn tiều tụy đi nhiều.

"Phỉ Nhi, sao cậu lại thành ra thế này?" Samantha kéo Lâm Phỉ Nhi lại gần, kiểm tra trên dưới một lượt, còn dùng ánh mắt ngờ vực đảo qua nhìn Hồ Lập.

"Tớ không sao." Lâm Phỉ Nhi nhoẻn miệng cười. Trông cô có vẻ gầy gò, nhưng ánh mắt lại sáng rỡ.

Chung Thịnh nhìn Lâm Phỉ Nhi, trong mắt thoáng qua nét ngạc nhiên. Anh đi qua những người khác, lại gần cẩn thận quan sát Lâm Phỉ Nhi, rồi mỉm cười nói: "Chúc mừng cậu, Phỉ Nhi."

Lâm Phỉ Nhi rất ngạc nhiên khi Chung Thịnh phát hiện ra bí mật của mình, nhưng vẫn mỉm cười đáp lại: "Cảm ơn."

"Chúc mừng? Chúc mừng cái gì?" Gerald thò mặt ra, hiếu kỳ nhìn Lâm Phỉ Nhi, muốn nhìn cho ra cô có điều gì đáng để chúc mừng.

Ariel cũng tiến lên vài bước, nói với Lâm Phỉ Nhi: "Chúc mừng."

Nhìn Ariel với Chung Thịnh chúc mừng Lâm Phỉ Nhi, mọi người liền hiểu ra, chắc chắn Lâm Phỉ Nhi đã có chuyện vui gì đó rồi. Thế là mọi người xúm quanh Lâm Phỉ Nhi, nhìn trên ngó dưới, cứ như muốn nhìn cô đến ra hoa.

Lâm Phỉ Nhi đứng thẳng hiên ngang, để cho mọi người đảo mắt nhìn qua nhìn lại mình.

"Hình như … Phỉ Nhi có gì đó thay đổi." Hạng Phi nói với vẻ không chắc chắn. Cậu không biết cụ thể Lâm Phỉ Nhi thay đổi ở điểm nào, chỉ mơ hồ cảm thấy khí chất của cô có gì đó khác trước.

"Nói thừa, Phỉ Nhi chắc chắn là thay đổi rồi. Còn cần cậu nói ra nữa sao." Gerld nhìn khinh bỉ.

Hạng Phi chẳng hề do dự đạp cho cậu ta một phát.

Thế là hai người lại quần ẩu trong đại sảnh. Mọi người sớm đã quen cảnh này, vẫn bình tĩnh tiếp tục quan sát Lâm Phỉ Nhi.

"Tớ cũng không nói rõ được. Cứ có cảm giác Phỉ Nhi có gì đó khang khác." Lôi Tranh gãi đầu. Cậu cũng có cảm giác như Hạng Phi, chỉ là không thể nói cụ thể ra ở điểm nào.

"Có cảm giác Phỉ Nhi hình như … ừm … trở nên cao quý hơn …" Samantha nhíu cặp mày sâu róm. Cái cảm giác đáp án nằm ngay trước mắt mà không đoán ra được này thật chẳng dễ chịu chút nào.

"Phì …" Lâm Phỉ Nhi bật cười, "Gì mà cao quý chứ, lại còn lạnh lùng cao quý. Có phải cậu không biết hoàn cảnh gia đình tớ đâu, chỉ là bậc trung thôi, áo cơm không lo, nhưng chẳng phải quyền quý gì."

"Hề hề." Samantha cười cười. Cô chỉ nói ra cảm nhận của mình thôi, có đúng hay không cô cũng không chắc.

"Này, mấy cậu rốt cuộc đã tìm ra chưa, tớ với Hạng Phi đánh sắp xong rồi đây này." Gerald vừa đấm cho Hạng Phi một phát vừa hô.

Hạng Phi đáp trả cậu bằng một cú đá, kéo giãn khoảng cách giữa hai người. "Không sao, tớ không vội. Các cậu cứ từ từ thảo luận."

"Không được. Thật sự đoán không ra. Chung Thịnh, cậu nói đi." Lôi Tranh sắp sửa dán mũi lên người Lâm Phỉ Nhi rồi, mà vẫn không tìm ra được điểm gì 'đặc biệt'. Mặt vẫn là mặt, dáng người không đổi. Ừm … hình như ngực to hơn một chút … Không đúng! Mình nghĩ đi đâu thế này!

Lôi Tranh mặt đỏ hồng, vội vàng đứng thẳng người, không dám nhìn Lâm Phỉ Nhi nữa.

Chung Thịnh nhịn cười, đang định nói đáp án lại để ý đến Hồ Lập vẫn giữ im lặng nãy giờ, lời chưa ra khỏi miệng đã đổi: "Để đội trưởng công bố đáp án đi thì hơn. Anh ấy mới là người làm Phỉ Nhi thay đổi."

Hồ Lập thầm mắng nhóc con lanh lỏi. Có điều, từ biểu hiện lúc nãy của Chung Thịnh và Ariel, gã có thể xác định hai đứa này không đơn giản như bề ngoài. Dám giở trò trước mặt Hồ Lập này? Phải lôi hết cả gốc gác chúng nó ra mới được!

Hạng Phi với Gerald nghe thấy chuẩn bị công bố đáp án, vội vàng dừng tay, chạy qua đó. Đánh nhau thì ngày nào chẳng được, bỏ qua chuyện này là phí lắm.

Hồ Lập nhìn một đám 'hiếu học', thấy hả lòng hả dạ. Thật là, lâu lắm rồi không thấy những ánh mắt 'khát vọng' thế này. Đám đội viên của mình toàn bị dạy dỗ đến nhờn rồi, chẳng thèm tôn kính đội trưởng là gã nữa.

"Thật ra cũng không có gì." Hồ Lập cố ý nói bằng giọng thản nhiên, "Chỉ là tinh thần lực vượt qua ba nghìn thôi."

"Cái gì!!!" Mọi người kinh ngạc hô lên.

Chỉ có Ariel và Chung Thịnh là bình tĩnh, những người khác tập thể rớt cằm.

Tinh thần lực trên ba nghìn. Điều này có ý nghĩa gì? Nghĩa là Lâm Phỉ Nhi chỉ cần học thêm kỹ thuật điều khiển chiến hạm là có thể trực tiếp ngồi vào ghế lái rồi!

Đương nhiên, với tư chất như Lâm Phỉ Nhi thì tinh thần lực trên ba nghìn chẳng có gì khó khăn, chỉ cần kiên trì bền bỉ rèn luyện, sớm muộn gì cũng đạt.

Nhưng, chỉ một tháng trước đây, tinh thần lực của Lâm Phỉ Nhi mới có 967. Con số này đã đủ khiếp hãi rồi. Vậy mà một tháng sau đã lên đến hơn ba nghìn rồi.

100. Chương 100

Editor: Nguyệt

"Không thể nào!" Hạng Phi ngớ người. Tinh thần lực của cậu đã được coi là rất cao rồi, nhưng so với Lâm Phỉ Nhi vẫn chẳng là gì, mấy người còn lại như Chung Thịnh, Samantha tinh thần lực chưa đạt nổi 300 lại càng khỏi phải nói. Đúng là bước nhảy vọt khó tin.

"Cậu làm cách nào mà nâng cao nhanh được như thế?" Lôi Tranh há hốc mồm kinh ngạc. Đáp án này của Hồ Lập đúng là quá bất ngờ, có thể nói vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Lâm Phỉ Nhi cười ngượng ngùng, vẻ mặt lại vô cùng kiêu hãnh: "Đội trưởng mang tớ đi huấn luyện tinh thần lực siêu cấp."

"Huấn luyện tinh thần lực siêu cấp!!!" Gerald bật thốt lên. Trong số những người ở đây, có lẽ chỉ có cậu, Ariel và Chung Thịnh mới hiểu huấn luyện tinh thần lực siêu cấp là gì.

Mấy người khác đều tỏ vẻ thắc mắc nhìn Lâm Phỉ Nhi.

Chung Thịnh và Ariel cũng phải ngạc nhiên. Dù đoán được Lâm Phỉ Nhi nâng cao tinh thần lực nhanh chóng như thế là nhờ một loại huấn luyện tàn khốc nào đó, nhưng khi nghe đáp án chính xác, họ vẫn phải giật mình.

"Đừng làm mọi người sốt ruột. Mau nói đi, huấn luyện tinh thần lực siêu cấp là gì?" Samantha vội vàng hỏi.

Gerald đần mặt ra một lúc rồi giải thích cho mọi người: "Nội dung cụ thể của loại huấn luyện này là gì thì tớ không biết. Nhưng bố tớ từng nhắc đến nó một lần. Ừm, nếu tớ nhớ không nhầm thì anh họ tớ từng thử huấn luyện một lần. Nghe bảo chỉ cần vượt qua là tinh thần lực sẽ tăng vọt, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có tư chất. Nếu tư chất kém cỏi thì vượt qua khóa huấn luyện này cũng vô dụng. Tớ không

biết một đợt huấn luyện kéo dài bao lâu, nhưng anh họ tớ mới qua nửa tiếng đồng hồ đã không chịu nổi. Bố tớ bảo sau đấy mỗi lần có ai nhắc đến khóa huấn luyện này trước mặt anh ấy là mặt mũi anh ấy lại trắng bệch."

Mọi người đều giật mình kinh hãi.

Mặc dù Gerald không nói được nội dung cụ thể, nhưng một người đàn ông còn không chịu nổi ba mươi phút đã đủ thấy nó tàn khốc nhường nào.

Ánh mắt mọi người nhìn Lâm Phỉ Nhi tràn đầy ngưỡng mộ. Xem ra để hoàn thành khóa huấn luyện này, bảy ngày qua Lâm Phỉ Nhi đã phải trải qua rất nhiều gian khổ. Là con gái nhưng tính cách kiên cường đã giúp cô trổ hết tài năng, tỏa sáng trong số biết bao người.

"Ha ha, Phỉ Nhi, cậu giỏi thật đấy!" Samantha vui sướng nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy Phỉ Nhi, ép cô vào bộ ngực "đầy đặn" của mình.

"Um um …" Lâm Phỉ Nhi không kịp nhìn kỹ, cả khuôn mặt đã vui vào ngực Samantha, lập tức thấy khó thở, đành phải vung vẩy hai tay cầu cứu.

"Ha ha ha!" Mọi người đứng xung quanh không nhịn được phá lên cười, nhìn Samantha ngượng ngùng kéo Phỉ Nhi ra.

"Được rồi được rồi, cười thế đủ rồi. Quan sát suốt mấy ngày nay chắc mấy đứa cũng quen rồi nhỉ." Hồ Lập sờ soạng người mình, mò ra cái bật lửa.

Các học viên lập tức ngừng cười, gật đầu nghiêm túc.

Lúc trước Hồ Lập từng ám chỉ với Hỏa Yến, bọn họ đều đã hiểu. Cho nên, mọi người đoán có lẽ Hồ Lập chuẩn bị đưa họ lên sàn đấu.

"Quen rồi thì tốt. Mấy đứa mau về phòng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi." Hồ Lập ngáp một cái, uể oải xoa xoa mắt, đào ra được ít gỉ mắt, tùy tay bắn ra ngoài.

Ariel nhíu mày, dịch sang bên cạnh một chút. Cái thứ bé tí đó bay sạt qua má hắn.

Chung Thịnh lập tức trợn mắt lườm Hồ lập. Nếu không phải anh ta là huấn luyện viên thì anh đã xông lên dạy cho một trận rồi. Đương nhiên, kết quả đều sẽ là anh bị đánh. Dù là đời trước anh vẫn không dám chắc có thể đánh được Hồ Lập.

Hồ Lập híp mắt lại, cười hề hề xấu xa, rồi nhìn sang chỗ khác.

"Cái gì? Chuẩn bị đi?" Samantha tròn mắt há hốc mồm hỏi lại. Còn tưởng được lên đài, đấu đá dao thật súng thật, ai ngờ Hồ Lập lại muốn đi. Quá là thất vọng.

"Làm sao? Không đi chẳng lẽ mấy đứa muốn ở lại?"

"Lúc trước anh bảo bọn tôi phải lên sàn đấu cơ mà?" Gerald cũng hỏi với giọng điệu đầy thất vọng.

"Tôi từng nói thế à?" Hồ Lập hờ hững hỏi lại.

"Đương nhiên rồi." Gerald trả lời rất chắc chắn.

"À, lúc ấy tôi nói thế nào?"

"Anh bảo mấy ngày nữa muốn dẫn chúng tôi đi kiếm một khoản."

"Thế à?" Hồ Lập xoa cằm, ra vẻ hoài nghi, "Có đúng là tôi nói như thế không?"

Gerald thấy chán nản. Mẹ nọ mới chưa đầy nửa tháng đấy ông ạ, ông có cần đãng trí như thế không!!

Gerald vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, trong lòng thì chửi lấy chửi để.

"Cậu cũng nói rồi đấy, là kiếm một khoản chứ không phải bỏ ra một khoản. Bây giờ mà cho các cô cậu lên sàn khéo tôi thua đến không còn quần mà mặc." Hồ Lập lại khôi phục cái vẻ lười nhác mọi khi, nhìn Gerald như nhìn một thằng ngu.

Mọi người: …

Được rồi, mặc dù trong lòng rất bi phẫn, họ vẫn phải thừa nhận Hồ Lập nói đúng. Với năng lực bây giờ của họ, dù tham gia thi đấu cơ giáp hay trận đấu của kẻ đào vong, họ đều chỉ có thể làm đồ ăn … Mà còn là món ăn thơm ngon, dễ tiêu hóa nữa.

Mọi người có nôn nóng muốn thử sức mình đến mấy cũng không thể để bản thân rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, như thế là không có trách nhiệm với chính bản thân mình. Cho nên, dẫu không cam lòng, họ vẫn không phản bác Hồ Lập.

"Được rồi, không nói nhiều nữa, mau thu dọn đồ đạc đi. Lát nữa chúng ta sẽ trở về." Hồ Lập vung tay đuổi họ đi thu dọn hành lý.

Mọi người không nói thêm gì, năm phút sau đã mang hành lý xuống đại sảnh tập trung.

Sau một hồi 'lưu luyến phút biệt ly' với Hỏa Yến, Hồ Lập dẫn họ lên chiếc xe huyền phù quen thuộc.

Nhưng lần này, ngoài họ ra, trong xe còn mấy người khác.

Một người đàn ông gầy gò, nhìn không rõ mặt, cả thân hình như ẩn trong bóng tối.

Một người phụ nữ xinh đẹp thân hình yểu điệu, diện mạo ngây thơ thuần khiết nhưng lại cho người ta cảm giác gợi cảm quyến rũ.

Một anh chàng vẻ mặt hiền hòa hàm hậu, thân hình khôi ngô cường tráng.

Ba người này đã chờ trong xe từ trước.

Chung Thịnh vừa mới bước vào khoang xe, lập tức bắp cơ toàn thân căng lên, ánh mắt sắc bén kinh người.

"Không sao." Ariel theo sát sau đó đưa tay nhẹ nhàng vuốt lưng Chung Thịnh. Lập tức, một màn thần kỳ xảy ra. Cứ như một con thú to lớn được trấn an, Chung Thịnh thu lại ánh nhìn sắc lẻm, khí thế khiếp người tan biến. Dường như chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của mọi người.

Lúc này, trông anh thật hiền lành, vô hại, gương mặt hơi lãnh đạm, nhưng thoạt nhìn chỉ như một người rất bình thường.

Ngay lúc Chung Thịnh thay đổi, ba người trong xe cũng lập tức phản ứng.

Người đàn ông gầy gò ngón tay run lên, chỗ cổ tay áo thò ra một vật màu đen sắc nhọn.

Người phụ nữ xinh đẹp nheo mắt, tay bất giác lần xuống hông.

Anh chàng khôi ngô càng trực tiếp hơn, sờ lên thiết bị màu xám bạc đeo ở cổ tay phải, nhưng chưa kích hoạt.

Một giây ngắn ngủi, Chung Thịnh từ một người vô cùng khí thế trở thành hiền lành vô hại. Sự tương phản cực lớn khiến ba người ngây ra trong giây lát.

"Phì …" Người phụ nữ bật cười đầu tiên. Cô khẽ cắn môi, cười đến run cả người.

Người đàn ông gầy gò mặt mày sa sầm, im lặng không nói gì, rụt vào bóng tối, cả gương mặt trở nên mơ hồ.

Người đàn ông cao lớn giật giật khóe mắt, im lặng xoay mặt đi, thu tay lại. Cái đám nhóc này, lại làm mình mất mặt rồi.

"Sao thế?"

Chung Thịnh mặt không đổi cùng Ariel chọn vị trí ngồi gần phía trước. Gerald theo sát đằng sau, lúc bước lên xe nhìn thấy một cô nàng xinh đẹp lập tức mắt sáng lóe, nhưng tiếng cười bật lên sau đó làm cậu chẳng hiểu gì.

Mình có chỗ nào đáng cười chứ?

Cậu cúi đầu nhìn mình, một bộ quần áo hơi tùy tiện chút, loại phổ thông, khóa quần có kéo cẩn thận. Sao cô nàng xinh đẹp kia vừa thấy mình lên xe liền cười rũ rượi?

"Nghĩ cái gì đấy, mau lên." Hạng Phi đi sau Gerald mất kiên nhẫn đẩy cậu một cái. Tên này không dưng đứng chắn cửa làm gì?

Gerald đầy đầu dấu chấm hỏi tìm một chỗ ngồi xuống. Lại nhìn cô nàng kia, thấy người ta vẫn cười lấy cười để, lặng lẽ rụt đầu. Thôi, phụ nữ đầu óc có vấn đề, có đẹp nữa cũng phải giữ khoảng cách.

Samantha, Lâm Phỉ Nhi, Lôi Tranh lần lượt lên xe. Mặc dù ngạc nhiên vì trên xe còn ba người khác, nhưng không ai nói gì. Họ hiểu rõ bản lĩnh của Hồ Lập. Nếu ba người này có thể lên xe thì chắc là quen biết đội trưởng.

"Ba người này, người cao to tên Thiết Thuẫn, còn cái cô đang cười rũ rượi kia gọi là Góa Phụ Đen, và … Shadow mày lộ mặt thì chết à!" Hồ Lập mắng, tiện tay ném thứ gì đó qua đấy.

Người đàn ông sắc mặt u tối kia bắt lấy. Là gạt tàn trong xe …

Tác giả:

( ) Đám trẻ này vẫn còn nhỏ nha … Hồ Lập muốn huấn luyện tụi nhỏ, chứ không phải đưa chúng nó vào chỗ chết. Năng lực của bọn họ bây giờ … Ầy, ngoài Ariel và Chung Thịnh ra, ai lên sàn cũng chẳng hay ho gì.

Thành phố Blood dẫu sao cũng là địa bàn của người khác. Hồ Lập muốn dạy dỗ bọn họ tất nhiên là phải đến địa bàn của mình rồi

PS: Mọi người yên tâm, sẽ còn quay lại thành phố Blood … Đến lúc đó, bảy người đã đại sát tứ phương … Ấy … không phải, hình như là sáu, Lâm Phỉ Nhi không am hiểu chuyện này …

101. Chương 101

Editor: Nguyệt

Bất đắc dĩ điều chỉnh vị trí, người đàn ông sắc mặt âm trầm để lộ diện mạo trước mắt mọi người.

"Phì …" Lâm Phỉ Nhi cố rồi lại cố, cuối cùng vẫn không nhịn được, phì cười. Bởi vì người đàn ông cho người ta cảm giác trầm lặng nguy hiểm kia có một gương mặt … rất trẻ con.

Làn da trắng mịn hồng hào, đôi mắt to tròn sáng long lanh, mái tóc đen xoăn tự nhiên, khiến anh ta thoạt trông như một thiếu niên.

Chuyện này không khoa học!

Không biết có mấy người gào lên trong lòng như vậy. Má nó, người đàn ông nhìn như sát thủ trong bóng tối này đáng ra phải là màu da tái nhợt, mặt mày âm u chứ … Sao lại là mặt búp bê khả ái!!!!

Chung Thịnh và Ariel vẫn mặt không biểu cảm, có quỷ mới biết dưới bộ mặt đó hai người đang cố gắng kìm chế cái gì.

Bọn Samantha không phát ra tiếng cười, nhưng nhìn bả vai run run không ngừng cũng biết là đang nhịn cười.

"Muốn cười thì cười đi. Các người không phải người đầu tiên." Mặt búp bê nhăn mặt nói. Hắn biết mà, chỉ cần lộ mặt ra là chắc chắn sẽ thành thế này. Mẹ nó, bình thường hắn toàn đeo mặt nạ, nhưng hôm nay lão đại dứt khoát không cho đeo, bảo là muốn bọn họ làm quen.

Vừa dứt lời, trong khoang xe liền bật lên từng trận cười điên cuồng. Không phải trào phúng gì, nhưng thật sự là ngữ khí, quần áo của người này không hợp với khuôn mặt hắn chút nào.

Mặt mày hầm hầm đeo mặt nạ vào, Shadow nghiến răng hỏi: "Đội trưởng, bây giờ được rồi chứ."

Hồ Lập cũng thấy vui sướng, gật đầu: "Được."

"Nhìn cho kỹ vào, từ ngày mai trở đi ba người này chính là huấn luyện viên của mấy đứa. Dưới sự chỉ đạo của họ, mấy đứa sẽ trải qua một vài khóa huấn luyện. Đương nhiên, có yêu cầu hay đề nghị gì có thể đề suất, nhưng tôi không để ý tới đâu."

Mọi người: …

Tất cả đều nhận định đội trưởng Fox chắc chắn là lựa chọn tốt nhất cho vị trí MT (main tank), kỹ năng kéo cừu hận quá khủng!!!

Hồ Lập nhếch môi cười, sờ cằm. Xem ra dạy dỗ tụi nhỏ này không chán như mình tưởng.

Đi được nửa tiếng, Hồ Lập điều khiển xe huyền phù lên một con tàu vũ trụ.

Sau khi lên tàu, người phụ nữ gọi là Góa Phụ Đen lắc eo xuống xe. Lát sau, tàu vũ trũ khởi hành.

Phi hành trong vũ trụ mênh mông tầm bốn tiếng, bọn họ đáp xuống một vệ tinh nhỏ. Diện tích của nó rất nhỏ, nhưng nhìn từ tàu xuống vẫn có thể thấy được từng tòa kiến trúc xây dựng bằng kim loại nằm trên đó.

Trước khi xuống, Hồ Lập dặn họ tuyệt đối không được để lộ thân phận học viên của trường Đệ Nhất, nếu không sẽ trực tiếp đá họ về trường. Dù không biết vì sao Hồ Lập lại ra lệnh như vậy, mọi người vẫn đồng ý.

Nhìn từ trên tàu thì thấy nhỏ, đáp xuống rồi mới biết vệ tinh này cũng phải cỡ một thành phố. Đương nhiên, nếu xét theo tiêu chuẩn của một thành phố, thì nơi này thật sự quá tồi tàn. Còn xét theo tiêu chí của một căn cứ trong vũ trụ mênh mông, thì nơi này đã là rất khá rồi.

"Được rồi, mấy đứa sẽ ở trong tòa nhà lớn bên kia. Tùy mấy đứa thích chọn phòng trống nào thì chọn, tính từ tầng một lên. Đương nhiên, phòng có người rồi mà mấy đứa thấy hứng thú cũng có thể đi cướp …" Nói đến đây, Hồ Lập nở nụ cười âm hiểm: "Chỉ cần hạ gục người trong phòng, căn phòng đó liền thuộc về mấy đứa."

Thiết Thuẫn nghe vậy rùng mình, ánh mắt nhìn Hồ Lập viết rõ: "Anh ác thật."

Người ở trong tòa nhà kia toàn là thành viên trong đoàn, mặc dù mọi người ra tay với nhau không đến mức chết người, nhưng đánh cho một trận thì không thành vấn đề. Với bản lĩnh của mấy đứa nhóc này mà đi khiêu chiến người ta thì chỉ có nước chịu đòn thôi.

Hồ Lập gãi đầu, bổ sung thêm một câu: "Tòa nhà đó thuộc sở hữu của Đoàn lính đánh thuê Firefox, cho nên mọi thứ trong đó mấy đứa đều được dùng miễn phí. Tôi cho mấy đứa thời gian ba tháng. Trong ba tháng này, bảy đứa cùng tấn công ba người này tối thiểu phải đánh ngang tay, không thì cút hết về trường cho tôi."

Mọi người không khỏi rùng mình. Ba người này ở trên xe không để lộ quá nhiều bản lĩnh, nhưng có thể khiến Hồ Lập nói như thế chứng tỏ đều không tầm thường cả. Nhất thời, ánh mắt họ nhìn về phía ba người kia đều nhiều thêm phần đánh giá tìm tòi.

"Xong. Nơi này giao cho mấy người." Hồ Lập nói xong liền vỗ mông rời đi.

Hai nhóm người ở lại nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Thiết Thuẫn chủ động dẫn họ vào tòa nhà lớn trước mắt.

Nhìn bọn họ lần lượt tìm phòng trống vào ở, Góa Phụ Đen đứng dựa tường, giũa móng tay: "Thiết Thuẫn, anh nói xem lần này lão đại lại định làm gì?"

"Không biết." Thiết Thuẫn đáp cộc lốc.

"Chậc, tôi biết lão đại sẽ không tự dưng cho chúng ta nghỉ ngơi ba tháng mà. Hóa ra là bảo chúng ta chăm trẻ giúp anh ấy." Góa Phụ Đen bĩu môi, còn tưởng được nghỉ thật, ai ngờ lão đại lại giao cho nhiệm vụ này.

"Nếu là lệnh của lão đại, chúng ta chỉ cần chấp hành là được." Shadow khàn giọng nói.

"Aizz, hy vọng đám nhóc này chơi vui một chút." Góa Phụ Đen xoắn tóc, thuận tiện nháy mắt nhìn yêu một cái với tên lính đánh thuê đi ngang qua.

Tên kia mặt đỏ lựng, suýt thì va vào cửa.

Thiết Thuẫn im lặng không nói. Đúng như Shadow nói, nếu lão đại có lệnh, bọn họ chấp hành là được, suy nghĩ nhiều làm gì.

"Tít tít tít!"

Quang não trên tay ba người đồng thời thông báo có tin nhắn. Họ cùng mở ra nhìn. Rất nhanh, một bản kế hoạch huấn luyện hoàn chỉnh được gửi đến cho họ.

Ba người xem xong kế hoạch trầm mặc hồi lâu. Cuối cùng, Thiết Thuẫn gãi mũi nói: "Thật ra lão đại có thù với bọn họ đúng không …"

Shadow, Góa Phụ Đen: …

Ngày tháng huấn luyện trôi qua không hề bình lặng. Theo kế hoạch đó, trong vòng ba tháng, bọn Lôi Tranh đã sâu sắc cảm nhận được cái gì là sống không bằng chết.

Huấn luyện thể năng cường độ cao, kỹ xảo ám sát, chiến đấu bằng cơ giáp, kỹ năng sinh tồn nơi dã ngoại, thậm chí là duy tu cơ giáp đơn giản, tất cả những thứ này đều được nhồi như nhồi vịt vào đầu mọi người.

Sáng huấn luyện, tối lúc ngủ học tập các loại tri thức. "Đặc huấn" cường độ cao khiến ai nấy đều kêu khổ không ngừng. Chưa kể Góa Phụ Đen thỉnh thoảng còn hứng lên nháy mắt quyến rũ mấy chàng lính đánh thuê, cố tình tăng thêm rắc rối cho bọn Chung Thịnh.

Kết quả của ba tháng khắc khổ huấn luyện là năng lực mỗi người đều tăng lên nhanh chóng, nhất là Chung Thịnh và Ariel được "chăm sóc đặc biệt". Cho dù bọn họ sống lại, có kinh nghiệm phong phú, thì cơ thể bây giờ vẫn chỉ có mười tám tuổi, nên cũng mệt mỏi không kém gì người khác.

Ariel vốn định "trau dồi tình cảm" với Chung Thịnh, nhưng ngay ngày huấn luyện đầu tiên đã triệt để loại bỏ ý tưởng này. Sau mỗi ngày huấn luyện, việc hai người muốn làm nhất chính là nhanh chóng tắm rửa rồi bò lên giường nghỉ ngơi, chuẩn bị nghênh đón ngày huấn luyện tiếp theo.

"Tốt lắm!" Thiết Thuẫn tán thưởng, nhấc chân chặn đòn tấn công của Samantha.

Shadow ở một bên tận dụng mọi thứ có thể, dùng con dao găm dính thuốc màu nhẹ nhàng lia về phía cổ cô.

Hạng Phi thấy tình thế khổng ổn, lập tức tấn công phần hông của Shadow. Shadow vừa khéo léo xoay người tránh được cú đá của cậu, lập tức đối mặt với nắm đấm của Gerald.

"Rất tốt!" Góa Phụ Đen hai mắt sáng lên, đá một phát cản đòn Gerald. Nhưng chỉ chớp mắt một cái, Chung Thịnh với Ariel liền dùng khuỷu tay tập kích phần eo cô ở cả hai bên trái phải.

Góa Phụ Đen mỉm cười, lùi lại nửa bước, co bụng. Một giây trước khi tránh được lần tấn công này, đằng sau vừa lúc có một người đẩy mạnh cô vào vòng vây của mấy người kia.

"Hà hà, cô quên còn có tôi sao." Lâm Phỉ Nhi ở đằng sau cười xảo quyệt. Tuy khả năng chiến đấu của cô kém nhất trong số bảy người, nhưng không thể bỏ qua sự tồn tại của cô được.

Thiết Thuẫn thấy thế vội vàng vươn tay định kéo Góa Phụ Đen ra. Nào ngờ Lôi Tranh lập tức chắn trước mặt, dường như định đồng quy vu tận, quyết không để hắn cứu viện Góa Phụ Đen.

Với chiến thuật vây đánh tương đối vô sỉ, nhóm Chung Thịnh diệt sạch ba người Thiết Thuẫn, thiệt hại hai "chết" ba "bị thương".

Kết quả này quả thật nằm ngoài dự đoán của Hồ lập. Bởi vì trong số hai chết ba bị thương đó có Ariel và Chung Thịnh. Mà Lâm Phỉ Nhi với Gerald lại may mắn trở thành hai người lành lặn.

Nhìn vị trí vết thương của Chung Thịnh và Ariel, hồi tưởng lại tình hình lúc đó, Hồ Lập không thể không khâm phục khả năng tính toán cục diện của hai người này. Cả Chung Thịnh và Ariel đều không bị thương quá nặng, chỉ cần xử lý đơn giản là không có gì đáng ngại. Nhưng họ đã dùng vết thương đó để đổi lấy cơ hội tấn công một đòn trí mạng vào Shadow và Góa Phụ Đen.

Có thể nói, hai người đã dùng tổn thất nhỏ nhất để đạt được mục đích lớn nhất. Theo đánh giá của Hồ Lập, họ chính là quân nhân trời sinh, khả năng cân nhắc lợi và hại cực tốt.

"Ha ha, chúng ta thành công rồi!" Lâm Phỉ Nhi hưng phấn hô lên.

Tác giả:

→.→ Thời gian liệu có trôi nhanh quá không nhỉ … Nhưng chung quy cảm thấy quá trình huấn luyện không có gì để miêu tả …

Nguyệt: Cũng đến hộc máu với tác giả. Ngày trước thì kéo thời gian rõ dài, nếu mình nhớ ko lầm thì tính từ lúc Chung Thịnh nhập trường đến hết ngày đầu tiên phải hơn hai chục chương Óo Còn bây giờ vèo cái qua ba tháng, còn bảo huấn luyện thì ko có gì để tả. Thế sao ngày trước huấn luyện ở trường tả nhiều thế TT

102. Chương 102

Editor: Nguyệt

Ba tháng nay cô bị ba người này bắt nạt không ít lần, nhất là khi khả năng chiến đấu của cô còn kém nhất trong bảy người, cho nên lần nào cũng bị đánh rất thảm.

Đối với một thiếu nữ như hoa, mang khuôn mặt bầm tím đi gặp người khác thật sự là quá khảo nghiệm ý chí.

"Đừng vui mừng quá sớm." Hồ Lập lười biếng nói.

Mọi người: …

"Tôi nói đánh bại họ đâu chỉ trên phương diện đấu đối kháng. Ngày mai, mấy đứa lên mạng chiến đấu, cho tôi xem thành quả huấn luyện của mình đi." Nói xong, Hồ Lập ngáp một cái, về ngủ bù. Vừa hoàn thành một nhiệm vụ đã vội vàng trở về, gã phải nghỉ ngơi cho tốt để mai còn có tinh thần xem bọn nhóc này biểu diễn.

Bảy người vừa mới vui sướng đã bị Hồ Lập tạt cho một chậu nước lạnh. Quay mặt nhìn nhau, bĩu môi, tự giác đến phòng huấn luyện cơ giáp. Đấu đối kháng thắng không có nghĩa là đấu cơ giáp cũng sẽ thắng. Lâm trận mới mài gươm, dẫu không sắc cũng sáng, tăng thêm độ thuần thục thôi cũng tốt.

Ngày hôm sau, nhóm Ariel tiêu diệt tổ ba người Thiết Thuẫn với tổn thất sáu chết một bị thương. Mặc dù ba người kia chỉ dùng cơ giáp chế thức loại kém nhất … nhưng dẫu sao thắng vẫn là thắng.

Hồ Lập vui mừng gật đầu, rất hài lòng với biểu hiện của họ. Có điều, không quá hai ngày, gã đột nhiên nhận ra có gì đó không ổn.

Không biết có phải ảo giác không … Gã cứ cảm thấy ngoài Chung Thịnh và Ariel ra, mấy đứa còn lại đều bị ảnh hưởng bởi phong cách chiến đấu của bọn Thiết Thuẫn.

Có lẽ vì vấn đề tính cách, nên Lôi Tranh càng ngày càng có xu thế giữ vị trí phòng thủ Hạng Phi và Gerald thì dần bắt chước Shadow, ra tay xảo quyệt vô cùng, còn cực kỳ am hiểu việc đánh lén Lâm Phỉ Nhi hình như bị Góa Phụ Đen dạy hư rồi … động cái là lại lợi dụng ưu thế về mặt hình thể của phái nữ để dụ hoặc kẻ địch còn Samantha … Hồ Lập không biết phải nói gì, tại sao cách đấu của Samantha càng ngày càng điên cuồng thế này, hầu như lần nào đối chiến với con bé này cũng có cảm giác phải đồng quy vu tận với nó. Kiểu chiến đấu không sợ chết này rốt cuộc là học ai?

[Chung Thịnh vô tội ngẩng mặt nhìn trời …]

Nhìn đám đệ tử bị dạy thành "thanh niên hư hỏng", Hồ Lập thấy đau hết cả đầu. Biểu hiện của chúng nó có thể nói là cực kỳ xuất sắc, nhưng ba người Góa Phụ Đen không bị chúng nó ảnh hưởng, mà chúng nó lại chịu ảnh hưởng của ba người kia. Cho nên, ngoài Ariel và Chung Thịnh, mấy đứa này gần như đều học xong các kỹ năng giết địch "vô sỉ".

Nhóm học viên thuần khiết từng dùng cặp mắt to tròn đầy ngưỡng mộ nhìn gã nay còn đâu, chỉ còn một đám lính đánh thuê 'mới' trong đầu lúc nào cũng có mấy ý nghĩ gian xảo.

Đương nhiên, trong số đó vẫn còn một đứa ngoan hiền, như Lôi Tranh chẳng hạn. Hồ Lập tự an ủi. Nhưng sau đó, trong một lần đấu tập, gã chính mắt nhìn thấy Lôi Tranh âm hiểm nhờ Samantha che chắn, hung hăng đạp cho Gerald một phát …

Chú Phó chắc sẽ không trách mình dạy hư bọn nhỏ đâu … Ừ, chắc là không đâu.

Hồ Lập á khẩu. Gã bắt đầu suy xét chuyện có nên đóng gói mấy đứa này gửi thẳng về trường Đệ Nhất không. Hắn thật sự không dám tưởng tượng nếu chú Phó phát hiện một nhóm tài năng của trường bị gã dạy thành lưu manh hư hỏng sẽ xử lý gã thế nào.

Cũng may là có một số điểm làm hắn thấy được an ủi. Mấy đứa này tuy bị dạy hư rồi, nhưng khả năng sinh tồn của chúng nó trên chiến trường đã lên đến một tầm cao mới … Nói một cách đơn giản, trong lúc chiến đấu, chiêu thức âm hiểm giả dối thế nào chúng nó cũng dùng được, hoàn toàn không có ý nghĩ ngu xuẩn 'đường đường chính chính đánh bại kẻ địch mới là thắng lợi chính đáng' trong đầu.

"Được rồi, mấy đứa huấn luyện cũng ổn rồi. Mang mấy đứa ra ngoài chơi một chút." Hồ Lập ngoắc tay gọi họ đến.

Mấy đứa này bị bọn Góa Phụ Đen dạy dỗ có gầy đi một chút, nhưng tình thần rất tốt. Hơn nữa, bình thường không nhìn ra, chứ một khi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, chúng nó sẽ như bảo kiếm ra khỏi vỏ, bày ra sự sắc bén kinh người.

"Đi đâu chơi?" Lâm Phỉ Nhi nghẹn lâu lắm rồi. Lúc trước ở Đệ Nhất tiến hành huấn luyện khép kín ba tháng, có điều trong trường vẫn có các nơi để đi dạo mua sắm. Nhưng đây là một trạm trung chuyển bị bỏ hoang, vật tư cực kỳ nghèo nàn. Con gái mà không được thỏa mãn thú vui mua sắm sẽ dễ trở nên điên cuồng lắm.

Hồ Lập cười tủm tỉm: "Chỗ tốt."

Chuông cảnh báo trong lòng mọi người đồng thời rung lên. Mỗi lần Hồ Lập cười kiểu này là y như rằng không có chuyện gì tốt. Bọn họ nhất định phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa.

Mọi người lần lượt bước lên con thuyền vũ trụ loại nhỏ. Lần này, Hồ Lập hào phóng giao quyền điều khiển cho Lâm Phỉ Nhi.

Ngồi trên ghế lái, Lâm Phỉ Nhi kích động đến mặt đỏ bừng. Dù chỉ là một con thuyền vũ trụ loại nhỏ, số người có cơ hội được điều khiển nó lúc mười tám tuổi vẫn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Có lẽ để tiện cho các loại tàu thuyền vũ trụ đáp xuống vệ tinh, một số thiên thạch xung quanh vệ tinh đều bị tàu vũ trụ cỡ lớn dùng pháo laser bắn phá triệt để. Trong một khoảng không gian rộng lớn, không gì có thể tạo thành nguy hiểm, cho nên Hồ Lập mới thoải mái để Lâm Phỉ Nhi điều khiển con thuyền, nhân thể giảm bớt gánh nặng cho mình, mặt khác còn làm Lâm Phỉ Nhi cảm kích.

Dùng tinh thần lực vượt ngưỡng ba nghìn của mình, Lâm Phỉ Nhi vững vàng điều khiển con thuyền. Các tri thức tương quan cô đều đã học trong ba tháng qua rồi, thậm chí còn thực hành nhiều lần trong cabin mô phỏng, không có lần nào xảy ra vấn đề. Đây cũng là nguyên nhân chính cô tự tin tiếp nhận quyền điều khiển.

"Này, cho mấy đứa mượn." Hồ Lập tùy tay ném mấy thứ trông giống nhẫn với vòng cổ lên ghế.

Chung Thịnh vừa thấy liền sửng sốt. Mấy thứ này là ấn không gian của cơ giáp. Nói cách khác, Hồ Lập vừa tùy tay ném ra bảy chiếc cơ giáp.

"Nhìn mê mẩn nữa tôi cũng không tặng cho mấy đứa đâu." Hồ Lập chậm rì rì nói: "Đây đều là tôi mượn của người khác, cho mấy đứa dùng tạm."

"Ê ê, tôi muốn chọn trước!" Lâm Phỉ Nhi mắt sáng như đèn pha, nhưng cô đang điều khiển thuyền nên đành phải hô lên.

Ai để ý chứ.

Ở chung thời gian dài, mọi người sớm đã thân đến không thể thân hơn. Lúc trước có lẽ Lôi Tranh sẽ ngại Lâm Phỉ Nhi là con gái nên nhường. Nhưng từ khi phát hiện cô mạnh mẽ chẳng thua gì Samantha, cậu đã vứt suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Căn cứ vào họa tiết và ký tự trên ấn không gian, có thể dễ dàng đoán ra chiếc cơ giáp nằm trong đó thuộc loại nào. Sau một hồi giành giật tranh cướp, Chung Thịnh thành công lấy được hai cái ấn không gian dạng nhẫn họa tiết giống nhau, loại hình khác nhau. Trong hai chiếc nhẫn này là cơ giáp hệ ngụy trang cấp một và cấp hai. Đây là loại cơ giáp tổng hợp có khả năng chiến đấu khá xuất sắc. Anh có khả năng ngụy trang rất tốt, cho nên dù là mai phục cận chiến hay tập kích tầm xa đều có thể đạt hiệu quả cao.

Đương nhiên, Chung Thịnh chọn chúng không chỉ vì tính chất phẩm cấp tốt, mà còn vì một chút tư tâm.

Nhẫn đôi gì chứ, anh còn lâu mới nói ra.

"Này." Đưa một chiếc nhẫn cho Ariel, Chung Thịnh nghiêm mặt, không dám để lộ chút tư tâm của mình.

Ariel cầm lấy nhẫn nhìn một hồi, lại nhìn cái trong tay Chung Thịnh, mặt lạnh lùng, đưa trả: "Đổi cái khác."

Chung Thịnh ánh mắt ảm đạm, im lặng cầm nhẫn hồi lâu không nói. Ariel từ chối nhẫn của mình …

Ariel thấy sắc mặt anh khó coi, ho nhẹ một tiếng: "Sau này những thứ như nhẫn chỉ có thể để tôi mua. Còn nữa, sau này em mua cơ giáp không được dùng ấn không gian có dạng nhẫn."

Chung Thịnh đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền mỉm cười nhẹ nhõm. Ngài Ariel vẻ mặt nghiêm túc nói ra mấy câu thế này thật sự là rất đáng yêu!

Đương nhiên, anh không dám nói ra miệng, chỉ nhịn cười dùng bạo lực cướp lấy hai chiếc cơ giáp của Hạng Phi và Gerald, sau đó quay trở về dâng lên Ariel như dâng vật quý.

Ariel tiện tay cầm cái ấn không gian dạng dây chuyền đeo lên cổ. Các loại cơ giáp thịnh hành hiện nay hắn đều từng điều khiển, sau khi đến địa điểm làm vài bước điều chỉnh đơn giản là có thể trực tiếp sử dụng.

Ra khỏi vùng an toàn xung quanh vệ tinh, Hồ Lập thu lại quyền điều khiển con thuyền. Lâm Phỉ Nhi thấy tiếc, nhưng cũng hiểu là trong vũ trụ có thể xảy ra bất cứ chuyện gì, Hồ Lập không thể để cô tiếp tục ngồi ghế lái, như thế là vô trách nhiệm với tính mạng của mọi người.

Chừng tám tiếng sau, họ thành công tiếp cận một tinh cầu loại nhỏ trơ trọi. Nhìn tọa độ của tinh cầu trên màn hình trong khoang điều khiển, Chung Thịnh bất giác giật giật khóe mắt.

Không trùng hợp thế chứ …

Anh không kìm được đưa mắt nhìn Ariel, lập tức phát hiện ra … vừa rồi hình như ngài Ariel cũng có gì đó khác thường.

103. Chương 103

Editor: Nguyệt

"Tinh cầu nhỏ phía trước chính là đích đến của chúng ta. Mấy đứa sẽ sống trên đó ba ngày. Thật ra không có gì khó đâu, chủ yếu là kiểm tra một chút kiến thức của mấy đứa thôi." – Hồ Lập lười biếng nói.

Mọi người sớm đã quen thái độ này của gã, không nói gì, chờ nghe nội dung tiếp theo.

"Trên tinh cầu này không có gì quá nguy hiểm, chỉ có một số loài động vật "nhỏ", lại không có tính công kích. Mấy đứa còn được trang bị cơ giáp, đảm bảo không nguy hiểm đến tính mạng. Thôi không nói nhiều nữa, những chuyện còn lại mấy đứa tự thăm dò. Ba ngày sau, tôi sẽ đón mấy đứa ở vị trị đáp xuống. Chú ý, là vị trí đáp xuống." Hồ Lập dụi tàn thuốc, nhấn mạnh.

"Rõ." Mọi người đồng thanh trả lời.

Hồ Lập vừa lòng gật đầu, điều khiển phi thuyền đưa họ đến tinh cầu nhỏ.

Quả nhiên như họ dự đoán, đội trưởng Fox sẽ không để họ hoàn thành nhiệm vụ một cách dễ dàng.

Hồ Lập dừng thuyền ở ngoài tinh cầu, điều khiển xe huyền phù đưa họ đáp xuống hành tinh.

"Hạng Phi, Gerald, rời thuyền."

Trầm mặc nuốt nước miếng, Gerald chỉ vào những con côn trùng "nhỏ" cao đến eo cậu, dài tầm bảy tám thước ở phía dưới: "Đội trưởng, đây là thứ mà anh bảo là … động vật 'nhỏ'?"

Hồ Lập liếc cậu, lạnh giọng: "Làm sao? Cậu thấy chưa đủ nhỏ? Thích loại hung mãnh hơn một chút à?"

"Coi như tôi chưa nói." Gerald rụt cổ, nói lý với Hồ Lập chỉ tổ tốn nước bọt.

"Thật … thật đáng yêu …" Lâm Phỉ Nhi tròn mắt nhìn những con sâu lớn phía dưới, mắt sáng long lanh rạng rỡ.

Mọi người: … Loại sâu to đùng người toàn lông này rốt cuộc đáng yêu ở chỗ nào hả trời!

Lôi Tranh lệ rơi đầy mặt. Càng ngày cậu càng thấy Lâm Phỉ Nhi không phải một cô gái bình thường, thậm chí còn hơn cả Samantha.

"Chúng ta thật sự phải xuống đó sao …" Nhìn con côn trùng thân mềm kia, Gerald thấy sởn cả tóc gáy.

Hạng Phi trợn mắt lườm cậu. Thằng ngu này, nói gì lắm thế, chẳng lẽ cậu ta nghĩ Hồ Lập dẫn họ đi cả đoạn đường xa đến đây chỉ để ngắm cảnh?

"A!!!"

Quả nhiên, Hạng Phi chưa kịp nói gì với cậu ta, Hồ Lập đã mất kiên nhẫn đạp mông cậu ta đá xuống dưới.

Mặt Hạng Phi trắng bệch. Mặc dù họ cách mặt đất không xa, nhưng cũng không gần. Từ độ cao này mà bất ngờ ngã xuống …

Cậu cúi đầu nhìn, đúng lúc thấy Gerald rơi lên người một con sâu lông to đùng.

Sâu lông thân thể mềm mềm, lông cũng không cứng, có tác dụng như một tấm đệm. Hơn nữa, Gerald không phải loại kém cỏi, dễ dàng xoay người nhảy khỏi lưng nó.

Thế nhưng, vì lăn một vòng trên người con sâu, nên trên người Gerald dính đầy niêm dịch nhầy nhầy màu xanh lục … trông rất kinh.

"Còn chờ gì nữa?" Hồ Lập nhìn Hạng Phi với ánh mắt nguy hiểm. Hiển nhiên, nếu Hạng Phi không chủ động, cậu cũng sẽ được 'đãi ngộ' như Gerald.

Hạng Phi giật giật cơ mặt, nhìn mọi người nhắn nhủ "bảo trọng", rồi dứt khoát nhảy xuống dưới.

"Lề mà lề mề." Hồ Lập càu nhàu, đóng cửa lại, lái xe huyền phù rời đi.

Chừng nửa tiếng sau, Chung Thịnh và Ariel được thả xuống. Tổ tiếp theo là Lâm Phỉ Nhi, Samantha và Lôi Tranh.

Nhìn chiếc xe huyền phù dần trở thành một điểm đen biến mất khỏi tầm mắt, Chung Thịnh nắm chặt quai ba lô, nhoẻn miệng cười.

Không ngờ nơi Hồ Lập chọn lại là hành tinh nhỏ mà năm đó Ariel lấy việc công báo thù riêng đá Tần Hi Nhiên đến.

Không sai, chính là tiểu hành tinh tràn ngập sâu lông to đùng lại không có tài nguyên gì.

Lúc trước, Tần Hi Nhiên sống ba tháng không thể quên được ở đây, sau khi trở về liền kêu ca kể khổ với Chung Thịnh, ngoài ra còn giới thiệu qua về tình hình ở đó.

May mắn là, thời gian Tần Hi Nhiên sống ở đó thật sự rất bi thảm, cho nên Chung Thịnh mới chăm chú nghe anh than thở. Vì thế, dù không thể nói là hiểu biết rõ nơi này, anh cũng không mấy xa lạ.

Nói đến cũng khéo, nơi anh và Ariel đáp xuống cách hồ nước ngọt diện tích rộng nhất hành tinh này chỉ có mười cây số, nếu dùng cơ giáp thì một lát là đến nơi.

Đúng như Hồ Lập nói, những loài côn trùng ở đây không có gì nguy hiểm. Đừng nhìn thân thể cao to của chúng mà nhầm, thật ra chúng nó là động vật ăn cỏ, món chính là các loài thực vật mọc trên tinh cầu. Bởi vì trong lá cây đã có hàm lượng nước khá cao, cho nên chúng nó không cần uống nước. Ít khi thấy bóng dáng chúng gần hồ nước ngọt.

"Chúng ta …" Chung Thịnh nói được một nửa thì ngừng lại. Anh đột nhiên thấy buồn bực. Anh hiểu biết tương đối về tinh cầu này, nhưng phải giải thích thế nào với Ariel đây?

Ariel chỉ hướng hồ nước ngọt, thản nhiên nói: "Qua bên kia đi."

Chung Thịnh mừng thầm. May thật, hướng Ariel chọn vừa hay là hướng có hồ nước.

Nghĩ đến đây, anh lại thấy là lạ. Vừa rồi khi nhìn thấy tọa độ của tinh cầu này, hình như Ariel cũng có biểu hiện bất thường. Đúng ra lần đầu tiên đến tinh cầu này thì phải không có phản ứng gì với tọa độ của nó chứ. Nhưng anh có thể xác định, biểu hiện của ngài Ariel lúc đó chắc chắn không bình thường!

"Chúng ta … sao lại qua bên đó?" Chung Thịnh thử thăm dò, nhìn chằm chằm Ariel, ý đồ tìm ra điều gì đó bất thường.

"Tôi thích." Ariel nói xong liền lấy cơ giáp ra, vào khoang lái, bắt đầu điều chỉnh sơ bộ.

Chung Thịnh giật giật khóe môi, nội tâm rít gào: Chuyện này không khoa học! Kiểu trả lời bốc đồng này không hề hợp với phong cách của ngài Ariel chút nào!!!

Mặc kệ lòng anh rít gào rối rắm thế nào, ngài Ariel đã không muốn trả lời, anh cũng không dám gặng hỏi. Anh lặng lẽ lấy cơ giáp của mình ra, tiến hành mấy bước điều chỉnh đơn giản.

Dùng cơ giáp di chuyển qua đó tất nhiên là rất nhanh. Hai người chỉ tốn chưa đến mười phút đã thấy được hồ nước. Càng gần bờ hồ càng ít bóng sâu. Nhưng một đường tới đây, Chung Thịnh cũng sâu sắc lý giải sự căm hận kéo dài gần nửa năm trời của Tần Hi Nhiên với nơi này.

Dọc đường đi, bọn họ nhìn thấy vô số loài côn trùng, có lông, không có lông, màu hồng, màu xanh lá, có con có thể chui xuống đất, có con có thể leo cây … Bất kể là loại côn trùng gì, chúng đều giống nhau ở điểm có hình thể rất lớn. Biết là chúng nó ăn chay, nhưng nhìn thân hình to đùng đó, phải sống cùng chúng nó thật sự là rất khó chịu.

Người khác thế nào Chung Thịnh không biết, dù sao anh vẫn thấy hơi kinh …

Lúc xuống khỏi cơ giáp, mặt Chung Thịnh hơi trắng. Nhưng nhìn sang Ariel, vẫn là bộ mặt than đó. Cho nên, Chung Thịnh không biết đối phương có cảm giác gì với mấy con côn trùng này.

"Chúng ta dựng lều ở đây nhé?" Chung Thịnh hỏi ý Ariel.

Ariel gật đầu. Hai người lập tức bắt tay vào dựng lều.

Vào lều, kiểm tra qua ba lô của mình một lượt. Một bộ quần áo để thay, một con dao laser, một cái bật lửa, một ít dụng cụ nấu ăn và một lọ muối nhỏ.

Ngoài những thứ thiết yếu cho cuộc sống dã ngoại, trong ba lô không thừa ra thêm cọng lông nào cả.

"Tôi đi kiếm thức ăn." Chung Thịnh nhìn trời. Đã gần đến đêm rồi, bọn họ mới chỉ ăn một bữa trên thuyền, giờ bụng đã thấy cồn cào.

Chỉ là …

Anh nhìn sang Ariel. Từ lúc vào quân đội, anh đã quen kiểu ăn uống xuề xòa, chỉ cần ăn được, không độc, có thể làm no bụng thì đều nhét vào mồm. Nhưng Ariel mới có mười tám tuổi, vừa bước vào trường quân đội, trước giờ toàn ăn thực phẩm được chọn lọc xử lý kỹ càng. Bây giờ bảo ngài ấy ăn mấy thứ này …

Thấy Chung Thịnh mãi không đi, Ariel hỏi: "Có chuyện gì?"

"Không có gì." Chung Thịnh lắc đầu. Anh nghĩ vẫn nên tìm một số loại quả dại cho Ariel … Trên tinh cầu này chắc là có quả dại nhỉ?

Ariel hơi nhíu mày. Hắn không thích vẻ mặt buồn rầu đó của Chung Thịnh, nhất là khi nguyên do khiến cậu buồn rầu hình như là hắn. Nhưng hắn thật sự không hiểu, rốt cuộc Chung Thịnh đang rối rắm chuyện gì.

Vấn đề này đến tận hai tiếng sau, khi Chung Thịnh ôm một đống quả dại về, mới rõ ràng.

Nhìn trái cây dại màu đỏ được rửa sạch sẽ, Ariel không biết nói gì.

Hắn cũng từ quân đội mà ra, dù đời trước làm đến chức thiếu tướng thì cũng phải phấn đấu đi lên từ sĩ quan cấp thấp nhất, sinh tồn nơi dã ngoại căn bản không thành vấn đề. Chẳng lẽ Chung Thịnh nghĩ rằng mình không chịu ăn thịt mấy con côn trùng này?

Được rồi, hắn thừa nhận, trông mấy con sâu này hơi kinh, nhưng là một người lính, chỉ cần sống sót thì cái gì cũng ăn được. Chưa kể thịt của loài côn trùng này còn có hàm lượng anbumin rất cao, ăn vào mùi vị cũng được lắm …

104. Chương 104

Editor: Nguyệt

Lười giải thích với Chung Thịnh mấy chuyện này, Ariel quyết đoán cầm dao laser, cắt một miếng thịt từ con côn trùng Chung Thịnh vừa săn về, dùng nhánh cây xuyên qua nó, đặt trên đống lửa bắt đầu nướng.

Nhìn hành động của Ariel, Chung Thịnh thấy ngượng ngùng. Hình như anh … hơi coi thường ngài Ariel rồi.

Anh nhớ ngài Ariel từng nói, những lúc cần thiết, ngài không kiêng ăn lắm. Rõ ràng bây giờ chính là lúc 'cần thiết'.

Ăn tối xong, Chung Thịnh cầm mảnh da côn trùng đặt cạnh đống lửa lúc trước ra nghiền thành bột rồi rắc quanh lều. Đây là bí quyết Tần Hi Nhiên chỉ cho anh, làm như vậy có thể khiến đám sâu tránh xa nơi này, tránh trường hợp họ đang nửa tỉnh nửa mơ lại bị đám sâu lông đi ngang qua đè chết.

Đám sâu này khá là hiền lành, không có lực sát thương, nhưng thị lực không tốt chút nào, không nhìn rõ phía trước là gì. Lúc di chuyển chúng nó chỉ toàn đi thẳng. Dù sao với thể trọng đó thì trên tinh cầu này không có thứ gì ngăn được chúng cả.

Không chỉ rắc bột nghiền từ da côn trùng, Chung Thịnh còn dùng những thứ hiện có để đặt vài cái bẫy nhỏ. Chúng không có tác dụng gì nhiều với đám sâu lông to oành kia, mà chủ yếu là để đề phòng Hồ Lập gây rối. Chung Thịnh không tin gã đội trưởng đó sẽ để họ sống yên ổn ba ngày này.

Một buổi tối bình lặng trôi qua. Chung Thịnh và Ariel thay phiên gác đêm, không xảy ra chuyện gì bất thường.

Sáng sớm hôm sau, quang não của hai người cùng lúc vang lên tiếng tít tít báo tin nhắn. Mở ra nhìn, hai người đồng thời giật giật khóe mắt.

Quả nhiên, không nên hy vọng gì ở Hồ Lập!

[Ầy, hôm qua đi vội quá nên quên không để lại máy phát tín hiệu cho mấy đứa. Không có nó, tôi không thể xác định vị trí của mấy đứa được ( ) Rồi tôi nghĩ ra một cách, đó là đặt một cái ở gần chỗ mấy đứa, tọa độ đại khái là (xx:xxx). Tôi tin mấy đứa sẽ tìm được thôi đúng không! – Hồ Lập]

Hai người nhìn nhau chốc lát. Ariel vẫn giữ bản mặt không biểu cảm ấy.

Chung Thịnh ho khan hai tiếng: "Ariel, chỗ đó cách chúng ta khá xa. Em thấy chúng ta nên xuất phát luôn bây giờ."

"Được."

Không nói nhiều nữa, hai người lập tức thu dọn hành lý. Lều trại cái nỗi gì, quả nhiên muốn ở một chỗ dựng lều sống qua ba ngày là chuyện viển vông. Nghĩ qua cũng biết Hồ Lập không có khả năng để họ "an nhàn" vượt qua ba ngày này.

Thu xếp xong, hai người lấy cơ giáp ra, chưa kịp trèo lên thì quang não lại kêu tít tít báo có tin nhắn.

[Suýt nữa thì quên. Đêm qua hình như bọn Góa Phụ Đen có mang mấy người tới chỗ này huấn luyện, nghe nói trang bị hơi thiếu chút, cho nên rất phiền. Nhưng mấy đứa yên tâm, tôi đã cảnh cáo họ không được cướp trang bị của mấy đứa rồi, nếu để tôi phát hiện được sẽ xử lý ngay! Nhưng, mấy đứa biết đó, đám đó chẳng nghe lời tôi gì cả. Cho nên mấy đứa phải cẩn thận đấy. – Hồ Lập]

Tít tít tít …

[Còn nữa, tôi 'tuyệt đối' không nói cho họ biết tọa độ nơi mấy đứa đáp xuống và chỗ đặt máy phát tín hiệu đâu.]

Chung Thịnh, Ariel: …

Được rồi, bọn họ vẫn quá coi thường mức độ vô sỉ của Hồ Lập. Vốn tưởng gã chỉ bố trí một vài cạm bẫy hay vật cản trên đường họ đi tìm máy phát tín hiệu thôi. Nay xem ra không chỉ bố trí bẫy rập, ngay cả người cũng tìm một đống đến mai phục sẵn rồi.

Đóng quang não, Ariel thản nhiên nói: "Em ngồi cùng một cơ giáp với tôi. Đi."

Nói xong, xoay người nhảy lên cơ giáp của mình.

Chung Thịnh ngạc nhiên một lát rồi nhanh chóng hiểu ra ý đồ của Ariel. Ba ngày kế tiếp e sẽ không yên bình, cơ giáp của họ không dự trữ nhiều hộp năng lượng, đương nhiên phải dùng cho lúc chiến đấu mới là hợp lý nhất.

Mặc dù hai người chen chúc trong khoang điều khiển của một chiếc cơ giáp rất khó chịu, nhưng để hoàn thành nhiệm vụ thì chuyện đó không hề gì.

Hai tiếng sau, Ariel hối hận. Hắn thật sự không nên vì tiết kiệm năng lượng mà để Chung Thịnh ngồi cùng mình trong khoang điều khiển.

Cơ giáp vốn thiết kế cho một người sử dụng, không gian trong khoang điều khiển không quá lớn. Lúc mới vào, Ariel không cảm thấy gì. Nhưng khi hơi thở nóng ấm của Chung Thịnh không ngừng phả lên tai hắn, hắn không bình tĩnh được!

Bởi vì không gian nhỏ hẹp, nên Chung Thịnh gần như dán sát vào người Ariel. Anh cao hơn Ariel mấy phân, cho nên tư thế ngồi này chẳng khác nào anh ôm trọn Ariel vào lòng.

Những lần hít thở nhịp nhàng chậm rãi trong không gian tĩnh lặng. Mỗi lần hô hấp như một lần họ trao đổi với nhau điều gì đó.

Bầu không khí trong khoang điều khiển ngày càng trở nên mờ ám. Chung Thịnh ngồi bao lấy Ariel, cánh mũi ngập tràn mùi thơm tỏa ra từ tóc người ấy, anh sắp không chịu nổi rồi.

So với Chung Thịnh, cảm nhận của Ariel càng rõ rệt hơn.

Đằng sau mình là ***g ngực dày rộng vững chắc, phập phồng theo nhịp hô hấp. Mặc dù hắn muốn tập trung điều khiển cơ giáp, nhưng đời trước gần như đã hình thành động tác theo phản xạ, hắn hầu như không phải để tâm đến cơ giáp.

Chiếc cơ giáp màu lam đen dùng tốc độ kinh người chạy như bay trong rừng. Động tác nhẹ nhàng lưu loát như thế, cho dù là Hồ Lập cũng phải tán thưởng, người điều khiển chiếc cơ giáp này là chiến sĩ cơ giáp trời sinh. Cảm giác một người có hơn mười năm kinh nghiệm lái cơ giáp lại tồn tại ở một thanh niên mười tám tuổi, quả là khó tin.

Không thể dùng cơ giáp để phân tán tư tưởng, sự chú ý của Ariel rất tự nhiên dồn hết lên người Chung Thịnh.

Thân nhiệt của người đằng sau hình như đang tăng lên. Tai nghe được hơi thở dần trở nên dồn dập. Hơi nóng phả lên vành tai làm lòng Ariel ngứa ngáy, tựa như có con mèo nhỏ đang cào nhẹ vậy.

"Ar …" Chung Thịnh không chịu nổi bầu không khí trầm mặc này nữa. Nhưng anh vừa mở miệng, Ariel liền dừng cơ giáp lại.

Không đợi Chung Thịnh nói thêm gì, Ariel xoay phắt người lại, ôm chặt cổ Chung Thịnh, hung hăng hôn lên môi anh.

"Ưm ưm …" Đôi môi bị chặn kín, Chung Thịnh vừa định giãy giụa thì bị Ariel nhéo mông một cái, thành thật ngồi yên.

Thân hình cao lớn bị đè trên vách khoang, cái thứ cứng rắn của Ariel để ngay chỗ bụng làm Chung Thịnh run rẩy. Tình hình ba ngày này sẽ thế nào anh đương nhiên biết. Nhưng vào lúc này, trong trường hợp này, Ariel đột nhiên lại cứng … chuyện này … chuyện này …

Đôi môi bị cắn mút đến tê mỏi. Chung Thịnh thật cẩn thận cầm lấy chỗ trướng căng phát đau kia của Ariel.

"A …" Than khẽ một tiếng, Ariel thở hổn hển, kết thúc nụ hôn. Giữa môi hai người kéo ra một sợi tơ bạc. Lúc nó đứt, Chung Thịnh lập tức đỏ bừng mặt.

Ariel nhìn chằm chằm Chung Thịnh, ánh mắt nóng bỏng rực lửa. Trong đôi đồng tử màu lam bạc là dục vọng nồng đậm, như hận không thể lập tức nuốt trọn Chung Thịnh.

May là Ariel còn chưa mất hết lý trí, chỉ cắn nhẹ lên cổ Chung Thịnh, rồi kéo khóa quần của cả hai ra, cầm Chung Thịnh nhỏ và Ariel nhỏ nắm lại với nhau, nhanh chóng xoa vuốt.

Chiếc cơ giáp dừng lại giữa rừng hồi lâu không di chuyển. Một thành viên của đoàn lính đánh thuê Firefox ở cách đó xa xa đang cầm ống nhòm quan sát họ, buồn bực gãi đầu.

Chiếc cơ giáp này lúc nãy còn chạy rất nhanh mà, sao đột nhiên lại dừng? Hơn nữa, sau khi dừng lại rồi, mãi vẫn không có phản ứng gì. Đâu có vẻ gì là trục trặc nhỉ?

"Đội trưởng!" Lòng bất an, tên đoàn viên này mở bộ đàm liên lạc với đội trưởng, báo cáo lại tình hình ở đây. Nhưng đợi hồi lâu, lại chỉ nhận được câu trả lời hậm hực của đội trưởng: "Không cần để ý hai đứa nó. Mẹ kiếp … Thôi, cậu theo dõi tiếp đi."

Ngắt bộ đàm, Hồ Lập bực tức nhìn màn hình vừa tắt đi bên cạnh. Ngoài nó ra, năm màn hình còn lại hiển thị hình ảnh của năm người khác trong tiểu đội bảy người.

Hiển nhiên, camera được lắp trong khoang điều khiển của cơ giáp. Đây chẳng qua là để nhỡ bọn họ có làm ra việc gì có khả năng gây hại cho thân thể, Hồ Lập có thể đúng lúc cưỡng chế điều khiển cơ giáp của họ, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn thôi.

Nhưng, Hồ Lập không thể ngờ Ariel với Chung Thịnh lại phát tình ở chỗ đó. Cho dù hai đứa là tình nhân, cũng không thể thái quá như vậy được!

Nhìn màn hình tối đen, Hồ Lập đột nhiên cười âm hiểm, mở bộ đàm liên lạc.

Rất nhanh, theo lệnh điều động của gã, năm người vốn mai phục trên lộ trình của nhóm Hạng Phi và Lôi Tranh rút khỏi vòng vây, chạy đến chỗ hai người Chung Thịnh.

"Này thì không làm chính sự." Hồ Lập cười khằng khặc, mấy đoàn viên bên cạnh ai nấy mặt mày biến sắc, bước nhanh chân hơn. Mỗi lần đội trưởng cười như vậy, ai bị anh ấy nhìn chằm chằm đều vô cùng thê thảm!!!

105. Chương 105

Editor: Nguyệt

"Hà …" Thở ra một hơi dài, Ariel lười biếng dựa lên người Chung Thịnh không muốn nhúc nhích. Khoảnh khắc cao trào thật sự quá hoàn mỹ. Nhưng không hiểu sao, hắn vẫn thấy chưa thỏa mãn.

Nhìn Chung Thịnh dưới thân mình cũng là vẻ mặt sảng khoái mắt mờ sương. Ariel hơi mím môi, có lẽ vì chưa hoàn toàn chiếm lấy người này.

Màu mắt tối đi, Ariel liếm liếm môi. Không thể đợi nữa, chờ nhiệm vụ ba ngày này chấm dứt, kiểu gì mình cũng phải tìm cơ hội ăn luôn Chung Thịnh. Không hoàn toàn chiếm được Chung Thinh, hắn chung quy không thể thỏa mãn.

"Mở cửa thông khí." Giọng Chung Thịnh lúc này có vài phần biếng nhác, khàn khàn mà lại ý nhị.

Trong không gian kín như bưng thế này, không khí ngập tràn mùi xạ hương nam tính đặc thù, nếu không thông khí, Chung Thịnh cảm giác như sắp ngạt thở vậy.

Vung tay, mở cửa thông gió, Ariel rút từ túi áo ra một chiếc khăn tay, cẩn thận chà lau ngón tay Chung Thịnh.

Chung Thịnh đỏ mặt, muốn rút tay lại. Chuyện này sao có thể để ngài Ariel làm được.

Ariel nheo mắt, nhìn chỗ còn chưa kéo quần lên của Chung Thịnh: "Yên nào, nếu không tôi không chắc kế tiếp sẽ làm gì đâu."

Chung Thịnh cứng người, ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, để Ariel lau xong ngón tay, lại chỉnh lí phân thân đã mềm xuống của mình.

"Ưm …" Cắn môi dưới bật ra tiếng rên rỉ, Chung Thịnh xấu hổ vô cùng, xoay mặt đi. Được chiếc khăn lụa mềm trơn nhẵn chà lau, phân thân vừa phát tiết xong lại có dấu hiệu ngẩng đầu.

Nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhịn nổi nữa, Chung Thịnh giật lấy cái khăn tay của Ariel, tùy ý lau hai cái rồi vội vàng kéo quần lên.

Thầm thở phào một hơi. May mà mình nhanh tay, nếu không thứ sắp cứng lên kia sẽ bị ngài Ariel phát hiện.

Dù sao cũng lau gần xong rồi, nên Ariel không để ý hành động vừa rồi của Chung Thịnh. Hắn chỉnh lý lại thân dưới của mình, rồi thoải mái kéo khóa quần lên, khôi phục dáng vẻ cao quý lạnh lùng.

Chung Thịnh mặt đỏ bừng vẫn cố tỏ ra nghiêm túc. May là ngài Ariel không làm chuyện gì khác người, phát tiết xong liền xoay người tiếp tục điều khiển cơ giáp.

Xa xa, người theo dõi họ thấy cơ giáp lại bắt đầu chạy, không hiểu gì tiếp tục bám theo.

Lại đi thêm chừng năm mươi km, họ liền được "nhiệt liệt" hoan nghênh.

Đủ loại bẫy rập liên tục xuất hiện trên đường, không phải quá âm hiểm, mà là luôn xuất hiện ở vị trí người ta không ngờ tới.

Ngoài ra, còn có ít nhất ba chiếc cơ giáp đồng thời đánh lén lúc họ đạp trúng bẫy. Nếu không phải Ariel phản ứng nhanh, bọn họ có lẽ đã trực tiếp trúng đòn rồi.

"Không thể tiếp tục như vậy." Tránh thoát lần đánh lén thứ hai, Chung Thịnh nhận ra hai người điều khiển một chiếc cơ giáp có thể tiết kiệm năng lượng, nhưng khi bị tấn công sẽ tạo thành trở ngại.

Với bản lĩnh của Ariel, mấy cạm bẫy này không thể gây nguy hiểm cho hắn. Nhưng ba chiếc cơ giáp đánh lén kia thì khác. Huống chi, Ariel không phải người bị động chịu đòn. Đánh lén xong rồi chạy? Ariel tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho chuyện này.

Ariel đương nhiên không phản đối đề nghị của Chung Thịnh. Bị đánh lén à? Chuyện này lâu rồi hắn không gặp. Mà hậu quả mỗi lần gặp phải thì đều khiến hắn cực kỳ khó chịu.

“Lão đại, họ chia ra hai chiếc cơ giáp rồi.” Người phụ trách theo dõi báo cáo với Hồ Lập.

“Ừ. Hai đứa này cũng hiểu được.” Hồ Lập cười nhạo.

“Hiểu cái gì ạ?”

“Còn có thể là gì, hiểu được một chiếc cơ giáp không thể phòng bị người khác đánh lén chứ sao.” Hồ Lập vặn eo, gác hai chân lên bàn.

“Phong bị?” Người kia ngẩn ra, sau đó bật cười: “Lão đại đừng nói đùa. Hai đứa này mà phòng bị được nửa tiểu đội của chúng ta đánh lén sao?”

“Sao? Không tin?”

“Làm sao có thể …”

Hồ Lập cười tủm tỉm hỏi: “Muốn cá với tôi không?”

Người nọ do dự. Danh xưng lão đại của đội trưởng Hồ Lập không phải không dưng mà có. Tuy hắn nghĩ hai đứa nhóc này không thể đấu lại được tám chiếc cơ giáp của họ. Nhưng lão đại tin tưởng như thế thì …

“Thôi, tiền của em còn để dành cưới vợ.” Người nọ cười cười, không mắc mưu.

“Cứ từ từ mà xem.” Hồ Lập cũng không để ý, nhếch miệng cười, dời mắt nhìn lên màn hình.

Cùng lúc đó, tổ của Lôi Tranh và Hạng Phi bắt đầu gặp phải cạm bẫy và mai phục liên tiếp.

Thứ bảy, thứ tám, …

Trong vòng một giờ đồng hồ, khi gặp cạm bẫy và mai phục lần thứ mười, Chung Thịnh không nhịn nổi nữa, bùng nổ rồi. Đội trưởng Fox rốt cuộc muốn làm cái khỉ gì, ức hiếp người ta cũng phải vừa vừa thôi chứ!

Chỉ trong một tiếng ngắn ngủi, bọn họ bị đánh lén những mười lần! Hơn nữa, từ những người tham dự mười lần mai phục, có thể nhìn ra có ít nhất tám chiếc cơ giáp vây xung quanh họ. Nếu tám chiếc cùng xông lên, anh với Ariel hoàn toàn không thể phản kháng. Nhưng tám chiếc cơ giáp này lại trêu đùa họ như mèo vờn chuột vậy. Mỗi lần chỉ cử ra ba chiếc, khiến hắn và Ariel nghênh chiến rất vất vả, nhưng không thể giải quyết triệt để.

Mẹ kiếp, đúng là uất ức.

Chung Thịnh đen mặt nghĩ.

“Chung Thịnh.” Giọng Ariel lạnh hẳn đi. Cho dù là ai, bị người khác đùa bỡn như thế đều không thể bình tĩnh được. Huống chi là người cao ngạo như Ariel.

“Có.”

“Đợi lần tới khi gặp mai phục, chúng ta sẽ làm thế này …” Ariel trầm giọng nói, trong mắt ánh lên sự xảo quyệt.

Chúng Thịnh sáng mắt lên, ý hay. Anh gật đầu lia lịa, xoa tay nôn nóng chờ được thực thi kế hoạch.

Một người đàn ông đầu trọc dựa người vào cơ giáp, lớn tiếng tán thưởng: “Chậc chậc, đội trưởng tìm đâu ra hai đứa yêu nghiệt này thế, bản lĩnh khá lắm nha.”

Một người cao gầy mồm ngậm điếu thuốc, lười biếng đáp: “Ai biết.”

Một người đàn ông trung niên gãi cằm hồi tưởng: “Lúc trước tôi từng gặp chúng huấn luyện trong căn cứ. Nhưng lúc đó không có cảm giác giỏi thế này.”

“Mẹ kiếp, vừa rồi ông suýt thì lật thuyền trong mương. Nếu để hai đứa này thành công hoàn thành nhiệm vụ, tôi thấy chúng ta khỏi phải lăn lộn nữa, về nhà trông con đi.” Một người đàn ông mắt tam giác nhăn mặt khó chịu.

“Bị hai đứa nhóc bức ép đến mức đó thì tôi nghĩ chúng ta đúng là nên về nhà trông con.” Người đàn ông đầu trọc bặm môi. Vừa rồi gã cũng suýt thì gặp nạn, cho nên rất là đồng tình với câu nói của mắt tam giác.

"Được rồi, mấy người bên kia không tốt hơn chúng ta là bao đâu." Người cao gầy bĩu môi ý bảo nhìn bốn người bên cạnh.

Người đàn ông trung niên không nhịn được vui sướng khi người khác gặp họa: "Tôi thấy lúc họ trở về, cánh tay chiếc cơ giáp của A Tiêu sắp rớt ra đến nơi ấy."

"Ha ha ha … may là chúng ta còn chưa đến nỗi chật vật như họ." Mắt tam giác cười nói.

Người đàn ông lòng mang ưu sầu gật đầu. Thật sự là quá may, cơ giáp của họ không tổn hại gì, nếu không đúng là nên về nhà chăm con.

"Thôi, sắp đến giờ rồi đó." Người cao gầy nhìn đồng hồ, nhắc nhở mọi người.

"Đi thôi. Lần này đến phiên tôi, Đầu Rắn và Người Qua Đường. Gậy Sắt, cậu cứ đứng xa xa mà xem." Người đàn ông sờ sờ cái đầu trọc lốc của mình, xoay người trèo lên cơ giáp.

"Đi nào đi nào, tranh thủ 'xử lý' hai đứa nhóc kia." Người cao gầy cũng trèo lên cơ giáp. Nhưng động tác của hắn chậm hơn bọn đầu trọc một chút.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng. Ba chiếc cơ giáp dựa theo kế hoạch đã bàn sẵn, tiến đến chỗ Chung Thịnh, mà khong hề biết rằng hai người vừa mới bị họ "chà đạp" đã chuẩn bị xong một phần quà lớn cho họ.

Chung Thịnh lặng lẽ nằm sấp dưới tầng lá dày. Ariel nấp ở một chỗ không xa anh lắm.

Vị trí của họ lúc này chính là chỗ lân cận một cái bẫy mới bị phát hiện. Anh và Ariel định lợi dụng cái bẫy này để dạy cho nhóm đoàn viên kia một bài học, cho họ biết hai người cũng không phải dạng vừa.

"Đến rồi."

Một câu của Ariel lập tức khiến toàn thân Chung Thịnh căng lên.

"Hướng tám giờ."

Chung Thịnh nắm chặt vũ khí trong tay. Căn cứ vào mấy lần giao đấu vừa rồi để phán đoán, khẩu súng laser của anh đã bị điều chỉnh một chút, lực sát thương hơi yếu. Chắc Hồ Lập sợ họ lỡ tay nên mới làm thế.

"Ba mươi mét. Xung phong!"

Ariel vừa ra lệnh, Chung Thịnh liền điều khiển cơ giáp nhảy vọt ra khỏi chỗ nấp.

Ba chiếc cơ giáp vừa mới đến hiển nhiên không ngờ có mai phục, nhất thời nhìn không kỹ, ngẩn người hai ba giây.

Thời khác mấu chốt, một giây sai lầm cũng đủ thay đổi cục diện trận chiến. Huống chi họ còn đối mặt với người tinh nhuệ như Chung Thịnh và Ariel.

Hai chiếc cơ giáp nhảy từ hai hướng khác nhau đến, tập trung tấn công chiếc cơ giáp màu đen đến đầu tiên. Hai người cầm súng laser không chút do dự bắn thẳng vào khớp nối hai cánh tay cơ giáp của đối phương.

Bỏ súng laser xuống, trở tay rút đao sau lưng ra, mỗi người một nhát, phối hợp cực kỳ ăn ý, trực tiếp chặt đứt hai chân.

Rầm –

Hai chân bị chém đứt, hai tay bị bắn hỏng, chiếc cơ giáp hoàn toàn mất khả năng chiến đấu, ngã quỵ xuống đất. Hai chiếc cơ giáp đi sau cùng bấy giờ mới phản ứng lại.

"Rút!"

Hai người không ham chiến, lập tức chạy ra xa. Còn lại hai chiếc cơ giáp tốc độ không nhanh lắm, chỉ đành trơ mắt nhìn họ biến mất trong rừng rậm.

Người đàn ông đầu trọc bò ra khỏi chiếc cơ giáp ngã quỵ trên mặt đất, vuốt mặt, cười khổ: "Bà nó chứ, lần này ông lật thuyền trong mương thật rồi."

Người điều khiển hai chiếc cơ giáp khác cũng nhảy ra. Ba người nhìn nhau, vẻ mặt ủ rũ chán nản.

Đúng là coi thường bọn nhóc này rồi.

106. Chương 106

Editor: Nguyệt

Đáng tiếc, không đợi họ cảm khái xong, một bóng người đã lặng lẽ tiếp cận họ từ đằng sau.

"Đứng yên. Bây giờ các người là tù binh."

Ba người lập tức sửng sốt, vừa định quay lại thì lưng của người đàn ông mắt tam giác bị thứ gì đó bén nhọn chọc vào.

Ba người nhìn nhau, buồn bực ngập đầy hai mắt. Xong, lần này đúng là dọa người ta té ghế rồi.

Tên đầu trọc rầu rĩ đạp cơ giáp của mình một phát, sau đó đau lòng muốn chết dùng tay áo lau lau dấu chân.

Nếu trút giận có thể thay đổi tình trạng hiện tại thì bảo gã ngửa mặt lên trời mắng điên cuồng cũng được.

"Cậu bạn nhỏ, thầy cậu không dạy rằng khi chưa nắm rõ tình hình xung quanh thì không nên đắc ý sao?" Một người đàn ông cao gầy đi từ bụi cây ra, tay cầm súng laser loại nhỏ chĩa vào Chung Thịnh.

"Sao giờ mới đến." Mắt tam giác buồn bực nói. Hắn biết bọn Gậy Sắt ở đằng sau mà, làm gì có chuyện họ trở thành tù binh. Nhưng hắn dám cá tên này cố tình đến chậm là để xem họ bị mất mặt.

Người cao gầy cười hề hề: "Bây giờ mới kịp phản ứng chứ sao."

Mắt tam giác trợn mắt lườm hắn. Nói thế chó nó tin.

Người cao gầy không nói tiếp, quơ quơ khẩu súng, ý bảo Chung Thịnh lùi lại.

Chung Thịnh vẫn đứng sau lưng mắt tam giác, không hề suy chuyển.

Người cao gầy tủm tỉm cười, hỏi: "Ôi chà? Định chơi trò ăn vạ sao?"

Chung Thịnh mỉm cười: "Chúng tôi có hai người, anh không nhớ à?"

Người cao gầy mặt biến sắc, vừa định xoay người tránh, Chung Thịnh lại nói tiếp: "Vô ích thôi. Cậu ấy đã dùng cơ giáp ngắm chuẩn chỗ này rồi. Cho dù năng lượng của khẩu súng laser đó bị chỉnh xuống mức thấp nhất, không có cơ giáp bảo vệ, chúng ta sẽ không sống nổi đâu."

Người cao gầy bỗng thấy chán nản. Đúng vậy, súng laser trang bị cho cơ giáp dù là loại năng lượng thấp nhất thì cơ thể con người cũng không chịu nổi.

"Gặp hạn. Gặp hạn thật rồi." Gã đầu trọc sờ cái đầu láng cóng của mình, cảm khái. Ngoài miệng cứ tán thưởng hai đứa này mãi, chứ thực ra trong lòng họ đều không coi chúng là đối thủ ngang hàng với mình. Nếu không đã chẳng phạm sai lầm cấp thấp thế này.

Người đàn ông trung niên nãy giờ không mở miệng, đến tận đây mới cười nói: "Khà khà, kêu ca gì nữa, dù sao cũng là đoàn viên mới do lão đại huấn luyện. Chúng nó càng giỏi thì chúng ta càng được lợi chứ sao."

"Nói cũng đúng." Gã đầu trọc nhanh chóng nghĩ thoáng hơn. Đoàn viên mới giỏi giang thì ra ngoài làm nhiệm vụ với họ lại càng an toàn.

Chung Thịnh dùng dây leo trói bốn người lại, vì trên người anh chẳng có còng tay hay gì cả.

Không bao lâu sau, tiếng bước chân trầm nặng của cơ giáp đến gần. Ngài Ariel điều khiển cơ giáp đã đến.

Ariel nhíu mày, lấy súng laser lần lượt điểm vào giữa trán bốn người trong ánh mắt ngỡ ngàng của họ.

"Các người đã chết."

Bốn người: …

Chung Thịnh im lặng không nói gì. Bọn họ bây giờ không phải bộ đội, với lại mang bốn người này theo thì không thể đi nhanh được.

"Chung Thịnh, thu thập chiến lợi phẩm." Ariel ra lệnh, Chung Thịnh lập tức sờ soạng lục soát người của bốn tên mặt đần thối kia.

Ấn không gian? Lấy.

Thực phẩm dự phòng lúc khẩn cấp? Lấy.

Quần áo chống rét? Bỏ.

Máy phát tín hiệu khẩn cấp? Lấy … Thôi, để lại cho họ vậy.

Rà soát từ đầu đến chân bốn người kia, bất cứ thứ gì có thể uy hiếp đến hai người hoặc là vật dụng có ích thì đều bị lấy đi.

Dù sau đây cũng không phải chiến trường chân chính, họ không thể lấy cái chết để đảm bảo những người này không tiếp tục trở thành kẻ địch của mình. Đề phòng Hồ Lập dùng kỹ năng "hồi sinh" vô sỉ, Chung Thịnh chỉ có thể cố gắng cướp đoạt tài nguyên chiến đấu của họ.

Trói bốn người lại cột vào thân cây, đồng thời mở máy phát tín hiệu khẩn cấp.

Chung Thịnh và Ariel nhanh chóng nhảy lên cơ giáp, nhanh chóng biến mất trong khu rừng.

Chừng năm phút sau, bốn đoàn viên của đoàn lính đánh thuê Firefox lái cơ giáp lần theo tín hiệu chạy đến, phát hiện bốn người trần như nhộng bị trói trên cây …

"Hắt xì! Đại khái … là như vậy." Gã đầu trọc vừa lau nước mũi vừa báo cáo tình hình chiến đấu với Hồ Lập. Chung Thịnh đúng là quá ác, ngay cả quần áo cũng không để lại cái nào. Mặc dù mùa này nhiệt độ không thấp lắm, nhưng gã vẫn bị cảm.

"Đúng là chẳng ra làm sao, chút mưu mẹo nhỏ đó mà các ngươi cũng không thắng được. Cả đám đều tưởng mình là thiên hạ đệ nhất không ai địch nổi cả đấy! Mẹ nó, trở về mỗi ngày huấn luyện thêm hai mươi bài động tác cơ bản cho tôi!" Hồ Lập mắng mỏ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Dạ, đội trưởng." Gã đầu trọc ủ rũ đáp.

"Biến!" Hồ Lập vung tay, đuổi họ ra ngoài.

Gã e dè hỏi: "Đội trưởng, còn cần điều người đến nữa không?"

Hồ Lập bị hắn chọc tức đến bật cười: "Mẹ kiếp, các cậu chết hết rồi còn điều điều cái khỉ gì! Để hai đứa kia thoải mái chút đi. Có thể xử lý các cậu xem như là đạt yêu cầu rồi."

"Dạ, đội trưởng." Gã cười hề hề, thoắt cái chuồn ra khỏi phòng điều khiển.

Vừa ra đến ngoài thì thấy mắt tam giác, cao gầy, trung niên đang ngồi xổm ở cửa ngóng trông nhìn gã.

"Nhìn cái gì, đội trưởng đang vui đó. Tôi đã bảo hai đứa kia chắc chắn có quan hệ gì đó với đội trưởng mà, có khi là con anh ấy cũng nên." Gã nhướn nhướn mày, cười ám chỉ.

"Bậy bạ, hai nhóc kia một đứa tóc đen, một đứa tóc vàng, sao có thể là con đội trưởng được. Lại nói, mặt mũi chúng nó có giống đâu." Mắt tam giác bĩu môi khinh thường.

Gã đầu trọc gãi cằm: "Kệ nó, dù sao tôi cũng thấy đội trưởng đắc ý lắm. Trông anh ấy mắng tôi té tát vậy thôi, chứ thực ra rất hài lòng với hai đứa kia."

"Mắng té tát?" Người đàn ông trung niên nhíu mày: "Đội trưởng đâu phải người nói suông, ngoài mắng ra không xử phạt gì à?"

"Ài, anh cần gì phải nhắc nhở tôi thế!" Gã đầu trọc kêu rên, "Lão đại bảo chúng ta làm anh ấy mất mặt, cho nên mỗi ngày tập thêm hai mươi bài động tác cơ bản."

Mọi người khóc thầm trong lòng. Những hai mươi bài huấn luyện, mệt chết mất thôi.

Tiếp tục hành trình, Chung Thịnh và Ariel thuận lợi đến mức khó tin. Mặc dù thỉnh thoảng vẫn có bẫy rập và mai phục, nhưng so với ngày đầu tiên liên tục bị tấn công không ngừng nghỉ thì tốt hơn nhiều rồi. Hầu hết hai người đều ứng phó khá thoải mái, đôi khi còn chơi trò phản mai phục, cho những người đánh lén họ một vài 'niềm vui nho nhỏ'.

Đáng tiếc, lần hành động ở ngày đầu tiên chấn động lòng người quá, cho nên những lần phản mai phục sau đó hiệu quả kém đi nhiều. Dù sao vẫn có chênh lệch về mặt năng lực, không có yếu tố bất ngờ phụ trợ, hai người cùng lắm chỉ khiến đối phương luống cuống một lúc thôi, không thể tạo thành thương tổn trí mạng.

Sau nhiều phen bôn ba, cuối cùng, vào buổi chiều ngày thứ ba, Chung Thịnh thành công lấy được máy phát tín hiệu. Lập tức, mọi mai phục và bẫy rập đều biến mất. Vốn hai người định trở về điểm xuất phát lúc trước, nhưng chưa kịp di chuyển thì một chiếc xe huyền phù đã dừng trên đầu bọn họ.

"Lên đi, chờ gì nữa." Cửa xe mở ra, để lộ gương mặt tươi cười kiều diễm của Góa Phụ Đen.

Ariel hơi nhướn mày, không nói thêm gì, lập tức lên xe.

"Tốt lắm, không lãng phí thời gian của chúng ta." Góa Phụ Đen vừa lòng. "Biết không, đám đầu trọc kia hai ngày nay thảm lắm đó, mỗi ngày huấn luyện thêm hai mươi bài động tác cơ bản."

Chung Thịnh đầu đầy hắc tuyến. Giọng điệu sung sướng khi người khác gặp họa này là sao? Họ là đồng đội của cô mà?

Ariel hơi nhếch môi cười. Nhớ lại chuyện nhóm người kia liên tục đánh lén mai phục, hắn thấy hai mươi bài động tác cơ bản vẫn còn ít.

"Sao? Giọng điệu của tôi có gì không ổn à?" Góa Phụ Đen liếc mắt nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh lắc đầu. Chưa điều tra thì chưa thể nói gì. Ai biết giữa Góa Phụ Đen và nhóm người kia có khúc mắc gì không. Hai người cũng chẳng liên quan gì đến họ.

"Hừ, tên kia ngày thường cứ vác cái mặt tự cao tự đại. Giờ hai đứa dạy cho hắn một bài học xem như là cho hắn hiểu cái gì là lật thuyền trong mương. Ông anh này của tôi mà còn khinh địch như lúc trước, thì sớm muộn gì cũng có ngày chết trên chiến trường."

Chung Thịnh trầm mặc … Thì ra Góa Phụ Đen với gã đầu trọc kia là anh em.

"Sao hả, xem như cậu giúp tôi một việc, có muốn tôi thưởng cho một cuộc hẹn hò không?" Góa Phụ Đen thấy hai người trầm mặc không nói, bỗng nảy ra ý trêu đùa họ.

Chung Thịnh lạnh sống lưng. Vừa quay đầu sang, quả nhiên thấy được bộ mặt sa sầm của Ariel.

"Khụ khụ, chị xinh đẹp mỹ miều thế này chắc được nhiều người ái mộ lắm, em không dám tranh với mấy người đó đâu." Chung Thịnh vội vàng chối khéo.

"Ha ha, nhóc biết ăn nói thật đấy." Góa Phụ Đen cười khúc khích, đảo mắt lướt nhìn Ariel.

Ây nhô, nhìn nhóc kia ghen thú vị thật.

Chung Thịnh vô cùng buồn bực cảm nhận một bàn tay của Ariel đang nhéo nhéo mông mình. Anh biết là Ariel đang ghen, nhưng có phải đã nhầm mục tiêu trả thù rồi không? Anh là người bị hại mà …

Cố gắng kìm chế mình không đỏ mặt, Chung Thịnh lại thấy bàn tay phía sau kia hình như đổi mục đích.

Nếu nói vừa rồi nhéo mông là một kiểu trả thù, thì bây giờ động tác xoa nắn rõ ràng là đang tán tỉnh.

Thân thể bất giác nhích sang bên cạnh, nhưng cái tay kia bám riết không tha, càng ngày càng quá đáng, ý đồ lần xuống dưới.

Chung Thịnh cứng người ngồi thẳng lưng, vụng trộm nhìn Ariel. Đối phương vẻ mặt bình thản như không. Nếu không phải chỗ này chỉ có hai người ngồi, Chung Thịnh chắc sẽ nghĩ rằng cái tay luồn vào trong quần mình là của người khác.

107. Chương 107

Editor: Nguyệt

"Khụ khụ …" Chung Thịnh ho khan hai tiếng, nhắc nhở Ariel chú ý hoàn cảnh. Mặc dù họ ngồi ở giữa xe, phía trước còn có ghế chắn, nhưng hành vi lộ liễu như vậy thật sự không phải việc ngài Ariel nên làm.

Ariel mặt không biểu cảm, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Chung Thịnh, ngón tay miết nhẹ một cái, lập tức làm anh mềm nhũn cả người.

Không thể ngăn đối phương sờ mó, Chung Thịnh cũng không dám cầu cứu. Rơi vào đường cùng, anh đành phải phối hợp, điều chỉnh tư thế để che tầm nhìn phía trước.

Nào ngờ, anh vừa di chuyển, Ariel liền nắm bắt thời cơ, cái tay chẳng những không thu lại, còn càng không kiêng nể gì, mò dần lên trên.

Chung Thịnh cứng cả người, mím chặt môi, hai mắt nhìn thẳng phía trước, cố gắng phớt lờ cảm giác khác thường của cơ thể.

Ngón tay man mát chạm đến phân thân. Vừa bị trêu chọc, phân thân vốn mềm nhũn lập tức cứng lên với tốc độ kinh người.

Chung Thịnh chợt căng thẳng, không dám thở mạnh, sợ mình lỡ miệng phát ra tiếng rên rỉ mờ ám. Hai tay bấu chặt lưng ghế phía trước, không dám nhúc nhích. Nếu không thể ngăn ngài Ariel, anh chỉ đành kìm chế bản thân không bật ra tiếng.

Bị cái quần giới hạn, động tác của Ariel không thoải mái liền mạch lắm. Dẫu vậy, Chung Thịnh vẫn không chống đỡ nổi dục vọng xâm lấn thần kinh.

Từng hồi khoái cảm nện lên thần trí anh. Nếu không phải nhớ rõ trong xe còn có Góa Phụ Đen, chắc anh đã thất thố bật ra tiếng rên rỉ rồi.

Khoái cảm ngày càng mãnh liệt làm Chung Thịnh siết chặt tay đến nổi gân xanh. Sắp sửa bùng nổ dục vọng làm anh hơi hoảng hốt.

Nhưng, đúng lúc đó, bàn tay giở trò kia đột nhiên thu về, bỏ mặc Chung Thịnh ở đó lên không được, xuống chẳng xong, mắc kẹt ở thời điểm mấu chốt không thể diễn tả bằng lời.

Chung Thịnh quay sang nhìn Ariel, đôi mắt đen ướt nước. Đàn ông ai bị kẹt lúc này chẳng như vậy. Chung Thịnh không phải ngoại lệ.

Ariel mặt không biểu cảm ngồi trên ghế, trông nghiêm túc đứng đắn, không nhìn ra được hắn vừa thủ *** cho phó quan.

Hắn thản nhiên liếc nhìn Chung Thịnh, đè thấp giọng: "Sẽ có mùi."

Chung Thịnh tủi thân nhìn hắn. Mặc dù câu này nghe rất có lý, nhưng anh vẫn có cảm giác ngài Ariel đang trả thù chuyện lúc nãy Góa Phụ Đen muốn hẹn hò với anh.

Chung Thịnh lặng lẽ cúi đầu, nhìn chỗ quần nhô lên của mình, khóc không ra nước mắt. Anh tuyệt đối không thể thủ *** trước mặt ngài Ariel được. Huống chi, trong chiếc xe này, ngoài ngài Ariel ra còn có một người phụ nữ.

Lòng khóc ròng nuốt quả đắng vốn không phải của mình, Chung Thịnh có cảm giác từ sau khi mình sống lại, ngài Ariel càng lúc càng hẹp hòi.

Cứ nửa vời như thế một lúc lâu, Chung Thịnh thấy thật may mắn là đã áp chế được dục vọng trước khi xuống xe. Nếu không, với cái đũng quần nhô cao đó, anh không dám ra khỏi xe.

Bọn họ vừa lên một con tàu vũ trụ cỡ trung, lớn hơn cái họ đi lúc đến hành tinh này. Hơn nữa, trên tàu có rất nhiều người, đại đa số là thành viên đoàn lính đánh thuê Firefox họ từng gặp ở căn cứ.

Chào hỏi với vài người quen xong, Góa Phụ Đen dẫn họ đến một căn phòng, nói rằng hai người lấy được máy phát tín hiệu nhanh nhất, hai tổ kia chắc phải ngày mai mới lấy được.

Chung Thịnh không phát biểu ý kiến gì. Nếu hai tổ khác gặp phải tình trạng như họ, thì đừng nói là ngày mai, có thể lành lặn vượt qua giai đoạn này không cũng là vấn đề.

Đương nhiên, Chung Thịnh không biết rằng sở dĩ hai người rơi vào tình cảnh đó là vì Hồ Lập 'đặc biệt chăm sóc' họ. Hơn nữa, vì nguyên nhân này mà áp lực của bọn Hạng Phi ít đi nhiều, thế nên mới thuận lợi lấy được máy phát tín hiệu vào ngày mai.

Chờ Góa Phụ Đen đi rồi, Ariel vào tắm trước. Hắn không có bệnh sạch sẽ, nhưng vừa lăn lộn ba ngày trời trên tinh cầu kia, nếu có điều kiện thì đương nhiên là hắn muốn tẩy rửa sạch sẽ một chút.

Khi Ariel ném một cái khăn mặt khô cho Chung Thịnh như thể chuyện đương nhiên, Chung Thịnh bắt đầu kiểm điểm lại bản thân. Có phải anh làm hư ngài Ariel rồi không, rõ ràng trong phòng tắm có máy sấy, chỉ tốn chưa đến một phút là khô tóc, vậy mà Ariel lại thành thói quen giao việc này cho anh. Như thế liệu có tốt không?

Lau tóc cho Ariel xong, Chung Thịnh cũng đi tắm. Đến khi bước ra, anh lại thấy Ariel vẻ mặt trầm tư suy nghĩ cái gì đó.

"Có chuyện gì sao?" – Chung Thịnh hỏi.

"Không có gì. Vừa rồi Hồ Lập thông báo đợt đặc huấn của chúng ta đã kết thúc."

Chung Thịnh ngẩn ra: "Có ý gì?"

"Ý là chúng ta sắp về trường." Thấy Chung Thịnh còn đang sững sờ, Ariel lại bổ sung thêm một câu: "Ý của hiệu trưởng."

Chung Thịnh ngạc nhiên hỏi: "Hiệu trưởng bảo chúng ta đi mà. Sao chưa được nửa năm đã gọi về?"

"Tôi cũng không biết." Ariel lắc đầu. "Nhưng chắc là có việc gấp, ngay cả nhiệm vụ của nhóm Hạng Phi cũng ngừng lại. Hồ Lập đã hạ lệnh trực tiếp đưa họ về đây rồi."

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Đời trước Chung Thịnh không học ở trường Đệ Nhất, tất nhiên không biết có chuyện gì xảy ra, cho nên anh thuận miệng hỏi một câu vậy thôi.

Mắt Ariel chợt lóe lên. Nếu hắn nhớ không nhầm, khoảng thời gian này … hình như là lúc đoàn trao đổi của đế quốc Elan đến?

Với cái tính không chịu thua kém của hiệu trưởng, gọi nhóm học viên tinh nhuệ bọn họ về cũng là điều dễ hiểu.

Chuyện huấn luyện quan trọng, nhưng vẫn không quan trọng bằng giành vinh quang về cho đất nước.

Chỉ là … Nhớ đến đoàn trao đổi của đế quốc Elan, Ariel lại nhớ đến tên nhị hoàng tử như con chim khổng tước kia. Dù rằng Ariel được giáo dục rất tốt, nghĩ đến tên kia cũng phải nổi gân xanh.

Thôi, cố gắng tránh xa con khổng tước lòe loẹt kia là được.

Ừm, Chung Thịnh cũng phải cách xa tên kia ra. Tiếp xúc với bệnh thần kinh kiểu gì cũng bị ảnh hưởng.

Hoàn toàn không biết Ariel đang nghĩ gì, Chung Thịnh thấy đối phương không đáp thì chỉ cho rằng Ariel không biết, thế nên thành thành thật thật đi ngủ. Đến khi Ariel tỉnh táo lại, nhìn thấy Chung Thịnh đã ngủ say liền rầu hết cả lòng. Lại không làm được gì!

Hồ Lập hành động rất nhanh. Sáng sớm ngày hôm sau đã đóng gói bảy người bọn họ đưa lên phi thuyền.

Trên phi thuyền, ai ai cũng thấy hiếu kỳ vì hiệu trưởng đột nhiên triệu hồi họ về trường, bắt đầu bàn tán xôn xao.

Gerald hiếu kỳ hỏi: "Hiệu trưởng gọi chúng ta về gấp thế để làm gì?"

"Ai biết." Lâm Phỉ Nhi nhún vai, lười suy đoán nguồn cơn cớ sự.

Sau khi sống sót vượt qua khóa huấn luyện tinh thần tàn bạo và ba tháng luyện tập như tra tấn, cô thấy thế giới này không còn gì có thể ngăn cản mình nữa. Đương nhiên, không bao gồm Chung Thịnh và Ariel. Trong mắt Lâm Phỉ Nhi, bọn họ sớm đã không thuộc phạm trù thế giới này rồi!

"Này, cậu nghĩ sao?" Gerald vẻ mặt hóng hớt đẩy đẩy vai Hạng Phi. Hạng Phi dời mắt khỏi trang sách, liếc nhìn cậu: "Đàn ông con trai đừng có lắm chuyện thế."

Gerald: …

Lôi Tranh không nhịn được bật cười. Rõ ràng là người yêu, vậy mà không hiểu sao Hạng Phi cứ thích làm Gerald bẽ mặt.

Ấy … Đương nhiên, với Gerald mặt dày, cậu ta chẳng cần người khác phải giữ thể diện cho. Dù sao bị châm chọc rồi chỉ vài phút sau là cậu ta lại hồi đầy máu ngay tại chỗ.

Quả nhiên, vừa ỉu xìu một lúc, Gerald lại tinh thần phấn chấn, lấm la lấm lét nhìn xung quanh, tìm một ai đó buôn chuyện với mình. Đáng tiếc, mọi người đều không có hứng thú, ai làm việc của người nấy.

Nhìn một vòng mà chẳng kiếm được người thích hợp. Đến khi nhìn sang Chung Thịnh, một ánh mắt sắc bén lạnh tanh đột nhiên lia thẳng đến cậu.

Gerald cứng người, rụt cổ, quay sang tra tấn Lôi Tranh hiền lành, để lại Chung Thịnh chẳng hiểu ra làm sao. Lạ thật, vừa rồi hình như Gerald định nói gì với anh mà, sao tự dưng lại quay đi?

Thôi, cậu ta không nói thì thôi, dù sao cũng chẳng có gì to tát. Anh quay sang hỏi Ariel: "Ariel, muốn uống trà không?"

Ariel gật nhẹ. Chung Thịnh lập tức đi pha như chú ong mật nhỏ chăm chỉ.

Đến tận lúc đó, cảm giác lạnh lạnh sau lưng mới tiêu tan. Gerald oán thầm: Ariel có cần phải thế không, giờ ai chẳng biết Chung Thịnh là người nhà cậu ta, mình chỉ định nói chuyện phiếm thôi mà, sao phải gây áp lực lớn thế chứ …

Samantha vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ khi Ariel gây áp lực cho Gerald mới hơi nhấc mắt lên, phát hiện mục tiêu là tên tiện nhân Gerald thì quả quyết nhắm mắt lại nghỉ tiếp.

108. Chương 108

Editor: Nguyệt

Gerald đúng là ngốc. Giờ ai chẳng biết nên cố gắng giữ khoảng cách với Chung Thịnh. Cái tên Ariel kia ấy mà, dục vọng độc chiếm kinh lắm. Giờ đang là lúc Chung Thịnh phục vụ Ariel, cậu muốn kéo Chung Thịnh đi nói chuyện phiếm, người ta không nhằm vào cậu mới lạ.

Cabin lặng phắc như tờ, mọi người ai ai cũng có việc. Samantha nhắm mắt nghỉ ngơi. Lâm Phỉ Nhi ôn lại kiến thức trong đầu. Hạng Phi cầm sách giảng giải chiến thuật không rời tay. Gerald lôi kéo Lôi Tranh nhỏ giọng bàn tán gì đó.

Không có việc gì làm, Chung Thịnh lẳng lặng ngồi bên Ariel, mặt nhìn như không biểu cảm, thực ra đôi mắt đen nhìn chằm chằm Ariel lại đầy si mê.

Mái tóc màu vàng kim mềm mại ôm lấy gương mặt tinh xảo, làn da nhẵn bóng như ngọc, ngón tay thon dài cầm ly trà thơm, hơi nước bốc lên làm dung nhan xinh đẹp tinh tế như ẩn như hiện. Đôi môi nhạt màu khẽ nhếch, mơ hồ thấy được đầu lưỡi hồng hồng. Ly sứ trắng ngà để bên cánh môi mềm ươn ướt, hai sắc thái tương phản khi kết hợp với nhau lại đẹp đến mê người.

Ngài Ariel dù là động tác uống trà cũng thật tao nhã …

Chung Thịnh thầm cảm thán.

"Sao thế?" Tiếng nói thanh thanh của Ariel gọi Chung Thịnh tỉnh khỏi cơn mê. Hai tai đỏ hồng. Nhìn Ariel đến ngẩn người gì chứ, anh còn lâu mới nói!

"Không có gì. Đột nhiên tôi thấy hơi khát." Lấp liếm một câu xong, còn sợ không đủ độ tin cậy, anh vội vàng cầm ly trà lên, uống một ngụm lớn.

"Em thích hôn gián tiếp tôi đến thế sao?"

Một câu nói nhẹ nhàng dịu dàng lại khiến Chung Thịnh bị sặc, ho khù khụ. Gương mặt tuấn tú không biết vì nghẹn hay xấu hổ mà đỏ bừng.

Ariel ghé sát tai anh thì thầm: "Nếu em muốn, lúc nào tôi cũng có thể hôn em."

Khụ khụ khụ …

Chung Thịnh ho càng kịch liệt hơn. Xem đi, không chỉ mặt, ngay cả cổ cũng đỏ rồi.

"Chung Thịnh, cậu không sao chứ?" Lâm Phỉ Nhi khó hiểu hỏi. Chỉ sặc nước thôi mà, làm gì ho kinh thế?

"Không có gì. Bị sặc chút thôi." Chung Thịnh vội vàng xua tay. Chết tiệt, anh đâu thể nói cho người khác mình vừa bị ngài Ariel đùa giỡn.

"À." Lâm Phỉ Nhi cái hiểu cái không gật đầu, rồi hướng ánh mắt nghi hoặc sang Ariel.

Gần như mọi người trong cabin đều quay sang nhìn Ariel. Dù sao vừa rồi Chung Thịnh gây ra động tĩnh quá lớn, họ không thể không để ý đến.

"Có chuyện gì?" Ariel nhíu mày. Mấy người này có ý gì đây? Ánh mắt khiển trách đó là sao?

Mọi người như hiểu ra, gật gù. Quả nhiên, vừa rồi Chung Thịnh phản ứng mạnh như vậy là có liên quan đến Ariel. Sau khi có kết luận này, mọi người thống nhất xoay người đi, tiếp tục công việc của mình, để lại Ariel trán nổi gân xanh và Chung Thịnh đỏ mặt xấu hổ.

Vài ngày sau, khi nhóm Chung Thịnh về lại trường quân đội Đệ Nhất, nhìn lá quân kỳ nhuộm máu quen thuộc, không hiểu sao lại có cảm giác cảnh còn người mất.

"Sao tớ cứ có cảm giác mình đi quá lâu rồi nhỉ?" Lôi Tranh gãi đầu.

Mấy người khác đều không nói. Bởi vì trong lòng họ cũng có cảm giác như vậy.

"Thế nào? Mới đi có vài ngày đã quên đường về phòng rồi à?" Một giọng nói lưu manh quen quen vang lên phía sau họ.

Bọn Chung Thịnh quay lại nhìn, thấy người đứng ngoài cổng chính là huấn luyện viên tân sinh lúc trước – Từ Vệ Quốc.

"Huấn luyện viện Từ, sao anh lại ở đây?"

"Sao tôi lại không thể ở đây." Từ Vệ Quốc liếc nhìn, "Cái đám hư hỏng này, chả để lại câu nào đã biến khỏi trường, ông đây còn tưởng mấy đứa bị người ngoài hành tinh bắt cóc."

Chung Thịnh không biết phải giải thích thế nào, đành cười trừ cho qua chuyện.

Từ Vệ Quốc chỉnh lại mũ, giọng biếng nhác nói: "Được rồi, tôi biết hành trình của mấy đứa là bí mật, tôi cũng lười hỏi thăm. Hiệu trưởng bảo tôi ra đây đón mấy đứa. Mau đi đi, còn chờ tôi mời à."

"À, phải rồi, hai cô cậu." Hắn chỉ Lôi Tranh và Samantha, "Huấn luyện viên chỉ đạo của hai người cũng lo lắm đấy. Chờ lát nữa thu xếp xong nhớ đi chào hỏi hắn một câu."

"Cảm ơn huấn luyện viên Từ." Lôi Tranh thật cảm động. Tuy lúc trước họ chỉ tiếp xúc với huấn luyện viên chỉ đạo có ba tháng, nhưng tình cảm rất sâu sắc.

"Được rồi, cái đám kia, hừ, mấy đứa cẩn thận chút." Từ Vệ Quốc phẩy phẩy tay. Học viên ưu tú của mình đột nhiên mất tích, huấn luyện viên nào ngồi yên cho được. Mặc dù hiệu trưởng nói với họ là những học

viên này đang đi huấn luyện bí mật, nhưng với tư cách là huấn luyện viên, kiểm tra thành quả rèn luyện của học trò mình cũng không có gì xấu ha.

Củ cải ngon thế mà bị người khác trồng hỏng, cho dù là hiệu trưởng, mấy huấn luyện viên này cũng sẽ không đồng ý.

Hầy, phong cách giảng dạy của trường quân đội Đệ Nhất lúc nào cũng mạnh mẽ thế đó.

Mang theo bảy người đến văn phòng hiệu trưởng xong, Từ Vệ Quốc buồn chán chờ ở cửa. Hắn biết trong phòng lúc này đang thảo luận chuyện có liên quan đến nội dung lần đặc huấn bí mật vừa rồi, cho nên hắn không vào là phải.

Nghịch nghịch cái mũ trong tay, hắn buồn chán quan sát hai vệ binh gác ở cửa.

Trường Đệ Nhất trực thuộc bộ quân sự, cho nên vệ binh đều là những người được tuyển chọn kỹ càng, không chỉ trung thành với quốc gia và trường học, quan trọng hơn là phải có thân thủ xuất sắc. Từ Vệ Quốc ghen tỵ nhìn quân hàm thiếu tá trên vai hai người, lòng thầm mong không biết lúc nào mình mới đạt đến quân hàm đó.

Đương lúc Từ Vệ Quốc ảo tưởng cảnh mình đạt huy chương khen thưởng, trái ôm phải ấp, hưởng thụ mỹ nữ hầu hạ, cửa phòng hiệu trưởng mở ra.

Từ Vệ Quốc giật mình, ném hết mấy ý nghĩ rác rưởi ra khỏi đầu, đứng thẳng người nhìn chằm chằm vào cửa.

Phó quan của Phó Ngạn Triều mỉm cười nhìn hắn: "Từ Vệ Quốc, cậu vào đi. Hiệu trưởng có chuyện muốn nói với cậu."

Từ Vệ Quốc vội vàng thông qua kính cửa sổ chỉnh lại trang phục, rồi mới vào văn phòng hiệu trưởng cùng phó quan.

Văn phòng rất yên tĩnh. Nhóm học viên đã ra ngoài theo một cửa khác, chỉ còn hiệu trưởng Phó Ngạn Triều cầm chén trà xanh ngẩn người.

"Hiệu trưởng Phó." Từ Vệ Quốc cẩn trọng lên tiếng chào.

"Ừm? Vệ Quốc à, ngồi đi." Phó Ngạn Triều phục hồi lại tinh thần, mỉm cười nhìn Từ Vệ Quốc.

Từ Vệ Quốc có vẻ câu nệ ngồi phía đối diện, tháo mũ xuống cầm trên tay, căng thẳng rờ qua rờ lại.

"Ha ha, căng thẳng cái gì. Tôi với bố cậu là người quen cũ mà. Ở nhà cậu gọi tôi chú Phó lưu loát lắm nha." Mắt Phó Ngạn Triều tràn đầy ý cười.

Từ Vệ Quốc ngượng ngùng gãi đầu. Lúc gặp hiệu trưởng Phó ở nhà là khi bạn bè đến nhà thăm hỏi nhau, hắn gọi chú Phó đương nhiên là rất thuận miệng. Nhưng bây giờ đang ở trường, hắn là học viên, đến gặp hiệu trưởng sao có thể không căng thẳng được. Đừng thấy hắn thường ngày cà lơ phất phơ, những lúc thế này cũng rối rắm lắm.

Phó Ngạn Triều cố ý nghiêm mặt, hỏi: "Sao nào, có phải có ý kiến với chuyện lúc trước tôi đưa học viên của cậu đi đặc huấn không?"

Từ Vệ Quốc theo phản xạ đứng dậy trả lời: "Không ạ."

"Ngồi xuống đi, đã bảo đừng căng thẳng mà." Phó Ngạn Triều vẫy tay bảo hắn ngồi.

Từ Vệ Quốc cười ngượng ngùng, lại ngồi xuống. Lòng oán thầm: ngài cứ bảo tôi đừng căng thẳng, nhưng ngài vừa mở miệng đã làm tôi sợ thế thì không căng thẳng sao được.

"Nói đi, sao đột nhiên lại nghĩ thông thế? Tôi nhớ lúc trước cậu rất bất mãn vì tôi đưa mấy học viên đó đi đặc huấn, thậm chí còn trực tiếp tới văn phòng của Từ Bảo Quốc náo loạn một phen." Phó Ngạn Triều gõ tay lên mặt bàn, rõ ràng rành rành là đang khởi binh vấn tội.

Phó quan vẫn đứng ở cửa nãy giờ mím môi cười. Lúc trước hiệu trưởng còn tán thưởng tác phong dám làm dám đánh của Từ Vệ Quốc, giờ bày ra tư thế này là muốn làm gì đây.

Từ Vệ Quốc gục đầu, không dám trả lời.

Lại nói, đó là chuyện tối kỵ trong trường quân đội. Nếu không ỷ vào Từ Bảo Quốc là anh họ mình, có đánh chết hắn cũng không dám làm như thế. Chẳng qua … sao hiệu trưởng lại biết? Lúc ấy trong văn phòng anh họ không còn ai khác mà. Hắn cũng tin tưởng Từ Bảo Quốc sẽ không bán đứng hắn.

Nhìn vẻ mặt hắn, Phó Ngạn Triều biết ngay hắn đang nghĩ gì, mím môi để lộ ý cười khó phát hiện. Trong quân đội không có riêng tư, tên nhóc này đáng ra phải biết từ sớm rồi chứ? Ông là hiệu trưởng, đương nhiên sẽ không thời thời khắc khắc theo dõi tình hình toàn bộ trường học. Nhưng những chuyện như cãi lộn trong văn phòng một vị thượng úy, thì dù ông không thấy, cũng sẽ có người chuyên phụ trách theo dõi báo cáo lên.

"Khụ khụ, đừng ngẩn người, nói đi, sao vừa rồi lại trả lời chắc chắn thế, cậu không có ý kiến gì với việc mấy học viên đó đi đặc huấn à? Điều gì đã khiến cậu thay đổi suy nghĩ?"

Từ Vệ Quốc gãi mũi: "Chính là lúc gặp lại mấy đứa đó. Khí chất của chúng đều thay đổi rất nhiều. Ừm, nếu nói lúc trước chúng vẫn còn là học viên ngây ngô trong sáng, thì bây giờ đã như thanh kiếm sắc nằm trong vỏ rồi. Có lẽ thanh kiếm này chưa đủ sắc bén, nhưng có thể bồi dưỡng chúng được như vậy đủ thấy người huấn luyện rất có bản lĩnh. Tôi nghĩ nếu chúng theo người kia rèn luyện thêm vài năm, có khi ngay cả tôi cũng không thắng được."

109. Chương 109

Editor: Nguyệt

"Ừ, quan sát tốt lắm. Xem ra cậu cũng bỏ không ít công nghiên cứu phương diện này." Phó Ngạn Triều không hề che giấu ý tán thưởng trong lời nói.

"Chịu thôi." Từ Vệ Quốc cười ngượng ngùng, "Ông già … à, bố tôi thích nhất là mấy chuyện như vậy mà. Hồi còn bé tôi bị ông ấy dạy bảo không biết bao nhiêu lần, cho nên tương đối mẫn cảm."

Phó Ngạn Triều không nhịn được cười. Từ Hoa là một quân nhân máu thép, khí thế kinh người, nói chính xác hơn thì là sát khí nồng đậm. Đối với quân nhân, đây giống như một huân chương vô hình. Nhưng dùng nó để huấn luyện trẻ con, lại thêm gia phong kỳ quặc của nhà họ Từ … Khụ khụ, ông có thể tưởng tượng được hồi trước Từ Vệ Quốc bi thảm thế nào.

"Nói cách khác, cậu cảm thấy mấy 'củ cải' này không bị dạy hư đúng không?" Phó Ngạn Triều cố ý dùng cách nói của hắn lúc trước hắn gào thét với Từ Bảo Quốc.

Từ Vệ Quốc nhất thời quẫn bách, xấu hổ ghê gớm, xoay xoay cái mũ trong tay.

"Ha ha ha, tôi đùa chút thôi." Phó Ngạn Triều cười ha hả, lập tức đổi đề tài: "Biết vì sao tôi đột nhiên gọi chúng về không?"

Mắt Từ Vệ Quốc lóe qua nét kinh ngạc. Hắn cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, lúc ngẩng đầu lên đã có đáp án: "Đế quốc Elan."

"Đúng thế." Phó Ngạn Triều gật đầu.

Từ Vệ Quốc gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Quan hệ giữa Liên Bang và đế quốc Elan cũng bình thường. Là hai quốc gia duy nhị trong thiên hà rộng lớn, hai nước cạnh tranh nhau về khá nhiều phương diện. Tuy không đến mức phải dùng chiến tranh để giải quyết, nhưng cả hai bên đều cho rằng sức mạnh quân đội là biểu hiện rõ rệt nhất cho sức mạnh của quốc gia mình.

Ví dụ như, nếu hai bên cùng phát hiện một tinh cầu nhiều tài nguyên, thì bên nào có vũ lực mạnh hơn sẽ chiếm được nhiều lợi ích hơn.

Vậy nên thể hiện sức mạnh quân đội thế nào?

Diễn tập quân sự? Chiến tranh quy mô nhỏ? Khai phá tài nguyên mới?

Đó cũng là một biện pháp, nhưng làm gì có cái nào giản tiện thực dụng hơn "trao đổi học tập"?

Trao đổi học tập, nghe có vẻ tốt đẹp, chứ thực ra ý nghĩa chính trị ẩn sâu trong đó mới là mối quan tâm của các lãnh đạo.

Nói cách khác, lần trao đổi học tập này, ở một mức độ nào đó mà nói, xem như một lần phô diễn sức mạnh của đế quốc Elan. Nếu học viên trường Đệ Nhất thua học viên của đoàn trao đổi ở nhiều hạng mục, thì không nghi ngờ gì nữa, đây chính là đả kích nặng nề với Liên Bang.

Nghĩ thấu đáo mọi chuyện, Từ Vệ Quốc tất nhiên cũng hiểu lý do hiệu trưởng gọi bọn Chung Thịnh về.

Học viên của đoàn trao đổi lần này hiển nhiên đều là những ngôi sao sáng nhất của đế quốc Elan. Nếu trường Đệ Nhất không cẩn thận, có khi lại chịu thiệt. Để chắc chắn, đương nhiên phải triệu hồi các học viên xuất sắc nhất của mình về, cho dù họ không lên sân khấu thì để dự phòng cũng tốt.

Phó Ngạn Triều cười hòa ái, hỏi: "Thế nào, có hứng thú tạm thời đảm nhiệm vị trí đội trưởng nhóm đó không?"

"Đội trưởng?" Từ Vệ Quốc sửng sốt.

"Ừ." Phó Ngạn Triều thản nhiên nói: "Đoàn trao đổi đế quốc Elan gửi tới lần này ngoài một số nhân viên phụ trách xử lý công việc ra, chỉ có một học viên năm ba làm đội trưởng. Nếu vậy, bên ta tất nhiên không thể để giáo viên ra mặt."

Từ Vệ Quốc nghe thế không nhịn được cười. Đế quốc Elan tính toán hay thật, chỉ phái học viên, không phái giáo viên, vậy thì việc trao đổi học tập sẽ ít kiêng kỵ đi nhiều. Hơn nữa, học viên trao đổi với nhau thì giáo viên không tiện can thiệp. Mà nếu trong quá trình "trao đổi" có xảy ra xung đột gì, thì cũng tiện đổ hết lên đầu học viên. Đế quốc bọn họ không cần chịu trách nhiệm gì cả.

"Vâng, tôi nghĩ tôi có thể đảm nhận nhiệm vụ này." Từ Vệ Quốc cười trả lời. Đọ độ gian trá thì hắn không tin đế quốc Elan có thể giở trò gì được.

"Rất tốt. À phải rồi, cậu phải chú ý một chút. Lần trao đổi này tuy toàn là học viên, nhưng nhị hoàng tử của đế quốc họ cũng nằm trong số đó. Nghe nói vị nhị hoàng tử này …" Phó Ngạn Triều nhíu mày, dường như không biết nên dùng từ gì cho phải, "Rất … rất cá tính."

Từ Vệ Quốc nhíu mày: "Cá tính?"

Phó Ngạn Triều đen mặt. Thật ra ông chưa từng gặp vị nhị hoàng tử đó, nhưng từ tư liệu và hình ảnh mà cục tình báo gửi đến, người này phải nói là độc nhất vô nhị, chỉ có từ 'cá tính' mới diễn tả hết.

Từ Vệ Quốc im lặng gật đầu, lòng thầm đánh dấu vào nhị hoàng tử.

"Được rồi, cậu đi đi. Cần gì cứ trực tiếp báo với Lesley."

Phó quan của Phó Ngạn Triều mỉm cười gật đầu, còn trao đổi số liên lạc với Từ Vệ Quốc.

Từ Vệ Quốc đi rồi, Phó Ngạn Triều cầm chén trà lên nhấp một ngụm, nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm: "Lần này đế quốc Elan đến rốt cuộc là có ý gì đây?"

Lesley không tiếp lời. Anh biết Phó Ngạn Triều không phải đang hỏi mình. Anh rót đầy chén trà cho hiệu trưởng rồi lẳng lặng ra ngoài, để lại Phó Ngạn Triều một mình suy tư.

Sau gần nửa năm xa cách, một lần nữa trở lại … căn phòng ngủ xa lạ …

Chung Thịnh đầu đầy hắc tuyến nhìn căn phòng trường mới cấp cho họ. Trang thiết bị siêu xa hoa cũng thôi đi, nhưng cái giường đơn cực lớn kia là thế nào?

Chẳng lẽ trường còn quan tâm đến chuyện yêu đương của học viên?

Ariel thấy Chung Thịnh nhìn cái giường lớn trong phòng ngủ mãi không nói gì, hảo tâm giải thích: "Đây là ký túc xá vợ chồng tôi xin nhà trường cấp cho."

Nghe hắn giải thích xong, trên đầu Chung Thịnh lại càng nhiều hắc tuyến.

Ký túc xá vợ chồng là cái gì? Tại sao anh chưa từng nghe đến?

Dùng ánh mắt để biểu đạt thắc mắc của mình, Chung Thịnh rất nhanh được Ariel trả lời.

"Trường quân đội không phản đối học viên yêu nhau, thậm chí kết hôn. Ký túc xá vợ chồng được chuẩn bị cho tình huống đó."

Chung Thịnh đần mặt nhìn Ariel. Cho dù trường Đệ Nhất có loại ký túc xá chuyên dụng này, thì cũng là cấp cho 'vợ chồng' mà? Liên quan gì đến họ? Bọn họ chưa đăng ký kết hôn mà. Đương nhiên, anh sẽ không thừa nhận khi nghe đến từ 'vợ chồng', anh đã rất vui.

"Chúng ta là học viên tinh anh, nhớ không?" Ariel nhướn mày. Xem ra Chung Thịnh vẫn chưa hiểu rõ hàm nghĩa của bốn chữ 'học viên tinh anh'.

Chung Thịnh nghi hoặc nhìn hắn. Liên quan gì đến học viên tinh anh?

Ariel ho nhẹ hai tiếng: "Còn nhớ lời Từ Vệ Quốc nói lúc trước không? Tinh anh phải gánh vác nghĩa vụ nặng nề hơn người khác, đổi lại cũng được hưởng phúc lợi nhiều hơn người khác."

Chung Thịnh nhất thời hiểu ra. Học viên tinh anh = giai cấp đặc quyền! Mà căn phòng này của họ chính 'phúc lợi' được hưởng!

Thấy anh đã hiểu, Ariel nhếch môi cười: "Đạt được danh hiệu học viên tinh anh đồng nghĩa với việc mọi tài nguyên của trường đều rộng mở với chúng ta. Một căn 'ký túc xá vợ chồng' nho nhỏ đã là gì." Hắn đặc biệt nhấn mạnh vào ký túc xá vợ chồng.

Chung Thịnh gật đầu. Anh hiểu ý Ariel …

Khoan đã!

Giây tiếp theo, anh đột nhiên ý thức được ý nghĩa của 'ký túc xá vợ chồng'.

Lập tức mặt đỏ bừng. Chung Thịnh theo phản xạ ngẩng đầu nhìn Ariel, liền đối diện với đôi mắt tràn ý cười trêu chọc.

Chung Thịnh xấu hổ quay mặt đi, trong lòng lại thấy ảo não. Ngài Ariel đúng là càng ngày càng …

"Nghĩ gì thế?" Giọng nói khàn khàn mang theo hơi thở nóng ấm phả vào tai. Chung Thịnh bấy giờ mới nhận ra Ariel đã đứng sát mình từ bao giờ.

Hai người cách nhau rất gần. Anh như có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của Ariel.

"Hửm?" Âm cuối cao lên làm Chung Thịnh run rẩy. Rõ ràng không bị đụng chạm gì, mà cơ thể như muốn nhũn ra.

"Tôi …"

Chưa kịp nói gì, đôi môi mềm mại đã hôn lên môi anh tựa như cánh bướm đậu nụ hoa.

Miệng lưỡi quấn lấy nhau. Chung Thịnh chìm đắm trong nụ hôn nồng nàn, cũng không nhịn được thét chói tai trong lòng.

Chẳng lẽ … chẳng lẽ hôm nay Ariel muốn –!

Được rồi, là một thanh niên khỏe mạnh, Chung Thịnh không thể không có dục vọng về mặt này được. Nhưng tình cảnh lúc trước không cho phép họ nảy sinh tư tưởng gì đến chuyện đó, nhất là ba tháng huấn luyện kia, đúng là sống dở chết dở, mỗi ngày về phòng chỉ muốn nằm vật ra giường mà ngủ.

Lần giải quyết nhanh chóng trong cơ giáp lúc trước xem như thư thả một chút. Nhưng mức độ đó hiển nhiên không thể làm hai người thỏa mãn.

"Ư …"

Nụ hôn ngọt ngào dần trở nên cuồng nhiệt. Hơi thở mạnh mẽ muốn chiếm hữu tỏa ra từ người Ariel càng làm Chung Thịnh bối rối.

"Đừng nhúc nhích." Giọng Ariel khàn khàn đầy khao khát.

110. Chương 110

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh vô thức giãy giụa khiến hắn hơi bất mãn.

Chung Thịnh cứng người không dám nhúc nhích nữa, vừa lúc cảm giác lành lạnh nói cho anh biết quần áo mặc trên người đã bị cởi ra từ bao giờ, nửa thân trần ửng lên màu đỏ nhàn nhạt.

Hít sâu một hơi.

Chung Thịnh không ngờ mình lại ngẩn người đến mức đó, đồng thời không khỏi cảm thán. Quả nhiên là ngài Ariel, ngay cả cởi quần áo cũng rất nhanh! [Ý, hình như có gì không đúng!]

Đoán được tối nay có khả năng xảy ra chuyện nào đó, Chung Thịnh lắp bắp nói: "Tôi … em đi tắm một chút."

Ariel nhìn anh với ánh mắt thâm sâu khó dò, cuối cùng gật đầu.

Vội vàng nhặt quần áo rơi tán loạn dưới đất lên, Chung Thịnh vọt vào phòng tắm như chạy nạn.

Không phải anh chưa chuẩn bị tâm lý cho chuyện sắp xảy ra. Nhưng thân là một người đàn ông, anh không thể bình thản tiếp nhận một người đàn ông sắp sửa tiến vào cơ thể mình.

Sau khi Chung Thịnh vào phòng tắm, Ariel đè nén ngọn lửa thiêu đốt trong lòng, mở quang não ra, tìm phần tư liệu 'Làm thế nào để người yêu nam của bạn đạt được khoái cảm lớn nhất', cẩn thận nghiên cứu.

Ở trong phòng tắm chuẩn bị tâm lý xong, cũng rửa qua một lần chỗ bí ẩn đó đó, Chung Thịnh thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đi đến cửa lại buồn bực.

Anh nên để trần đi ra hay là mặc áo choàng tắm?

Để trần có vẻ trắng trợn quá. Nhưng mặc áo choàng tắm lại có vẻ giấu đầu hở đuôi. Chung Thịnh khó xử nhìn cái áo choàng tắm treo trên tường.

Hít sâu một hơi, anh cầm áo mặc lên người.

Được rồi, cười anh bịt tai trộm chuông cũng được. Dù sao anh không có can đảm để trần đứng trước mặt ngài Ariel. Đặc biệt là khi đối phương còn dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào cơ thể anh.

Khoác áo vào rồi bước ra ngoài, Chung Thịnh thấy Ariel nằm dựa lên đầu giường, chăm chú nhìn quang não như đang nghiên cứu cái gì đó.

Anh hiếu kỳ đến xem. Nhất thời muốn quỳ lạy! Ngài Ariel, rốt cuộc ngài làm thế nào mà dùng thái độ nghiên cứu học thuật để xem cái thể loại này hả trời!!!

"Thú vị lắm. Em có muốn xem không?" Ariel nghiêng người, ánh mắt đảo qua cặp đùi thon dài dưới áo choàng tắm tối đi vài phần.

"Không … không cần." Chung Thịnh đỏ mặt.

"Chuyện liên quan đến 'cuộc sống chăn gối' của em sau này, tôi nghĩ chúng ta nên cùng nhau nghiên cứu mới tốt. Em thấy sao?" Ariel liếm môi, ngón tay kéo áo choàng tắm của anh ra, để lộ ***g ngực săn chắc.

“Dạ …” Đối mặt với Ariel, Chung Thịnh chưa từng biết từ chối là gì đương nhiên không có đáp án nào khác.

“Vậy … chúng ta nên bắt đầu từ đâu đây?” Ariel nhếch môi cười, bàn tay chậm rãi vuốt lên ***g ngực Chung Thịnh, đặc biệt chăm sóc cho hai đầu ti.

Chung Thịnh run giọng đáp: “Đâu … đâu cũng được …”

“Thật không?” Ariel nhướn mày, mỉm cười tao nhã, “Nhưng mà, theo như quyển sách này nói, việc đầu tiên chúng ta phải làm hình như là cởi quần áo của nhau.”

Chung Thịnh không kìm được tiếng rên rỉ bật ra khỏi cổ họng. Bàn tay của Ariel cứ sờ vuốt kích thích cơ thể anh không ngừng làm anh không tài nào tập trung được, chỉ mơ hồ nghe được cởi quần áo gì đó.

Cúi đầu nhìn mình, cái áo choàng đáng thương đã trượt xuống đến khuỷu tay, vạt áo mở rộng gần như chẳng che được gì, ngược lại có cảm giác như đang õm ờ.

Chung Thịnh cắn chặt răng, dứt khoát cởi áo ra ném xuống đất. Anh không tin người sống hai đời như mình lại bị một thanh niên mười tám tuổi đùa bỡn trong chuyện ***.

Anh đẩy Ariel ngã ra giường, mình thì ngồi cưỡi lên, cố nén sự xấu hổ, cởi từng nút áo cho Ariel.

Bởi vì hôm nay là ngày về lại trường Đệ Nhất, cho nên buổi sáng mọi người thống nhất thay quân phục luôn trên phi thuyền.

Bộ quân phục mặc lên người Ariel càng tôn thêm khí chất lạnh lùng sắc bén của hắn. Nhưng khi Ariel mỉm cười tao nhã, nói ra những câu bông đùa bỡn cợt, sự tương phản mãnh liệt càng khiến sự quyến rũ của hắn đạt đến đỉnh điểm.

“Em còn chậm như thế là tôi không đợi được đâu.” Ariel rõ ràng mất kiên nhẫn với tốc độ như sên của Chung Thịnh. Hắn nâng thân dưới, dùng cái thứ đã căng phồng lên cọ vào mông Chung Thịnh.

Chung Thịnh mặt nóng bừng, nhưng động tác cũng nhanh hơn.

Áo được cởi ra, để lộ làn da trắng nõn nhẵn nhụi. Nhìn từ bề ngoài không thể nghĩ rằng thân hình tưởng như gầy gò của hắn lại có những múi cơ săn chắc rất đẹp. Tuy không rõ ràng, nhưng khi Chung Thịnh thất thần nhìn da thịt mình, Ariel vẫn mỉm cười vừa ý.

Rõ ràng hai người để trần đối diện với nhau rất nhiều lần. Nhưng thấy Chung Thịnh say mê ngắm nhìn mình, Ariel vẫn có cảm giác vui sướng nói không nên lời.

Lúc Chung Thịnh chiến đấu với cái quần của Ariel, hắn đã không nhịn được bắt đầu xoa vuốt vùng bụng anh. Những múi cơ săn chắc lại có tính đàn hồi, sờ rất thích. Ariel rất hâm mộ tám múi cơ bụng rõ ràng của Chung Thịnh.

Tay chân vụng về cởi quần Ariel ra, cuối cùng hai người cũng thấy rõ hoàn toàn cơ thể của nhau. Rõ ràng là mình chủ động cưỡi trên người Ariel, nhưng khi thật sự cởi hết, Chung Thịnh lại không nhịn được đỏ bừng cả mặt.

Cầm phần thân dưới của mình và phân thân của Chung Thịnh, Ariel nhẹ nhàng xoa nắn.

Cả hai đều khá quen thuộc chuyện này, nhanh chóng tìm được cách ve vuốt càng khiến mình thoải mái hơn.

“A …”

Trong phòng ngập đầy tiếng rên rỉ. Hai người cùng đắm chìm trong khoái cảm mê say của ***.

Nhanh chóng vuốt thêm vài cái, Ariel dừng động tác trước khi hai người đạt cao trào. Để ý tới Chung Thịnh khó hiểu nhìn mình, hắn cười khẽ nói: “Hôm nay không chỉ có thế này.”

Chung Thịnh xấu hổ quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào đôi đồng tử trong như nước ấy của Ariel.

Ngón tay lành lạnh dọc theo rãnh mông lần xuống dưới, nhanh chóng chạm vào nơi bí ẩn.

Chung Thịnh ngồi trên người Ariel lập tức cứng đờ, rồi thả lỏng ngay, chậm rãi nằm sấp xuống, nửa người trên dán vào Ariel, tiện cho hắn hành động.

Ariel nhoẻn miệng cười. Hắn biết để một người đàn ông hoàn toàn rộng mở thân thể phó mặc cho người khác muốn làm gì thì làm khó khăn thế nào. Cho dù người này đã chuẩn bị trước, cũng sẽ cực kỳ căng thẳng.

Hôn lên vành tai đỏ bừng của anh, vừa lòng thấy cái tai đáng yêu run nhẹ một cái. Trong lòng dâng tràn cảm giác thỏa mãn không lời nào tả được.

Người này thuộc về hắn, thần phục hắn. Người này bằng lòng mở rộng thân thể, để mình xâm nhập. Người này ở bên bảo vệ hắn một đời, thậm chí đời trước còn vì hắn mà chết, vẫn nghĩ mọi biện pháp để đến bên hắn lần nữa, bảo vệ hắn, bảo vệ một tình yêu vô vọng.

"Anh yêu em." Tiếng nỉ non khàn khàn lọt vào tai Chung Thịnh lại vang như sấm rền. Anh ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt hơi lạnh lẽo lại vô cùng nghiêm túc của Ariel.

Gương mặt ngày thường lãnh đạm dần trở nên nhu hòa. Chung Thịnh nhìn Ariel với ánh mắt ngập đầy tình yêu, nhẹ nhàng hôn.

Đời này, Ariel thuộc về anh. Bất cứ ai, bất cứ điều gì cũng không thể tách anh khỏi người này!

Nụ hôn dịu dàng dần trở nên nóng bỏng. Khi hai người kết thúc nụ hôn, trong mắt nhau đã tràn khao khát.

Chung Thịnh một lần nữa thả lỏng cơ thể. Ariel cũng không khách khí, dùng ngón tay dãn nở những nếp uốn ở nơi bí ẩn ấy.

Thử cho một ngón tay vào thăm dò, cảm giác căng chặt nóng rực trong đó làm Ariel càng xao động.

"Dưới gối."

Chung Thịnh ngẩng đầu lên, không hiểu gì, nhưng vẫn chấp hành mệnh lệnh theo thói quen.

Tay sờ đến cái gì đó làm bằng kim loại lành lạnh. Đến khi anh lấy nó ra, hình vẽ bên trên đã thể hiện rõ tác dụng của nó.

Mặt không biểu cảm đưa thứ đó cho Ariel, Chung Thịnh lúc này đã không nhịn được hét ầm trong lòng.

Ngài Ariel tao nhã rốt cuộc mua được thứ này ở chỗ nào!!!!!

Ngón tay vừa rồi còn khô ráo, lúc này đây tiếp xúc với hậu huyệt đã mang theo cảm giác trơn dính. Không cần thử, nương theo dịch trơn, một ngón tay nhẹ nhàng tiến vào.

Tràng bích ấm áp, căng chặt, không ngừng co bóp ý đồ đẩy ngón tay vừa xâm nhập ra ngoài. Còn chưa tiến vào cơ thể Chung Thịnh mà Ariel đã có thể tưởng tượng cảm giác bên trong đó hút hồn thế nào.

Đầu ngón tay càng lúc càng vào sâu. Ngón tay thứ hai cũng rục rịch lởn vởn trước cửa huyệt, chuẩn bị đột phá bất cứ lúc nào.

Chung Thịnh vùi mặt vào ngực Ariel. Bởi vì lúc này anh thật sự không biết nên có biểu cảm gì.

111. Chương 111

Editor: Nguyệt

Là đàn ông, cho dù anh yêu Ariel, thì cảm giác nơi tư mật bị ngón tay xâm nhập vẫn khiến anh khó chịu. Anh có thể kìm nén cảm giác đó, nhưng không cách nào xóa bỏ nó.

Chỉ một ngón tay đã khiến mắt Ariel ngập trong lửa tình. Hắn có vẻ nôn nóng muốn chen ngón tay thứ hai vào.

Đúng lúc đó …

Rầm! Rầm! Rầm!

Đột nhiên có tiếng đập cửa.

Ariel nói không cần suy nghĩ: "Đừng để ý đến!"

Chung Thịnh xấu hổ không dám nhúc nhích. Cho dù người đập cửa là ai, anh cũng không thể ra mở.

Rầm! Rầm! Rầm!

Ngón tay thứ hai của Ariel chen vào một nửa. Từ đôi má đỏ hồng và vầng trán ướt đẫm mồ hôi có thể thấy được hắn đang cực lực kìm nén dục vọng của mình.

Rầm! Rầm! Rầm!

Người ngoài cửa hình như không biết cái gì là bỏ cuộc, cho dù người trong phòng không đáp lại vẫn ngoan cố đập cửa.

Rầm! Rầm! Rầm!

Chung Thịnh không nhịn được ngẩng đầu lên, liếc nhìn Ariel. Anh không biết người ngoài đó là ai, nhưng cố chấp như thế chắc là tìm họ có việc gấp?

Ariel ngừng tay, nheo mắt đầy nguy hiểm nhìn Chung Thịnh. Nếu bây giờ Chung Thịnh dám bảo hắn đi mở cửa, hắn nhất định sẽ không tha cho anh!

Chung Thịnh nhìn vẻ mặt khủng bố của Ariel, nuốt nước miếng cái ực, lại vùi đầu xuống.

Thôi thôi, mặc kệ ai đang đập cửa, trời đất bao la cũng không bằng được Ariel. Nếu ngài Ariel không muốn mở cửa, vậy cứ để người kia đập tiếp đi.

Rầm! Rầm! Rầm!

Tiếng đập cửa càng trở nên dồn dập. Cùng với đó là giọng nói cực kỳ đáng ghét: "Chung Thịnh! Ariel! Mở cửa nhanh! Tôi biết hai cậu đang ở trong đó, tôi có thể xem hình ảnh camera trong phòng các cậu đấy! Đang ngồi toilet cũng ra ngay cho tôi! Tôi có chuyện cần bàn với các cậu về đoàn trao đổi!"

"Mẹ-nó!" Ariel mặt mày nhăn nhó đáng sợ đến nỗi không dám nhìn thẳng. Mà người vẫn luôn giữ hình tượng tao nhã như hắn lần đầu tiên chửi bậy trước mặt Chung Thịnh.

Tuy chỉ là hai chữ "mẹ nó" chẳng có lực sát thương gì, nhưng cũng đủ biểu đạt sự phẫn nộ của hắn giờ phút này.

Rầm!

Ariel nện mạnh lên thành giường.

Chung Thịnh có thể cảm nhận rất rõ cái thứ nóng cứng vừa rồi để trên bụng mình đã mềm đi. Anh vội vàng bò dậy, nhặt quần áo dưới đất lên. Giận thì giận, nhưng trong tình huống này anh biết ngài Ariel sẽ không trì hoãn chính sự.

Dù rằng giờ phút này ngài đang bị lửa dục thiêu đốt, mắt nhìn chằm chằm vào anh như muốn nuốt anh vào bụng.

Lúc Ariel mở rộng cho Chung Thịnh thì cái đó của anh đã mềm xuống rồi. Ừm, anh là một người đàn ông rất bình thường, bị người khác dùng ngón tay chọc vào chỗ đó đương nhiên không có cảm giác thoải mái sung sướng gì. Mà anh lại căng thẳng, cho nên chuyện này là rất bình thường.

Nhưng cái chuyện anh cho là rất bình thường đó với Ariel lại thành biểu hiện của việc mình không có sức hấp dẫn. Lại còn tên Từ Vệ Quốc đập cửa kêu gào ngoài kia nữa. Ariel thấy hôm nay đúng là ngày xui xẻo nhất trong cả hai đời của mình!

Chung Thịnh dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo cho ngài Ariel, rồi chỉnh trang lại cho mình, xác nhận cả hai đều trông có vẻ bình thường rồi – đúng vậy, chỉ là 'trông có vẻ' thôi, vì sắc mặt sầm sì của Ariel kia ai nhìn vào cũng biết có chuyện – anh mới đi mở cửa.

"Làm gì mà lâu thế? Ngồi toilet thật à?" Từ Vệ Quốc bực bội nói.

"Đàn – anh! Nói trọng điểm!" Ariel mất kiên nhẫn ngắt lời lắn, còn nhấn mạnh rằng bây giờ anh ta không phải huấn luyện viên của họ, mà chỉ là đàn anh thôi, không có bất cứ lý do gì đến quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của hai người.

Từ Vệ Quốc nhíu mày: Thằng này ăn thuốc nổ à? Bình thường lúc nào cũng đeo cái mặt lạnh lùng thản nhiên, trời sập không biến sắc, hôm nay lại tức cái gì đây?

Hắn chuyển sang nhìn Chung Thịnh với vẻ nghi hoặc. Nhưng Chung Thịnh vẫn giữ vẻ bình thản, hoàn toàn không nhìn ra manh mối gì.

Đương nhiên, nếu thiếu úy Từ Vệ Quốc đổi góc nhìn sẽ thấy đôi tai hơi hồng của Chung Thịnh cùng với dấu hôn đằng sau cổ.

"Rốt cuộc anh có chuyện gì?" Ariel dựa người ngồi trên sofa, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Giờ phút này ai nhìn vào, cho dù là trẻ con, cũng biết tâm trạng hắn đang cực kỳ tồi tệ.

Chung Thịnh âm thầm thắp nén nhang cho Từ Vệ Quốc. Ngài Ariel lúc bất mãn về chuyện gì đó vô cùng đáng sợ, mà nếu là dục cầu bất mãn thì không chỉ 'đáng sợ' thôi đâu.

Anh tin ngài Ariel sẽ không chậm trễ chuyện chính. Nhưng anh càng tin sau này có cơ hội ngài Ariel sẽ lập tức trả thù Từ Vệ Quốc.

Nếu là đời trước, có khi anh sẽ không phát hiện ra điều này. Nhưng sau làn sụp đổ thần tượng lần trước, Chung Thịnh nhận ra ngài Ariel thật sự là một người lòng dạ hẹp hòi.

"Anh tới đây có việc gì? Không có gì thì mời đi cho." Ariel lúc này đã bực bội lắm rồi, không lưu tình chút nào đổ hết lên đầu từ Vệ Quốc.

Thông cảm cho hắn, một người đàn ông đang làm tình, còn là làm tình lần đầu tiên, lại bị ngắt ngang thì ai không giận cho được.

Nhìn đám mây đen âm u gần như được thực thể hóa trên đầu Ariel, Chung Thịnh đột nhiên rất muốn cười. Chuyện vừa rồi bị xen ngang, ngoài một chút thất vọng, anh còn thấy nhẹ nhõm khó tả.

Anh tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho Ariel. Có điều vẫn không ngăn nổi tâm trạng thoải mái lúc này của anh.

Từ Vệ Quốc không rối rắm quá lâu về biểu hiện, giọng điệu nói chuyện khác thường của Ariel. Có rất nhiều lý do khiến một người đàn ông tức giận đến mức này, nhưng kết hợp với việc đây là ký túc xá vợ chồng và Chung Thịnh cũng ở trong phòng, hắn có thể cho ra kết luận hai đứa này đang làm chuyện xấu xa thì bị mình ngắt ngang.

Khụ khụ, đương nhiên, cái hộp bôi trơn lộ một góc dưới gầm giường cũng cho hắn một gợi ý. Nhưng hắn sẽ giả vờ như không thấy.

Thoáng có chút xấu hổ dịch dịch mông, mặt Từ Vệ Quốc thật hiếm khi xuất hiện vẻ 'ngượng ngùng'.

Được rồi, được rồi, đàn ông đúng là khó mà bỏ qua chuyện này được. Hắn có thể thông cảm cho Ariel.

Nhưng, nhìn Chung Thịnh người ta bình tĩnh chưa kìa. So ra định lực của Ariel có vẻ không tốt lắm?

Hay là … Ariel có ý đồ quyến rũ Chung Thịnh, vừa mới có hiệu quả thì đột nhiên bị mình xen vào? Cho nên mới bực bội thế?

Từ Vệ Quốc nhìn ngó Ariel một hồi. Trong mắt hắn, cả Ariel và Chung Thịnh đều rất xuất sắc, cho nên hắn mới không nghĩ đến vấn đề trên dưới của hai người. Nhưng giờ nhìn lại thì … Ừm, Ariel khá đẹp, chắc là ở dưới nhỉ? Nhưng tính tình Ariel như thế sẽ chấp nhận ở dưới sao? Mà dáng người Chung Thịnh thế kia ở dưới cũng không thích hợp …

Bất giác, đối mặt với Ariel mắt như phun lửa, Từ Vệ Quốc càng nghĩ lại càng xa.

"Khụ khụ, anh đến tìm bọn em là có việc gì sao?"

Ngay trước khi Ariel không nhịn nổi ra tay đánh tên đàn anh phá hỏng chuyện tốt lại chạy đến trước mặt hắn ngẩn người, Chung Thịnh mở miệng ngăn trở.

Từ Vệ Quốc thu lại những ý tưởng chạy dần theo hướng đen tối của mình, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: "Hửm? À ừ, tôi đến để bàn với các cậu về chuyện đoàn trao đổi."

"Mời – nói – trọng – điểm!" Ariel nghiến răng gằn từng chữ.

Từ Vệ Quốc không đùa nữa, nói một vài suy nghĩ của mình cho họ. Nói đến cũng lạ, đáng lý ra những chuyện thế này Từ Vệ Quốc đâu cần bàn bạc với họ. Có lẽ là vì hai người này chín chắn hơn hẳn số tuổi hiện tại nên Từ Vệ Quốc mới vô thức coi họ như bạn cùng trang lứa.

"Thế nào? Hai đứa thấy cách này có được không?" Từ Vệ Quốc nhìn họ đầy chờ mong.

Chung Thịnh vuốt cằm nói: "Em thấy ý này hay lắm, có thể hướng mọi sự chú ý của đoàn trao đổi đến trận đấu. Với lại, em cũng rất tin tưởng vào thực lực quân mình."

"Nếu có thể trực tiếp dùng cơ giáp thì tốt." Sắc mặt Ariel có vẻ dịu đi, nhưng giọng điệu vẫn khó chịu như cũ.

Từ Vệ Quốc trừng mắt. Người ta đến để trao đổi chứ có phải gây chiến đâu. Nếu dùng cơ giáp, chẳng may xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì lại thành vấn đề ngoại giao của hai nước rồi. Đặc biệt là trong số đó còn có nhị hoàng tử của quốc gia họ. Với quốc gia theo chế độ quân chủ, hoàng tử tôn quý thế nào khỏi nói cũng biết. Từ Vệ Quốc muốn Liên Bang nở mày nở mặt, chứ không phải châm ngòi chiến tranh.

"Thật muốn cho con chim khổng tước kia bẽ mặt." Ariel nói với vẻ âm trầm. Có lẽ bị chuyện vừa rồi kích thích, nên bây giờ mọi cảm xúc của hắn đều bộc lộ xa ngoài.

Từ Vệ Quốc nghe giọng điệu âm hiểm đó mà lạnh sống lưng. Cái đứa Ariel lạnh lùng tao nhã ngày trước đi đâu rồi? Sao ra ngoài một chuyện lại thành thế này?

Từ Vệ Quốc đột nhiên hiếu kỳ hỏi: "Chim khổng tước là ai?"

Ariel đột nhiên cứng người. Chung Thịnh trả lời theo phản xạ: "Ngài Zaccai Fuery."

Lời vừa ra khỏi miệng, cả Chung Thịnh và Từ Vệ Quốc đều sửng sốt.

Ariel lẳng lặng bắt chéo chân, vẻ mặt nhìn không ra điều gì.

112. Chương 112

Editor: Nguyệt

"Zaccai … cái gì cơ? Đó là ai?" Cái tên này hoàn toàn xa lạ với Từ Vệ Quốc. Nhưng Chung Thịnh lại đang ảo não vì lúc nãy mình trả lời theo thói quen.

Đời trước ngài Ariel không có cảm tình gì với nhị hoàng tử của đế quốc Elan, toàn gọi người đó là 'con chim khổng tước'. Mình làm phó quan biết thì cũng thôi, sao vừa rồi lại buột mồm nói ra?

Quan trọng hơn là, đời này Ariel chưa từng nói với anh chuyện đó, vậy mà anh lại biết. Lát nữa phải giải thích sao đây? Anh không cho rằng Ariel sẽ bỏ qua sơ hở lớn thế này.

Chung Thịnh buồn bực không biết phải ứng phó với màn chất vấn lát nữa của Ariel ra sao, chẳng có tâm tư trả lời vấn đề của Từ Vệ Quốc.

Không thấy Chung Thịnh nói gì, Từ Vệ Quốc quay sang nhìn Ariel.

Ariel thản nhiên nói: "Fuery là quốc họ của đế quốc Elan."

Từ Vệ Quốc chợt ngộ ra: "Thì ra là nhị hoàng tử …" Lập tức giật mình kinh ngạc, "Khoan đã, cậu gọi hắn là 'con chim khổng tước', không lẽ cậu biết hắn?"

Ariel hơi nhướn mày: "Thấy hình hắn trên mạng."

Chung Thịnh, Từ Vệ Quốc: …

Từ Vệ Quốc không buồn khinh bỉ nữa. Mới nhìn hình người ta trên mạng đã gọi là chim khổng tước, rốt cuộc cậu có thù oán gì với người ta!

Chung Thịnh còn đang nhìn Ariel với vẻ khó hiểu. Ngài Ariel được hưởng nền giáo dục rất tốt rất toàn diện, gọi một người khác như thế chắc chắn không đơn giản chỉ vì nhìn hình người đó trên mạng, chắc chắn là tên này từng đắc tội ngài, tội rất nặng.

Ariel ngó lơ ánh nhìn nghi hoặc của Chung Thịnh, không có vẻ gì là chột dạ.

"Thôi, mặc kệ hai đứa, thần thần bí bí." Từ Vệ Quốc lải nhải một hồi, giao việc thông báo đến những người khác cho Chung Thịnh rồi vỗ mông rời đi.

Chung Thịnh và Ariel nhìn nhau hồi lâu, không tìm lại được bầu không khí lúc nãy. Cuối cùng, Chung Thịnh đi thông báo cho những người khác, còn Ariel thì nghiến răng nghiến lợi, thầm lôi bảng danh sách các đối tượng cần trả thù gấp trong lòng ra, đính tên Từ Vệ Quốc lên vị trí số một!

Xếp số hai là Hồ Lập, vì Ariel biết được từ chỗ Lâm Phỉ Nhi chuyện Hồ Lập lắp camera trong khoang điều khiển cơ giáp của bọn họ.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự dẫn dắt của hiệu trưởng, mỗi một khóa đều cử ra vài đại biểu đi chào đón đoàn trao đổi của đế quốc Elan.

Một chiếc xe huyền phù cực độ xa hoa dần đáp xuống trước cánh cổng lớn của trường quân đội Đệ Nhất. Đèn laser năm màu xung quanh hiện lên các dòng chữ đại ý hoan nghênh đoàn trao đổi của đế quốc Elan.

Xoạch, cửa xe huyền phù mở ra.

Người đầu tiên bước xuống là đại diện bộ ngoại giao của đế quốc Elan.

Đại diện bộ ngoại giao của Liên Bang đứng cạnh hiệu trưởng Phó, phía sau là hai mươi người mỉm cười niềm nở chào đón.

Các quan viên đứng một bên nói chuyện, các học viên đại biểu trường Đệ Nhất thì háo hức hưng phấn nhìn chằm chằm cửa xe huyền phù. Các học viên bình thường đều thấy hiếu kỳ về đoàn trao đổi lần này, nhất là khi nghe tin trong số đó có nhị hoàng tử. Không ít nữ sinh xinh đẹp đều mơ có ngày mình được gả vào hoàng thất.

Người thứ hai bước xuống là một học viên khoảng hơn hai mươi tuổi, có vẻ là đội trưởng. Anh ta luôn mang vẻ mặt mỉm cười khiêm tốn, vẫy tay chào đoàn học viên đại biểu.

Khi người thứ ba bước xuống, Từ Vệ Quốc thét lớn trong lòng: Đệt! Chói mù mắt chó hợp kim của tôi rồi.

Trong đội ngũ, không chỉ Từ Vệ Quốc, mà các học viên khác cũng ngớ ra nhìn người rất "cá tính" này.

Quân phục kiểu dáng thống nhất của học viện quân sự hoàng gia Elan, giống với đàn anh đi trước. Nhưng bộ quân phục vốn dĩ màu xám bạc lại bị hắn nhuộm thành đủ màu sặc sỡ.

Cổ tay áo, cổ áo, đai lưng, gần như chỗ nào đeo được phụ kiện hắn đều gắn một chùm đèn laser loại nhỏ, ánh đèn chiếu lên bộ quân phục hắt ra đủ màu biến đổi liên tục. Không chỉ có thế, đèn laser còn tỏa ra một vầng sáng vàng nhạt, khiến cả người bị bao phủ bởi ánh vàng rực rỡ, cứ như ngôi sao điện ảnh màn bạc bước trên thảm đỏ vậy.

Từ Vệ Quốc trợn mắt há hốc mồm nhìn sáu bảy chiếc lông vũ gắn trên mũ hắn, sâu sắc cảm nhận được nếu tên này sinh ra trong nhà mình chắc sẽ bị bố già bóp chết từ sớm, tuyệt đối không để hắn sống đến bây giờ làm mất mặt gia đình.

Giờ này khắc này, hắn đã hiểu tại sao hiệu trưởng Phó lại dùng từ 'cá tính', cũng hiểu tại sao Ariel lại gọi người này là 'chim khổng tước'.

Chim khổng tước chẳng biết biến từ đâu ra một cái quạt, che ngang mũi, cười khẽ nói: "Ai chà, hôm nay náo nhiệt ghê …"

Từ Vệ Quốc rùng mình, cái giọng cố tình tỏ ra kiều mỵ này làm hắn sởn da gà.

Anh học viên lớn tuổi vẫn luôn mang vẻ mặt tươi cười khiêm tốn cũng không khỏi giật giật khóe miệng: "Nhị điện hạ, đây chính là trường quân đội Đệ Nhất."

"Ha ha, ngại quá, sáng nay dậy hơi muộn, còn chưa tỉnh hẳn." Nhị điện hạ tiếp tục cười duyên.

Từ Vệ Quốc bất giác lùi lại một bước, cau mày. Cái tên ẻo lả này anh đây chịu không nổi. Tên nhị hoàng tử này không có sở thích quái dị gì chứ?

Về phần mặt mũi nhị hoàng tử thế nào, xin lỗi, mặt hắn trát phấn dày quá, mắt tinh như Từ Vệ Quốc cũng không nhìn nổi.

Dẫu sao cũng là đội trưởng, dù cứ tới gần một bước là nổi da gà, nhưng vì trách nhiệm, Từ Vệ Quốc vẫn dũng cảm đi lên, cố gắng không nhìn đến con khổng tước kia, mà mỉm cười nói với học viên trông vừa bình thường vừa khiêm tốn: "Xin chào, tôi là Từ Vệ Quốc, học viên năm thứ năm của trường quân đội Đệ Nhất. Tôi xin thay mặt toàn thể học viên trường Đệ Nhất nhiệt liệt chào đón các bạn đến đây giao lưu."

Học viên luôn mỉm cười khiêm tốn kia vội vàng đáp lời: "Xin chào, tôi là Richard Redsof học viên năm thứ sáu học viện quân sự hoàng gia Elan. Cảm ơn sự tiếp đãi nhiệt tình của các bạn. Tôi tin rằng lần giao lưu này sẽ là khoảng thời gian tốt đẹp với tất cả chúng ta."

Hai người bắt tay nhau. Từ Vệ Quốc có thể cảm nhận được nhiệt độ từ lòng bàn tay đối phương.

Người này có vẻ rất được. Hắn nghĩ bụng.

Ngay khi Từ Vệ Quốc xoay người định dẫn họ vào trường, nhị hoàng tử đứng cạnh làm cột đèn nê ông nãy giờ đột nhiên mở miệng nói: "Thiếu úy Từ không bắt tay ta sao?"

Từ Vệ Quốc cứng người, lúc xoay lại đã đeo nụ cười lên mặt: "Nào dám, tôi thất lễ rồi."

Vừa nói xong, tay hắn đã bị con khổng tước kia nắm lấy. Cảm giác lành lạnh truyền từ lòng bàn tay đến làm hắn thầm rùng mình, nhưng tiếp theo, cái cảm giác ngưa ngứa và cái nháy mắt mờ ám của đối phương khiến hắn không nhịn được muốn chửi ầm lên.

Mẹ kiếp, tên ẻo lả chết tiệt này dám đùa giỡn ông! Giờ không phải lúc thích hợp, nếu không hắn nhất định sẽ tẩn cho thằng này một trận!

"Khi nào có thời gian mong thiếu úy Từ có thể đưa ta đi tham quan. Đây là lần đầu tiên ta đến trường Đệ Nhất đó." Nhị hoàng tử cười rất vui vẻ, đáng tiếc lớp phấn dày cộp làm người ta không nhìn được dung nhan bên dưới.

Nụ cười đã bắt đầu vặn vẹo. Từ Vệ Quốc dùng sức giật vài lần mới rút được tay ra. Trong đầu lôi cái con chim khổng tước đáng chết này ra đánh hết lần này đến lần khác, cuối cùng Từ Vệ Quốc cũng kìm chế cơn tức trước khi nó bùng nổ.

"Được, không thành vấn đề!" Từ Vệ Quốc lại đeo gương mặt tươi cười nói: "Nhưng gần đây tôi hơi nhiều nhiệm vụ, khả năng sẽ khá bận. Nếu Nhị điện hạ không đợi được, thì để tôi tìm người khác đưa ngài đi tham quan."

"Thiếu úy Từ … chẳng lẽ thái độ của cậu với mệnh lệnh cấp trên đưa ra đều là thế này sao? Lấy cớ kéo dài thời gian?" Nhị hoàng tử cười đầy thâm ý.

Từ Vệ Quốc khựng lại, mắt lia qua vai đối phương. Quân hàm thượng úy ánh vàng rực rỡ được đèn laser chiếu sáng lấp lánh trông vô cùng bắt mắt.

"Xin lỗi trưởng quan, tôi sẽ 'đích thân' đưa ngài đi tham quan một vòng. Cho dù là chỗ nào, chỉ cần thuộc khuôn viên trường, tôi đều sẽ dẫn ngài đi." Từ Vệ Quốc cắn răng nói.

"Ha ha, vậy thì tốt quá." Nhị hoàng tử gật đầu hài lòng, xem như tha cho Từ Vệ Quốc.

Richard đứng bên cạnh vẫn xem như mình không tồn tại âm thầm thở phào nhẹ nhõm ở một góc không ai thấy. May là xuống phi thuyền rồi Nhị điện hạ liền tìm được mục tiêu mới, mình rốt cuộc thoát khỏi ma trảo của ngài ấy. Suốt cả chặng đường, anh bị Nhị điện hạ hành hạ nhiều lần quá rồi.

Theo sau Nhị hoàng tử, hơn mười thanh niên nam nữ lục tục bước xuống. Bọn họ ai cũng có vẻ ngoài xinh đẹp, khí độ bất phàm. Nghĩ cũng phải, người được phái đến đây trao đổi sao có thể là loại làng nhàng được.

"Hoan nghênh các bạn đến giao lưu với trường Đệ Nhất chúng tôi."

Từ Vệ Quốc vẫn phụ trách trao đổi với đội trưởng Richard. Người tiến lên chào đón lúc này là một thanh niên có vẻ ngoài nho nhã.

Người đó dẫn các học viên đại biểu đi lên chào mừng đội học viên trao đổi của đế quốc Elan, rồi theo sau Từ Vệ Quốc, dẫn họ đến ký túc xá.

113. Chương 113

Editor: Nguyệt

Nhóm Chung Thịnh đứng lẫn trong đội học viên đại biểu đông đúc. Đương nhiên, Ariel không có mặt. Hắn nói tuyệt đối sẽ không đi nghênh đón một con chim khổng tước. Huống chi, nguyên nhân phá hỏng chuyện tốt của hắn ngày hôm qua ít nhiều gì cũng có phần của tên khổng tước kia. Hắn càng không muốn đến.

Lâm Phỉ Nhi nhỏ giọng hỏi: "Đó là ai vậy? Thật là có khí chất."

Chung Thịnh nhìn thanh niên nho nhã đi đằng trước, mày hơi hơi cau lại: "Anh ta là Edward Heideck. Chắc là … đàn anh lớp trên."

Lâm Phỉ Nhi à một tiếng, lại hỏi: "Sao cậu biết?"

Chung Thịnh hơi dừng bước, mặt không thay đổi nói: "Lúc trước thấy hình anh ta trên mạng."

Đương nhiên không phải anh thấy hình Edward trên mạng. Anh nhớ rõ người này vì anh ta là anh trai ruột của Elena. Mặc dù đời trước người này cũng nổi tiếng là người nho nhã, quan hệ với Ariel xem như khá tốt, nhưng chỉ cần liên quan đến dòng họ Heideck, anh đều không thể có cảm tình gì tốt đẹp. Cho dù anh ta vô tội, là người tốt, thì trên thế giới này không chỉ có anh ta là người vô tội bị liên lụy. Huống chi, anh ta cũng chẳng để ý đến việc một nhân vật nho nhỏ như mình ghét anh ta hay không. Chung Thịnh tự giễu nghĩ thế.

Dường như cảm giác được Chung Thịnh không muốn nói nhiều, Lâm Phỉ Nhi nhanh chóng đổi đề tài sang cái người lập lòe sặc sỡ như con chim khổng tước.

Thật ra Chung Thịnh không ấn tượng mấy với cái người như chim khổng tước này. Ngoài chuyện anh ta và thủ trưởng của mình quan hệ không tốt, hầu như không biết gì cả. Dù sao lúc anh làm phó quan cho Ariel thì hai người này đã kết thù rồi. Người ta lại là người thừa kế thứ hai của đế quốc Elan, hai nước cách nhau quá xa, anh không có cơ hội gặp mặt.

Cho nên hôm nay là lần đầu tiên, tính cả hai đời, anh nhìn thấy người này.

Lặng lẽ đi theo đoàn, chỉ lát sau đã thu xếp ổn thỏa cho đoàn trao đổi, nhóm Chung Thịnh không định gây náo động gì, cho nên vẫn ẩn mình trong đoàn tiếp đón, không gây bất kỳ sự chú ý nào.

Buổi tiếp đón chấm dứt, Chung Thịnh vặn eo, trở về ký túc xá. Nhưng chưa đi được vài bước thì đột nhiên bị gọi lại.

"Này em đi đằng trước, có phải em đánh rơi cái này không?"

Chung Thịnh quay lại nhìn, là Edward Heideck. Anh ta đang cầm cái gì đó dạng thẻ nhìn mình.

Chung Thịnh nhìn tấm thẻ, lắc đầu: "Không phải của tôi." Sau đó gật đầu với đối phương, rồi rời đi.

Nhìn bóng Chung Thịnh đi xa dần, Edward rút từ túi áo ra một chiếc khăn mùi xoa, chậm rãi lau sạch tấm thẻ, thuận tay nhét vào túi mình, rồi mới xoay người rời đi.

"Anh qua đây thăm em à?" Elena mỉm cười hỏi Edward.

"Ừ, mấy ngày rồi không gặp, dạo này lại không ăn cơm đúng giờ đúng không." Edward cười dịu dàng vò mái tóc dài của Elena.

"Ghét quá, anh xấu lắm!" Elena cười khanh khách, vì không tránh kịp nên mái tóc dài mềm mại bị vò cho rối tung.

"Ôi không, Elena bé bỏng của anh lại ghét anh, anh đau lòng quá." Edward tay ôm ngực ngã ra sofa, giả bộ thương tâm.

"Đừng đùa nữa mà!" Elena cười duyên đánh nhẹ lên lưng Edward một cái.

Edward nghe thế mới không đùa nữa, ngồi dậy nhìn em gái với ánh mắt nhu hòa.

Nhìn gương mặt tươi cười dịu dàng của anh trai, nụ cười trên mặt Elena dần nhạt bớt: "Anh … anh có gặp cậu ấy không?"

Edward lắc đầu: "Không, hôm nay cậu ta không đến."

Elena cúi đầu, nhẹ nhàng tựa vào lòng Edward, nghẹn ngào nói: "Anh … em … em cũng không biết tại sao nữa, nhưng … nhưng em rất nhớ cậu ấy. Rõ ràng … rõ ràng cậu ấy chẳng hòa nhã với em chút nào, nhưng em … em không biết nữa, chỉ biết ngay từ lần gặp đầu tiên em đã yêu cậu ấy. Có phải em rất vô dụng không?"

Hốc mắt Elena đỏ hoe, ngấn nước.

Cảm giác ngực hơi ướt, nụ cười dịu dàng trên mặt Edward biến mất, ánh mắt hắn lạnh lẽo, còn lời nói thì vẫn cứ dịu dàng: "Ariel là một người rất xuất sắc. Em là một cô gái giỏi giang. Em yêu cậu ta cũng là chuyện bình thường. Có ai lại không yêu cậu ta chứ." Nói đến câu cuối, giọng điệu hơi lộ ra chút ý lạnh.

Elena đắm chìm trong đau khổ không để ý đến thay đổi rất nhỏ đó. Cô vừa ngẩng đầu, sự lạnh lẽo trong mắt Edward lập tức thay bằng vẻ ôn hòa thương tiếc.

"Không phải đâu, anh giỏi hơn người đó nhiều!"

Edward cười cười, hôn khẽ lên tóc Elena: "Đừng lo, anh nói chuyện này với bố rồi. Bố cũng xem trọng cuộc hôn nhân giữa hai gia tộc, chắc hẳn sẽ bàn chuyện này với tướng quân Clifford."

"Cái gì?" Elena kêu lên, "Anh … anh nói với bố? Anh … sao anh lại làm thế?!"

"Sao vậy?" Edward mỉm cười chẳng để ý, "Em còn xấu hổ à? Đến tuổi của chúng ta đính hôn chẳng phải chuyện rất bình thường sao? Huống chi lập trường của gia tộc ta với gia tộc Clifford cũng không có gì bất hòa. Liên hôn là chuyện rất bình thường."

"Nhưng mà …" Elena cắn môi, lo lắng nhìn Edward: "Nhưng … Chung Thịnh …"

Edward cười khẽ, xoa tóc cô: "Em gái ngốc của anh, đầu tiên, đừng dễ dàng tin vào lời đồn đại. Thứ hai, cho dù có là sự thật, chẳng lẽ em nghĩ mình không hấp dẫn bằng một thằng con trai cao to? Tuy hôm nay không gặp được Ariel, nhưng anh đã gặp Chung Thịnh. Có lẽ thành tích của cậu ta thật sự rất tốt, tương lai vào quân đội có thể lên được vị trí cao, nhưng dù gì cũng là nam, về mặt này không thể so với người có ưu thế tự nhiên như em được. Lại nói, Ariel mới mười tám tuổi chứ mấy, không chừng cậu ta chỉ chơi Chung Thịnh một thời gian thôi. Em cũng biết cậu ta đã tuyên thệ trung thành với Ariel mà. Là người đầu tiên nguyện trung thành với mình, Ariel có cảm tình với cậu ta cũng là chuyện bình thường. Nhưng cùng lắm chỉ hứng thú nhất thời thôi, qua một thời gian là hết. Tình yêu giống như vậy anh thấy nhiều rồi. Cho dù Ariel thực sự yêu cậu ta, muốn tiếp tục mối quan hệ, thì gia tộc cũng không thể để cậu ta sống với một thằng con trai được, đúng không?"

Edward cười nói tiếp: "Kể cả khi Ariel cuồng dại không thay lòng, vậy Chung Thịnh thì sao? Nếu có một cô gái dịu dàng xinh đẹp tiếp cận cậu ta, liệu cậu ta có còn chung tình được nữa không? Em yên tâm, chuyện

của em đã có bố lo liệu. Việc em cần làm là nếu bố thu xếp cho em gặp vợ chồng tướng quân Clifford, em nên làm thế nào để lưu lại ấn tượng hoàn mỹ nhất. Chỉ cần em có được sự ủng hộ của hai người đó, anh cam đoan em nhất định sẽ có Ariel."

"Thật không ạ?" Elena nhìn Edward không dời mắt, như sợ hắn đang nói đùa.

"Đã bao giờ anh lừa em chưa?" Edward ôm cô vào lòng, vỗ lưng cô, ánh mắt lạnh lùng, nói: "Em yên tâm, chỉ cần em muốn, anh sẽ giúp em có được."

"Dạ," Elena ngoan ngoãn dựa vào lòng Edward, gật nhẹ đầu.

"Ariel yêu quý của mẹ, sao dạo này con không gọi về cho mẹ?" Người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp u oán nhìn Ariel.

"Mẹ, lúc trước con đi tập huấn bí mật, con nhớ là đã 'đặc biệt' gọi về báo tin cho mẹ rồi." Ariel chẳng hề dao động, kiểu diễn xuất này của mẹ cũng chỉ có bố mới bị lừa.

Người phụ nữ tóc vàng lập tức thu lại biểu cảm trên mặt, nhàm chán nói: "Haizz, có con trai khôn khéo chẳng thú vị gì cả."

"Mẹ tìm con có chuyện gì ạ?" Ariel biết mẹ sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện cho mình, nên hỏi thẳng.

"Ừm … chuyện này …" Người phụ nữ có vẻ chần chừ, "Thôi, để bố con đến nói đi. Mẹ không xen vào chuyện này." Nói xong, bực bội chuyển màn hình sang cho tướng quân Clifford.

"Bố," Ariel bất giác ngồi thẳng người.

"Ừ," Tướng quân Clifford gật đầu, vẻ mặt lãnh đạm vạn năm không đổi.

"Là thế này, mấy ngày trước Fussen Heideck liên lạc với bố."

Khi nghe đến dòng họ Heideck, đồng tử mắt Ariel hơi co lại.

"Ồ? Ông ta nói gì ạ?"

"Ông ta muốn liên hôn với gia tộc ta. Đối tượng đương nhiên là con gái ông ta, Elena Heideck." Tướng quân Clifford ngừng một chút, lại nói tiếp: "Bố hỏi thăm rồi, con gái nhà đó nhìn chung là khá ổn, còn vào trường quân đội Đệ Nhất, có khi các con cũng biết nhau."

"Vâng, con từng gặp mặt." Ariel bình tĩnh nói.

"Thế à?" Trong mắt tướng quân Clifford lóe qua tia sáng. "Vậy ý kiến của con là?"

Phu nhân Clifford đột nhiên đẩy tướng quân ra, chen vào màn hình, hô lên: "Con yêu, con biết mẹ ghét nhất đàn ông đa tình!"

Ariel nhịn không được muốn cười.

"Đừng nháo!" Tướng quân Clifford đẩy vợ mình sang bên cạnh, một lần nữa trở lại trước màn hình: "Câu trả lời của con là gì?"

"Câu trả lời của con …" Ariel hít sâu một hơi: "Đương nhiên là từ chối."

114. Chương 114

Editor: Nguyệt

"Yeah Ta biết mà, con ta chắc chắn sẽ chung thủy một lòng!" Tiếng hoan hô của phu nhân Clifford truyền đến.

"Con nghĩ kỹ rồi?" Tướng quân Clifford lạnh lùng hỏi.

"Dạ, con xác định Chung Thịnh là bạn đời duy nhất của con."

"Đúng lắm! Con trai! Mẹ ủng hộ con!!" Lại truyền đến giọng nói của phu nhân Clifford từ ngoài màn hình.

Ariel thật không nhịn được nữa, bật cười.

Tướng quân Clifford trong màn hình cũng mỉm cười: "Tốt lắm, nếu con đã có câu trả lời, bố sẽ đi từ chối Fussen."

"Bố," Ariel nhìn nụ cười trên mặt bố, thoáng nghi hoặc: "Bố không hy vọng con cưới Elena đúng không?"

Tướng quân nhìn sâu vào hắn: "Đúng vậy."

"Thế sao bố còn gọi cho con?"

"Bởi vì bố là bố của con, không phải chúa tể của con. Cuộc sống của con là do con tự lựa chọn." Tướng quân Clifford nói xong câu này thì ngắt tín hiệu.

Để lại Ariel ngẩn ngơ giây lát rồi bỗng mỉm cười.

Hắn phải hạnh phúc lắm mới có được bố mẹ như thế.

"Ariel?" Chung Thinh kinh ngạc gọi một tiếng. Bởi vì anh thấy ngài Ariel yêu quý của anh đang ngồi trên sofa ngẩn người cười ngây ngô. Chuyện này còn khó tin hơn cả sao chổi nổ tung.

Ariel giật mình tỉnh lại, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Chung Thịnh, nhoẻn miệng cười.

Hắn phải rất may mắn mới có được người yêu như Chung Thịnh.

"Lại đây."

Chung Thịnh vội đi qua, ngồi cạnh hắn.

"Anh yêu em." Ariel nhìn chăm chú vào Chung Thịnh, vừa lòng thấy gương mặt ngày thường lãnh đạm ấy sau khi hắn thốt ra lời này liền đỏ ửng.

Hắn kéo cổ Chung Thịnh, hôn thật nồng nàn, tâm trạng u ám kéo dài suốt một ngày vì dục cầu bất mãn giờ đây tan biến.

Mình đã có được người này, ăn lúc nào chẳng phải tùy mình thích sao? Hôm nay không được thì ngày mai, ngày mai không được thì ngày kia. Chỉ cần người này không chạy mất, thì sớm muộn gì cũng hoàn toàn thuộc về mình.

Đoàn trao đổi đến Đệ Nhất không gây ra sóng gió gì lớn. Dù sao họ cũng chỉ là một nhóm học viên thôi, không thể so về tầm quan trọng với các lãnh đạo chính phủ được.

Ngày đầu tiên, thành viên đoàn trao đổi chỉ đơn giản tham quan trường học, đến các phòng huấn luyện quan sát một hồi.

Ngày thứ hai, các thành viên được chia đến các khóa các lớp khác nhau, tiến hành dự thính.

Không thể không nói, thành viên đoàn trao đổi lần này đều là những học viên xuất sắc được chọn lọc kỹ càng. Chỉ đến dự thính thôi đã nhìn ra được nền tảng của họ vô cùng vững vàng.

Đương nhiên, trong một vài khóa huấn luyện, họ có bộc lộ một chút về năng lực của mình, còn xảy ra chút xung đột với học viên trường Đệ Nhất. Nhưng ít xung đột cỏn con ấy các vị lãnh đạo trường đều không để ý đến.

Thanh niên mà, không nhiệt huyết thì gọi gì là thanh niên. Những trận đấu đó sẽ thúc đẩy ý thức cạnh tranh của đôi bên. Hơn nữa, đã đến lúc cho nhóm học viên kiêu ngạo của Đệ Nhất biết rằng ngoài họ ra, học viên xuất sắc của quốc gia khác cũng không phải dạng vừa.

Xuất phát từ mục đích này, Phó Ngạn Triều làm lơ mấy trận tranh cãi nhỏ đó, chỉ cần không đổ máu thì tùy bọn họ chơi.

Từ Vệ Quốc không thoải mái như Phó Ngạn Triều. Hắn chỉ thấy dạo này mình như sống trong địa ngục.

Cái con chim khổng tước chết tiệt kia không biết bị bệnh gì mà cả ngày cứ dính lấy hắn. Kinh khủng hơn là tên kia còn chiếm phòng ngủ của hắn, giành gái với hắn, hơi tí là động tay động chân với hắn.

Hắn từng vô số lần muốn hành hung tên kia. Nhưng vì vấn đề ngoại giao, hắn phải nhịn. Có điều, hắn thực sự sắp không nhịn nổi nữa rồi, sắp bạo phát rồi.

Ai có thể ngờ tên Nhị hoàng tử trông như con khổng tước kia lại có khuôn mặt đẹp đến ngỡ ngàng. Bỏ đi đống phụ kiện nhấp nháy sặc sỡ, rửa đi lớp phấn dày cộp, liền lộ ra một Zaccai tuấn tú tao nhã.

Lần đầu tiên Từ Vệ Quốc nhìn thấy khuôn mặt này là khi hắn đang trò chuyện rất vui vẻ với một cô em mới quen trong nhà ăn.

Đột nhiên, có một người đi đến.

"Các ngươi không ngại nếu ta ngồi đây chứ." Người này vẻ ngoài xuất chúng, khí chất càng làm nổi bật diện mạo hắn hơn. Cô em vốn đang trò chuyện vui vẻ với Từ Vệ Quốc vừa nhìn thấy lập tức sáng mắt lên, hai má cũng ửng hồng.

"Cậu là ai?" Từ Vệ Quốc bất mãn. Tên này định làm gì? Không thấy ông đang trò chuyện vui vẻ với cô em này à? Vô duyên vô cớ xen ngang là sao?

Ở cái trường Đệ Nhất này làm gì còn ai không biết ác danh của hắn. Ngoài mấy vị kia, còn ai dám quấy rầy lúc hắn đang tán gái?

Thanh niên cử chỉ tao nhã kia cười ôn hòa nói: "Ha ha, sao vậy? Không biết?"

Cô em bên cạnh mặt đỏ bừng tim đập nhanh. Anh chàng này đẹp trai quá, chẳng những phong độ mà giọng nói còn êm tai nữa.

Từ Vệ Quốc hơi nhíu mày. Hắn quả thật chưa từng thấy khuôn mặt này. Nhưng giọng nói của người này nghe lại thấy có gì đó quen quen.

Ánh mắt đảo qua, đột nhiên giật mình. Bộ quân phục người này đang mặc là quân phục của học viện quân sự hoàng gia Elan.

Là người của đế quốc Elan? Hồi tưởng lại hai ngày trước tiếp đón đoàn trao đổi, ngoài con chim khổng tước kia ra hình như không có người này.

Chim khổng tước?

Từ Vệ Quốc đột nhiên trợn tròn mắt. Bởi vì hai ngày trước chim khổng tước trang điểm rất dày nên hắn chưa từng thấy gương mặt thật của đối phương. Như vậy …

Đậu má! Cái giọng vừa rồi chỉ cần điệu đi một tí chẳng phải thành giọng con chim khổng tước kia sao?

Mẹ nó, sao tên biến thái đó lại đẹp trai thế này? Phi phi phi! Đẹp cái con khỉ! Sao lại xinh như con gái thế này! Đáng chết, đã thế còn dám cướp em gái ngay trước mặt ông! Đúng là chán sống!!!

Từ Vệ Quốc cố đá mấy ý nghĩ không tốt đẹp ra khỏi đầu, xụ mặt hỏi: "Nhị hoàng tử, ngài có việc gì không?"

Ban ngày hắn đã phải đối diện với gương mặt rất giàu "tính nghệ thuật" kia rồi, chẳng lẽ đến tối còn phải chịu tên này tra tấn?

Nữ sinh ngồi đối diện kinh ngạc hỏi: "Nhị hoàng tử? Anh ấy là Nhị hoàng tử đế quốc Elan?"

"Đúng vậy." Từ Vệ Quốc không tình nguyện gật đầu. Hắn hiểu danh hiệu Nhị hoàng tử rất hấp dẫn đối với các nữ sinh. Dù biết không có hy vọng, vẫn có rất nhiều nữ sinh ngày đêm mơ ước một ngày đào đó Nhị hoàng tử đột nhiên nóng đầu xem trọng bọn họ.

Cô em trước mặt không thuộc đám si mê kia, nhưng hiếm khi có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với Nhị hoàng tử, cô đương nhiên không muốn bỏ qua.

"Chào tiểu thư xinh đẹp, kẻ hèn này là Zaccai Fuery, Nhị hoàng tử đế quốc Elan. Rất vui được gặp cô," Nhị điện hạ nói xong, vô cùng ưu nhã hôn tay cô gái.

Cô gái kia lập tức đỏ bừng mặt, cúi đầu không dám tin nhìn hắn.

Từ Vệ Quốc đen mặt. Hắn đâu phải trẻ con mới sinh, rõ ràng cô em đối diện này bị con chim khổng tước mê hoặc rồi. Thấy cô em mình đang theo đuổi, thậm chí sắp thành công, nhoáng cái lại chạy theo người khác, tâm trạng hắn lúc này cực kỳ tồi tệ, rất là hậm hực.

Từ Vệ Quốc mất kiên nhẫn: "Ngài có chuyện gì không?"

Nhị hoàng tử nhìn nữ sinh tỏ vẻ xin thứ lỗi: "Xin lỗi tiểu thư, ta có chuyện cần bàn với thiếu úy Từ về hoạt động ngày mai của đoàn trao đổi. Tiểu thư có thể cho ta mượn tạm cậu ấy một lát không?"

"A, không sao, tôi cũng định đi bây giờ." Nữ sinh xua tay ý nói không sao cả.

"Cảm ơn tiểu thư." – Zaccai cười nói.

Mặt nữ sinh lại đỏ ửng. Cô vội vàng thu dọn đồ của mình, chạy biến mất. Trước khi đi, còn không quên lưu luyến liếc nhìn Nhị hoàng tử khí chất tao nhã một cái.

Nhìn nữ sinh kia vội vàng rời đi, Từ Vệ Quốc triệt để đen mặt. Hắn cau mày nhìn Zaccai, lạnh lùng không nói gì.

Từ lâu hắn đã nhìn thấu bản tính tên Zaccai này rồi, ngụy trang kiểu gì cũng không có tác dụng với hắn đâu. Ừm … Tuy lần đầu nhìn thấy gương mặt thật đằng sau lớp trang điểm của tên này mình có hơi kinh ngạc, nhưng người có định lực như hắn sao có thể bị sắc đẹp mê hoặc được!

Ông không thích đàn ông!!!

Tự Vệ Quốc tự củng cố tinh thần.

"Sao thiếu úy Từ lại nhìn ta như thế? Ta sẽ ngượng đó." Zaccai cười ngượng ngùng, hai má còn ửng hồng.

Đậu má!

Tử Vệ Quốc chửi thầm trong lòng. Tên này tốt nghiệp trường sân khấu điện ảnh rồi đúng không, mẹ nó thế mà đỏ mặt! Nếu không phải hắn nhận thức rõ vị hoàng tử này không hề đáng tin, có khi đã tưởng đối phương ngượng thật.

"Nhị hoàng tử, không cần diễn trò trước mặt tôi." Từ Vệ Quốc nhíu mày nói. Ban ngày hắn phụ trách tiếp đãi đoàn trao đổi, không tránh được phải tiếp xúc với con chim khổng tước này.

Nhưng bây giờ là ngoài giờ làm việc, ông đây không có tâm trạng hầu hạ mi!

"Là thế này," Zaccai mỉm cười ngọt ngào, làm Từ Vệ Quốc sởn da gà, "Hôm nay ta có đưa ra một yêu cầu với hiệu trưởng Phó."

"Yêu cầu gì?" Từ Vệ Quốc có dự cảm xấu.

Zaccai nhìn sâu vào hắn: "Ta cảm thấy các thành viên trong đoàn trao đổi của chúng ta nên hoàn toàn dung nhập vào tập thể của các ngươi mới có thể giao lưu đạt hiệu quả tốt nhất. Mà hiệu trưởng Phó cũng đồng ý."

115. Chương 115

Editor: Nguyệt

"Nói trọng điểm!"

"Nói ngay đây." Zaccai hơi nhướn mày, khóe mắt bờ mi toát ra vẻ quyến rũ: "Từ hôm nay trở đi, đoàn trao đổi chúng ta sẽ được phân vào phòng ký túc của các ngươi. Mà ta vô cùng may mắn được ở cùng phòng với ngươi. Sau này xin quan tâm nhiều hơn, bạn cùng phòng!"

% …… %&……%……

Mẹ nó! Trong chuyện này nhất định có trá!!!!

Từ Vệ Quốc trán nổi gân xanh, thằng ngu mới tin tên này trùng hợp bốc trúng phòng hắn trong số mấy nghìn học viên toàn trường!! Nhất định là có trá.

Đáng tiếc …

Cho dù nội tâm hắn đang rít gào thế nào, Nhị hoàng tử được sự cho phép của hiệu trưởng vẫn thoải mái tự nhiên xách hành lý vào phòng hắn ở.

Từ Vệ Quốc ngây ngẩn nhìn tên kia xách túi lớn túi nhỏ vào phòng mình, cảm thấy trời âm u đất tù mù. Ban ngày phải đối phó với mấy lời đùa giỡn như thật như giả của tên này đã đủ khiến hắn hao tổn tinh thần rồi. Bây giờ ngay cả buổi tối cũng phải nhìn mặt tên kia, hắn cảm thấy mình thật sự không sống nổi nữa.

Đúng như hắn đoán, từ khi Nhị hoàng tử vào ở, cuộc sống của hắn về cơ bản là sống không bằng chết. Ban ngày cùng đối phương lên lớp, buổi tối ở cùng một phòng, cùng ra cùng vào như đôi tình nhân. Nếu hắn không thường xuyên trừng mắt lườm Nhị hoàng tử, chắc mọi người sẽ nghĩ giữa họ có gì đó mờ ám.

Ông đây thích con gái! Chỉ thích những em gái mềm mại!!!

Từ Vệ Quốc rơi lệ đầy mặt cào tường trong phòng ngủ. Mấy ngày nay nghẹn muốn điên rồi. Tên Nhị hoàng tử kia vốn chỉ chơi trò mập mờ với hắn ở chỗ không người, bây giờ lại bắt đầu gióng trống khua chiêng theo đuổi hắn.

Xấu hổ hơn là tên này tẩy trang mặc quần áo bình thường vào lại rất được nữ sinh yêu thích.

Hắn đương nhiên chẳng tỏ thái độ dễ chịu gì với kiểu theo đuổi gần như trêu đùa của Nhị hoàng tử. Kết quả là ấn tượng của các nữ sinh về hắn xấu đi nhanh chóng.

Bây giờ đại bộ phận nữ sinh có thể chia làm hai nhóm. Nhóm thứ nhất thấy hứng thú với vị trí Hoàng tử phi, hiển nhiên không có cảm tình gì với Từ Vệ Quốc. Nhóm thứ hai cảm động trước sự chân thành của Zaccai, lại càng không có cảm tình với Từ Vệ Quốc luôn lạnh lùng từ chối Zaccai nhiệt tình theo đuổi.

Còn lại … Thôi, số còn lại Từ Vệ Quốc đã mất hứng theo đuổi rồi. Bây giờ hắn chỉ hy vọng đoàn trao đuổi mau mau cút đi, cụ thể hơn là tên Nhị hoàng tử kia mau mau cút đi.

"Anh không sao chứ?" Chung Thịnh thân thiết nhìn Từ Vệ Quốc mặt mày tiều tụy.

Mới vài ngày không gặp, sao anh ta lại thành ra thế này?

Ariel vừa uống trà vừa âm thầm nhếch môi. Hắn cũng nghe chuyện con chim khổng tước kia gióng trống khua chiêng theo đuổi Từ Vệ Quốc. Chắc tên kia đang coi Từ Vệ Quốc là món đồ chơi.

Nếu là hắn, chỉ cần lạnh nhạt không để ý là tên kia bỏ cuộc ngay. Từ Vệ Quốc phản ứng mạnh như thế bảo sao tên kia càng chơi càng nghiện.

Chẳng qua …

Trong mắt lóe qua tia sáng, Ariel lạnh lùng đặt tách trà xuống, cười lạnh lùng nhìn Từ Vệ Quốc khóc lóc kể khổ với Chung Thịnh. Hắn không tốt bụng nói cho anh ta đâu, cứ để anh ta tiếp tục khó chịu đi. Biện pháp tra tấn người khác của con chim khổng tước kia còn nhiều lắm.

Cảm thông an ủi Từ Vệ Quốc một hồi rồi tiễn anh ta đi, Chung Thịnh lập tức thu lại vẻ thương cảm.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

Anh sẽ không nói cho Từ Vệ Quốc cách ứng phó tốt nhất là làm lơ. Lần trước hại ngài Ariel tâm trạng khó chịu cả một ngày, anh là phó quan đương nhiên phải trả thù cho thủ trưởng rồi.

Kẻ trước người sau đều ăn ý không nhắc Từ Vệ Quốc cách thoát khỏi Nhị hoàng tử.

[Đôi vợ chồng vô lương tâm này!!!]

"Tướng quân Clifford từ chối?" Elena ngẩn ra nhìn bố ở bên kia màn hình, lát sau nước mắt rơi lã chã.

"Nhìn con còn ra thể thống gì nữa!" Fussen Heideck mắng, "Chỉ là một thằng con trai thôi, lại còn là đứa không có tình cảm với con, nín ngay cho ta."

"Dạ … con xin lỗi bố." Elena cắn môi, tơ máu đỏ tươi cực kỳ nổi bật trên đôi môi nhạt màu.

Fussen chán nản thở dài, dịu giọng: "Được rồi, Elena, chỉ là một thằng nhóc nhà Clifford thôi mà. Ở tinh cầu thủ đô còn rất nhiều thanh niên tuổi trẻ tài cao gia thế không kém gì nó, con cần gì phải đau lòng vì nó?"

"Con … biết … thưa bố, nhưng con …" Elena nghẹn ngào, lại rơi nước mắt.

"Con ngoan của ta, mau quên nó đi. Nhìn thoáng một chút, trên đời này còn nhiều đàn ông xuất sắc, tội gì để tâm đến một mình nó. Không nói ai khác, anh trai con chẳng phải cũng rất tài giỏi sao. Hay là để anh trai tìm cho con một chàng trai xứng đôi nhé, được không?" Fussen dịu giọng an ủi.

"Con không biết … Bố, con không biết mình có quên được cậu ấy không."

Fussen bất đắc dĩ day trán. Ông có hai người con, dù là Edward hay Elena đều rất xuất sắc. Nhưng so ra, ông đúng là yêu thương con gái Elena có vẻ ngoài giống với mẹ chúng nó nhiều hơn. Thường ngày ông vẫn luôn cưng chiều Elena, nó muốn gì ông cũng cố gắng lấy về cho nó. Vấn đề là đối tượng liên hôn là tướng quân Clifford, sĩ quan cấp cao trong quân đội, mà quan hệ của nhà họ với bên đó lại không chặt chẽ lắm.

Đương nhiên, ông cũng quen một vài người bạn làm trong quân đội, nhưng địa vị của họ thua tướng quân Clifford nhiều lắm.

Là một chính khách, nếu tạo quan hệ tốt với người trong quân đội sẽ rất có lợi cho sự nghiệp sau này, cho nên ông rất ủng hộ khi Edward đưa ra đề nghị liên hôn với nhà tướng quân Clifford. Làm thông gia với tướng quân Clifford, một trong những vị tướng lĩnh ưu tú nhất quân đội, tương đương với việc gia tộc Heideck có một đồng minh vô cùng lớn mạnh.

Đáng tiếc, chuyện này không thuận lợi. Tướng quân Clifford không trực tiếp từ chối, mà uyển chuyển nói cho ông biết con mình đã tìm được bạn đời, còn định dẫn về nhà.

Trong các gia tộc thuộc tầng lớp thượng lưu như họ, quyền quyết định hôn nhân thường không nằm trong tay con cái. Tìm được người có thân phận tương xứng là tốt nhất, còn nếu không tìm được thì sẽ nghe theo sắp xếp của gia đình, hôn nhân chính trị là lựa chọn số một.

Hiển nhiên tướng quân Clifford cưng chiều con trai không kém gì ông thương con gái, ngay cả chuyện hôn nhân đại sự cũng theo ý con trai.

Fussen không cho rằng như thế là đúng. Ông đã điều tra về người được gọi là người yêu của Ariel rồi, thành tích ở trường Đệ Nhất rất xuất sắc, nhưng đằng sau không có gia tộc thế lực lớn gì cả, mà còn xuất thân từ một tinh cầu nghèo nàn.

Nếu Elena chọn người như thế làm bạn đời, Fussen tuyệt đối không đồng ý. Loại người này có thể mời chào, nhưng không thể trở thành thành viên của gia tộc Heideck.

Đương nhiên, nếu thành viên nào đó trong chi thứ của gia tộc có ý với hắn, không chừng Fussen sẽ nương cơ hội đó để mượn sức.

Nhưng …

Người thừa kế duy nhất của tướng quân Clifford?

Nói thật, Fussen vẫn thấy tướng quân Clifford quyết định quá qua loa. Người này yêu chiều con mình quá rồi.

"Được rồi, Elena, vực lại tinh thần đi nào." Fussen cổ vũ, "Con biết bố mẹ đều mong con được hạnh phúc mà. Đừng cả ngày u buồn như thế nữa, mẹ con sẽ đau lòng lắm."

"Dạ, con sẽ cố gắng." Elena cầm khăn tay chấm chấm nước mắt.

"Thế mới là con gái ngoan của Fussen Heideck ta chứ." Fussen khen ngợi, "Cười một cái cho bố nào."

Elena gượng nở nụ cười.

Fussen lại an ủi cô một lúc mới ngắt liên lạc.

Elena ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Ariel, người kia lạnh lùng lại cao ngạo. Rõ ràng trong mắt người ấy chưa từng có cô, nhưng cô cứ thế đắm chìm không thoát ra được.

Ariel từng cười rất dịu dàng với học viên tên Chung Thịnh. Cô từng tưởng tượng, nếu Ariel cũng cười với mình dịu dàng như thế, cô bằng lòng trả bất cứ giá nào.

Nhưng không phải của cô chung quy sẽ không thuộc về cô. Trận chiến này cô còn chưa tham gia đã thua rồi.

Bất giác, nước mắt lại rơi.

Edward lặng lẽ bước vào phòng, nhìn em gái khóc không thành tiếng, siết chặt nắm tay, đôi mắt dần nhuốm màu lạnh lẽo.

"Mẹ! Chuyện bên gia tộc Clifford rốt cuộc là thế nào?" Lúc này, Edward không còn vẻ tao nhã ban ngày, mà lạnh lùng như một khối băng.

Bên kia màn hình là một người phụ nữ xinh đẹp, nếu không phải nếp nhăn bên khóe mắt cho thấy tuổi không còn trẻ, có khi mọi người sẽ nghĩ đây là chị Elena.

"Không có gì, họ từ chối đề nghị liên hôn của chúng ta." Người phụ nữ xinh đẹp lơ đãng vuốt tóc, vẻ quyến rũ chẳng buồn che giấu dù đang nói chuyện với con trai mình.

116. Chương 116

Editor: Nguyệt

"Tại sao? Con không tin tướng quân Clifford lại ngu xuẩn như vậy, để đứa con trai duy nhất của mình lấy một thằng đàn ông không quyền không thế." Giọng Edward lạnh như băng.

Người phụ nữ xinh đẹp bỏ cây lược gỗ xuống, lạnh lùng nhìn con trai mình: "Đáng tiếc, John thật sự ngốc vậy đấy, dùng lý do này để từ chối bố con."

Edward cứng họng. Hành động này của tướng quân Clifford đúng là ngốc không ai bằng, bỏ qua một gia tộc với thế lực khổng lồ để chọn một kẻ vô danh tiểu tốt. Chẳng lẽ quân nhân đều là đầu đất?

"Được rồi, không nói đến John nữa. Rốt cuộc con đang làm cái gì? Tại sao Elena lại thích thằng nhóc đó? Chẳng lẽ nó xuất sắc như vậy sao." Giọng người phụ nữ xinh đẹp nghiêm khắc hẳn lên.

"Con không biết Elena gặp cậu ta lúc nào, nhưng theo con biết thì Ariel Clifford chưa từng chủ động tiếp cận Elena lần nào. Hay nên nói là … cậu ta không hề để mắt đến con bé." Trong mắt Edward lướt qua vẻ châm chọc.

Người phụ nữ xinh đẹp sầm mặt nói: "Cái gì? Mày làm anh trai mà em gái mình thế nào cũng không biết là sao?"

"Xin lỗi mẹ, việc học hành của con bận rộn." Edward cúi thấp người, nhưng ngữ điệu chẳng có vẻ gì cung kính, "À phải rồi, đúng như mẹ nói, Ariel Clifford rất xuất sắc. Nếu những lời ngợi ca tướng quân Clifford của mẹ lúc trước không phải nói ngoa, thì con nghĩ cậu ta còn giỏi hơn cả bố mình."

"Chết tiệt! Mày là đồ vô dụng!" Người phụ nữ xinh đẹp giận tím mặt, ném lược vào ảo ảnh của Edward.

Cây lược xuyên qua ảo ảnh, nện lên tấm gương treo trên tường, vỡ thành từng mảnh.

"Thằng con của ả đàn bà đê tiện kia mà lại xuất sắc như thế? Tao không tin. Nhất định là mày vô dụng không chịu cố gắng. Chết tiệt, mày đúng là đồ vô dụng!"

Edward lạnh lùng nhìn vị phu nhân dịu dàng hiền thục trong mắt mọi người giờ đây đang tru tréo với vẻ mặt dữ tợn, miệng dùng những lời lẽ độc ác nhất để nhục mạ rủa xả chính con trai mình.

Hắn thầm cười tự giễu. Mong chờ cái gì? Mong mẹ có thể an ủi sao?

Chẳng phải từ lúc bảy tuổi đã biết bộ mặt thật của mẹ rồi à? Trong cái nhà này, chắc chỉ có mình biết người phụ nữ được người ta khen là 'dịu dàng chu đáo' kia đã làm bao nhiêu chuyện điên cuồng đáng sợ trong bóng tối. Những vệt roi trên lưng mình là bằng chứng xác thực nhất.

"Được rồi, thưa mẹ." Edward mất kiên nhẫn, ngắt lời phu nhân Heideck còn đang nổi điên. "Con công nhận Ariel rất xuất sắc, nhưng mẹ nên biết rất nhiều thiên tài xuất sắc đều chết yểu. Trường học thường phái những học sinh tốt nhất đến nơi nguy hiểm nhất. Trong hoàn cảnh đó, thiên tài rất dễ gục ngã."

Người phụ nữ xinh đẹp còn đang trong cơn cuồng nộ, ném đồ đạc loạn xạ, nghe vậy mới ngừng lại, nhìn Edward thoáng vẻ đăm chiêu, từ từ ngồi xuống.

"Mẹ biết mà, con mẹ sẽ không làm mẹ thất vọng đâu." Người phụ nữ xinh đẹp mỉm cười thật dịu dàng. Nếu không tận mắt thấy cô ta vừa nổi điên, thì chắc chẳng ai tin người bây giờ và người điên cuồng lúc nãy là một.

Edward cười tự giễu: "Vâng, thưa mẹ, con sẽ không làm mẹ thất vọng. Cho dù là vì mẹ, vì em gái, hay vì … chính con."

Nói đến cuối, giọng hắn nhỏ đến gần như không nghe thấy.

Người phụ nữ xinh đẹp cũng không để ý cuối câu hắn nói cái gì, chỉ gật đầu hài lòng rồi ngắt liên lạc.

Trước khi ngắt tín hiệu, Edward nghe người phụ nữ kia gọi: "Rachel, vào đây."

Rachel? Hầu gái theo mẹ hơn mười năm nay? Đồng lõa phụ trách trói chặt hắn mỗi lần mẹ dùng roi quất hắn?

Edward cười nhạt. Ở cái nhà này, chắc chỉ có họ biết bộ mặt thật của mẹ thôi nhỉ?

À … Có lẽ bố cũng biết một chút, chỉ giả vờ như không biết thôi chăng?

Ừ, nghĩ cũng phải. Vợ chồng bao năm nay, kiểu gì chẳng hiểu nhau ít nhiều. Không biết lúc mẹ đánh mình thì bố có cảm nghĩ gì.

Nụ cười của Edward bắt đầu biến dạng, mơ hồ ẩn chứa sự điên cuồng.

Trong cái nhà này, chắc chỉ có em gái mình là ngây thơ đơn thuần thôi. Mà có mẹ với anh trai điên cuồng thế này, em gái mình liệu có đơn thuần thật không?

Thôi, mặc kệ nó. Muốn điên thì cả nhà cùng điên. Muốn chết thì cả nhà cùng chết.

Edward tháo quang não, vào phòng tắm, định ngâm nước nóng một lúc cho thư giãn.

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua. Học viên của đoàn trao đổi cũng học được nhiều điều ở trường Đệ Nhất. Bước tìm hiểu lẫn nhau về cơ bản đã hoàn thành. Hơn nữa, các học viên cũng dần thích ứng với cuộc sống tại trường Đệ Nhất.

Kế hoạch ấp ủ bấy lâu của Từ Vệ Quốc – giải thi đấu cơ giáp – được công bố.

Áp phích được dán đầy trên hành lang trong trường. Mạng nội bộ của trường cũng thường xuyên đưa tin tuyên truyền.

Giải đấu lớn do trường quân sự Đệ Nhất phối hợp với mạng chiến đấu cùng tổ chức nhoáng cái đã thu hút sự chú ý của mọi người. Thậm chí có thể nói là toàn bộ các trường quân sự ở Liên Bang đều bùng nổ.

Nhiều trường top hai cảm thán trường Đệ Nhất tài lực hùng hậu, nào ai nghĩ đến giải đấu này vốn chỉ là để bày ra cho đoàn trao đổi của đế quốc Elan xem.

Tóm lại, tên Từ Vệ Quốc âm hiểm giả dối này nghĩ rằng đoàn trao đổi cộng lại mới có vài người, trường Đệ Nhất lại đông học viên, tổ chức giải đấu là để ra oai, cho các người biết nhóm học viên tinh anh chúng tôi dù chưa chính thức vào quân đội cũng không thể xem thường.

Không ngờ đề nghị của Từ Vệ Quốc được phần đông lãnh đạo trường tán thành. Hiệu trưởng Phó quyết định cứ dứt khoát phối hợp với mạng chiến đấu tổ chức hẳn một giải đấu lớn.

Vốn là Từ Vệ Quốc chỉ định dùng phòng học giả tưởng của trường để tiến hành thi đấu nhỏ thôi. Nhưng làm lớn lên rồi, giải đấu tổ chức trên mạng đương nhiên không thể chỉ tiến hành trong một phòng học giả tưởng của trường, dù đó có là trường Đệ Nhất.

Sau khi nhà trường và đại diện của mạng chiến đấu bàn bạc, vạch ra kế hoạch cụ thể, họ bắt đầu liên hệ với các trường quân sự khác. Ngoài ra, họ còn hoan nghênh một số quân nhân đã xuất ngũ đến tham dự giải đấu.

Đương nhiên, các học viên chưa tốt nghiệp không thể bằng được những quân nhân dạn dày kinh nghiệm được tôi luyện trên chiến trường. Cho nên, để công bằng, ban tổ chức quyết định mở thêm một giải thi đấu cơ giáp dành cho thanh niên. Giải này chỉ giới hạn trong phạm vi các trường quân sự. Nếu không phải học viên trường quân sự thì sao? Ngại quá, bạn đành phải tham gia giải đấu toàn dân thôi.

Đối tượng duy nhất không bị hạn chế là kỹ sư cơ giáp. Nói cách khác, nếu lúc báo danh bạn nói rõ mình là kỹ sư cơ giáp thì dù có thân phận gì, bao nhiêu tuổi, đều có thể tham gia cả hai giải đấu. Đương nhiên, không bị hạn chế về mặt này thì sẽ càng khắt khe về mặt khác. Hạn chế của kỹ sư cơ giáp là nếu báo danh với thân phận kỹ sư cơ giáp, thì không được tham gia thi đấu, cơ giáp được phép sử dụng chỉ là một vài loại cơ giáp chuyên tu, hơn nữa không được phép cải tạo bất kỳ cái gì. Nói một cách đơn giản, anh làm kỹ sư cơ giáp thì chỉ công tác trong phạm vi công việc của kỹ sư cơ giáp thôi, không thể dùng danh nghĩa kỹ sư cơ giáp tham gia chiến đấu.

Trong lúc toàn dân khí thế hừng hực thảo luận về giải thi đấu cơ giáp quy mô lớn, học viên các trường quân sự lại tập trung thảo luận về giải cơ giáp dành cho thanh niên.

Đừng thấy quy mô của giải thanh niên không bằng giải toàn dân mà lầm, chính vì đối tượng tham gia là học viên các trường quân sự nên quy tắc mới càng nghiêm ngặt, canh tranh càng khốc liệt hơn, không thua gì giải cấp toàn dân.

Học viện không quân Sa Trường Tinh.

Một học viên trẻ tuổi hỏi với vẻ hứng khởi: "Lưu Nham, cậu bảo bọn mình tham gia hạng mục thi đấu đồng đội có được không? Biết đâu lại gặp học viên trường Đệ Nhất, vừa hay có thể xem họ có giỏi như lời đồn không."

"Tùy cậu." Một cậu học viên khác nằm ườn trên sô pha uể oải đáp.

Học viện cải tạo cơ giáp Vinh Hạ Tinh.

"Đi nào, đi nào, Nguyễn Ngọc Văn! Cậu còn lề mà lề mề là không kịp báo danh bây giờ!" Một nữ sinh hai má đầy tàn nhang lôi kéo một cô gái dáng người nhỏ nhắn chạy đến phòng đăng ký.

Trung tâm huấn luyện binh chủng phòng không không quân Mục Diệp Tinh.

"Nhanh lên nào, Bartu, tớ có cảm giác cậu sẽ giành được giải cao ở hạng mục thi đấu cá nhân. Hừ, trường Đệ Nhất là cái gì, đoàn trao đổi đế quốc Elan là cái gì chứ, phải cho họ biết trường top hai như chúng ta cũng có thiên tài!"

Một thanh niên khác dáng người cao to cười ngại ngùng.

Những thiên tài các trường cố gắng che giấu đều nảy sinh hứng thú với giải đấu lần này. Một giải đấu chấn động cả Liên Bang.

Bình thường mạng chiến đấu vẫn tổ chức một vài giải đấu, nhưng tiêu chuẩn lẫn quy mô đều không thể so với giải có trường Đệ Nhất tham gia được. Huống chi, lúc này đây, không chỉ trường Đệ Nhất, mà các

trường quân sự khác cũng nhiệt liệt hưởng ứng. Có thể nói giải thi đấu cơ giáp lần này là giải đấu lớn nhất trong lịch sử.

Tuy rất tiếc vì dân chúng bình thường không thể tham dự giải đấu dành cho khối trường quân sự, nhưng được xem hình ảnh đầy đủ các trận là tốt rồi. Những trận thi đấu cấp cao thế này bình thường đâu dễ được xem.

Tác giả:

Khụ khụ … Chắc mọi người đều đã hiểu vì sao Edward lại thành ra như thế … Đều do mẹ hắn bức ép cả ( )

117. Chương 117

Editor: Nguyệt

Các hình ảnh về cơ giáp khi đăng lên mạng bị hạn chế rất nghiêm ngặt. Đa phần các trận đấu quần chúng được xem đều thuộc loại phô diễn động tác cho đẹp mắt. Trông mấy vị 'quán quân' hào quang lấp lánh thế thôi, chứ khi đối mặt với bộ đội tinh nhuệ chỉ e chẳng đỡ được mười đòn.

Thi đấu mang tính chất biểu diễn và chém giết thực thụ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Dân chúng đương nhiên không hiểu rõ sự khác biệt này. Đối với họ, dùng cơ giáp để biểu diễn đã hoành tráng lắm rồi. Để họ xem thi đấu cơ giáp chân chính có khi lại thấy không hay bằng mấy màn biểu diễn kia.

Học viên các trường đều rất nhiệt tình, nhiệt tình đến mức vượt ngoài dự đoán của các vị lãnh đạo. Cho nên, người đại diện mạng chiến đấu và đại diện của các trường học bàn với nhau, kế hoạch thi đấu thống nhất trước đó bị hủy bỏ, thay vào đó là tổ chức thi đấu theo từng cụm các tinh cầu trong Liên Bang.

Lãnh đạo các trường tất nhiên không phản đối quyết định này. Hơn nữa, lúc này đây, mạng chiến đấu đã tỏ rõ thành ý của mình.

Top một trăm người xuất sắc nhất ở hạng mục thi đấu cá nhân của giải thanh niên ngoài việc nhận được phần thưởng, còn được mạng chiến đấu tặng rất nhiều điểm tín dụng và có cơ hội nhận được một vài linh kiện cơ giáp quý hiếm. Những linh kiện này dù bán lấy tiền hay để lại sau này trang bị cho cơ giáp của mình đều có giá trị rất cao.

Mà top mười, ngoài các phần thưởng đó ra, còn được một chuyến du lịch xuyên Liên Bang, gồm cả các tinh cầu nguyên sinh xa xôi chưa được khai phá. Trên những tinh cầu này không có gì nguy hiểm, nhờ giữ được trạng thái nguyên sinh mà trở thành tinh cầu du lịch nổi tiếng khắp Liên Bang. Chẳng qua chúng quá xa xôi, lại nằm trong diện được bảo tồn, không cho phép người dân cư trú, nên giá cả không rẻ chút nào. Những người đến đó du lịch đều thuộc tầng lớp giàu có và quyền thế. Đương nhiên, hầu hết bọn họ đều khen phong cảnh nơi đó đẹp vô cùng.

Ngoài phần thưởng dành cho hạng mục thi đấu cá nhân, hạng mục thi đấu đồng đội cũng được thưởng rất nhiều. Nhưng vì một tiểu đội chưa tính kỹ sư cơ giáp đã có tám thành viên, cho nên chia bình quân ra mới kém hơn bên thi đấu cá nhân. Dù sao phần thưởng cũng rất lớn.

Nhìn các quy tắc của giải thanh niên hiển thị trên quang não, Chung Thịnh nhoẻn miệng cười. Anh không biết quá trình bàn bạc thế nào, chỉ nhìn số lượng tám người một tổ là đã hiểu hiệu trưởng Phó định đưa tất cả bọn họ lên sân khấu.

Nhưng … bảy người? Còn một người cuối cùng thì sao?

Đột nhiên, trong đầu Chung Thịnh xuất hiện một gương mặt có phần tiều tùy. Anh giật giật khóe miệng … Xem ra hiệu trưởng đã giúp họ chọn ra thành viên cuối cùng đó rồi.

Day hai bên thái dương hơi nhức. Anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý Từ Vệ Quốc sẽ vào đội của họ. Nhưng Từ Vệ Quốc là đàn anh khóa trên, liệu có chịu để Ariel chỉ huy không?

Trong số bảy người bọn họ, Ariel hoàn toàn xứng đáng với vị trí thủ lĩnh. Và xét trên phương diện nào ngài ấy cũng đảm nhiệm rất tốt vai trò thủ lĩnh. Nhưng nếu Từ Vệ Quốc gia nhập nhóm bọn họ, thì liệu có nghi ngờ khả năng chỉ huy của Ariel không?

Nếu thế, cho dù phải trở mặt với Từ Vệ Quốc, Chung Thịnh cũng quyết không để người khác cướp quyền chỉ huy của Ariel.

Nghĩ một lát, Chung Thịnh liên lạc với Từ Vệ Quốc, anh quyết định nói rõ trước khi chuyện đó thực sự xảy ra.

"Tút … tút … tút …"

Tiếng tút dài chờ đợi làm Chung Thịnh nhướn mày ngạc nhiên.

Bởi vì giải thi đấu lần này quy mô quá lớn, nên trường cho tất cả học viên nghỉ học, cho phép học viên dùng các thiết bị của nhà trường để luyện tập.

Đạt được thứ hạng cao là cách quảng bá tốt nhất cho các trường quân sự. Đệ Nhất cũng không ngoại lệ. Sáng nay, tất cả các học viên đều nhận được thông báo. Cho nên Chung Thịnh biết rất rõ, bây giờ Từ Vệ Quốc đang rất 'rảnh'.

"Kỳ lạ …" Chung Thịnh lẩm bẩm, lại gọi cho Từ Vệ Quốc lần nữa.

"Tút …"

"Chung Thịnh! Đậu má!"

Chung Thịnh giật mình. Tình huống gì đây?

Màn hình quang não chiếu ra hình ảnh Từ Vệ Quốc bị người ta đè trên ghế với tư thế rất kỳ quặc.

"Cứu tôi! Mau cứu tôi! Đồ biến thái, cách xa tôi ra!" Từ Vệ Quốc hét lên với Chung Thịnh rồi quay đầu mắng ai đó.

Người đang đè lên Từ Vệ Quốc dường như biết có người nhìn, nên xoay màn hình lại, cười ngượng ngùng: "Ngại quá, quấy rầy cậu rồi."

Nói xong tắt quang não đi.

Chung Thịnh trơ mắt nhìn màn hình quang não tắt phụt.

Vừa rồi … có chuyện gì xảy ra?

Hình như anh vừa thấy Nhị hoàng tử đế quốc Elan có ý đồ cưỡng hiếp Từ Vệ Quốc?

Chuyện này không khoa học!

Chung Thịnh thấy đầu óc mình đang hỗn loạn. Từ Vệ Quốc ngày thường mặt dày vô sỉ sao có thể bị con chim khổng tước nửa nọ nửa kia cưỡng hiếp được? Lại nói, Chung Thịnh cũng biết rõ năng lực của Từ Vệ Quốc. Anh ta mà bị người khác áp đảo dễ dàng thế sao? Nhất định là ảo giác!

Chung Thịnh ngẩn người nhìn quang não, do dự không biết có nên báo tin thay Từ Vệ Quốc không. Mặc dù anh có cảm giác con chim khổng tước kia sẽ không làm ra chuyện vô sỉ như thế, vì cưỡng bức một nam sinh trong trường quân đội Đệ Nhất kiểu gì cũng thành tin đồn tai tiếng không che giấu được, đằng sau Từ Vệ Quốc còn có tướng quân Từ Hoa, hắn không điên đến thế đâu nhưng chẳng may hắn điên thật thì sao? Chung Thịnh nghĩ mà lo. Tuy Từ Vệ Quốc mặt dày vô sỉ, nhưng dù sao cũng là bạn anh, từng là huấn luyện viên của anh. Ai chẳng biết anh ta thích con gái. Nếu anh ta bị một thằng con trai cưỡng hiếp, mình lại không làm gì thì quá đáng quá.

Nghĩ mãi, Chung Thịnh quyết định tự mình đi xem thế nào. Nếu không xảy ra chuyện gì thì tốt. Còn nếu Từ Vệ Quốc gặp nguy hiểm thật, anh có thể cứu anh ta ra. Từ hình ảnh vừa rồi, có thể thấy Từ Vệ Quốc

chưa mất khả năng phản kháng. Chắc con chim khổng tước kia có muốn làm gì cũng không thành công nhanh chóng đâu.

"Em định đi đâu?" Ariel mặc áo ngủ bằng tơ tằm đi từ phòng ngủ ra. Hôm nay vừa nhận được tin nghỉ học là Chung Thịnh nói cho hắn ngay. Cho nên hắn thoải mái ngủ thêm một giấc, giờ này mới dậy.

"À … qua chỗ trưởng quan Từ."

"Đến chỗ hắn làm gì?" Ariel giận tái mặt. Hắn còn chưa tha cho cái tên phá hoại chuyện tốt của mình kia đâu.

"Vừa rồi em gọi cho anh ta, thấy …" Chung Thịnh do dự, nói chuyện đó ra liệu có ổn không?

"Anh ta làm sao?" Ariel ngáp một cái, cầm cốc nước lên.

"Anh ta bị chim khổng tước đè ra sô pha giở trò."

"…" Ariel trầm mặc hồi lâu, vươn tay kéo Chung Thịnh vào lòng.

"Đừng đi, không liên quan đến em."

Chung Thịnh bó tay. Được rồi, anh biết Ariel hẹp hòi nghiêm trọng, nhưng đến mức độ này thì hơi quá rồi.

Trông bộ dạng trưởng quan Từ như kiểu bị người ta cưỡng hiếp đến nơi. Anh không đi liệu có ổn không đây?

"Có cần em báo cáo một chút không?" Chung Thịnh hỏi dò.

"Không cần." Ariel chẳng buồn để ý, "Con chim khổng tước kia tuy ngu nhưng chưa đến mức ngang nhiên cưỡng bức nam sinh trường quân sự nước khác. Hắn mà làm thế thật thì đã chẳng đáng được anh gọi là chim khổng tước."

Chung Thịnh không biết nói gì. Thì ra ngài Ariel gọi điện hạ Zaccai là chim không tước là vì … coi trọng hắn sao?

Ariel bất mãn nhìn Chung Thịnh: "Đương nhiên, em tưởng loại vớ vẩn mà được anh đặt biệt danh à? Người bị anh thù oán lâu như vậy không thể là loại cuồng *** được."

Chung Thịnh lại trầm mặc. Thù oán rất lâu ư?

Ariel giả bộ không thấy ánh mắt nghi hoặc của Chung Thịnh. Hắn thấy nên tìm cơ hội giải thích chuyện sống lại với Chung Thịnh. Hắn tin với chỉ số thông minh của Chung Thịnh, chắc chắn cậu đã nhìn ra gì đó rồi. Hắn cũng lười che giấu. Lại nói, quan hệ của hai người đã thân mật thế rồi, không cần thiết phải giấu.

Dù sao hắn cũng không lo Chung Thịnh mang mình đi mổ xẻ nghiên cứu … Mà có bị mổ thật thì cũng là cả hai cùng bị.

Đã có Ariel đảm bảo, Chung Thịnh nhanh chóng vứt chuyện tưởng quan Từ rơi vào tay ác bá ra khỏi đầu. Bị sờ vuốt vài cái thôi mà, có mất miếng thịt nào đâu. Nhìn Từ Vệ Quốc kinh hãi … kể ra cũng vui phết.

Còn chuyện luyện tập, thôi thì tối nay nói sau vậy. Dù sao ngoài trưởng quan Từ ra, bọn Lôi Tranh, Samantha đều đã được liệt vào danh sách rồi.

"Ariel, chúng ta tìm ai làm kỹ sư cơ giáp đây? Trong trường không có ai nổi trội về mặt này cả." Chung Thịnh nhìn danh sách học viên hệ cải tạo cơ giáp, nhưng không tìm được ai vừa ý.

Có thể nói bảy người bọn họ phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Cho nên cải tạo cơ giáp cũng phải có sự phối hợp. Hơn nữa, bọn họ đều có thế mạnh riêng và nhiều điểm xuất sắc, chỉ e các học viên trong trường không thể thỏa mãn yêu cầu của họ.

118. Chương 118

Editor: Nguyệt

"Chúng ta có kỹ sư cơ giáp rồi. Em bảo nhóm Lôi Tranh đi báo danh đi. Ngoài hạng mục thi đấu đồng đội, bảo họ báo danh cả mục thi đấu cá nhân. Anh đi liên hệ với kỹ sư cơ giáp."

"Được."

Hai người chia ra hành động. Chung Thịnh đi tìm nhóm Lôi Tranh, Hạng Phi. Ariel đăng nhập mạng chiến đấu, thăm hỏi một người bạn lâu rồi không gặp.

"Aaaaa! Giảo Lang, lâu lắm mới gặp. Tôi còn nghĩ các anh quên tôi rồi." Giáp Trùng Chi Thần vừa nhận được tin của Tinh Không Giảo Lang lập tức trả lời ngay, rất là nhiệt tình.

"Cậu đang ở đâu?" Ariel hỏi luôn.

"Quảng trường. Cần tôi đi tìm anh không?"

"Không, tôi đang ở gần quảng trường. Tôi qua tìm cậu."

Ariel đóng chức năng thư tín, sải bước đi về phía quảng trường. Lúc sau đã thấy Giáp Trùng Chi Thần ngồi xổm ở một góc hẻo lánh của quảng trường trông có vẻ tội nghiệp, tay giơ cao tấm biển: Chuyên làm các loại nhiệm vụ.

Ariel giật giật đuôi lông mày, mặt mày sa sầm.

Chết tiệt, hắn coi trọng khả năng nghiên cứu phát triển cơ giáp của Giáp Trùng Chi Thần, chứ không phải mấy nhiệm vụ chó má đó.

"Cậu làm cái gì đấy?" Ariel lạnh lùng hỏi, "Tôi nhớ là tôi cung cấp tài chính để cho cậu hoàn thiện Kim Giáp Trùng."

"Tôi …" Giáp Trùng Chi Thần nghe Ariel hỏi mà hốt hoảng, lúng búng mãi mới nói với vẻ tủi thân: "Kim Giáp Trùng gần hoàn thiện rồi, chỗ nào làm được tôi đều đã làm, còn lại thì vượt quá khả năng của tôi. Cho nên … nên … tôi muốn xem các loại cơ giáp khác, biết đâu lại tìm được linh cảm."

"Ồ?" Ariel dịu đi. Nhanh thế đã hoàn thiện Kim Giáp Trùng? Nhớ đời trước cậu ta phải tốn chừng ba năm mới hoàn thành thiết kế của Kim Giáp Trùng.

Ừm … Nhưng giờ nghĩ lại, đời trước cậu ta vừa kiếm mấy đồng vặt vãnh vừa tiêu hết để hoàn thiện cơ giáp, đương nhiên không thể làm nhanh như đời này được hắn tài trợ về mặt tài chính được.

"Ừ, về mặt tài chính có thiếu thốn gì không?"

"Không không, những người đó đều rất tốt." Giáp Trùng Chi Thần lắc đầu nguầy nguậy, "Chủ yếu là tôi muốn khai phá loại cơ giáp mới, vậy nên mới đi làm nhiệm vụ giúp người ta, xem xem các loại đang lưu hành hiện nay thế nào để tìm linh cảm."

Nghe thế Ariel mới gật đầu hài lòng. Quả nhiên cậu ta không phụ sự kỳ vọng của mình. Hoàn thiện Kim Giáp Trùng xong là muốn khai phá hệ cơ giáp mới. Đời trước, công ty KTX lấy được hệ cơ giáp Kim Giáp Trùng liền chèn ép cậu ta đúng là quá ngu xuẩn.

"Cậu có tham gia giải cơ giáp lần này không?"

Giáp Trùng Chi Thần ngẩn người: "Tham gia làm gì? Có thời gian cải tạo cơ giáp cho mấy tên đó thì chẳng thà tôi đi tìm linh cảm còn hơn."

"Ngoài những học viên xuất sắc của các trường quân sự, giải đấu lần này còn có sự góp mặt của nhiều kỹ sư cải tạo cơ giáp nổi tiếng. Không muốn xem tác phẩm của họ sao? Không phải cứ đóng cửa nghiên cứu là thiết kế được cơ giáp. Cậu nên học hỏi kinh nghiệm của những người khác nữa." Ariel dẫn dắt từng bước.

Giáp Trùng Chi Thần ngộ ra, gật đầu lia lịa. Cậu vốn nghĩ giải thi đấu cơ giáp kiểu này chỉ chú trọng tới các chiến sĩ cơ giáp thôi, cho nên không mấy hứng thú với mục kỹ sư cải tạo cơ giáp. Nay nghe Ariel nói thế, cậu bỗng nhận ra mình không thể bỏ qua cơ hội lần này.

"Đương nhiên, muốn xem càng nhiều thiết kế cơ giáp thì phải chọn được một đội ngũ tốt. Cậu theo một đội mạnh thì mới có cơ hội gặp được nhiều đội khác. Nếu vừa lên sàn đã bị loại, thì sao học hỏi được thêm kinh nghiệm." Lúc này, Ariel tỏ ra rất bình thản, còn giọng điệu lại lộ ý dụ dỗ trắng trợn.

"Ừ … Nhưng … tôi có biết chiến sĩ cơ giáp nào giỏi đâu." Giáp Trùng Chi Thần buồn rầu. Chiến sĩ giỏi nhất cậu biết chỉ có Tinh Không Giảo Lang và Tinh Không Huyết Lang thôi. Nhưng có vẻ như hai người này không hài lòng với khả năng cải tạo cơ giáp của cậu.

"Sao lại không? Tôi với Huyết Lang không phải chiến sĩ cơ giáp giỏi nhất à?" Ariel nói mà chẳng hề khiêm tốn.

"Hả? Hai anh cũng tham gia giải đấu lần này? À phải, hai anh đều là học viên trường quân sự, đương nhiên sẽ tham gia." Giáp Trùng Chi Thần gật đầu, rồi lại rầu rĩ: "Nhưng các anh đâu có coi trọng kỹ thuật cải tạo của tôi …"

"Ai bảo thế?" Ariel nhíu mày, "Không coi trọng thì tôi bỏ ra nhiều tiền như thế để cậu hoàn thiện Kim Giáp Trùng làm gì? Lại nói, đồng đội của tôi mạnh thế nào chắc cậu cũng biết. Cho dù kỹ thuật của cậu có kém cũng chẳng sao. Đây cơ hội tốt để cậu quan sát và học hỏi kinh nghiệm. Tôi đâu thể tặng cơ hội này cho người khác."

"Giảo Lang, thật sự rất cảm ơn anh." Giáp Trùng Chi Thần nghe Ariel nói vậy, cảm động đến rớt nước mắt, thiếu điều bán mình cho Ariel luôn.

"Tốt lắm." Ariel mỉm cười hài lòng, "Vậy cậu nhanh đi báo danh đi. Một tiếng sau tôi dẫn các đội viên khác đến đây gặp cậu."

"Được, tôi đi báo danh đây. Anh không được dành cơ hội này cho người khác đâu đấy." Giáp Trùng Chi Thần vừa đi vừa ngoái đầu dặn Ariel, sợ hắn đem cơ hội cho người khác.

Ariel chờ một lúc thì nhận được tin của Chung Thịnh: Đang ở đâu?

"Quảng trường trung tâm."

Chưa đến hai phút, Chung Thịnh dẫn theo năm thành viên còn lại của tiểu đội chạy đến quảng trường trung tâm.

"Hửm? Người đâu? Cậu bảo tới gặp kỹ sư cải tạo cơ giáp mà?" Hạng Phi nhìn quanh quất, không thấy ai xa lạ đứng gần Ariel.

"Cậu ta đi báo danh."

Gerald kinh ngạc hỏi: "Hả? Giờ mới đi báo danh? Giải đấu lớn thế mà cũng không biết à. Ariel, cậu không định tìm một tên cổ lỗ sĩ về đấy chứ?"

"Lát nữa gặp sẽ biết." Ariel thản nhiên liếc nhìn Gerald, lập tức làm cậu ta im bặt.

Trong số bảy người, chỉ có Ariel làm được như thế, dùng ánh mắt hạ gục Gerald chỉ trong một giây. Còn những người khác, dù là Hạng Phi, Lôi Tranh hay Samantha, đều phải dùng vũ lực với cậu ta mới giải quyết được.

Chẳng lẽ Gerald có bản năng của động vật? Biết Ariel là động vật bậc cao thuộc tầng lớp đi săn, cho nên không dám chọc vào?

"Cầu trời đừng có là một tên già khú. Tốt nhất là một anh trẻ tuổi đẹp trai." Lâm Phỉ Nhi nói với vẻ mặt mơ mộng. Gần đây cô đang cảm động trước câu chuyện tình yêu vui buồn lẫn lộn [thật sao?] của Nhị hoàng tử đế quốc Elan và trưởng quan Từ, suốt ngày chỉ muốn tìm anh đẹp trai để yêu đương.

Samantha không mấy để tâm: "Mặt đẹp thì được tích sự gì. Tốt nhất không phải một tên ẻo lả, có cơ bắp càng hay, được cái đầu trọc sáng bóng thì càng tuyệt."

Lôi Tranh bất giác dịch sang trái hai bước. Cậu cứ có cảm giác mắt thẩm mỹ của hai cô gái trong đội thật là khác người.

Chung Thịnh nhìn bóng người chạy nhảy đằng xa, mỉm cười nói: "Đến rồi."

"Đâu? Đâu?" Lâm Phỉ Nhi dáo dác nhìn xung quanh.

"Hi, Huyết Lang, lâu rồi không gặp." Giáp Trùng Chi Thần thấy Chung Thịnh liền hồ hởi chào.

"Lâu rồi không gặp." Chung Thịnh mỉm cười đáp lời. Đúng là đã gần nửa năm rồi không gặp nhau.

Samantha nhìn thân thể nhỏ gầy nhìn kiểu gì cũng không thể nói là cường tráng của Giáp Trùng Chi Thần, có vẻ thất vọng hỏi: "Là cậu ta?"

"Ừ, là cậu ấy." Chung Thịnh gật đầu.

Giáp Trùng Chi Thần nhìn cô gái thân hình cao lớn trước mặt, hỏi với vẻ khó hiểu: "À … cô bạn xinh đẹp này, tôi có vấn đề gì à? Sao trông cô có vẻ thất vọng thế?"

"Không có gì." Samantha bĩu môi. Cô không có hứng với loại gà rù.

Giáp Trùng Chi Thần: Thế là sao?

"Hừ … không phải anh đẹp trai …" Lâm Phỉ Nhi cũng mang vẻ tiếc nuối.

Giáp Trùng Chi Thần lại càng không hiểu. Mặt cậu cũng đáng được gọi là đẹp trai mà. Chẳng lẽ cô bạn này mắt có vấn đề?

Được rồi, thật ra là mắt thẩm mỹ của Lâm Phỉ Nhi sau khi được chứng kiến vẻ đẹp cấp cao của Ariel, Edward và Nhị hoàng tử điện hạ thì không vừa mắt mấy loại phổ thông nữa. Cho nên, gương mặt vốn được coi là điển trai của Giáp Trùng Chi Thần trong mắt cô chỉ là dạng bình thường.

Bị hai cô gái đả kích, Giáp Trùng Chi Thần không khỏi buồn bực. Tốt xấu gì cậu cũng là mĩ thiếu niên mà, ở trường được không ít người theo đuổi đó. Nhưng tiêu chuẩn của cậu rất cao, chưa vừa ý ai cả. Sao trước mặt hai cô bạn này cậu lại có cảm giác mình chẳng đáng mấy đồng chứ?

"Được rồi, đừng đùa nữa. Đây là Giáp Trùng Chi Thần, tên thật là …" Chung Thịnh dừng lại, quay sang nhìn Ariel với vẻ xấu hổ. Anh không biết tên thật của Giáp Trùng Chi Thần.

"Thôi, để tôi tự giới thiệu đi." Giáp Trùng Chi Thần buồn bực nói, "Tôi tên là Felid, hiện đang học tập tại trường cao cấp Thủy Nguyệt Tinh, chuyên ngành cơ giáp, đã đạt chứng chỉ kỹ sư cải tạo cơ giáp cao cấp."

Kỹ sư cải tạo cơ giáp cao cấp?

Một câu này lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Đạt được chứng chỉ này khi còn đang đi học đủ thấy người này giỏi cải tạo cơ giáp thế nào. Nói là thiên tài cũng không ngoa.

Mọi người không hẹn mà cùng quay sang nhìn Ariel vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, lòng thầm cảm thán. Trưởng quan Ariel quả nhiên không phải người thường, tìm bừa cũng được một nhân tài thế này.

119. Chương 119

Editor: Nguyệt

Còn tại sao lại gọi là trưởng quan Ariel ư? Chuyện là thế này. Sau khi vào Đệ Nhất, tất cả mọi người đều được liệt vào danh sách tân binh. Dù là Chung Thịnh hay Ariel, mới đầu cũng chỉ là tân binh. Nhưng trong khoảng thời gian huấn luyện trước đó, về cơ bản mọi người đều công nhận vị trí lãnh đạo của Ariel và Chung Thịnh. Cho nên khi trở lại trường học, nhà trường trao quân hàm cho bọn họ, Ariel cùng Chung

Thịnh chính thức trở thành hạ sĩ. Ngoài các sĩ quan trưởng và sĩ quan phó ngang hàng với họ, các tân binh khác gặp họ đều phải chào hỏi và gọi họ là trưởng quan.

"Lâm Phỉ Nhi, Samantha, Lôi Tranh, Hạng Phi, Gerald." Chung Thịnh giới liệu đơn giản cho Felid, rồi chỉ vào mình: "Chung Thịnh."

Cuối cùng mới trịnh trọng giới thiệu Ariel: "Ariel Clifford, sĩ quan trưởng của chúng ta."

Đám Samantha đều thầm khinh bỉ. Thiên vị. Rõ ràng là thiên vị. Phân biệt đối xử trắng trợn. Bọn họ chỉ được giới thiệu tên, Ariel lại được giới thiệu cả tên lẫn họ.

Đương nhiên, không ai tỏ vẻ bất mãn gì. Lúc giới thiệu bản thân, Chung Thịnh cũng chỉ xưng tên. Cơ mà nhìn đôi chồng chồng này ân ái, đám độc thân bọn họ tỏ vẻ rất khó chịu.

"Clifford?" Felid ngạc nhiên trợn tròn mắt.

"Đúng vậy, là Clifford mà cậu nghĩ." Lâm Phỉ Nhi nói.

"Là tướng quân Clifford thật à? A, không phải, anh chắc hẳn là con trai tướng quân Clifford." Felid kích động đến đỏ bừng cả mặt, "Ariel, tôi gọi anh là Ariel nhé?"

Ariel gật đầu, từ chối phát biểu ý kiến.

"Tuyệt vời!" Felid phấn khích nhảy lên sung sướng. Đột nhiên, cậu muốn túm tay Ariel, nhưng đối phương nhẹ nhàng tránh được. Cậu cũng không để ý, hào hứng nói: "Ariel, tôi là fan của bố anh. Nhờ anh xin chữ ký của tướng quân Clifford giúp tôi được không? Xin anh đó! Chỉ cần một tờ thôi, tốt nhất là xin được chữ ký kèm dòng 'Tặng Felid'."

Mặt Ariel cứng đờ. Hắn biết hồi trước bố là thần tượng của rất nhiều thanh niên Liên Bang. Nhưng không ngờ trong số bạn mình lại có một fan hâm mộ nhiệt tình như thế.

Cơ mà … xin chữ ký của bố? Thôi thôi, về mặt chiến lược chiến thuật thì bố rất xuất sắc, nhưng chữ thì … Ariel không đành lòng, nhắm mắt lại. Nên giữ thể diện cho bố, cứ để các fan ảo tưởng đi. Mặc dù chữ viết không thể nói lên điều gì, nhưng nhìn chữ viết như giun bò của thần tượng xong chắc mấy người này vỡ mộng mất.

"Xin lỗi, bố tôi không cho chữ ký." Ariel thản nhiên nói.

Felid có vẻ ủ rũ. Nhưng câu tiếp theo của Ariel lại khiến cậu lập tức bay lên thiên đường.

"Nhưng tôi có thể cho cậu nói chuyện trực tiếp với bố tôi."

"Quá quá quá … quá tốt!" Felid kích động đến nỗi lắp ba lắp bắp.

Ariel cũng không dài dòng, lập tức gọi cho bố. Giờ này bố nhận cuộc gọi tức là có thời gian rảnh.

"Chuyện gì?" Vừa chuyển tín hiệu, tướng quân Clifford vẫn hỏi một câu ngắn gọn như mọi ngày.

"Có fan hâm mộ muốn nói chuyện với bố." Ariel trực tiếp chuyển màn hình về phía Felid.

"T … t … tướng quân Clifford, chào … ch … chào ngài." Felid lắp bắp.

Trong mắt tướng quân Clifford thoáng qua vẻ kinh ngạc. Biết là có nhiều người hâm mộ mình, nói hơi khoa trương chút nhưng đúng là rất nhiều, có lần đi hỏi thăm binh sĩ còn có nhiều sĩ quan bậc trung nói là ngày trước bị ông ảnh hưởng nên mới vào quân đội. Ông rất vui vì được những người đó ủng hộ. Nhưng đã ngần này tuổi rồi, những người hâm mộ ông phần lớn đều đến tuổi trung niên. Nay thấy một gương mặt trẻ trung thế này, khó tránh có chút ngạc nhiên.

"Chào cậu." Clifford thả lỏng cơ mặt. Người nhà mình biết chuyện nhà mình. Gương mặt lạnh băng của ông chung quy sẽ gây áp lực rất lớn cho người khác. Người nhà nhìn quen thì không nói, nhưng đa số người ngoài thấy ông đều bất giác tỏ ra rụt rè e sợ. Bây giờ ông đang gặp người hâm mộ, không phải cấp dưới, đương nhiên không muốn dọa người ta.

"Tôi tôi … tôi rất ngưỡng mộ ngài. Trận chiến của ngài ở tinh cầu Nhã Nhĩ thật sự rất tuyệt vời. Tôi đã xem vô số lần hình ảnh lúc đó, ngài điều khiển cơ giáp lao vào quân địch đẹp vô cùng. Hơn nữa, chiến thắng lần đó của ngài đã loại bỏ hoàn toàn quân phản loạn, đưa Liên Bang bước vào thời kỳ hòa bình lâu dài."

Tướng quân Clifford nghe thế mỉm cười.

Chàng trai này trông còn rất trẻ, tầm tuổi con mình, mà đã có lý giải sâu sắc về chiến tranh như thế. Hơn nữa, đối với ông, trận chiến ở tinh cầuNhã Nhĩ đích thực là trận chiến mang tính quyết định đến sự thắng lợi của chính phủ Liên Bang. Nói thật, trong số các trận chiến với quân phản loạn, đó không phải lần ông biểu hiện năng lực cá nhân cùng tài thao lược tốt nhất, nhưng là lần ông đắc ý nhất.

Nói cách khác, Felid vừa mở miệng đã gãi trúng chỗ ngứa, làm ông thoải mái vô cùng.

"Cậu giỏi lắm, nhìn nhận rất tốt." Tướng quân Clifford tán thưởng.

Felid thấy mình như ngập trong hạnh phúc. Được tướng quân Clifford mình thần tượng bấy lâu khen ngợi, giờ bảo cậu chết luôn cũng không tiếc.

"Chắc cậu là bạn của Ariel."

"Dạ, cháu với Ariel thân nhau lắm." Felid vội vàng kéo gần quan hệ.

Ariel không có ý kiến gì.

"Có thời gian thì cùng Ariel đến nhà ăn bữa cơm. Hiếm lắm mới thấy thằng bé này đặc biệt gọi điện cho tôi vì người khác." Tướng quân Clifford nói với giọng thoải mái.

Ông không biết vì sao con trai lại gọi cho ông vì một fan hâm mộ. Nhưng nếu Ariel đã làm thì chắc phải có lý do. Người làm bố như ông đương nhiên phải ủng hộ con mình. Nếu Ariel muốn mược sức người này, thì một câu vừa rồi đã kéo quan hệ của hai đứa lại gần nhau nhiều rồi.

Felid trộm liếc Ariel, thấy đối phương không có ý phản đối thì vội vàng gật đầu: "Dạ dạ, có dịp cháu nhất định sẽ đến chơi."

Sau khi chấm dứt cuộc gọi, Felid mang vẻ mặt nịnh nọt ôm chặt đùi Ariel: "Anh trai! Từ nay về sau anh chính là anh trai em! Anh bảo em sống em sẽ sống, bảo em chết em sẽ chết, bảo em tiến lên phía trước hay phòng thủ phía sau em nhất định không cãi lời. Van anh mang em về nhà gặp ngài ấy đi mà. Chỉ cần có thế là cuộc đời em viên mãn rồi."

Mọi người câm lặng nhìn hành vi vô sỉ của Felid. Gặp mặt thần tượng thôi mà, có cần làm đến mức đó không? Làm như chuẩn bị bán thân cho Ariel ấy.

Ariel khó chịu muốn rút chân ra. Nhưng Felid chết cũng không buông. Xem chừng Ariel mà không đồng ý thì cậu ta sẽ ngồi lỳ ra đấy.

"Mau đứng lên nào Felid, giữa đường giữa phố làm thế còn ra thể thống gì nữa." Chung Thịnh thản nhiên 'đỡ' Felid đứng dậy, nhân thể vỗ lên người cậu hai cái như phủi bụi. Có trời mới biết ở không gian ảo tưởng trên mạng thì lấy đâu ra bụi mà phủi.

Nhìn Felid đau đến mặt nhăn mày nhíu, mọi người tỉnh ra.

Đây là hành động biểu thị sự bất mãn của Chung Thịnh khi Felid ôm đùi Ariel!!!

Đùi của Ariel chỉ có Chung Thịnh được ôm thôi, làm gì có chỗ cho người khác. Nếu không phải vừa rồi Felid ra tay đột ngột, chắc đã bị Ariel đá bay rồi.

Ariel đột nhiên đề nghị: "Sau khi giải cơ giáp kết thúc, đúng lúc trường học cho chúng ta một kỳ nghỉ dài, không bằng mọi người cùng đến nhà tôi chơi."

"Oa? Thật không?"

"Ôi trời ơi! Không phải chứ, tôi được đến gặp tướng quân Clifford thật sao?"

"Ha ha ha! Ariel, cậu tốt quá!"

Ai nấy đều vui vẻ hưng phấn. Đã có chí vào quân đội, ai lại không ngưỡng mộ tướng quân Clifford. Nay có cơ hội được gặp người thật, bọn họ đương nhiên là rất vui rồi.

Khi mọi người chìm đắm trong niềm sung sướng, Hạng Phi lại nhìn Chung Thịnh với vẻ đăm chiêu.

Lời mời của Ariel quá đột ngột, không hợp với tính cách cậu ta chút nào. Nếu bảo là vì vừa rồi bố cậu ta ngỏ ý nên mới nảy ra ý định này thì cũng không đúng. Cậu ta có thể chỉ mời mỗi mình Felid. Đằng này cậu ta lại gióng trống khua chiêng mời tất cả mọi người. Rốt cuộc là vì lý do gì?

Chung Thịnh đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn Ariel, lòng dạt dào ấm áp.

Chuyện đến nhà Ariel đã lên kế hoạch từ trước. Nhưng dù anh có bình tĩnh thế nào cũng không khỏi lo lắng khi đến 'gặp bố mẹ người yêu'. Hiển nhiên là Ariel biết điều đó, cho nên mới mời mọi người đến nhà, một mặt xoa dịu nỗi lòng căng thẳng của anh, một mặt khắc là muốn cho Hạng Phi cùng đi xem. Vì với anh, Hạng Phi là người thân như ruột thịt. Để cậu biết thái độ của bố mẹ Ariel cũng làm cậu yên tâm phần nào.

120. Chương 120

Editor: Nguyệt

Không ngờ Ariel lại tỏ ra chu đáo săn sóc như thế. Từng thấy thái độ đạm mạc của Ariel với Elena, Chung Thịnh cảm thấy Ariel bây giờ đúng là làm người ta mê đắm, còn hơn cả đời trước.

Tình cờ ngoảnh lại, bắt gặp ánh mắt đong đầy tình ý của Chung Thịnh, Ariel ngoài mặt không tỏ vẻ gì, trong lòng lại đánh dấu vào tên một quyển sách đang nghiên cứu gần đây.

Từ giờ trở đi, cuốn "Làm sao để trở thành một người yêu chu đáo" trở thành tài liệu quý báu của Ariel.

Sách do mẹ giới thiệu đúng là đáng tin, ít nhất đáng tin hơn mấy quyển tạp nham mình tìm trên mạng.

Nhưng mà … Xem ra vẫn phải tìm hiểu thêm về kỹ xảo trên giường, chung quy cảm thấy những thứ tìm được trên mạng không đủ để thỏa mãn Chung Thịnh. Đến nay, Ariel vẫn còn buồn bực về chuyện ngày đó lúc hắn đang mở rộng cửa sau thì Chung Thịnh lại mềm đi.

Cùng trang lứa với nhau, nên Felid nhanh chóng hòa mình vào bọn họ. Kiến thức uyên bác về cơ giáp của cậu chiếm được nhiều cảm tình của mọi người. Cả nhóm đều hài lòng khi có được một kỹ sư kiệt xuất, cũng rất mong chờ vào giải đấu sắp tới.

"À, suýt nữa thì quên, Ariel này, chúng ta có bảy người, còn một người nữa đâu? Chắc cậu tìm được ai đó rồi chứ?" – Lâm Phỉ Nhi hỏi.

Ariel khựng lại, ngoài mặt không tỏ vẻ gì. Nhưng Chung Thịnh đứng ngay bên cạnh lại cảm nhận được áp suất thấp quanh người hắn. Quả nhiên ngài Ariel vẫn còn ghi thù tưởng quan Từ.

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, thành viên cuối cùng rất có thể là thiếu úy Từ Vệ Quốc." Mặc dù trong lòng khó chịu, Ariel vẫn bình thản nói ra cái tên này.

"Trưởng quan Từ? Anh ấy cùng đội với chúng ta?" Lôi Tranh ngạc nhiên hỏi. Cậu vốn nghĩ thành viên còn lại sẽ chọn trong số các tân binh, không ngờ Ariel lại chọn đàn anh Từ Vệ Quốc.

Nhưng nghĩ lại, Lôi Tranh thấy cũng bình thường. Giải cơ giáp thanh niên lần này chỉ hạn chế độ tuổi, và phải là học sinh trường quân sự, chứ không quy định học viên năm nhất hay năm trên không được lập đội với nhau. Chỉ là đa số học viên năm trên đều cảm thấy đàn em năm dưới kiến thức còn ít, nhiều khả năng sẽ cản trở họ, cho nên không muốn lập đội cùng.

Bảy người bọn họ thì khác. Nhìn từ góc độ nào, họ cũng là học viên tinh nhuệ của trường Đệ Nhất. Huống chi, họ còn được đội trưởng Fox tôi luyện ba tháng, về mặt lý luận có thể kém hơn đàn anh đàn chị khóa

trên, chứ về khả năng thực chiến thì không hề thua kém. Ở một mức độ nào đó mà nói, có khi họ còn giỏi hơn. Vì các anh chị khóa trên thuộc nhóm học viên chính thống, bọn họ thuộc nhóm hoang dã, được sự chỉ dạy của đội trưởng Fox, chỉ cần thắng lợi, thủ đoạn gì cũng dùng.

Thế nên Lôi Tranh cũng tán thành việc Từ Vệ Quốc gia nhập tiểu đội của họ. Có thể mọi người nghĩ rằng Từ Vệ Quốc bỏ qua cơ hội tốt đi dẫn dắt mấy đứa trẻ con không biết gì. Nhưng thực tế là, tiểu đội của họ rất có khả năng sẽ trở thành con hắc mã (1) của trường Đệ Nhất.

Một khi bắt tay vào làm việc, Felid sẽ nghiêm túc hẳn lên. Mọi người đến trung tâm cơ giáp thuê một phòng kín. Vào trong phòng, bọn họ lần lượt giới thiệu với Felid loại hình cơ giáp mà mình vừa ý, cùng các hạng mục tố chất cơ thể.

Cải tạo cơ giáp khác xa chuyện điều chỉnh lên lên xuống xuống tùy tiện ở một chiếc cơ giáp bình thường. Nó phải qua một quá trình tính toán chỉnh sửa rất tỉ mỉ và tinh vi.

Đương nhiên, trên mạng chiến đấu, khi anh đã có một chiếc cơ giáp, nếu muốn lắp thêm linh kiện gì hệ thống sẽ trực tiếp xử lý giúp anh. Đây là thế giới ảo, cho nên chỉ cần anh điều chỉnh trong phạm vi cho phép, hệ thống sẽ giúp anh cải tạo thành công.

Mức độ đó tất nhiên không thể thỏa mãn nhu cầu của nhóm Chung Thịnh. Họ muốn có một chiếc cơ giáp được tạo ra chỉ dành riêng cho mình.

Với tình hình trước mắt thì chuyện này … chỉ là nằm mơ. Bởi vì Felid còn lâu mới đạt đến trình độ tạo ra cơ giáp riêng biệt cho người khác. Trên thực tế, cả Liên Bang chỉ có vài người làm được điều này. Mà nhóm tôm tép như bọn Chung Thịnh bây giờ cũng không đủ tư cách để được như thế.

Nhiệm vụ cấp bách của Felid bây giờ là cải tạo cơ giáp dựa trên năng lực, sở trường của mình, cố gắng đáp ứng tối đa nhu cầu của mọi người và phù hợp với đặc điểm thế mạnh cá nhân nhất có thể.

Nhiệm vụ này không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai. Bọn họ cũng không gấp, cứ làm từ từ là được. Cho nên mọi người nói với Felid đặc điểm cá nhân của mình, để cậu cải tạo cơ giáp phù hợp nhất có thể.

Được thần tượng của mình là tướng quân Clifford khích lệ, Felid hoàn toàn bước vào trạng thái cuồng nhiệt, sau khi lấy được tư liệu mình cần thì chưa chào tạm biệt đã lao ngay đi tìm phòng thí nghiệm để cải tạo cơ giáp.

Nhìn bóng cậu vội vàng rời đi, bọn Lôi Tranh đều thầm thán phục.

Một người nhiệt tình với công việc như vậy đáng được họ kính trọng.

"Hôm nay đến đây thôi. Mọi người không cần quá căng thẳng. Nhưng bắt đầu từ ngày mai, chúng ta sẽ chính thức bước vào giai đoạn huấn luyện. Tôi đã lập sẵn kế hoạch rồi." Nói đến đây, Ariel nhìn một lượt, không thấy ai có ý kiến mới nói tiếp, "Chúng ta chủ yếu sẽ luyện tập phối hợp trong các hoàn cảnh khác nhau. Lúc trước huấn luyện ở chỗ đội trưởng Fox, chúng ta đã khá thành thạo về mặt phối hợp tấn công rồi, cho nên bây giờ có thể thả lỏng một chút. Trước mắt chủ yếu tập trung vào kỹ năng trinh sát, phối hợp phòng thủ, vân vân. Đây đều là điểm yếu của chúng ta, cần phải khắc phục."

Mọi người nghĩ ngợi một lúc rồi đồng loạt gật đầu. Ariel nói rất đúng, lúc rèn luyện ở chỗ Hồ Lập, bọn họ chủ yếu chỉ nghiên cứu về mặt tấn công. Tấn công mà không biết phòng thủ thì chỉ như cánh bèo không rễ, mạnh thì có mạnh, nhưng một khi gặp trở ngại rất có thể sẽ bị bao vây, rồi rơi vào tuyệt cảnh.

Huấn luyện có mục đích rõ ràng như Ariel nói mới càng tăng cao ưu thế của họ hơn. Một cái thùng có thể chứa bao nhiêu nước luôn được quyết định bởi miếng gỗ ngắn nhất. Chỉ cần họ làm cho miếng gỗ đó dài ra thì dung lượng nước chứa được sẽ tăng lên đáng kể. (2)

"Được rồi, mọi người nghỉ ngơi đi. Chiều nay thả lỏng thư giãn. Từ ngày mai chúng ta sẽ phải cố gắng luyện tập nhiều." – Chung Thịnh mỉm cười nói.

Lâm Phỉ Nhi vui vẻ rủ rê: "Ok. Samantha, bọn mình đi mua sắm đi. Đồ ăn vặt của tớ sắp hết rồi."

"Ừ." Samantha nhún vai. Cô không thích mấy thứ đồ ăn vặt, nhưng đi cùng Phỉ Nhi cũng được, xem như tản bộ.

Mọi người lục tục đăng xuất. Ariel và Chung Thịnh cũng rời khỏi mạng chiến đấu.

Vừa ra khỏi đản thương, Ariel liền thấy Chung Thịnh mặc áo may ô quần đùi bước ra từ một cái đản thương khác, mắt tối hẳn đi.

Hắn hít một hơi thật sâu, đè nén dục vọng đang rục rịch của mình. Không được … giờ chưa phải lúc. Lần đầu tiên của hắn và Chung Thịnh phải thật hoàn mỹ. Tối thiểu … không phải ban ngày.

"Ariel, em đi liên lạc với trưởng quan Từ."

Trong lúc Ariel đang ngẩn người, Chung Thịnh đã mặc thêm quần áo vào. Nhìn bộ quân phục ôm lấy thân hình cao ráo rắn rỏi, Ariel chỉ thấy lửa tình bốc càng cao.

"Gọi một cuộc là được rồi mà." Giọng Ariel khàn khàn. Nhưng Chung Thịnh đang bận liên lạc nên không chú ý.

"Không gọi được. Vừa rồi ở trên mạng chiến đấu em cũng gọi thử, nhưng không ai nhận." Chung Thịnh lắc đầu.

"Được rồi, vậy em đi đi." Ariel nheo mắt lại, đôi con ngươi lóe qua điều gì đó.

"Em ra ngoài một lát đây." Chung Thịnh chào hắn rồi ra khỏi phòng.

Ariel nhìn bóng anh rời đi, chậm rãi khoác áo choàng tắm, mở quang não, đặt một loạt hàng: bữa tối cho hai người, rượu vang đỏ, nến có tác dụng kích thích ***, 'áo mưa' siêu trơn, bịt mắt có mùi thơm, và … một chiếc còng tay tình thú.

Chung Thịnh chẳng hề biết gì, vội vàng đến phòng Từ Vệ Quốc.

"Ra ngoài rồi?" Chung Thịnh ngạc nhiên nhìn Nhị hoàng tử đế quốc Elan. Lúc này mới cách trò khôi hài buổi sáng có một tiếng đồng hồ, Từ Vệ Quốc không ở trong phòng thì đi đâu?

Nhưng nhìn bản mặt tươi cười *** đãng ý tứ sâu xa của Nhị hoàng tử, Chung Thịnh rất lý trí giữ im lặng, gật đầu chào rồi rời đi.

Không tìm được Từ Vệ Quốc, gọi điện không ai nhận. Chung Thịnh thấy đau đầu. Ngày mai bắt đầu huấn luyện phối hợp rồi. Bảy người bọn họ không nói làm gì, nhưng nếu Từ Vệ Quốc chưa từng hợp tác với họ lại không xuất hiện thì sẽ rất phiền phức.

Nghĩ một lát, Chung Thịnh quyết định dùng thử đặc quyền của học viên tinh anh. Anh kết nối với hệ thống định vị của trường, hỏi vị trí của Từ Vệ Quốc. Không ngờ chưa đầy năm giây, hệ thống đã gửi cho anh vị trí cụ thể của anh ta.

Chung Thịnh rất ngạc nhiên về đặc quyền của mình. Nhưng anh không định lợi dụng nó.

Đối chiếu với vị trí hiện tại của mình một chút, anh phát hiện ra Từ Vệ Quốc đang ở một góc cực kỳ hẻo lánh hoang vu đằng sau thư viện.

(1) Hắc mã: thuật ngữ dùng trong đua ngựa, để chỉ con ngựa vốn chẳng được dân cá cược để ý đến lại bất ngờ về nhất.

(2) Nguyên lý thùng gỗ: do nhà quản lý học người Mỹ – Peter đưa ra. Thùng gỗ do nhiều miếng gỗ ghép lại, nó có thể chưa được bao nhiêu nước không phải do miếng gỗ dài quyết định mà là miếng ngắn nhất. Trong trường hợp này, ta có thể hiểu rằng miếng gỗ ngắn nhất chính là yếu điểm của nhóm Chung Thịnh, nếu không khắc phục được nó – tức là vấn đề phòng thủ – thì rất có thể họ sẽ bị loại sớm, dù có tấn công giỏi đến đâu mà phòng thủ kém thì khả năng thất bại vẫn cao. Khắc phục yếu điểm này, tức là làm cho miếng gỗ ngắn nhất đó dài ra, thùng sẽ chưa được nhiều nước hơn, thực lực của họ cũng được nâng cao.

121. Chương 121

Editor: Nguyệt

Khuôn viên trường Đệ Nhất rộng vô cùng, nếu không có bản đồ chi tiết thì có khả năng sẽ bị lạc trong đó.

Chung Thịnh đi xuyên qua một cánh rừng nhỏ, làm một đôi "uyên ương" giật mình đỏ mặt, cuối cùng mới gặp được Từ Vệ Quốc đang ngồi trên ghế ngẩn người.

Chung Thịnh thở dài một hơi, lau mồ hôi trên trán. Không hiểu Từ Vệ Quốc nghĩ gì mà lại chọn chỗ này. Trên đường đi tới đây, bị người ta trừng mắt lườm mấy lần, anh mới biết đây là thiên đường hẹn hò của các đôi tình nhân.

Anh biết quấy rầy người ta như thế là thiếu đạo đức, nhưng vì Từ Vệ Quốc nên đành phải tiếp tục đi về phía trước.

"Trưởng quan Từ, anh trốn ở đây làm tôi tìm vất vả lắm đấy." Chung Thịnh nói như trách móc. Nhưng anh phát hiện ra Từ Vệ Quốc đang ở rất gần mình lại như không hề nghe thấy, ánh mắt trống rỗng nhìn phía trước.

"Trưởng quan Từ? Anh không sao chứ?" Chung Thịnh quơ tay trước mặt hắn, rút cục cũng hấp dẫn được sự chú ý của hắn.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp đó lại khiến Chung Thịnh tròn mắt há hốc mồm. Bởi vì Từ Vệ Quốc nhìn thấy anh lại đột nhiên đỏ mặt, sau đó vắt giò lên cổ chạy mất tăm.

Ai nói cho tôi biết thế này là thế nào?

Chung Thịnh ngẩn ra nhìn bóng Từ Vệ Quốc chạy mất với tốc độ phải ngang vận tốc ánh sáng, kinh ngạc một hồi mới giật mình tỉnh lại.

Trưởng quan Từ nổi tiếng mặt dày vô sỉ mà lúc nhìn thấy mình lại đỏ mặt rồi chạy mất?

Chuyện gì thế này?

Đứng tại chỗ ngẫm nghĩ hồi lâu, Chung Thịnh vẫn không tài nào hiểu nổi sao lại như vậy. Nhưng theo phán đoán thông thường thì, trưởng quan Từ thành ra thế này e là có liên quan trực tiếp đến tên Nhị hoàng tử kia.

Chẳng lẽ …

Chung Thịnh lập tức liên tưởng đến một chuyện không mấy tốt đẹp. Chẳng lẽ trưởng quan Từ thật sự đã bị …?

Không đúng, với tính cách của trưởng quan Từ, nếu bị cưỡng bức thật thì sẽ không đỏ mặt chạy trốn lúc thấy anh, mà sẽ đấu với người kia đến chết thì thôi, thậm chí đồng quy vu tận.

Vậy … rốt cuộc có chuyện gì?

Không hiểu ra làm sao, Chung Thịnh vẫn đứng tại chỗ ngẩn người. Còn Từ Vệ Quốc vừa mới chạy biến đi lại đang ngồi trong một góc nhỏ, lệ rơi đầy mặt cào tường.

Tâm trạng của hắn lúc này là bi phẫn nói không thành lời, mà trong bi phẫn lại xen một chút xấu hổ.

Zaccai Fuery, ông với mi thề không đội trời chung!!!

Từ Vệ Quốc gào lên giận dữ trong lòng. Nhưng cái vẻ mặt nửa cười nửa không của đối phương chợt lướt qua đầu lại làm hắn cứng đờ, không nhịn được tiếp tục cào tường.

Mẹ nó! Ông không thích đàn ông! Ông đây tuyệt đối không thích đàn ông! Ông chỉ thích những em gái mềm mại!!!!!!

Dù lặp đi lặp lại điều này trong lòng bao nhiêu lần, thì ở một góc nhỏ bé nào đó, vẫn có một con quỷ nhỏ có vẻ ngoài giống như Zaccai cười âm hiểm nói: "Thích con gái? Không thích đàn ông? Vừa bị đàn ông sờ một cái là bắn luôn, vậy mà là không thích sao?"

Ông không muốn bắn! Là tên đó kỹ thuật tốt quá!!

Từ Vệ Quốc tiếp tục rơi lệ đầy mặt …

Con quỷ nhỏ cười phá lên: "Thôi đi, nếu không thích đàn ông thật thì đã chẳng cứng nổi rồi. Người ta mới sờ vài cái là bắn luôn, thật ra ngươi thích ta đúng không."

"Thích cái đầu mày!" Từ Vệ Quốc bi thương tột độ, hận không thể lôi con quỷ trong đầu ra băm vằm. "Trinh tiết của ông! Ông vẫn để dành đến đêm tân hôn đó!"

Con quỷ nhỏ ngẩn ra, sau đó mừng như điên: "Oa ha ha ha … không ngờ ngươi vẫn còn là xử nam."

Từ Vệ Quốc nước mắt giàn giụa …

Ông có muốn đâu, nhưng ông già bảo nếu ông dám làm chuyện gì có lỗi với vợ tương lai, ông già sẽ đánh gãy chân ông đó.

Con quỷ nhỏ càng cười điên cuồng. Từ Vệ Quốc thẹn quá thành giận, cuối cùng không nhịn được đập quỷ nhỏ một phát. Bụp, quỷ nhỏ biến mất.

Con quỷ trong đầu đã biến mất, nhưng trong lòng Từ Vệ Quốc vẫn có cảm giác xấu hổ không sao diễn tả được. Uất nghẹn, bất lực, những tình cảm phức tạp đan xen nhau mà không có chỗ phát tiết, làm hắn phải tiếp tục cào tường.

Đứng ngẩn người hồi lâu, Chung Thịnh gãi đầu gãi tai. Từ Vệ Quốc đang thế này chắc không nói chuyện được rồi. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng, anh quyết định gửi cho hắn một tin nhắn thật dài.

Sau khi gửi tin về tiểu đội của Ariel và lời mời gia nhập, Chung Thịnh lại xấu hổ ngượng ngùng ra khỏi rừng "vô số uyên ương" trong ánh mắt như dao găm của bao nhiêu người.

Mặc dù không phải đi học, Chung Thịnh vẫn đến sân huấn luyện theo thói quen. Cả rèn luyện thể thuật lẫn huấn luyện cơ giáp, anh đều tập một lần. Mãi đến lúc gần sáu giờ tối, nhận được tin nhắn của Ariel, anh mới về phòng.

Mở cửa ra, Chung Thịnh hơi có vẻ ngượng ngùng, nói: "Ariel, em về rồi."

Anh vốn không có thói quen này, nhưng Ariel nhất quyết muốn anh làm như thế. Mà Chung Thịnh gần như không bao giờ từ chối yêu cầu của hắn đương nhiên là lần này cũng đồng ý. Mỗi lần về phòng nói câu này, anh lại có cảm giác ngọt ngào như thể người chồng đi làm về vậy.

Ariel ngồi trên sofa trong phòng khách, không quay đầu lại, nói: "Đi tắm trước đi."

Chung Thịnh bước vào phòng tắm, không nhìn thấy đôi mắt chợt lóe qua tia sáng của Ariel.

Sau một buổi luyện tập, cả người anh ướt sũng mồ hôi. Vốn cũng định về phòng là đi tắm ngay, nhưng hôm nay Ariel lại đặc biệt dặn dò làm anh thấy hơi ngạc nhiên.

Tắm rửa sạch sẽ thoải mái xong, Chung Thịnh mặc một bộ đồ ở nhà, rồi mở cửa bước ra.

Vừa mở cửa, anh gần như ngay lập tức bước vào trạng thái phòng thủ theo phản xạ. Căn phòng tối đen như mực, rèm cửa cũng kéo kín mít, cản hết ánh sáng từ bên ngoài.

"Ariel?" Chung Thịnh hỏi dò. Anh không thể nghĩ ra được ai lại có thể trà trộn vào trường Đệ Nhất, lẻn vào phòng bọn họ mà không hề kinh động cả anh lẫn Ariel.

"Anh ở đây." Giọng nói điềm tĩnh của Ariel vang lên trong bóng tối. Theo đó là ánh lửa bùng lên từ hai ngọn nến màu đỏ tươi.

"Ngồi đi." Ariel mỉm cười ngồi vào bàn ăn. Trên bàn có hai bộ đồ ăn tinh xảo cùng vài món ăn còn nguyên lớp bao ngoài.

"Đây là …" Chung Thịnh nhìn bữa tối với ánh nên lung linh trông vô cùng lãng mạn, trong đầu điểm lại một loạt những ngày kỷ niệm của mình và Ariel.

Sinh nhật? Không phải.

Lễ tình nhân? Không phải.

Kỷ niệm kết hôn … Thôi, cái này còn xa.

Vậy là ngày gì?

"Đừng nghĩ nữa, không phải ngày đặc biệt nào cả." Ariel nhìn Chung Thịnh đứng ngẩn ra trước cửa phòng tắm, vẻ mặt suy tư, không kìm được nói, "Anh chỉ muốn cùng em có một bữa tối bên ánh nến thôi."

"À …" Chung Thịnh xấu hổ đỏ mặt. Người yêu với nhau ăn tối chung là chuyện rất bình thường, vậy mà anh cứ nghĩ xa tận đâu đâu.

"Mau ngồi đi."

Chung Thịnh vội vàng ngồi xuống ghế đối diện Ariel, còn chủ động rót rượu vang cho cả hai.

Bữa tối này rất thịnh soạn. Ariel sẽ không tiết kiệm chi tiêu cho khoản này. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện rất thoải mái. Nhoáng cái, đồ ăn đã vơi đi hơn nửa.

"Anh no rồi." Ariel cầm khăn ăn, tao nhã lau miệng. Ánh mắt đảo qua nhìn cây nến đã cháy hết một phần ba.

"Em cũng no rồi." Chung Thịnh vội vàng buông dao nĩa, đứng dậy chuẩn bị dọn bàn. Không biết có phải do uống nhiều rượu không, mà anh thấy hơi thấp thỏm nôn nao, mặt đỏ ửng, ánh mắt cứ không tự chủ hướng về phía Ariel.

"Lại đây." Ariel mỉm cười, đẩy ghế ra sau, nghiêng người, ý bảo Chung Thịnh lại gần.

Chung Thịnh do dự một lát rồi bước đến. Lúc nhận ra Ariel muốn mình ngồi lên đùi, mặt lập tức đỏ lừ.

Chuyện này … chuyện này …

"Hửm?" Âm mũi nghe có vẻ không vui làm Chung Thịnh lập tức phục tùng mệnh lệnh theo phản xạ. Một người cường tráng như anh nay lại ngồi trên đùi Ariel, kẹp lấy eo hắn, làm hắn thoạt trông thật nhỏ gầy.

Chung Thịnh mất tự nhiên xoay xoay người. Cái ghế Ariel đang ngồi phát ra tiếng cót két kháng nghị. Nó chỉ là một cái ghế bình thường thôi, không chịu nổi hai thằng đàn ông ngồi lên rồi làm này nọ đâu!!!

Chênh lệch về chiều cao vốn không rõ rệt lắm, nay Chung Thịnh ngồi cưỡi lên Ariel lại làm rõ hơn sự khác biệt. Ariel bực mình nhìn ***g ngực Chung Thịnh. Đúng là thất sách, lại quên mất vấn đề chiều cao.

"Cúi đầu."

Ariel ôm ghì lấy cổ Chung Thịnh, ngẩng đầu lên, hôn riết lấy môi anh.

Tối hôm nay tuyệt đối không thể thất bại! Mặc dù khởi đầu không thuận lợi lắm, nhưng hắn nhất định sẽ xoay chuyển tình thế.

"Ưm …" Cảm giác đau truyền từ môi đến báo cho Chung Thịnh biết miệng mình sắp sửa bị cắn nát rồi.

Không biết vì sao Ariel lại đột nhiên nổi giận. Nhưng anh rất sáng suốt cứ để mặc đối phương càn quét miệng lưỡi mình.

"Chung Thịnh …" Tiếng thì thầm khàn khàn của Ariel phát ra từ đôi bờ môi đương quấn riết lấy nhau. Trái tim Chung Thịnh như bị một con mèo nhỏ dùng vuốt cào nhẹ một cái, cảm giác ngứa ngứa tê tê không sao tả được.

Vòng eo săn chắc bị ôm thật chặt. Chung Thịnh lập tức cảm nhận được phần thân dưới của mình đang có những thay đổi rất khó tin.

Chỉ một nụ hôn thôi mà … sao mình đã …

Chung Thịnh chợt thấy xấu hổ vô cùng. Chưa kịp phỉ nhổ bản thân, thì cái vật cưng cứng đang không ngừng bành trướng kề dưới mông lại làm anh bớt xấu hổ.

Phần eo bị ôm siết nãy giờ cuối cùng cũng được buông lỏng. Nhưng hai bàn tay có ý đồ xấu kia lại chẳng hề khách khí luồn vào trong áo anh.

Tác giả:

š.š Chuyện kế tiếp … mọi người biết mà …

Nhân thể, khụ khụ, Mặc Vũ thề, lần này không đùa mọi người nữa đâu …

122. Chương 122

Editor: Nguyệt

Áo ngoài đã cởi ra từ bao giờ. Đến khi Chung Thịnh tìm lại chút tỉnh táo, thì nửa người trên chỉ còn cái áo ba lỗ ôm sát cơ thể.

Đầu vú trước ngực được ve vuốt cách lớp áo mỏng tang. Một cảm giác ngưa ngứa khó tả được bằng lời làm Chung Thịnh không kìm được dịch người sang bên né tránh.

"Đừng nhúc nhích." Giọng Ariel nghe không vui làm Chung Thịnh lập tức cứng người, rồi nhanh chóng thả lỏng cơ thể, như ngầm đồng ý cho Ariel muốn làm gì thì làm.

Trên cổ, trước ngực, xương quai xanh, những phần da lộ bên ngoài đều không thoát được nụ hôn của Ariel. Từng mảng da thịt màu lúa mạch dần xuất hiện dấu đỏ rải rác.

Cảm giác ươn ướt từ ngực truyền đến làm Chung Thịnh đỏ lừ mặt. Đầu vú được liếm láp cách lớp vải mỏng làm cả người anh run lên.

"Em có tin anh không?" Chung Thịnh đột nhiên mở mắt ra nhìn Ariel, không hiểu sao đối phương đột nhiên lại hỏi như vậy, nhưng vẫn gật đầu không hề chần chừ.

Trên đời này anh yêu Ariel nhất. Không tin người ấy thì còn tin được ai?

Ariel nở một nụ cười thật đẹp, đến vầng dương rạng rỡ cũng phải thua sắc. Hắn giật giật thân dưới đầy mờ ám, dùng bộ vị cương cứng nọ cọ vào mông Chung Thịnh.

Chung Thịnh lập tức hiểu ý, gật đầu đồng ý. Anh biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì.

"Nhắm mắt lại."

Chung Thịnh nghe lời nhắm mắt lại. Sau đó, một cái bịt mắt bằng vải mềm phủ lên mắt anh.

"Đi với anh." Ariel đỡ anh dậy, kéo tay anh đi về phía phòng ngủ.

Ký túc xá vợ chồng của hai người được thiết kế theo kiểu không gian nửa khép kín. Phòng khách và phòng ngủ chỉ được ngăn cách bằng cửa gấp. Lúc cần, kéo cửa gấp ra là phòng ngủ sẽ trở thành một không gian riêng tư. Bình thường thì xếp cửa gấp lại, phòng khách liền phòng ngủ làm thành không gian rộng rãi khoáng đạt, tạo cảm giác thoải mái.

Ariel kéo tay Chung Thịnh dẫn đến phòng ngủ. Dọc đường đi không ít lần ve vuốt anh. Đương nhiên, ngoài cọ xát da thịt, hắn còn thành công cởi hết quần ngoài của Chung Thịnh và áo của mình. Khi hai người ngã xuống chiếc giường cực đại, Chung Thịnh chỉ còn một cái áo ba lỗ và cái quần lót, còn Ariel thì cả người sạch trơn không còn mảnh vải, đè lên người anh.

"A …" Cắn mút đôi môi dày của đối phương hồi lâu mới thỏa mãn buông ra. Ariel nhổm người dậy, thực hiện bước tiếp theo.

"Nâng tay lên."

Chung Thịnh nằm trên giường, giơ cao hai tay. Cách cách, cổ tay bị thứ gì đó được bọc lớp lông xù khóa lại.

Lòng thầm nghi hoặc, Chung Thịnh không hiểu sao Ariel lại làm thế này. Đáng lẽ người ấy phải biết dù là yêu cầu gì mình cũng không từ chối chứ. Sao phải dùng còng tay tình thú để khóa mình lại?

"Ariel?" Câu hỏi dò kèm chút bất an. Nhận được đáp án là một nụ hôn khẽ phớt qua môi.

Chung Thịnh yên tâm giao tất cả cho Ariel. Chỉ cần Ariel thích, đừng nói là còng tay, dù là mấy thứ đồ anh hơi phản cảm cũng chịu đựng được.

"Suỵt, đừng nói gì cả."

Chung Thịnh lập tức mím chặt miệng, quyết tâm lát nữa dẫu có chuyện gì cũng không phát ra tiếng.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trang túc mục của Chung Thịnh, Ariel thấy mình thật thất bại, cắn vành tai Chung Thịnh, nói như thể ai oán: "Anh bảo em đừng nói, nhưng không có nghĩa là không được rên."

Chung Thịnh chợt cứng người, hai tai đỏ rực. Anh gật đầu. Rên rỉ gì chứ … tuy hơi xấu hổ, nhưng Ariel thích thì …

Thấy Chung Thịnh không phản kháng, ngoan ngoãn nằm trên giường mặc mình làm gì thì làm, trong lòng Ariel như có dòng nước ấm chảy qua. Hắn hít sâu một hơi, kìm nén sự nôn nóng xuống đáy lòng. Nhìn quần lót Chung Thịnh căng phồng lên, ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không yên tâm lắm, mở quang não ra, đặt ở đầu giường, phóng to màn hình, trên đó hiển thị một bản thuyết minh chi tiết về việc làm thế nào để khẩu giao cho người yêu.

Dù rất tin tưởng vào đầu óc của mình, nhưng đối mặt với người yêu, Ariel vẫn khó tránh chuyện lo này lo kia. Đề phòng lát nữa mình làm không tốt, dù mất mặt hắn vẫn để tài liệu tham khảo ở đầu giường.

May là Chung Thịnh bị bịt mắt, không nhìn thấy tình cảnh quẫn bách của mình bây giờ. Ariel không kìm được mà nghĩ, nếu để phó quan biết mình khẩu giao cho người ta còn phải chuẩn bị tài liệu, thì đúng là không còn mặt mũi nào nữa.

Bàn tay không ngừng xoa vuốt cơ thể cường tráng tràn đầy sức mạnh của Chung Thịnh.

Chung Thịnh bị che mắt, hai tay bị khóa lại, cho nên xúc giác càng trở nên nhạy cảm hơn.

Nhiệt độ cơ thể của Ariel hơi thấp, tay chân lúc nào cũng lành lạnh. Nhưng, những ngón tay lành lạnh ấy sờ lên da thịt anh lại như ngọn lửa nóng rẫy làm toàn thân anh bốc cháy.

Cơ thể Chung Thịnh ửng lên màu hồng nhàn nhạt, vặn vẹo theo từng cái ve vuốt của Ariel. Thân thể cường tráng mang đậm nét mạnh mẽ quyến rũ của đàn ông nay lại phớt hồng trông thật hấp dẫn. Nhìn người kiên nghị như anh nay nằm dưới thân mình vặn vẹo, trong lòng Ariel trào dâng cảm giác thỏa mãn và ý muốn chinh phục mãnh liệt.

"Chung Thịnh … bảo bối …" Đôi đồng tử màu lam bạc ngập đầy say đắm. Hắn thì thầm gọi tên Chung Thịnh, rải một chuỗi hôn dài lên thân thể anh.

Chung Thịnh nghe tiếng bảo bối ấy mà run rẩy. Một người đàn ông mà bị gọi là bảo bối thì thật mất tự nhiên, nhưng nghĩ đến người nói câu này là Ariel … ừm, hình như cũng êm tai lắm.

Bờ môi hôn lên da thịt ngày càng miết mạnh hơn, lúc sau còn như muốn cắn. Đầu vú không ngừng được cắn mút xoa vuốt truyền đến cảm giác tê ngứa đến run rẩy cả người. Chung Thịnh cố kìm nén ý nghĩ tránh né, hơi cử động cơ thể để Ariel làm việc thuận tiện hơn.

Toàn thân Chung Thịnh không có lấy tí thịt thừa, săn chắc mà không mất tính đàn hồi.

Ariel quyến luyến vùng bụng của anh mãi, cảm giác sờ lên đó, cảm nhận bằng da thịt thật sự quá tuyệt vời.

Những nụ hôn liên miên không dứt nơi vùng bụng săn chắc như sợi lông vũ mềm mại lướt qua làm lửa tình càng rực cháy.

"Ariel …" Tiếng gọi khàn khàn bật ra từ cổ họng nghe mà mê người. Chung Thịnh bị khóa hai tay, chỉ đành mong chờ Ariel thỏa mãn mình.

"Ừ, có anh đây." Ariel cười khẽ, ngón tay lướt dọc cái quần lót màu trắng, phác họa dáng hình vật nọ.

Chung Thịnh rên lên, chỉ muốn Ariel dùng sức thêm một chút, nhưng lại thấy quá xấu hổ, nên đành kìm nén.

"Có thích anh sờ em không?" Ngón tay Ariel nhẹ nhàng cọ xát cái quần đã bị ướt đôi chỗ.

"Thích …" Chung Thịnh không kìm được tiếng rên rỉ, băn khoăn không biết nên tránh ngón tay đáng giận kia hay để nó ma xát mạnh lên một chút.

Ariel mỉm cười vừa lòng, nhanh chóng cởi quần lót của anh ra. Dương vật thô dài không còn trói buộc bật mạnh lên rồi lại rơi xuống.

Đầu ngón tay ma xát cái lỗ nhỏ chỗ đầu nấm. Một sợi tơ trong suốt dần kéo dài theo động tác của hắn.

Ariel cúi người xuống, quan sát phân thân bị mình đùa bỡn không biết bao nhiêu lần. Xúc cảm mềm mại cùng làn da nhẵn nhũi, thật khiến người ta thoải mái.

"A … Ariel …?" Giọng Chung Thịnh nghe như đang run rẩy. Bởi vì anh cảm nhận được làn hơi ấm nóng phả lên thân dưới mình. Cho dù bị bịt mắt, anh cũng tưởng tượng ra được Ariel đang nhìn chằm chằm vào chỗ đó. Hai cảm giác xấu hổ và kích thích cùng lúc ập đến làm phần thân dưới hưng phấn lại giật mạnh một cái.

"X … xin lỗi." Cả người Chung Thịnh đỏ hồng như con tôm luộc. Vừa rồi không cẩn thận lướt qua mặt Ariel.

Nghĩ đến cái đó đó của mình đụng vào mặt Ariel, Chung Thịnh lại hận không thể đào hố chôn mình ngay lập tức.

Ariel cầm lấy phần thân dưới đang không ngừng thể hiện sự tồn tại của nó, lại gần ngửi.

Chung Thịnh có thói quen vệ sinh tốt, trên đó chỉ có mùi sữa tắm nhàn nhạt thanh đạm.

Vươn lưỡi liếm qua phần đầu nấm, mùi xạ hương lập tức tràn khắp miệng.

Chung Thịnh cứng người. Xúc cảm rõ rệt như vậy làm anh suýt thì nhảy dựng lên.

Ng … ngài Ariel lại … lại liếm chỗ đó của mình!!!!

Chuyện này sao có thể chứ! Ngài Ariel cao quý sao có thể làm như vậy!!!!

Chung Thịnh như đang nằm mơ. Anh không ngờ Ariel lại làm như vậy. Nếu là anh làm cho ngài Ariel thì chẳng có vấn đề gì. Nhưng cứ nghĩ Ariel làm hành động đó là anh lại thấy khó mà tiếp nhận.

Liếm thử một cái, Ariel thấy không có chút phản cảm nào. Thực ra lúc nghiên cứu tư liệu liên quan đến khẩu giao, hắn đã tưởng tượng trong đầu xem sẽ có mùi vị thế nào rồi.

Phải nói thật là lúc đó hắn không suy xét đến vấn đề mùi vị hay tôn nghiêm gì cả, chỉ tưởng tượng lúc đó Chung Thịnh sẽ có biểu cảm ngượng ngùng khó nhịn là đã thấy lòng hưng phấn hẳn lên rồi.

123. Chương 123

Editor: Nguyệt

Người yêu với nhau còn để ý tôn nghiêm làm gì? Lại nói, việc đem lại khoái cảm cho cả đôi bên này chẳng liên quan quái gì đến tôn nghiêm cả. Ariel nghĩ thế.

Nhưng Ariel không có truyền đạt ý tưởng cho Chung Thịnh, nên khi hắn liếm nhẹ một cái, đầu óc anh đã hỗn loạn vô cùng. Nếu không phải hai tay bị khóa, chắc anh đã bật người dậy luôn rồi. Dù như thế, cánh tay gồng lên cũng khiến còng tay phát ra tiếng lách cách.

Lúc vào phòng ngủ, Ariel có bật đèn ở đầu giường, không sáng lắm nhưng chỗ cần nhìn vẫn nhìn được rất rõ.

Trong không gian yên tĩnh, tiếng còng tay va chạm thành giường càng trở nên nổi bật. Ariel ngẩng đầu lên nhìn, nhíu mày: "Không được giãy giụa."

Cả người Chung Thịnh mềm đi. Thứ đang nằm trong tay Ariel cũng có xu thế mềm đi.

Mặt Ariel tức thì đen như đáy nồi. Lần trước là lúc mở rộng, lần này ngay cả mở rộng còn chưa làm mà đã mềm rồi? Chẳng lẽ mình không có mị lực đến thế sao?

Cúi đầu, há miệng, ngậm cả phân thân thô to vào mồm. Ariel dùng đầu lưỡi linh hoạt thực hành những chỗ mấu chốt mà tư liệu nhắc đến.

"A!!!" Cơ thể Chung Thịnh giật mạnh một cái, rốt cuộc không kìm chế được phải gầm lên.

"Không … ngài Ariel, không được … ngài không thể … A!" Chung Thịnh bắt đầu nói năng lộn xộn.

Ariel không hề để ý đến lời phản đối của anh. Phân thân trong miệng lại căng lên làm hắn thêm tin tưởng.

"Đừng … ưm … không được … thật sự không được … a …"

Tiếng rên rỉ cũng ngắt quãng. Khoái cảm tới dồn dập bao phủ tâm trí. Sau đấy anh không còn biết mình phản đối cái gì nữa, chỉ còn biết rên rỉ, nói không được …

Lần đầu làm chuyện này, Ariel không thạo lắm. Cảm giác có vật nhét đầy khoang miệng quả thật không mấy dễ chịu. Nhưng tiếng rên rỉ nhỏ vụn của Chung Thịnh lại làm hắn thỏa mãn vô cùng. Cho nên, hắn hầu như bỏ qua sự khó chịu của bản thân, vừa liếm mút vật trong miệng, vừa lần mò lọ bôi trơn. Bàn tay bắt đầu chạm đến vùng bí ẩn của Chung Thịnh.

"Ư … Ariel, ngài không thể …" Chung Thịnh vô lực lắc đầu. Khoái cảm truyền từ hạ thân đến quá mãnh liệt. Chút cảm giác kỳ lạ ở phía sau gần như không ảnh hưởng gì.

Thong thả liếm mút phân thân trong miệng, Ariel vô cùng kiên nhẫn mở rộng cửa sau của Chung Thịnh. Cúc huyệt nho nhỏ vốn co chặt, được ngón tay dính dịch trơn mát xa một hồi dần dần nới rộng ra.

Luồn qua khe hở. Tràng bích nóng rực làm Ariel chỉ hận không thể vùi sâu vào đó ngay lập tức. Hít một hơi thật sâu, đè nén lửa dục trong lòng, Ariel không cam, cắn nhẹ một cái như thể trả thù việc mình không thể lập tức đi vào.

"A!" Chung Thịnh rên lên, hai chân bất giác run rẩy. Ariel cắn không mạnh. Nhưng cảm giác khoái cảm hòa cùng chút đau đớn ấy lại làm anh không nhịn nổi suýt thì bắn ra. May là anh ý thức được thứ đó của mình còn nằm trong miệng Ariel, có thế nào cũng không được bùng nổ, vậy mới nhịn được.

Ariel không biết Chung Thịnh suýt nữa giải tỏa trong miệng mình. Hắn vẫn chậm rãi mở rộng nơi sắp dung chứa mình kia.

Cửa huyệt mẫn cảm bị hai ngón tay kéo ra. Nếp uốn chung quanh dần giãn nở. Ariel thử nhét thêm một ngón tay vào, rất thuận lợi. Bây giờ ngón tay thứ ba đã len được vào trong.

Ước lượng kích cỡ của mình và ngón tay một chút, Ariel cảm thấy không thể không làm Chung Thịnh đau đớn chút nào được. Chí ít ba ngón tay phải thuận lợi ra vào rồi mới có thể giảm đau đớn đến mức thấp nhất.

Ngón tay trơn dính từ từ ra vào cửa huyệt. Sau vài lần, Ariel mừng rỡ phát hiện ra tràng bích tự động phân bố một lượng niêm dịch lớn. Có dịch ruột non làm trơn, ngón tay ra vào càng thuận lợi. Bôi trơn màu trắng sữa hòa cùng dịch ruột non trong suốt, cái màu quyến rũ của ***.

Hơi thở Ariel càng lúc càng dồn dập. Động tác mút vào cũng không tự chủ càng thêm lực. Hắn nghĩ khả năng tự chủ cả đời này của mình đều dùng vào giờ phút này rồi. Nếu người bên dưới không phải Chung Thịnh … e là bản thân cũng không tưởng tượng nổi mình lại hy sinh nhiều đến thế này.

"Buông ra … Ariel … mau buông ra …" Chung Thịnh không nhịn nổi, kẹp chặt hai chân. Anh sắp không chịu được nữa rồi, thật sự không nhịn được nữa rồi.

Cuối cùng Ariel cũng buông ra như ý muốn. Chung Thịnh chưa kịp thả lỏng đã cảm nhận được có vật cứng nóng rực đột nhiên vọt thẳng vào cửa huyệt đằng sau.

"Ư … A!" Chung Thịnh không kìm được gầm nhẹ một tiếng. Thứ cứng nóng ấy chạm đến một nơi thật kỳ diệu. Anh còn chẳng có thời gian mà phản ứng, chỉ thấy trước mắt sáng lóe lên, gầm nhẹ một tiếng, bắn ra.

Ariel thỏa mãn thở dài một hơi. Đúng như cảm giác vừa rồi, bên trong Chung Thịnh vừa căng chặt vừa nóng rẫy.

Thuốc trơn và dịch ruột non giúp hắn ra vào thuận lợi hơn. Lúc đẩy vào, tràng bích ép chặt như không muốn hắn tiến vào quá thuận lợi. Nhưng lúc rút ra, nó lại hút lấy như thể không nỡ rời.

Những cú thúc, những cái đưa đẩy không ngừng. Ariel cảm nhận được một sự khoái cảm tột cùng sung sướng. Bây giờ hắn đã hiểu, từng hưởng cảm giác này rồi ai còn muốn dùng tay nữa.

Thân thể Chung Thịnh như con thuyền dập dìu giữa đại dương, chỉ biết đung đưa theo nhịp va chạm của Ariel. Giờ anh chẳng còn sức nữa. Cứ như đợt bùng nổ vừa rồi đã cuốn đi hết sức lực của anh vậy.

"Ưm …" Chung Thịnh không thấy đau, hoặc có thể nói là chỉ đau chút chút, hoàn toàn có thể bỏ qua. Cảm giác căng trướng ở hậu huyệt lấp đầy đầu óc anh. Giờ đây anh chỉ có một suy nghĩ: Ariel đang ở trong cơ thể mình.

Bị áp chế, bị lấp đầy. Nghĩ đến những cảm giác này là Ariel mang lại, Chung Thịnh thấy mặt mình nóng đỏ như phát sốt. Đến tận giờ phút này anh còn chẳng biết mình có phải đồng tính không. Vì trên đời này, người có thể làm vậy với anh chỉ có Ariel, chỉ duy nhất Ariel.

"Chung Thịnh, em tuyệt quá!" Ariel híp mắt thì thào.

Cơ thể Chung Thịnh như có ma lực, làm hắn không kìm nổi cứ sa vào đó. Bàn tay vuốt ve cơ thịt săn chắc. Nơi đang bao bọc lấy mình ấy lại vô cùng mềm mại.

Giống như Chung Thịnh, với người ngoài đa phần đều là thái độ lạnh lùng cứng rắn, chỉ với mình hắn mới để lộ sự mềm mại bên trong.

Hai thân thể trần trụi quấn riết lấy nhau trên giường. Ariel tận tình thưởng thức bàn tiệc có tên Chung Thịnh.

Làn da nâu quyến rũ, khuôn mặt kiên nghị, cặp đùi thon dài, rồi cả cửa động căng chặt. Cứ nghĩ đến tất cả đều hoàn toàn thuộc về mình, Ariel lại muốn mỉm cười vui sướng.

Quả nhiên, bữa tiệc ngon lành thế này phải thưởng thức sớm. Kéo dài đến bây giờ mới ăn Chung Thịnh đúng là đáng tiếc.

Thè lưỡi liếm cánh môi khô của mình, Ariel tháo băng bịt mắt Chung Thịnh ra.

Đột nhiên khôi phục lại thị giác, tạm thời chưa nhìn rõ được gì. Đến khi Chung Thịnh nhìn rõ hẳn, đập vào mắt anh là đôi đồng tử sáng trong của Ariel.

"Em yêu anh." Chung Thịnh nỉ non nói lời yêu như một người đang trong cơn mê muội.

Cặp mắt màu lam bạc chợt bùng lên ngọn lửa.

"Em cố ý …" Tiếng thì thầm trầm khàn làm Chung Thịnh bừng tỉnh, nhưng vẫn không hiểu câu này có ý gì.

Những cú thúc dồn dập như mưa rền gió dữ sau đó làm Chung Thịnh lại lần nữa dập dềnh giữa đại dương. Khi khoái cảm tột đỉnh bao phủ khắp toàn thân, anh mới mơ hồ hiểu ra Ariel nói câu đó là có ý gì.

"Ưm …" Chung Thịnh giơ tay lên, che đi ánh nắng chói mắt. Từ kẽ ngón tay nhìn ra ngoài, sắc trời sáng trưng cho anh biết bây giờ ít nhất đã đến giữa trưa.

Mê mang trong giây lát, rồi ký ức đêm qua đổ về như thủy triều. Chung Thịnh lập tức đỏ bừng mặt, cứng người không dám nhúc nhích. Anh còn chẳng dám quay lại nhìn thân thể ấm áp sát cạnh mình.

"Ừm." Một cánh tay dài trắng nõn vắt qua ngực anh. Chủ nhân của cánh tay cũng dính sát vào anh rất tự nhiên.

Chung Thịnh nhìn mái tóc bạch kim xõa trên tay mình, lòng chợt thấy ấm áp lạ kỳ.

"Em tỉnh rồi?" Ariel mơ mơ màng màng hỏi, ngẩng đầu lên hôn.

Chung Thịnh cười rất dịu dàng, hơi cúi đầu xuống để hai phiến môi dán vào nhau.

"Mấy giờ rồi?" Chung Thịnh vừa mở miệng lại thấy giọng mình khàn khàn thật khó tin. Nhớ lại biểu hiện xấu hổ ngày hôm qua, cùng tiếng rên rỉ không kìm chế, đột nhiên thấy mặt mình nóng rực.

"Không biết." Đôi tròng mắt dần trở nên rõ ràng. Ariel vừa tỉnh khỏi cơn mơ vô cùng vui vẻ khi vừa dậy đã được một nụ hôn chào buổi sáng.

"Chết rồi!" Chung Thịnh đột nhiên biến sắc. Hôm nay là ngày đầu tiên trong kế hoạch huấn luyện. Giờ này chắc là muộn rồi.

Anh vội vàng tìm quang não của mình ở quanh chỗ đầu giường. Ngày hôm qua lúc làm tình, quang não của anh bị Ariel tháo ra không biết đã quẳng đi đâu. Anh tìm mãi mà chưa thấy.

124. Chương 124

Editor: Nguyệt

"Chắc ở dưới đất." Ariel vừa ngáp vừa nói. Hắn nhớ hôm qua lúc đè Chung Thịnh ra làm có vô tình đá phải cái gì đó.

Chung Thịnh nghiêng người định xuống giường. Nhưng chân vừa chạm đất liền mềm nhũn, ngã quỵ xuống.

Một cánh tay trắng nõn ôm lấy cơ thể anh. Giọng nói dịu dàng của Ariel vang lên bên tai: "Cẩn thận."

Chung Thịnh vẻ mặt quẫn bách gật gật đầu. Thật ra anh không yếu đến thế, chỉ là ngày hôm qua tiêu hao thể lực nhiều quá, thành thử cơ thể mới mềm như bún như bây giờ.

Vất vả lắm mới tìm được cái quang não rơi dưới gầm giường, Chung Thịnh dở khóc dở cười khi phát hiện ra Ariel không chỉ tháo quang não ra mà còn tắt luôn nguồn để tránh bị quấy rầy.

Mở quang não lên rồi, những tưởng sẽ có vô vàn tin tức ập đến, vậy mà chỉ nhận được một cái tin nhắn của Từ Vệ Quốc, nói là bây giờ không tham gia vào tiểu đội của họ được, còn đề cử Edward Heideck vào thay.

Trong tin nhắn, Từ Vệ Quốc khen Edward hết lời. Ngoài tố chất và thực lực vững vàng, tính cách khiêm tốn hòa nhã cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến hắn giới thiệu Edward cho nhóm Chung Thịnh.

Từ Vệ Quốc sớm biết cái kiểu nói một là một của Ariel. Hắn cũng biết tiểu đội này rất mạnh, chúng nó có ý tốt nên mới mời mình. Nhưng vì cái con chim khổng tước kia mà hắn không tài nào gia nhập nhóm bọn nó được. Ấy náy mãi, cuối cùng hắn nhớ tới Edward trước giờ vẫn nổi tiếng là tính tình tốt. Hắn nghĩ người như Edward nếu gia nhập nhóm Chung Thịnh sẽ không nảy sinh mâu thuẫn gì với Ariel. Ừm … nói thật thì, Edward từng có mâu thuẫn với ai sao?

Edward à? Chung Thịnh nhìn cái tin nhắn thật dài, không biết cảm giác trong lòng mình là gì. Xét từ góc độ nào thì anh cũng không nên từ chối lời đề nghị của Từ Vệ Quốc. Anh từng nghe về thành tích cũng như

phẩm hạnh của Edward rồi. Nhưng cứ nghĩ đến đằng sau Edward chính là gia tộc Heideck, anh lại không muốn tiếp cận người này.

"Sao thế?" Ariel cũng xuống giường, thấy Chung Thịnh thân trần đứng dưới ánh mặt trời, tia nắng vàng chiếu lên làn da màu lúa mạch như phủ lên một lớp ánh kim rực rỡ, không nhịn được liếm môi, lòng bắt đầu rục rịch.

"A? Không có gì." Chung Thịnh giật mình tỉnh lại, nhìn đôi mắt lam bạc của Ariel như bùng lên ngọn lửa, mặt lập tức đỏ lừ.

"Không có gì thế sao em lại ngẩn người?" Ariel không dễ lừa như thế. Hắn dùng ngón tay cời cái quần lót bị ném trên ghế lên. Ừm, màu trắng, là của Chung Thịnh. Sau đó mặc vào người ngay trước mắt anh.

Mặt Chung Thịnh lại càng đỏ hơn. Mặc dù cái quần lót đó anh mới thay hôm qua lúc tắm xong, nhưng dù sao cũng là mặc rồi, ngài Ariel sao có thể …

"Hửm? Không nói?"

"Thì là … là …" Chung Thịnh thật sự không muốn nói chuyện này cho Ariel biết. Anh chỉ muốn xem như không có chuyện gì xảy ra, dù sau này Ariel biết sẽ trách mắng, anh cũng không muốn Ariel có bất cứ tiếp xúc gì với người nhà Heideck.

"Thì là … hôm nay chúng ta bắt đầu huấn luyện mà. Muộn thế này rồi, sao họ chưa đến tìm?" Nghẹn nửa ngày, cuối cùng Chung Thịnh cũng tìm ra một lý do trước khi Ariel đến trước mặt mình.

Ariel chỉ thấp hơn anh một chút. Rõ ràng là anh cúi xuống nhìn đối phương, nhưng khí thế ấy lại làm anh có cảm giác như mình đang nhìn lên cao vậy. Mặc dù Ariel chỉ mặc mỗi cái quần lót … còn là của anh.

"Hôm qua anh gửi tin cho mọi người rồi, nói là hôm nay chúng ta phải tra tư liệu, tối mới đến tập hợp. Hay là … chúng ta lại đi tra lần nữa." Ariel nhếch môi cười. Hắn như nhìn thấy trên đầu Chung Thịnh mọc ra hai cái tai, đang run run bất an vì chủ nhân của nó nói dối.

"À." Chung Thịnh gật đầu, rồi mới giật mình hiểu ra 'tra tư liệu' nghĩ là gì, tai bắt đầu đỏ.

"Em nghĩ chúng ta có cần đi tra tư liệu nữa không?" Ariel ôm phần eo săn chắc của Chung Thịnh, xoa vuốt cơ bắp anh.

Chung Thịnh chỉ thấy eo lưng đau nhức, lắp bắp nói: "Không … không tốt đâu."

Ariel nhếch môi, tâm trạng vui vẻ hôn phớt lên môi anh một cái: "Không sao, còn rất nhiều tư liệu, sau này từ từ tra cũng được."

Chung Thịnh vội gật đầu. Được làm tình với ngài Ariel là chuyện rất hạnh phúc. Đương nhiên, cũng rất thoải mái. Nhưng điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến công việc. Ngài Ariel không phải người vì việc tư mà bỏ bê việc công! [Hắn là người như thế thật sao?]

Chung Thịnh đỏ mặt dọn dẹp đồ đạc vứt dưới đất. Không biết một người mảnh khảnh như ngài Ariel sao lại có thể lực bền bỉ như thế. Ngày hôm qua anh đã được trải nghiệm thế nào là dục tiên dục tử. Những đợt kích thích nối tiếp nhau cùng giây phút cao trào làm anh tưởng như mình sắp chết đến nơi.

Lại nói … ngài Ariel học được kỹ xảo làm tình cao siêu ấy ở đâu?

Chung Thịnh nghĩ nát óc cũng không ra nổi.

Lúc hai người đăng nhập vào mạng chiến đấu, nhóm Lôi Tranh đã bắt đầu bài tập cơ bản rồi. Được sự dạy dỗ của đội trưởng Fox, cả bọn đã có hiểu biết sâu sắc về tầm quan trọng của những kỹ thuật cơ bản. Và quả thật là mấy bài tập cơ bản bình thường này giúp họ thực hiện những động tác độ khó cao một cách chính xác và nhuần nhuyễn hơn.

"Phù, hai người cuối cùng cũng đến. Tra tư liệu gì mà lâu thế?" Vừa đúng dịp nghỉ ngơi, Gerald vừa uống nước vừa lầu bầu hỏi.

Thật ra luyện tập trong không gian giả tưởng sẽ không ra mồ hôi. Gerald uống nước chỉ là theo thói quen thôi.

"Không có gì, một vài tư liệu về chiến thuật thôi." Ariel thản nhiên trả lời. Chung Thịnh thì vẫn đứng bên cạnh hắn, mặt không biểu cảm. Nhưng Hạng Phi vẫn phát hiện ra tai anh đỏ lên.

"Huấn luyện chiến thuật? Chiến thuật gì? Nói nghe xem nào." Gerald cảm thấy hứng thú, hỏi tiếp.

"Nói cái gì. Nói cậu có hiểu không? Chuyện gì cũng để ý đến, còn hơn cả con gái." Hạng Phi cố ý ngắt lời cậu, tỏ vẻ bực mình.

Gerald bĩu môi, không hỏi nữa. Vừa rồi cậu chỉ thuận miệng hỏi thế thôi.

Nào ngờ, Gerald im rồi, Samantha lại bất mãn.

"Này Hạng Phi, cậu có ý gì, con gái thì làm sao? Cứ là con gái thì thích buôn chuyện à? Cậu nhìn đâu mà bảo là con gái thích buôn chuyện?"

Hạng Phi chán nản che mặt. Cậu chỉ định giải vây cho Chung Thịnh thôi mà, ai biết nói một câu lại động đến người theo chủ nghĩa nữ quyền như Samantha.

"Ha ha, Samantha, đừng nóng. Hạng Phi nhỡ miệng thôi mà, đúng không Hạng Phi?" Lôi Tranh hiền lành đứng ra hòa giải.

Hạng Phi gật đầu lia lịa. Cô bạn Samantha này dữ lắm, cậu không trêu nổi.

Thấy Hạng Phi chịu thua, Samantha mới gật đầu vừa lòng, tiếp tục luyện tập.

Hạng Phi liếc nhìn Ariel. Giải vây cho Chung Thịnh "nhà cậu" đấy, không có ý kiến gì à?

Ariel thản nhiên gật nhẹ đầu, ý là sẽ nhớ ơn này.

Hạng Phi thấy vậy liền vui vẻ quàng cổ Lôi Tranh: "Hà hà, người anh em cũng tâm lý ghê nha."

Lôi Tranh xấu hổ giật giật người, nếu giãy giụa thì có vẻ hơi quá. Cậu quay đầu nhìn liếc qua Gerald đang ngẩn người, lòng thầm khinh bỉ Hạng Phi. Có bạn trai rồi thì đừng có gần gũi thằng con trai khác chứ. Xem đi, Gerald đáng thương, rõ ràng là đang giận!

Hạng Phi hoàn toàn không biết Lôi Tranh đang có hiểu lầm nghiêm trọng. Mà thực ra thì cậu cũng không nghĩ một cậu chàng thuần hậu chất phác thế này lại hay ảo tưởng.

Kỳ thực cậu thích tính cách của Lôi Tranh. Ở một mức nào đó, Lôi Tranh khá giống Chung Thịnh. Nay Chung Thịnh cả ngày bám lấy Ariel còn hơn cả vệ tinh định vị, tên Gerald kia thì chẳng phải đối tượng để tâm sự. Cô đơn tịch mịch, một cách tự nhiên, cậu muốn kéo gần quan hệ với Lôi Tranh. Bản năng mách bảo tính cách Lôi Tranh rất hợp với cậu, có thể trở thành bạn bè.

Mọi người bắt đầu luyện tập hết rồi, Ariel nghiêng đầu hỏi: "Từ Vệ Quốc không tới à?"

Chung Thịnh đứng khởi động bên cạnh nghe thế cứng người, vội giải thích: "Hình như anh ấy có việc, không vào đội của chúng ta được.

"À." Ariel gật đầu, không hỏi tiếp.

Chung Thịnh do dự một lát rồi hỏi: "Anh có chọn được ai thích hợp không?"

"Tạm thời chưa có." Ariel trả lời, làm như lơ đãng hỏi một câu: "Từ Vệ Quốc có đề cử ai không?"

Chung Thịnh thấy khó xử. Một mặt, anh không muốn người trong gia tộc Heideck có bất cứ cơ hội nào tiếp cận ngài Ariel. Một mặt khác, anh lại không muốn nói dối Ariel.

Ariel nhìn thoáng qua vẻ mặt Chung Thịnh, nói với vẻ đăm chiêu: "Em chọn được ai chưa?"

Chung Thịnh giật mình bừng tỉnh. Không phải anh lừa dối Ariel. Anh chưa trả lời ngài Ariel đã hỏi sang câu khác rồi. Cho nên không phải lỗi của anh!

Anh nghĩ một lát rồi nói: "Em nghĩ có thể chọn Fredia."

125. Chương 125

Editor: Nguyệt

"Fredia?" Ariel nhíu mày. Tên này nghe quen quen, nhưng hắn không nhớ rõ.

Chung Thịnh : Ngài Ariel, dù gì cậu ấy cũng học cùng lớp với chúng ta trong ba tháng khảo hạch mà, còn được ở lại trường nữa, ngài đừng như vậy chứ. Fredia mà biết sẽ khóc cho xem.

Anh ho khan hai tiếng rồi nói: "Là người hay đi với em trong kỳ khảo hạch ba tháng, đến từ cùng một tinh cầu."

"Ra là cậu ta." Ariel gật đầu, nhưng sắc mặt không tốt lắm. Hắn còn nhớ tên này không giỏi giang gì, nếu không có Chung Thịnh chỉ bảo chắc đã bị đào thải từ lâu rồi. Kể ra thì hắn cũng không để ý đến vấn đề thực lực lắm, nhưng nếu cậu ta lại muốn nhờ Chung Thịnh giúp đỡ, vậy chẳng phải phân tán bớt sự chú ý của Chung Thịnh với mình sao? Đây không phải chuyện gì tốt đẹp cả.

"Ừ, cậu ấy tính tình khá tốt, chịu được khổ cực, tố chất thân thể cũng tốt, chỉ cần chăm chỉ luyện tập sẽ không kém nhiều đâu. Hơn nữa, những người khác em không quen thân gì, khó mà tìm được người phù hợp với cả nhóm trong thời gian ngắn."

Thật ra trong lời nói của Chung Thịnh còn có ẩn ý. Thành tích của Fredia được xếp vào lớp giữa trong tốp tân sinh năm nay. Nhưng chính vì thành tích chỉ ở lớp giữa nên mới dễ hòa nhập vào tập thể này.

Nhóm bọn họ đều là những học viên nổi bật trong số các tân sinh của trường Đệ Nhất năm nay, lại qua tay đội trưởng Fox dạy bảo. Trong số các học viên mới vào trường, gần như không có ai bằng được trình độ bọn họ.

Vấn đề là, họ biết, Từ Vệ Quốc biết, hiệu trưởng có lẽ cũng biết, nhưng các học viên khác không biết. Trong ấn tượng của người khác, thực lực của họ vẫn dừng ở ngưỡng từ ba tháng trước, chỉ nhỉnh hơn học viên khác một chút thôi. Với tình hình này, nếu tùy tiện tìm một người gia nhập tiểu đội, chỉ e riêng chuyện giải quyết mâu thuẫn nội bộ đã khiến người ta đau đầu rồi.

Nhưng Fredia thì khác. Sau ba tháng khảo hạch, cậu ta biết rõ trình độ của mình ở mức nào. Cho nên, khi đối mặt với Hạng Phi, cậu ta sẽ không có tâm lý tranh cường háo thắng, ngược lại còn chủ động phối hợp với mọi người.

Đối với thành viên mới sắp gia nhập một tập thể, nhún nhường không tranh mới là yếu tố quan trọng nhất. Chỉ khi nhận biết rõ vị trí của mình, người ta mới dễ hòa mình vào tập thể.

Samantha với Lôi Tranh thì không phải lo. Cả hai đều không có thói quen kênh kiệu xem thường người khác. Cho dù Fredia kém hơn họ rất nhiều, họ cũng không châm chọc khiêu khích. Ngược lại, còn nhiệt tình giúp đỡ cậu ta. Như vậy thực lực của Fredia sẽ tăng lên, càng dễ phối hợp với mọi người.

Đây cũng là nguyên nhân Từ Vệ Quốc đề cử người có tính cách khiêm tốn ôn hòa như Edward.

"Anh thấy sao?" Chung Thịnh hỏi nhỏ.

Ariel không muốn tỏ ra mình là người hẹp hòi, [Dù sự thật là hắn rất hẹp hòi!], lạnh nhạt nói: "Em quyết định đi."

"Được, chọn cậu ấy nhé." Chung Thịnh lập tức đưa ra quyết định. Tránh tiếp xúc với gia tộc Heideck đúng là quá tốt.

Lúc Chung Thịnh bấm số liên lạc, mặt Ariel có vẻ sa sầm.

"Nha!" Lâm Phỉ Nhi đang tập ở máy ngay cạnh Lôi Tranh, bèn dùng khuỷu tay huých cậu: "Này, cậu có thấy hôm nay Ariel … ừm, nói thế nào nhỉ … có hơi … nhộn nhạo không?"

Lôi Tranh cứng đờ, ngượng ngùng không nói nên lời.

Gerald cách họ không xa, nghe vậy liền nhảy vào góp vui: "Đâu chỉ nhộn nhạo, tôi thấy phải nói là *** đãng thì đúng hơn."

Lôi Tranh vẫn cười ngây ngô, trong lòng thì đã quỳ lạy hai người này. Hai người có cần phải lớn tiếng thảo luận tâm trạng của Ariel như thế không, lại còn *** đãng … Hai người không sợ Ariel trả thù sao?

"Có lý, có lý!" Lâm Phỉ Nhi mắt sáng như đèn pha, gật gù đồng ý.

Gerald tự kỷ vuốt tóc một cái: "Đương nhiên rồi, tôi là ai chứ. Lại nói, hôm nay Ariel không thèm che giấu luôn. Các cậu không thấy hôm nay khóe miệng cậu ta cong lên khoảng năm độ à."

Lâm Phỉ Nhi cũng phải chặc lưỡi khen giỏi. Siêu thật, thế mà cậu cũng nhìn ra.

"Mấy cậu không biết đâu. Nói cho mà nghe, tôi đã sớm nghiên cứu thấu đáo Ariel rồi." Gerald cười hì hì nói, không chú ý đến Lôi Tranh đột nhiên cứng người và Lâm Phỉ Nhi mang vẻ mặt sung sướng khi người khác gặp họa.

"Mặt Ariel nhìn thì có vẻ không biểu cảm, nhưng có thể nhìn ra tâm trạng cậu ta thế nào từ độ cong khóe môi. Đáng tiếc biên độ quá nhỏ, cùng lắm chỉ thay đổi khoảng năm độ. Tôi phải quan sát mãi mới nhìn ra đấy."

"Ồ? Tôi không ngờ là cậu lại hiểu tôi đến thế đấy." Ariel bình thản nói, "Xem ra dạo này cậu rất rảnh. Có phải lượng bài tập quá ít không?"

Gerald lập tức hóa đá. Vẻ mặt của Lôi Tranh thì từ xấu hổ chuyển sang thương cảm.

"Khụ khụ, à … Ariel này, hôm nay tâm trạng cậu rất tốt đúng không?" Lâm Phỉ Nhi liếc nhìn Gerald đang hóa đá với vẻ thương cảm, nói lảng sang chuyện khác.

"Ừ, không tệ." Ariel cong cong khóe môi, để lộ nụ cười khá rõ ràng.

"Vậy … có liên quan đến Chung Thịnh à?" Lâm Phỉ Nhi hỏi dò.

"Ừ." Ariel không giấu giếm, trực tiếp gật đầu.

"À …" Cái tiếng 'à' này đúng là rất ý tứ, kéo thật dài làm mọi người đều nghe thấy, dỏng tai lên chờ nghe tin tức từ chính miệng Ariel. Chuyện này thật sự rất hiếm.

Đáng tiếc, Ariel không cho họ cơ hội này, chỉ cười cười nhìn Lâm Phỉ Nhi, tăng gấp đôi lượng huấn luyện của Gerald rồi xoay người đi mất.

Mọi người thở dài tiếc nuối. Đào được tin tức từ miệng cậu ta khó quá đi!

"Than thở nỗi gì, bình thường cậu đâu có thích nghe ngóng tin tức về trưởng quan." Lâm Phỉ Nhi nhìn Lôi Tranh với vẻ nghi hoặc.

Lôi Tranh nghe vậy giật mình, người ngô nghê: "Tớ cũng hiếu kỳ mà."

"Chậc, đáng tiếc, miệng Chung Thịnh còn kín hơn cả Ariel. Chắc chỉ có Hạng Phi mới moi được tin từ miệng cậu ta." Lâm Phỉ Nhi chặc lưỡi nói.

Lôi Tranh không tiếp lời. Mấy tin tức kiểu này người khác nói sao thì nói, cậu nghe là được rồi. Chứ bảo cậu chủ động đi hỏi thăm thì cậu không làm đâu.

Gerald mặt ủ mày chau ngồi thu lu vẽ vòng tròn và tự vả miệng mình, còn mắng: "Này thì không giữ mồm! Này cái tội lắm lời!"

Nhìn Chung Thịnh nhíu mày ủ rũ, Ariel nghi hoặc hỏi: "Sao rồi?"

"Fredia vào nhóm khác rồi." Chung Thịnh rầu rĩ đáp. Anh không ngờ Fredia được gọi đi nhanh như vậy. Bây giờ chẳng tìm đâu ra người thích hợp. Nếu vì không đủ nhân số mà cả đội bị tước quyền thi đấu thì đúng là quá buồn.

"Không còn ai khác à?" Ariel nhíu mày. Hắn không thích Chung Thịnh lộ vẻ buồn rầu thế này.

"Cũng … không phải không có …" Chung Thịnh ấp úng nói. Không muốn dính líu đến người của gia tộc Heideck chút nào, nhưng nay xem ra không còn ai thích hợp hơn Edward.

Thật ra Chung Thịnh không có thành kiến gì với Edward cả. Nhìn từ đời trước, anh còn khá có thiện cảm với vị tướng lĩnh trẻ tuổi này.

Có thể nói đời trước tên tuổi Edward Heideck nổi tiếng không kém gì Ariel trong lớp những người trẻ tuổi. Anh ta cũng là một vị tướng lĩnh tài ba, chỉ tiếc mệnh số không tốt, sinh cùng thời với Ariel, cho nên không tránh được việc bị đem ra so sánh. Cứ thế, một người vốn vô cùng xuất sắc nổi bật như anh ta lại trở nên mờ nhạt dưới ánh hào quang của Ariel. Có điều, so với Ariel lạnh lùng, anh ta được nhiều người quý mến vì tính tình hòa nhã ấm áp như ánh nắng ban mai.

Ngoài ra, Edward còn rất yêu thương em gái mình. Vì Elena đính hôn với Ariel, anh ta từng giúp Ariel vài lần, xem như nửa bạn bè, cũng có qua lại với Chung Thịnh.

Nhưng không hiểu sao, Chung Thịnh không thích nổi anh ta. Thỉnh thoảng gặp vài lần, anh nhìn vào đôi mắt mà người khác thấy ấm áp đó lại chỉ cảm nhận được cái lạnh rợn người.

Anh cho rằng lý do là vì hai người số không hợp nhau. Dù gì phần đông mọi người đều đánh giá Edward là người khiêm tốn hòa nhã. Cho dù không thích, ấn tượng của anh với anh ta vẫn rất tốt.

"Ai?" Hiếm khi thấy Chung Thịnh ấp úng như bây giờ, Ariel cũng thấy hiếu kỳ.

Nhờ quan hệ trưởng quan phó quan mười năm mà có những chuyện tự bản thân Chung Thịnh không nhận ra, nhưng Ariel lại biết. Xét ở một mức nào đó, cậu phó quan này của hắn là người khá kiêu ngạo. Trừ phi được cậu ấy công nhận, còn không thì không phải ai cũng lọt được vào tầm mắt cậu ấy.

Giống như bạn học bây giờ vậy. Cùng trải qua ba tháng khảo hạch, vậy mà chỉ có Lâm Phỉ Nhi và Fredia được cậu ấy xem là bạn.

126. Chương 126

Editor: Nguyệt

Từ cách nói của Chung Thịnh có thể thấy rằng cậu đánh giá cao năng lực của người này, nhưng vì một lý do nào đó mà không muốn đối phương nhập đội. Ariel tất nhiên là thấy tò mò về người này.

"Vâng … Edward Heideck." Đắn đo một hồi, Chung Thịnh thấy chuyện này nên để Ariel quyết định. Vì ngài là thủ lĩnh chân chính của tiểu đội này. Anh giấu giếm tin tức Từ Vệ Quốc gửi đến đã là quá đáng rồi, giờ còn cố tình nói dối nữa thì chính anh cũng không thể tha thứ cho bản thân.

"Là anh ta?" Ariel nhíu mày, lập tức hiểu ra lý do Chung Thịnh do dự.

Thật ra cá nhân hắn không có ấn tượng gì sâu sắc về Edward, đời trước có qua lại cũng chỉ vì Elena – vị hôn thê trên danh nghĩa – mà thôi.

Edward từng chủ động giúp đỡ hắn vài lần, nhưng chung quy hắn vẫn nghi ngờ biểu hiện khiêm tốn bề ngoài của anh ta. Đương nhiên, không phải ác cảm gì, chỉ đơn giản là cá nhân hắn cảm thấy người này cứ luôn đeo một chiếc mặt nạ khiêm tốn.

Cái từ 'khiêm tốn' này, nói dễ nghe thì là khiêm tốn, còn nói khó nghe thì chính là nhu nhược. Nếu Edward là một nhân viên nghiên cứu khoa học, Ariel không có bất kỳ nghi ngờ gì. Nhưng Edward lại là một quân nhân trẻ tuổi tài năng không kém gì hắn. Ariel không tin với tính cách đó mà anh ta lại có thể từng bước tiến tới trong quân đội được như thế.

Đời trước có nhiều người chê Ariel tính cách cao ngạo, khó gần, thậm chí có người nói hắn lạnh lùng tàn nhẫn. Nhưng có bình phẩm thế nào thì địa vị của hắn cũng không hề suy chuyển.

Cao ngạo? Lạnh lùng tàn nhẫn? Những tính từ dễ khiến người ta mất thiện cảm này có lẽ không phổ biến trong giới chính trị, nhưng ở thời điểm nào đó trong quân đội thì đây chính là một biện pháp để giữ vững vị thế.

Cho nên, Ariel vẫn luôn cho rằng Edward là người lắm mưu nhiều kế, lòng dạ toan tính. Tuy lúc đó bởi vì Elena mà giữa hai người hình thành mối quan hệ liên minh như một lẽ tự nhiên, nhưng hắn chưa bao giờ có ý định tiếp cận người này, mà luôn duy trì thái độ cẩn thận đề phòng.

Nhưng mà … bây giờ còn đang ở trong trường, anh ta quả thật có năng lực cao, kéo về đội mình cũng không mất gì.

"Sao đột nhiên lại nghĩ đến anh ta?" Ariel vẫn còn một nghi vấn. Hắn nhớ đời trước sau khi Chung Thịnh trở thành phó quan cho mình rồi mới quen biết Heideck, mà thái độ của cậu đối với gia tộc Heideck ở đời này thì phải nói là chỉ hận cả đời không bao giờ qua lại với nhau, tại sao lại đưa ra lời đề nghị như vậy?

"Ngày đó … trưởng quan Từ vô tình nhắc đến …" Chung Thịnh vẻ mặt co quắp khổ sở nói ấp úng. Giờ thì anh đã biết thế nào là 'một lời nói dối cần dùng cả ngàn lời nói dối đắp vào'. Với lại, nói dối trước mặt Ariel đúng là thách đố khả năng chịu đựng tâm lý của anh.

Ariel nhướn mày, nhưng không truy hỏi. Dẫu sao nhìn Chung Thịnh đau khổ vắt óc bịa ra lời nói dối cũng rất thú vị.

"Vậy em liên hệ với anh ta đi, hỏi xem anh ta có hứng thú tham gia không."

"Dạ."

Chung Thịnh mặt mày ủ ê mở máy liên lạc. Nói thật, nếu được anh vẫn không muốn có bất kỳ tiếp xúc gì với người nhà Heideck, nhưng mà … Haiz!

Qua chừng ba phút, Chung Thịnh điều chỉnh lại tâm trạng, khôi phục trạng thái mặt không đổi sắc: "Anh ta nói rất vui được gia nhập vào tiểu đội của chúng ta. Em đã báo số phòng huấn luyện của chúng ta cho anh ta rồi."

"Ừ." Ariel gật đầu, "Nói chuyện này cho mọi người biết đi."

"Vâng."

Chung Thịnh xoay người đi đến giữa phòng huấn luyện, trầm giọng nói: "Đội viên cuối cùng của chúng ta sắp đến rồi. Mọi người chuẩn bị tâm lý đi."

Samantha ngạc nhiên hỏi: "Chuẩn bị tâm lý cái gì? Không phải trưởng quan Từ à?"

Chung Thịnh giật giật khóe miệng, lòng thầm chửi bới cái tên Từ Vệ Quốc không nên thân, nếu không phải anh ta đột nhiên dở chứng thì anh cần gì phải khổ sở nói dối Ariel chứ!!!

"Trưởng quan Từ vì một vài lý do 'cá nhân' nên không thể tham gia tiểu đội của chúng ta được, cho nên anh ấy đã đề cử trưởng quan Heideck." Chung Thịnh lạnh mặt nói, còn cố ý nhấn mạnh vào 'lý do cá nhân'.

Mọi người gật gù ra chiều đã hiểu. Dù sao tin Nhị hoàng tử theo đuổi trưởng quan Từ đã lan ra khắp trường rồi.

"Khoan đã! Trưởng quan Heideck? Tớ không nghe nhầm chứ? Là Edward Heideck đó sao?" Lâm Phỉ Nhi cuối cùng cũng dời trọng điểm từ Từ Vệ Quốc đến thành viên cuối cùng của đội, hỏi với vẻ hào hứng.

"Ừ, là anh ta." Chung Thịnh đáp.

"Woa! Đàn anh Edward đẹp trai lắm luôn, lại có khí chất nho nhã như một học giả, lôi cuốn biết bao nữ sinh lớp trên lớp dưới đó!"

Chung Thịnh giật giật khóe mắt, liếc nhìn Lâm Phỉ Nhi. Cô nàng này sao mà biết rõ thế, lần trước đón đoàn trao đổi của đế quốc Elan còn chưa biết gì về người ta mà.

Như hiểu được ý nghĩ trong ánh mắt của Chung Thịnh, Lâm Phỉ Nhi hai tay chống hông nói với vẻ tự hào: "Ha ha! Cậu không biết con gái nắm bắt thông tin cực kỳ nhanh nhạy à. Lại nói, trưởng quan Heideck có thành tích xuất sắc, vừa giỏi vừa đẹp trai, gia thế siêu quần, tính cách hoàn mỹ. Một chàng trai như vậy luôn luôn là đề tài bàn tán của tụi con gái đó!"

Nghe thế, Chung Thịnh bất giác quay sang nhìn Ariel. Người yêu của mình hoàn toàn phù hợp với mấy tiêu chuẩn đó mà, sao chưa từng nghe nhóm nữ sinh thảo luận về Ariel nhỉ?

"Được rồi, đừng nhìn nữa." Lâm Phỉ Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai, "Có nhìn nữa cũng vô dụng. Ariel nhà cậu có một vấn đề cực lớn đó là tính cách lạnh lùng. Lại nói, chuyện của hai người ai mà chẳng biết, tụi con gái đều là dân buôn trời sinh, ai thèm lãng phí thời gian với trai đã có chủ."

Tức thì mặt Chung Thịnh đỏ lừ. Khụ khụ … 'Ariel nhà mình' … cách nói này cứ làm anh không nhịn được toét miệng cười.

"Ê, đủ rồi nha! Cái nụ cười *** đăng trên mặt Ariel hôm nay đã khiến bọn tôi rét run cả người rồi, còn cười nữa là bọn tôi kháng nghị đấy! Phải hiểu cho lũ độc thân đáng thương này chứ, ân ái tình tứ cái gì, đừng có quá đáng nha!"

Khụ khụ, Chung Thịnh bị sặc, mặt đỏ bừng vì ho. Dâm đãng gì chứ, ân ái gì chứ, anh với Ariel không hề làm gì khác người mà. Lâm Phỉ Nhi nói thế quả thực … quả thực …

Không thể dùng ngôn từ để miểu tả cái sự xấu hổ của bản thân, Chung Thịnh cúi đầu giả làm tượng đá.

Ngược lại, Ariel tỏ ra rất thản nhiên. Quan hệ của hắn với Chung Thịnh vốn chẳng có gì phải giấu cả, hắn còn mong tất cả mọi người đều biết Chung Thịnh hoàn toàn thuộc về hắn!

Nhìn Chung Thịnh lúng túng, Ariel không thèm để ý, Lâm Phỉ Nhi thấy bực cả mình. Cái tên Ariel này, mặt dày hơn bọn mình những ba phần.

"Mau luyện tập đi. Nửa tháng nữa giải đấu sẽ chính thức bắt đầu. Nếu chúng ta không lấy được danh hiệu gì, đội trưởng Fox sẽ không bỏ qua đâu." Ariel nói ra câu này với giọng điệu thản nhiên như không.

Còn mấy người đang huấn luyện bên kia thì lập tức lạnh sống lưng.

Chuyện này không khoa học! Đội trưởng Fox đã đuổi họ về đây rồi, sao lại có chuyện 'không bỏ qua'?

Những ánh nhìn hoài nghi đổ dồn về phía Ariel.

Ariel tùy ý liếc nhìn bọn họ: "Sự kiện lớn thế này toàn Liên Bang ai ai cũng biết. Mấy người nghĩ đội trưởng Fox sẽ không biết tí gì sao? Anh ta đã xem chúng ta như học trò anh ta bỏ công dạy dỗ, nếu thua thảm thì khác gì làm mất mặt anh ta? Cho nên tối qua lúc gửi tin nhắn cho tôi có nói, nếu thành tích không làm anh ta hài lòng thì … Với tính cách của anh ta thì mọi người nghĩ là sẽ làm gì?"

Lại còn phải hỏi? Chắc chắn là bắt cả lũ về dạy dỗ lần nữa!

Nhớ lại ba tháng huấn luyện thê thảm ấy, nếu không phải đang ở trong thế giới giả tưởng thì chắc tất cả đều vã mồ hôi như tắm rồi. Mịa nó, khả năng này cũng cao lắm. Với cái bản chất đen tối xảo quyệt của đội trưởng Fox, nếu làm anh ta mất mặt thì kiểu gì cũng làm như thế cho mà xem!

Trầm mặc chừng mười giây, tất cả đều không hẹn mà cùng điều chỉnh máy móc, tăng lượng huấn luyện lên. Tự rèn luyện còn hơn là bị Hồ Lập huấn luyện. Để cái hậu quả xấu mà Ariel nói không xảy ra, mọi người phải chăm nữa lên!

"Đội trưởng Fox liên hệ với anh lúc nào?" Chung Thịnh hỏi nhỏ.

"Anh lừa bọn họ."

"…"

"Chẳng lẽ em muốn để họ tiếp tục lôi chúng ta ra trêu chọc?" Ariel nhướn mày.

"… Không muốn."

"Vậy thì được rồi."

Chung Thịnh im lặng xoay mặt đi. Ngài Ariel, nói dối mà mặt không biến sắc như thế thật sự không có vấn đề gì sao? Hình tượng cao quý của ngài trong lòng em đã chỉ còn chút vụn đá rồi, chẳng lẽ ngay cả ít vụn đó ngài cũng không muốn để lại cho em sao …

Cốc cốc cốc.

Có tiếng gõ cửa.

Chung Thịnh và Ariel liếc nhau. Ariel rất bình tĩnh. Chung Thịnh thì sắc mặt không tốt lắm.

Người xuất hiện vào lúc này chắc chắn chỉ có thể là Edward vừa được anh 'mời' đến. Tuy Chung Thịnh không muốn gặp anh ta, nhưng để người ta đứng mãi ngoài cửa thì đúng là ý kiến dở tệ nhất trong số các ý kiến dở tệ.

127. Chương 127

Editor: Nguyệt

Một giây trước khi cửa mở, Chung Thịnh đã điều chỉnh lại biểu cảm nét mặt, mỉm cười nói: "Chào trưởng quan Heideck."

"Chào cậu." Edward cười ôn hòa đáp lời, "Thật ra tôi rất ngạc nhiên khi các cậu mời tôi nhập đội. Vì chúng ta cũng không quen thân lắm."

"Là trưởng quan Từ nhiệt liệt đề cử anh. Với lại, chúng em cũng biết trưởng quan Heideck tài năng xuất chúng, tính tình lại hòa ái, chắc chắn sẽ phối hợp tốt với chúng em." Chung Thịnh âm thầm hướng trọng tâm vào hai chữ 'phối hợp', ý là nhắc Edward nhớ rằng đừng tưởng mình là trưởng quan thì bọn này sẽ nghe lời anh, người có quyền lãnh đạo duy nhất trong tiểu đội này là Ariel!

"Đương nhiên rồi, tôi nhất định sẽ phối hợp thật tốt với mọi người." Trong mắt Edward chợt lóe qua tia sáng không rõ ý nghĩa, ngoài mặt lại vẫn mỉm cười. "À, đúng rồi, các cậu cũng đừng gọi tôi là trưởng quan Heideck nữa, cùng một đội với nhau, gọi Edward là được rồi."

"Như thế sao được. Trưởng quan là trưởng quan, quan hệ cấp trên cấp dưới phải rõ ràng." Chung Thịnh bình thản đáp lại.

Edward khựng lại, ngoài mặt không tỏ vẻ gì, trong lòng lại đang suy xét ý nghĩa ẩn sau lời này của Chung Thịnh. Một mặt gọi hắn là trưởng quan, một mặt lại cảnh cáo hắn đừng mong nắm quyền lãnh đạo. Đang châm chọc sao?

Thật ra Chung Thịnh chẳng có ý gì cả, chỉ đơn giản là tuân thủ nội quy của trường Đệ Nhất thôi. Thực lòng anh không muốn có bất kỳ quan hệ gì với người nhà Heideck, cho nên mới hạn chế mối quan hệ ở mức hợp tác giữa cấp trên với cấp dưới. Bạn bè ư? Hay là thôi đi.

"Ha ha, tùy cậu, chỉ là một cách xưng hô thôi mà." Edward nói rồi đi về phía Ariel. Hai người thản nhiên chào hỏi nhau, rất hợp với tình cảnh hai người xa lạ lần đầu gặp mặt.

Nhìn nhóm Lôi Tranh luyện tập đến mướt mải mồ hôi trong phòng, Edward không khỏi ngạc nhiên.

Hắn không phải tay mơ không biết gì. Mấy loại máy móc này tuy chỉ là máy huấn luyện các bài tập đơn giản, nhưng những người đó đang tập với cường độ cực cao. Với kinh nghiệm của mình, Edward biết trong số những người cùng lứa chẳng mấy ai chịu được cường độ như thế. Đương nhiên, hắn là ngoại lệ.

Càng khiến người ta kinh ngạc là không chỉ một người, cả năm người trong phòng này đều đang luyện tập với cường độ siêu cao. Tuy đang ở trong thế giới giả tưởng, nhưng tác động của dòng điện mà đản thương phóng ra kích thích lên cơ thể cũng giúp họ đạt được hiệu quả như luyện tập ngoài đời thực, thậm chí còn cao hơn.

Lúc trước, hắn quyết định gia nhập tiểu đội này chỉ đơn giản là vì tiếp cận Ariel và Chung Thịnh. Nhưng bây giờ hắn đã hiểu vì sao Từ Vệ Quốc lại có vẻ tiếc nuối khi nói với hắn rằng không thể gia nhập tiểu đội này.

Năng lực của đội này không hề thua kém các nhóm học viên năm thứ tư năm thứ năm của Đệ Nhất, thậm chí còn trội hơn.

Thật thú vị. Chẳng lẽ Ariel có thể chất thu hút nhân tài?

Edward mỉm cười nghĩ thầm. Có thể tìm được nhiều học viên tinh nhuệ trong số tân sinh của Đệ Nhất năm nay như thế, lại xem họ thản nhiên để Ariel quan sát họ luyện tập thế này chứng tỏ tất cả đều thán phục năng lực của Ariel. Nói cách khác, còn chưa lên năm hai, Ariel đã có một nhóm người nguyện trung thành với năng lực … tiềm lực vô hạn?

Làm như lơ đãng đưa mắt nhìn Ariel, Edward khẽ nhíu mày. Rõ ràng mình đang đứng bên cạnh cậu ta, vậy mà mọi sự chú ý của người này đều đổ dồn lên cậu học viên tên Chung Thịnh kia.

Mặc dù quan hệ yêu đương của hai người này không phải bí mật gì trong trường, nhưng có cần thiết phải biểu hiện lúc nào cũng chú ý đến đối phương như thế không?

Chẳng lẽ … Ariel thật sự nghiêm túc với Chung Thịnh?

Tầm mắt của Edward dời từ Ariel sang Chung thịnh. Trong lúc hắn nói chuyện với Ariel, cậu ta đã tự giác đi luyện tập.

Hiện tại cậu ta đang tập trên máy chạy bộ, dáng dấp tiêu chuẩn như được đo đạc kỹ càng khiến Edward giật mình.

Gia tộc của hắn trước nay vẫn đi theo con đường chính trị, nhưng từ nhỏ hắn đã chịu 'ảnh hưởng' của mẹ, cho nên buộc lòng phải chọn quân đội làm khởi điểm.

Mới đầu, bố hắn cũng tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng chung quy không lay chuyển được vợ mình, nên khi hắn mười bốn tuổi, ông đã nhờ người mời một số binh tinh nhuệ trong quân đội đến chỉ dạy cho hắn.

Hắn còn nhớ khoảng thời gian sống chung với các anh lính ấy là khoảng thời gian vui vẻ nhất. Bởi vì họ đều là những người thuần hậu chất phác. Nói thế này nghe có vẻ buồn cười, nhưng hắn thực sự hâm mộ cuộc sống giản đơn thoải mái của mấy người ấy.

Hơn nửa năm tiếp xúc, hắn chú ý thấy những người này có một vài điểm khác với người thường. Dù không cần tập trung chú ý, họ vẫn có thể bước đi với khoảng thời gian và cự ly mỗi bước gần như giống hệt nhau.

Hắn từng hiếu kỳ hỏi về chuyện này, và nhận được câu trả lời kèm theo tràng cười ha hả của các anh lính rằng, nếu ngày nào đó hắn cũng vào quân đội, trở thành một chiến sĩ cơ giáp, thì chỉ cần năm năm, ngày nào cũng ngồi trong cơ giáp mười tiếng, hắn sẽ giống như họ. Bởi vì đó là cách đi tiêu chuẩn nhất để vào cơ giáp.

Lúc này, Edward ngoài mặt vẫn bình tĩnh, trong lòng thì đang dậy sóng kinh hãi. Từ lúc Ariel vào trường hắn đã chú ý đến rồi. Sau khi biết cậu ta có được người nguyện trung thành đầu tiên lập tức đi điều tra Chung Thịnh. Từ thân phận, bối cảnh xuất thân, đến các mối quan hệ bạn bè thân thích, chỉ cần liên quan đến cậu ta hắn đều tra rõ. Nhờ thế mà hắn biết Chung Thịnh là người hoàn toàn không có bối cảnh gì đáng nói, chỉ là một bình dân có tài năng.

Nhưng làm hắn giật mình là quan hệ của hai người này chẳng hiểu sao lại được tướng quân Clifford đồng ý. Nói thật, phản ứng đầu tiên của hắn khi nghe tin này là: Không thể nào!

Tướng quân là ông già lẩm cẩm sao? Chưa nói đến chuyện một thằng con trai sao có thể bước chân vào gia tộc danh giá như Clifford, kể cả có là con gái mà không có bối cảnh gì thì việc trèo cao vào nhà một tướng quân thế lực đang như mặt trời ban trưa thế này cũng không thể xảy ra.

Nhưng mọi chuyện lại nằm ngoài dự đoán của hắn. Khi nhiều lần xác nhận lại độ chân thật của tin tức này, sau khi hôn ước của em gái bị từ chối, hắn lập tức lật lại tư liệu về Chung Thịnh, nhưng tìm mãi vẫn không ra người này có gì đặc biệt có thể khiến tướng quân Clifford chấp thuận. Cuối cùng, đành phải kết luận rằng: tướng quân Clifford là một người cha cưng chiều con mình vô giới hạn!

Bây giờ, một lần nữa, hắn nghi ngờ tư liệu về Chung Thịnh mà mình tra được. Hắn không dám nói mình nắm rõ như lòng bàn tay những sự việc lớn nhỏ mà cậu ta đã trải qua trong suốt mười tám năm nay, nhưng

vẫn biết được đại khái. Vậy mà nay hắn đột nhiên phát hiện ra người này có kinh nghiệm điều khiển cơ giáp ít nhất đã năm năm. Không kinh ngạc sao được. Hắn thậm chí nghi ngờ mạng lưới tình báo của gia tộc Heideck có phải có vấn đề gì rồi không. Hay là …

Hắn lặng lẽ liếc nhìn Ariel vẫn bình tĩnh nhìn Chung Thịnh huấn luyện, ánh mắt dần tối đi. Chẳng lẽ nhà Clifford sớm đã biết chuyện này, còn làm giả hồ sơ của Chung Thịnh?

Edward lẳng lặng nhìn sang chỗ khác. Đầu tiên là làm giả hồ sơ, sau đó từ chối lời đề nghị hôn ước của nhà mình. Chẳng lẽ gia tộc Clifford đã phát hiện ra điều gì đó? Còn Chung Thịnh … có thật chỉ đơn giản là người nguyện trung thành và người yêu của Ariel không?

Một người có năm năm kinh nghiệm điều khiển cơ giáp, có thế nào cũng không thể là học viên trường Đệ Nhất được. Kể cả hắn từ mười bốn tuổi đã học tập tất cả những tri thức về cơ giáp, thì vì hạn chế về tuổi tác mà chung quy không thể chính thức điều khiển cơ giáp được. Vậy có nghĩa là Chung Thịnh không phải mười tám tuổi. Nhìn khí chất của cậu ta cũng không giống học sinh, mà giống bộ đội hơn.

Đội thân vệ của tướng quân Clifford?

Edward rũ mắt. Tại sao tướng quân Clifford lại cài một người vào bên con trai mình? Nếu nói là để bảo vệ thì có vẻ cũng có lý. Dù sao Ariel là con trai duy nhất của tướng quân Clifford, là người thừa kế chính thống duy nhất của gia tộc Clifford. Một khi Ariel chết, các con cháu của dòng thứ sẽ có cơ hội. Nghĩ theo hướng này thì …

Edward cười lạnh lùng. Tướng quân Clifford tính toán cũng thật chu toàn. Điều thân vệ của mình ngụy trang tiến vào trường Đệ Nhất, còn trở thành người nguyện trung thành và người yêu của Ariel, có lý do chính đáng để luôn ở bên bảo vệ Ariel vì mối quan hệ thân mật này. Khi nguy cơ xảy đến cũng là lúc thân vệ phát huy tác dụng. Ai mà nghĩ được một thanh niên mười tám tuổi lại là một người lính kinh nghiệm phong phú kỹ thuật thành thạo chứ. Sự có mặt của cậu ta tuy không thể chặn đứng mọi âm mưu nhưng cũng khiến nhiều kẻ muốn gây bất lợi cho Ariel phải gặp quả đắng.

Tác giả:

= = Tư duy của Edward đang đi theo một chiều hướng rất chi là kỳ quặc, một đi không trở về …

Nguyệt: Thực lòng mình cũng thấy anh ý nghĩ hơi bị nhiều TT Rất có khiếu làm đạo diễn, từ mấy chuyện rất chi là đơn giản mà biên ra thành một kịch bản rất kịch tính và khúc chiết =)) Khổ thân anh, có bà mẹ bất bình thường như thế, ông bố thì ngó lơ, thành thử ko nghĩ nhiều ko được. Làm đến cái đoạn anh nói khoảng thời gian ở chung với các anh bộ đội là khoảng thời gian vui vẻ nhất mà xót quá >.

128. Chương 128

Editor: Nguyệt

Đây chỉ là suy luận của Edward. Việc hắn cần làm bây giờ là lập tức điều động mạng lưới tình báo của gia tộc Heideck đi điều tra thân vệ quân của tướng quân Clifford hoặc là thuộc cấp của ông ấy, xem có ai giống Chung Thịnh không. Chỉ cần chứng minh được điều này, hắn có thể xác định thân phận của Chung Thịnh.

Nhìn Ariel vẫn chăm chú nhìn Chung Thịnh huấn luyện, Edward hơi nhếch miệng cười. Không biết sau khi biết thân phận thật sự của người yêu, Ariel sẽ có phản ứng thế nào? Biết rồi thì không nói, còn nếu chưa biết thì … Lúc phát hiện ra người mình yêu chỉ là một quân cờ phụ thân sắp đặt bên người hắn, liệu hắn có phẫn nộ đến mức làm căng thẳng mối quan hệ với phụ thân không?

Mười tám tuổi, cái tuổi nông nổi bồng bột. Có lẽ hắn có thể đứng ngoài xem trò hay?

Trở lại với nụ cười mỉm ôn hòa, Edward hơi cúi đầu xuống, che đi sự hưng phấn trong đáy mắt.

Lúc nhóm Ariel đăng nhập đã gần giữa trưa, cho nên mọi người chỉ luyện tập chừng một tiếng rồi đăng xuất đi ăn cơm.

Lúc bò ra khỏi đản thương, Chung Thịnh vẫn còn đỏ mặt. Lúc ở trên thế giới giả tưởng thì không cảm giác được, nhưng phần eo nhức mỏi và cái chỗ bị sử dụng quá độ đằng sau vẫn truyền tới cảm giác khó chịu không lời nào tả được.

"Anh đi gọi cơm." Được Ariel 'vớt' ra khỏi đản thương, Chung Thịnh xấu hổ vô cùng. Lúc có người ngoài thì không thấy gì, đến lúc chỉ còn hai người với nhau, anh lại không kìm được nhớ lại khoảng thời gian điên cuồng đêm qua.

"Có đi lại được không?" Ariel vừa nhướn mày vừa xấu tính chọc eo Chung Thịnh.

Mặt Chung Thịnh bỗng co quắp. Chưa kể đến động tác của Ariel làm phần eo của anh càng nhũn ra, nhưng tại sao câu nói vừa rồi lại như kèm theo sự uy hiếp 'em dám nói có thử xem'?

"Ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi. Cho dù là con gái, sau đêm đầu tiên thân thể cũng thấy khó chịu, huống chi em lại là con trai." Giọng điệu bình tĩnh của Ariel làm Chung Thịnh quẫn bách không chịu nổi. Đêm đầu cái gì chứ, ngài Ariel, ngài không cần nói trực tiếp thế đâu mà!!!

"Anh đi lấy cơm, lát nữa ăn xong em nghỉ ngơi một lát đi. Chiều nay còn phải huấn luyện phối hợp, sẽ vất vả đấy."

"Dạ." Chung Thịnh đáp khẽ. Chung quy cứ có cảm giác sau đêm qua, Ariel càng bá đạo với anh hơn. [Chung Thịnh, cậu đoán đúng rồi đó!!!]

Ở trường Đệ Nhất, việc gọi cơm thật ra rất đơn giản, chỉ cần dùng quang não là có thể thực hiện. Tuy nhiên, các học viên ăn cơm ở căn tin thì được miễn phí, còn gọi cơm lại phải trả tiền gấp mười lần.

Cho nên, nếu không phải trường hợp đặc biệt, không ai chọn cách xa xỉ đó cả. Dù gì căn tin chẳng cách ký túc xá là bao, chỉ cần không phải loại quá lười, hoặc nhiều tiền quá không biết tiêu gì, đại đa số mọi người đều không gọi cơm.

Đương nhiên, Chung Thịnh bây giờ được xếp vào 'trường hợp đặc biệt', Ariel lại chẳng thiếu tiền, thỉnh thoảng gọi một lần cũng không sao.

Lại một lần nữa ăn cơm trong phòng ngủ, ngay cả vị trí ngồi cũng y hệt hôm qua. Chung Thịnh nhét đồ ăn vào miệng mà chẳng nếm được vị gì. Còn Ariel ngồi đối diện thì cứ vừa nhìn Chung Thịnh vừa ăn. Cái vẻ mặt kia nhìn kiểu gì cũng thấy hắn đang coi Chung Thịnh như một bàn tiệc thịnh soạn.

"Em no rồi." Vội vàng đặt bát xuống, Chung Thịnh nhanh nhẹn vớ luôn vỏ bọc tiệt trùng bỏ vào thùng rác. Thật sự không chịu nổi ánh nhìn ngày càng nóng bỏng của Ariel nữa. Chung Thịnh sợ hắn bỏ qua luôn lịch huấn luyện buổi chiều, kéo anh lên giường lần nữa.

Thật ra anh không bài xích làm chuyện đó với Ariel. Nhưng sáng nay đã làm một lần rồi, nếu buổi chiều lại làm nữa, anh thật sự không còn mặt mũi nào đi ra gặp mọi người nữa. Nhất là bọn Phỉ Nhi càng ngày càng tinh mắt, nếu để họ biết anh và Ariel bỏ huấn luyện vì làm tình thì …

… Tưởng tượng thôi cũng thấy khủng bố nha.

"Ngủ một lát đi." Nhìn Chung Thịnh càng lúc càng căng thẳng, Ariel âm thầm nhoẻn miệng cười. Hắn thoải mái cởi áo ngủ, để lộ nửa thân trên trần trụi. Với Chung Thịnh, nhìn Ariel chỉ mặc độc cái quần lót, mà còn là quần lót của mình!!! còn làm anh xấu hổ hơn cả khi hắn không mặc gì!

Chung Thịnh nhìn Ariel đi vào phòng ngủ, ngả người ra chiếc giường mềm mại, ngoắc tay gọi anh, ngập ngừng nói: "Không … không tốt lắm đâu …"

"Chỉ ngủ thôi, đừng căng thẳng." Cuối cùng Ariel không nhịn được bật cười.

"Dạ? À …" Chung Thịnh đỏ mặt, lòng thầm phỉ nhổ mình quá hạ lưu.

Cởi áo ngủ, Chung Thịnh cũng chui vào chăn. Cơ thể trắng nõn dẻo dai lại dán lên như mọi ngày. Cánh tay dài hơi gầy của Ariel vòng qua ôm eo Chung Thịnh.

Dường như chỉ có ôm anh vào lòng mới có thể yên tâm. Ariel duy trì tư thế đó, nhanh chóng thiếp đi.

Có lẽ đây là biệt tài của quân nhân. Bọn họ có thể nhanh chóng đi vào giấc ngủ trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Chung Thịnh cũng được huấn luyện như vậy. Cho nên giữ nguyên tư thế ôm vai Ariel, một phút sau anh đã chìm vào giấc ngủ.

Tít tít tít!

Lúc chuông báo thức reo lên, Chung Thịnh và Ariel cùng tỉnh dậy.

Chớp chớp đôi mắt còn ngái ngủ. Chỉ lát sau cặp mắt ưng ấy đã sáng ngời.

"Buổi chiều tốt lành …" Ariel mỉm cười, ngửa đầu hôn lên môi Chung Thịnh.

Trong mắt Chung Thịnh cũng ngập tràn tình ý: "Buổi chiều tốt lành."

Hai người nằm cố thêm năm phút nữa rồi xuống giường, hoạt động tay chân một lát sau đó vào đản thương.

"Chuẩn bị xong chưa?" Sau khi tất cả mọi người tập hợp, Ariel xin quyền sử dụng sân huấn luyện chuyên dành cho thi đấu.

Tiểu đội của họ sẽ huấn luyện ở những sân đấu khác nhau, có địa hình sa mạc, có địa hình rừng rậm, đầm lầy, hoang mạc, thậm chí có cả phế tích, đô thị, thành phố dưới lòng đất, đại dương, muôn hình muôn vẻ.

Sân đấu được hình thành ngẫu nhiên trước khi tiến hành huấn luyện, cho nên dù cùng loại địa hình cũng sẽ không có hai sân đấu giống hệt nhau.

Để thích ứng trong những hoàn cảnh khác nhau, Ariel dự định tiến hành huấn luyện phối hợp mỗi loại địa hình một lần. Từ giờ cho đến khi giải đấu chính thức khởi động còn nửa tháng nữa. Chỉ cần tận dụng tối đa thời gian là có thể thử hết các loại địa hình. Tìm ra nhược điểm của tiểu đội và tiến hành huấn luyện theo phương hướng đã đề ra không phải vấn đề gì lớn.

"Hôm nay chúng ta chọn địa hình sa mạc trước. Mọi người đi lấy cơ giáp cho mình đi."

"Không thành vấn đề." Mọi người đều không có ý kiến, nhanh chóng tiến vào bản đồ Ariel đã chọn.

Mặt trời treo cao tỏa ánh nắng gắt, chiếu xuống mặt cát vàng, mơ hồ có khói trắng bốc lên.

Cồn cát trùng trùng điệp điệp trải dài vô tận. Khung cảnh độc một màu vàng nâu làm những điểm đen mới xuất hiện trở nên vô cùng bắt mắt.

Muốn ẩn nấp trong loại địa hình này thì ngoài việc trang bị ra đa phản trinh sát cực tốt ra còn có một yếu tố quan trọng hơn đó là: cơ giáp có màu vàng đất.

"Woa! Đây là lần đầu tớ thấy sa mạc rộng lớn thế này đấy!" Lâm Phỉ Nhi cúi người xúc một nắm cát vàng, sau đó mở rộng tay để những hạt cát nóng bỏng từ từ trôi qua kẽ tay.

"Đúng là hoành tráng!" Lôi Tranh nhìn sa mạc mênh mông vô tận, lòng cảm khái vạn phần.

"Ngươi đã chết." Giọng nói lãnh đạm của Ariel truyền từ chiếc cơ giáp màu xám bạc xuống.

Lôi Tranh cứng người, toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

Đằng sau bọn họ đã có ba chiếc cơ giáp đứng sừng sững, chĩa súng laser vào nhóm năm người bọn họ. Họng súng tối om lạnh lẽo tưởng như sẽ khai hỏa bất kỳ lúc nào.

"Vào chiến trường, việc đầu tiên phải làm không phải thưởng thức khung cảnh mà là đăng nhập cơ giáp. Chúng ta được chuyển vào sân đấu một cách ngẫu nhiên, ai dám chắc kẻ địch sẽ không xuất hiện ngay bên cạnh chúng ta?" Ariel nói với giọng điệu bình thản, nhưng lời lẽ sắc bén làm năm người bọn họ có cảm giác như bị tạt một xô nước lạnh vào đầu.

Chung Thịnh và Ariel mạnh thế nào họ rất rõ. Nhưng ngoài hai người đó ra, một người khác đã đăng nhập cơ giáp tiến vào trạng thái chiến đấu lại chính là Edward. Thế mới khiến họ chấn động.

Đến tận bây giờ, họ mới ý thức được rằng đàn anh thoạt nhìn tươi cười hòa nhã cũng không nhu nhược như biểu hiện bên ngoài.

"Xin lỗi." Lâm Phỉ Nhi vẻ mặt bình tĩnh, trầm giọng nói.

Bây giờ cô đang rất giận. Không phải giận ai khác, mà là giận chính cô!

Nếu đây là chiến trường thực sự, thì cô và nhóm Lôi Tranh chắc chắn là những người chết trận đầu tiên. Đừng nói gì mà đây chỉ là thế giới giả tưởng, 'có lẽ' kẻ địch sẽ không xuất hiện bên cạnh họ hay gì đó, sai là sai. Phạm sai lầm trong thế giới giả tưởng còn có cơ hội sửa chữa. Vậy khi thi đấu chính thức hay là ra chiến trường thực sự thì sao?

Nhóm Lôi Tranh, Samantha cũng trầm mặc. Đột nhiên bị đả kích làm họ lập tức bình tĩnh lại từ cơn hưng phấn.

Tác giả:

Sức tưởng tượng thật phong phú … Nhưng với hoàn cảnh sinh sống như của Edward, suy nghĩ đó mới là bình thường … Nếu không tại sao Clifford tướng quân lại bỏ qua cô em gái xuất sắc của mình để chọn một thằng con trai không quyền không thế

Trong mắt hắn, Ariel 'chưa trải sự đời' có thể bị Chung Thịnh lừa dối, nhưng con cáo già như tướng quân Clifford tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm như vậy được …

Thế nên … hắn mới tư duy theo cái hướng kỳ quặc đó …

129. Chương 129

Editor: Nguyệt

Được đội trưởng Fox dạy dỗ ba tháng, họ đã tiến bộ hơn nhiều. Mấy ngày nay lúc đi học, ai cũng nhìn ra được thành tích của họ cao hơn bạn bè cùng khóa rất nhiều. Sự chênh lệch rõ rệt làm họ thấy sung sướng và tự hào. Nhưng đi thi đấu với tâm lý này thì thất bại cũng còn là nhẹ!

"Sai thì sửa lại là được rồi. Ai mà chẳng trưởng thành từ sai lầm, chỉ cần sau này không phạm phải nữa là ổn thôi." Giọng nói ôn hòa của Edward vọng từ chiếc cơ giáp cuối cùng xuống.

Mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm, lòng thầm may mắn vì đàn anh Edward quả nhiên là dịu dàng như lời đồn. Ở cùng anh ấy có cảm giác như gió xuân ấm áp vậy.

"Còn chờ gì nữa?" Ariel lạnh lùng hỏi.

Mọi người ngẩn ra, mặt biến sắc, vội vàng lấy cơ giáp ra bò lên.

Chưa đến ba mươi giây, tất cả đã vào trạng thái chiến đấu. Chung Thịnh yên lặng nhìn chiếc cơ giáp màu xám bạc và một chiếc khác màu đỏ sậm, không hiểu sao bỗng thấy khó chịu.

Từ lâu anh đã biết Edward Heideck tính tình ôn hòa thành tích xuất sắc. Nhưng anh ta phối hợp nhuần nhuyễn với Ariel như thế làm anh thấy không thoải mái. Mọi lần anh đều là người đảm nhiệm vai trò đó mà. Nhưng hôm nay Edward lại giành trước một bước, dịu giọng an ủi mọi người trước anh. Đây là một sự đả kích không nhẹ với anh.

Dù là vẻ ngoài hay gia thế, thậm chí là thực lực mà anh vẫn luôn lấy làm tự hào, Edward đều hơn anh. Nếu Ariel thật sự có thể chấp nhận quan hệ với phái nam, vậy …

Lời ngọt ngào hôm qua như còn vẳng bên tai, mà nay Chung Thịnh lại rối bời.

Suy cho cùng là do cái sự tự ti chôn sâu dưới đáy lòng bắt đầu rục rịch làm loạn. Anh tự tin mình không thua kém ai, nhưng đồng thời lại lo lắng, vì dường như ngoài thực lực ra anh chẳng có gì cả.

Đôi khi, anh thấy hoang mang, không biết vì sao Ariel lại thích mình. Đơn giản chỉ vì mình đã thề nguyện trung thành sao? Có vẻ không phải nguyên nhân này.

Đời trước, anh đi theo Ariel mười năm. Ngài ấy chưa từng để lộ chút hứng thú nào với anh. Vậy tại sao đời này lại thích anh chỉ sau ba tháng ngắn ngủi?

Ngờ vực, lo lắng, bất an. Tất cả trào dâng trong lòng. Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi sống lại đến giờ, Chung Thịnh cảm nhận được nỗi sợ hãi xuất phát từ tận đáy lòng.

Nếu chưa bao giờ có được, có lẽ anh sẽ vẫn mang tâm trạng như đời trước, âm thầm ôm mối tình si, lặng lẽ làm bạn bên Ariel. Nhưng khi đã trải những ngày hạnh phúc gần gũi bên người mình yêu, nếu mất đi Ariel, anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Biết đâu sẽ đồng quy vu tận với Ariel …

Chung Thịnh cười tự giễu, mệt mỏi day day thái dương. Anh có tư cách gì mà đòi đồng quy vu tận với Ariel? Người ấy lúc nào cũng rực rỡ như vầng dương, tỏa hào quang chói mắt. Còn anh …

"Chung Thịnh!"

"Vâng!" Chung Thịnh sực tỉnh khỏi cơn rối rắm.

"Cậu đang làm cái gì?" Ariel lạnh lùng chất vấn.

"Xin lỗi." Chung Thịnh mặt biến sắc, nhìn xung quanh mới biết Samantha làm trinh sát đã phát hiện kẻ địch tại vị trí cách bọn họ ba cây số, Ariel đang bàn đối sách với anh.

"Tôi không muốn có lần thứ hai." Giọng Ariel trầm lạnh.

"Cam đoan không có lần sau." Chung Thịnh vội điều chỉnh lại tâm trạng. Trong tình hình thế này mà thất thần thì đúng là không thể tha thứ! Mấy thứ cảm xúc rối rắm linh tinh chết tiệt này mau dẹp đi thôi. Nếu ngay cả tư cách làm cấp dưới của ngài Ariel cũng không còn, thì nói gì đến những cái khác.

"Chú ý. Hạng Phi, Gerald, điểm mai phục A."

"Rõ!"

"Phỉ Nhi, Lôi Tranh, đến tập hợp với Samantha, chuẩn bị phối hợp cùng mọi người."

"Rõ!"

"Edward, tôi chưa biết nhiều về phong cách chiến đấu của anh, cho nên tạm thời anh cứ phối hợp tác chiến trước đã."

"Được."

"Tôi với Chung Thịnh ở giữa. Năm phút sau phát động công kích!"

Mọi người: "Đã rõ!"

Dựa theo kế hoạch đã vạch trước đó, Ariel ra chỉ lệnh, mọi người theo đó mà đi. Sau đó, Ariel điều khiển chiếc cơ giáp cao lớn, quay đầu lạnh lùng liếc Chung Thịnh: "Đi theo tôi."

Chung Thịnh bỗng thấy căng thẳng, chột dạ cúi đầu theo sau Ariel.

Có Ariel và Chung Thịnh làm quân tiên phong, cộng thêm sự phối hợp của những người khác, trận chiến nhanh chóng kết thúc. Chưa đến mười phút, sáu chiếc cơ giáp của địch đã bị bọn họ tiêu diệt. Tuy trình độ điều khiển cơ giáp của quân địch rất khá, nhưng so với nhóm Ariel thì kém xa.

Đương nhiên, bọn Lôi Tranh cũng không ngốc đến mức cho rằng tất cả những người tham dự giải đấu đều chỉ ở trình độ này. Nếu thế thì chẳng cần thi đấu làm gì, trực tiếp trao giải cho các tiểu đội của học viên năm cao là xong.

Trình độ sĩ quan cấp úy thế này chủ yếu là để đào thải các học viên mới. Dù gì họ cũng mới nhập học nửa năm, kiến thức và trải nghiệm có hạn. May là chỉ hạn chế lập đội trong phạm vi trường học, chứ không hạn chế học viên các năm lập đội với nhau. Vậy nên đa phần các tân sinh đều chủ động xin gia nhập đội của các đàn anh đàn chị năm trên, chẳng cần gì nhiều, được mở mang kiến thức là tốt rồi. Giải đấu quy mô lớn thế này sẽ có rất nhiều cái đáng để học hỏi.

“Thu dọn chiến trường, sau đó nghỉ giải lao. Tôi đăng ký địa hình sa mạc, loại sơ cấp, số lượng quân địch hẳn là gấp ba chúng ta.” Ariel nói với những người khác.

“Chung Thịnh, trận tiếp theo cậu với tôi làm trinh sát, truy tìm quân địch.” Ariel xoay qua nói với Chung Thịnh. “Những người còn lại nghe Edward chỉ huy.”

“Rõ!”

Như thể ra chiến trường thực sự, Ariel tạo cho người khác một áp lực vô hình, cứ như một vị tướng giỏi tài thao lược, nắm chắc cục diện trận đấu, mà không phải một học viên bình thường.

Khí thế mạnh mẽ ấy không chỉ khiến nhóm Lâm Phỉ Nhi tin phục, mà còn khiến Edward thầm hốt hoảng.

Ngay cả hắn cũng bị khí thế ấy bức bách. Mới mười tám tuổi đã có dáng dấp của một tướng lĩnh tài ba. Nếu ra chiến trường tôi luyện vài năm, chẳng phải gia tộc Clifford lại có thêm một sĩ quan cấp cao nữa sao?

Không được. Tuyệt đối không thể như vậy được!

“Chung Thịnh, đi theo tôi.”

“Vâng.”

Chung Thịnh điều khiển cơ giáp theo sau Ariel. Anh biết đối phương có chuyện muốn nói với mình.

Rõ ràng trong số tám chiếc cơ giáp, cơ giáp của Samantha, Hạng Phi và Ariel là thích hợp với vị trí trinh sát nhất. Cơ giáp của anh tuy tốc độ nhanh, nhưng không được trang bị ra đa loại tốt, rất có thể bị làm nhiễu sóng, do đó không tìm được vị trí quân địch.

Hai người điều khiển cơ giáp chạy nhanh như gió. Được chừng hai cây số thì Ariel đột nhiên dừng lại, mở buồng lái nhảy ra ngoài.

Chung Thịnh vội vàng dừng lại, cũng nhảy ra ngoài. Nhưng khi đối diện với gương mặt không biểu cảm của Ariel, anh bỗng thấy bồn chồn lo lắng.

Bầu không khí … có vẻ không ổn.

Trước đây anh có thể cảm nhận được cảm xúc của Ariel đằng sau gương mặt lãnh đạm này. Vậy mà nay anh hoàn toàn không nhìn ra được rút cục Ariel đang giận hay thế nào.

Xét theo tình hình vừa nãy thì khả năng cao là giận. Nhưng mà … Người yêu giận nhau thì phải làm thế nào? Hay là dỗ dành đối phương chăng?

Chẳng lẽ anh phải làm nũng để dỗ Ariel?

Tưởng tượng ra cảnh làm nũng với Ariel, Chung Thịnh thấy sởn cả người. Thôi, để lại lối thoát cho cả anh và Ariel đi. Một thằng con trai cao to thô kệch như anh mà làm ra cái bộ dạng ấy, cắt cổ luôn cho xong.

Tuy khi ở trên giường, anh là người nằm dưới. Nhưng anh không nghĩ rằng mình đảm nhiệm vai nữ trong mối quan hệ của họ. Hơn nữa, anh tin rằng nếu mình thực sự làm như vậy thì không còn là Chung Thịnh mà Ariel thích nữa.

“Nói đi, vừa nãy có chuyện gì vậy?” Ariel nhíu mày, hỏi thẳng.

Chung Thịnh thấy thật khó xử. Đầu tiên, anh không muốn nói dối Ariel. Nhưng bảo anh nói chi tiết vừa rồi mình rối rắm thế nào, tâm trạng ra sao, anh cảm thấy … rất dọa người.

Vừa rồi còn tự nhận mình không có chút nữ tính nào, mà nay đã phiền muộn lo được lo mất chẳng khác gì con gái.

“Không … không có gì.” Chịu áp lực từ Ariel, Chung Thịnh vẫn không dám nói thật.

“Không có gì?” Ariel lại gần, đứng ngay trước mặt Chung Thịnh, nâng cằm anh lên, chậm rãi ma xát bờ môi anh, “Là thế này sao?”

Ngón tay ấm áp vuốt ve bờ môi. Tim Chung Thịnh bỗng đập thình thịch như trống dồn. Đứng gần thế này, sát rạt gương mặt tinh xảo và đôi đồng tử trong ngần lạnh lẽo, muốn nói dối cũng khó.

Bất chợt, Ariel nhếch môi cười, ghì cổ Chung Thịnh, hôn lên môi anh.

Chung Thịnh đỏ mặt. Anh không biết tại sao Ariel đột nhiên lại hôn mình. Ngượng ngùng nhắm mắt lại, chờ mong một nụ hôn nồng nhiệt. Nào ngờ, Ariel đột nhiên buông môi anh ra, ghé tai anh thì thầm bằng chất giọng trầm khàn đầy mê hoặc: "Chắc em cũng biết, nguyên lý hoạt động của mạng chiến đấu là dùng sóng não để tác động lên hệ thần kinh."

Chung Thịnh nghi hoặc mở mắt ra, không hiểu tại sao Ariel lại nhắc đến chuyện này.

"Chính vì thế mà có thể chuyển đổi tư duy thành hành động. Nói cách khác, tất cả diễn ra trong mạng chiến đấu đều là sự thực thể hóa từ tư duy của em."

130. Chương 130

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh: Hả? Vẫn không hiểu?

Ariel nhẹ nhàng ngậm vành tai Chung Thịnh: "Em không biết à? Đản thương trong ký túc xá vợ chồng là loại đặc chế, có thể truyền tải cảm xúc của người này đến người kia ở một mức độ nhất định. Hơn nữa, nó còn có thể hiện thực hóa cảm xúc ấy."

Chung Thịnh cứng đờ người.

"Đương nhiên, không phải mọi cảm xúc đều được báo cho nửa kia. Nhưng để giữ mối quan hệ hài hòa giữa hai vợ chồng, khi một bên sinh ra cảm xúc mãnh liệt nào đó, nó sẽ lập tức báo cho người còn lại biết, để tiện điều hòa tình cảm song phương."

Chung Thịnh hóa đá.

"Cho nên …" Ariel cố tình kéo dài giọng, "Anh rất muốn biết, tại sao vừa nãy hệ thống lại đột nhiên đổ cả bình dấm chua thật to vào miệng anh. Em yêu, em có thể nói cho anh biết vừa nãy em nghĩ gì được không?"

Chung Thịnh đỏ bừng mặt, ủ rũ che mặt lại. Chết tiệt! Cài đặt khỉ gió gì thế này, tại sao lại xuất hiện tình trạng này hả trời!!!

Tại sao lúc mình suy nghĩ miên man thì hệ thống lại đổ dấm chua vào miệng Ariel chứ!!! Chuyện này không khoa học!!!

"Sao rồi? Vẫn không muốn nói à?" Sắc mặt Ariel hơi tối đi.

Chung Thịnh bối rối đáp: "Không … em … em chỉ nghĩ anh với Edward phối hợp nhau rất tốt."

"Edward?" Ariel nhíu mày, "Sao đột nhiên lại nghĩ đến anh ta?"

Chung Thịnh trầm mặc không nói.

Ariel hồi tưởng lại một lát, đôi mày dần giãn ra. Hắn nâng cằm Chung Thịnh lên, chăm chú nhìn vào gương mặt tuấn tú của anh: "Em nghĩ anh sẽ có cảm tình với bất kỳ người nào của gia tộc Heideck sao?"

Sấm rền chớp giật!!!!

Chung Thịnh khiếp sợ đến nỗi trợn mắt há hốc mồm trước sự thật ẩn sau câu nói này.

Ariel … sao ngài Ariel lại nói vậy?

Chẳng lẽ đúng như những gì anh nghĩ sao?

Ariel nhìn gương mặt kiên nghị của Chung Thịnh lộ ra vẻ khiếp sợ, trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác khoái trá không tả được bằng lời.

Từ khi trở thành phó quan của hắn, Chung Thịnh càng ngày càng đi theo hướng mặt than giống hắn. Vốn hắn thấy đó cũng không phải chuyện gì to tát, bởi vì bản thân hắn cũng thế nên chẳng có gì phản cảm. Nhưng từ khi biết được nhiều nét cảm xúc của Chung Thịnh, tìm ra các biểu cảm khác nhau trên mặt anh đã thành thú vui hàng đầu của hắn.

Quẫn bách, ngượng ngùng, khó xử, …

Hắn cảm thấy mình đã lãng phí mười năm đời trước, vậy mà không phát hiện ra Chung Thịnh ngụy mặt than có nhiều biểu cảm đáng yêu đến vậy.

"Ariel … anh … anh …" Chung Thịnh lắp ba lắp bắp, một câu hoàn chỉnh cũng không nói được, cuối cùng bật ra vài chữ: "Anh … anh bao nhiêu tuổi?"

Ariel: …

"Không … không phải!" Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Chung Thịnh đã hối hận, gãi đầu gãi tai: "Ý em không phải muốn hỏi anh bao nhiêu tuổi."

"Anh biết." Ariel bình tĩnh nói: "Em muốn hỏi có phải anh cũng sống lại không. Đáp án là: đúng vậy, anh cũng sống lại."

Chung Thịnh: …

Ariel thẳng thắn công bố đáp án như thế làm Chung Thịnh nhất thời không biết nói gì.

"Sao? Còn muốn hỏi gì không?" Ariel bình tĩnh hỏi.

"Hết rồi." Chung Thịnh lắc đầu. Thật ra Ariel sống lại là một tin tốt với anh. Bởi vì từ đó có thể khẳng định rằng Ariel tuyệt đối sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với gia tộc Heideck nữa.

Hơn nữa, anh vốn còn lo không biết sau này ngài Ariel có thích cô gái nào khác không, vì dù sao đời trước Ariel cũng thích phụ nữ. Nhưng biết tin Ariel cũng sống lại, anh có thể yên tâm rồi. Lúc trước từng thích phụ nữ mà giờ vẫn có thể chấp nhận anh, chứng tỏ tình yêu Ariel dành cho anh không phải chút nông nổi của tuổi trẻ.

"Giờ không lo nữa chứ?"

Chung Thịnh đỏ mặt, vội lắc đầu.

"Vậy là tốt rồi. Anh cũng không muốn bị hệ thống đột nhiên đổ dấm vào miệng nữa đâu."

Chung Thịnh lại quẫn bách. Ai biết đản thương vợ chồng lại có loại cài đặt chết tiệt này chứ.

"Chung Thịnh!"

"Có!"

"Về vị trí."

"Rõ, thưa trưởng quan!" Chung Thịnh đứng nghiêm, hành lễ với Ariel. Cởi bỏ được khúc mắc, một lần nữa anh tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Hai người đăng nhập cơ giáp, bắt đầu truy tìm dấu vết quân địch.

Sau khi mọi người trong đội thay nhau tấn công, mấy chiếc cơ giáp còn dư lại của địch nhanh chóng được tìm ra và tiêu diệt.

Hệ thống: Địa hình sa mạc kết thúc. Mười giây sau quay lại phòng chuẩn bị. Mười, chín, tám …

Theo tiếng đếm ngược của hệ thống, buổi huấn luyện trên địa hình sa mạc kết thúc.

Sau khi trở về phòng chuẩn bị, cả đám mệt rã rời bò ra khỏi cơ giáp.

Tuy chỉ là không gian giả tưởng được lập nên từ hệ thống mạng, nhưng thông qua đản thương, bầu không khí nóng bức trên sa mạc được truyền thẳng đến hệ thần kinh cảm giác của họ, dù không đổ mồ hôi cũng thấy khó chịu với cái nóng oi bức đó. Lại thêm tiêu hao tinh thần lực, dẫu không phải thao tác cơ giáp thực sự thì cả đám cũng mệt đến nửa sống nửa chết.

Sau khi xin hệ thống đặt một bàn hội nghị loại lớn trong phòng chuẩn bị, Ariel ngồi ở chủ tọa, bắt đầu tổng kết ưu khuyết điểm của buổi huấn luyện hôm nay.

Đầu tiên là vấn đề tâm lý của mọi người. Ngoài hai người họ và Edward, mọi người đều không ý thức được sự tàn khốc của giải đấu lần này. Có điều, sau khi được Ariel dạy cho một bài học nhớ đời, mọi người đã điều chỉnh lại. Có lẽ trong số tân sinh năm nay của Đệ Nhất, họ là những người xuất sắc. Nhưng trong mắt Ariel và Chung Thịnh, kể cả Edward, họ còn cần học hỏi nhiều lắm.

Ngoài ra, việc phối hợp tác chiến của mọi người cũng cần cải thiện.

Lúc trước ở chỗ đội trưởng Fox, bọn họ từng phối hợp hạ gục ba người nhóm Góa Phụ Đen. Khi ấy cả tám người cùng tấn công, dù uy lực lớn thì xét ở một khía cạnh nào đó, họ vẫn bị hạn chế, không thể phát huy hết năng lực.

Mọi người cùng đánh thì rất mạnh, nhưng vì có đồng đội nên phải chú ý không ngộ thương đến người bên mình. Đặc biệt là khi hỗn chiến, không cẩn thận có khi lại hại đồng đội của mình.

Thế nên, Ariel đặc biệt chú trọng điều này. Hắn phân họ ra thành các tổ hai người, cách vài ngày lại đổi một lần, tranh thủ cho mọi người phối hợp với từng thành viên trong đội một lần, ít nhất không được xuất hiện tình trạng ngộ thương nữa.

Mọi người ngồi tại chỗ trầm tư suy nghĩ. Ariel nói rất rõ ràng, rành mạch. Mỗi người đều đang tự nhìn lại điểm yếu của mình trong trận chiến hôm nay, nghĩ xem phải khắc phục thế nào.

Nhất thời, phòng chuẩn bị rơi vào tĩnh lặng tuyệt đối. Ariel nhìn nhóm binh tinh nhuệ tương lai dần dần tiến bộ dưới sự dẫn dắt của mình, lòng bỗng thấy tự hào đến lạ.

Tuy sống lại một lần, hắn không còn là thiếu tướng Liên Bang vạn người kính ngưỡng như trước, nhưng cùng chiến đấu với đồng đội, nhìn họ dần dần trưởng thành, cũng là một thách thức đối với hắn.

Đời trước, lúc hắn mười tám tuổi, vì vấn đề tính cách mà quan hệ của hắn với bạn học rất mờ nhạt. Sau này vào quân đội rồi dần bộc lộ tài năng, mới có một số người nguyện đi theo hắn. Nay nhờ có Chung Thịnh đảm nhiệm vai trò bắc cầu quan hệ với các học viên khác, quan hệ giữa hắn và bạn bè càng thêm thân thiết. Tiếp tục như vậy, có lẽ không cần đợi đến lúc vào quân đội, chỉ ở trong trường thôi, hắn cũng có thể hấp dẫn nhiều người đi theo mình, và là cấp dưới của mình trong tương lai.

Khi Ariel còn đang mãn nguyện vì đi trên con đường đến đỉnh vinh quang chói lọi hơn cả đời trước, Edward ngoài mặt tươi cười, trong lòng lại hỗn loạn.

Không thể nào!!!

Là con trai tộc trưởng gia tộc Heideck, hắn tự nhận mình không thua kém ai, từ tài năng cho đến bất kỳ điều gì khác. Mẹ hắn, phu nhân Heideck trước kia vẫn nghĩ hắn là thằng vô dụng, không bằng được Ariel, nhưng khi hắn vào được trường Đệ Nhất, còn đạt thành tích xuất sắc, cũng dần dịu đi nhiều.

Hắn khổ luyện, cố gắng bao lâu nay. Ngoài việc có tư chất tương đối tốt ra, hắn có thể tự tin nói rằng không ai gian khổ hơn hắn.

Từ lúc mười bốn tuổi hắn đã tiếp xúc với cơ giáp, tiêu tốn không biết bao nhiêu tâm tư sức lực, tất cả chỉ để chứng minh cho mẹ thấy rằng hắn giỏi hơn người của gia tộc Clifford nhiều. Ngày nào cũng rèn luyện những bài tập căn bản, cuối tuần lại đổ bao mồ hôi công sức trong phòng tập. Trong khi đám bạn cùng trang lứa chỉ biết ăn chơi đàng ***, lãng phí tiền của dịch thể trên người trai xinh gái đẹp, hắn lại phải cắn răng chịu đựng đủ loại huấn luyện gian khổ.

Tất cả đều được che giấu dưới chiếc mặt nạ nhìn như ôn hòa.

Nhưng hắn thật không ngờ, những điều mình lấy làm tự hào bấy lâu, hôm nay lại bị Ariel phá nát.

Ngay lúc nãy, hắn đột nhiên nhận ra bao công sức rèn luyện bấy lâu của mình mới nực cười làm sao. Khả năng điều khiển cơ giáp có xuất sắc hơn nữa thì sao chứ, hắn vẫn chỉ là một chiến sĩ cơ giáp tầm thường thôi. À, có lẽ nhờ quan hệ của bố, hắn sẽ được làm đội trưởng đội cơ giáp cũng nên.

Nhưng, chẳng lẽ hắn chịu bao nhiêu tra tấn như vậy chỉ để làm một chiến sĩ cơ giáp bình thường trong quân đội thôi sao? Hay là phấn đấu lên đến quân hàm thiếu tá?

Không! Không đúng!

Cái hắn muốn là chà đạp tất cả những người trong gia tộc Clifford, giẫm nát Ariel dưới chân. Hắn muốn chứng minh cho mẹ hắn thấy rằng, hắn, Edward Heideck xuất chúng hơn Ariel Clifford nhiều!

Tác giả:

= = Khụ khụ, đản thương của ký túc xá vợ chồng thật là săn sóc chu đáo nha!! Còn nhắc nhở người ta là người yêu đang ghen nữa chứ. Đồng cam cộng khổ, nếu người yêu đang phải uống dấm thì ngươi cũng uống một bình đi!!!

Nguyệt:

Chắc nhiều người đều biết ăn dấm nghĩa là ghen ha. Có cả câu chuyện về cách nói này đấy, hôm nào có hứng sẽ chia sẻ. Về việc truyền tải cảm xúc của bên này cho bên kia, như Ariel nói là hệ thống có thể hiện thực hóa cảm xúc đó để báo cho bên kia biết. Mà họ đang ở trong thế giới giả tưởng của mạng chiến đấu, cho nên tất cả đều được xây dựng từ tư duy của người sử dụng, việc đột nhiên đổ bình dấm vào miệng, cảm nhận vị chua tất cả chỉ là sự tác động vào hệ thần kinh cảm giác của người dùng mạng thông qua đản thương thôi, cho nên họ mới "nhìn" thấy bình dấm, mới "nếm" được vị chua của dấm. Tính giải thích ở đoạn trên nhưng sợ chen ngang làm mọi người mất hứng nên nhét xuống đây.

Thật ra mục đích chính của cái phần tâm sự này là về Edward. Cá nhân mình khá là cảm thông với nhân vật này. Việc anh ấy nói mình huấn luyện gian khổ rồi chịu tra tấn không hề phóng đại chút nào. Ngoài việc phải đổ mồ hôi trên sàn tập, anh còn phải gánh những vết thương cả về thể xác lẫn tâm hồn từ người mẹ điên cuồng của mình, từ khi biết tư duy cho đến khi trở thành một kẻ trong ngoài bất nhất, tâm lý vặn vẹo. Chẳng đứa trẻ nào trưởng thành bình thường được khi mà vừa sinh ra đã bị phủ nhận, so sánh đủ điều với một người mà ngoài cái tên ra chẳng biết gì cả, có cố gắng bao nhiêu cũng chẳng nhận được một ánh nhìn chứ đừng nói đến cổ vũ hay khuyến khích, thành tích xuất sắc thì bị coi là lẽ đương nhiên, và mục tiêu là phải xuất sắc hơn nữa. Cả cuộc đời nỗ lực làm bao việc chỉ để đổi lấy một ánh nhìn, một sự công nhận từ mẹ, nhưng tất cả chỉ là vô nghĩa. Hồi trước lúc bị so sánh với anh trai, nói là kém anh thế này thua anh thế kia, dù chỉ đôi lần thôi, mình cũng vô cùng khó chịu. Mà đó còn là anh ruột của mình đấy nhé. Vậy thì sẽ ra sao khi mười mấy năm trời bị đem ra so sánh với một kẻ chẳng biết mặt mũi ra sao, như kiểu chúng ta hiện nay hay gọi là "con nhà người ta", rồi bị mắng chửi, đánh đập, phỉ báng? Ừ thì y học phát triển đấy, anh ấy phun thuốc một lúc là khỏi, nhưng là người chứ có phải đá đâu mà không biết đau. Quan trọng hơn là, Edward đơn độc trong suốt cả quá trình đó.

Tất nhiên cũng có cái không thích ở anh. Như ở trên, anh nói mọi cố gắng nỗ lực của mình thật nực cười. Thực ra suy nghĩ này khá là tiêu cực và mình nghĩ là anh không nên chán nản đến mức đó. Ngay cả bản thân anh cũng phủ nhận mọi nỗ lực của mình thì chẳng phải không ai nhìn vào sự tồn tại của anh nữa sao. Lúc đó thì còn đáng thương và nực cười hơn cả mười mấy năm phấn đấu mà ko được gì.

Nhận thấy một xu hướng chung trong rất nhiều phim và truyện là đều xây dựng cho nhân vật phản diện một quá khứ bi thảm, một lý do cực dễ "cảm thông" để trở thành phản diện, nhưng người xem người đọc vẫn cứ ghét cay ghét đắng người đó. Mình không thích kiểu đấy lắm. Ừ thì quá khứ bi thảm đấy, nhưng tốt lên hay xấu đi là lựa chọn của mỗi người thôi, sao cứ phải tô cho nhân vật phản diện cái vẻ đáng thương bất đắc dĩ, ta buộc phải thế này, ta ko còn lựa chọn nào khác, bla bla bla … Rồi đem ra so sánh với nhân vật chính cũng có "quá khứ bi thảm" thì thấy cái thằng phản diện kém cỏi này nọ lọ chai, nào là ko biết nỗ lực, ko biết cải tà quy chính linh ta linh tinh. Mình thì nghĩ, xấu thì xấu đi, việc quái gì phải thanh minh với thằng nào lý do vì sao phải xấu? Cần lòng thương hại à?Trong chuyện này, tác giả có nói qua về chuyện của anh Edward, cũng có cảnh anh phải chịu tra tấn, nhưng không dài dòng giải thích nhiều, tất cả chỉ là những tình tiết nhỏ so với quy mô 283 chương của truyện. Edward cũng chẳng đổ vấy cho ai hay cái gì là tôi buộc phải làm người xấu, tóm lại là anh theo kiểu ta đây đã điên rồi thì cứ điên đi. Đến lúc yêu Gerald rồi, anh cũng cho Gerald thấy và muốn Gerald yêu con người thật của mình, dù nó đen tối biến thái thế nào, chứ không phải cố thay đổi bản chất con người mình. Tóm lại anh có được thiên thần cứu rỗi rồi hạnh phúc tình yêu ra sao thì bản chất của anh vẫn là một thằng biến thái =))

Xin lỗi vì lảm nhảm dài quá. Cơ bản là sau n ngày ức chế với bộ phim "Hãy nắm tay anh" mà mẹ mình mê mẩn cả tháng nay, không chịu nổi phải xả tức với kiểu nhân vật phản diện tẻ ngắt như trong phim. Ác thì thừa nhận mịa đi, đằng này cứ bảo "các người ép tôi phải thế", "tôi chẳng làm gì sai cả", bla bla bla … Thế mà không hiểu sao mẹ mình còn khen nó có giá trị nhân văn cao = = Lại liên tưởng đến anh boss phản diện đời trước và là đồng minh đời này trong truyện – Edward, cho nên mới viết dài như vậy.

P/s: "Ariel … anh … anh bao nhiêu tuổi?" A ha ha ha, cho tôi cười cái nào =))))))))))

131. Chương 131

Editor: Nguyệt

Nhưng hắn đột nhiên nhận ra mình đã cố gắng sai hướng rồi! Nghe Ariel chỉ ra chỗ thiếu sót của từng người, rồi tổng kết buổi huấn luyện hôm nay, hắn mới ý thức được rằng khả năng bày mưu nghĩ kế như của Ariel mới là yếu tố cần thiết ở một vị tướng lĩnh.

Hắn không biết Ariel mới chỉ mười tám tuổi sao lại học được khả năng chỉ huy, tư duy chiến thuật bài bản thế này. Hắn chỉ biết mình đứng trước Ariel chẳng khác nào một binh sĩ đứng trước sĩ quan chỉ huy, ngoài phục tùng mệnh lệnh ra chẳng nghĩ được cái gì khác.

Bị Ariel áp chế là cực hình với Edward. Nhưng điểm yếu về mặt chiến lược chiến thuật lại khiến hắn không nêu ra được ý kiến gì.

Càng làm hắn kinh ngạc là ngay cả Chung Thịnh cũng có thể bổ sung một vài điều ngoài những gì Ariel đã nói, còn hắn thì chẳng nói được câu nào.

Chẳng lẽ đây chính là thiên tài sao?

Edward bắt đầu thấy nản lòng.

Cho dù bố của Ariel là tướng quân Clifford, chắc gì hắn đã thành thạo nghệ thuật quân sự khi còn trẻ tuổi như thế này. Bởi vì kinh nghiệm là thứ mà sách vở không tài nào dạy được, chỉ có thể tự mình trải nghiệm trên chiến trường thôi.

Ngoài mặt vẫn mỉm cười ung dung, Edward thoạt nhìn như là đang khiêm tốn nghe Ariel tổng kết, nhưng bàn tay để dưới bàn đã siết chặt thành nắm đấm.

Không cam lòng! Tuyệt đối không cam lòng!

Edward thầm cảnh tỉnh bản thân. Mục tiêu của hắn là sau này trở thành một vị tướng vĩ đại, tuyệt đối không thể chỉ chú ý đến thao tác cơ giáp! Sau này phải phân bổ lại kế hoạch huấn luyện, bớt một nửa thời gian để học về chiến lược chiến thuật. May là hắn mới học năm thứ ba, còn ít nhất ba năm nữa để rèn luyện trong nhà trường. Hắn tin vẫn còn kịp!

"Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Mọi người trở về nghỉ ngơi cho tốt. Sáng mai tiếp tục huấn luyện căn bản theo kế hoạch, buổi chiều luyện tập phối hợp ở các địa hình khác nhau. Có vấn đề gì không?"

"Không." Mọi người đều lắc đầu.

Ariel gật đầu, xoay người rời khỏi phòng chuẩn bị, cùng đăng xuất với Chung Thịnh. Mọi người chào hỏi nhau rồi lần lượt rời đi. Chỉ còn Edward, tất cả về hết rồi, mình hắn vẫn ngồi trên ghế. Chờ khi không còn ai khác, hắn mới chậm rãi rút tay ra. Lòng bàn tay trắng toát đã rướm máu.

"Sao rồi? Còn khó chịu không?" Ariel kéo Chung Thịnh ra khỏi đản thương. Mặc dù ở trên mạng chiến đấu không nhìn ra được, nhưng Chung Thịnh bị hắn tra tấn suốt một đêm, cơ thể chắc chưa khỏe lại được.

"Vẫn ổn." Chung Thịnh ngượng ngùng nói. Được Ariel chăm sóc chu đáo thế này, cảm giác cứ lạ lạ.

Ngày hôm qua vẫn còn lạnh lùng như băng. Vậy mà hôm nay, Ariel đứng trước mặt anh đây đã thành một người tỉ mỉ chu đáo, thậm chí đôi khi còn trêu chọc anh. Sự khác biệt quá lớn làm anh hơi khó tiếp nhận.

"Tối nay muốn ăn gì?"

Ariel không phải là một trưởng quan hà khắc, cho nên ba giờ chiều đã kết thúc buổi huấn luyện. Buổi chiều chiến đấu rất ác liệt, nhưng Ariel đã tính toán kỹ càng, dành đủ thời gian cho mọi người nghỉ ngơi, thậm chí còn dư ra một chút để họ đi thư giãn, ví dụ như hẹn hò hay uống rượu.

"Ừm … gì cũng được, em không kén ăn." Chung Thịnh tùy ý nói.

"Anh đặt cơm tiếp nhé?" Ariel nhíu mày.

Chung Thịnh . Cả ngày không ra ngoài ăn cơm rồi, nếu ngay cả buổi tối họ cũng không đi, thì có vẻ …

"Không ổn đâu."

"Có gì không ổn chứ. Trường cũng không bắt buộc phải đến căn tin ăn cơm." Ariel rất bình tĩnh.

Chung Thịnh phân vân một lúc, vẫn cảm thấy không ổn. Cuối cùng, hai người quyết định đến căn tin ăn tối.

Chung Thịnh tuy vẫn còn mỏi eo đau chân, hậu huyệt cũng hơi nhức, nhưng nhìn chung là vẫn chịu được.

Ăn cơm xong thì cũng gần bảy giờ tối. Hai người thảo luận một lúc về chiến thuật cho các địa hình khác. Nếu đã thẳng thắn với nhau thì không cần phải giấu giếm gì hết. Hai người lôi hết bản lĩnh thật ra, bàn nhau xem phải sắp xếp đội hình thế nào, chiến đấu ra sao để chiếm ưu thế trong từng loại địa hình.

Cả Chung Thịnh và Ariel đều có kinh nghiệm phong phú, việc vạch kế hoạch tác chiến thì phải nói là vô cùng thành thạo. Những nhận xét hôm nay của Ariel chỉ là một góc băng nhỏ trồi trên mặt nước thôi. Có ai ngờ chỉ đôi chút ấy lại làm Edward bị đả kích nặng nề, bắt đầu liều mạng học tập nghiên cứu chiến lược chiến thuật.

Chiều hôm sau, huấn luyện trong địa hình rừng rậm. Ngày thứ ba, địa hình đầm lầy. Ngày thứ tư, địa hình đô thị …

Qua gần một tuần, Ariel đã dẫn cả đội thử hết các loại địa hình.

Trong thời gian đó, Felid xuất hiện một lần để giao cơ giáp đã cải tạo cho họ. Có cơ giáp phù hợp với mình, mọi người chạy bản đồ lại càng hăng.

Mặc dù rất ghét gia tộc Heideck, nhưng Chung Thịnh phải công nhận Edward là người dễ ở chung. Chỉ ngắn ngủi vài ngày, anh ta gần đã như đã hòa nhập hoàn toàn vào tiểu đội. Mọi người đều có thiện cảm với anh. Dù sao một người tính tình ôn hòa như thế cũng khó mà ghét được.

Đương nhiên, ngoài vấn đề tính cách, năng lực cực cao của anh đã chinh phục được mọi người. Đến Chung Thịnh còn phải thừa nhận đời trước ở vào độ tuổi này, anh kém xa Edward, có khi ngay cả ngài Ariel cũng chỉ nhỉnh hơn anh ta một chút thôi.

Trải qua một tuần rèn luyện ngắn ngủi, Edward đã có thể phối hợp tương đối nhuần nhuyễn với mọi người. Tuy chưa bằng được nhóm bọn họ kết hợp với nhau, nhưng thế là rất tốt rồi.

"Hôm nay chúng ta tạm dừng huấn luyện." Đến buổi chiều, Ariel không đăng ký sân huấn luyện như mọi ngày nữa.

"Không huấn luyện? Quá tốt. Hai ngày nay tớ mệt sắp chết rồi!" Lâm Phỉ Nhi vỗ tay hoan hô, lập tức lựa tư thế thoải mái ngả người ra ghế, cứ như nữ chiến sĩ tinh thần sảng khoái quân dung tươi tỉnh lúc nãy chỉ là ảo giác của mọi người.

Lôi Tranh quay đầu im lặng che mặt. Cậu thực sự rất lo, cứ tiếp tục ở chung với đám người này, liệu mình có đánh mất niềm tin vào con gái không. Ở bên ngoài, Phỉ Nhi thể hiện mình là một người trong sáng đáng yêu, hơi chút lanh lợi, hấp dẫn rất nhiều ánh nhìn từ các học viên trẻ tuổi. Nhưng trước mặt "người quen" như bọn họ, cô nàng này chẳng còn chút gì gọi là hình tượng cả!!! Từ cử chỉ đến lời nói, còn lưu manh hơn cả lưu manh!

Lôi Tranh từng hỏi cô tại sao lại như vậy.

Lâm Phỉ Nhi cười nhạt đáp: "Cậu ngốc à, hình tượng chỉ là thứ bày ra cho người ngoài xem thôi. Chúng ta là người một nhà, cần hình tượng làm quái gì. Nói hơi quá chút, ở chung với nhau lâu vậy rồi, tớ còn tật xấu gì mà mọi người không biết đâu. Che giấu làm gì cho mệt. Dù sao tớ cũng không định gả cho ai trong số các cậu."

Lúc nghe cô nói vậy, trái tim mỏng manh của Lôi Tranh đã vỡ vụn. Cậu thực sự nghĩ rằng, nếu tất cả con gái đều như vậy, thì thà tìm con trai mà yêu còn hơn.

"Hôm nay sẽ thảo luận về luật thi đấu à?" Hạng Phi ngẩng lên nhìn Ariel.

"Đúng vậy." Chung Thịnh đáp. Anh bấm nhẹ vài cái trên quang não. Lập tức, trước mặt mọi người hiện ra một màn hình, ghi đầy đủ các điều luật của giải đấu cơ giáp lần này.

"ĐM … Chóng mặt quá. Sao lại nhiều luật thế này hả trời?" Gerald nhấn vài cái trên màn hình, lật xem mấy trang, mắt đã thành hình nhang muỗi.

"Khụ khụ, sau khi tổng kết," Chung Thịnh chậm rãi nói, "Giải đấu cơ giáp dành cho thanh niên hạng mục thi đấu đồng đội có các hình thức sau đây."

"Cái gì? Hình thức thi đấu mà cũng phân ra nhiều loại á? Chẳng phải xử lý đối phương là xong à?" Samantha khoanh tay trước ngực, hoàn toàn không nhìn cái màn hình tràn ngập chữ kia.

"Đúng vậy. Có nhiều hình thức khác nhau. Cụ thể là hình thức nào, diễn ra ở địa hình nào, chỉ được lựa chọn ngẫu nhiên mười phút trước khi trận đấu bắt đầu."

"Để kiểm tra khả năng ứng biến à?" Lôi Tranh hỏi.

"Chắc là vậy. Chúng ta chỉ có mười phút để lựa chọn vũ khí và các thiết bị hỗ trợ khác." Edward chậm rãi lật màn hình. Những thứ này đã được đăng trên trang web của giải cơ giáp ngày hôm qua, hắn mới chỉ xem lướt qua.

"Vậy có những hình thức nào?" Lâm Phỉ Nhi hiếu kỳ hỏi.

Chung Thịnh nhấn vài cái trên màn hình. Màn hình của những người khác cũng tự động lật đến trang đó.

"Giải đấu lần này có mấy hình thức sau đây." Chung Thịnh chỉ vào màn hình nói, "Cướp cờ, tử chiến, đào tẩu, truy sát, chiến tranh, và cuối cùng là đại chiến tổng hợp."

"Ngất! Sao mà nhiều thế, phiền phức quá đi." Gerald nằm nhoài ra bàn, uể oải nói.

Chung Thịnh không để ý đến cậu, tiếp tục giải thích: "Bởi vì có nhiều hình thức như vậy, cho nên điều kiện chiến thắng cũng không giống nhau. Chúng ta nhất định phải chú ý, đừng chỉ lo đuổi giết kẻ địch, kết quả lại thua trận."

Anh nhìn lướt một vòng, thấy mọi người đều chú ý lắng nghe mới nói tiếp: "Ở hình thức cướp cờ, đội viên hai đội sau khi được dịch chuyển vào bản đồ sẽ xuất hiện trong căn cứ bên mình. Điều kiện thắng lợi là cướp cờ của căn cứ đối phương mang về căn cứ bên mình."

132. Chương 132

Editor: Nguyệt

"Nói vậy là không chỉ cướp cờ đối phương, mà còn phải bảo vệ cờ bên mình?" Samantha hỏi.

"Ừ." Chung Thịnh gật đầu, "Hình thức tử chiến khá là đơn giản, giết hết quân địch là thắng. Tôi nghĩ chắc Samantha thích nhất hình thức này." Nói rồi anh cười nhìn Samantha.

Samantha ngẩng mặt lên cười ha ha. Mọi người sớm đã biết cô thuộc dạng cuồng chiến đấu rồi.

Các thành viên khác cũng bật cười. Một câu pha trò của Chung Thịnh làm mọi người thoải mái hơn nhiều.

"Hình thức đào tẩu thì chỉ khi trận đấu bắt đầu mới biết được mình là bên truy đuổi hay bên đào tẩu. Hình thức này khá giống với kiểu thi đấu chúng ta xem ở thành phố Blood, chẳng qua không tàn khốc như họ thôi."

Mọi người đều gật đầu. Ký ức về trận đấu của kẻ đào tẩu ở thành phố Blood vẫn còn mới nguyên. Samantha còn nóng lòng muốn chơi thử một lần.

Edward hơi nhướn mày. Đương nhiên hắn từng nghe đến tên thành phố Blood. Chỉ là hắn không ngờ một đám tân sinh năm nhất thế này mà lại từng đến nơi đó. Quả là đáng ngạc nhiên.

"Bên nào đảm nhiệm vai trò kẻ đào tẩu thì sau khi trận đấu bắt đầu, mọi vũ khí nóng đều bị vô hiệu hóa, chỉ được sử dụng dao găm, trường kiếm, tóm lại là vũ khí lạnh trang bị cho cơ giáp. Bên truy đuổi thì không bị hạn chế về mặt vũ khí. Nhưng sau một giờ thi đấu, bên đào tẩu chỉ cần còn một người sống sót cũng được tính là thắng."

"Ừm, xem như công bằng." Hạng Phi lẩm bẩm.

"Hình thức truy sát thì không có gì phức tạp. Cả hai bên đều không bị hạn chế vũ khí. Bên bị truy sát sẽ có một thành viên được lựa chọn ngẫu nhiên làm mục tiêu, nhiệm vụ của các thành viên còn lại là bảo vệ người đó an toàn trong thời gian mười hai tiếng đồng hồ."

"Sặc, mười hai tiếng, sao lại dài thế?" Gerald bất mãn.

"Ngu hả, bình thường tay súng bắn tỉa phải tốn khá nhiều thời gian mới tìm được mục tiêu, nếu cho ít thời gian quá thì mục tiêu còn chẳng tìm được chứ giết giết cái mịa gì." Hạng Phi lườm Gerald, đập một phát vào đầu cậu.

"Hu hu hu hu, Hạng Phi cậu không yêu tớ …" Gerald ôm mặt giả vờ khóc, nhân thể trộm nhìn phản ứng của mọi người qua kẽ tay.

Mọi người đã quen với mấy màn dở hơi của cậu, ai nấy đều tỏ vẻ bình tĩnh, Ariel còn chẳng buồn nhấc mắt.

"Hừ, chẳng thú vị gì cả." Gerald chán nản bỏ tay ra, quay sang nhìn Chung Thịnh, như thể tên động kinh vừa rồi không phải mình.

Lôi Tranh giật giật khóe miệng. Chung quy cậu vẫn thấy trước mấy trò đùa của Gerald. Những người khác không biết, chứ cậu biết rất rõ quan hệ của Gerald với Hạng Phi. Hai người ngang nhiên liếc mắt đưa tình như vậy thật sự không có vấn đề gì sao? Hơn nữa, hai người họ thân mật rõ ràng như vậy, tại sao mọi người lại không nhận ra?

Chẳng lẽ trước giờ chỉ có mình cậu biết bí mật này sao?

Lôi Tranh thầm rít gào trong lòng.

Chung Thịnh lườm Gerald một cái, ý bảo cậu ta ngồi yên, rồi mới bấm màn hình, nói tiếp: "Hình thức chiến tranh chính là quân đoàn tác chiến trên diện rộng. Chúng ta sẽ xuất hiện trên chiến trường vũ trụ. Ở hình thức này, mỗi người sẽ được dịch chuyển đến vị trí tương ứng." Nói đến đây, Chung Thịnh quay sang nhìn Lâm Phỉ Nhi.

Lâm Phỉ Nhi mắt sáng long lanh, như muốn chói mù mắt quần chúng.

Giật giật khóe miệng, Chung Thịnh nói tiếp: "Trong chiến hạm, có hai hình thức điều khiển, một là dùng AI (Artificial Intelligence – Trí thông minh nhân tạo) để phòng trường hợp trong tiểu đội không có người điều khiển được chiến hạm, hai là điều khiển chủ động, dành cho trường hợp giống như chúng ta, có người điều khiển trong đội. Đương nhiên, mỗi loại có ưu điểm và khuyết điểm khác nhau. Nếu dùng AI, thì nó chỉ biết điều khiển theo những gì được cài đặt sẵn, ưu điểm là không để xảy ra sai sót. Còn chủ động điều khiển thì linh hoạt hơn. Cụ thể chọn loại nào còn phải xem ý mọi người."

Chung Thịnh vừa nói xong, Lâm Phỉ Nhi lập tức bày khí thế 'Ai dám chọn AI tôi liều mạng với người đó', dùng ánh mắt của con sói đói nhìn từng người một.

Thế là, các thành viên còn lại đều nhất trí, ở hình thức chiến tranh, người điều khiển chiến hạm sẽ là Lâm Phỉ Nhi.

"Cậu đừng mừng quá sớm." Chung Thịnh chẳng nể nang gì tạt nước lạnh vào Lâm Phỉ Nhi: "Hình thức chiến tranh khả năng cao chỉ xuất hiện trong trận đại chiến tổng hợp, cũng là hình thức thi đấu cuối cùng thôi. Trước đó chắc sẽ không có đâu."

"Không sao, tớ không vội." Lâm Phỉ Nhi sung sướng đáp.

"Điểm cần lưu ý cuối cùng. Không biết lãnh đạo của trường nào đã kiến nghị với ban tổ chức thế này: các trường đối kháng với nhau như vậy tất nhiên là tốt, nhưng việc phối hợp giữa các binh chủng với nhau cũng rất quan trọng. Cho nên ban tổ chức đã thêm một hình thức thi đấu nữa, đó là phối hợp."

"Hình thức phối hợp? Tức là sao?" Hôm qua Edward chỉ xem sơ qua các điều luật, chứ không nghiên cứu kỹ.

"Đúng như tên gọi, rất có thể chúng ta sẽ phải phối hợp với tiểu đội khác trong bất kỳ hình thức thi đấu nào." Chung Thịnh giải thích.

"Khoan đã, thế là thế nào?" Gerald trừng lớn mắt, "Chẳng lẽ chúng ta đang thi đấu lại đột nhiên có người thêm vào?"

"Đúng vậy." Chung Thịnh cũng rất bất đắc dĩ. "Không những vậy, chúng ta còn có thể bị chọn gia nhập vào trận đấu của đội khác."

"Fuck! Không phải chứ!" Gerald đứng bật dậy: "Ai biết cái đám gia nhập giữa chừng kia trình độ thế nào. Chẳng may vào loại đồng đội như heo, không phải chúng ta sẽ bị liên lụy sao?"

Chung Thịnh nhún vai. Ban đầu khi nhìn đến quy định này, phản ứng của anh cũng không khác Gerald là bao.

Khụ khụ, không phải anh khoe khoang đâu, nhưng với thực lực của bọn họ, chỉ cần đối thủ không đạt trình độ như sĩ binh tinh nhuệ, thì việc chiến thắng chẳng có gì khó khăn. Dù sao Ariel cũng là quân nhân đi từng bước một lên vị trí tướng lĩnh. Muốn vượt mặt ngài là điều bất khả thi.

Nhưng tướng tài đến mấy mà cấp dưới không tuân lệnh thì cũng không chỉ huy được. Hơn nữa, anh biết những người tham gia giải cơ giáp thanh niên đều tự nhận là mình có tài, muốn bọn họ phục tùng mệnh lệnh của Ariel là điều rất khó, nhưng không phải không thể, chỉ là tốn thời gian cho họ thấy tài năng kiệt xuất của Ariel thôi. Với thân phận người xa lạ đột nhiên tham gia vào trận đấu mà muốn họ phối hợp ư? Đừng đùa, không để bọn họ cản trở đã là tốt rồi.

"Giải đấu lần này phiền phức thật." Hạng Phi khoanh hai tay, ngả người ra ghế, vẻ mặt nghiêm trọng.

"Chỉ cần chúng ta bày thực lực ra, thì người phiền phức thế nào cũng sẽ không thành phiền phức." Ariel thản nhiên nói.

Chung Thịnh nghe vậy liền mỉm cười. Thật ra anh có chung quan điểm với Ariel. Viện quân đột nhiên gia nhập này chưa hẳn đã có lợi cho họ, cũng không hẳn là vô dụng. Cho nên việc so đấu thực lực cũng chẳng có gì không tốt. Nếu họ có thể dùng thực lực khiến đối phương khuất phục, thì sợ gì họ không ngoan ngoãn nghe lời.

Đương nhiên, nếu đối phương thuộc dạng không biết điều, nhất quyết muốn gây rắc rối cho họ, họ cũng không ngại trực tiếp xử lý đối phương. Thêm một đám đồng đội gây phiền phức còn chẳng bằng biến hết đi, đỡ mệt.

"Hà hà, Ariel nói quá đúng." Gerald đột nhiên cười rất đáng khinh: "Biết phối hợp với chúng ta thì tốt, còn nếu không phục thì …"

"Hề hề hề …" Samantha, Lâm Phỉ Nhi và mấy người kia đều cười gian trá.

Chung Thịnh im lặng quay đầu đi. Từ lúc học tập ở chỗ đội trưởng Fox, mấy người này đã chẳng còn biết cái gì là liêm sỉ.

"Còn ba ngày nữa chúng ta sẽ chính thức thi đấu. Hai ngày sau tên của đối thủ sẽ được gửi đến quang não của chúng ta. Đến lúc đó chúng ta sẽ họp lần nữa để bàn bạc đối sách."

"Khoan đã!" Gerald đột nhiên giơ tay lên.

"Có chuyện gì?"

"Tên tiểu đội chúng ta là gì?"

Mọi người nghe Gerald hỏi vậy nhất loạt quay sang nhìn Chung Thịnh. Lúc trước khi đi báo danh cả nhóm đều đi cùng nhau, nhưng mấy chuyện vụn vặt đều giao hết cho Chung Thịnh xử lý. Dù gì anh cũng từng làm phó quan cho Ariel, rất thạo xử lý mấy việc như vậy. Mọi người không biết quá khứ đó của anh, nhưng thấy anh thành thạo thế nên rất vô liêm sỉ để anh 'biết nhiều khổ nhiều'. Đến bây giờ, bọn họ vẫn không biết tên tiểu đội của mình là gì.

"Khụ khụ, tôi chưa nói cho mọi người sao?" Chung Thịnh chớp mắt mấy cái, hỏi lại.

Mọi người đồng loạt lắc đầu. Edward thì vẫn cười mỉm như trước.

"À, tên tiểu đội chúng ta là Giảo Lang Chi Tinh."

Mọi người: …

Ánh mắt mọi người theo đó chuyển về phía Ariel. Ariel bình thản ngồi trên ghế, như không hề phát hiện ánh nhìn của mọi người.

Gerald nhìn cái tên "Tinh Không Giảo Lang" trên đầu Ariel, lòng thầm phỉ nhổ: Chung Thịnh, cậu có thể trung khuyển hơn nữa sao, có cần phải dùng cả tên tiểu đội để nhấn mạnh vào tầm quan trọng của Ariel nhà cậu không hả!!! Ân ái cũng đừng khoa trương thế chứ.

133. Chương 133

Editor: Nguyệt

Những người khác đều có cùng suy nghĩ, chỉ là không ai dám nói trước mặt Ariel.

Bình thường trêu chọc Chung Thịnh cũng được, nhưng làm vậy trước mặt Ariel là sai lầm không thể tha thứ. Đừng thấy Ariel lúc nào cũng bình tĩnh mặt không đổi sắc mà lầm, tên này hẹp hòi kinh khủng. Ai dám bắt nạt trung khuyển nhà hắn, hắn sẽ trả lại gấp mười, gấp trăm lần. Mà còn là kiểu trả thù người ta không nói được gì, biết nhưng vẫn phải cố mà chịu.

Đây là kinh nghiệm xương máu mọi người rút ra được sau những lần chịu thiệt.

Edward lẳng lặng ngồi trên ghế. Quan hệ của anh với mọi người rất tốt, nhưng không nói nhiều, luôn để cho người ta ấn tượng mình là một người ít nói mà lại vô cùng dịu dàng.

Lúc này hắn vẫn tiếp tục suy tư. Bởi vì cả tuần nay, mạng lưới tình báo của gia tộc Heideck vậy mà không tra ra được lai lịch của Chung Thịnh có bất kỳ sơ hở nào. Thật không thể tin nổi. Chỉ cần là giả thì không lý nào lại không bị phát hiện. Nhưng hắn tra xét lâu vậy rồi mà không tìm ra tư liệu của Chung Thịnh có chút dấu hiệu làm giả nào.

Chẳng lẽ cậu ta thực sự là một người dân bình thường có tài năng xuất chúng sao?

Thậm chí Edward không nhịn được phải nghĩ theo hướng đó. Nhưng vừa nhớ đến khả năng điều khiển cơ giáp vô cùng thành thạo của Chung Thịnh, hắn lập tức phủ định khả năng này.

Hơn nữa, qua quan sát, hắn nhận ra Chung Thịnh không chỉ giỏi cơ giáp, mà các phương diện khác như chiến lược chiến thuật đều rất khá. Nói khoa trương một chút thì cậu ta quả thật là dạng hạt giống toàn năng, mà còn là loại hiếm hoi.

Edward rũ mắt, trong con mắt lóe lên sự ganh ghét.

Dựa vào cái gì mà Ariel lại may mắn như thế, ở cùng phòng với một thiên tài như vậy, còn được người ta tuyên thệ trung thành. Trong khi anh vắt óc bày mưu nghĩ kế cũng chỉ tìm được vài ba người đi theo, mà năng lực của họ thì kém xa Chung Thịnh, thậm chí còn không bằng những người đang ngồi trong phòng này.

Gerald, Hạng Phi, Lôi Tranh, Samantha, Lâm Phỉ Nhi … Nhóm tân sinh có tố chất tốt nhất năm nay đều vây quanh hai người là Ariel và Chung Thịnh. Một người sinh ra trong gia tộc theo con đường chính trị như Edward sao có thể không hiểu dụng ý của Ariel.

Nhưng mới chỉ năm nhất mà đã nhanh chóng tìm được nhiều nhân tài như vậy. Còn mình …

Edward bỗng thấy xót xa. Trong trường quân đội, hắn hầu như không có chỗ dựa. Không một gia tộc nào có thể can thiệp vào trường Đệ Nhất. Tuy em gái hắn cũng vào đây học, nhưng chưa phát huy được tác dụng gì đã bị Ariel hấp dẫn, ngày nào cũng rầu rĩ không vui.

Tuổi tác tương đương nhau, gia đình không kém nhau, chẳng lẽ hắn thật sự không bằng Ariel sao?

Edward không phục. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt chuyển sang phía Chung Thịnh đang chậm rãi nói chuyện.

Là cậu ta!!!

Chính sự tồn tại của cậu ta đã giúp Ariel hòa nhập vào môi trường này. Không thì với tính cách lạnh lùng cao ngạo của Ariel, vốn không thể có tình cảm thân thiết với mọi người được.

Nếu …

Nếu người cùng phòng với cậu ta lúc trước là mình, liệu những người đang ngồi đây có vây quanh mình không?

Biết rõ giả thiết này không thể thành sự thật, nhưng đôi khi hắn vẫn không kìm được mà nghĩ như thế.

“Edward?”

“A? Xin lỗi, tôi vừa thất thần.” Edward cười ngượng ngùng.

“Ha ha, hiếm khi thấy anh Edward thất thần nha.”

“Chẳng lẽ đang nghĩ đến em gái nào?”

Edward đỏ mặt, vẫn mỉm cười như trước.

Mọi người trêu đùa vài câu rồi quay lại chủ đề chính. Một người dịu dàng như Edward, mọi người cũng không nỡ quá lời.

“Được rồi, vài ngày nữa lại đến đây. Mấy ngày nay mọi người cũng vất vả rồi, hai ngày tới không cần lên mạng, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, nếu được thì đi huấn luyện thể năng. Khi nào nhận được thông báo về đối thủ, chúng ta lại đến đây thảo luận.”

Ariel giải quyết dứt khoát, kết thúc buổi thảo luận hôm nay.

Mọi người nói với nhau đôi câu rồi lần lượt đăng xuất.

Edward cũng đứng dậy, nhưng trước khi thoát, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào Chung Thịnh, cho đến khi biến mất hoàn toàn khỏi phòng huấn luyện.

Hắn không biết rằng ngay khi hắn vừa rời khỏi, Ariel tưởng như luôn nói chuyện với Chung Thịnh lại đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén đảo qua chỗ Edward vừa đứng.

“Sao thế?” Chung Thịnh hỏi.

“Không có gì.” Ariel rũ mắt, che đi ánh sắc lạnh chợt lóe qua. Hắn ghét ánh mắt Edward nhìn Chung Thịnh vừa rồi. Ánh mắt nóng rực còn mang theo ý chiếm hữu!

Chung Thịnh không biết gì, cứ thế đăng xuất. Trước khi thoát ra, Ariel lại nhìn vị trí của Edward.

Không ai có thể cướp đi thứ gì của tôi, không một ai!

Tuy buổi chiều không có việc gì, nhưng Chung Thịnh không hề nhàn rỗi. Mấy ngày nay anh cứ ở lì trên mạng chiến đấu, còn xin quyền sử dụng đản thương cơ giáp.

Cùng là huấn luyện trong thế giới giả tưởng, nhưng Chung Thịnh không làm những bài tập bình thường như trước. Mở đầu bằng một số động tác tấn công cơ bản thì vẫn ổn. Nhưng cứ khi nào làm các động tác cao cấp, là tiếng cảnh báo lại vang không dứt bên tai: cơ thể không chịu được lực tác động của động tác này, động tác thất bại.

Vẻ mặt buồn rầu, eo mỏi lưng đau bò ra khỏi đản thương cơ giáp. Quả nhiên, điều khiển cơ giáp trên mạng chiến đấu thì được, nhưng khi vào cơ giáp chân chính, cơ thể anh vẫn không chịu được.

Xoa xoa cánh tay tê mỏi ra khỏi phòng ngủ, lại bắt gặp ánh nhìn phản đối của Ariel.

"Cấp bậc thể thuật của em không đủ điều kiện. Em không nên huấn luyện kiểu đó nữa."

"Em muốn luyện tập nhiều hơn một chút … Nếu không cứ có cảm giác không quen tay. Dù sao trên mạng và ngoài đời vẫn khác nhau." Chung Thịnh uể oải giải thích.

"Vậy em có đạt được mục tiêu luyện tập không?" Ariel chậm rãi hỏi.

"… Không." Chung Thịnh ủ rũ đáp, mơ hồ như hai cái tai trên đầu cũng rũ xuống.

Ariel buồn cười nhìn Chung Thịnh. Hắn biết anh đang nghĩ năng lực của mình bây giờ quá kém, chiến đấu ngoài đời thực cơ bản là không làm được gì, thế giới giả tưởng chung quy chỉ là giả tưởng. Nếu có kẻ nào có ý đồ xấu với Ariel, ví dụ như ám sát gì đó, thì chắc chắn sẽ tiến hành trong thế giới thực. Cho nên anh lo mình không thể bảo vệ Ariel.

Nhưng anh cũng không ngẫm lại xem, bây giờ Ariel không phải thiếu tướng trẻ tuổi vang danh khắp Liên Bang, mà chỉ là một học viên trường quân đội rất bình thường [thật á?], rất phổ thông [thật á?], ai lại đi hại hắn làm gì.

"Chung Thịnh, bây giờ chúng ta chỉ là học viên trường quân sự bình thường thôi. Em không cần phải căng thẳng như vậy." Ariel không nhịn được thò tay xoa đầu Chung Thịnh. Mái tóc đen tuyền cứng cứng cọ vào lòng bàn tay, mang đến cảm giác ngưa ngứa.

"Nhưng … em vẫn lo." Chung Thịnh cũng biết mình lo nghĩ không đâu. Nhưng không hiểu sao dạo này anh cứ thấy bất an.

Anh không biết nỗi bất an ấy đến từ đâu, chỉ là cứ có cảm giác nôn nóng không tài nào hiểu được. Trong đầu như có một giọng nói không ngừng ám chỉ với anh rằng nguy hiểm đang đến gần.

"Lo cái gì?" Ariel thản nhiên hỏi.

"Không biết …" Chung Thịnh ủ rũ đáp. Không biết bản thân đang lo cái gì nên anh mới càng bất an.

"…" Ariel không nói gì, rũ mắt suy nghĩ.

Là một quân nhân chém giết trên chiến trường nhiều năm, hắn rất tin vào cái gọi là "trực giác". Hay nên nói rằng, cảm giác nguy hiểm không phải trực giác mang lại cho hắn, mà là kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm khiến hắn biết rằng có gì đó không ổn. Có thể nó rất nhỏ bé, không gây sự chú ý cho hắn, nhưng trong đầu luôn có tiếng cảnh báo.

Suy cho cùng, loại kinh nghiệm này luôn có tác dụng.

"Anh biết rồi. Nhưng em cũng nên huấn luyện ở mức vừa phải thôi. Nôn nóng quá sẽ phản tác dụng."

"Em biết …" Chung Thịnh ảm đạm cúi đầu. Sau đó anh đột nhiên ngẩng lên, nhìn Ariel như muốn nói gì đó, nhưng lại không mở miệng.

"Em muốn nói gì?" Ariel hỏi.

"Em muốn …" Chung Thịnh dừng một lát, "Em muốn sử dụng thuốc cải tạo gen."

"Tuyệt đối không được!" Ariel lập tức lạnh mặt. Hắn túm chặt tay Chung Thịnh, kéo anh vào lòng mình, nắm chặt lấy cằm anh, nhìn anh bằng cặp mắt lạnh lẽo: "Nhớ kỹ, toàn bộ cơ thể em đều thuộc về anh, phàm là thứ có thể gây nguy hại đến cơ thể em đều phải được thông qua sự đồng ý của anh! Bây giờ, anh nói rõ cho em biết, anh không cho phép em dùng cái thứ thuốc cải tạo chết tiệt đó!"

Lần đầu tiên kể từ khi sống lại đến giờ, Chung Thịnh thấy Ariel tức giận như vậy. Vốn anh cũng đoán Ariel sẽ giận, chỉ không ngờ lại đến mức này.

Đối diện với đôi mắt màu lam bạc như bùng lên lửa giận, Chung Thịnh chột dạ nhìn sang chỗ khác. Nhưng vừa quay đầu đi, Ariel đã nắm cằm ép anh xoay lại.

"Thề với anh, em sẽ không sử dụng thuốc cải tạo gen."

Lúc này đây, Chung Thịnh như một con ếch bị con rắn độc nhìn chằm chặp. Ánh mắt sâu thẳm sắc bén của Ariel làm anh không dám nhúc nhích.

134. Chương 134

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh nuốt nước miếng cái ực, vẫn muốn giải thích: "Thật ra … xác suất thành công …"

"Câm miệng!" Trông mặt Ariel lúc này vô cùng đáng sợ, "Anh nói một lần nữa, thề với anh, tuyệt đối không sử dụng thuốc cải tạo gen!"

Chung Thịnh cố gắng dời mắt đi, không nhìn vào đôi mắt ngập tràn lửa giận của Ariel nữa. Nhưng cằm bị nắm chặt, anh có cố thế nào cũng không tránh được việc phải đối diện với hắn.

Cuối cùng, anh khuất phục, mở miệng nói: "Em thề tuyệt đối sẽ không sử dụng thuốc cải tạo gen."

Ariel không buông tay ra, mà nắm chặt lấy cổ anh, há miệng cắn mạnh lên đó.

Khí thế hung ác làm Chung Thịnh tưởng như cổ họng sắp bị cắn đứt đến nơi.

Lần này Ariel cắn rất mạnh, còn ứa cả máu. Cơn đau truyền từ cổ đến làm Chung Thịnh bất giác nhíu chặt lông mày. Nhưng cái liếm dịu dàng tiếp sau khiến anh dần thả lỏng.

Ariel dùng hai tay ghì chặt anh vào lòng, giọng khàn khàn nói bên tai: "Em là của anh, toàn bộ đều là của anh, từ đầu đến chân, từ da đến tóc, tất cả đều là của anh! Không ai có thể làm tổn thương đến em … Ngay cả chính em cũng không được, biết chưa?"

Nói đến cuối, đột nhiên đanh giọng lại.

Chung Thịnh hơi ngẩng lên, chẳng hề phản kháng, để mặc Ariel cắn mút vùng cổ yếu ớt nhất của mình.

Chất giọng khàn khàn mang theo âm luật kỳ diệu, không ngừng thôi miên anh. Anh thuộc về Ariel, tất cả đều thuộc về Ariel. Ngay đến chính anh cũng thừa nhận, anh thuộc về Ariel, sống vì Ariel, chết vì Ariel, sẵn sàng đánh đổi tất cả vì Ariel …

"Em thuộc về anh …" Anh vô thức lẩm bẩm.

Đôi mắt đã mờ sương. Nhịp tim đập dồn dập. Lúc này đây, anh cảm nhận rất rõ tình yêu Ariel dành cho mình, sâu đến tận xương tủy, và … khát vọng chiếm hữu có đôi phần điên cuồng …

Trong ấn tượng của mọi người, Ariel lúc nào cũng lạnh lùng, ở một mức nào đó còn khá là vô tình. Gương mặt như được tạc từ băng chưa từng để lộ cảm xúc nào rõ rệt.

Trong trí nhớ của anh, chỉ những khi trò chuyện với người thân, Ariel mới thoáng để lộ chút nhu hòa. Nhưng, đời trước, Elena không thuộc phạm vi người thân ấy.

Một Ariel luôn điềm tĩnh là thế lại nổi giận vì anh muốn sử dụng thuốc cải tạo gen. Với Chung Thịnh, việc này chẳng khác nào sao chổi va vào địa cầu.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, anh sẽ không bao giờ tin Ariel lại có khát vọng chiếm hữu mãnh liệt như thế. Nhưng nghĩ đến chuyện khát vọng chiếm hữu ấy là đối với mình, anh lại thấy vui sướng từ tận đáy lòng.

"Chung Thịnh, em phải nhớ em chỉ thuộc về một mình anh. Nếu để anh biết em giấu anh sử dụng loại thuốc cải tạo kỳ quặc đó …" Dường như Ariel đã bình tĩnh lại. Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc lạnh nhìn Chung Thịnh, lời nói cũng mang ý uy hiếp.

Chung Thịnh thầm thở dài, giơ tay lên thề: "Em cam đoan sau này có dùng bất kỳ loại thuốc nào cũng sẽ hỏi ý anh trước."

Ariel gật đầu hài lòng, hôn khẽ lên môi anh: "Tốt lắm. Vậy mới ngoan."

Chung Thịnh cười bất đắc dĩ. Ngoan gì chứ, từ này chẳng hợp với một thằng con trai cường tráng chút nào.

"Anh muốn em …" Nụ hôn của Ariel đã dời lên má Chung Thịnh.

Chung Thịnh nghe vậy cứng người, mặt đỏ lừ, nhưng không cản đôi tay đang mò vào trong quần áo anh.

Sau đợt hoan ái điên cuồng, Chung Thịnh cuộn mình trong chăn ngủ mê mệt. Còn Ariel thể lực dồi dào lại nhíu mày nhìn bản tiểu thuyết "Khế hợp ma pháp luyến nhân" trên quang não.

Ariel cúi đầu nhìn Chung Thịnh, lẩm bẩm: "Kiểu độc chiếm điên cuồng này có vẻ hiệu quả không tốt lắm."

Chung Thịnh vô thức xoay người. Cái chăn tuột xuống để lộ cơ thể phủ đầy dấu hôn.

Đôi mắt Ariel chợt tối đi. Lửa dục lại một lần bốc lên. Hắn tùy tay để quang não xuống, tay trượt vào trong chăn vuốt lên cặp mông mượt mà căng mẩy.

"Tình yêu điên cuồng? Có lẽ làm tình điên cuồng hiệu quả sẽ tốt hơn …" Thì thầm khe khẽ, Ariel nhếch môi cười, cúi người hôn lên môi Chung Thịnh.

Chung Thịnh mơ mơ màng màng mở mắt ra, còn chưa kịp nhận ra có chuyện gì, thì cái nơi vừa bị xâm nhập lúc trước nay lại bị cây côn thịt thô to nóng bỏng đâm chọc lần nữa.

Chưa kịp kêu lên đã bị Ariel khóa chặt môi. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, Chung Thịnh lại chìm vào dòng xoáy dục vọng.

"Ồ? Chung Thịnh, cậu làm sao thế?" Lôi Tranh chọt chọt Chung Thịnh có vẻ ủ rũ. Mai là thi đấu chính thức rồi, bọn họ đã lấy được danh sách đối thủ trận đầu tiên, cho nên đến đây để họp bàn chiến thuật. Nhưng Chung Thịnh có vẻ mất tinh thần quá.

"Không có gì." Chung Thịnh chẳng còn sức liếc nhìn Lôi Tranh nữa, gắng gượng lên tinh thần.

Rõ ràng lúc trước Ariel bảo là cho họ nghỉ ngơi hai ngày. Nhưng đến phiên anh thì lại phải tiến hành loại vận động cường độ cực kỳ cao khác. Không phải anh ghét làm tình, nhưng một ngày hai mươi bốn giờ thì phải đến hai mươi giờ đều nằm trên giường. Chỉ hai ngày thôi cũng thấy kiểu sống đó quá thối nát.

Khụ khụ, nếu không phải chấp hành mệnh lệnh của Ariel, anh đã trốn từ lâu rồi.

"Chung Thịnh, sao trông cậu uể oải thế?" Samantha vừa đăng nhập, thấy Chung Thịnh như thế liền hỏi han.

Chung Thịnh không nói gì liếc nhìn Ariel. Thấy đối phương vẫn bình tĩnh ra vẻ lạnh lùng, không khỏi giật giật khóe miệng. Ngài Ariel túm chặt anh không nhả, cực kỳ nhiệt tình lôi kéo anh làm tình hết lần này đến lần khác của hai ngày trước thật ra là bị nhập đúng không …

"Tôi không sao, chỉ là vận động quá độ thôi …" Lần thứ ba trả lời câu hỏi của Gerald, Chung Thịnh cũng thấy nóng mặt. Vận động … vận động trên giường cũng tính là vận động, cho nên đây không phải nói dối!

"Khụ khụ … phải chú ý tiết chế." Câu đầu tiên Hạng Phi nói sau khi gặp Chung Thịnh không phải câu nghi vấn mà là một lời nhắc nhở khéo léo.

Chung Thịnh không biết nói gì, trong lòng có một đàn thảo nê mã chạy như điên. Anh biết Hạng Phi có ý nhắc nhở, nhưng tại sao lại nói ra hả trời, tại sao!!!

Đến khi Edward cũng không kìm được hỏi han thân thiết Chung Thịnh có thấy chỗ nào không khỏe không, Ariel đành phải gõ nhẹ lên bàn, nhắc nhở mọi người: "Được rồi, bắt đầu họp."

Chung Thịnh im lặng ngồi trên ghế, trình chiếu tư liệu đã được chuẩn bị sẵn lên.

Nói là tư liệu chứ thực ra cũng chẳng có gì. Đối thủ của họ là một tiểu đội thuộc Học viện Quân sự tinh cầu Huyền Kỳ. Trong đợt sàng chọn trước đó, họ lấy được vị trí khá cao, nhưng để công bằng nên băng ghi hình trận đấu không được công bố.

Bởi vì giải đấu lần này do các trường quân sự cấp cao đồng tổ chức, cho nên các đội trực thuộc những trường này được đặc cách vào thẳng bán kết. Còn học viên của các trường khác thì phải thông qua đủ các vòng tuyển chọn mới vào được vòng này.

Để tránh trường hợp các đội tham dự thi tuyển trước đó bị nghiên cứu thực lực triệt để, băng ghi hình các trận đấu không được công khai, sau khi kết thúc trận đấu mới có thể xem xét.

"Tóm lại, ngoài chuyện họ là tiểu đội thuộc tinh cầu Huyền Kỳ, thành viên gồm năm nam ba nữ ra, các thông tin khác chúng ta đều không biết." Chung Thịnh giới thiệu sơ lược xong thì ngồi xuống.

Mọi người tỏ vẻ chẳng bận tâm. Dù sao những tin tức này đã có trong thông báo được gửi vào quang não rồi, không có gì ngạc nhiên cả.

"Nếu không biết thì hôm nay chúng ta họp làm gì?" Samantha hỏi.

Edward nhìn Ariel với vẻ đăm chiêu, không nói gì.

Ariel mỉm cười, đưa mắt nhìn Chung Thịnh. Phó quan số khổ ho khan hai tiếng, giải thích: "Bởi vì bắt đầu từ ngày mai, tất cả các trận đấu đều được truyền hình trực tiếp, cho nên ngoài việc tìm hiểu năng lực của đối thủ, chúng ta còn phải …"

"Giữ bí mật thực lực bên mình?" Hạng Phi tiếp lời.

"Đúng vậy." Chung Thịnh búng tay 'tách' một cái, "Với thực lực của chúng ta, dù là so sánh với các trường quân sự hàng đầu thì cũng được xếp vào tốp đầu. Cho nên, chúng ta tạm cho rằng tiểu đội Lady First này không phải đối thủ xứng tầm. Việc cần suy xét bây giờ là làm thế nào để lộ thực lực ít nhất mà vẫn dễ dàng chiếm ưu thế trong trận đấu."

"Hừ, dài dòng văn tự, tóm lại là giấu tài chứ gì." Gerald bĩu môi.

Hạng Phi nhướn mày: "Ngạc nhiên thật, cậu mà cũng biết đến hai chữ giấu tài cơ đấy."

Gerald: …

"Khụ khụ, vì vậy, ở trận đấu lần này, mục tiêu của chúng ta là cố gắng che giấu thực lực hết mức có thể."

"Ok, rất đơn giản, chỉ cần tôi giả ngu tí là được." Gerald vặn eo, "Nếu không thì, để Samantha làm chỉ huy, Lâm Phỉ Nhi làm quân tiên phong, Hạng Phi làm hỏa lực chính, cho Lôi Tranh đi làm trinh sát, còn … ba người thuộc dạng toàn năng rồi nên cứ ở yên một chỗ đi."

Mọi người tưởng tượng theo lời Gerald nói, trầm mặc …

Mãi lâu sau, Edward mới dịu giọng nói: "Gerald, chúng ta muốn giấu tài, không phải muốn thua trận."

Gerald: …

135. Chương 135

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh day trán, bất đắc dĩ nói: "Tóm lại, tình hình cụ thể phải vào thi đấu chính thức mới biết được. Đến lúc đó đối thủ quá lợi hại, chúng ta lại giấu tài đến mức thua trận thì buồn."

"Biết rồi." Mọi người đồng thanh đáp.

"Tốt, 9 giờ sáng mai trận đấu sẽ bắt đầu. Chúng ta tập hợp ở đây lúc 8 giờ." Nói xong câu cuối cùng, Chung Thịnh bảo mọi người đăng xuất về nghỉ ngơi.

Thật không biết tâm trạng thoải mái thế này là tốt hay xấu. Không có áp lực là chắc chắn rồi. Nhưng có khinh địch hay không thì phải đến ngày mai mới biết được.

Nghỉ ngơi một đêm, Chung Thịnh rất biết ơn Ariel vì vẫn là người lấy việc chính làm trọng, không kéo anh lên giường nữa.

Hoạt động tình ái gần như liên tục hai ngày trước đó làm anh thấy sợ hãi. Dù biết thanh niên ở tuổi này rất nhiệt tình, nhưng anh không ngờ Ariel sống lại một lần rồi mà vẫn dễ xúc động thế.

May là Ariel chỉ trầm mê có hai ngày rồi tỉnh táo lại. Đương nhiên, có khả năng là do lời cầu xin tối hôm qua của anh. Hoặc là trận đấu hôm nay làm Ariel không có ý định đó nữa. Tóm lại là anh có được một giấc ngủ trọn vẹn.

Một đêm yên tĩnh. Nhoáng cái đã đến sáng hôm sau.

Ăn sáng từ rất sớm, Ariel và Chung Thịnh lại đăng nhập vào mạng chiến đấu, đến căn phòng huấn luyện quen thuộc.

Không quá vài phút sau, mọi người đều đến đông đủ. Nhìn một đám đội viên chẳng có tí áp lực nào, không những thế còn đùa giỡn với nhau, Chung Thịnh đen mặt. Cái đám này thoải mái quá rồi.

Tích!

Hệ thống thông báo: Tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh VS Tiểu đội Lady First.

Sân đấu: Địa hình rừng rậm.

Hình thức: Cướp cờ.

Trận đấu mười phút nữa bắt đầu. Mời thành viên hai đội chuẩn bị sẵn sàng.

"Phù … Cuối cùng cũng bắt đầu." Lôi Tranh thở phào, đứng dậy khởi động.

Những người khác cũng thu lại vẻ thoải mái, cả đám đều có vẻ rất nghiêm túc.

"Cướp cờ à …" Ariel lẩm bẩm, sau đó ngẩng đầu lên: "Hạng Phi, trận này cậu chỉ huy."

"Tớ?" Hạng Phi sửng sốt một lát, rồi gật đầu: "Không thành vấn đề."

"Lôi Tranh, Samatha, hai người phụ trách đi cướp cờ, nhưng không được manh động, cứ quan sát kỹ tình hình trước đã. Ariel và Chung Thịnh chờ phối hợp, nếu thuận lợi thì tiến hành cướp cờ nhanh nhất có thể."

"Được."

"Gerald, Lâm Phỉ Nhi, các cậu phụ trách khu vực giữa hai căn cứ, chờ viện trợ Samantha hoặc là phục kích đối thủ đến cướp cờ phe mình."

"Ok!"

"Tớ với Edward ở lại đại bản doanh. Đây là trận đấu đầu tiên, khi chưa biết thực lực của chúng ta, đối thủ rất có thể sẽ áp dụng kế sách phòng thủ. Chúng ta không thể để họ kéo dài thời gian. Tiêu diệt đối thủ và thời gian hoàn thành nhiệm vụ đều được tính thành điểm đấy."

"Biết rồi, biết rồi." Gerald mất kiên nhẫn.

Hạng Phi nguýt cậu một cái, rồi quay sang nhìn mọi người: "Trận đầu của chúng ta – Tất thắng!"

"Tất thắng!"

Ariel nhìn Hạng Phi với ý khen ngợi. Hắn không có bất kỳ ý kiến gì với sự sắp xếp của Hạng Phi. Hắn cực kỳ hài lòng với các thành viên dự bị được Chung Thịnh hiệp trợ này. Nhất là Hạng Phi, không những giỏi ở nhiều lĩnh vực, mà còn am hiểu chiến lược chiến thuật, sau này sẽ là một tham mưu ưu tú.

Thời gian không ngừng rút ngắn. Mọi người cũng dần thấy hồi hộp. Lúc trước giả bình tĩnh thế thôi, dẫu sao đây vẫn là trận đấu đầu tiên của họ, lại là giải cơ giáp quy mô lớn hiếm có trong lịch sử. Bảo họ không căng thẳng tí nào thì là nói dối.

Hệ thống: 5, 4, 3, 2, 1, … Vào sân đấu.

Theo tiếng báo hiệu của hệ thống, mọi người cảm thấy trước mắt tối sầm, đến khi mở mắt ra đã thấy mình ở trong một gian nhà đá.

"Samantha, Lôi Tranh, cảnh giác!" Hạng Phi hô khẽ.

Hai cái bóng nhanh chóng xác định vị trí cửa chính, lập tức xông ra ngoài, dùng tốc độ nhanh nhất trèo lên cơ giáp, nhảy vài bước đã ẩn mình trong rừng cây rậm rạp.

Sáu người còn lại bấy giờ mới có thời gian để quan sát kỹ vị trí hiện tại của mình.

Bọn họ đang ở trong một gian nhà đá cực kỳ đơn sơ, trống trải, ngoài tinh thể hình thoi trôi nổi giữa không trung, không ngừng tỏa sáng lấp lánh ra không còn gì cả.

Gian nhà đá khá cao, cửa cũng rộng, đủ cho một chiếc cơ giáp ra vào. Thiết nghĩ thiết lập thế này là để tiện cho cơ giáp vào cướp cờ.

Xác nhận trong không gian không tồn tại chiếc cơ giáp nào nữa, mọi người mới thả cơ giáp ra, trèo vào khoang điều khiển.

"Tổng cộng có ba cửa, trái phải mỗi bên một cửa. Cách cửa sổ tầng hai không đến năm mét có một triền núi nhỏ, cơ giáp có thể đột nhập từ đó." Hạng Phi nhìn quét một vòng, quay sang nói với Ariel.

Ariel gật đầu, nhưng không nói gì. Hạng Phi hiểu, trận đấu hôm nay Ariel sẽ không đưa ra bất kỳ đề nghị nào, muốn khảo sát khả năng của cậu.

Hít sâu một hơi để không khí căng tràn trong buồng phổi. Hạng Phi biết mình có năng khiếu chỉ huy, nếu có thể rèn luyện nhiều, sau này đi theo Ariel sẽ là lựa chọn tốt. Cậu tin rằng với bản lĩnh của Ariel, sau này chắc chắn sẽ có địa vị trong quân đội.

"Edward, cảm phiền anh núp ở chỗ triền núi nhỏ kia, em có cảm giác đối thủ sẽ tập kích theo đường đó." Hạng Phi ra chỉ thị.

"Được." Edward gật đầu, điều khiển cơ giáp chạy ra ngoài.

Hạng Phi nhìn năm người còn lại, cân nhắc một lúc mới nói: "Cứ làm theo sắp xếp lúc nãy, nhưng Chung Thịnh và Ariel tạm thời đừng hành động, có vấn đề gì các cậu lại ra tay sau."

"Không thành vấn đề." Chung Thịnh giơ ngón cái với Hạng Phi tỏ ý tán thành. Ariel cũng rất ăn ý đứng sau lưng Chung Thịnh.

"Được rồi." Hạng Phi hô lên với giọng hào hùng: "Xuất phát!"

Bốn người còn lại điều khiển cơ giáp chạy ra ngoài. Cả gian nhà đá chỉ còn một mình Hạng Phi.

Samantha với Lôi Tranh vốn ẩn nấp ở bên ngoài, nay nghe lệnh của Hạng Phi, lập tức chạy về phía căn cứ của địch.

Đặc điểm lớn nhất của hình thức cướp cờ là cả hai bên đều có thể nhìn thấy vị trí của nhau trên bản đồ. Còn cụ thể các thành viên ở đâu thì khó đoán.

Chung Thịnh và Ariel đều có tâm lý thoải mái, theo sau Gerald và Lâm Phỉ Nhi. Hai người mở kênh nói chuyện riêng, nhưng nội dung câu chuyện thật là làm người ta xấu hổ.

"Ariel, tối nay anh muốn ăn gì?"

"Tùy."

"Không có món nào gọi là tùy."

Ariel: "… Em quyết định đi."

"Vậy chúng ta đến căn tin ăn nhé?"

"… Cũng được."

"Phỉ Nhi, sao rồi, có hồi hộp không?" Gerald hỏi với giọng điệu thoải mái, vừa chạy vừa chuyện phiếm.

Lâm Phỉ Nhi ngồi trong cơ giáp trợn trắng mắt: "Cậu nói xem?"

"Ầy, tớ đoán cậu đang hồi hộp muốn chết đúng không!" Cái giọng rất gợi đòn.

"Đừng bảo là cậu không hồi hộp." Lâm Phỉ Nhi đáp, giọng hơi gấp, không biết là vì đang chạy hay thật sự hồi hộp.

"Anh đây đương nhiên là không rồi!"

Lâm Phỉ Nhi mặc kệ cậu ta. Cô thật sự đang rất hồi hộp, nếu không đã chẳng nói mấy câu thiếu muối thế này với cậu ta.

Trong chiếc cơ giáp hai màu xanh đen xen nhau, Gerald đổ mồ hôi đầy tay. Nghe giọng cậu nhẹ nhàng thế thôi, lần đầu thi đấu sao có thể không hồi hộp được. Chỉ là cậu đã quen kiểu nói chuyện không đứng đắn đó, cũng nhờ nó mà bớt căng thẳng hơn.

"Ra đa có tín hiệu. Ẩn nấp." Giọng Samantha vang lên trong kênh đội ngũ.

Bốn chiếc cơ giáp đang di chuyển với tốc độ cực nhanh đột nhiên nằm úp xuống đất, dao động năng lượng giảm xuống mức thấp nhất. Nếu không đi ngay sát bên người, khó mà phát hiện ra họ.

Chuyển đổi trạng thái từ cực động sang cực tĩnh nhanh gọn dứt khoát làm người xem phải giật mình, cũng khiến nhiều người sáng mắt lên.

Trong lễ đường của trường quân đội Đệ Nhất.

Phó Ngạn Triều nhìn bốn chiếc cơ giáp hành động nhanh gọn, động tác cực kỳ đẹp mắt, trên mặt không giấu được vẻ đắc ý.

Một người trung niên vuốt cái đầu hói của mình, quay sang hỏi: "Lão Phó, được lắm, hạt giống tốt nha. Học sinh năm mấy thế?"

"Chỉ là chưa gặp trở ngại thôi." Phó Ngạn Triều khiêm tốn đáp.

"Được rồi, lão Triệu, ông còn lạ gì nữa. Nhìn nụ cười đắc ý của ông ta đi, cười đến híp cả mắt rồi kìa." Một người đàn ông trung niên tuổi tầm Phó Ngạn Triều bực dọc nói.

Phó Ngạn Triều trừng mắt: "Thomas, ông có ý gì?"

Người tên Thomas trợn mắt nhìn lại: "Lại còn giả vờ nữa, giả tiếp là lộ đó. Mấy đứa nhóc này từ lúc bắt đầu trận đấu đã biểu hiện khá tốt rồi. Chuyển trạng thái tĩnh nhanh gọn được như thế, trình độ chẳng kém gì học sinh năm thứ ba. Nếu tôi nhớ không nhầm, mấy đứa này là tân sinh năm nay đúng không? Tân sinh đã có trình độ thế này, bảo sao ông cười đến híp cả mắt."

136. Chương 136

Editor: Nguyệt

"Tân sinh?" Người được gọi là lão Triệu ngạc nhiên nhìn Phó Ngạn Triều. Phó Ngạn Triều nhoẻn miệng cười, nhìn kiểu gì cũng thấy đắc ý.

"Vậy thì đúng là rất khá." Lão Triệu cảm thán, rồi lại bổ sung thêm một câu: "Chúng nó có hứng thú đến học tập ở Học viện Phòng không không quân của tôi không? Chỉ cần mấy đứa nó đồng ý, tôi đảm bảo sẽ tiếp đãi theo tiêu chuẩn thiếu úy."

Phó Ngạn Triều sầm mặt: "Biến biến biến! Đừng nghĩ đến chuyện đào mỏ của tôi! Mơ đi!"

Lão Triệu và Thomas cười khà khà. Quan hệ của ba người tốt vô cùng, nếu không đã chẳng ngồi cùng nhau để xem thi đấu. Nhưng tốt thì tốt, ba vị hiệu trưởng đây vẫn rất để ý đến biểu hiện của học sinh trường mình. Thấy trường bạn có hạt giống đầy tiềm năng, cũng không ngại đào mỏ, mặc dù chưa lần nào thành công.

"Bốn chiếc cơ giáp, cách nhau trên dưới năm trăm mét. Hai chiếc đi đầu thuộc hệ đột kích, hai chiếc sau một là hệ hỏa lực, hai là cơ giáp viễn trình." Cơ giáp của Lôi Tranh được trang bị hệ thống quan sát khá tân tiến, cách hai cây số vẫn nhìn rõ được đối phương.

"Lâm Phỉ Nhi và Gerald xử lý hai chiếc cơ giáp đột kích. Lôi Tranh và Samantha xử lý cơ giáp hỏa lực trước đã. Chung Thịnh và Ariel tiếp tục ẩn nấp." Hạng Phi truyền lệnh từ hậu phương. Bởi vì Ariel chuyển quyền chỉ huy cho Hạng Phi nên cậu có thể dùng chung hệ thống quan sát của mọi người, không lo không nắm bắt được tình hình rồi chỉ huy lung tung.

"Vậy chiếc viễn trình tính sao?" Gerald há hốc mồm, nhiều thêm một chiếc cơ giáp thì xử lý thế nào?

"Cậu với Lâm Phỉ Nhi cầm chân hắn một lát, chờ Samantha và Lôi Tranh giải quyết xong chiếc kia sẽ xử lý hắn."

"Ok."

"Cự ly rút ngắn còn tám trăm mét … năm trăm … ba trăm … một trăm … Kẻ địch không phát hiện ra ta. Ba giây sau đón địch." Giọng Samantha rất bình tĩnh.

"Hành động!"

Lệnh vừa dứt, Samantha và Lôi Tranh lập tức nhảy ra khỏi chỗ nấp, lao thẳng đến chỗ chiếc cơ giáp hệ hỏa lực.

Cơ giáp viễn trình phản ứng rất nhanh, rút vũ khí ra bắt đầu đánh trả.

Hai chiếc cơ giáp đột kích đi đằng trước phát hiện người phía sau bị tập kích, tức thì quay lại định viện trợ. Nhưng vừa xoay người, liền có hai chiếc cơ giáp nhảy ra giao tranh với họ.

Chung Thịnh và Ariel án binh bất động. Từ phản ứng vừa rồi có thể nhìn ra đối thủ là lính mới đến không thể mới hơn. Đối phó với hạng này mà còn cần bọn họ ra tay, vậy nhóm Lâm Phỉ Nhi phải rèn lại từ đầu rồi.

Chiếc cơ giáp hỏa lực mạnh kia có vẻ là thành viên chủ chốt của đội bọn họ, lúc mới bị tập kích tuy có hơi lúng túng, nhưng đã nhanh chóng tỉnh táo lại, dùng vũ khí phản kích.

Công bằng mà xét, người này xem như khá xuất sắc trong nhóm lính mới. Thế nhưng, đội Chung Thịnh cũng chẳng giàu lòng thương cảm, lại thêm bản thân hắn thiếu kinh nghiệm, nên dễ dàng rơi vào bẫy.

Bị Samantha và Lôi Tranh vây đánh, chiếc cơ giáp hỏa lực mạnh kia chưa kịp phát huy tác dụng đã bị tiêu diệt, loại ra khỏi chiến trường. Không có nó yểm trợ, cơ giáp viễn trình chẳng khác nào thiếu nữ xinh đẹp không có sức phản kháng đối mặt với bọn lưu manh, trơ mắt nhìn Samatha và Lôi Tranh cười dữ tợn đi về phía mình.

Hỏa lực của cơ giáp viễn trình được xếp vào loại cực mạnh, nhưng chỉ phát huy tác dụng ở tầm xa. Nếu dùng trong lúc cận chiến, một khi không trúng mục tiêu thì cả hắn cũng bị nổ banh xác. Rõ ràng, người điều khiển chiếc cơ giáp này không phải dạng hổ báo như Chung Thịnh, đối mặt hai chiếc cơ giáp từ từ lại gần mình như hổ rình mồi, hắn … xoay người bỏ chạy.

Phần đông khán giả đang xem truyền hình trực tiếp đều phì cười. Chưa nói đến chuyện tốc độ của cơ giáp viễn trình có đủ nhanh để chạy thoát không, đồng đội của cậu ta còn đang chiến đấu mà cậu ta lại bỏ chạy? Đúng là quá dọa người.

"Phụt!" Lão Triệu vừa uống được ngụm trà liền phun ra, tức giận mắng: "CMN đây là học sinh trường nào, nếu là lính của tôi mà có biểu hiện ngoài chiến trường thế này thì tôi đã bắn chết từ lâu rồi!"

"Chắc là tân sinh trường kia, không có chút kinh nghiệm nào." Thomas trào phúng.

"ĐM!" Lão Triệu đập bàn, "Trường nào mà lại dạy tân sinh lâm trận bỏ chạy thế này, hiệu trưởng trường đó phải bị bắn chết đi cho rồi."

Phó Ngạn Triều cười thầm. Đúng là có so mới thấy kém cỏi. Trình độ trường quân đội cấp thấp thế này thật sự không đáng nói.

Thấy đối thủ bỏ chạy, Samantha và Lôi Tranh cũng ngẩn ra trong giây lát. Nhưng họ không thừa lòng thương hại. Có thằng ngu để lộ phần lưng ra đó, đương nhiên là phải thẳng tay xử lý rồi.

Cơ giáp của hai người đều được thiết kế phù hợp với cận chiến, súng laser gì đó tất nhiên là có, chỉ là bình thường không dùng đến. Nhưng không có nghĩa khả năng ngắm bắn của họ không tốt. Thế là, sau vài phát súng, chiếc cơ giáp viễn trình đang chạy trốn kia nổ bùng rồi biến mất.

Không còn đồng đội trợ giúp, lại có người lâm trận bỏ trốn, hai chiếc cơ giáp đột kích kia nhanh chóng bị tiêu diệt.

Nhóm Ariel còn đang ở chiến trường, không biết kênh thông tin của tên kia đã tràn ngập những lời mắng mỏ. Nhưng khán giả thì nghe rất rõ.

Trong phòng hiệu trưởng Học viện quân sự tinh cầu Huyền Kỳ, hiệu trưởng mặt mày xanh mét đang mắng một sĩ quan trung úy như tát nước. Sĩ quan kia cũng nổi đầy gân xanh trên trán, nghẹn đến phát bực, chuẩn bị chờ đám nhóc kia trở về sẽ dạy cho một trận. Không bắt chúng nó tập đến kêu cha gọi mẹ thì ông không xứng làm thầy nữa.

Đội của Ariel vẫn không biết gì. Còn tiểu đội Lady First, mất đi bốn thành viên, lại đang xảy ra nội chiến, hiển nhiên không có khả năng xoay chuyển tình thế.

Trước tình hình đó, Hạng Phi cũng lười suy nghĩ, bảo nhóm bốn người Samantha giải quyết luôn căn cứ của địch. Chung Thịnh và Ariel vẫn theo sau chờ hỗ trợ, không cần thiết sẽ không hành động. Dù vậy thì bốn thành viên còn lại của đội kia cũng không chịu nổi công kích của nhóm Samantha, lần lượt bị tiêu diệt. Lâm Phỉ Nhi thì hân hoan vác "cờ" của đối thủ về căn cứ bên mình.

Hệ thống: Trận đấu kết thúc. Đội chiến thắng: tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh. Mười tám điểm. Mười giây sau tiến hành dịch chuyển.

Giải đấu lần này áp dụng chế độ đào thải và tích điểm, đạt điều kiện thắng trận sẽ được mười điểm, mỗi khi phá hủy một chiếc cơ giáp của đối thủ sẽ được một điểm. Nói cách khác, ngoài việc giành chiến thắng, các đội còn nên tranh thủ tiêu diệt được càng nhiều cơ giáp càng tốt, có vậy sau này mới chiếm ưu thế.

Sau mười giây đếm ngược, mọi người được dịch chuyển về phòng họp tác chiến. Mọi người nhìn nhau, có vẻ hơi hụt hẫng. Hết cách, trận đấu lần này chỉ có bốn người hành động, Hạng Phi cùng lắm chỉ tốn công nói mấy câu. Mấy người còn lại chưa làm gì trận đấu đã kết thúc. Đối thủ thế này thật sự là không khơi dậy chút hứng thú nào cho họ.

"Hôm nay không có gì cần tổng kết đâu ha?" Gerald ỉu xìu xìu hỏi.

"Ừ, đối thủ hôm nay của chúng ta quá yếu. Mọi người làm rất tốt." Ariel gật đầu xem như khen ngợi.

Nhưng mọi người lại không hào hứng với lời khen này lắm. Giống như người lớn đánh thắng một thằng trẻ con vậy. Có gì đáng để tự hào?

"Trước đêm nay, chúng ta sẽ biết đối thủ tiếp theo là ai. Cho nên ngày mai mọi người ..." Chung Thịnh vốn định bảo mọi người đến sớm một chút để mở hội nghị tác chiến, nhưng thấy cả đám chẳng có tinh thần nên đành thôi.

Nói thế này có hơi tự kiêu, nhưng với thực lực của anh và Ariel, dù đối thủ ngày mai có bản lĩnh thì đến lúc vào sân đấu họ vẫn ứng phó được.

"Hôm nay kết thúc ở đây. Mọi người về nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị cho trận đấu ngày mai." Chung Thịnh cũng chán nản, phất phất tay. Nói thật, anh chẳng có chút hứng thú nào với giải đấu trình độ thế này. Quả nhiên học sinh không thể sánh bằng bộ đội chính quy. Thi đấu với họ chẳng cảm nhận được sự nghiêm túc nào.

Thở dài khe khẽ. Chung Thịnh vốn rất chờ mong vào giải đấu lần này, còn nôn nóng muốn thử sức, nay chỉ thấy chán ngán. Ừ thì có ký ức đời trước, nhưng không tìm được đối thủ xứng tầm thế này quả thật thấy hơi cô đơn.

Trận đầu không có gì kích thích. Trận thứ hai vẫn thắng dễ dàng. Đối thủ cũng thuộc dạng khá, nhưng so với mấy con quái vật của trường Đệ Nhất thì chẳng là gì.

Trận này cả Ariel và Chung Thịnh đều không ra tay. Chỉ huy vẫn là Hạng Phi. Edward phối hợp tác chiến cũng không ra tay. Vẫn là năm đấu tám, và họ vẫn thắng.

Cả nhóm vừa thảo luận đối thủ ngày mai thế nào vừa đánh một cách thoải mái, chiến thắng vẫn dễ dàng.

Liên tục ba trận như vậy, dù là Hạng Phi hay Samantha đều cảm thấy uể oải. Bình thường không thấy gì, nhưng sao lúc thi đấu với học sinh trường khác họ lại thấy đối phương yếu thế này? Quả thực là yếu đến mức khó tin. Mà lại còn phạm phải mấy sai lầm cấp thấp.

137. Chương 137

Editor: Nguyệt

Ví dụ như trận thứ ba, hình thức tử chiến. Sau khi được chuyển vào sân, Lâm Phỉ Nhi xác định có đủ không gian để giải phóng cơ giáp liền lập tức lấy ra rồi trèo vào khoang điều khiển. Cùng xuất hiện với cô ở cách đó chưa đến một trăm mét, đối thủ còn đang hào hứng nhìn ngắm quang cảnh xung quanh.

Lâm Phỉ Nhi đờ ra một giây, rồi điều khiển cơ giáp vọt đến, bẹp, giẫm nát đối thủ.

Nhìn đối thủ hóa thành một chùm sáng biến mất khỏi sân đấu, Lâm Phỉ Nhi còn thầm sám hối ba giây. Chậc, bị một chiếc cơ giáp giẫm chết, không biết có để lại ám ảnh tâm lý không.

Ba giây sau, cô liền quên béng cái tên ngu ngốc đó, cẩn thận nấp trong bóng tối của các tòa kiến trúc, vừa liên lạc với nhóm Chung Thịnh vừa di chuyển về phía họ.

Khi Lâm Phỉ Nhi, Samantha, Hạng Phi tập trung lại với nhau, ba người nhanh chóng vạch ra một kế hoạch "câu cá".

Cơ giáp của Samantha là loại cận chiến điển hình, hỏa lực tầm xa tương đối yếu, được cái tính linh hoạt cao nên Hạng Phi muốn dùng cô làm mồi nhử, dẫn một chiếc cơ giáp đột kích của đối phương ra riêng.

Trên đường đến tập hợp với Lâm Phỉ Nhi, ra đa của cậu từng xuất hiện tín hiệu của đối thủ, nhưng hệ thống của đối phương cũng là loại tốt, sau khi bị phát hiện lập tức khởi động chức năng ẩn nấp, còn chuyển sang vị trí khác.

Hạng Phi có thể xác định đối phương đang ở khu vực đó, nhưng không biết vị trí cụ thể. Một chiếc cơ giáp bắn tỉa ẩn nấp trong bóng tối là ác mộng của mọi tiểu đội cơ giáp. Cho dù là Chung Thịnh cũng không dám chắc có thể sống sót thoát khỏi họng súng của một tay bắn tỉa thiện nghệ.

Để đảm bảo an toàn, ba người nhanh chóng đạt đến thống nhất, dù phải hy sinh Samantha cũng phải xử lý tên bắn tỉa kia.

Mười phút sau, tay súng bắn tỉa của tiểu đội Thunderstorm phát hiện bóng dáng Samantha cẩn thận di chuyển trong tầm ngắm của mình. Hắn nhếch miệng cười, không ngờ lại nhanh có con mồi thế này. Cơ giáp đột kích là loại hắn thích săn nhất, không có hỏa lực tầm xa, ít tạo nguy hiểm đối với hắn, khả năng phòng ngự lại kém, một phát là xử gọn.

"Đến đây đi, tôi có thể cảm nhận được tiểu đội của mấy người rất khá. Chuẩn bị tinh thần làm vong hồn dưới súng của tôi đi." Tay súng bắn tỉa nheo mắt lại, ngắm chuẩn động cơ của chiếc cơ giáp nọ, tay đặt trên cò súng, chỉ cần bóp nhẹ một cái là đối phương sẽ biến mất khỏi chiến trường. Hắn thích nhất cái cảm giác quyết định vận mệnh của đối thủ trong khoảnh khắc đó.

Phụp!

Tiếng súng.

Một vệt sáng lao vút ra từ chỗ hắn ẩn nấp với tốc độ cực nhanh!

Cùng lúc đó, Samantha như thể đột nhiên có cảm ứng, xoay phắt người nhảy sang một bên.

Tên kia mặt biến sắc. Hắn tin chắc Samantha không tránh hết được phát súng vừa rồi, phải có bộ phận nào đó đã hỏng, thậm chí không còn khả năng tiếp tục chiến đấu. Nhưng đối thủ vẫn thoát khỏi họng súng của hắn. Không thể chiến đấu không có nghĩa là bị loại khỏi trận đấu. Trúng một phát súng rồi mà Samantha không tặng cho hắn điểm nào. Chuyện này không thể tha thứ được!

Tên bắn tỉa lạnh mặt, lợi dụng sự che chắn của địa hình, nhanh chóng di chuyển đến chỗ nấp khác.

"Lemken bên cậu có chuyện gì thế?" Tai nghe truyền đến giọng nôn nóng của đội trưởng.

"Không liên quan đến anh." Lemken lạnh lùng trả lời.

"Sao lại không liên quan đến tôi. Tiểu đội chúng ta đã mất ba thành viên rồi! Nếu không tập hợp với nhau sẽ thua hẳn đấy!" Giọng đội trưởng nghe đã có vẻ bực bội.

Tay bắn tỉa tên Lemken này cũng là một nhân vật nổi tiếng trong trường họ. Lúc trước hắn phải tốn rất nhiều công sức mới lôi kéo được cậu ta về đội của mình. Tên này mạnh thì mạnh thật, nhưng cực kỳ cao ngạo, không hợp tác với mọi người, cứ thích hành động một mình. Hắn sắp chết vì tức rồi.

Biết trước thế này chẳng thà tìm một tay bắn tỉa kém một chút nhưng ít nhất chịu nghe hắn chỉ huy.

"Tôi sắp xử lý được một tên rồi. Lát nữa sẽ đến tập hợp với các cậu." Lemken do dự một lát, dù sao cũng là một thành viên trong đội, quan hệ giữa hắn và các đội viên khác không tốt, toàn nhờ đội trưởng đứng giữa giảng hòa. Hắn cao ngạo, nhưng vẫn biết tốt xấu đúng sai, cũng có chút kính trọng đội trưởng.

"Vậy được rồi, cậu mau qua đây đi. Chỉ cần chúng ta tập hợp với nhau, có chúng tôi yểm trợ, tài năng bắn tỉa của cậu mới phát huy tốt nhất." Đội trưởng thở phào. May là lúc quan trọng cậu ta không giở thói yêu sách, nếu không bị loại ngay vòng này hắn cũng tiếc lắm.

Lemken ngắt liên lạc, cầm chắc tay súng. Chiếc cơ giáp bất động như một pho tượng đá, thân máy màu xám đen ẩn trong đống phế tích, không lộ chút dấu vết nào.

Lemken vẫn tập trung vào nơi chiếc cơ giáp đột kích kia biến mất. Hắn xác định đối phương không tránh thoát được một phát súng vừa rồi, nhưng không biết bị thương nặng đến mức nào, có thể cử động được nữa không.

Nếu vẫn cử động được, thì hắn nhất định phải nắm chắc thời cơ giải quyết triệt để. Nhưng nếu đã không cử động được nữa, mà người điều khiển vẫn còn sống, hắn có thể điều khiển cơ giáp tiến lên. Ngoài thằng

ngu thì ai cũng biết một con người đối mặt với một chiếc cơ giáp hoàn toàn không có phần thắng. Cho dù đó chỉ là một chiếc cơ giáp bắn tỉa tầm xa.

Lemken rất có kiên nhẫn. Khi chưa chắc chắn cơ giáp của đối phương hoàn toàn không dùng được nữa, hắn tuyệt đối sẽ không rời khỏi chỗ nấp. Cho dù đa phần các bộ phận đều hỏng, chỉ cần súng laser còn hoạt động, thì Lemken quyết không xuất hiện trong tầm mắt đối phương.

"Mịa, thằng này kiên nhẫn vãi." Samantha nằm sấp trên mặt đất, đầu cơ giáp vùi giữa đống đá vụn. Tuy cô vẫn yên ổn ngồi trong khoang điều khiển, nhưng cái tư thế này chẳng thoải mái chút nào.

"Tên này có bản lĩnh." Giọng Hạng Phi vang lên trong kênh đội ngũ.

"Đúng vậy, tớ đã tìm được vị trí của hắn, nhưng hắn chạy rồi." Lâm Phỉ Nhi nói.

"Bình thường, hắn mà không chạy thì là đồ ngu." Hạng Phi cười nói.

Chung Thịnh cũng tham gia thảo luận: "Trong điều kiện cho phép, bắn một phát súng xong phải đổi chỗ nấp khác là điều cơ bản nhất mà một tay súng bắn tỉa phải biết."

"Tớ bảo này Chung Thịnh, trên đời này còn cái gì cậu không biết không?" Lôi Tranh cười hỏi.

"Tớ nghĩ là không đâu. Tuy chúng ta đều là tân binh, nhưng tớ cứ có cảm giác binh chủng nào Chung Thịnh cũng biết một ít. À, cả Ariel nữa." Bất giác, Gerald đã nói trúng sự thật.

Trong kênh thông tin truyền đến tiếng cười khẽ của Edward, dẫn đến tràng cười vang của mọi người. Nhưng trên mặt hắn không hề có ý cười, trong mắt cứ loáng qua suy nghĩ nào đó.

"Ê ê, đừng có thoải mái như thế được không hả, rất có khả năng lát nữa tớ sẽ bị xử lý đó!" Samantha bất mãn.

"Ý tưởng này là của Hạng Phi, cậu cứ tìm cậu ta mà tính sổ." Gerald rất không nghĩa khí, bán đứng Hạng Phi.

"Vậy được rồi, lần sau mà cần hy sinh thì giao cho Gerald đảm nhiệm nhé." Hạng Phi lập tức đáp trả.

Gerald: …

Mọi người lại phá lên cười.

Các khán giả đang theo dõi trận đấu cũng cười sảng khoái. Trong số rất nhiều tiểu đội tham gia thi đấu, Giảo Lang Chi Tinh không phải đội biểu hiện xuất sắc nhất, nhưng tính cách hóm hỉnh của họ lại hấp dẫn được nhiều khán giả.

"Cái đám nhóc này, không biết trận đấu đang được truyền hình trực tiếp hả trời!" Từ Kiều dựng mày mắng mỏ. Là một trong số các trưởng khoa của trường Đệ Nhất, hắn đương nhiên phải theo dõi các trận đấu.

"Thật ra như vậy cũng tốt. Giải đấu mới diễn ra ba ngày, nhưng tôi nghe nói đã có rất nhiều người thành fans của tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh rồi." Phó quan Edie che miệng cười.

"Fans?" Từ Kiều tròn mắt, "Không phải chứ, cái đám này mà cũng có fans á?"

"Đúng vậy." Edie rất tiếc phải đánh vỡ ảo tưởng của Từ Kiều, "Bọn họ quả thật có người hâm mộ, nhưng nghe nói đa số là các cô gái bị Ariel và Edward thu hút."

Từ Kiều: …

Hắn dở khóc dở cười: "Có phải thi tuyển thần tượng đâu, mấy cô thiếu nữ này đúng là … Ài, thôi vậy."

Edie cũng không nhịn được bật cười: "Chịu thôi, các cô gái bây giờ nhiệt tình thế đó. Lại nói, Ariel và Edward đều có vẻ ngoài xuất chúng. Ừm, phải nói là cả tiểu đội bọn họ đều có vẻ ngoài ưa nhìn. Ngay cả Samantha cũng có vài người theo đuổi."

Từ Kiều đang uống nước, nghe thế liền bị sặc, bực bội nhìn Edie: "Cậu cố tình chọn lúc tôi uống nước để nói chuyện đó đúng không!"

"Sao vậy được." Edie ra vẻ đứng đắn: "Trưởng quan không thể đổ oan cho tôi được. Tôi muốn được khiếu nại."

Từ Kiều nguýt anh một cái: "Thôi, fans thì fans, dù sao mấy đứa này cũng rất khá, xem như quảng bá cho trường Đệ Nhất chúng ta."

Edie mỉm cười, ánh mắt nhìn sang màn hình lớn đã đầy ý tán thưởng.

Khán giả ngồi xem thì rất náo nhiệt, còn tiểu đội Giảo Lang đang thi đấu thì sắp hết kiên nhẫn. Đùa à, trước trận đấu họ còn cá cược với nhau trận này sẽ kết thúc sau bao lâu. Nếu cứ tiếp tục thế này, Samantha sẽ thua sạch tiền đặt cược.

"Này này, tôi không nhịn được nữa đâu. Nhử mồi lần nữa đi." Samantha nói.

Gerald thắc mắc: "Lần nữa? Cậu còn cử động được sao?"

Tác giả:

Hề hề o[] , đứa nhỏ đáng thương … bị cơ giáp giẫm một phát nát bét …

P/s: Chúc mừng tiểu đội Giảo Lang đã có hội fans đầu tiên!!!

→.→ Nhưng mà chất lượng thì không dám đảm bảo nha. Chẳng may xuất hiện nữ fan cuồng nào đó thì … Ariel, cậu đừng có đánh tôi đó …

138. Chương 138

Editor: Nguyệt

"Hỏi thừa, bà đây đã chết đâu, sao mà không cử động được. Rớt có một cánh tay chứ mấy, còn hai cái đùi thì vẫn chạy tốt." Samantha lườm khinh bỉ.

"À, thế làm đi, lúc xoay người nhớ làm tư thế đẹp vào nhá." Gerald cười khẩy.

Samantha nổi gân xanh. Bây giờ cô đang nằm úp xuống đất, muốn đứng dậy để chạy thì tất nhiên phải xoay người. Nhưng câu này nghe từ mồm tên Gerald sao mà đáng ghét thế chứ?

"Có giỏi thì lát nữa trận đấu kết thúc đừng có chạy. Gặp nhau ở sàn tập võ."

Gerald ngoáy mũi, nói với giọng cực gợi đòn: "Hừ, thân thể như bông hoa nhỏ của tôi không chịu nổi cô chà đạp."

"Nhớ đấy!" Samantha nghiến răng nói, sau đó xoay phắt người, lăn đi hơn mười mét, nương đó đứng dậy, rồi lao vút ra.

Phụp!

Tay súng bắn tỉa nấp ở chỗ tối lại nã một phát nữa. Lúc này, Samantha không tránh, động cơ bị bắn nổ, hóa thành một chùm sáng biến mất khỏi chiến trường.

"Tìm ra rồi!" Lôi Tranh lên tiếng.

Lâm Phỉ Nhi tiếp lời: "Để tớ chặn đường lui của hắn."

Gerald thay đổi sắc mặt, ngồi nghiêm chỉnh: "Có người đang di chuyển về phía hai cậu."

"Ngăn hắn lại!" Hạng Phi vừa chạy đến chỗ Gerald vừa hô.

"Tớ cũng muốn chứ. Nhưng bên kia có những ba chiếc cơ giáp." Gerald cười khổ.

Hạng Phi không thèm để ý đến trò mèo của cậu, lớn tiếng nói: "Nói ít thôi. Tối thiểu cũng phải cố đến lúc tôi đến."

"Được rồi, được rồi. Ài, chẳng có địa vị gì cả." Gerald lười biếng nói, lắp ống ngắm vào súng laser, làm tay súng bắn tỉa tạm thời.

"Cần tôi hỗ trợ không?" Edward dịu dàng hỏi.

"Không cần đâu. Chuyện nhỏ thế này không cần các anh ra tay." Gerald chậm rì rì đáp. Rồi phụp một tiếng, bắn nổ một chiếc cơ giáp.

"Có mai phục! Nấp mau!" Đội trưởng phe địch gầm lên giận dữ. Hai chiếc cơ giáp còn lại lập tức lẩn vào trong một đống phế tích.

"Ài … đời mới cô đơn làm sao!" Gerald vác súng lên vai, xoay người một cách nhanh gọn, chạy đến điểm bắn tỉa khác.

Mọi người đều giơ ngón giữa trong kênh thông tin để biểu đạt sự khó chịu của mình. Chỉ có Edward vẫn cười mỉm như thường.

Sau khi xử lý xong chiếc cơ giáp kia, Lemken mơ hồ cảm thấy bất an. Nhìn động tác vừa rồi của đối phương thì có vẻ không bị thương nặng. Theo tư duy của người bình thường, chẳng phải lúc này nên gọi đồng đội đến cứu giúp sao? Nhưng đối phương lại liều lĩnh lao ra khỏi chỗ nấp, cứ như cố tình dụ mình nổ súng vậy.

Không ổn! Hắn khẳng định đồng đội của tên kia đang ở gần đây. Vừa rồi dụ hắn nổ súng là để làm lộ vị trí của hắn.

Lemken mặt biến sắc, ôm súng muốn chạy trốn. Đáng tiếc, chưa chạy được bao xa đã bị một chiếc cơ giáp chặn đường.

"Thôi xong, là cơ giáp tốc độ." Lemken rầu rĩ nhìn Lôi Tranh phía đối diện. Đối với cơ giáp bắn tỉa, cơ giáp tốc độ còn nguy hiểm hơn cả cơ giáp đột kích.

Nếu nói cơ giáp đột kích là hệ toàn năng, vị trí nào cũng có thể đảm nhiệm, thì cơ giáp tốc độ chính là loại trinh sát điển hình. Tốc độ của nó nhanh kinh hồn, mà người điều khiển thì trăm phần trăm là cao thủ cận chiến.

Vốn dĩ cơ giáp bắn tỉa đã yếu thế khi cận chiến rồi, gặp cơ giáp tốc độ thì coi như cầm chắc cái chết.

"Mẹ nó, liều mạng!" Lemken chửi thầm, cài súng vào sau lưng, rút dao găm ra, lao vọt lên. Tuy hắn không giỏi cận chiến, nhưng chung quy không thể ngồi chờ chết.

Nhìn Lemken bỏ súng bắn tỉa, Lôi Tranh cũng thở phào. Đối đầu với tay bắn tỉa có bản lĩnh thế này, dù cậu tự tin mình có thể tiêu diệt được đối phương, thì e vẫn phải trả giá đắt.

Nay đối thủ từ bỏ ưu thế của mình, dùng dao găm để cận chiến, thật sự là quá đúng ý Lôi Tranh.

Keng! Keng! Xoẹt!

Cơ giáp hạng nặng bắt đầu đánh giáp lá cà. Vũ khí của Lôi Tranh là một thanh trường kiếm. Còn vũ khí của Lemken chỉ có một con dao găm. Xét về vũ khí thì Lemken yếu thế hơn hẳn, nhưng chắc vì tâm lý liều mạng nên hai người vẫn đánh ngang tay.

Lôi Tranh không phải người có kỹ thuật chiến đấu kém nhất đội, nhưng cũng chẳng giỏi gì cho cam. Người duy nhất trong đội kém hơn cậu chính là Lâm Phỉ Nhi … Mặc dù chuyện này chẳng dễ chịu gì, nhưng Lôi Tranh chưa bao giờ thấy tự ti.

Trong khoảng thời gian đi theo đội trưởng Fox, cậu cũng từng muốn nâng cao khả năng chiến đấu của mình. Nhưng đội trưởng Fox nghe xong lý do đã đánh cho cậu một trận.

Theo cách nói của gã thì, thằng nhóc này bị ấm đầu, phải đánh một trận cho nó tỉnh.

Bảy người các cậu đều có đặc điểm riêng. Ngoài hai tên yêu nghiệt là Chung Thịnh và Ariel, mỗi người đều có ưu điểm và khuyết điểm khác nhau.

Con người không có ai hoàn hảo, ngoại trừ Chung Thịnh và Ariel, mà chúng ta là người bình thường, việc cần làm là phát huy ưu điểm của bản thân.

Kỹ thuật chiến đấu của cậu tuy chỉ ở mức bình thường, nhưng so với binh lính phổ thông đã là rất khá. Muốn đạt đến trình độ như Ariel với Chung Thịnh, ừm … không có thiên phú siêu việt thì không làm được đâu.

Nhưng cậu cũng có thế mạnh mà người khác không có. Ví dụ như cơ giáp phi hành, kỹ thuật điều khiển của cậu quả thực làm người ta phải kinh ngạc. Tôi chưa thấy ai có năng khiếu trong khoản này được như cậu đâu. Nếu cậu bỏ nhiều công sức vào nó hơn, thì sau này chắc chắn sẽ đạt được thành tựu lớn, tuyệt đối không thua kém ai.

Chính những lời nói ấy đã làm Lôi Tranh tỉnh ngộ. Việc cậu cần làm nhất là phát huy ưu điểm của mình, chứ không phải tốn thời gian công sức vào cái mình không giỏi.

Lại nói, cái mà cậu không giỏi đó so với người bình thường đã tốt hơn nhiều rồi. Chẳng qua so với mấy tên yêu nghiệt thì kém hơn thôi. Cơ mà … trong mắt họ, Ariel với Chung Thịnh đã sớm không thuộc phạm vi nhân loại, so sánh làm gì cho khổ.

Nhớ lại lời đội trưởng Fox từng nói, Lôi Tranh nhoẻn miệng cười. Được ở trong tiểu đội này thật là tốt, chẳng biết từ bao giờ mình đã tiến bộ nhiều thế này.

Hai ngày trước cùng huấn luyện với mọi người, kỹ thuật chiến đấu của cậu đã tốt hơn một chút. Dù chỉ là một chút, thì nhiều cái 'một chút' tích lũy dần rồi cũng thành to lớn.

Cầm trường kiếm đón đỡ con dao găm của đối thủ, Lôi Tranh đột nhiên hô vang trong kênh thông tin: "Tôi đến đây!"

Lôi Tranh nhếch miệng cười âm hiểm.

"Khai hỏa!" Hô một tiếng, Lôi Tranh đột nhiên nhảy vọt lên, đá cơ giáp của đối thủ lùi ra xa.

Đòn này không gây sát thương gì lớn, tác dụng chủ yếu là kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Lemken không hiểu tại sao đối phương lại làm một việc nguy hiểm như vậy. Bởi vì lúc nhảy lên cao sẽ dễ mất thăng bằng, còn hắn chỉ phải lùi lại vài bước, nhân thể có cơ hội tốt để tấn công.

Chỉ tiếc …

Tạch tạch tạch!

Một loạt tiếng súng nổ vang rền. Trong ánh mắt không thể tin nổi của Lemken, cơ giáp của hắn hóa thành chùm sáng trắng, biến mất khỏi chiến trường.

Còn Lôi Tranh sau khi ổn định lại thân hình, giơ ngón cái lên với Lâm Phỉ Nhi đứng cách đó không xa.

"Chết tiệt! Sao lại có kẻ đánh lén! Chẳng lẽ không thấy tôi với hắn đang đấu một chọi một sao!" Bị đá ra khỏi chiến trường, Lemken phẫn nộ gào lên trong phòng chuẩn bị của tiểu đội bọn họ. Mấy thành viên khác cũng nhìn hắn với ánh mắt thương cảm.

Một người trong số đó thì nghĩ bụng: Thế là tốt rồi, chí ít cậu bị tiêu diệt khi vẫn còn ngồi trong cơ giáp. Tôi mới thảm đây này, bị người ta giẫm nát bét luôn.

"Đồ ngu!" Lôi Tranh khinh thường. Lúc trước đội trưởng Fox đã dạy cho họ biết, trên chiến trường phải tận dụng triệt để mọi ưu thế. Lúc có thể đánh hội đồng thì có ngu mới đấu một chọi một. Lôi Tranh đâu có ngu, đương nhiên là không làm vậy rồi. Vừa rồi đá hắn ra xa chẳng qua là để tiện cho Lâm Phỉ Nhi ngắm bắn thôi. Tưởng mình tạo cơ hội cho hắn sao?

"Đi thôi, đến tập hợp với bọn hạng Phi." Lôi Tranh nói với Lâm Phỉ Nhi.

"Ok!" Lâm Phỉ Nhi gật đầu. Hai người xác định phương hướng rồi chạy đến chỗ Hạng Phi.

Lúc chạy đến nơi, Hạng Phi đã phối hợp với Gerald giải quyết gần xong cơ giáp của đối thủ.

"Sao bây giờ mới đến?" Gerald lười biếng hỏi.

"Cậu tưởng ai cũng như mình chắc. Chiến trường bên kia cách xa lắm có biết không hả." Lâm Phỉ Nhi lừ mắt lườm cậu.

"Hạng Phi sao còn chưa xong vậy?" Lôi Tranh nhìn Hạng Phi đang đấu một mình với đối phương, nhưng có vẻ không vội giải quyết triệt để.

Gerald cười toét miệng: "Bởi vì cậu ta cược trận đấu sẽ kết thúc sau một giờ. Còn năm phút nữa cơ."

Mọi người: …

"ĐM, Hạng Phi cậu vô sỉ vừa thôi chứ!" Lâm Phỉ Nhi ôm trán. Đây rõ ràng là ăn gian mà!

"Đừng nghe cậu ta nói linh tinh. Tớ muốn nhìn xem có người đến trợ giúp không. Tiểu đội của họ hình như vẫn còn một người chưa xuất hiện." Hạng Phi giải thích trong kênh đội ngũ.

139. Chương 139

Editor: Nguyệt

"Hả? Vẫn còn một người? Không thể nào!" Lâm Phỉ Nhi tròn mắt ngạc nhiên.

"Ừ, tớ tính rồi, các cậu giải quyết hai tên, trước đó Gerald tiêu diệt được hai tên, cộng với ba tên ở chỗ này mới có bảy người. Còn thiếu một."

"Thiếu một à?" Lôi Tranh buồn bực lẩm bẩm: "Tên này trốn đâu mà kỹ thế. Chẳng lẽ hắn định trốn đến khi hết giờ?" Mục tiêu của hình thức tử chiến là tiêu diệt hết đối thủ, nhưng cũng hạn chế thời gian. Nếu đối phương kéo dài thời gian đến khi hết giờ, thì dù chiến thắng vẫn thuộc về tiểu đội Giảo Lang, họ cũng thiếu mất một điểm. Tiếc lắm nha.

Đúng thế đó, tiểu đội Giảo Lang đã sớm coi đối thủ như điểm số rồi. Giờ phát hiện ra một điểm chuẩn bị bay mất, đương nhiên là rất khó chịu.

Uỳnh!

Cuối cùng, chiếc cơ giáp kia cũng không thoát khỏi sự chà đạp của Hạng Phi, hóa thành chùm sáng trắng sau một phát nổ mạnh.

Hệ thống thông báo: Trận đấu kết thúc. Đội chiến thắng: tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh. Mười tám điểm. Mười giây sau tiến hành dịch chuyển.

Sau mười giây đếm ngược, mọi người được chuyển ra khỏi sân đấu.

Trong phòng chuẩn bị, Hạng Phi vẫn không hiểu ra làm sao: "Kết thúc? Mười tám điểm? Tức là người cuối cùng cũng chết rồi? Chẳng lẽ hắn nghĩ không đấu lại được nên tự sát à?"

"Làm gì có chuyện đấy." Gerald cười nhạt.

"Khụ khụ … ngại quá." Edward cười ngượng ngùng, "Vốn tôi không nên ra tay, nhưng vừa rồi trùng hợp có một chiếc cơ giáp xuất hiện trong tầm nhìn của tôi, nên tôi tiện tay …"

Mọi người: …

Samantha vẫn còn đang bực mình. Cô bị đá ra sớm nhất, mọi người ai cũng có thu hoạch, chỉ mình cô tay trắng. Mặc dù là vì sự an toàn của mọi người, nhưng cô vẫn thấy bực.

"Hôm nay có cần tổng kết gì không?" Hạng Phi quay sang hỏi Ariel.

Ariel gật đầu: "Cậu chủ trì đi."

"Được." Hạng Phi cũng không khách khí, phát băng ghi hình trận đấu vừa rồi, tua đến đoạn có tay súng bắn tỉa.

"Nội dung cần tổng kết hôm nay chủ yếu là về tay súng bắn tỉa này." Hạng Phi vừa bắt đầu, mọi người liền nghiêm túc lắng nghe.

"Đối thủ lần này nhìn chung là không mạnh, chỉ có tên bắn tỉa là xuất sắc. Có thể nói, nếu Samantha không hy sinh để Lôi Tranh và Phỉ Nhi tìm ra chỗ nấp của hắn, hắn sẽ thành mối nguy lớn đối với chúng ta. Tuy không thể tiêu diệt hết chúng ta, nhưng có đồng đội phối hợp, muốn giải quyết hắn cũng rất mất thời gian."

Nói đến đây, cậu dừng một chút mới tiếp lời: "Đương nhiên, trận này chúng ta tốn khoảng một giờ, lát nữa mọi người nhớ giao tiền cược. Tớ thắng rồi."

Mọi người: …

Samantha nghiến răng nghiến lợi nhìn Hạng Phi, nội tâm rít gào: Tại sao bà đây là cược nửa giờ! Tại làm sao!

"Khụ khụ …" Thấy mọi người nhìn mình với vẻ mặt cau có, Hạng Phi ho khan hai tiếng, tiếp tục chủ đề về trận đấu: "Dù là ở trường ta, tay súng bắn tỉa này cũng được xếp vào hàng xuất sắc. Nhưng từ đoạn ghi hình này có thể nhìn ra các phương diện khác hắn chỉ ở mức bình thường, mà lại còn rất ngốc."

Mọi người nhìn lên màn hình, chiếc cơ giáp nọ bỏ súng bắn tỉa, rút dao găm ra cận chiến với Lôi Tranh cầm trường kiếm, gật gù đồng ý.

"Từ trận đấu này, chúng ta có thể thấy được, tuy mặt bằng chung các trường khác kém xa trường ta, nhưng vẫn có một số cá nhân xuất sắc xen lẫn trong đó. Mọi người thử tưởng tượng xem, nếu đối thủ của chúng ta hôm nay là một tiểu đội mà ai cũng giỏi như tay súng bắn tỉa kia, thì Chung Thịnh, Ariel với cả Edward đã chẳng thảnh thơi ngồi cắn hạt dưa xem trò vui như vừa rồi." Nói đến cuối, Hạng Phi còn u oán liếc nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh mặt không đổi nhìn lại cậu, hai tai hơi hồng hồng. Anh sợ Ariel cảm thấy trận đấu chán quá, nên mới chuẩn bị ít hạt dưa và trà bánh … Mặc dù không ăn vào bụng thật, nhưng mùi vị thì vẫn thưởng thức được.

"Được rồi, các trận đấu sau tiếp tục cố gắng!" Hạng Phi vung tay lên, kết thúc buổi tổng kết hôm nay.

Cả đám lại trở về vẻ biếng nhác, lục tục đăng xuất.

Nhìn bóng họ biến mất, đến khi Edward mỉm cười với hai người rồi cũng thoát ra ngoài, Chung Thịnh mới quay sang nói với Ariel: "Bọn họ càng ngày càng xuất sắc."

Ariel mỉm cười: "Đúng là rất giỏi."

Hai người liếc nhìn nhau, cùng bật cười. Ariel hiểu ý Chung Thịnh, và Chung Thịnh cũng hiểu câu trả lời của Ariel. Hiển nhiên là hai người rất ăn ý với nhau.

"Chán quá đi …" Gerald buồn chán ngồi xổm dưới đất. Nhìn cảnh một chiếc cơ giáp to lớn ngồi vẽ vòng tròn trông mới buồn cười làm sao.

Hôm nay là trận đấu thứ năm của họ. Càng vào sâu, đối thủ của họ càng mạnh. Tuy còn chưa tạo được uy hiếp gì đáng nói, nhưng Edward đã bắt đầu phải ra tay.

Trận đấu hôm nay là hình thức cướp cờ. Nhưng chẳng hiểu có phải đối thủ vào được vòng này là nhờ may mắn hay không, mới gặp sự tiến công dồn dập của Samantha với Lôi Tranh đã không chống đỡ được. Căn cứ của họ mà không được đặt ở vị trí dễ thủ khó công, chắc trận đấu đã kết thúc từ lâu.

Nhiệm vụ của Gerald lần này là giữ cờ. Những người khác xông pha chiến đấu, mình cậu ở lại trông nhà … À, không thể nói như vậy được, bởi vì bên cạnh cậu còn có hai siêu nhân đang nhàn nhã uống trà.

Đệt! Ân ái trước mặt một thằng con trai độc thân là rất ác đó!!!

Gerald bi phẫn.

Nhưng cậu không dám phàn nàn thẳng với Chung Thịnh. Chỉ cần Ariel liếc qua một cái, cậu liền héo rũ.

Hức hức hức … Người ta cũng muốn có người yêu. Xem Chung Thịnh kia kìa, đúng là toàn năng mà, không những xử lý tốt mọi sự vụ phức tạp, giá trị vũ lực còn siêu cao, kiêm chức cả vệ sĩ, quản gia, người giúp việc một cách nhẹ nhàng.

Gerald ngồi trong góc trồng nấm, đám mây đen u ám trên đầu sắp được thực thể hóa đến nơi.

"Hạng Phi!" Gerald rầu rĩ gọi.

"Cái gì?" Hạng Phi gần mất hết kiên nhẫn rồi. Chỉ bảo cậu ta ở lại giữ cờ thôi, thế mà lải nhải suốt từ lúc bắt đầu trận đấu đến tận bây giờ. Nếu không phải đối phó kẻ địch, cậu chỉ hận không thể lập tức quay về giết phắt cậu ta đi cho rồi.

"Mình yêu nhau đi!"

Mọi người: Phụt …

Kênh đội ngũ đột nhiên im lặng đến lạ. Ngay cả người đang phụ trách tấn công là Lôi Tranh cũng không nhịn được buông lỏng cò súng, dựng tai lên nghe nghóng. Tin sốt dẻo! Nhưng chẳng phải Hạng Phi và Gerald đã là người yêu rồi sao? Chẳng lẽ bọn họ định công khai?

Tậm trạng của Lôi Tranh bỗng trở nên thật phức tạp. Bí mật vốn chỉ có mình mình biết sắp sửa được công bố cho tất cả mọi người. Có gì đó buồn buồn.

"Cậu trúng gió hử!" Hạng Phi nghiến răng nghiến lợi quát. Tôi muốn quay lại đập chết hắn!

"Hừ, không yêu thì thôi, giận cái gì mà giận." Gerald bực bội nói, rồi chuyển đối tượng: "Thế Phỉ Nhi có hứng thú không?"

Lâm Phỉ Nhi: …

Trong lòng gào thét: ĐM sao bà đây lại dính chưởng?

Lôi Tranh kinh hãi. Thôi xong, hình như cậu vừa nghe được chuyện gì ghê gớm lắm. Gerald đang tỏ tình với Lâm Phỉ Nhi sao? Nhưng tỏ tình với một cô gái khác trước mặt người yêu liệu có không đứng đắn quá không?

Khoan đã, hình như có gì không đúng?

Bất chợt, Lôi Tranh nhận ra giọng điệu của Hạng Phi vừa rồi không có vẻ gì là đang yêu Gerald cả. Chẳng lẽ … hai người họ xảy ra chuyện gì rồi?

"ĐM! Các cậu đang làm cái quái gì thế hả, Lôi Tranh nổ súng mau! Bọn chúng lao tới rồi!" Samantha bực tức gào lên.

"A? Ngại quá!" Lôi Tranh đỏ mặt, vội vàng tiếp tục tấn công.

"Samanthaaaaaaaaaaaa!" Gerald dài giọng đầy quyến rũ.

"Muốn chết thì cứ nói tiếp đi!" Giọng Samantha lạnh băng.

"Thôi vậy …" Gerald gãi mũi, nhún vai. Dù sao Samantha cũng không hợp khẩu vị của cậu.

"Tiểu Tranh Tranh thân mến "

"Lôi Tranh, bắn kiểu gì đấy hả!" Samantha gào lên.

"Xin lỗi!" Lôi Tranh xấu hổ nói.

Gerald buồn bực. Được rồi, cậu biết không có ai thương cậu mà … hu hu hu hu …

"Cậu lại làm sao nữa hả?" Hạng Phi tiếp nhận vũ khí từ tay Lôi Tranh, tiến hành áp chế quân địch.

"Hức hức hức … Chung Thịnh với Ariel ân ái quá, tớ GATO!" Gerald khóc lóc kể lể.

Mọi người: …

Hạng Phi nổi gân xanh đầy trán: "Ariel! Cậu một vừa hai phải thôi. Bọn này biết cậu với Chung Thịnh nhà cậu ân ái rồi, nhưng làm ơn thông cảm cho cái đám độc thân này một chút được không hả?"

Ariel nằm cũng trúng đạn.

Chung Thịnh cũng thấy oan: “Bọn tớ có làm gì đâu. Chỉ uống trà thôi mà. Chẳng lẽ uống trà cũng là ân ái?”

Hạng Phi và mọi người: … Mẹ nó, bọn này ở bên ngoài đánh đến anh chết tôi sống, các người ở trong đó lại thảnh thơi uống trà. Đây mà không phải ân ái thì cái gì mới là ân ái hả!!!

Ariel lạnh lùng lên tiếng: “Gerald, chờ trận đấu kết thúc, nửa giờ sau tôi chờ cậu ở phòng huấn luyện.”

140. Chương 140

Editor: Nguyệt

Gerald: “… Ariel! Tớ sai rồi!!!”

“Nửa giờ sau không đến, tự chịu hậu quả.” Ariel không hề dao động.

Gerald rơi lệ đầy mặt tự đánh mình. Này thì không giữ mồm này, ai bảo mày không giữ mồm!

Edward ngồi trong cơ giáp nghe bọn họ trêu chọc nhau, khóe môi bất giác cong lên. Nếu có ai ở đây chắc chắn sẽ ngạc nhiên, vì nụ cười bây giờ của hắn khác hẳn kiểu cười ôn hòa thường ngày.

Một nụ cười chân thành khiến cả người hắn sáng sủa hẳn lên.

Bó tay với cái sự nhàn cư vi bất thiện của đám người này, Chung Thịnh hô lên trong kênh đội ngũ: “Đừng nói linh tinh nữa, mau giải quyết đối thủ đi.”

“Được rồi được rồi, giải quyết ngay đây.” Lâm Phỉ Nhi bĩu môi. Chậc, tán dóc thêm một lúc có phải vui không. Mọi người ai chả khoái xem Gerald kinh ngạc.

Sau khi Chung Thịnh nói câu đó, Edward đột nhiên mặt mày biến sắc. Hắn nhẹ nhàng vuốt lên khóe môi, độ cong ấy vẫn chưa trở về như cũ. Trông hắn có hơi sửng sốt, và phức tạp, nhưng rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, treo lên nụ cười ôn hòa bất biến.

“Xong!” Khi chiếc cơ giáp cuối cùng bị Samantha bắn nổ, mọi người lại nghe tiếng thông báo quen thuộc của hệ thống.

Ánh sáng trắng lóe lên. Một lần nữa, họ trở lại phòng chuẩn bị. Cả đám rệu rã ngả người ra ghế. Điều khiển cơ giáp trong thế giới giả tưởng cũng khiến người ta mệt mỏi.

“Oa, mệt chết đi được.” Lâm Phỉ Nhi ngáp một cái, bộ quần áo chiến đấu bó sát người vì động tác này mà để lộ phần eo trắng nõn.

Gerald chảy nước miếng mê đắm nhìn phần eo thon gọn ấy, nhìn kiểu gì cũng thấy đáng khinh.

“Đồ háo sắc!” Lâm Phỉ Nhi vớ bừa thứ gì đó ném cậu ta, rồi mới chỉnh lại trang phục, che phần da thịt đó đi.

Gerald tránh thoát ám khí của cô, lau nước miếng: “Phỉ Nhi, không muốn cân nhắc đề nghị vừa rồi của tớ thật sao? Cậu xem tớ đẹp trai lai láng, tuấn tú vô ngần, tài mạo song toàn, không làm người yêu của tớ là tiếc lắm đó.”

“Biến! Đi mà lừa mấy cô gái khác.” Lâm Phỉ Nhi mặc kệ tên dở hơi này. Tên này không nói được câu nào đứng đắn. Tin lời cậu ta chỉ có khổ. Cô dám chắc nếu bảo muốn làm người yêu cậu ta thật, cậu ta sẽ chạy biến nhanh hơn cả thỏ.

“Khụ khụ khụ!” Lúc Gerlad giả vờ say đắm tỏ tình với Lâm Phỉ Nhi, Lôi Tranh tội nghiệp bắt đầu sặc. Cậu sửng sốt nhìn Gerlad, rồi quay sang nhìn Hạng Phi với vẻ lo lắng. Chẳng lẽ hai người đang giận nhau?

“Cậu nhìn tớ làm gì?” Hạng Phi chẳng hiểu sao Lôi Tranh lại nhìn mình với vẻ thương cảm. Cậu ta bị làm sao vậy?

"À thì …" Lôi Tranh ngẫm nghĩ. Cậu thấy Gerald và Hạng Phi rất hợp nhau. Mặc dù biểu hiện thường ngày của họ không thể bằng được cặp của Chung Thịnh, nhưng xem như là hoan hỉ oan gia. Nếu chỉ vì chút giận dỗi nhất thời mà chia tay thì thật đáng tiếc.

"Làm sao?" Hạng Phi lại càng không hiểu. Lôi Tranh là người hiền lành nhất đội, ai cũng biết. Nhưng hình như cậu ấy đâu có tật nói năng ấp a ấp úng.

"Cái đó …" Lôi Tranh gãi đầu gãi tai. Rốt cuộc là có nên nói không đây?

"Cái nào? Cậu muốn nói gì?" Hạng Phi hơi bực. Cái cậu này cứ ậm à ậm ừ rõ ghét!

Lôi Tranh ngập ngừng một lúc mới hỏi: "Thì là … cậu và Gerald cãi nhau à?"

Hạng Phi sửng sốt. Gerald cũng sửng sốt. Tức là sao?

"Hai người đó ngày nào chả thế." Samantha nói, không mấy bận tâm.

"Không phải cái loại đó …" Lôi Tranh vội vàng giải thích, "Mà là … hai cậu giận dỗi nhau à?"

Gerald và Hạng Phi đồng thời : Giận dỗi? Hai thằng con trai thì giận với dỗi cái gì? Lôi Tranh chưa tỉnh ngủ hả?

Cảm thấy Hạng Phi và Gerald vẫn chưa hiểu ý mình, Lôi Tranh cũng thấy cuống: "Ý tớ là, các cậu chia tay vì cãi nhau à? Như vậy không tốt đâu, hai người ở bên nhau thì phải biết thông cảm cho nhau. Tùy tiện chia tay thế này tiếc lắm."

Lôi Tranh nói xong lại thấy có gì đó không ổn. Bởi vì cả phòng im lặng đến đáng sợ.

Tất cả mọi người đều sửng sốt nhìn cậu, trong số đó còn có cả Chung Thịnh bình thường vốn rất nghiêm túc. Còn Hạng Phi, mặt cau có trông rất đáng sợ, làm người ta không dám nhìn thẳng.

"Phì … ha ha ha ha!" Gerald cười sằng sặc, đến nỗi suýt trượt khỏi ghế. Cậu ôm bụng cười nắc nẻ, cứ như sắp chết vì cười vậy.

Samantha với Lâm Phỉ Nhi cũng che miệng cười khúc khích.

Sau phút giây bất ngờ ngắn ngủi vừa rồi, Chung Thịnh bình tĩnh trở lại. Nhưng Lôi Tranh nhìn kiểu gì cũng thấy trên đầu cậu ấy có mấy gạch đen trượt xuống.

Edward vẫn cười tủm tỉm, nhưng ánh mắt thì viết dòng chữ sáng chói: Sung sướng khi người khác gặp họa.

Ariel …

Thôi, từ lúc quen biết Ariel đến giờ, cậu chưa từng nhìn ra cảm xúc gì từ cái mặt lạnh như băng đó cả. Chỉ cần cậu ta vẫn duy trì bản mặt không biến sắc, chắc chẳng ai biết cậu ta đang nghĩ gì.

Còn Hạng Phi …

Lôi Tranh run rẩy. Mặt Hạng Phi đã đen như đáy nồi, nhìn cậu ấy như thể chỉ hận không được ăn tươi nuốt sống cậu.

"Rốt cuộc là cậu nhìn từ đâu mà thấy tôi với tên tiện nhân kia ĐANG YÊU NHAU!" Hạng Phi rít từng chữ qua kẽ răng.

Trái tim bé nhỏ của Lôi Tranh hơi run lên. Cậu không ngờ Hạng Phi bình thường luôn hòa ái lại có lúc khủng khiếp như bây giờ.

"Thì là … lúc ở thành phố Blood … Gerald đứng ngoài cửa cầu xin cậu tha thứ, bảo là sẽ không bao giờ tơ tưởng đến con gái nữa …" Lôi Tranh cảm thấy hình như mình đã hiểu lầm chuyện gì đó.

"Thành phố Blood?" Hạng Phi nhíu mày. Lúc ở thành phố Blood có xảy ra chuyện đó sao?

"A! Tớ nhớ ra rồi! Hôm đó tớ nhìn thấy dấu hôn trên cổ Chung Thịnh, tưởng Chung Thịnh đi tán gái, ai ngờ …" Gerald đột nhiên nhớ ra chuyện ngày đó, vội vàng nói, sau cùng còn phẫn nộ liếc mắt nhìn Ariel.

Dấu hôn trên cổ Chung Thịnh?

Những người ngồi trong phòng ai cũng biết nó từ đâu mà có.

Chung Thịnh nằm cũng trúng đạn, xấu hổ vô cùng. Ariel thì vẫn bình tĩnh, mặt không đổi sắc.

"Đấy là cậu ta nói linh ta linh tinh, chỉ vì thế mà cậu nghĩ tôi thích cái tên tiện nhân đó?" Mặt Hạng Phi sa sầm.

"Ê ê, ai là tiện nhân hả. Hôm đó rõ ràng là Chung Thịnh ăn vụng, tớ chỉ tùy tiện nói mấy câu thôi mà." Gerald phản bác.

"Cậu câm miệng cho tôi!" Hạng Phi hung tợn lườm cậu ta, sát khí nồng nặc.

Gerald im bặt. Đệt, Hạng Phi sắp bùng nổ rồi, không thể dây vào được, nếu không sẽ xui xẻo.

"À …" Lôi Tranh quẫn bách muốn chết. Sao mình lại gây ra cái chuyện dở khóc dở cười này chứ.

Cậu nhìn trái rồi lại nhìn phải. Lâm Phỉ Nhi và Samantha vẫn còn đang cười trộm. Chung Thịnh với Ariel thì mặt không đổi sắc. Gerald … thôi, bản thân cậu ta cũng khó được yên ổn. Còn Edward, tuy vẫn mỉm cười, nhưng không có vẻ gì là định giải vây cho cậu cả.

Cái bọn khốn kiếp này! Thời khắc quan trọng không có ai cứu cậu là sao!!!

Lôi Tranh thầm khóc òa.

"Cậu! Đăng xuất ngay cho tôi. Tôi đến tìm cậu 'trao đổi'!" Hạng Phi gằn từng tiếng nói với Lôi Tranh, sau đó biến mất khỏi phòng chuẩn bị.

Mọi người quay sang nhìn Lôi Tranh với vẻ tội nghiệp.

"Cậu ấy … chắc sẽ không giết tớ đâu ha." Lôi Tranh lẩm bẩm.

Mọi người giả vờ như không nghe thấy.

Thấy không có ai cứu mình, ngược lại còn như xem kịch vui, Lôi Tranh đành ủ rũ đăng xuất.

"Oa ha ha ha! Buồn cười quá! Hạng Phi đáng thương thật!!!" Lâm Phỉ Nhi lúc trước còn cười trộm, Lôi Tranh đi rồi liền phá lên cười sằng sặc, thậm chí còn đập bàn đập ghế.

Gerald đen mặt nhìn cô. Ê ê, chẳng phải chỉ là hiểu lầm thôi sao? Có cần cười đến mức đó không?

"Đúng … đúng là đáng thương. Bị người mình thích hiểu lầm mình thích người khác, Hạng Phi mới bi đát làm sao!" Lâm Phỉ Nhi vừa cười nắc nẻ vừa lau nước mắt nói với Samantha.

"Ừ, rất đáng thương." Samantha gật đầu, nói nghe rất thâm thúy.

"Khoan đã, hai người đang nói gì thế?" Gerald mù mờ, hình như có gì đó kỳ quặc lẫn vào thì phải?

"Cậu không biết?" Lâm Phỉ Nhi kinh ngạc nhìn cậu.

Gerald ngơ ngác nhìn cô. Biết gì cơ? Hay là có chuyện gì mà đáng ra cậu phải biết?

Lâm Phỉ Nhi bó tay rồi, vỗ trán nói: "Sao cậu ngốc thế. Bọn này đều nhìn ra mà cậu vẫn chưa phát hiện à?"

Gerald vẫn không hiểu: "Phát hiện cái gì?"

Lâm Phỉ Nhi nhìn cậu với vẻ thương cảm. Đôi mắt của Gerald thật ra là đeo cho có đúng không?

Gerald hơi khó chịu với ánh nhìn của Lâm Phỉ Nhi, vội vàng quay sang Edward xin giúp đỡ.

Edward cười ôn hòa, nói một cách uyển chuyển: "Cậu không phát hiện ra Hạng Phi có cảm tình với Lôi Tranh sao?"

Cảm tình? Đó là cái gì? Ăn được không? Gerald ngẩn ra một lát, rồi đột nhiên trợn tròn mắt: Cảm tình! Khoan đã, không phải loại cảm tình mà cậu nghĩ chứ?!! Giống như Chung Thịnh với Ariel?!

141. Chương 141

Editor: Nguyệt

Edward nhẹ nhàng gật đầu.

Gerald đầy mặt bi phẫn, ngửa mặt lên trời thét dài: Có để người ta sống không đây! Có cặp chồng chồng Chung Thịnh với Ariel ân ái mặn nồng đã kích thích lắm rồi, giờ lại còn thêm một đôi nữa!!

Đàn ông độc thân thật là đáng thương mà. Chẳng lẽ cậu lại phải lập hội với bọn Phỉ Nhi anti các cặp đôi? Nhưng nghĩ đến thủ đoạn của Ariel … hay là thôi đi. Gerald lại héo rũ.

"Ngu ngốc." Lâm Phỉ Nhi liếc mắt nhìn cậu. Cùng tổ với thằng ngu này đúng là bi kịch. Thôi, sau này ra ngoài giả vờ như không biết vậy.

"Về ngủ đi." Lâm Phỉ Nhi lại duỗi lưng. Hai ngày thi đấu không mấy kịch liệt nhưng vẫn khiến tinh thần mệt mỏi, đặc biệt là với phái nữ. Ngủ không đủ giấc là kẻ thù chung của các chị em. Cô phải về nghỉ ngơi để bảo vệ sắc đẹp đây.

"Ưm." Gerald ỉu xìu đáp. Sau này chắc lại thêm một đôi tình nhân chói mù mắt quần chúng rồi. Sống thế nào đây hả trời!

Hạng Phi tỏ tình thất bại ư? Đến cả Gerald cũng không nghĩ vậy. Trong mắt họ, ngoài Ariel ra, Hạng Phi là tên lòng dạ đen tối số một. Mà mục tiêu của cậu ta là Lôi Tranh hiền lành, chẳng cần nghĩ cũng biết Lôi Tranh không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay Hạng Phi.

"Gerald, nửa giờ sau." Trước khi đăng xuất, Ariel mặt lạnh như tiền để lại một câu như vậy làm Gerald càng uể oải. Nhìn cậu ta như kiểu bị đả kích nặng nề không gượng dậy nổi vậy.

Edward cũng không nhìn nổi: "Có cần phải thế không? Chỉ là thêm một đôi yêu nhau, rồi lát nữa bị Ariel dạy dỗ một trận thôi mà."

"Anh không biết đâu." Gerald buồn bực, "Vốn dĩ trong tổ này chẳng có mấy người em bắt nạt được. Nay ngay cả Lôi Tranh hiền lành cũng có nơi có chốn rồi, sau này làm gì còn cái gọi là thú vui đời thường nữa."

Edward: …

Ở lại nói chuyện với Gerald đúng là một sai lầm!

Sáng hôm sau lúc tập hợp trong phòng chuẩn bị, Gerald vẫn bừng bừng sức sống, làm mọi người quay sang nhìn Ariel với ánh mắt khác thường. Chẳng lẽ cậu không đánh Gerald? Chuyện này không khoa học!

Ariel thản nhiên nhìn lại họ, dùng một câu đánh tan lòng hiếu kỳ của mọi người: "Máy chữa thương."

Ồ! Mọi người thế mới vỡ lẽ, hóa ra không phải Ariel tha cho Gerald, mà là tên này sau khi bị tẩn cho một trận đã dùng máy chữa thương.

"Chậc, đáng tiếc, còn tưởng được thấy cái mặt bầm dập của Gerald chứ." Lâm Phỉ Nhi nói với vẻ tiếc nuối.

Chung Thịnh im lặng không biết nói gì. Tại sao mấy em gái trong đội họ tính tình đều mạnh bạo thế … Rốt cuộc là sai ở đâu?

"Hửm, Lôi Tranh với Hạng Phi vẫn chưa đến à?" Samantha nhìn lướt một vòng, phát hiện Lôi Tranh luôn luôn đến sớm nay lại không thấy mặt đâu.

"Gerald! Nói mau, có tin gì không?" Lâm Phỉ Nhi lập tức lên tinh thần. Tin nóng thế này phải hỏi thăm ngay mới được.

"Sao tớ biết được." Gerald buồn bã ỉu xìu nói. Hôm qua cậu nằm cả đêm trong máy chữa thương, ngủ cũng không yên. Khổ lắm ấy.

“Sao lại không biết, cậu cùng phòng với Hạng Phi còn gì?” Lâm Phỉ Nhi không buông tha, dùng ngón tay chọc vào lườn cậu.

“Ai ui! Đừng chọc!” Gerald né sang bên, “Hôm qua tớ không về phòng, mặt cậu ta còn chẳng thấy thì biết gì được. Nhưng sáng nay lúc về ký túc xá, cửa phòng ngủ của cậu ấy vẫn đóng.”

“Đóng?” Lâm Phỉ Nhi sáng rực mắt lên, trong đầu tưởng tượng ra rất nhiều nội dung cấm trẻ vị thành niên, “Chẳng lẽ bọn họ …?”

“Chào buổi sáng.” Giọng Lôi Tranh kéo Lâm Phỉ Nhi ra khỏi mớ ảo tưởng.

“Chào buổi sáng, Lôi Tranh. Hôm qua ngủ có ngon không?” Lâm Phỉ Nhi xán đến, vừa chào hỏi vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Lôi Tranh.

Ừm, không có quầng thâm, mắt không đỏ, môi mượt mà, trên cổ cũng không có dấu vết nào khả nghi.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Lôi Tranh đen mặt đẩy Lâm Phỉ Nhi ra. Dán dính lên người ta thế này là định làm gì?

“Hả? Không có gì. Bọn này đang nghĩ xem không biết cậu có bị ăn không, hay là … cậu ăn người khác?”

Bỗng chốc, mặt Lôi Tranh đỏ lừ. Mắt lảng tránh nhìn sang chỗ khác.

Đáng chết, cậu mới được Hạng Phi tỏ tình hôm qua thôi mà. Sao nhìn mặt mọi người như thể biết hết rồi vậy? Có khoa trương quá không?

“Chào buổi sáng.” Hạng Phi đúng lúc xuất hiện, vừa chào hỏi mọi người vừa đặc biệt tặng cho Lôi Tranh một nụ cười thật tươi.

Mặt Lôi Tranh càng đỏ hơn, vội vàng nghiêng đi, làm như không biết.

“Chậc chậc, ra tay nhanh nha.” Lâm Phỉ Nhi lặng lẽ chọt chọt Hạng Phi, âm thầm giơ ngón cái với cậu.

Hạng Phi cười tủm tỉm không đáp. Còn lâu cậu mới nói cho mấy người này biết, hôm qua cậu tỏ tình nhưng chưa thành công, cũng không hẳn là thất bại. Bởi vì Lôi Tranh thẳng thốt ngây ra tại trận, chỉ mình cậu tự ý xác định quan hệ của hai người.

Tuy làm thế có hơi vô sỉ, nhưng cậu muốn tận dụng cái sự ngượng ngùng của Lôi Tranh, không dám từ chối thẳng thừng ấy, để cuốn lấy người ta. Sau này chỉ cần từ từ đả động cậu ấy là được. Việc cần làm bây giờ là đóng mác của cậu lên người Lôi Tranh, để mấy tên vớ vẩn đừng có tiếp cận.

“Khụ khụ.” Chung Thịnh ho khan hai tiếng, mở màn hình lên.

Trên màn hình xuất hiện tên đối thủ ngày hôm nay của họ: tiểu đội The King.

Khoảng một tiếng nữa sẽ có thông báo về hình thức thi đấu. Cho nên bây giờ họ cần phân tích thực lực của đối thủ.

“Đây là trận đấu cuối cùng trước khi chúng ta tiến vào vòng bán kết. Với thành tích toàn thắng và đạt điểm tối đa của chúng ta hiện nay, vào được vòng bán kết là điều chắc chắn. Nhưng đối thủ của chúng ta đang mạnh dần lên. Tiểu đội The King cũng là một đội rất khá.”

Chung Thịnh lật sang trang khác, trên đó ghi rõ chiến tích của tiểu đội The King, cũng là năm trận toàn thắng. Theo tư liệu Chung Thịnh thu thập được, thực lực của họ rất khá, đặc biệt là hỏa lực chính, phải nói là siêu giỏi hỏa lực tập trung. Trên tay hắn ta là một khẩu pháo laser xoay vòng. Loại này có lực sát thương cực mạnh, tốc độ nhanh kinh người, nhưng cũng cực tốn đạn dược. Đây là lý do vì sao sau lưng chiếc cơ giáp này được trang bị một thùng đạn dược lớn. Bởi thế mà tốc độ di chuyển của nó rất chậm, chẳng khác gì ốc sên, cần người khác bảo hộ mới tác chiến được.

Chung Thịnh chỉ vào chiếc cơ giáp hiện lên trên màn hình, chậm rãi nói: “Thoạt nhìn, chiếc cơ giáp này là mối nguy lớn nhất của chúng ta. Bởi vì với tần suất tấn công như vậy, không ai có thể đào thoát. Kinh khủng hơn là uy lực của khẩu pháo laser này cực mạnh, khả năng xuyên thấu vật cản rất tốt, cho nên nếu là địa hình rừng rậm hay đầm lầy gì đó thì cơ bản là không thể che chắn cho chúng ta.”

"Khoan đã!" Hạng Phi đột nhiên giơ tay lên ngắt lời Chung Thịnh, "Cậu vừa nói là 'thoạt nhìn', vậy có phải còn điều gì mà chúng ta không biết không?"

Thật ra đêm qua lúc nhận được thông báo họ đã tìm đọc tư liệu về đối thủ rồi. Hỏa lực chính của đội này cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người nhất. Hầu như tất cả đều biết thế mạnh của tiểu đội The King chủ yếu là ở hỏa lực chính. Chỉ cần giải quyết người này là có thể đánh thắng cả đội.

Tuy nhiên, hôm nay nghe Chung Thịnh nói, Hạng Phi đột nhiên có cảm giác không ổn. Nếu chỉ là thảo luận trước trận đấu bình thường, Chung Thịnh sẽ không lãng phí thì giờ để nhấn mạnh vào một mục tiêu đã quá rõ ràng. Chứng tỏ còn có bí mật ẩn đằng sau nó.

Chung Thịnh và Ariel liếc nhìn nhau. Edward nhìn đoạn clip quay cảnh hỏa lực chính chiến đấu với vẻ đăm chiêu.

Chung Thịnh gật đầu, cười nói: "Đúng vậy. Buổi thảo luận hôm nay là để nhắc nhở mọi người rằng tiểu đội này không đơn giản."

"Ồ? Không đơn giản thế nào?" Gerald lên tinh thần thấy rõ, háo hức hỏi.

"Xem đoạn này." Chung Thịnh chỉ tay lên màn hình. Có hai chiếc cơ giáp đột kích bảo vệ hai bên chiếc cơ giáp hỏa lực chính. "Có nhìn ra điều gì không?"

Mọi người nhìn chằm chằm hồi lâu, vẫn không phát hiện ra điều gì khác thường, cùng lắc đầu.

Ngược lại, Edward như đã nhìn ra gì đó, gật đầu với Chung Thịnh.

Ariel đảo mắt qua nhìn Edward, có chút tán thưởng, nhưng nhoáng cái đã chẳng thấy đâu.

Chung Thịnh cũng không lên tiếng, cười tủm tỉm tua lại đoạn ghi hình đó.

Thời lượng của đoạn băng không dài, khoảng trên dưới ba phút, nội dung là tiểu đội The King chiến đấu với một tiểu đội khác.

Trình độ của đội kia được xếp vào tốp trung bình khá trong số các trường quân sự. Đội trưởng của họ dường như cũng đặt trọng tâm vào hỏa lực chính của tiểu đội The King, cho nên phái ra thành viên xuất sắc nhất đội mình, hy sinh vài chiếc cơ giáp khác, yểm trợ cho họ vọt lên tấn công cơ giáp hỏa lực chính.

Ngay sau đó, hai chiếc cơ giáp đột kích bảo vệ hai bên cơ giáp hỏa lực bắt đầu hành động. Bọn họ cuốn lấy ba chiếc cơ giáp kia, thành công ngăn không cho họ tiếp cận, đến khi đồng đội tiêu diệt các thành viên còn lại trong đội đối thủ, mới giải quyết ba chiếc cơ giáp kia.

142. Chương 142

Editor: Nguyệt

Hai bên giao chiến thời gian không dài, nhưng hai chiếc cơ giáp nọ biểu hiện vô cùng xuất sắc. Cho dù là Samantha với sức chiến đấu khủng bố cũng phải công nhận họ rất khá. Nhưng chỉ là khá mà thôi, so với tiểu đội Giảo Lang thì vẫn kém hơn.

Tua lại đến lần thứ ba, Hạng Phi đột nhiên chỉ vào màn hình, nói: "Bọn họ … hình như chưa đấu hết sức?"

Những người khác nghe vậy vội vàng tập trung nhìn vào đoạn giao chiến kia. Rất nhanh sau đó, ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc. Đúng như Hạng Phi nói, hai chiếc cơ giáp này lúc quấn lấy ba chiếc cơ giáp phe địch biểu hiện rất tốt, nhưng vẫn nhìn ra được họ chưa dốc toàn lực.

Nói cách khác, với thực lực của họ, xử lý ba chiếc cơ giáp kia chẳng có gì khó khăn, còn đủ sức che giấu khả năng thực sự của mình. Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ ba chiếc cơ giáp kia không hề tạo thành uy hiếp với họ, cho nên xử lý rất thoải mái.

“Chậc chậc, thì ra ngoài chúng ta ra còn có người khác cũng giấu tài.” Gerald không khỏi cảm khái.

“Nói thừa, cậu tưởng học sinh trường khác đều là lũ ngu chắc, vừa ra trận liền bộc lộ hết năng lực cho người khác xem.” Lâm Phỉ Nhi nguýt cậu.

“Hề hề, cũng phải.” Gerald cười toét miệng, “Ariel và Chung Thịnh chẳng phải vẫn chưa ra tay đó sao, còn mấy chỗ Felid cải tạo cho chúng ta nữa.”

Những người khác nghe thế đều bật cười. Ai xem họ thi đấu cũng biết ở các trận đấu trước, Chung Thịnh và Ariel hầu như không ra tay. Nhưng chắc chắn không ai ngờ được ngoài Chung Thịnh và Ariel là hai con át chủ bài ra, Felid còn trang bị cho cơ giáp của họ một vài thứ rất thú vị, để đến thời khắc quan trọng cho người khác một ‘niềm vui bất ngờ’, trước đó tất nhiên không thể để lộ.

Lôi Tranh nhìn chằm chằm vào màn hình, hỏi: “Tóm lại là, trận đấu hôm nay, chúng ta phải cẩn thận với hai tên đột kích này đúng không?”

“Đúng thế. Tớ nghi rằng bọn họ lợi dụng cơ giáp hỏa lực chính để thu hút tầm mắt người khác, không chú ý đến hai tên ‘vệ sĩ’ kia mới là sát thủ chân chính.” Chung Thịnh thản nhiên nói.

“Nếu chúng ta đã nhìn ra mánh lới của họ, chi bằng tặng cho họ một bất ngờ nho nhỏ?” Lâm Phỉ Nhi nháy mắt, vẻ mặt mang ý xấu.

“Ồ? Cậu định làm thế nào?” Chung Thịnh cười hỏi.

“Còn phải nói sao, đương nhiên là để cậu và Ariel ra tay rồi.” Lâm Phỉ Nhi cười hì hì đáp.

Hạng Phi cũng đồng ý với Lâm Phỉ Nhi: “Phải đấy. Qua mấy trận đấu trước, mọi người đều biết hai cậu là vũ khí bí mật của đội mình rồi. Đã đến lúc cho họ thấy uy lực của các cậu.”

Chung Thịnh liếc nhìn Ariel. Thật ra hai người đã bàn bạc về chuyện này từ hôm qua. Đúng như Hạng Phi nói, bọn họ không thể giấu giếm mãi được. Sắp bước vào vòng bán kết, là thời điểm thích hợp để lộ ra một chút thực lực, cũng chẳng thiệt vào đâu.

“Được.” Ariel gật đầu, đồng ý với ý kiến của Hạng Phi.

Hạng Phi lại bắt đầu cười xấu xa. Nếu Chung Thịnh và Ariel đã đồng ý, thì cậu nên suy nghĩ xem làm thế nào để cho hai người lên sân khấu một cách đặc sắc nhất.

Mọi người bàn bạc với nhau một hồi, cuối cùng quyết định chờ công bố hình thức thi đấu lại bàn tiếp.

Trước trận đấu mười phút, hệ thống thông báo.

Tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh VS tiểu đội The King.

Sân đấu: Địa hình đồi núi.

Hình thức thi đấu: Chiến tranh trận địa. (Tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh là bên tấn công.)

Thông báo đặc biệt: Sau một giờ thi đấu, hai bên sẽ có viện quân gia nhập.

Trận đấu mười phút sau bắt đầu. Mời thành viên hai đội chuẩn bị sẵn sàng.

Mọi người: …

“ĐM, cái hệ thống viện quân chết tiệt này sao lại xuất hiện ở đội ta!” Gerald bất mãn.

“Đừng bi quan thế, nếu đối phương có thực lực mạnh chẳng phải chúng ta sẽ được lợi sao.” Lâm Phỉ Nhi không mấy sốt ruột. Tuy đồng đội như heo sẽ khiến người ta đau đầu, nhưng nếu họ thật sự là một trợ thủ đắc lực thì sao? Như thế không phải may mắn à?

“Được rồi, mọi người cố gắng lên, sau trận hôm nay chúng ta sẽ được nghỉ ngơi ba ngày rồi mới bước vào vòng bán kết.” Edward vỗ tay, động viên mọi người.

Cả đám đều mỉm cười. Thi đấu căng thẳng suốt một tuần liền, được ba ngày nghỉ ngơi đúng là tuyệt vời.

Đếm ngược thời gian: 10, 9, 8 …

Theo tiếng đếm giờ, mọi người hít thở sâu, chờ bóng tối ập xuống.

Trận đấu bắt đầu!

Hạng Phi mở mắt ra, thấy Ariel và Chung Thịnh đã giải phóng cơ giáp, đang leo lên khoang điều khiển. Thầm cười bất đắc dĩ. Mặc dù cậu cũng âm thầm huấn luyện kham khổ, nhưng vẫn chẳng thể bằng được Chung Thịnh.

"Đăng nhập!" Hạng Phi ra lệnh, tất cả mọi người lấy cơ giáp ra, trèo vào buồng lái. Theo thông báo của hệ thống, căn cứ địa họ phải tấn công cách vị trí hiện tại tầm một trăm năm mươi km. Phải ba tiếng sau họ mới nhận được tọa độ cụ thể.

Hiển nhiên khoảng thời gian này là để bên phòng thủ chuẩn bị, ví dụ như tìm tòi các vị trí che chắn, vân vân.

"Tính sao? Chẳng lẽ chúng ta ngồi đây chờ ba tiếng liền?" Gerald ra vẻ côn đồ, ngồi xổm dưới đất.

"Đương nhiên là không." Hạng Phi cười gian xảo. Một trăm năm mươi km à, chỉ tốn nửa giờ chạy nhanh chứ mấy. Thay vì ngồi đây chờ, chẳng bằng đi dạo xung quanh, biết đâu lại phát hiện ra căn cứ của địch.

"Tám người chúng ta chia thành bốn tổ, đi theo bốn hướng khác nhau. Tới khoảng cách tầm một trăm năm mươi km, hai người lại chia ra tìm theo hai cánh trái phải." Hạng Phi suy nghĩ một lát rồi nói. Đây là phương án tìm kiếm nhanh nhất có thể.

"Hai mươi phút sau lúc viện quân đến thì làm thế nào?" Samantha hỏi.

"Quá đơn giản, để họ đóng quân ở đây." Lâm Phỉ Nhi đáp.

Lôi Tranh giơ tay tán thành: "Tớ đồng ý. Ngồi chờ ở đây quá buồn chán."

"Được. Xuất phát." Hạng Phi thành thạo chia tổ. Cậu đương nhiên là cùng tổ với Lôi Tranh. Ariel và Chung Thịnh cũng không tách ra được. Bốn người còn lại … chia kiểu gì chẳng được. Dù sao năng lực đều xêm xêm nhau, không có chuyện ai kéo chân ai.

"Ok. Mọi người chọn hướng đi." Chia tổ xong là đến chuyện chọn phương hướng. Cái này thì không cần tranh, tùy ý chọn hướng nào cũng được.

"Xuất phát!"

Huỳnh huỵch, huỳnh huỵch, …

Tám chiếc cơ giáp chạy theo bốn hướng khác nhau, nhanh chóng khuất khỏi tầm nhìn. Đại đa số khán giả ngồi trước màn hình đều không để ý đến bọn họ. Đâu phải ai cũng kiên nhẫn ngồi chờ những ba tiếng. Hầu hết mọi người chuyển sang nhìn bên phòng thủ, hoặc là xem trận đấu khác, chờ ba tiếng sau lại quay lại.

"Chậc, lão Phó, đám nhóc này của ông khá lắm nha, biết chủ động truy tìm cơ đấy. Đúng là sức sống tràn trề." Lão Triệu lại xoa cái đầu hói của mình, cười hề hề.

"Bình thường, chưng ra cũng không đến mức xấu mặt." Phó Ngạn Triều khiêm tốn đáp, nhưng gương mặt già nua lại đầy vẻ đắc ý.

"Lại giả vờ!" Thomas hừ một tiếng, giọng chua lè: "Học sinh giỏi như thế còn chưa thỏa mãn, ông không thích thì tặng cho tôi đi."

"Ha ha, sao thế được, trường Đệ Nhất chúng tôi không có thói quen chuyển nhượng học sinh." Phó Ngạn Triều cười ha hả.

"Hừ, bọn này chỉ biết mỗi trường Đệ Nhất, nào có biết ngoài Đệ Nhất ra còn biết bao nhiêu trường khác cũng rất tốt." Thomas không cam tâm.

Trường của ông cũng thuộc tốp một, so cả phần cứng lẫn phần mềm đều không thua kém Đệ Nhất. Thế nhưng Đệ Nhất quá nổi tiếng, khiến rất nhiều học sinh đều quên đi sự tồn tại của các trường quân sự khác.

"A ha ha, Thomas, ông đang ghen tỵ đấy à." Phó Ngạn Triều đắc ý liếc nhìn ông. Trường tôi nổi tiếng thế đó, có vô số học sinh xuất sắc đến báo danh đấy, ông ghen tỵ cũng vô dụng.

Trong phòng hiệu trưởng, mấy vị hiệu trưởng đang trêu chọc nhau. Còn trên mạng chiến đấu, Hạng Phi và Lôi Tranh đã phát hiện ra căn cứ địa họ cần công chiếm.

"Lấy vị trí của tớ làm trung tâm, tập hợp." Hạng Phi và Lôi Tranh nấp sau một sườn núi nhỏ, nhìn căn cứ địa cao cao khí thế ngút trời đằng xa, lặng lẽ thông báo cho mọi người.

Phải nói thật là họ rất may mắn. Chỉ tùy tiện chọn bốn hướng thôi mà cậu với Lôi Tranh lại trùng hợp phát hiện ra căn cứ của địch.

Hệ thống thông báo: Viện quân sẽ đến sau một phút nữa.

Đúng lúc đó, bên tai đột nhiên vang lên tiếng thông báo của hệ thống. Hạng Phi nghĩ thầm, nếu viện quân đã đến, thì nhân lúc đối thủ chưa kịp chuẩn bị, trực tiếp tiến hành tấn công luôn.

"Mười lăm phút sau đến nơi." Ariel và Chung Thịnh cách nhóm Hạng Phi gần nhất, chạy một lát là tới.

"Hai mươi phút sau đến nơi." Lâm Phỉ Nhi và Samantha cách họ không xa, nhưng cơ giáp của Lâm Phỉ Nhi không nhanh bằng cơ giáp của Samantha, cho nên chậm một chút.

143. Chương 143

Editor: Nguyệt

"Bốn mươi phút sau đến nơi. Đệt, sao tớ lại là đứa xui xẻo nhất! " Thảm nhất là Gerald và Edward. Cơ giáp của hai người đều rất nhanh, nhưng vì ngược hướng với nhóm Hạng Phi nên chạy chậm nhất.

Thông báo vị trí cho nhau xong, Hạng Phi lẳng lặng nấp sau đồi, quan sát tình hình bên kia.

Hệ thống thông báo: Năm giây sau, viện quân đến."

"Có ai ở gần điểm xuất phát không?" Hạng Phi hỏi.

"Tớ … cách một đoạn nữa!" Vẫn là Gerald trả lời với giọng uể oải.

"À, vậy nhân thể dẫn họ qua đây đi."

"Biết rồi."

Hệ thống thông báo: Viện quân đến!

"ĐM! Thế quái nào …" Hạng Phi không nhịn được phải chửi bậy!

"Có chuyện gì vậy?" Những người khác nhao nhao hỏi.

"Chết tiệt, viện quân xuất hiện ngay trước mặt bọn này. Bị phát hiện rồi!" Từ bộ đàm của Hạng Phi truyền tới tiếng giao chiến.

"Sao lại xuất hiện ở chỗ cậu?" Gerald ngạc nhiên hỏi.

"Sao tôi biết được! Chết tiệt! Bọn này làm sao vào được tận vòng này không biết, phản ứng quá chậm chạp!" Hạng Phi than phiền.

"Năm phút nữa, tôi với Chung Thịnh sẽ đến đó. Cầm cự." Ariel nói.

"Bọn ngu xuẩn này!" Hạng Phi mắng nhiếc, kèm theo đó là tiếng súng đạn vang rầm trời.

Nhóm của Samantha với Edward cũng không nói thêm gì, tăng tốc chạy đến chỗ bọn họ. Tăng tốc độ sẽ rút ngắn được thời gian, nhưng sẽ tốn năng lượng gấp đôi. Dù sao bây giờ không thể bận tâm đến mấy thứ khác, nếu nhóm Hạng Phi và viện quân bị tiêu diệt thì sáu người bọn họ chống lại hai đội gộp vào với nhau sẽ rất vất vả.

"Bên này! Tìm chỗ tránh!" Hạng Phi mở kênh công cộng, nói với viện quân.

Nhóm viện quân vừa xuất hiện đã bị kẻ địch phát hiện, trở tay không kịp, đang luống cuống thì được Hạng Phi chỉ dẫn, vừa tránh đòn tấn công vừa chạy đến cửa núi nhỏ.

Chờ sáu tên viện quân còn sống sót chạy đến chỗ tránh đạn, Hạng Phi bực dọc hỏi: "Tại sao các người lại xuất hiện ở đây?"

Đội trưởng của bên kia hình như là con gái. Cô nàng mặt cũng sa sầm: "Chẳng lẽ các người không biết viện quân sẽ xuất hiện bên cạnh thành viên gần chiến trường nhất trong nhóm sao? Không thì viện trợ kiểu gì."

"À, ra thế." Hạng Phi gật đầu, ý bảo mình đã hiểu, rồi quay đi không thèm để ý đến cô ta.

Cô đội trưởng kia cực kỳ tức giận: "Tại sao các người lại xuất hiện ở đây? Hai tiếng nữa trận đấu mới bắt đầu cơ mà? Đáng ra các người phải ở một nơi an toàn chờ chúng tôi đến chứ!"

"Ai bảo thế?" Hạng Phi đột nhiên hỏi một câu cụt ngủn.

"Cái gì?" Cô đội trưởng nọ ngẩn ra.

"Tôi hỏi là ai bảo với các cô hai tiếng nữa trận đấu mới bắt đầu?" Hạng Phi hỏi với vẻ chẳng mấy bận tâm.

Bây giờ có địa hình che chắn, đối phương cũng sợ nếu đuổi theo sẽ gặp bẫy rập gì đó, cho nên đã rút về hàng phòng ngự, tựa như một con rùa rụt đầu. Dẫu sao bên phòng thủ chỉ cần cầm cự được ba giờ đồng hồ là thắng. Dường như họ cũng kiêng kỵ tiểu đội Giảo Lang, cho nên ngay từ đầu đã dùng chiến thuật phòng thủ chắc chắn, quyết không chủ động tấn công.

Điều duy nhất khiến họ ngạc nhiên là đối thủ tìm được căn cứ quá sớm, hàng rào phòng thủ còn chưa xây xong.

Cô đội trưởng kia nghe Hạng Phi nói mà bất mãn vô cùng: "Hệ thống đã thông báo là hai tiếng nữa mới gửi cho các người vị trí cụ thể của căn cứ."

Hạng Phi dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn cô nàng đội trưởng kia. May là bây giờ họ không trò chuyện bằng video, mà chỉ mở bộ đàm, nếu không cái liếc mắt này rất có thể sẽ khiến bên kia nóng máu rồi đánh nhau cũng nên.

"Hệ thống chỉ bảo sẽ gửi tọa độ căn cứ sau hai tiếng nữa, đâu có nói chúng tôi phải đợi hai tiếng nữa mới được tấn công." Hạng Phi chậm rì rì nói, "Hay là … những trận đấu trước, các người đều coi thông báo của hệ thống là quy tắc, không biết cái gì là biến đổi linh hoạt? Như trận đấu hôm nay, nếu đợi thêm hai tiếng nữa, nhận được vị trí căn cứ từ hệ thống rồi mới hành động, thì đối phương đã xây hàng phòng thủ thành tường đồng vách sắt rồi. Ba tiếng ngắn ngủi mà đòi công phá trận địa được phòng thủ nghiêm ngặt? Cô ngây thơ quá hay thật ra là đồ ngu?"

"Anh!" Đội trưởng kia nghe vậy tức lắm, nhưng phải công nhận là Hạng Phi nói đúng. Cô dẫn dắt đội viên vào được đến vòng này đâu phải chỉ nhờ khuôn mặt xinh đẹp. Tuy lúc nãy xuất hiện trên chiến trường có vẻ chật vật, nhưng trên thực tế, thực lực của họ được xếp vào tốp khá, giỏi. Chẳng qua không dự đoán được sẽ bị tấn công đột ngột, lại thêm đối thủ quá mạnh, nên mới chịu khổ thôi.

"Tôi cái gì mà tôi. Biết mình không giỏi thì cố gắng đi. Lát nữa đồng đội của tôi sẽ đến đây, liệu mà phối hợp hành hộng."

Giọng điệu của Hạng Phi nghe rất cao ngạo, làm Lôi Tranh đứng bên lắng nghe cũng thấy hơi khó hiểu.

Thường ngày Hạng Phi vẫn đấu võ mồm với Gerald, nhưng chưa bao giờ tỏ ra kênh kiệu như vậy. À … hay nên nói là, nếu người nói mấy câu đó là Gerald, Lôi Tranh sẽ cảm thấy rất bình thường.

Để ý thấy Lôi Tranh gửi yêu cầu trò chuyện, Hạng Phi đóng kênh công cộng, mở kênh đội ngũ.

"Có chuyện gì?"

"Sao phải cố tình chọc giận cô ta thế?"

Hạng Phi nghe vậy cười cười: "Đâu phải cố tình chọc giận, mà là muốn đả kích cô ta. Lúc vừa xuất hiện trên chiến trường họ có vẻ chật vật thế, nhưng đúng là thực lực rất khá, đặc biệt là cô đội trưởng kia. Có chú ý đến động tác tránh né công kích của cô ta lúc nãy không?"

Lôi Tranh nhớ lại, mắt bỗng sáng lên.

"Ừ, cô nàng này không thua gì Phỉ Nhi. Con gái ở tuổi này mà có chút thực lực thì đều thuộc dạng mạnh mẽ cứng cỏi, anh không muốn lãng phí thời gian tranh cãi xem ai là người nắm quyền chủ đạo với họ, cho nên mới đả kích cô ta, để cô ta ý thức được rằng mình đến đây là để 'phối hợp'. Muốn nắm quyền chỉ huy ư, nằm mơ."

"Hiểu rồi." Lôi Tranh gật đầu.

"Hạng Phi, từ bao giờ cậu trở nên âm hiểm thế?" Lâm Phỉ Nhi nói trong kênh đội ngũ.

"Âm hiểm cái gì!" Hạng Phi phủ nhận, "Tớ chỉ đang tranh thủ quyền lợi hợp pháp của chúng ta thôi!"

"Hừ, âm hiểm là âm hiểm, bọn này biết cậu là tên xấu bụng từ lâu rồi. Lôi Tranh phải cẩn thận đấy, đừng có mơ mơ màng màng tự bán mình đi." Gerald lại thêm mắm dặm muối.

Lôi Tranh bỗng chốc đỏ mặt. Mọi ngày họ trêu chọc Ariel với Chung Thịnh cậu đều chẳng thấy gì. Sao đến lúc mình trở thành mục tiêu bị trêu chọc, lại thấy … ngượng ngùng thế này?

"Gerald, cậu câm miệng cho tôi! Tôi còn chưa tìm cậu tính sổ đâu!" Hạng Phi cáu bẳn quát. Quan hệ giữa cậu với Lôi Tranh còn xa mới thắm thiết được như Chung Thịnh và Ariel. Đúng hơn là vì cậu chưa bao giờ thể hiện ý theo đuổi với Lôi Tranh, mà vẫn đối xử như bình thường, cho nên Lôi Tranh mới không ý thức được hai người không còn là đồng đội nữa, mà là người yêu.

Nói cách khác, cậu định nhân lúc Lôi Tranh chưa nhận ra tình cảm, trói chặt người ta vào lòng. Chẳng may sau này Lôi Tranh đột nhiên nhận ra cậu ấy không thích mình, hay thích ai đó khác, dứt khoát từ chối tình cảm của cậu, thì có phải là cậu không còn tia hy vọng nào không?

Được rồi, tình cảm Lôi Tranh dành cho cậu bây giờ là tình bạn có thừa, tình yêu chưa đủ. Quan hệ người yêu không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ …

Chắc là nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của Hạng Phi, Gerald ngoan ngoãn ngậm miệng. Quả nhiên, cái loại miệng tiện này sống được đến bây giờ đều là nhờ trực giác nhạy bén!

Ở một góc độ nào đó mà nói, Lôi Tranh và Gerald chậm hiểu như nhau. Thế nên mọi người đều nhìn ra Hạng Phi có tình cảm khác thường rồi, mà cậu ta và Gerald vẫn chẳng hề phát hiện.

"Các cậu đừng vội qua đây, đối phương đã ngừng bắn rồi. Tôi đoán bọn họ không biết chính xác có bao nhiêu người ở quanh đây, không dám tấn công tùy tiện. Nhưng họ đang đẩy nhanh tốc độ xây dựng hàng phòng thủ. Đệt! Thế quái nào bọn họ lại được cung cấp công trình cơ giáp đặc thù, quá đáng vừa thôi chứ!" Hạng Phi vừa quan sát căn cứ địch vừa oán giận.

Biết hai người vẫn bình an vô sự, những người khác thả chậm tốc độ để tiết kiệm năng lượng. Nếu tiêu hao nhiều quá, lát nữa lúc tấn công không đủ năng lượng thì tiêu.

Khoảng hai mươi phút sau, Gerald và Edward cách xa nhất cũng chạy đến. Hạng Phi bảo Samantha và Lâm Phỉ Nhi đi tuần tra. Còn cậu thì đang định bàn bạc kế hoạch tấn công với đội trưởng đội kia.

Muốn hợp tác thì đương nhiên không thể dùng kênh công cộng được. Ước định tần số với bên kia xong, ngoài hai cô gái làm nhiệm vụ tuần tra, những người còn lại đều bắt đầu thảo luận xem nên tấn công thế nào.

144. Chương 144

Editor: Nguyệt

"Chào cô. Tôi là Ariel, đội trưởng tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh." Trong kênh trò chuyện, giọng Ariel vẫn lạnh lùng như trước. Tuy điều này làm người ta cảm thấy không mấy thân thiện, nhưng không phải ai cũng đủ tư cách được hưởng sự thân thiện của Ariel! Mọi người hiểu mà.

"Chào anh, tôi là Mai Lâm, đội trưởng tiểu đội Goddess of the Dark." Ngoài lúc nãy bị Hạng Phi chỉ trích ở chiến trường, cô nàng vẫn luôn giữ im lặng. À, nên nói là nữ đội trưởng giữ im lặng với tiểu đội Giảo Lang từ nãy đến giờ cuối cùng cũng để lộ khuôn mặt thật.

Mai Lâm rất đẹp. Không phải loại nhu mì như Elena, mà là vẻ đẹp đầy dã tính. Mái tóc ngắn màu trắng bạc, bộ quân phục mở rộng mơ hồ để lộ đôi gò bồng, làn da màu lúa mạch ẩn sau lớp quần áo bó sát. Dáng người khêu gợi đến nỗi Gerald nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng.

Người đẹp!!! Người đẹp cấp A!!!

Gerald đã bắt đầu nghĩ xem nên lấy số liên lạc của cô em này thế nào. Ngoài cậu ta, những thành viên khác của tiểu đội Giảo Lang đều có biểu hiện rất bình thường.

Ariel và Chung Thịnh thì khỏi phải nói, trong mắt hai người này chỉ có hình bóng của nhau, người đẹp gì đó đều là phù phiếm.

Hạng Phi đang nhiệt tình theo đuổi Lôi Tranh, tất nhiên sẽ không có ý nghĩ gì khác với con gái. Lôi Tranh thì được sự tôi luyện của Lâm Phỉ Nhi nên đã miễn dịch với các em gái mạnh bạo. Mặc dù Mai Lâm rất đẹp, nhưng nghĩ đến thực lực cô nàng thể hiện lúc nãy, Lôi Tranh nghĩ cô này chắc phải bạo dạn cỡ như Lâm Phỉ Nhi.

Edward thì vẫn mỉm cười, nụ cười ôn hòa bất biến trên gương mặt.

Còn hai cô gái … Ừm, phản ứng đầu tiên của con gái khi nhìn thấy một cô gái đẹp không phải thưởng thức, là cái gì thì … Khụ khụ, chúng ta không đi sâu nghiên cứu.

Lúc mở kênh thông tin, Mai Lâm đã nhanh chóng quan sát phản ứng của đối phương. Cô hơi nhíu mày. Tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh này quả nhiên không phải hạng tầm thường, ngoài tên háo sắc Gerald tỏ ra mê mẩn với sắc đẹp của cô ra, những người khác vậy mà chẳng có phản ứng gì.

Mai Lâm rất tự tin vào vẻ ngoài của mình, nhưng chưa bao giờ tự cao tự đại. Cô biết trong mắt nhiều người đàn ông, sắc đẹp chẳng là gì cả. Tuy vậy, số đàn ông con trai lúc nhìn thấy cô lần đầu mà không tỏ ra ngỡ ngàng say mê cũng không nhiều.

Cô tin rằng nhiều người có thể kháng cự được sự cám dỗ của sắc đẹp, nhưng phản ứng đầu tiên thì không thể che giấu.

Không ngờ hôm nay cô lại gặp được đến năm chàng trai không có phản ứng gì với vẻ ngoài của mình. Điều này làm cô hơi bực bội.

Mai Lâm hơi thất vọng, nhưng không thể hiện ra mặt, lần lượt giới thiệu các thành viên trong đội mình, rồi nhìn về phía Ariel.

Dù người đưa ra chỉ lệnh là Hạng Phi, Mai Lâm vẫn không cho rằng Ariel là một đội trưởng trưng ra cho có. Lại nói, trước khi bắt đầu trận đấu, họ cũng nhận được tư liệu về đội hợp tác. Hai mươi phút không phải thời gian dài, nhưng đủ cho họ điều tra ít nhiều về tiểu đội này. Chí ít, Ariel và Chung Thịnh là vũ khí bí mật của họ, điều này cô biết rất rõ.

"Người chỉ huy hôm nay là Hạng Phi." Ariel nói vậy, sau đó lùi lại, nhường cho Hạng Phi lên trước.

Mai Lâm nhướn mày, trong mắt lóe qua ý tán thưởng. Những người trẻ tuổi như họ thường thích thể hiện bản thân, đặc biệt là trước mặt phái nữ có vẻ ngoài xuất chúng. Đây gần như là bản năng của giống đực. Nhưng Ariel chẳng những không tỏ ra chút hứng thú nào với cô, còn giao quyền chỉ huy cho đồng đội. Người này hoặc là ngu dốt không biết thể hiện mình, hoặc là cực kỳ tự tin, không cần thể hiện năng lực ở giải cơ giáp này để được người trong quân đội tán thưởng.

Đúng vậy, người trong quân đội.

Cả mạng chiến đấu lẫn lãnh đạo của các trường quân sự lớn đều biết, giải đấu lần này là vũ đài quy mô lớn dành riêng cho học sinh khối các trường quân sự.

Tuy còn học tập trong nhà trường, nhưng ai cũng mong sau này sẽ có tương lai xán lạn. Giờ khắc này, có vô số khán giả đang theo dõi các trận đấu, trong số đó đương nhiên có rất nhiều sĩ quan quân đội.

Người có thân phận bối cảnh như Ariel tất nhiên không cần phải luồn cúi, chỉ cần đủ mạnh là bố hắn sẽ trải sẵn đường cho hắn sau này. Nhưng đối với những học viên xuất thân bình dân như Hạng Phi hay Lôi Tranh, nếu thể hiện tốt trong giải đấu lần này, mai sau vào quân đội sẽ rất có lợi.

Phải kể đến tay súng bắn tỉa Lemken mà họ gặp trong trận đấu thứ ba. Tuy tiểu đội này đã bị loại, nhưng cá nhân cậu ta lại được rất nhiều người xem trọng. Thậm chí, một sĩ quan cấp cao của quân khu nào đó đã đưa ra lời mời, hứa sẽ cho cậu ta quân hàm thiếu úy ngay sau khi tốt nghiệp.

Quân hàm thiếu úy không phải rất cao. Ngay đến Từ Vệ Quốc, Tần Hi Nhiên và một số học sinh khác cũng đạt đến quân hàm này rồi. Nhưng đó là học sinh của Đệ Nhất. Thực lực của Đệ Nhất thế nào ai cũng rõ. Họ hoàn toàn xứng đáng với cấp bậc đó.

Còn Lemken thì sao? Cậu ta chỉ là học viên của trường quân sự hạng hai ở một tinh cầu trung bình, thấp. Những người như cậu ta đến lúc tốt nghiệp cùng lắm cũng chỉ là binh lính phổ thông, chẳng có quân hàm gì đáng nói. Giống như Chung Thịnh đời trước vậy, phải đi lên từ hai bàn tay trắng.

Nhưng giờ thì khác. Được lời hứa hẹn của sĩ quan cấp cao kia, Lemken đã có một tương lai tươi sáng. Điều này khiến đám học viên tự nhận mình xuất sắc đều rục rịch, hận không thể bộc lộ hết tài năng, mong lọt vào mắt xanh của vị nào đó.

Đương nhiên, bọn Lôi Tranh không biết chuyện này. Dù gì người phụ trách thu thập tình báo cũng là Chung Thịnh. Mấy tin tức 'không liên quan' đến thi đấu thế này còn lâu anh mới lôi ra thảo luận cho lãng phí thời gian.

Nói thì nói thế, nghĩ cho bạn bè mình lại là một chuyện khác. Anh đã quyết ý bồi dưỡng họ thành phụ tá của Ariel sau này, nhưng không định hạn chế sự phát triển của họ. Cho nên sau khi bàn bạc với Ariel, hai người quyết định để Hạng Phi chỉ huy, còn họ phụ trách phối hợp, tạo không gian cho mọi người thể hiện năng lực và bồi dưỡng bản thân.

Một mặt khác, đây coi như một thử thách nho nhỏ Chung Thịnh dành cho họ.

Muốn có được sự tín nhiệm của Ariel không phải chỉ cần nửa năm ngắn ngủi là được. Anh biết thực lực của họ, cũng biết không lâu nữa sẽ có người liên lạc với họ. Điều này tốt cho mọi người nên nhà trường sẽ không cấm cản. Nhưng Chung Thịnh lại mong họ từ chối. Chỉ cần thông minh một chút là có thể nhìn ra Ariel mới là chân trời rộng mở chân chính. 'Cây to' ở ngay trước mắt, thay vì tìm đến những người chỉ coi trọng thực lực của họ, không bằng ôm đùi Ariel, đỡ phải lo lắng gì cho tương lai sau này.

Nếu họ chọn những người hứa hẹn cho họ một tương lai xán lạn, Chung Thịnh sẽ chúc phúc cho họ, đồng thời loại dần ra khỏi vòng quen biết. Không phải kỳ thị gì cả, yếu tố quan trọng nhất để trở thành một thành viên trong tổ chức của Ariel đó là tin tưởng ngài vô điều kiện. Có lẽ nó hơi hà khắc khi mà Ariel còn chưa chính thức vào quân đội. Nhưng Chung Thịnh kiên quyết giữ vững quan điểm.

Tranh chấp giữa các phe phái trong quân đội chẳng kém gì giới chính trị. Nếu không thể trung thành tuyệt đối với Ariel, Chung Thịnh thà rằng bỏ qua họ chứ không muốn để lại tai họa ngầm cho Ariel sau này.

Nỗi đau đớn lúc chết đi ở đời trước đã tra tấn anh, làm anh khốn khổ bao lâu nay. Bây giờ anh chỉ hận mình không có khả năng đọc suy nghĩ, nhìn thấu bất kỳ ai tiếp cận Ariel, loại bỏ những phần tử có ý đồ xấu xa ngay lập tức.

Tiếc là Chung Thịnh không có khả năng đó. Vậy nên anh đành phải gắng hết sức tinh lọc từng người một.

Ariel chủ động nhường vị trí chỉ huy, Hạng Phi tất nhiên là sẵn lòng đảm nhiệm. Thật ra ngoài Hạng Phi, Edward cũng có thể giữ vai trò chỉ huy. Chẳng qua, trong mắt Chung Thịnh, Edward không thuộc 'đảng Ariel', cơ hội thể hiện tài năng đương nhiên phải giữ lại cho người phe mình.

"Chúng tôi đến đột ngột, nên chưa chuẩn bị tốt. Tôi đề nghị hợp lực tấn công căn cứ của họ ngay lập tức. Càng kéo dài thời gian, hàng phòng thủ của họ càng hoàn chỉnh. Hơn nữa, vừa rồi tôi thấy sự xuất hiện của tiểu đội Goddess of the Dark làm bọn họ kinh ngạc. Bên cô tổn thất hai thành viên, nhưng chắc tiểu đội The King cũng chẳng được lợi lộc gì." Nói đến đây, cậu liếc nhìn Mai Lâm. Cô ta gần chiến trường nhất, cho nên quan sát rõ ràng nhất.

Mai Lâm gật đầu, tiếp lời: "Tổn thất của đội chúng tôi giống như Hạng Phi đã nói, về cơ bản là như vậy."

Tác giả:

Khụ khụ … Thật ra Mai Lâm không phải đồng đội như heo đâu. Cô nàng chỉ là hơi cao ngạo thôi … Mọi người biết mà, con gái vừa có sắc vừa có tài, cao ngạo một chút cũng là điều dễ hiểu.

Nguyệt: Đột nhiên nhận ra các truyện mình làm có một đặc điểm chung là không có mấy em bánh bèo:v Elena không tính nhé, em này lên sàn chẳng được bao nhiêu, không phải đóng vai mê giai, ngây thơ thuần khiết thì cũng là khóc lóc khổ sổ, chẳng làm được gì đáng nói. Đời trước ẻm cũng có gây được sóng gió gì đâu.

Có vẻ mình hơi ác cảm với mấy em bánh bèo trong đam mỹ, đâm ra không muốn làm mấy truyện có các em ấy, cảm giác như kiểu vừa hạ thấp giá trị phái nữ chúng ta vừa ngứa mắt bực mình ấy. Đương nhiên, cô nàng đóng vai người thứ ba mà theo kiểu nữ vương boss thì mình không phản đối, bởi vì mình có một sự thích thú lạ kỳ với các nhân vật phản diện và những kẻ biến thái =))))))

145. Chương 145

Editor: Nguyệt

"Về cơ bản? Còn chuyện gì mà tôi không biết sao?" Hạng Phi ngắt lời cô.

Mai Lâm nhíu mày không vui. Lúc cô nói chuyện ghét nhất là bị người khác ngắt ngang. Nhưng dù sao đây cũng không phải sân nhà, nhiệm vụ của họ là "phối hợp" với người ta. Người ta thắng thì nhóm cô được một nửa số điểm, còn nếu thua thì nhóm cô cũng bị trừ ngần ấy điểm. Đây là để phòng ngừa trường hợp viện quân cố tình giở trò xấu.

"Ngoài hai chiếc cơ giáp bị phá hủy, một đội viên của chúng tôi chưa kịp lên cơ giáp đã bị thương, không sử dụng được tay trái nữa, cho nên lúc điều khiển cơ giáp sẽ gặp khó khăn. Còn có hai chiếc cơ giáp bị thương nhẹ, tuy vẫn sử dụng được nhưng công suất sẽ giảm đi. Đặc biệt là vũ khí năng lượng, phải hạn chế tối đa."

Hạng Phi nghe thế nhíu mày. Vừa rồi cậu phát hiện ra trang bị cơ giáp của tiểu đội Goddess of the Dark rất đặc biệt, mỗi người đều có pháo cao xạ, lại bỏ qua các loại vũ khí cận chiến như trường thương, trường đao gì đó.

Trang bị kiểu này rất có lợi khi tấn công căn cứ, nhưng đấu giáp lá cà thì không ổn, gần như cầm chắc kết cục toàn quân bị diệt.

Lúc nhìn thấy loạt vũ khí đó, Hạng Phi còn mừng thầm, không ngờ hiện thực lại cho cậu một cái tát. Công suất cơ giáp không đủ thì pháo cao xạ cũng chỉ để làm cảnh, chẳng phát huy được tác dụng gì.

Đại khái là đoán được ý nghĩ của Hạng Phi, Mai Lâm có hơi xấu hổ. Vì biết trận đấu lần này là chiến tranh trận địa, họ mới đổi sang vũ khí năng lượng, ai ngờ vừa lên chiến trường đã bị tấn công, vũ khí chưa kịp dùng, còn thiệt hại nghiêm trọng, làm khuyết điểm của nó lộ rõ.

Cô có ý tốt, nhưng không thể thay đổi sự thật rằng đội của cô bây giờ đang làm vướng chân vướng tay tiểu đội Giảo Lang.

"Bây giờ trong đội cô có bao nhiêu người sử dụng được pháo cao xạ?" Hạng Phi hỏi.

Mai Lâm đáp ngay: "Hoàn chỉnh thì có ba chiếc, hai chiếc tạm sử dụng được, nhưng chỉ duy trì được nửa giờ đồng hồ."

"Năm à, đủ rồi." Hạng Phi gật đầu. Vốn cũng không trông cậy viện quân trợ giúp được gì cho họ. Giờ có năm khẩu pháo cao xạ đã xem như niềm vui ngoài dự đoán rồi.

"Thế này đi, lát nữa chúng tôi phụ trách tấn công chính, yểm trợ cho đội cô tiến lên. Chỉ cần tới tầm bắn của pháo cao xạ, các cô trực tiếp nhắm vào trận địa khai hỏa. Nếu có người chạy qua đây, chúng tôi sẽ giải quyết. Thế nào?"

Mai Lâm nghĩ một lát rồi gật đầu. Đối với nhóm của cô, kế hoạch này tương đối ổn thỏa. Nếu không có gì bất ngờ, các cô có thể dùng pháo cao xạ phá hủy hoàn toàn tường rào phòng ngự của đối thủ.

Chỉ cần phá được hàng phòng ngự, xông lên là chuyện quá đơn giản.

"Được, chúng ta xuất phát." Phân công nhiệm vụ xong, Hạng Phi mang họ đi về phía căn cứ địch.

"ĐM! Lại là cái mai rùa này!" Chưa đi được bao xa, Mai Lâm đã chửi thầm.

"Cái gì?" Hạng Phi quay lại nhìn cô với vẻ khó hiểu.

Mai Lâm tức giận nói: "Trên căn cứ của họ được bao phủ bởi một lớp màng năng lượng. Lực phòng ngự của nó siêu mạnh, rất khó phá. Chúng tôi từng gặp nó một lần. Chính vì trận đấu đó mà chúng tôi phải nhận nhiệm vụ trợ giúp nhóm các anh mới đủ điều kiện vào vòng bán kết."

Hạng Phi quay lại nhìn, phóng to màn ảnh. Quả nhiên như lời Mai Lâm nói, trên căn cứ của đối thủ có một tầng năng lượng màu vàng nhạt.

"Lớp màng năng lượng này rắc rối lắm sao?" Hạng Phi nhíu mày.

"Cực kỳ rắc rối!" Mai Lâm khó chịu ra mặt, nhìn đến cái mai rùa vàng nhạt kia là lại tức đến nghiến răng nghiến lợi, "Tầng năng lượng đó khá dày, có hiệu quả phòng ngự cực tốt với sự tấn công của vũ khí năng lượng. Nếu dùng pháo cao xạ, e là phải dùng hết sạch năng lượng mới phá vỡ được cái xác rùa đó."

"Lợi hại thế à?" Hạng Phi thấy hơi khó tin.

Sắc mặt Mai Lâm cũng chẳng dễ chịu gì. Tên này có ý gì? Chẳng lẽ cậu ta đang ám chỉ các cô vô tích sự?

Chú ý tới Mai Lâm đang nhìn mình với vẻ bực bội, Hạng Phi xấu hổ ho khan hai tiếng. Khụ khụ, thật ra cậu chỉ thuận miệng nói vậy thôi, chứ không có ý coi thường.

"Tôi muốn hỏi là nó có nhược điểm nào không?" Hạng Phi hỏi với vẻ thành khẩn.

Mai Lâm hừ lạnh một tiếng. Dù sao cũng cùng hội cùng thuyền, không thể làm gì quá đáng. "Trận đấu lần đó của chúng tôi là hình thức đào tẩu. Tiểu đội kia nhờ vào cái xác rùa này kháng lại được công kích của chúng tôi, duy trì đến lúc hết giờ thi đấu, thế mới thắng trận. Lúc ấy chúng tôi không có pháo cao xạ, nhưng trang bị vũ khí không kém, thế nên đã ước lượng được năng lượng cần để phá cái mai rùa đó."

Mọi người nghe vậy đều cau mày. Trận đấu hôm nay có hạn chế về mặt thời gian. Bọn họ hành động trước xem như phá hỏng kế hoạch của đối phương, tranh thủ cho đội mình thêm gần hai tiếng, nhưng cộng lại cũng chỉ có năm giờ đồng hồ. Tóm lại, trong thời gian đó, họ phải tiêu diệt được đối thủ, nếu bị cái mai rùa kia cản trở thì đúng là bi kịch.

Nhìn tất cả thành viên của tiểu đội Giảo Lang đều tỏ vẻ nghiêm trọng, Mai Lâm không khỏi thầm đắc ý. Cho các ngươi tự phụ, không nghĩ sẽ gặp phải cái mai rùa này chứ gì.

"Tuy chúng tôi thua trận, nhưng đã có đôi chút hiểu biết về lớp màng năng lượng này." Đến bây giờ Mai Lâm mới thả câu. Rồi sau đó lại ủ rũ, "Cái mai rùa này tương đối dày, nhưng nếu tập trung tấn công vào một điểm thì lực phòng ngự của nó sẽ kém đi nhiều."

"Có ý gì?" Samantha nhướn mày hỏi. Không hiểu sao cô không thích cô nàng này. Ra vẻ bí ẩn cái gì, thực lực chẳng ra đâu vào đâu còn bày đặt giả vờ cao ngạo. Hừ!

"Ý là ..." Mai Lâm liếc nhìn Samantha, cô nàng to con hơn cả đàn ông này xem ra không ưa cô. "Nếu có thể liên tục tấn công vào một điểm cố định, thì có thể dễ dàng phá tan lớp màng năng lượng này. Nhưng yêu cầu này hơi bị cao, chỉ sợ các người không làm được." Mai Lâm cũng rất bất đắc dĩ. Không phải cô coi thường tiểu đội Giảo Lang, mà là sau khi tính toán, tối thiểu phải bắn liên tục sáu trăm phát vào cùng một điểm thì mới phá được. Bắn tập trung vào một điểm không phải vấn đề gì khó, nhưng tốc độ khôi phục của

cái mai rùa kia rất nhanh, với tần suất nhả đạn của súng ngắm thì không thể đạt được mục tiêu này trong thời gian ngắn.

"Các cô không làm được, không có nghĩa chúng tôi cũng không làm được. Nói yêu cầu đi." Samantha lừ mắt khinh thường. Cô ả này đúng là tự cao tự đại. Tưởng các người không làm được thì người khác cũng bó tay chắc.

"Hừ, có giỏi thì làm đi. Trong vòng năm giây bắn liên tục sáu trăm phát vào cùng một điểm. Nếu làm được thì sẽ phá được lớp màng năng lượng đó." Mai Lâm hừ lạnh. Chuyện dễ làm thì đội của bọn này đã chẳng thua trận. Đúng là đồ không biết trời cao đất dày!

Samantha nghe vậy thì cau mày. Năm giây sáu trăm phát súng. Đây chưa phải nhiệm vụ bất khả thi. Nhiều loại vũ khí có thể đạt đến tần suất đó. Nhưng vấn đề là vũ khí có tốc độ bắn cao thì độ chính xác lại giảm. Muốn bắn chuẩn vào cùng một điểm xem ra rất khó.

Thấy Samantha nhíu mày, Mai Lâm bĩu môi dè bỉu. Mạnh miệng nữa đi, có mấy người làm được việc này chứ?

"Tấm khiên đó giao cho tôi với Chung Thịnh giải quyết." Ariel đột nhiên lên tiếng.

"Được." Hạng Phi nghe thế lập tức gật đầu, rồi bố trí những người khác tấn công thế nào sau khi phá được lớp màng bảo vệ.

"Khoan đã!" Mai Lâm cau mày, lạnh lùng nhìn Ariel, "Anh nên biết rằng nếu không phá được lớp màng đó, chúng ta xông lên chẳng khác nào làm bia sống cho địch. Là đi chịu chết! Đó là loại màng năng lượng một chiều, chúng ta không thể tấn công đối phương, nhưng đối phương thì có thể."

"Tôi biết." Ariel bình tĩnh nói, chẳng buồn nhấc mắt.

Mai Lâm giận điên người, quay sang lạnh lùng nhìn Hạng Phi: "Kế hoạch của anh chỉ có thể thực hiện khi lớp màng năng lượng đã được phá. Nếu anh ta không làm được, toàn quân sẽ bị diệt, dâng cho đối thủ những mười bốn điểm."

Hạng Phi nhíu mày: "Nếu Ariel đã nói là giao cho cậu ấy thì chứng tỏ chuyện này không thành vấn đề. Chỉ cần thông tin của cô chính xác, tôi cam đoan cậu ấy có thể hoàn thành nhiệm vụ. Cô có ý kiến gì không?"

Nhìn các thành viên khác của tiểu đội Giảo Lang gật đầu đồng ý với Hạng Phi, Mai Lâm tức muốn hộc máu. Bọn này điên cả rồi hả? Hay là cô nói chưa đủ rõ ràng? Cô biết rất rõ cái mai rùa kia dày cỡ nào. Dùng vũ khí năng lượng của cơ giáp đột kích mà đòi phá vỡ nó? Bọn họ đang đùa chắc, loại vũ khí đó còn lâu mới đạt được độ chuẩn xác cần thiết.

Tác giả:

→.→ Ariel sắp đại phát thần uy rồi Lúc trước đều là người khác lên sân khấu Ariel cũng muốn thể hiện! [Thể hiện mị lực giống đực!!!]

146. Chương 146

Editor: Nguyệt

"Các người điếc hả? Tôi đã bảo tấm khiên đó rất khó phá rồi cơ mà? Các người không ngu đến mức định dùng vũ khí của cơ giáp đột kích để thử chứ? Đó là đi chịu chết!" Mai Lâm tức lắm rồi. Sao cô lại xui xẻo cùng tổ với cái đám này chứ.

"Cô Mai Lâm." Chung Thịnh lạnh mặt nhìn cô, "Nếu ngài Ariel đã nói sẽ phá tấm khiên đó thì ngài chắc chắn làm được. Cô đang nghi ngờ năng lực của ngài sao?"

Mai Lâm giật mình, dở khóc dở cười nhìn anh: "Ngài? Anh gọi anh ta là ngài?" Một học viên trường quân sự, dù có là Đệ Nhất, thì lúc tốt nghiệp cùng lắm chỉ leo lên được vị trí trung úy, có tư cách gì được gọi là ngài.

Giờ phút này, Mai Lâm đã coi Chung Thịnh và Ariel như bọn công tử nhà giàu không biết gì. Lúc trước còn tưởng hai người này là vũ khí bí mật của tiểu đội Giảo Lang, nay xem ra chỉ là lũ vô dụng, đồng đội sợ họ làm trò cười trong trận đấu mới giấu nhẹm đi.

Nghĩ đến đây, cô đồng tình nhìn sang Hạng Phi. Trong lòng cô, Hạng Phi đã là một học sinh xuất sắc lại đáng thương, rõ ràng có năng lực lại phải nhường chức đội trưởng cho một tên ăn chơi trác táng. Thật đáng tiếc.

Nhưng khả năng chỉ huy của Hạng Phi đúng là rất khá. Có nên kiến nghị gia tộc mượn sức cậu ta không? Mai Lâm nghĩ bụng.

Lười để ý đến cô nàng này vì sao lại đột nhiên nhìn Hạng Phi ngẩn người, Chung Thịnh mặt lạnh xuất hiện trên màn hình làm những người khác trong tiểu đội Giảo Lang không dám ho he gì.

Mẹ ơi, cô ta là đồ ngu hả? Lại dám coi thường Ariel, bảo sao Chung Thịnh tức giận. Vị thần trong lòng kiêm người yêu bị người ta khinh thương, ai chẳng khó chịu.

Trong đầu suy tính nên báo cáo về Hạng Phi với gia tộc thế nào, Mai Lâm nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, lạnh giọng nói: "Tóm lại, tôi không đồng ý!"

"Cô Mai Lâm, mời cô chú ý cho, các cô đến đây để 'phối hợp' với chúng tôi. Chúng tôi tấn công không cần cô 'đồng ý'." Hạng Phi bị cô ta nhìn mà sởn tóc gáy. Cái giọng điệu ra lệnh kia càng làm cậu khó chịu, khó chịu đến nỗi tưởng cô ta là gián điệp.

"Anh!" Mai Lâm giận tím mặt, "Tóm lại, tôi sẽ không để đội viên của mình đi chịu chết!"

"Tùy cô." Hạng Phi đáp bâng quơ. Dù sao họ cũng không trông chờ 'viện quân' giúp được cái gì, biết nhược điểm của lớp màng bảo vệ kia đã là niềm vui bất ngờ rồi. Tiếp theo chỉ còn chút rắc rối nhỏ mà thôi.

Mai Lâm hừ lạnh, dẫn đội viên của mình lạnh lùng đứng tại chỗ, nhìn bọn Hạng Phi tiếp cận lớp màng năng lượng. Bọn họ thích đi chịu chết thì cứ đi đi. Cô không muốn tặng không điểm cho người khác.

"Đội trưởng, để họ đi vậy sao?" Một đội viên của tiểu đội Goddess of the Dark hỏi nhỏ.

Mai Lâm cắn chặt răng: "Tôi chắc chắn không xông lên chịu chết. Nếu lát nữa họ phá được lớp màng năng lượng, chúng ta lại xông lên cũng không muộn."

"Nhưng nếu họ thất bại …"

"Mặc kệ. Có cái xác rùa đó, vũ khí của chúng ta chẳng phát huy được tác dụng gì. Cho dù họ không chết thì cũng không có phần thắng. Tối thiểu không thể tặng thêm điểm cho đối thủ được."

Đội viên trầm mặc. Mai Lâm khoanh hai tay nhìn thành viên tiểu đội Giảo Lang xuyên qua làn mưa đạn, từ từ tiếp cận căn cứ địch.

"Ở đây được rồi." Dưới sự yểm trợ của bọn Hạng Phi, cuối cùng, Ariel và Chung Thịnh đã đến được vị trí thích hợp để tấn công màng bảo vệ của đối phương.

Đoạn đường vừa rồi có thể nói là vô cùng vất vả. Có tấm khiên kia, vũ khí của họ cơ bản là chẳng làm nên trò trống gì. Bực nhất là tay hỏa lực chính của đối phương hôm nay cầm hai khẩu pháo laser quay vòng. Loại vũ khí này rất nặng, một khẩu đã đủ làm chậm tốc độ một chiếc cơ giáp, cầm hai khẩu thì chẳng khác nào không thể di động. Nhưng trận đấu hôm nay là hình thức chiến tranh trận địa. Hai khẩu pháo kia có thể thoải mái phát huy tác dụng vì đã có lớp màng bảo vệ. Hỏa lực chính chỉ cần ngắm chuẩn mục tiêu rồi bắn, không phải chạy đi đâu cả.

"Cái bọn này đúng là biết tận dụng thời cơ." Gerald bực dọc nói. Đã nắm chắc thế cục trên chiến trường mà đối phương cũng không chịu ngồi yên.

"Vào được đến vòng này, đương nhiên phải có bản lĩnh." Edward cười khẽ.

“Hừ, bản lĩnh thì sao chứ, tưởng trốn trong cái mai rùa đó là chúng ta không làm gì được chắc?” Lâm Phỉ Nhi khinh thường, rồi lập tức cúi đầu tránh viên đạn vừa bắn tới.

“Mười giây sau tấn công.” Giọng Ariel không lớn, nhưng lại rất rõ ràng trong tiếng súng máy rền vang.

“Chuẩn bị!” Hạng Phi cúi người xuống thật thấp, một là để tránh đạn, hai là để lấy đà chuẩn bị vọt lên.

“Chung Thịnh, hoành độ 16, tung độ 25, chếch một góc 350.” Ariel đột nhiên nói một đoạn mà chẳng ai hiểu gì.

“Đã rõ.” Chung Thịnh bình tĩnh đáp lời.

Bấy giờ mọi người mới ngộ ra. Ariel đang xác định tọa độ điểm với Chung Thịnh.

Lúc Ariel bảo hãy giao nhiệm vụ này cho hắn và Chung Thịnh, mọi người đã biết rồi. Năm giây sáu trăm phát, một người hầu như là không làm được, nhưng nếu hai người ăn ý nhau cùng thực hiện thì khác.

Trong đội họ, nếu hỏi ai có thực lực mạnh nhất thì câu trả lời tất nhiên là Ariel và Chung Thịnh. Hai người họ cũng ăn ý với nhau nhất. Có thể nói cả đội bọn họ ăn ý với nhau, nhưng không ai làm được đến mức chỉ một ánh mắt là hiểu ý đối phương như Chung Thịnh với Ariel.

Cho nên mọi người tin chắc rằng với sự ăn ý của hai người, năm giây sáu trăm phát súng vào cùng một điểm, nhất định có thể làm được.

“Khai hỏa!” Ariel hô khẽ, tiếp sau đó là một loạt tiếng đạn laser va vào tầng năng lượng màu vàng nhạt.

“Xung phong!” Hạng Phi hô lên, những người khác nhảy bật ra, vẫn khom người tránh đạn, nhắm thẳng đến chỗ lớp màng bảo vệ.

“Chết tiệt! Khiên năng lượng sắp hỏng rồi!” Yamashita Ichiro hô lên kinh ngạc: “Sao bọn họ lại biết …”

“Câm miệng!” Một người đàn ông mặt mày dữ tợn khí thế khiếp người quát, “Còn duy trì được bao lâu?”

“Không …” Yamashita Ichiro vừa định nói là không biết, nhưng ánh mắt tàn độc của đối phương làm hắn nuốt câu trả lời này vào bụng.

“Còn khoảng năm giây nữa.” Một thanh niên mặt mày trắng nõn thản nhiên trả lời: “Vừa đủ cho họ đột phá vào trong tầng bảo vệ. Bọn họ tính thời gian chuẩn thật.”

Yamashita Ichiro kinh ngạc nhìn thiếu niên nọ. Hắn là thành viên tiểu đội Asia’s Sun. Tấm khiên năng lượng này là thành quả nghiên cứu của gia tộc hắn. Tuy bị người ta gọi bằng cái tên mai rùa khó nghe, nhưng lực phòng ngự của nó mạnh đến nỗi người ta phải ngỡ ngàng. Kể cả là chỉ dùng được trong thế giới giả tưởng, thì vẫn có một số doanh nghiệp nghiên cứu chế tạo cơ giáp chủ động liên lạc với hắn, mong có thể đưa kỹ thuật này áp dụng vào đời thực.

Hắn khá tự tin vào tấm khiên năng lượng này. Ngoài nhân viên nghiên cứu trong gia tộc, không ai hiểu nó bằng hắn. Vốn tưởng trong giải đấu này có thể triển lãm công dụng của khiên năng lượng, ai ngờ chưa lọt vào vòng bán kết đã có nguy cơ bị phá vỡ. Càng làm hắn ngỡ ngàng là hắn còn chưa tính ra tấm khiên duy trì được bao lâu, thành viên của tiểu đội khác dường như đã biết rõ bí mật của nó.

Không thể nào!!!

“Tấm khiên này của anh từ lúc bị phá vỡ đến khi khôi phục lại cần bao nhiêu thời gian?” Thanh niên kia liếc nhìn Yamashita Ichiro.

Yamashita Ichiro giật mình, không ngờ đối phương sẽ hỏi mình vấn đề này.

“Còn ngây ra đó làm gì?” Người đàn ông mặt mày dữ dằn kia hung tợn quát.

“Xin lỗi.” Yamashita Ichiro hốt hoảng, vội đáp: “Từ lúc bị phá đến khi khôi phục cần ít nhất một phút.”

“Một phút?” Người đàn ông nọ cau mày. Một phút tưởng như rất ngắn, nhưng đối với người có năng lực thực sự thì đã đủ để làm rất nhiều việc.

“Một phút … đủ để họ đột phá hàng rào phòng ngự của ta.” Thanh niên trắng nõn nhẹ nhàng nói.

Người đàn ông kia càng sầm mặt, quay sang quát: "Chuẩn bị đón địch! Rabbit, mở mắt to ra cho tôi, trước khi bọn họ đột phá, phải xử lý ít nhất …"

"Không kịp rồi lão đại ơi, bọn họ đột phá vào rồi!" Rabbit, cũng chính là người điều khiển cơ giáp hỏa lực chính, buồn bực nói.

Người đàn ông nọ bực mình, cáu bẳn quay sang nhìn thanh niên trắng nõn.

Thanh niên kia hoàn toàn không để ý đến ánh nhìn hung ác của người đàn ông, chỉ nhún vai thờ ơ nói: "Xin lỗi, tôi tính nhầm."

"Mẹ nó, thế quái nào đội viên của ông toàn một lũ khốn kiếp!" Người đàn ông nghiến răng nghiến lợi nghĩ.

"Lão đại, tiểu đội Asia's Sun sắp không chống cự được rồi. Bọn họ hung hăng quá." Giọng Rabbit nghe hưng phấn chưa từng có. Yamashita Ichiro rùng mình. Từ lúc bắt đầu trận đấu, tiểu đội của họ đã bị đối phương áp chế triệt để. Nói một cách chuẩn xác, thực lực đội Asia's Sun bọn họ kém tiểu đội The King quá xa.

Tác giả:

→.→ Tiểu đội The King cũng không phải dạng vừa đâu … Đây là một lũ điên, cuồng chiến đấu!

147. Chương 147

Editor: Nguyệt

Tám người bọn họ đều có thể điều khiển cơ giáp, nhưng vẫn am hiểu lĩnh vực kỹ thuật nhất. Sở dĩ vào được vòng này, không thể không kể đến công lao cải tạo cơ giáp.

Chính vì đặc điểm đó, lúc đối mặt với tiểu đội The King hùng mạnh, đội trưởng bọn họ không nói hai lời lập tức giao quyền chỉ huy. Tiểu đội The King vừa nhìn đã biết là không dễ chọc. Một đám nhân viên kỹ thuật như họ tranh quyền chỉ huy với người ta thì có khác nào tìm đến cái chết.

"White Fox, Red Fox, hai đứa chuẩn bị đi. Xem ra tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh cũng không vừa đâu. Có lẽ hôm nay phải trông cậy vào hai đứa." Người đàn ông cao to nói.

"Hề hề, không thành vấn đề, lão đại Tim Đen!" Trong kênh liên lạc, hai gương mặt giống nhau như đúc cười hì hì đồng thanh đáp. Hai người họ từ diện mạo đến trang phục đều y hệt nhau, chỉ khác ở chỗ một người đeo khuyên tai hình cáo màu đỏ, một người đeo khuyên tai hình cáo màu trắng.

"Đen cái con mẹ mày! Bảo bao nhiêu lần rồi không được gọi như thế." Người đàn ông mặt mày dữ tợn, à không, là đội trưởng tiểu đội The King, Black Carter phẫn nộ quát.

Rõ ràng tên của gã là Black Carter, vậy mà cái lũ khốn kiếp này cứ nhất quyết đọc chệch đi thành Black Hart [Black heart] cũng chính là Tim Đen.

"Ha ha ha … Anh không thấy gọi lão đại Tim Đen oai hơn à?" Red Fox trong cặp song sinh cười vô cùng âm hiểm.

"Phải đó, lão đại Tim Đen tiểu đội The King, nghe oách thế còn gì." White Fox nhào vô góp vui.

Black đen mặt: "ĐM im hết cho tao. Tiểu đội Asia's Sun bỏ mạng rồi."

"Hả? Nhanh thế? Chậc chậc, kém quá nha." Một giọng nói khác rề rà vang lên trong kênh liên lạc.

Black nổi gân xanh đầy trán: "Lũ khốn kiếp bọn bay! Đừng có nhàn nhã nữa, tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh không phải hạng tầm thường. Chúng mày còn đùa nữa là thua bây giờ."

"Ôi chao, có hai chiếc cơ giáp lao đến chỗ chúng ta này!!!" Red Fox hú lên hưng phấn như đột nhiên có bàn tiệc thịnh soạn bày trước mắt.

"Woa, hạnh phúc quá, lại có thằng ngu đến chịu chết nè!" White Fox cũng kích động.

Yamashita Ichiro im lặng tránh một bên, cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Hắn nghĩ đội mình toàn một đám nhân viên kỹ thuật đã kỳ lạ lắm rồi, không ngờ tiểu đội The King còn kỳ quặc hơn, toàn một lũ điên!

"Nghiêm túc cho tao!" Black gào lên.

"Biết rồi, lão đại Tim Đen, bọn em tập trung đi diệt địch đây." Red Fox và White Fox đồng thanh nói, rồi tắt kênh trò chuyện.

Cơ giáp hỏa lực chính tên Rabbit rụt cổ, để lại câu "Em đi phối hợp với bọn nó làm mồi nhử." rồi cũng chạy.

"Cái lũ khốn kiếp này!" Black rít gào lần thứ n+1. Lúc trước mình nghĩ thế đéo nào lại tìm đến một lũ đội viên dở người này hả trời.

Thanh niên trắng nõn nhìn gã với vẻ tội nghiệp: "Tôi đi đối phó với quan chỉ huy của đối phương." Nói rồi xoay người rời đi.

Hai đội viên còn lại lần lượt tìm mục tiêu cho mình, hò hét xông lên chiến đấu. Black bực bội suýt nữa thì bóp nát bàn điều khiển cơ giáp, mắt đỏ ngầu rút vũ khí ra, cũng lao đi.

Vậy mới nói … người dẫn dắt được một lũ điên, cuồng chiến đấu chỉ có thể là kẻ điên.

Yamashita Ichiro cố gắng nấp kỹ sau lô cốt trong một góc hẻo lánh. Không hiểu sao khi đối mặt với đám người này, dù ở trong cơ giáp hắn vẫn không cảm thấy an toàn.

Hức hức hức … Người ta là nhân viên kỹ thuật mà. Lũ điên này đáng sợ quá đi!

Dưới sự phong tỏa của hai khẩu pháo laser của Rabbit, muốn an toàn vượt qua hàng phòng ngự là điều không tưởng.

Dù có Chung Thịnh và Ariel phối hợp phá hỏng lớp màng bảo vệ, trong thời gian ngắn chưa khôi phục lại được, tiểu đội Giảo Lang vẫn phải trả một cái giá đắt là Lôi Tranh và Lâm Phỉ Nhi bỏ mạng, cơ giáp của Gerald bị tổn hại nặng nề.

Sau khi vượt qua hàng phòng ngự, trước tiên Hạng Phi để mọi người đấu với đội quân trợ giúp. Ở cự ly này, nếu bị pháo laser bắn trúng thì nổ banh xác là cái chắc. Nhưng có tiểu đội kia làm bia đỡ đạn, đối phương sợ ném chuột vỡ đồ sẽ không dám dùng hỏa lực mạnh.

Kéo dài thêm mấy giây, Chung Thịnh và Ariel cũng kịp vọt lên. Thấy bốn người bọn Hạng Phi đấu với bảy chiếc cơ giáp vẫn chiếm ưu thế, hai người liếc nhau, cùng chạy về phía cơ giáp hỏa lực chính.

"Ya ya, đến rồi đến rồi, có cá mắc câu rồi!" Red Fox phấn khích chọt chọt White Fox. Mặc dù một chiếc cơ giáp to lớn làm động tác này trông có vẻ hơi quái dị.

"Được rồi, xử lý luôn là được chứ gì." White Fox uể oải đáp. Bọn họ lợi dụng Rabbit làm mồi nhử đâu chỉ một hai lần, cần gì phải phấn khích thế.

"Các cậu đừng có vui vẻ thế được không. Lần nào cũng lôi tôi ra làm mồi nhử." Rabbit nói trong kênh liên lạc với vẻ không vui.

"Hừ, bọn này là cáo, cậu là thỏ. Cậu không làm mồi thế chẳng lẽ lại là bọn tôi?" Red Fox lè lưỡi.

Rabbit buồn bực rũ đầu. Sao mình lại thảm thế chứ. Lúc trước nhập đội cậu sử dụng cơ giáp hỏa lực mạnh. Loại này tốc độ di chuyển chậm, ở cự ly gần thì chẳng có sức phản kháng, quả thực là mục tiêu lựa chọn hàng đầu. Thiếu điều gắn lên đầu hàng chữ: Tôi là mối nguy lớn nhất của các người

"Đến rồi! Cẩn thận, họ không đơn giản!" White Fox nhìn đối phương phá tan vòng phong tỏa của mình và Red Fox, sắp sửa tới gần, vẻ mặt bỗng chốc nghiêm túc hơn hẳn.

"Giết!" Giọng Ariel lạnh lùng vang trong kênh thông tin. Tất cả mọi người nghe thấy đều run lên.

Cái giọng lạnh như băng không có một chút tình cảm, làm người ta rùng mình.

Chung Thịnh ngoài mặt không tỏ vẻ gì, chỉ có đôi mắt đen láy sáng lên vì kích động.

Lại nghe thấy rồi. Khẩu lệnh sát phạt quyết đoán của ngài Ariel. Tuy đây chỉ là một trận chiến trên mạng, đối thủ cũng mới là thanh thiếu niên trường quân sự, nhưng một tiếng này của Ariel làm mọi người máu nóng sôi trào như thể ra chiến trường thực sự.

"Giết!" Chung Thịnh trầm giọng, nghe thì tưởng như bình thản, lại cho người ta cảm giác kỳ lạ, như muốn đáp lại lời kêu gọi vừa rồi.

"Giết!" Samantha hiếm khi gặp đối thủ ngang tay, mắt đỏ ngầu, rít lên.

"Giết!" Cơ giáp của Gerald đã bị thương tổn nặng nề, nhưng cậu cũng không kìm được hét to một tiếng, dũng mãnh lao thẳng vào hai chiếc cơ giáp đang vây đánh Edward, như muốn đồng quy vu tận.

"Giết!" Edward và Hạng Phi cuối cùng không áp chế được cơn kích động, gáo thét vang rền, không còn che giấu thực lực nữa, giải phóng bản thân chạy theo khát vọng trong lòng.

"Chết tiệt! Bọn này uống thuốc kích thích à?" Vốn dĩ gương mặt trắng nõn của thanh niên giờ đã đỏ ửng, nay đôi mắt luôn điềm tĩnh lạnh lùng cũng bắt đầu lộ vẻ nôn nóng.

Vừa rồi Gerald bùng nỗ làm họ trở tay không kịp, mất đi hai chiếc cơ giáp. Bực nhất là trong số đó có đội trưởng Tim Đen của họ.

Mặc dù mất đi đội trưởng cũng không làm họ loạn đội hình, nhưng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sĩ khí.

Tình thế xoay chuyển, bọn họ rơi vào hoàn cảnh xấu. Giờ chỉ còn trông chờ vào bên kia bọn Rabbit tiêu diệt được hai chiếc cơ giáp nọ rồi qua đây viện trợ. Nếu không, tình hình sẽ rất nguy hiểm.

"Nhanh thật!" White Fox chỉ cảm thấy có bóng đen nhoáng qua màn hình, chiếc cơ giáp còn cách mấy chục mét đã vọt đến ngay trước mắt.

"ĐM! Mạnh vãi!" Red Fox hô lên kinh ngạc, nghe giọng hưng phấn cực kỳ.

"Thắt cổ!" White Fox hô lên, cùng lúc hành động với Red Fox. Trên cánh tay của hai chiếc cơ giáp bật ra hai thanh đoản kiếm, giao nhau bổ về phía Ariel đi đằng trước.

Ariel cách họ chưa đến mười mét đồng tử đột nhiên co lại. Ở khoảng cách này hắn không thể tránh được, nhưng chẳng hề nao núng, mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng nhảy lên cao, dường như muốn nhảy qua chiếc thòng lọng do bốn thanh kiếm hợp thành này.

"Ngu ngốc!" Red Fox cười lạnh. Cơ giáp của đối thủ chỉ là loại đột kích bình thường, không có khả năng nhảy cao được như thế. Cho dù miễn cưỡng tránh được, mũi kiếm vẫn đủ phá hỏng hai chân hắn. Cơ giáp mất hai chân thì làm được trò trống gì? Chỉ là loại rác rưởi tặng điểm cho người khác thôi.

Đáng tiếc, chuyện xảy ra sau đó làm nụ cười của Red Fox cứng đờ. Chiếc cơ giáp đi sau vốn tưởng phải chậm mấy giây nữa đột nhiên vọt lên, hai tay giao nhau, làm điểm tựa cho chiếc cơ giáp nhảy bật kia lấy đà nhảy cao hơn nữa, trở tay rút trường kiếm sau lưng. Thanh kiếm cực đại màu vàng kim lóe lên tầng sáng đen u ám, bổ thẳng xuống bốn thanh kiếm giao nhau của bọn họ.

"Fuck! Là sóng xung kích từ!" Rabbit được hai con cáo bảo vệ đằng sau, có tầm nhìn tốt nhất, vừa nhìn thấy thanh trường kiếm kia bọc trong ánh sáng đen liền hô lên.

Gặp cao thủ rồi!

Tác giả:

→.→ Tiểu đội phối hợp với tiểu đội The King thật đáng thương, bị kỳ thị còn hơn cả tiểu đội Goddess of the Dark.

148. Chương 148

Editor: Nguyệt

Gần như cùng lúc, Red Fox và White Fox đều có ý nghĩ như vậy. Ở thời khắc gay cấn này mà rút được vũ khí sóng xung kích từ để đối phó bọn họ, chắc chắn phải là cao thủ trong cao thủ.

Sóng xung kích từ là kỹ thuật được sử dụng vào nhiều lĩnh vực, nhưng rất ít người dùng nó trong chiến đấu cơ giáp.

Về cơ bản, vũ khí cận chiến đều được phủ thêm một lớp sóng xung kích từ. Bởi vì trong quá trình chiến đấu, vũ khí có sóng xung kích từ bền chắc hơn hẳn loại không có. Có thể nói, chỉ cần phủ thêm một lớp sóng xung kích từ, vũ khí sẽ không mòn không gỉ. Sở dĩ ít người sử dụng trong chiến đấu, là vì nó gây tổn hại nghiêm trọng cho bản thân vũ khí. Loại bình thường chỉ có thể chịu tải tầm hai giây. Sau đó, không cần người khác phá hủy, vũ khí cũng hỏng, không sử dụng được nữa.

Chính vì đặc tính này mà ít ai dám dùng nó vì không thể nắm bắt chuẩn xác thời gian chịu tải của vũ khí. Cho nên, mọi người càng chuộng sử dụng các vũ khí được luyện chế từ những loại vật liệu bền chắc, chứ không sử dụng con dao hai lưỡi hại người hại mình như sóng xung kích từ.

Đoản kiếm gắn trên hai cánh tay của anh em Fox được chế tạo từ loại hợp kim đặc thù, khả năng chịu lực rất tốt. Cho nên lúc hai anh em sử dụng chiêu thất cổ này, ít có cơ giáp nào tránh được. Còn Ariel, chẳng những tránh được, mà còn dùng sóng xung kích từ phá hủy vũ khí của họ, chỉ duy nhất mình hắn.

Keng!

Có cảm thán Ariel nắm bắt chuẩn xác thời cơ thế nào, hai anh em cũng không thể cứu được bốn lưỡi kiếm của mình.

Va chạm trực tiếp với sóng xung kích từ, vũ khí của họ dù có là hợp kim chắc chắn đến mấy cũng gãy nát.

Không có gì bất ngờ, bốn đoản kiếm trên tay hai người bị Ariel chặt đứt, vì không kịp đề phòng mà cơ giáp bị sóng xung kích từ làm tổn thương nặng. Nếu không phải Ariel bỏ lớp sáng đó đúng lúc, có khi bọn họ đã bị cắt thành hai nửa.

Cơ giáp tổn hại gần một phần ba, hai anh em còn chưa kịp phản ứng, Chung Thịnh vừa phối hợp với Ariel lúc nãy đã vọt đến.

Súng trường đột kích tuy là mặt hàng phổ biến, nhưng đối với hai chiếc cơ giáp nửa tàn nửa dở không có gì bảo vệ vẫn có lực sát thương rất mạnh.

Đoàng! Đoàng!

Hai tiếng súng qua đi, anh em Fox bị đá ra ngoài chiến trường. Hệ thống thông báo làm tiểu đội The King và tất cả những người còn lại ngơ ngẩn.

Sao … sao có thể như vậy?

Trong đội bọn họ, thực lực mạnh nhất tất nhiên là đội trưởng – lão đại Tim Đen. Nhưng xếp ngay sau đội trưởng không phải thanh niên trắng nõn, mà chính là cặp anh em song sinh phối hợp vô cùng ăn ý kia.

Với thực lực của họ, lại thêm Rabbit hỏa lực khủng, sao lại bị hai chiếc cơ giáp giải quyết?

Kể cả có bị xử lý, cũng không thể nhanh như vậy chứ. Chưa đầy một phút đã xong rồi?

Tiểu đội The King tưởng mình nghe nhầm. Tin này quá chấn động, làm họ nhất thời chưa lấy lại được tinh thần.

Khác với tiểu đội The King, tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh bình tĩnh hơn rất nhiều.

Vốn dĩ Ariel và Chung Thịnh là hai tên yêu nghiệt mà. Hai người đó hợp lại với nhau mà không xử được hai tên sói đội lốt cừu kia thì bọn này chết luôn đi cho xong. Đội The King các người biết giấu tài, chẳng lẽ bọn này lại không? Mà hiển nhiên là bọn này che giấu có kỹ thuật hơn mấy người nhiều nha

Hạng Phi đạp lên chiếc cơ giáp còn đang ngây ngẩn, mỉm cười nghĩ vậy.

Tiểu đội The King đờ đẫn tập thể vì tin tức mang tính đả kích nặng nề vừa rồi. Tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh sẽ không tốt bụng đến mức nhắc nhở họ tỉnh táo lại, mà tận dụng thời gian, xử lý hết đối thủ một cách nhanh gọn.

Rabbit run rẩy nhìn Ariel và Chung Thịnh đang lại gần mình từng bước một, khóc không ra nước mắt. Mẹ nó, cơ giáp hỏa lực chính đúng là bi kịch mà, chạy không nổi, đánh không lại, chỉ có thể trơ ra chờ chết.

Nếu anh em Fox còn ở đây, cậu còn có thể phối hợp đâm vài dao. Nhưng hai tên kia vừa đánh đã bị diệt, cái thân nhỏ bé như mình đừng đi đấu tranh thì hơn.

Uỳnh!

Rabbit đã để ý tới thành viên đội mình ở bên kia đang gặp bất lợi. Trận này họ thua là cái chắc. Cắn răng, khởi động nút tự hủy. Tốt xấu gì cũng không thể tặng cho đối thủ một điểm.

Khi tiểu đội Goddess of the Dark và những người khác đuổi tới nơi, trận chiến đã kết thúc.

Nhìn xác cơ giáp ngổn ngang dưới đất, Mai Lâm giật mình kinh ngạc.

Vốn lúc thấy bọn họ phá được mai rùa cô đã thấy rất khó tin rồi. Nhưng chưa ngẩn ra bao lâu thì nhớ đến nhiệm vụ hỗ trợ của mình. Vậy mà càng ngạc nhiên hơn, chỉ vài phút ngắn ngủi, tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh đã chấm dứt trận chiến. Chuyện này còn khó tin hơn cả điều không thể tượng tưởng nổi.

Cô cũng biết thực lực của tiểu đội The King, so ra thì đội của cô kém hơn nhiều. Đấy là chưa kể đội họ không lộ ra khả năng thực sự của hai chiếc cơ giáp hộ vệ kia.

Tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh có thể thoải mái tiêu diệt đội The King, vậy chẳng phải đội của cô không là cái gì?

Mai Lâm cắn chặt răng, ánh mắt loáng qua chút không phục. Nhưng nghĩ đến gia tộc, cô lại thấy khấp khởi mừng thầm.

Nếu có thể mời chào họ đến gia tộc của mình thì …

Liên Bang rất rộng lớn, ngoài tinh cầu Thủ Đô còn có vô vàn tinh cầu phát triển khác. Mỗi tinh cầu lại có những gia tộc và thế lực khác nhau. Các gia tộc này muốn tiếp tục phát triển thịnh vượng thì ngoài việc bồi dưỡng con cháu còn phải mời chào người bên ngoài có thực lực xuất chúng.

Gia tộc của Mai Lâm là một thế lực trung đẳng ở một tinh cầu phát triển. Bọn họ cũng có mục đích như thế khi tham dự giải cơ giáp lần này. Chỉ là, các đội thi đấu đều giữ bí mật năng lực của mình ở một mức nào đó, không tiếp xúc thì cơ bản là chẳng tìm được ai. Đây cũng là thử thách đối với các gia tộc. Muốn mời chào người ta mà không nhận ra được tài năng của người ta thì có tư cách gì để mở lời.

Lúc này Mai Lâm đã quyết định, sau khi trận đấu kết thúc phải điều tra thân phận của họ ngay lập tức. Dù không thể mời chào cả đội, thì chỉ cần một người thôi cũng rất có lợi cho gia tộc cô rồi.

Nghĩ đến đây, Mai Lâm đảo mắt, sửa soạn lại tóc tai, kéo khóa áo trễ xuống chút nữa, mở kênh thông tin: "Đội trưởng Ariel, tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh của anh quả là thực lực bất phàm."

Ariel thản nhiên liếc mắt nhìn cô, không đáp lại. Mai Lâm bỗng thấy xấu hổ, may là Hạng Phi đúng lúc xen vào: "Cô Mai Lâm khen nhầm rồi."

Mai Lâm mím môi, lòng thầm hung hăng lườm Ariel. Phụ nữ kỳ quặc vậy đó, bình thường thì rất ghét đám đàn ông háo sắc nhìn chằm chằm vào mình như sói đói, đến lúc có tên đàn ông nào không thèm để ý đến vẻ quyến rũ của mình lại thấy khó chịu.

Nhưng có không thích cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài lúc này. Cô cười nói: "Có một đội trưởng tài ba như Ariel, tôi thấy bạn Hạng Phi khiêm tốn quá rồi."

Hạng Phi cười ha ha không nói gì. Lúc trước tỏ ra cao ngạo, giờ đột nhiên khen lấy khen để, vẫn nên cẩn thận thì hơn. Rút kinh nghiệm từ Lâm Phỉ Nhi, tạm thời tiểu đội Giảo Lang luôn đề cao cảnh giác với các cô em mạnh bạo.

"Ha ha, biết đâu sau này chúng ta lại có cơ hội hợp tác. Hay là trao đổi số liên lạc đi." Mai Lâm cười tủm tỉm nói.

Hạng Phi sảng khoái búng tay: "Không thành vấn đề." Nói rồi gửi một dãy số sang cho cô.

Nhìn dãy số nọ, Mai Lập lập tức chửi thầm hắn trong lòng.

Hạng Phi cho cô dãy số chuyên dụng trên mạng chiến đấu. Nói cách khác, chỉ khi Hạng Phi đăng nhập mới liên lạc được, không thì chẳng làm được gì.

Mai Lâm muốn lấy số liên lạc ngoài đời của họ, nhưng chuyện này liên quan đến vấn đề riêng tư, Hạng Phi không ngốc, sao có thể tùy tiện cho cô biết được.

Có được dãy số này, Mai Lâm không vừa lòng lắm cũng không nói gì, cười ha ha tiếp chuyện vài câu rồi chuẩn bị rút khỏi chiến trường.

Điều kiện chiến thắng là chiếm lĩnh căn cứ hoặc tiêu diệt hết đối thủ. Bây giờ ngoài một số cơ giáp bị họ bắt làm tù binh, hàng phòng thủ của căn cứ đã bị phá hủy hoàn toàn. Chỉ cần Ariel thích, lúc nào cũng có thể phá cột cờ, đại biểu cho việc chiếm lĩnh căn cứ.

Edward mỉm cười nhìn Yamashita Ichiro khóc không ra nước mắt. Là một nhân viên kỹ thuật, khả năng điều khiển cơ giáp của hắn rất bình thường, bình thường đến mức nhìn tiểu đội The King thất bại, hắn quên cả việc ấn nút tự hủy.

Kết quả là, lúc tỉnh táo lại, hắn đã bị một đám cơ giáp bao vây. Hơn nữa, đối phương còn tàn nhẫn phá hỏng thiết bị tự hủy của hắn, làm hắn chỉ còn biết khóc ròng nhìn đám người có ý đồ xấu xa với mình này.

"Cậu xem, đội các cậu đã thua rồi, nên chấp nhận đi thôi. Chúng tôi cũng không có yêu cầu gì quá đáng. Nhưng có phải cậu nên giao cho chúng tôi tấm khiên năng lượng kia không nhỉ?" Edward nói với giọng nhẹ nhàng dịu dàng, nhưng không giấu nổi ý uy hiếp.

Tác giả:

→.→ Lăn lộn với tiểu đội Giảo Lang, đến Edward cũng bắt đầu lộ bản chất lòng dạ đen tối …

149. Chương 149

Editor: Nguyệt

Giải cơ giáp lần này cho phép thu chiến lợi phẩm. Bất kể là vũ khí hay gì khác tiểu đội nào dùng trong thi đấu, chỉ cần điều kiện cho phép, đều sẽ trở thành chiến lợi phẩm.

Về cách thức thu hoạch chiến lợi phẩm cũng có nhiều quy định khắt khe. Ví dụ như muốn cướp vũ khí của đối phương, thì điều kiện tiên quyết là phải bắt làm tù binh. Nếu đối phương tự hủy, sẽ chẳng chiếm được gì.

Trên thực tế, đối với vũ khí bình thường, không cần thiết phải dùng biện pháp mạnh như thế. Đa số các loại vũ khí đều mua được ngoài cửa hàng hay các đại lý, chỉ cần đủ tiền mua, lại bỏ công chỉnh sửa một chút, về cơ bản là đều dùng tốt.

Nhưng, tấm khiên năng lượng mà Yamashita Ichiro sử dụng lần này là thành phẩm do cá nhân nghiên cứu sáng tạo. Đồ tốt thế này mà không giành, tiểu đội Giảo Lang thấy thật có lỗi với bản thân.

Mới trải qua một hồi chiến đấu ác liệt, ai ai trông cũng đằng đằng sát khí. Thế là người 'thoạt nhìn' hòa ái nhất – Edward – trở thành ứng cử viên số một cho nhiệm vụ khuyên nhủ Yamashita Ichiro giao nộp khiên năng lượng.

Yamashita Ichiro: Tên này trông rất nham hiểm mà! Rõ ràng đang mỉm cười nhưng thế quái nào lại đáng sợ thế!!!

Nhìn một đám hùng hùng hổ hổ như sói đói rình mồi xung quanh, Yamashita Ichiro rất sáng suốt giao nộp chiến lợi phẩm. Dù gì tiểu đội Giảo Lang cũng chỉ có thể sử dụng, không thể nghiên cứu ra kỹ thuật phòng ngự để áp dụng vào thực tế.

Sau khi lấy chiến lợi phẩm, một hàng tiểu đội Giảo Lang cười tươi rói tiễn bước Yamashita Ichiro, quay đầu nhìn tiểu đội Goddess of the Dark ngóng trông tấm khiên năng lượng trong tay họ.

"Các vị còn chuyện gì không?" Edward mỉm cười hỏi.

Các thành viên tiểu đội Goddess of the Dark: …

"Nếu không còn chuyện gì, vậy thì chào tạm biệt, chúng tôi đi trước." Edward không để ý đến họ nữa, quay đầu bảo Hạng Phi phá cột cờ trận địa.

Khi tiểu đội Goddess of the Dark trở lại phòng chuẩn bị, một cô gái mặt đầy tàn nhang bĩu môi nói: "Đội trưởng, họ lấy khiên năng lượng rồi."

"Ừ." Mai Lâm nhìn cô, ý bảo đã biết.

Cô nàng ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn không mở lời.

"Muốn nói là bọn họ nên chia sẻ chiến lợi phẩm với chúng ta chứ gì." Mai Lâm vừa nhìn đã đoán ra ngay.

"Chẳng lẽ không phải nên như vậy sao?" Cô nàng không phục.

Mai Lâm lạnh lùng nhìn cô: "Thử nhìn lại mình xem, bọn họ có lý do gì để chia sẻ chiến lợi phẩm với chúng ta?"

Cô bé khựng lại. Lúc trước họ từng phối hợp với các đội khác, nhưng chưa đội nào như tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh, chẳng hề khách khí với họ chút nào. Hơn nữa, nếu có chiến lợi phẩm, dù không nhường hẳn thì ít nhất cũng phải chia đều chứ.

"Quên rồi hả, từ đầu trận đến cuối trận chúng ta gần như chẳng làm được gì, ngoài việc cung cấp một ít tư liệu. Mà với trình độ của họ, kể cả không có tư liệu đi chăng nữa, em nghĩ họ sẽ thua sao?" Mai Lâm lạnh giọng nói.

Nữ sinh mặt biến sắc, ủ rũ cúi đầu.

Tất nhiên cô biết tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh rất giỏi, bất kỳ ai trong số họ cũng không thua kém đội trưởng của các cô, chỉ nhìn hai vũ khí bí mật của đội người ta thôi đã biết là tài năng xuất chúng rồi. Có thể nói là chẳng kém cạnh gì huấn luyện viên ở trường các cô. Tiểu đội Goddess of the Dark bọn cô gần như chẳng làm được gì trong trận đấu này.

"Mọi người phải nhớ kỹ." Mai Lâm đảo mắt nhìn một lượt các thành viên trong đội, làm bọn họ chột dạ cúi đầu, "Trên đời này không có ai tự dưng đối xử tốt với mình cả, đặc biệt là khi mình không có năng lực, phải nghe theo sự sắp xếp của kẻ mạnh. Giống như hôm nay, nếu chúng ta tiêu diệt được một bộ phận kẻ địch, tôi đương nhiên có lý do để yêu cầu hưởng chung chiến lợi phẩm. Nhưng thực tế thì sao? Một chiếc cơ giáp cũng không phá hủy được, thì dựa vào đâu mà đòi tranh giành chiến lợi phẩm với người ta?"

"Bọn em đâu có muốn thế. Là họ chạy quá nhanh mà …" Một đội viên nói thầm.

Mai Lâm lạnh mặt: "Xung phong cũng chậm hơn người ta, còn mặt mũi nào mà nói ra hả?"

Đội viên kia câm như hến, ngồi thu lu trên ghế, chỉ hận không được chui xuống hố.

Mai Lâm thở dài xoa trán: "Hôm nay chủ yếu là lỗi của tôi. Là tôi quá coi thường bọn họ, nếu không dù không có chiến tích huy hoàng như người ta, tối thiểu chúng ta vẫn có chút thu hoạch."

"Đội trưởng, không trách chị được, ai biết bọn họ lại là dạng trâu bò thế chứ."

"Phải đấy, giỏi chẳng kém gì huấn luyện viên của chúng ta."

"Ừ, huấn luyện viên có nói là cái khiên năng lượng kia rất khó nhằn, ngay cả thầy ấy cũng không phá được."

"Phải công nhận là tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh quá xuất sắc, hai người mà có thể phối hợp ăn ý với nhau đến vậy."

"Ừ đấy, họ thông minh thật, một người không làm được thì hai người cùng làm. Không biết bao giờ chúng ta mới được như họ."

Nhìn đội viên của mình không suy sụp vì bị đối phương đả kích, nhanh chóng khôi phục lại bình thường, bắt đầu thảo luận về trận đấu, Mai Lâm nhoẻn miệng cười. Đội của cô kém xa tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh, nhưng bầu không khí đoàn đội thế này lại làm cô thích nhất.

"Mọi người cứ thảo luận đi, tôi thoát trước đây." Chào hỏi xong, Mai Lâm rời khỏi hệ thống mạng chiến đấu.

Ra khỏi đản thương, việc đầu tiên cô làm là liên hệ với bố mình.

"Bố à, trận đấu hôm nay của bọn con bố đã xem chưa …"

"Ha ha, Edward, anh chẳng phong độ chút nào, không nể mặt họ gì cả." Sau khi hy sinh, Gerald ngồi trong phòng chuẩn bị theo dõi tiếp trận đấu, lúc thấy Edward tươi cười chào tạm biệt tiểu đội Goddess of the Dark, không nhịn được phá lên cười sằng sặc.

Edward rầu rĩ xoa trán: "Là Hạng Phi bảo tôi nói thế. Thật ra với phái nữ tôi vẫn phong độ lắm."

"Thôi đi." Gerald cười khẩy, "Có thể Hạng Phi bảo anh phải nói như vậy, nhưng nếu anh phản đối thì cậu ta cũng không có cách nào ép anh nhận nhiệm vụ này."

Edward cười ngại ngùng, xem như thừa nhận lời Gerald nói.

Lâm Phỉ Nhi thở dài: "Ai … Từ lúc vào đội mình, tớ cứ thấy đàn anh mỉm cười ôn hòa ngày nào phai nhạt dần đi …"

"Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng mà." Gerald chẳng bận tâm. Đàn ông con trai suốt ngày cười hòa ái để làm cái gì, phải nhiệt huyết một chút mới tốt. Có thể nói, biểu hiện của Edward ngày hôm nay rất được lòng cậu.

Samantha cầm cái bánh bao nóng hôi hổi ăn ngon lành. Sau một trận thi đấu, ăn cái này tuy không no bụng nhưng cũng tạm thỏa mãn tâm hồn ăn uống.

"Hạng Phi, tổng kết trận đấu hôm nay đi." Ariel thản nhiên nói.

"Được." Hạng Phi nghiêm chỉnh hẳn, mở băng ghi hình. Ai nấy đều tập trung nhìn vào màn hình trước mặt.

"Trận đấu hôm nay …"

Hạng Phi bắt đầu tổng kết. Ariel thì lại chuyển mắt nhìn cái bánh bao trên tay Samantha.

Bị cặp mắt bình tĩnh kia của Ariel nhìn đến rùng mình, Samantha lưỡng lự một phen, cuối cùng hỏi với vẻ rối rắm: "Cậu cũng muốn ăn hả?"

Ariel mặt không đổi sắc quay sang nhìn Chung Thịnh: "Anh đói rồi."

Chung Thịnh nhìn thoáng quá bánh bao Samantha đang cầm, hỏi: "Oánh Ca với nhân là thịt thú Mandolin có được không?"

Nguyệt: Cái tên Oánh Ca thì chịu, có thể chỉ là một món trong tưởng tượng của tác giả. Thịt thú Mandolin cũng ko có hình ảnh tương ứng. Đây là kết quả của google dịch. Có sai thì xin góp ý.

Ariel mặt mày nghiêm túc gật đầu. Chung Thịnh lập tức chào tạm biệt mọi người, đăng xuất.

Ariel bình tĩnh để lại một câu "Mọi người tiếp tục", rồi cũng biến mất khỏi phòng chuẩn bị.

Tiểu đội Giảo Lang: …

"AAAAAAAAA! Mắt tôi sắp mù rồi!" Gerald hai tay che mắt lăn lộn trên ghế.

"Ân ái cái gì, không thể chấp nhận được!" Lâm Phỉ Nhi nhìn hai cái ghế trống không, chặc lưỡi.

Hạng Phi chuyển mắt sang nhìn Lôi Tranh, dịu dàng hỏi: “Em có đói không?”

Lôi Tranh mặt đỏ lừ, lắp ba lắp bắp mãi mới nói được câu không đói.

“AAAAAAAAA! Mắt tôi lại mù rồi!” Gerald ôm mặt rên rỉ.

Edward từ đầu đến cuối đều cười mỉm, lúc này cũng không nhịn được bật cười ra tiếng.

Samantha tiếp tục rối rắm. Bây giờ trong phòng chỉ có cô có bánh bao, nếu mọi người đều đói, cô phải chia ra sao?

Lâm Phỉ Nhi chán nản nhìn mọi người. Fans mà thấy chắc vỡ mộng hết.

“Chậc chậc, lão Phó à, thế là không được đâu. Ông xem học trò của mình kìa, chẳng lịch thiệp gì cả. Trở về có nên dạy bảo lại bọn chúng không?” Lão Triệu sờ cái đầu hói của mình, cười hề hề.

Phó Ngạn Triều lừ mắt: “Có phải dạ hội đâu, lịch thiệp làm cái gì. Chúng nó mà giao khiên năng lượng ra tôi mới phải dạy dỗ lại. Chia sẻ thành quả kỹ thuật với đối thủ tương lai, thế mà ông cũng nghĩ ra được.”

“Được rồi, nhìn cái vẻ đắc ý của ông kìa. Tiểu đội này của trường ông không đơn giản đâu, nhất là Ariel và Chung Thịnh, mới bao nhiêu tuổi đầu mà đã có thực lực như thế, đúng là làm người ta phải ngỡ ngàng.” Màn hình trước mặt Thomas chia làm hai phần, lần lượt là hình ảnh lúc Ariel cùng Chung Thịnh phối hợp phá vỡ khiên năng lượng, và lúc Ariel bật nhảy còn Chung Thịnh làm bệ đỡ.

150. Chương 150

Editor: Nguyệt

“Lấy được danh hiệu học viên tinh nhuệ ở trường Đệ Nhất của tôi, không có tài sao được.” Phó Ngạn Triều cười tươi như hoa. Ông cũng không ngờ hai đứa này lại thể hiện tốt thế, làm ông nở mày nở mặt trước lão Triệu và Thomas. Về phải thêm chút đặc quyền cho tụi nó mới được. Tạm thời chỉ có hai đứa nó là học viên tinh nhuệ, cho bao nhiêu đặc quyền người khác cũng không nói được gì.

“Lão Phó à.” Lão Triệu vuốt cái đầu hói, ghé mặt lại gần.

“Dừng! Đừng hòng tôi đồng ý.” Phó Ngàn Triệu không để ông nói hết đã ngắt lời.

“Tôi còn chưa nói gì mà.” Lão Triệu ngượng ngùng.

“Thôi đi, tôi còn lạ gì ông nữa. Lại có ý đồ với hai đứa học sinh này của tôi chứ gì?” Phó Ngạn Triều liếc mắt nhìn ông. Muốn đào mỏ? Mơ đi.

“Không có, không có thật mà.” Lão Triệu lắc đầu nguầy nguậy, “Là thế này, ông xem mấy thằng nhóc trường tôi, đi thi đấu thì cũng thắng, nhưng ngạo mạn quá, cứ nghĩ mình là nhất. Tôi muốn nhờ hai cậu học sinh trường ông cho tụi nó một bài học.”

“Bài học?” Phó Ngạn Triều nhíu mày, “Chúng ta đâu có quyền sắp xếp các trận đấu, dạy thế nào được.”

“Thi đấu thì không, nhưng người thì được mà.” Lão Triệu mắt sáng như đèn pha, “Giải đấu lần này kéo dài được bao lâu chứ, chờ khi nào kết thúc, hai chúng ta lại trao đổi học sinh với nhau. Để mấy bảo bối của ông sang trường tôi giao lưu một lần, thế nào?”

“Trao đổi học sinh à?” Phó Ngạn Triều gãi cằm. Đề nghị của lão Triệu đúng là rất hay. Trường Đệ Nhất của ông được mệnh danh là trường quân sự tốt nhất Liên Bang, nhưng chỉ là mặt bằng chung xuất sắc thôi, chứ nếu bảo khoa nào cũng tốt nhất thì không phải.

Trường của lão Triệu là Học viện Chỉ huy quân sự trực thuộc Liên Bang, có lẽ về khoản cơ giáp thì kém trường ông, nhưng về huấn luyện sĩ quan chỉ huy thì xếp số một, không còn gì phải bàn cãi.

Tạm thời ông mới chỉ thấy mấy hạt giống tài năng của mình có thành tích xuất sắc ở các hạng mục chiến đấu, chứ còn khả năng chỉ huy, ngoài Hạng Phi ra thì chưa phát hiện ra đứa nào có năng khiếu [Lầm to!]. Nếu để chúng nó qua bên trường kia học tập một thời gian, sẽ rất có lợi cho con đường phát triển sau này. Dù sao một sĩ binh mà không biết chỉ huy thì suốt đời chỉ có thể làm sĩ binh.

Để các hạt giống đầy tiềm năng này mai một trong đội quân cơ giáp ư? Quá lãng phí!

Nghĩ đến đó, Phó Ngạn Triều cảm thấy đề nghị của lão Triệu quả là một ý kiến tuyệt vời, có lợi cho học sinh của mình, vì vậy gật đầu: "Ý kiến này được đấy. Qua mấy ngày nữa chúng ta lại bàn bạc chi tiết đi."

"Được." Lão Triệu cười tủm tỉm, lòng thầm suy nghĩ xem nên bàn điều kiện với lão Phó thế nào. Ông già này sẽ không dễ dàng đưa học sinh bảo bối của mình cho người khác mượn đâu. Chuyện không có lợi còn lâu ông ấy mới làm.

Không bàn đến chuyện hiệu trưởng Phó đã bán Chung Thịnh và Ariel đi trong tình trạng hai người không biết gì. Bên phía tiểu đội Giảo Lang, sau khi tổng kết xong, mọi người cũng lục tục đăng xuất nghỉ ngơi.

Ngoài những người đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào, những người còn lại đều tự giác nâng cao chế độ rèn luyện. Thực lực của họ đã vượt qua hầu hết thanh thiếu niên cùng tuổi, nhưng hôm nay được xem màn phối hợp đẹp mắt của Ariel và Chung Thịnh, chút kiêu ngạo mới thành lập mấy ngày nay đã vỡ tan tành.

Vượt qua trình độ của bạn bè cùng lứa đã là gì. Như Ariel với Chung Thịnh mới là tuyệt nhất!

Hai người này chắc chắn đã đạt trình độ thiếu úy. So sánh với cặp đôi này, các thành viên của tiểu đội Giảo Lang bỗng thấy tự ti!!!

Rời khỏi mạng chiến đấu, Edward vào phòng tắm tắm rửa. Vừa ra ngoài, quang não trên tay đột nhiên kêu tít tít.

Cúi đầu nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, Edward vốn còn trong tâm trạng thoải mái bỗng u ám hẳn.

"Mẹ tìm con ạ." Edward nói với giọng điệu thản nhiên, nụ cười luôn đeo trên mặt nay cũng chẳng thấy đâu.

"Ừ." Phu nhân Heideck ở đầu dây bên kia vừa vuốt tóc vừa hờ hững nói, "Mẹ nghe nói dạo này con khá thân với thằng nhóc nhà Clifford?"

"Vâng thưa mẹ. Thông qua người khác giới thiệu, hiện giờ con đang thi đấu cùng một đội với cậu ta." Edward trả lời.

Phu nhân Heideck dừng tay, chuyển mắt sang nhìn màn hình trước mặt, dường như bây giờ mới để ý tới người trong màn hình là con mình. "Sau khi tiếp xúc, con thấy thực lực của nó thế nào?"

"Vô cùng xuất sắc." Edward cho một đáp án rất khách quan. "Quả thật con không bằng cậu ta."

Rầm!

Phu nhân Heideck bực tức nện mạnh cái lược lên bàn, gương mặt xinh đẹp trở nên cau có vặn vẹo: "Thằng con hoang chết tiệt! Tại sao ả đàn bà đê tiện đó lại có thằng con xuất sắc như thế!"

Nguyền rủa Ariel xong, bà ta quay sang nhìn chằm chằm Edward, mắt sắc như dao, chỉ hận không thể xuyên qua màn hình, đâm chết thằng con bất tài vô dụng này.

"Mày là đồ ăn hại! Công sức huấn luyện mày bao năm nay đều đổ sông đổ biển hết. Lớn hơn thằng con hoang kia những ba tuổi mà còn kém nó! Lần sau về tự động xuống tầng hầm chịu năm mươi roi đi."

Edward im lặng chịu đựng những lời nhục mạ của mẹ mình. Chuyện thế này, hắn đã quen từ lâu rồi.

"Phải rồi, em gái của mày thế nào?"

"Elena vẫn rầu rĩ không vui. Xem ra không dứt tình với Ariel được."

"Đồ vô dụng! Có cái mặt xinh đẹp như thế mà không thu phục nổi một thằng oắt con mười tám tuổi đầu." Phu nhân Heideck không hài lòng với đứa con gái yếu đuối của mình.

Edward rũ mi, che đi cảm xúc trong đáy mắt. Đối với mẹ, tác dụng duy nhất của mình và Elena chắc chỉ là giúp bà ta thực hiện dã tâm thôi.

"Đúng rồi, mai mày về nhà một chuyến đi."

"Có chuyện gì ạ?"

Phu nhân Heideck dường như rất bất mãn với lời truy vấn của Edward, sầm mặt: "Làm sao? Bảo mày về một chuyến cũng không hài lòng hả?"

"Không phải vậy, thưa mẹ." Edward hơi nhếch môi cười, "Con chỉ muốn biết mẹ định bảo con làm gì, để con còn chuẩn bị."

Phu nhân Heideck bấy giờ mới tỏ ra vừa lòng: "Ừ, thế là tốt. Tối mai mẹ tổ chức một buổi dạ hội, mời một vài bạn bè của bố con. Họ sẽ dẫn con cái mình đi cùng. Con xem rồi chọn trong số đó một vị hôn thê hoặc là bạn hợp tác sau này đi. Dẫn cả Elena về luôn. Nó đã vô dụng không tranh được thứ mình muốn, người làm mẹ như ta cũng phải tìm cho nó chốn nương thân."

"Vâng thưa mẹ, con đã biết." Edward mỉm cười gật đầu.

Phu nhân Heideck nghe vậy mỉm cười: "Ngoan lắm. Mẹ biết Edward bảo bối của mẹ sẽ không làm mẹ thất vọng mà. Con yên tâm, mẹ nhất định sẽ chọn cho con một người vợ phù hợp. Nhưng, con phải nhớ kỹ, phải đánh bại thằng con hoang chết tiệt kia. Con trai của Veselin ta không thể thua con của ả đê tiện kia được!"

Edward mỉm cười. Phu nhân Heideck thỏa lòng ngắt liên lạc.

Nhìn màn hình tắt phụt, Edward lập tức lạnh mặt.

Vị hôn thê? Người đàn bà này vẫn cương quyết như thế, không cho phép mình có bất kỳ sự phản kháng nào. Nhưng … chẳng lẽ bà nghĩ chọn cho tôi một vị hôn thê là có thể kiểm soát được tôi sao?

Nực cười!

Edward cười khẩy, ném chuyện này ra khỏi đầu. Bà ta tưởng mình sẽ đấu đến cùng với Ariel sao? Lúc còn nhỏ đúng là hắn rất hận Ariel, cho rằng cậu ta là ngọn nguồn của mọi bi kịch, thậm chí từng có ý định dùng bất cứ thủ đoạn nào để giết chết cậu ta. Nhưng bây giờ hắn thay đổi suy nghĩ rồi. Hắn muốn coi Ariel là đối thủ cả đời, lấy đó làm động lực để không ngừng tiến tới.

Mẹ muốn dùng thủ đoạn nhơ bẩn để giải quyết vấn đề. Hắn lại muốn đường đường chính chính đánh bại Ariel. Có thế mới thể hiện được năng lực của mình.

Sau khi rời khỏi mạng chiến đấu, Chung Thịnh bò ra khỏi đản thương, thay quần áo định đi mua bánh bao, nhưng chưa ra đến cửa đã bị Ariel cản lại.

"Em muốn đi đâu?" Ariel hỏi.

"Mua bánh bao …" Chung Thịnh ngơ ngác đáp.

Ariel sầm mặt: "Ai cho em đi mua?"

Chung Thịnh ngớ ra. Không phải ngài muốn ăn bánh bao sao?

"Em làm đi." Ariel lạnh mặt nói, "Hạng Phi từng nói em nấu ăn rất ngon. Anh còn chưa được nếm thử lần nào."

Chung Thịnh mặt không đổi sắc, lòng thầm lôi Hạng Phi ra mắng té tát. Cái thằng chết tiệt, chút tay nghề vớ vẩn của anh mà lôi ra được sao? Làm sao anh có thể để ngài Ariel ăn thịt thú nuôi công nghiệp được.

"Làm sao? Có khó khăn gì à?" Mặt Ariel trông càng tối tăm, hỏi Chung Thịnh trầm mặc mãi không nói gì.

"Không, không phải như vậy. Chỉ là em nấu ăn thật ra cũng không tốt lắm …" Chung Thịnh muốn giải thích. Anh tự biết mình thế nào, nấu ăn cùng lắm chỉ gọi là ăn được thôi. Cũng vì hồi trước anh và Hạng Phi không có cơ hội ăn món gì ngon miệng, Hạng Phi mới nhớ mãi không quên thế.

"Tóm lại em có làm không?" Ariel nhìn Chung Thịnh bằng ánh mắt hình viên đạn, cảm giác rất nguy hiểm.

Chung Thịnh nghẹn mãi mới bất đắc dĩ nói: "… Làm."

"Ừ." Sắc mặt Ariel lập tức dịu đi. "Đi đi, anh chờ." Nói rồi, đại gia Ariel tùy tay rút một quyển sách ra khỏi giá, ngồi trên sofa, nhàn nhã lật xem.

Chung Thịnh không biết nói gì, ngẩng mặt lên trời. Tại sao anh lại có cảm giác ngài Ariel đang làm nũng? Mặc dù cách thức làm nũng có hơi kỳ quặc.

Dù sao buổi chiều cũng không bận gì, Chung Thịnh mở quang não đặt mua một loạt nguyên liệu cần dùng. Phần lớn ký túc xá không có phòng bếp đi kèm. Vì hầu hết học sinh đều đến căn tin ăn cơm, chẳng ai tự nấu trong phòng. Nhưng phòng ký túc vợ chồng mà Ariel đặt thì khác. Trang bị rất đầy đủ, dụng cụ nấu nướng cũng sắp sẵn trong bếp, tiện cho bất cứ cặp vợ chồng nào vào ở.

Mười lăm phút sau, hàng được giao đến tận nơi. Dịch vụ chuyển phát nhanh đúng là hiệu suất cao.

Chung Thịnh lấy một bát tô to, đổ bột mì vào, thêm nước, không cẩn thận một cái đã dính bột đầy mặt. Cố gắng trộn đều bột trong tô, sau đó đau lòng nhận ra trong bếp có máy trộn bột chuyên dụng.

Chung Thịnh im lặng nhìn chằm chằm cái máy kia. Ngay lúc máy trộn bột không chịu nổi áp lực nặng nề, định cầu xin anh đừng nhìn nữa, anh mới hít sâu một hơi, dời mắt sang chỗ khác.

Có tiền thật tốt!!! Chung Thịnh nghĩ bụng. Lúc trước anh ở nhà phúc lợi do chính phủ cung cấp, không có mấy loại máy móc thế này, nên anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện dùng máy để trộn bột.

Lại tìm trong phòng bếp, quả nhiên lôi ra được rất nhiều loại máy móc.

Trầm mặc nhìn đám máy móc hồi lâu, ngay khi Chung Thịnh định sử dụng chúng, Ariel đột nhiên nói một câu nhẹ bẫng: "Anh muốn ăn món do 'chính tay em nấu'. Chứ không phải dùng máy làm."

Chung Thịnh: …

Lại một lần lôi Hạng Phi ra mắng té tát, Chung Thịnh đành chịu khổ, xem như không biết đến sự tồn tại của đám máy móc, làm ra một mẻ bánh bao "thủ công 100%". Thế mới thỏa mãn người yêu.

"Ngon lắm." Đại gia Ariel cầm cái bánh bao nóng hôi hổi, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Chung Thịnh mỉm cười: "Em làm hơi nhiều, để nguội ăn lại không ngon. Em đi chia cho mọi người một ít nhé."

"Ừ." Ariel gật đầu. Dù gì mình cũng được ăn rồi, số còn lại ăn không hết, chia cho người khác đi thôi. Đại gia Ariel được thỏa mãn nhu cầu sẽ rất hào phóng.

Chung Thịnh cười rạng rỡ chia bánh bao cho mọi người. Ngoài Hạng Phi, ai cũng khen không dứt miệng, bảo Chung Thịnh nấu ăn ngon quá.

Hạng Phi từ lúc nhận lấy bánh bao vẫn thấy rợn người. Chủ yếu là vì lúc Chung Thịnh đưa bánh bao cho cậu cười rất ôn hòa, ôn hòa đến mức làm cậu sởn gai ốc.

Cậu thề là mình không cố tình khoe với Ariel hồi trước được hưởng thụ tài nấu nướng tuyệt vời của Chung Thịnh bao nhiêu năm đâu. Tại hai người kia ngọt ngào chói mắt quá, cậu mới "lỡ mồm" nói ra.

Tác giả:

Khụ khụ … Phu nhân Heideck làm Edward trưởng thành sai hướng lại xuất hiện …

P/S: Chung Thịnh xuất thân bần dân thật đáng thương, không hề biết đến sự tồn tại của máy làm bánh bao … Đến khi nghĩ ra, Ariel đại nhân nhà anh lại không vui … Đứa nhỏ đáng thương …

151. Chương 151

Editor: Nguyệt

Im lặng cắn một miếng bánh bao, Hạng Phi lập tức mặt biến sắc, cầm cốc nước đặt bên cạnh lên uống lấy uống để. Nhìn Lôi Tranh ngồi ăn bánh bao ngon lành, cậu lại gần cắn một miếng.

"Cậu làm gì thế?" Lôi Tranh nhìn bánh bao Hạng Phi đang cầm. Cậu cũng có bánh bao, ăn của tớ làm gì?

"Không có gì." Hạng Phi xoay mặt đi, lòng thầm rơi lệ. A Thịnh, cậu đổ cả lọ muối vào cái bánh này đúng không … Mặn đắng mặn khét luôn rồi.

"Không ăn được à?" Chung Thịnh đưa cho Hạng Phi mấy cái bánh bao cuối cùng, cho nên anh không đi luôn mà ở đó cười tủm tỉm nhìn Hạng Phi.

Hạng Phi tiếp tục khóc thầm, trước mặt Chung Thịnh thì nhắm mắt nhắm mũi cố ăn hết cái bánh bao còn kinh khủng khó nuốt hơn cả thuốc độc.

"Lần sau muốn ăn gì thì cứ nói với tớ nhé." Chung Thịnh vỗ vai Hạng Phi, ra vẻ hòa ái.

Hạng Phi khóc ròng: "A Thịnh, cậu nấu ăn quá ngon, sau này cứ làm riêng cho Ariel ăn thôi là được rồi."

Chung Thịnh cười không nói, rời khỏi phòng Lôi Tranh.

Hừ, chỉ là một bài học nhỏ thôi. Hạng Phi lại dám ức hiếp ngài Ariel, phó quan anh đây đương nhiên phải báo thù cho thủ trưởng.

Ariel nhàn nhã ngồi trên sofa, hoàn toàn không biết phó quan của mình đã báo thù cho chuyện mình ghen tỵ lúc trước. Đĩa bánh trên bàn đã hết sạch. Vươn lưỡi liếm vết dầu bên khóe môi. Ừm, lần sau lại bảo Chung Thịnh làm món khác. Ariel vô cùng thỏa mãn nghĩ.

Elena trở về phòng, đúng lúc gặp Edward đang ngồi trong phòng khách, cười hỏi: "Anh đến thăm em à?"

"Ừ, lâu rồi không gặp. Có nhớ anh không?" Edward đi tới, ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô.

"Đáng ghét, gì mà lâu chứ." Elena cười ngượng ngùng, cọ vào lòng anh trai, "Hôm nay em còn xem anh thi đấu đấy."

Nói đến cuối, giọng cô bỗng trầm hẳn đi.

Edward thấy lòng mình bức bối. Hắn xoa đầu Elena hỏi: "Vẫn không bỏ được à?"

"Dạ." Elena gật nhẹ, vẻ mặt buồn rầu.

"Không sao. Mẹ nhắn chúng ta ngày mai về nhà. Mẹ muốn tổ chức một buổi dạ hội. Sẽ có rất nhiều thanh niên tài giỏi tuấn tú tham gia."

Elena nghe vậy càng buồn. Thanh niên tài giỏi? Bây giờ ở tinh cầu Thủ Đô còn có ai hơn được Ariel sao?

Edward nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ rầu rĩ của em gái cũng thấy đau lòng. Tiếp xúc với Ariel rồi, hắn phải thừa nhận rằng em mình đẹp thì có đẹp, nhưng yếu đuối quá, người như Ariel chắc chắn sẽ không chọn một cô gái như vậy.

Là người yêu của Ariel, Chung Thịnh có thực lực, có lòng trung thành, có tình cảm bền chắc chẳng phải hoài nghi. Nếu trước đây hắn còn nghi ngờ Chung Thịnh là vệ sĩ tướng quân Clifford sắp đặt bên cạnh Ariel, thì bây giờ hắn tin rằng dù có là vệ sĩ thật, cậu ta cũng yêu Ariel rất sâu đậm rồi.

Người làm anh như hắn không muốn thừa nhận em mình thua kém người ta. Nhưng trong chuyện với Ariel lần này, hắn không nghĩ ra nổi ngoài ưu thế về mặt giới tính, Elena còn có điểm nào hơn được Chung Thịnh.

Edward lại nhớ đến khuôn mặt lạnh lùng điềm tĩnh của Chung Thịnh. Người này rất mạnh. Thế nhưng, trước mặt Ariel, cậu ta lại như một con chó hiền lành ngoan ngoãn. Đôi mắt lạnh lẽo khi nhìn đến Ariel sẽ trở nên trìu mến. Edward khó mà tưởng tượng được một người lạnh lùng cứng cỏi như cậu ta sao lại quyến luyến Ariel đến thế.

"Ariel, Ariel, Ariel …" Chung Thịnh không lúc nào không nhắc đến cái tên này. Dường như trong cuộc sống của cậu ta chỉ có mỗi mình Ariel tồn tại.

Edward cười tự giễu, chợt thấy chán chường. Tại sao mọi vinh quang ở đời đều tập trung hết lên người Ariel? Ngay cả chàng trai ấy cũng dành trọn trái tim cho Ariel.

Ghen tỵ ư? Chắc vậy.

Edward bất giác siết chặt tay ôm Elena. Mình bỏ ra bao nhiêu cố gắng vẫn chẳng bằng Ariel. Trên đời này không có ai dùng đôi mắt ấy nhìn mình chăm chú, chỉ nhìn có riêng mình.

Chung Thịnh …

Edward cảm thấy suy nghĩ của mình bây giờ thật hỗn loạn. Hắn cũng không biết thái độ của mình với Chung Thịnh rốt cuộc là thế nào nữa.

Muốn thu phục? Muốn cậu ta rời khỏi Ariel? Hay là … muốn đôi mắt trìu mến đong đầy tình ý ấy mãi mãi nhìn mình …

"Anh … đau quá." Tiếng kêu của Elena làm Edward bừng tỉnh.

Hắn giật mình, toát mồ hôi lạnh đầy trán.

Mình đang nghĩ gì vậy? Rốt cuộc là đang nghĩ cái gì? Chết tiệt, tại sao vừa rồi lại nảy ra ý định kỳ quặc đó?

"Xin lỗi, anh vừa thất thần." Edward mỉm cười với Elena, buông lỏng cánh tay.

Bàn tay buông bên người lại siết chặt thành nắm đấm.

Ý nghĩ đó mọc lan tràn trong đầu Edward như cỏ dại. Muốn khắc chế mình không nghĩ về nó nữa, nhưng trong đầu cứ hiện ra hình ảnh Chung Thịnh.

Chung Thịnh nghiêm túc, Chung Thịnh mỉm cười, và … Chung Thịnh nhìn Ariel.

Móng tay bấm vào lòng bàn tay đau nhói. Nụ cười bất biến của Edward chợt cứng lại.

Đôi mắt đó, đôi mắt tràn đầy ma lực. Chưa bao giờ Edward ý thức rõ như bây giờ. Hắn muốn đôi mắt đó, muốn nó chỉ nhìn vào mình!

"Anh làm sao thế?" Elena hơi nhíu mày nhìn Edward. Hôm nay anh trai cô có gì đó không giống ngày thường.

"Không có gì." Edward cười đáp, "Chỉ là đột nhiên nghĩ đến trận đấu ngày hôm nay. Đang ngẫm lại chút thôi."

"Vậy anh đi nghỉ đi, phải chú ý giữ gìn sức khỏe." Elena khuyên nhủ.

"Ừ. Sáng mai chúng ta cùng về nhà." Edward lại ôm cô một cái, rồi xoay người rời đi.

Elena nhìn bóng anh đi khuất, lại nghĩ đến người trong lòng, thở dài thật khẽ.

Ăn tối xong, Ariel ngồi trên sofa đọc sách, còn Chung Thịnh dọn phòng.

Nhìn Chung Thịnh bận rộn đi tới đi lui trong phòng, thân hình cường tráng lại khoác cái tạp dề, mắt Ariel càng ngày càng tối đi.

"Mai em có kế hoạch gì không?" Ariel thản nhiên hỏi.

"Ngày mai?" Chung Thịnh nhìn Ariel với vẻ khó hiểu, rồi đột nhiên ngộ ra. Sau trận đấu hôm nay, bọn họ có ba ngày nghỉ. Khoảng thời gian này nhà trường cũng không sắp xếp lịch học, cho nên bọn họ được hoạt động tự do.

"Không có. Anh muốn đi đâu à?" Chung Thịnh hỏi.

Mắt Ariel càng tối hơn. Hắn để sách sang một bên. "Lại đây."

Chung Thịnh đỏ bừng mặt. Mỗi lần Ariel nói bằng giọng khàn khàn thế này đều có nghĩa là dục vọng được khơi lên.

Anh cố gắng không để Ariel biết mình đang ngượng ngùng, lại không hề biết rằng hai cái tai đỏ rực đã bán đứng mình từ lâu.

Thấy anh càng ngày càng gần, tốc độ lại càng ngày càng chậm, Ariel mất kiên nhẫn, tóm lấy tay anh lôi mạnh một cái.

Chung Thịnh chỉ thấy nhoáng cái đã bị Ariel ghì chặt xuống sofa.

Vùng bụng có cái gì đó cứng cứng cạ vào. Chung Thịnh đỏ bừng mặt, đưa mắt sang chỗ khác.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên cánh môi. Gương mặt tuấn tú chẳng hề có nét nữ tính lại vì những cái chạm của mình mà lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Ariel nhìn Chung Thịnh. Hắn cũng không hiểu, mình đã nhìn gương mặt này suốt mười năm, và một năm trước thôi, mình chưa từng nảy sinh bất kỳ loại ham muốn nào với gương mặt này.

"Chung Thịnh …" Ariel thì thầm. Ngón tay vân vê cánh môi dày. Đôi môi khẽ hé, để mặc ngón tay hắn lùa vào trong.

Người này có một đôi mắt sâu đầy cuốn hút. Đôi mắt chỉ luôn nhìn vào hắn, làm hắn yên tâm đến lạ lùng.

Người này thuộc về mình, hoàn toàn thuộc về mình. Mỗi khi nghĩ đến đây, Ariel lại muốn mỉm cười vui sướng từ tận đáy lòng.

Ngón tay rút ra kéo theo sợi tơ bạc. Chất lỏng trong suốt tràn bên môi Chung Thịnh làm bụng dưới Ariel càng nóng như lửa đốt.

Hắn cúi người xuống, hôn miết lấy bờ môi ấy, chất lỏng tràn ra cũng bị hắn liếm lại.

"Ưm …" Tiếng rên khàn khàn làm Ariel bừng tỉnh khỏi cơn say. Rõ ràng là một người đàn ông cứng cỏi, đôi môi lại mềm đến bất ngờ, làm hắn chỉ muốn chìm đắm trong đó.

"Anh muốn em." Ariel vẫn luôn biểu đạt dục vọng trắng trợn như thế. Còn Chung Thịnh, mỗi lần đối diện với Ariel đều chẳng biết từ chối là gì.

Phối hợp với Ariel cởi quần áo mình ra. Chưa đến một phút, hai người đã dán lên tấm thân trần của nhau.

Chung Thịnh hôn cổ Ariel. Dù gì cũng là đàn ông trưởng thành, tất nhiên sẽ không ngượng ngùng mãi. Ngược lại, anh còn chủ động khơi gợi ham muốn của Ariel.

Cúi đầu ngậm lấy phân thân cứng nóng của Ariel. Chung Thịnh cố gắng dùng lưỡi lấy lòng đối phương.

152. Chương 152

Editor: Nguyệt

Ariel khép hờ mắt, thoải mái thở ra một hơi. Cảm giác này thật tuyệt.

Nước bọt trong suốt chảy dọc theo phân thân, phủ lên trên một lớp màng sáng bóng. Ngón tay thỉnh thoảng xoa nắn hai túi cầu nhỏ. Chung Thịnh gần như dùng hết kỹ năng để làm Ariel thoải mái.

"Chung Thịnh, anh muốn em." Đáng tiếc, Ariel không định bắn trong miệng Chung Thinh, rút nó ra ngay trước khi tới cao trào.

Bởi vì không ngừng lặp lại động tác ngậm vào nhả ra, Chung Thịnh mặt đỏ rực, miệng mở to vẫn còn nước bọt tràn ra ngoài. Ariel càng nhìn mắt càng tối đi, chỉ hận không thể cắm ngay vào cái nơi mềm mại ẩm ướt nóng rẫy kia.

Chung Thịnh vốn định dùng miệng hầu hạ Ariel không ngờ bị nhìn thấu ý đồ, cho nên hơi xấu hổ. Thật ra anh không ghét làm tình với Ariel. Nhưng thể lực kinh khủng của đối phương cùng dục vọng một khi đã nhen lên là khó lòng dập tắt thật sự khiến anh lo lắng: Không biết Ariel có tinh tẫn nhân vong không.

Khụ khụ … Còn trẻ mà sống phóng túng, trầm mê trong *** là không tốt cho cơ thể.

Gel trơn lạnh lẽo lại một lần nữa xâm nhập vào cửa sau bí ẩn cùng những ngón tay. Chung Thịnh lấy tay che mắt, không dám nhìn Ariel.

Thật sự là tình huống này làm anh quẫn bách đến nỗi không dám nhìn mặt ai.

Toàn thân trần trụi nằm trên sofa. Một chân gác lên thành ghế. Cả người anh lộ rõ trước mắt Ariel, đặc biệt là cái nơi chuẩn bị cất chứa kia, bày ra trọn vẹn dưới ánh đèn mờ tỏ.

Ngón tay dính đầy gel đột phá cửa động chật hẹp, vô cùng cẩn thận thoa lên vách thịt non mềm. Ariel luôn nghiêm túc với công tác mở rộng thế này.

Dù Chung Thịnh cảm thấy hắn làm qua loa còn hơn là nghiêm túc như bây giờ, nhưng về vấn đề này Ariel chưa bao giờ làm theo ý anh.

Một ngón tay. Hai ngón tay …

Đến khi ba ngón tay có thể cử động một cách trơn tru, Ariel mới thỏa mãn rút tay ra, bọc bao cao su thể lỏng sánh lên phân thân của mình, chậm rãi đẩy vào trong.

"Ư …" Cửa động khép chặt bị phân thân thô to kéo giãn ra. Lúc mới đầu có làm thế nào cũng không thoải mái được.

Ariel rất cẩn thận, chưa bao giờ vì chút nóng vội của bản thân mà làm Chung Thịnh bị thương. Dù lúc này việc hắn muốn làm nhất là cắm thẳng vào tận trong cùng, thúc những cú thật mạnh làm người dưới thân phải khóc nức lên, cầu xin tha thứ, làm anh lộ ra càng nhiều biểu cảm mà ngày thường không thấy được nhưng hắn vẫn rất kiên nhẫn đẩy chậm từng chút một.

"Nhanh … vào đi …" Chung Thịnh đương nhiên cảm nhận được Ariel quan tâm săn sóc. Cùng là đàn ông, anh biết bây giờ Ariel đang nhẫn nhịn rất vất vả.

"Không được, em sẽ khó chịu." Lúc này rồi mà Ariel vẫn bình tĩnh đến mức làm người ta phát điên. Chung Thịnh thật sự chỉ muốn hét vào mặt hắn rằng em không yếu đuối như anh tưởng.

Ấp úng mãi, Chung Thịnh vẫn không thể nói với Ariel. Thật ra đẩy chậm thế này anh càng khó chịu hơn, đặc biệt là khi đã quen dần sau những lần làm tình của hai người. Dục vọng bùng lên làm thân thể anh cảm thấy trống trải, chỉ mong Ariel có thể nhanh chóng đi vào lấp đầy nó.

Rướn người ôm Ariel, Chung Thịnh dùng chất giọng khàn khàn của mình nỉ non bên tai Ariel: "Làm em đi! Làm thật mạnh vào!"

Đôi mắt màu lam của Ariel tức thì bùng lên ngọn lửa, chuyển sang cái màu tăm tối đầy nguy hiểm, làm Chung Thịnh chủ động quyến rũ hắn cũng không nhịn được phải run rẩy.

Thôi rồi! Có lẽ nào anh đã làm điều gì đó dại dột?

Chung Thịnh thấy bất an. Rất nhanh sau đó, nỗi bất an của anh hóa thành sự thực.

"Là em muốn đấy …" Ariel vươn lưỡi ra liếm cánh môi khô. Vẻ kích động nhuốm mùi *** vốn được che giấu dưới lớp vỏ lạnh lùng nay cũng bùng nổ, hoàn toàn lộ ra ngoài. Phần hông săn chắc đột nhiên thúc mạnh một cái, phân thân đang thong thả chuyển động bất chợt vọt thẳng vào trong lối nhỏ mềm mại ướt rượt.

"A!" Chung Thịnh bật ra tiếng rên rỉ. Tiếng kêu mị hoặc đói khát ấy làm anh chỉ muốn bịt tai lại, không muốn thừa nhận đó là của mình.

Đáng chết! Anh biết Ariel là thiên tài, nhưng chưa bao giờ nghĩ ngay cả chuyện làm tình, Ariel cũng 'tự học thành tài' thế này.

Từ lần đầu tiên, sau khi phát hiện điểm mẫn cảm trong cơ thể anh, mỗi lần làm tình Ariel đều nhắm chuẩn vào đó. Có lần Chung Thịnh nghi ngờ không biết có phải cái đó của Ariel có lắp thiết bị định vị không.

"Ưm!" Chung Thịnh cắn chặt môi dưới, cảm giác vừa rồi mình rên rỉ thật là *** đãng, một người đàn ông chết cũng không thể phát ra âm thanh như vậy được.

Trong mắt Ariel ánh lên vẻ nguy hiểm. "Anh nhớ đã nói với em rằng, tất cả của em đều thuộc về anh. Không được cắn môi."

Chung Thịnh tức mình trừng mắt lườm Ariel, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhả răng ra, không đè nén tiếng rên rỉ của mình nữa.

Có điều, anh không biết rằng bây giờ mặt mình đỏ hồng, mắt long lanh ngập nước, cái lườm bực tức kia chẳng những không truyền đạt được ý nghĩ vốn có của nó, mà ngược lại chỉ càng đổ dầu vào lửa, làm Ariel thúc đẩy càng mãnh liệt hơn.

"Chung Thịnh … Chung Thịnh …"

Ariel rất thích gọi tên Chung Thịnh lúc làm tình. Không cần anh trả lời, chỉ như đang xác định Chung Thịnh là của mình.

"Ư … chậm … chậm một chút …" Chung Thịnh đuối sức túm lấy vai Ariel. Điểm mẫn cảm trong cơ thể không ngừng bị va chạm. Những cơn khoái cảm tê dại dồn dập lan khắp toàn thân.

Cái cảm giác mãnh liệt làm người ta muốn điên lên, anh có giỏi nhẫn nhịn đến mấy cũng không kiểm soát được.

"Chung Thịnh …"Mắt Ariel vẫn nhìn vào mặt Chung Thịnh chăm chú. Gương mặt tuấn tú đỏ hồng được khoái cảm *** phủ lên một vẻ thật quyến rũ.

Trong lòng Ariel có một ngọn lửa đang bùng cháy, trái tim ấm nóng chỉ có một mình hình bóng người này. Chỉ anh mới khiến cõi lòng lạnh lẽo của hắn tan chảy. Cũng chỉ có anh thủy chung như một mãi mãi chờ đợi tình yêu của hắn.

"Ariel … ưm a …" Chung Thịnh vuốt ve đôi gò má ướt đẫm mồ hôi của Ariel. Trong mắt đối phương lúc này là ngọn lửa tình rực cháy, không còn chút lạnh lùng ngày thường. Quả thật không thể tưởng tượng được, thiếu tướng trẻ tuổi lạnh lùng như băng lại có lúc nóng bỏng thế này.

Đôi mắt hẹp dài nheo lại vì sung sướng. Gò má trắng nõn dần ửng hồng. Ariel không ngừng thúc mạnh vào trong thân thể Chung Thịnh. Phân thân được bọc trong cái nơi căng chặt mềm mại ấy. Cơn khoái cảm không diễn tả được bằng lời, làm người ta muốn đắm chìm trong đó cả đời.

Chung Thịnh mê đắm nhìn Ariel đè trên người anh, để lộ vẻ phong tình khác hẳn ngày thường. Dáng vẻ đắm chìm trong dục vọng của đối phương làm anh bỗng có một ý nghĩ kỳ quặc. Nhìn đi, ngài Ariel được biết bao người dân Liên Bang ái mộ, sùng bái, ngôi sao sáng của Liên Bang, vị thần trong lòng mọi người, đang ôm anh, không hề phòng bị, tận tình hưởng thụ khoái cảm tình ái.

Thật kỳ diệu. Chung Thịnh chợt có cảm giác như đang xúc phạm thần thánh. Kéo Ariel xuống khỏi thần đàn, để người ấy lây dính sắc thái ***. Dường như từ giờ trở đi, đây sẽ không còn là thần tượng mà bao người dân Liên Bang mong nhớ nữa, mà chỉ là Ariel của mình anh.

"A!" Dương vật dựng thẳng cứng nóng đột nhiên bị nhéo một cái. Chung Thịnh bật ra tiếng hô.

"Đang nghĩ gì thế?" Ánh mắt Ariel trở nên nguy hiểm. Em lại dám ngẩn người trong lúc làm tình với anh? Chẳng lẽ kỹ thuật anh không tốt, không thể làm em say mê?

Chung Thịnh giật mình kinh hãi, thầm kêu không ổn. Chuyện này mà bị ngài ấy phát hiện, chắc ba ngày nghỉ tới phải trải qua trên giường mất.

"Ưm, Ariel … dùng sức … làm em …" Chung Thịnh ôm cổ Ariel, cố nén cảm giác xấu hổ, ghé tai hắn thì thầm. Đồng thời, co chặt hậu huyệt, cố gắng làm hắn quên đi sai lầm vừa rồi.

Ariel bị anh đột nhiên siết chặt hậu huyệt suýt thì bắn ra. Hắn hít sâu một hơi, nhìn Chung Thịnh, chặn lấy đôi môi anh, lại vùi đầu cày cấy.

"A ha …" Bị những cái thúc điên cuồng của Ariel làm bật ra tiếng rên rỉ không ngừng, Chung Thịnh không còn hơi sức đâu để nghĩ xem mình đã được Ariel tha thứ chưa. Anh đuối sức ngã phịch ra sofa, mặc cho Ariel đùa nghịch thân thể mình.

Phân thân đứng thẳng được Ariel xoa nắn rồi đạt tới cao trao. Trong cơn hỗn loạn, Chung Thịnh vẫn không kìm được nhoẻn miệng cười. Lúc này mà Ariel vẫn không quên quan tâm đến cảm giác của anh.

Một Ariel như vậy, anh sao có thể không yêu đây.

"Ưm …" Chung Thịnh khó nhịn rên lên một tiếng. Sau lần thúc thật mạnh vào trong, phân thân của Ariel trướng căng rồi rung mạnh, dần dần mềm xuống.

Cửa động giãn nở bị nhồi đầy nãy giờ cuối cùng cũng được thả lỏng. Sau khi phân thân rút ra, một lượng lớn chất lỏng chầm chậm chảy ra ngoài.

Bất giác co lại hậu huyệt. Tuy biết cái đó là gel trơn, chứ không phải dịch thể của Ariel. Nhưng nó trượt ra ngoài như thế, đặc biệt là khi Ariel cứ nhìn vào chỗ đó, Chung Thịnh thật sự rất xấu hổ.

153. Chương 153

Editor: Nguyệt

Sau khi thả lỏng toàn thân, Chung Thịnh gượng đứng lên để xử lý thân dưới thê thảm của mình. Không ngờ Ariel lại chủ động kéo anh đến, người cũng dính sát vào, đặt anh nằm lên sofa.

"Ariel?" Chung Thịnh nghi hoặc hỏi.

"Ưm …" Cửa nhỏ đằng sau vốn đã nới lỏng nay lại bị phân thân thô to kéo giãn ra lần nữa. Cơ thể trắng nõn phủ lên thân thể làn da màu lúa mạch của Chung Thịnh, bên tai là tiếng nói mang ý cười xấu xa của Ariel: "Tiếp theo … là hình phạt."

Chung Thịnh nghẹn họng không biết nói gì. Tại sao hình phạt của người khác là huấn luyện gấp mười lần hay cái gì đó, còn anh lại là bị Ariel đè ra làm điên cuồng? Anh muốn đổi cái khác có được không? Có thủ trưởng kiêm người yêu lòng dạ hẹp hòi thật sự là rất khổ mà. Nếu để đám người sùng bái Ariel cả đời trước lẫn đời này nhìn bộ dạng của Ariel bây giờ, chắc kinh ngạc đến mắt lọt tròng mất.

Nghĩ thì nghĩ thế, chứ có cho anh mười lá gan cũng không dám nói ra miệng. Nếu không sẽ không chỉ phạt một hai lần, mà là phạt một hai ngày. Từ lâu anh đã biết Ariel lòng dạ hẹp hòi rồi.

"Chậm … chậm một chút …" Chung Thịnh yếu ớt rên rỉ. Bây giờ anh chỉ mong Ariel không giận quá nghiêm trọng, chí ít đừng như lần trước mấy ngày liền không xuống được giường.

"Con chào bố." Edward mỉm cười nhìn Fussen Heideck ngồi đối diện mình, nụ cười ôn hòa trước sau như một.

"Ừ." Fussen cũng tỏ ra hòa ái, trong mắt thoáng qua chút áy náy.

"Bố gọi con tới có chuyện gì không ạ?" Edward hỏi với giọng ôn hòa.

"Là thế này." Fussen dừng một lát mới nói, "Mẹ con dạo gần đây tâm trạng không được tốt, nhất là … sau khi tướng quân Clifford từ chối lời đề nghị kết làm thông gia của chúng ta."

"Ồ? Vậy bố muốn con làm gì?" Edward treo lên nụ cười lạnh nhạt, trong mắt lộ rõ sự trào phúng.

Fussen hơi sượng: "Cũng không có gì, chỉ mong hai ngày này con đừng làm trái ý mẹ con."

"Con không hiểu bố đang nói gì." Edward ra vẻ vô tội.

Fussen trầm mặt: "Đừng tưởng bố không biết con âm thầm làm những gì. Con đừng quên, thế lực của con còn phải núp bóng thế lực của ta."

"Vậy sao?" Nụ cười trên mặt Edward dần tắt, vẻ trào phúng càng trở nên rõ rệt, "Đương nhiên con biết mấy việc con làm không qua mắt được bố. Nhưng mấy cấp dưới đó của con chẳng phải đều do bố ngầm đồng ý mới thu nạp được đó sao? Hay là bố hối hận?"

Sắc mặt Fussen rất khó coi. Ông đập bàn: "Ta để con chiêu mộ cấp dưới là để bồi dưỡng thế lực của riêng mình, không phải để con chống đối mẹ con!"

Edward rũ mắt, che đi nỗi thất vọng: "Vậy sao? Ra là con hiểu lầm. Con cứ tưởng bố để con bồi dưỡng thế lực là vì giúp con không phải chịu ngược đãi nữa."

Fussen cứng người, hai bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm, cuối cùng thở dài: "Dù sao bà ấy cũng là mẹ con …"

"Đúng vậy, một người mẹ tâm trạng không tốt sẽ lôi con trai mình ra đánh đập." Edward ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt càng trở nên dịu dàng.

Fussen nhìn gương mặt tươi cười của Edward, bỗng thấy sợ hãi. Đứa con này của ông trong mắt người ngoài là một người tài giỏi lại ôn hòa. Nhưng ông biết cái sự ôn hòa ấy chỉ là lớp vỏ bề ngoài, nó cũng giống như mẹ nó, vừa điên cuồng vừa bất chấp thủ đoạn.

Trong cái nhà này, người bình thường duy nhất có lẽ là cô con gái nhỏ Elena được ông cưng chiều. Nhớ tới Elena, Fussen hiếm khi để lộ vẻ vui mừng. Dù có bất công với con trai ra sao, ông vẫn thấy may mắn vì mọi hận thù của Veselin chỉ trút lên Edward, còn với Elena thì hết mực cưng chiều. Hơn nữa, Elena gần như kế thừa mọi ưu điểm của Veselin. Fussen chỉ mong con gái mình sẽ mãi sống trong hạnh phúc.

"Tóm lại … mấy ngày này con ngoan ngoãn một chút, đừng chọc giận mẹ con." Cuối cùng, Fussen chỉ để lại một câu khuyên giải hời hợt.

Cả vợ lẫn con trai đều có sự điên cuồng làm người ta phải khiếp sợ. Người làm chồng làm cha như ông, việc duy nhất có thể làm chỉ là cố gắng duy trì sự cân bằng giữa hai người.

"Ngoan ngoãn …" Edward ngả người ra ghế, nhìn ngọn đèn tỏa ánh sáng nhu hòa, bật cười.

Trong mắt bố lúc nào cũng chỉ có mẹ. Còn đôi mắt của mẹ thì luôn nhìn theo người đàn ông khác. Giờ phút này, hắn vô cùng ngưỡng mộ Ariel, tìm được ánh mắt mãi mãi chỉ nhìn vào mình.

"Chung Thịnh …" Thì thầm gọi tên, chưa bao giờ Edward khao khát được thấy đôi mắt đen nhánh ấy như bây giờ. Dù biết đôi mắt ấy không hướng về mình, nhưng khi gặp nhau, hắn còn có thể tự lừa dối mình, rằng người ấy đang nhìn mình.

"… Tút … tút …" Tiếng chuông chờ kéo dài làm sắc mặt Edward ngày càng trở nên khó coi. Tại sao ông trời lại bất công như vậy? Hắn chỉ muốn được an ủi một chút thôi mà cũng không được là sao?

Bực bội ngắt máy, nỗi căm hận của Edward với Ariel đã lên đến đỉnh điểm. Dựa vào đâu mà tên đó có tài năng xuất chúng, được cha mẹ yêu thương, lại còn tìm được một người yêu hết lòng trung thành?

Còn hắn, Edward Heideck, tài năng có thua gì Ariel đâu, vậy mà sao không có gì cả?

Đôi mắt ấy, đôi mắt đen sâu thẳm ấy …

Edward nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh Chung Thịnh ở bên Ariel. Người mà đôi mắt ấy dõi theo … mãi mãi không phải Edward …

"Tít tít tít!" Edward đang trong quá trình hóa đen thì đột nhiên bị tiếng chuông kêu làm giật mình. Hắn quay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc.

Ngay khoảnh khắc kết nối liên lạc, Edward treo lên mặt nụ cười mỉm chuyên nghiệp. Nhưng hình ảnh đầu tiên đập vào mắt lại làm mặt nạ tươi cười của hắn suýt thì vỡ vụn.

“I … Iersel … Xin hỏi cậu đang làm gì?” Edward cố giữ mặt nạ mỉm cười, ôn hòa hỏi.

“Em … phù phù … đang tập trồng cây chuối … phù phù …” Gerald toát mồ hôi đầy đầu, thở hổn hển.

Edward có dấu hiệu nổi gân xanh: “Tôi muốn hỏi là cậu đang huấn luyện thì gọi cho tôi làm gì?”

Gerald thở phì phò, tỉnh bơ đáp: “À, tại em chán quá.”

Edward: …

“Chẳng phải Hạng Phi ở cùng phòng với cậu à?” Edward hỏi ở mức độ phù hợp, thực ra là đang nhắc khéo, cậu chán thì tìm Hạng Phi đi, gọi cho tôi làm gì.

“Hạng Phi đi ngọt ngào với Lôi Tranh rồi, làm gì có thời gian để ý đến em.” Gerald bĩu môi, rất là bất mãn với cậu bạn cùng phòng trọng sắc khinh hữu.

Cho nên cậu đến quấy rầy tôi sao?

Edward không ngừng nhủ thầm trong đầu, không nên so đo với tên ngốc này.

“Vậy cậu tìm tôi là để nói chuyện phiếm sao?” Edward ôn hòa hỏi.

“Không phải, em có việc này muốn nói với anh.”

“Việc gì?”

“Em quên rồi … ha ha ha … khụ khụ …” Gerald vừa nói vừa chuyển từ tư thế trồng cây chuối sang đứng thẳng, không cẩn thận bị sặc, ho khù khụ.

Edward: …

Tên này cùng đội với mình thật sao? Biểu hiện xuất sắc của cậu ta lúc trước chẳng lẽ là hiệu ứng phụ của những người khác …

Edward rất muốn vả vào mặt Gerald mấy cái. Nhưng suy xét đến hình tượng của mình ngày thường, hắn đành phải áp chế ý đồ bạo lực, cười ôn hòa: “Quên rồi còn muốn nói chuyện với tôi làm gì?”

“Biết đâu lát nữa em nghĩ ra thì sao, anh đừng vội.” Gerald đáp tỉnh queo, rồi chạy đến máy khác tập luyện.

Edward giật giật khóe mắt. Cậu ta định vừa tập vừa nói chuyện phiếm với mình sao?

“A!” Ngay trước khi Edward không nhịn được muốn ngắt liên lạc, Gerald đột nhiên hét ầm lên.

“Lại chuyện gì nữa?” Edward day day hai bên thái dương, xoa dịu mấy sợi gân xanh vừa nổi lên. Không phải hắn không quan tâm lý do Gerald hét chói tai, mà là hắn thấy rất rõ ràng bây giờ cậu rất ổn, rất an toàn, không cần phải lo lắng.

“Em nghĩ ra chuyện muốn nói với anh rồi!!!” Gerald nói với vẻ kích động.

Edward giật giật khóe miệng: “Nói đi.”

“Là thế này, chiều hôm qua ấy, Chung Thịnh cho chúng ta mỗi người một túi bánh bao.”

“Ừ.” Sắc mặt Edward ảm đạm đi nhiều. Hắn cũng nhận được bánh bao từ Chung Thịnh, nhưng đó là bằng chứng cho sự ân ái của cậu ấy và Ariel.

“Là mấy cái bánh bao đó đó, anh ăn chưa, ngon lắm đúng không?”

“Ừ.” Edward hơi nhíu mày. Rốt cuộc tên Gerald này định nói gì?

“Nhưng mà bánh bao Chung Thịnh đưa cho Hạng Phi khó ăn kinh khủng luôn.”

“Ồ? Tại sao?” Edward khó hiểu hỏi. Cùng một mẻ bánh, sao lại có cái ngon có cái không?

“Hà hà hà …” Gerald cười rất đáng khinh, “Còn có thể là lý do gì chứ, Hạng Phi khoe khoang trước mặt Ariel là mình từng được ăn cơm Chung Thịnh tự tay nấu, thế là Ariel ghen. Làm Ariel ghen, Chung Thịnh đương nhiên sẽ trả thù cậu ta rồi. Anh không biết đâu, cái tên Chung Thịnh này ấy mà, thương Ariel hết mức luôn, ai cũng đừng hòng động vào ngài Ariel của cậu ấy.”

Tác giả:

= = Đang hóa đen thì bị cắt ngang …

Edward đáng thương, xui xẻo đến nỗi muốn hóa đen cũng bị người ta chen vào phá rối … Bi đát làm sao …

154. Chương 154

Editor: Nguyệt

"À, ra thế." Edward giật giật khóe miệng, nặn ra một nụ cười khó coi.

Quả nhiên … không hề có chỗ cho hắn chen vào …

"Này, anh không thấy chuyện này rất buồn cười à?" Gerald trừng Edward. Chuyện buồn cười thế này mà sao Edward vẫn tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt thế.

"Ừ, cũng được." Edward ỉu xìu đáp, rồi mới lộ ra nụ cười ôn hòa.

Gerald đột nhiên nhíu mày, nói với Edward: "Em bảo này, anh đừng cười như thế nữa được không?"

"Hửm?" Edward ngạc nhiên nhìn cậu. Cậu ta bị làm sao vậy, vừa mới bảo mình cười, bây giờ lại bảo đừng cười nữa.

Gerald bĩu môi: "Anh không thấy mệt à? Lúc nào cũng đeo mặt nạ."

Ánh mắt Edward trở nên lạnh lùng, khóe môi nhếch lên thành một đường cong duyên dáng. "Cậu đang nói gì vậy, Gerald?"

Gerald gãi đầu: "Em bảo anh ấy, không có chuyện gì cũng cười, sống với cái mặt nạ tươi cười đó anh không thấy mệt sao?"

Đôi mắt Edward trở nên lạnh lẽo rét buốt. "Tôi không biết cậu đang nói gì."

Gerald thở dài bất đắc dĩ: "Thôi, mỗi người có cách sống của riêng mình, anh thích đeo mặt nạ thì thôi vậy. Nhưng em nghĩ anh cười thật lòng trông đáng yêu hơn nhiều."

"Thật là, mặt mũi đẹp vậy mà cứ thích đeo mặt nạ, làm hỏng hết khí chất mỹ nhân." Gerald lẩm bẩm một câu rồi ngắt liên lạc.

Edward ngẩn người, vô thức sờ lên khóe miệng mình. Độ cong hoàn mỹ, nụ cười tao nhã. Ai cũng khen nụ cười ôn hòa của hắn, vậy mà trong mắt Gerald, nó chỉ là một chiếc mặt nạ thôi sao …

"Anh cười thật lòng trông đáng yêu hơn nhiều …" Trong đầu vang vọng câu nói của Gerald, Edward bỗng hoảng hốt. Cười thật lòng? Hắn từng cười thật lòng trước mặt Gerald sao?

Thở dài buồn bã, khóe môi giương lên thành nét cười tự giễu. Mình còn nhớ nên mỉm cười thế nào sao?

Khoan đã!

Nếu ngay cả Gerald cũng phát hiện ra nụ cười giả dối của mình, vậy chẳng phải những người sâu sắc nhạy bén hơn đều …

Edward chợt nảy ra một ý nghĩ khó tin, chẳng lẽ tất cả mọi người đều biết?

"Tít tít tít!"

Không còn tâm trí nào nhìn xem ai gọi cho mình, Edward tiện tay bấm nhận cuộc gọi.

"Phải rồi, quên không nói, thật ra đó chỉ là suy đoán của em thôi. Trực giác của em hơi mẫn cảm, anh đừng để ý nhé." Giọng sang sảng của Gerald truyền ra từ quang não.

“Được rồi, em chỉ muốn nói với anh vậy thôi, bye bye.”

Vừa dứt lời đã ngắt liên lạc, để lại Edward ngồi ngẩn ngơ trong phòng. Lâu sau, hắn nghiến răng nghiến lợi gắt: “Tên Gerald ngu ngốc này!”

Biết vỏ bọc ngụy trang của mình không bị nhìn thấu, Edward củng cố lại tinh thần, không để ý đến tên Gerald khốn kiếp này nữa. Mặc dù không hiểu cậu ta ăn nhầm cái gì mà ngày nào cũng gọi đến quấy rầy hắn, nhưng hắn quen nghe cậu ta lải nhải rồi.

Buổi dạ hội do phu nhân Heideck tổ chức rất thành công. Edward và Elena đều làm quen được nhiều nam nữ trẻ tuổi trong buổi tiệc.

Phu nhân Heideck vẫn lấy làm tự hào vì cả con trai lẫn con gái đều học tại trường Đệ Nhất. Lúc nói chuyện với các phu nhân khác, giữa những câu từ khéo léo cũng mơ hồ để lộ ý tìm đối tượng cho con mình.

Người được mời đến dự tiệc đều là người có thân phận địa vị, đa số là tương đương với Fussen Heideck. Những gia đình như họ bàn chuyện hôn nhân với nhau là điều rất bình thường. Anh em Edward lại xuất sắc hơn người, cho nên các vị phu nhân đều rất có cảm tình với họ.

Đương nhiên, chuyện cưới hỏi không phải chỉ qua một buổi tiệc thế này là xong. Nhưng được nổi bật trước công chúng một phen cũng làm phu nhân Heideck có tâm trạng cực kỳ tốt.

Buổi dạ hội kết thúc, Elena bị bố gọi lên hỏi chuyện học hành ở trường. Còn Edward thì bị phu nhân Heideck đưa xuống tầng hầm.

Hai tiếng sau.

“Anh à, anh làm sao thế? Trông anh mệt mỏi quá.” Elena ra khỏi thư phòng của bố, trùng hợp gặp Edward đi lên với khuôn mặt tái nhợt.

“Không sao.” Edward vẫn mỉm cười ôn hòa, nhẹ nhàng vuốt tóc em gái. “Có lẽ là tiệc tối ăn chút hải sản nên hơi khó chịu.”

“Anh ra nhiều mồ hôi quá.” Elena để ý thấy hai bên tóc mai của Edward ướt đẫm mồ hôi, nói với giọng gấp gáp lo âu, “Để em đi gọi bác sĩ.”

“Không cần!” Edward đúng lúc ngăn cô lại, “Anh không sao thật mà. Vừa uống thuốc rồi, chắc bây giờ đã có hiệu quả. Anh đang định về phòng ngủ một lát.”

“Vậy … nếu anh thấy không khỏe phải bảo em ngay đấy.” Elena không lay chuyển được anh trai, đành phải thỏa hiệp.

“Ừ, anh cam đoan, nếu thấy không khỏe nhất định sẽ triệu hồi em trước tiên.” Edward cười tủm tỉm ra vẻ muốn thề.

Elena giận, trừng mắt nguýt anh: “Được rồi, bị ốm còn cứ thích đùa em. Để em đưa anh về phòng.”

“Ừ.” Edward sóng vai đi cùng Elena, lát sau đã về đến phòng mình.

“Có chuyện gì phải bảo em ngay đấy!” Trước khi đi, Elena vẫn không quên dặn hắn một câu. Edward đành gật đầu, thế mới tiễn bước được cô. Cửa vừa đóng lại, trông mặt hắn lại càng tái hơn trước.

Cố gắng đi đến trước gương lớn, gần như hao hết sức lực mới cởi được bộ lễ phục phẳng phiu. Quần áo vừa rơi xuống đất, múi máu nồng nặc lập tức lan tràn khắp phòng. Edward lạnh lùng nhìn người mặt mũi tái nhợt trong gương, im lặng xoay người lại.

Trong gương là tấm lưng chằng chịt vết roi vẫn còn rỉ máu. Ngoài ra, còn có những vết sẹo mảnh nhỏ phủ khắp lưng, là do bị roi quất để lại. Kiểu tra tấn bằng roi này không lấy mạng người ta, nhưng cái sự đau đớn nó mang lại thì không phải ai cũng chịu được.

Hít một hơi thật sâu, Edward đừng thẳng người, lấy từ trong ngăn tủ bên cạnh ra một lọ thuốc xịt, cố gắng tự chữa trị cho mình. Mỗi lần cánh tay di chuyển đều động đến vết thương, có những vết càng sâu hơn trước, giọt máu đỏ au trượt dài trên lưng.

Gương mặt vốn nhã nhặn của Edward nay cau có vì đau nhức. Đề phòng mình không chịu được sẽ hét lên, hắn cắn chặt môi dưới, cắn đến ứa máu.

Bàn tay cầm lọ thuốc run rẩy, đánh rơi nó xuống nền nhà. Nhưng Edward vẫn gắng gượng tự nhặt nó lên, không tìm bất kỳ ai đến hỗ trợ.

Đến khi cả tấm lưng được phủ một lớp bọt biển trắng, cả người hắn đã toát mồ hôi, hai mắt đỏ ngầu tơ máu.

Edward nằm vật ra giường, không muốn cử động dù chỉ một ngón tay. Ánh mắt trống rỗng nhìn phía trước, bỗng cảm thấy mờ mịt.

"Nhớ kỹ, đây là hình phạt dành cho mày."

"Đồ ăn hại! Không bằng được thằng con hoang kia!"

"Đừng tưởng mẹ không đi theo mày thì không biết, mày với thằng con hoang kia thân nhau lắm chứ gì."

"Đồ vô dụng đáng chết! Tao muốn mày đánh bại nó, chứ không bảo mày làm bạn với nó!"

Những lời nhục mạ chói tai của mẹ vẫn còn lẩn quẩn bên tai. Giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng của bố cũng quanh quẩn trong đầu.

"Đừng làm trái ý mẹ con."

Bất chợt, Edward lộ ra nụ cười khó coi, lẩm bẩm bằng cái giọng khàn khàn: "Không làm trái ý bà ta thì chắc con không sống nổi."

Một gia đình lạnh lẽo, một xã hội thượng lưu dối trá. Những người vây quanh hắn ở trường chỉ nhìn vào cái danh con trai trưởng gia tộc Heideck. Nếu hắn rời khỏi gia tộc Heideck, hắn tin mình sẽ đạt được thành tựu xuất sắc, nhưng lại không tin những người gọi là "bạn" vây quanh hắn bây giờ có còn chấp nhận hắn hay không.

Những gia tộc theo con đường chính trị luôn lạnh lùng bạc bẽo hơn gia tộc theo quân đội. Không có lợi ích làm tiền đề, thì chẳng có gì lâu dài.

Im lặng nhắm mắt lại, Edward nhớ về cặp mắt đen sâu thẳm ấy.

Thuần một màu đen, trong veo, trung thành … Chỉ cần nhìn thấy Ariel, chủ nhân của đôi mắt ấy sẽ không để ý đến bất kỳ ai khác.

Nhìn Ariel, chỉ có Ariel. Không phải gia tộc Clifford, không phải tương lai xán lạn. Người ấy chăm chú nhìn vào Ariel với tấm lòng trong sáng không mang bất kỳ mục đích gì.

Chỉ cần Ariel vẫn là Ariel, thì cho dù có phải người thừa kế gia tộc Clifford hay không, Chung Thịnh sẽ chẳng bao giờ rời mắt.

Thật ngưỡng mộ … thật ghen tỵ … tại sao … tại sao không có ai nhìn mình chăm chú như thế, tại sao chủ nhân của đôi mắt ấy chưa từng nhận ra mình không hề thua kém Ariel?

Dựa vào đâu mà từ bé Ariel đã có tất cả? Dựa vào đâu mà hắn lại dễ dàng có được những thứ mà mình khao khát …

Nếu … chỉ là nếu thôi … Ariel không còn tồn tại …

Edward mở mắt ra. Đôi mắt xanh lam sâu thẳm như đại dương bỗng bị màu đỏ tàn ác nhàn nhạt xâm chiếm.

"Tít tít tít!"

Tiếng chuông reng lại lần nữa làm Edward sực tỉnh. Bầu không khí nặng nề vừa nãy đã bị tiếng tít tít phá tan.

Không biết tâm trạng bây giờ rối rắm đến thế nào, Edward bất đắc dĩ bấm nhận cuộc gọi.

Tác giả:

[”] Mọi người bảo Edward có rối rắm không chứ … Lần nào hóa đen chuẩn bị thành đại boss cũng bị cắt ngang … Phải xui đến mức nào mới gặp phải chuyện thế này chứ …

155. Chương 155

Editor: Nguyệt

Không còn cách nào khác, tên Gerald này đúng là dai như đỉa, không nghe máy thì cậu ta sẽ gọi đến lúc nghe mới thôi.

Mặc dù rất muốn kéo tên cậu ta vào sổ đen, nhưng nghĩ đến chuyện lúc trở về bị cậu ta viện cớ này để làm phiền, Edward đành bỏ cuộc.

“Ồ, Edward, hôm nay anh trả lời nhanh ghê. Đang chờ em à?” Gerald cười rất đáng khinh.

Edward mặt không đổi sắc nhìn cậu. Bởi vì hắn phát hiện ra, đối mặt với tên tiện nhân này, giữ vẻ mặt mỉm cười là một việc cực kỳ khó.

“Ai nha, nhớ em thì cứ nói thẳng đi mà. Mai em sẽ gọi sớm cho anh nha ”

Đường lượn sóng tiêu hồn kia làm Edward thấy ngứa răng. Chẳng lẽ cậu ta chưa từng nhìn mặt đoán ý người khác à? Rốt cuộc là nhìn kiểu quái gì mà thấy rằng mình đang chờ cậu ta gọi đến?

Lần trước cũng thế, hắn chỉ trả lời chậm một chút thôi mà tên này đã hỏi hắn bằng vẻ mặt đáng khinh rằng, có phải hắn đang quay tay không, cậu ta gọi đến liệu có làm phiền không.

Vẻ mặt Edward lúc ấy cực kỳ phấn khích. Hắn nghĩ cuộc đời này mình chưa bao giờ gặp ai vô liêm sỉ như Gerald. Ở trong đội cùng lắm chỉ thấy cậu ta miệng tiện, khi bị quấn lấy rồi hắn mới sâu sắc cảm nhận được chân lý của từ “đáng khinh”.

Gerald gần như phát huy từ này đến mức cực hạn. Edward dám khẳng định là cả đời này cũng không gặp được người nào khác đáng khinh như cậu ta.

“Hôm nay cậu tìm tôi có chuyện gì?” Edward mặt không đổi sắc hỏi.

“Cũng không có gì …” Gerald chớp chớp mắt vô tội.

Edward sắp không chịu nổi rồi. Chẳng lẽ tên này rảnh rỗi quá nên ngày nào cũng gọi điện quấy rầy mình?

“Tôi nhớ Hạng Phi ở cùng phòng với cậu. Nhóm Ariel cũng không về nhà.” Edward nhắc.

“Nhưng mà …” Gerald di di hai đầu ngón trỏ vào nhau, ra vẻ tội nghiệp, “Hạng Phi suốt ngày chạy theo lấy lòng Lôi Tranh. Còn tên Ariel kia, em chỉ nói mấy câu với Chung Thịnh thôi cậu ta đã lườm rồi … Ngay cả Phỉ Nhi với Samantha cũng cảnh cáo em không được đến làm phiền họ, nếu không sẽ bị ăn đòn.”

Edward: … Thế nên người tốt tính như tôi đây phải chịu Gerald tra tấn sao?

Edward xoa xoa thái dương, cảm thấy nói chuyện với Gerald làm đầu hắn còn đau hơn cả lưng.

“Hì hì, Edward à, em nhớ anh từng bảo tối nay nhà anh tổ chức dạ hội đúng không. Mau nói tình hình đi nào, có người đẹp nào xuất hiện không?” Gerald phấn khích hỏi.

Edward mỉm cười, còn chưa trả lời đã nghe Gerald ở đầu bên kia la toáng lên: “A, anh xem anh xem, lại đeo mặt nạ rồi!”

Edward cảm thấy nụ cười của mình cứng đờ. Rõ ràng ai nhìn vào cũng thấy hắn mỉm cười tao nhã. Tại sao tên Gerald này lần nào cũng biết hắn đang cười giả tạo?

Chuyện này không khoa học!!!

Ngay đến chuyện Hạng Phi thầm mến Lôi Tranh cậu ta còn không phát hiện ra, vậy thì dựa vào đâu mà phát hiện ra mình cười giả tạo?

"Được rồi được rồi, em chỉ muốn anh giới thiệu vài cô em xinh đẹp thôi mà, sao lại cười giả lả với em thế?" Gerald hình như vẫn còn bất mãn.

Edward trầm mặc. Hình như … hắn đã quen cười như vậy. Bởi vì ai cũng thích nụ cười đó. Nụ cười khiến họ cảm thấy thân thiện. Dù chỉ là vỏ ngoài …

"Ê ê! Edward, anh đang ngẩn người đấy à?" Gerald đột nhiên dí sát mặt vào màn hình, cả cái mặt choán gần hết màn hình.

Edward lùi lại theo phản xạ. Vì lý do cá nhân, hắn không thích tiếp xúc quá gần với người khác.

Vốn không có vấn đề gì, nhưng hiển nhiên là Edward đã xem nhẹ những vết thương trên lưng.

"A!" Loại thuốc xịt này có tác dụng chữa vết thương hở rất tốt, nhưng còn chưa nghịch thiên đến mức phun lên một cái là khỏi ngay.

Vết thương đã dần khép miệng, nay lại vì cử động mạnh mà nứt ra, rỉ máu.

"Hả? Anh làm sao thế?" Gerald cũng nhìn ra vẻ mặt đau đớn của Edward, vội hỏi thăm.

"Không có gì." Edward cười gượng. Vết thương trên lưng rất đau, nhưng tim hắn còn đau hơn. Nếu bị thương do sự cố ngoài ý muốn, hắn còn có thể tìm đến sự an ủi từ bạn bè. Nhưng đây là do mẹ đẻ hắn gây ra, bảo hắn mở miệng thế nào đây …

"Sao lại không có gì. Chẳng phải anh đang ở nhà à? Ở nhà sao lại bị thương?"

"Tôi đã bảo là không sao!" Hiếm khi Edward giận ra mặt. Cơn đau ê ẩm không ngừng nhắc nhở hắn rằng, hắn chẳng có gì cả, không có tình thân, không có tình yêu, ngay cả tình bạn với đám Ariel cũng chỉ là giả dối …

"Này, anh …"

"Xin lỗi, tôi mệt rồi, muốn đi ngủ. Tạm biệt." Không có tâm trạng nào nói chuyện với Gerald, Edward tắt phụt màn hình. Có lẽ đây là hành vi bất lịch sự nhất hắn từng làm.

Mệt mỏi để quang não lên đầu giường, Edward che kín hai mắt. Thật ra hắn không ghét được Gerald quan tâm. Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc sự quan tâm này xuất phát từ quan hệ bạn bè giả dối, hắn lại không kìm được cơn giận.

"Chết tiệt!" Vùi đầu xuống đệm giường, Edward ghét cay ghét đắng cái cuộc sống hiện tại. Dù có cố gắng thế nào, đạt được bao nhiêu thành tựu, hắn cũng không thể làm mẹ hài lòng.

Từ nhỏ đến lớn, câu mà mẹ nói với hắn nhiều nhất hình như chỉ có "Tại sao mày lại không bằng thằng con hoang kia".

Bật cười tự giễu. Nụ cười của Edward lúc này còn khó coi hơn là khóc. Đôi khi hắn nghĩ, mình có thật là con đẻ của mẹ không, có người mẹ nào lại đối xử với con mình như thế không?

Ánh mắt mờ mịt dần trở nên rõ ràng. Edward tuyệt đối sẽ không để mẹ tiếp tục ngược đãi như vậy. Hắn không thể, cũng không muốn tiếp tục chịu đựng bà mẹ tàn ác này nữa. Nếu bố không thể cản mẹ lại, vậy thì trước khi đủ sức ngăn cản bà ta, mình phải đi thật xa khỏi nơi này.

Ba ngày nghỉ ngơi trôi qua rất nhanh. Tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh cũng được thư giãn sau một thời gian thi đấu căng thẳng.

Buổi tối ngày thứ ba, mọi người đón Edward trở về, đồng thời nhận được thông tin về đối thủ trong trận đấu ngày mai.

Tiểu đội Thuấn Sát.

Đây là một đội rất đặc biệt. Tám chiếc cơ giáp của đội họ đều thuộc hệ ám sát. Đây là kiểu bố trí rất cực đoan. Gặp địa hình thuận lợi, họ có thể gây sát thương khủng bố cho đối thủ. Nhưng nếu ở địa hình không thích hợp ẩn nấp, bọn họ chính là bia ngắm di động.

Cơ giáp hệ ám sát nổi tiếng với lực sát thương cao, khả năng ẩn nấp tốt, và lực phòng ngự kém. Chúng được trang bị hệ thống ngụy trang người người căm phẫn, nếu đối thủ không cảnh giác cao độ, hoàn toàn có thể tiếp cận gần sát rồi một chiêu diệt gọn.

Đương nhiên, có hệ thống ngụy trang trâu bò như vậy rồi, chúng sẽ bị hạn chế ở mặt khác. Đó là không thể sử dụng bất kỳ loại vũ khí laser nào. Người điều khiển cơ giáp loại này phải có khả năng võ thuật cận chiến cực siêu, nếu không cơ giáp sẽ thành đồ bỏ đi.

Tiểu đội Thuấn Sát toàn bộ đều sử dụng loại cơ giáp này lọt vào vòng bán kết là đủ thấy tám người họ đều rất giỏi kỹ thuật chiến đấu gần. Mặc dù tiểu đội Giảo Lang không có ai yếu kém, nhưng vẫn phải để ý đến vấn đề này.

Có lẽ tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh thật sự rất may mắn. Từ đầu đến giờ thuận buồm xuôi gió, trận hôm nay gặp tiểu đội Thuấn Sát còn trùng hợp được chuyển đến địa hình sa mạc.

"Ha ha ha!" Gerald ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, "Trời cũng giúp chúng ta!!!"

Edward đen mặt. Mặc dù địa hình sa mạc rất bất lợi với tiểu đội Thuấn Sát, nhưng Gerald cười như vậy cũng quá khoa trương.

"Hôm nay đúng là may mắn." Hạng Phi nhoẻn miệng cười. Gặp cơ giáp hệ ám sát trong địa hình sa mạc chắc chắn là may mắn của đội họ, bất hạnh của đối thủ.

Đương nhiên, tiểu đội Thuấn Sát dám dùng tám chiếc cơ giáp ám sát tham gia thi đấu tất nhiên là phải tự tin vào năng lực bản thân. Có điều, gặp đội khác còn được, chứ gặp tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh thì …

"Đúng là sảng khoái." Tiêu diệt chiếc cơ giáp cuối cùng, Gerald ra vẻ bảnh bao thổi phù họng súng một cái, phát biểu cảm tưởng.

Nhưng đây đúng là tính từ thích hợp nhất với trận đấu hôm nay.

Ưu thế lớn nhất của tiểu đội Thuấn Sát là lợi dụng địa hình che chắn phát huy khả năng ngụy trang siêu quần, một đòn diệt gọn. Nhưng trên địa hình sa mạc rộng lớn, không có vật che chắn, chỉ một hành động nhỏ cũng bị đám Ariel phát hiện rồi tiêu diệt sạch sẽ.

Không phải đội này không mạnh, chỉ tiếc gặp trúng đám biến thái trường Đệ Nhất, cho nên đành nuốt hận ngậm ngùi chịu thua ở vòng bán kết, chờ lượt thi đấu sau so sánh điểm tổng.

Được chuyển về phòng chuẩn bị, Hạng Phi gãi đầu gãi tai, trận hôm nay mọi người đều phát huy bình thường, cho nên không có gì để tổng kết cả.

Tác giả:

→.→ Edward còn chưa đủ thực lực, không đấu lại được bà mẹ biến thái, cho nên tạm thời chỉ có thể chạy trốn …

156. Chương 156

Editor: Nguyệt

Nhìn một lượt, dường như không có ai hứng thú với chuyện thảo luận về trận đấu nhạt nhẽo này. Hạng Phi quyết đoán vung tay: giải tán. Sau đó nhanh nhảu đăng xuất, tiếp tục chạy theo lấy lòng Lôi Tranh.

"Ôi tình yêu … mới vĩ đại làm sao." Nhìn Ariel cùng Chung Thịnh biến mất ngay sau khi Hạng Phi tuyên bố giải tán, Gerald chậc lưỡi đầy tiếc nuối, "Rõ ràng mình đẹp trai ngời ngời thế này, nhìn kiểu gì cũng thấy tuấn tú lịch lãm, sao lại không có em nào yêu chứ …"

"Cái miệng tiện đấy của cậu thì em nào chịu được." Lâm Phỉ Nhi bĩu môi.

"Đấy là bọn họ không nhìn ra được ưu điểm của tớ." Gerald ngửa đầu vuốt tóc.

"Ọe!" Lâm Phỉ Nhi làm động tác nôn mửa, kéo tay Samantha rồi biến mất tăm.

"Hầy … các em xinh tươi đang ở đâu …" Gerald ủ rũ nằm nhoài ra bàn, lẩm bẩm.

Edward không nói gì nhìn tên ngốc miệng tiện nọ. Thật ra hắn muốn nói rằng, với vẻ ngoài của Gerald, nếu biết giữ miệng một chút thì chắc đã được con gái theo đuổi từ lâu rồi. Nhưng mà cái miệng của cậu ta lực sát thương quá cao, cho nên không em nào dám đến gần.

Với lại, Lâm Phỉ Nhi và Samantha còn nhiệt tình bôi đen cậu, có cô em nào nhận lời làm quen với cậu mới lạ.

Đương nhiên, Edward sẽ không nói cho Gerald biết điều thứ hai. Xem như hình phạt nhỏ cho việc cậu ta quấy rầy mình mấy ngày nay.

Edward mím môi, hơi nhoẻn cười. Lúc ấy, hắn không chú ý tới Gerald vốn đang nằm nhoài ra bàn kêu ca bỗng nhiên sáng rực hai mắt, nhìn đến ngơ ngẩn …

Với Edward, khoảng thời gian làm bạn cùng nhóm Chung Thịnh vừa vui sướng vừa đau khổ. Ngưỡng mộ Ariel vì có một người luôn chỉ nhìn một mình mình, rồi lại buồn rầu vì biết người đó không bao giờ thuộc về mình.

Thầm thở dài trong lòng, bây giờ hắn đã hiểu vì sao Elena biết Ariel sẽ không thích mình mà vẫn cứ nhớ mãi không quên.

Lẳng lặng nhìn theo bóng Chung Thịnh, đôi khi Edward thấy hoang mang. Mình thực sự … yêu Chung Thịnh sao?

Hắn khao khát đôi mắt đen sâu thẳm ấy, đó là điều chắc chắn. Nhưng khi nhìn về phía Ariel, hắn nghĩ mình ngưỡng mộ nhiều hơn là ghen tỵ.

Nếu hắn thích Chung Thịnh, thì chẳng phải nên hận không thể đẩy Ariel vào chỗ chết sao? Tại sao hắn rất ít khi nghĩ như thế?

Rõ ràng là Ariel chết rồi hắn mới có cơ hội có được Chung Thịnh.

Một phút ngờ vực thoáng qua, không biết bản thân đang nghĩ gì. Edward không phát hiện ra ánh mắt mình nhìn Chung Thịnh dần tối đi.

"Edward!"

Bỗng cứng người. Edward mặt không đổi sắc quay sang nhìn, thấy Gerald đang cười tươi rói.

Đúng vậy! Chính là tên này! Mỗi lần mình có ý đồ gì với Chung Thịnh, tên ngốc này lập tức nhảy ra!

Đôi khi Edward nghĩ, phải chăng cậu ta lắp cái gì đó vào trong đầu hắn, ví dụ như máy nghe trộm chẳng hạn, chứ không thì sao lần nào cũng đúng lúc xông ra cắt ngang ý đồ xấu xa của hắn?

"Có chuyện gì?" Edward đã không thể ép mình nặn ra nụ cười nữa. Bởi vì cái tên Gerald này là điển hình cho kiểu người được đằng chân lân đằng đầu.

"Cũng không có chuyện gì to tát. Sau trận đấu hôm nay chúng ta sẽ được nghỉ một ngày. Anh có muốn đi đâu chơi không?" Gerald hào hứng hỏi. Xem chừng Edward mà không đồng ý, cậu ta sẽ quấn riết lấy hắn đến khi đồng ý mới thôi.

Edward lại thấy đau đầu. Không hiểu sao dạo này Gerald cứ bám riết lấy hắn, ngay cả mấy cô em xinh tươi cũng không thu hút được sự chú ý của cậu ta. Rốt cuộc thì hắn có điểm gì hấp dẫn cậu ta chứ?

"Tôi …"

"Đừng bảo anh không có thời gian. Em đặt chỗ rồi, anh mà không đi em khóc cho anh xem!"

Edward: …

Thua rồi!

Trong suốt hai mươi mốt năm cuộc đời, lần đầu tiên hắn nảy sinh cảm giác nể phục một ai đó. Dù là Ariel cũng không thể khiến hắn khuất phục, nhưng quả thực là hắn phải thua trước cái mặt dày của Gerald.

Quả nhiên là người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch. Đối với tên Gerald này, không có chiêu nào có tác dụng. Bởi vì tên ngốc này có thể quỳ xuống ôm đùi bạn ngay giữa đám đông rồi khóc cho bạn xem.

Đây là bài học xương máu của Edward. Hắn còn không dám nhớ lại cảnh tượng ngày đó trên sân thể dục, rồi cả những ánh nhìn kỳ quặc của các đàn em xung quanh.

Vào Đệ Nhất lâu vậy rồi, hắn chưa bao giờ mất mặt như lần đó. Bực nhất là tên này rất có khiếu luyện võ, cậu ta mà đã quấn lên thì hắn đừng hòng chạy thoát.

"Được …" Im lặng nuốt xuống một ngụm máu, Edward lần thứ n buộc phải đồng ý với đề nghị của Gerald.

"Ha ha, tốt quá! Em yêu anh nhất! 6 giờ tối nay gặp nhé." Gerald nhảy cẫng lên hò reo, rồi phấn khích chạy biến đi đâu mất.

Edward nhìn bóng cậu ta khuất dần, uể oải cúi đầu. Rốt cuộc là tại sao hai người lại phát triển thành loại quan hệ kỳ cục này hả trời.

Hình như … từ sau lần hắn về nhà hôm trước, Gerald bắt đầu liên tục quấy rầy hắn.

Edward đau đầu vì dính phải một kẻ rắc rối, lại không nghĩ ra rằng, nếu thật sự muốn, hắn có vô vàn biện pháp để ném cục nợ này đi.

Bước vào vòng bán kết, thi đấu ngày càng khó khăn. Tiểu đội Giảo Lang không dám khinh địch. Vì không phải lúc nào cũng may mắn như trận vừa rồi, gặp đúng địa hình bất lợi đối với tiểu đội Thuấn Sát xui xẻo.

Có lẽ ban tổ chức cũng thấy các trận đấu ngày càng căng thẳng, cho nên cứ cách ba ngày sẽ cho nghỉ một ngày, để các tuyển thủ thư giãn, thoải mái tinh thần.

Thời gian nghỉ ngơi của Ariel và Chung Thịnh hầu hết là ở trên giường. Đối với một cặp tình nhân đang lúc mặn nồng, trước kia lại không có cơ hội trải nghiệm niềm hạnh phúc yêu đương, bảo họ xuống giường đi ra ngoài là chuyện cực kỳ khó khăn.

Quan hệ của Lôi Tranh với Hạng Phi phát triển rất tốt. Lại nói, với mức độ xấu xa như Hạng Phi, Lôi Tranh còn lâu mới chạy ra khỏi tầm kiểm soát của cậu.

Samantha và Lâm Phỉ Nhi ngoài lịch huấn luyện cố định mỗi ngày, thích nhất là chỉ trỏ bàn tán về Lôi Tranh hoặc Chung Thịnh. Thành thử Lôi Tranh chỉ hận không thể tránh đụng mặt các cô.

Nhưng dạo gần đây, tổ buôn chuyện hai người có nguy cơ tan rã. Không phải Samantha với Lâm Phỉ Nhi nảy sinh mâu thuẫn. Mà là … Samantha đang yêu!!!

Lúc biết tin từ Lâm Phỉ Nhi, cả tiểu đội Giảo Lang bàng hoàng ngã ngửa, theo lời Gerald nói thì là: Rốt cuộc là tráng sĩ nào dũng cảm dám cưa một cô gái còn "cường tráng" hơn cả đàn ông thế?

Đương nhiên, vì câu phát biểu này mà Gerald bị Samantha đánh cho bầm dập suốt ba ngày liền. Ngoài Ariel mặt lạnh như thường, các thành viên còn lại đều nhìn cậu như thể đang nhìn một vị "dũng sĩ" thực thụ.

Khụ khụ …

Tóm lại, trong vòng bán kết, tiểu đội Giảo Lang vẫn biểu hiện rất xuất sắc. Dưới sự "chỉ bảo" của Ariel, Hạng Phi ngày càng hiểu rõ về nghệ thuật quân sự.

Ngày mai lại là ngày nghỉ. Bầu không khí ở tiểu đội Giảo Lang vô cùng vui vẻ thoải mái. Mọi người trêu đùa nhau một hồi, mới lục tục rời khỏi mạng chiến đấu.

Tối hôm sau, các thành viên theo lệ thường nhận được thông báo về đối thủ của trận đấu tiếp theo. Nhìn cái tên quen thuộc, Ariel không khỏi nhíu mày.

"Đoán xem đối thủ ngày mai của chúng ta là ai." Ariel ngả người nằm nghiêng bên cạnh Chung Thịnh, vừa xoa nắn cơ bụng rắn chắc của anh vừa hỏi.

Từ khi biết mình yêu thích "vận động trên giường", Ariel thích nhất là nằm bên cạnh Chung Thịnh, ve vuốt làn da anh sau mỗi lần làm tình.

Có lẽ là vì thể chất, thân nhiệt của Ariel hơi thấp, còn Chung Thịnh thì lúc nào cũng nóng rực. Sờ lên làn da ấm áp cảm giác rất thích, làm Ariel không nỡ rời tay.

Tiêu hao thể lực quá độ, Chung Thịnh mệt mỏi đang trong cơn buồn ngủ, nghe Ariel hỏi vậy lập tức vực dậy tinh thần, nghĩ một lát rồi nói: "Trưởng quan Từ à?"

"Không phải." Ariel lắc đầu.

Chung Thịnh nhíu mày suy nghĩ. Được Ariel nhắc đến thì chắc là người quen. Trong số người quen của hai người, có thực lực vào được vòng này cũng không nhiều.

"Điện hạ Zaccai?" Chung Thịnh lại đoán.

"Sao em lại nghĩ đến tên đó?" Ariel ghét ra mặt.

Chung Thịnh im lặng. Xem ra ngài Ariel cực kỳ ghét Nhị hoàng tử.

"Là tiểu đội của Tần Hi Nhiên."

Chung Thịnh sửng sốt, vội vàng mở quang não lên xem. Quả nhiên, theo thông báo của hệ thống, đối thủ ngày mai là tiểu đội Jalapeno, hai thành viên trong đó là Tần Hi Nhiên và Ryan.

"Tần … trưởng quan." Đời trước Chung Thịnh khá thân với Tần Hi Nhiên, thường gọi nhau bằng tên. Sau khi vào Đệ Nhất, phải gọi Tần Hi Nhiên là trưởng quan làm anh thấy không quen.

Tác giả:

["] Vào vòng bán kết rồi Tiểu đội Thuấn Sát đã bị bọn họ thuấn sát, không biết trận đấu ngày mai với Tần Hi Nhiên sẽ thế nào?

P/S: Edward bị người nào đó theo dõi rồi, đáng thương cho hắn vì vẫn chưa phát hiện ra …

157. Chương 157

Editor: Nguyệt

"Gọi Hi Nhiên là được rồi, anh ta có nghe thấy đâu mà sợ."

Chung Thịnh im lặng xoay mặt đi. Cứ có cảm giác ngài Ariel khác đời trước rất nhiều …

"Thực lực của Hi Nhiên chúng ta đều biết. Tuy bây giờ chưa phải thời kỳ đỉnh cao, nhưng cũng chẳng kém là bao. Ryan không thua gì anh ta. Có thể đoán rằng đội viên của hai người này đều rất khá."

Chung Thịnh nghiêm túc phân tích thực lực tiểu đội Jalapeno, không để ý thấy động tác xoa bụng anh của Ariel càng ngày càng mờ ám, có xu hướng tụt dần xuống dưới.

"Em nghĩ …"

Ngay lúc Chung Thịnh hào hứng thảo luận với Ariel xem Tần Hi Nhiên với Ryan sẽ sử dụng chiến thuật gì, Ariel đã nhổm dậy nằm đè lên người anh, nhìn từ trên xuống với vẻ nguy hiểm.

"A … Ariel …" Cảm nhận được ngón tay đã trượt xuống bộ vị nguy hiểm, hơi thở của Chung Thịnh trở nên dồn dập.

"Anh nghĩ rằng … lúc anh đang ở bên cạnh em, em nhiệt tình nói về người đàn ông khác như thế không phải là chuyện tốt." Ariel nhìn Chung Thịnh, môi nhếch lên thành độ cong đầy quyến rũ lại nguy hiểm.

"Nhất là khi … chúng ta không mặc quần áo, em có nghĩ thế không?" Ánh mắt Ariel đã thành cám dỗ trắng trợn.

Chung Thịnh bị khí thế của Ariel chèn ép không nói được gì, lòng thầm rơi lệ. Ngài Ariel lạnh lùng vô tình cuồng công việc dường như đã một đi không trở lại.

"Bây giờ là thời gian thuộc về anh …" Chưa dứt lời, tiếng nói đã mất hút giữa hai đôi môi quyện vào nhau. Ariel nhẹ nhàng kéo Chung Thịnh không còn sức chống cự hòa vào dòng xoáy *** lần nữa.

Chung Thịnh cảm thấy rất xấu hổ khi bị Ariel kéo lên giường mà chẳng thể phản kháng được gì. Thân là phó quan, không tìm hiểu tình hình quân địch đúng lúc là rất thiếu tinh thần trách nhiệm.

May sao Ariel vẫn biết chừng mực, làm một lần rồi thôi, để anh có thời gian nghiên cứu chiến thuật của đội Tần Hi Nhiên.

Sáng hôm sau, trong phòng chuẩn bị, các thành viên của tiểu đội Giảo Lang tập hợp đông đủ. Chung Thịnh mở tài liệu về tiểu đội Jalapeno mà mình thu thập được.

Sau khi xem, ai nấy đều nghiêm túc hẳn lên.

Đúng như tên gọi, tiểu đội Jalapeno có thực lực vô cùng mạnh mẽ. Họ cũng có điểm đặc biệt giống như tiểu đội Thuấn Sát. Toàn bộ tiểu đội Thuấn Sát sử dụng cơ giáp hệ ám sát, nếu bị họ tiếp cận thì hầu như không chiếc cơ giáp nào có thể kháng cự lại. Tiểu đội Jalapeno thì dùng cơ giáp hệ cận chiến. Loại này không được trang bị nhiều vũ khí, súng laser tầm xa về cơ bản là vô dụng, được cái vỏ ngoài bền chắc và tính linh hoạt cao. Cho nên, chỉ cần trình độ võ thuật của người điều khiển không quá kém, nó sẽ thành rắc rối lớn cho đối thủ.

Có ai nghi ngờ trình độ võ thuật của Tần Hi Nhiên không ư? Đương nhiên là không.

Cả trường Đệ Nhất ai chẳng biết anh ta là tên cuồng võ, cơ giáp hình người.

Về mặt võ thuật thì Tần Hi Nhiên nổi danh toàn trường, đến Ariel còn phải ngại đấu với anh ta. Có lẽ khả năng võ thuật của anh ta không phát huy nhiều tác dụng trong chiến tranh quy mô lớn, nhưng ở giải cơ giáp hạng mục thi đấu đồng đội này thì đúng là ác mộng của mọi người.

Dễ dàng nhìn ra được tiểu đội Jalapeno là tập hợp một đám cuồng chiến đấu. Và đừng quên, Tần Hi Nhiên cũng rất am hiểu chiến lược chiến thuật. Nếu không đã chẳng đào tạo ra được học viên có tiềm năng về mặt này như Hạng Phi.

"Thông qua băng ghi hình các trận đấu mà chúng ta vừa xem, trưởng quan Tần hầu như không để lộ khả năng chỉ huy gì xuất sắc, về cơ bản là dùng bạo lực nghiền nát đối thủ. Một tổ hợp như vậy chắc chỉ có đội ngũ toàn cơ giáp hỏa lực mạnh may ra mới diệt được, còn không chỉ cần hai người trong số họ cũng đủ xử lý toàn bộ đối thủ. Ngoài ra, ta còn thấy được sự phối hợp vô cùng ăn ý giữa họ, đặc biệt là trưởng quan Tần và trưởng quan Ryan, có thể nói là hai người như một. Cho dù trưởng quan Tần tấn công không thành công thì trưởng quan Ryan cũng kịp thời chém thêm một đao. Đối mặt với hai người này, ngay cả tớ và Ariel phối hợp với nhau cũng không nắm chắc phần thắng." Chung Thịnh mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng thì nghĩ: Tần Hi Nhiên với Ryan chắc chắn có gian tình, không thì làm sao phối hợp ăn ý như thế được.

"Tuy nhiên, cái tớ muốn nhấn mạnh không phải thực lực mạnh mẽ của họ, vì chỉ cần xem băng ghi hình mọi người nhìn ra được rồi. Điều tớ muốn nói là tuyệt đối không được xem thường khả năng chỉ huy của trưởng quan Tần. Mọi người cũng biết anh ta là người đầu tiên nhìn ra và bồi dưỡng khả năng chỉ huy của Hạng Phi. Chắc mọi người sẽ không tin anh ta không biết gì về nghệ thuật quân sự chứ?"

Mọi người gật đầu với vẻ đăm chiêu. Tần Hi Nhiên mà không biết gì về chiến lược chiến thuật thì làm sao nhìn ra được tài năng của Hạng Phi về mặt này.

"À này Chung Thịnh, sao cậu hiểu rõ về trưởng quan Tần thế?" Samantha thuận miệng hỏi một câu.

Chung Thịnh cứng người, sau đó mỉm cười: "Hôm qua tớ phải mất rất nhiều thời gian mới điều tra được nhiều tư liệu về trưởng quan Tần như vậy."

Những người khác nể phục nhìn Chung Thịnh. Điều tra tường tận chi tiết thế này, chắc Chung Thịnh phải tốn nhiều công sức lắm. Vất vả cho cậu rồi.

Ariel đảo mắt, lặng lẽ liếc nhìn Chung Thịnh. Nào ngờ Chung Thịnh đúng lúc bắt gặp, nhớ lại ngày hôm qua mình đúng là tốn rất nhiều thời gian, nhưng là để quấn quít với Ariel trên giường, mặt tức thì đỏ rần, xấu hổ nhìn sang chỗ khác.

Edward nhìn Chung Thịnh rồi lại nhìn Ariel, im lặng thu lại tầm mắt, đồng thời liếc nhìn Gerald theo phản xạ, thấy tên ngốc này đang cười ngây ngô nhìn mình …

Edward: …

"Khụ khụ." Chung Thịnh ho khan hai tiếng, "Cho nên, kế hoạch của chúng ta hôm nay là tiêu diệt từng bộ phận. Nếu để tám người họ hợp lại với nhau thì chúng ta chắc chắn không chống cự được. Cách tốt nhất là dùng mọi biện pháp chia nhỏ họ ra rồi giải quyết từng người một. Tóm lại, mục tiêu hàng đầu là tách biệt đối thủ khỏi tập thể rồi dùng ưu thế số đông tiêu diệt bọn họ."

Tít!

Hệ thống thông báo: Tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh VS Tiểu đội Jalapeno.

Sân đấu: Đại dương.

Hình thức: Tử chiến.

Nhìn thông báo của hệ thống, Chung Thịnh nhoẻn cười. Tuy địa hình đại dương và hình thức tử chiến không có lợi gì cho họ, nhưng nhóm Tần Hi Nhiên cũng chẳng được ưu thế gì.

"Mọi người chuẩn bị đi. Ở dưới biển, động cơ của cơ giáp sẽ bị ảnh hưởng, năng lượng tiêu hao nhiều hơn, nhớ phải chú ý đến điểm này. Tuy vậy, xét về mặt bằng chung thì nhóm Tần Hi Nhiên chịu ảnh hưởng nhiều hơn chúng ta."

"Tốt lắm. Chuẩn bị xuất phát." Chung Thịnh nhìn Ariel, đối phương gật nhẹ đầu, anh liền vung tay lên, chuẩn bị chiến đấu.

Mười phút chuẩn bị không dài, sau khi xác định địa hình và hình thức thi đấu, mọi người đều nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

Bọn họ từng luyện tập ở địa hình đại dương vài lần, cảm giác lúc đó không mấy thoải mái. Bởi vì ngoài vấn đề về cơ giáp, họ còn phải đối mặt với các loài động vật dưới biển. Không biết trong trận đấu hôm nay chúng có xuất hiện không.

Đếm ngược thời gian bắt đầu: 10, 9, 8, …

Theo tiếng đếm của hệ thống, mọi người nhắm mắt lại, chờ được dịch chuyển vào sân đấu.

Đếm đến 0, mở mắt ra, thấy mình đang đứng trên một bãi đá ngầm cực lớn.

Gần như ngay lập tức, tất cả lấy cơ giáp ra, trèo vào khoang điều khiển, dùng hệ thống liên lạc để xác định vị trí của nhau.

"Samantha? Samantha?" Trong kênh vẫn không có tiếng của Samantha, Chung Thịnh không khỏi lo lắng.

"Hai người một tổ, tập hợp với người gần mình nhất." Ariel trầm giọng nói.

"Rõ!" Trong kênh truyền đến tiếng trả lời của mọi người. Ai nấy đều thấy nặng nề, không ngờ vừa vào sân đã mất một đội viên.

Qua chừng năm phút, Hạng Phi là người đầu tiên thông báo đã tập hợp với Lâm Phỉ Nhi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Đậu má, cuối cùng cũng trèo được vào cơ giáp." Đúng lúc này, trong kênh thông tin vang lên giọng nói sang sảng của Samantha.

Lâm Phỉ Nhi kích động hô: "Samantha, cậu không sao chứ?"

"Ừ ừ, xui thật, vừa vào chiến trường đã phát hiện quân địch ở ngay bên cạnh. May là tớ phản ứng nhanh, lập tức nhào lên trước khi hắn lấy cơ giáp ra. Ha ha!" Samantha cười đắc ý.

"Thế nào? Có bị thương không?" Hạng Phi quan tâm hỏi.

"Không sao, đàn anh kia đúng là rất giỏi, tớ mất một cánh tay, chân trái cũng bị thương, sức chiến đấu giảm đi nhiều. Nhưng tốt xấu gì cũng xử lý được đối thủ. Hà hà, chắc anh ta uất lắm, ngay cả cơ giáp còn chưa kịp vào." Samantha càng nói càng đắc ý, không thèm để ý đến chuyện bây giờ mình đã là "nửa tàn phế".

"Hừ, tàn tạ một nửa như thế rồi, có gì mà đắc ý." Gerald bực bội nói. Thật là, sao lúc vào sân đấu cậu không gặp một người như thế chứ. Để Samantha giành hết nổi bật rồi.

158. Chương 158

Editor: Nguyệt

"Nửa tàn phế thì sao, lát nữa đi tìm bạn trai cầu an ủi, người độc thân không hiểu được cái sự ngọt ngào này." Dường như Samantha bị nhóm Chung Thịnh ảnh hưởng, có cơ hội là lại khoe khoang tình tứ.

Lâm Phỉ Nhi cùng Edward bị liên lụy sờ mũi rất là vô tội. Bọn họ độc thân thì ảnh hưởng gì đến ai chứ … Chẳng lẽ lại phải rủ nhau đi nhảy cầu tập thể?

"Nghiêm chỉnh lại nào. Mọi người nhanh chóng tập hợp, nhất định phải tìm ra vị trí của đối thủ trước."

Có lẽ nhờ kỹ năng uy thế trời sinh [Hả?] nên mọi người đều nghiêm chỉnh mỗi khi ở trước mặt Ariel. Chỉ cần Ariel lên tiếng, mọi người sẽ tự giác làm theo. Theo như lời Chung Thịnh thì đây gọi là khí chất của bậc vương giả.

Lục tục có người đến tập hợp với nhau. Gerald vô cùng may mắn, cung cấp một tin tốt. Trên đường đến chỗ Chung Thịnh, cậu vô tình phát hiện ra ba chiếc cơ giáp của đối thủ đang đi theo một hướng khác.

Theo phỏng đoán ban đầu, hướng đó chắc hẳn là đến địa điểm tập hợp của tiểu đội Jalapeno. Ariel và Hạng Phi bàn bạc với nhau một hồi, lập tức bảo nhóm Chung Thịnh và Gerald ở gần đó nhất đi mai phục, nếu có cơ giáp đi ngang qua mà số lượng dưới hai, thì tiến hành phục kích.

Ở dưới biển, không chỉ tầm nhìn của mọi người bị hạn chế, mà các chức năng của cơ giáp cũng suy giảm. Gerald rất đáng khinh nhổ một nắm rong biển quấn quanh cơ giáp, thêm chế độ ngụy trang, thoạt trông không khác gì một cây rong biển đang lay động trong nước.

Đóng hệ thống động cơ, chỉ để lại chức năng quan sát, Chung Thịnh và Gerald như hai con cá mập ẩn mình, kiên nhẫn chờ đợi con mồi xuất hiện.

"Đến rồi." Hệ thống quan sát của Gerald tốt hơn Chung Thịnh, cho nên phát hiện quân địch sớm hơn. "Còn cách ba hải lí."

"Ok." Chung Thịnh đáp. Bây giờ anh đang nấp sau một tảng đá ngầm, cách chỗ Gerald một đoạn ngắn.

Tay cầm chắc súng laser, không phải loại bắn tỉa chuyên dụng, tính ổn định và hỏa lực kém hơn rất nhiều, về cơ bản là không thể tiêu diệt cơ giáp chỉ trong một phát súng. May là anh rất tin tưởng vào kỹ thuật

của bản thân, chỉ cần không gặp phải Tần Hi Nhiên và Ryan, lại thêm Gerald phối hợp, xử lý một chiếc cơ giáp không phải chuyện gì khó khăn.

"Đón địch!" Giọng Gerald vang trong kênh liên lạc. Chung Thịnh thả chậm nhịp thở, tinh thần dần ổn định lại.

Tay cầm súng không hề run rẩy, nhòm qua ống ngắm, nhìn chằm chằm vào chiếc cơ giáp màu đen xuất hiện trong tầm ngắm.

Ryan!

Là cơ giáp của Ryan!

Tim Chung Thịnh bỗng nảy lên kịch liệt. Trong ấn tượng của anh ở đời trước, Ryan có chút gì đó giống kiểu người thâm tàng bất lộ. Anh ta là cộng sự ăn ý với Tần Hi Nhiên nhất. Có thể phối hợp tấn công với Tần Hi Nhiên thì tất nhiên không phải dạng xoàng.

Người này tính tình hiền hậu, trông mặt có vẻ dữ tợn, thực ra lại rất hiền lành.

Anh ta còn có khả năng "dập lửa" tài tình. Mỗi lần Tần Hi Nhiên nổi điên, chỉ cần có Ryan ở đó là con "quái thú" kia sẽ nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Nhưng, đời trước Chung Thịnh không có cơ hội đấu với Ryan, bởi vì mỗi lần muốn đấu là tên Tần Hi Nhiên kia lại ra sức ngăn cản. Cho nên anh chỉ biết Ryan rất mạnh, còn cụ thể thế nào thì vẫn phải tự mình trải nghiệm một phen.

Không ngờ lần sống lại này lại có cơ hội giao đấu, Chung Thịnh bỗng thấy buồn cười.

"Là trưởng quan Ryan, cậu cẩn thận đấy." Chung Thịnh nói khẽ với Gerald.

Nào ngờ câu này lại châm ngòi cho dãy pháo trong đầu Gerald.

Trưởng quan Ryan = Người yêu của trưởng quan Tần Hi Nhiên = Đối tượng trả thù tốt nhất cho những ngược đãi mình phải chịu!!!

Gerald lập tức nảy ra ý định đánh đấm với trưởng quan Ryan. Lý do rất đơn giản, để bù đắp cho ba tháng bị giày vò sống không bằng chết trong tay Tần Hi Nhiên.

"Hà hà hà … Xin lỗi trưởng quan Ryan nhé, ai bảo anh là người yêu của trưởng quan Tần chứ." Gerald cười đểu nói. Không đánh lại trưởng quan Tần, chẳng lẽ tôi không đánh được anh?

Chung Thịnh trầm mặc, cuối cùng quyết định không nhắc nhở cậu ta rằng người phối hợp ăn ý với Tần Hi Nhiên hiển nhiên không phải dạng dễ ức hiếp.

Những người khác nghe Gerald nói mà ngẩn cả người. Lâm Phỉ Nhi nhanh chóng tỉnh táo lại, hỏi nhỏ: "Có phải tớ vừa nghe được bí mật đặc biệt nào đó không?"

Gerald: …

"Oh no! Các cậu … các cậu không nghe thấy gì hết!!!" Gerald hoảng hốt hô lên. Cậu thật là sai lầm, sao lại quên kênh liên lạc là kênh chung của cả đội. Mà rõ ràng là cậu chỉ lẩm bẩm thôi mà?

Nếu tin Ryan là người yêu của Tần Hi Nhiên bị truyền ra ngoài, trưởng quan Tần nhất định sẽ tẩn cho mình một trận. Anh ta ra tay còn ác hơn cả Samantha, cái mạng nhỏ của mình gặp nguy rồi …

Gerald hận không thể vả cho mình mười mấy cái tát. Sao lúc trước lại nhàm chán đến độ đi dạo chỗ hẻo lánh đó chứ, nếu không đi đã chẳng nhìn thấy gian tình giữa trưởng quan Tần và trưởng quan Ryan.

Hoàn toàn không nhìn đến cái mặt ủ rũ khổ sở của Gerald, Samantha với Lâm Phỉ Nhi lại mở hội tán dóc trên kênh liên lạc.

Cả kênh liên lạc tràn ngập tin tức màu phấn hồng. Mấy người Edward đành phải im lặng đóng kênh liên lạc, mở kênh dự bị lên.

"Được rồi, tập trung lại nào." Chung Thịnh không biết nói gì với Gerald nữa. Thấy Ryan sắp ra khỏi tầm ngắm, liền nhắc nhở cậu ta.

"Hu hu hu hu … tôi không muốn sống nữa!" Gerald khóc ròng khởi động cơ giáp, lao đến chỗ Ryan.

Ryan muốn nhanh chóng đến địa điểm tập hợp, nên lúc bị tập kích có hơi bất ngờ, nhưng không hề lúng túng.

Nhìn chiếc cơ giáp màu xanh lục hùng hổ lao tới, anh bỗng thấy buồn cười.

Khụ khụ, đương nhiên anh biết các thành viên của tiểu đội Giảo Lang, vì trong đó có bảy người là tân sinh, thực lực lại vượt xa tuổi tác. Một tiểu đội như thế muốn người ta không chú ý cũng khó.

Quan trọng hơn, trong tiểu đội này có hai "học trò cưng" của Tần Hi Nhiên. Mặc dù chỉ huấn luyện có ba tháng, nhưng có thể nhìn ra được Tần Hi Nhiên rất thích hai cậu nhóc này.

Cái tên trông chẳng đáng tin trước mắt này chắc là Gerald. Sớm nghe Hi Nhiên nói về cậu ta, nhưng kiểu tấn công nghiêng ngả lảo đảo này có ổn không đây?

Nói theo kiểu khác thì, coi thường đàn anh là phải trả giá đắt đó

Ryan cười ôn hòa, ra tay lại chẳng hề nương nhẹ. Nói sao thì vẫn là tân sinh, có được Hi Nhiên dạy dỗ thì cũng không thể giỏi hơn họ được. Vừa vào trận đấu đã có một thành viên bỏ mạng khiến họ hơi ngạc nhiên [Cái tên bị Samantha xử lý], nhưng cả đội đều cho rằng chắc chắn tên kia gặp xui xẻo, bị đối thủ đánh hội đồng.

Thanh đoản kiếm cầm trong tay đâm từ góc độ vô cùng xảo quyệt. Ryan rất không hài lòng với kiểu tấn công liều lĩnh của Gerald. Theo ý anh, nếu biết mình không thể đánh bại đối thủ, thì cách tốt nhất phải là hành động cùng đồng đội.

Hỏng rồi!

Ánh mắt Ryan đột nhiên trở nên trầm trọng. Anh chợt nhớ ra Hi Nhiên từng nói tên Gerald này tuy hơi ngốc nhưng không phải ngu. Theo lý thuyết thì cậu ta sẽ không manh động thế này mới phải.

Vậy thì lý do chỉ có một, đó là …

Phụp!

Tiếng súng của Chung Thịnh!

Ryan đã ý thức được có người mai phục gần đó, nhanh chóng tránh né. Nhưng thực lực Chung Thịnh đâu phải nói ngoa mà thành. Có Gerald làm mồi nhử, anh mà thất thủ thì về lấy dây thừng treo cổ cho rồi.

Mất cánh tay phải, Ryan cười khổ. Cái này có tính là lật thuyền trong mương không? Rõ ràng lúc trước trong buổi họp chiến thuật, Hi Nhiên đã nhấn mạnh là không được coi thường tiểu đội Giảo Lang, vậy mà mình vẫn khinh địch.

"Hi Nhiên, xin lỗi, là tôi khinh địch." Ryan cũng không giấu giếm sai lầm của bản thân, nói rõ trên kênh liên lạc.

"Báo cho tôi vị trí của cậu!" Giọng thanh thanh của Tần Hi Nhiên vang trong kênh liên lạc.

"Tôi bị hai chiếc cơ giáp mai phục, đã mất tay phải, hệ thống động cơ bị hao tổn, mọi người không kịp cứu viện đâu."

Vốn đã rơi vào tình cảnh xấu, Gerald còn nhân cơ hội đó liều mạng tấn công, làm Ryan đã mất một cánh tay nay chỉ có thể tránh né một cách khó nhọc.

"Không cần cứu viện tôi, không kịp rồi." Ryan nói thẳng, "Tôi không cầm cự được lâu đâu. Tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết, thực lực của tiểu đội Giảo Lang còn hơn những gì chúng ta đoán, đặc biệt có một tay súng bắn tỉa rất giỏi nắm bắt thời cơ." Bị Chung Thịnh tấn công, Ryan hoàn toàn mất đi hệ thống động cơ.

"Nhưng, hình như họ không mang theo súng bắn tỉa chuyên dụng, cho nên hỏa lực kém đi nhiều. Mọi người phải cẩn thận, đối thủ có thể sẽ ngụy trang rồi đánh đột kích." Ryan tranh thủ chút thời gian ít ỏi nói xong mấy câu đó, cuối cùng bị Gerald phá hủy triệt để.

"Cái gì? Ryan bỏ mạng rồi?" Mọi người đều cảm thấy khó tin.

Tất cả đều biết tiểu đội Giảo Lang rất mạnh, nhưng có thể mai phục tấn công Ryan, còn xử lý luôn cậu ấy, vậy cũng hơi khoa trương rồi.

Tác giả:

Người yêu của Tần Hi Nhiên bị xử lý … Anh ta có nổi giận không?

Kể cũng xui xẻo, tên ngố Gerald sao lại gặp phải chuyện này chứ, ngay cả gian tình giữa Tần Hi Nhiên và Ryan cũng bị cậu ta tình cờ bắt gặp.

Hay là … nhóc ngố này có đôi mắt thần nhìn ra chân tướng?

159. Chương 159

Editor: Nguyệt

Cả bọn đều biết thắng tiểu đội Giảo Lang không phải chuyện dễ dàng. Nhưng còn chưa gặp đối thủ đã mất hai thành viên, thật đúng là nằm ngoài dự đoán.

"Giờ mọi người đã hiểu vì sao trong lúc hợp tác chiến tôi lại nhấn mạnh không được coi thường tiểu đội Giảo Lang rồi chứ?" Tần Hi Nhiên nói bằng giọng lạnh lùng. Hắn tự tay chỉ dạy Gerald và Hạng Phi, cho nên rất rõ tiềm năng của hai đứa này.

Hắn cũng biết chuyện hiệu trưởng đưa mấy đứa này ra ngoài huấn luyện, đặc biệt là lúc chúng nó trở về, hắn từng nói chuyện với Từ Vệ Quốc, nhớ rất rõ cậu ta đánh giá cao nhóm này như thế nào.

Từ Vệ Quốc là ai chứ, được cậu ta xem trọng, còn khen không dứt lời, chẳng lẽ lại là loại "thiên tài" được người ta đồn thổi? Chẳng cần nghĩ cũng biết là không phải.

Chính vì lẽ đó, hắn mới dồn nhiều tâm sức thu thập tư liệu về tiểu đội Giảo Lang. Càng xem càng kinh ngạc. Gerald với Hạng Phi vốn được hắn coi là dạng khá lại không ở vị trí lãnh đạo.

Tên ngốc Gerald thì không nói làm gì, nhưng đâu phải ai cũng khiến người khác tâm phục khẩu phục được như Hạng Phi. Vậy mà trong đội này lại có những ba người xếp trên Hạng Phi.

Trong số đó, Edward là học viên năm thứ ba, thực lực đã được mọi người công nhận. Ấy thế mà đội trưởng lại là Ariel. Điều này làm Tần Hi Nhiên nảy sinh lòng cảnh giác với cậu ta.

Ở các trận đấu trước, biểu hiện của Ariel rất bình thường, có phần cứng nhắc. Nhưng chỉ cần nhìn màn trổ tài của cậu ta với Chung Thịnh trong trận đấu cuối cùng trước khi bước vào vòng bán kết, là đủ khiến Tần Hi Nhiên coi cậu ta là kình địch.

Lạnh lùng nhìn avatar của mọi người trên màn hình. Rõ ràng cách màn hình mà ai bị hắn nhìn đến cũng chột dạ cúi đầu.

Quả thật, bọn họ đã khinh địch.

Tần Hi Nhiên bỗng nhoẻn cười: "Rất tốt, chỉ tổn thất hai thành viên mà làm cho mọi người ý thức được đối thủ lần này khó nhằn, tôi rất vui. Như thế còn tốt hơn gấp vạn lần khi mất hết ưu thế mới nhận ra. Xốc lại tinh thần đi! Chúng ta là các đàn anh đàn chị năm ba, tuyệt đối không thể để đàn em xem thường được."

Một câu nói đã khơi dậy ý chí chiến đấu của mọi người. Dưới sự dẫn dắt của Tần Hi Nhiên, bạo lực gần như đã trở thành "bản sắc" của tiểu đội Jalapeno. Vậy mà bây giờ chỉ mất có hai thành viên đã khiến họ

uể oải? Chậc chậc, chẳng lẽ dạo này quá thuận buồm xuôi gió nên họ quên mùi thất bại rồi? Mới có hai chiếc cơ giáp mà thôi, họ còn đến sáu chiếc lành lặn. Đã đến lúc để các đàn em biết thế nào là phong thái của đàn anh đàn chị. Phải dạy cho chúng nó biết thế nào là tôn kính anh chị năm trên, không phải nói chơi là được!

Thấy các đội viên bắt đầu gào rú lên tinh thần, Tần Hi Nhiên mỉm cười sảng khoái. Đúng là lúc trước quá thuận lợi, lợi dụng tiểu đội Giảo Lang để cảnh tỉnh bọn họ quả là quá tốt.

Đương nhiên, không chỉ có thế, hắn không định giao chiến thắng trong trận đấu này cho đối thủ.

Còn Ryan …

Tần Hi Nhiên mắng thầm. Không được, tối nay về phải "dạy dỗ" cậu ta một phen. Cái lỗi khinh địch này sao cậu ta lại mắc phải chứ. Chắc chắn là biết mình đang lo nên mới làm thế. Hừ, phải bàn bạc với nhau trước chứ. Hành vi tổn hại tinh thần người yêu thế này phải sửa!!!

Trong phòng chuẩn bị của tiểu đội Jalapeno.

Đội viên nọ: "Ha ha, Ryan, cậu cũng ra nhanh nhỉ." Đồng thời dùng ánh mắt bất thường nhìn Ryan từ trên xuống dưới một lượt.

Không để ý tới sự khác thường của đối phương, Ryan chỉ biết cười trừ: "Đúng vậy."

Đội viên nọ: "Ha ha, chắc lần này đội trưởng giận lắm. Cậu phải cẩn thận đấy."

Ryan bỗng thấy xấu hổ: "Còn cậu thì sao?"

Đội viên nọ nhún vai: "Còn sao nữa, gặp xui xẻo, vừa vào sân đấu đã đụng mặt thành viên tiểu đội Giảo Lang, chưa kịp lôi cơ giáp ra đã bị đối phương lao lên dùng thân thể đè ép. Đậu má, tôi suýt bị cơ ngực của cô ta đè đến chết ngạt. Nếu không phải tôi liều mạng phản kháng chắc đã chết vì ngạt rồi."

Ryan không biết nói gì. Bị cơ ngực đè chết ngạt nghe cũng thật kinh khủng.

Đội viên nọ cười nói: "May là tôi phản ứng nhanh, rút dao găm đâm cánh tay đối phương. Nhưng mà cô ta thật đáng khinh, lại đá về phía hạ phúc của tôi, chiêu thức tàn độc, tôi không cầm cự được bao lâu thì ngỏm."

Ryan im lặng quay mặt đi. Vừa rồi anh đã xem qua tư liệu về các thành viên của tiểu đội Giảo Lang. Người duy nhất có thể coi là cơ ngực phát triển … hình như chỉ có em gái Samantha. Suýt bị đàn em dùng cơ ngực đè chết ngạt, chuyện này cũng thật là …

Ryan đang bận thương hại đồng đội, không hề biết rằng chuyện giữa anh và Tần Hi Nhiên đã truyền đi khắp Liên Bang.

"Tốt lắm, tạm thời chúng ta đang chiếm ưu thế về mặt quân số." Ariel thản nhiên nói. Thật ra trận đấu này hoàn toàn có thể giao cho Hạng Phi chỉ huy. Nhưng khả năng chỉ huy của Hạng Phi bây giờ gần như đều do Tần Hi Nhiên chỉ dạy. Có thể Tần Hi Nhiên không hiểu rõ cậu ta như lòng bàn tay, nhưng chắc chắn rất quen với lối chiến thuật của cậu.

Ngược lại, Tần Hi Nhiên hiểu phong cách chỉ huy của Hạng Phi, còn Ariel với Chung Thịnh thì lại biết rõ khả năng của Tần Hi Nhiên. Thân là thủ trưởng với ưu thế sống lại một đời, Ariel chẳng hề khách khí vạch ra một kế hoạch chuyên nhằm vào Tần Hi Nhiên.

Tần Hi Nhiên thích tấn công trực diện. Những lúc chiếm ưu thế về mặt thực lực, anh ta thích nhất là nghiền nát đối thủ.

Hiển nhiên, trong trận đấu này, tiểu đội Giảo Lang không phải loại anh ta có thể thoải mái đàn áp. Vậy nên, khả năng cao anh ta sẽ chọn cách đó.

"Chung Thịnh, Gerlad, lập tức tới điểm A. Samantha, Edward và Lôi Tranh đến điểm B. Những người còn lại tới điểm C." Ariel ghi vài ký hiệu lên bản đồ, vừa vặn làm thành một vòng tròn, vây xung quanh một hòn đảo khá lớn ở chính giữa.

Đành rằng là hình thức tử chiến, nhưng nếu một bên quyết tâm chạy trốn đến khi hết giờ, thì việc tìm ra đối thủ trong địa hình rộng lớn là vô cùng khó khăn. Vậy nên, giải đấu đã đặt ra một quy định, trong hình thức tử chiến sẽ xuất hiện một khu vực đặc thù, gọi là căn cứ địa. Căn cứ địa này không thuộc bất kỳ bên nào. Năm phút cuối cùng trước khi trận đấu kết thúc, trong căn cứ sẽ xuất hiện một chiếc huy chương màu vàng. Chỉ cần lấy được nó là coi như chiến thắng. Thực ra đây cũng là một cách để ép hai đội phải tranh đấu với nhau. Nếu đôi bên đều không muốn thua, thì phải chạy đến căn cứ địa tranh giành huy chương.

Ở địa hình đại dương lần này, căn cứ địa chính là hòn đảo mà Ariel vừa đánh dấu trọng điểm.

"Xuất phát!" Ariel ra lệnh, mọi người lập tức di chuyển đến mục tiêu theo kế hoạch đã định.

Tần Hi Nhiên là người vô cùng cẩn thận, anh ta sẽ không tập hợp hết thành viên đến một điểm. Căn cứ vào địa hình xung quanh hòn đảo nọ, ba điểm A, B, C chính là ba con đường tốt nhất để lên đảo.

Ariel gần như có thể khẳng định rằng, Tần Hi Nhiên sẽ chọn một trong số đó làm đường tiến công. Khả năng cao nhất là chọn điểm A chỗ Chung Thịnh và Gerald mai phục.

"Nhớ kỹ, mục tiêu của chúng ta là tiêu diệt đối thủ chỉ trong một đòn, dùng số lượng áp đảo đối phương, cho dù một chọi một đồng uy vu tận với họ, chúng ta vẫn giành được chiến thắng." – Ariel trầm giọng nói.

Thân là một sĩ quan chỉ huy, hắn sẽ không coi thường bất kỳ kẻ địch nào, đặc biệt là Tần Hi Nhiên từng làm việc trực thuộc dưới quyền hắn. Ariel rất rõ bản lĩnh của anh ta.

Với thực lực của tiểu đội Giảo Lang bây giờ, đấu trực diện với Tần Hi Nhiên là nhiệm vụ bất khả thi. Họ vẫn chỉ là tân sinh, dù có thêm hắn, Chung Thịnh và Edward chống đỡ, nhóm Lâm Phỉ Nhi vẫn không cầm cự được những thành viên còn lại của đội kia tấn công.

Một khi nhóm Lâm Phỉ Nhi bỏ mạng, bằng vào ba người cũng không giành nổi phần thắng. Vậy nên, kế hoạch của Ariel bây giờ là lấy mạng đổi mạng. Thà đồng quy vu tận còn hơn là để bọn họ chạy trốn.

Ba nhóm nhanh chóng ẩn nấp ở điểm mai phục, lẳng lặng chờ kẻ địch đến.

Kênh liên lạc yên tĩnh đến mức khó tin. Theo lệnh Ariel, tất cả mọi người đóng toàn bộ hệ thống động cơ. Giờ phút này, cơ giáp chỉ là một đống sắt không có sức sống, nhờ đá ngầm, tảo biển và san hô che chắn. Không một chiếc ra-đa nào có thể phát hiện ra họ.

Một nửa cơ giáp ngâm trong nước biển, không mở hệ thống sưởi ấm, khoang điều khiển lạnh đến mức đáng sợ. Một số người đã có dấu hiệu sắp không chịu nổi, răng va vào nhau lập cập.

Mối dây liên kết duy nhất giữa họ là hệ thống tín hiệu cấp thấp nhất. Đèn đỏ là tấn công, đèn xanh là tiếp tục mai phục. Hai màu đơn điệu, giờ phút này lại thành phương thức liên lạc duy nhất giữa các thành viên trong tiểu đội Giảo Lang.

Ai nấy đều nhìn chằm chằm vào đèn tín hiệu, không dám động đậy, chỉ sợ bỏ lỡ tín hiệu tấn công.

Ngay lúc chờ đợi đến tối tăm mặt mũi, tưởng như sẽ chết lạnh trong cơ giáp, đèn đỏ đột nhiên vụt sáng ở tổ Lôi Tranh.

"Tấn công!" Lôi Tranh gầm lên, lập tức khởi động cơ giáp, có ba giây mà cậu cảm thấy quá chậm.

160. Chương 160

Editor: Nguyệt

"Có địch tập kích!" Đột nhiên, trên ra đa xuất hiện ba điểm đỏ di động. Trinh sát của tiểu đội Jalapeno lập tức hô lên trong kênh liên lạc.

"Điểm B tập hợp!" Tần Hi Nhiên nhìn vị trí chiếc cơ giáp bị tập kích trên bản đồ, hô lên.

Hắn dẫn theo bốn chiếc cơ giáp lập tức chạy đến điểm tập hợp B.

"Điểm C có mai phục!" Một chiếc cơ giáp trinh sát khác bỗng dưng bị ba chiếc cơ giáp nhảy ra bao vây dọa cho sợ ngây người. Anh ta không thể hiểu nổi sao đối thủ lại có thể đón đầu chuẩn xác đến thế.

"Điểm C?" Tần Hi Nhiên cau mày. Có rất nhiều đường dẫn đến căn cứ địa. Hắn cũng biết đối thủ sẽ bố trí mai phục, nhưng cả hai cơ giáp trinh sát đều bị phục kích … có quá trùng hợp không?

Chẳng lẽ đối thủ hiểu rất rõ hắn, ngay cả lựa chọn theo bản năng cũng đoán được? Nếu đúng là như vậy, thì người chỉ huy của bên kia thật là đáng sợ.

[Ariel sống lại một lần bày tỏ mình rất vô tội.]

"Tản ra! Tìm xung quanh!" Tần Hi Nhiên hét lớn. Ba chiếc cơ giáp còn lại lập tức mở máy dò tìm hết công suất.

Đáy biển tĩnh lặng không một gợn sóng. Trên ra-đa không hề có dấu hiệu của bất cứ vật thể sống nào.

"Không thể nào …" Sắc mặt Tần Hi Nhiên trở nên khó coi. Theo tình báo của đội viên, điểm B và điểm C đều có ba chiếc cơ giáp mai phục, tức là còn ít nhất hai chiếc cơ giáp chưa lộ diện. Chẳng lẽ đang mai phục trong căn cứ địa? Nhưng nếu không tranh thủ tấn công khi ở dưới biển, lên trên đảo rồi, hắn không cho rằng tiểu đội Giảo Lang có cơ hội thắng được họ.

Hai chiếc cơ giáp trinh sát ở điểm B và C nhanh chóng bị tiêu diệt. Có là học viên năm ba thì cũng không đọ lại ba chiếc cơ giáp cùng tấn công. Đương nhiên, đội viên tiểu đội của Tần Hi Nhiên không phải dạng dễ nhằn. Ở nhóm Lôi Tranh, Samantha vốn nửa tàn phế nay đã bị tiêu diệt, rời khỏi trận đấu. Ở tổ của Ariel, các thành viên đều bị thương ít nhiều, phải hy sinh chút gì đó mới diệt được chiếc cơ giáp kia.

Tần Hi Nhiên bắt đầu nôn nóng. Hành động giành trước thời cơ của đối thủ làm hắn mơ hồ thấy bất an. Cảm giác như đang đấu với một đối thủ vô hình, hắn hoàn toàn không biết gì về đối phương, trong khi đối phương lại biết rất rõ về hắn. Cảm giác này thật khó chịu, thậm chí hắn có dự cảm phải chăng trận này sẽ thua.

"Đội trưởng, xung quanh không có ai cả. Vu Thiên bỏ mạng, Tiểu Tứ cũng hy sinh." Một đội viên báo cáo. Trận này đúng là uất ức. Mọi lần đều là họ nghiền nát đối thủ, nào đã từng gặp phải tình cảnh như ngày hôm nay. Đến khi nhận ra, bên mình đã tổn thất một nửa. Kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của họ.

"Bọn … bọn họ … sao … sao vẫn … chưa đi …" Cơ giáp của Gerald nấp sau một tảng đá ngầm lớn. Cậu lạnh cóng cả người, răng va lập cập, nói cũng không lưu loát.

Hệ thống liên lạc đã đóng kín, cho nên không có ai nói chuyện với cậu.

Chung Thịnh nấp sau rặng san hô cách chỗ cậu không xa, sắc mặt trắng bệch, môi tím tái, không khá hơn cậu là bao.

Nhiệt độ dưới biển rất thấp, không có hệ thống sưởi của cơ giáp, họ không thể chịu đựng trong thời gian dài.

Từ lúc khởi động cơ giáp đến khi có thể hoạt động bình thường cần ít nhất ba giây. Nghe thì có vẻ ngắn, nhưng ở vào hoàn cảnh hiện tại, cách mấy trăm mét có trưởng quan Tần cùng ba đội viên của anh ta, khởi động cơ giáp chẳng khác nào đi chịu chết.

Nói đến cũng khéo, lúc nhóm Tần Hi Nhiên nhận được tin cơ giáp trinh sát bị phục kích cũng là lúc đi vào phạm vi mai phục của Chung Thịnh và Gerlad. Đối mặt với bốn chiếc cơ giáp, Chung Thịnh không ngu đến mức nhảy ra nộp mạng cho đối thủ.

Gerald tuy ngố nhưng không ngu. Thế nên, hai người nằm yên ở chỗ nấp, không phát ra tiếng động nào, để đề phòng bị phát hiện còn tắt luôn hệ thống đèn tín hiệu.

"Đi thôi, đến căn cứ địa." Tần Hi Nhiên suy nghĩ mãi mà không hiểu tại sao đối phương lại chặn giết hai chiếc cơ giáp trinh sát, đành phải quy cho là chuyện trùng hợp. Rơi vào đường cùng, hắn không dám để mấy thành viên còn lại tản ra nữa. nếu bị đối thủ tiêu diệt từng người một thì bọn họ sẽ mất hết phần thắng.

Nhìn bốn chiếc cơ giáp từ từ rời đi, bấy giờ Chung Thịnh mới thầm thở phào nhẹ nhõm. May là không phải đối mặt với Tần Hi Nhiên. Đời trước, dù đang ở đỉnh cao phong độ, lúc đấu đơn với Tần Hi Nhiên, anh cũng không chiếm được ưu thế gì.

Nâng tay đặt lên nút khởi động cơ giáp, Chung Thịnh đột nhiên khựng người, tạm dừng động tác.

Thế nhưng, Gerald ở cách đó không xa lại không phát hiện ra điều gì bất thường, thấy bọn Tần Hi Nhiên đã đi xa liền khởi động cơ giáp, mở hệ thống sưởi. Cậu nghĩ mình sắp chết cóng rồi.

Ngón tay cứng còng vì lạnh tạm thời chưa linh hoạt trở lại. Gerald điều khiển cơ giáp định nổi lên mặt nước. Mặc dù hơi thắc mắc khi mãi không thấy Chung Thịnh khởi động cơ giáp, nhưng cậu không nghĩ nhiều.

"Quả nhiên có mai phục!" Giọng lạnh lẽo của Tần Hi Nhiên vang trên kênh công cộng.

Tức thì, mặt Gerald trắng bệch. Cậu điều chỉnh góc quan sát ra đằng sau, thấy trưởng quan Tần đằng đằng sát khí đang lao về phía mình.

"Mẹ nó!" Gerald rít lên, quay đầu bỏ chạy. Đối đầu với huấn luyện viên đã dạy mình ba tháng? Đừng đùa, ba tháng đó cậu chịu ngược đãi đủ rồi.

"Khốn kiếp! Ai cho cậu chạy! Quay lại đây cho tôi!" Tần Hi Nhiên giận tím mặt. Cái giọng này vừa nghe đã biết ngay là tên Gerald kia. Ngoài cậu ta ra làm gì có ai vừa thấy hắn đã chạy.

"Thằng ngu mới không chạy, tôi đâu đánh được anh!" Gerald chạy thẳng một mạch. Không đánh được thì phải chạy chứ.

"Trùng kích!" Tần Hi Nhiên giận dữ gầm lên một tiếng, cơ giáp của hắn đột nhiên phát ra tiếng nổ vang rền, tốc độ tăng lên gấp ba lần, nhoáng cái đã đuổi sát nút Gerald, trường đao vung lên, bổ thẳng xuống lưng cậu.

"Oa! Trưởng quan Tần, anh ăn gian!" Gerald hét lên, ngón tay cứng đờ cố gắng điều khiển cơ giáp đánh lại Tần Hi Nhiên.

"Đồ ngốc! Quên hết những gì tôi dạy rồi phải không? Sau trận đấu hôm nay, đến phòng huấn luyện chiến đấu gặp tôi!" Tần Hi Nhiên nổi cáu. Thằng nhóc này tay chân cứng đờ, thật uổng công hắn lúc trước dạy bảo nghiêm túc.

Hắn đâu biết Gerald bị cóng, phản ứng của cơ thể chậm hơn bình thường, đương nhiên không thể điều khiển cơ giáp linh hoạt được.

"AAA! Đừng mà trưởng quan Tần! Bây giờ anh không phải huấn luyện viên!"

"Chưa nghe câu "một ngày làm thầy cả đời làm thầy" à? Mau biến đi cho tôi!"

"Aaaaaaaaaaa!" Gerald không cam tâm, kêu lên thảm thiết, sau đó nổ uỳnh một cái, hoàn toàn biến mất khỏi chiến trường.

Tần Hi Nhiên xử lý Gerald xong, ánh mắt lạnh lẽo đảo quanh một vòng. Đến khi không thấy gì khả nghi nữa, mới xác định chỉ có một mình Gerald mai phục ở chỗ này.

Bảo Gerald mai phục ở đây chắc là để do thám xem họ có đi ngang qua lối này không.

Tần Hi Nhiên hừ lạnh một tiếng, tạm xem như xả bớt buồn bực từ đầu trận đến giờ. Quả nhiên những lúc thế này lao vào đánh nhau mới sảng khoái. Lát nữa gặp Hạng Phi phải dạy cho nó một trận mới được!

Tần Hi Nhiên cảm thấy mỹ mãn, đuổi theo đội viên đi đằng trước. Một lúc lâu sau khi bóng hắn khuất hẳn, Chung Thịnh mới dùng ngón tay cứng đờ bấm nút khởi động cơ giáp.

"Quả nhiên, coi thường Tần Hi Nhiên sẽ gặp quả báo." Chung Thịnh cười khổ bất đắc dĩ. Sao anh lại quên Tần Hi Nhiên cẩn thận không thua gì Ariel chứ, Gerald chết cũng oan thật.

May là cậu ta khôn khéo, sau khi bị phát hiện lập tức dụ Tần Hi Nhiên chạy xa khỏi chỗ Chung Thịnh, nếu không anh sợ là sẽ bị Tần Hi Nhiên bắt được.

Ba giây khởi động cơ giáp, lại thêm tay chân cứng còng, nếu đấu với Tần Hi Nhiên thì anh cầm chắc cái chết.

Thở phào một hơi, Chung Thịnh im lặng dành một phút mặc niệm cho Gerald. Sau trận đấu này, nếu Tần Hi Nhiên thua, chắc Gerald sẽ bị đánh rất thảm.

Thương hại cho cảnh ngộ của Gerald xong, Chung Thịnh lập tức mở kênh liên lạc, báo cáo lại tình hình chiến đấu vừa rồi. Kỹ năng trùng kích Tần Hi Nhiên sử dụng lúc nãy chưa từng thấy bao giờ. Chỉ trong giây lát đã tăng tốc độ cơ giáp lên gấp ba lần, quả là một vũ khí bí mật vô cùng tốt.

Anh không rõ ngài Ariel bây giờ có đấu lại Tần Hi Nhiên được không, nhưng nếu Tần Hi Nhiên đột nhiên sử dụng kỹ năng đó, thì ngài Ariel sẽ gặp nguy.

"Đã biết." Ariel thản nhiên đáp. Hắn sớm đoán được Tần Hi Nhiên khó chơi, nhưng Gerald chết cũng thật oan uổng.

Sáu đấu bốn, có nên mạo hiểm tập hợp một phen? Sĩ quan chỉ huy kỵ nhất là do dự. Bây giờ, họ đang chiếm ưu thế, thêm hắn, Chung Thịnh và Edward chắc đã đủ xử lý ba chiếc cơ giáp, bao gồm cả Tần Hi Nhiên. Vậy có lẽ nhóm Lôi Tranh đủ sức giải quyết một chiếc cơ giáp còn lại.

Ariel trở nên quyết đoán, mở hệ thống, ra chỉ lệnh tập hợp ở phía Tây Nam của hòn đảo. Chỉ cần có sáu mươi phần trăm thắng lợi là hắn dám liều một phen!

Tác giả:

= = Tần Hi Nhiên không phải loại dễ ức hiếp … Gerald đáng thương đã thành vật hy sinh … Hức hức hức, cậu ra đi sớm quá … Nhìn Chung Thịnh kia kìa, phải khôn như người ta ấy, trực giác của cậu sao lại không nhạy nữa …

161. Chương 161

Editor: Nguyệt

Chừng mười lăm phút sau, tiểu đội Giảo Lang tập hợp với nhau ở một góc nhỏ trên đảo. Bọn họ lên đảo chậm hơn nhóm Tần Hi Nhiên một chút. Nhưng vì không xác định được vị trí của người còn lại [Chung Thịnh], cho nên để cẩn thận, đối thủ di chuyển rất chậm. Tiểu đội Giảo Lang nhân cơ hội đó tăng tốc độ, thế nên vị trí hiện tại của họ cách căn cứ địa gần hơn tiểu đội Jalapeno.

"Trước đó chúng ta vẫn luôn dùng biện pháp hữu hiệu nhất để làm kẻ địch suy yếu, hiệu quả rất tốt. Nhưng, không phải lúc nào cũng có cơ hội cho chúng ta làm kẻ địch yếu dần như thế. Đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, mọi mưu mô đều vô dụng. Nếu thực lực của chúng ta mạnh hơn trưởng quan Tần, thì còn cần mai phục làm gì." Giọng Ariel bình thản, nhưng lời nói ra lại làm các thành viên khác dậy sóng trong lòng.

Nhìn họ đều tỏ ra đăm chiêu, Ariel thầm gật gù. Mưu trí là chủ yếu, nhưng phải có thực lực làm nền tảng mới được.

Như trận đấu ngày hôm nay, nếu không phải vì thực lực kém hơn thành viên tiểu đội Jalapeno, họ đã có thể trực tiếp đè ép đối thủ, cần gì chịu lạnh đến suýt chết cóng, còn phải dùng ba đấu một để xử lý cơ giáp của đối phương.

"Bây giờ, bên ta còn sáu cơ giáp, đội của trưởng quan Tần chỉ còn có bốn. Tôi, Chung Thịnh và Edward sẽ chặn ba chiếc cơ giáp trong số đó, còn lại một tên, mọi người có đủ sức giải quyết không?"

"Đương nhiên không thành vấn đề!" Lâm Phỉ Nhi mím chặt môi. Cô cảm thấy Ariel quá coi thường bọn cô, lại nghĩ rằng ba người bọn cô không đủ sức xử lý một chiếc cơ giáp. Lúc trước lấy ba đánh một, bọn họ vẫn giải quyết ngon lành đó thôi. Chẳng lẽ đổi đối tượng khác thì không làm được nữa?

Ariel cười thầm trong lòng. Lúc nãy khi phục kích đối thủ, một tổ có Edward, một tổ khác thì có hắn. Còn trong trận đấu sắp tới, hắn và Edward phải đấu một chọi một với đàn anh khác. Chỉ mong nhóm Phỉ Nhi với Lôi Tranh đừng khinh địch. Nếu không, e là phải trả giá đắt mới diệt được chiếc cơ giáp kia.

"Nếu mọi người đã tự tin như vậy thì đi thôi. Đấu trực diện với các đàn anh một trận." Ariel không giải thích gì thêm, trực tiếp dẫn họ chạy đến căn cứ địa.

Lâm Phỉ Nhi với Lôi Tranh tự tin đầy mình. Vừa rồi ba chọi một đã thắng, thì không có lý gì lần này lại thua.

Chỉ có Hạng Phi dường như phát hiện ra điều gì đó, vẻ mặt không tài nào thả lỏng thoải mái được.

Mở kênh trò chuyện riêng, Chung Thịnh thắc mắc nhìn Ariel: "Sao lại phân chia như vậy? Nếu chúng ta đánh từ từ thì giải quyết Tần Hi Nhiên không phải vấn đề gì to tát."

Ariel mỉm cười: "Em không thấy là bọn họ quá thuận lợi sao?"

Chung Thịnh giật mình, lập tức hiểu ý Ariel.

"Thuận lợi" mà Ariel nói không phải là nhóm Lôi Tranh khinh địch hay gì, mà là họ chưa từng trải qua cảm giác suy sụp thất bại.

Những trận đấu trước, gần như mọi người đều tự mình trải nghiệm cảm giác hy sinh trên chiến trường, nhưng tâm lý lại rất thoải mái. Bởi vì họ biết sự hy sinh của bản thân sẽ đổi lấy cơ hội thắng lợi cho đồng đội. Đa phần những lần đó, kết quả đều là đối thủ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tâm lý vui vẻ hy sinh đó tất nhiên là tốt, nhưng khi ra chiến trường, chết là chết, không có cơ hội sống lại. Hôm nay, Ariel muốn họ thử nếm mùi thất bại, để họ tràn đầy lòng tin xông pha chiến đấu, rồi mới nhận lấy kết cục không ai ngờ tới.

Với thực lực bây giờ, nếu đấu trực diện với tiểu đội Jalapeno, có thắng cũng phải chịu tổn thất nghiêm trọng. Thế nên, hắn muốn lợi dụng điều này để dạy cho thành viên đội mình một điều: nhiều lúc, sự việc sẽ không diễn biến như những gì ta đoán.

Ariel đặt kỳ vọng rất cao vào tiểu đội Giảo lang. Mặc dù hơi khác với đời trước, nhưng nếu thu phục được những học viên tài giỏi này, với hắn là chuyện rất tốt.

Tiểu đội Giảo Lang tăng hết tốc lực, đến căn cứ địa trước tiểu đội Jalapeno chừng mười phút.

Cách lúc trận đấu kết thúc còn một khoảng thời gian rất dài, cho nên căn cứ trống không, không có huy chương màu vàng xuất hiện.

Đứng dàn hàng ngay chính giữa căn cứ, tiểu đội Giảo Lang lẳng lặng chờ đợi tiểu đội Jalapeno.

Chung Thịnh siết chặt bàn tay đang run nhè nhẹ. Kết quả của trận đấu lần này do anh và Ariel quyết định. Về vấn đề nhóm Lôi Tranh có đấu lại một thành viên trong đội của Tần Hi Nhiên hay không, anh và Ariel đã sớm có dự đoán.

Edward cùng là học viên năm ba, nhưng so với nhóm Tần Hi Nhiên thì vẫn kém hơn một chút.

Từ lúc sống lại đến giờ, đây là lần đầu tiên anh có cơ hội phát huy hết khả năng. Lát nữa đấu với Tần Hi Nhiên sẽ có kết quả thế nào, anh cũng không dám chắc.

Ở trên mạng chiến đấu thì không có hiện tượng đổ mồ hôi, vậy mà chẳng hiểu sao Chung Thịnh cứ thấy tay mình ướt đẫm. Biết đây là tác động của tâm lý, nhưng khi Tần Hi Nhiên dẫn theo ba đội viên xuất hiện trước mặt họ, anh vẫn không kìm được nâng tay lên cọ vào quần như muốn lau mồ hôi.

"Chà, các cậu em gan nhỉ." Tần Hi Nhiên nhìn hàng cơ giáp thẳng tắp phía trước, lòng thầm tán thưởng, ngoài mặt lại nói với giọng đểu giả.

"Còn có cô em!" Không chờ người khác lên tiếng, Lâm Phỉ Nhi đã nói với vẻ khó chịu: "Đàn anh Tần có ý gì vậy? Chẳng lẽ anh khinh thường con gái?"

Tần Hi Nhiên á khẩu không trả lời được. Mặc dù hắn đã có người yêu, nhưng hắn không ngu đến mức đắc tội toàn thể nữ sinh trong trường.

Các thành viên khác trong tiểu đội Giảo Lang không nhịn được phì cười, ngay cả Ariel cũng hơi nhếch môi. Bầu không khí căng thẳng giữa hai bên loáng cái bị một câu của Lâm Phỉ Nhi phá tan.

"Khụ khụ, em gái cũng rất dũng cảm …" Một đội viên bên cạnh Tần Hi Nhiên đứng ra hòa giải.

"Vậy còn được." Lâm Phỉ Nhi hừ mũi, ghét nhất là kỳ thị giới tính.

"Được rồi, nếu các cậu đã dàn trận thì chắc là muốn đấu trực diện với chúng tôi đúng không? Vậy ra tay đi." Tần Hi Nhiên không nói nhiều. Đám nhóc này mà chơi trò đánh lén thì hắn còn thấy đau đầu, chứ đã dám xuất hiện trước mặt họ thì đừng trách hắn không nể mặt đàn em.

Lời còn chưa dứt, Tần Hi Nhiên đã xông lên, trường đao trong tay chỉ thẳng vào Lôi Tranh, không để cậu có thời gian phản ứng.

Edward gần Lôi Tranh nhất, đồng tử co lại. Cùng là học viên năm ba, hắn đương nhiên biết Tần Hi Nhiên, chỉ tiếc hai người tính cách khác nhau nên không quen biết gì, cũng chẳng khá hơn người xa lạ là bao. Chính vì lẽ đó, hắn chỉ có khái niệm mơ hồ về thực lực của Tần Hi Nhiên. Đến tận hôm nay, khi Tần Hi Nhiên ra tay, hắn mới thấy hối hận. Nhân tài thế này phải sớm lôi kéo về phe mình mới đúng.

Edward híp mắt lại, rút vũ khí ra, nhấc chân định ngăn Tần Hi Nhiên lại. Nào ngờ, tay vừa nâng lên, lòng chợt có linh cảm, theo phản xạ giơ khiên bên tay trái lên che chắn.

Rầm. Tiếng kim loại va đập vào nhau vang rền. Nếu Edward không phản ứng nhanh, chắc bây giờ đã bị thương nặng.

"Đối thủ của anh là tôi!" Người ở trong cơ giáp bình thản nói, câu từ rất rõ ràng.

Edward nhìn Lôi Tranh bị Tần Hi Nhiên chém đến nửa chết nửa sống, cứu viện không thành công làm hắn sầm mặt.

"Đê tiện!" Lâm Phỉ Nhi rít lên, vung vũ khí vọt đến. Cô không ngờ trưởng quan Tần chẳng chờ nói xong đã ra tay.

"Đê tiện?" Tần Hi Nhiên đá chiếc cơ giáp tả tơi của Lôi Tranh đi xa, ngoáy ngoáy tai nói với giọng điệu nghe mà bực: "Em gái à, bây giờ chúng ta đang là kẻ địch của nhau đó. Chẳng lẽ em nghĩ ra chiến trường rồi, kẻ địch sẽ nhắc nhở em một tiếng trước khi tấn công sao?"

Lâm Phỉ Nhi cứng họng. Theo cách nói của Tần Hi Nhiên, câu mắng vừa rồi của mình đúng là ngu ngốc.

"Này, Hi Nhiên, cậu tử tế với con gái một tí có được không hả." Tên đang giằng co với Edward không nhịn nổi phải lên tiếng. Ngày thường đối xử phũ phàng với con gái thì thôi, nhưng đang truyền hình trực tiếp toàn Liên Bang, Tần Hi Nhiên đối xử với đàn em là con gái như thế có vẻ không ổn cho lắm.

"Chậc, con gái đúng là rắc rối." Tần Hi Nhiên bực mình nói, quay qua xử lý Hạng Phi.

Khả năng chiến đấu của Hạng Phi phần nhiều là do hắn dạy, cách thức ra đòn thế nào hắn biết rất rõ. Cho dù có Lâm Phỉ Nhi cản trở, hắn vẫn nhanh chóng giải quyết được cậu.

Người tiếp theo là Lâm Phỉ Nhi, hiển nhiên không phải đối thủ của Tần Hi Nhiên. Cuối cùng, khi bị thương nghiêm trọng, cô liều chết tự hủy cơ giáp muốn kéo Tần Hi Nhiên đồng quy vu tận. Sự quả cảm quyết đoán đó làm Tần Hi Nhiên phải nhìn cô với con mắt khác.

162. Chương 162

Editor: Nguyệt

Giải quyết xong ba chiếc cơ giáp, Tần Hi Nhiên quay đầu lại, hơi ngạc nhiên trước tình hình hiện tại.

Vốn tưởng ba người bên ta đủ sức đối phó ba người bên đối thủ, cùng lắm chỉ có Edward là hơi rắc rối, còn Chung Thịnh với Ariel dù gì vẫn chỉ là tân sinh mà thôi. Nào ngờ, lúc quay lại nhìn, hắn thấy Ariel vung kiếm xử lý đồng đội của mình, còn Chung Thịnh thì đang chạy đến chỗ cơ giáp vừa giải quyết Edward.

Tần Hi Nhiên nhướn mày, than thầm, tân sinh năm nay tố chất tốt thật. Nhưng, có tốt hơn nữa cũng không giành được phần thắng khỏi tay hắn đâu.

"Đột kích!" Tần Hi Nhiên tăng tốc vọt đến chỗ Chung Thịnh. Tần Hi Nhiên định tập hợp với đồng đội, xử lý Chung Thịnh trước rồi đến lượt Ariel.

Nào ngờ, Ariel như đoán được ý định của hắn, chặn ngay giữa đường, vung trường kiếm cản bước hắn.

"Ariel?" Trong mắt Tần Hi Nhiên loáng qua vẻ hưng phấn. Trong đợt khảo hạch tân sinh, hắn từng nghe Từ Vệ Quốc nói với Đặng Bồi khóa năm nay có hai học viên vô cùng xuất sắc. Hắn nghĩ có xuất sắc đến mấy cũng không bằng học viên năm ba, cho nên không để ý lắm.

Nay xem ra, mình đúng là sơ suất. Không đề cập đến chuyện gì khác, riêng việc một mình Ariel xử lý một thành viên của đội mình là đủ chứng minh cậu ta có đủ thực lực khiến hắn phải công nhận.

"Là tôi." Ariel bình thản đáp. Từ đời trước hắn đã biết Tần Hi Nhiên là kẻ cuồng chiến đấu. Hắn tin chắc rằng nếu hôm nay mình đánh bại anh ta, anh ta sẽ không bỏ cuộc mà tiếp tục tìm đến khiêu chiến. Khi đó, chỉ cần thắng thêm mấy trận, là Tần Hi Nhiên sẽ ngoan ngoãn trở thành cấp dưới của mình.

Ừm, dẫu sao đời trước Tần Hi Nhiên cũng làm như thế rồi mới trở thành thuộc hạ của hắn.

"Ha ha, khiêu chiến đàn anh không phải thói quen tốt đâu." Tần Hi Nhiên cười hì hì, chưa dứt lời đã chơi lại trò cũ, đột ngột tấn công.

Ariel nhếch miệng. Anh tưởng trò này sẽ có tác dụng với tôi sao?

Trường kiếm vung lên, chặn đòn tấn công của trường đao. Ariel xoay khuỷu tay, đánh vào ***g ngực Tần Hi Nhiên.

Tần Hi Nhiên hơi nhíu mày. Trùng hợp chăng? Lúc hắn tấn công, để lộ sơ hở nhiều nhất là ở phần ngực. Ryan từng nhắc hắn chuyện này vài lần. Nhưng với tốc độ tấn công và chuyển phòng thủ nhanh chóng, ít ai nắm bắt được cơ hội này để đánh vào điểm yếu của hắn. Thế nên Tần Hi Nhiên không mấy để ý đến nó.

Nhưng nhìn cách cậu ta chiến đấu, dường như đã biết trước sơ hở của hắn nằm ở phần ngực. Nói cách khác, cậu ta đã chuẩn bị trước để tấn công bằng khuỷu tay, nên mới đứng yên tại chỗ, chỉ chờ mình lao lên.

Đánh được một lúc, Tần Hi Nhiên ngày càng thấy khó chịu. Không biết có phải ảo giác không, mỗi lần ra đòn hắn đều thấy gò bó, như thể mọi đòn đánh của mình đều bị đối thủ nhìn thấu, thậm chí cậu ta không cần chủ động tấn công, chỉ cần bày sẵn tư thế là mình sẽ ngoan ngoãn đánh theo ý cậu ta.

Ariel vừa cười vừa đấu với Tần Hi Nhiên. Tần Hi Nhiên bây giờ còn kém xa Tần Hi Nhiên đời trước, chuyển đổi chiêu thức vẫn còn trúc trắc. Nhưng về cơ bản là đã hình thành phong cách chiến đấu của riêng mình, giống y hệt Tần Hi Nhiên ở thời kỳ đỉnh cao đời trước.

"Chết tiệt! Chuyện gì thế này?" Tần Hi Nhiên cau mày, mặt mày sa sầm. Hắn cảm nhận được đối thủ không mạnh bằng mình, nhưng cái cảm giác gò bó ức chế này là sao?

"Hi Nhiên, không ổn rồi, thằng nhóc tên Chung Thịnh này trâu bò quá, tôi không cầm cự được nữa!" Thành viên còn lại của tiểu đội Jalapeno cười khổ cầu cứu. Ai mà ngờ được, hắn xử lý xong Edward năm ba, lại bị một tân sinh năm nhất đánh cho thê thảm.

"Cái gì?" Tần Hi Nhiên chấn động. Một tên Ariel đã đủ yêu nghiệt rồi, chẳng lẽ Chung Thịnh cũng mạnh như thế?

Cao thủ đối đầu với nhau, một giây cũng đủ quyết định thắng thua. Tất nhiên là Ariel không bỏ qua chút lơ là ngắn ngủi của Tần Hi Nhiên, nhân cơ hội đó giơ cao trường kiếm, một lần nữa dùng sóng xung kích từ phá hủy vũ khí của Tần Hi Nhiên.

Bình thường thì Tần Hi Nhiên chắc chắn sẽ không bị hắn đánh trúng. Sóng xung kích từ có mạnh cũng chỉ duy trì được hai giây liên tục là cùng, tránh được nó là thứ kia thành sắt vụn ngay. Nhưng, bây giờ Tần Hi Nhiên còn đang khiếp sợ trước sự bùng nổ thực lực của Chung Thịnh, để Ariel tận dụng thời cơ.

Kết quả chẳng cần nói cũng biết.

Không còn vũ khí, Tần Hi Nhiên không khác gì con hổ bị nhổ mất răng nanh. Ariel vốn đã chèn ép hắn nãy giờ, nay không có vũ khí thì càng không phải bàn.

Tần Hi Nhiên tránh bên nọ né bên kia, không cầm cự nổi một phút đồng hồ, tin đồng đội bỏ mạng đã khiến hắn mất hết ý chí chiến đấu.

Hệ thống: Trận đấu kết thúc. Thắng lợi thuộc về tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh. Điểm tối đa. Mười giây sau tiến hành dịch chuyển.

10, 9, 8, …

Chung Thịnh ngã ngồi ra đất, say mê nhìn Ariel gần như lành lặn không bị tổn thương gì ở cách đó không xa.

Người ấy vẫn mạnh như vậy. Mạnh đến mức anh chỉ có thể nhìn lên …

Đôi con ngươi đen bóng của Chung Thịnh bùng lên cảm xúc cuồng nhiệt. Đó là Ariel của anh, một Ariel quyền năng như thần thánh. Dù bây giờ chỉ là một học viên bình thường trong trường Đệ Nhất, Chung Thịnh vẫn tin rằng, không lâu nữa, Ariel Clifford sẽ trở thành niềm tự hào của cả Liên Bang!

Tâm trạng kích động khó lòng bình phục, Chung Thịnh ôm ngực, sợ trái tim đang nảy mạnh trong cơ thể sẽ nhảy ra ngoài.

Thật không thể tưởng tượng được, Ariel vĩ đại là thế lại yêu mình.

"Chung Thịnh." Ariel mỉm cười nhìn Chung Thịnh. "Hôm nay em làm tuyệt lắm."

Chỉ một lời ngợi khen đơn giản lại làm Chung Thịnh sung sướng từ tận tâm hồn. Với anh, được ngài Ariel công nhận là điều vô cùng quan trọng!

Khi Ariel và Chung Thịnh trở về phòng chuẩn bị, cả căn phòng im lặng đến mức đáng sợ.

Chung Thịnh đưa mắt nhìn khắp một lượt, ai nấy đều trầm mặc ngồi trên ghế, ngoại trừ …

"Woa! Ariel, cậu là thần tượng của tớ! Chung Thịnh cũng là thần tượng của tớ! Tớ sùng bái hai cậu!!!" Gerald mắt sáng như sao, nhiệt tình hơn cả fan cuồng, nhào lên ôm đùi Chung Thịnh không chịu buông tay.

Thật ra Gerald muốn ôm Ariel hơn. Nhưng xuất phát từ bản năng cảm nhận mức độ nguy hiểm, cậu nghĩ Chung Thịnh là sự lựa chọn an toàn hơn.

Ariel sầm mặt, kéo Chung Thịnh ra khỏi tay Gerald, rồi mới làm như "vô tình" giẫm trúng tay Gerald.

"Hu hu hu … Ariel, cậu bắt nạt tớ …" Gerald sụt sà sụt sịt ôm bàn tay sưng đỏ, khóc rưng rức. Đáng ghét, Ariel cần gì phải giẫm mạnh thế chứ.

"Thế nào? Sao lại im lặng?" Ariel ngồi ở ghế chỉ huy, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp lên bàn.

Trong phòng chuẩn bị chỉ còn tiếng khóc nức nở của Gerald, không còn âm thanh nào khác.

Cuối cùng, ngay cả Gerald cũng không giả khóc nổi nữa, im lặng rụt cổ, rúc thành một đống, cố gắng giảm cảm giác tồn tại.

"Hạng Phi."

"Có!"

Ariel liếc nhìn cậu: "Tổng kết trận đấu hôm nay."

Hạng Phi giật giật môi, vẻ mặt chán chường ủ rũ.

"Để tôi nói cho." Thoạt nhìn, Edward dường như phải chịu đả kích vô cùng nặng nề. Trong số học viên năm ba, hắn tự nhận mình dù không thể đứng số một số hai, thì chí ít cũng thuộc tốp năm. Nào ngờ, trận đấu ngày hôm nay đã dạy cho hắn một bài học cay đắng.

Bất kỳ một thành viên nào trong đội của Tần Hi Nhiên đều giỏi điều khiển cơ giáp hơn hắn. Điều này làm hắn không sao chịu nổi.

Càng khiến hắn bị đả kích hơn, hắn không bằng một đội viên trong đội Tần Hi Nhiên, còn Ariel lại xử lý được cả Tần Hi Nhiên. Chẳng lẽ chệch lệch giữa hai người lớn đến thế sao?

Trong khoảnh khắc, Edward gần như bị cảm giác thất bại đánh gục. Trong đầu như có tiếng nói bảo hắn bỏ cuộc đi. May là sau khi ra khỏi trận đấu, Gerald không ngừng xán lại bày trò, thế mới khiến hắn không chết chìm trong sự thất bại.

"Cũng được." Ariel không có thành kiến gì với Edward. Mặc dù cảm thấy nụ cười của anh ta thật giả dối, nhưng mỗi người có một cách sống riêng, chỉ cần không ảnh hưởng đến hắn, hắn sẽ không can thiệp nhiều vào cuộc sống của người khác. Trong trận đấu ngày hôm nay, Edward khôi phục nhanh nhất, có thể thấy tố chất tâm lý của anh ta tốt nhất nhóm.

Còn về tên Gerald có thể cười nói vui đùa với mọi người thì … Dây thần kinh của cậu ta quá thô, để cậu ta nếm mùi thất bại không phải chuyện dễ dàng.

"Trận đấu hôm nay …" Edward lựa chọn ngôn từ, rồi mới thoáng mỉm cười, "Cho chúng ta biết thế nào là thất bại."

"Ừm, có lẽ nói thế không hoàn toàn chính xác, nên nói là cho chúng ta nếm trải cảm giác thất bại, dù rằng kết quả cuối cùng là chúng ta thắng. Dẫu vậy, chiến thắng này có được là nhờ Ariel và Chung Thịnh, hầu như không liên quan gì đến chúng ta." Nói xong, hắn nhún vai.

163. Chương 163

Editor: Nguyệt

"Thế nhưng, trong trận đấu này, chúng ta phải hiểu chúng ta đã phát huy tác dụng." Edward dừng một lát, cười tự giễu: "Tuy không nhiều, nhưng dẫu sao vẫn thể hiện được giá trị của mình. Chẳng qua, ở thời điểm hiện tại, giá trị đó không cao cho lắm."

Nói xong câu này, những người đang chăm chú lắng nghe đều mỉm cười. Đang cười, lại có cảm giác cay đắng xót xa.

Ba người bọn họ hợp lại vẫn thua một mình trưởng quan Tần, ngoài việc kéo dài thời gian ra thì hầu như không còn tác dụng nào khác.

Để ý thấy vẻ mặt có phần ảm đạm nặng nề của mọi người, Edward gõ nhẹ lên bàn: "Chú ý, tôi nói là ở thời điểm hiện tại, "hiện tại" giá trị của chúng ta chưa cao. Đừng quên, Tần Hi Nhiên đã là học viên năm thứ ba. Nếu các cậu thấy mình kém cỏi vì thua anh ta, vậy tôi đây chẳng phải nên đi tự sát sao?"

Lâm Phỉ Nhi bật cười. Nghĩ cũng phải, bây giờ họ mới chỉ là tân sinh năm nhất, còn trưởng quan Tần đã học tập tại trường Đệ Nhất ba năm. Hơn nữa, vào ngày nghỉ, có rất nhiều học viên đều đi tham gia một vài trận thực chiến, cách thức không giống nhau, nhưng đều thu hoạch được nhiều kinh nghiệm, hơn xa đám tân binh bọn họ.

Như Edward nói, lúc trước họ chán chường vì chợt nhận ra chênh lệch giữa mình với trưởng quan Tần quá lớn, nói chính xác hơn là kém Ariel quá xa. Cùng là học viên năm nhất, Ariel đấu trực diện với trưởng quan Tần mà không hề yếu thế, thậm chí còn nắm bắt thời cơ xử lý anh ta. Điều này làm những người từng trực tiếp đối đầu với Tần Hi Nhiên như Lâm Phỉ Nhi, Lôi Tranh và Hạng Phi khó lòng chấp nhận, chịu áp lực nặng nề.

Còn bây giờ Lâm Phỉ Nhi đã thông suốt rồi. Ariel với Chung Thịnh là ai? Là hai tên yêu nghiệt, sớm đã thoát khỏi phạm trù con người. So sánh với họ làm chi cho mệt.

Hiểu được điều đó, lại thêm Edward học năm ba cũng thua đàn anh Tần, Lâm Phỉ Nhi tươi tỉnh trở lại. Bọn họ mới năm nhất, thua thì thua thôi. Người cảm thấy mất mặt nhất phải là Edward mới đúng. Mọi ngày gọi Edward quen mồm, suýt thì quên theo quy định của trường thì mình phải gọi anh là đàn anh Heideck.

"Thấy tốt hơn chưa?" Edward dịu dàng nói với Lâm Phỉ Nhi.

Lâm Phỉ Nhi đỏ mặt. Edward dịu dàng thế này đúng là mẫu bạn trai lý tưởng số một!

"Hu hu hu … Edward, anh không yêu em, anh bội tình bạc nghĩa với em …" Gerald gào khóc bổ nhào vào người Edward, đúng lúc chặn tầm mắt Lâm Phỉ Nhi.

Edward không kịp phản ứng, bị Gerald bổ nhào vào người, ngã ra đất.

"Gerald!!!!" Edward tức đến đỏ cả mặt. Cái tên ngốc này! Chẳng lẽ không biết lúc nào thì nên đứng đắn hử!!!

Lâm Phỉ Nhi đen mặt nhìn Edward nổi giận đùng đùng hung hăng đập cho Gerald một phát. Chút xao động vừa mới dậy lên nhanh chóng biến mất tăm.

Dịu dàng gì chứ, thật ra đều là ảo giác thôi … Nhìn dáng vẻ phẫn nộ cuồng bạo của Edward bây giờ đi, làm gì có chút phong độ nhã nhặn nào chứ.

Chung Thịnh che mặt không biết nói gì. Qua kẽ tay, anh âm thầm liếc nhìn Ariel, quả nhiên thấy trán ngài đã nổi gân xanh.

Rõ ràng lúc trước tổng kết rất bình thường ổn thỏa, rút cuộc là sao lại thành ra thế này?

"Khụ khụ, Edward, chúng ta tiếp tục đi." Hạng Phi không nhịn được nữa, túm lấy Gerald như nhặt một đống rác, ném cậu ta về vị trí cũ, rồi cùng với Lôi Tranh kẹp cậu ta ở giữa, giám sát tên ngốc này.

Edward xoa xoa cái trán đau nhức. Tức giận gì chứ, hình như lâu lắm rồi hắn không để lộ cảm xúc mãnh liệt trước mặt người khác như thế. Chẳng lẽ hắn vẫn bị trận đấu vừa rồi ảnh hưởng?

Lườm Gerald một cái, Edward quay trở lại vấn đề vừa rồi.

Gerald tủi thân ngồi rụt người trên ghế như cô vợ nhỏ tội nghiệp, ánh mắt nhìn Edward u oán vô cùng.

Vốn định cổ vũ tinh thần mọi người một hồi, nhưng Edward bị Gerald nhìn với ánh mắt "thảm thiết da diết" đến sởn cả người, nói mấy lần cũng không xong, cuối cùng thẹn quá thành giận bàn giao nhiệm vụ cho Hạng Phi, mình thì bực bội ngồi xuống, mắt hung tợn nhìn chằm chặp Gerald.

Có lẽ nhờ màn xen ngang gây rối của Gerald, hoặc có thể là nhờ sự khích lệ của Edward trước đó, Hạng Phi đã thoát khỏi cảm giác thất bại chán chường, bắt đầu phân tích rõ ràng trận đấu lần này.

Theo từng lời phân tích sâu sắc, Samantha và Lôi Tranh vốn còn ủ rũ nay cũng tập trung tinh thần lắng nghe.

Từ lúc Samantha đánh bất ngờ, đến khi Chung Thịnh và Gerald mai phục, rồi đến kế hoạch ba đấu một bao vây tiêu diệt đối thủ của Ariel, cuối cùng là trận đấu trực diện. Một trận đấu kéo dài chưa đầy hai tiếng đồng hồ bị Hạng Phi mổ xẻ, phân tích tường tận đến từng chi tiết nhỏ nhặt nhất.

Trong suốt quá trình đó, Hạng Phi tiếp tục phát huy tinh thần hài hước của Edward lúc nãy, một mặt nhấn mạnh thực lực vượt trội của đối thủ, một mặt cổ vũ những người khác để họ phấn chấn trở lại.

Cuối cùng, Ariel phá hủy cơ giáp của Tần Hi Nhiên, băng ghi hình trận đấu kết thúc.

Hạng Phi tắt màn hình không gian ba chiều, nhìn mọi người một lượt, chậm rãi nói: "Chúng ta không yếu như những gì mình nghĩ. Cái chúng ta cần là thời gian. Trưởng quan Tần rất mạnh, nhưng anh ta hơn chúng ta hai tuổi. Với tốc độ tiến bộ của chúng ta bây giờ, muốn vượt qua anh ta trong hai năm không phải điều không thể."

Dừng một lát lại nói tiếp: "Tuy nhiên, tớ phải nhấn mạnh điều này, trưởng quan Tần có tài năng vượt trội về mặt võ thuật, cho nên muốn thắng anh ta trong lĩnh vực này, rất có thể chúng ta phải đổ rất nhiều mồ hôi công sức, nỗ lực cố gắng, mà chưa chắc đã đạt mục tiêu. Cho nên, điều tớ muốn nói là chúng ta cần rèn luyện dựa trên thế mạnh của từng người. Giải cơ giáp lần này dẫu sao vẫn có mặt hạn chế, trong số chúng ta có rất nhiều người không có cơ hội phát huy sở trường của mình. Chẳng lẽ điều này chứng minh chúng ta thua kém trưởng quan Tần sao?"

"Đương nhiên không phải!" Lôi Tranh khẳng định. Xét về kỹ thuật chiến đấu, có lẽ cậu là người yếu nhất đội. Nhưng bàn về khả năng điều khiển máy bay thì cậu tự tin là mình không thua kém bất kỳ ai.

"Vậy thì đúng rồi." Hạng Phi nắm chặt tay giơ lên cao, "Hôm nay chúng ta thua trưởng quan Tần, nguyên nhân chủ yếu là vì trận đấu lần này hạn chế mọi người phát huy sở trường của mình. Vậy nên đừng giận, chỉ cần sau này ra chiến trường thể hiện được năng lực của bản thân, không chừng chúng ta còn phải cảm ơn trưởng quan Tần đã cho chúng ta bài học về sự thất bại ngày hôm nay."

"Nói đúng lắm." Ariel đảo mắt nhìn một lượt, dừng một chút rồi nói: "Bố tôi … tướng quân Clifford từng nói, trên thế giới này không có tướng quân nào chưa từng thất bại. Một vị tướng lĩnh vĩ đại là người biết tránh mạnh đánh vào chỗ yếu, sau mỗi lần thất bại biết rút ra bài học rồi cải thiện bản thân. Trận đấu hôm nay, chúng ta thắng, đồng thời cũng thua. Nhưng chính vì thua trận này, chúng ta mới hiểu rõ bản thân. Muốn phát triển toàn diện là tốt, nhưng khả năng của con người có hạn, thay vì phát triển cân bằng mọi phương diện, chúng ta nên tập trung vào sở trường của mình."

Hắn chuyển mắt nhìn Lâm Phỉ Nhi: "Giống như Phỉ Nhi, thế mạnh của cậu ấy là tinh thần lực. Trong kế hoạch huấn luyện thường ngày, nên thiên về huấn luyện tinh thần lực nhiều hơn. Nếu cứ nhất quyết bỏ nhiều thời gian rèn luyện thể chất thì chỉ mệt mỏi mà chẳng đạt hiệu quả cao."

Lâm Phỉ Nhi nghe vậy đỏ mặt. Cô vốn nghĩ mình là con gái, về mặt thể năng trời sinh đã yếu hơn, cho nên muốn cố gắng rèn luyện thật nhiều. Nhưng cách rèn luyện này không đem lại hiệu quả rõ rệt. Nếu cô dùng ngần ấy thời gian cho việc rèn luyện tinh thần lực, không chừng bây giờ tinh thần lực đã vượt mức năm nghìn rồi.

Ariel chưa từng ép buộc mọi người phải tập cái này cái kia, chỉ đưa ra ý kiến cá nhân. Mỗi người có một con đường của mình. Hắn sẽ nhắc nhở, nhưng không can thiệp.

Đến lúc Ariel nói ra hai chữ "Tan họp", đã ba tiếng trôi qua kể từ khi kết thúc trận đấu. Thành viên tiểu đội Giảo Lang đều có vẻ đăm chiêu. Trận đấu ngày hôm nay mang lại cho họ quá nhiều cảm xúc.

Trước khi đi, Ariel chợt nhớ ra gì đó, nói với Gerald: "Tôi nhớ là trưởng quan Tần Hi Nhiên bảo cậu đến gặp anh ta sau khi trận đấu kết thúc được nửa tiếng, đúng không?"

Gerald mới đầu sửng sốt, rồi lập tức khổ sở như trời sập.

"Hu hu hu, chết mất thôi, trưởng quan Tần nhất định sẽ đánh chết tớ!!!"

"Không đâu." Ariel lắc đầu.

Gerald ngạc nhiên nhìn hắn.

Ariel liếc mắt nhìn lại: "Cậu quên rồi à, cậu nói ra chuyện yêu đương của anh ta với Ryan trên kênh liên lạc. Trận đấu của chúng ta lại được phát sóng trực tiếp. Nói cách khác, toàn bộ Liên Bang đều nghe được câu nói đó của cậu. Cậu nghĩ, với tính cách của trưởng quan Tần, sau khi biết chuyện này, anh ta sẽ chỉ "đánh chết" cậu thôi sao?"

164. Chương 164

Editor: Nguyệt

Gerald sắp vỡ vụn ra rồi!

Nghe Ariel nhắc nhở cậu mới nhớ ra, các trận thi đấu được truyền hình trực tiếp toàn Liên Bang, như vậy chẳng khác nào cậu bật mí bí mật của trưởng quan Tần trước toàn thể nhân dân Liên Bang. Lần này toi thật rồi. Với tính cách của trưởng quan Tần, lần này e là không chỉ đánh chết, anh ta chắc chắn sẽ khiến mình muốn sống không được, muốn chết chẳng xong!!!!

Kinh khủng hơn, lúc vô tình bắt gặp trưởng quan Tần và trưởng quan Ryan tình tứ với nhau, trưởng quan Ryan không phát hiện ra cậu, chỉ có trưởng quan Tần cảnh cáo cậu vài câu. Nếu bây giờ ngay cả trưởng quan Ryan cũng biết, liệu anh ấy có xử lý mình luôn không?

"Edward …" Gerald nước mắt ròng ròng, vẻ mặt khổ sở nhìn về phía Edward.

Edward thu lại nụ cười, hỏi với vẻ cảnh giác: "Có chuyện gì?"

"Anh đi cùng em được không?"

"Tôi đi làm gì?"

"Dù gì anh cũng là đàn anh năm ba, biết đâu trưởng quan Tần sẽ nể mặt anh, tha cho em một mạng thì sao?"

Edward tức đến muốn bật cười. Cậu nghĩ hay quá nhỉ. Chưa kể đến chuyện tôi chẳng quen biết gì với Tần Hi Nhiên, người ta chẳng cần phải nể mặt tôi làm gì. Cho dù tôi có quen, mấy chuyện mâu thuẫn cá nhân này tôi có muốn can thiệp cũng ngại.

"Mơ đi!" Hạng Phi đập một phát vào lưng Gerald. Tên này càng ngày càng ngốc.

"Anh cứ đi cùng em đi, nhặt xác cho em cũng được …" Gerald nhìn Edward với vẻ tội nghiệp.

Edward không còn biết nói gì. Tần Hi Nhiên sẽ không lấy mạng cậu, làm gì phải ra vẻ anh dũng hy sinh như thế, lại còn nhặt xác …

Cuối cùng, Edward vẫn phải chào thua sự vô sỉ của Gerald. Nhìn cậu rưng rưng nước mắt, như thể hắn mà không đi cùng cậu sẽ khóc cho hắn xem, Edward đành phải khuất phục trước uy hiếp của cậu ta, hẹn gặp ở phòng huấn luyện chiến đấu.

Mọi người đều nhìn Edward với ánh mắt thương hại. Quả nhiên, người hiền lành ôn hòa dễ bị bắt nạt. Tên ngốc Gerald cũng thật biết chọn người, chỉ tội cho Edward, bị thằng nhóc lớn xác mặt dày này bám riết không buông.

Rời khỏi mạng chiến đấu, Chung Thịnh nhìn Ariel vừa ra khỏi phòng tắm, đột nhiên bật cười.

"Hửm?" Ariel ngẩng đầu, nhìn Chung Thịnh với vẻ khó hiểu. Hắn có chỗ nào buồn cười sao?

"Em chỉ đang nghĩ," Chung Thịnh mím môi nhịn cười, "Hôm nay Tần Hi Nhiên sẽ tính sổ với Gerald trước hay đến tìm anh "báo thù" trước."

Ariel nhướn mày. Lại nói, Tần Hi Nhiên cũng thật xui xẻo, đầu tiên là chuyện tình yêu bị lộ, sau đó lại bị tân sinh năm nhất đánh bại. Chắc bây giờ anh ta đang ức lắm.

Nhớ tới tình cảnh bi thảm của Gerald, Ariel hơi nhếch môi. Nếu Tần Hi Nhiên quyết định xử lý Gerald trước, chắc sẽ không nương tay. Vậy cũng tốt, để anh ta xả giận trước khi đi tìm mình, áp lực giảm được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Còn Gerald xui xẻo ư …

Ariel híp mắt lại. Đùi Chung Thịnh dễ ôm thế sao?

Đúng như những gì Ariel đoán. Tần Hi Nhiên vốn đã ức chế vì thua Ariel, tâm trạng rất là khó chịu, quyết định phải đi đánh cho Gerald một trận. Ai ngờ, vừa thoát ra ngoài, máy liên lạc suýt thì nổ tung vì những tin nhắn và cuộc gọi dồn dập, ai cũng hỏi hắn với Ryan có quan hệ gì.

Khi hắn lên diễn đàn trường, nhìn thấy bài viết "Sốc nặng! Câu chuyện không thể không kể giữa cơ giáp hình người và anh bạn hiền lành!", mặt lập tức đen sì như đáy nồi, nhất là người viết bài còn trích dẫn đoạn video câu nói của Gerald để tăng tính chân thật cho bài viết.

"Iersel!" Tần Hi Nhiên rít lên, tay bóp nát chai đồ uống. Hắn vất vả giấu giếm quan hệ với Ryan bấy lâu nay là vì không muốn người nhà quấy rầy Ryan. Không phải người nhà hắn không chấp nhận Ryan hay gì khác, mà là …

Tít tít tít!

Máy liên lạc lại kêu vang làm Tần Hi Nhiên đau cả đầu. Nhưng nhìn đến dãy số quen thuộc, hắn bỗng chột dạ.

Nhận hay không nhận?

Lúc ấy vì tư thế và vị trí khác nhau nên Ryan không biết có người nhìn thấy họ. Bây giờ Gerald đột nhiên nói ra chuyện này, chắc tâm trạng của Ryan cũng không được tốt.

Do dự chừng một giây, Tần Hi Nhiên biết không thể giấu được, cho nên mang theo tinh thần bất khuất thấy chết không sờn, nhận cuộc gọi.

"Hi Nhiên." Khuôn mặt Ryan mang vẻ dữ tợn trái ngược hẳn với tính cách. Lần đầu tiên gặp mặt, ai cũng sẽ nghĩ người này không thể trêu vào. Thực ra Ryan là người rất hiền lành, ôn hòa. Nếu không đã chẳng yêu được Tần Hi Nhiên tính tình bạo lực nóng nảy thời gian dài như thế.

Nhưng bây giờ, Ryan lại có vẻ hoảng hốt sợ sệt. Tần Hi Nhiên che mặt, bây giờ hắn có thể khẳng định người nhà mình đã gọi đến gây rối Ryan rồi.

"Ừ, xem ra người nhà anh đã liên lạc với em." Tần Hi Nhiên cười khổ.

Ryan còn chưa bình tĩnh lại được, gật đầu. Trước đây khi Tần Hi Nhiên nói muốn giữ bí mật chuyện tình cảm của hai người để tránh bị người nhà quấy rầy, anh còn không tin. Nhưng giờ thì tin rồi. Người nhà của Hi Nhiên thật đáng sợ. Không hiểu anh ấy sống sót thế nào trong cái gia đình ấy nữa.

"Chị của anh …"

"Chị nào?" Tần Hi Nhiên hỏi.

Ryan dừng một lát mới nói: "Tất cả chín người chị của anh đều gọi điện cho em, nội dung cuộc gọi bao gồm lễ phục kết hôn, đi đâu hưởng tuần trăng mật, tất tần tật những gì liên quan đến hôn lễ."

Tần Hi Nhiên im lặng quay mặt đi. Khủng bố quá rồi đấy! Rõ ràng trong quan hệ của hai người hắn mới là người ở trên. Vậy mà chẳng hiểu các chị nghĩ gì lại cứ cho rằng hắn ở dưới. Càng đáng sợ hơn, chín người chị của hắn đều đã kết hôn, lại còn không hài lòng với hôn lễ của mình, thế nên từ lâu họ đã quyết chí nhất định phải tự tay thu xếp tổ chức hôn lễ cho em trai, mau mau chóng chóng "gả" nó đi.

Hắn sợ các chị sẽ quấy rầy Ryan cho nên mới cố gắng hết sức giữ bí mật quan hệ của hai người. Không ngờ lại bị tên Gerald khốn kiếp phá hỏng. Chỉ nghĩ đến chuyện các chị sẽ bắt hắn đi chọn đủ loại lễ phục, trang điểm gì gì đó, là hắn muốn nổi điên. Đàn ông con trai, muốn kết hôn thì đi đăng ký với chính phủ là xong, việc quái gì phải lằng nhằng rắc rối như thế.

Đáng tiếc, hắn không dám nói vậy với các chị. Thế nên đành phải im lặng chịu đựng các chị tra tấn.

"Khụ khụ … ừm … Ryan, em đừng để ý đến họ." Tần Hi Nhiên gãi đầu gãi tai, khó tránh khỏi ngượng ngùng. Hắn không thích các chị can thiệp vào chuyện tình yêu của mình. Nhưng được kết hôn với Ryan, hắn cũng vui lắm.

"Nhưng chúng ta còn chưa tốt nghiệp …" Ryan nhìn vẻ ngượng ngùng của Tần Hi Nhiên, giọng điệu phản đối ngày càng yếu đi.

"Tin anh đi, chỉ cần bị các chị ấy bám lấy, em sẽ không thể kéo dài đến lúc tốt nghiệp mới kết hôn được đâu." Tần Hi Nhiên nói rất nghiêm túc.

Ryan không biết nói gì. Từ mấy cuộc gọi vừa rồi là có thể nhìn ra các chị gái của Tần Hi Nhiên có nghị lực và quyết tâm phi thường. Anh có cảm giác mình không phải đối thủ của họ.

"Vậy … chúng ta cứ thế … kết hôn sao?" Ryan nói đến từ kết hôn, ngữ điệu bỗng hơi cao lên.

Tần Hi Nhiên ho khan hai tiếng, nói với vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc: "Ryan Phisto, em có đồng ý trở thành bạn đời của anh không?"

Ryan ngỡ ngàng bối rối trước lời câu hôn đột ngột của Tần Hi Nhiên, mặt đỏ bừng bừng gật đầu một cái rồi vội vàng ngắt liên lạc.

Nghĩ đến chuyện Ryan đồng ý lời cầu hôn của mình, Tần Hi Nhiên không nhịn được cứ cười ngây ngô. Kết hôn sớm cũng tốt, dán cho Ryan cái nhãn hoa có chủ có vẻ rất tốt.

Cười ngây ngô một lúc lâu, Tần Hi Nhiên mới tỉnh táo lại, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén. Tuy là sự cố lần này dẫn đến kết quả xem như là tốt, nhưng tên đầu sỏ gây tội vẫn phải bị trừng phạt mới được.

Gerald! Dám để lộ bí mật của tôi, cậu nên chuẩn bị tâm lý nằm viện vài ngày đi.

Bóp tay đến kêu răng rắc, Tần Hi Nhiên đằng đằng sát khí đi đến phòng huấn luyện chiến đấu.

Vốn đã giận điên người, nay lại phải chờ hai tiếng đồng hồ mới thấy Gerald ló mặt, giá trị phẫn nộ lập tức vượt mức tối đa. Tần Hi Nhiên nghiến răng kèn kẹt: "Gerald, mong là cậu đã tìm được người nhặt xác cho mình."

"Báo cáo trưởng quan, tôi nhờ trưởng quan Heideck năm ba đến nhặt xác cho mình!" Gerald chào theo kiểu quân đội, nói với Tần Hi Nhiên một cách vô cùng đứng đắn nghiêm túc.

"Heideck?" Tần Hi Nhiên ngạc nhiên. Chẳng phải là Edward sao? Tại sao cậu ta lại quen biết tên tân sinh Gerald này?

À, đúng rồi, cùng là thành viên tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh, ở chung lâu ngày có quan hệ tốt cũng là điều bình thường.

Chỉ là …

Tần Hi Nhiên liếc xéo Gerald. Thằng nhóc này khôn gớm, còn nhắc khéo hắn cậu ta là thành viên tiểu đội Giảo Lang, ngày mai còn phải thi đấu. Muốn ám chỉ hắn nên nương tay à?

"Yên tâm, sẽ không để ảnh hưởng đến thi đấu." Tần Hi Nhiên cười nham hiểm. Hắn ra tay rất chuẩn, đảm bảo cho Gerald phải nằm im trong máy chữa bệnh cả đêm nay, nhưng sáng mai vẫn dậy được. "Nhưng, số còn lại, tôi sẽ để dành cho cậu đến khi giải đấu kết thúc mới tính tiếp."

165. Chương 165

Editor: Nguyệt

Gerald rầu rĩ. Quả nhiên không dễ qua mặt trưởng quan Tần.

Edward đứng từ xa nhìn Gerald bị Tần Hi Nhiên bạo hành, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác mâu thuẫn khó tả.

Một mặt, nhìn tên mặt dày miệng tiện kia bị đánh làm hắn có cảm giác sung sướng lạ kỳ. Ai bảo cậu cứ xen ngang mỗi lần tôi hóa đen, ai bảo cậu cứ quấn lấy tôi. Vì để ý hình tượng nên tôi mới không đánh cậu, vậy thì sao chứ, bây giờ có người xử lý cậu rồi đó.

Một mặt khác, thấy Gerald bị đánh đến mặt mũi bầm dập, hắn lại thấy khó chịu. Dựa vào đâu mà mình còn chưa đánh, cậu ta đã bị người ta đập cho tơi tả như vậy rồi, cảm giác như mình bị thiệt thòi gì đó vậy.

Nhưng, bất kể thế nào, hắn sẽ không nhúng tay vào chuyện giữa Gerald và Tần Hi Nhiên. Cùng lắm thì lát nữa đưa Gerald đến phòng y tế, bảo nhân viên y tế chăm sóc cậu ta nhiều hơn.

Sau gần nửa tiếng "giáo dục lại", Gerald ngất xỉu nằm vật ra sàn đấu. Tần Hi Nhiên sảng khoái hú lên một tiếng. Giải tỏa cơn giận cảm giác thích thật.

Edward vẻ mặt bình tĩnh chậm rãi đi vào phòng. Trông Gerald thật thê thảm, mặt mũi bầm tím, không gãy xương, nhưng nhìn vết thương cũng biết đau đến mức nào.

Edward cau chặt lông mày, vẻ mặt rõ ràng là không vui. Vốn dĩ hắn chỉ phụ trách đưa Gerald đến phòng y tế thôi, nhưng lúc đi ngang qua Tần Hi Nhiên, vẫn không nhịn được, nói: "Là đàn anh năm ba, ức hiếp tân sinh như vậy có phải hơi quá đáng không?"

Tần Hi Nhiên ngạc nhiên nhìn hắn: "Cậu ta thích thế, cậu quản được à? Cậu là gì của cậu ta?"

Edward ngẩn ra, rồi nhanh chóng thu lại biểu cảm trên mặt, xoay người đi, không nhìn Tần Hi Nhiên nữa, khiêng Gerald lên vai, đi đến phòng y tế.

Tần Hi Nhiên nói đúng. Suy cho cùng, trận đòn này là do chính Gerald rước lấy. Nếu cậu không muốn đến, Tần Hi Nhiên cũng đâu thể đuổi giết cậu đến tận phòng ký túc xá. Hắn không có quan hệ gì với Gerald cả, dựa vào đâu mà đòi can thiệp vào chuyện của cậu?

Mang theo tâm trạng khó chịu đưa Gerald đến phòng y tế, ném cậu vào máy chữa bệnh trước ánh mắt ngỡ ngàng của nhân viên y tế, Edward mặt ngoài bình tĩnh, nghĩ bụng: Dù sao cậu ta cũng thích bị đánh, thêm vài vết thương chắc chẳng sao đâu.

Chào bác sĩ, Edward điềm nhiên như không quay về phòng mình. Dạo này hắn có gì đó hơi bất thường, phải suy nghĩ kỹ lại mới được.

Edward và Gerald đang ở vào trạng thái vô cùng kỳ lạ.

Tất cả thành viên tiểu đội Giảo Lang đều cảm nhận được sự kỳ lạ đó, nhưng chẳng ai nói rõ được giữa họ có vấn đề gì xảy ra.

Lâm Phỉ Nhi với Samantha ngày nào cũng dùng ánh mắt mờ ám xen lẫn phức tạp nhìn Edward và Gerald. Còn Edward từ đầu đến cuối đều treo lên mặt nụ cười ôn hòa, ngại ngùng không nói, để mặc mọi người suy đoán lung tung. Tên ngốc Gerald thì vẫn hoạt bát đầy sức sống, cười cười nói nói không ngừng. Cho đến khi …

Lại được nghỉ ngơi một ngày. Hôm sau, mọi người tinh thần phấn chấn đi đến phòng chuẩn bị.

Lâm Phỉ Nhi vừa vào phòng đã thấy bất thường. Bởi vì chỗ nào có Gerald thì hiếm khi được yên tĩnh.

Edward mặt lạnh như đá, nếu không phải gương mặt quen thuộc đó, chắc Lâm Phỉ Nhi đã nghĩ người ngồi ở đây là Ariel. Gerald tủi thân ngồi rụt người trong góc trông đến là tội nghiệp, mắt thâm quầng, không biết bị ai đánh hay là do không ngủ đủ giấc.

Lúc Chung Thịnh và Ariel xuất hiện trong phòng chuẩn bị, Hạng Phi mừng đến phát khóc. Cậu vẫn nghĩ Ariel là người khủng bố nhất đội, không ngờ Edward giải phóng áp suất thấp cũng chẳng kém gì Ariel.

"A Thịnh, cuối cùng cậu cũng đến!" Hạng Phi nhìn Chung Thịnh với ánh mắt nóng rực cảm kích, làm Chung Thịnh không khỏi sửng sốt.

Anh đảo mắt nhìn căn phòng một lượt, lúc nhìn đến Edward mặt mày sa sầm, giật mình kinh ngạc.

Edward luôn luôn tao nhã lịch thiệp tuấn tú mà cũng để lộ vẻ mặt này sao? Đúng là ngạc nhiên.

Ariel thản nhiên đưa mắt nhìn Gerald. Gerald bị nhìn đến nỗi run rẩy co rụt người lại, vẻ mặt ấm ức muốn nói gì đó, nhưng chung quy vẫn không mở miệng.

"Thảo luận về đối thủ ngày hôm nay." Ariel quay sang nhìn Chung Thịnh, nói. Hắn không phải anh trai tri kỷ sẵn lòng nghe tâm sự, không hơi đâu đi giải quyết vấn đề tình cảm của bạn học hay cấp dưới. Cái hắn cần suy xét chỉ có những chuyện liên quan đến Chung Thịnh mà thôi.

Chung Thịnh nhún vai. Được rồi, anh cũng không thuộc dạng chu đáo săn sóc. Vấn đề của Edward và Gerald nên để hai người họ tự giải quyết.

"Đối thủ của chúng ta hôm nay là …"

Một đường chém giết xông pha, đến nay họ đã tiến thẳng vào tốp mười đội mạnh nhất. Sắp tới, mỗi trận đấu đều vô cùng ác liệt. Nhưng có hai yêu nghiệt là Ariel và Chung Thịnh, họ tin rằng mình sẽ giành được chức quán quân.

Chỉ cần xử lý đối thủ trong trận đấu ngày hôm này, trước mắt họ sẽ chỉ còn hai đội phải đối đầu. Một trong số đó là đội của đế quốc Elan mà bọn họ biết rất rõ, nhưng chẳng hiểu sao ngoài Nhị hoàng tử đế quốc Elan ra, trong đội đó lại có trưởng quan Từ mà bọn họ rất quen thuộc.

Còn một đội khác đến từ Học viên Chỉ huy Quân sự trực thuộc Liên Bang. Đội này mạnh vô cùng, gần như nghiền nát đối thủ thẳng tiến từ đầu giải đến vòng chung kết.

Nói thật, Ariel không quan tâm lắm đến chuyện thắng thua ở giải đấu này. Dẫu sao vẫn chỉ là chiến trường trên mạng giả tưởng, chết rồi còn có thể sống lại, cho nên đôi khi hắn có thể quyết đoán ra lệnh cho đội viên nào đó hy sinh. Nhưng nếu là chiến trường ngoài đời thực, mỗi một lần hy sinh tương đương mới tính mạng của vô vàn binh lính mất đi. Thân là sĩ quan chỉ huy, hắn phải vô cùng thận trọng, suy xét kỹ càng.

Đời trước đã trải qua rất nhiều trận chiến ngoài đời thực, nên bây giờ tham gia giải đấu trên mạng giả tưởng, Ariel khó mà khơi dậy hứng thú.

Chẳng qua …

Ánh mắt đảo qua nhóm Samantha, Lôi Tranh đang hào hứng thảo luận chiến thuật, Ariel hơi mỉm cười. Đây là đội quân tương lai của hắn, trước khi ra chiến trường, để họ ở đây rèn luyện một lần cũng tốt.

Nghe Chung Thịnh giảng giải kỹ càng về kế hoạch tác chiến ngày hôm nay, tất cả đều gật đầu tán thành.

Đây là ý kiến của Ariel. Hắn biết trong nhóm này chỉ có Hạng Phi có năng khiếu về mặt chỉ huy quân sự. Nhưng hắn không cho phép đội quân tương lai của mình không biết gì về chiến lược chiến thuật. Hắn không yêu cầu họ phải trở thành Chiến Thần, nhưng tối thiểu phải biết chút mưu mẹo bình thường để lừa quân địch. Cho nên, khi thảo luận chiến thuật, mỗi người đều phải đặt mình vào vị trí của kẻ địch để suy xét, tìm xem chiến thuật này có khuyết điểm gì không, nếu không nghĩ ra được gì, mọi người mới đồng ý tiến hành kế hoạch đã bàn.

Trước lúc đếm ngược, Ariel lạnh lùng nói với Edward: "Đừng để ảnh hưởng đến thi đấu."

Đồng tử mắt Edward co lại, rồi dần dần giãn ra.

Nụ cười quen thuộc lại treo trên khóe môi. Hắn nói với Ariel: "Yên tâm."

Ariel gật đầu, rồi liếc mắt cảnh cáo Gerald. Gerald vội vàng giơ tay lên thề sẽ phát huy hết khả năng. Hắn thấy thế mới thu lại tầm mắt.

Dường như chỉ một câu nói đó đã phá tan bầu không khí ngượng ngập giữa Edward và Gerald. Edward quay trở lại vẻ ôn hòa thường ngày. Gerald cũng khôi phục bản sắc chập mạch.

Những người khác đều thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn Ariel với ánh mắt nể phục. Đúng là khí phách. So với Ariel, bọn họ thực sự quá yếu!

Mọi người đều biết vấn đề giữa Edward và Gerald chưa được giải quyết. Ariel chẳng qua là nhắc nhở bọn họ tự giải quyết riêng, đừng để ảnh hưởng đến cả đội. Nhưng tránh được bầu không khí trầm mặc kỳ dị kia là đủ để mọi người thả lỏng thoải mái rồi.

Dựa theo kế hoạch, trận đấu diễn ra vô cùng thuận lợi. Đối thủ đã mạnh, đội của Ariel còn mạnh hơn. Sau khi giành chiến thắng, Ariel đưa ra đề nghị rút khỏi giải đấu.

Mọi người đều kinh ngạc, không hiểu tại sao Ariel lại bỏ quyền thi đấu khi họ chỉ cách ngôi vị quán quân có vài bước.

Sau khi nghe đề nghị của Ariel, Chung Thịnh chợt giật mình hiểu ra. Nếu đoán không nhầm thì …

"Cây cao vượt rừng tất bị gió bão vùi dập." Ariel để lại câu này rồi rời đi. Chung Thịnh ngập ngừng nhìn mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, cũng đăng xuất theo.

Edward nghe vậy tỏ ra đăm chiêu, đứng lên chuẩn bị thoát ra ngoài. Trước khi đi, hắn không quên nói thầm vào tai Gerald một câu.

Nghe xong câu nói trên của Ariel, Gerald trở nên nghiêm túc, trong đầu vụt qua một tia sáng. Nhưng ngay sau đó, Edward ghé tai nói thầm làm cậu lập tức ủ rũ.

Lặng lẽ nhìn những người khác, Gerald nuốt nước miếng cái ực, vội vàng đăng xuất.

Phút chốc, trong phòng chuẩn bị chỉ còn bốn người nhóm Lôi Tranh.

"Có ý gì?" Samantha chớp chớp mắt, không hiểu lắm.

Lâm Phỉ Nhi lờ mờ hiểu ra cái gì đó, nhưng không nói rõ được.

Tác giả:

←.← Tình hình có vẻ không ổn … Rút cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Gerald và Edward?

166. Chương 166

Editor: Nguyệt

Lôi Tranh trực tiếp quay sang nhìn Hạng Phi. Dù sao bây giờ cậu cũng thành thói quen có chuyện gì đều nghe Hạng Phi giải thích rồi. Những thứ thế này cậu không hiểu, nhưng Hạng Phi sẽ rất chu đáo giải thích rõ ràng cặn kẽ cho cậu.

Hạng Phi nhíu mày rồi lại giãn ra, mắt sáng lên ra chiều đã hiểu. Cậu đảo qua nhìn Samantha với Lâm Phỉ Nhi, nói: "Cẩn thận ngẫm lại, các cậu sẽ hiểu."

Nói rồi quay sang nhìn Lôi Tranh hoàn toàn không hiểu gì, mỉm cười: "Đi, đăng xuất rồi đến phòng tôi, tôi giải thích cho."

Lâm Phỉ Nhi với Samantha không biết nói gì nhìn hai người kia. Ê, một vừa hai phải thôi nha!

Lôi Tranh bị các cô nhìn đến chột dạ, ho khan hai tiếng, vội vàng đăng xuất.

Hạng Phi phất tay chào rồi cũng biến mất khỏi phòng chuẩn bị.

Lâm Phỉ Nhi và Samantha quay sang nhìn nhau, rồi lại bực bội nhìn căn phòng trống hoắc chỉ còn hai người.

"Đậu má! Hạng Phi là cái đồ hẹp hòi, tưởng bà đây không nghĩ ra được à!" Samantha bực bội rít lên.

Lâm Phỉ Nhi mím môi nhịn cười. Được ngồi ở trong căn phòng này thì làm gì có ai ngu ngốc chứ.

Sáng sớm hôm sau, phòng chuẩn bị không có một bóng người.

Tiểu đội Giảo Lang Chi Tinh vốn đang có thành tích dẫn đầu nay tập thể rút lui làm những người chờ mong xem trận đấu của họ tức đến hộc máu.

Người hâm mộ không ngừng khiếu nại với mạng chiến đấu, yêu cầu tra rõ nguyên do, có phải có người ép họ rút khỏi cuộc thi hay không, và đề nghị cho họ quay lại giải đấu.

Đáng tiếc, rút lui là rút lui, cho dù tiểu đội Giảo Lang hiện đang là ứng cử viên sáng giá cho chức vô địch thì mạng chiến đấu cũng không phá lệ cho họ.

Trong lúc người xem và fans hâm mộ tức giận bất bình thay cho tiểu đội Giảo Lang, thì thành viên của tiểu đội này đang uống rượu ăn mừng trong một khách sạn.

Họ mở tiệc không phải vì giành được thắng lợi, mà vì chúc mừng cho lần thi đấu này cả đội đã phối hợp ăn ý với nhau, cùng nâng cao thực lực.

Hơn nữa, từ hôm nay trở đi, những người này xem như chính thức trở thành chiến hữu thân cận nhất của Ariel.

Hiếm hoi làm sao, trong bữa tiệc lần này, Ariel vẫn luôn giữ nụ cười mỉm nhàn nhạt. Điều này làm mọi người vốn tưởng hắn chỉ biết cười với Chung Thịnh nay phải giật mình kinh hãi.

Ôi đệt … Rợn cả người rồi!!

Gần như mọi người đều có cùng suy nghĩ trên. Nhưng, suy cho cùng thì Ariel vẫn là người có diện mạo xuất chúng, lại thêm vài chén rượu xuống bụng, ai nấy đều dần thả lỏng, thấy Ariel cười như thế cũng không còn sợ hắn như trước nữa.

Đương nhiên, không ai chịu thừa nhận mình sợ Ariel, chẳng qua là có chút … áp lực nho nhỏ thôi.

Cả một buổi tối, bọn họ ăn uống linh đình, vui chơi thả ga. Kết quả là một số người say bí tỉ.

Lâm Phỉ Nhi hai mắt lơ mơ ngồi trên sofa, thỉnh thoảng lại phát ra một tràng cười khủng bố.

Samantha ôm Edward đòi hôn, may mà có Hạng Phi cứu viện kịp thời, nếu không Edward đã bị sàm sỡ rồi.

Lôi Tranh mặt đỏ lựng, nằm trên đùi Hạng Phi làm nũng như con mèo nhỏ, cứ đòi Hạng Phi phải hát tình ca cho mình.

Hạng Phi xem như khá tỉnh táo, chẳng những dỗ dành người yêu, còn thành công ngăn cản Samantha cuồng hôn.

Từ đầu buổi tiệc, Gerald đã chẳng uống mấy, như thể bị ám ảnh gì đó với rượu. Lúc trước thì cứ bám lấy Edward kéo người ta đến quán bar, giờ không biết là bị đả kích gì nữa.

Chung Thịnh với Ariel có tửu lượng khá tốt, nhưng dẫu sao hôm nay cũng là tiệc ăn mừng, cho nên cả hai đều uống khá nhiều. Ariel còn tỉnh táo một chút, chứ Chung Thịnh đã chếnh choáng men say.

Chắc là nhờ có rượu vào tăng thêm can đảm, Chung Thịnh chẳng hề che giấu ánh mắt nóng rực của mình, nhìn chằm chú vào mặt Ariel.

Mặt Ariel rất trắng, nay ngấm men rượu ửng lên chút hồng, trông thật quyến rũ. Đời trước, Chung Thịnh chưa có cơ hội thấy ngài Ariel như vậy bao giờ. Nay trong bầu không khí hân hoan, Chung Thịnh không kìm được cảm xúc mãnh liệt trong lòng, không thể khống chế bàn tay mình, nâng cằm Ariel lên.

Ariel nhướn mày nhìn anh. Không ngờ Chung Thịnh lại bạo dạn như thế, đột nhiên ghé sát vào mặt hắn, đặt lên môi hắn một nụ hôn, mút miết cọ xát, thậm chí còn vươn lưỡi ra định tách mở đôi môi khép chặt của hắn.

"Wow!!!!" Samantha hú lên, lôi kéo sự chú ý của mọi người.

Hạng Phi với Gerald há hốc mồm nhìn Chung Thịnh nhiệt tình ôm hôn Ariel một cách mãnh liệt, rồi lập tức che kín mặt, trong đầu không kìm được mà nảy lên nhiều suy nghĩ.

Hạng Phi: Đậu má!!!!!! A Thịnh nhiệt tình thật! Đệt, so với cậu ấy thì mình quá là kém tắm! Đến giờ vẫn chưa hôn được Lôi Tranh!!!

Gerald: Khoan đã nào, mình nhìn thấy gì thế này, Chung Thịnh đè Ariel ra hôn! Liệu Ariel có giết mình diệt khẩu không!!!

Edward cũng chếnh choáng men say. Ánh mắt mơ màng nhìn lướt qua chỗ Ariel, chút hâm mộ nhoáng lên nơi đáy mắt, rồi lại đảo một vòng, cuối cùng dừng lại chỗ Gerald đang che mặt.

Lôi Tranh vẫn nằm trên đùi Hạng Phi giả làm mèo, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu cọ vào ngực Hạng Phi. Đáng tiếc, với thân hình cường tráng đó, cậu có làm kiểu gì cũng thấy giống sư tử chứ không phải một con mèo đáng yêu.

"Ưm!" Ariel bị Chung Thịnh đè ra sofa, vốn đang rất hưởng thụ sự nhiệt tình của Chung Thịnh, nhưng rồi không thể không đẩy anh ra.

Thật là …

Tay Chung Thịnh đã luồn vào quần hắn. Nếu cứ tiếp tục thế này, ngày mai khi Chung Thịnh tỉnh lại, có lẽ hắn phải giết người diệt khẩu thật.

Vất vả lắm mới giữ yên Chung Thịnh ép vào lòng mình, Ariel nói với những người khác: "Hôm nay chơi đến đây thôi."

Mọi người đều hiểu ý, tất nhiên sẽ không có ý kiến gì với Ariel.

Hạng Phi và Gerald là hai người tỉnh táo nhất, lần lượt mang từng người về phòng. Vì trước đó đã xác định là tối nay ở bên ngoài, nên họ đặt luôn phòng nghỉ ở khu giải trí tổng hợp này.

Nhìn Hạng Phi với Gerald đưa mọi người về phòng, Ariel cũng kéo Chung Thịnh chạy về phòng mình.

Đôi mắt màu lam bạc dần đậm màu, Ariel ôm lấy Chung Thịnh không chịu yên cứ liên tục đốt lửa trên người mình, nhẹ nhàng nhoẻn miệng cười. Bây giờ hắn mới biết Chung Thịnh uống rượu vào lại nhiệt tình như vậy.

Vừa nghĩ đến chuyện lát nữa về phòng, Chung Thịnh sẽ thế này thế kia, Ariel liền thấy vùng bụng dưới nóng rực, càng tăng nhanh nhịp chân bước.

Một đêm trôi qua …

Có người quẫn bách vì hành vi của mình đêm qua, có người đau đầu sau một đêm say bí tỉ, lại có người hoảng hốt vì chuyện "ngoài ý muốn" nào đó đã xảy ra, thú vị nhất là có người chỉ biết câm nín khi "lần thứ hai" xảy ra chuyện "ngoài ý muốn".

Tóm lại, buổi tiệc ăn mừng lần này đã thành công rực rỡ, làm mối quan hệ giữa các thành viên của tiểu đội Giảo Lang càng thêm "gắn bó chặt chẽ".

Lúc ra khỏi phòng, ai nấy đều bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng, trong con mắt tràn ngập tinh thần hóng hớt của Lâm Phỉ Nhi, có rất nhiều dấu vết nho nhỏ dần dần ghép lại với nhau để rồi thành chân tướng.

Không phải thi đấu, mọi người thoải mái hơn hẳn. Ngoài hạng mục huấn luyện cố định hằng ngày, tạm thời chưa có việc gì làm.

Nhàm chán đến khó chịu, cuối cùng, Ariel đưa ra đề nghị về nhà hắn chơi, được mọi người ủng hộ nhiệt tình. Ngay cả Edward cũng được mời.

"Tôi?" Edward ngẩn ra nhìn Ariel, dường như không ngờ hắn lại mời mình về nhà.

"Đúng vậy. Lúc trước tôi từng mời mọi người, nhưng không có anh ở đó nên bây giờ mời lại." Ariel tỏ ra rất thản nhiên, như thể chỉ đơn giản mời người ta đi ăn một bữa cơm vậy.

Edward nhíu mày. Hắn không hiểu mục đích của lời mời này. Trong giới chính trị gia, không ai tuỳ tiện mời người khác về nhà mình cả, ngoài các mối quan hệ thân thích hay những buổi tiệc tùng. Lời mời cá nhân là một cách ám chỉ rất rõ ràng, rằng đối phương có ý định kết thành đồng minh với bạn.

Hắn thấy quan hệ giữa mình và Ariel còn chưa tốt đến mức có thể bắt tay hợp tác với nhau. Hơn nữa, gia tộc Clifford và gia tộc Heideck chẳng có mối liên hệ nào sâu sắc. Vậy nên lời mời này của Ariel thật sự làm người ta ngạc nhiên.

Ariel thấy Edward phân vân, lập tức hiểu ngay: "Đừng nghĩ nhiều. Chúng ta là bạn học, người tôi mời là đồng đội Heideck, chứ không phải dòng họ Heideck."

Edward tỉnh ngộ, rồi lại thầm tự giễu. Hiện giờ e là hắn không có tư cách đại diện cho dòng họ Heideck quyết định bất cứ mối quan hệ đồng minh nào. Cho dù hắn có đến gia tộc Clifford, người khác cũng chẳng nghĩ hai gia tộc hợp tác với nhau. Dẫu sao hắn vẫn còn đang đi học, không thể đảm nhiệm trọng trách gì cho gia tộc Heideck.

Thoải mái nhận lời mời của Ariel, Edward bỗng thấy quan hệ giữa mình với Ariel thật là kỳ lạ. Hắn là đồng đội của Ariel, nhưng trong lòng lại ôm cái cảm giác hận mà cũng chẳng phải hận. Hắn biết là không nên đổ lỗi cho Ariel vì những gì mình phải gánh chịu, vậy mà thâm tâm cứ thấy ít nhiều gì vẫn có liên quan.

Bỗng nhoẻn cười. Hình như mẹ có ấn tượng cực kỳ tồi tệ về Ariel. Nếu mình trở thành bạn của cậu ta, không biết mẹ sẽ tức giận đến mức nào nhỉ?

167. Chương 167

Editor: Nguyệt

Bật cười khe khẽ, Edward quay trở lại phòng mình. Sao cứ nghĩ đến mẹ sẽ tức giận là hắn lại thấy vui thế này?

Giờ phút này, Edward hoàn toàn bỏ quên phiên bản chibi của tên ngốc nào đó nằm trong một góc lòng mình cứ không ngừng lải nhải cắt ngang quá trình hoá đen của hắn.

"Woa!!!!!!!!" Lâm Phỉ Nhi trầm trồ nhìn căn biệt thự huy hoàng màu vàng ngọc trước mắt.

ĐM giàu kinh! Cái này không phải biệt thự nữa, mà là trang viên loại nhỏ!!!

Bước qua cổng lớn, thấy tường bao quanh trải dài hơn mười dặm, nhìn mãi không thấy cuối. Ở vị trí trung tâm là căn biệt thự với lối kiến trúc hùng vĩ được trang trí vô cùng xa hoa.

Đằng sau biệt thự là cánh rừng đậm một màu xanh mướt mắt, trong đó là hệ thống ao hồ suối thác dày đặc như sao trên trời, và những hồ nước nóng với số lượng không nhỏ.

Lâm Phỉ Nhi dán mặt lên cửa xe huyền phù, nhìn phong cảnh đẹp mê người bên dưới mà chảy cả nước miếng.

Những người khác cũng sững sờ trước sự xa hoa của trang viên Clifford. Người duy nhất còn giữ được bình tĩnh chắc chỉ có Edward xuất thân cùng tầng lớp xã hội với Ariel.

"Nói thật …" Gerald nói với vẻ rối rắm, "Có thật là bố Ariel không tham nhũng không? Sao tớ lại không biết lương của quân nhân cao thế này?"

Mọi người: …

Felid giận tím mặt, giương nanh múa vuốt nhảy bổ vào Gerald, hét: "Dám sỉ nhục thần tượng của tôi! Chết chắc rồi!"

Gerald mặt khinh khỉnh, dễ dàng chém một phát vào sau gáy Felid, làm cậu ta ngất đi.

Đùa à, tốt xấu gì cậu cũng là tinh anh trường Đệ Nhất. Nếu để người khác biết một kỹ sư cơ giáp cũng có thể đánh cậu bị thương, chắc trưởng quan Tần sẽ xách cậu đi "tâm sự".

Ariel liếc nhìn Gerald, lười giải thích với tên ngốc này. May là mọi người đều biết Gerald nói đùa. Dù sao sản nghiệp dưới danh nghĩa gia tộc Clifford cũng vô cùng nổi tiếng. Ví dụ như hệ cơ giáp bọ cánh cứng mới đưa vào tiêu thụ dạo gần đây, vừa ra mắt thị trường đã được rất nhiều người yêu thích bởi khả năng phòng thủ siêu mạnh của nó.

Đáp xuống gara trong trang viên, nhóm Ariel lại đổi sang phương tiện chuyên dụng để đi lại trong trang viên – ngựa.

Nhìn người hầu dắt ngựa vào gara mà nhóm Samantha cứ trố mắt ra.

Hệ thống giao thông trên không đã được đưa vào hoạt động từ rất nhiều năm nay. Bây giờ ngoài một số câu lạc bộ chuyên về cưỡi ngựa, hầu như chẳng ai dùng loại phương tiện cổ này cả.

"Mình bị ảo giác sao?" Lâm Phỉ Nhi ngây ra lắc lắc tay Samantha.

Samantha cũng trợn tròn mắt, chần chừ một lúc mới nói: "Hình như không phải đâu, tớ thấy Ariel nhảy lên cưỡi rồi kìa."

Lôi Tranh vừa nhìn thấy ngựa mắt đã sáng rực, hào hứng chạy đến chọn một con tuấn mã màu đỏ thẫm, nhẹ nhàng vỗ đầu ngựa. Con ngựa nọ thân mật liếm tay cậu, phát ra tiếng phì phì.

"Không biết cưỡi ngựa có thể dùng xe điện." Ariel ngồi trên lưng ngựa, chỉ mấy chiếc xe chạy bằng điện loại nhỏ đằng sau bầy ngựa, một chiếc chở được hai người, tự do điều khiển, về cơ bản chỉ cần có tay là dùng được.

Lâm Phỉ Nhi lưu luyến nhìn những con tuấn mã cao cấp, lại nhìn váy juyp mình đang mặc, ấm ức đi đến chỗ xe điện.

Samantha tính toán khả năng mình học được cách cưỡi ngựa trong vòng năm phút, cuối cùng ủ rũ trèo lên xe điện.

Động tác lên ngựa của Lôi Tranh vô cùng thành thạo, làm Ariel cũng phải ngạc nhiên. Chợt nhớ ra Lôi Tranh đến từ tinh cầu nông nghiệp, nên không thắc mắc nữa.

Cưỡi ngựa là nội dung bắt buộc đối với những người thuộc các gia tộc ở tầng lớp thượng lưu, cho nên nếu thích ngựa từ trước thì học cưỡi là việc vô cùng dễ dàng.

Chung Thịnh buồn rầu nhìn con tuấn mã màu vàng. Con ngựa này có vẻ rất thân thiết với anh, nhưng cả đời trước lẫn đời này, anh đều chưa từng tiếp xúc với ngựa.

"Lên đây." Ariel nắm dây cương, thúc ngựa đi đến chỗ Chung Thịnh, duỗi tay ra gọi anh.

Chung Thịnh đỏ mặt. Hai người cưỡi chung một con ngựa liệu có ổn không?

Chung Thịnh quay sang nhìn mọi người, lập tức trầm mặc.

Ở bên kia, Lôi Tranh đã kéo Hạng Phi lên lưng ngựa, Gerald cũng mặt dày mày dạn đòi cưỡi chung ngựa với Edward.

Được rồi, Chung Thịnh không cần ngượng ngùng gì hết, vì người khác còn bạo dạn hơn anh.

Kéo Chung Thịnh lên ngựa, Ariel hô khẽ một tiếng, con tuấn mã lập tức tung vó chạy lướt như gió. Edward với Lôi Tranh chạy sát ngay sau, còn Lâm Phỉ Nhi, Samantha và Felid bị đánh ngất chưa tỉnh ngậm ngùi dùng xe điện đi theo bọn họ.

Khoảng cách từ gara đến biệt thự không dài, phóng ngựa chạy chỉ cần khoảng mười phút là đến.

Trước cửa biệt thự, quản gia mặc bộ đồ màu đen cung kính đứng đợi chủ nhân trở về.

"Mừng thiếu gia Ariel đã về." Quản gia đã đến tuổi trung niên khom người chào Ariel vừa mới xuống ngựa, người hầu xếp hàng phía sau cũng đồng thanh: "Mừng thiếu gia đã về."

"Chào Vidic, đã lâu không gặp." Ariel chào quản gia.

Quản gia mỉm cười, lúc thấy Chung Thịnh đi song song với Ariel thì hơi thoáng ngạc nhiên.

"Chào mừng các vị đến với trang viên Clifford." Quản gia Vidic lịch sự nói với những người khác.

Nhóm Lâm Phỉ Nhi lễ phép đáp lời. Vidic cười hoà ái. Bạn học của thiếu gia quả nhiên đều là những đứa trẻ ngoan hiền.

Đoàn người tiến vào biệt thự dưới sự dẫn dắt của Vidic. Biệt thự có diện tích cực lớn, số phòng nhiều vô kể. Vốn dĩ theo sự sắp xếp của Vidic từ trước, mỗi người sẽ ở một phòng. Nhưng do Ariel yêu cầu, nên Chung Thịnh không thể không ở cùng phòng với hắn.

"Tôi muốn ở phòng này!" Lúc chia phòng, Gerald rất vô sỉ chen vào phòng Edward. Đối với ánh nhìn ngờ vực hay vẻ mặt ngộ ra của mọi người, cậu chỉ cười toét miệng để lộ hàm răng trắng bóc.

Lúc tên mặt dày này xách hành lý chen vào phòng, nụ cười của Edward hơi cứng lại, rồi nhanh chóng khôi phục như thường.

Mọi người thấy anh không phản đối, nên không có ý kiến gì.

Có Gerald làm tiền lệ, Hạng Phi cũng dắt Lôi Tranh ở chung một phòng như thể đương nhiên. Để lại Lâm Phỉ Nhi, Samantha và Felid quay sang nhìn nhau, rồi lại xấu hổ nhìn sang quản gia Vidic vẫn cười hoà ái.

Phòng ngủ Vidic sắp xếp cho khách cách phòng ngủ của Ariel không xa, hắn mang hành lý về phòng rồi đi ra.

"Cho họ ba phòng riêng đi."

Ariel chẳng bận tâm đến chuyện Gerald với Hạng Phi muốn làm gì. Các phòng ở biệt thự gia tộc Clifford có khả năng cách âm cực tốt, chỉ cần không dùng pháo laser trong phòng, thì cơ bản là người ngoài không nghe được tiếng động gì.

Khoảng năm giờ chiều, tướng quân Clifford trở lại, gặp mặt bạn học của con trai mình trong phòng khách.

Được gặp anh hùng của Liên Bang, tướng quân Clifford vĩ đại, những người ở đây đều vô cùng phấn khích, ngay cả Edward cũng khó giấu nổi sự kích động. Felid thì khỏi phải nói, vừa thấy tướng quân Clifford đã hưng phấn đến độ ngất ngay tại chỗ, làm tướng quân Clifford vẻ mặt lạnh lùng cũng phải lộ ra chút ngạc nhiên.

Công việc của một tướng quân vô cùng bận rộn, cho nên nhóm Chung Thịnh không làm phiền ông quá lâu, đơn giản trò chuyện đôi câu về cuộc sống ở trường rồi kết thúc buổi gặp.

Ngay từ đầu, Chung Thịnh đã căng thẳng đến độ không dám thở mạnh. Đây không phải lần đầu anh gặp tướng quân Clifford, nhưng lại là lần đầu gặp ông với tư cách người yêu và là bạn đời tương lai của Ariel.

May là tướng quân Clifford đối xử với anh cũng như những người khác, vẻ mặt tuy lãnh đạm nhưng anh biết đó là do tính cách.

Sau khi tướng quân Clifford rời khỏi phòng khách, cánh cửa khép lại, mọi người mới đồng thời thở phào một hơi, quay lại nhìn nhau, rồi cùng bật cười. Thoạt nhìn có vẻ vừa rồi ai nấy đều trò chuyện rôm rả, nhưng đứng trước mặt một vị tướng lĩnh tài ba trong truyền thuyết như thế, tất cả đều cảm nhận được áp lực vô hình toát ra từ người ông.

Không phải tướng quân Clifford cố tình nhắm vào bọn họ, mà chỉ đơn giản là cái uy của người ở vị trí cao.

"Không biết sau này mình có cơ hội đạt đến vị trí đó không." Lâm Phỉ Nhi nói với vẻ ước ao.

"Chỉ cần cố gắng, tất cả đều có cơ hội." Ariel nói rất thoải mái. Hắn nhìn ra được bố rất hài lòng với Chung Thịnh. Trong cuộc nói chuyện vừa rồi, bố không đặc biệt chú ý đến Chung Thịnh, nhưng lại khéo léo dẫn dắt đề tài theo hướng mình muốn, tưởng như đang trò chuyện về việc học hành huấn luyện ở trường và kinh nghiệm trong thi đấu, thật ra là đang thu nhặt tin tức từ những lời mọi người nói để có được một bức tranh hoàn chỉnh về Chung Thịnh. Trước khi đi, bố có để lại ánh nhìn tán thưởng, người khác không chú ý đến, chứ Ariel thì nhìn thấy rất rõ. Người mình lựa chọn được bố tán thành làm tâm trạng Ariel vô cùng tốt.

"Cục cưng ơi, cục cưng của mẹ về rồi đấy à? Con đang ở đâu, đến đây mẹ nhìn một cái nào!" Mọi người vừa ra khỏi phòng khách thì đột nhiên nghe thấy giọng nói mừng rỡ của một người phụ nữ từ xa truyền tới.

"Thưa phu nhân, thiếu gia và bạn học của cậu ấy vừa nói chuyện với ông chủ xong." Giọng Vidic vang trong hành lang, càng lúc càng gần.

168. Chương 168

Editor: Nguyệt

"A! Cục cưng ơi, trái tim bé bỏng của mẹ! Mau cho mẹ nhìn một cái nào!"

Mọi người chợt thấy trước mắt sáng rực lên, một quý phu nhân xinh đẹp ăn mặc sang trọng tao nhã xuất hiện trên hành lang, vẻ mặt vui tươi rạng rỡ, chạy tới ôm chầm lấy Ariel.

"Mẹ!" Ariel không nhịn được trán nổi gân xanh. Mẹ thích gọi hắn là trái tim bé bỏng rồi này kia, thành thói quen mãi không sửa được. Thật ra hắn muốn kháng nghị từ lâu rồi, hắn đã … không tính đời trước thì cũng phải mười tám tuổi rồi, bị gọi một cách thân mật như thế, thật là không chịu nổi.

"Phì …"

Quả nhiên, lúc bị mẹ kéo vào lòng, hắn nghe thấy tiếng cười trộm sau lưng. Hắn dám khẳng định là cái đám đứng sau mình đang nhịn cười đến đỏ cả mặt, không biết đứa nào to gan dám cười thành tiếng thế.

Vừa nghiến răng nghiến lợi vừa giãy ra khỏi lòng mẹ, Ariel lạnh lùng đảo mắt nhìn từng người một.

Đa số đều cúi đầu, bả vai run run, trông có vẻ đang nhịn cười rất vất vả. Chung Thịnh ngoài mặt không biểu cảm, nhưng thấy được ý cười rõ rệt trong ánh mắt! Khôi hài nhất là Gerald, một tay che miệng, vẻ mặt vừa buồn cười vừa khủng hoảng đan xen với nhau.

Hửm?

Ariel hơi nheo mắt lại, rút cuộc tìm ra tên bật cười vừa rồi.

"Tớ … tớ … không cố ý." Gerald cầu xin với vẻ tội nghiệp. Xong rồi, mặt Ariel trông đáng sợ quá. Cậu thề là mình không cố ý, thật sự không nhịn nổi nên mới …

Ariel mặt không đổi sắc nhìn cậu, ý nói: Sau này sẽ xử lý cậu! Làm Gerald khóc không ra nước mắt.

Những người khác đều nhìn Gerald bằng ánh mắt thương hại, kèm thông điệp: Chúc cậu chết sớm siêu sinh sớm!

Gerald ngồi xổm trong góc vẽ vòng tròn, trong lòng đang khóc rưng rức. Rõ ràng mọi người đều cười mà, sao chỉ phạt mỗi người cười ra tiếng là cậu.

Quý phu nhân thấy Ariel đẩy mình ra cũng không giận, vội vàng tiến lên vài bước, nắm chặt tay Edward, cười tủm tỉm nói: "Ồ? Cậu bé này, đẹp thế này chắc là Chung Thịnh rồi."

Edward hơi ngẩn ra, ngượng ngùng cười đáp lại: "Chào phu nhân, cháu là Edward Heideck, bạn cùng trường với Ariel."

"A!" Phu nhân Clifford ngạc nhiên, rồi lại chuyển mắt sang nhìn Ariel, không để hắn lên tiếng đã hô lên: "Đừng nói, mẹ nhất định sẽ đoán được!"

Nói rồi, bà quay sang cầm tay Hạng Phi: "Nếu không phải cậu ấy thì chắc là cháu rồi đúng không?"

Ariel đen mặt. Chung Thịnh đứng bên cạnh cũng xấu hổ.

"Mẹ!"

"Hả? Vẫn nhầm à?" Phu nhân Clifford nhíu mày, ánh mắt đảo một vòng, lúc nhìn đến Felid thì hơi dừng lại.

Ariel sợ mẹ mình lại làm ra trò khôi hài gì, trực tiếp cầm tay Chung Thịnh dắt đến trước mặt mẹ: "Mẹ, đây là Chung Thịnh, người yêu của con!"

"A!"

Phu nhân Clifford nhìn chàng trai thân hình cường tráng khôi ngô, cao hơn con mình cả một cái đầu, vẻ mặt có chút phức tạp.

Chung Thịnh căng thẳng nhìn chằm chằm phu nhân Clifford, sợ bà nói là không thích mình.

"Mẹ! Đây là người yêu sẽ làm bạn bên con cả đời." Có vẻ Ariel cũng lo mẹ mình nói gì đó không tốt, vội vàng nhắc lại lần nữa.

Chung Thịnh không tỏ vẻ gì, nhưng tai đã đỏ rực, ánh mắt nhìn Ariel thấm đượm tình yêu nồng nàn.

Phu nhân Clifford bĩu môi: "Biết rồi, con đã nói mấy lần rồi. Thật là, mẹ con là người không đáng tin sao chứ."

Thật ra Ariel rất muốn nói là đúng thế. Nhưng e ngại quyền uy của bố, nên đành phải dùng ánh mắt thay lời muốn nói.

Phu nhân Clifford trợn trừng mắt: "Mẹ chỉ định nói là gu chọn bạn đời của con cũng nặng như mẹ con, quả không hổ là con ta."

Ariel câm nín. Gu chọn người nặng giống nhau là thế nào, rút cuộc mẹ thấy Chung Thịnh giống bố ở điểm nào hả trời!

Những người khác nghe vậy, lại hồi tưởng Chung Thịnh lúc làm mặt lạnh, công nhận là cũng có nét hao hao tướng quân Clifford, thế nên lại không nhịn được phì cười.

Chung Thịnh nhìn phu nhân Clifford, nặng gì chứ … Thật là, vẻ ngoài của anh khiến phu nhân ngạc nhiên đến thế sao?

Phu nhân Clifford không có gì bất mãn với Chung Thịnh, vừa rồi chẳng qua là vui đùa một chút để điều chỉnh bầu không khí thôi. Thân là phu nhân của một vị tướng quân, bà gần như đánh tan định kiến của mọi người về thân phận này, tính cách sáng sủa lạc quan, cả ngày lúc nào cũng cười tủm tỉm, khiến người khác đều muốn đến gần làm quen.

Bất kể thế nào, Chung Thịnh xem như đã có được sự tán thành của vợ chồng tướng quân Clifford. Mặc dù từ lâu Ariel đã nói là cha mẹ mình nhất định sẽ thích anh, anh vẫn chỉ có thể yên tâm khi chân chính biết được thái độ của hai người.

Sau bữa tối, mọi người trò chuyện một lúc rồi ai về phòng nấy. Hành trình cả sáng hôm nay đã làm mọi người mệt mỏi, mà dù sao cũng không có việc gì, chi bằng nghỉ ngơi sớm.

"Cô chú …" Tắm rửa xong, hai người mặc áo ngủ nằm dựa đầu giường nói chuyện phiếm.

"Bọn họ rất thích em." Ariel dứt khoát cắt ngang lời Chung Thịnh.

Chung Thịnh có cảm giác xấu hổ khi ý đồ bị vạch trần.

Ariel nhìn anh. Hắn hiểu được sự bất an của Chung Thịnh. Tuy bây giờ cả hai đều là học viên trường quân đội Đệ Nhất, nhưng bối cảnh xuất thân lại cách biệt nhau quá xa. Anh bây giờ không phải phó quan của hắn như đời trước. Chung Thịnh của hiện tại, ngoài tình yêu, chỉ có hai bàn tay trắng.

Hắn đương nhiên biết rõ năng lực của anh, cũng khẳng định rằng sau này anh sẽ trở nên vô cùng xuất sắc. Nhưng trong mắt người khác, Chung Thịnh là người trèo cao gia tộc Clifford bọn họ.

"Bố mẹ anh là người rõ ràng, nhất là mẹ, nếu đã không thích, mẹ sẽ đối xử với em vô cùng khách sáo, đến nỗi khiến em không tìm ra nổi chút sai sót nào, lại vẫn cảm thấy sự xa cách rõ rệt. Hôm nay mẹ nói đùa với em chứng tỏ mẹ rất thích em. Em yên tâm đi." Ariel hôn lên mặt Chung Thịnh.

"Còn bố thì …" Ariel cười khẽ, "Bố ấy mà, nếu không thích em thì còn chẳng buồn liếc nhìn một cái ấy. Em không phát hiện ra nội dung cuộc nói chuyện hôm nay đa phần là về em sao?"

Chung Thịnh gật đầu, xem như hoàn toàn yên tâm. Với anh, có được sự công nhận của vợ chồng Clifford là điều vô cùng quan trọng.

"Chung Thịnh …" Ariel cắn nhẹ tai anh, bàn tay luồn vào trong áo ngủ, mò lên mông anh.

Chung Thịnh mặt đỏ ửng, thân thể uốn éo một cách mất tự nhiên. Đây là biệt thự của gia tộc Clifford, làm tình với Ariel trong này làm anh có cảm giác rất kỳ lạ.

"Yên tâm, phòng này cách âm tốt lắm." Giọng Ariel khàn khàn thì thầm bên tai anh, bàn tay đã xoa vuốt cánh mông với độ đàn hồi cực tốt.

Chung Thịnh xấu hổ quay mặt đi, thân thể lại không trốn tránh nữa.

Ariel sáng mắt lên, tràn ngập ý cười, nói khẽ: "Tắt đèn."

Lập tức, toàn bộ đèn trong phòng ngủ tắt phụt. Trong bóng tối vang lên tiếng thở dốc cùng những âm thanh mờ ám gợi lên cho người ta nhiều liên tưởng.

Sáng hôm sau, sau khi tất cả đều thức dậy, Ariel dẫn cả nhóm đi dạo một vòng quanh trang viên.

Chuyến tham quan này tốn cả một ngày.

Trang viên Clifford quá lớn, lại có nhiều phong cảnh đa dạng. Được sự chăm sóc của người có chuyên môn có tay nghề, cả cánh rừng xanh um tươi tốt cùng sắc hoa rực rỡ.

Trong rừng cây có rất nhiều loài động vật nhỏ đáng yêu, là do tướng quân Clifford đặc biệt đưa từ các tinh cầu khác về để lấy lòng vợ yêu.

Lâm Phỉ Nhi hưng phấn chỉ vào con mèo lười biếng nằm trên cành cây ngáp dài cách đó không xa, hô lên: "Woa! Mèo Hoa Túc kìa! Đáng yêu quá!!!"

Con mèo nọ ngẩng đầu nhìn bọn họ, cái đuôi vung lên, vút một cái nhảy sang cành cây khác, rồi lại nằm sấp xuống.

Cả đám ăn trưa trong rừng luôn. Tuy ngoài Felid ra, mọi người đều có thể tự giải quyết bữa trưa ở môi trường dã ngoại, nhưng để phòng ngừa bọn họ giết hại động vật trong rừng, quản gia Vidic rất chu đáo chuẩn bị cho họ một bữa trưa phong phú ngon miệng.

"Ariel, đầu bếp nhà cậu nấu ngon thật." Samantha vừa nhét thức ăn vào miệng vừa khen.

"Ừ, đúng là rất ngon." Edward nếm thử một miếng, gật đầu tán thưởng.

Trong số họ, chỉ có Edward có gia thế xem như tương đương với Ariel. Hắn mà khen thì chứng tỏ đầu bếp này rất giỏi tay nghề.

Ariel nói: "Đây là người bố tôi đặc biệt tìm về cho mẹ. Mẹ tôi thích ăn ngon."

Mọi người nghe vậy gật đầu, trong lòng lập tức phác thảo ra hình tượng một người chồng hoàn mỹ.

Chung Thịnh giật giật khoé mắt. Thế ra đây là lý do khiến ngài Ariel kiêng ăn sao? Đầu bếp bên ngoài không so được với đầu bếp nhà mình, nên ngài ấy không muốn ăn?

Rồi lại lập tức ném ý nghĩ này ra khỏi đầu. Ngài Ariel vốn nên ăn những món ngon tinh xảo thế này!

Sau khi thưởng thức bữa trưa, mọi người bàn bạc một lát, quyết định đến trường đua ngựa.

Chiều ngày hôm qua, nhóm Lâm Phỉ Nhi đã vô cùng ngưỡng mộ dáng cưỡi ngựa cực kỳ đẹp của Ariel, đến Lôi Tranh trông ngố ngố mà lúc cưỡi lên ngựa cũng tư thế đường hoàng đĩnh đạc, tinh thần phấn chấn, đẹp trai khỏi chê.

169. Chương 169

Editor: Nguyệt

Samantha với Lâm Phỉ Nhi cứ phải gọi là nước miếng chảy ròng ròng ngồi xe điện chạy sau bọn họ đến biệt thự. Hôm nay có cơ hội học cưỡi ngựa, tất nhiên là giơ hai tay tán thành.

Hạng Phi và Chung Thịnh đều cảm thấy hứng thú với cưỡi ngựa. Mặc dù phương tiện đi lại bây giờ ngày càng hiện đại, tiện lợi và nhanh chóng, nhưng cảm giác rong ruổi trên lưng ngựa thì không một phương tiện nào có thể thay thế được!

Cả buổi chiều, bọn họ ở riết trong bãi tập cưỡi ngựa. Ngoài Hạng Phi, mọi người gần như đều học được cách … ngồi trên lưng ngựa.

Mồ hôi …

Cưỡi ngựa đúng là một kỹ năng khó. Thời gian một buổi chiều không đủ cho họ luyện tập, ít nhất là không thể có dáng ngồi đẹp và tao nhã như Ariel được.

Lúc cả bọn trở lại biệt thự, vừa hay phu nhân Clifford cũng đang đón khách ở cổng lớn.

Chung Thịnh thề là mình đã choáng hết cả người khi nhìn thấy tấm biển cực đại trang trí bằng đèn led trên cổng trang viên.

"Chào mừng các vị đến buổi tiệc đính hôn của Ariel Clifford và Chung Thịnh!!!"

Anh ngớ ra nhìn hàng chữ viết bằng thể hành, lắp bắp hỏi Ariel: "Đó … đó là cái gì?"

"Tranh thư pháp chào đón khách đến dự tiệc đính hôn." Ariel vẫn rất bình thản.

"Đậu má! Hoành tráng quá nha!!!!"

Ngoài Ariel, không một ai có thể bình tĩnh được.

Gerald trố mắt ra nhìn, mồm há hốc, á khẩu không nói được gì.

"Phu nhân Clifford hành động nhanh thật …" Hạng Phi cũng ngẩn ra, lẩm bẩm.

Lôi Tranh mắt giật giật, hoàn toàn không biết nói gì.

Samantha với Lâm Phỉ Nhi thì nhìn với vẻ mặt đầy mơ mộng. Tiệc đính hôn đó!! Lãng mạn quá đi, hạnh phúc quá đi!!!

Edward nhìn tấm biển, rồi lại nhìn Chung Thịnh, vẻ mặt có phần phức tạp. Thoạt nhìn như tiếc nuối, rồi lại như nhẹ lòng.

Felid nhìn Chung Thịnh bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Trở thành con dâu của tướng quân Clifford là chuyện rất đáng để ngưỡng mộ! Được tiếp xúc với thần tượng ở cự ly gần như thế, Chung Thịnh thật là quá may mắn!

"Sao … sao … sao em không biết gì cả?" Chung Thịnh còn chưa thoát khỏi sự kinh ngạc, nói cũng lắp ba lắp bắp.

"Ừ, quen là được rồi." Ariel trả lời rất thản nhiên.

Chung Thịnh giật giật khoé mắt, lần đầu tiên nảy sinh ý muốn phỉ nhổ ngài Ariel. Chuyện này có thể quen được thật sao?

"Hửm?" Không biết có phải cảm nhận được cơn buồn bực của anh không, Ariel ngẩng đầu lên nhìn anh: "Sống cùng với mẹ anh thì em phải quen với kiểu "niềm vui bất ngờ" này đi."

Hạng Phi im lặng xoay mặt đi. Cái này là khủng bố bất ngờ chứ vui nỗi gì.

"Cục cưng, con về rồi!" Phu nhân Clifford vừa nói chuyện với một vị phu nhân xong, nhiệt tình chạy đến ôm Ariel một cái thật chặt.

"Thế nào, có thích tiệc đính hôn mẹ chuẩn bị cho con không?" Phu nhân Clifford hỏi với vẻ hưng phấn.

"Dạ, rất …" Ariel đưa mắt nhìn sảnh đường chật kín toàn người là người, đủ mặt các nhân vật nổi tiếng ở nhiều ngành nghề lĩnh vực khác nhau, "Rất long trọng ạ."

"Đương nhiên là thế rồi." Phu nhân Clifford tỏ ra đắc ý, "Tiệc đính hôn của con trai mẹ cơ mà, không long trọng sao được. Lại nói," Bà nhỏ giọng nói thầm, "Thằng nhóc này, chẳng lẽ con không muốn mau mau chóng chóng đóng mác cho Chung Thịnh à? Năm đó mẹ ra tay cực nhanh cực chuẩn mới có được bố con đấy."

Đôi mi dài rung rung, Ariel thì thầm bên tai mẹ: "Con cảm ơn mẹ."

"Thằng bé này, khách khí với mẹ làm gì." Phu nhân Clifford tươi cười rạng rỡ. Bà biết mà, cái tính độc chiếm của cục cưng không thua gì bà.

"Tiểu Thịnh Thịnh, lại đây cho cô xem nào." Phu nhân Clifford cười vui vẻ kéo tay Chung Thịnh.

Mọi người không khỏi che mặt. Sáng nay chúng ta vừa ăn sáng với nhau mà, có cần biểu hiện như thể lâu lắm mới gặp như vậy không? Hơn nữa, cái tên Tiểu Thịnh Thịnh thân mật đáng yêu như thế, thật sự không hợp với Chung Thịnh hở ra là thích cos mặt lạnh giống Ariel đâu.

"Cô." Chung Thịnh cười gượng, cái tên thân mật này làm anh hơi xấu hổ. Trước mặt vợ chồng nhà tướng quân Clifford, không hiểu sao anh cứ thấy căng thẳng, cảm giác như mình cướp mất người con trai ưu tú của họ vậy.

Lúc gặp tướng quân Clifford, ngài ấy luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, anh còn thấy đỡ, nhưng phu nhân Clifford nhiệt tình thế này làm anh … cứ thấy chột dạ.

"Cái thằng bé này, căng thẳng cái gì chứ. Con không biết đâu, biết tin con chấp nhận được thằng nhóc thối Ariel này, cô chú còn thở phào nhẹ nhõm ấy." Phu nhân Clifford chẳng hề giữ thể diện cho Ariel, nghe bà nói cứ như thể Ariel là hàng ế vậy.

"Cô nói quá lời." Chung Thịnh cảm giác sắp không cười nổi nữa rồi. Tướng lĩnh trẻ tuổi vang danh khắp Liên Bang mà là hàng ế? Không thể nào. Năm đó Ariel được xưng là thần tượng của cả Liên Bang, lực lượng fans hùng hậu lại cuồng nhiệt đến nỗi đội cận vệ cũng khó lòng chống đỡ.

Anh còn nhớ ngày xưa ở địa cầu cổ từng lưu truyền một câu chuyện, rằng mỹ nam tử ra đường bị các cô gái trẻ ném hoa tươi, hoa quả vào người. Ariel mà ra ngoài, nếu không có đội hộ vệ, có khi sẽ bị nhấn chìm trong biển fans cuồng nhiệt cũng nên.

Anh vẫn nhớ đời trước hay phải xử lý thư tín cho Ariel, khoa học kỹ thuật phát triển, lại thêm sự nhiệt tình thái quá của các cô gái, nên mấy lá thư đó "nhiệt tình" vô cùng, đến nỗi anh cũng phải đỏ mặt.

Đáng tiếc, Ariel chẳng bao giờ biết thương hương tiếc ngọc, toàn bộ đống thư đó đều bị ném vào thùng rác, làm nhóm nam nữ ấy tan nát cõi lòng.

Gerald chọt chọt Lâm Phỉ Nhi đứng bên cạnh: "Các cậu có nghĩ Ariel là hàng ế không?"

Lâm Phỉ Nhi liếc mắt khinh thường, nhìn Ariel, rồi quay sang nói: "Nếu không nhìn vào khuôn mặt và gia thế của cậu ta, với tính cách đó, cậu nghĩ sẽ có người theo đuổi cậu ta à?"

Gerald ngẫm nghĩ, ghép bối cảnh của Lôi Tranh cho Ariel, lại xoá đi gương mặt tinh xảo đó, phải công nhận là Lâm Phỉ Nhi nói đúng. Nếu không nhờ khuôn mặt và bối cảnh, với tính cách lạnh lùng đó của Ariel, e là chẳng có mấy ai để mắt đến.

Tất nhiên, cậu không phủ nhận năng lực của Ariel, chỉ là … cho dù cậu ta có giỏi mấy chăng nữa, với bản tính đó chắc chắn là không muốn nhờ vả dựa dẫm người khác, không có ai đề cử, thì chỉ có thể làm binh sĩ tầm thường thôi.

"Chắc chỉ có trong mắt Chung Thịnh, Ariel mới là người hoàn hảo trên mọi phương diện." Lâm Phỉ Nhi bĩu môi, từ lâu cô đã muốn cười khẩy trước tình yêu cùng sự sùng bái đến độ mù quáng của Chung Thịnh.

"Có lý." Gerald gật gù, trong lúc lơ đãng lại chuyển mắt sang nhìn Edward.

"Được rồi, đừng đứng ngoài cửa nữa, mấy đứa mau đi thay lễ phục đi. Một lát nữa thôi là buổi tiệc bắt đầu rồi." Phu nhân Clifford đẩy họ đến chỗ cầu thang.

Mọi người nối đuôi nhau lên tầng, ai về phòng nấy chuẩn bị thay lễ phục.

Trong số đồng phục trường Đệ Nhất phát cho học viên, có một bộ lễ phục chuyên mặc trong các buổi tiệc. Chất vải hơi cứng, màu trắng sáng, vừa vặn ôm sát dáng người, khoe ra hình thể cân đối khoẻ đẹp của các học viên. Do thường xuyên rèn luyện gian khổ, các thành viên của tiểu đội Giảo Lang đều có thân hình hoàn mỹ khiến người người ngưỡng mộ.

Cúc áo bạc, thắt lưng màu xám đen, tất cả học viên trường Đệ Nhất bất kể nam nữ đều mặc quần đồng phục. Một số người cho rằng váy ngắn sẽ làm các nữ sinh trông duyên dáng hơn khi để lộ đôi chân dài săn chắc. Nhưng với học viên trường Đệ Nhất, thân phận duy nhất của họ là bộ đội, mà không phân nam nữ.

Giày ống cao màu đen tuyền bước trên sàn nhà lát đá phát ra tiếng vang thanh thuý, một hàng tám người mặc lễ phục trường Đệ Nhất, bên hông đeo kiếm, đồng loạt bước vào sảnh đường. Buổi tiệc đang ồn ào huyên náo, phút chốc lặng ngắt như tờ.

Khoảnh khắc yên tĩnh thoáng qua, mọi người lại tiếp tục câu chuyện đang dang dở, nhưng có rất nhiều người vẫn luôn nhìn về phía hai thanh niên trong hàng ngũ đó.

Cùng là lễ phục, nhưng trên vai hai người đó đeo quân hàm thiếu uý, phần cổ áo đính hai cúc màu vàng kim.

Phần lớn những người đang quan sát đều tỏ ra ngạc nhiên. Cúc áo vàng kim là biểu tượng của học viên tinh anh trường Đệ Nhất, đây là điều mà ai cũng biết.

Thanh niên dáng người cao gầy, mái tóc vàng nhạt, diện mạo tinh xảo hiển nhiên là con trai của tướng quân Clifford – Ariel Clifford. Còn chàng trai cao lớn đi sóng vai với cậu ta, nếu không nhầm thì chắc là …

"Tiểu Thịnh Thịnh!" Phu nhân Clifford sáng rực mắt lên. Chung Thịnh mặc lễ phục vào trông cao ráo tuấn tú hẳn lên, rất có phong thái của tướng quân Clifford năm xưa nha!!!

"Cô." Chung Thịnh giật giật khoé mắt. Anh thề là đã nghe được tiếng cười trộm của rất nhiều người, ngay cả đằng sau anh cũng có!!

"Mẹ." Ariel hơi nheo mắt. Bình thường thì thôi không tính, nhưng hắn không muốn cái tên thân mật "Tiểu Thịnh Thịnh" hoàn toàn không thích hợp này bị người khác xem là tên chính thức của Chung Thịnh.

170. Chương 170

Editor: Nguyệt

"Khụ khụ, nhất thời kích động quá." Phu nhân Clifford cười gượng, vén mái tóc vàng cuộn sóng ra sau tai, mỉm cười quyến rũ, thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người trong sảnh đường.

Khi con trẻ, phu nhân Clifford là một mỹ nhân vô cùng nổi tiếng. Chuyện bà và một mỹ nhân nổi tiếng khác tranh giành tướng quân Clifford lúc bấy giờ chẳng có tiếng tăm gì lại càng là trò cười lan truyền khắp giới thượng lưu.

Thế nhưng, trò cười lan truyền chẳng được bao lâu, tướng quân Clifford nổi tiếng chỉ sau một trận đánh đã làm các quý cô quý bà phải ngậm miệng. Với quyền thế và địa vị của tướng quân Clifford bây giờ, còn ai dám cười nhạo phu nhân Clifford có mắt không tròng?

"Đến đây nào, Chung Thịnh." Phu nhân Clifford một tay dắt Chung Thịnh, một tay kéo Ariel, dẫn họ đến chính giữa phòng tiệc.

Lập tức, ánh đèn cùng mọi sự chú ý đều đổ dồn lên họ.

Ariel tỏ ra rất điềm tĩnh, dường như đã quá quen với những chuyện thế này. Chung Thịnh thì luôn giữ nụ cười mỉm lễ phép hoà ái, trên gương mặt không hề có sự căng thẳng.

Người được mời đến dự tiệc đều là những người có địa vị xã hội cao. Trước khi đến đây, họ đã có những hiểu biết nhất định về thân phận của Chung Thịnh. Với một người xuất thân là trẻ mồ côi ở một tinh cầu hẻo lánh, ban đầu họ rất coi thường, lòng thầm nghĩ Ariel đúng là mắt mù mới xem trọng người như thế. Quả thật Chung Thịnh có thành tích vô cùng xuất sắc ở trường Đệ Nhất, nhưng trong mắt những người đó, anh và Ariel kém nhau quá xa, anh không xứng với Ariel. Nhưng bây giờ, đứng trước đám đông, dưới sự chú ý của tất cả mọi người, mà vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh như vậy, ánh mắt thản nhiên chẳng hề bối rối, một số người đã phải thay đổi cái nhìn về Chung Thịnh.

Đương nhiên là Chung Thịnh sẽ không căng thẳng trong những buổi tiệc thế này. Đời trước làm phó quan cho Ariel anh đã có nhiều kinh nghiệm rồi, đến những buổi tiệc lớn của toàn khối quân sự anh còn từng tham gia, thì tiệc tùng như hôm nay đã là gì.

"Ariel đẹp trai thật đấy."

"Ừ, nghe nói thành tích ở Đệ Nhất cũng tốt lắm."

"Chậc chậc, sao anh ấy lại thích con trai nhỉ."

"Phải đấy, con trai người cứng còng, có gì đẹp đâu. Xem cái cậu tên Chung Thịnh kia kìa, còn cao hơn Ariel nữa."

Trong những bữa tiệc, một thành phần không bao giờ thiếu đó chính là các vị tiểu thư thích hóng chuyện. Các cô nàng mặc lễ phục đẹp rạng rỡ, mặt phấn môi cười, túm năm tụm ba với nhau thảo luận về nhân vật chính ngày hôm nay.

"Phù, hôm nay tớ mới biết cổ áo lễ phục của chúng ta may chật như vậy." Samantha hơi khó chịu, nới lỏng cổ áo. Bình thường không có cơ hội mặc lễ phục, mặc rồi mới thấy không thoải mái.

"Khụ khụ, cậu chú ý một chút đi." Lâm Phỉ Nhi lặng lẽ huých Samantha lúc này đã cởi bớt cúc áo. Samantha mặc lễ phục vào, nếu không nhờ "cơ ngực nở nang" chứng minh cô là con gái, thì chắc mọi người sẽ nhầm thành con trai.

"Sợ cái gì." Samantha chẳng thèm để ý. Dù sao cô cũng không có ý định kiếm một anh chồng trong đám người này, vậy thì để ý nhiều làm chi, không thất lễ là được rồi.

Lâm Phỉ Nhi day trán bất đắc dĩ. Samantha đúng là quá thực tế.

"Thưa quý cô xinh đẹp, không biết tôi có thể mời quý cô nhảy cùng một điệu không?"

Lâm Phỉ Nhi nghe thấy xoay người lại. Đứng trước mặt cô là một thanh niên diện mạo bình thường nhưng có khí chất rất ôn hoà.

"Rất vui lòng." Lâm Phỉ Nhi mỉm cười, ngượng ngùng đưa tay ra. Chàng trai ưu nhã kia cầm tay Lâm Phỉ Nhi dẫn cô đến giữa phòng, bắt đầu khiêu vũ.

"Đệt … Hôm nay Phỉ Nhi nguỵ trang thành công thật. Có kẻ bị lừa kìa!" Từ lúc vào đại sảnh, Gerald đã cầm một ly rượu, tìm chỗ vắng người rồi vẻ mặt đáng khinh bình thẩm các thanh niên trai gái trong sảnh đường.

"Cậu có thù oán gì với Phỉ Nhi à? Sao lại nói người ta như thế, dù gì cũng là con gái." Edward mỉm cười giơ ly rượu lên với một tiểu thư xinh đẹp đứng cách đó không xa, làm tiểu thư đó đỏ mặt e thẹn.

"Hừ, ngoài dáng người ra thì Phỉ Nhi có điểm nào giống con gái chứ? Còn bạo dạn dũng mãnh hơn cả em nữa." Gerald trừng mắt lườm cô gái đó. Cô tiểu thư nọ lập tức hoảng sợ vội vàng nhìn sang chỗ khác.

"Cậu … biết điều một chút đi." Edward ngoài mặt vẫn cười ôn hoà, giọng lại trầm xuống, từng chữ như rít qua kẽ răng.

"Biết điều cái gì cơ?" Gerald tỏ ra ngây thơ ngẩng đầu lên nhìn Edward, như thể không biết mình làm sai chuyện gì.

"Cậu!" Edward nổi gân xanh. Nhưng mỗi lần gặp Gerald, hắn đều có cảm giác chột dạ rất khó hiểu. Thế nên cuối cùng vẫn chỉ nhìn cảnh cáo một cái rồi thôi.

"Hừ! Bội tình bạc nghĩa." Gerald bĩu môi, quay đầu đi.

Nụ cười của Edward cứng lại. Hắn tức giận quay sang lườm Gerald, mãi chẳng nói được gì.

"Sao? Chột dạ à?" Gerald nhoẻn miệng cười, cố tình ghé tai Edward thì thầm.

Luồng hơi ấm áp phả vào tai, vành tai trắng nõn lập tức chuyển màu hồng nhạt.

“Hình như anh hơi phấn khích thì phải. Chẳng lẽ … đang nhớ lại cái gì đó?” Gerald nhìn bàn tay cầm ly rượu hơi run lên của Edward, không ngừng phả hơi thở vào tai hắn.

“Cảm giác lần trước thế nào? Có phải đã nghiện rồi không?”

Rút cuộc, Edward không cười được nữa, ánh mắt trở nên sắc bén, để ly rượu xuống bàn, nắm chặt cổ tay Gerald, kéo cậu lên tầng hai.

Gerald cảm thấy cổ tay mình như bị kẹp chặt trong gọng kìm, không giãy ra được. Nhưng cậu cũng không muốn giãy ra, ngược lại còn hớn hở để Edward kéo đi.

Cả một bữa tiệc lớn, thiếu mất hai người cũng chẳng ai để ý, ngoại trừ thành viên tiểu đội Giảo Lang.

Hạng Phi nhìn Edward mặt sa sầm kéo Gerald đi, đảo mắt vài vòng, rồi quay sang nhìn Lôi Tranh chẳng thể hoà vào không khí buổi tiệc đứng bên cạnh, cười nham hiểm.

“Chúng ta lên tầng đi.”

“Vậy có ổn không?” Lôi Tranh ngơ ngác nhìn cậu.

“Không sao đâu. Nhiều người thế này, ai để ý chứ.” Hạng Phi mang ý đồ xấu hết lời khuyên nhủ.

Lôi Tranh phân vân, đúng là cậu không quen với những buổi tiệc thế này, nhưng cứ đi như vậy có vẻ không tốt.

“Yên tâm đi! Không sao đâu mà, cậu xem, Edward với Gerald cũng đi rồi.”

“Ồ? Đúng nha!” Lôi Tranh nhìn quanh quất mà chẳng thấy bóng hai người kia đâu, nhất thời mừng rỡ, lại nghe Hạng Phi khuyên thêm vài câu, liền ngoan ngoãn về phòng cùng cậu.

“Cái bọn chết tiệt này! Chuồn nhanh gớm.” Samantha mới chỉ ngẩn người một lúc mà trong đại sảnh đã chẳng còn mấy người mặc lễ phục trắng, hiển nhiên đám người kia đều chạy mất rồi.

Cô vốn không thích tiệc tùng, lại vì cơ thể cường tráng nên chẳng có ai mời khiêu vũ, nhìn quanh một hồi, thấy Felid cách đó không xa đang ngồi thưởng thức món ngon, nghĩ một lúc rồi cũng qua chỗ cậu làm một bữa.

“Phù, mệt thật.” Chung Thịnh trốn ra ban công, nới lỏng cổ áo.

Vừa rồi phu nhân Clifford dẫn anh đi làm quen với rất nhiều khách mời trong buổi tiệc. Tuy anh không cần phải tiếp đãi gì, nhưng có rất nhiều vị khách dẫn theo con gái lớn, với những người “bạn cùng lứa” như thế, Ariel tất nhiên phải gánh trách nhiệm tiếp chuyện họ mà với ai Ariel cũng làm mặt lạnh, chuyện trò chẳng được mấy câu đã tẻ nhạt, nên anh lại phải thay vai, may là đời trước có nhiều kinh nghiệm xử lý tình huống tương tự, nên mới không làm các vị thiếu gia, tiểu thư đó xấu hổ.

Nhưng, đời trước, đối tượng tiếp chuyện đều là các cây cao bóng cả trong ngành quân đội, nay phải giao tiếp với nhóm thiếu nam thiếu nữ quý tộc, thật là làm khó Chung Thịnh. Riêng chuyện tìm đề tài đã khiến anh phải vắt óc suy nghĩ rồi, cuối cùng đành thảo luận về giải cơ giáp vừa diễn ra mới đây.

Đau đầu nhất là dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng những người đó nói tới nói lui đều có ý ám chỉ anh trèo cao Ariel, hoặc là anh không xứng với Ariel, làm anh khó tránh khỏi khó chịu trong lòng.

“Cầm lấy.” Ariel đưa cho anh một ly đồ uống lạnh, “Không thích thì không cần phải nói chuyện với họ.”

Chung Thịnh uống một ngụm lớn, nỗi bức bối trong lòng cũng dịu đi nhiều. Anh cười bất đắc dĩ, chuyện này chung quy phải có người phụ trách, nếu ngài Ariel không thích, thì anh phải lo thôi.

Khác chăng chỉ là, trước kia phải đối mặt với những tướng lĩnh, chính khách có khả năng đến gây chuyện, còn bây giờ là xử lý các thiếu nam thiếu nữ có cảm tình với Ariel.

“Không sao, em ứng phó được.” Chung Thịnh cười với Ariel.

Ariel nhìn anh, màu mắt trở nên đậm hơn, vươn tay xoa lên má anh: “Vất vả cho em rồi.”

Chung Thịnh ngẩn ra, rồi lập tức cười đáp lại. Đời trước anh là phó quan, đây là bổn phận anh phải làm. Còn nay anh là người yêu của Ariel, những chuyện thế này lại càng tự nguyện ôm vào người.

Chỗ họ đang đứng khá vắng, lại có rèm che, cho nên không ai phát hiện ra họ. Vốn dĩ Chung Thịnh trốn ra đây để được yên tĩnh một lát, không ngờ lại có người cũng muốn đến chỗ này.

171. Chương 171

Editor: Nguyệt

"Này, cái cậu Chung Thịnh kia là gì mà dám trèo cao thiếu gia Clifford chứ." Một cô gái vẻ ngoài kiều diễm nói với giọng khinh bỉ.

Một giọng nói khác hơi the thé vang lên: "Phải đấy, là con trai lại không thích con gái, cứ muốn tranh giành một người đàn ông với chúng ta."

"Hừ! Chẳng hiểu Ariel vừa mắt cậu ta chỗ nào, một thằng con trai người cứng đờ, lại còn là quân nhân. Thiếu gia Clifford đáng lẽ phải sánh đôi với những tiểu thư quý tộc được dạy dỗ nghiêm chỉnh như chúng ta mới đúng."

"Đúng vậy, cô xem cô nữ sinh trường quân đội kia kìa, trời ạ, mới nhìn tôi còn không dám tin vào mắt mình, đấy mà là con gái á? Xem tướng ăn của cô ta kìa, tôi muốn ngất luôn, đúng là làm xấu mặt phái nữ chúng ta!"

"Đúng là thiếu gia Clifford nên điều chỉnh lại tiêu chí chọn bạn của mình. Những học viên trường quân sự thô lỗ đó sao xứng được với thiếu gia Ariel tao nhã chứ."

"Ừ, hoàn toàn không tưởng tượng nổi. Có khi cái cậu Chung Thịnh kia bỏ bùa mê thuốc lú gì cho thiếu gia Clifford cũng nên. Nói hơi khó nghe chứ, không biết thiếu gia Clifford có cứng nổi với cậu ta không."

"Ha ha, đây đâu phải đề tài mà những tiểu thư quý tộc nhã nhặn chúng ta có thể thảo luận. Nhưng mà …" Giọng nói tràn ngập ước ao, "Nếu có thể lên giường với thiếu gia Clifford, vậy thì có chết cũng đáng."

"Ôi chao, cái đồ lẳng lơ này, đừng có mộng xuân nữa. Muốn cùng thiếu gia Clifford trải qua một đêm tình ư, không thử nghĩ xem người ta có vừa mắt cô không." Giọng nữ ngọt ngào lại mang chút coi thường.

"Hì hì, sợ gì chứ. Dẫu sao cũng chỉ là một đêm xuân, cho dù thiếu gia Clifford ngứa mắt tôi, chẳng lẽ lại từ chối món ngon dâng tận miệng?"

"Hứ, giỏi thì thử đi."

"Ưm …" Một tiếng rên nhẹ đột nhiên vang lên, làm các cô nàng giật nảy mình.

"Ai?" Cô có giọng the thé hỏi.

"A …" Tiếng thở dồn cố kìm nén dường như phát ra từ sau bức màn. Âm thanh gợi tình đó làm hai cô nàng thích buôn chuyện sáng mắt lên.

Có người đang yêu đương vụng trộm!

Đây là dinh thự của tướng quân Clifford đó, không biết đôi uyên ương nào lớn mật lại dám yêu đương vụng trộm ở đây? Hai cô liếc nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy sự hưng phấn.

"Ai đang ở đó? Nếu không ra, chúng tôi sẽ đi qua đấy." Giọng nữ ngọt ngào vang lên, tay đã không kìm được vén màn ra.

"Cút!"

"Á!"

Bàn tay trắng nón vừa vén màn lên đã nghe tiếng một người đàn ông bực bội mắng, vội rụt về theo phản xạ.

Trong lúc hoảng hốt, chỉ kịp thấy hai người đàn ông mặc lễ phục trắng quấn riết lấy nhau, người có mái tóc vàng đang đè người kia lên tường, cắn mút cổ hắn.

Tóc vàng, lễ phục trắng, gộp lại với nhau thì chỉ có công tử Clifford – nhân vật chính của buổi tiệc ngày hôm nay là phù hợp. Còn người kia cũng mặc lễ phục trắng, chắc chắn là vị hôn phu tên Chung Thịnh.

Hai cô nàng nhìn thấy cảnh tượng đó đầu tiên là đỏ mặt, không ngờ hai nhân vật chính của đêm nay lại chạy ra đây yêu đương vụng trộm sau đó tái mặt, vì chợt nhớ ra với khoảng cách này, những gì các cô vừa nói với nhau đều lọt vào tai họ.

"Ư … a …" Tiếng rên khàn của Chung Thịnh làm hai cô nàng đỏ bừng mặt, muốn đi cho nhanh, lại chẳng hiểu sao thấy tiêng tiếc.

"Còn định đứng đấy đến bao giờ?" Giọng nói lạnh lùng của Ariel truyền từ sau bức màn tới. Hai cô liếc nhau, vội vàng chạy đi.

"Anh làm gì vậy …" Chung Thịnh đỏ ửng mặt. Vừa rồi những lời hai cô gái kia nói làm anh rất khó chịu. Khi anh định ra ngoài khiến họ im miệng, Ariel lại đột nhiên ghì chặt anh lên tường, rồi bắt đầu hôn môi vuốt ve.

Tuy bị phát hiện có hơi xấu hổ, nhưng Chung Thịnh lại không hề kìm nén tiếng rên rỉ của mình.

"Cho bọn họ thấy, chỉ với em anh mới cứng được." Ariel mặt sa sầm, chẳng hiểu mấy cô ngốc này ở đâu chui ra, lại dám bảo hắn không cứng được.

Chung Thịnh trầm mặc nhìn Ariel. Chỉ vì nguyên nhân này mà … Được rồi, thỉnh thoảng ngài Ariel cũng rất trẻ con.

"Chúng ta tiếp tục nào …" Ariel chuyển mắt, thè lưỡi liếm lên cổ Chung Thịnh.

"Đừng, chờ đã …" Chung Thịnh hốt hoảng. Đùa gì vậy, chẳng lẽ ngài Ariel định làm tiếp ở đây sao? Chứ không phải chỉ để đuổi hai cô gái kia đi à?

Đây là tiệc đính hôn của bọn họ! Nếu bị phát hiện … Chung Thịnh không thể tưởng tượng nổi đến lúc đó vẻ mặt phu nhân Clifford sẽ như thế nào nữa.

Nếu Ariel biết Chung Thịnh đang nghĩ gì, hắn nhất định sẽ nói với anh rằng, mẹ chắc chắn sẽ đứng xem với vẻ mặt đầy phấn khích chứ không phải mặt mày tái nhợt đâu.

"Đừng làm ở đây … về … về phòng đi." Chung Thịnh không bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu nào của Ariel, thế nên đành phải uyển chuyển đưa ra một đề nghị khác.

"Hửm?" Âm cuối của Ariel cao hẳn lên, hơi rung, làm Chung Thịnh thấy bủn rủn cả người.

"Về phòng được không … về phòng rồi làm gì cũng được." Chung Thịnh nói với giọng khẩn cầu.

Ariel đắn đo giữa việc ăn tạm một miếng ở đây hay về phòng giải quyết cả bữa tiệc thịnh soạn, quả quyết tạm dừng.

"Là em nói đấy, về phòng rồi làm gì cũng được." Ariel nhìn Chung Thịnh như thể chỉ muốn nuốt luôn anh vào bụng.

Trái tim nhỏ bé của Chung Thịnh nhảy loạn xạ. Sao anh cứ có cảm giác lời ngài Ariel nói … có ý đồ xấu?

Nhất định là ảo giác!

Nuốt nước bọt, Chung Thịnh gật đầu: "Về phòng, làm gì cũng được."

Ariel bỗng nhoẻn miệng cười, ánh mắt loé qua chút gì đó làm Chung Thịnh vô cùng bất an.

"Đi thôi." Ariel kéo tay Chung Thịnh, vén màn lên đi ra ngoài, báo với mẹ một tiếng rồi rời khỏi bữa tiệc.

Họ là nhân vật chính của buổi tiệc đêm nay, nhưng không nhất thiết phải có mặt từ đầu đến cuối. Những người đến đây không chỉ chúc mừng hai người đính hôn, mà phần nhiều là vì làm quen với người của gia tộc khác, bàn bạc trao đổi lợi ích với nhau.

Đây là chủ đề muôn thuở trong các bữa tiệc của tầng lớp thượng lưu.

"Đúng là tuổi trẻ." Phu nhân Clifford mỉm cười nhìn Ariel mặt mày thản nhiên kéo tay Chung Thịnh hai tai đỏ bừng vội vàng lên tầng, lại nhớ về ngày xưa mình đã làm thế nào để có được John.

Giờ nhớ lại, buổi sáng ngày hôm sau, bản mặt lúc nào cũng lạnh như băng của John rõ ràng xuất hiện vết rạn, biểu cảm đó thật sự là quá thú vị. Bà thề là đến tận bây giờ cũng chưa từng thấy John lại để lộ ra vẻ mặt như lúc ấy lần nào.

Quay đầu lại, mỉm cười nhã nhặn, phu nhân Clifford trở về làm một quý phu nhân thanh cao, chuyện trò cùng các quan khách đủ mọi đề tài.

Sau khi vào phòng ngủ, thật bất ngờ là Ariel không đè Chung Thịnh xuống giường ngay, mà bảo anh đứng cách mình một đoạn, hắn thì ngồi trên mép giường, dường như đang thưởng thức dáng vẻ Chung Thịnh khi mặc bộ lễ phục phẳng phiu.

"Ariel?" Chung Thịnh bồn chồn nới lỏng cổ áo. Ariel chỉ ngồi ở đó thôi, lại làm anh thấy áp lực nặng nề. Ánh mắt của đối phương như chuẩn bị thiêu cháy anh vậy. Nhưng mãi mà không có hành động gì.

"Âm nhạc." Ariel nói, giọng khàn khàn. Lập tức, trong phòng ngủ vang lên một giai điệu nhẹ nhàng du dương.

Ariel nhìn chằm chằm Chung Thịnh, hai mắt sáng rực, nhấn từng chữ một nói: "Cởi – quần – áo!"

Chung Thịnh trố mắt ra nhìn, không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.

Ngài Ariel … ngài Ariel muốn anh … múa thoát y?

Ariel nhoẻn miệng cười, dùng ánh mắt cho Chung Thịnh câu trả lời khẳng định. Về phòng rồi làm gì cũng được, chính em nói thế.

Tức thì mặt Chung Thịnh đỏ lừ, tròn mắt nhìn Ariel, không thể tin được là hắn lại đưa ra yêu cầu này.

Ariel nheo mắt lại, hai tay khoanh trước ngực, toàn thân toả ra hơi thở đầy nguy hiểm.

Chung Thịnh xấu hổ luống cuống tay chân, cuối cùng cắn chặt răng, tuân theo mệnh lệnh, cởi cúc áo.

"Chậm một chút." Ariel thản nhiên nói.

Chung Thịnh cứng người, liếc nhìn Ariel, hít sâu một hơi, thong thả cởi từng cúc áo theo nhịp nhạc.

Ariel nhìn ánh mắt như hờn như trách của Chung Thịnh mà lòng nhộn nhạo, nhưng vẫn cố kìm nén ham muốn đè anh ra rồi xuyên thẳng vào cơ thể anh ngay lập tức, kiên nhẫn thưởng thức điệu múa chẳng mấy uyển chuyển lại tràn đầy vẻ quyến rũ đối với hắn.

Lúc này, Chung Thịnh vừa thẹn vừa giận, múa thoát y gì chứ, đúng là thử thách giới hạn xấu hổ của anh mà. Nhưng đối mặt với mệnh lệnh của Ariel, anh chẳng bao giờ có cái gọi là giới hạn. Nếu Ariel muốn, bảo anh thủ *** hay tự mình mở rộng trước mặt hắn anh cũng làm … chắc vậy?

Nghĩ đến cảnh Ariel ra lệnh cho mình tự mở rộng cửa sau trước mặt hắn, mình sẽ có phản ứng thế nào, Chung Thịnh lại thấy mặt mình càng đỏ hơn. Nhưng kết luận cuối cùng vẫn là anh sẽ phục tùng mệnh lệnh.

172. Chương 172

Editor: Nguyệt

Dù sao đó cũng là Ariel. Chỉ cần là yêu cầu do Ariel đưa ra, anh sẽ đồng ý vô điều kiện, cho dù đó là yêu cầu làm anh xấu hổ đến mức nào chăng nữa.

"Em đang nghĩ gì đấy?" Ariel hỏi, giọng khàn khàn, mắt sâu thăm thẳm.

Bàn tay còn đang lề mề cởi từng cúc áo của Chung Thịnh lập tức cứng đờ. Chẳng lẽ lại nói thật với Ariel?

Nghĩ lại, nếu nói ra, có khi đối phương sẽ lập tức đưa ra yêu cầu như thế. Vậy nên Chung Thịnh quyết không nói ra mấy giả thiết vừa rồi.

Mặt nghẹn đến đỏ bừng, thân thể cứng đờ, Chung Thịnh không muốn lừa Ariel, rồi lại không muốn nói ra cái ý nghĩ hạ lưu đó.

Ariel nâng tay chống cằm, mắt nhìn Chung Thịnh với vẻ nghiền ngẫm. Ngay khi Chung Thịnh bị nhìn đến mức chột dạ, thậm chí đã quyết định ăn ngay nói thật, hắn lại đột nhiên buông tha: "Tiếp tục đi."

Chung Thịnh thở phào nhẹ nhõm. May là ngài Ariel không hỏi đến cùng, nếu không … Mặt lại nóng bừng, Chung Thịnh vội vàng dời sự chú ý sang mấy cái cúc áo.

Ariel nhìn Chung Thịnh lắc lư thân hình một cách hơi vụng về theo điệu nhạc, môi không giấu được ý cười. Những màn múa thoát y hắn từng xem dù là nam hay nữ đều rất khêu gợi, tràn đầy ham muốn *** trắng trợn, động tác lả lơi quyến rũ, đường cong mềm mại, gương mặt kiều diễm, sự quyến rũ được thể hiện trên từng chi tiết của người múa.

Nhưng Chung Thịnh thì khác. Dường như Chung Thịnh chưa bao giờ để lộ nét quyến rũ của mình trước người khác, vẻ mặt rất nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, có vẻ chẳng hề giải phóng chút nội tiết tố nào.

Một phó quan nghiêm túc, đây là ấn tượng chung của mọi người về Chung Thịnh. Giờ nghĩ lại, Ariel cũng muốn bật cười. Rõ ràng Chung Thịnh chẳng khác mấy so với đời trước, vậy mà nay hắn gần như không có sức kháng cự trước Chung Thịnh, chỉ một màn múa thoát y vụng về cũng đủ khơi gợi ham muốn cùng sự hưng phấn trong hắn.

Tình yêu, đúng là thứ làm người ta ngây ngất. Có lẽ trước đây, mẹ cũng bị bố mê hoặc, cho nên mới bám riết lấy bố, cuối cùng ôm được băng nam về nhà.

Nhìn Chung Thịnh dùng động tác cứng còng cởi kiếm bên hông, Ariel bật cười. Thử nghĩ xem, Chung Thịnh phải yêu mình đến nhường nào mới có thể kìm nén mười năm ròng, làm bạn bên mình với thân phận phó quan.

Tâm trạng vui đến lạ. Ariel thầm quyết tâm, sau này sẽ cố kiềm chế không bắt nạt Chung Thịnh, nếu không kiềm chế được thì … quên đi vậy.

Đột nhiên nghe được tiếng cười của Ariel, Chung Thịnh giật mình, cứng người đứng đó vì nghĩ mình nhảy tệ quá.

Từ lâu anh đã biết mình chẳng phải dạng thiếu niên mềm mại, múa thoát y gì chứ, chỉ giống thằng hề thôi!

"Sao lại ngừng?" Chẳng biết từ bao giờ, Ariel đã đến bên Chung Thịnh, nhẹ nhàng ôm lấy anh, dùng hạ thân căng phồng cọ vào người anh một cách mờ ám.

Chung Thịnh không dám nhìn thẳng vào Ariel. Không một từ ngữ nào có thể hình dung sự quẫn bách của anh lúc này.

"Cởi tiếp đi." Ariel ngửa đầu hôn lên cổ Chung Thịnh, để lại trên đó một dấu hôn hồng nhạt.

Chung Thịnh cứng cả người. Bây giờ anh bị Ariel ôm trọn vào lòng, gần như không thể nhúc nhích, vậy thì cởi kiểu gì!!!

Bên tai truyền đến tiếng cười khẽ của Ariel, Chung Thịnh cảm giác mặt mình càng đỏ hơn, gần như thẹn quá thành giận.

"Được rồi, không cản trở em nữa, làm tiếp đi." Ariel lùi lại, ánh mắt dịu dàng nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh nhìn Ariel chỉ cách mình có một bước chân, lại nhìn áo sơ mi và quần dài trên người. Mặc kệ, đằng nào mình cũng chẳng nhảy được, cởi luôn cho rồi!

Bực mình cởi phăng cái áo sơ mi, ném quần dài đi, chẳng cần đến mười giây, Chung Thịnh đã cởi sạch. Ariel nhướn mày, nhìn Chung Thịnh khoả thân đứng trước mặt mình, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Sau khi cởi quần áo, trông Chung Thịnh rất tuyệt, làn da màu lúa mạch, đường cong rõ nét, cơ bụng săn chắc, bắp đùi thon dài, những múi cơ hiện rõ trên từng bộ phận, toàn thân toả ra nét quyến rũ đầy nam tính.

Ariel thích Chung Thịnh khoả thân, thích những múi cơ quyến rũ của anh, càng thích cửa sau căng chặt ướt rượt.

Nhưng vừa rồi, hắn đột nhiên nảy ra một ý. Ý nghĩ đó như một con mèo nhỏ cào nhẹ móng vuốt lên lòng hắn, khiến hắn cứ muốn thử cho bằng được.

"Mặc quần áo vào." Giọng Ariel rất khàn, như thể đây là một quyết định vô cùng gian nan.

Chung Thịnh sửng sốt, không hiểu sao Ariel lại đưa ra mệnh lệnh như vậy. Anh có thể cảm nhận được Ariel đang rất hưng phấn, từ phía anh có thể nhìn thấy phía dưới bộ âu phục trắng là phần hạ thân căng cứng.

Mặc quần áo vào? Mệnh lệnh này hình như có hơi khác thường.

"Mặc lễ phục vào cho anh xem, chỉ mặc áo khoác ngoài thôi, không cần quần lót và áo sơ mi." Ariel cố kiềm chế bàn tay muốn vuốt lên làn da có tính đàn hồi cực tốt của Chung Thịnh, sợ mình sờ lên rồi sẽ không nhịn được đè anh ra ngay lập tức.

Chung Thịnh có vẻ khó hiểu, nhưng vẫn nghe lệnh, chỉ mặc áo khoác ngoài. Đắn đo nhìn thanh kiếm, rồi lại nhìn Ariel, có cần đeo cái này không?

Ariel hít sâu một hơi, phần thân dưới nóng rực ngày càng khó nhịn. Nhưng với khả năng tự chủ của hắn thì còn chịu đựng được.

Hắn vươn lưỡi liếm cánh môi khô. Đúng như những gì hắn nghĩ, Chung Thịnh mặc quân phục sẽ toả ra hơi thở cấm dục rất hấp dẫn.

Đời trước, hắn biết có người nói rằng hắn có vẻ đẹp của sự cấm dục. Lúc ấy hắn hoàn toàn không hiểu được ý nghĩa của từ này. Nhưng nhìn Chung Thịnh bây giờ, hắn đã hiểu rồi. Có những người trời sinh ra để mặc quân phục, mà Chung Thịnh thì càng thích hợp để mặc quân phục rồi bị hắn đè dưới thân.

Đôi mắt ngày càng trở nên sâu thẳm. Ariel cảm nhận một cách rõ rệt rằng mình sắp mất kiểm soát. Đời trước mặc quân phục mười mấy năm trời, vậy mà hắn không biết mình lại là người mê quân phục.

Giờ nghĩ lại vẫn thấy khó tin. Chung Thịnh quyến rũ thế này, thế quái nào mà mình hoàn toàn không để ý đến anh những mười năm trời.

"Lại đây." Ariel không dám tin cái giọng khản đặc này là của mình. Cái giọng tràn đầy ham muốn *** ấy vậy mà lại phát ra từ miệng mình.

Tim Chung Thịnh đập rộn ràng. Hai gò má đã đỏ bừng từ lâu. Ánh mắt Ariel quá trắng trợn, mang tính công kích rõ rệt, làm chân anh như muốn nhũn ra, đi vài bước cũng khó khăn.

Lê từng bước lại gần Ariel. Ariel lại lùi một bước đến bên giường, nhìn Chung Thịnh mặc lễ phục trắng từ từ đi tới.

Lễ phục phẳng phiu ôm lấy cơ thể Chung Thịnh, vẽ ra từng đường cong hoàn mỹ, phần hạ phúc phồng lên thấy rõ lại làm anh có vẻ sắc tình.

"Em thật hưng phấn." Là câu trần thuật, không phải nghi vấn.

Chung Thịnh xấu hổ vô cùng. Không có quần lót nên trạng thái của cái thứ kia chẳng thể giấu được ai.

"Anh cũng rất hưng phấn." Giọng Ariel nghe rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt hắn thì không bình tĩnh chút nào.

Chung Thịnh lại gần Ariel, đưa tay vuốt lên gò má Ariel.

Mặt Ariel rất nóng, phần thân dưới cũng căng phồng.

Phát hiện này làm Chung Thịnh thấy khá hơn. Anh và Ariel là người yêu, hai bên luôn hấp dẫn lẫn nhau.

Một cái xoay người, Ariel bất chợt đè Chung Thịnh dưới thân. Chung Thịnh chẳng hề phản kháng, để mặc đối phương từ trên cao nhìn xuống mình.

"Chung Thịnh, nói em yêu anh." Đôi mắt màu lam của Ariel rất nghiêm túc.

"Ariel, em yêu anh." Chung Thịnh tiếp tục vuốt ve hắn, miệng nói lời yêu không một chút chần chừ.

"Em thuộc về anh." Ariel nhẹ nhàng cởi một cúc áo, để lộ vùng ngực màu lúa mạch.

"Phải, em thuộc về anh." Chung Thịnh chậm rãi lặp lại, bàn tay không hề ngừng, lần lượt cởi từng cúc áo trên bộ lễ phục của Ariel.

Ariel mỉm cười hài lòng, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên ***g ngực Chung Thịnh.

Một hàng cúc chỉ cần không đến năm giây là có thể cởi hết, Ariel lại cố tình kéo dài thời gian, tốn gần ba phút mới xong.

Trái lại, Chung Thịnh dứt khoát hơn nhiều, nửa người trên của Ariel đã được cởi sạch, để lộ làn da trơn nhẵn.

Chung Thịnh rướn người lên, muốn Ariel giúp mình cởi lễ phục ra. Nhưng Ariel lại đè bả vai anh lại, cứ để lễ phục treo lửng lơ trên khuỷu tay, chẳng những không cởi được, mà còn cản trở hành động của anh.

Hành động này của Ariel làm mặt Chung Thịnh nóng rực. Mê quân phục gì đó, anh cũng không phải thiếu niên ngây thơ mà không biết gì. Chẳng qua trước giờ ngài Ariel chưa từng để lộ sở thích này. Chẳng lẽ hôm nay đột nhiên nổi hứng?

"Không tập trung thì phải bị phạt." Ariel cười như không cười nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh lập tức rùng mình. Với anh, cái từ "phạt" này tương đương với việc một ngày không xuống được giường. Ở trường thì thôi đi, bây giờ đang ở trang viên nhà Clifford, có đánh chết anh cũng không dám đối mặt với ánh mắt tràn ngập ý cười của phu nhân Clifford.

"Ariel …" Chung Thịnh nâng chân lên, quặp lấy eo Ariel, dùng nửa người dưới cọ lên phần hạ thân đã cứng như thép của Ariel.

Tác giả:

Thịt hầm!!!! [ ] Dạo này mọi người có vẻ đói khát quá, làm một nồi thịt cho bổ đi!!

173. Chương 173

Editor: Nguyệt

Ariel nheo mắt lại, hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Chung Thịnh một lúc, rồi cúi đầu cắn lên ngực anh.

Chung Thịnh thầm thở phào một hơi, cuối cùng cũng … qua cửa.

"Ư …" Phần mẫn cảm ở ngực bị răng nanh cắn miết, cảm giác nhoi nhói đó làm Chung Thịnh không kìm được tiếng rên rỉ.

Bàn tay mang lớp chai mỏng vuốt dọc theo vùng eo thon, dấy lên từng cơn tê dại.

Quần áo mới cởi một nửa, vướng ở phần khuỷu tay, quần âu lửng lơ mắc ở phần đầu gối, vướng giày ống nên không cởi hết được.

Rõ ràng không phải toàn thân trần trụi, vậy mà bộ dạng nửa kín nửa hở này làm Chung Thịnh cứ thấy xấu hổ không thôi.

Thật … thật *** đãng! Chung Thịnh che mặt nghĩ vậy.

Anh chưa từng nghĩ rằng quần áo cởi một nửa lại khiến mình thẹn thùng còn hơn cả khi khoả thân.

Toàn thân mềm nhũn, không có chút sức lực nào kháng cự lại bàn tay linh hoạt của Ariel. Chung Thịnh thấy mình như đang lơ lửng trên tầng mây, lúc lên lúc xuống theo nhịp nắm vuốt phần hạ thân.

"Có thoải mái không?" Ariel hỏi khẽ.

Chung Thịnh đã sướng đến nỗi nói không ra lời, chỉ có thể mơ màng gật đầu vài cái.

"Thật ra trong phòng anh có một thứ rất đặc biệt. Anh chưa dùng bao giờ, nhưng có lẽ hôm nay nên thử xem sao."

Giọng Ariel nghe loáng thoáng khi xa khi gần, Chung Thịnh nghe được lời hắn nói, nhưng trí óc chìm ngập trong những cơn khoái cảm dồn dập đã chẳng thể lý giải hàm nghĩa câu nói đó.

"Mở trần."

Theo tiếng nói nhẹ nhàng của Ariel, Chung Thịnh đột nhiên thét lên, toàn thân căng chặt, ửng lên màu đỏ hồng, dòng dịch trắng sữa phụt ra, vương vãi trên bụng.

Hai mắt Chung Thịnh phủ đầy hơi nước, nhìn cảnh vật cũng lờ mờ. Nơi bí ẩn đằng sau bị xâm nhập, nhưng lúc này anh không để ý đến nó, mà chỉ biết sững ra nhìn trần nhà.

Phòng Ariel được bố trí ngăn nắp gọn gàng, lấy xanh lam làm tông màu chính, trần nhà bằng kim loại sáng bóng chậm rãi mở ra trước mắt Chung Thịnh, để lộ một tấm gương lớn.

Chung Thịnh ngơ ngẩn nhìn tấm gương trên trần nhà, phản chiếu hình bóng anh đang nằm trên giường lớn.

Mặt ửng hồng, nhuốm màu ***. Hai tay vướng lễ phục buông lỏng bên đầu. Trên làn da màu lúa mạch điểm xuyết những dấu hôn đo đỏ. Dịch trắng sữa chảy lênh láng trên cơ bụng săn chắc. Hai chân thon dài giơ cao, quần âu mắc ở cẳng chân chẳng những không có tác dụng che đậy, mà còn làm bật lên cái vẻ *** dục anh để lộ trong vô thức. Giày ống đen bóng vốn có vẻ trang nghiêm, nay lại bị bầu không khí nóng bỏng biến đổi thành thứ sắc thái cấm dục lạ kỳ.

Ariel với mái tóc vàng óng đang cúi đầu mở rộng phần cửa sau nhỏ hẹp. Tấm gương này quá sáng, đến nỗi Chung Thịnh có thể nhìn rất rõ hai ngón tay mảnh khảnh đang ra vào nhanh chóng thế nào.

"Không …" Chung Thịnh không chịu nổi, che kín mặt.

Anh không biết lúc mình chìm đắm trong dục vọng lại toát ra dáng vẻ như thế.

Thật đáng xấu hổ!

Thật *** đãng!

Anh … sao anh lại để lộ ra dáng vẻ *** dục như thế …

Bình thường lúc làm tình với Ariel, Chung Thịnh không nhìn thấy bộ dạng mình thế nào, nhưng khi thực sự nhìn thấy tất cả thông qua tấm gương lớn kia, Chung Thịnh chỉ thấy xấu hổ đến độ không biết giấu mặt vào đâu.

Hai chân bất giác kẹp chặt. Chung Thịnh có cảm giác toàn bộ các thớ cơ trên người mình đều căng hết lên rồi.

"Thả lỏng." Ariel nói với vẻ bất mãn. Chung Thịnh vừa bấn một lần, nhưng hắn vẫn còn nghẹn đây này. Chung Thịnh đột nhiên co cứng người làm cửa sau vừa mới nới ra một chút lại thít chặt vào.

"Ariel … đ … đóng gương đi." Chung Thịnh che mặt cầu xin.

Không nhìn thấy còn có thể giả vờ như không biết, giờ thấy rõ thế này … Anh sợ mình sẽ chết vì ngượng mất.

"Thả lỏng!" Ariel nheo mắt lại, nói với giọng ra lệnh. Hắn thích dáng vẻ thẹn thùng của Chung Thịnh, toàn thân một màu đỏ rực trông vô cùng ngon miệng, làm thằng nhỏ của hắn càng căng cứng đến phát đau.

Chung Thịnh cố đè nén ý muốn chạy trốn, từ từ mở rộng hai chân, nhưng vướng quần nên không thể đạt đến yêu cầu của Ariel.

Ariel rút ngón tay bị kẹp chặt ra, đột nhiên nắm chặt eo Chung Thịnh, dùng sức lật người anh lại, để anh nằm sấp xuống giường.

"A!"

Còn chưa kịp thoải mái vì ở tư thế này sẽ không nhìn thấy mình trong gương, Chung Thịnh đã cảm nhận được một thứ thô to cứng nóng thúc mạnh vào trong cơ thể mình.

"Ư!" Hai cánh tay bủn rủn của Chung Thịnh chẳng thể chống đỡ được sức nặng cơ thể. Nửa người trên của anh nằm rạp trên giường. Cảm giác tê dại truyền từ cửa sau dọc theo sống lưng lên thẳng não bộ. Chung Thịnh bật ra tiếng rên rỉ, cơ thể lại căng chặt.

"Em kẹp chặt quá, anh không động đậy được." Ariel cúi người, cắn nhẹ lên vành tai Chung Thịnh. Lồng ngực dán sát vào lưng Chung Thịnh, lớp vải hơi cứng của lễ phục vướng giữa hai cơ thể lại tạo cảm giác ma sát với hiệu quả rất kỳ lạ.

Chung Thịnh đỏ ngầu hai mắt, cửa sau căng chặt đã chẳng chịu sự khống chế của anh. Va chạm kịch liệt, cú thúc mạnh vào điểm mẫn cảm trong cơ thể, tất cả đều khiến anh mất khả năng làm chủ cơ thể mình.

"Chung Thịnh, bảo bối, thả lỏng nào, để anh yêu em." Giọng Ariel nghe rất khoan khoái, có chút gì đó như trêu chọc.

Chung Thịnh cắn chặt môi, bắt buộc mình thả lỏng cửa sau.

"Ưm!"

Vừa nới ra một chút, phân thân thô dài liền rút ra ngoài. Chung Thịnh còn chưa kịp cảm thấy trống rỗng đã lại bị nó lấp đầy lần thứ hai.

Vách thịt căng chặt như run rẩy siết lấy phân thân xâm nhập vào trong. Vì lần va chạm thứ hai này mà tình hình mới tốt lên một chút đã lập tức trở nên tồi tệ.

"Em yêu, em cũng không muốn hai ta cứ giằng co thế này mãi chứ?"

Chung Thịnh nghĩ mình sắp thẹn quá thành giận rồi. Nếu không phải Ariel cứ thoả sức đâm thẳng vào chỗ đó như thế, thì anh cũng đâu ra nông nỗi này.

Hai chân mềm nhũn, còn đang run run. Chung Thịnh cố gắng thả lỏng cơ thể mà không được.

Ariel ung dung cảm nhận phần cửa sau đang thít chặt lấy mình từ từ thả lỏng, dù chưa đủ để hắn thuận lợi ra vào cũng không sốt ruột.

Hậu đình căng chặt, còn bên trong lại như có vô vàn cái miệng nhỏ đang ra sức hút lấy phân thân của hắn. Cảm giác sung sướng này chẳng kém gì lúc rút ra thúc vào kịch liệt, thế nên hắn rất thích ý hưởng thụ loại khoái cảm này, nhân thể nhìn ngắm khuôn mặt đỏ bừng của Chung Thịnh.

Chung Thịnh có một gương mặt rất nam tính, đôi mắt nghiêm nghị, mang vẻ lạnh lùng cứng cỏi như sắt thép. Có lẽ không ai tưởng tượng ra được, lúc này Chung Thịnh cuốn hút đến mức nào.

Thật quyến rũ, thật ngon miệng.

Mỗi lần thân thiết với Chung Thịnh, Ariel đều có cảm giác mình đang thưởng thức món ngon tuyệt nhất trần đời, muốn nhìn lâu thêm một chút, muốn ăn nhiều thêm một chút.

Tìm ra càng nhiều nét cuốn hút ở anh, chỉ để cho mình mình thưởng thức.

Ariel liếm môi, cảm giác cổ họng hơi khô. Thật kỳ lạ, đời trước hắn chưa từng nghĩ mình là người thích ***, ngay cả khi có vị hôn thê cũng chưa quan hệ với đối phương lần nào. Elena từng ám chỉ với hắn nhiều lần, nhưng chung quy hắn vẫn chẳng có chút hứng thú.

Vậy mà đời này, khi chính thức cùng Chung Thịnh làm người yêu của nhau, dường như hắn vô cùng thích thú với cơ thể anh, có cơ hội là phải kéo anh lên giường, nhìn anh lộ ra đủ sắc thái tình cảm là lại không kiềm chế nổi cơn hưng phấn.

Ví dụ như … lúc này.

"Bảo bối, anh bắt đầu cử động đây."

Cửa sau không còn chặt như trước nữa, đương nhiên hắn phải tranh thủ thời cơ, nắm chặt eo Chung Thịnh, thúc thật mạnh vào sâu bên trong.

Mông Chung Thịnh rất vểnh, sờ lên thích vô cùng. Ariel thích xoa nắn hai cánh mông anh, thỉnh thoảng lại vỗ vài cái theo nhịp va chạm.

Ariel cố tình tránh điểm mẫn cảm của Chung Thịnh, cứ lởn vởn quanh đó, như vậy vừa có thể làm Chung Thịnh cảm nhận được khoái cảm ở mức tối đa, vừa không vì kích thích mạnh mà thít chặt lấy hắn.

Chung Thịnh dán mặt vào đệm, miệng hơi hé chảy ra từng dòng nước trong suốt, thấm ướt ga giường màu trắng tinh. Mắt anh khi tỏ khi mờ, mặt đỏ bừng, tiếng va chạm ở đằng sau không ngừng truyền vào trong tai. Anh không dám ngẩng đầu xem trong gương đang phản chiếu cảnh tượng hạ lưu đến mức nào nữa.

"A … ha …" Hậu huyệt run lên từng đợt. Khoái cảm mãnh liệt làm Chung Thịnh gần như mất hết lý trí, miệng không ngừng bật ra những tiếng rên tình ái mà lúc tỉnh táo sẽ không bao giờ phát ra. Dưới sự khống chế của Ariel, anh hoàn toàn mất kiểm soát.

"Ariel … Ariel … Ariel …" Chung Thịnh dường như không biết mình đang nói gì, chỉ mơ màng thì thào gọi tên Ariel.

Ariel vuốt lưng Chung Thịnh như vỗ về an ủi, đẩy nhanh tốc độ.

"Ư … á … Em sắp … ưm …" Chung Thịnh ngẩng phắt đầu lên, phần cổ và tấm lưng dài tạo thành một đường cong duyên dáng. Ngay sau đó, như một sợi dây căng hết cỡ rồi đứt phựt, cả người đổ ụp xuống giường.

"A!" Ariel ngẩng đầu lên, đôi mắt màu lam vốn trong veo cũng bắt đầu mơ màng. Hậu huyệt thít chặt mang đến khoái cảm quá lớn. Hắn thúc mạnh thêm vài cái rồi bắn thẳng vào trong cơ thể Chung Thịnh.

174. Chương 174

Editor: Nguyệt

"Thật thoải mái." Ariel cảm thán, rút phân thân ra khỏi cơ thể Chung Thịnh, hôn liếm phần sau gáy anh.

Chung Thịnh thở hổn hển, dường như chưa dứt khỏi cao trào.

"Chung Thịnh …" Ariel nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Chung Thịnh, đến khi màu *** dần rút đi, trở về màu đen trong sáng, hắn dịu dàng nói: "Anh yêu em."

Chung Thịnh chớp mắt mấy cái, nhoẻn miệng cười, nhổm người hôn lên môi Ariel: "Em cũng yêu anh."

Nụ cười của Ariel rực rỡ như pháo hoa nở bung trên bầu trời. Hắn hôn môi Chung Thịnh, hôn lên khắp khuôn mặt anh.

Hai người quấn quít nhau trên giường một lúc lâu, đến khi cảm giác dính nhớp nhắc nhở bọn họ tình trạng hiện tại, mới lưu luyến rời khỏi giường.

Bộ lễ phục trên người Chung Thịnh nhàu nhĩ trông đến thảm, dính đầy dịch trắng. Chung Thịnh không dám nghĩ phải làm sao mới khôi phục được như ban đầu.

Mỗi lần nhìn bộ lễ phục ấy, anh lại liên tưởng đến chuyện vừa rồi, mặt lập tức đỏ bừng.

Kéo lê hai cẳng chân bủn rủn đi đến nhà tắm. Ariel chu đáo xả nước ấm để Chung Thịnh ngâm cho thoải mái, còn hắn thì tự giác đi tắm vòi sen.

Nhìn Chung Thịnh mệt mỏi rã rời ngâm mình trong bồn tắm, có dấu hiệu buồn ngủ, Ariel đi đến đỡ anh về lại giường.

Đệm chăn vừa mới đổi, thoải mái vô cùng. Chung Thịnh gần như đầu vừa chạm gối là ngủ ngay. Ariel thấy lòng tràn đầy hạnh phúc, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên gương mặt say ngủ của Chung Thịnh, rồi cũng xốc chăn lên chui vào.

Ariel vừa nằm xuống, Chung Thịnh liền nhích lại gần, đưa tay ôm lấy eo hắn, kéo hắn vào lòng.

Hai người ôm chặt nhau, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tiểu đội Giảo Lang ai nấy đều sảng khoái tinh thần, dường như đều có một giấc ngủ ngon, ngoại trừ …

"Gerald, cậu làm sao thế?" Lâm Phỉ Nhi nhìn Gerald hai mắt thâm quầng với vẻ thương hại. Tên này lúc nào cũng tràn trề sức sống … hay nên nói là, sức sống dư thừa đến độ ngày nào trông cũng như uống thuốc kích thích. Nhưng hôm nay lại uể oải … Lại nói, trông có vẻ giống lần mắt thâm quầng lần trước lắm nha. Không! Còn nghiêm trọng hơn cả lần đó.

Âm thầm liếc nhìn Edward, Lâm Phỉ Nhi kinh ngạc phát hiện ra, trái ngược hẳn với lần trước, lần này Edward không còn trong trạng thái áp suất thấp nữa, mà mặt mày tươi vui, nụ cười ôn hoà thường ngày nay cũng chói loá chân thật hơn nhiều.

Đậu má! Rút cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Lâm Phỉ Nhi cứ đảo mắt nhìn Gerald và Edward, chung quy cho rằng quan hệ của hai người này ngày càng kỳ lạ.

"Phỉ Nhi, đang làm gì thế?" Samantha ngáp dài, đẩy đẩy Lâm Phỉ Nhi. Vũ hội đêm qua chán chết đi được, nếu không có nhiều món ngon bù lại, chắc cô sẽ nghĩ chẳng thà ngủ một giấc còn hơn.

"Cậu không thấy Gerald với Edward có gì đó rất lạ à?" Lâm Phỉ Nhi hỏi nhỏ. Cô cũng không biết tại sao lại phải nói thầm, nhưng nhìn Gerald thế này, cô sợ không cẩn thận lại kích thích cậu ta.

Khiến Gerald tiều tuỵ đến mức này chắc phải là đả kích gì to lớn lắm. Mà cô thì chưa từng nghĩ Edward lại có lực sát thương lớn đến thế.

"Lạ?" Samantha nhìn thoáng qua Gerald với Edward, lắc đầu: "Không thấy."

Lâm Phỉ Nhi chán nản: "Ra-đa hóng chuyện của cậu kém nhạy rồi."

"Ừ, chắc thế." Samantha lại ngáp một cái. Lạ thật, rõ ràng hôm qua ngủ ngon lắm mà, sao hôm nay cứ thấy buồn ngủ thế nhỉ.

Lâm Phỉ Nhi bất đắc dĩ trừng cô một cái. Đối tượng buôn chuyện của cô bình thường chỉ có Samantha và Gerald. Nay Gerald trở thành nhân vật chính của câu chuyện, làm sao cô thảo luận với cậu ta được nữa.

Chung Thịnh với Ariel thì chẳng bao giờ tham dự vào mấy đề tài thế này. Lôi Tranh thỉnh thoảng có tham gia nhưng bây giờ đang ngọt ngào với Hạng Phi, thân mật đến độ chói mù mắt cô.

Đặc biệt là gáy Lôi Tranh, có dấu hôn rất rõ ràng. Hạng Phi chết tiệt, hai người thắm thiết cho lắm vào, rồi sớm muộn gì cũng gặp quả báo!

Lâm Phỉ Nhi bực bội nghĩ vậy.

Tít tít tít!

Quang não của Samantha đột nhiên reo lên. Lâm Phỉ Nhi chưa kịp tiếp tục đề tài đã thấy cô nàng vui vẻ chạy ra ban công nói chuyện.

"Các ngươi là đồ trọng sắc khinh hữu!" Lâm Phỉ Nhi tức nổ phổi, mắng. Khốn kiếp, cô nhất định phải kiếm một anh người yêu!!!

Lâm Phỉ Nhi thở dài thườn thượt, bĩu môi. Người độc thân thật đáng thương, trước mặt một đám người có đôi có cặp lại càng đáng thương hơn.

Hừ, cô đây tốt xấu gì cũng là thiếu nữ đài các, lại có chút danh tiếng ở trường Đệ Nhất, sao ngay cả một chàng trai đến theo đuổi cũng không có?

Lâm Phỉ Nhi ủ rũ, ngẩng mặt bốn mươi lăm độ nhìn trời ưu thương. Đến bao giờ ông trời mới ban cho con một anh chàng đẹp trai?

Tít tít tít.

"Hửm? Wilson? Cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Trên màn hình là một chàng trai thanh tú nói với vẻ hồi hộp: "Cuối tuần này … tớ muốn … tớ muốn mời cậu đi xem phim."

"Xem phim?" – Lâm Phỉ Nhi cau mày – "Tôi nhớ kỳ thi lần trước thể thuật của cậu còn chưa đạt cấp bảy đúng không? Cậu có biết là ngay cả tôi cũng đã đạt thể thuật cấp tám rồi không, cậu mà cứ lãng phí thời gian như thế là bị tôi bỏ xa đấy. Đi tập nhiều hơn đi." Ngắt liên lạc, Lâm Phỉ Nhi tiếp tục nhìn trời: Anh đẹp trai bao giờ mới xuất hiện?

Bởi vậy mới nói, Lâm Phỉ Nhi không có ai theo đuổi cũng chẳng trách ai được.

Gerald nhoài người trên lan can, vẻ mặt tiều tuỵ ngơ ngác nhìn bầu trời. Cậu nghĩ kiểu gì cũng không hiểu, rõ ràng hôm qua cậu chuẩn bị rất chu đáo, thuốc cũng dùng rồi, vậy mà tại sao vẫn bị đè?

Chuyện này không khoa học!!! Thế giới quan sắp sụp đổ! QAQ

Lần đầu tiên thôi thì bảo là cả hai đều say nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng lần thứ hai, rõ ràng là Edward say, ấy thế mà còn lợi hại hơn cả lúc tỉnh, đè cho cậu không nhúc nhích được, ăn cậu hết lần này đến lần khác.

Hôm qua cậu đã định đè lại đối phương, mà loại thuốc đó uống vào là cả người không còn sức cơ mà? Thế quái nào mà Edward uống ly rượu kia xong chẳng bị làm sao, còn cậu thì người mềm như bún, suýt bị Edward làm đến chết trên giường.

Hức hức hức … Gerald ta đây là một thanh niên tài giỏi, khôi ngô tuấn tú, phong lưu phóng khoáng, chẳng lẽ suốt đời đều bị đè?

Gerald nghĩ đến đó mà khóc thầm trong lòng.

"Đang thả hồn đi đâu thế?" Edward lẳng lặng đứng sau Gerald, khiến cậu giật mình đứng bật dậy.

Gerald chạy sang bên cạnh theo phản xạ. Giờ cứ thấy Edward là cậu lại chột dạ.

Được rồi, cậu thừa nhận là mình bị sắc đẹp mê hoặc trước, cố tình tiếp cận Edward. Nhưng cậu đâu có biết Edward ngày thường tao nhã nối tiếng dịu dàng trong mắt đám con gái lúc lên giường lại … điên cuồng như thế.

Khụ khụ … Thật ra cậu càng muốn dùng từ dã man, như trừ lần đầu tiên, sau đó Edward không làm cậu bị thương thêm lần nào. Còn lần đầu tiên … say rượu mà, nóng vội kích động là điều khó tránh, cái này thì cậu hiểu.

Gerald bất giác tránh đôi mắt như hổ rình mồi [?] của Edward, hết nhìn trái lại ngó phải, không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Edward nheo mắt lại, nụ cười nhạt đi mấy phần. Hắn tiến lên một bước, vừa hay dồn Gerald vào trong góc, một tay nâng cằm cậu lên, buộc cậu phải nhìn vào mình.

"Em đang tránh tôi?"

"Đâu có …" Gerald đáp, tầm mắt mơ hồ không rõ.

"Hửm?" Giọng Edward nghe hơi lạnh lùng, khác hẳn sự ôn hoà thường ngày.

Bây giờ Gerald chỉ muốn khóc thôi. Sao Edward đối xử với ai cũng dịu dàng, trước mặt cậu lại khủng bố thế này hả trời!!

"Không thích tôi?" Edward dùng ngón tay miết cánh môi dưới của Gerald.

Gerald vội lắc đầu nguầy nguậy. Đừng đùa, đêm qua lúc ở trên giường Edward cũng hỏi như thế. Cậu chỉ trả lời chậm một chút thôi, thế mà bị bắt bắn ba lần trong thời gian ngắn.

Đệt! Ba lần đấy, suýt thì tinh tẫn nhân vong rồi! Mà anh ta đúng là điên cuồng như dã thú, toàn thân cậu không có chỗ nào lành lặn, cả cơ thể phủ kín dấu hôn. Cái chỗ đằng sau bị sử dụng quá độ đau nhức đến nỗi cậu muốn chết quách cho rồi. Nếu không nhờ Edward có lòng tốt tắm rửa cho cậu, có khi bây giờ cậu còn chưa xuống giường nổi.

Huống hồ … Khụ khụ, dẫu sao cậu cũng là người dám làm dám chịu. Nếu không thích Edward, cậu đã chẳng rủ anh đi quán bar. Chỉ là … chuyện xảy ra vào tối ngày hôm đó không như những gì cậu dự đoán thôi.

"Vậy tức là em thích tôi?" Edward lại gần thêm một bước, gần như dán sát vào Gerald.

Gerald thấy lo sợ. Dù rằng cậu muốn lột bỏ lớp mặt nạ của Edward, nhưng cậu hoàn toàn không ngờ rằng đằng sau lớp mặt nạ đó là một kẻ cuồng cố chấp!

Đáng sợ nhất là, bây giờ cái tên cuồng cố chấp đó nhìn trúng mình, lại còn là mình chủ động quyến rũ anh ta. Trời đất ơi, cậu muốn đi tự tử!

Tác giả:

Gerald … giờ cậu biết cái gì gọi là không làm đã chẳng chết rồi chứ? Cậu chính là một ví dụ điển hình …

Rảnh rỗi hay sao mà đi trêu chọc người ta, giờ xảy ra chuyện, không thoát được rồi đó.

Đáng đời!!!

Gerald: QAQ hức hức hức, tôi không ngại trêu chọc người khác gặp chuyện không may, nhưng mà sự việc không giống với những gì tôi đoán lúc trước!!!

175. Chương 175

Editor: Nguyệt

Gerald nuốt nước miếng ực một cái, vội vàng gật đầu. Cậu không dám khiêu chiến giới hạn của Edward, cuồng cố chấp thật sự rất đáng sợ!

"Ngoan." Edward mỉm cười dịu dàng. Nếu có ai khác nhìn thấy sẽ nghĩ nụ cười này ấm áp tựa gió xuân.

Gerald biết đây là biểu cảm thật của Edward. Anh ấy thực sự đang vui. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện niềm vui này đánh đổi bằng việc cậu bị làm đến thừa sống thiếu chết, là cậu lại chẳng thấy vui nổi.

"Nhớ kỹ, là em chủ động dụ dỗ tôi." Edward cúi người, hôn nhẹ lên mặt Gerald.

Vẻ mặt của Gerald khá là rối rắm. Cậu đang nghĩ, nếu cậu nói hối hận thì liệu Edward có bóp chết cậu không? Sau khi cân nhắc mức độ nguy hiểm của việc làm này, trực giác mách bảo cậu rằng ngoan ngoãn nghe lời thì khả năng sống sót sẽ cao hơn hẳn.

Thôi thôi, kệ đi vậy, chỉ là có một anh người yêu cuồng cố chấp thôi mà, có gì to tát đâu! Dù sao Edward cũng chưa từng làm cậu bị thương, mặt mũi thì quá hợp gu của cậu. Ở bên anh có vẻ không có gì là không ổn.

Gerald luôn nghĩ rất lạc quan. Tuy tính cách thật sự của Edward có hơi khác so với dự đoán của cậu, nhưng vậy mới là cuộc sống, phải có nhiều điều bất ngờ mới vui. Rất thuận tay, cậu xếp chuyện này vào dạng bất ngờ đó, ngoảnh đi một cái là quên luôn.

Nếu không so đo chuyện tính tình cố chấp, thì Edward quả thật là mẫu người yêu lý tưởng. Tính cách dịu dàng ôn hoà [lúc bình thường], mặt mũi điển trai, gia thế phi phàm, ôi đệt, đúng là bạn trai hoàn hảo, chẳng kém gì Ariel.

Mặc dù vị trí trên dưới của hai người làm Gerald hơi buồn bực, nhưng may là có các phương diện khác bù vào.

Nghĩ thông suốt rồi, Gerald thấy thoải mái hơn hẳn.

Edward để ý thấy đôi lông mày cau chặt có vẻ rối rắm của Gerald đang từ từ giãn ra, tuy không biết tại sao cậu lại đột nhiên thay đổi thái độ, nhưng tình huống này thực sự làm hắn rất vui. Cuối cùng hắn cũng tìm được một đôi mắt chỉ hướng về mình. Từ giờ trở đi, hắn sẽ không để bất kỳ ai có cơ hội làm tổn thương đôi mắt ấy, cho dù là mẹ hắn cũng không được!

"Hề hề." Gerald chợt có cảm giác mình chiếm được món hời, càng nhìn Edward càng thấy vừa ý. Cười ngây ngô một hồi, cậu đột nhiên quàng tay qua cổ Edward, hôn lên môi anh.

Edward có hơi ngạc nhiên vì sự nhiệt tình đột ngột của Gerald, nhưng món ngon chủ động dâng lên tận miệng, đương nhiên là hắn không từ chối rồi.

"ĐM, mù mắt tôi rồi." Samantha đang đứng ở một ban công khác tâm sự với bạn trai, từ phía cô vừa hay có thể nhìn thấy đôi cẩu nam nam kia đang ôm hôn thắm thiết. Lúc Gerald chủ động đòi ở cùng phòng với Edward đã nghi nghi rồi, nhưng tận mắt nhìn thấy hai người hôn nhau kịch liệt là chuyện hoàn toàn khác, thật sự khiến người ta phải giật mình kinh ngạc.

Samantha ngắt liên lạc, vội vàng đi tìm Lâm Phỉ Nhi để buôn chuyện. Cô nghĩ mình đã biết tại sao hôm nay trông Gerald lại tiều tuỵ như vậy rồi. Đậu má, rõ ràng là do miệt mài quá độ!

"Phụt! Cậu nói gì cơ?"

Lúc Samantha đến tìm, Lâm Phỉ Nhi đang uống nước, nghe tin này xong liền phun cả ngụm nước ra ngoài.

Lâm Phỉ Nhi xấu hổ lau nước dính bên miệng, nhìn ngó xung quanh, may là không có ai để ý, không thì ngượng chết.

"Gerald với Edward là một đôi thật hả?" Cô không kìm nổi phải xác nhận lại lần nữa.

"Hôn cũng hôn rồi, còn thế nào nữa." Samantha liếc mắt khinh bỉ.

Lâm Phỉ Nhi trầm mặc hồi lâu, rồi đột nhiên rít lên: "ĐM! Nhất định tôi phải tìm người yêu đi tự sát!!!"

Samantha chán nản day trán, mặc kệ cô.

Thời gian ở trang viên Clifford qua thật nhanh, nhoáng cái đã hết năm ngày nghỉ.

Trong năm ngày này, ngoài Hạng Phi vẫn chỉ tạm ngồi vững trên lưng ngựa, mọi người đều học được cách cưỡi ngựa rồi.

Chung Thịnh và Ariel, Hạng Phi và Lôi Tranh, Edward và Gerald, tình yêu của ba cặp đôi này cũng càng thêm sâu sắc.

Lâm Phỉ Nhi rất ngạc nhiên, vì Edward ít cười hơn trước, nhưng khi mỉm cười lại có cảm giác chân thành hơn.

"Chắc chắn là chúng ta đến đây hưởng tuần trăng mật." Lâm Phỉ Nhi rầu rĩ nghĩ.

Sau lần đến trang viên Clifford này, Chung Thịnh trở thành vị hôn phu của Ariel, Gerald với Edward chỉ thiếu mỗi cái là chưa thân mật công khai, quan hệ của Hạng Phi với Lôi Tranh càng trở nên hoà hợp, ngay cả Samantha cũng suốt ngày chuyện trò tâm sự với bạn trai. Trong tiểu đội Giảo Lang, chỉ còn mỗi cô là độc thân. Cảm giác này thật là … vô cùng khó chịu!!!

À không, nói đến độc thân thì ngoài cô ra còn có tên kỹ sư cơ giáp Felid kia nữa. Nhưng tên này là fan cuồng của tướng quân Clifford, ngày nào cũng bám theo quản gia hỏi thăm tin tức và những chuyện thường ngày liên quan đến tướng quân Clifford. Tất nhiên là quản gia Vidic sẽ không để lộ chuyện riêng tư gì của

tướng quân, nhưng vẫn rất thích ý khoe một chút về các chiến công của tướng quân, hoặc là cho Felid chiêm ngưỡng bộ huy chương của tướng quân.

"Sắp về trường rồi. À, hình như giải thi đấu cơ giáp sắp kết thúc rồi thì phải?" Lôi Tranh ngáp một cái, nói bằng giọng ngái ngủ. Tất cả là tại Hạng Phi, hôm qua đã bảo thôi rồi, mà tên khốn này cứ làm tiếp cho bằng được, hại cậu bây giờ mệt mỏi rã rời.

"Ờ ...." Những người khác không khỏi ngại ngùng. Sống trong trang viên Clifford thư giãn thoải mái quá, làm họ quên cả giải đấu.

Nói ra cũng thật xấu hổ, lúc trước thì nhiệt tình bao nhiêu, khi xác định không tham gia nữa thì quên luôn chẳng thèm để ý.

"Hình như ... kết thúc rồi thì phải." Hạng Phi nói không chắc lắm. Mấy ngày nay cậu ban ngày bám theo Lôi Tranh đòi học cưỡi ngựa, buổi tối quấn quít người ta trên giường, nên không để ý đến những thứ khác.

"Ừ, kết thúc rồi." May là phó quan vạn năng Chung Thịnh vẫn rất chu đáo, hoàn thành xuất sắc cương vị, dù chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào với Ariel cũng không quên thu thập tin tức.

"Thế à? Ai thắng?" Gerald hào hứng hỏi. Sau khi nghĩ thông suốt, Gerald lại khôi phục vẻ ngốc nghếch loi choi ngày trước, nhưng chưa dám thân mật công khai trước mặt mọi người, để tránh bị ngứa mắt. Lâm Phỉ Nhi độc thân không đáng sợ, nhưng tên Ariel lòng dạ hẹp hòi thì cậu không thể chọc vào. Chẳng may cậu ta thấy mình với Edward thân thiết quá, vượt mặt cậu ta với Chung Thịnh, sau này trả thù chắc chắn sẽ không nương tay.

"Là tiểu đội đến từ Học viện Sĩ quan Chỉ huy trực thuộc Liên Bang, tên là Quốc Vương."

"Xì, kiêu căng gớm." Gerald bĩu môi khinh thường.

Quốc vương?

Chế độ quân chủ đã bị loại bỏ bao nhiêu năm nay, vậy mà họ vẫn lấy cái tên này, đúng là bó tay.

"Đội của trưởng quan Từ thua á?" Lâm Phỉ Nhi hiếu kỳ.

"Xem như là vậy ... Họ bỏ cuộc ở vòng bán kết." Chung Thịnh đáp.

"Bỏ cuộc?" Mọi người đều tỏ ra ngạc nhiên.

"Ừ." Chung Thịnh gật đầu. Tiểu đội đế quốc Elan bỏ cuộc cũng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi trên mạng, gây xôn xao dư luận không kém gì lúc bọn họ rút khỏi cuộc thi.

"Tại sao?" Lâm Phỉ Nhi thấy khó hiểu. Nếu đế quốc Elan đã cử phái đoàn sang đây, thì tất nhiên là rất tin tưởng vào năng lực của những người được gửi đến. Nếu giành được vị trí cao trong giải đấu lần này, đây sẽ là cơ hội tốt để quảng bá quyền uy của đế quốc Elan, họ không có lý do gì để bỏ cuộc.

"Không rõ." Chung Thịnh lắc đầu. Những tin tức sàng lọc được từ trên mạng có hạn, bây giờ anh lại không có đường dây tin tức nào cả, muốn tìm hiểu một vài chuyện bí ẩn là điều rất khó khăn.

"Hình như là trưởng quan Từ gặp chuyện gì đó vào hôm thi đấu, sau đó Nhị hoàng tử cũng không tham gia, tiểu đội bọn họ thiếu mất hai thành viên nên đành bỏ quyền thi đấu." Edward đột nhiên nói.

Chung Thịnh hơi ngạc nhiên nhìn Edward. Anh vẫn chưa hoàn toàn loại bỏ cảnh giác đối với Edward, thậm chí, trong tiểu đội Giảo Lang, anh đề phòng người này nhất. Dù gì thân phận của anh ta cũng khá phức tạp. Tin tức mà Edward vừa nói bảo là bí mật thì không chính xác, nhưng cũng không phải thứ dễ dàng tìm hiểu được. Bây giờ anh ta nói ra tin này xem như là ... tỏ thái độ với Ariel sao?

Gia tộc Clifford và gia tộc Heideck không phải đồng minh của nhau, cũng chẳng phải kẻ thù. Hành động này của Edward liệu có được xem là điềm báo anh ta sẽ đứng về phía Ariel không?

Nói thật, Chung Thịnh không có thành kiến gì với Edward, nhưng lại có thành kiến với gia tộc của anh ta, đặc biệt là Elena, cứ nghĩ lại chuyện đời trước là anh không tài nào thoải mái được.

Đương nhiên, anh sẽ không thừa nhận rằng mình đang ghen. Đây hoàn toàn là vì bí ẩn về cái chết của Ariel đời trước chưa được giải đáp, và bất kể kẻ chủ mưu là ai thì Elena chắc chắn vẫn có liên quan. Xét từ góc độ nào, Chung Thịnh đều không muốn tiếp xúc với người của gia tộc Heideck.

Ở đời này, có lẽ vì sự tồn tại của anh gây ra hiệu ứng cánh bướm, cho nên rất nhiều việc đã thay đổi. Nhưng sự thay đổi đó liệu có làm kẻ chủ mưu hãm hại Ariel đời trước biến mất không? Chung Thịnh không xác định được.

Tác giả:

( ) Mọi người có thấy Gerald đáng thương không? Tôi thì thấy cậu ta tự làm tự chịu

P/S: Quả nhiên tên ngố đúng là tên ngố, tính cách loi choi lạc quan đến lạ, nhoáng cái đã nghĩ thông suốt rồi …

Lập trường của Edward dường như đã có sự thay đổi rất kỳ lạ. Nhưng Chung Thịnh sẽ không vì thế mà thôi đề phòng hắn … Dòng họ Heideck chính là con dao găm vào tim anh!

176. Chương 176

Editor: Nguyệt

Nếu được, việc anh muốn làm nhất bây giờ là tìm thời cơ trực tiếp xử lý luôn Elena. Ai biết được kẻ chủ mưu vụ ám sát đó có quan hệ gì với Elena. Anh mà đủ khả năng thì chỉ muốn tiêu diệt hết gia tộc Heideck, không để bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Nhưng, vấn đề ở đây là Edward Heideck đã thành công hoà nhập vào tiểu đội Giảo Lang. Theo như anh quan sát, Edward thích đeo mặt nạ nguỵ trang, tính cách thật có hơi u ám, nhưng không tạo thành nguy hiểm gì đối với Ariel. Hơn nữa, quan hệ giữa Edward và Ariel đời trước dù nhạt vẫn không phải đối thủ. Cho nên có một người như hắn xen vào giữa làm anh rất khó ra tay.

Bây giờ còn chưa xác định được ai là kẻ chủ mưu giết hại Ariel, không có bất kỳ bằng chứng nào mà ra tay với đồng đội của mình thì Chung Thịnh không làm được.

Chung Thịnh thở dài ngao ngán, nhìn hai bàn tay mình. Hai tay thon dài, vết chai do điều khiển cơ giáp cũng không mấy rõ ràng. Bây giờ anh chỉ là một học viên trường quân đội, không còn là phó quan của Ariel, có rất nhiều chuyện không thể làm được.

Bỗng nhiên, một bàn tay trắng nõn nắm lấy tay anh, mười ngón đan vào nhau thật chặt.

Chung Thịnh giật mình, mặt thoáng ửng hồng, giả vờ giả vịt nhìn ngó xung quanh. Những người khác ngồi trên xe huyền phù dường như đều bận bịu làm gì đó, không để ý đến phía này.

Chung Thịnh đỏ cả tai, bất giác siết chặt nắm tay, giữ thật chắc bàn tay ấy.

Cầm tay nhau đi đến cuối đời!

Trong đầu Chung Thịnh hiện lên dòng chữ này, rất rõ rệt.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt như đang cười của Ariel, Chung Thịnh lại xấu hổ quay mặt đi. Thể hiện tình yêu một cách thẳng thắn trực tiếp thế này, chắc chắn là sáng nay ngài Ariel rời giường không đúng cách!!!

Lâm Phỉ Nhi cắn ngón tay ngồi thu lu trong góc xe, căm phẫn nhìn đôi tình nhân đằng trước, lẩm bẩm mắng: “Cẩu nam nam!”

Samantha bỏ tạp chí trong tay xuống, liếc nhìn Lâm Phỉ Nhi: “Có giỏi thì nói câu đó trước mặt Ariel đi.”

Lâm Phỉ Nhi á khẩu. Đúng là cô không dám, nếu không đã chẳng trốn trong góc nói xấu người ta. Cô đảo mắt, nói nhỏ: “Tớ dám nói câu này trước mặt Gerald!”

Samantha nhìn cô với vẻ thương hại: "Bây giờ đến tên ngố ấy cũng có người bảo bọc rồi. Trông Edward bình thường ôn hoà thế thôi, chứ mức độ âm hiểm không kém gì Ariel đâu."

Lâm Phỉ Nhi buồn bực cào tường. Hức hức hức, người độc thân ở trong cái tiểu đội này thật sự là quá bi đát mà. Cái đám khốn kiếp kia lúc nào cũng thân mật thắm thiết như muốn chói mù mắt cô ấy! QAQ, đàn ông tốt ở đâu, mau đến với em đi!

Một lần nữa trở lại ký túc xá, Chung Thịnh bỗng muốn thở dài một hơi. Chỉ đi có năm ngày, mà những chuyện xảy ra trong năm ngày này khiến anh đến bây giờ vẫn không tin nổi.

Không nói đến mấy chuyện trên giường làm người ta đỏ mặt tim đập nhanh nhân thể kiểm chứng độ cách âm của phòng ngủ trong trang viên, chuyện làm anh khó tin nhất đó là trở thành "vị hôn phu của Ariel".

Đúng là kỳ tích. Phu nhân Clifford hành động quá nhanh. Khi anh còn chưa kịp phản ứng lại, danh hiệu này đã đính chắc lên đầu anh rồi.

Nhớ đời trước, Elena mang danh vị hôn thê đến mười năm trời cũng không được chuyển chính thức. Còn anh thì đã bị phu nhân tướng quân bắt đi thảo luận chuyện tổ chức hôn lễ và địa điểm nghỉ tuần trăng mặt đến mấy lần !

Nếu Ariel không giải cứu kịp thời, anh lo mình không lay chuyển được phu nhân mất. Có khi trong mấy ngày nghỉ ngắn ngủi đó, phu nhân tổ chức hôn lễ cho anh với Ariel luôn cũng nên.

Giờ nghĩ lại vẫn thấy lạnh cả người. Anh và Ariel mới xác định quan hệ được nửa năm, sao mà phu nhân làm như chỉ muốn đóng gói Ariel đem đi bán đấu giá ngay lập tức vậy? Đời trước lúc gặp phu nhân, anh thấy bà là người rất đoan trang điềm tĩnh, thái độ đối với Elena lúc nào cũng là ôn hoà có thừa, nhiệt tình chẳng đủ. Khi ấy anh còn tưởng các quý phu nhân tầng lớp thượng lưu đều như vậy, nay xem ra … Ấn tượng về gia tộc Clifford phải đổi mới toàn bộ rồi!

"Chung Thịnh." Giọng Ariel nghe rất thân mật.

Chung Thịnh đỏ bừng mặt. Không biết có phải ảo giác của anh không, sau kỳ nghỉ này, hay nên nói là từ khi mang danh vị hôn phu của Ariel, anh cứ thấy Ariel ngày càng thân thiết với anh hơn, thường xuyên thích sờ soạng, hôn hít, cứ như muốn xác nhận rằng anh sẽ không chạy trốn vậy.

Chung Thịnh có cảm giác vị trưởng quan lãnh đạm gần như không có biểu cảm nào rõ rệt đời trước như một giấc mơ, mờ ảo đến nỗi người ta phải giật mình.

Chỉ khi ở cùng những người khác, Ariel tỏ ra lạnh lùng mới khiến Chung Thịnh ý thức rõ Ariel lãnh đạm đời trước không phải ảo tưởng của anh. Chẳng qua là trước mặt anh, Ariel sẽ biểu hiện ra một mặt hoàn toàn khác khi tiếp xúc với mọi người.

"Chung Thịnh." Ariel ôm chặt eo Chung Thịnh, trao cho anh một nụ hôn, không có ***, chỉ tràn đầy ấm áp yêu thương.

Có lẽ là ánh mắt Chung Thịnh phản ánh quá rõ thắc mắc của anh, Ariel nhẹ nhàng vuốt má anh, nói: "Khi bố và mẹ "ở một mình", bố sẽ trở nên rất khác biệt. Quen là tốt rồi."

Thế hoá ra tuyệt kỹ biến đổi sắc mặt này là kỹ năng di truyền của gia tộc Clifford nhà anh à?

Chung Thịnh bỗng nghĩ vậy.

Hai người thay sang quần áo huấn luyện, cùng nhau đến sàn tập.

Cả hai đều biết rõ, thi đấu cơ giáp trên mạng chiến đấu không có bất kỳ tác dụng nào với mình. Mặt hạn chế của họ bây giờ không phải kỹ thuật, mà là thể chất.

Huấn luyện thể năng bao giờ cũng là hạng mục khổ nhất, mệt nhất, đạt hiệu quả chậm nhất. Nhưng cả hai đều ăn ý không nghỉ một buổi tập nào.

Đời trước, thể thuật của Chung Thịnh đạt cấp mười sáu, còn Ariel là cấp mười tám. Bây giờ bảo họ đạt đến trạng thái tốt nhất như đời trước trong thời gian ngắn thì hơi khó, nhưng nếu lên được cấp mười hai

thì về cơ bản điều khiển cơ giáp thực chiến sẽ không có vấn đề gì. Tối thiểu, nếu Tần Hi Nhiên khiêu chiến, Ariel vẫn đấu lại được.

À, nói đến Tần Hi Nhiên thì phải nói đến kết quả thi đấu.

Sau khi đánh cho Gerald một trận tơi bời, Tần Hi Nhiên còn chẳng kịp khiêu chiến Ariel đã bị các chị gái lôi đi, ngoài ra còn có Ryan, nghe nói là … bị ép đi kết hôn.

Tít tít tít!

[Học viên Ariel, mười giờ sáng mai hãy dẫn theo tất cả thành viên tiểu đội Giảo Lang đến tập hợp trước cửa phòng hiệu trưởng. – Trường quân sự Đệ Nhất thông báo]

Ariel nhìn chằm chằm tin nhắn hiện trên quang não, nheo mắt lại. Tại sao tiểu đội Giảo Lang bọn họ lại bị gọi đến phòng hiệu trưởng? Bây giờ đang là giai đoạn chuẩn bị thi cuối kỳ, gần như học viên nào cũng liều mạng luyện tập mong đạt thành tích cao. Nếu không có chuyện gì, chắc hiệu trưởng sẽ không quấy rầy việc ôn tập của học viên.

Chung quy cứ có dự cảm xấu …

Cho dù là tốt hay xấu, Ariel đều không có tư cách từ chối lệnh triệu tập của hiệu trưởng. Hắn gửi tin tức đến các thành viên trong đội. Sáng hôm sau, lúc chín giờ bốn mươi lăm phút, toàn bộ thành viên tiểu đội Giảo Lang có mặt trước cửa phòng hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng đang liên lạc với người khác, các cậu chờ một lát." Phó quan của hiệu trưởng cười ôn hoà nói.

"Vâng." Ariel nghiêm túc đáp lời.

Những người khác đều ngoan ngoãn ngồi im trên sofa, lưng thẳng tắp, tư thế nghiêm chỉnh.

Đúng mười giờ, cửa phòng hiệu trưởng mở ra. Nhóm Ariel nối đuôi nhau bước vào theo sự dẫn dắt của phó quan.

"Ngồi đi." Hiệu trưởng Phó cười tủm tỉm nhìn họ, vẻ mặt hoà ái.

Cả nhóm ngồi trên sofa, mặt mày nghiêm túc nhìn hiệu trưởng.

"Ha ha, không cần căng thẳng như vậy." Dường như nhìn ra được cảm xúc của họ, hiệu trưởng Phó lên tiếng làm dịu bầu không khí, "Dạo này vẫn ổn chứ?"

"Cảm ơn hiệu trưởng đã quan tâm, chúng em đều ổn cả." Ariel không biết ý đồ trong câu hỏi này, cho nên trả lời theo khuôn phép.

"Ừ." Phó Ngạn Triều gật đầu, sau đó sầm mặt: "Nhưng tôi thì không ổn chút nào."

Ariel hơi nhướn mày, Chung Thịnh không tỏ thái độ gì. Những người khác trong đội thì thầm giật mình.

Trông vẻ mặt Phó Ngạn Triều có hơi đáng sợ, "Gần đây tôi cứ bị đám bạn già khinh bỉ. Nói là trường Đệ Nhất chúng ta cũng chỉ đến thế, ngay đến giải thi đấu cơ giáp còn chẳng lọt được vào vòng chung kết, buồn cười hơn là năng lực kém hơn người ta thì thôi, đằng này lại có đội cố tình rút lui vì e ngại, đúng là làm mất mặt trường chúng ta!"

Ariel giật mình, rũ mắt, không nói gì cả. Chung Thịnh cũng giả vờ như không tồn tại. Những người khác hết nhìn xung quanh rồi lại làm như đang ngắm đồ đạc trong phòng hiệu trưởng, không một ai nói gì.

Phó Ngạn Triều mắng thầm, cái đám nhóc này, lại dám không tiếp lời, hại cả tràng răn dạy đằng sau của ông không nói ra được.

Ông nheo mắt nhìn Edward. Edward bị ánh mắt Phó Ngạn Triều bức bách, đành cười gượng, ho khan hai tiếng: "Vậy hiệu trưởng thấy chúng em nên làm gì ạ?"

177. Chương 177

Editor: Nguyệt

Phó Ngạn Triều hừ lạnh một tiếng: "Danh dự của trường Đệ Nhất chúng ta sao có thể để họ khinh rẻ như vậy được. Thế nên, tôi đã liên hệ với hiệu trưởng Học viện Sĩ quan Chỉ huy trực thuộc Liên Bang, chúng ta sẽ phái một đội sang bên đó trao đổi học tập một tháng, để hai bên giao lưu với nhau."

Edward giật giật khoé mắt, không nói gì nữa.

Chung Thịnh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phó Ngạn Triều, trầm mặc không nói.

Nhìn khí thế của hiệu trưởng thì đâu phải đi trao đổi giao lưu, rõ ràng là muốn làm người ta bẽ mặt. Hiển nhiên là hiệu trưởng bị chọc cho rất tức giận. Nghĩ lại cũng phải, tiểu đội Giảo Lang của họ là một trong những ứng cử viên sáng giá có khả năng giành giải quán quân, lại bỗng dưng bỏ quyền thi đấu. Còn các đội khác của trường Đệ Nhất thì thực lực không bằng người ta, người thì gặp chuyện xui xẻo, cuối cùng không có đội nào lọt được vào vòng chung kết, bảo sao hiệu trưởng lại giận.

Nếu nói các đội khác mất cơ hội tranh giải quán quân vì đủ các loại nguyên nhân khách quan, thì tiểu đội Giảo Lang của họ hoàn toàn là vì nguyên nhân chủ quan. So ra, bị hiệu trưởng giận nhiều hơn cũng phải.

Nhưng, nếu là đi để làm người ta bẽ mặt thì chẳng phải chọn học viên năm ba năm bốn sẽ đảm bảo hơn sao? Chung Thịnh thấy khó hiểu.

Sau khi trao đổi ánh mắt với Ariel, Chung Thịnh chợt ngộ ra. Tiểu đội Giảo Lang của họ ngoài việc là một đội ngũ tương đối xuất sắc ra, còn có một đặc điểm là có đến bảy thành viên là tân sinh. Nói cách khác, lần trao đổi này, nếu họ thắng đối phương thì tất nhiên là tốt, thua cũng chẳng xấu mặt nào, người khác chỉ nghĩ bọn họ mới vào trường chưa lâu còn thiếu kinh nghiệm.

Tóm lại, dù kết quả thế nào thì đều không làm giảm danh tiếng của trường Đệ Nhất.

Hiểu rõ chuyện này rồi, Chung Thịnh trộm liếc hiệu trưởng Phó, đúng là cáo già. Chẳng trách đời trước lúc ở trong quân đội anh lại nghe người ta bảo hiệu trưởng trường quân đội Đệ Nhất nổi tiếng là lão cáo già.

Đúng là gian xảo!

"Khụ khụ! Sao im lặng thế?" Phó Ngạn Triều thấy mình nói xong mà mãi chẳng có ai phản ứng, có hơi xấu hổ.

"Tuân lệnh hiệu trưởng." Ariel lập tức đứng dậy, hành lễ theo kiểu quân đội. Những người khác cũng đồng loạt đứng lên, làm động tác y hệt.

Phó Ngạn Triều có hơi ngạc nhiên. Vốn ông còn tưởng mấy đứa nhóc này sẽ không chịu đi, nên chuẩn bị sẵn cả bài diễn thuyết để khuyên nhủ bọn họ, nào ngờ chưa mở lời thì chúng nó đã đồng ý rồi.

Ariel bình tĩnh nhìn Phó Ngạn Triều, ánh mắt phẳng lặng không hề dao động. Hắn không có ý kiến gì về việc sang trường khác trao đổi. Hơn nữa, hắn biết cho dù mình có ý kiến, thì trước mặt Phó Ngạn Triều cũng sẽ thành không có ý kiến.

Lại nói, bây giờ vẻ ngoài của hắn là mười tám tuổi, nhưng linh hồn đã không còn là của cậu thanh niên bồng bột thời kỳ phản nghịch nữa rồi. Vào quân đội thì phải chấp hành kỷ luật nghiêm minh. Đi trao đổi học tập cũng chẳng phải nhiệm vụ gian khổ gì, không việc gì phải từ chối.

"Ừ, tốt lắm. Ha ha, tôi tin rằng các em sẽ trở thành những quân nhân sáng giá của Liên Bang sau này. Rất tốt! Các em về thu dọn hành lý đi, ba ngày sau Từ Bảo Quốc sẽ đưa các em đến tinh cầu Bích Lan."

"Xin cáo lui." Ariel giơ tay chào, xoay người dẫn thành viên trong đội rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Chờ cả nhóm đi hết, phó quan mới đi tới rót thêm trà cho hiệu trưởng.

"Ài." Phó Ngàn Triều ngồi trên ghế thở dài.

Phó quan ngạc nhiên ngẩng đầu: "Chẳng phải các em ấy đã đồng ý rất dứt khoát đó sao? Sao ngài lại thở dài?"

Phó Ngạn Triều nhíu mày: "Chính là vì đồng ý rất dứt khoát, cho nên vốn định khuyên nhủ chúng nó một hồi mà không có cơ hội nói."

Phó quan bật cười: "Hiệu trưởng, ngài đúng là … không nghe lệnh cấp trên thì ngài vắt óc tìm đủ loại lý do để dạy bảo, lúc học sinh nghe lời thì ngài lại chê quá ngoan."

Phó Ngạn Triều cũng phì cười. Thằng nhóc Ariel này trông chẳng có vẻ gì là một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi, từ thái độ đến khí chất đều điềm tĩnh đến mức đáng ngạc nhiên.

Chẳng lẽ ông phải nói là không hổ danh con trai do tướng quân Clifford bồi dưỡng sao? Tuổi còn trẻ mà đã có phong độ của một đại tướng.

Hầy, đúng là ông già rồi. Tương lai của Liên Bang phải trông chờ vào những người trẻ tuổi như chúng thôi.

Phó Ngạn Triều lắc đầu, cầm tách nhấp một ngụm trà, nhìn khung cảnh xa xa ngoài cửa sổ.

Ba ngày sau.

Lâm Phỉ Nhi nhìn vũ trụ tối đen ngoài cửa sổ, cảm thán: "Ài, không ngờ vừa về chưa lâu đã lại phải đi rồi."

Bây giờ họ đang ngồi trong sảnh đường của tàu vũ trụ, bốn phía đặt những dãy ghế sofa dài, ở giữa có rất nhiều bàn nhỏ. Ở một góc đại sảnh có một quầy bar, rất nhiều hành khách rảnh rỗi đến đó giết thời gian.

"Ừ, mới về chưa được ba tháng đã đi." Samantha bất mãn than thở. Bây giờ cô đang ở vào thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt, đột nhiên phải rời xa người yêu, tâm trạng khó chịu cũng dễ hiểu.

Gerald xán tới, cười hì hì nói: "Được rồi, dù sao cũng là cơ hội hiếm có. Thử nghĩ xem, là Học viện Sĩ quan Chỉ huy đấy, vừa nghĩ đến chuyện chúng ta qua đó để làm họ bẽ mặt là tớ lại hưng phấn rồi."

"Đủ rồi. Lải nhải suốt ba ngày mà không chán hả?" Lâm Phỉ Nhi trừng mắt, dùng ngón tay chọt chọt vào trán Gerald.

Bỗng dưng, cảm giác có người nhìn chằm chặp vào mình, Lâm Phỉ Nhi sởn cả người, quay đầu lại thì thấy Edward đang mỉm cười nhìn mình.

Đệt, tính độc chiếm của đàn anh Edward còn kinh khủng hơn cả Ariel!!! ĐM, đúng là vô lý, tên ngớ ngẩn này thì có gì tốt chứ!

Lâm Phỉ Nhi âm thầm kéo giãn cự ly với tên ngốc Gerald, quả nhiên ánh mắt kia liền biến mất.

Nhìn Gerald vẫn còn đang bốc phét với Samantha sẽ làm người ta bẽ mặt thế nào, Lâm Phỉ Nhi thầm thương thay cậu ta. Tên ngốc này ở cùng Edward thật sự không nguy hiểm đến tính mạng sao? Không biết có phải ảo giác không, cô cứ thấy đàn anh Edward bây giờ thỉnh thoảng lại toả ra loại hơi thở cực kỳ khủng bố, làm cô không dám tới gần.

"Sao thế?" Ariel và Chung Thịnh ngồi cách nhóm Gerald một khoảng. Hắn đang đọc sách thì đột nhiên cảm nhận được Chung Thịnh có gì đó khác thường.

"Không có gì." Chung Thịnh lắc đầu, cầm cốc rượu trên bàn lên uống một ngụm.

Anh cũng không biết vì sao, từ khi lên thuyền, anh cứ có cảm giác bất an. Cái cảm giác này quá mơ hồ, làm anh không biết phải giải thích thế nào.

Ariel nhíu mày, không nói gì, lại dời mắt sang quyển sách đang đọc.

Chung Thịnh nhìn xung quanh. Trong đại sảnh, người đến người đi rất náo nhiệt. Tụi Gerald đang tụ tập với nhau bàn tán cái gì đó. Phía quầy bar có rất nhiều khách đang đánh bài, cười đùa vui vẻ.

Mọi chuyện đều rất bình thường. Nhưng anh cứ có cảm giác hình như có người đang nhìn trộm mình.

Từ buổi sáng khi tàu khởi hành cho đến tối, không xảy ra chuyện gì bất thường, ngoại trừ một vị khách say rượu được bạn dìu về phòng. Có thể nói, cả ngày hôm nay trôi qua một cách êm đẹp.

Tâm trạng vốn thấp thỏm bất an, lúc nhìn sang nửa bên mặt trầm tĩnh của Ariel, cũng lắng dịu đi nhiều. Chung Thịnh nghĩ có lẽ mình lo lắng nhiều quá, biết đâu là do hôm qua ngủ không ngon.

Hành trình đến tinh cầu Bích Lan của họ kéo dài chừng một tháng. Suốt mười ngày nay, trên tàu không xảy ra bất cứ chuyện gì đáng chú ý.

Từ Bảo Quốc có gương mặt gần giống Từ Vệ Quốc, vừa nhìn đã biết là có quan hệ họ hàng. Nhưng so với trưởng quan Từ vô sỉ đáng khinh, trưởng quan Từ Bảo Quốc hoà ái hơn hẳn, cũng rất quan tâm đến họ.

"Chán quá." Gerald bất mãn nằm ngả người ra sofa, bực bội nhìn vũ trụ bao la ngoài cửa sổ.

Đây là con tàu chuyên chở hành khách đi đường dài. Trên tàu có rất nhiều trò vui chơi giải trí, nhưng không trang bị dụng cụ huấn luyện cơ giáp. Gerald không có hứng với mấy trò chơi kia, hai ngày trước còn đi dạo xung quanh tàu, nhưng qua mười ngày, trừ những khu vực đặc biệt cấm khách ra vào, cậu đã đi hết con tàu này rồi.

Chán sắp chết rồi.

"Ừ, chán thật." Lâm Phỉ Nhi ngồi bên cạnh cũng than thở. Bọn Hạng Phi với Chung Thịnh còn có thể tình tứ thân thiết với người yêu giết thời gian, chứ người độc thân như cô thật sự là không có việc gì để làm.

"Vừa nghĩ đến chuyện phải trải qua hành trình nhàm chán thế này hơn nửa tháng nữa là tớ lại muốn chết quách đi cho rồi." Gerald rầu rĩ lẩm bẩm, "Nếu xảy ra chuyện gì đó thì tốt."

"Câm miệng, cái đồ mồm quạ đen." Lâm Phỉ Nhi đập một phát vào gáy Gerald. Cái tên ngốc này, ăn nói linh ta linh tinh, giữa vũ trụ mênh mông thế này, nếu gặp chuyện không may thật thì chỉ có nước chết cả lũ.

Chưa kịp thu tay về, ánh mắt mang tính uy hiếp mãnh liệt kèm theo cảm giác quen thuộc lại dán lên lưng cô.

Lâm Phỉ Nhi quay đầu theo phản xạ. Edward mỉm cười gật đầu với cô.

Lâm Phỉ Nhi: …

Đậu má, tức muốn lật bàn! Rút cuộc tên ngốc Gerald này có gì tốt chứ, ấy vậy mà Edward lại vì cậu ta mà uy hiếp mình!

Im lặng rụt tay về, Lâm Phỉ Nhi khóc thầm, thời buổi bây giờ thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung còn chẳng có giá bằng hạng ngu ngơ ngốc nghếch, đúng thật là … đắng lòng.

Uỳnh!

Một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên.

Trong đại sảnh, rất nhiều người mất thăng bằng vì chấn động của vụ nổ, ngã nhào ra đất. Đèn chùm treo trên trần nhà cũng lắc lư, tưởng như sắp rơi xuống, làm những người đứng dưới sợ khiếp vía, vội vàng tránh ra.

Tác giả:

=.= Trực giác của Chung Thịnh thật nhạy bén … Hiển nhiên là chuyến hành trình này sẽ không thuận lợi …

178. Chương 178

Editor: Nguyệt

Tiếng ly tách vỡ vụn, tiếng kêu thét sợ hãi của hành khách. Toàn bộ đại sảnh trở nên hỗn loạn.

Chung Thịnh và Ariel đồng thời vọt tới bên cửa sổ, nhìn vùng lửa đỏ bùng lên cách đó không xa, sắc mặt sa sầm.

"Có chuyện gì vậy?" Gerald ngơ ngác hỏi. Vụ chấn động vừa rồi làm cậu ngã khỏi ghế sofa, đập người xuống đất.

"Tạm thời chưa biết, nhưng tình hình không mấy khả quan." Ariel nhìn bảo vệ của con tàu bắt đầu giao chiến kịch liệt, sắc mặc vô cùng khó coi.

"Các hành khách xin chú ý, các hành khách xin chú ý, tàu chúng ta gặp phải cướp vũ trụ. Hiện nay bảo vệ đang giao chiến với lũ cướp, xin các hành khách ổn định tại chỗ, xin nhắc lại, nếu không có việc gì cấp bách, xin … Á!"

Giọng nói dịu dàng của cô phát thanh viên biến thành tiếng thét kinh hoàng, sau đó, từ radio truyền đến một giọng nam trầm khàn: "Tất cả nghe đây, bọn tao là băng cướp Huyết Dạ. Con tàu này đã bị bọn tao khống chế, không muốn chết thì ở yên một chỗ."

"A!"

"Cướp vũ trụ?"

"Sao có thể như vậy! Trời ơi, là bọn cướp vũ trụ!"

"Không … Mẹ ơi! Mẹ!"

Cả con tàu trở nên hỗn loạn. Hành khách hoảng sợ kêu gào, hoang mang lo lắng. Phần lớn trong số họ đều là người dân bình thường, không có khả năng phản kháng, gặp phải chuyện thế này cũng chỉ biết lo sợ chứ không thể làm gì khác.

"Cướp?" Gerald trợn tròn mắt, "Liên Bang mà cũng có cướp á?"

"Sự tồn tại của cướp vũ trụ không phải điều gì bí mật, nhưng …" Edward nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt bên ngoài cửa sổ, trong mắt thoáng hiện vẻ bất an.

"Nhưng gì cơ?" Gerald truy hỏi.

"Nhưng … bình thường bọn cướp đều hoạt động ở bên ngoài ranh giới hành tinh. Vị trí hiện tại của chúng ta tuy không thuộc phạm vi canh phòng của quân đội nhưng cũng cách không xa, tại sao bọn chúng lại mạo hiểm đến cướp bóc?" Chung Thịnh nhíu mày, trầm ngâm nói.

Những người khác đều trầm mặc. Nguyên nhân khiến bọn cướp xuất hiện ở đây quả thật rất đáng để suy xét sâu xa.

"Mong rằng các vị sẽ đưa ra được lựa chọn sáng suốt, không nên có bất cứ hành vi phản kháng nào. Nhớ cho kỹ, bọn này chỉ cần tài sản, nhưng nếu tồn tại bất cứ yếu cố uy hiếp nào, bọn này sẽ thẳng thừng loại bỏ." Giọng người đàn ông truyền qua radio mang theo sự uy hiếp và sát khí rõ rệt, bất cứ ai nghe thấy đều cảm nhận được sự quyết đoán trong đó.

"Làm sao đây?" Samantha nhíu mày hỏi, "Cứ thế ngồi chờ chết à?"

"Chờ một lát đã." Ariel nhìn hai bên cửa đại sảnh xuất hiện mấy gã cao to vạm vỡ vác súng laser, đáy mắt loáng qua tia sáng sắc lạnh.

Các hành khách trong đại sảnh đa phần đều túm tụm lại với nhau, nên nhóm Ariel không gây sự chú ý. Sau khi Ariel bảo chờ đợi, tất cả đều kìm nén cõi lòng sốt ruột, quan sát hoàn cảnh xung quanh, chuẩn bị hành động khi thời cơ đến.

Nương theo sự che chắn của đám người, Ariel lặng lẽ di chuyển về phía quầy bar. Gần đó có mấy nhân viên phục vụ nam mặc đồng phục của tàu. Họ chính là mục tiêu của hắn.

"Anh là phó thuyền trưởng của con tàu này?" Ariel hạ giọng hỏi người đàn ông bên cạnh.

Người nọ nhướn mày, liếc nhìn họ, không nói gì.

"Tôi chỉ muốn hỏi anh, trên tàu có cơ giáp không?"

Người nọ nghe thế thì giật mình, quan sát hắn một lượt, vẫn không nói gì.

Ariel nhíu mày mất kiên nhẫn. Chung Thịnh theo sát sau hắn lập tức vọt đến sau lưng người đàn ông, kề dao găm vào hông hắn.

"Tôi ghét lãng phí thời gian."

Người nọ mặt cứng đờ, không tin nổi, nhưng con dao ngày càng cứa sát cơ thể làm vẻ mặt hắn lại biến đổi.

"Muốn làm gì?" Hắn nghiến răng hỏi.

"Có hay không."

"Tôi không biết cậu đang nói gì." Hắn mạnh miệng.

Ariel vẫn bình tĩnh: "Hai chiếc cúc trên cổ áo của anh đã chứng minh thân phận phó thuyền trưởng. Nếu tôi nhớ không nhầm, những con tàu vũ trụ kiểu này đều trang bị ít nhất mười chiếc cơ giáp để phòng ngừa sự cố ngoài ý muốn. Mà anh chắc chắn phải biết đến sự tồn tại của chúng, cho nên …" Ánh mắt hắn sắc bén hẳn lên, "Cơ giáp ở đâu?"

Lời nói của Ariel khiến người đàn ông nọ mặt biến sắc. Hắn không hiểu tại sao chuyện có thể coi là bí mật nội bộ của công ty thế này lại để một thằng nhóc biết được.

"Cậu …" Hắn nhìn Ariel với vẻ hoài nghi, chung quy không chịu nói vị trí của cơ giáp.

"Chúng tôi chỉ cần biết cơ giáp ở đâu. Nếu có cơ hội, có thể sẽ liều một phen."

Người đàn ông nọ chậm rãi lắc đầu: "Vô dụng."

"Có tác dụng hay không là do chúng tôi quyết định. Anh chỉ cần nói vị trí của chúng là được." Ariel vẫn điềm tĩnh truy hỏi.

Người đàn ông mở miệng, rồi lại nghĩ đám nhóc này không thể đột phá phòng tuyến của bọn cướp, có nói cho chúng biết vị trí của cơ giáp cũng chẳng thể làm gì.

"Trong kho hàng bên dưới phòng chứa khoang thuyền cứu hộ. Nhưng đừng trông mong là mấy chiếc cơ giáp đó được trang bị thứ gì tiên tiến, toàn là hàng sản xuất từ năm năm trước rồi."

"Đã biết, cảm ơn." Ariel gật đầu, bảo Chung Thịnh thu dao găm lại, rồi lẳng lặng quay về chỗ của bọn Gerald.

Phó truyền trưởng nhìn bóng hai người biến mất trong đám đông, đôi mày vốn cau chặt từ từ giãn ra.

"Các cậu làm gì thế?" Vừa rồi Ariel không nói gì đã lẩn đi, làm Gerald vô cùng khó chịu.

"Cướp vũ trụ là những kẻ không có thân phận." Ariel hoàn toàn không để ý đến cậu, bắt đầu nói sang chủ đề khác: "Hiện nay các tinh cầu đều có hệ thống kiểm soát rất chặt chẽ về vấn đề thân phận, cho dù có làm giấy chứng nhận giả ở chợ đen cũng không thể thành công vượt qua vòng xét duyệt của công ty vận tải quá năm mươi người."

"Nói vậy tức là, nếu có thể giải quyết hết năm mươi tên cướp trên con tàu này, chúng ta có thể đào tẩu?" Edward sáng mắt lên.

"Chỉ là khả năng thôi, với lại … phải nhanh." Ariel nhìn hắn, "Bên ngoài đang chiến đấu kịch liệt, theo như tôi đoán thì bảo vệ của tàu đang rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, có lẽ chưa đầy nửa tiếng nữa sẽ bị xử lý toàn bộ. Hệ thống bảo vệ tàu được trang bị đầy đủ tiên tiến hơn tàu của bọn cướp, nhưng hạn chế lớn về mặt chiến thuật khiến họ không thể đấu ngang cơ với bọn cướp. Chỗ này cách quân khu gần nhất cũng phải đến hai giờ lộ trình, nếu vừa bị bọn cướp tấn công thuyền trưởng liền gửi tin cầu cứu ngay, thì chưa đầy hai tiếng nữa sẽ có chiến hạm của quân bộ đến đây."

"Ý cậu là chúng ta phải cầm cự trong vòng hai tiếng? Không khả thi lắm …" Lôi Tranh cau mày hỏi.

"Ừ, không phải không khả thi lắm, mà là hoàn toàn bất khả thi." Ariel bình thản nói.

"Vậy cậu còn nêu ra làm quái gì." Gerald lừ mắt khinh thường.

Ariel tiếp tục làm lơ cậu: "Tôi vừa lấy được tin tức từ chỗ phó thuyền trưởng, trên con tàu này có mười chiếc cơ giáp, tuy là hàng sản xuất từ năm năm trước, nhưng nếu biết tận dụng thì chắc là có thể giải quyết hết đám cướp trên tàu."

"Sau đó thì sao?" Samantha vội hỏi.

"Sau đó tiến hành chiến lược di dời."

"Chiến lược di dời? Là cái gì?" Hạng Phi nhìn Ariel với vẻ khó hiểu.

Ariel quay mặt đi, dường như không muốn trả lời vấn đề này.

Chung Thịnh đáp thay hắn: "Chính là chạy trốn." Nghĩ một lát lại bổ sung thêm: "Cũng có thể hiểu là rút lui."

Mọi người: …

Chạy trốn thì nói thẳng ra là chạy trốn đi, lại còn bày đặt cái gì mà chiến lược di dời. Nghe có mỹ miều mấy thì cũng vẫn là chạy trốn.

Ariel mặt không biến sắc: "Không chạy trốn thì có thể làm gì? Nếu cho tôi năm chiến hạm bảo vệ, tôi có thể đánh thắng bọn cướp, ba chiếc cũng đủ duy trì thế cân bằng, ít nhất là cầm cự được đến khi quân cứu viện đến. Nhưng bây giờ … chúng ta mới chỉ là học viên trường quân sự chưa tốt nghiệp, trang thiết bị sử dụng được cũng chỉ có mười chiếc cơ giáp bình thường. Các cậu tưởng tôi là thánh à?"

Ngẩng đầu nhìn bọn họ, Ariel buồn bực phát hiện ra ai nấy đều mang vẻ mặt như thể đang nói: Cậu yêu nghiệt đến thế cơ mà, chẳng lẽ lại không phải thánh?

Ariel giật giật khoé mắt, quyết định sau này bảo Chung Thịnh cách xa đám này ra, thật là không đáng tin.

"Khụ khụ." Edward xấu hổ ho khan hai tiếng, cắt ngang màn khôi hài này, "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?"

"Trước hết phải giải quyết đám người ở hai bên lối ra vào. Lôi Tranh, Hạng Phi, Samantha, sang bên trái. Ngoài hai tên cầm súng laser, nhớ phải để ý tên mặc quần áo màu xanh lam bên cạnh."

Samantha liếc nhìn người nọ, hỏi: "Hắn có vấn đề gì à?"

"Nét mặt hắn không bình thường, không hề có sự kinh hoảng. Khả năng cao hắn là gián điệp bọn cướp cài vào trong đám hành khách." Hạng Phi trả lời thay Ariel.

"Ừ, không chỉ có hắn. Phỉ Nhi, cậu di chuyển đến góc bên kia, nhìn thấy nhóm nhân viên mặc đồng phục ở đó chứ? Cẩn thận tên tóc dài trong số đó. Nếu lúc bọn này hành động hắn có biểu hiện gì bất thường thì phải xử lý ngay."

"Ok."

"Những người còn lại theo tôi sang lối ra vào bên phải. Chỗ đó có bốn người, cộng thêm hai gã đang ẩn nấp. Hai tên đó giao cho tôi, số còn lại các cậu giải quyết. Bây giờ hãy quan sát đồng hồ thật cẩn thật, đúng năm phút sau đồng thời hành động."

Tác giả:

= = Phải xui tới cỡ nào mới đụng độ với bọn cướp vũ trụ chứ …

Mà có thật là vì xui xẻo không ta?

( )

179. Chương 179

Editor: Nguyệt

"Vâng, thưa trưởng quan." Mọi người đáp khẽ. Đây là để thể hiện sự kính trọng đối với trưởng quan Ariel.

Thành viên tiểu đội Giảo Lang từ từ tiếp cận mục tiêu, hành động thật tự nhiên và kín đáo.

Khoảng hai phút sau, tất cả đã vào vị trí, thành công tiếp cận mục tiêu nhiệm vụ. Lâm Phỉ Nhi thì mặt dày mày dạn giả vờ làm một thiếu nữ đang trong cơn khủng hoảng, chỉ hận không thể nép sát vào tên nhân viên kia mong được an ủi.

"Có cần diễn xuất khoa trương đến thế không hả trời." Gerald đen mặt nhìn Lâm Phỉ Nhi giả vờ yếu đuối. Cậu rất muốn biết, nếu tên cao to vạm vỡ bên cạnh cô mà biết cô gái trông rất "nhu nhược" này có thể thuật đạt cấp tám, thì liệu có bị doạ khiếp vía không.

"Liên quan gì đến em? Hửm? Hay là có nguyên nhân đặc thù nào khiến em để ý đến cô ấy?" Giọng nói ôn hoà của Edward vang lên bên tai Gerald, làm cậu dựng tóc gáy.

"A ha ha, đừng đùa, em chỉ đang cảm thán kỹ thuật diễn xuất của Phỉ Nhi thôi mà." Gerald vội giải thích.

Trong nửa tháng này, cậu đã có những trải nghiệm vô cùng sâu sắc về "máu Hoạn Thư" của Edward. Nhìn con gái chảy nước miếng? Buổi tối lên giường giải quyết. Nhìn con trai chảy nước miếng? Buổi tối lên giường giải quyết. Nhìn trẻ con chảy nước miếng? Buổi tối lên giường giải quyết!

Lật bàn! Đấy là vì tôi thấy thằng bé đó quá đáng yêu! Cậu có phải shotacon đâu, thế mà Edward cũng lấy chuyện đó ra làm cớ để đè cậu. Đúng là vô sỉ hơn cậu gấp trăm lần!

"Khụ khụ, đừng nháo, chuyện chính quan trọng hơn." Thấy ánh mắt Edward ngày càng trở nên nguy hiểm, Gerald vội vàng nhắc anh nên giải quyết đám cướp trước đã. Đến khi anh thu lại tầm mắt, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Edward quay đi, bên môi thấp thoáng nụ cười. Xem ra dạo này tạo áp lực cho Gerald lớn quá. Chẳng lẽ em ấy nghĩ mình sẽ làm ra hành vi không thích hợp trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này sao?

"Hành động!"

Giọng nói hạ xuống mức âm lượng thấp nhất trở thành tín hiệu cho một trận chém giết. Gần như cùng lúc, ở cả hai cánh cửa vào đại sảnh xuất hiện vài bóng người lao về phía những tên cướp cầm vũ khí.

"Nguy hiểm!" Một tên cướp hô lên, nhưng không thể cứu vãn tình hình.

Chỉ vài đòn tấn công đơn giản dứt khoát, mấy tên cướp đã bị thành viên tiểu đội Giảo Lang giải quyết.

Trong chỗ tối, hai tên cướp cải trang thành con tin cũng nhanh chóng bị Ariel xử lý.

"Á!" Một tiếng thét chói tai vang lên, xung quanh quầy bar trở nên rối loạn.

Chung Thịnh nhìn tình hình bên đó mà nóng ruột. Phỉ Nhi đang ở chỗ đó!

"Đã xong!" Giọng thanh thanh của Lâm Phỉ Nhi truyền ra. Nghe thế, mọi người mới yên tâm.

Ariel đi tới, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Lâm Phỉ Nhi nhún vai, hất cằm chỉ gã nhân viên đã bất tỉnh và cô nàng ngã ngồi trên mặt đất: "Cô ta thấy tên này rút vũ khí ra liền hét lên."

Ariel nhìn liếc qua rồi dời mắt đi.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, hầu hết mọi người trong đại sảnh đều chưa kịp phản ứng gì, đến khi xác định được mấy tên cướp có vũ khí đã bị xử lý, thì đồng loạt hoan hô.

"Các cậu …" Phó thuyền trưởng kinh ngạc nhìn Ariel, dường như không thể tin nổi chuyện đám nhóc này vừa làm.

"Haizz," Không biết nghĩ tới cái gì, hắn lại thở dài, "Các cậu quá manh động. Cho dù giải quyết được đám cướp này, thì e chúng ta vẫn không có cách nào đoạt lại quyền khống chế con tàu."

"Mưu sự tại nhân." Ariel để lại câu đó rồi xoay người dẫn bọn Chung Thịnh chạy vào hành lang dẫn đến khu vực để khoang thuyền cứu hộ.

Trước khi đi, Chung Thịnh quay đầu lại dặn: "Làm phiền mọi người phong toả hai lối vào đại sảnh, chí ít đừng để ai trở thành con tin của bọn cướp."

"Tôi biết rồi." Phó thuyền trưởng gật đầu. Hắn không thể cầm vũ khí đối kháng trực diện với bọn cướp, nhưng vẫn có thể chỉ dẫn mọi người bố trí vài biện pháp phòng thủ xung quanh lối vào. Hơn nữa, chặn lối vào đại sảnh cũng tương đương với việc thêm cho mình một hàng rào phòng ngự, sẽ giúp những người trong đại sảnh an toàn hơn.

Chờ tiểu đội Giảo Lang đi hết, phó thuyền trưởng dẫn mấy người đi tìm đồ vật để chặn cửa vào đại sảnh. Tuy không biết có tác dụng gì nhiều không, nhưng bây giờ họ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào lũ trẻ ấy.

"Gerald, có thể xâm nhập vào hệ thống của con tàu không?" Ariel vừa đi vừa hỏi.

"Không chắc. Tuy đây là tàu dân dụng, nhưng e là bọn cướp đã khống chế kết nối mạng rồi, phải tốn kha khá thời gian mới xâm nhập được."

"Tóm lại cứ thử đi."

"Được."

May là số lượng cướp không nhiều, cho nên chúng chỉ kiểm soát ở một vài vị trí quan trọng, những chỗ còn lại hầu như không ai để ý đến. Vì e ngại trận chiến kịch liệt bên ngoài, hầu hết hành khách đều ngoan ngoãn ở yên một chỗ.

Chừng mười phút sau, cuối cùng Gerald cũng xâm nhập được vào hệ thống. Có sơ đồ con tàu, họ nhanh chóng tìm được vị trí của khoang thuyền cứu hộ.

"Nhanh lên, không còn thời gian đâu." Ariel nhìn đồng hồ, nét mặt trông có vẻ nôn nóng.

Hắn là một tướng lĩnh vĩ đại, nhưng không phải thần thánh. Hắn có thể cố gắng hết sức cứu vớt tính mạng của những người này, nhưng không thể đảo lộn Càn Khôn.

Có lẽ mọi người không hiểu được tại sao hắn lại sốt ruột đến thế. Kể cả các hành khách trên tàu cũng chỉ nghĩ rằng bọn cướp lấy tiền xong sẽ thả họ đi. Nhưng Ariel thì khác. Từ lúc chúng nói ra cái tên băng cướp Huyết Dạ, hắn đã biết nếu không phản kháng, thì cái chờ đợi họ chỉ có một con đường chết.

Có lẽ lúc này băng cướp Huyết Dạ mới chỉ vừa thành lập, không khiến quân đội bận tâm. Nhưng trong trí nhớ của hắn, Huyết Dạ là băng cướp khét tiếng nhất trong số các băng cướp vũ trụ. Nguyên nhân rất đơn giản, nơi từng bị Huyết Dạ cướp bóc không bao giờ còn ai sống sót.

Bọn chúng là một lũ điên!

Không cần biết băng cướp Huyết Dạ bây giờ có hành động như thế hay không, Ariel tuyệt đối sẽ không lấy tính mạng mình ra để đặt cược vào lòng thương hại của một lũ cướp. Vì sự an toàn của mình, của Chung Thịnh, và của các đồng đội, hắn nhất định phải phản kháng!

"Ariel, đừng cuống, chúng ta vẫn còn cơ hội." Chung Thịnh nắm chặt tay Ariel.

Ariel nhắm mắt lại, thở ra một hơi: "Ừ, là anh quá sốt ruột."

Chung Thịnh cầm chắc tay hắn, mỉm cười an ủi. Là người chết đi sống lại, đương nhiên anh cũng biết đến băng cướp Huyết Dạ khét tiếng đời trước, càng hiểu sở dĩ Ariel nôn nóng như thế là vì bây giờ ngài không phải một vị tướng quân quyền cao chức trọng, mà chỉ là một học viên trẻ tuổi.

Không có quyền lực làm nền tảng, những việc mà hắn có thể làm quá ít. Giống như bây giờ, nhìn bảo vệ của con tàu ngày càng yếu thế trước sự tấn công dồn dập của bọn cướp, hắn vẫn không thể giành quyền chỉ huy khỏi tay trưởng đội bảo vệ, dù hắn dám chắc mình có thể cầm cự đến khi quân cứu viện tới.

Sẽ không ai tin vào một thằng nhóc mới chỉ mười tám tuổi, dù người đứng sau hắn là tướng quân Clifford.

"Đến rồi, ngay sau cánh cửa này." Gerald nhanh chóng tìm đường tắt thông qua sơ đồ, chỉ vào cánh cửa hợp kim cách đó không xa.

"Mọi người chuẩn bị tinh thần, chắc chắn khoang thuyền cứu hộ đã bị bọn cướp khống chế. Rất có thể lát nữa sẽ có một trận chiến kịch liệt."

"Yên tâm đi, đến lúc đó tớ sẽ cho mọi người chiêm ngưỡng tài bắn súng phi phàm của mình!" Gerald giơ cây súng vừa cướp được từ bọn cướp vũ trụ, ra vẻ đắc ý.

"Đây không phải trò chơi! Chỉ một chút bất cẩn là chúng ta sẽ toi mạng!" Ariel nhìn Gerald bằng ánh mắt lạnh thấu xương, làm cậu rùng mình.

Những người khác nhìn nhau, thấy lòng nặng trĩu.

"Tớ … tớ biết rồi." Dường như Gerald bị Ariel doạ, nói lắp ba lắp bắp.

"Nhìn này, gần đây có thiết bị theo dõi."

Gerald liên tục xâm nhập vào hệ thống, bắt đầu tra tìm các thiết bị theo dõi trên tàu.

"Thấy rồi! Có một cái!" Gerald vội vàng phóng to hình ảnh trên quang não. Vừa hay chiếc camera này đang chiếu cảnh trên hành lang dẫn đến chỗ khoang thuyền cứu hộ.

Trong góc chồng chất mấy thi thể, nhìn quần áo có thể đoán được họ là nhân viên trên tàu, cũng có một vài hành khách. Hai bên cánh cửa hợp kim dẫn lối vào hành lang đều có một tên cướp canh giữ. Nhìn vẻ mặt chúng có vẻ không mấy căng thẳng.

"Chuẩn bị. Gerald phụ trách mở cửa. Sau khi cửa mở ra, tôi với Chung Thịnh sẽ lên trước."

"Tại sao?" Samantha bất mãn.

"Câm miệng! Cô muốn cãi lệnh?" Chung Thịnh đột nhiên lạnh giọng.

Samantha siết chặt nắm tay, nhưng không nói gì nữa.

Ai cũng biết người vọt vào đầu tiên là người nguy hiểm nhất. Nếu là những trận chiến bình thường, thì người đi tiên phong chắc chắn sẽ là Samantha. Nhưng, đúng như Ariel nói, đây không phải trò chơi, mỗi người chỉ có một mạng sống, đã mất là không còn cơ hội nào nữa. Trong số họ, chỉ có Ariel và Chung Thịnh là người từng xông pha chém giết trên chiến trường, cũng là lựa chọn tốt nhất cho nhiệm vụ này.

Nguyệt: Có ai không hiểu "máu Hoạn Thư" là gì không? Thực lòng là mình ko muốn để mấy từ ngữ như kiểu "ăn dấm chua" hay "bình dấm chua", vì đó là cách nói của người Trung Quốc. Ở đây tác giả muốn nói đến cái tính hay ghen có hơi điên cuồng của Edward, và mình nghĩ tới nhân vật Hoạn Thư trong "Truyện Kiều", cũng nhớ ra trong một bài báo nào đó viết về các anh chồng của bartender nữ có dùng cụm từ "máu Hoạn Thư" này, và thấy nó rất phù hợp, nên đã tự ý thay đổi.

180. Chương 180

Editor: Nguyệt

Đương nhiên, trong mắt các đội viên khác, họ biết Chung Thịnh và Ariel là tiểu đội trưởng cho nên phải gánh vác trách nhiệm nặng nề nhất, thế nên mới đảm nhận nhiệm vụ này. Nhưng chỉ vậy thôi cũng khiến họ vô cùng khó chịu.

Tại sao? Tại sao mình vẫn chưa đủ mạnh, chưa thể gánh vác trách nhiệm mà mình nên gánh vác?

Phải, ai cũng biết Ariel và Chung Thịnh rất giỏi, nhưng đó không phải lý do để họ gánh lấy trách nhiệm nặng nề nhất! Họ là một tiểu đội, khi đối mặt với nguy hiểm cũng vẫn là một tiểu đội. Nếu lần nào nguy hiểm cũng để hai người xông pha, thì những người còn lại tồn tại để làm gì?

Cùng lúc đó, các thành viên tiểu đội Giảo Lang đều cảm thấy rất ức chế, bởi họ còn chưa đủ tư cách để gánh vác trách nhiệm của mình!

Ariel nâng tay lên, rồi phẩy mạnh xuống, Gerald lập tức mở cửa.

Hai tên cướp canh giữ bên cửa ngạc nhiên khi thấy cửa mở ra, nhưng vẫn phản ứng rất nhanh.

Tia sáng của súng laser chớp nhoáng chói mắt. Ariel nhảy bật một bước xa tránh né, xoay người giơ súng bắn thẳng vào đầu hai tên cướp.

Máu tươi, óc trắng văng tung toé lên tường và sàn nhà lát kim loại, còn dính một chút lên mặt Lâm Phỉ Nhi lúc đó đứng cạnh cánh cửa.

Ngay khi Ariel nhảy ra, Chung Thịnh liền xông thẳng vào hành lang, nhờ các vật trang trí che chắn, thành công giết chết hai tên cướp canh ở một cánh cửa khác.

"Oẹ!"

Lâm Phỉ Nhi không kìm được bật ra tiếng nôn khan, vội vàng dùng tay áo lau mặt.

Cả hành lang nồng nặc mùi máu tươi. Sắc mặt của hầu hết thành viên trong đội đều rất khó coi.

Bọn họ tưởng rằng khi ở thành phố Blood, mình đã thực sự vượt qua cảm giác bài xích với cảnh tượng máu me, nhưng khi thực sự tiếp xúc ở khoảng cách gần, họ mới biết sự phản cảm trào lên từ tận đáy lòng này không dễ biến mất như thế.

Khác hoàn toàn khi chơi game, máu tươi và óc trắng đều rất chân thật, bắn tung toé từ cơ thể con người phụt ra ngoài. Chúng là dấu hiệu cho một sinh mạng vừa mất đi. Dù họ biết đó là bọn cướp vũ trụ giết người không ghê tay, nhưng …

Gerald mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm thi thể mất đầu nằm dưới sàn, mãi chưa bình tĩnh lại được.

Edward híp mắt, nhẹ nhàng kéo đầu Gerald vào lòng mình.

Hắn đã từng giết người. Chỉ là hắn không ngờ Gerald lại có phản ứng mạnh với chuyện này như vậy.

"Các cậu có ba phút để khôi phục." Ariel nói với giọng bình thản, "Nếu ba phút sau vẫn chưa thể bình thường trở lại, thì tốt nhất là về đại sảnh rồi ở yên đó chờ người khác cứu viện."

Cứu viện?!!

Mọi người ngẩng phắt đầu lên, nhìn chằm chằm Ariel, dường như không thể tin được hắn lại thốt ra từ này.

Họ đã trải qua bao phen giao tranh, thậm chí gần như trở thành cấp dưới trực thuộc của Ariel, vậy mà hắn lại bảo bọn họ bỏ cuộc? Bảo bọn họ chờ người khác cứu viện?

Chung Thịnh đột nhiên bước lên, chặn ánh nhìn kinh ngạc của mọi người, "Giết người là vấn đề muôn thuở trên chiến trường, mọi người phải mau chóng thích ứng. Tình huống hôm nay quá đột ngột, nếu có cơ hội, tôi cũng muốn mọi người có thêm thời gian thích nghi. Nhưng đừng quên tình cảnh của chúng ta bây giờ. Ariel không muốn mọi người bị đuổi học, lại càng lo nếu các cậu không thích ứng được, thì e là sẽ chết trong trận chiến này. Thay vì thế, chi bằng để mọi người bỏ cuộc, về chờ trong đại sảnh."

Những người khác cúi đầu, nhìn thi thể nằm trên sàn, ánh mắt trở nên kiên cường hơn.

"Oẹ … tớ … đây hoàn toàn là phản ứng sinh lý, không sao, tớ có thể vượt qua." Lâm Phỉ Nhi lau nước bọt bên khoé môi. Vừa rồi cô là người phản ứng mạnh nhất, cho nên bây giờ lên tiếng đầu tiên.

"Ừ, bọn này cũng không sao hết." Samantha và Lôi Tranh nói liền sau đó. Trông nét mặt đã thoải mái hơn hẳn lúc nãy.

“Khụ khụ … anh đừng cản em quan sát thi thể. Thật ra em chỉ định lại gần thêm một chút để xem thành phần của óc thôi.” Gerald trông vẫn hơi tái, nhưng kiên quyết đẩy bàn tay che mắt mình của Edward ra.

“Tớ … tớ … tớ rất ổn.” Hạng Phi vỗ ngực, làm bộ thở dài, “Thật ra là vì tớ bị bộ dạng của Lâm Phỉ Nhi doạ sợ.”

Mọi người: … Thật vô liêm sỉ!

“Còn nửa phút.” Ariel lạnh lùng nói.

Những người khác chuyển mắt sang nhìn Chung Thịnh. Chung Thịnh lập tức nhìn lên trên.

Ngài Ariel đã nói là ba phút thì nhất định sẽ chờ đến đúng ba phút. Khôi phục trước thời gian gì chứ, anh không biết gì hết.

Mọi người bày tỏ cực độ khinh bỉ trước hành vi của Chung Thịnh, rồi cùng chờ thêm nửa phút nữa. Khi vẻ mặt họ đã dần trở lại bình thường, Ariel mới mở cửa kho đặt thuyền cứu hộ.

Trong kho chất đầy thuyền cứu hộ, mỗi khoang chứa được khoảng hai mươi người. Loại thuyền cứu hộ này không thể di chuyển lâu trong vũ trụ, cho nên Ariel không bao giờ nghĩ đến chuyện dùng thứ này để chạy thoát khỏi chiến trường.

“Tìm xung quanh xem, chắc phải có cửa dẫn đến một kho khác.”

Mọi người nghe thế bắt đầu tìm kiếm xung quanh. Nhà kho này quá rộng, họ mất những năm phút mới tìm thấy cửa kim loại dưới một khoang thuyền cứu hộ sau tiếng reo phấn khích của Lâm Phỉ Nhi.

“… Đậu má, tên quản lý chết tiệt nào để thuyền cứu hộ đè ngay trên cửa thế này!” Samantha nhìn cánh cửa bị đè nặng dưới thuyền cứu hộ, có cảm giác muốn phát điên.

Họ vốn có thể nhập lệnh vào hệ thống để mở cửa, nhưng giờ bên trên còn vướng một khoang thuyền, vậy phải làm sao mới lấy được cơ giáp đây?

“Chung Thịnh, lên mở nó ra.” Ariel chẳng hề sốt ruột, trực tiếp hạ lệnh.

Chung Thịnh nhanh chóng trèo vào khoang thuyền, không biết nhấn vào nút gì mà thuyền cứu hộ từ từ hoạt động. Sau đó, Chung Thịnh nhảy xuống dưới.

“Chung Thịnh, cậu biết lái thuyền cứu hộ à?” Gerald ngơ ngác hỏi.

Chung Thịnh nhìn cậu, lắc đầu.

“Thế sao nó lại hoạt động?” Gerald tiếp tục ngơ ngác hỏi.

Chung Thịnh nhìn cậu bằng ánh mắt thương hại. Thằng nhỏ này, không biết có phải bị chuyện lúc nãy doạ cho ngu người luôn rồi không. “Tôi chỉ bấm nút xác nhận khoang thuyền đã hết chỗ, cho nên hệ thống liền chuẩn bị bắn khoang thuyền này ra ngoài.”

Gerald: o Ồ! Thì ra có thể làm như vậy!!!

Edward bất đắc dĩ nhìn Gerald. Công dụng của thuyền cứu hộ là sơ tán hành khách khỏi tàu, thuyền đầy người rồi thì đương nhiên là phải bắn ra khỏi tàu bằng tốc độ nhanh nhất rồi, nếu không chẳng may tàu nổ thì còn cứu được ai nữa. Chẳng lẽ đây không phải là thường thức sao?

Gerald rít gào trong lòng: Ông đây đã ngồi tàu gặp nạn bao giờ đâu, làm sao mà biết được!!!

“Gerald, đừng ngẩn ngơ, thử xem có mở cửa được không.” Không còn thuyền cứu hộ cản trở, cánh cửa kim loại dưới sàn nhà lộ hẳn trước mắt mọi người.

“Hả? Ừ!” Gerald vội vàng thao tác trên quang não. Chừng nửa phút sau, cậu lắc đầu tiếc nuối nói với Ariel: “Không được, mức độ xâm nhập vào hệ thống của tớ quá thấp, không thể biết được lệnh mở cửa.”

“Vậy thì hết cách rồi.” Ariel than nhẹ.

“Tất cả lùi lại.” Chung Thịnh đột nhiên hô lên, rồi cầm cây súng laser Ariel đưa qua. Hai cây súng cùng bắn thẳng vào cửa kim loại.

Mọi người giật mình kinh ngạc: Đệt! Mở cửa bằng bạo lực à!!!

Ariel liếc nhìn họ: Đúng thế.

"Tiếp tục lùi lại." Chung Thịnh vừa bắn vừa từ từ lùi về đằng sau.

Ariel cũng từ từ kéo giãn khoảng cách với cánh cửa nọ.

Những người khác không biết tại sao phải làm thế, nhưng hai người kia đã hành động, họ tất nhiên không thể đứng yên tại chỗ.

Keng keng keng keng!

Trên ván cửa bằng kim loại cứng liên tục xuất hiện vết cháy xém. Không biết nó được làm từ vật liệu gì mà ngay cả súng laser cũng không thể bắn xuyên qua.

"Có thể bắn thủng được à?" Gerald dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Chung Thịnh. Cậu mới chỉ thấy cánh cửa kia lõm xuống một chút thôi. Nhưng với tốc độ này thì khéo phải hơn ba tiếng nữa mới xong.

"Nhìn đi." Edward ghé tai cậu nói nhỏ. Hắn cũng nghĩ làm vậy không có tác dụng, nhưng người như Ariel sẽ làm chuyện vô ích sao? Đáp án đương nhiên là không. Cho nên, việc Chung Thịnh đang làm nhìn thì tưởng như vô dụng, nhưng chắc chắn sẽ có hiệu quả đặc biệt.

Quả nhiên, sau khi bắn cho cánh cửa thủng một lỗ rộng tầm cái đĩa, Chung Thịnh ngừng bắn, "Mọi người mau trốn ra sau các khoang thuyền cứu hộ khác, nhanh!", rồi anh lấy súng laser của Lôi Tranh ném vào cái lỗ trên cửa. Sau khi mọi người trốn kỹ, anh chọn một vị trí thích hợp, từ đằng xa bắn thêm một phát nữa!

Uỳnh!

Chính giữa hộp năng lượng của súng laser.

Súng laser nổ tung, chấn động mạnh đến nỗi các khoang thuyền cứu hộ trong kho đều hơi lệch khỏi vị trí. Sức ép không khí làm nhiều người đứng không vững.

Tác giả:

( ) Bom đơn giản quả là tiện lợi … Chung Thịnh ngầu quá đi thôi!

181. Chương 181

Editor: Nguyệt

"Nhanh lên, chắc chắn bọn cướp đã phát hiện ra rồi." Ariel đi đầu làm gương, nhảy thẳng xuống dưới cái hố to. Theo sát sau đó đương nhiên là viên phó quan trung thành của hắn.

Edward là người phản ứng nhanh thứ ba trong đội, kéo Gerald cùng nhảy xuống dưới.

Trong lúc bi phẫn, Gerald vẫn còn nghĩ, chưa nhìn tình hình bên dưới thế nào đã nhảy, Edward à, anh sợ em sẽ không chết cùng anh sao!!!

Những người còn lại lần lượt nhảy xuống. Có lẽ vì dáng vẻ anh dũng của Ariel mà không ai nghĩ rằng nếu bên dưới không phải kho hàng mà nổ cả vỏ tàu thẳng đến ngoài không gian vũ trụ thì kết quả sẽ thế nào.

…

Trong phòng thuyền trưởng, một người đàn ông đeo mặt nạ đỏ như máu ngồi trên ghế điều khiển, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Dưới sàn nhà bên cạnh hắn có thi thể của một người đàn ông trung niên nằm ngay đơ, máu đã đông lại, nhìn quần áo thì biết đây chính là thuyền trưởng của con tàu này.

Cả phòng điều khiển ngập mùi máu tươi, dưới đất có mấy thi thể nằm chỏng chơ. Đa số thuyền viên đều run rẩy sợ hãi ngồi đúng vị trí của mình, dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn người đàn ông nọ.

"Chậc chậc, lão đại, có chuyện rồi nha." Một cô nàng diễm lệ đi boot cao cổ vừa dùng ngón tay chạm nhẹ lên cánh môi đỏ tươi của mình vừa nói.

"Nói." Người đàn ông đeo mặt nạ máu thốt ra một câu lạnh lùng như mũi băng nhọn.

"Hì hì, anh tự xem đi." Cô nàng cười khúc khích, chiếu đoạn băng ghi hình lên màn hình lớn.

Chính giữa màn hình là hình ảnh của camera lắp gần phòng khách. Trên đó, hai người đàn ông đang anh dũng cướp súng laser, giằng co với mấy tên cướp trên hành lang.

"Bọn sâu chui ở đâu ra đây." Kẻ đeo mặt nạ chuyển mắt sang nhìn người đàn ông tuấn tú đang ngồi vắt chéo chân.

Người nọ nhún vai: "Theo ghi chép về thông tin của các hành khách, hình như đó là hai trưởng quan của trường quân sự Đệ Nhất tinh cầu Thủ Đô, trên tàu của chúng ta."

"Wow, quân nhân à, tôi thích đấy." Cô nàng diễm lệ mắt sáng như đèn pha, liếm cánh môi, dáng vẻ trông thật quyến rũ.

Ngay cả các thuyền viên đang trong tình cảnh nguy hiểm, nơm nớp lo sợ, cũng phải nuốt nước miếng. Mặc dù cô nàng này là cướp vũ trụ, nhưng thật sự là rất hấp dẫn.

Người đàn ông tuấn tú khinh bỉ: "Đồ lẳng lơ, suốt ngày chỉ nghĩ đến đàn ông."

"Làm sao? Ghen hả?" Cô ta đá lông nheo với gã, "Nếu muốn thì lúc nào anh cũng có thể lên giường của tôi. Đảm bảo sẽ làm anh sướng đến nỗi quên hết mọi thứ."

Người đàn ông tuấn tú sầm mặt: "Biến!"

"Ha ha." Cô ả đưa mắt nhìn đầy quyến rũ, cái tay lại thẳng thừng ra đòn, chẳng biết lôi ở đâu ra một cây roi kim loại mềm, vút mạnh về phía người đàn ông.

"Grào!" Người đàn ông kia nhảy bật khỏi chỗ ngồi, trên mặt hiện lên vết vằn như dã thú, móng tay dài ra vô cùng sắc bén.

"Câm hết đi!" Kẻ đeo mặt nạ đảo cặp mắt đỏ ngầu qua cô ả diễm lệ và gã đàn ông tuấn tú. Hai người kia rùng mình, biết điều ngồi yên tại chỗ.

Bấy giờ các thuyền viên bị doạ cho gần chết mới để ý thấy, cây roi của cô nàng diễm lệ kia không phải được cầm trong tay, mà là mọc từ cổ tay của ả ra.

"Rena, giải quyết chúng." Kẻ đeo mặt nạ trầm giọng nói.

Cô ta chu môi: "Vậy bọn họ là của em nhé, lão đại."

"Ừ." Kẻ đeo mặt nạ gật đầu không mấy để tâm.

"Hì hì, em đi đây." Cô nàng hôn gió với gã đàn ông đã biến thành thú một nửa, xoay người lả lướt rời đi.

Gã đàn ông tuấn tú nhìn sắc mặt lão đại, vội vàng thu móng vuốt, vằn thú trên mặt cũng từ từ nhạt đi.

Lão đại không lên tiếng, gã cũng không dám nói nhiều, chuyển hình ảnh sang cảnh chiến đấu bên ngoài. Có tất cả năm tàu cướp đang tấn công con tàu này, nó cũng phái ra bốn tàu con để bảo vệ. Cho dù bốn chiếc tàu bảo vệ được trang bị cao cấp hơn tàu của bọn cướp rất nhiều, nhưng không có khí thế sát phạt như bọn cướp, cho nên dù chiếm ưu thế về mặt trang bị vẫn bị bọn cướp đánh cho bầm dập.

"Hừ, một lũ vô dụng, thế này mà cũng dám xưng mình là bảo vệ." Gã nhìn hành động vụng về luống cuống của bảo vệ tàu, cười khẩy.

Kẻ đeo mặt nạ máu lạnh lùng nhìn màn hình, không nói gì.

Gã thấy lão đại dời sự chú ý sang tình hình chiến đấu bên ngoài, lặng lẽ chuyển hình ảnh trên màn hình trước mặt mình sang cảnh hai quân nhân giằng co với bọn cướp trên hành lang lúc nãy. Xem vài lần, chợt phát hiện có gì đó không ổn, lại đổi sang hình ảnh của mấy camera khác, lập tức trợn tròn mắt.

"Lão đại!"

Từ Bảo Quốc và phó quan Lâm Lâm hiện đang rơi vào tình cảnh hiểm nghèo. Bọn cướp đang giằng co với họ rất khôn ngoan, nấp sau khúc ngoặt ở hành lang, dùng tường chắn để yểm hộ.

Ban đầu hai người cũng không biết xảy ra chuyện gì, đến khi bọn cướp uy hiếp hành khách qua radio, họ mới ý thức được rằng: Hỏng rồi!

Nhóm học viên họ dẫn đi lần này chính là những người xuất sắc nhất trong lớp tân sinh năm nay của trường Đệ Nhất. Nếu vì bọn cướp vũ trụ này mà có tổn thất gì, họ thật sự không còn mặt mũi nào về gặp hiệu trưởng. Bọn họ không biết chuyện băng cướp Huyết Dạ chưa bao giờ để ai sống sót, nhưng theo bản năng vẫn không tin chúng sẽ thả mọi người lành lặn rời đi.

Rất có thể các học viên đang tập trung trong đại sảnh, cho nên Từ Bảo Quốc và Lâm Lâm phải tìm cách đến tập hợp với chúng.

Nào ngờ, lũ cướp đã phong toả lối đi từ phòng khách đến đại sảnh. Bọn họ vòng mấy lượt cũng không vượt qua được, còn bị chúng phát hiện, đến giờ vẫn tiếp tục giằng co.

"Chết tiệt!" Từ Bảo Quốc nhìn đồng hồ. Từ lúc bọn cướp đe doạ hành khách đến giờ đã qua mười phút rồi. Tình hình chiến đấu bên ngoài thế nào hắn không biết, nhưng hắn dám chắc bọn cướp phải có chỗ dựa vững chắc mới dám tấn công con tàu này, cho nên đừng trông chờ gì vào đội bảo vệ tàu ngoài kia, chỉ không biết họ có thể cầm cự bao lâu.

Không biết bây giờ bọn Ariel thế nào. Từ Bảo Quốc cười khổ. Giờ hắn chỉ mong đám nhóc kia ngồi yên trong đại sảnh. Nhưng căn cứ vào những lần Từ Vệ Quốc rảnh rỗi khoe với hắn về tính cách của chúng thì chuyện này … không có khả năng.

"Mong là chúng vẫn ở yên tại chỗ …" Từ Bảo Quốc bắn một phát súng về lối rẽ hành lang bên kia rồi lùi lại ngay, miệng lẩm bẩm.

Lâm Lâm nhìn hắn: "Anh đang nói gì thế?"

"Không có gì. Tôi chỉ mong đám nhóc đó ngoan một chút." Từ Bảo Quốc có vẻ khó xử.

"Ngoan gì cơ?" Lâm Lâm không hiểu ý hắn.

Từ Bảo Quốc nhún vai. Thôi, cậu phó quan này mới được điều đến chỗ hắn chưa lâu, quan hệ không mấy thân thiết, không hiểu ý nhau cũng rất bình thường.

Nghĩ đến đó lại thở dài, tại sao ông nội toàn điều phó quan nam cho mình thế … một nữ phó quan xinh đẹp gợi cảm tốt biết bao nhiêu …

Chẳng hiểu ra làm sao nhìn ánh mắt kỳ quặc của Từ Bảo Quốc, ấn tượng về thủ trưởng mới của Lâm Lâm lại xấu đi.

"Cứ tiếp tục thế này cũng không ổn. Chúng ta không thể tiến lên theo con đường này được." Lâm Lâm quan sát địa hình, nơi hai bên đang giằng co chính là góc hành lang, bên kia không thể xông lại đây, bọn họ cũng không thể vượt qua đó.

"Hay là đi đường vòng?" Từ Bảo Quốc đề nghị.

Lâm Lâm lắc đầu: "Bây giờ chúng ta đã đánh với chúng, chắc các lối đi khác đều bị phong toả rồi. Chúng ta mà đi qua đó thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ."

Ngay lúc hai người khổ sở nghĩ biện pháp, không biết phải làm sao, con tàu đột nhiên chấn động kịch liệt.

"Có chuyện gì vậy?" Hai người nhìn nhau, con mắt không giấu nổi sự kinh ngạc. Đúng ra thì trận chiến của bảo vệ tàu với bọn cướp vũ trụ bên ngoài không thể ảnh hưởng đến con tàu này mới phải, bởi hai bên đều biết thứ đáng giá nhất đang nằm trên con tàu này, nếu nó nổ thì sẽ chẳng lấy được gì cả.

"Cầu trời phù hộ không phải bọn chúng." Chẳng biết nghĩ đến điều gì mà sắc mặt Từ Bảo Quốc trở nên cực kỳ khó coi.

"Anh đang nói gì thế? Trưởng quan?" Lâm Lâm cau chặt đôi mày tuấn tú. Sao hắn cứ có cảm giác thủ trưởng của mình không đáng tin thế này?

"Không có gì." Từ Bảo Quốc không rảnh để ý đến suy nghĩ của Lâm Lâm. Bây giờ hắn chỉ mong cơn chấn động vừa rồi không liên quan gì đến đám học viên của mình.

Rầm rầm rầm …

Tiếng động lớn vọng đến từ đằng sau hai người họ. Từ Bảo Quốc và Lâm Lâm kinh ngạc nhìn nhau. Tiếng động này nghe như là …

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Những tiếng nện vào vật rắn liên tiếp vọng đến. Trên hành lang, đối diện với hai người họ, bức tường bị thủng một lỗ cực lớn. Một chiếc cơ giáp màu xanh lục chui qua đó.

"Đệt! Sao trên tàu lại có cơ giáp?" Từ Bảo Quốc trợn tròn mắt. Đây là tàu dân dụng, hành khách lên tàu không được mang theo cơ giáp, nếu không hắn đã chẳng khốn khổ đến nỗi bị mấy tên cướp hành hạ cho chật vật thế này.

Chiếc cơ giáp xanh lục chui qua lỗ hổng, vũ khí cầm trên tay cũng nhắm ngay vào hai người.

Từ Bảo Quốc và Lâm Lâm lập tức ném súng laser. Cầm súng laser đấu với cơ giáp á? Đừng đùa, đấy không phải anh dũng, mà là tự sát.

"Báo cáo trưởng quan Từ, trưởng quan Lâm, học viên Hạng Phi trường quân sự Đệ Nhất có mặt!" Cơ giáp xanh lục chào theo kiểu quân đội, giọng Hạng Phi vọng ra từ máy truyền âm.

"Hạng Phi?" Từ Bảo Quốc trợn tròn mắt, há hốc mồm. Hạng Phi là một trong số các học viên hắn dẫn theo lần này mà? Sao nó lại có cơ giáp?

Tác giả:

→.→ Nhìn đi, hai giáo viên phụ trách lần này lên sân khấu rồi đó!!! Nhưng trông hơi thảm nhỉ?

Từ Bảo Quốc: ( ) Tôi làm văn chức, không giỏi đối kháng bằng vũ lực, tôi không có áp lực!

Từ Vệ Quốc: =.= Anh họ, chính vì anh không có áp lực như thế nên mới suốt ngày bị em đánh đó …

182. Chương 182

Editor: Nguyệt

Hắn còn chưa kịp nghĩ cẩn thận, Lâm Lâm đã lên tiếng: "Các cậu lấy cơ giáp ở đâu ra?"

"Báo cáo trưởng quan Lâm, cơ giáp được tìm thấy ở tầng hầm dưới kho chứa khoang thuyền cứu hộ. Phó thuyền trưởng nói cho chúng tôi biết tin này."

"Được, tôi hiểu rồi. Cậu xuống dưới đi, chuyện tiếp theo giao cho tôi." Lâm Lâm đứng dậy rời khỏi chỗ che chắn. Từ lúc cơ giáp xuất hiện, bọn cướp đã chạy biến đi đâu mất. Chúng cũng không ngu, cơ giáp xuất hiện trên con thuyền này đồng nghĩa với cái gì, mọi người đều biết cả.

"Báo cáo trưởng quan, nhiệm vụ của tôi là bảo vệ hai vị, không thể rời khỏi cơ giáp." Hạng Phi lớn tiếng đáp lời.

Lâm Lâm sầm mặt. Từ Bảo Quốc bên cạnh thì cười trộm. Mấy nhóc này giỏi lắm chứ chẳng vừa. Được anh họ khen nức nở, tất phải có chỗ hơn người. Hắn chỉ là văn chức, không thạo tác chiến, cho nên không

cảm thấy chuyện được học sinh của mình bảo vệ có gì đáng xấu hổ. Lại nói, giao cơ giáp cho người có tài năng là một lựa chọn khôn ngoan. Nếu anh họ đã tin tưởng đội này như vậy, thì hắn cũng tin.

"Hạng Phi!" Lâm Lâm rất tức giận, "Các cậu chỉ là học sinh. Trong tình huống thế này, phải giao nhiệm vụ bảo vệ cho tôi mới đúng."

"Báo cáo trưởng quan, cấp trên trực thuộc của tôi là hạ sĩ Ariel. Ngài ấy đã ra lệnh cho tôi phải bảo vệ hai vị an toàn cho đến khi trận chiến kết thúc. Cho nên, thành thật xin lỗi." Hạng Phi không hề dao động. Cậu biết theo lý thường thì mình phải giao quyền điều khiển cơ giáp cho hai vị trưởng quan đây, nhưng sau khi nhận được lệnh của Ariel, Chung Thịnh đã thầm nhắc nhở rằng tuyệt đối không được giao cơ giáp, mục đích chỉ có một, đó là để phòng ngừa hai vị trưởng quan cướp quyền chỉ huy.

Ariel là ai? Là thiếu tướng trẻ tuổi nhất, ngôi sao sáng của Liên Bang.

Lâm Lâm và Từ Bảo Quốc chưa chắc đã hiểu rõ sự hung tàn của băng cướp vũ trụ mà họ đang phải đối mặt, rất có khả năng sẽ vạch ra một kế hoạch sai lầm.

Còn hắn thì khác. Người từng chiến đấu với băng cướp Huyết Dạ như hắn tuyệt đối sẽ không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào. Nếu được, hắn chỉ mong có thể trực tiếp xử lý đầu não của chúng – Huyết Dạ.

Nhất là khi bây giờ Huyết Dạ còn chưa trở thành toán cướp càng nguy hiểm hơn như sau này. Tiêu diệt chúng ngay bây giờ chắc chắn sẽ có lợi lớn cho sự phát triển của Liên Bang.

Lâm Lâm và Từ Bảo Quốc, một người là thượng úy, một người là trung úy, đều là cấp trên của Ariel, đây là chuyện không phải bàn cãi. Nếu họ gia nhập trận chiến, quyền chỉ huy chắc chắn không đến phiên Ariel.

Không phải xem thường hay gì cả, sự thật là hai người này không thể so được với Ariel!

Để tránh xảy ra tranh cãi về quyền chỉ huy, Chung Thịnh dứt khoát bảo Hạng Phi không tiếp nhận họ chỉ huy, giảm bớt rắc rối cho Ariel.

Lâm Lâm chán nản. Từ Bảo Quốc cũng giận, nhưng cũng không nhịn được cười.

Thường ngày Hạng Phi trông có vẻ là người thông minh, đầu óc linh hoạt. Sao hôm nay lại trở nên "thiếu linh hoạt" thế này?

Vốn định khuyên Hạng Phi thêm vài câu, cậu ta đã đi thẳng theo hành lang, vừa đi vừa nói: "Mời trưởng quan theo tôi. Tôi sẽ đi trước mở đường. Trong đại sảnh còn rất nhiều người dân bình thường cần hai vị chiếu cố."

Từ Bảo Quốc không còn biết nói gì trước sự vô sỉ của Hạng Phi. Thân là quân nhân, bảo vệ người dân bình thường đương nhiên là trách nhiệm của họ. Nếu có cơ giáp, họ còn có thể liều mạng chiến đấu với lũ cướp. Nhưng xem ra, Hạng Phi quyết không giao cơ giáp cho họ.

Ầy, thôi vậy. Thầm thở dài trong lòng, Từ Bảo Quốc cảm thán, học sinh do anh họ dạy dỗ quả nhiên chẳng có đứa nào là hạng vừa cả!

Từ Bảo Quốc vẫn khá là tin tưởng vào nhóm học viên được Từ Vệ Quốc khen không dứt miệng này. Hơn nữa, hắn cũng không biết tường tận tình hình bây giờ. Hắn chỉ đoán bọn cướp này có khả năng chỉ đến để cướp đi thứ gì đó, sau khi đạt được mục tiêu sẽ trực tiếp rời đi, cho nên không nghĩ chuyện này quá nghiêm trọng.

Nhưng Lâm Lâm thì không bình tĩnh được như vậy. Chưa bàn đến chuyện hắn không hề tin tưởng đám học viên này, chỉ riêng việc cậu học sinh trước mặt kháng lệnh mình đã đủ khiến hắn tức giận rồi.

Bực hơn nữa là thằng nhóc này đưa ra một lý do mà hắn không tìm được cớ nào để từ chối: Bảo vệ người dân. Trong bất kỳ tình huống nào, bảo vệ tính mạng của người dân luôn là nhiệm vụ quan trọng nhất của quân nhân.

Nghẹn một bụng tức, Lâm Lâm cầm súng laser hùng hùng hổ hổ đi theo sau cơ giáp.

Vì để phối hợp với tốc độ của bọn họ, Hạng Phi đi rất chậm. Nhưng quả nhiên là cơ giáp rất có tính uy hiếp. Dọc theo đường đi không thấy có tên cướp nào xuất hiện cả.

Chúng đâu phải đồ ngu, trước khi xác định được thân phận của người điều khiển, chúng sẽ không lộ diện. Chẳng may tên kia là con tin lọt lưới, vọt thẳng đến chỗ chúng nã một phát pháo, cầm súng laser mà đòi đấu với cơ giáp thì chết cũng không kịp ngáp.

"Lão đại, có ít nhất … ít nhất tám cơ giáp." Gã đàn ông tuấn tú di chuyển tay nhanh như gió trên bàn phím. Hình ảnh của camera trên tàu không ngừng thay đổi, thỉnh thoảng lại thấy bóng một chiếc cơ giáp lóe qua.

"Tại sao trên thuyền này lại có cơ giáp?" Kẻ đeo mặt nạ hỏi với giọng bình tĩnh, nhưng gã kia nghe lại toát mồ hôi.

"Xin lỗi lão đại, tôi … cũng không biết. Nhưng theo những gì camera ghi lại thì hình như chúng được lấy từ kho chứa thuyền cứu hộ."

Kẻ đeo mặt nạ nhìn chằm chằm bóng mấy chiếc cơ giáp thỉnh thoảng lại lóe qua màn hình, mắt nheo lại. Chúng hành động rất nhanh, có thể điều khiển cơ giáp cử động linh hoạt trong không gian nhỏ hẹp trên tàu, chứng tỏ trình độ rất cao.

"Gọi Rena về."

"Vâng!"

Gã đàn ông mở bộ đàm, hét lớn: "Lẳng lơ, lão đại bảo về ngay."

"Cái đồ ẻo lả kia, lại dám phá hỏng chuyện tốt của bà đây, thích chết hả?" Giọng Rena nghiến răng nghiến lợi truyền lại qua bộ đàm.

"Rena!"

"… Lão đại?"

"Về ngay."

"Vâng!"

"Báo với người ở bên ngoài, tình hình có biến, bảo họ hành động nhanh lên." Kẻ đeo mặt nạ quay sang nói với gã đàn ông tuấn tú.

"Vâng." Gã kia đổ mồ hôi lạnh, vội gật đầu lia lịa. Lão đại vạch kế hoạch còn chính xác hơn cả quang não, đây là lần đầu tiên xảy ra biến cố ngoài dự đoán.

"Anh nói là chúng đang đẩy nhanh tốc độ?" Ariel điều khiển cơ giáp chạy nhanh như bay tới phòng hạm trưởng. Dọc theo đường đi, cứ chỗ nào không có người sống là trực tiếp phá tường chạy xuyên qua luôn.

Tường trên con tàu này được làm từ loại hợp kim rất cứng, đối với súng laser cũng có khả năng phòng ngự rất cao. Nhưng hiển nhiên là chúng không thể chịu nổi sức tàn phá của pháo laser, chỉ có một kết cục duy nhất đó là bị phá sập.

"Đúng vậy. Nếu cứ tiếp tục thế này, có lẽ chúng tôi không thể cầm cự nổi đến mười phút." Bộ đàm truyền lại giọng nói của một viên bảo vệ tàu khác, nghe có vẻ nôn nóng.

Đội ngũ bảo vệ con tàu này trực thuộc một công ty bảo an. Bọn họ được thuê bảo vệ con tàu không gian này, người có chức vị đều là bộ đội xuất ngũ có kinh nghiệm chiến đấu. Đáng tiếc, người chỉ huy đội bảo vệ lần này là một cậu ấm nhà giàu quyền thế vừa vào quân đội trải nghiệm được ba năm thì đã thảm hại bị bắt xuất ngũ.

Vốn dĩ cậu ta đã thuộc dạng ăn chơi trác táng, ngoài khoác lác chém gió ra thì chẳng được tích sự gì. Lần này cậu ta cá cược với bạn bè rằng mình có thể hoàn thành tốt một lần nhiệm vụ bảo vệ, cho nên mới xin người mẹ cưng chiều mình giúp cậu ta lấy được vị trí chỉ huy.

Đây gần như là tuyến đường an toàn nhất mà bố mẹ cậu ta có thể lựa chọn, ai mà ngờ được trên tuyến đường "an toàn" này lại gặp phải cướp vũ trụ.

Ngay khi bị tấn công, cậu thiếu gia mặc đồng phục chỉnh tề, dương dương tự đắc ngồi trên ghế hạm trưởng đã đớ hết cả người. Nếu không nhờ nhân viên bảo vệ được bố trí từ trước trên thuyền còn có chút bản lĩnh, họ đã chẳng cầm cự được đến bây giờ.

Những mệnh lệnh sai lầm, kỹ thuật chỉ huy vụng về khiến tàu bảo vệ vốn chiếm ưu thế nay lại bị bọn cướp thua cả về số lượng lẫn trang bị đánh cho tơi bời hoa lá.

Năm con tàu bảo vệ nay chỉ còn hai chiếc lành lặn, ba chiếc còn lại một chiếc hỏng hẳn, hai chiếc kia không còn khả năng phản kích.

Cục diện bế tắc này khiến cậu ấm tái mặt, may là chưa mất lý trí, biết rằng nếu chạy trốn sẽ liên lụy đến gia tộc của mình. Chứ không chắc cậu ta đã hạ lệnh quay đầu rút lui rồi.

"Sao … sao lại thành ra thế này?" Cậu chàng mặt trắng bệch, nhìn tình hình chiến đấu ngày càng trở nên tồi tệ, trong đầu trống rỗng không nghĩ được gì.

Phó quan của cậu ta dốc hết sức lực mong có thể cứu vãn tình thế, nhưng vô ích.

"Thiếu gia …" trốn đi. Phó quan đắn đo không biết có nên nói ra câu này không. Nhìn tình hình bây giờ, mở tàu bảo vệ để đào tẩu là bất khả thi, mà điều khiển cả con tàu để chạy trốn cũng không ổn. Trong phòng hạm trưởng có rất nhiều người, họ sẽ không tha thứ cho sĩ quan chỉ huy lâm trận bỏ chạy.

"Ngài hạm trưởng, có tín hiệu liên lạc từ phi thuyền." Một thông tín viên đột nhiên nói lớn.

"Cái gì?" Cậu ấm ngơ ngác trợn tròn mắt, dường như không hiểu anh ta đang nói gì.

Anh kia trong mắt hiện lên vẻ trào phúng rõ ràng, "Thưa ngài hạm trưởng, tôi nói là có tin hiệu liên lạc từ phi thuyền gửi tới, chúng ta có nhận hay không?"

183. Chương 183

Editor: Nguyệt

"Nhận? Nhận cái gì? Trong tình huống này mà bọn cướp còn định nói gì với chúng ta sao?" Cậu ấm mặt biến sắc. Nhìn tình hình bây giờ là biết họ không còn cơ hội đánh thắng rồi. Vừa rồi lúc kết nối thông tin với phi thuyền họ đã biết cả phi thuyền đã bị bọn cướp khống chế. Nay đối phương liên lạc với họ, chẳng lẽ là định ép họ đầu hàng?"

Thông tín viên do dự một lúc mới nói: "Tín hiệu liên lạc lần này không cùng tần số với lần trước."

"Không phải từ phòng hạm trưởng? Còn có chỗ nào khác có thể liên lạc với tàu bảo vệ sao?" Phó quan phản ứng rất nhanh, tròn mắt hỏi lại.

Thông tín viên chần chừ. Do yêu cầu của vị trí công tác, anh ta cũng biết đến sự tồn tại của mười chiếc cơ giáp kia. Nhưng cậu thiếu gia này chỉ là loại chưng ra cho có, mọi người biết vậy nên không hề nói cho cậu ta biết trên phi thuyền còn có mười chiếc cơ giáp có thể sử dụng.

Họ cũng biết, trừ phi có những quân nhân cực kỳ xuất sắc ở trên thuyền, còn không dù lấy được mười chiếc cơ giáp cũng chưa chắc có người điều khiển nổi, mà điều khiển được để đối chọi với bọn cướp lại là một vấn đề khác.

"Đúng vậy, trên phi thuyền còn có mười chiếc cơ giáp. Tần số liên lạc lần này là tần số chuyên dùng cho cơ giáp." Cuối cùng, thông tín viên vẫn quyết định nói chuyện này cho viên chỉ huy. Dù sao tình hình hiện tại của họ đã tệ lắm rồi, có thể sống sót trở về hay không còn khó nói, để lộ chút bí mật nhỏ đã là cái gì.

"Mau, tiếp nhận yêu cầu liên lạc!" Phó quan phản ứng nhanh hơn hạm trưởng. Hắn nhanh chóng hiểu ra ngoài bọn họ, trên phi thuyền còn một lực lượng khác có thể đấu lại bọn cướp.

"Chào anh." Vừa kết nối, trên màn hình liền xuất hiện hình ảnh một thanh niên với khuôn mặt tinh xảo.

“Cậu …” Phó quan nghẹn lời. Nhìn mặt đã thấy cậu ta còn rất trẻ, nhìn kiểu gì cũng không giống một cao thủ.

“Tôi yêu cầu được nói chuyện với sĩ quan chỉ huy tàu bảo vệ.” Ariel chẳng buồn để ý đến phó quan kia. Toàn thân hắn bây giờ đều toát lên khí thế của người đứng trên địa vị cao. Người có tư cách nói chuyện với hắn là hạm trưởng, chứ không phải phó quan của anh ta.

“Là … là tôi, các cậu … các cậu ở trên thuyền sao?”

Chỉ một câu thôi, Ariel đã có thể xác định viên chỉ huy của tàu bảo vệ là một tên vô dụng. Nói thật, người hỏi một câu ngu xuẩn như thế chắc chắn không phải người chỉ huy phản kích từ nãy đến giờ. Ariel bắt đầu suy đoán xem người đó là ai.

Ánh mắt sắc bén đảo qua cậu ấm vô dụng mặc quần áo của hạm trưởng làm cậu ta lạnh cả người.

Nuốt nước miếng ực một cái. Rõ ràng trông cậu ta còn ít tuổi hơn mình, nhưng cái khí thế đó lại làm hắn nhớ đến lúc còn ở trong quân đội, nhớ lại ánh mắt như có thể giết chết hắn của tướng quân lúc kiểm duyệt binh lính.

Vô dụng, ăn hại!

Lúc ánh mắt của tướng quân đảo qua người hắn đã biểu đạt rất rõ điều đó. Mà nay, hắn lại nhận được ánh mắt tương tự như thế từ một thanh niên trẻ hơn mình rất nhiều.

Không thể tha thứ được!

Tướng quân khinh bỉ hắn thì thôi đi, hắn cũng biết mình chẳng được tích sự gì. Nhưng một thằng nhóc như cậu ta thì có tư cách gì mà nhìn mình như thế?

Cậu ngồi thẳng lưng, điều chỉnh lại nét mặt, định dùng ngôn ngữ sắc bén để chất vấn đối phương tại sao lại nhìn mình như vậy.

Nhưng câu tiếp theo của đối phương khiến hắn hoàn toàn suy sụp.

“Tôi là Ariel Clifford, con trai tướng quân John Clifford.”

Cậu ấm lập tức tắt lửa, rụt người trên ghế, không dám nhúc nhích. QAQ, đúng là lừa đảo, ông bố đã đáng sợ rồi, thằng con cũng không kém! Quả nhiên hai người có quan hệ huyết thống. Có nên nói là trực giác của mình rất nhạy bén không đây, ánh mắt của hai cha con nhà này nhìn mình đều biểu đạt cùng một ý!!!

Đúng vậy, vị tướng quân dùng ánh mắt nhìn rác rưởi để nhìn hắn lúc kiểm duyệt binh lính chính là tướng quân John Clifford.

“Tướng quân Clifford? Cậu là con trai tướng quân Clifford?” Mắt phó quan sáng rực lên, nhiệt tình như lửa nhìn chằm chằm Ariel. Xem ra đây cũng là fan cuồng của tướng quân Clifford.

“Đúng vậy.” Ariel không có thời gian để trò chuyện với người sùng bái cha mình. Hắn tranh thủ cơ hội để hỏi về tình hình chiến đấu hiện tại “Bên các anh bây giờ thế nào?”

“Rất không ổn. Còn hai chiếc tàu có khả năng phản kích, ba chiếc còn lại đều bị đánh cho tàn phế.” Phó quan ủ rũ đáp. Trước mặt con trai của thần tượng của mình mà phải nói ra tình hình chiến đấu tồi tệ thế này, chính hắn cũng thấy hổ thẹn.

Ariel giận tái mặt. Cả số lượng lẫn trang bị đều chiếm ưu thế mà lại bị đánh cho thành ra thế này, hắn mà là tư lệnh thì nhất định phải bắn chết sĩ quan chỉ huy trận chiến này.

Ánh mắt sắc bén đột nhiên bắn thẳng về phía tên thiếu gia vô tích sự đang giả vờ làm chim cút trên ghế hạm trưởng, ánh mắt biểu đạt rõ rằng: Sao anh chưa chết đi?

Cậu ấm khóc ròng trong lòng. Hắn biết mình là kẻ vô dụng, nhưng tốt xấu gì hắn cũng tự lượng sức mình rồi đấy chứ, ai mà ngờ được trên tuyến đường “an toàn” được bố mẹ lựa chọn cẩn thận lại gặp phải cướp vũ trụ. Hắn chỉ là lỡ mồm chém gió cá cược với bạn bè nên mới chạy đến đây thôi mà.

Biết trước thế này, có đánh chết hắn cũng không về. Ở tinh cầu thủ đô uống rượu chơi gái sướng biết bao nhiêu, vì cái quái gì hắn lại ngu thế chứ, cứ thích chạy về cá cược với người ta.

"Các anh còn cầm cự được bao lâu?" Ariel hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi. Đáng tiếc bây giờ anh ta không phải cấp dưới của hắn, nếu không đã có thể trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Cậu ấm rụt người, tiếp tục giả làm chim cút. Phó quan nhìn thiếu gia đang rất tủi thân, đau đầu xoa xoa huyệt thái dương: "Đại khái … khoảng năm phút?"

Ariel sầm mặt.

Phó quan gượng gạo lùi lại: "Nếu liều mạng thì chắc khoảng … bảy phút?"

Ariel tiếp tục sầm mặt.

Phó quan nhìn sang thiếu gia nhà mình. Bây giờ hắn cũng muốn khóc lắm, con trai thần tượng làm người ta thấy áp lực nặng nề quá đi … QAQ.

"Xin chào."

Đúng lúc này, trên màn hình đột nhiên xuất hiện hình ảnh một thanh niên khác.

"À, chào cậu." Phó quan trả lời theo phản xạ.

"Tôi là phó quan của hạ sĩ Clifford, tên Chung Thịnh." Chung Thịnh lạnh mặt nói với phó quan tàu bảo vệ.

Phó quan: "…" Nghĩ bụng: nhìn con trai tướng quân Clifford nhà người ta kia kìa! Mới là hạ sĩ thôi đã có phó quan rồi! ĐM ông đây … ấy, gì cơ? Hạ sĩ đã có phó quan rồi á? Chuyện này không khoa học!!!

"Tôi đề nghị." Chung Thịnh hoàn toàn không để ý đến vẻ rối rắm của phó quan, trực tiếp nói thẳng: "Các anh giao ra quyền chỉ huy."

"Cái gì?" Phó quan đột nhiên cao giọng.

"Tôi nghĩ là mình đã nói rất rõ ràng." Chung Thịnh cũng không bình tĩnh nổi. Bây giờ phải giành giật từng giây từng phút, thực sự không muốn lãng phí thời gian với một đám ngốc. "Tôi đề nghị các anh giao ra quyền chỉ huy, để ngài Ariel chỉ huy trận chiến này."

"Không có khả năng!" Phó quan lắc đầu rất dứt khoát. Thần tượng rất lợi hại, con trai thần tượng trông có vẻ cũng rất khí thế. Nhưng giao quyền chỉ huy trận chiến cho một người còn chưa đến hai mươi tuổi? Hắn không làm được.

"Anh …" Chung Thịnh đột nhiên nghiêm giọng: "Với khả năng của anh chỉ có thể cầm cự được năm phút thôi đúng không?"

Phó quan gật đầu.

"Bây giờ chúng tôi đã lấy được cơ giáp trên phi thuyền, cũng thành công diệt trừ một bộ phận lũ cướp. Nhưng đừng quên, dù chúng tôi diệt sạch bọn cướp trên phi thuyền, thì khi đấu với ba chiến hạm của bọn cướp, chúng ta vẫn không thể chạy thoát. Chức trách của các anh là bảo vệ tàu chính, nhưng nhìn kết quả chiến đấu của các anh xem!!" Nói đến cuối, giọng Chung Thịnh đã để lộ rõ sự bất mãn.

Cứ thế, phó quan bị một người tuổi xấp xỉ Ariel nói cho phải hổ thẹn cúi đầu.

"Kết quả chỉ huy trận chiến này của anh quả thực chính là một sự sỉ nhục đối với thân phận quân nhân của anh!" Chung Thịnh nói câu này rất nặng nề. Anh chưa bao giờ rộng lượng với những người đã không có năng lực còn muốn ngồi trên vị trí cao. Cho dù chuyện hôm nay không thể đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu vị phó quan này, nhưng bọn họ là người có nhiệm vụ bảo vệ thì phải chịu trách nhiệm cho sự thất trách của mình khi để tình hình trở nên tồi tệ như bây giờ.

Phó quan ảm đạm cúi đầu. Trên danh nghĩa hắn là phó quan của thiếu gia, nhưng thực tế chỉ là một người hầu. Khi thiếu gia xuất ngũ, hắn cũng xuất ngũ theo. Thế nên khi thiếu gia đến con tàu này đảm nhiệm chức vụ chỉ huy đội quân bảo vệ, hắn mới có thể đi theo với thân phận phó quan.

Đáng tiếc, với năng lực của hắn thì không thể điều khiển một trận đấu xảy ra ngoài vũ trụ như thế này. Tình hình hiện tại có một phần là do thiếu gia chỉ huy lung tung, nhưng cũng có liên quan đến năng lực hạn chế của hắn.

"Từ tình hình hiện tại có thể nhìn ra, mục tiêu của bọn cướp ở trên phi thuyền. Nhưng chúng cũng không định buông tha cho đội tàu bảo vệ của các anh. Nếu cứ tiếp tục thế này, hai con tàu còn lại của các anh cũng không giữ được." – Chung Thịnh nghiêm mặt nói.

Phó quan bắt đầu do dự. Vốn dĩ hắn không phải người quả quyết, bình thường chỉ phụ trách đi theo hầu hạ thiếu gia. Nay đối mặt với áp lực nặng nề Chung Thịnh gây ra, hắn bất giác chuyển mắt sang nhìn thiếu gia.

Cậu ấm còn đang giả làm chim cút bỗng thấy lạnh sống lưng. Một ánh mắt không kém gì ánh mắt sắc bén vừa rồi lại nhằm vào cậu.

Cậu ấm chỉ muốn khóc. QAQ, chuyện này thì liên quan gì đến tôi chứ. Tôi chỉ là thằng vô dụng thôi, nhìn tôi làm gì?

Tác giả:

Phụt … o[[o] Buồn cười quá đi mất! Sao đột nhiên tôi lại cảm thấy cậu ấm vô dụng này rất đáng yêu nhỉ!!!

184. Chương 184

Editor: Nguyệt

"Anh …" Chung Thịnh nhíu mày. Loại này mà cũng lên làm chỉ huy được sao? Sao còn chưa lôi ra ngoài bắn chết đi?

[Xét ở góc độ nào đó mà nói, Chung Thịnh quả không hổ là cấp dưới trung thành được Ariel đào tạo …]

"Dovic… Thiếu gia của chúng tôi, khụ khụ, quan chỉ huy là người của gia tộc Dovic…"

"Tôi không quan tâm thiếu gia của các anh thuộc gia tộc nào. Bây giờ, điều tôi muốn biết, là các anh có giao lại quyền chỉ huy hay không. Nhưng tôi phải nhắc nhở là chúng ta đã lãng phí ba mươi giây đồng hồ rồi đấy. Nếu mười giây nữa mà chưa đưa ra được quyết định, thì chúng tôi sẽ lập tức khai chiến với kẻ cầm đầu băng cướp." Chung Thịnh phất tay lên tỏ vẻ mất kiên nhẫn. Ai thèm để ý tên vô dụng đó thuộc gia tộc nào. Lúc này anh chỉ muốn cướp lấy quyền chỉ huy. Nếu không phải tàu bảo vệ chỉ có thể cầm cự được trong thời gian quá ngắn, khả năng sẽ làm kế hoạch của Ariel thất bại, anh còn lâu mới để ý tên vô dụng đó sống hay chết.

Không có năng lực còn muốn tranh giành quyền lợi, cái loại đó chết cũng đáng.

"Được … Cậu lấy đi, dù sao tôi cũng không có khả năng tiếp tục chỉ huy. Cùng là chết, sớm hay muộn đều như nhau." – Cậu ấm ủ rũ nói.

Nghe câu này xong, Chung Thịnh mới liếc mắt nhìn hắn một cái. Tuy là ăn hại, nhưng chí ít vẫn tự ý thức được bản thân.

Chung Thịnh nhìn thoáng qua những người trong phòng hạm trưởng, lạnh giọng hỏi: "Được. Từ giờ trở đi, quyền chỉ huy tàu bảo vệ sẽ được chuyển giao cho hạ sĩ Ariel Clifford. Có ai còn thắc mắc gì không?"

Hầu hết mọi người vẫn còn đang ngơ ngác. Mới hơn nửa phút mà người chỉ huy đã giao quyền chỉ huy cho người khác, mặc dù mọi người đều khinh bỉ cậu thiếu gia kia, nhưng chuyện này cũng quá là … lố?

"Tôi …" Một người mặc đồng phục trong phòng không kìm được phải đứng lên phản đối. Nhưng còn chưa nói gì đã bị Chung Thịnh ngắt lời.

"Anh có ý kiến?"

"Vâng …"

Chung Thịnh phất tay: "Tôi không cần nghe ý kiến của anh. Do … Do gì nhỉ?"

"Dovic …" Cấu ấm rụt rè đáp.

"Ừ, các anh nghe kỹ đây, thiếu gia Dovic được trao quyền chỉ huy bởi chính công ty của các anh. Thế có nghĩa là, tất cả các anh đều là cấp dưới của anh ta. Mà nay, anh ta giao quyền chỉ huy cho ngài Ariel, tức là bây giờ các anh trở thành cấp dưới của ngài Ariel. Đối với cấp dưới không phục tùng mệnh lệnh cấp trên, tôi sẽ thi hành hình phạt rất nghiêm khắc, nhất là trong tình huống khẩn cấp như bây giờ." Chung Thịnh trở nên nghiêm nghị và sắc bén hơn bao giờ hết, "Vệ binh!"

Hai vệ binh cầm vũ khí đứng canh ngoài cửa liếc mắt nhìn nhau, lơ ngơ chẳng hiểu gì.

"Nhìn cái gì, tôi đã giao quyền chỉ huy rồi, bây giờ người chỉ huy chính là ngài Ariel." Cậu ấm buồn bực hô lên.

"Rõ." Hai vệ binh nghe thế mới đáp lại.

Chung Thịnh liếc nhìn họ làm họ sởn cả người: "Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Lập tức giải những người này giam vào phòng cấm túc. Trong thời kỳ chiến tranh, tôi không có thời gian để trấn an từng người một. Muốn sống sót thì phải phục tùng mệnh lệnh của ngài Ariel."

"Rõ!" Hai vệ binh lập tức tóm lấy anh chàng đứng lên phản đối lúc nãy, lôi ra ngoài. Anh kia đến lúc bị quặp tay ra sau lưng trói chặt mới giật mình tỉnh ra, bắt đầu liên mồm kháng nghị: "Tôi phản đối! Cậu không có quyền làm thế!"

Tiếng la hét của anh ta ngày càng xa. Chung Thịnh mặt không đổi sắc, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người trong phòng một lượt, khiến họ bỗng dưng cảm thấy áp lực nặng nề.

Bấy giờ, Chung Thịnh mới gật đầu hài lòng, tự động rời khỏi kênh liên lạc.

Trong lúc khẩn cấp thế này, anh không rảnh để đi trấn an từng thuyền viên một. Giành được quyền chỉ huy tàu bảo vệ đã là tin vui ngoài mong đợi rồi, nếu còn phí thời gian thuyết phục từng người một thì chắc bọn cướp đã dọn dẹp xong chiến trường rồi cũng nên.

Từ đầu đến cuối, Ariel không hề xen ngang quá trình Chung Thịnh lập uy. Là thủ trưởng, có một cấp dưới có năng lực giải quyết vấn đề của cấp trên bất kỳ lúc nào là một niềm may mắn đối với hắn. Là người yêu, có bạn đời tài giỏi như thế càng là niềm vinh hạnh của Ariel.

"Bây giờ mọi người không còn thắc mắc gì nữa chứ?" Sau khi Chung Thịnh rời khỏi kênh liên lạc, gương mặt tinh xảo mà lạnh lùng của Ariel lại một lần nữa choán hết màn hình. Mọi người trên tàu đều cảm thán, cậu phó quan vừa rồi cả hành vi cử chỉ lẫn lời nói đều sắc bén như một con dao, không ai dám đối chọi trực tiếp, còn người đẹp lạnh lùng này lại khiến người ta cảm thấy kính sợ từ sâu tận trong lòng. Không ai biết sự kính sợ đó bắt nguồn từ bản thân cậu ta, hay là từ dòng họ của cậu ta – Clifford.

"Vậy thì, mệnh lệnh thứ nhất của tôi là, lấy phi thuyền làm lá chắn, tất cả tàu bảo vệ còn có thể di chuyển lập tức nấp đằng sau phi thuyền."

Mệnh lệnh đầu tiên của Ariel khiến mọi người ai nấy đều choáng váng.

Lấy phi thuyền làm lá chắn? Nấp đằng sau phi thuyền?

Này này! Tàu bảo vệ là để bảo vệ phi thuyền, trốn đằng sau thì còn làm ăn được gì nữa?

"Phục tùng mệnh lệnh, rồi chờ lệnh tiếp theo của tôi." Ariel nói xong thì ngắt liên lạc.

Trong phòng hạm trưởng, ai nấy đều ngơ ngác quay sang nhìn nhau. Mệnh lệnh như vậy? Phải tuân theo thật sao?

Dù khinh thường cậu ấm kia, nhưng dẫu sao cũng là một người chỉ huy đứng đắn, thế là hầu hết mọi người đều quay sang nhìn hắn.

"Nhìn tôi làm gì, phục tùng mệnh lệnh đi. Đằng nào cũng giao quyền chỉ huy cho cậu ta rồi, đều là chết cả, sớm hay muộn có khác gì đâu. Trông cậu ta tự tin thế, có khi chúng ta có cơ hội sống sót thật cũng nên." Cậu ấm cười tự giễu.

Mọi người im lặng chấp hành mệnh lệnh.

Hiện giờ họ gần như đã rơi vào đường cùng, trông cậy vào tên hạm trưởng không đáng tin này có thể cứu vớt bọn họ đúng là mơ mộng hão huyền. So ra, chẳng bằng gửi gắm hy vọng vào cậu thanh niên kia, ít ra thì thân phận và bối cảnh xuất thân của cậu ta cũng đáng để họ kỳ vọng.

Sau khi truyền đạt mệnh lệnh di chuyển, mấy chiếc tàu bảo vệ kia dù không biết quyền chỉ huy đã được giao cho người khác chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, dù phục hay không phục, thì vẫn phải chấp hành mệnh lệnh của chỉ huy.

Khi tất cả đã di chuyển ra phía sau phi thuyền chở khách, cố gắng nấp gọn sau lưng nó, họ ngạc nhiên phát hiện ra rằng, chiến hạm của bọn cướp đang giảm dần lực tấn công.

Chuyện này … sao có thể xảy ra?

Mặc kệ có thể hay không, sự thực cũng đã phơi bày ra đó. Ít nhiều gì tàu bảo vệ cũng có thời gian để nghỉ ngơi hồi sức. Kể cả là phó quan lên chỉ huy chiến đấu, hắn vẫn dám chắc có thể duy trì được hơn mười phút.

Gã đàn ông tuấn tú nghe tin báo được truyền đến qua máy liên lạc, bất đắc dĩ nói: "Lão đại, tàu bảo vệ trốn ra sau phi thuyền rồi, còn di chuyển vòng quanh phi thuyền, bọn Lưu An đành phải giảm lực tấn công."

"Hửm?" Đôi mắt màu đỏ tươi của kẻ đeo mặt nạ đảo qua nhìn gã đàn ông tuấn tú, khiến gã phải rùng mình. Lão đại đáng sợ thật.

"Bây giờ phải làm sao?" Gã hỏi, "Mấy chiếc cơ giáp kia đang trên đường đến phòng hạm trưởng, chắc khoảng năm phút nữa là đến nơi."

"Bọn Duke đã tìm thấy hàng chưa?"

"Chưa. Ông già kia quá nham hiểm, trước khi chết còn cài đặt cho cái thùng đó tự động phát nổ nếu bị di chuyển. Nếu khuân được cả chiếc phi thuyền về, thì còn có thể từ từ phá giải. Nhưng bây giờ … chúng ta không có thời gian."

Kẻ đeo mặt nạ gõ nhịp lên tay vịn. Trong phòng hạm trưởng, không một ai dám thở mạnh, sợ chọc giận sát tinh, hại mình mất mạng.

"Bọn Lưu An có hỗ trợ được không?"

"Được thì cũng được, nhưng … bây giờ tình hình chiến đấu ngoài kia đang căng thẳng, cho dù phái cơ giáp ra cũng khó mà lên được phi thuyền. Hơn nữa …" không kịp. Gã biết dù mình không nói ra thì lão đại vẫn hiểu.

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa trở nên vang dội trong căn phòng hạm trưởng im thin thít. Đôi mắt lạnh lẽo của kẻ đeo mặt nạ dường như mất tiêu cự, cứ nhìn theo hướng màn hình mà không nói gì.

"Lão đại!"

Ngay lúc đó, Rena đột nhiên mở cửa bước vào, cây roi mềm bằng kim loại còn đang rỏ máu tong tỏng, có vẻ đã giết kha khá người.

Kẻ đeo mặt nạ nhìn thoáng qua roi của cô ta. Rena nhún vai, cười duyên: "Đi một chuyến không công, chán quá nên tìm chút việc làm cho vui."

Kẻ đeo mặt nạ không nhìn cô ta nữa. Bây giờ hắn phải đưa ra quyết định, từ bỏ nhiệm vụ lần này, hay tiếp tục.

"Bảo bọn Lưu An tăng lực công kích, rồi nhắn cho bên Duke xem có thể cắt rời cả căn phòng đó được không." Kẻ đeo mặt nạ bình tĩnh nói.

Gã đàn ông tuấn tú và cô ả kiều diễm liếc nhìn nhau. Ý lão đại là tiếp tục làm nhiệm vụ?

"Chúng ta rời khỏi đây thôi." Kẻ đeo mặt nạ nói. Lập tức, gã đàn ông tuấn tú hóa thành thú vật, cô ả xinh đẹp kia cũng vung roi mềm lên.

Phút chốc, cả phòng hạm trưởng chìm trong tiếng kêu gào thảm thiết. Chưa đầy ba phút sau, tất cả thuyền viên còn sống sót đều bị hai người họ giết hại.

"Chậc, ngon thật." Rena liếm vết máu bên miệng, gương mặt ửng hồng trông vừa quyến rũ vừa rùng rợn.

Vằn thú thoắt ẩn thoắt hiện trên mặt gã đàn ông tuấn tú, móng vuốt sắc nhọn vẫn còn nhỏ máu.

Khi nhóm Ariel đến phòng hạm trưởng, cảnh tượng mà họ nhìn thấy quả thật không khác gì địa ngục.

Sàn phòng tràn đầy máu tươi. Thi thể bị cắt xé ra thành từng mảnh, không nhìn ra được là của ai với ai.

Tác giả:

Cướp vũ trụ không có nhân tính mà … Mọi người đừng nuôi ý đồ thu bọn chúng làm đàn em … Đây có phải thể loại truyện ngựa giống với hậu cung đâu, mà muốn nhân vật chính vừa thể hiện ra khí thế vương giả là ai nấy đều quỳ gối thần phục …

185. Chương 185

Editor: Nguyệt

Mùi máu tươi nồng nặc xộc đến khiến người ta buồn nôn. Chỉ có Ariel và Chung Thịnh vẫn giữ được vẻ mặt điềm tĩnh, còn lại ngay cả Edward cũng phải xanh mặt.

Các thành viên khác trải qua chuyện lúc trước những tưởng thần kinh mình đã cứng cỏi hơn, nay lại tái mặt. Đặc biệt là Lâm Phỉ Nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Samantha đứng bên cạnh chỉ lo cô ngất đi.

Mặc dù Chung Thịnh và Ariel trước lúc đến đây đã có dự đoán phần nào, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc trong phòng hạm trưởng bây giờ, cả hai đều thấy lòng mình bùng lên lửa giận.

Trên chiến trường, giết chóc là điều không thể tránh khỏi, cả hai đều đã từng thấy những hình ảnh tàn nhẫn, kinh khủng hơn thế này. Nhưng đó là chiến tranh, là tranh đấu anh chết tôi sống. Mà những người này chỉ là người dân bình thường.

Đối với băng cướp Huyết Dạ, người dân bình thường không thể tạo thành bất kỳ sự uy hiếp nào. Thế nhưng, nơi chúng đi qua, chưa bao giờ còn có người sống sót.

"Phỉ Nhi."

"Có tớ." Lâm Phỉ Nhi tái mặt đáp. Cô đang buộc mình phải thích ứng với tình cảnh hiện tại.

"Có điều khiển được phi thuyền không?" Ariel nhìn cô, ánh mắt mang ý hỏi.

Lâm Phỉ Nhi nhìn quét một vòng, suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Với giá trị tinh thần lực hiện tại của tớ, nếu dùng hình thức hạm trưởng thì chắc có thể khởi động được phi thuyền, nhưng cần thời gian."

"Bắt đầu luôn đi. Lôi Tranh, Edward, Samantha, Gerald, bốn người phụ trách bảo vệ Lâm Phỉ Nhi."

"Vậy còn các cậu?" Lôi Tranh hỏi.

"Tôi với Chung Thịnh đuổi theo băng cướp Huyết Dạ. Chúng sẽ không dễ dàng rời khỏi phi thuyền như vậy đâu. Trên con thuyền này chắc chắn có thứ bọn chúng cần." Ariel nói rồi dẫn theo Chung Thịnh rời đi bằng lối khác.

Trước khi đi, Ariel để lại một câu: "Bảo vệ cửa chính. Bất kể thế nào cũng quyết không được để ai quấy rầy Phỉ Nhi."

"Hiểu rồi." Edward nghiêm túc đáp lại.

Chung Thịnh liếc nhìn Edward, ánh mắt loáng qua cảm xúc nào đó rất phức tạp.

Edward chợt hiểu: "Tôi đảm bảo, chỉ cần tôi còn ở đây, Lâm Phỉ Nhi sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm gì."

"Mỏi mắt mong chờ." Chung Thịnh lạnh lùng nói.

Edward thấy thật là rối rắm. Đây là lần đầu tiên Chung Thịnh thể hiện rõ thái độ ngờ vực với hắn. Đã không tin tưởng, lại vẫn gửi gắm hy vọng vào hắn. Cảm giác này với hắn thật xa lạ.

Hắn không biết băng cướp này có quan hệ gì với gia tộc Heideck không. Nhưng hắn loáng thoáng biết được mẹ mình quả thật có cấu kết với một băng cướp nào đó. Đáng tiếc, hắn chỉ thu được vài tin tức ngoài rìa, bằng chứng thực sự lại chẳng có gì. Mà băng cướp hợp tác với mẹ mình tên là gì hắn cũng không biết.

Nhìn cánh cửa kim loại phòng hạm trưởng đóng chặt, Edward thở dài. Hắn và Gerald mỗi người canh giữ một bên. Lôi Tranh với Samantha dọn dẹp sơ qua thi thể trong phòng.

Lâm Phỉ Nhi đã nhảy ra khỏi cơ giáp, sắc mặt vẫn rất xấu, nhưng đôi mắt đã ánh lên nét tự tin.

Chậm rãi đi tới, ngồi vào ghế hạm trưởng. Lâm Phỉ Nhi đội lên đầu chiếc mũ giáp chưa bao giờ được dùng đến. Hít một hơi thật sâu, điều động tinh thần lực khổng lồ của mình. Chương trình điều khiển vốn đang hỗn độn vì mất đi người điều khiển nay bắt đầu dần khôi phục lại bình thường.

Phi thuyền chấn động một hồi, cả con tàu khổng lồ từ từ di chuyển.

"Lão đại, bọn Lưu An truyền tin, nói là hình như phi thuyền vừa động đậy." Gã đàn ông tuấn tú vẫn theo sát kẻ đeo mặt nạ. Hắn giật mình nghe tin truyền qua bộ đàm, có vẻ còn chưa thoát khỏi sự ngạc nhiên.

Kẻ đeo mặt nạ chớp động đôi mắt màu đỏ tươi, từ cổ họng phát ra tiếng cười trầm khàn: "Động đậy à? Thật là thú vị."

Người đàn ông tuấn tú mặt mày cau có: "Lão đại à, đây không phải vấn đề thú vị hay không đâu. Bây giờ chúng ta còn chưa rời khỏi phi thuyền."

"Đi tìm bọn Duke, dùng biện pháp nhanh nhất cắt rời căn phòng đó ra, rồi bảo nhóm Lưu An phái cơ giáp đến vận chuyển."

"Lão đại …" Bị kẻ đeo mặt nạ lạnh lùng nhìn chằm chằm, gã đàn ông tuấn tú im bặt, đi truyền đạt mệnh lệnh.

"Lão đại …" Rena dán dính thân hình mềm mại của mình lên cơ thể kẻ đeo mặt nạ, nháy mắt vài cái thật quyến rũ, "Đám nhóc này rất thú vị nha, em đi chơi với chúng nó một lát được không?"

Kẻ đeo mặt nạ liếc ả. Rena lập tức rụt bàn tay ngọc ngà về.

"Hai đứa đằng sau, cho cô." Kẻ đeo mặt nạ lạnh lùng nói.

"Cảm ơn lão đại." Rena cười phấn khích, mắt ánh lên sự khát máu.

Cô nàng lắc eo dẫn theo vài đàn em đi về phía hành lang. Nếu người điều khiển hai chiếc cơ giáp này là cao thủ có quân hàm cao trong trường quân sự, ả sẽ không dám khinh địch thế này. Nhưng, chỉ là học sinh trường quân đội thôi mà.

Ha ha, đến lúc cho chúng nó nếm mùi đau khổ rồi. Trước đây, để có được năng lực như bây giờ, ả đã phải trải qua một phen cửu tử nhất sinh mới biến đổi thành gien đặc thù. Cảm giác đau đớn như thể linh hồn bị xé rách đó khiến ả mỗi lần nhớ lại đều có ham muốn mãnh liệt khiến kẻ khác cũng phải nếm trải.

Treo lên nụ cười nhàn nhã, Rena dựa người vào tường, chờ hai chiếc cơ giáp kia đến.

"Tiếp theo phải làm gì?" Phó quan của cậu thiếu gia mang vẻ mặt sùng bái nhìn Ariel trên màn hình. Ánh mắt nóng bỏng đó quả thật như muốn chói mù mắt kẻ khác.

Ariel giật giật khóe mắt. Tên này bị làm sao vậy? Là fan cuồng của bố cơ mà? Giờ biểu hiện nhiệt tình với mình thế này là sao?

"Bỏ hai con tàu đã hỏng động cơ kia đi, bảo những người còn sống sót dùng khoang thuyền cứu hộ thoát ra ngoài. Lấy xác hai con tàu đó làm lá chắn, tiến hành phản kích. Tập trung hỏa lực vào lá chắn bảo vệ của tàu bọn cướp."

"Rõ, thưa ngài Ariel."

Dưới sự chỉ huy của ngài Ariel, dựa vào hai con tàu nửa tàn phế mà phá hủy được một chiếc chiến hạm của lũ cướp, đã làm đám người trong phòng hạm trưởng thực sự coi Ariel như thần thánh. Hơn nữa, có lẽ là bị Chung Thịnh ảnh hưởng, họ bắt đầu thống nhất xưng hô hắn là ngài Ariel.

Từ đời trước Ariel đã quen với kiểu xưng hô này nên không để ý gì. Chỉ có cậu ấm còn đang giả làm chim cánh cụt ngồi ở chỗ kia là cắn góc áo, lòng mang đủ các loại cảm xúc hâm mộ ghen tỵ hận.

"Phía trước có người!" Chung Thịnh cảnh báo, khiến Ariel ngắt liên lạc với tàu bảo vệ.

Nay hắn vẫn chưa thể điều khiển chiếc cơ giáp này một cách hoàn hảo. Mà từ đời trước hắn đã có sự hiểu biết sâu sắc về năng lực của băng cướp Huyết Dạ. Có thể bây giờ chúng còn kém đời trước một chút, nhưng Ariel vẫn không dám khinh địch. Một chút sơ sẩy cũng có thể dẫn đến tử vong. Hắn mới sống lại chưa được một năm, tình cảm với Chung Thịnh còn đang nồng thắm. Hắn không muốn chết.

"Là Snake Succubus." Thông qua màn hình, Chung Thịnh đã thấy được người đàn bà mỉm cười quyến rũ trông như đang nhàn nhã dựa vào tường ở đằng trước.

"Không, bây giờ ả còn chưa được gọi là Snake Succubus." Ariel đột nhiên nói mỉa.

Chung Thịnh trầm mặc … Ngài Ariel mà cũng nói mỉa sao? Thế giới này quá ảo!!!

Khụ khụ, quay về chủ đề chính, đúng là bây giờ Rena còn chưa được gọi là Snake Succubus. Đây là "danh hiệu" mà phải năm năm sau khi ả một thân một mình tiêu diệt cả một tiểu đội cơ giáp mới đạt được.

Nghĩ đến đó, Chung Thịnh đột nhiên giật giật lông mày. Căn cứ vào tư liệu về băng cướp Huyết Dạ đời trước, anh nhớ là vào khoảng thời gian này Snake Succubus hình như …

"Chung Thịnh, giải quyết cô ta." Thông tin mà Chung Thịnh biết đương nhiên là Ariel vẫn còn nhớ. Bây giờ Snake Succubus, à không, không nên gọi như thế, mới chỉ vừa trải qua cải tạo gien không lâu, còn chưa khai thác triệt để năng lực của mình. Cho nên, giờ là thời điểm thích hợp nhất để loại bỏ ả.

Snake Succubus à?

Hừ, Ariel nhếch môi cười khẩy lạnh lùng. Đời này, cứ để cho cái tên Snake Succubus biến mất mãi mãi đi.

"Tuân lệnh!" Chung Thịnh rút hai thanh kiếm sau lưng ra, vọt lên.

Rena nhếch môi cười, toát lên vẻ dụ hoặc thật quyến rũ. Roi dài vút lên, nhắm thẳng vào hệ thống động cơ của Chung Thịnh.

Chung Thịnh nghiêng người nhảy, tránh thoát đòn tấn công. Cây roi kim loại của Rena trông có vẻ rất bình thường, nhưng thực chất chính là xương cốt của Rena kéo dài ra, có thể điều chỉnh dài ngắn một cách linh hoạt. Nó mà quất lên hệ thống động cơ thì dù không hỏng hẳn cũng bị tổn hại.

"Chết tiệt!" Rena trừng mắt. Ả không ngờ đối phương lại cẩn thận như thế, đã điều khiển cơ giáp mà còn không chịu ăn một roi của ả.

Chung Thịnh vung kiếm chém thẳng xuống đầu Rena.

Rena nheo mắt, giật người tránh thoát.

Cũng vì động tác đó, mà lối đi vốn bị ả chặn kín nay lộ ra một khe hở. Ariel không quay đầu lại, lao thẳng đi, chạy dọc theo hành lang.

Tác giả:

Cơ giáp VS Người cải tạo gien!!!

Nguyệt: Vâng, theo tiêu chí làm màu, biệt danh của Rena tức Xà Ma Nữ ( ) sẽ được đổi sang tiếng Anh thành Snake Succubus cho nó sang chảnh.:v

186. Chương 186

Editor: Nguyệt

Vốn tưởng có thể dễ dàng giải quyết cả hai chiếc cơ giáp, ai ngờ lại để một đứa chạy thoát ngay trước mắt mình, mặt Rena bắt đầu sa sầm, tay vung roi cũng càng nhanh hơn, mang theo tiếng gió rít, quất thẳng vào thân cơ giáp của Chung Thịnh.

Chung Thịnh dùng kiếm chặn đòn tấn công. Hai loại vũ khí va nhau phát ra tiếng keng đinh tai.

"Hô, nhóc con, thông minh đó." Rena nheo mắt, vừa cười khanh khách vừa nhảy lên phản kích.

Thân hình mềm dẻo lại săn chắc như một con báo săn, vài lần nhảy vọt lên không, bộ ngực khêu gợi nhẹ nhàng rung lên, trông rất quyến rũ.

Xinh đẹp, gợi cảm, bộ ngực no đủ nửa hở nửa kín. Phải công nhận là Rena rất biết cách tận dụng vẻ đẹp của mình. Bây giờ cả người cô nàng đều toát lên nét cuốn hút, nếu là một thằng đàn ông bình thường thì chắc sẽ không nỡ nặng tay với ả.

"Chậc, mấy cậu trai bây giờ thật là, chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả." Rena cười khúc khích, động tác tránh đòn vẫn rất linh hoạt, uyển chuyển.

Chung Thịnh chẳng hề dao động, đôi con ngươi đen láy bình thản như mặt hồ phẳng lặng. Anh đâu phải cậu trai mới lớn dễ xúc động. Tiềm tàng trong cơ thể này là linh hồn của một người đàn ông trưởng thành chín chắn.

Đời trước, anh từng thấy rất nhiều người chết trong tay Snake Succubus Rena, trong số đó không thiếu những bậc anh tài. Xét về thực lực họ chưa hẳn đã thua Rena, chẳng qua là không xảo quyệt bằng ả thôi.

Rena là một người đàn bà đẹp, dễ gợi lên tình thương của đàn ông. Chính Rena cũng giỏi lợi dụng điều này để chạy thoát đến mấy lần, thậm chí dồn kẻ đuổi giết mình vào chỗ chết.

Chung Thịnh không có chút thương hại nào với ả cả. Dù không xét đến chuyện ả là tên đồ tể giết vô số người, thì riêng việc sau này ả có thể gây thêm rắc rối cho Ariel thôi đã đủ khiến Chung Thịnh quyết không để ả đào tẩu. Lại nói, đời trước băng cướp Huyết Dạ hận Ariel thấu xương, ai biết được vụ ám sát lần đó có liên quan gì đến bọn chúng không.

Tóm lại, Rena có dùng chiêu dụ dỗ này như đời trước cũng chẳng có tác dụng gì với Chung Thịnh. Ả không hề biết rằng bây giờ Chung Thịnh chỉ muốn giết ả, không có ý định trao đổi bất cứ điều gì vô nghĩa.

Sau vài lần tấn công không hiệu quả, dùng ngôn ngữ trêu chọc mà không ích gì, Rena bắt đầu nôn nóng.

Rõ ràng thằng nhóc này chỉ là một học sinh mới vào trường một năm, ấy vậy mà khiến ả thấy áp lực không khác gì binh lính trong quân đội. Không, còn kinh khủng hơn thế.

Nó điều khiển cơ giáp rất thành thạo, nhiều động tác kỹ thuật còn xuất sắc hơn cả những quân nhân ả từng gặp. Xét từ góc độ nào cũng thấy đây là một chiến sĩ dạn dày kinh nghiệm, không hề phù hợp với tư liệu ả có được chút nào.

"Em trai, sao mà nghiêm túc thế, chẳng chịu nói chuyện gì cả." Rena xoay người không kịp nên bị dính đòn, cánh tay bị kiếm bạt mất mảng thịt, máu chảy ròng ròng.

Nhưng Rena không để ý, tiếp tục cười duyên dụ Chung Thịnh nói chuyện.

"Khỏi tốn công vô ích, không tóm được nhược điểm đâu." Cơ giáp đối diện đột nhiên ngừng tấn công, có giọng nam truyền tới.

Rena hơi nhướng mày, cười khinh khích: "Nhược điểm gì cơ, tôi có biết nhược điểm gì của cậu đâu."

"Cô không ngừng dụ tôi nói chuyện chẳng phải là để thừa cơ tấn công hệ thống động cơ lúc tôi không để ý sao?" Chung Thịnh lạnh giọng nói.

"Ha ha …" Rena cười gượng. Ả không ngờ thằng nhóc này đã nhìn thấu ý đồ của mình.

"Vừa hay, tôi cũng muốn kéo dài thời gian, cho nên mới dây dưa đến tận bây giờ. Cũng nên kết thúc rồi." Chung Thịnh vừa dứt lời, chân sau đột nhiên dậm mạnh, cơ giáp lao vút đi.

Ngay khi Chung Thịnh nói, Rena đã thấy không ổn, chuẩn bị tránh đòn, nhưng vẫn không kịp. Roi dài bị kiếm chém, xung quanh thanh kiếm bùng lên một luồng sáng đen. Leng keng, cây roi đứt lìa rơi xuống đất. Rena hét lên thảm thiết.

Cây roi này chính là phần xương kéo dài của ả. Lúc trước, cơ thể ả được thêm vào một loại gien của loài rắn hoang dã cực đại thích ăn kim loại, nâng mức kim loại hóa cơ thể lên cực cao, nhờ thế mới sinh ra loại roi có sức tàn phá kinh khủng, thậm chí có thể chống chọi với vũ khí của cơ giáp.

Nhưng kim loại có bền chắc đến mấy cũng không đọ lại được sóng xung kích từ. Loại sóng này có lực sát thương cực cao với bất kỳ kim loại nào. Mà xương được kim loại hóa của Rena tất nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Đứt roi khiến Rena chịu đả kích nặng nề. Ả đã trải qua một quá trình vô cùng đau đớn mới có thể sống sót sau khi biến đổi gien. Không ngờ chưa kịp khai thác triệt để năng lực đã tổn thất nhiều thế này.

Xương kim loại có thể tái sinh, nhưng cần thời gian rất dài. Lần này Rena đứt mất gần hai phần ba, đồng nghĩa với việc mất khả năng chiến đấu trong vòng ít nhất năm năm.

Đương nhiên, nếu cho ả đủ thời gian, có lẽ ả vẫn có thể trở thành Snake Succubus khát máu như đời trước.

Nhưng Chung Thịnh sẽ làm thế sao?

Tất nhiên là không. Chung Thịnh chưa bao giờ là quân tử. Trên chiến trường hoặc là anh chết, hoặc là tôi mất mạng. Chung Thịnh tuyệt đối không cho Rena cơ hội chạy trốn, trừ phi anh bị điên.

Và thực tế anh cũng không để cho ả chạy.

Roi bị chặt đứt gây nên cơn đau kịch liệt khiến Rena kêu thảm thiết, cơ thể tạm thời lơi lỏng trong chốc lát.

Một thanh trường kiếm của Chung Thịnh do góc độ hạn chế nên không thể tiếp tục tấn công. Nhưng tay kia của anh vẫn còn một con dao găm. Lập tức, anh vung tay ném nó đi.

"Keng" một tiếng. Cơ thể Rena không chịu nổi hai đợt tấn công liên tiếp. Con dao găm xuyên qua bộ ngực ả, ghim ả lên tường.

Rena chết.

Snake Succubus đời trước kiêu ngạo ương ngạnh, giết người vô số, đời này còn chưa để lại tên tuổi gì đã lẳng lặng chết đi, trên một con tàu chở khách bình thường.

Một trong bốn phó bang của băng cướp Huyết Dạ đã chết bởi con dao găm của Chung Thịnh. Ả trợn trừng hai mắt, nhìn chằm chằm vào cơ giáp của Chung Thịnh, như thể không hiểu nổi, vì sao bản thân chịu đựng bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu tra tấn như thế, vất vả lắm mới sống sót được, vậy mà lại chết ngay trong lần làm nhiệm vụ đầu tiên.

Xung quanh còn có vài tên cướp vẫn đứng xem. Giờ phút này, chúng chỉ biết đực mặt ra nhìn. Thực lực của Rena cũng được xếp vào tốp đầu trong băng, nếu không thủ lĩnh đã chẳng dẫn ả đi làm nhiệm vụ. Chúng không ngờ Rena từng xử gọn hai chiếc cơ giáp, còn chiếm ưu thế, nay lại chết trong tay một học sinh trường quân đội. Chết rất thê thảm. Chết không nhắm mắt.

Đi đến chỗ thi thể của Rena, Chung Thịnh giơ tay rút dao găm ra.

Anh vẩy máu dính trên đó đi ra chiều ghét bỏ, rồi mới cầm lại.

Chuyển mắt sang nhìn bọn cướp vẫn đang đờ đẫn. Chúng không có tính uy hiếp gì với anh. Nhưng nghĩ đến người dân bị hành hạ đến chết dọc con đường dẫn tới phòng hạm trưởng lúc trước, Chung Thịnh nhíu mày, vung kiếm lên.

Ba tên cướp kia chưa kịp ý thức được gì đã mất mạng, bị kiếm chém thành hai nửa, ngã vật ra đất.

Thi thể Rena không còn gì chống đỡ, trượt dần xuống. Dòng máu đỏ tươi loáng ánh kim loại từ vết thương ở ngực tuôn ra như suối, thành một vũng xung quanh thi thể.

Chung Thịnh nhìn vũng máu, lạnh lùng nói: "Các ngươi không xứng có được dòng máu đỏ."

Anh là một chiến sĩ, có thể chấp nhận chuyện chém giết quân địch trên chiến trường, máu đổ đầu rơi. Nhưng, từ tận sâu trong lòng, anh vô cùng căm ghét bọn cướp khốn nạn chuyên cướp đoạt, giết hại những người dân bình thương.

Nhìn đồng hồ, giải quyết Rena mất chừng ba phút. Thực ra thực lực của Rena không hề tồi, vấn đề là ả mới cải tạo gien được một năm, chưa khai thác triệt để tiềm năng của mình, lại không biết rằng khi xương kim loại bị chặt đứt cơ thể sẽ chịu tổn thương nặng nề đến mức nào, cho nên mới để Chung Thịnh chiếm lợi, dùng thời gian rất ngắn giải quyết gọn gàng.

Mở kênh liên lạc, gọi tới tàu bảo vệ. Chắc Ariel đang đuổi theo kẻ đeo mặt nạ, xem chừng hai bên cũng chạm mặt nhau rồi. Chung Thịnh rất tự nhiên tiếp nhận nhiệm vụ chỉ huy tàu bảo vệ. Đây là sự ăn ý giữa hai người.

"Tình hình chiến đấu thế nào rồi?" Chung Thịnh lạnh giọng hỏi.

Cậu ấm tiếp tục giả vờ như mình không tồn tại. Người phụ trách trả lời và truyền đạt mệnh lệnh là phó quan của cậu ta.

"Không tốt lắm. Chúng tôi đã hoàn toàn mất đi ba tàu bảo vệ. May là đa số thành viên đều dùng khoang thuyền cứu hộ chạy thoát. Hiện giờ bên bọn cướp còn hai chiến hạm … Nhưng hai tàu bảo vệ bên ta không còn sức phản kháng.

"Ừ. Các anh chuẩn bị bỏ tàu đi."

"Cái gì cơ?!!!" Phó quan tròn mắt, như không thể tin nổi điều Chung Thịnh vừa nói.

Tác giả:

Snake Succubus tương lai … chưa kịp nổi tiếng đã bỏ mạng, thật đáng thương … ( )

Kỳ lạ, sao ta chẳng thấy đồng cảm chút nào vậy ta?

187. Chương 187

Editor: Nguyệt

"Chiến hạm của các anh đã gần như hỏng hẳn hệ thống động cơ, có chạy cũng chẳng thoát, chi bằng bỏ tàu, đặt mục tiêu vào chiến hạm của bọn cướp, khởi động hình thức tấn công tự sát. Toàn bộ người trên tàu đều dời lên phi thuyền chính."

"Nhưng …" Phó quan do dự.

Bỏ tàu là một vấn đề lớn. Nếu làm không hợp lý, rất có thể họ sẽ bị đưa ra tòa.

"Yên tâm, chiến đấu ở mức độ này, chỉ cần phi thuyền chính không có vấn đề gì, nhiệm vụ bảo vệ của các anh sẽ không bị coi là thất bại. Nếu phi thuyền bị phá hủy, hành khách chết sạch, thì dù các anh có quay về Liên Bang cũng bị nhốt vào ngục. Tự suy xét cho kỹ đi."

"Lên phi thuyền rồi, chúng ta có thể sống sót không?" Một nhân viên phụ trách màng chắn bảo vệ hỏi.

Chung Thịnh lạnh lùng liếc qua. Anh ta lập tức rụt cổ.

"Tôi biết mọi người đều không muốn chết, muốn sống sót. Nhưng, với tình hình bây giờ, các anh nghĩ trốn trong con tàu rách nát đó có thể sống được sao? Đừng quên, các anh đang đối mặt với bọn cướp vũ trụ giết người không ghê tay. Có cần tôi gửi cho xem hình ảnh những gì chúng đã làm trên phi thuyền không?" Chung Thịnh cười khẩy.

"Có thể nói hành khách trên thuyền chính là con tin của chúng, vậy mà chúng vẫn hành hạ đến chết chẳng chút đắn đo. Các anh lại là quân hộ vệ, nghĩ mình rơi vào tay chúng mà còn sống được sao?"

Lời Chung Thịnh nói làm tất cả mọi người gục đầu.

Anh biết có một số nhân viên bảo vệ cho rằng chỉ cần đầu hàng bọn cướp, biết đâu chừng người nhà sẽ giao tiền để chuộc họ ra. Nhưng chỉ cần cho họ xem hình ảnh về những gì bọn cướp gây ra trên thuyền, tia hy vọng đó của họ sẽ tắt ngấm.

Chung Thịnh cũng dùng chính điều đó để dập tắt hoàn toàn tâm lý may mắn của một số ít đó. Không theo thì chỉ có con đường chết, mà theo thì chí ít còn một tia hy vọng sống sót.

So sánh cướp vũ trụ với nhóm học viên trường quân sự này, đương nhiên là nhóm sau đáng tin cậy hơn.

Giải quyết xong nguy cơ có khả năng xảy ra, Chung Thịnh lập tức chỉ huy nhân viên bảo vệ cài đặt các lệnh cho chiến hạm.

Sau vài phút làm quen, hiện Phỉ Nhi đã thành công khống chế phần lớn các hệ thống trên phi thuyền. Tuy chưa thể vận hành một cách nhuần nhuyễn như nhân viên được đào tạo chuyên nghiệp đang tại chức, nhưng dẫu sao cũng có thể đảm bảo cho phi thuyền hoạt động ở mức bình thường.

"Phỉ Nhi, ba phút sau khởi động hoàn toàn hệ thống động cơ, tiến hành tăng tốc." Chung Thịnh vừa chạy dọc hành lang vừa truyền lệnh cho Lâm Phỉ Nhi.

"Được." Giọng Phỉ Nhi có vẻ không quyết đoán lắm, nhưng vẫn nghe ra được sự phấn khích chiếm nhiều hơn căng thẳng.

Đóng kênh liên lạc, Chung Thịnh hít sâu một hơi, vẻ mặt càng trở nên kiên quyết. Bây giờ anh đã nghe loáng thoáng thấy tiếng đánh nhau. Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì đó chắc chắn là ngài Ariel và mấy tên thuộc băng cướp Huyết Dạ.

Đương nhiên anh không nghi ngờ năng lực của ngài Ariel. Chỉ là, đời trước họ từng giao chiến với băng cướp Huyết Dạ vài lần, thủ lĩnh của chúng, cũng chính là kẻ đeo mặt nạ, thực lực sâu không lường được. Điều này làm Chung Thịnh có đôi phần lo lắng.

"A!" Tiếng hét thảm vang lên. Môi Chung Thịnh thấp thoáng ý cười. Xem ra ngài Ariel vẫn trên cơ, anh không cần lo lắng nữa rồi.

"Mày là ai?" Giọng trầm trầm chậm rãi hỏi.

"Người chết không cần biết tên tao." Ariel trả lời rất ngầu.

Chung Thịnh nghe thế buột cười. Ngài Ariel của anh đúng là lòng dạ hẹp hòi. Nhưng anh vẫn nhớ rõ đây chính là đoạn đối thoại trong lần đầu Ariel chạm trán kẻ đeo mặt nạ cầm đầu băng Huyết Dạ, chỉ là lời thoại đổi cho nhau.

Trong mắt kẻ đeo mặt nạ thoáng qua ánh đỏ. Hắn nhìn chiếc cơ giáp thường màu lục sẫm trước mặt, trong lòng dậy sóng.

Kế hoạch lần này của hắn rất vẹn toàn, nguồn tin hoàn toàn đáng tin cậy, xét trên khía cạnh nào cũng sẽ không xuất hiện sơ hở. Vậy mà khi hắn tưởng đã khống chế toàn bộ phi thuyền một cách hoàn hảo, lại tự dưng lòi ra một đám học sinh trường quân sự. Nếu chỉ có vài đứa, hắn tin rằng người của băng cướp sẽ giải quyết được, vấn đề chỉ là thời gian nhanh hay chậm. Ai ngờ chúng nó lại lấy được cơ giáp, làm cục diện thay đổi.

Người cải tạo gien đúng là rất lợi hại, đây là nhận thức chung của mọi người. Trong băng cướp Huyết Dạ của hắn cũng chỉ có vài người chống chọi nổi sự tra tấn đau đớn kinh khủng đó, thành công dung hòa gien động vật hoang dã, có sức mạnh vượt trội, cơ giáp bình thường không phải là đối thủ. Nhưng, chiếc cơ giáp trước mặt này lại làm hắn thấy bị uy hiếp.

Cảm giác bị uy hiếp rất mãnh liệt, khiến hắn nảy sinh ý rút lui.

Huyết Dạ, cũng chính là kẻ đeo mặt nạ, không phải một thằng ngốc. Hắn biết rõ mình chỉ là một tên cướp, sẽ không có chuyện tử chiến đến cùng. Nay chiếc cơ giáp trước mặt có thể thoải mái xử lý người báo – trợ thủ đắc lực của hắn, tất nhiên khiến hắn phải kiêng kỵ rồi.

Thứ cất giấu trong chiếc phi thuyền này quả thật rất quý báu, là thành quả nghiên cứu gien mới nhất của Liên Bang, cực kỳ có giá trị đối với băng cướp Huyết Dạ của hắn. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải sống cái đã. Chết rồi thì cần kỹ thuật đó để làm gì?

Kẻ đeo mặt nạ đang cân nhắc thực lực hai bên, thì Chung Thịnh xuất hiện, chỉ mành treo chuông cũng đứt.

Xuất thân cướp bóc, đã trải qua cải tạo gien, cho nên khứu giác của Huyết Dạ vô cùng nhạy. Trên cơ giáp của Chung Thịnh vẫn còn vương mùi máu của Rena. Đối phương chạy được tới đây tức là Rena đã chết.

Huyết Dạ nheo mắt lại, khuôn mặt phía dưới lớp mặt nạ trông không tốt chút nào. Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, vậy mà nửa đường đột nhiên nhảy ra mấy đứa này làm đảo loạn hết tất cả.

Mất đi Rena và người báo, hắn cũng chẳng xót xa gì. Vốn chỉ là hai người hắn mới đề bạt lên chức phó thú lĩnh, chết rồi thì thôi, để người khác lên làm là xong. Nhưng kể cũng hơi tiếc, trong số những người cải tạo thành công, hắn vừa ý Rena nhất, nếu khai thác hết tiềm năng, thì rất có thể …

Chậc chậc, giờ nói gì cũng vô ích. Người đã chết rồi, không cần lãng phí thời gian nữa.

Một người, hai cơ giáp rơi vào thế giằng co. Huyết Dạ không mất bình tĩnh như người bình thường.

Hắn lẳng lặng nhìn hai chiếc cơ giáp chặn hết đường đi của mình, gương mặt bị mặt nạ che lấp toát ra sự lạnh lùng.

Tưởng làm thế là bắt được hắn sao?

"Tao khuyên chúng mày không nên hành động thiếu suy nghĩ." Huyết Dạ lạnh giọng nói, rồi móc từ túi áo ra một quả cầu nhỏ màu vàng ánh kim, vân vê qua lại trong tay.

Lúc nhìn thấy nó, cả Chung Thịnh và Ariel đều trợn trừng mắt, đồng cử co lại. Chung Thịnh thể hiện rõ sự phẫn nộ qua nét mặt. Mắt Ariel cũng lạnh đến thấu xương.

"Món đồ nhỏ này … chúng mày có biết là gì không?" Huyết Dạ nhẹ nhàng vuốt ve lớp vỏ ngoài của quả cầu, nhếch môi cười.

Quả cầu nhỏ màu vàng ánh kim đó trông rất đẹp, lớp vỏ bao ngoài phản xạ ánh sáng vô cùng bắt mắt. Nếu chỉ nhìn thoáng qua, chắc mọi người đều nghĩ đây là một món trang sức của quý cô xinh đẹp nào đó. Nhưng Chung Thịnh và Ariel thì biết rất rõ, nó không phải một quả cầu bình thường. Người trong quân đội đặt cho nó một cái tên "thân mật", là Death's Eye.

Bom hạt nhân mật độ liên kết cao!

Đây là tên trong tài liệu chính thức. Còn những quân lính từng sử dụng nó đều thích gọi nó là Death's Eye. Sở dĩ có cái tên đó, là vì loại bom mini này khi phát nổ sẽ từ từ mở ra một khe hẹp ở giữa, trông như một con mắt từ từ mở ra, và khi mở hoàn toàn sẽ lập tức bùng nổ. Lực sát thương của nó đủ để hủy diệt mọi thứ trong phạm vi đường kính một km.

Vậy có nghĩa là, nếu Huyết Dạ phát động quả bom này, chính bản thân hắn cũng không sống nổi, nhưng cả chiếc phi thuyền và mọi người đang ở trên nó đều phải chôn cùng hắn.

Loại vũ khí có lực sát thương cao thế này dù là trong quân đội cũng được xếp vào dạng trang bị hạn chế, quân nhân bình thường về cơ bản là không có cơ hội tiếp xúc đến. Thế mà một băng cướp vũ trụ lại sở hữu nó. Ý nghĩa đằng sau chuyện này chính là lý do khiến Chung Thịnh và Ariel tức giận.

"Ha ha …" Huyết Dạ nhìn hai chiếc cơ giáp đều trầm mặc, không truy hỏi, cũng không ra tay, đôi mắt đỏ tươi liền sáng lên.

Xem ra chúng biết thứ này. Nhưng đáng lý ra học viên trường quân sự không thể tiếp xúc với thông tin cơ mật này mới đúng chứ. Hắn cũng phải lao tâm khổ tứ bao phen, khó khăn lắm mới có được một quả. Kể cả trong quân đội, loại bom này cũng thuộc dạng hàng hiếm. Vậy thì … rút cuộc là tại sao chúng nó lại biết?

Đến đây, Huyết Dạ đã bắt đầu hoài nghi đằng sau kế hoạch của mình có phải cất giấu một âm mưu nào đó hay không. Một kẻ cướp như hắn chưa bao giờ tin tưởng ai. Hắn thu được tin tức từ đồng bọn hợp tác với mình. Cơ mà đồng bọn hợp tác thì có thể đổi. Mà hắn thì không muốn làm kẻ bị đổi chút nào.

Huyết Dạ nheo mắt lại, vô thức vân vê Death's Eye trong tay. Thoạt nhìn thì tưởng đang giằng co với hai chiếc cơ giáp kia, thực ra là đang suy nghĩ nếu nhiệm vụ lần này là một âm mưu, thì mục đích của đối phương là gì.

Tác giả:

= = Thủ lĩnh chạy thoát …

Nhún vai ( ) cướp vũ trụ mà, nếu thủ lĩnh dễ bị tiêu diệt thế thì đời trước băng cướp Huyết Dạ đã chẳng hoành hành được như vậy …

188. Chương 188

Editor: Nguyệt

Hai bên vẫn cứ duy trì trạng thái bình tĩnh bề ngoài, trong đầu thì suy tính cái gì không biết.

"Mày muốn gì?" Ariel lạnh lùng hỏi. Hắn không muốn thỏa hiệp với lũ cướp, nhưng với tình hình chiến đấu hiện tại thì đành phải làm vậy.

"Rất đơn giản, tao muốn mang thứ đó đi." Huyết Dạ híp mắt lại.

"Không thể!" Ariel trực tiếp từ chối. Hắn không biết Huyết Dạ muốn mang thứ gì đi, đồng ý cho gã rời khỏi đây đã là giới hạn của hắn rồi, nếu để gã đạt được mục đích nữa thì chẳng thà tự sát cho xong.

"…" Ánh mắt Huyết Dạ ngày càng trở nên nguy hiểm, mơ hồ ánh đỏ. Nhưng hắn cũng biết hiện tại mình không chiếm ưu thế, muốn mang hàng đi chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Vả lại, hắn nói thế cũng là muốn thử xem đối phương có biết mục tiêu của hắn là gì không.

"Mày có thể đi, chỉ một mình mày." Ariel lạnh giọng nói. Đây là kết quả mà hắn miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Huyết Dạ gãi cằm, bàn tay xoay chuyển quả bom ngày càng nhanh.

Chừng ba mươi giây sau, hắn nói: "Được."

"Tao chỉ có thể cho mày một khoang thuyền cứu hộ." Ariel đen mặt nói.

"Không được, tao muốn người của tao qua đây đón." Huyết Dạ quả quyết từ chối.

"Mày nghĩ tao sẽ cho phép người của mày lên thuyền lần nữa?" Ariel cười khẩy. Đùa chắc, nếu để một tên đã qua cải tạo gien lên thuyền, thì hậu quả khôn lường.

Đồng tử mắt co lại, Huyết Dạ siết chặt Death's Eye trong tay. Tên này đúng là không dễ lừa. Xem ra kế hoạch thật sự là …

"Được." Huyết Dạ cũng là người quyết đoán, biết rõ không lật ngược được tình thế liền không do dự nữa, đi theo Ariel tới kho hàng chứa thuyền cứu hộ. Điều chỉnh thiết bị phóng xong, hắn ngồi trong khoang thuyền, lạnh lùng nhìn hai chiếc cơ giáp màu lục sẫm bên kia.

Từ đầu đến cuối, hắn đều không nhìn thấy diện mạo của người ngồi trong đó. Nhưng ở một mức độ nào đó, hắn đã coi đối phương là kình địch.

Thuyền cứu hộ màu trắng thuận lợi phóng ra ngoài. Ngay khoảnh khắc đó, bên ngoài phi thuyền bùng lên tiếng nổ lớn.

Giữa trời đêm tối như mực bung ra chùm sáng đỏ. Đó là một chiếc tàu bảo vệ đã bị bỏ không thành công làm nổ một chiếc chiến hạm hỏng động cơ của bọn cướp.

"Phỉ Nhi! Khởi động hết công suất, tăng tốc rút lui!" Nhìn khoang thuyền cứu hộ màu trắng biến mất trong vũ trụ đen ngòm, Ariel siết chặt nắm đấm.

"Sau này còn cơ hội." Cánh tay trầm nặng của cơ giáp nhẹ nhàng vỗ lên vai một chiếc cơ giáp khác. Tiếng an ủi của Chung Thịnh vang lên bên tai.

Phi thuyền rung nhẹ, lập tức lùi mạnh về sau, tiếp đó động cơ hoạt động hết công suất, phi thuyền khổng lồ phi thẳng theo hướng ngược lại với chiến hạm của bọn cướp.

Huyết Dạ ngồi trong khoang cứu hộ, nhìn đóa hoa đỏ lửa bùng lên giữa trời đêm, ánh lửa bập bùng hắt lên chiếc mặt nạ chớp sáng chớp tối.

Hắn mở thiết bị liên lạc, lạnh lùng ra lệnh: "Lưu An, tấn công phi thuyền."

"Lão đại … chúng ta … khụ khụ … Chết tiệt, mấy cái tàu bảo vệ đó đều điên rồi. Bọn chúng nhắm thẳng vào chúng ta, bật chế độ tấn công tự sát." Máy liên lạc truyền đến giọng nói của nhiều người trong khung cảnh hỗn loạn. Người nọ vừa hạ lệnh vừa đứt quãng trả lời Huyết Dạ.

Huyết Dạ cau mày, ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay. Còn chưa kịp nói gì, giọng Lưu An đã lại truyền đến: "Lão đại, chúng chạy rồi."

"Chạy?"

"Vâng! Phi thuyền khởi động, hoạt động hết công suất."

Huyết Dạ hơi cúi đầu, mãi lâu sau, đột nhiên phá lên một tràng cười điên cuồng.

"Lão đại …?" Lưu An hoảng sợ. Gã chưa từng nghe lão đại cười như thế bao giờ.

"Đúng là đám nhóc thú vị." Huyết Dạ nhìn trời đêm lại tối sầm bên ngoài, lẩm bẩm, "Bảo người ở điểm mai phục số 2 ra tay đi."

"… Điểm mai phục số 2?" Lưu An không hiểu lắm, hỏi lại. Sao gã không biết còn có điểm mai phục số 2?

"Liên lạc với Peter, nó tự biết làm thế nào."

"Vâng."

"Phù, cuối cùng cũng trốn được rồi." Cảm nhận được chấn động của phi thuyền, Gerald lau mồ hôi trên trán, thở phào một hơi. Lần hành động này đúng là kích thích, nhưng mà đau tim quá.

Edward nhìn cậu, rồi chuyển mắt sang nhìn Lâm Phỉ Nhi ngồi im trên ghế hạm trưởng.

Lâm Phỉ Nhi đang đội một chiếc mũ giáp trông có vẻ rất nặng, hai mắt nhắm nghiền, vầng trán ướt đẫm mồ hôi. Các thiết bị đều nằm trong tầm kiểm soát của cô, hoạt động đâu ra đấy. Ai nhìn vào cũng không thể tin nổi cả một chiếc phi thuyền khổng lồ như thế lại do một cô gái mới mười tám tuổi điều khiển.

"Edward, bên anh thế nào?" Bộ đàm truyền tới giọng Chung Thịnh.

Edward đáp: "Tất cả đều bình thường."

Chung Thịnh ngắt liên lạc, lại gọi cho Hạng Phi. Biết chắc mọi chuyện vẫn ổn rồi, Ariel mới ra mệnh lệnh mới.

Edward và Gerald tiếp tục bảo vệ Phỉ Nhi. Những người còn lại bắt đầu càn quét người của đám cướp trà trộn trên thuyền.

Có cơ giáp bảo vệ, hành khách và các thuyền viên còn sống bắt đầu phản kháng. Lũ cướp cầm súng laser trên tay lúc nhìn thấy cơ giáp cũng trợn tròn mắt.

Chúng hầu như đều không biết quyền khống chế phi thuyền đã thuộc về người khác, càng không biết rằng mình bị bỏ lại.

Huyết Dạ chẳng có bất cứ tình cảm gì với mấy thành viên hạng chót có thể mời chào bất cứ lúc nào như chúng, chết rồi thì tuyển người mới là được. Với hắn, chúng được xếp vào hạng vật phẩm tiêu hao.

Với sự phối hợp của các thuyền viên, hoạt động càn quét tàn dư hiệu quả hơn thấy rõ. Ariel không định để ý tới những kẻ lẩn trốn trong đám hành khách chưa bị lộ thân phận. Hiện giờ trông thì có vẻ đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng chừng nào chưa nhìn thấy thuyền cứu viện của Liên Bang, thì chừng đó chưa thể hoàn toàn yên tâm được.

Ariel và Chung Thịnh trở lại phòng hạm trưởng, nhảy ra khỏi cơ giáp, nhìn Lâm Phỉ Nhi mặt tái nhợt, nhẹ giọng hỏi: "Tình hình Phỉ Nhi thế nào?"

Không đợi Edward trả lời, Lâm Phỉ Nhi đột nhiên mở mắt, cười gượng, nét mặt tiều tụy, nhưng đôi mắt sáng vô cùng: "Vẫn ổn, còn cố được."

"Nếu không cố được thì đừng gắng." Ariel trầm giọng nói. Dường như hắn đã ý thức được rằng mình quá nghiêm khắc. Lâm Phỉ Nhi mới chỉ là một cô gái mười tám tuổi, giá trị tinh thần lực đúng là rất cao, nhưng điều khiển cả một chiếc thuyền khổng lồ thế này vẫn là trọng trách nặng nề với cô.

Lâm Phỉ Nhi chớp chớp mắt: "Yên tâm, tớ biết lượng sức mình mà. Thực ra, khởi động phi thuyền là lúc mệt nhất, sau đó chỉ cần điều chỉnh phương hướng ổn định là được, không tốn sức lắm. Với lại, khi đã quen thuộc với hệ thống điều khiển, có nhiều thứ không cần thiết có thể tắt đi, hiện đã giản lược đi nhiều rồi, tớ có thể điều khiển tiếp ba tiếng nữa."

Ariel gật đầu, đưa mắt nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh lập tức hiểu ý, rút khăn tay ra, chu đáo lau mồ hôi cho Lâm Phỉ Nhi. Vừa lau xong định cất khăn đi, thì đột nhiên có bàn tay trắng nõn vươn ra, cầm lấy cái khăn đó, ném thẳng vào sọt rác.

Lâm Phỉ Nhi khóc thầm trong lòng: Cái ĐM bà đây có nhờ cậu lau mồ hôi cho đâu, lau xong ném khăn đi là ý gì hả? Khinh bỉ người ta hử?!!!

Chung Thịnh chỉ biết câm nín trước hành động rất trẻ con của Ariel.

Anh hiểu suy nghĩ của Ariel, đơn giản chỉ là vì tính thích độc chiếm thôi. Nhưng có cần phải thể hiện rõ ràng trước mặt Phỉ Nhi như thế không? Chẳng lẽ không thể ra ngoài rồi âm thầm ném nó đi sao?

Làm thế là tổn thương lòng tự trọng của cô ấy đó! Anh thực sự thấy rằng cách đối nhân xử thế của ngài Ariel cần phải điều chỉnh lại.

"Trưởng quan Ariel."

"Có chuyện gì?" Ariel vẻ mặt điềm tĩnh nghe giọng Hạng Phi truyền ra từ bộ đàm.

"Khụ khụ, trưởng quan Lâm và trưởng quan Từ yêu cầu được nói chuyện với ngài." Giọng Hạng Phi nghe có vẻ là lạ.

Chung Thịnh đứng bên cạnh bỗng rùng mình. Không hay rồi, mối nguy cướp vũ trụ đã qua, nhưng còn hai vị trưởng quan đang chờ đây.

Lúc trước anh lén dặn dò Hạng Phi, không nói cho Ariel biết, xét ở góc độ nào đó thì hành vi này được xếp vào dạng lừa gạt, giấu giếm cấp trên. Anh nhìn Ariel, chần chừ không nói.

"Được." Dường như Ariel không để ý đến ngữ điệu của Hạng Phi và vẻ mặt của Chung Thịnh, chỉ đơn giản là đồng ý trao đổi với hai vị trưởng quan.

"Ariel." Xuất hiện đầu tiên trên màn hình là khuôn mặt cười tủm tỉm của trưởng quan Từ.

"Vâng, thưa trưởng quan."

"Làm tốt lắm." Từ Bảo Quốc nháy mắt với hắn, giọng nói thể hiện rõ sự tán thưởng.

Chung Thịnh kinh ngạc. Từ lúc bắt đầu hành trình đến giờ, họ không trao đổi gì nhiều với trưởng quan Từ, chỉ biết là anh họ của trưởng quan Từ Vệ Quốc, còn tưởng tính cách cũng giống anh ta, không ngờ lại hiền hòa thế này.

"Cảm ơn trưởng quan khích lệ." Ariel mặt không đổi sắc đáp lại.

Khen xong, Từ Bảo Quốc đột nhiên nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Ừ, nhưng các cậu hành động như thế là rất nông nổi, có biết không?"

189. Chương 189

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh nghe thế liền hiểu, chẳng phải cho táo trước rồi lại đánh một roi sao? Trưởng quan Từ dùng chiêu này rất thành thạo nha.

"Xin lỗi trưởng quan Từ, sự việc cấp bách, chúng tôi không có thời gian xin chỉ thị từ hai vị."

"Khụ khụ, chuyện này thì tôi hiểu." Nét mặt Từ Bảo Quốc dịu đi một cách kỳ lạ, "Nhưng học viên mà cậu phái tới bảo vệ chúng tôi lại cãi lệnh chúng tôi, cậu có biết không?"

Chung Thịnh nghĩ thầm không ổn.

Ariel nhướn mày: "Xin hỏi trưởng quan Từ, bạn Hạng Phi đã cãi lệnh gì?"

Từ Bảo Quốc lại ho khan hai tiếng, lảng mắt đi một lúc mới nhìn lại màn hình, vẻ mặt có phần khó xử: "Về lý, chúng tôi là huấn luyện viên, các cậu phải phục tùng vô điều kiện. Nhưng khi phó quan Lâm yêu cầu liên hệ với các cậu, Hạng Phi lại từ chối. Hành động đó là không tốt."

Ariel tiếp tục nhướn mày. Chung Thịnh tiếp lời: "Báo cáo trưởng quan Từ, khi ra lệnh cho Hạng Phi, tôi cũng không biết cậu ấy sẽ đến tìm hai vị. Vả lại, hai vị là trưởng quan của chúng tôi, càng nên gánh trách nhiệm bảo vệ dân chúng, đúng không? Dù sao chúng tôi đều là học sinh trường quân đội được huấn luyện bài bản, so ra thì khi đối mặt với cướp vũ trụ, người dân bình thường sẽ gặp nguy hiểm nhiều hơn chúng tôi. Tôi tin rằng các trưởng quan nhất định sẽ phân rõ bên nào nhẹ bên nào nặng, phải không?"

Từ Bảo Quốc im lặng: Nói như cậu thì không giao quyền chỉ huy cho chúng tôi là rất có lý sao?

"Các cậu …" Lâm Lâm đứng bên cạnh không nghe nổi nữa. Mấy đứa này đúng là giỏi khua môi múa mép, hợp lý hóa chuyện huấn luyện viên trường Đệ Nhất như họ đi bảo vệ người dân, còn đám nhóc như chúng nó đi chiến đấu với lũ cướp.

"Trưởng quan Lâm, tôi cần phải nhắc nhở anh rằng, thân là phó quan, tự tiện phát ngôn là hành vi vô cùng bất kính đối với trưởng quan. Tuy rằng trưởng quan Từ tính tình hiền lành, nhưng anh là phó quan của anh ấy lại càng phải nhận thức rõ vị trí của mình mới phải chứ."

Không để Lâm Lâm kịp nói gì, Chung Thịnh đã xen vào, chỉ trích anh ta cướp quyền phát ngôn của trưởng quan.

Lâm Lâm suýt thì tức hộc máu. Thằng nhóc chết tiệt này vừa làm chuyện đó mà bây giờ dám quay sang chỉ trích hắn.

"Cậu …"

"Xin chú ý, hành động vừa rồi của tôi là gánh vác trách nhiệm mình nên hoàn thành, chứ không phải cố tình ngắt lời ngài Ariel. Tôi tin là ngài Ariel sẽ tha thứ cho tôi." Chung Thịnh vừa nói xong liền quay sang hành lễ với Ariel.

Ariel nhìn anh, mắt mang ý cười, tùy ý phất tay, ý nói mình không để ý.

Lâm Lâm tái mặt: "Tôi …"

"Trưởng quan Lâm, anh là tấm gương cho chúng tôi học hỏi, là một phó quan đủ tư cách, có phải anh nên giải thích và xin lỗi về hành vi thiếu lễ phép vừa rồi của mình với trưởng quan Từ không?" Chung Thịnh nhíu mày, dường như rất khó chịu với hành vi vô lễ của Lâm Lâm.

Lâm Lâm: "…"

Từ Bảo Quốc: "…"

"Xin lỗi trưởng quan Từ, xin hãy tha thứ cho tôi." Lâm Lâm đen mặt trông mà sợ, nhưng vẫn cố nghiến từng từ nói xong câu này với Từ Bảo Quốc.

"Ờ … thôi, cũng không phải chuyện gì to tát." Bị Lâm Lâm nhìn với ánh mắt sắc bén đó làm Từ Bảo Quốc cảm thấy áp lực nặng nề, ho khan hai tiếng, tính cứ thế cho qua chuyện này.

"Rất tốt, nếu trưởng quan Từ đã đồng ý tha thứ cho anh, thì tôi nghĩ chắc trưởng quan Lâm sẽ rất cảm kích lòng khoan hồng độ lượng của trưởng quan Từ, giống như tôi vô cùng cảm kích trưởng quan Ariel vậy."

"Đúng vậy … tôi vô cùng biết ơn sự … khoan … hồng … độ … lượng … của trưởng quan Từ!" Lâm Lâm sắc mặt khủng bố đến nỗi không ai dám nhìn thẳng, ngay cả Từ Bảo Quốc cũng phải nghiêng mặt tránh đi. Người làm văn chức như tôi cảm thấy áp lực nặng nề lắm đó.

"A, xin lỗi trưởng quan Lâm, bạn tôi đang điều khiển phi thuyền, cần chúng tôi giúp đỡ, mà bên đó cũng còn nhiều người dân cần trưởng quan trấn an. Vậy tôi không làm phiền trưởng quan thực hiện chức trách của mình nữa." Nói rồi Chung Thịnh ngắt liên lạc.

Lâm Lâm tỏ ra rất bình tĩnh, nhìn sang Từ Bảo Quốc, ánh mắt như muốn nói: Học trò của anh tôn trọng trưởng quan kiểu đó hả?

Từ Bảo Quốc quay đi, ngẩng mặt nhìn trời. Đến em họ tôi còn chẳng quản nổi, thì nói gì đến đám nhóc mà ngay cả em họ tôi cũng phải đau đầu này chứ. Khụ khụ, dù sao lúc trước khi phái hắn theo, hiệu trưởng đã nói nhóm học viên này không đơn giản, bảo hắn cứ để chúng nó hành động trong tình huống không làm trái với nguyên tắc. Nói cách khác, thực ra hắn cũng chỉ đảm nhiệm vai trò bảo mẫu trông trẻ mà thôi.

Vừa rồi Chung Thịnh nói cũng có lý đấy chứ. Chúng nó là một tiểu đội hoàn chỉnh, phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Còn hắn và Lâm Lâm chỉ là người đến sau, mà hắn lại là văn chức, dù Lâm Lâm chiến đấu giỏi đến thế nào chăng nữa, thì vẫn không thể sánh bằng tám học viên hành động nhất chí như chúng được.

Sau những cú đả kích do em họ gây nên, Từ Bảo Quốc đã sớm hiểu được rằng, vào những lúc thế này không cần phải để ý thể diện gì đó. Lại nói, trấn an người dân đúng là chức trách của quân nhân mà.

Vả lại, là một văn chức, cho dù anh có lòng muốn trả thù, cũng phải đổi cách khác mà làm, chứ chính diện tác chiến chưa bao giờ là lựa chọn của nhân viên văn chức.

Đầu bên kia, Chung Thịnh tuy là muốn lảng tránh chuyện này, nhưng chuyện liên quan đến điều khiển phi thuyền không phải nói dối.

Hiện tại, tinh thần lực của Lâm Phỉ Nhi cũng tương đương với bộ não của phi thuyền, may là đây chỉ là phi thuyền chở khách bình thường, chứ không với năng lực hiện giờ cô khó lòng nào điều khiển được một chiếc chiến hạm chân chính.

"Có tín hiệu cầu cứu?" Ariel nhíu mày nhìn Edward.

"Đúng vậy."

Bởi vì Lâm Phỉ Nhi phải tập trung vào điều khiển phi thuyền, vận hành hệ thống, cho nên để giảm bớt gánh nặng của cô, một vài chức năng đơn giản sẽ do Edward và Lôi Tranh đảm trách. Bộ phận mà Edward phụ trách trùng hợp thay chính là hệ thống liên lạc với bên ngoài.

"Vị trí." Ariel mở bản đồ vũ trụ vùng phụ cận.

"Đại khái là ở chỗ này." Edward chỉ vào một góc bản đồ, lập tức chỗ đó được phóng to ra. Xung quanh nó có rất nhiều sao và thiên thạch trôi nổi, có tảng lớn đến nỗi gần bằng vệ tinh loại nhỏ.

Vì không quen thuộc với bản đồ vũ trụ nên Ariel gọi viên phó thuyền trưởng trong đại sảnh lúc trước đến giảng giải.

Nhìn Lâm Phỉ Nhi đội chiếc mũ giáp mà thuyền trưởng nhà mình chưa từng sử dụng, viên phó thuyền trưởng trố mắt, rồi nhìn nhóm Ariel với ánh mắt sùng bái, quả thực muốn xem họ như thần tượng.

May mà gã không quên trách nhiệm của mình, nhìn bản đồ, nghiêm túc giảng giải: "Đó là vành đai sao vỡ."

"Vành đai sao vỡ?" Gerald hiếu kỳ nhìn thoáng qua bản đồ, lại quay về nhìn phó thuyền trưởng: "Là cái gì?"

Ngoại trừ Chung Thịnh và Ariel, mọi người đều nhìn phó thuyền trưởng với vẻ mặt hiếu kỳ, kể cả Edward.

"Ừm … tôi không biết vành đai sao vỡ hình thành thế nào." Phó thuyền trưởng gãi đầu, "Nhưng khu vực đó thường rất nguy hiểm, chúng tôi luôn tránh nó, chưa bao giờ tới gần, vì sẽ rất dễ gặp rủi ro."

"Anh bảo là tín hiệu cầu cứu được truyền từ khu vực đó?" Ariel đột nhiên ngẩng đầu nhìn Edward.

Edward gật đầu: "Đúng vậy, là tín hiệu cầu cứu thông dụng của Liên Bang."

"Phi thuyền bình thường nếu gặp vành đai sao vỡ sẽ đi vòng đúng không?" Ariel nhìn phó thuyền trưởng.

Phó thuyền trưởng gật đầu, rồi lại có vẻ đắn đo.

Không bỏ qua nét mặt gã, Ariel hỏi: "Sao vậy, có vấn đề gì à?"

"Chuyện này …" Phó thuyền trưởng chần chừ, không biết có nên nói không.

"Cứ nói đi." Chung Thịnh vỗ vai gã, "Chúng tôi chưa phải quân nhân chân chính, cho nên có một số việc sẽ không truy cứu rõ ràng."

Phó thuyền trưởng ngại ngần gật đầu: "Thật ra gần vành đai sao vỡ đó có một lỗ đen bí ẩn."

"Lỗ đen? Dẫn tới đâu?" Ariel lạnh lùng hỏi. Lỗ đen thuộc phạm vi bí mật quân sự mang tính chiến lược. Ngoài một số lỗ đen được công khai, phải đến 70% lỗ đen của Liên Bang đều bị che giấu, xung quanh có trọng binh canh gác, vì lo rằng khi xảy ra chiến tranh, lỗ đen sẽ trở thành "cây cầu" cho kẻ địch tấn công.

"Yên tâm, không phải địa điểm đặc biệt gì cả, chỉ là một tinh cầu cấp trung thôi." Dường như phó thuyền trưởng bị giọng điệu của Ariel dọa sợ, vội xua tay giải thích: "Lỗ đen này không ổn định, lúc có lúc không. Phi thuyền cỡ lớn không thể vào được, cùng lắm chỉ có mấy phi thuyền loại nhỏ thôi."

Thấy sắc mặt Ariel có vẻ dịu đi, phó thuyền trưởng thầm thở phào, giải thích tiếp: "Tinh cầu cấp trung đó có tài nguyên khoáng sản phong phú, cho nên thỉnh thoảng sẽ có phi thuyền dân dụng xuyên qua lỗ đen này để tới đó …"

Gã đưa mắt nhìn Ariel ý nói "Cậu hiểu mà".

Ariel hiểu ý gật đầu. Lỗ đen tuy không ổn định, nhưng dẫu sao phi thuyền loại nhỏ vẫn đi xuyên qua được, là một con đường tắt để buôn lậu vô cùng tốt.

190. Chương 190

Editor: Nguyệt

Bây giờ Ariel chưa phải quân nhân, mà cho dù có là quân nhân, phá đường dây buôn lậu cũng không tới phiên hắn làm. Điều hắn lo lắng bây giờ là, tín hiệu cầu cứu này là thật hay giả.

Theo ý phó thuyền trưởng, đã có phi thuyền dân dụng sử dụng lỗ đen thì có tín hiệu cầu cứu không phải chuyện gì lạ. Nhưng theo như Ariel nghĩ, bọn họ vừa thoát khỏi cướp vũ trụ đã gặp ngay tín hiệu cầu cứu, chuyện này quá trùng hợp.

Mà Ariel thì luôn không tin vào cái gọi là trùng hợp.

"Ý anh là tín hiệu cầu cứu này rất có thể do phi thuyền buôn lậu gửi đến?" Ariel nâng mắt, bình thản nhìn phó thuyền trưởng.

Gã bỗng rùng mình, cảm thấy áp lực thật nặng nề, nghĩ một lúc cuối cùng vẫn gật đầu: "Khả năng cao là vậy."

Ariel rũ mày suy nghĩ, rồi ngẩng lên nhìn Edward.

Edward bỗng thấy lạnh sống lưng, bất giác ngồi thẳng, như thể người này không phải đàn em cùng trường mà là huấn luyện viên ngày trước.

"Anh nghĩ sao?" Giọng Ariel rất bình tĩnh, nhưng Edward lại nghe ra được điều gì đó.

Bây giờ hắn còn chưa biết nó là gì, nhưng theo bản năng, hắn nghĩ đây là con đường tắt để có được Gerald.

Đúng vậy, nói ra có vẻ buồn cười, rõ ràng là Ariel đang nói chuyện với hắn, vậy mà trực giác hắn lại mách bảo, nếu trả lời tốt vấn đề này, thì trở ngại giữa hắn và Gerald sẽ giảm đi rất nhiều.

Hắn không phải thằng ngốc, cũng chẳng mù. Hiện giờ nhìn thì có vẻ quan hệ giữa hắn và Gerald vô cùng tốt, nhưng khác với tên nhóc vô tâm kia, hắn biết giữa họ cách biệt cả hai ngọn núi.

Là hai chứ không phải một. Dù không muốn thừa nhận, Edward vẫn bất đắc dĩ ý thức được rằng không chỉ có mẹ hắn, mà Chung Thịnh cũng là chướng ngại trên con đường đến với Gerald.

Mẹ thì hắn có thể giải quyết từ từ. Chung Thịnh lại là vấn đề hắn không thể giải quyết. Từ khi bước vào trường Đệ Nhất, không, phải nói là từ tinh cầu Hải Lam, hắn đã chậm hơn Chung Thịnh một bước. Mãi sau này hắn mới quen Gerald. Hắn tin Gerald thích mình, nhưng tên ngố này lại cứ sùng bái Chung Thịnh từ tận đáy lòng.

Chung Thịnh là ai? Là phó quan của Ariel, là người yêu của Ariel, là người nguyện trung thành với Ariel. Nói khoa trương một chút, Ariel bảo Chung Thịnh chết, Chung Thịnh cũng không hề do dự.

Gerald sùng bái Chung Thịnh như vậy cũng đồng nghĩa với việc bị cột chặt vào chiến xa của Ariel. Hơn nữa, nhìn từ biểu hiện bây giờ có thể thấy, nhóc này đã rất tự giác bán thân cho Ariel rồi.

Nghĩ đến chuyện này là Edward lại cực độ bất mãn. Vì thế, không ít lần hắn chèn ép tên ngố kia trên giường. Vậy mà cậu vẫn cứ ương ngạnh, một lòng nhận định Chung Thịnh, quyết không đổi ý. May là cậu còn phân biệt rõ sự khác nhau giữa thần tượng và người yêu, chứ không chắc Edward bị kích thích đến độ hóa đen hoàn toàn rồi.

Hiện giờ Edward rất hài lòng với Gerald và đôi mắt xám luôn nhìn mình của cậu, không muốn mất đi. Vậy thì, hắn nhất định phải đứng cùng chiến tuyến với Ariel.

Mà về phe Ariel đồng nghĩa với việc chống lại mẹ. Nghĩ như thế, trở thành cấp dưới của Ariel có vẻ cũng không khó chấp nhận.

Ngắn ngủi có vài giây, Edward đã suy nghĩ được rất nhiều. Nếu nói lúc trước hắn còn do dự, thì bây giờ Ariel tung cành Oliu đã triệt để loại bỏ nghi ngờ trong lòng hắn.

Thôi, coi như vì tốt cho tên ngố kia vậy. – Edward bất đắc dĩ nghĩ.

Edward nhìn thẳng vào mắt Ariel, chậm rãi nói: "Tôi cho rằng, khả năng rất cao đây là một cái bẫy."

Đôi mắt lạnh băng của Ariel nhìn chằm chằm vào mắt Edward. Một lúc lâu sau, hắn mới hơi nhếch môi: "Nói thử xem."

Edward thầm thở phào, liếc nhìn tên ngố vẫn chẳng biết gì kia, nghĩ bụng: vì tên ngốc như em mà tôi phải bán thân, nếu sau này em phản bội, thì tôi nhất định sẽ khiến em sống không được, chết chẳng xong!!!

"Khụ khụ." Chung Thịnh ho khan hai tiếng, ngắt mạch suy nghĩ của Edward. Nhìn Gerald với ánh mắt âm hiểm như thế là sao, Edward à, rút cuộc hai người là người yêu hay kẻ thù?

Thu lại ánh nhìn chăm chú vào nhóc ngố kia, Edward quay sang nhìn Chung Thịnh, cười ngại ngùng.

Chung Thịnh bất giác run rẩy. Chung quy cứ thấy … trong đội có thêm một chiến hữu âm hiểm như rắn độc thế này là tốt hay xấu đây?

Hít sâu một hơi, Edward chậm rãi nói: "Nói một cách đơn giản, kết quả thế nào chỉ do một câu nói. Trong tình huống bình thường, chúng ta nhận lời cứu viện là chuyện đương nhiên phải thế, nhưng hiện giờ chúng ta đã mất tất cả tàu bảo vệ, đằng sau còn có lũ cướp có thể đuổi kịp bất kỳ lúc nào. Theo như lời … ngài Ariel." Không hiểu sao, lúc nói đến chữ 'ngài', mặt Edward trông như bị táo bón.

"Hiện giờ lũ cướp có khả năng còn đang bận tìm thủ lĩnh của chúng. Nhưng một khi tìm được người rồi, thì không ai dám đảm bảo chúng sẽ không đuổi theo chúng ta. Nếu bây giờ đi cứu viện, chẳng những kéo dài thời gian, mà nếu đây là một cái bẫy, thì một khi vào vành đai sao vỡ, chúng ta muốn thoát cũng khó lòng chạy nổi. Hơn nữa … tôi chưa bao giờ tin vào sự trùng hợp. Chắc hẳn ngài Ariel cũng vậy." Dứt lời, Edward lùi lại một bước, không nói thêm nữa. Cái gì cần nói đã nói rồi, còn lại cứ để Ariel tự suy xét.

Ariel ngẩng lên nhìn bản đồ với vẻ đăm chiêu. Phó thuyền trưởng đứng bên cạnh trông có vẻ sốt ruột. Khi du hành trong vũ trụ, nhận được tín hiệu cầu cứu phải đi cứu viện là nhận thức chung của mọi người. Tuy họ vừa bị cướp vũ trụ tấn công, nhưng vẫn có khả năng cứu một phi thuyền loại nhỏ.

Trên mỗi chiếc phi thuyền phải có ít nhất năm mươi nhân viên, phó thuyền trưởng thực sự không thể trơ mắt nhìn họ chết đi như vậy được.

"À …" Vừa mở miệng ra, phó thuyền trưởng mới chợt nhận ra mình không biết tên thanh niên này.

"Có thể gọi tôi là trưởng quan."

"Được rồi, trưởng quan, tôi không biết đây có phải bẫy của bọn cướp hay không. Nhưng tôi biết rằng, nếu đây không phải cạm bẫy, thì tín hiệu cầu cứu này đại diện cho hơn năm mươi mạng người. Tôi mong rằng cậu sẽ suy nghĩ cẩn thận."

Nhìn ánh mắt thành khẩn của phó thuyền trưởng, Ariel rũ mắt. Bỗng nhiên, hắn quay sang nhìn Lâm Phỉ Nhi: "Phỉ Nhi, còn điều khiển được phi thuyền trong bao lâu?"

"Tối thiểu hai tiếng nữa, không thành vấn đề. [ngón cái]", trên màn hình lớn trong phòng hạm trưởng hiện lên dòng chữ này, đằng sau còn có emo bật ngón cái.

Ariel giật giật khóe mặt, trầm giọng nói: "Đi về phía phát ra tín hiệu, giảm tốc độ, đỗ ở vị trí cách tín hiệu ba mươi đơn vị vũ trụ, sau đó liên hệ với đối phương."

Edward động môi, nhưng không nói gì. Hắn biết đây là lựa chọn sau khi đã suy xét kỹ càng của Ariel. Khoảng cách ba mươi đơn vị vũ trụ vô cùng kỳ diệu, nếu đối phương ngụy trang thành phi thuyền loại nhỏ, thì ba mươi đơn vị vũ trụ vừa vặn nằm ngoài tầm bắn, còn nếu không phải, thì ở khoảng cách này có thể phái thuyền cứu viện, không trì hoãn quá nhiều thời gian.

Edward không lên tiếng, những người khác tất nhiên là không thắc mắc gì. Phi thuyền thong thả chuyển hướng, chậm rãi đi tới vành đai sao vỡ.

Phó thuyền trưởng thở phào một hơi, lại càng có cảm tình với cậu phó quan trẻ tuổi này. Chậc chậc, không biết là nhân tài do gia tộc nào bồi dưỡng. Nếu con gái mình mà gả được cho người thế này thì tốt. Tiếc là con mình mới năm tuổi, chờ nó lớn lên thì muộn mất rồi …

Mọi người bắt tay vào công việc của mình. Có phó thuyền trưởng phối hợp, các thuyền viên còn lại đều nghe lệnh đi trấn an quần chúng.

Ngoài phó thuyền trưởng, Ariel không để bất kỳ ai bước vào phòng hạm trưởng. Một phần là vì hắn không xác định được trong số các thuyền viên có người của bọn cướp không. Mặt khác, hắn không muốn để người khác can dự vào việc điều khiển phi thuyền.

Hiện tại toàn bộ phi thuyền đều nằm trong tầm kiểm soát của Lâm Phỉ Nhi. Nhóm Edward phụ trách một vài bộ phận nhỏ, nhưng cũng là thao tác dựa trên sự chỉ huy của Lâm Phỉ Nhi. Nếu có thuyền viên khác tham gia việc điều khiển, thì một khi xảy ra sự cố, mệnh lệnh Lâm Phỉ Nhi phát ra không được thực hiện ngay lập tức, rất có thể sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Ariel không muốn mạo hiểm, tất nhiên là phải hạn chế người điều khiển trong số thành viên của mình. Hơn nữa, các thuyền viên khác đều chịu sự giám sát của hai vị huấn luyện viên, nếu ai có hành động gây rối, thì dù họ không có vũ khí, cơ giáp của Hạng Phi cũng có thể xử gọn.

"Lão đại, bọn Peter bảo là phi thuyền đang đi về phía bọn nó." Vất vả lắm mới giải quyết xong hai con tàu bảo vệ tấn công tự sát, chiến hạm của bọn cướp cũng chịu tổn thất không nhỏ.

Hiện giờ chúng đã mất gần 90% năng lượng, miễn cưỡng duy trì hoạt động đến khi về căn cứ, chứ nếu muốn đuổi theo chiếc phi thuyền kia thì đúng là lực bất tòng tâm.

Huyết Dạ ngồi trong phòng hạm trưởng, tay cầm ly rượu đỏ, phần cằm của mặt nạ tách ra tạo thành một khoảng trống vừa đủ, đầu lưỡi đỏ hồng vươn ra, cuốn giọt rượu đỏ vào trong miệng.

Lưu An là một người đàn ông cao to vạm vỡ, phía trên bên phải khuôn mặt có một vết sẹo to kéo từ đuôi lông mày đến tai. Hắn đứng bên Huyết Dạ, hơi cúi đầu, nhìn thẳng xuống dưới, dường như không hề nhìn thấy động tác vừa rồi quyến rũ đến mức nào.

Huyết Dạ chậm rãi đặt ly rượu xuống, cầm mặt nạ trở về vị trí cũ, một lần nữa che lấp hết khuôn mặt hắn. Hắn quay sang nhìn chằm chằm Lưu An. Ánh mắt đó làm Lưu An sợ hãi.

Tác giả:

Có vẻ … vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm?

Chuyến đi lần này thật lắm sự cố nha …

Nguyệt:

Vành đai sao vỡ theo ý hiểu của mình là một vùng không gian có rất nhiều các mảnh vỡ thiên thạch, vết tích còn sót lại của các ngôi sao sau khi nổ. Các mảnh vỡ này trôi nổi trong vũ trụ, di chuyển không theo một quy luật nhất định, tốc độ không ổn định, nếu vật thể bay đi vào khu vực này rất có thể sẽ bị các mảnh thiên thạch này va đập, tạo thành tổn thất nghiêm trọng, thậm chí nổ tung. Mình không tìm được thuật ngữ chuyên ngành gọi tên khu vực này khi tìm bằng từ khóa gốc trong raw, có thể là vì có sự khác biệt giữa các ngôn ngữ, mình sẽ thử tìm lại xem sao. Nhớ mang máng là trong truyện "Không có kiếp sau" của Nguyệt Hạ Tang cũng từng đề cập đến khu vực này thì phải, nếu bạn nào biết thì giúp mình với nhé.

Về chuyện đi xuyên qua lỗ đen có thể dẫn tới một vùng không – thời gian khác thì theo như mình biết đây mới chỉ là giả thuyết. Chúng ta tạm giả định rằng ở tương lai, cụ thể trong truyện là ở bối cảnh thời đại của Ariel và Chung Thịnh, khoa học kỹ thuật phát triển đã có điều kiện nghiên cứu lỗ đen, tạo ra được phi thuyền đủ bền chắc để đi xuyên qua lỗ đen, cho nên mới có chuyện tìm ra và di chuyển thông qua lỗ đen. Tất nhiên, theo lời phó thuyền trưởng thì vẫn tồn tại những lỗ đen có tính ổn định không cao, có thể gặp rủi ro khi đi xuyên qua nó, bởi vậy quân đội mới chỉ phái người canh gác chứ không vận dụng nó như con đường lưu thông bình thường, và hành động của dân buôn lậu là rất nguy hiểm. Có thể đây là cách để hợp lý hóa cho sự xuất hiện của "tín hiệu cầu cứu", thêm một lý do thuyết phục Ariel chuyển hướng phi thuyền. Chứ nếu cứ thế kết thúc chuyến hành trình đầy "kích thích" này thì có vẻ hơi hụt hẫng ha =))

191. Chương 191

Editor: Nguyệt

"Báo nam chết."

Lưu An thầm giật mình. Khi tìm thấy lão đại ngồi lẻ loi một mình trong khoang thuyền cứu hộ gã đã đoán được chuyện này.

"Rena cũng chết." Giọng Huyết Dạ rất bình thản, như thể đang nói một chuyện hết đỗi bình thường, chứ không phải tin hai trợ thủ đắc lực của mình bỏ mạng.

"Lúc trước chúng ta cùng sống sót sau thí nghiệm, nay xem ra chỉ còn mình tao … với mày."

Huyết Dạ chậm rãi đứng lên, tới bên Lưu An, nâng cằm gã, ngón tay vuốt dọc theo vết sẹo.

Tim Lưu An đập dồn dập. Gã không hiểu rút cuộc lão đại muốn nói gì.

Huyết Dạ đột nhiên túm áo Lưu An kéo gã xuống, ghé tai nói nhẹ nhàng: "Mày nói xem … Nếu mày cũng chết, thì có phải là không còn ai biết bí mật của tao không?"

Hơi thở Huyết Dạ phả lên tai Lưu An làm người ta ngứa ngáy, nhưng câu nói của hắn lại như một chậu nước lạnh ụp xuống đầu, khiến người nghe rùng mình.

Lưu An ngẩng phắt đầu lên, nhìn Huyết Dạ với ánh mắt không thể tin nổi.

Huyết Dạ đột nhiên bật cười: "Ha ha, tao đùa thôi. Lúc trước có bao nhiêu người sống sót nay lại chết cả, chỉ còn mình tao với mày, làm sao tao nỡ để mày chết chứ? Nếu mày chết rồi, thì còn có ai biết tao bò từ địa ngục lên là để làm gì đây?"

"Lão đại, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội anh."

"Ừ, tao biết." Huyết Dạ cười mỉm, rồi đột nhiên chuyển đề tài, "Bảo bọn Peter cố hết sức tiếp cận phi thuyền rồi mới ra tay. Nếu tao không có được kỹ thuật đó, thì cứ để Liên Bang tốn công nghiên cứu lần nữa đi."

"Vâng." Lưu An vội gật đầu, rồi quay đi truyền lệnh.

Huyết Dạ nhìn theo bóng gã, cho đến khi cánh cửa kim loại đóng chặt, ngăn cản tầm mắt.

Cánh cửa kim loại dày im lặng khép lại. Vào khoảnh khắc đó, dáng người cao lớn của Lưu An dường như run lên.

Khi ánh nhìn lạnh băng đó bị ngăn trở, Lưu An như vừa được vớt ra khỏi hồ nước sâu, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Không ai biết vừa rồi hắn hoảng sợ đến mức nào. Tính cách lão đại luôn thay đổi thất thường, câu nói vừa rồi cũng không phải nói đùa. Sát ý lạnh thấu xương đó như thấm vào trong cốt tủy gã, định lực của gã mà không tốt thì chắc lúc nãy đã nhũn ra rồi.

Lão đại sẽ không giữ kẻ vô dụng. Nếu vừa rồi gã biểu hiện như vậy, thì chắc sẽ bị lão đại xử lý. Gã không biết tại sao lão đại lại đột nhiên đổi ý, nhưng trong một thời gian ngắn sắp tới có lẽ gã vẫn an toàn.

Lau mồ hôi lạnh đổ ra trán, Lưu An thở phào một hơi. Ngón tay bất giác sờ lên vết sẹo trên mặt. Sống sót sau cuộc thí nghiệm đã hạnh phúc lắm rồi, sống lâu thêm ngày nào hay ngày ấy vậy.

Không phải gã chưa từng nghĩ đến chuyện rời khỏi Huyết Dạ, sống cuộc đời ẩn dật. Nhưng mỗi khi nhớ lại cảnh Huyết Dạ xử lý những kẻ phản bội hắn trong phòng thí nghiệm là gã thấy lạnh cả người, không có can đảm nghĩ đến chuyện rời đi nữa.

Phi thuyền khổng lồ lẳng lặng di chuyển trong màn đêm dày đặc, giữ khoảng cách ba mươi đơn vị vũ trụ với vành đai sao vỡ.

"Phát tín hiệu, liên hệ với họ."

"Đối phương không trả lời, tín hiệu bên đó ngày càng yếu." Edward báo cáo.

Ariel hơi nheo mắt: "Dùng hệ thống định vị vũ trụ xác định tọa độ của họ."

Phó thuyền trưởng nhìn hắn với ánh mắt kỳ quặc. Đúng là trên phi thuyền có hệ thống định vị vũ trụ, nhưng rất nhiều năm rồi không dùng. Vũ trụ bao la rộng lớn, đường kính của hệ thống định vị lại chỉ có năm mươi đơn vị vũ trụ, chẳng phát huy được tác dụng gì lớn.

“Bọn họ đang ở vùng trung tâm của vành đai sao vỡ.” Lôi Tranh nói.

“Quét 3600.”

Phó thuyền trưởng càng thấy lạ. Nếu đã xác định được vị trí của đối phương thì phải cứu viện ngay chứ, còn dò tìm tiếp làm gì?

Lôi Tranh căng mắt nhìn màn hình, lớn tiếng nói: “Báo cáo, bên trái phi thuyền cách bốn mươi đơn vị vũ trụ có mục tiêu không xác định xuất hiện.”

“Quả nhiên.” Ariel lẩm bẩm.

Phó thuyền trưởng ngỡ ngàng.

Thật sự là … bẫy sao …

“Khởi động màng chắn!”

“Lùi lại với tốc độ tối đa!”

“Phỉ Nhi, thực hiện bước nhảy ngắn!”

“Làm thế rất nguy hiểm!” Chung Thịnh túm lấy tay Ariel.

Ariel cầm ngược lại tay Chung Thịnh, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Nếu không chạy thì càng nguy hiểm hơn.”

Chung Thịnh cắn răng. Biết quyết định của Ariel là chính xác, anh lập tức chạy đến ngồi vào bàn điều khiển hệ thống vũ khí, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thực hiện các thao tác một cách thành thạo.

“Hành khách xin chú ý, chúng ta chuẩn bị thực hiện bước nhảy ngắn, xin mọi người bám chặt vào vật cố định bên cạnh mình, cảm ơn đã hợp tác.” Chung Thịnh còn không quên nhắc nhở các hành khách chuẩn bị tâm lý. Cảm giác lúc thực hiện bước nhảy ngắn chẳng dễ chịu chút nào, không cẩn thận thì có thể sẽ bị thương.

Các hành khách nghe xong thông báo từ radio còn chưa kịp phản ứng lại, những người may mắn sống sót của đội bảo vệ đã tái mét mặt mày, dùng tốc độ nhanh nhất bám chặt lấy vật cố định gần mình, rồi hét lớn lên bảo các hành khách làm theo.

Uỳnh!

Màng chắn phi thuyền xuất hiện chưa đầy ba giây, một phát pháo ion đã phóng thẳng đến.

Màng chắn của phi thuyền chở khách bình thường được dùng để cản thiên thạch va chạm trong lúc du hành, tuy là có khả năng phòng ngự nhất định đối với vũ khí năng lượng, nhưng nếu gặp pháo ion của chiến hạm thì không thể duy trì được lâu.

Chỉ một phát pháo mà năng lượng của màng chắn đã giảm mất khoảng 45%. Chung Thịnh gần như phải dốc hết sức điều động năng lượng từ hệ thống để duy trì màng chắn bảo vệ.

Trong trận chiến lúc trước, vì cần lấy đồ trên phi thuyền nên bọn cướp không trực tiếp nã pháo vào nó. Nhưng nay mục tiêu của chúng là phá hủy cả phi thuyền, cho nên sẽ không khách khí nữa.

Chấn động kịch liệt khiến các hành khách vừa mới yên tĩnh chưa được bao lâu đã lại la hét ầm ĩ. May là bây giờ có nhân viên của đội bảo vệ cùng một số thuyền viên còn sống sót trấn an, nếu không mọi người cứ hoảng loạn thế này lát nữa thực hiện bước nhảy ngắn thể nào cũng bị thương nặng.

“Mọi người đừng hoảng hốt! Chúng ta sẽ thực hiện bước nhảy ngắn ngay bây giờ!”

“Chú ý, nhất định phải bám chắc vào vật cố định bên cạnh mình.”

Người của đội bảo vệ hét khản cả cổ, chỉ sợ hành khách kinh hoảng quá độ chạy lung tung, lát nữa sẽ bị thương nặng.

Vừa thoát khỏi nguy hiểm chưa bao lâu đã lại lâm nguy làm các hành khách khiếp sợ. Họ không tài nào hiểu nổi, chẳng phải đã rời xa lũ cướp rồi sao? Tại sao vẫn bị tấn công kịch liệt thế này?

"Thực hiện bước nhảy ngắn, bắt đầu đếm ngược, năm, bốn, …" Edward nhìn con số nhảy trên màn hình, lớn tiếng thông báo.

Tất cả mọi người trong phòng hạm trưởng đều cố định mình thật chặt vào ghế ngồi.

Gerald mắt tinh không biết phát hiện ra cái gì mà đột nhiên tháo dây an toàn, chạy tới chỗ ghế hạm trưởng. Edward sợ tái mặt: "Gerald! Em!"

Còn chưa nói xong đã thấy Gerald cẩn thận thắt dây an toàn cho Lâm Phỉ Nhi, thế là vội nuốt xuống. Vừa rồi mọi người bận đối phó với đợt tấn công bất ngờ, quên mất Lâm Phỉ Nhi lúc ngồi vào ghế hạm trưởng không thắt dây an toàn.

Dùng tốc độ đến bản thân mình cũng không thể tin nổi, Gerald cài dây cho Phỉ Nhi trong vòng hai giây, một giây còn lại lao nhanh đến chỗ ngồi gần nhất.

Ngay khoảnh khắc ngón tay ấn vào khóa an toàn, thời gian đếm ngược kết thúc …

Lớp màng chắn trong suốt bao bọc phi thuyền khổng lồ sắp biến mất. 10% năng lượng còn sót lại không đủ để chống đỡ pháo ion.

Xa xa, chủ pháo của chiến hạm của bọn cướp vẫn đang hội tụ năng lượng, xem ra chúng quyết bắn phá phi thuyền bằng phát cuối này.

Ầm!

Như tiếng bọt biển vỡ tan, rõ ràng xung quanh lặng im không một tiếng động, vậy mà bọn cướp khi nhìn thấy phi thuyền biến mất trước mặt mình lại có cảm giác âm thanh ấy vang vọng trong đầu.

Màng chắn trong suốt như một bong bóng khổng lồ bao bọc cả phi thuyền. Thế mà giờ đây, chẳng ai chọc phá gì nó lại đột nhiên vỡ tan. Đáng kinh ngạc hơn, phi thuyền cũng không thấy đâu.

"Không thể có chuyện đó!"

Hạm trưởng chiến hạm cướp vũ trụ đột nhiên đứng bật dậy, xoa mắt như không thể tin nổi, chiếc phi thuyền sắp sửa bị phá hủy đến nơi lại biến mất ngay trước mắt hắn.

Nhân viên phụ lái cũng đớ ra kinh ngạc, đặc biệt là người phụ trách bộ phận vũ khí, khẩu pháo đã hội tụ đủ năng lượng, nút bắn còn đang lập lòe, ngón tay hắn lại cứng đờ giữa không trung.

Cả phòng hạm trưởng lặng ngắt như tờ, cho đến khi …

"Ra-đa cho thấy, bọn họ xuất hiện tại vị trí cách một trăm đơn vị vũ trụ về phía Tây."

"Chết tiệt! Chúng thực hiện bước nhảy ngắn!" Peter bực tức rút điếu xì gà ra khỏi miệng, ngã ngồi ra đất.

Cả đám cướp ngớ ra nhìn nhau. Không ai ngờ rằng một cái bẫy hoàn hảo như vậy lại vì đối phương quá cẩn thận mà thất bại trong gang tấc.

Từ bước khởi động màng chắn ban đầu, cho đến bước nhảy ngắn lúc nãy, thuyền trưởng của đối phương đều đưa ra mệnh lệnh vô cùng quyết đoán và chính xác.

Tác giả:

Mờ ám ư …→.→ Mọi người nghĩ nhiều rồi … Thật đó!

Đọc tiếp đoạn sau mọi người có còn thấy giữa Huyết Dạ với Lưu An có gì mờ ám nữa không …

192. Chương 192

Editor: Nguyệt

Có thể nói, nếu hai mệnh lệnh trên được đưa ra chậm vài giây thôi, thì bây giờ cả phi thuyền đã nổ tan tành. Cũng chính hai mệnh lệnh đơn giản mà hữu hiệu đó giúp họ thoát chết.

Một tên cướp mắt chột đứng bên Peter do dự hỏi: "Hạm trưởng, có đuổi theo không?"

"Đuổi theo!" Peter cắn răng, "Mệnh lệnh của lão đại là phá hủy chiếc phi thuyền đó."

Mắt chột chần chừ một lúc lại nói: "Tốc độ của chúng ta nhanh hơn, hiện đã kéo dãn ra thành hơn một trăm đơn vị vũ trụ rồi, e là …"

"Đừng có lắm lời, tao bảo đuổi là đuổi!" Peter hung dữ trừng mắt lườm mắt chột.

Mắt chột vội ngậm miệng. Chiến hạm đổi hướng, chạy theo hướng nhóm Ariel bỏ chạy.

"Đau! Đau! Đau! Anh nhẹ tay thôi!!!!" Gerald mắt ngập nước nhìn Edward, trông rõ là tội nghiệp.

Vẻ mặt tươi cười ôn hòa thường ngày của Edward đã chẳng thấy đâu, cả người tản ra hơi thở rùng rợn vật sống chớ tới gần, phạm vi ba mét xung quanh không có sinh vật nào xuất hiện.

"Giờ mới biết đau?" Giọng Edward lạnh tanh, tay quấn băng vải lại nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Thì … không còn cách nào khác mà. Em gần chỗ Phỉ Nhi nhất, đâu thể để cậu ấy xảy ra chuyện gì được. Cậu ấy là người điều khiển mà, chẳng may có vấn đề gì, thì chúng ta không chạy thoát được." Gerald tủi thân nói. Làm sao cậu biết được là lại xui xẻo như thế chứ, chỉ thiếu một giây nữa thôi là cài được khóa, kết quả lúc thực hiện bước nhảy ngắn, cả người cậu bật ra khỏi ghế, đập mạnh vào bệ điều khiển, đầu bị thương nặng, chảy máu ròng ròng.

Edward không nói thêm gì, chỉ dùng ánh mắt như muốn ăn thịt người nhìn chằm chằm Gerald.

Bị người yêu nhìn đến nỗi áp lực nặng nề, Gerald càng nói giọng càng nhỏ, sau cùng lại chẳng hiểu sao bắt đầu nghĩ, phải chăng hành động vừa rồi của mình có gì sai.

"Lúc về em rèn luyện tốc độ tay nghiêm chỉnh cho tôi!" Cuối cùng, Edward dùng một miếng băng dán cố định băng vải trên đầu cậu, nói với giọng lạnh lùng. Hắn biết Gerald làm thế là đúng, nhưng vẫn không thể quên đi cái cảm giác ngạt thở khi thấy đầu cậu chảy máu đầm đìa.

Nếu không thể ngăn cản, vậy thì bao dung đi. Nhưng hắn sẽ không cho phép nhóc ngố này giúp người lại hại mình lần nữa.

Chuyện vừa rồi xét ra thì hắn cũng có trách nhiệm. Nếu hắn sớm để ý tới Lâm Phỉ Nhi chưa cài khóa an toàn, thì Gerald đã không phải mạo hiểm vào giờ phút cuối như thế.

Mặt khác …

Edward nheo mắt lại, bấm khóa mà cũng phải mất hai giây, xem ra hắn nên tăng mạnh tập huấn đặc biệt cho Gerald. Nếu em ấy cài xong khóa trong một giây thì đâu đến nỗi bị thương thế này.

"Bọn chúng đuổi theo."

Bởi vì Edward bận sơ cứu cho Gerald, nên Lôi Tranh tạm thời phụ trách theo dõi ra-đa.

Ariel nhìn hai điểm sáng chớp nháy trên màn hình ra-đa, thản nhiên nói: "Phỉ Nhi, tăng tốc tối đa, chú ý tránh đòn tấn công của bọn chúng."

"Phóng hình ảnh đối phương lên đi. Ở cự ly này chắc chúng ta có thể nhìn ra loại hình chiến hạm của chúng rồi." Ariel chuyển mắt sang nhìn Chung Thịnh, không nói bằng giọng nghi vấn.

Chung Thịnh cũng không làm hắn thất vọng: "Chiến hạm diều hâu XT-7768, vừa bị đào thải khỏi quân đội năm ngoái."

"Năm ngoái à …" Mắt Ariel lạnh căm, "Những kẻ đó đúng là ngày càng to gan."

Nhóm Lôi Tranh chẳng hiểu Ariel đang nói gì, chỉ có Chung Thịnh biết được hàm nghĩa ẩn trong đó.

Đời trước, khi đụng độ bọn cướp vũ trụ, Ariel từng phát hiện có một số chính khách và sĩ quan quân đội cấu kết với bọn chúng, trộm bán chiến hạm "về hưu" của quân đội cho chúng. Biết bao quân lính Liên Bang hy sinh tính mạng trong trận chiến với bọn cướp vũ trụ để bảo vệ quốc gia, vậy mà cái lũ khốn nạn đó lại bán qua tay vũ khí cho bọn cướp, rồi dùng đống tiền đó để hưởng thụ cuộc sống xa hoa trụy lạc.

Đáng tiếc, đời trước đến tận khi chết, Ariel vẫn không tìm ra được lũ sâu mọt ẩn nấp trong quân đội đó. Chung Thịnh cũng từng nghi ngờ, phải chắc đó chính là những kẻ đặt bẫy Ariel, đẩy ngài vào chỗ chết.

"Phỉ Nhi, đóng bớt các bộ phận không cần thiết, dồn toàn bộ năng lượng vào hệ thống động cơ. Samantha, thông báo cho hành khách, vì thiếu năng lượng nên chúng ta sẽ tắt hết các thiết bị chiếu sáng, bảo họ ngồi yên tại chỗ chờ đợi, đừng hoảng sợ hay chạy lung tung. Lôi Tranh, tập trung chú ý vào chủ pháo của đối phương, khi năng lượng hội tụ đến hơn 80% tức là chúng chuẩn bị tấn công, lúc đó báo cho tôi biết. Edward, Gerald, hai người chia nhau điều khiển động cơ tuốc bin hai cánh trái phải, phối hợp với Phỉ Nhi né tránh công kích."

Cuối cùng …

"Chung Thịnh, đóng hệ thống vũ khí. Vũ khí của chúng ta không có tác dụng gì với chúng cả. Dồn hết năng lượng để khởi động màng chắn, chủ yếu để ngăn lực cản không khí."

"Tuân lệnh! Trưởng quan!"

Mọi người đồng thanh đáp, rồi chia nhau ai đi làm việc người nấy, tập trung tinh thần cao độ, chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo.

"À … ờ … tôi có giúp được gì không?" Từ lúc nãy đã bị ngó lơ, ông chú phó thuyền trưởng gãi đầu xấu hổ. Kỳ lạ thật, hắn đã công tác trên phi thuyền này năm năm, vậy mà sao cậu thanh niên này lại quen thuộc với nó còn hơn cả hắn vậy?

Ariel nhìn hắn, nhíu mày. Được rồi, tạm thời chưa có gì cần vị phó thuyền trưởng này hỗ trợ.

Bị Ariel nhìn như thế mà bực, cái ánh mắt "ở đây không cần anh" này làm phó thuyền trưởng rất khó chịu.

Hắn giận tái mặt: "Các cậu cần năng lượng chứ gì, ngoài năng lượng cố định, trên phi thuyền còn một ít năng lượng dự trữ nữa."

"Tôi biết, chỗ đó cứ giữ lại để dùng trong tình huống đặc thù, dùng luôn bây giờ không thích hợp." Ariel ngắt lời hắn.

Phó thuyền trưởng khó chịu nhìn Ariel. Thằng nhóc chết tiệt!

"Khụ khụ, tôi muốn nhắc cậu là ngoài năng lượng dự trữ đó ra, năng lượng của cơ giáp và khoang thuyền cứu hộ cũng có thể chuyển được cho phi thuyền. Nếu kết nối tất cả, tôi nghĩ sẽ thêm được một nguồn năng lượng kha khá đó."

Ariel sáng mắt lên, lập tức liên lạc với Hạng Phi: "Hạng Phi, lập tức đến phòng hạm trưởng, hộ tống ngài phó thuyền trưởng đến kho chứa khoang thuyền cứu hộ, làm theo chỉ dẫn của anh ta, chuyển toàn bộ năng lượng sang cho phi thuyền."

"Tuân lệnh, trưởng quan!" Hạng Phi ngắt liên lạc, nói một tiếng với hai vị huấn luyện viên rồi vội vàng đi chấp hành nhiệm vụ.

Phó thuyền trưởng đắc ý nhìn Ariel. Nhóc con, đừng tưởng mình biết nhiều, những biện pháp thế này chỉ có người làm việc lâu năm như tôi mới biết thôi.

"Vô cùng cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Xin anh phối hợp với bạn học của tôi đến kho hàng để điều chuyển năng lượng. Nếu có gì cần thì cứ nói với tôi." Ánh mắt Ariel nhìn phó thuyền trưởng đã hơi thay đổi, ít nhất thì không còn là ánh mắt nhìn kẻ vô dụng nữa.

Phó thuyền trưởng rộng lòng bỏ qua: "Không cần, chỉ cần tôi với vài thuyền viên khác đi làm là xong ngay thôi."

Ariel tỏ ý tán thưởng với sự lão luyện của phó thuyền trưởng, rồi mới tiễn anh ta đi cùng Hạng Phi.

Thêm một nguồn năng lượng nữa, Ariel càng tự tin hơn. Ra-đa cho thấy hai bên chỉ còn cách nhau bảy mươi đơn vị vũ trụ. Dù lúc trước cách nhau hơn một trăm đơn vị vũ trụ, nhưng tốc độ của phi thuyền chở khách không thể sánh bằng chiến hạm, nên rút ngắn khoảng cách chỉ là vấn đề thời gian.

"Chủ pháo của đối phương có động tĩnh gì không?" Chung Thịnh hỏi.

Lôi Tranh đáp: "Vẫn chưa."

Chung Thịnh gật đầu. Loại chiến hạm diều hâu này có hai loại chủ pháo, một loại có tầm bắn sáu mươi đơn vị vũ trụ, loại còn lại chỉ có tầm bắn năm mươi đơn vị vũ trụ. Loại trước bắn xa nhưng lực sát thương không bằng loại sau. Đến bây giờ mà bọn chúng vẫn chưa tụ năng lượng chứng tỏ chúng dùng loại số hai. Vậy có nghĩa là, chỉ khi thu hẹp khoảng cách còn khoảng sáu mươi đơn vị vũ trụ, chúng mới khởi động pháo.

"Phỉ Nhi, khi khoảng cách rút ngắn còn tầm năm mươi đơn vị vũ trụ, tiến hành động tác né tránh hình chữ S."

"Thật hả?" Trên màn hình lớn hiện ra hai chữ cực to.

"Ừ." Ariel bình tĩnh gật đầu.

Những người khác đều nhìn hắn với ánh mắt kỳ quặc.

Động tác né tránh hình chữ S là động tác của cơ giáp mà, chẳng lẽ cũng áp dụng được với phi thuyền sao? Ngược đời quá rồi đó.

"Được, để tớ thử xem sao. Nhưng không đảm bảo sẽ thành công đâu." Màn hình lại hiện lên một dòng chữ, có vẻ Phỉ Nhi vẫn còn do dự.

"Không sao, cứ coi phi thuyền như cơ giáp mà điều khiển." Ariel nhẹ giọng khuyên nhủ.

"Ok! Để tớ thử xem thế nào! ^0^!" Lâm Phỉ Nhi phấn khích đi thử, còn chưa đến khoảng cách sáu mươi đơn vị vũ trụ mà phi thuyền đã bắt đầu lắc lư một cách khó nhọc.

"Hạm trưởng, bọn chúng đang … làm gì vậy?" Trên chiến hạm của bọn cướp, tên phụ trách giám sát ra-đa ngớ ra nhìn chiếc phi thuyền lừ đà lừ đừ lắc trái lắc phải như con ma men, thấy rất là khó hiểu.

193. Chương 193

Editor: Nguyệt

"Đây là …" Peter nhìn màn hình, cũng thấy khó hiểu. Bọn chúng vừa mới nãy còn chạy như bay, sao đột nhiên lại thành con ma men? Chuyện này rất bất thường!

"Chẳng lẽ người điều khiển xảy ra chuyện gì rồi?" Mắt chột phấn khích nói.

"Chắc sẽ không … xui xẻo đến mức đó chứ?" Peter không dám chắc, chung quy cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Tên cướp phụ trách quan sát ra-đa nhún vai, ý nói hắn cũng không biết, nhưng mà: "Hạm trưởng, tốc độ của chúng đang giảm dần."

"Tốt!" Peter sáng mắt lên. Cần quái gì phải biết nguyên do, nếu tốc độ của chúng đang giảm, thì sẽ đuổi kịp chúng nhanh thôi. Phải giết chết chúng nó trước khi tiến vào khu vực của Liên Bang. Thật ra áp lực của Peter cũng lớn lắm.

Hắn biết đợt tấn công trước đã làm bộ đội canh gác chú ý. Theo tính toán của lão đại, nếu quân đội nhận được tín hiệu rồi đi cứu viện ngay lập tức, thì chỉ khoảng chưa đầy một tiếng nữa, bọn họ sẽ chạm trán với quân đội.

Cướp vũ trụ rất hung tàn, nhưng không hề ngu. Chiến hạm hải tặc đấu với tàu bảo vệ bình thường thì còn được, chứ gặp quân chính quy thì khổ.

Bây giờ Peter chỉ mong giải quyết xong đối phương trước khi quân cứu viện của Liên Bang đến. Nếu không thì … bọn chúng chỉ còn nước chạy trốn.

"Phụt …" Gerald nhìn màn hình biểu thị động tác né tránh hình chữ S xiêu xiêu vẹo vẹo của Phỉ Nhi, không nhịn được phì cười.

Những người khác cũng nhìn chằm chằm vào Lâm Phỉ Nhi nhắm chặt mắt ngồi trên ghế hạm trưởng với ánh mắt kỳ quặc.

"Ariel, cậu lừa tớ!!! Phi thuyền không thể thực hiện động tác né tránh hình chữ S! QAQ!" Lâm Phỉ Nhi dùng những dấu chấm than cực lớn để biểu đạt sự bất mãn của mình với Ariel.

Đáng tiếc là chẳng nhằm nhò gì với Ariel. Hắn chỉ nhíu mày nói: "Nếu không làm được, thì cùng nhau chờ chết đi."

Lâm Phỉ Nhi: "!!!"

"Nhưng … tôi chết cũng chẳng sao, dù gì vẫn có người yêu bên cạnh. Còn cậu một thân một mình cô đơn, ngay cả cảm giác yêu thương còn chưa từng nếm trải, chết như thế có cam lòng không?" Ariel hất tóc, nháy mắt với Chung Thịnh khiến mọi người ngạc nhiên.

Cả phòng ai nấy đều trố mắt rớt cằm, chỉ có Chung Thịnh là xấu hổ đỏ mặt.

Lâm Phỉ Nhi: "QAQ, tớ muốn tìm người yêu chết cùng!!!!"

"Nếu có thể sống sót, thì kiếm cả đống người cũng được. Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu có thể sống tiếp." Ariel nói rất bình thản. Nhưng nói đi nói lại thì vẫn là một con dao cắm phập vào tim Lâm Phỉ Nhi.

Nếu không phải còn đang bận điều khiển phi thuyền, thì Lâm Phỉ Nhi đã nhảy dựng lên hộc máu cho Ariel xem rồi. Không được bắt nạt người ta! Nhất là con gái! Chính vì mấy tên đàn ông các người chiếm hết những người tài giỏi xuất chúng cho nên thân là phận gái tôi đây mới không có ai cần!

"Được rồi, sống được cái đã rồi nói sau, nghe lời tôi đi." Ariel đổi lại giọng đứng đắn. Lâm Phỉ Nhi không kêu gào nữa, im lặng nghe Ariel chỉ dẫn.

"Nhớ kỹ, bây giờ cậu đang điều khiển một chiếc phi thuyền cực lớn. Giá trị tinh thần lực của cậu rất cao, đủ để khống chế con thuyền này. Sự khác nhau giữa lái phi thuyền và điều khiển cơ giáp chỉ là thể tích của phi thuyền quá lớn. Lúc điều khiển cơ giáp, cậu có thể tưởng tượng mình là một mỹ nữ yểu điệu."

Lâm Phỉ Nhi: "Tớ vốn là như thế!!!"

Ariel: …

Mọi người: …

Chán nản vỗ trán, Ariel bắt đầu nghi ngờ tiểu đội trực thuộc này của mình liệu có phải lựa chọn chính xác không.

"Được rồi, để tôi nói kiểu khác, lúc lái phi thuyền, phải tưởng tượng mình thành một người béo phì, một người to béo mập mạp khi thực hiện động tác né tránh hình chữ S tất nhiên phải có một số điều chỉnh nho nhỏ cho phù hợp với hình thể của mình. Tôi nghĩ chắc cậu sẽ không nói với tôi người béo phì không thực hiện được động tác đó, đúng không?"

"Được rồi, để tớ thử xem …" Lâm Phỉ Nhi viết dòng này xong thì không nói gì nữa. Những người trên phi thuyền không cảm nhận được gì, còn Lôi Tranh đang theo dõi ra-đa thì nhìn ra được, hiện tại phi thuyền di chuyển vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo như trước, nhưng mơ hồ đã có bóng dáng của hình chữ S.

"Tốt lắm, Phỉ Nhi, cậu làm rất tốt." Ariel nhướn mày, vui vẻ tặng Lâm Phỉ Nhi một lời cổ vũ.

Lâm Phỉ Nhi vẽ trên màn hình một khuôn mặt cười kiêu ngạo, sau đó tiếp tục luyện động tác né tránh hình chữ S phiên bản béo phì.

“Hạm trưởng, cự ly chỉ còn năm mươi đơn vị vũ trụ.” Mắt chột báo cáo với Peter.

“Ừ.” Peter rít một hơi xì gà, “Chủ pháo chuẩn bị.”

“Rõ.”

“Hạm trưởng! Có biến!”

“Chuyện gì?” Peter ngẩng đầu nhìn liếc qua ra-đa. Màn hình đang hiển thị hình ảnh chiếc phi thuyền mà họ đang đuổi theo, vừa rồi trông còn như con ma men, bây giờ động tác đã rõ ràng và lưu loát hơn nhiều. Peter nhìn một lát, đứng bật dậy.

“Đây là … động tác né tránh hình chữ S?” Giọng hắn rất lạ, nghe có vẻ không giống câu nghi vấn.

Mắt chột cũng ngẩn ra nhìn màn hình. Bọn chúng đều biết điều khiển cơ giáp, nhưng đây đúng là lần đầu tiên thấy một phi thuyền khổng lồ thực hiện được động tác né tránh hình chữ S.

Tên cướp giám sát ra-đa nuốt nước miếng cái ực, nói nhỏ: “Đúng vậy. Hơn nữa, tốc độ của chúng đang tăng lên.”

Tăng tốc có nghĩa là đối phương đã thành thạo thao tác, cũng có nghĩa là cứ tiếp tục thế này thì chủ pháo sẽ rất khó nhắm vào chúng.

Peter kinh ngạc nhìn hình ảnh chiếc phi thuyền hiển thị trên màn hình, vắt óc nghĩ cách mà không ra. Theo tin tức lão đại cung cấp, nhân viên điều khiển của phi thuyền gần như đã bị họ giết sạch. Phi thuyền có thể tiếp tục hoạt động đã làm người ta sửng sốt rồi, vậy mà chẳng biết ai đang lái nó, lại có thể thực hiện động tác của cơ giáp, dù chỉ là động tác né tránh hình chữ S đơn giản nhất cũng đủ khiến hắn ngỡ ngàng.

“Nhanh lên! Nhân lúc chúng chưa thành thạo, đẩy nhanh tốc độ tấn công!” Peter quyết định rất nhanh. Đối phương ngày càng thành thạo, bọn chúng lại càng khó ngắm trúng mục tiêu. Thay vì lát nữa mất hẳn mục tiêu, chi bằng nã pháo luôn bây giờ.

“Xác định mục tiêu động cơ phản lực, nã pháo!” Peter hô lên.

“Nã pháo!” Tên cướp điều khiển vũ khí cũng hô lại một lần.

Chùm sáng trắng chói mắt bắn từ cánh trái chiến hạm vọt thẳng ra ngoài. Phi thuyền phía trước dường như đã phát hiện lần tấn công này, cùng lúc làm động tác né tránh.

Cột sáng không bắn trúng vị trí trọng yếu của động cơ phản lực, mà chệch sang phần đuôi bên phải của phi thuyền.

Peter thấy thế, lắc đầu nuối tiếc. Không trúng động cơ phản lực, nhưng trúng vị trí khác chắc sẽ ảnh hưởng đến hoạt động của động cơ. Chỉ cần khiến chúng giảm tốc độ, Peter tin chắc rằng mình có thể phá hủy phi thuyền trước khi quân cứu viện đến.

Đáng tiếc, chuyện khiến hắn sửng sốt đã xảy ra.

Một giây ngay trước khi cột sáng tiếp xúc phần đuôi bên phải của phi thuyền, một màng sáng trong suốt đột nhiên xuất hiện.

Chùm sáng trắng tấn công không có hiệu quả. Còn màng sáng trong suốt mờ hẳn đi.

“Cái đệt! Tại sao chúng vẫn còn năng lượng để duy trì màng chắn?” Peter tức muốn lật bàn. Lúc trước màng chắn bảo vệ gần như đã tiêu hao hết năng lượng. Vậy bây giờ rút cuộc là chúng lấy năng lượng ở đâu ra? Chẳng lẽ trên phi thuyền có nguồn năng lượng dự trữ vô hạn?

“Làm hay lắm.” Lôi Tranh hô lên, hưng phấn nhìn Chung Thịnh.

Những người khác cũng dùng ánh mắt cực kỳ nhiệt tình nhìn anh làm anh hơi đỏ mặt.

“Màng chắn còn bao nhiêu năng lượng?”

Chung Thịnh kiểm tra một lát rồi nói: “Còn khoảng 60%.”

"Tốt lắm." Ariel rất hài lòng. Vốn dĩ năng lượng của họ không còn nhiều, nếu duy trì màng chắn liên tục thì sợ là không cầm cự được lâu. Nhưng để khởi động màng chắn đúng một giây ngay trước khi bị tấn công thì cần phải biết nắm bắt thời cơ thật chính xác. Trong những người ở đây, chỉ Chung Thịnh có khả năng đó.

"Chung Thịnh, cậu ngầu lắm đó!!!" Gerald hai mắt sáng như sao, nhìn Chung Thịnh với vẻ sùng bái.

Edward nghe thế mặt liền sa sầm, ánh mắt nhìn Chung Thịnh cũng trở nên phức tạp.

"Chú ý, chủ pháo của chúng lại bắt đầu tụ năng lượng." Lôi Tranh không quên nhiệm vụ của mình, vừa mừng cho Chung Thịnh vừa chú ý ra-đa để cảnh báo kịp thời.

"Phỉ Nhi, trông chờ vào cậu cả đấy. Chúng ta không còn nhiều năng lượng, chỉ khi cậu cố gắng tránh được tấn công của chúng, chúng ta mới cầm cự được càng lâu hơn." – Ariel nói.

"Không thành vấn đề! Xem đây!" Màn hình hiện lên dòng chữ lớn như vậy, rồi mọi người cảm nhận được rất rõ phi thuyền nghiêng đi, vẽ thành một đường cong mềm mại.

Nhìn Lâm Phỉ Nhi điều khiển phi thuyền ngày càng thành thạo, Ariel dần thoải mái hơn.

Lại nhìn những người bận rộn trong phòng hạm trưởng, hắn hơi nhoẻn miệng cười. Bây giờ bị bọn cướp tập kích vô cùng nguy hiểm, nhưng xét ở khía cạnh khác, băng cướp Huyết Dạ cũng trở thành đá mài dao cho tiểu đội của hắn.

Tác giả:

→.→ Edward đúng là lòng dạ hẹp hòi. Tính chiếm hữu cực cao … Nhưng hãy thông cảm cho thằng bé luôn không có được gì này, tha thứ cho cậu ta đi.

194. Chương 194

Editor: Nguyệt

Phỉ Nhi, Hạng Phi, hầu như ai cũng học hỏi được rất nhiều điều từ trận chiến này. Một tiểu đội có băng cướp Huyết Dạ làm đá mài dao, tính cả Liên Bang này hiếm có ai được như thế.

Đây là những trợ thủ đắc lực đáng tin nhất của hắn sau này. Với sự hỗ trợ của họ, hắn dám chắc mình có thể bước lên vị trí còn cao hơn cả đời trước.

"Quá tuyệt!" Tiếng hoan hô của mọi người làm ngắt mạch suy nghĩ của Ariel.

Nhìn họ phấn khởi vui sướng, Ariel ngẩng đầu, vừa lúc thấy Phỉ Nhi phát lại hình ảnh cô điều khiển phi thuyền hoàn thành động tác né tránh vô cùng hoàn mỹ.

Trên màn hình, cột sáng lớn sượt qua cánh trái phi thuyền, lớp vỏ bên ngoài chỉ bị xước xát một chút, còn chủ thể phi thuyền hầu như không bị tổn hao gì.

Lần này có một chút yếu tố may mắn, nhưng đã đủ chứng minh kỹ thuật điều khiển phi thuyền của Lâm Phỉ Nhi đang dần dần tiến bộ.

Sau đó là màn truy đuổi của hai phe. Phỉ Nhi và Chung Thịnh phối hợp vô cùng ăn ý, mỗi lần kẻ địch tấn công họ đều né tránh thành công.

Khoảng cách hai bên vẫn duy trì ở khoảng năm mươi đơn vị vũ trụ. Chiến hạm hải tặc do phải tấn công liên tục nên chỉ có thể giữ tốc độ như hiện tại.

"Năng lượng của màng chắn chỉ còn chưa đến 10%." Chung Thịnh cau mày nói. Trước đó anh đã cố hết sức tiết kiệm năng lượng, dù bị bắn trúng một số bộ phận không quan trọng vẫn phải đảm bảo an toàn cho động cơ phản lực ở phần đuôi và hai cánh trái phải.

Nhưng cầm cự được đến giờ đã là cực hạn. Chung quy đây vẫn chỉ là một phi thuyền chở khách bình thường, duy trì được tới lúc này đã khiến người ta phải ngạc nhiên rồi.

Từ Bảo Quốc tán thưởng biểu hiện xuất sắc của họ. Sau khi trấn an lữ khách và các thuyền viên, họ vào phòng hạm trưởng nhưng không nhúng tay vào công việc chỉ huy, mà để nhóm học viên tự do hành động.

Mới đầu, trưởng quan Lâm tỏ ra cực kỳ bất mãn. Nhưng sau khi nhìn cả đội phối hợp nhịp nhàng ăn ý, hắn không còn ý kiến gì nữa, chỉ im lặng quan sát họ làm việc.

Ariel ngẩng đầu hỏi: "Phỉ Nhi, còn kiên trì được bao lâu?"

"À, thêm một tiếng nữa cũng không thành vấn đề! "

Ariel nhíu mày, lạnh giọng: "Nói thật."

"… Được rồi, giỏi lắm là bốn mươi phút nữa. →.→"

"Hửm?" Ariel hừ lạnh một tiếng.

"… Được rồi, được rồi, nếu không để tinh thần lực bị tổn thương thì chỉ kiên trì được thêm mười phút nữa thôi. = =" Emo tức giận ở cuối câu hiện trên màn hình khiến mọi người dù đang trong tình cảnh nguy hiểm vẫn không kìm được bật cười.

"Ừ, vậy là đủ rồi."

"Đủ cái gì cơ?" Samantha không hiểu.

Edward nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, chợt hiểu ra, nói: "Viện quân. Viện quân sắp đến."

Mọi người đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ trên màn hình, từ lúc bị bọn cướp tấn công đến giờ đã qua một tiếng hai mươi phút. Vậy có nghĩa là, theo tính toán bình thường, viện binh quân đội phái tới sau khi nhận được tín hiệu của họ sắp xuất hiện rồi.

"Quá tốt!" Gerald hưng phấn nhảy dựng lên.

Mọi người đều kích động vì tin tức tốt này.

Viện quân! Viện quân sắp xuất hiện rồi!!

"Ariel, chủ pháo của chúng không còn hội tụ năng lượng nữa." Lôi Tranh đột nhiên lớn giọng nói.

"Ừ, chắc chúng cũng ý thức được điều này."

"Vậy …"

"Tiếp theo, nếu chúng khôn ngoan thì sẽ chuẩn bị rút lui. Khi đấu với chúng ta, chiến hạm bọn cướp chiếm ưu thế, nhưng khi gặp quân đội Liên Bang chúng chỉ có thể chịu bị đánh." Ariel lạnh nhạt nói.

Bây giờ băng cướp Huyết Dạ mới thành lập chưa lâu, căn cứ vào năng lực của báo nam thì chắc chưa đến một năm. Chúng vẫn còn yếu, khác một trời một vực với băng cướp Huyết Dạ sau này dám can đảm đối kháng chính diện với quân đội Liên Bang.

Cũng may là như thế, cho nên bọn họ mới thoải mái loại bỏ hai cánh tay đắc lực của Huyết Dạ. Mất đi chúng, Huyết Dạ sẽ không thể thuận lợi chỉnh đốn tập hợp nhiều băng cướp vũ trụ như đời trước nữa.

Mắt Ariel thoáng qua tia sắc lạnh. Bây giờ thực lực của hắn đã hơn hẳn bạn bè cùng lứa, còn băng cướp Huyết Dạ thì yếu đi. Chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian, băng cướp Huyết Dạ sớm muộn gì cũng có ngày trở thành quá khứ!

Samantha nhìn chiếc chiến hạm cỡ lớn xuất hiện trên màn hình, phấn khởi hô lên: "Viện quân! Viện quân đến!"

"Bọn chúng rút lui rồi." Lôi Tranh cũng nói.

"Ừ, cẩn thận đấy, đừng buông lỏng cảnh giác, đề phòng chúng tập kích lần cuối trước khi rút lui." Ariel còn nghiêm túc hơn cả lúc nãy.

Mọi người nghe hắn nói đều kìm chế sự phấn khích, hết sức tập trung theo dõi màn hình.

Một giây ngay trước khi ra khỏi tầm bắn, chủ pháo của chiến hạm bọn cướp đột nhiên phát xạ, cột sáng trắng cực lớn xuyên qua màn đêm u tối, bắn thẳng vào phi thuyền.

May là Phỉ Nhi được Ariel nhắc nhở, không hề thả lỏng cảnh giác, lại thêm Chung Thịnh điều khiển màng chắn bảo vệ, cuối cùng mới thoát được tình cảnh lật thuyền trong mương.

Hành động của bọn chúng hiển nhiên là sự khiêu khích trắng trợn đối với quân đội Liên Bang vừa xuất hiện. Họ nhanh chóng mở chủ pháo, bắn liền mấy phát vào chiến hạm bọn cướp, đánh tan lớp màng bảo vệ, suýt thì phá hủy cả chiến hạm.

Đáng tiếc, thành viên băng cướp Huyết Dạ đều là lũ hung tàn lại liều lĩnh điên cuồng, trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, chúng thực hiện bước nhảy ngắn, chớp mắt nhảy ra xa một trăm đơn vị vũ trụ, ra khỏi tầm bắn của chiến hạm Liên Bang, rồi nhanh chóng bỏ trốn.

Hành động đó không chỉ khiến tiểu đội Giảo Lang kinh ngạc, mà sĩ quan chỉ huy chiến hạm cứu viện cũng sửng sốt. Tuy nhiên, khi biết không thể đuổi kịp bọn chúng, quân cứu viện nhanh chóng điều chỉnh đội hình, bảo vệ phi thuyền chở khách mình đầy thương tích ở vị trí trung tâm.

Mấy chiếc chiến hạm liên kết lại với nhau, nối thành vòng tròn. Sau đó, một đội lính vũ trang nhảy lên phi thuyền, tiếp nhận công tác điều khiển các bộ phận then chốt.

Một sĩ quan quân hàm thượng tá mặc quân phục phẳng phiu dẫn theo phó quan và hộ vệ của mình bước vào phòng hạm trưởng, quét mắt nhìn một vòng, rất tự nhiên đi về phía Từ Bảo Quốc và Lâm Lâm.

Hai bên chào hỏi nhau vài câu đơn giản. Sau khi biết họ là huấn luyện viên của trường quân đội Đệ Nhất, viên thượng tá lộ rõ nụ cười tươi.

"Trường Đệ Nhất quả là nơi ngọa hổ tàng long. Hai cậu có hứng thú vào quân đội phát triển không? Tôi đảm bảo, nếu hai cậu đến quân khu III của tôi, tôi có thể lập tức trao quân hàm thiếu tá cho các cậu." Thượng tá cười tủm tỉm bắt đầu mời chào nhân tài.

Từ Bảo Quốc từ đầu đến cuối vẫn giữ nụ cười tao nhã. Lâm Lâm đứng bên cạnh thì chỉ muốn đào hố rồi chui xuống luôn. Hắn biết lý do viên thượng tá này muốn mời chào nhân tài. Nhưng vấn đề là chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn cả. Bị động nhận lấy vinh quang thuộc về người khác, cảm giác này thật khó chịu.

"Thật đáng tiếc, chúng tôi làm việc ở trường Đệ Nhất rất vui vẻ, tạm thời không định rời đi." Từ Bảo Quốc cười đáp, "Với lại, tôi nghĩ ngài thượng tá tìm nhầm người rồi. Mặc dù chúng tôi là huấn luyện viên của trường Đệ Nhất, nhưng …" Hắn đưa mắt sang nhìn thành viên tiểu đội Giảo Lang, nói tiếp, "Người giải quyết mối nguy lần này không phải tôi."

"Ồ?" Viên thượng tá ngạc nhiên. Ông xoay người, thế mới chú ý tới một nhóm người trẻ tuổi đứng trong phòng hạm trưởng. Vốn ông nghĩ kế hoạch lần này là do vị huấn luyện viên này vạch ra, rồi chỉ huy học sinh của mình chấp hành. Nhưng theo như cậu ta nói, thì hình như nhóm học sinh này mới chính là người cứu vớt cả phi thuyền.

Nhìn từng gương mặt trẻ trung phơi phới sức xuân, nụ cười trên mặt thượng tá càng lúc càng tươi. Cho đến khi nhìn thấy Lâm Phỉ Nhi vẫn còn đang điều khiển phi thuyền, nhất thời mặt biến sắc, tiến lên vài bước, nhìn chiếc mũ giáp Phỉ Nhi đang đội trên đầu, vẻ mặt không dám tin vào mắt mình.

"Chẳng lẽ …"

"Đúng vậy, cả chiếc phi thuyền này đều do đồng đội của cháu điều khiển." Ariel thản nhiên nói.

Thượng tá ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Ariel, trong mắt loáng qua chút ngỡ ngàng, rồi sau đó, mắt ông càng lúc càng trợn tròn ra, cuối cùng còn há mồm trông rất mất hình tượng …

"Lâu rồi không gặp, thượng tá William." Ariel lễ phép cúi chào.

Thượng tá William sửng sốt một lúc mới vội vàng đáp lễ: "Đúng là lâu rồi không gặp, Ariel. Khoan đã, sao cháu lại ở đây?"

"Chúng cháu đang trên đường đến Học viện Sĩ quan chỉ huy để trao đổi học tập, trùng hợp đi trên con thuyền này."

Thượng tá đổ mồ hôi lạnh. May là không có chuyện gì xảy ra, nếu công tử của tướng quân Clifford gặp tai nạn trong khu vực ông canh giữ, thì ông không dám tưởng tượng hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào nữa.

"Hai người biết nhau sao?" Chung Thịnh hỏi nhỏ.

"Ừ." Ariel gật đầu. "Trước đây thượng tá William từng dạy anh điều khiển cơ giáp. Là thầy của anh."

William nghe thế bỗng thấy xấu hổ. Hồi ấy ông rất bất mãn khi một người đường đường là thượng úy như mình lại phải đi dạy một thằng nhóc điều khiển cơ giáp. Nhưng khi gặp Ariel rồi, sự bất mãn của ông đã bay sạch.

195. Chương 195

Editor: Nguyệt

Có ai từng gặp một học trò siêng năng chịu khó như vậy chưa?

Đại đa số các động tác chỉ cần dạy một lần là làm được, một số ít động tác độ khó cao cũng chỉ cần giảng hai lần. Hơn nữa, hoàn toàn không cần giáo viên phải thúc ép, cậu bé với gương mặt tinh xảo đó luôn chủ động trong việc học tập, chẳng hề giống với một đứa trẻ mười tuổi bình thường suốt ngày chỉ nghĩ đến chơi.

Không một giáo viên nào là không hài lòng với học trò như vậy cả. Duy chỉ có một điều làm William thấy tiếc, đó là sau đấy ông phải rời đi vì nhiệm vụ, không thể tiếp tục chỉ bảo cậu.

Nhưng nghĩ lại thì, con trai tướng quân Clifford xuất sắc được như ngày hôm nay có một phần là nhờ công của mình, cũng đáng hãnh diện lắm.

"Khụ khụ, bây giờ cháu đang học ở trường Đệ Nhất à?" Thượng tá William hỏi với giọng vô cùng hòa ái.

"Vâng, năm nhất."

Thượng tá William lại cảm thán, nhìn con nhà người ta kìa, năm nhất đã ưu tú thế này rồi, lại xem thằng nhóc chết tiệt nhà mình, cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, thật là … chênh lệch quá lớn.

"À, phải rồi, người bạn này của cháu …" Thượng tá William hất cằm chỉ Lâm Phỉ Nhi.

"Vâng, cậu ấy đã trải qua huấn luyện đặc thù, hiện tại giá trị tinh thần lực đã gần đến bốn nghìn."

"Thật không?" Thượng tá William mắt sáng lấp lánh, ánh mắt nhìn Lâm Phỉ Nhi trở nên thèm thuồng. Nếu xung quanh mà không có nhiều người, chắc ông đã lao lên bắt cóc Lâm Phỉ Nhi luôn rồi.

"Thật. Nhưng tinh thần lực của cậu ấy sắp cạn kiệt rồi, phiền ngài tìm người đến thay cậu ấy."

"Không thành vấn đề." Thượng tá William vung tay lên, lính ông dẫn theo lập tức lần lượt tiếp nhận công việc của mọi người ở các vị trí điều khiển.

Chờ khi ai vào chỗ người nấy rồi, Lâm Phỉ Nhi mới thong thả mở mắt ra, tháo mũ giáp, sắc mặt tái nhợt đến sợ.

"Phỉ Nhi, không sao chứ?" Samantha đỡ cô xuống, tìm một chỗ thoải mái để nghỉ ngơi, rồi mang cho cô cốc nước.

"Không sao, tiêu hao tinh thần lực hơi nhiều nên mệt thôi." Lâm Phỉ Nhi cười đáp.

"Em gái à."

Lâm Phỉ Nhi cứng người, từ từ quay sang, đối diện với gương mặt già nua nhưng cười rất rạng rỡ của thượng tá William.

"Có muốn đến quân khu III của tôi nhậm chức sau khi tốt nghiệp không?" Giọng William nghe cứ như là ông chú quái dị cầm kẹo dụ dỗ bé gái.

Ariel giật giật khóe miệng. Quả nhiên thượng tá William vẫn giống hệt đời trước, thích đi khắp nơi đục tường khoét vách, thú vui này đúng là khó đỡ. Đời trước mình vừa tốt nghiệp trường Đệ Nhất cũng thế, có điều tốt hơn nhóm trưởng quan Từ, vì lúc đó thượng tá William đã thăng lên thành tướng quân William, cho nên hắn được hưởng đãi ngộ quân hàm thiếu tá, như thế đã là đặc cách đối với một học sinh vừa tốt nghiệp rồi.

"Khụ khụ, xin lỗi, cháu bây giờ đã là thành viên thuộc tiểu đội của Ariel rồi, cũng quen phối hợp với các đồng đội, nếu không có gì bất ngờ, chắc sau này sẽ cùng nhậm chức với Ariel." Lâm Phỉ Nhi chớp mắt mấy cái, dễ dàng ném vấn đề sang cho Ariel.

Đùa à, chuyện này đương nhiên là phải giao cho trưởng quan quyết định rồi. Dù sao bây giờ cả bọn đều là cấp dưới của Ariel, sau này tất nhiên phải theo cậu ta.

Vẻ mặt thượng tá William có hơi khó tả. Ông nhìn những học viên xuất sắc này, lòng thầm nhỏ máu. Vừa rồi chỉ tập trung vào cô bé điều khiển phi thuyền này, lại quên mất những thanh niên khác cũng xuất sắc không kém.

Quay sang nhìn Ariel, ánh mắt thượng tá William đã thay đổi. Mới chỉ học năm nhất mà đã nhanh chóng tập hợp được một đội ưu tú thế này, xem ra Ariel rất có sức hút. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn đó là sự sắc sảo của cậu.

Nhìn nhóm học viên trẻ này đi, tuổi chưa đến hai mươi, đáng lý ra phải là những thanh niên cứng đầu đang trong thời kỳ phản nghịch, thích chống đối người khác, vậy mà nghe Lâm Phỉ Nhi nói lại có thể nhìn ra tất cả đều công nhận vị trí lãnh đạo của Ariel. Chuyện hiếm có làm sao.

Một nhóm xuất sắc thế này, dưới sự lãnh đạo của Ariel, sẽ bộc phát tiềm năng lớn cỡ nào đây?

Thật muốn nhìn thấy …

William thầm cảm thán, ngoài mặt lại chẳng để lộ chút gì. Ông cười tủm tỉm đến bên Ariel, hỏi: "Thế nào? Cháu có muốn đến quân khu III của chú không? Chú có thể tạo điều kiện rất tốt cho cháu đấy."

Ariel mỉm cười không đáp.

Chung Thịnh đứng bên cạnh tiến lên một bước, cười nói: "Trưởng quan William, giờ mà nói chuyện này có vẻ hơi sớm. Chúng cháu mới chỉ là học sinh năm nhất, nhanh lắm cũng phải đến năm thứ tư mới được chọn chỗ thực tập. Ba năm bảo dài không dài, mà nói ngắn cũng không ngắn, biết đâu sau ba năm chúng ta gặp lại, chúng cháu sẽ gọi ngài là thiếu tướng William thì sao. Đến lúc đó, chẳng phải ngài có thể tạo điều kiện càng tốt hơn cho chúng cháu sao?"

William giật giật khóe miệng, phải nhìn cậu trai to cao đứng cạnh Ariel này với con mắt khác. Quả nhiên bên cạnh Ariel không có ai yếu kém. Nghe cậu ta nói kìa.

Ba năm sau, cứ với tình hình này, thì tên tuổi các cô cậu đã vang khắp các quân khu rồi. Giữa các quân khu vốn có sự cạnh tranh, giành giật nhân tài vô cùng kịch liệt. Lại thêm bối cảnh của Ariel, rồi cậu ta tự tay dẫn dắt một tiểu đội ưu tú. Đến lúc đó chắc chắn các quân khu sẽ lao vào mà tranh đấu.

Có sự cạnh tranh thì đương nhiên giá trị của các cô cậu cũng được nâng cao. Vả lại, nếu ba năm sau tôi trở thành thiếu tướng, thì đãi ngộ tôi có thể cho các cô cậu đương nhiên là tốt hơn lúc tôi còn là thượng tá rồi. Đúng là giỏi tính toán.

Đối diện với ánh mắt nghiền ngẫm của William, Chung Thịnh mỉm cười rất hòa ái.

Phải công nhận là, khi một người nghiêm túc để lộ gương mặt tươi cười sẽ khiến người khác cảm thấy vô cùng thân thiết. Có vẻ thượng tá William đã bị nụ cười đó ảnh hưởng, cho nên ấn tượng với Chung Thịnh cũng tốt hơn nhiều.

Đúng thế, đúng thế, đây mới là một phó quan đủ tư cách, biết mưu cầu lợi ích cho mình một cách hợp lý. Nhân tài thế này quân khu III cũng cần lắm nha! Thầm lau nước miếng của con quỷ tham lam trong lòng,

thượng tá William quyết định trở về sẽ báo cáo lên thượng tướng Tề. Nhân tài như Ariel, lại thêm một tiểu đội xuất sắc thế này, đáng để họ dốc sức chiêu mộ.

Còn vấn đề đục tường khoét vách của tướng quân Clifford ấy à … Khụ khụ, đó là chuyện của thượng tướng Tề, không liên quan gì đến một thượng tá nhỏ nhoi như ông hết. ( )

Có quân đội tiếp đón, tiểu đội Giảo Lang không gần gánh vác trách nhiệm gì nữa.

Trên đường về, thượng tá William không ngừng khuyên bảo Ariel, ý đồ dụ dỗ hắn đến quân khu III. Đáng tiếc, dù ông có nói thế nào, Ariel cũng không dao động, làm ông rầu rĩ hết cả người.

Sau hành trình vài tiếng đồng hồ, họ đáp xuống một tinh cầu buôn bán bậc trung. Từ Bảo Quốc báo cáo chuyện xảy ra ngày hôm nay cho hiệu trưởng Phó, nhận được mệnh lệnh lập tức dẫn học viên về trường Đệ Nhất.

Thành công lần này của nhóm Ariel có thể nói phần lớn là nhờ may mắn. Phó Ngạn Triều không dám đánh cược lần sau họ có còn may mắn như thế nữa không.

Hiệu trưởng Phó bày tỏ sự phẫn nộ đối với chuyện cướp vũ trụ xuất hiện trên tuyến đường bình thường của Liên Bang. Mà khi ông nghe Ariel nói bọn cướp truy đuổi họ có chiến hạm quân đội mới xuất ngũ năm ngoái, mặt lại càng sa sầm.

Hủy bỏ hoạt động trao đổi học sinh lần này, lệnh cho họ lập tức về trường, Phó Ngạn Triều ngắt liên lạc rồi lập tức gọi cho mấy người bạn cũ.

Không ai biết họ đã bí mật trao đổi những gì. Nhưng có một điều rất rõ ràng, là khi nhóm Ariel về trường, nhà trường đã chú trọng và tăng cường độ huấn luyện lên rất nhiều.

Đoàn giao lưu của đế quốc Elan đã rời đi, thời gian đúng vào lúc họ xuất phát đến Học viên Sĩ quan chỉ huy.

Vị nhị hoàng tử trông như con khổng tước kia trở nên nhạt nhòa trong mắt học sinh. Mới đầu còn có một vài người thỉnh thoảng nhắc đến, sau hai tháng thì hầu như chẳng còn vết tích gì.

Trở lại trường học, nhóm Ariel lại lần nữa bị cuốn vào bầu không khí học tập vô cùng khẩn trương.

Học các môn lý luận, tiến hành rèn luyện thể thuật, huấn luyện tinh thần lực, thực hành điều khiển cơ giáp …

Rất nhiều chương trình học nặng nề kéo nhau mà đến. Ngoài Chung Thịnh và Ariel, các thành viên khác của tiểu đội Giảo Lang đều kêu khổ không thôi.

Thi cử là kẻ thù của học sinh!

Nhóm Phỉ Nhi, Lôi Tranh xuất sắc là thế, nhưng cái họ cần học vẫn còn rất nhiều, thậm chí vì đã thuộc tiểu đội của Ariel, cho nên họ phải học nhiều hơn bạn bè cùng khóa của mình rất nhiều.

"A Thịnh, học cái này cần thiết lắm sao?" Hạng Phi mặt ủ mày chau cầm quyển "Duy tu cơ giáp đơn giản" hỏi Chung Thịnh.

"Cần chứ." Chung Thịnh gật đầu khẳng định.

"Nhưng tớ có định làm lính duy tu cơ giáp đâu …" Hạng Phi cúi đầu lẩm bẩm.

Chung Thịnh cười, vò tóc Hạng Phi: "Nếu cậu muốn làm lính duy tu cơ giáp, thì cái cậu học bây giờ phải là "Duy tu cơ giáp – Quy tắc phân loại chi tiết" rồi."

"Trong quân đội thiếu gì lính duy tu, học nó để làm gì." Hạng Phi gãi đầu, buồn bực nói. Mấy thứ viết trong sách này không phải quá khó, nhưng cực kỳ rườm rà. Cậu thấy nếu có thời gian đi học thuộc mấy thứ này, thì chẳng thà dành thời gian đó học kỹ năng chỉ huy còn hơn.

Tác giả:

→.→ Đoán xem ai sẽ lên sàn tiếp theo Là người quen đó nha

196. Chương 196

Editor: Nguyệt

"Trong quân đội đúng là có lính duy tu, nhưng khi cậu đi làm nhiệm vụ, có chắc là cơ giáp sẽ không bị trục trặc gì không?" Chung Thịnh liếc cậu, "Nội dung cuốn sách này rất đơn giản, nhưng đều là những vấn đề thường gặp ở cơ giáp, đến lúc nguy khốn có thể cứu mạng cậu đấy."

"Thật không đấy? Đừng có nói ngoa nha."

"Đương nhiên rồi. Cậu nghĩ mà xem, bây giờ Liên Bang đang trong thời kỳ hòa bình, tuy là có cướp vũ trụ nhưng chúng thoắt ẩn thoắt hiện, bình thường không thấy bóng, cho nên nhiệm vụ chủ yếu của binh lính bây giờ là thăm dò tinh cầu mới. Đừng coi thường việc này, không ai biết trước được trên tinh cầu đó có tồn tại sinh vật lạ nào không. Lỡ như bất cẩn bị nhốt ở đó, thì muốn khóc cũng chẳng kịp."

Chung Thịnh nói nghe rất thoải mái, trong đầu lại nhớ đến tình cảnh mình mắc kẹt cả tháng trời trên một tinh cầu lạ, may sao gặp được đoàn lính đánh thuê tốt bụng, nếu không đã chết rũ ở đó rồi, làm gì có cơ hội gặp Ariel.

"Tóm lại, chăm chỉ học đi, sau này sẽ biết nó có tác dụng." Chung Thịnh vỗ mạnh lên vai Hạng Phi, nhìn cậu đau đến nhăn nhó, vui vẻ trở về phòng.

Vừa mở cửa ra đã thấy Từ Vệ Quốc ngồi trong phòng khách. Chung Thịnh ngẩn ra một lúc, kể ra thì cũng mấy tháng rồi anh không gặp trưởng quan Từ.

"Đã lâu không gặp." Từ Vệ Quốc vẫn mang cái dáng dấp không đứng đắn đó, dựa người trên sofa.

"Chào trưởng quan Từ, lâu rồi không gặp."Chung Thịnh cười tủm tỉm chào hỏi, chuyển mắt sang nhìn Ariel cầm một bình hồng trà đi ra từ phòng bếp.

"Mời dùng trà." Ariel đặt ấm trà xuống, ngồi đối diện Từ Vệ Quốc. Chung Thịnh ngồi cạnh hắn, chờ Từ Vế Quốc mở lời.

Lâu rồi không gặp, chắc chắn không có chuyện Từ Vệ Quốc đến đây chỉ vì nhớ họ.

Nhưng, Chung Thịnh không nghĩ ra được lý do Từ Vệ Quốc đến tìm họ. Anh ta trên họ hai khoá, có gì cần giúp cũng nên tìm Edward mới phải.

Ba người nhìn nhau, không ai lên tiếng. Ariel với Chung Thịnh không rõ ý đồ của Từ Vệ Quốc cho nên không tiện nói gì. Còn Từ Vệ Quốc thì phân vân không biết mở lời thế nào.

Đến khi uống gần hết chén trà, Từ Vệ Quốc mới ho khan hai tiếng, mở miệng: "Sang tháng sau là đến kỳ thi cuối kỳ, theo thành tích hiện tại của các cậu thì hẳn là không có vấn đề gì. Nhưng, về cuộc kiểm tra thực chiến, các cậu có ý định gì chưa?"

Ariel và Chung Thịnh nhìn nhau. Chung Thịnh đặt chén trà xuống: "Trưởng quan Từ muốn giúp chúng tôi sao?"

Hiếm có một lần Từ Vệ Quốc đỏ mặt, nhưng anh ta nhanh chóng bình thường trở lại: "Khụ khụ, là thế này, đúng lúc tôi nhận được một nhiệm vụ của hội lính đánh thuê. Các cậu biết đấy, kiểm tra thực chiến đại đa số đều tiến hành trong địa hình dã ngoại, biện pháp tốt nhất là gia nhập đoàn lính đánh thuê nào đó, rồi cùng họ hoàn thành một nhiệm vụ cấp C là ổn. Tôi nghĩ nếu các cậu tham gia nhiệm vụ này cùng tôi sẽ tốt hơn."

"À." Ariel vẫn thản nhiên. Từ Vệ Quốc đột nhiên đưa ra lời mời, hắn sẽ không tùy tiện đáp ứng.

Từ Vệ Quốc sượng mặt: "Hừm, nói chuyện thế này đúng là rắc rối. Thôi, tôi nói thẳng luôn, hiện tôi đang có một nhiệm vụ cấp C khá khó, cần hai cậu hỗ trợ. Tôi không thể cho các cậu lợi ích gì đáng nói, nhưng nếu nhiệm vụ lần này hoàn thành thuận lợi, xem như tôi nợ các cậu một lần. Ý tôi muốn nói là Từ Vệ Quốc của nhà họ Từ nợ các cậu một lần."

Ariel nghe đến đó, tay hơi khựng lại.

Chung Thịnh dừng động tác rót trà, nhìn Từ Vệ Quốc với ánh mắt hoài nghi.

Từ Vệ Quốc của nhà họ Từ và chỉ mình Từ Vệ Quốc mang ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. Một mình Từ Vệ Quốc thì chỉ là viên thiếu úy trẻ tuổi, có thể sau này tiền đồ vô lượng, nhưng bây giờ chẳng qua vẫn chỉ là học sinh.

Còn Từ Vệ Quốc của nhà họ Từ thì khác. Nó đại diện cho nhà họ Từ phía sau anh ta. Nói cách khác, trong phạm vi nhất định, hắn có thể sử dụng một số nguồn tài nguyên của nhà họ Từ. Cái nợ này không phải lớn bình thường thôi đâu.

"Đây là ý của anh, hay là ..."

"Là ý của tôi. Nhưng bố tôi cũng biết chuyện này." Từ Vệ Quốc vội đáp, rồi lại bổ sung: "Nếu không có gì bất ngờ, chắc bây giờ tướng quân Clifford cũng đã biết chuyện này."

Ánh mắt Ariel trở nên sắc bén. Nếu chỉ đơn giản là Từ Vệ Quốc đến nhờ họ giúp đỡ, thì xét trên tương lai xán lạn của anh ta sau này, có đến 90% khả năng hắn sẽ đồng ý. Nhưng bây giờ ngay cả tướng quân Từ Hoa và bố hắn cũng biết chuyện, vậy e là nhiệm vụ cấp C lần này không đơn giản. Hắn bắt đầu do dự.

"Thực ra là hiệu trưởng Phó bảo tôi đến tìm các cậu giúp hoàn thành nhiệm vụ lần này."

Câu này của Từ Vệ Quốc làm Chung Thịnh và Ariel vô cùng kinh ngạc.

Ariel mím môi, vẻ mặt rất nghiêm túc, còn Chung Thịnh thì chỉ cười bất đắc dĩ. Xem ra họ không thể từ chối rồi.

"Nhiệm vụ gì?" Ariel đặt chén trà xuống, vắt chéo chân, nhìn thẳng vào Từ Vệ Quốc.

Từ Vệ Quốc cũng nghiêm túc hẳn: "Đây là một nhiệm vụ rất đơn giản, đến tinh cầu số hiệu PE – 0921 lấy một thứ."

Mặt Ariel biến sắc: "Đế quốc Elan?"

Từ Vệ Quốc sửng sốt, ánh mắt nhìn Ariel như thể đang nhìn động vật khổng lồ thời tiền sử, trên mặt viết rõ rành rành: Làm sao cậu biết?

Chung Thịnh nghe Ariel nhắc mới nhớ lại chuyện đời trước, vẻ mặt khó lường.

Đời trước, tinh cầu mang số hiệu PE – 0921 này vô cùng nổi tiếng trong lịch sử Liên Bang. Nguyên nhân làm nó nổi tiếng chính là nhị hoàng tử đế quốc Elan từng bị ám sát suýt chết ở đó.

Cụ thể thế nào Chung Thịnh không rõ. Dù sao lúc bấy giờ anh mới chỉ là một học sinh trường quân đội bình thường. Sau này đến bên Ariel, tiếp xúc với nhiều cơ mật ở tầng lớp cán bộ cao cấp, anh mới biết được chút manh mối.

Đương nhiên, đây chỉ là một vài mảnh tin anh góp nhặt được trong lúc vô tình tìm đọc tài liệu mật mà ở vào thời điểm đó đã không còn là bí mật quân sự quan trọng nữa.

Kể ra thì rất đơn giản, chỉ là sự kiện chém giết tranh giành vị trí người thừa kế ngôi vị hoàng đế của đế quốc Elan thôi.

Là người thừa kế hợp pháp số một đế quốc, đại hoàng tử đế quốc Elan tính tình khiêm tốn, được nhiều người kính trọng, quan hệ với người em trai cùng mẹ là nhị hoàng tử vô cùng thân thiết.

Vốn dĩ một vị hoàng tử như thế thừa kế ngai vị là vô cùng hợp lý, nhưng không ai ngờ rằng trong một lần bị ám sát, đại hoàng tử trúng kịch độc, tính mạng lâm nguy, chỉ có một loài sinh vật đặc thù sống ở tinh cầu bên cạnh mới có thể cứu chữa.

Nếu chuyện đại hoàng tử bị trúng độc lan ra, khả năng sẽ tạo thành mối nguy cho hoàng thất, cho nên nhị hoàng tử đã âm thầm dẫn đội cận vệ của mình đến hành tinh đó tìm thuốc giải.

Không ai ngờ rằng đó lại là một cái bẫy, mục đích chính là để trừ khử người thừa kế hợp pháp thứ hai – nhị hoàng tử điện hạ.

Nếu thuận lợi, đại hoàng tử chết vì trúng độc, nhị hoàng tử chết trên đường tìm thuốc giải, thì chỉ còn tam hoàng tử chưa đầy hai tuổi có tư cách thừa kế ngai vị.

Hoàng tử nhỏ tuổi kế vị sẽ gây mất ổn định đối với đế quốc Elan. Và người đứng sau thao túng tất cả mọi chuyện chính là trưởng công chúa, cũng là chị gái của Zaccai.

Hoàng hậu đế quốc Elan sinh được bốn người con, một nữ ba nam. Chẳng ngờ, người có dã tâm nhất trong số họ lại là trưởng công chúa Lệ Nhã.

Cô ta đã lợi dụng vị hôn phu của mình là công tước Bocuse để dàn dựng lên kế hoạch này, mục đích chính là trở thành nữ vương đế quốc Elan. Nhưng chừng nào hai người anh trai còn sống, thì cô ta không thể lên làm nữ hoàng.

Điều đáng tiếc là nhị hoàng tử thành công đào thoát khỏi cạm bẫy, còn nhờ sự trợ giúp của người nào đó trở về đế quốc Elan, đập tan kế hoạch của cô ta. Trưởng công chúa Lệ Nhã và vị hôn phu của mình cùng toàn bộ gia tộc Bocuse bị xử tử. Ở một đất nước theo chế độ quân chủ, kết cục của phản loạn thất bại chỉ có con đường chết.

Khi Chung Thịnh đọc được tư liệu đó, sự kiện phản loạn ở đế quốc Elan đã trôi qua nhiều năm, đại hoàng tử thành công ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nhị hoàng tử vẫn là con khổng tước mà Ariel ghét. Nhưng chuyện này vẫn để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Chung Thịnh.

Khi ấy tư liệu không ghi lại chi tiết sự việc, không biết tại sao nhị hoàng tử lại nhận được sự giúp của "người nào đó" ở Liên Bang. Nay xem ra "người nào đó" này chính là đồng minh của đại hoàng tử tại Liên Bang.

Đế quốc Elan đúng là theo chế độ quân chủ, nhưng có thể sánh ngang với Liên Bang, đại hoàng tử có thể ngồi yên trên ngai vị, Chung Thịnh không tin là anh ta không có quan hệ gì với người bên này.

Điều anh không ngờ tới là quan hệ giữa đại hoàng tử và nhà họ Từ, gia tộc Clifford, thậm chí hiệu trưởng của trường Đệ Nhất lại tốt đến vậy. Nhìn từ góc độ này, xem ra lần trao đổi học sinh đợt trước không chỉ đơn giản là vì mục đích học tập.

"Làm sao … các cậu biết?" Trông mặt Từ Vệ Quốc cực kỳ khó coi. Ánh mắt hắn sắc bén như một thanh kiếm đâm thẳng vào Ariel.

Tác giả:

= = Rắc rối quấn lên người rồi đó … Nhưng trưởng quan Từ xuất hiện rồi, mọi người có nhớ anh ta không ( )

Có điều lần làm nhiệm vụ này sẽ không dẫn theo tiểu đội Giảo Lang. Chỉ có Ariel với Chung Thịnh ra tay thôi nha!

197. Chương 197

Editor: Nguyệt

Không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ thường ngày, lúc này trông Từ Vệ Quốc như một thanh bảo kiếm được tuốt ra khỏi vỏ.

Chung Thịnh trầm mặc. Anh không biết phải giải thích với Từ Vệ Quốc thế nào. Chung quy đâu thể nói rằng anh chết đi sống lại, từng xem tư liệu về sự kiện lần này, tính toán thời gian vừa khéo là ngày nhị hoàng tử xui xẻo bị thương nặng, cho nên đoán được.

Nếu nói như thế, chưa biết Từ Vệ Quốc có tin không, chứ đến Chung Thịnh cũng chẳng tin nổi.

"Đoán." Giọng thanh thanh của Ariel phá vỡ bầu không khí nặng nề.

"Đoán?" Từ Vệ Quốc trợn trừng mắt, vẻ mặt trông thật buồn cười.

"Không thể nào! Làm sao cậu đoán được chuyện này liên quan đến đế quốc Elan?" Từ Vệ Quốc cau mày.

Ariel liếc xéo gã, vẻ mặt bình thản: "PE – 0921 vừa hay nằm ở vùng biên giới của Liên Bang, nằm trong số các tinh cầu chưa khai thác, không có lý do thì anh đến đó nhận nhiệm vụ làm gì. Hơn nữa, chuyện này liên quan đến cả nhà họ Từ, nhà tôi và hiệu trưởng, thì hiển nhiên không phải chuyện nhỏ. Đoán bừa cũng biết, chuyện liên quan đến cả ba gia tộc, lại xảy ra ở đó, thì khả năng lớn nhất chỉ có vấn đề ở đế quốc Elan thôi."

"Cũng đâu thể khẳng định như vậy …"

"Điều giúp tôi khẳng định chuyện này chính là thái độ của anh." Ariel rũ mi, "Đoàn trao đổi của đế quốc Elan vừa rời đi tháng trước, nói họ hao tâm tổn trí như thế phái một đoàn trao đổi đến đây chỉ để giao lưu học hỏi đơn thuần thì ai tin. Chắc hẳn lần trao đổi này còn vì mục đích khác. Hơn nữa, anh đừng quên là là đội của anh bỏ quyền thi đấu giữa chừng ở giải cơ giáp, nguyên nhân là vì con chim khổng tước kia vắng mặt. Mặc dù tôi chẳng thân quen gì với con chim khổng tước đó, nhưng hắn ta là nhị hoàng tử của hoàng thất, trừ phi có lý do bất khả kháng, nếu không hắn tuyệt đối sẽ không rút khỏi trận đấu."

Từ Vệ Quốc giật giật khóe miệng, lòng đau xót: Còn bảo là không thân quen, không quen sao cậu biết rõ tính cách người ta thế?

Ariel ngẩng lên, thấy vẻ mặt khác thường của gã, lập tức ghét ra mặt: "Anh đừng có hiểu lầm, tôi không hề quen thân gì con chim khổng tước kia, cái loại đó cũng chỉ có anh mới nhìn lọt mắt."

Từ Vệ Quốc lập tức dựng lông, đứng bật dậy, gào lên: "Nhìn lọt mắt cái gì hả! Ai nhìn lọt mắt chứ! Còn lâu tôi mới để ý con chim khổng tước đó!"

Nhưng Chung Thịnh nghe kiểu gì cũng thấy anh ta đang nghĩ một đằng nói một nẻo, đậm mùi chột dạ.

Ariel phất tay không thèm để ý: "Tôi chẳng quan tâm anh có vừa mắt con chim khổng tước đó không. Tôi chỉ đang phân tích cho anh làm sao tôi đoán được chuyện này liên quan đến đế quốc Elan."

Từ Vệ Quốc bĩu môi, ngồi xuống lần nữa. Có lẽ vì lời Ariel nói vừa rồi khiến lòng gã loạn cả lên, nên không truy hỏi chuyện này nữa.

Qua một lúc mà Từ Vệ Quốc không nói năng gì, Ariel mất kiên nhẫn gõ lên bàn, thấy Từ Vệ Quốc ngơ ngác nhìn mình thì nhíu mày bất mãn: "Trưởng quan Từ, anh còn chưa nói cụ thể nhiệm vụ lần này là gì."

"À, không phải cậu đoán được rồi sao?" Từ Vệ Quốc rầu rĩ.

Ariel chán nản: "Tôi chỉ đoán được chuyện này liên quan đến đế quốc Elan thôi, còn cụ thể thế nào sao tôi biết được."

"Thế à, tôi còn tưởng cậu cái gì cũng biết." Từ Vệ Quốc bĩu môi.

"Chỉ thượng đế mới cái gì cũng biết. Tôi không có chút hứng thú nào với tôn giáo hết." Ariel thản nhiên nói, làm Từ Vệ Quốc nghẹn họng.

"Khụ khụ, trưởng quan Từ, tôi nghĩ anh vẫn nên nói chi tiết cho chúng tôi biết thì hơn." Chung Thịnh mỉm cười, làm dịu bầu không khí giữa hai người họ.

"Ừ, là thế này …" Từ Vệ Quốc trở lại dáng vẻ biếng nhác thường ngày, ngả người trên sofa, giải thích cụ thể sự việc lần này.

Mà vốn dĩ gã không định giấu Ariel và Chung Thịnh. Đã để hai người họ tham gia nhiệm vụ lần này, thì Từ Vệ Quốc biết chắc sẽ không giấu nổi. Chẳng qua kế hoạch của gã là đến tinh cầu PE – 0921 đã rồi mới nói rõ sau. Trong mắt gã, họ xuất sắc thật đấy nhưng chưa hẳn đã nhạy bén với những vấn đề chính trị.

Chuyện này lại liên quan đến hoàng thất đế quốc Elan, Liên Bang không thể quang minh chính đại can thiệp vào. Nhiều người biết chuyện đại hoàng tử trúng độc, nhưng đế quốc Elan không công bố, họ cũng chỉ đành giả vờ không biết.

Nhị hoàng tử Zaccai đến Liên Bang mặt ngoài là tham gia đoàn trao đổi với trường Đệ Nhất, thực chất là tìm kiếm sự trợ giúp trên phương diện chính trị cho đại hoàng tử. Hắn đi chuyến này cũng không phải về tay không. Nhà họ Từ, gia tộc Clifford, cùng với nhà họ Phó đều tăng thêm sự ủng hộ với đại hoàng tử.

Do không biết ai là kẻ đứng sau hạ độc đại hoàng tử, nên cả nhà Clifford và nhà họ Từ đều không thể trực tiếp giúp đỡ. Rơi vào đường cùng, Phó Ngạn Triều nghĩ ra một ý kiến hay, đó là mượn cớ thi cuối kỳ, đưa ra một nhiệm vụ yêu cầu học sinh hoàn thành, qua đó âm thầm trợ giúp nhị hoàng tử.

Lúc chọn người chấp hành nhiệm vụ, Phó Ngạn Triều suy đi tính lại, cuối cùng quyết định chọn Từ Vệ Quốc và Ariel. Nhà họ Từ và gia tộc Clifford đã đứng trong hàng ngũ đồng minh của đại hoàng tử, hai người họ sẽ không phản bội gia tộc mình.

Vốn dĩ Phó Ngạn Triều có nghĩ đến chuyện cử tiểu đội Giảo Lang đi. Nhưng thành phần của tiểu đội này quá phức tạp, cho nên ông đành bỏ qua, chỉ chọn Ariel.

Còn Chung Thịnh thì …

Được rồi, Ariel mà đi thì Chung Thịnh đâu thể không theo.

Phó Ngạn Triều không mù, gia tộc Clifford đã thừa nhận thân phận vị hôn phu của Chung Thịnh rồi, có thể thấy họ đã điều tra cẩn thận bối cảnh của người này, ông không cần phải bận tâm.

Càng nghĩ càng có thể tin tưởng, năng lực cũng đủ cao, nhiệm vụ lần này chỉ là tiếp ứng điện hạ Zaccai, chắc không có vấn đề gì quá lớn đâu … nhỉ?

Nghĩ như thế, Phó Ngạn Triều liền nói với Từ Vệ Quốc. Trong mắt ông, Ariel tuy xuất sắc nhưng vẫn kém hơn Từ Vệ Quốc đã học năm thứ ba, cho nên người lãnh đạo lần này hiển nhiên phải là Từ Vệ Quốc.

Về việc này, ông đã đánh tiếng trước với tướng quân Clifford. Hành động bí mật lần này có hệ số nguy hiểm nhất định, đương nhiên ông phải báo cho bố của Ariel biết. Tướng quân Clifford không tỏ thái độ gì, chỉ nói hiện giờ Ariel là học viên trường quân đội, là một quân nhân, có bổn phận phục tùng mệnh lệnh cấp trên, sau này nếu có chuyện tương tự thì không cần hỏi ý ông nữa, con trai của ông không cần được đối xử đặc biệt.

Ngắt liên lạc với tướng quân Clifford, Phó Ngạn Triều day trán cười trừ. Người này đúng là, ngoài miệng thì nói thế, được rồi, ông tin là trong lòng John cũng nghĩ như thế, nhưng chỉ có mỗi một đứa con trai bảo bối, nếu thực sự gặp nguy hiểm, ông không dám nghĩ sẽ có hậu quả gì nữa.

Nhiều lần cảnh cáo Từ Vệ Quốc không được manh động, không thể liều lĩnh, không cho phép đến những nơi nguy hiểm, Phó Ngạn Triều nhìn cậu ta chỉ muốn giơ tay thề không làm bất cứ chuyện gì nguy hiểm, mới thở phào một chút.

Không phải ông quá lo lắng, nhưng tính tình Từ Vệ Quốc như vậy, hở ra là rước lấy cả đống rắc rối về, thật sự không yên tâm được.

Bây giờ ông chỉ mong việc này có thể hoàn thành thuận lợi, đưa điện hạ Zaccai mạnh khỏe về đế quốc Elan thôi.

"Chúng ta đến PE – 0921 bằng cách nào?" Ariel nhướn mày hỏi. Đó là một tinh cầu chưa khai thác, không có tuyến đường nào dẫn tới đó cả.

"Hề hề, cậu yên tâm, hiệu trưởng Phó sắp xếp cả rồi." Từ Vệ Quốc cười gian xảo, nhưng không nói gì thêm.

"Bao giờ xuất phát?" Chung Thịnh hỏi.

"Càng sớm càng tốt. Nếu được thì mai đi luôn." Từ Vệ Quốc nghiêm mặt.

Chung Thịnh liếc nhìn Ariel rồi mới đáp: "Được."

Từ Vệ Quốc vừa lòng gật đầu, đứng dậy rời đi.

Chào từ biệt các thành viên khác của tiểu đội Giảo Lang, Chung Thịnh và Ariel rời khỏi trường Đệ Nhất trong ánh mắt bịn rịn của Gerald và vẻ mặt bất ngờ của Edward.

Nhiệm vụ lần này là bí mật, không tiện tiết lộ cho các thành viên khác, cho nên cả Hạng Phi lẫn Lâm Phỉ Nhi đều tỏ vẻ bất mãn bực tức với hành động Chung Thịnh trọng sắc khinh bạn đi thi thực chiến riêng với Ariel.

Ngồi trên xe huyền phù loại nhỏ đến sân bay của tinh cầu thủ đô, bọn họ gặp Từ Vệ Quốc ở địa điểm đã hẹn trước. Không thể đến tinh cầu PE – 0921 bằng con đường bình thường, Từ Vệ Quốc lại cố tình giấu cách thức di chuyển đến chỗ hoang vu hẻo lánh đó.

Nói thật, có khi Từ Vệ Quốc còn chẳng hiểu rõ nhiệm vụ lần này nguy hiểm đến mức nào bằng Chung Thịnh và Ariel. Dẫu sao gã vẫn chỉ nghĩ chuyến này đi là để giúp nhị hoàng tử Zaccai tìm thuốc giải. Còn Chung Thịnh và Ariel có ký ức đời trước lại nhớ rõ, ngoài việc tìm thuốc giải, họ còn phải đối phó với sát thủ do cô công chúa Lệ Nhã kia phái tới.

Tác giả:

Ây dô, nhị hoàng tử lại xuất hiện rồi Trưởng quan Từ, anh có nhớ người ta không? o[]

198. Chương 198

Editor: Nguyệt

Nếu không phải nhóm Chung Thịnh sau khi bị bọn cướp vũ trụ tấn công trở về khắc khổ huấn luyện, thể thuật lên đến cấp mười, có thể thực hiện hầu hết các động tác khó, thì gã tuyệt đối không cho phép Ariel tham gia vào hành động nguy hiểm lần này.

"Ừ, đến sớm nhỉ." Một chiếc xe huyền phù màu đen đỗ bên cạnh Ariel và Chung Thịnh, cửa mở, để lộ gương mặt rất gợi đòn của Từ Vệ Quốc.

"Trưởng quan Từ, đừng bảo với tôi là chúng ta sẽ đi bằng cái này?" – Chung Thịnh hỏi.

"Ừ, lên xe đi, tôi dẫn các cậu đi cửa sau." Từ Vệ Quốc cười, "Đây là cơ hội hiếm có đấy, cho các cậu mở rộng tầm mắt."

Chung Thịnh trầm mặc. Mở rộng tầm mắt cái gì … Với trải nghiệm đời trước của anh và Ariel, e là chẳng còn mấy thứ có thể làm họ "mở rộng tầm mắt".

Từ Vệ Quốc hoàn toàn không để ý đến ánh mắt khinh bỉ của Ariel và sự trầm mặc của Chung Thịnh, ra chiều đắc ý bảo họ lên xe, rồi lái thẳng đến một con đường vắng lặng.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" Nhìn chiếc xe huyền phù ngày càng xa sân bay, Chung Thịnh không khỏi cau mày.

"Đương nhiên là đến chỗ phi thuyền rồi. Nhưng mà …" Từ Vệ Quốc cười khà khà, "Không phải phi thuyền chở khách, mà là chiến hạm quân đội. Thế nào, có háo hức không?"

"Chiến hạm quân đội?" Ariel nhíu mày. Vốn hắn nghĩ nhiệm vụ lần này sẽ có chiến hạm loại nhỏ chở họ đi, không ngờ lại lên hẳn phi thuyền của quân đội.

"Đúng vậy, vừa hay có một chiến hạm đến vùng biên giới để thay lính, khi nào đến nơi chúng ta sẽ đổi sang phi thuyền khác đi tiếp." Từ Vệ Quốc hất tóc, nói với giọng thoải mái, "Đây là cửa sau ông già nhà tôi đặc cách mở cho đó, các cậu đúng là may mắn."

Ariel giật giật khóe miệng, không đáp lời anh ta. Chung Thịnh không còn biết nói gì. Chỉ là đi tàu chiến thôi mà, đời trước anh với Ariel còn tự tay lái chiến hạm kia kìa. Bây giờ chỉ lên đó làm hành khách thôi, tự hào cái nỗi gì.

Tất nhiên là Từ Vệ Quốc không biết hai người họ đang nghĩ gì. Trong mắt hắn, Ariel và Chung Thịnh là hai tân binh, tất nhiên là vô cùng ao ước cuộc sống quân đội. Chuyến đi lần này xem như là trải nghiệm đời lính thực sự, để họ cảm nhận phần nào cuộc sống của một người lính.

"À, phải rồi, phi thuyền này chở lính đến giao ban, cho nên hầu hết bọn họ đều không quen biết nhau, chúng ta phải trà trộn vào trong đó, có vậy mới che giấu được thân phận." Từ Vệ Quốc đột nhiên lên tiếng nhắc nhở, rồi ném hai thẻ binh cho họ.

"Đây, thân phận mới của các cậu đấy."

Chung Thịnh nhận lấy thẻ binh, quét qua quang não, "tinh" một tiếng, trên màn hình liền hiện lên thông tin của thân phận mới.

Chỉ có tên và hình ảnh là không thay đổi, còn lại đều là thông tin bịa đặt. Chung Thịnh xem hai lần để học thuộc lòng.

Ariel ngồi bên cạnh nhìn thông tin trên thẻ binh, sắc mặt trông thật phức tạp. Từ Vệ Quốc nhìn qua kính chiếu hậu, thấy thế thì cười sung sướng trên nỗi đau của người khác.

"Ủm? Sao thế?" Chung Thịnh thắc mắc nhìn Từ Vệ Quốc ngồi trên đang cười nghiêng ngả, xe huyền phù cũng loạng choạng, may là đã ra khỏi khu vực nội thành, trên đường vắng tanh, nếu không chắc đã xảy ra tai nạn.

"Không sao." Ariel thản nhiên nói, đóng quang não lại, "Tư liệu này ai làm?"

"Ha ha … tôi không biết, tôi chỉ tiết lộ một chút về quan hệ của hai cậu, nhờ họ sắp xếp thân phận thích hợp." Từ Vệ Quốc cười sung sướng, nháy mắt với Chung Thịnh còn đang ngơ ngác chẳng hiểu gì, "Chung Thịnh này, cậu không xem thử thân phận của Ariel sao? Nếu lúc sau mà bị lộ thì đừng trách tôi nha."

Chung Thịnh nhìn Ariel với vẻ khó hiểu. Ariel giật giật khóe mắt, im lặng đưa thẻ binh cho anh.

Chung Thịnh cầm lấy, quét qua quang não của mình, trên màn hình hiện lên tư liệu, chỉ nhìn cái tên thôi đã đủ chói mù mắt anh …

Ariel Chung.

"Phụt …" Chung Thịnh suýt hộc máu. Đây … đây là sao?

Sao ngài Ariel lại mang họ của anh?

Nhanh chóng kéo xuống xem tư liệu, về cơ bản là Ariel Chung giống hệt Chung Thịnh, đến từ cùng một tinh cầu, học cùng trường quân sự, vào cùng một đơn bị bộ đội, thoạt nhìn cứ như phục chế lại tư liệu của Chung Thịnh vậy.

Sự khác biệt duy nhất đó là mục hôn nhân. Cả hai người đều được ghi là đã kết hôn, nhưng tất nhiên là tên bạn đời khác nhau.

Của một người là Ariel Chung, còn của người kia là Chung Thịnh.

Nói cách khác … hiện giờ hai người họ là một cặp đã kết hôn, còn là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau từ nhỏ.

Chung Thịnh xấu hổ đỏ mặt, không dám ngẩng lên nhìn Ariel. Anh biết dòng họ Clifford quá nổi tiếng, cho nên nhất định phải sửa, nhưng không ngờ cái tên không đáng tin Từ Vệ Quốc này lại cho Ariel mang họ anh luôn.

Được rồi … anh thừa nhận là vừa rồi trong lòng thấy rất vui, nhưng suy cho cùng vẫn để ý đến cảm nhận của ngài Ariel hơn.

"Sao hả Chung Thịnh? Thích thân phận này không?" Từ Vệ Quốc nháy mắt với Chung Thịnh.

Chung Thịnh dở khóc dở cười. Anh trộm nhìn Ariel, vẻ mặt không có gì thay đổi, căn cứ vào ra-đa của anh thì ngài ấy không giận. Biết thế anh mới yên lòng, hỏi nhỏ: "Ariel, có muốn đổi lại họ không?"

"Không cần." Ariel nhìn anh, đột nhiên ôm gáy anh, hôn một cái, "Chúng ta là một, mang họ ai không quan trọng."

Chung Thịnh ngớ người. Ngài Ariel hôn mình? Khoan đã, chuyện này rất bình thường, nhưng bất bình thường ở chỗ tại sao ngài ấy lại hôn mình trước mặt Từ Vệ Quốc?

Có lẽ đoán được thắc mắc của anh, Ariel nhếch môi cười: "Quan hệ của chúng ta đã công khai từ lâu, không cần phải giấu." Nói rồi liếc sang nhìn Từ Vệ Quốc.

"Đậu má!" Từ Vệ Quốc đứng ngoài xem kịch vui bỗng thấy buồn bực. Vốn muốn thấy trò cười của Ariel, không ngờ lại thành cớ cho hai người họ khoe khoang tình cảm, đúng là không biết ngượng.

Nhân lúc Chung Thịnh còn đang ngẩn người, Ariel chọt chọt lên mặt anh mấy cái, rồi quay sang nói với Từ Vệ Quốc: "Tập trung lái xe đi. Tôi mới kết hôn chưa lâu, không muốn chết trẻ."

Từ Vệ Quốc nghẹn họng, thật muốn cào tường. Rõ ràng mình mới là trưởng quan cơ mà? Tại sao lại phải làm tài xế? Mẹ nó, lần sau nhất định phải bắt hai đứa nó lái xe!!! Gã bực bội nghĩ bụng.

Suốt đường đi, qua biết bao lần kiểm tra, khoảng nửa tiếng sau, họ mới vào được sân bay quân dụng được canh gác nghiêm ngặt.

Nhìn cơ giáp đi qua đi lại tuần tra, bốn đài quan sát xây cao, tiếng khởi động vang rền của quân hạm, những hình ảnh quen thuộc này làm Chung Thịnh cảm khái không thôi.

Vừa quen vừa lạ, mới một năm ngắn ngủi, cảnh tượng mà trước đây ngày nào cũng thấy, nay nhìn lại bỗng giật mình không quen.

"Đi thôi, lên thuyền nào. Bây giờ chúng ta là lính canh của một vệ tinh nhỏ có giá trị khai thác, phải ở đó một năm, cho nên đừng tỏ ra quá phấn khởi." Từ Vệ Quốc dừng xe, xách ba lô quân dụng tiêu chuẩn quẩy lên lưng.

Ariel và Chung Thịnh gật đầu, cầm ba lô của mình theo sau gã, bắt chước người khác tìm phòng theo chỉ dẫn trên thẻ binh.

Phòng của họ là phòng bốn người, trong đó một chiếc giường đã trải chăn. Từ Vệ Quốc đối chiếu số hiệu, tìm đến giường của mình, đặt ba lô xuống đất rồi nằm xuống.

Chung Thịnh với Ariel chung một giường tầng. Chung Thịnh thu xếp hành lý xong rồi bắt đầu trải chăn chiếu.

Ariel thản nhiên nhìn Chung Thịnh bận rộn chuẩn bị giường cho hai người, nhàn nhã cầm một quyển sách lên đọc.

Từ Vệ Quốc nhìn Chung Thịnh bận bịu như chú ong mật, giật giật khóe miệng. Chung Thịnh thế này có ổn thật không vậy? Ariel bị cậu chiều hư rồi đúng không …

"Trưởng quan Từ …"

"Đừng gọi tôi là trưởng quan. Chúng ta đều là binh nhất, gọi tên đi, tránh bị lộ." Từ Vệ Quốc ngắt lời Ariel.

"Vệ Quốc." Ariel biết điều đổi sang gọi tên, ngay cả thái độ cũng thay đổi một cách kỳ diệu.

Từ Vệ Quốc lại giật giật khóe miệng, cứ cảm thấy vừa rồi Ariel gọi tên gã, địa vị của gã tụt hẳn.

Đây nhất định là ảo giác!!!

Từ Vệ Quốc phủ định ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, hỏi: "Có chuyện gì?"

Ariel gập sách lại, ánh mắt nhìn Từ Vệ Quốc rất bình tĩnh: "Thật ra tôi muốn hỏi là anh nhìn chằm chằm Chung Thịnh "nhà tôi" là có ý gì?"

Từ Vệ Quốc: …

Chung Thịnh đang dọn dẹp giường chiếu nằm cũng trúng đạn.

"Cậu có ý gì?" Từ Vệ Quốc rít từng chữ qua kẽ răng.

"Không có gì, chỉ là nếu tư liệu đã ghi tôi với Chung Thịnh là thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, còn trở thành một đôi, anh không thấy là tôi nên thể hiện ham muốn độc chiếm của mình một chút sao?" – Ariel thản nhiên nói.

Tác giả:

→.→ Trưởng quan Từ, chính anh chủ động yêu cầu giảm mức đãi ngộ của mình đấy nhé …

Vốn lúc gọi anh là trưởng quan Từ, Ariel còn để ý thân phận cấp trên của anh, bây giờ chỉ gọi là Vệ Quốc … Khụ khụ, bảo trọng …

Khí thế của Ariel không phải mạnh vừa đâu, tôi có thể tưởng tượng ra tình cảnh bi thảm của anh rồi đó.

199. Chương 199

Editor: Nguyệt

Mặt Từ Vệ Quốc có chút vặn vẹo, "Thế thì liên quan gì đến tôi?"

"Nếu tôi nhớ không nhầm, thì vừa rồi anh nói tư liệu ghi rằng chúng ta phải đến một tinh cầu xa xôi để thay phiên canh gác, anh nghĩ một cặp chồng chồng sẽ thích có một cái bóng đèn chen vào giữa sao?"

"Cho nên?"

"Cho nên tôi nghĩ tôi với Chung Thịnh phải tỏ ra không thân thiện với anh một chút, chí ít không thể là thái độ hòa hảo đươc." Ariel nói thẳng thừng.

"Có cần thiết không?" Từ Vệ Quốc nhíu mày hỏi.

"Ai biết được trên thuyền có những loại người gì? Nếu đã không thể quá gần gũi với họ, thì tôi nên biểu hiện ghen tuông mạnh một chút, họ sẽ không tiếp cận."

"Nói cũng đúng." Từ Vệ Quốc gật đầu. Lần này bọn họ trà trộn vào trong nhóm binh lính có thể che giấu hành tung rất tốt, nhưng quá thân cận với họ cũng không ổn. Cho nên, cách Ariel đưa ra nghe thì hơi vớ vẩn, cơ mà vẫn tính là cách hay.

Lại nói, Ariel có vẻ ngoài xuất chúng như thế, khó tránh khỏi có người tơ tưởng, tỏ ra là một người hay ghen cũng tốt.

"Ừ, nói thế thì, tôi thấy Chung Thịnh phải thể hiện rõ hơn mới đúng. Dù sao mặt mũi cậu thế này …" Từ Vệ Quốc nhìn mặt Ariel, chưa nói hết câu thì nhiệt độ trong phòng đã tụt hẳn.

Chung Thịnh bất giác cứng người, lùi lại một bên. Trưởng quan Từ à, anh đúng là rất giỏi, chưa gì đã chọc trúng tử huyệt của ngài Ariel rồi. Khen ngợi diện mạo của ngài ấy cơ đấy, tôi thật lòng mong anh có thể sống sót trở lại trường Đệ Nhất.

"Hửm? Ai mở máy lạnh thế?" Từ Vệ Quốc hồn nhiên không biết gì, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

"Đâu có." Ariel lạnh lùng nói. Chung Thịnh lại rụt thêm mấy bước. Ngay sau đó Ariel lia mắt đao sang, anh lập tức đứng im tại chỗ.

"Lạ thật, sao cứ có cảm giác phòng đột nhiên lạnh hẳn đi vậy nhỉ." Từ Vệ Quốc nhún vai, "Tóm lại, cùng đi thuyền với chúng ta đều là binh lính bình thường, tốt có mà xấu cũng có, các cậu không phải trẻ con, chắc không cần tôi nhắc nhở chi tiết nữa."

"Ừ." Ariel gật bừa. Thực ra thì hắn đúng là không biết cái loại lính "xấu" mà Từ Vệ Quốc nói là như thế nào.

Đời trước, hắn tốt nghiệp trường Đệ Nhất rồi được đặc cách trao quân hàm thượng úy, lập tức rời khỏi nhóm quân lính bình thường. Huống chi, phía sau hắn còn có tên tuổi gia tộc Clifford sáng chói ra đó, mấy chuyện xấu xa cấp thấp về cơ bản là chẳng có cơ hội chứng kiến.

Ngược lại, người vào quân đội từ vị trí thấp nhất như Chung Thịnh nhìn thấy và nghe được nhiều thứ hơn Ariel.

Từ Vệ Quốc nhắc nhở rất đúng lúc. Chung Thịnh hiểu cực rõ mấy trò tiêu cực trong quần thể binh lính cấp thấp.

Anh cũng nên cẩn thận hơn, lúc ở trên thuyền tuyệt đối phải dính liền lấy Ariel không rời nửa bước. Ariel rất mạnh, nhưng có những lúc hai đấm khó địch lại bốn tay. Vả lại, anh không muốn Ariel nhìn thấy mấy chuyện xấu xa đó.

"Ồ, mấy người đến rồi hả."

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, một người đàn ông mặc quân trang bước vào.

Người này trông rất bình thường, nhưng đôi mắt tròn lại khiến anh ta hoạt bát hẳn lên. Anh ta cười chào mọi người trong phòng, tự giới thiệu: "Chào mọi người, tôi là Vu Phàm thuộc binh đoàn cơ giáp số 7."

Từ Vệ Quốc đứng dậy, cười tủm tỉm giới thiệu: "Chào anh, chúng tôi là Từ Vệ Quốc, Chung Thịnh và Ariel Chung thuộc binh đoàn cảnh vệ số 56."

Lúc nhìn sang Ariel, Vu Phàm hơi ngẩn ra. Nhưng nghe Từ Vệ Quốc giới thiệu xong, anh ta có vẻ ngạc nhiên.

"Các cậu là …" Anh ta gượng gạo nuốt xuống hai chữ "anh em", một tóc vàng một tóc đen, đâu thể là anh em được. Hay là họ hàng thân thích?

"Chồng chồng." Ariel bình tĩnh đáp.

"À à." Vu Phàm gật đầu ra chiều đã hiểu. Nam nam kết hôn không phải chuyện gì đáng kinh ngạc tại liên Bang. Nhưng, cả hai người đều là quân nhân, phục vụ trong cùng một đơn vị thì rất hiếm gặp.

"Ha ha, trong một tháng tới chúng ta sẽ là bạn cùng phòng." Vu Phàm cười, giọng nói ôn hòa, có thể tính tình rất cởi mở.

Từ Vệ Quốc cũng cười ha ha, rồi nhân quan hệ giường trên giường dưới mà trò chuyện với nhau vô cùng náo nhiệt.

Vu Phàm vừa chuyện phiếm vừa âm thầm quan sát ba người họ.

Cái người tên Ariel có vẻ lãnh đạm, mặt vô cảm.

Còn cậu Chung Thịnh kia trông hơi nghiêm túc, nhưng lúc nhìn sang Ariel thì sẽ trở nên hiền hòa.

Còn Từ Vệ Quốc …

Vu Phàm trộm dẩu môi, một kẻ nói dối lão luyện, chuyện trò hồi lâu mà chỉ biết được anh ta thuộc đơn vị nào, còn lại không moi được gì.

Vu Phàm quay đi lấy quân hàm đeo lên vai, cười nói với Từ Vệ Quốc: "Phi thuyền sắp khởi hành rồi. Tôi phải qua chỗ đồng đội xem thế nào. Cái đám kia chẳng để người ta yên tâm được."

Từ Vệ Quốc nhìn quân hàm hạ sĩ sáng lóe, cười híp mắt: "Ừ, làm trưởng quan thật chẳng dễ dàng gì." Nói rồi cũng lấy từ túi áo ra quân hàm của mình.

Vu Phàm giật giật khóe mắt, quân hàm thiếu úy sáng chói, kết hợp với bản mặt tươi cười lưu manh của Từ Vệ Quốc, thực làm người ta muốn đánh cho một phát.

"Ra là trưởng quan Từ, vừa rồi thật thất lễ." Vu Phàm vội chào Từ Vệ Quốc theo kiểu quân đội.

"Không sao, không phải chuyện gì to tát cả." Từ Vệ Quốc phất tay tỏ vẻ không để ý.

Vu Phàm liếc Ariel và Chung Thịnh, phát hiện hai người kia đã lấy quân hàm hạ sĩ đeo lên vai từ bao giờ.

Gắng gượng cong môi cười, Vu Phàm xoay người rời khỏi phòng, lòng thầm rít gào: Lừa đảo hả, một phòng bốn người, vốn tưởng mình là hạ sĩ có địa vị cao nhất, ai ngờ chẳng biết từ đâu lòi ra một thằng thiếu úy, tức muốn lật bàn!

Vu Phàm vừa đi, Ariel liền hỏi: "Sao phải khoe quân hàm?"

"Không có gì, chỉ là sau khi so quân hàm, tôi có vẻ đẹp trai hơn anh ta." Từ Vệ Quốc lười biếng nói.

Chung Thịnh, Ariel: …

"Tư liệu …" Chung Thịnh nhíu mày, hơi lo lắng.

"Không sao." Từ Vệ Quốc ngáp một cái, "Lát nữa tôi tìm người sửa lại là được."

"Được rồi." Nếu không bị lộ, Chung Thịnh tất nhiên là sẽ không làm chuyện thừa thãi.

Ariel nhìn thoáng qua Từ Vệ Quốc gật gù buồn ngủ, xoay người trở lại giường trên của mình, mở sách ra đọc tiếp.

"Trưởng quan Vu!"

Vu Phàm bước vào phòng, mấy người vốn đang nằm trên giường vội vàng đứng lên, cười toét miệng chào hỏi.

"Ừ, các cậu mang đủ đồ rồi chứ?"

"Sao vậy? Không đủ chẳng lẽ bây giờ có thể quay về lấy?" Một cậu lính trẻ cười hì hì nói.

"Đương nhiên là không." Vu Phàm nhún vai, cho câu trả lời phủ định.

"Vậy trưởng quan còn hỏi làm gì …" Cậu lính rũ vai, cố tình làm vẻ ủ rũ.

"Tôi chỉ sang xem các cậu có quên gì không. Dù sao cũng là lần đầu tiên xa nhà, quên đồ là chuyện dễ hiểu." Vu Phàm xoa đầu cậu lính trẻ, cười rất gian trá.

"Thế nếu quên thật thì sao?" Một người lính trông có vẻ nhã nhặn hỏi.

"Thì thôi." Vu Phàm bình thản đáp.

"Trưởng quan lại đùa bọn em rồi." Cậu lính trẻ bực mình nói.

"Đùa các cậu thì làm sao? Có quý mới đùa các cậu biết chưa. Trưởng quan vừa rồi bị đả kích, mau kể mấy chuyện không vui của các cậu ra cho tôi vui lên tí nào." Vu Phàm nhéo mặt cậu lính trẻ, kéo căng ra hai bên.

"Hừ, tôi không tin trưởng quan lại bị đả kích đâu." Một tên lính cao to đầu trọc nói, có vẻ không để tâm lắm.

"Sao lại không, trưởng quan cũng là người mà, là người thì ai chẳng phải chịu đả kích." Vu Phàm bĩu môi.

"Vậy anh nói xem là chuyện gì, cho bọn em vui vẻ cái nào." Thanh niên mặt mũi thanh tú đứng ngoài cùng nhíu mày nói.

"Cái lũ chết tiệt này! Đã bảo anh đây bị kích thích rồi mà cứ xát muối lên miệng vết thương người ta nữa." Vu Phàm ra vẻ vô cùng đau đớn, ôm ngực, mắt rưng rưng nhìn cấp dưới.

"Hầy … chiêu này của anh cũ rồi."

"Đổi bài mới đi trưởng quan."

Mọi người nói cười xôn xao, Vu Phàm bất đắc dĩ đập cho mỗi đứa một phát: "Một đám khó ưa."

"Trưởng quan Vu, rút cuộc là chuyện gì mà lại đả kích anh?" Chàng trai thanh tú ngồi bên giường hỏi.

"Còn chuyện gì nữa, cảm giác mình già đi thôi." Vu Phàm thở dài, đau thương ngẩng đầu góc ba phần tư nhìn trời.

"Trưởng quan, sao anh lạc đề mãi thế, bọn em sắp mất kiên nhẫn rồi." Gã cao to đầu trọc nóng máu.

“Được rồi, được rồi, không phải chuyện gì to tát cả, là bạn cùng phòng của tôi …” Vu Phàm nhún vai.

“Sao vậy? Bạn cùng phòng bắt nạt anh à?” Cậu lính trẻ hưng phấn chớp mắt, nghe giọng chẳng có vẻ gì là thông cảm.

200. Chương 200

Editor: Nguyệt

“Không phải!” Vu Phàm lườm cậu.

“Chả cần nghĩ cũng biết, trưởng quan gian trá như thế, sao có thể bị bắt nạt được.” Chàng trai nhã nhặn nhìn cậu lính trẻ như nhìn tên ngốc.

“Ê! Văn Tân, đủ rồi nha!” Cậu lính trẻ có vẻ giận, chun mũi mắt gườm gườm nhìn chàng trai nhã nhặn tên Văn Tân.

Văn Tân nhún vai, cho qua vấn đề về IQ của cậu lính trẻ.

“Nói trọng điểm.” Gã cao to càng mất kiên nhẫn, cau chặt lông mày.

“Molokov, sao cậu lúc nào cũng nóng vội thế, không tốt đâu.” Vu Phàm khuyên bảo.

Molokov nhíu mày, anh nói mãi mà chưa vào vấn đề thì bảo tôi không mất kiên nhẫn sao được?

“Thật ra bạn cùng phòng của tôi đều rất trẻ.” Vu Phàm nói với giọng ưu sầu nhàn nhạt.

“Rồi sao nữa?” Molokov gõ bàn.

“Rồi … họ có ba người, một thiếu úy, hai hạ sĩ.”

Mọi người: …

Cậu lính trẻ gãi đầu không hiểu: “Thế thì có gì mà phải ngạc nhiên?”

“Ngu!” Văn Tân cốc đầu cậu, “Trưởng quan đang tự ti.”

“Tự ti? Sao phải tự ti?” Cậu lính trẻ vẫn không hiểu.

“Không nghe trưởng quan nói à, ba người kia đều rất trẻ, quân hàm lại tương đương anh ấy, có người còn cao hơn. Chắc chắn trưởng quan vốn định khoe quân hàm của mình, kết quả lại bị người ta đả kích rồi.” Văn Tân nhìn cậu ta như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, như thể đang hỏi sao cậu có thể không hiểu.

“Ầy … Đâu phải chuyện gì to tát đâu? Trong trung đội chúng ta hình như có rất nhiều người có quân hàm cao hơn trưởng quan mà?” Cậu lính trẻ hỏi, càng lúc càng không hiểu.

Văn Tân chán hẳn, quay đi không thèm nói chuyện với cậu nữa.

Molokov với chàng trai mặt mũi thanh tú đã bình tĩnh quay đi làm chuyện của mình sau khi Vu Phàm nói ra cớ sự. Bọn họ nhìn ra được lần chịu đả kích này hoàn toàn là do trưởng quan Vu tự rước lấy, đáng đời!

Cậu lính trẻ nhìn mọi người ai làm việc người nấy, tủi thân nói: “Tôi không hiểu thật mà.”

“Quả nhiên Heo Con là quan tâm đến tôi nhất.” Vu Phàm ôm Heo Con từ đằng sau, yêu thương xoa đầu cậu.

Cậu lính trẻ đen mặt, kéo tay Vu Phàm để trên lưng mình xuống, bất mãn nói: “Trưởng quan Vu! Không được gọi em là Heo Con!”

“Ôi, ngay cả Heo Con cũng không thương anh.” Vu Phàm thở dài ai oán, cô đơn đi ra ngoài.

Heo Con nhìn bóng lưng cô quạnh của Vu Phàm, lo lắng: “Này, trưởng quan không sao chứ?”

"Yên tâm, trưởng quan đã dày công tôi luyện kỹ xảo đóng kịch, trình độ cỡ này cũng chỉ có cậu mới bị lừa." Văn Tân liếc xéo.

Heo Con vẫn không yên tâm, lặng lẽ mở cửa ra, đúng lúc nhìn thấy Vu Phàm gõ cửa phòng bên cạnh rồi nhảy vào, hô to: "Các cục cưng, có nhớ anh không?"

Sau đó, từ trong phòng truyền ra những tiếng cười khúc khích.

Im lặng xoay mặt đi, Heo Con nghĩ mình đúng là ngốc khi nghĩ trưởng quan bị kích thích thật!!!

Văn Tân đi tới, vỗ đầu Heo Con: "Dù sao cũng không phải lần đầu, quen là tốt rồi."

Heo Con: …

Vu Phàm vui vẻ ra khỏi phòng của nhóm nữ binh, tay ôm một đống đồ ăn vặt. Anh ta ngậm trong miệng cây kẹo mút dinh dưỡng, trong ánh mắt hâm mộ ước ao của Heo Con, để lại cho phòng họ khoảng … một phần mười đống đồ ăn vặt.

Văn Tân chỉ vào đống đồ ăn ít ỏi trên giường, chỉ trích: "Trưởng quan, sao anh keo kiệt thế, cho bọn em có mỗi tí."

Vu Phàm chẳng hề áy náy, rút cây kẹo mút ra, dõng dạc nói: "Có giỏi thì qua chỗ mấy em gái lấy đồ ăn đi."

Mọi người trầm mặc. Ngoài Vu Phàm mặt dày ra, một lũ đàn ông con trai như họ sao có thể không biết xấu hổ đi cướp đồ ăn vặt của các cô ấy được.

"Lại nói, lúc nãy tôi cũng kể rồi, tôi còn ba người bạn cùng phòng, trẻ tuổi mà đã có quân hàm, chắc chắn là phải rất có tài năng. Tôi cần đống đồ ăn vặt này để tạo quan hệ với họ." Vu Phàm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Sau đó, trong ánh mắt u oán của Heo Con, Vu Phàm ôm đống lớn đồ ăn vặt ung dung trở về phòng.

Phòng Vu Phàm cách phòng của bọn Heo Con không xa, trùng hợp thế nào lại có một hành lang ngăn giữa. Lúc đi đến chỗ ngoặt, Vu Phàm cầm nhiều đồ nên không để ý, đụng phải một người đi từ góc khác tới.

Đồ ăn rớt xuống đất, Vu Phàm ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông nọ, ánh mắt thể hiện rõ sự căm ghét.

Người đụng vào Vu Phàm rất cao, gần hai mét, mặt mũi bình thường, ánh mắt hung ác nham hiểm, làm người ta không có cảm tình nổi. Gã nhìn Vu Phàm bị mình đụng vào, nhếch miệng cười: "Chà, không phải hạ sĩ Vu đây sao, anh mang theo mấy thứ …" Gã cúi đầu nhìn đồ ăn vặt rơi đầy dưới đất, "Thực phẩm rác đi đâu thế này?"

"Liên quan quái gì đến mày." Vu Phàm gắt, cúi người nhặt đồ.

Mắt gã kia loáng qua sự phẫn hận. Gã cố tình giẫm lên túi đồ ăn: "Ấy chết, ngại quá, lỡ chân giẫm trúng đồ của anh rồi."

Vu Phàm im lặng nhặt những món đồ khác lên, đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn gã: "Nguyễn Minh Đức, đừng có giở mấy trò mèo này với tao. Tao cảnh cáo mày, cách xa đội viên của tao ra."

Người đàn ông tên Nguyễn Minh Đức không để bụng giọng nói lạnh lùng đông chết người của Vu Phàm, nhún vai: "Hạ sĩ Vu, sao tôi không hiểu anh đang nói gì nhỉ?"

Vu Phàm trầm tĩnh nhìn gã: "Mày có hiểu hay không cũng thế, tao chỉ muốn cảnh cáo mày, mặc kệ mày thích chơi trai hay chơi gái, đừng có động đến đội viên của tao, không thì đừng trách."

"Uầy, sợ thế." Nguyễn Minh Đức cố tình ra vẻ sợ hãi, "Anh đúng là một đội trưởng tốt quan tâm cấp dưới. Nhưng, tôi muốn biết …"

Gã cúi người, "Kể cả khi tao chơi đội viên của mày, thì mày có bằng chứng gì để bắt tội tao? Mày nghĩ tao sẽ để mày nắm thóp à?" Nói xong, gã cười phá lên rồi rời đi.

Mặt Vu Phàm lạnh tanh. Anh ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng Nguyễn Minh Đức với ánh mắt sắc lạnh, như chỉ muốn chọc thủng ra hai cái lỗ.

Mãi đến khi bóng Nguyễn Minh Đức khuất sau hành lang, Vu Phàm mới bình tĩnh lại, phát hiện ra kẹo mút bị mình bóp nát, dính đầy lòng bàn tay.

Hít sâu một hơi, đè nén cơn giận trong lòng, Vu Phàm lạnh mặt, vội vàng trở về phòng.

Trong phòng, Từ Vệ Quốc lười biếng nằm trên giường, Chung Thịnh không biết lấy nước nóng ở đâu, pha một bình trà bưởi, hương thơm dịu ngọt tản mát khắp phòng, Ariel bình thản ngồi trên ghế, tay cầm cuốn sách đã đọc được hơn nửa.

Về phòng nhìn tình cảnh ấm áp này, Vu Phàm bỗng ngẩn ra, rồi nhanh chóng tỉnh táo lại. Cơn tức do Nguyễn Minh Đức gợi lên như được mùi hương trà ngòn ngọt xoa dịu, cái đầu đang nóng cũng nguội dần.

Chú ý tới gương mặt tinh xảo của Ariel, anh ta thầm giật mình, bỏ đồ ăn vặt xuống, đến trước mặt hắn.

"Có chuyện gì?" Một giây trước khi anh ta đến trước mặt, Ariel bỏ sách xuống, ngẩng đầu lên.

Vu Phàm gật đầu, chần chừ một lát rồi nói: "Chuyến đi này còn kéo dài một tháng, tốt nhất cậu đừng đến những chỗ vắng người một mình."

Ánh mắt Ariel lóe lên. Hắn không hỏi gì, chỉ gật đầu: "Tôi biết rồi, cảm ơn."

Vu Phàm nhìn Từ Vệ Quốc vẫn ngủ khò khò, rồi đến Chung Thịnh im lặng ngồi trên giường, quay sang nói với Chung Thịnh: "Tôi không đùa đâu, các cậu chỉ có ba người, các đơn vị khác tối thiểu cũng có hai tiểu đội, chẳng may xảy ra chuyện gì, các cậu dễ chịu thiệt nhất."

"Tôi hiểu rồi. Chúng tôi sẽ cẩn thận." Chung Thịnh nghiêm túc gật đầu, trong đầu nhanh chóng nghĩ xem tại sao Vu Phàm lại nhắc nhở họ như vậy.

Vu Phàm thở phào nhẹ nhõm, quay trở lại giường mình. Dù sao họ cũng không phải lính của mình, không cần mình phụ trách. Mình chỉ có thể nhắc nhở họ thế thôi, đường sau này còn dài, phải dựa vào chính họ. Trong quân đội, chuyện này chẳng hiếm gặp. Ngoài Nguyễn Minh Đức, còn rất nhiều người làm mấy việc xấu xa đó. Họ phải học cách tự mình đối mặt.

Căn phòng im ắng. Vu Phàm nằm trên giường buồn chán dùng quang não lướt web. Anh ta vừa xem một bộ tiểu thuyết không biết tên vừa vụng trộm quan sát những người khác trong phòng.

Còn trẻ thế này, trông không quá hai mươi, vậy mà trong ba người đã có một người là thiếu úy, hai người còn lại có cùng quân hàm với mình. Không biết binh đoàn cảnh vệ số 56 có ưu ái gì trong việc thăng quân hàm không, nhưng còn trẻ mà đi được đến vị trí này thì quả thật không thể xem thường.

Từ Vệ Quốc nằm giường trên đã phát ra tiếng ngáy khò khò. Vu Phàm thấy thế chuyển sang quan sát hai người ở phía đối diện.

Nguyệt: Xì poi trá hình đây, trước khi đến với chim khổng tước thì chúng ta sẽ có một đoạn nhạc đệm ở trên phi thuyền, ở chương này có thằng pháo hôi xuất hiện rồi đó, thằng này khốn nạn lắm ý, và xin mọi người chờ mong một màn rất chi là máu cờ hó của anh Ariel đó là bị chích thuốc kích thích =)) và rape:v

201. Chương 201

Editor: Nguyệt

Quan sát chừng một tiếng, Vu Phàm không nhịn được giật giật khóe miệng.

Rõ ràng hai người có quân hàm ngang nhau, vậy mà tất cả mọi việc đều do cái cậu tên Chung Thịnh làm, còn Ariel cứ như chỉ phụ trách trưng ra đó cho đẹp, ngồi hưởng thụ là được.

Khụ khụ … Được rồi, hắn biết hai người phía đối diện là một cặp chồng chồng, nhưng Chung Thịnh cưng chiều bạn đời của mình quá, đẹp thì đẹp thật đấy, cơ mà cứ chiều người ta mãi như thế, không sợ bị đè đầu cưỡi cổ à?

Chung Thịnh đang rót trà cho Ariel như cảm nhận được gì đó, ngẩng đầu lên, vừa hay đối diện với vẻ mặt tiếc hận bất bình của Vu Phàm. Chung Thịnh hơi ngẩn ra, nhíu mày khó hiệu, sau đó thấy Vu Phàm đã xấu hổ dời mắt đi.

Chẳng hiểu ra làm sao liếc nhìn Vu Phàm một cái, Chung Thịnh không ngờ rằng anh ta đang thầm thở dài thương tiếc cho tương lai sau này của anh.

Cuộc sống trên phi thuyền rất nhàm chán. Dọc đường có dừng lại ở một tinh cầu buôn bán, nhưng cả Chung Thịnh, Ariel lẫn Từ Vệ Quốc đều không có ý định đi dạo phố.

Chiếc phi thuyền này chở binh lính đến các tinh cầu khá xa xôi, cho nên chỉ có ngày thứ ba dừng ở tinh cầu buôn bán một lúc, rồi không nán lại chỗ nào nữa.

Cách giết thời gian của Ariel với Chung Thịnh theo quan điểm của Từ Vệ Quốc là cực kỳ nhàm chán. Thanh niên trẻ tuổi, còn trẻ hơn cả gã, thế mà sáng mở mắt ra đã đi tập, đến tận tối mới về.

Trên chiến hạm của quân đội tất nhiên phải có đủ các loại thiết bị luyện tập, dù không thể điều khiển cơ giáp thật để chiến đấu, nhưng so tài trong không gian giả tưởng, hoặc huấn luyện thể năng thì vô tư.

Ariel với Chung Thịnh cứ lặp đi lặp lại lịch trình sáng so đấu cơ giáp, chiều luyện tập thể năng, khiến Từ Vệ Quốc muốn khuyên họ ra ngoài chơi cho khuây khỏa mà không biết mở lời thế nào.

Phi thuyền rất lớn, không thiếu khu vui chơi giải trí. Từ Vệ Quốc sống nhàn nhã sung sướng ba ngày, cuối cùng không thể chịu nổi ánh nhìn âm thầm trách cứ của Vu Phàm nữa, mặt đen xì theo sau Ariel đi tập.

"Tôi bảo này … Có phải đang ở trường đâu, có cần phải chăm chỉ đến thế không?" Từ Vệ Quốc cùng Chung Thịnh ra khỏi phòng đấu đối kháng, vừa lau mồ hôi vừa cảm khái. Gã tự nhận bình thường rất chăm chỉ luyện tập, bây giờ tập với nhóm Chung Thịnh mới thấy hổ thẹn.

"Chính vì không ở trường cho nên mới càng phải cố gắng. Anh đừng quên mục đích chuyến đi này của chúng ta. Không biết sẽ nguy hiểm đến mức nào đâu." Chung Thịnh cầm khăn mặt lên lau mồ hôi, còn không quên nhắc nhở Từ Vệ Quốc, nhiệm vụ lần này không đơn giản như anh ta tưởng.

"Có thể nguy hiểm bao nhiêu chứ?" Từ Vệ Quốc nhíu mày, chỉ là đi tiếp ứng cái con chim khổng tước kia rồi tống gã ra khỏi biên giới thôi mà, hầu hết mọi chuyện đều có tướng quân Từ và hiệu trưởng đứng sau lo liệu rồi, việc duy nhất họ cần làm chỉ là đi tiễn đối phương với danh nghĩa bạn bè.

"Không ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra, nâng cao thực lực chung quy vẫn yên tâm hơn." Chung Thịnh nhún vai. Anh biết chuyến đi này sẽ không thuận lợi như Từ Vệ Quốc nghĩ, có điều không thể nói gì vào lúc này.

"Nói cũng phải." Từ Vệ Quốc gật đầu, rồi đột nhiên duỗi tay ra đặt lên vai Chung Thịnh: "Nhưng … có cần phải liều mạng thế không, các cậu mới học năm nhất thôi mà, năm nhất đấy, thế mà thể thuật đã lên đến cấp mười. Cậu bảo đàn anh năm ba như tôi phải sống thế nào đây! Khốn kiếp!"

"Có chuyện gì thì nói, đừng có động tay động chân." Ariel vừa ra khỏi phòng tập cơ giáp giả tưởng, thấy hành động của Từ Vệ Quốc, lập tức cau mày gạt tay gã ra, rồi nhăn mặt lấy khăn của Chung Thịnh lau tay.

Từ Vệ Quốc giật giật khóe mắt, mắng thầm: Cái thằng Ariel chết tiệt, có cần coi ông đây như vi trùng vi khuẩn thế không hả …

Chung Thịnh hoàn toàn không để ý đến bản mặt cau có của Từ Vệ Quốc, vô cùng chu đáo lấy khăn của mình ra lau mồ hôi cho Ariel.

Từ Vệ Quốc tiếp tục run rẩy. Mẹ nó chứ, ông đây là vi khuẩn, thế sao không ghét bỏ khăn mặt Chung Thịnh từng dùng luôn đi!!!

Khoe khoang tình tứ khốn kiếp, đi chết đi!!!

Từ Vệ Quốc nghẹn một bụng tức bực bội quay đi, mặt hầm hầm đi vào nhà tắm.

Ariel nhìn bóng người đang nổi giận đùng đùng kia, nhếch môi cười.

Vu Phàm vừa rẽ vào hành lang thì nhìn thấy Chung Thịnh và Ariel, liền cười chào: "Ồ, các cậu cũng ở đây à."

Lúc trước khi so quân hàm, anh ta còn hâm mộ ghen tỵ với Chung Thịnh và Ariel, bây giờ thì đã thật lòng khâm phục hai người họ.

Anh ta cũng từng trải qua cái tuổi hai mươi, người còn trẻ mà biết tiết chế như Ariel với Chung Thịnh quả là hiếm có.

Sau vài ngày quan sát, anh ta phải công nhận là dù Chung Thịnh chiều chuộng bạn đời vô biên giới, thì sự thật vẫn là thực lực của cả hai đều không thể coi thường. Anh ta từng đấu tay đôi với Chung Thịnh trong phòng tập võ, chiêu thức cay độc, kỹ xảo thành thạo của đối phương khiến anh ta không tin nổi đây là tân binh mới nhập ngũ chưa lâu.

Càng đáng buồn hơn, anh ta là đội trưởng một tiểu đội cơ giáp, vậy mà lúc đấu cơ giáp trong không gian giả tưởng, cả Ariel lẫn Chung Thịnh đều có thể đánh thắng anh dễ dàng, làm anh bị tổn thương lòng tự trọng nghiêm trọng, rất là bực bội.

"Hạ sĩ Vu, chúng tôi vừa kết thúc buổi tập, đang định đi tắm." Chung Thịnh khá có cảm tình với hạ sĩ Vu cùng phòng với họ này. Mặc dù có đôi khi anh ta lải nhải dài dòng, nhưng nhìn ra được là một người tốt có trái tim của người mẹ hiền.

Đội trưởng trước đây của anh cũng thế, rõ ràng là một người đàn ông cao mét tám vạm vỡ, lại cứ thích lải nhải lẩm bẩm, suốt ngày lo lắng cho đám tân binh.

"Sao hôm nay xong sớm thế?" Vu Phàm nhìn đồng hồ, bình thường thì phải nửa tiếng nữa hai người họ mới ra khỏi phòng tập. Hôm nay có vụ gì đặc biệt sao?

Chung Thịnh nhìn thoáng qua Ariel, cười tủm tỉm đáp: "Hôm nay căn tin có món sườn Ariel thích, phải đi sớm kẻo hết."

Vu Phàm giật giật khóe miệng. Cái cậu Chung Thịnh này mặt nào cũng tốt, tiếc mỗi cái là yêu chiều bạn đời vô biên giới, mà Ariel thì lúc nào cũng lạnh nhạt. Đôi khi, Vu Phàm cảm thấy chẳng đáng thay cho Chung Thịnh.

Tiễn bước đôi chồng chồng ngọt ngào, Vu Phàm nhìn phòng tập cơ giáp giả tưởng, thở dài bất đắc dĩ. Lần trước đấu với Chung Thịnh, trái tim thủy tinh của anh ta đã vỡ vụn. Để đề phòng lòng tin của mình cũng sụp đổ nốt, hai ngày nay anh ta đều đến đây luyện tập.

Đương nhiên, thân là đội trưởng, anh sẽ không bỏ qua cho cấp dưới của mình. Đội trưởng còn thua, chẳng lẽ đám nhóc đó lại thắng được? Cùng là tân binh tuổi xấp xỉ nhau, mọi người nên trao đổi học tập lẫn nhau, cùng tiến về phía trước!

Thế là, hạ sĩ Vu dứt khoát đá tất cả thành viên trong các tiểu đội mình phụ trách vào phòng huấn luyện, bắt họ tập đến kêu la inh ỏi, nữ binh cũng không bỏ qua.

Sau khi ăn tối ở căn tin, Ariel với Chung Thịnh rất ăn ý quay lại phòng huấn luyện.

Cả hai đều rõ nhiệm vụ lần này sẽ không thoải mái, còn một tháng nữa, nếu được thì nâng cao thực lực lên một chút mới càng yên tâm hơn.

"Hi, người đẹp!" Một binh sĩ trùng hợp cũng đến phòng huấn luyện sau khi nhìn thấy Ariel liền ngẩn ngơ, rồi lập tức huýt sáo gọi: "Có muốn hẹn hò với anh không?"

"Phì …" Trong số mấy tên lính đang nghỉ ngơi cạnh đó có người bật cười. Đám bạn của tên lính ngả ngớn kia cũng thấy xấu hổ, vội kéo quần anh ta nhắc nhở.

"Cậu kéo tôi làm gì." Tóc tên lính nọ rất dài, buộc đuôi ngựa, trông cũng bảnh.

"Đồ ngốc." Bạn anh ta ôm trán thở dài, miệng mắng thầm.

"?" Tên lính tóc đuôi ngựa nhìn bạn mình với vẻ khó hiểu, chẳng hiểu tại sao cậu ta lại có vẻ như gặp phải kẻ địch mạnh.

Mấy tên lính đang nghỉ ngơi đều cười trộm. Cảnh tượng thế này họ đã quá quen thuộc, bởi vì có khá nhiều người đều từng trải qua chuyện này.

Ariel đi đến trước mặt tên lính tóc đuôi ngựa, thản nhiên nói: "Người đẹp mà cậu gọi là tôi hả?"

Tên kia vừa lúc quay người lại, để lộ một nụ cười cực kỳ quyến rũ: "Đương nhiên …" Mắt nhìn tới quân hàm trên vai Ariel, đồng tử liền co lại, "Xin lỗi trưởng quan! Tôi chưa nói gì cả!"

"A ha ha ha … tôi biết thể nào cũng thế này mà." Đám lính vây xem đã có người không chịu nổi cười phá lên. Có khá nhiều người để ý tới Ariel vì gương mặt xinh đẹp của hắn, nhưng trên chiếc phi thuyền này đa phần binh sĩ đều chỉ là binh nhất binh nhì, người có quân hàm hạ sĩ tối thiểu cũng là tiểu đội trưởng, dù không cùng đơn vị thì quân hàm vẫn bày ra đó, tội danh đùa giỡn trưởng quan không ai gánh nổi đâu.

"Cậu lính này, tôi rất cảm ơn vì cậu tán thưởng vẻ đẹp của người yêu tôi. Nhưng tôi thấy có vẻ cậu hơi dư thừa tinh lực đấy, hay là chúng ta vào phòng đấu tập nói chuyện với nhau một lúc nhỉ?" Chung Thịnh tiến lên, đặt tay lên vai tên lính tóc đuôi ngựa, nhất quyết lôi cậu ta vào phòng đấu đối kháng.

Tác giả:

Yo Ariel bị đùa giỡn kìa Có vẻ không phải lần đầu tiên nha

Hộ hoa sứ giả Chung Thịnh xuất hiện rồi!

202. Chương 202

Editor: Nguyệt

Tên lính tóc đuôi ngựa mặt mày méo xẹo xin tha, nhìn bả vai Chung Thịnh mà khóc không ra nước mắt. Sao lại xui thế chứ, chưa tính chuyện đùa giỡn trưởng quan, đến bạn đời của trưởng quan cũng là trưởng quan nữa, thế này thì biết sống kiểu gì đây.

Bạn của tóc đuôi ngựa không biết nói gì nhìn anh ta bị Chung Thịnh túm cổ lôi vào phòng tập, lòng thầm thở dài. Cặp chồng chồng tình cảm thắm thiết thường xuyên đến phòng tập này khá là nổi tiếng, tình cảnh này cũng bắt gặp vài lần rồi, anh ta thật sự không ngờ bạn mình lại xui xẻo như vậy, lần đầu đến đây đã đụng mặt hai người kia, lại còn chọc đến người ta nữa. May là vị trưởng quan kia lần nào ra tay cũng có chừng mực, nếu không đùa giỡn quá đà thì sẽ không bị thương nặng.

Với cái miệng tiện của thằng bạn mình thì chắc cùng lắm chỉ bị đánh bầm mắt thôi.

Trong quân đội không hiếm gặp chuyện này, nam nữ vẻ ngoài xinh đẹp bị đùa giỡn là chuyện thường. Thường thì sau đó là dựa vào năng lực bản thân đánh cho đối phương bán sống bán chết, hoặc là có người yêu thực lực xuất sắc, có thể bảo vệ mình.

Giống như Chung Thịnh, tên nào cả gan dám đùa giỡn Ariel đều bị đánh cho một trận nhớ đời, nhờ thế mà tạo lập được uy tín. Nếu không, quân hàm hạ sĩ chưa đủ để chèn ép những kẻ tơ tưởng đến Ariel.

Đương nhiên, bản thân Ariel cũng vô cùng xuất sắc, không cần Chung Thịnh phải bảo vệ. Có điều, Ariel khinh không thèm ra tay với đám binh lính cấp thấp đó, làm vậy khiến hắn có cảm giác như đang bắt nạt trẻ con. Mặt khác, Chung Thịnh sợ Ariel không nắm giữ chuẩn chừng mực, xuống tay quá đà thì không ổn, thôi thì để người đi từ tầng chót lên như anh xử lý sẽ thích hợp hơn.

Ariel dáng người cao ráo đứng trong khu nghỉ ngơi của phòng tập. Cùng mặc quân phục như nhau, nhưng những người xung quanh không thể che lấp nổi sự tồn tại của Ariel. Chỉ lẳng lặng đứng đó, tựa như một bức tượng, vậy mà đám người xung quanh đều phải giữ khoảng cách, không dám lại gần.

Rảnh việc trêu nhau một tí, bàn tán mấy tên gặp xui xẻo một chút thì không sao, nhưng nếu đến gần người đẹp kia quá, chẳng may bạn đời hay ghen của người ta giận chó đánh mèo thì khổ.

Dù sao người đẹp cũng chỉ để ngắm, cứ đứng từ xa thưởng thức thôi, vừa không chọc vào người ta, vừa được ngắm cho đã mắt, tội gì không làm? Đa số binh sĩ ở đây đều nghĩ vậy, cho nên chỉ đứng xa xa nhìn Ariel chứ không trêu chọc.

Đáng tiếc, luôn có kẻ làm người ta phát ghét, cứ thích phá hỏng cuộc sống bình thản của người khác.

"Chậc chậc, khuôn mặt mới xinh đẹp làm sao." Phía cửa lớn phòng tập bỗng vang lên một giọng nam trầm.

Cả khu nghỉ ngơi đang ầm ĩ bỗng im bặt.

Ariel từ từ ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn cái gã cao to đang ngơ ngẩn đứng ở cửa, thấy gã đi về phía mình thì hơi nhíu mày.

Ngoài mấy người đứng góp vui, có một số người lúc trông thấy gã đàn ông cao to thì ánh mắt tỏ rõ sự căm ghét, quay sang nhìn Ariel với vẻ cảm thông.

"Hi, người đẹp có thể cho anh biết tên không?" Gã ta đi đến trước mặt Ariel, từ trên cao nhìn xuống, lúc thấy quân hàm hạ sĩ thì mắt hơi co lại, nhưng rồi nhanh chóng mỉm cười.

Ariel nghía mắt sang nhìn, ánh mắt tham lam cùng ý muốn chiếm hữu của gã khiến hắn phản cảm. Vẻ mặt càng lúc càng lạnh lùng, Ariel không buồn che giấu thái độ chán ghét của mình, lười chẳng buồn nói, quay người đi đến phòng đấu đối kháng.

Nguyễn Minh Đức mắt lóe lên, vươn tay định chạm vào vai Ariel. Một giây trước khi chạm được vào thân thể đối phương thì bỗng …

Bốp! Một tiếng giòn vang. Bàn tay của gã bị người ta đánh bật ra.

"Ai cho mày chạm vào anh ấy?" Giọng nam trầm ấm lại mang theo sự tức giận vang lên.

Nguyễn Minh Đức hơi ngẩng lên, nhìn người đàn ông thấp hơn mình một chút đang dùng đôi mắt đen đặc lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào mình.

"Mày là ai, có tư cách gì xen vào chuyện của tao?" Nguyễn Minh Đức nheo mắt lại đầy nguy hiểm. Nếu không phải trên vai đối phương đeo quân hàm hạ sĩ, gã đã dạy cho nó một bài học rồi.

"Tôi là chồng anh ấy." Chung Thịnh đứng bên Ariel, giọng lạnh băng tuyên bố quyền sở hữu của mình.

"Chồng?" Nguyễn Minh Đức lặp lại từ này, vẻ mặt nghiền ngẫm, mỉm cười nói với Ariel: "Sớm thế đã bước vào nhà tù hôn nhân, không hối hận sao?"

"Không liên quan đến mày." Ariel thản nhiên nói, quay người đi thẳng. "Đi thôi, thời gian của chúng ta rất quý báu."

Trước khi đi, Chung Thịnh lườm Nguyễn Minh Đức một cái rồi mới theo Ariel vào phòng đấu cơ giáp.

Nguyễn Minh Đức gãi cằm, ánh mắt lộ rõ sự tham lam.

Sau khi bước vào phòng huấn luyện, Ariel đột nhiên hỏi: "Sao lại giận thế?"

Trải qua chuyện thế này vài lần, về cơ bản Ariel đã miễn dịch với kiểu đùa giỡn bằng lời nói đó.

Mới đầu, hắn còn tức vì đối phương nói năng lỗ mãng, nhưng khi thấy cách xử lý của Chung Thịnh có thể giải quyết tốt vấn đề này, thì không còn để ý nữa.

Quan hệ giữa những binh sĩ cấp thấp luôn tràn đầy nhiệt huyết và kích thích, thỉnh thoảng chọc ghẹo nhau xem như trò vui để giết thời gian. Hắn từng nhìn thấy một vài nữ binh xinh đẹp bị chọc ghẹo, nhưng họ lại chẳng có vẻ gì là bị mạo phạm, có người còn vì một câu của đối phương mà hẹn hò với người ta thật.

Tuy là không quen, nhưng nghĩ đến chuyện Chung Thịnh cũng từng sống như vậy, hắn lại muốn trải nghiệm một phen.

Đời trước, hiểu biết của hắn về Chung Thịnh chỉ gói gọn trong một tập hồ sơ và mười năm cộng tác. Bây giờ được nếm trải cuộc sống của Chung Thịnh trước đây, hắn có chút hứng thú.

Nhưng người vừa rồi thì khác, không giống những binh sĩ bị Chung Thịnh dạy dỗ lúc trước. Hắn có thể cảm nhận được cơn giận đè nén từ tận đáy lòng của Chung Thịnh.

Đây là lần đầu hắn gặp gã kia, mặc dù ánh mắt gã khiến người ta phản cảm, nhưng không đủ để khiến Chung Thịnh tức giận như vậy.

Chung Thịnh trông thì có vẻ nghiêm túc, thật ra rất tốt tính, nếu không đã chẳng thể đi theo một thủ trưởng mặt lạnh, giúp thủ trưởng xử lý mọi việc suốt mười năm trời.

Khiến Chung Thịnh giận đến mức đó chứng tỏ gã kia không phải người xa lạ. Xét thấy đời này hắn gần như dính liền với Chung Thịnh, đáp án chỉ có thể là: đây là "người quen" đời trước của Chung Thịnh.

Chung Thịnh không ngạc nhiên khi Ariel hỏi vậy. Có lẽ người khác không nhìn ra anh đang cố kìm nén cơn giận, nhưng không thể qua mắt Ariel được.

Điều chỉnh nhịp hô hấp, anh day trán, nói: "Người vừa nãy tên là Nguyễn Minh Đức, từng là … cấp trên của em."

Ariel đột nhiên lạnh mặt, nắm lấy vai Chung Thịnh: "Thằng đó đã làm gì em?"

Chung Thịnh giật mình, lúc hiểu ý hắn rồi thì đỏ mặt: "Khụ khụ, Ariel, gã không thích kiểu người như em."

Ariel thả lỏng, buông tay ra, nhíu mày nói: "Đó là vì nó không có mắt."

Chung Thịnh mỉm cười nhìn Ariel: "Ừ, là gã không có mắt."

"Thế rút cuộc thằng đó từng làm những gì?"

Trong mắt Chung Thịnh lộ rõ sự căm ghét. "Thằng đó rất khốn nạn, lúc em bị điều làm cấp dưới của gã, từng thấy gã ép mấy tân binh … Hồi ấy nhiệm vụ của chúng em là thăm dò một tinh cầu chưa khai thác, trên đó có rất nhiều động vật hoang dã nguy hiểm. Tên khốn đó uy hiếp các tân binh, nếu ai không nghe lời gã, gã sẽ đẩy họ lên tuyến đầu. Gã là đội trưởng nên có quyền làm thế. Đáng giận hơn là, thằng đó còn thích trò ngược đãi, lúc ấy không ít tân binh đều bị thương, gã mà chơi chán rồi có khi còn đá họ lên tuyến đầu."

"Không ai tố cáo gã sao?" Ariel cau mày. Loại người này sao lại có thể hoành hành trong quân đội thời gian dài như thế mà không bị phát hiện?

"Có, nhưng không có bằng chứng." Chung Thịnh thở dài, "Gã rất cẩn thận, trước khi ép buộc ai đều tạo quan hệ "người yêu" với họ, chơi chán rồi thì đương nhiên là "chia tay". Gã còn ép những người đó phải viết thư tình thật nhiệt tình cho gã, để chứng minh họ đang trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt, làm chuyện gì cũng là song phương tình nguyện. Hơn nữa, hình như gã có chỗ dựa, cho nên mấy "chuyện nhỏ" này đều có người che giấu cho gã."

Ariel nghe thế sầm mặt. Loại rác rưởi này tồn tại trong quân đội đúng là một sự sỉ nhục. Hắn không thể tưởng tượng nổi sĩ quan cấp cao kiểu gì lại có thể tha thứ cho cấp dưới khốn nạn như vậy. Chẳng lẽ họ không biết che chở loại người đó chính là tự gây rắc rối cho mình sao?

"Có phải đời trước em cũng bị gã gây rối không?" Không biết nghĩ đến cái gì, Ariel đột nhiên hỏi. Với tính cách của Chung Thịnh, có đồng cảm thương hại những tân binh bị đùa giỡn thì cũng không căm ghét gã kia đến thế.

Chung Thịnh giật mình, vốn định lấp liếm chuyện này, không ngờ Ariel lại nhạy cảm như vậy. Anh gật đầu: "Xem như là vậy …"

Tác giả:

→.→ Có ai đoán được thằng khốn nạn đó làm gì Chung Thịnh không?

P/S: Đừng suy nghĩ lệch lạc nha, Chung Thịnh đã nói rồi, Nguyễn Minh Đức không có hứng với vẻ ngoài của anh … Người ta thích mấy cậu trai trắng trắng mềm mềm cơ.

203. Chương 203

Editor: Nguyệt

Mắt Ariel lóe lên sát ý, "Tên khốn kiếp đó đã làm gì?"

Chung Thịnh lắc đầu: "Gã không có hứng thú với thân thể em. Vì mặt mũi em không hợp miệng gã, nên thường xuyên bị phái lên tuyến đầu, gặp rất nhiều nguy hiểm, có lần suýt mất mạng."

Ariel nheo mắt lại. Đúng rồi, nếu tên khốn kia thích đùa bỡn tân binh, thì nhiệm vụ của họ phải giao cho người khác làm thay, mà Chung Thịnh chính là vật thay thể tốt nhất, không bối cảnh xuất thân, không có chỗ dựa, chẳng có gì cả, chết cũng chỉ để lại một cái tên trong danh sách binh sĩ đã hy sinh thôi.

Nghe Chung Thịnh nói lúc ấy gặp rất nhiều nguy hiểm, Ariel nghĩ mà sợ. May là Chung Thịnh không chết, sau đó còn đến bên hắn. Nếu không, hắn biết đi đâu tìm người vừa có thực lực mạnh mẽ vừa có thể đứng bên mình, còn đem lòng yêu mình như cậu đây.

"Sau đó gã thế nào?"

"Chết." Lúc nói ra chữ này, giọng Chung Thịnh trầm hẳn xuống. Ariel ngạc nhiên nhướn mày.

Chung Thịnh cười trừ: "Tên đó có một lần chơi quá đà, giết chết người ta. Tuy là sau đó người chống lưng cho gã đã ém nhẹm chuyện này, nhưng … Cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, cậu tân binh kia có một người anh trai, nhà họ chỉ có hai anh em, cậu ta vào quân đội cũng vì thần tượng anh trai mình, ai ngờ lại gặp phải thằng khốn đó. Sau đấy, anh trai cậu ta dựa vào quan hệ để được điều đến tiểu đội của bọn em, rồi trong một lần làm nhiệm vụ, đồng quy vu tận với thằng khốn đó."

Ariel trầm mặc. Trớ trêu làm sao, một kẻ khốn nạn như thế mà không bị lôi ra tòa án quân sự nhận hình phạt, còn kéo theo thân nhân của người bị hại cùng chết với gã. Từ lúc nào mà quân đội Liên Bang đã sa đọa đến thế rồi?

Nhớ lại lần trước đấu với lũ cướp vũ trụ, nhìn thấy cả chiến hạm đã xuất ngũ, Ariel đột nhiên thấy thất vọng. Liên Bang mà hắn đã từng liều mạng chiến đấu, phấn đấu quên mình, có đáng để hắn bảo vệ nữa không?

"Ariel, người tốt vẫn còn nhiều." Chung Thịnh vỗ nhẹ lên vai hắn, an ủi: "Đừng quên thủ hạ đời trước của anh, họ đều là những người đầy nhiệt huyết và rất chân thành, anh chính là kim chỉ nam của họ, là thủ lĩnh của họ. Không thể vì một bộ phận nhỏ những kẻ rác rưởi mà bỏ qua sự tồn tại của họ được."

Ariel giương mắt nhìn Chung Thịnh. Đôi con ngươi của người này vẫn trong veo như thế. Hắn đột nhiên xúc động, ngẩng đầu lên hôn anh. Chung Thịnh không tránh, lặng yên cảm nhận nụ hôn ấm áp không mang theo *** này.

Trong lúc hai người đang thân thiết, một tên lính buộc tóc đuôi ngựa, mặt mũi bầm dập đẩy cửa bước vào, vừa liếc qua đã thấy đôi cẩu nam nam đang hôn nhau thắm thiết.

Anh ta vừa bị đánh cho một trận nên rất khó chịu, thấy người ta ngọt ngào liền theo thói quen mở miệng nói đểu: "Đệt, mù mắt tôi rồi. Đôi cẩu nam nam!"

Đến khi nhận ra họ chính là cặp chồng chồng lúc nãy, mặt anh ta liền nhăn nhó như ăn phải mướp đắng.

"Tôi thấy cậu vẫn còn tràn trề tinh lực lắm. Phòng C-10, tôi chờ cậu." Ariel lạnh lùng nói, rồi mở đản thương gần nhất ra bước vào.

Tóc đuôi ngựa lệ rơi đầy mặt. Rút cuộc là xui xẻo cỡ nào mới gặp phải đôi chồng chồng tình tứ này chứ. Chẳng lẽ một vị trưởng quan "dạy dỗ" anh ta còn chưa đủ, một vị khác cũng lợi hại như vậy sao?

"Tốt nhất đừng để anh ấy đợi, nếu không anh ấy sẽ càng bực bội đấy." Chung Thịnh tốt bụng nhắc nhở. Nhìn ánh mắt van xin của anh lính tóc đuôi ngựa, Chung Thịnh gãi mũi: "Muộn rồi, từ lúc cậu nói ra câu đó … đã muộn rồi."

Bạn của tóc đuôi ngựa sờ đầu anh ta xem như an ủi. Ai bảo cậu nói năng lung tung … Dù sao cậu không phải người đầu tiên chọc vào bọn họ, cũng sẽ không phải người cuối cùng, cho nên cứ đi đi, tôi sẽ nhặt xác cho cậu.

Hai phút sau, đản thương của tóc đuôi ngựa chấn động kịch liệt, nghiêng trái ngã phải, thỉnh thoảng còn rung lên bần bật.

Khoảng năm phút sau, đản thương của anh ta đột nhiên lộn ngược đầu, rồi không nhúc nhích nữa. Sau đó, Ariel tinh thần sảng khoái mở đản thương ra, ý là trận đấu đã chấm dứt, họ có thể bắt đầu luyện tập được rồi.

Chung Thịnh mỉm cười. Trừ thời gian đăng nhập và lựa chọn cơ giáp, Ariel giải quyết cậu ta hình như chỉ tốn có … chưa đầy ba phút? Ngài Ariel quả nhiên vẫn vĩ đại như thế. Thật là lợi hại! ( )

Rời khỏi phòng C-10, Ariel bình thản đi huấn luyện cơ giáp với Chung Thịnh. Dù có khôi phục lại trạng thái đỉnh cao đời trước hay không, luyện tập cơ giáp không bao giờ là đủ! Đây là nhận thức chung của Ariel và Chung Thịnh.

Bạn của tên lính tóc đuôi ngựa chờ mãi ở sân huấn luyện mà không thấy anh ta đâu, đành đến chỗ đản thương xem thế nào. Đản thương mà anh ta sử dụng không mở, người bạn nọ nghĩ một lát rồi đăng nhập hệ thống, vào phòng C-10.

Quả nhiên, một chiếc cơ giáp đỏ sẫm đang chổng ngược lên trời đứng bất động.

Tóc đuôi ngựa thấy bạn mình đến liền vui sướng hô lên: "Vương Thuần, mau tới cứu tôi."

"Sao lại thảm thế này?" Vương Thuần điều khiển cơ giáp đi tới, cố gắng lật ngược cơ giáp đỏ sậm lại, rồi mới phì cười khi thấy khoang điều khiển bị chèn bởi súng laser, bảo sao tóc đuôi ngựa không ra được.

Tóc đuôi ngựa mặt mày ủ ê, giọng ấm ức nói: "Đừng nói nữa, tên kia quá âm hiểm, đầu tiên là phá hủy tứ chi của tôi, rồi lại chặn khoang điều khiển, cuối cùng còn dùng vũ khí giật điện tôi nữa …"

"Ai bảo cậu xấu miệng." Vương Thuần xé toạc khoang điều khiển, mò tóc đuôi ngựa ra, "Lại nói, bị chặn ở trong này mà cậu cũng không biết phát tín hiệu cầu cứu à?"

"Còn lâu tôi mới phát tín hiệu." Tóc đuôi ngựa thở phì phì nói, "Đánh có một trận cơ giáp giả tưởng mà phải cầu cứu thì mất hết thể diện còn gì."

"Thế bị nhốt trong khoang điều khiển cho ăn điện thì có thể diện lắm à?" Vương Thuần chán hẳn.

"Thì … có cậu đến cứu tôi mà, tôi biết thể nào cậu cũng quay lại tìm tôi mà." Tóc đuôi ngựa ngượng ngùng đỏ mặt.

"Được rồi, đừng có giả bộ. Lần sau phải chú ý vào, cứ xấu miệng như thế nữa, kiểu gì cũng có ngày chuốc họa vào thân." Vương Thuần đặt tóc đuôi ngựa lên vai, chậm rãi ra khỏi phòng.

Tóc đuôi ngựa gãi mũi. Lần sau phải chú ý thật, hai vị trưởng quan hôm nay xem như là tốt tính, nếu thực sự gặp phải người lòng dạ hẹp, thì thảm hơn hôm nay nhiều.

Tập trong phòng huấn luyện cơ giáp giả tưởng chừng hai tiếng, Ariel với Chung Thịnh mới vừa lòng rời khỏi phòng tập.

Sau khi trở về phòng tắm qua một cái, lúc đi ra, mặt Chung Thịnh bị hơi nước xông cho đỏ ửng.

"Cảm giác thế nào?" Ariel cầm khăn lau tóc cho anh. Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, sau khi có thói quen được Chung Thịnh lau tóc cho, hắn cũng đòi lau tóc cho Chung Thịnh.

Chung Thịnh hiểu ý hắn, đáp: "Khôi phục được chừng 80%, chỉ còn thể thuật vẫn bị hạn chế."

"80% là tốt rồi." Ariel bỏ khăn mặt xuống, hôn lên đỉnh đầu Chung Thịnh, "Đừng gấp, chúng ta còn rất nhiều thời gian."

Chung Thịnh đỏ bừng mặt, nhận khăn từ Ariel, hai người đổi vị trí với nhau, anh lau tóc cho Ariel.

Từ Vệ Quốc vừa về phòng đã thấy cảnh tình tứ chói mù mắt, không nhịn được trách: "Này, các cậu đừng có không coi ai ra gì mà thân mật mọi lúc mọi nơi như thế."

Ariel liếc nhìn gã, bình thản nói: "Ghen tỵ với bọn này thì đi tìm con chim khổng tước của anh đi."

Từ Vệ Quốc nghẹn họng. Từ lúc lên phi thuyền đến giờ, hình như Ariel đã nhận định gã với con chim khổng tước kia có gì đó với nhau, hở cái là lại lôi chuyện này ra châm chọc gã, làm gã rất khó chịu.

Bực hơn là gã với con chim không tước kia hình như có quan hệ không thể nói rõ được thật. Nếu không, lúc hiệu trưởng Phó đưa ra nhiệm vụ này, gã đã chẳng đồng ý ngay mà không hề suy nghĩ.

Chẳng hiểu sao thấy chột dạ + ánh mắt dao động.

Từ Vệ Quốc hoàn toàn không biết vẻ mặt đã bán đứng mình. Ariel thầm bĩu môi, cứ nhìn điệu bộ Từ Vệ Quốc mỗi lần hắn nhắc tới con chim khổng tước kia, thì ai thèm tin hai người họ trong sạch.

"Ồ, các cậu về cả rồi à." Vu Phàm đẩy cửa bước vào liền thấy Chung Thịnh vẻ mặt dịu dàng lau tóc cho Ariel, Ariel mặt lạnh không đổi nhìn Từ Vệ Quốc, còn Từ Vệ Quốc liếc trái ngó phải cứ như làm chuyện gì xấu xa bị người ta bắt quả tang. Tình cảnh này lọt vào mắt Vu Phàm liền nhanh chóng phát triển thành một câu chuyện vô cùng sến súa sặc sụa, đậm mùi máu chó.

"Hửm? Có chuyện gì vậy?" Từ Vệ Quốc là người đầu tiên quay sang phía anh. Ariel với Chung Thịnh cũng nhân thể nhìn anh.

"Là thế này." Vu Phàm cười nói, "Mấy đội viên của tiểu đội tôi dạo này gặp chút vấn đề về kỹ năng chiến đấu cơ giáp, muốn nhờ các cậu chỉ bảo cho."

"Có tiện không?" Chung Thịnh nhíu mày, "Dù sao chúng ta cũng không cùng đơn vị, chỉ bảo cho đội viên của anh thì có vẻ hơi … vượt quyền?"

"Không sao, không sao." Vu Phàm xua tay, "Đâu phải thi đấu chính thức gì, chỉ trao đổi với nhau một chút thôi mà."

Tác giả:

Có vẻ có chuyện mờ ám o ! Trưởng quan Từ hình như thông đồng với chim khổng tước rồi!!!

204. Chương 204

Editor: Nguyệt

Nói rồi, anh ta dừng một lát mới tiếp: "Mấy ngày nay đám nhóc kia bị tôi dạy dỗ hơi thảm. Tôi bảo so với bạn cùng phòng của tôi thì kỹ thuật của chúng nó chả ra gì, tụi nó không phục. Cho nên tôi định "khích lệ" mấy đứa nó một chút."

Chung Thịnh không nhịn được giật giật khóe mắt. Này, có tiểu đội trưởng nào lại nhận xét đội viên của mình như thế không hả, đấy mà gọi là khích lệ à? Anh đang gây thù chuốc oán cho chúng tôi đấy có biết không?

Vu Phàm nói xong thì mỉm cười rất chân thành nhìn Chung Thịnh với ánh mắt mong đợi.

"Trưởng quan Từ, chắc anh cũng không nhẫn tâm để tụi lính cấp thấp này không có cơ hội chiêm ngưỡng dáng vẻ oai phong của anh đâu đúng không." Có lẽ lo rằng một mình Chung Thịnh không thể quyết định được, nên Vu Phàm dứt khoát kéo cả Từ Vệ Quốc vào cuộc.

Từ Vệ Quốc nhìn bộ mặt thành khẩn của Vu Phàm hồi lâu, đột nhiên bật cười: "Được, không thành vấn đề." Nói rồi, nhìn sang Chung Thịnh và Ariel. Hai người họ cũng gật đầu.

Thế là mọi chuyện được quyết định như thế.

"Vậy thì tốt quá. Để tôi đi báo tin vui cho đám nhóc kia." Vu Phàm sáng mắt lên. Mấy ngày nay anh ta vẫn luôn cảm thán về thực lực của ba người này, nay nhờ được họ chỉ bảo quả thực là một cơ hội tốt hiếm có đối với các đội viên của anh.

Hơn nữa …

Nghĩ đến một chuyện khác, sau khi ra khỏi phòng, Vu Phàm liền cười thầm. Đám nhóc chết tiệt kia, lại dám nói xấu anh ta sau lưng, bảo anh ta thực lực kém cỏi thua người ta lại lôi chúng nó ra trút giận. Hừ, ngày mai sẽ cho mấy cậu biết thế nào là thê thảm!

Đợi Vu Phàm đi rồi, Ariel nhướn mày hỏi Từ Vệ Quốc: "Sao lại đồng ý?"

"Đằng nào cũng đang chán." Từ Vệ Quốc gối đầu lên hai tay, "Vu Phàm tính tình không tệ, anh ta chỉ nhờ chúng ta chỉ bảo cho đội viên của mình thôi mà. Trưởng quan tốt quan tâm đến cấp dưới như vậy không nhiều, chúng ta lại đang rảnh, thôi thì giúp người ta một chút. Sao vậy? Cậu không thích?"

Ariel liếc gã: "Tôi sao cũng được."

"Vậy là xong rồi." Từ Vệ Quốc nhún vai, "Coi như giúp anh ta một chút, biết đâu lại thành bạn bè."

"Vai người tốt đều do anh giành hết." Ariel đạm mạc bỏ lại câu đó rồi bảo Chung Thịnh ngồi xuống giường, mình thì thảnh thơi nằm gối đầu lên đùi anh đọc sách.

Chung Thịnh hơi xấu hổ. Từ lúc lên thuyền đến giờ, những hành động của ngài Ariel lại một lần nữa phá vỡ thế giới quan của anh. Trong ấn tượng vốn có, ngài Ariel lúc nào cũng lạnh lùng, cao cao tại thượng, không ngờ sống giữa các binh lính cấp thấp lại bình dị gần gũi đến vậy.

Tuy là định nghĩa của ngài ấy về mấy từ này vẫn còn hơi khác so với người bình thường, nhưng Chung Thịnh thấy thế là tốt lắm rồi, chí ít anh đã cảm thấy thỏa mãn.

Trong phòng có ba người, hai người ngọt ngào với nhau, người còn lại nhìn kiểu gì cũng thấy thừa.

Từ Vệ Quốc buồn bực nhìn cặp đôi ngọt ngào bên kia. Lúc trước gã muốn thấy vẻ quẫn bách của Ariel nên mới nhờ phó quan của bố lập cho họ thân phận chồng chồng, thậm chí còn để Ariel theo họ Chung Thịnh. Ai ngờ chẳng có tác dụng gì thì thôi, còn khiến họ thân mật càng thêm tự nhiên, bạo dạn, thậm chí trước mặt người khác cũng chẳng thèm kiêng kỵ.

Hình tượng lạnh lùng của Ariel đâu rồi!!!

Từ Vệ Quốc cứ bực bội mãi, một mình gã làm bóng đèn công suất đến mấy nghìn W, thế mà người ta cứ coi như không khí, còn gã thì cứ phải nhìn người ta thân mật rồi tủi thân.

"Một đôi cẩu nam nam." Từ Vệ Quốc chửi thầm, rồi thẹn quá thành giận đạp cửa ra ngoài. Chói mù mắt gã rồi, còn ở đấy nữa khéo đứt mạch máu vì ghen tỵ mất.

Ngày hôm sau, công tác "chỉ bảo" diễn ra rất thuận lợi. Có ba vị đại thần ở đây, đội viên của Vu Phàm hiên ngang xuất hiện, ủ rũ ra về.

Được trải nghiệm cảm giác ngày đó của Vu Phàm, không ngoài ý muốn, các thành viên của tiểu đội cơ giáp trông ai cũng ủ dột.

"Biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn chưa?" Vu Phàm lạnh mặt nhìn đám nhóc chết tiệt nhà mình.

"Vâng …" Giọng buồn bã ỉu xìu thốt ra từ miệng họ.

"Làm sao? Trông đứa nào cũng mất tinh thần thế này?" Vu Phàm đột nhiên nghiêm giọng, "Thua thì đã là gì? Chỉ là một trận đấu trên mạng ảo thôi, còn sống mà đứng ở đây tức là còn cơ hội. Có phải ai sinh ra cũng biết điều khiển cơ giáp luôn đâu. Chỉ cần chịu khó học tập, sợ gì không tiến bộ được."

"Xin lỗi đội trưởng, chúng em không nên nói xấu sau lưng anh, bảo anh thực lực kém cỏi. Quả thực là họ quá mạnh." Tiểu Trư thành khẩn xin lỗi.

Vu Phàm giật giật cơ mặt: "Khốn kiếp! Liên quan gì đến tôi! Trọng điểm hôm nay là mấy đứa đấy! Có hiểu không hả?! Tôi nhờ người ta đến "chỉ bảo" cho mấy cậu không phải thua là xong, mà là muốn mấy cậu học hỏi người ta!"

"À." Văn Tân gật đầu, quay sang nói với những người khác, "Được rồi, tôi thắng nhé. Biết trước là trưởng quan sẽ không thua trắng như thế đâu mà, kiểu gì cũng nhờ người ta chỉ dạy cho chúng ta. Mau nộp tiền đi."

"Có lầm không vậy, thế mà cũng đoán được." Một nữ binh làu bà làu bàu.

Một nữ binh khác trông khá là thanh nhã cười nói: "Thôi, ai bảo Văn Tân hiểu trưởng quan nhất."

Tiểu Trư hưng phấn nhảy lên lưng Văn Tân, cười hề hề nói: "Văn Tân Văn Tân, chia tiền cho tôi với chứ, nếu không nhờ tôi cố tình lỡ miệng nói đội trưởng thực lực kém cỏi, anh ấy còn lâu mới đi mời người ta đến."

"Molokov, tôi thắng." Cậu trai mặt mũi thanh tú cười toét miệng, xòe tay ra đòi tiền gã hói đầu.

"Trưởng quan thật là, anh không thể nhờ họ muộn thêm vài ngày sao." Molokov làu bàu bất mãn.

"Các cậu … các cậu …" Vu Phàm tức đến nỗi suýt hộc máu. Cái đám chết tiệt này lại lấy anh ta ra để cá cược!!!

Nhóm Từ Vệ Quốc: …

Chung Thịnh nghĩ bụng, có cấp dưới thế này thì trưởng quan cũng khổ thật …

Sau một trận cười đùa cùng tràng rít gào của Vu Phàm, Vu Phàm mới bình tĩnh lại, nhớ ra ngoài đám chết tiệt nhà mình còn có ba "huấn luyện viên" anh ta mời đến nữa. May là đám này rảnh rỗi thích lôi trưởng quan ra trêu đùa, cá cược, nhưng lúc học điều khiển cơ giáp thì rất nghiêm túc.

Nhóm tám người bọn họ tự giác chia nhau ra nhờ Ariel với Chung Thịnh chỉ dạy. Trận đấu lúc trước đã chứng thực năng lực của hai người, cho nên đám tân binh này rất tôn trọng họ.

Nhìn cả đám trịnh trọng học hỏi nhóm Chung Thịnh, Vu Phàm gật đầu hài lòng. Cái đám này lúc làm chuyện đứng đắn vẫn tin được, chưa làm anh ta thất vọng bao giờ.

Sau một buổi sáng, đám tân binh chưa có tiến bộ gì rõ rệt, nhưng Vu Phàm biết những gì nhóm Ariel dạy cho chúng nhìn thì tưởng là nhỏ nhặt, nhưng nếu kiên trì rèn luyện thì hoàn toàn có thể khắc phục rất nhiều thói quen xấu của tụi nó, giúp nâng cao năng lực.

"Cảm ơn trưởng quan đã chỉ bảo."

Kết thúc buổi dạy, tiểu đội cơ giáp đồng loạt làm lễ với nhóm Ariel.

Từ Vệ Quốc cười tủm tỉm đáp lễ, đề nghị mọi người cùng đi ăn cơm. Ý kiến này nhanh chóng được thông qua, cả đám rộn ràng náo nhiệt đi đến căn tin.

Vốn là chuyện vui vẻ, lại vì một kẻ gặp nửa đường mà bớt vui.

"Ha ha, lâu rồi không gặp, Vu Phàm." Thân hình cao lớn của Nguyễn Minh Đức rất nổi bật trên hành lang vắng người. Vu Phàm vốn định tránh gã, nhưng bọn họ đi đông người, muốn tránh cũng không được.

Vu Phàm lười lá mặt lá trái với gã, nói thẳng: "Tao thì mong không bao giờ gặp mày."

"Chậc chậc, ai lại nói chuyện với đồng nghiệp như thế. Vu Phàm, lễ phép của anh đâu rồi?"

Vu Phàm giận tím mặt: "Tao không cần phải lễ phép với một thằng khốn nạn."

Nguyễn Minh Đức nhếch môi, mắt nhìn một loạt những người phía sau, lúc thấy Tiểu Trư thì mắt hơi sáng lên, đến khi nhìn tới Ariel thì mắt sáng rực.

Gã đẩy Vu Phàm ra, đi về phía Tiểu Trư. Tiểu Trư nhìn thấy Nguyễn Minh Đức thì sắc mặt đã xấu rồi, lúc thấy gã đi về phía mình lại càng tái mặt.

Vu Phàm túm lấy tay Nguyễn Minh Đức, quát: "Mày muốn làm gì?"

"Làm gì?" Nguyễn Minh Đức khinh bỉ nhìn anh ta, "Bọn họ chỉ là một đám binh nhất binh nhì, chẳng lẽ anh không dạy họ lúc gặp trưởng quan thì phải chào hỏi sao?"

Vu Phàm trừng mắt lườm Nguyễn Minh Đức, răng nghiến kèn kẹt.

Nhóm nữ binh đi sau anh ta cũng nhíu mày, nhưng vẫn chào Nguyễn Minh Đức.

"Chào trưởng quan."

"Chào trưởng quan."

Ai nghe câu chào này cũng biết họ nghĩ một đằng nói một nẻo, thay vì nói họ đang chào Nguyễn Minh Đức, chi bằng bảo họ đang "hỏi thăm" mười tám đời tổ tông của gã thì đúng hơn.

Tiểu Trư trông có vẻ rất sợ, nhưng vẫn gượng mình chào Nguyễn Minh Đức.

205. Chương 205

Editor: Nguyệt

Nguyễn Minh Đức lười biếng đáp lễ, ánh mắt tham lam vẫn nhìn chằm chằm Tiểu Trư.

Tiểu Trư bất giác lùi lại một bước, muốn trốn sau Molokov. Nguyễn Minh Đức thấy Tiểu Trư sợ mình thế, vừa lòng mỉm cười.

Gã đi tới chỗ Tiểu Trư, nhìn gương mặt tái xanh của cậu, vỗ vai cậu nói: "Đừng căng thẳng thế, tôi sẽ không … ăn cậu. Ít nhất là …" Gã quay sang nhìn Vu Phàm, cố tình hạ giọng: "Không phải bây giờ."

Tiểu Trư không biết nghĩ đến cái gì mà trông mặt càng tái nhợt.

"Đủ rồi!" Vu Phàm hất tay Nguyễn Minh Đức ra, mắt phừng phừng lửa giận. "Tránh xa lính của tao ra."

Nguyễn Minh Đức thu tay lại, nhẹ nhàng sờ lên mu bàn tay bị đánh cho đỏ lên, sầm mặt: "Vu Phàm, tốt nhất anh nên canh giữ bên người cậu ta 24/24. Nếu không thì …"

"Nếu không thì sao?" Giọng cợt nhả của Từ Vệ Quốc vang lên từ đằng sau đám người.

Nguyễn Minh Đức nheo mắt nhìn về phía Từ Vệ Quốc. Vừa nãy Từ Vệ Quốc đi sau cùng nên Nguyễn Minh Đức không nhìn thấy.

"Chào trưởng quan." Chú ý tới quân hàm trên vai Từ Vệ Quốc, trông mặt Nguyễn Minh Đức có vẻ khó coi.

Từ hôm qua gặp được Ariel, gã đã bắt đầu hỏi thăm tin tức về người đẹp lạnh lùng này. Quân số trên thuyền đông, nhưng ít ai vừa đẹp vừa có khí chất được như Ariel, mà Ariel lại hay đến căn tin và khu huấn luyện, cho nên gã dễ dàng thu được tình báo về cặp chồng chồng thân mật này.

Lính của binh đoàn cảnh vệ số 3, đang trên đường đến một hành tinh nhỏ.

Sau khi biết được tin tức Từ Vệ Quốc cố tình để lộ đó, Nguyễn Minh Đức cười khẩy.

Lính cảnh vệ vốn đã thấp hơn lính cơ giáp một bậc, bọn họ còn bị phái đến canh giữ một hành tinh nhỏ, rõ ràng là bị xa lánh.

Canh giữ một hành tinh nhỏ xa xôi là nhiệm vụ nhàm chán và vất vả nhất. Chỉ có người mới không có bối cảnh xuất thân gì mới bị phái đến đó.

Tuy không biết đôi chồng chồng này làm phật lòng ai mà bị phái đến chỗ đó, nhưng khẳng định là họ không có chỗ dựa.

Nguyễn Minh Đức ngông nghênh nhiều năm nay được như thế tất nhiên không ngu, đa số gã chỉ chơi bời với mấy tân binh cấp thấp. Nhưng vẻ ngoài của Ariel quá hấp dẫn, dù quân hàm ngang nhau, gã có chỗ dựa còn đối phương thì không, biết đâu chừng gã vẫn có cơ hội chơi đối phương một phen.

Trong số ba người, kẻ khiến gã thấy phiền phức nhất chính là tên thiếu úy. Gã không biết tên thiếu úy này chập mạch hay gì mà lại muốn đến chỗ đó làm nhiệm vụ, nhưng vì có mặt hắn ta nên gã phải cẩn thận hơn, không thể để người khác nắm thóp.

"Ừ." Từ Vệ Quốc hời hợt đáp lễ, đút tay túi quần, liếc xéo gã: "Còn chuyện gì không?"

"Báo cảo trưởng quan, không ạ."

"Thế thì tránh ra, đừng làm chậm giờ ăn cơm của tôi." Từ Vệ Quốc đi về phía trước, lúc ngang qua Nguyễn Minh Đức thì cười khinh miệt.

Nguyễn Minh Đức căng mắt, tay siết thành nắm đấm, nhìn Từ Vệ Quốc với vẻ nguy hiểm. Chỉ là thiếu úy mà thôi, không thì …

Nhìn Nguyễn Minh Đức bẽ mặt trước Từ Vệ Quốc, những người khác tất nhiên là hả lòng hả dạ, đặc biệt là Tiểu Trư, lúc trước bị dọa đến tái mặt, giờ nhìn Nguyễn Minh Đức thế này không khỏi thấy mừng thầm.

Vu Phàm thấy Nguyễn Minh Đức đứng đó một lát, rồi nhìn về phía này bằng ánh mắt khó lường, thầm giật mình. Anh ta biết ngoài mặt Nguyễn Minh Đức không dám cãi lời Từ Vệ Quốc, nhưng cũng giống như Nguyễn Minh Đức, Vu Phàm cho rằng nhóm Từ Vệ Quốc vì phạm phải sai lầm gì đó nên mới bị bắt đến tinh cầu nhỏ xa xôi kia làm nhiệm vụ. Trong tình huống đó, nếu Nguyễn Minh Đức quyết tâm ra tay, thì e là họ sẽ gặp nguy hiểm.

Vu Phàm nói với Từ Vệ Quốc chuyện mình lo lắng, không ngờ Từ Vệ Quốc lại chẳng thèm để ý.

Nói đùa, đại bộ phận những người trên thuyền không biết thân phận của gã, nhưng thuyền trưởng và phó quan lại rất rõ ràng, nếu không đã chẳng thể thu xếp cho họ rời thuyền tại một địa điểm đặc biệt. Tên Nguyễn Minh Đức kia có chỗ dựa to cỡ nào gã không biết, nhưng gã tin chắc ở trên thuyền này không có ai dám ra tay với mình.

Thấy Từ Vệ Quốc bỏ ngoài tai lời mình nói, Vu Phàm thầm thở dài. Quả nhiên là còn quá trẻ, thiếu kinh nghiệm. Xem ra anh ta phải che chở họ nhiều hơn rồi.

Nghĩ lại mình bảo vệ đội viên cứ như gà mẹ chăm con, giờ trong danh sách cần bảo bọc lại tăng thêm ba người, Vu Phàm thấy đau hết cả đầu.

Cả Từ Vệ Quốc lẫn Ariel đều không để tâm đến nỗi lo của Vu Phàm.

Chỉ là một hạ sĩ nho nhỏ thôi, bọn họ không để vào mắt. Xét bối cảnh xuất thân, còn ai so được với hai đứa con trai của hai vị tướng quân lừng lẫy như họ. Huống chi, ngoài thế lực của gia tộc, đằng sau họ còn có trường quân đội Đệ Nhất.

Để tránh việc ngoài ý muốn, tuy là rất phản cảm hành động đời trước của Nguyễn Minh Đức, Ariel vẫn nhịn, định chờ nhiệm vụ kết thúc rồi xử lý sau.

Không ai có thể ức hiếp người của hắn xong mà vẫn bình yên vô sự. Trong mắt Ariel, Nguyễn Minh Đức đã là kẻ sắp chết, chẳng nhảy nhót được mấy ngày.

Có lẽ chính vì coi thường Nguyễn Minh Đức, nên mới rơi vào tình cảnh ngày hôm nay. Lúc tỉnh lại, Ariel đã nghĩ vậy.

Bây giờ tình huống của Ariel rất không ổn. Hắn đang ở trong một kho hàng trên phi thuyền, trong kho chất đầy vật phẩm cứu trợ, còn hắn thì bị trói chặt tay chân bằng dây thừng, ném trong góc.

Ariel buồn bực nhíu mày, nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân vì đã quá tự kiêu. Quả nhiên là thời gian này nhàn nhã quá, nên tính cảnh giác giảm hẳn. Nếu là lúc còn làm thiếu tướng, thì làm gì có chuyện hắn sơ ý đến mức bị đánh lén thế này.

Đúng vậy, đánh lén.

Cái từ này đúng là một sự sỉ nhục đối với Ariel. Nhưng hắn vẫn phải thừa nhận, thiếu tướng nổi danh khắp Liên Bang, người thừa kế sáng giá của gia tộc Clifford, thần tượng của vô số người dân Liên Bang, lại bị lừa bởi một trò bịp bợm rẻ tiền.

Tính đến nay họ đã ở trên thuyền ba tuần, chỉ một tuần nữa thôi là sẽ rời thuyền.

Nhiều ngày rồi Nguyễn Minh Đức không có hành động gì, nên đến Vu Phàm còn buông lỏng cảnh giác, huống chi là Ariel vốn chẳng hề bận tâm.

Chiều hôm nay, sau khi huấn luyện, Chung Thịnh bị Vu Phàm kéo đi chỉ bảo cho nhóm tân sinh. Ariel không vui khi có người khác chiếm lấy thời gian của Chung Thịnh, nhưng hắn biết mình không thể giam cầm Chung Thịnh mãi bên người được.

Hắn trở về phòng một mình. Trên đường đi, lúc rẽ vào hành lang, đột nhiên có người lao vào hắn.

Lúc va chạm, hắn thấy cánh tay đột nhiên nhói đau, sau đó bất tỉnh. Dù là người kinh nghiệm phong phú, nhạy cảm với nguy hiểm như hắn cũng không ngờ có người dám bỏ thuốc mình trên thuyền.

Ngay khoảnh khắc trước khi mất ý thức, hắn loáng thoáng thấy một người đàn ông cao lớn đi về phía mình.

Đến khi tỉnh lại đã thấy mình bị trói chặt tay chân, nhốt trong một kho hàng. Mà kẻ ngồi đối diện chính là tên khốn nạn hắn định "xử lý sau".

Giờ nghĩ lại, cái bẫy này đúng là đơn giản đến nực cười, thế mà nó lại thành công với ngài Ariel của chúng ta mới đau.

Ariel mặt mày sa sầm, không phải giận mình bị bắt đến đây, mà là giận mình mắc bẫy một cách đơn giản như thế.

Đời trước hắn chưa từng bị bắt cóc, thế mà đời này lại gặp.

Đúng là vô cùng nhục nhã!!!

"Yo, người đẹp, sao trông mặt có vẻ khó coi thế." Nguyễn Minh Đức ngồi đối diện Ariel, nhìn người đẹp lạnh lùng bị trói chặt như cái bénh tét, nhếch miệng cười xấu xa.

Ariel chẳng buồn nhấc mắt, quẳng vào mặt gã một chữ: "Cút."

Con cháu thế gia khí chất tao nhã, được giáo dục tốt như hắn không có thói quen dùng lời lẽ thô bỉ để mắng người khác, nhưng bây giờ đang buồn bực vì mình mắc phải cái bẫy đơn giản này, nên không hơi đâu để ý đến vấn đề lịch sự lễ phép.

"Ha ha, có cá tính gớm nhỉ. Nhưng tôi lại thích nhất kiểu này." Nguyễn Minh Đức cười *** đãng, đi tới chỗ Ariel, đứng từ trên nhìn xuống.

Ariel nhấc mắt, đôi mắt lạnh lẽo không hề dao động, nhìn Nguyễn Minh Đức như đang nhìn một kẻ đã chết, khiến gã khó chịu.

"Người đẹp, đang nhìn gì thế?" Gã nắm cằm Ariel, ép hắn ngẩng lên.

"Nhìn mày chết thế nào." Ariel bình tĩnh đáp.

Đồng tử mắt co lại, cơn tức chợt lóe qua. Nguyễn Minh Đức nhếch môi: "Đương nhiên là sướng đến chết trên người em rồi." Nói xong, gã gố tình hạ phần thân dưới, cách lớp quần áo, cọ lên đùi Ariel.

Ariel nhíu mày, vẻ mặt căm ghét.

"Sao? Mất hứng à?" Nguyễn Minh Đức rất không hài lòng với bộ dạng căm ghét mà không hề sợ hãi của Ariel, tay siết càng chặt, khiến gương mặt trắng nõn của Ariel hằn lên hai vệt đỏ.

Ariel rũ mắt, lười chẳng buồn để ý đến tên khốn nạn này, chẳng ngờ lại khiến gã càng tức hơn.

Gã túm cằm Ariel ép hắn ngẩng lên nhìn mình: "Có biết lát nữa tôi sẽ làm gì với em không?"

Ariel tỏ ra bình tĩnh.

Nguyễn Minh Đức cúi đầu, ghé tai Ariel, vươn lưỡi liếm quanh vành tai. Cái cảm giác dính ướt này cực kỳ ghê tởm. Ariel nghiêng đầu muốn tránh, lại bị gã kìm chặt không thể nhúc nhích.

"Lát nữa, tôi sẽ cởi sạch quần áo của em, tách cặp đùi trắng nõn ra, rồi cắm cậu em của tôi vào cái lỗ nhỏ của em. Em sẽ rất sung sướng, lộ ra dáng vẻ *** đãng hạ lưu. Sau đó, tôi sẽ ghi lại tất cả những hình ảnh đó, lưu trữ lại cho mình, rồi ngày nào em cũng phải đến đây cho tôi làm một lần, nếu không tôi sẽ gửi đoạn phim quý báu đó cho người tình nhỏ của em, để nó thấy dáng vẻ phủ phục dưới thân tôi, cầu tôi làm em đó, em nghĩ nó có còn cần em nữa không?"

Mắt Nguyễn Minh Đức ánh lên vẻ hưng phấn. Xem ra gã đã làm chuyện này nhiều rồi.

Bây giờ Ariel đã biết vì sao thằng khốn này đùa bỡn nhiều tân binh như thế mà chẳng mấy ai dám tố cáo. Ngoài lý do gã có chỗ dựa ra, chắc phần nhiều là vì gã có băng ghi hình.

Chỉ tiếc, chiêu này không có tác dụng với Ariel. Hắn chỉ lạnh lùng nhìn Nguyễn Minh Đức, ánh mắt không hề sợ hãi: "Nằm mơ!"

206. Chương 206

"Nằm mơ? Có phải mơ không em sẽ biết ngay thôi. Yên tâm, tôi nhất định sẽ chờ đến lúc em cầu xin tôi." Nguyên Minh Đức chẳng những không giận mà còn cười, đẩy Ariel ngã ra đất.

Ariel nhếch môi. Cầu xin? Thằng khốn này chắc chưa tỉnh ngủ. Muốn đè Ariel Clifford này dưới thân à, trên đời này còn chưa ai làm được đâu.

À, không, Chung Thịnh làm được. Đặc biệt là lúc dùng tư thế cưỡi, Ariel rất hưởng thụ cảm giác bị Chung Thịnh đè dưới thân.

"Em đang nghĩ gì!" Nguyễn Minh Đức tức tối nhìn chằm chằm Ariel, mặt sa sầm đến sợ. Gã không ngờ đã đến lúc này rồi mà tên đáng chết này chẳng hề sợ hãi, còn dám ngẩn người trước mặt gã.

Ariel mở miệng, nói với giọng lạnh băng: "Không nói."

Đôi mắt nham hiểm của Nguyễn Minh Đức ngập trong lửa giận. Gã túm cổ áo Ariel: "Vốn định dịu dàng với em một chút, nay xem ra em bị người ta chơi đến nát rồi, còn thương hương tiếc ngọc làm gì nữa."

Ariel nhếch môi, tỏ rõ sự khinh miệt. Quả nhiên, Nguyễn Minh Đức bị thái độ của hắn chọc cho càng tức hơn. Gã đẩy Ariel ra, sau đó thò tay vào túi áo móc ra một cái bình nhỏ chứa chất lỏng màu xanh lam.

"Vốn không định dùng thứ này, nhưng để loại đê tiện như em hưởng thụ "Cực Lạc" cũng không tồi."

"Cực Lạc?" Ariel hơi nheo mắt lại.

"Sao? Em cũng biết Cực Lạc à?" Nguyễn Minh Đức liếm đôi môi khô khốc. Vừa rồi gã túm chặt cổ áo Ariel nên bây giờ có mấy khuy bị bung ra, để lộ mảng da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, khiến gã thấy miệng đắng lưỡi khô.

"Mày dám dùng thuốc cấm?" Ariel gằn từng chữ.

"Thuốc cấm thì sao? Hiệu quả tốt là được." Nguyễn Minh Đức vừa cười vừa lấy ống tiêm ra, rút chất lỏng trong cái bình nhỏ ra ngay trước mặt Ariel.

Lần đầu tiên Ariel mặt biến sắc. Vì chênh lệch thực lực nên hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị Nguyễn Minh Đức cưỡng bức. Bây giờ bị trói tay chân, hắn vẫn tin rằng chỉ cần Nguyễn Minh Đức tháo dây trói chân là hắn có thể xử gọn tên khốn này.

Nhưng nhìn ống tiêm gã đang cầm, lần đầu tiên Ariel dao động. Cực Lạc là loại thuốc kích thích cực mạnh, người dùng nó sẽ không còn lý trí. Nếu trong tình huống bình thường, hắn dám chắc đánh thắng được Nguyễn Minh Đức. Còn khi bị tiêm Cực Lạc vào rồi, hắn không nắm chắc được gì cả.

"Cút ra." Ariel quát khẽ.

"Ha ha, người đẹp, sao vừa lấy Cực Lạc ra em đã sợ thế? Đừng lo, tôi đảm bảo sẽ làm em sướng đến chết luôn, sướng đến nỗi không bắn được cái gì nữa." Nguyễn Minh Đức cầm ống tiêm lại gần Ariel. Ariel cau mày, nhất thời không nghĩ ra được biện giáp giải quyết.

"Tít tít tít!"

Đúng lúc này, máy liên lạc của Ariel đổ chuông. Màn hình hiển thị người gọi đến là Chung Thịnh.

"Ồ? Người tình nhỏ của em à?" Nguyễn Minh Đức cũng nhìn thấy, sầm mặt, túm tay Ariel đâm thẳng ống kim vào tay hắn.

Ariel ngẩng phắt đầu lên, đập thẳng vào mặt gã, sau đó hai chân nhấc lên đá Nguyễn Minh Đức không kịp phòng bị bay thẳng ra ngoài.

Vốn định chờ Nguyễn Minh Đức cởi trói rồi mới hành động. Nhưng Ariel không thể đoán được hậu quả khi bị tiêm Cực Lạc, đành phải ra tay trước.

"Hự!" Nguyễn Minh Đức không kịp phản ứng đã bị Ariel đá văng, đến lúc đứng dậy rồi mới thấy mặt mình chảy máu ròng ròng.

"Mẹ kiếp, đúng là coi khinh mày." Nguyễn Minh Đức lau máu mũi, vọt đến chỗ Ariel.

Ariel bị trói cả tay lẫn chân, gắng lắm mới đấu được với gã.

Nguyễn Minh Đức chung quy vẫn có vài phần năng lực. Ariel xuất sắc hơn gã rất nhiều về mảng đấu võ, nhưng bị trói cả tay lẫn chân kìm hãm hắn rất nhiều, cuối cùng không địch lại, bị Nguyễn Minh Đức ghì chặt dưới thân.

"Phù … phù … đúng là quả ớt nhỏ cay độc." Nguyễn Minh Đức mặt mũi bầm tím, máu mũi dính đầy mặt, trông rõ kinh.

Vừa rồi Ariel bị trúng đòn trên thân thể là nhiều, chỉ có khóe miệng bị đấm một phát nên rách một vết nhỏ. Lúc này, hắn vẫn bình tĩnh nhìn Nguyễn Minh Đức, chẳng hề sợ hãi.

Nguyễn Minh Đức thấy thế càng tức. Một kẻ bị trói chặt tay chân mà vẫn khiến gã bầm dập thế này, đúng là một sự sỉ nhục. Càng nghĩ càng hận Ariel, rồi cơn hận hóa thành ham muốn *** mãnh liệt.

Cảm nhận được cái thứ cứng cứng đang cạ lên đùi mình, trông mặt Ariel càng khó coi. Ngoại trừ Chung Thịnh, hắn không thể chấp nhận bất cứ tên đàn ông nào dựa vào mình gần đến thế. Tới lúc tự do rồi, nhất định phải làm thịt thằng này!

Trong lúc hai người giằng co, máy liên lạc vẫn reo không ngừng. Nguyễn Minh Đức cực kỳ khó chịu, giật phắt quang não của Ariel xuống, định ném thẳng xuống đất, lại bỗng dừng tay.

Gã nhìn Ariel, đột nhiên nhếch miệng cười sằng sặc: "Mày đột nhiên phản kháng là vì người tình của mày gọi đến chứ gì, nếu đã sợ như thế thì … lát nữa tao trình diễn màn làm mày trực tiếp cho nó xem nhé?"

Ariel trừng mắt lườm Nguyễn Minh Đức, mắt lộ rõ sát ý.

Nguyễn Minh Đức thấy thế càng hưng phấn, cái thứ bên dưới lại càng trướng to. Gã nhìn xung quanh, mắt sáng lên, nhặt ống tiêm rơi giữa khe hở của hai cái thùng hàng lên.

Ariel nhìn đến ống tiêm đồng tử mắt liền co lại, lòng thầm kêu khổ. Chết tiệt, sao cái thứ quái quỷ đó không bị ném vỡ luôn đi!

Trơ mắt nhìn chất lỏng màu lam bị tiêm vào cánh tay mình, lần đầu tiên ánh mắt Ariel để lộ sự sợ hãi.

"Ha ha ha." Nguyễn Minh Đức ném ống tiêm, cười phá lên, "Để tao xem xem, người đẹp lạnh lùng của chúng ta lát nữa sẽ vểnh mông xin bị làm thế nào."

Ariel dần bình tĩnh lại, hít sâu một hơi, tập trung tinh thần kiểm soát cơ thể đang bị ảnh hưởng bởi thuốc. Hắn chỉ biết sau khi bị tiêm Cực Lạc, cơ thể sẽ điên cuồng khát vọng làm tình, không biết với ý chí của mình có thể kìm hãm loại khát vọng mãnh liệt đó không.

Thời gian trôi qua từng giây. Nguyễn Minh Đức chậm rãi cởi quần áo, chỉ để lại mỗi cái quần lót. Quần lót đã bị sinh thực khí đội lên thành túp lều, gã vẫn nhàn nhã ngồi trên thùng hàng, định thưởng thức cảnh đẹp sau khi ngấm thuốc của Ariel.

Thân thể rất nóng, nóng vô cùng. Cái nóng như muốn đốt cháy linh hồn.

Đôi mắt lạnh lẽo của Ariel dần lộ ra vẻ mơ màng, đồng tử mất tiêu cự như sắp mất lý chí. Chỉ có hàm răng cắn chặt môi dưới cho thấy hắn vẫn chưa hoàn toàn gục ngã trước dục vọng.

"Ư." Tiếng than nhuộm đẫm hơi thở ***. Ariel khó chịu cuộn mình lại, bất giác ma sát cơ thể với mặt đất.

Chiếc quần phẳng phiu vì động tác giãy giụa mà nhăn nhúm, phần khố đã căng phồng.

Ý chí có thể kìm hãm ý muốn khát cầu ***, lại không kiểm soát được phản ứng sinh lý.

Hắn nghe loáng thoáng có người nói: "Xin tao … chỉ cần xin tao, tao sẽ giải thoát cho mày."

Không … không được …

"Xin tao, xin tao hiếp mày, mày sẽ thoải mái."

Không … không thể làm vậy …

"Mau xin tao. Chỉ cần mày xin tao, tao sẽ cho mày thứ mày muốn!"

Tuyệt đối không!!!

207. Chương 207

Editor: Nguyệt

Ariel cắn chặt môi, từng giọt máu đỏ tươi tràn ra khóe miệng. Hắn đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt trong trẻo bình tĩnh.

Nguyễn Minh Đức ghé sát vào đang định cởi quần áo hắn thấy thế hoảng sợ, cứng tay lại.

Chưa ai có thể kìm chế được Cực Lạc. Gã từng dùng thứ này với mấy món đồ chơi khó bảo, lần nào tiêm Cực Lạc xong chúng cũng mất hết lý trí, chỉ biết cầu xin gã thỏa mãn dục vọng.

Nhưng đôi mắt của Ariel quá lý trí, dù đỏ hồng lên vì tác dụng của thuốc, nhưng nhìn vào nó không ai cho rằng người này đã mất lý trí.

"Tiện nhân! Tưởng kìm hãm được tác dụng của Cực Lạc à?" Nguyễn Minh Đức giận tím mặt, tát Ariel một phát, xé toạc cổ áo hắn, lê lưỡi liếm lên.

Làn da trắng nõn nay trở nên ửng hồng. Xúc cảm ấm áp khiến Nguyễn Minh Đức không kìm được cắn mạnh một cái.

"A!" Có lẽ Ariel phải cảm ơn Nguyễn Minh Đức, chính phát cắn đó đã giúp hắn kéo lại lý trí sắp mất đi.

Tác dụng của Cực Lạc đúng là đáng sợ. Nhưng ý chí của Ariel cũng không thể khinh thường. Hắn cười lạnh nhìn Nguyễn Minh Đức đang vùi vào ngực mình. Tưởng dùng thuốc là khiến tao khuất phục? Nằm mơ!

Nụ cười khinh miệt của Ariel lại một lần nữa chọc giận gã. Tức mình, gã mạnh tay xé toạc quân phục của Ariel.

Rầm!

Tiếng đập cửa khiến Nguyễn Minh Đức phải dừng tay.

Gã quay lại nhìn cánh cửa kim loại, lòng thoáng qua sự bất an.

Gã đứng phắt dậy, mặt mày bình tĩnh đi ra cửa. Chết tiệt, rõ ràng gã đã dặn bọn canh cửa là không được quấy rầy gã rồi, rút cuộc là thằng nào to gan …

Cửa vừa mở, Nguyễn Minh Đức còn chưa kịp phản ứng đã ăn một đấm vào mặt, sau đó là một cú đá mạnh vào bụng, cả người bị đá văng đi.

Chung Thịnh mắt đỏ ngầu phừng phừng sát khí vọt vào.

Ngay cái nhìn đầu tiên Chung Thịnh đã thấy Ariel chật vật nằm dưới đất, mắt trừng trừng sung huyết như muốn nứt ra, lao đến chỗ Nguyễn Minh Đức còn chưa kịp đứng dậy, đánh túi bụi.

Đấm đá kịch liệt, cú nào cũng như dồn hết sức. Chưa đến một phút mà nhìn Nguyễn Minh Đức đã không ra hình người.

"Chung Thịnh! Dừng tay! Cậu định đánh chết nó à!" Từ Vệ Quốc chỉ chậm một bước thôi mà đã thấy Chung Thịnh đánh cho đối phương gần chết, vội vàng xông lên ôm lấy Chung Thịnh đã mất lý trí, định lôi lại.

"Buông ra, tôi phải giết nó!" Chung Thịnh giãy giụa kịch liệt, mắt đỏ ngầu trông rất đáng sợ.

"Để tôi xử lý, cậu qua xem Ariel đi!" Từ Vệ Quốc thấy Chung Thịnh bùng nổ, đến gã cũng không ngăn được, bèn dời sự chú ý của anh lên Ariel.

Quả nhiên, nhắc đến Ariel là Chung Thịnh như bị giội một chậu nước lạnh vào đầu, lập tức bình tĩnh lại. Vùng khỏi tay Từ Vệ Quốc, anh chạy vôi đến chỗ Ariel.

"Ariel!"

"Chung … Thịnh …" Ariel thấy người mình càng ngày càng nóng. Hắn khao khát có thứ gì đó lạnh lẽo giảm nhiệt độ cho mình.

Cảm nhận được mùi hương quen thuộc, bóng người quen thuộc ôm mình vào lòng, đôi mắt mê man của hắn cuối cùng cũng tập trung nhìn vào người đàn ông tuấn tú trước mặt, chính là người yêu của hắn, Chung Thịnh.

"Là em. Xin lỗi anh, em đến muộn." Chung Thịnh đỏ hồng hai mắt, nhẹ nhàng vuốt lên khóe môi rướm máu của Ariel, nỗi hận với Nguyễn Minh Đức đã lên đến tột đỉnh.

Đáng lẽ Ariel phải luôn là ngôi sao sáng của Liên Bang, cao cao tại thượng, chứ không phải bộ dạng chật vật như lúc này.

Chung Thịnh luống ca luống cuống cởi trói cho Ariel, ôm hắn vào lòng.

Mắt Ariel tỉnh táo trong giây lát, sau đó bị dục vọng cuồng nhiệt nuốt chửng, lại rơi vào cơn mê loạn.

Roẹt!

Chung Thịnh ôm chặt Ariel, định đưa hắn đến phòng y tế, không ngờ đối phương đột nhiên xé toạc quần áo anh, cúc áo văng tứ tung, đến áo sơ mi bên trong cũng rách thành hai nửa.

"Ariel?" Chung Thịnh sửng sốt. Vốn anh tưởng Ariel bị trúng loại thuốc nào đó khiến cả người mất sức, nay xem ra … sự việc không phải như vậy!!!

"A!" Chưa kịp suy nghĩ gì, ngực đã nhói đau. Chung Thịnh cúi đầu, Ariel theo đà đè anh xuống, cắn mút phần ngực lộ ra ngoài không khí.

"Chờ một chút …" Chung Thịnh cố nâng đầu Ariel, lại nhìn vào đôi mắt không còn sót một chút lý trí.

Chung Thịnh thấy không ổn, định ngăn cản hành động của Ariel. Nhưng đối phương như một con dã thú xổ cũi, vội vã ve vuốt thân thể anh, để lại từng dấu răng trên ***g ngực anh.

Roẹt!

Chung Thịnh không dám đánh Ariel, hành động thấy gò bó rất nhiều. Còn Ariel đã mất lý trí chỉ còn mỗi ham muốn giải tỏa dục vọng, không hề để ý đến suy nghĩ của Chung Thịnh, lại mạnh tay xé vải, quần Chung Thịnh cũng đi tong.

"Đệt!" Từ Vệ Quốc trố mắt ra nhìn. Gã nhìn thấy gì thế này? Ariel ngày thường lạnh lùng nay đang xé quần áo Chung Thịnh, rõ rành rành là đang định đè đối phương ra làm.

Đùa gì vậy, gã còn đứng lù lù ở đây, mà Ariel định trình diễn luôn màn phim cấp ba sao?

"Trưởng quan Từ!!!" Chung Thịnh đỏ mặt, vừa giãy giụa vừa chú ý không làm Ariel bị thương.

Anh đã phát hiện ra tình trạng của Ariel không bình thường. Anh không biết thằng khốn kia chích thuốc gì cho ngài Ariel, nhưng tình hình bây giờ xem ra anh mà không lên tiếng chắc lát nữa sẽ thành màn diễn phim người lớn cho người khác nhìn mất.

"Hả? À!" Từ Vệ Quốc bị tiếng hô bực tức của Chung Thịnh gọi tỉnh, vội vàng kéo tên Nguyễn Minh Đức người không ra người quỷ không ra quỷ chạy ra ngoài, còn không quên đóng cửa kho hàng lại, trước khi đi để lại một câu: "Ờ … Tôi sẽ khóa cửa, hai cậu cứ tự nhiên, khi nào xong thì bảo tôi đem quần áo vào nhé."

Chung Thịnh mặt cố tránh môi Ariel.

Quần áo đã bị Ariel xé thành giẻ rách, đường cong khỏe khoắn sắc nét đôi chỗ bị che lấp bởi mấy mảnh vải vụn lại thành ra quyến rũ lạ thường.

Mắt Ariel ngập trong ham muốn ***, lý trí dường như hoàn toàn biến mất.

"Ariel … chờ đã …" Chung Thịnh bị Ariel ghì chặt dưới thân, không cựa quậy được. Với bản lĩnh của anh nếu dùng hết sức vẫn thoát được, nhưng đối mặt với Ariel đang điên cuồng muốn giải tỏa dục vọng, anh lại không nỡ.

Xử lý xong quần áo của Chung Thịnh, "nạn nhân" tiếp theo tất nhiên là quân phục của Ariel. Chưa đến ba mươi giầy, cả hai đã trần truồng. Chung Thịnh nhìn "cây gậy" căng phồng của Ariel, không khỏi nuốt nước miếng cái ực.

Số lần lên giường của hai người cũng không ít, anh đã thấy thứ đó nhiều lần, nhưng chưa có lần nào lại có cảm xúc mãnh liệt như lần này. Dương vật đỏ sậm vươn thẳng, phần đỉnh không ngừng rỉ ra chất dịch trong suốt.

Cởi quần áo xong, Ariel như không thể kìm nén được nữa, tay siết chặt quặp tay Chung Thịnh ra sau lưng, ép anh quỳ xuống, vểnh mông lên.

Cánh mông gợi cảm cong mượt quả thực không khác gì bàn đại tiệc ngon lành trong mắt Ariel. Cái lỗ nhỏ không ngừng co giãn giữa mông lại càng hấp dẫn hơn.

Bây giờ Ariel chỉ muốn vùi mình vào cái nơi ấm áp ướt rượt đó, không thể suy nghĩ cái gì khác nữa.

"Ư!" Một tiếng rên bật ra khỏi khóe môi. Chung Thịnh quỳ rạp trên mặt đất, nét mặt lộ rõ sự đau đớn.

Ariel nóng lòng phát tiết nên không hề làm trơn hay nới rộng, trực tiếp xách súng ra trận luôn.

Máu đỏ tươi chảy ra từ chỗ kết hợp của hai người. Màu sắc kích thích đó khiến mắt Ariel tỉnh táo lại trong giây lát.

"Chung Thịnh …"

"Em đây!" Chung Thịnh quay đầu lại, nhìn đôi mắt đong đầy sự hối hận của hắn, bèn mỉm cười an ủi, "Em không sao."

"Xin lỗi …" Ariel dịu dàng nói, thân dưới dùng sức, đẩy phần còn lại vào thẳng bên trong, "Anh không kìm chế được."

Chung Thịnh lại rên lên. Dương vật cứng nóng cắm thẳng vào hậu huyệt non mềm, cảm giác đó quả thực rất khó chịu.

Cảm giác da thịt căng trướng đến nứt ra thực sự rất đau, nhưng chưa đến mức không chịu nổi. Chung Thịnh hít sâu một hơi, cố gắng thả lỏng cơ thể, phối hợp với Ariel.

Nóng ướt, căng chặt. Dương vật đâm thẳng vào lỗ nhỏ của Chung Thịnh, mới đầu khô rát, sau đó được máu làm trơn nên ra vào thuận lợi hơn, tốc độ ngày càng nhanh. Ariel sướng đến nỗi híp mắt lại.

"A, thật tuyệt." Ariel nằm sấp trên lưng Chung Thịnh, hai tay chống xuống đất, phần thân dưới không ngừng va chạm thân hình cường tráng bên dưới, phân thân đỏ sậm căng phồng liên tục ra ra vào vào.

Chung Thịnh quỳ rạp trên mặt đất, tay đã được buông lỏng từ lúc Ariel vọt vào, cho nên mới gắng gượng chống đỡ được cơ thể. Tiếng va chạm liên tục vào mông vang khắp kho hàng yên tĩnh. Anh bỗng nhiên thấy xấu hổ vô cùng.

Đã từng làm tư thế này với Ariel, nhưng đó là trên giường. Bây giờ ở trong kho hàng trên phi thuyền, còn có người khác biết họ đang làm gì, cảm giác này quả thực là … rất xấu hổ.

"Ưm!" Có máu làm trơn, Ariel ngày càng ra vào nhanh hơn. Dù đang mất lý trí, bản năng của hắn vẫn thật đáng sợ, chưa làm vài cái đã tìm được điểm mẫn cảm của Chung Thịnh.

Sau mỗi lần va chạm, lỗ nhỏ co chặt lại khiến Ariel thoải mái đến nỗi rên ra tiếng, sau đó lại không ngừng đâm vào điểm sâu bên trong đó.

Phần thân dưới vốn ủ rũ của Chung Thịnh nay dần dần ngóc dậy theo nhịp va chạm của Ariel, run rẩy rỉ ra vài giọt chất lỏng trong suốt.

Ariel vuốt ve tấm lưng săn chắc của Chung Thịnh, do thường xuyên rèn luyện nên khi sờ lên cảm giác rất thích. Làn da màu lúa mạch trông như một thanh chocolate ngọt ngào hấp dẫn, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Ariel vuốt dọc theo đường eo của Chung Thịnh, bất giác lần đến vùng cơ bụng. Có thứ gì đó nóng bỏng theo biên độ đong đưa của cơ thể thỉnh thoảng lại va chạm vào bụng anh. Ariel bắt lấy, nắm chặt cái thứ ấm nóng căng trướng đó.

"A!" Chung Thịnh bật thốt lên, phân thân run rẩy.

208. Chương 208

Dường như tìm được món đồ chơi mới thú vị, Ariel không dừng động tác va chạm, ngón tay vuốt ve đùa bỡn thứ cầm trong tay.

"Đừng … đừng …" Cơn đau đã chìm dần trong cơn khoái cảm cuồng nhiệt. Dương vật bị người ta làm như thế khiến Chung Thịnh không kìm được tiếng rên.

Ariel không để ý đến Chung Thịnh, chỉ theo bản năng ve vuốt thứ cầm trong tay. Mỗi lần như thế, cái lỗ nhỏ lại thít chặt, siết lấy thứ đó của hắn. Cảm giác này thật tuyệt vời làm sao, khiến hắn không muốn dừng tay.

"Ư.. chậm … chậm thôi …" Hai chân Chung Thịnh run nhè nhẹ, mặt đỏ bừng bừng. Chưa có lần ân ái nào Ariel lại va chạm kịch liệt vào điểm mẫn cảm của anh như thế, còn vừa làm vừa vuốt "cậu nhỏ" của anh. Kích thích mạnh mẽ đến nỗi anh không nhịn được.

"A!" Than nhẹ một tiếng, dòng chất lỏng màu trắng đục bắn phụt từ đỉnh ra, dính đầy lòng bàn tay Ariel. Chung Thịnh mệt nhoài nằm sấp xuống đất, cơ thể hơi run lên, còn chìm trong dư vị của cao trào.

"Ưm!" Ariel nheo mắt lại. Hậu huyệt đột nhiên thít chặt, lại hơi run run, mang đến cho hắn khoái cảm cực mạnh.

Hai tay túm chặt phần eo Chung Thịnh, Ariel càng ra sức vận động. Chung Thịnh còn đang trong cao trào, cơ thể cực kỳ mẫn cảm, không chịu nổi kích thích liên tục như thế, mắt ứa ra nước mắt sinh lý, hạ thân run rẩy không ngừng.

"Ưm … không … đừng …" Chung Thịnh rên rỉ, khóe miệng chảy ra nước bọt. Sau mỗi lần đạt cao trào, Ariel đều cho anh nghỉ một lúc mới làm tiếp, chứ không phải liên tục va chạm như bây giờ.

Nửa thân dưới như tê dại. Rõ ràng đã qua cao trào, vậy mà cửa sau bị va chạm liên tục lại vẫn cứ truyền đến khoái cảm.

Chung Thịnh vô lực nghẹn ngào, giọng nghe như nức nở: "Không … Ariel … dừng …"

"Chung Thịnh …" Ariel khẽ gọi tên anh, ánh mắt rất dịu dàng.

"Ariel …"

Đáng tiếc, ánh mắt có trìu mến đến đâu cũng không lấp liếm được hành vi tàn nhẫn của hắn. Dù Chung Thịnh đã xin tha, hắn vẫn không ngừng va chạm thân thể người nằm dưới.

"A …" Vận động thêm một lúc lâu, Ariel mới thỏa mãn bắn vào bên trong Chung Thịnh. Tinh dịch trắng đục hòa cùng máu đỏ tươi rỉ ra khỏi hậu huyệt theo động tác rút phân thân của hắn, chậm rãi chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất.

Cảm nhận được Ariel đã rút ra, Chung Thịnh mới bủn rủn tay chân gượng người dậy.

Nhưng anh vừa mới ngồi dậy, cổ tay đã bị Ariel túm chặt, ghì lên cái thùng kim loại đằng sau.

"Ariel?" Chung Thịnh nhìn Ariel với vẻ khó hiểu.

"Xin lỗi …" Ariel ghé tai anh thì thầm. Ngay sau đó, anh thấy hai chân mình bị nâng lên, chỗ vừa bị chà đạp lúc nãy nay lại bị cây "gậy" thô to thọc vào.

"A …" Chung Thịnh ngửa đầu, thở hổn hển.

Hỗn hợp máu và dịch thể khiến hậu huyệt trơn trượt, dễ dàng nuốt vào phân thân căng trướng.

"Chung Thịnh, thật thoải mái." Ariel nâng hai chân anh lên, đưa đẩy phần eo xốc vác.

Chung Thịnh nhìn hắn, khóc không ra nước mắt, cắn môi chịu đựng lần va chạm kịch liệt thứ hai.

Khoái cảm liên miên không dứt lan đến mỗi một dây thần kinh. Chung Thịnh không ngờ rằng khoái cảm mãnh liệt cũng có lúc trở thành một sự tra tấn với mình.

Vừa rồi lên cao trào khiến anh chưa kịp hồi sức, vậy mà nay khoái cảm truyền đến từ hậu huyệt lại kích thích phân thân mềm rũ từ từ ngóc đầu lên.

Miệng thốt ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn, mắt Chung Thịnh đỏ hoe. Chất lỏng vương bên môi đã bị Ariel liếm sạch. Anh thấy thế liền đỏ bừng mặt, nghiêng đầu đi không dám nhìn Ariel.

Cái thứ đang ra vào cơ thể anh vẫn hừng hực sức sống cứ như vừa rồi chưa bắn lần nào. Thể lực của Ariel cũng bền bỉ đến khác thường, mỗi lần va chạm đều rất mạnh mẽ, cảm giác như muốn xuyên thủng cơ thể anh.

Trên cổ rải đầy dấu hôn. Phần ngực càng không có chỗ nào tránh thoát, thậm chí có cả dấu răng cùng tơ máu.

Bây giờ toàn thân Chung Thịnh tràn ngập mùi của Ariel, từ đầu đến chân, từ thân thể đến linh hồn.

"Ư …" Hai chân Chung Thịnh quàng lên lưng Ariel, bất giác quấn chặt eo đối phương. Lại một lần cao trào khiến bụng anh dính đầy dịch thể trắng đục. Hai mắt mờ sương nhìn Ariel, đồng tử đã mất tiêu cự.

Ariel thỏa mãn thở ra một tiếng, đạt cao trào trong cơ thể anh.

Thân thể mềm nhũn ngồi dựa vào thùng kim loại, Chung Thịnh thở hào hển. Vất vả lắm mới lấy lại tiêu cự, tập trung nhìn vào Ariel, lập tức kinh hoàng phát hiện đối phương kéo lấy mình, đè lên thùng, tách hai chân anh ra, vọt vào lần nữa.

“Xin lỗi …” Ariel cúi người ghé tai anh nói khẽ. Chung Thịnh thì chỉ muốn khóc.

Tiếng va chạm đậm chất *** một lần nữa vang lên trong kho hàng. Chung Thịnh không có sức phản kháng, bị Ariel làm hết lần này đến lần khác, va chạm rồi lại đạt cao trào.

Hai tiếng sau, Ariel gọi cho Từ Vệ Quốc, mặt tái xanh tái xám, mắt đằng đằng sát khí.

Lần đầu tiên thấy Ariel lộ rõ sát ý như thế, Từ Vệ Quốc biết điều mang quần áo đến cho hai người, đặt ngoài cửa rồi rút lui luôn.

Năm phút sau, gã lại nhận được cuộc gọi của Ariel. Lần này là nhờ gã đưa Chung Thịnh đến phòng y tế.

Từ Vệ Quốc cúi gằm mặt, cõng Chung Thịnh trên lưng, không dám liếc sang Ariel.

Lúc mở cửa kho hàng, mùi xạ hương nồng nặc làm gã suýt thì sặc mùi mà ngất. Từ Vệ Quốc chỉ biết Ariel bị tiêm một loại thuốc kích thích nào đó, chứ không ngờ tác dụng của nó lại “tốt” đến thế.

Lòng thầm cảm thán, nghĩ không biết hai người này ở trong đó làm bao nhiêu lần. Nhưng ngửi cái mùi đó … khụ khụ, thôi không thảo luận chuyện này thì hơn.

“Cậu không sao chứ?” Arie đi đằng trước đột nhiên lảo đảo, Từ Vệ Quốc vội vàng vươn tay đỡ hắn.

“Tôi không sao.” Ariel từ chối sự trợ giúp của gã, dựa tường một lát rồi đứng thẳng người, đi đến phòng y tế.

Từ Vệ Quốc cõng Chung Thịnh đi đằng sau không khỏi chặc lưỡi. Trong hai người thì có vẻ Chung Thịnh thảm hơn, nhưng xét ở góc độ nào đó thì Ariel mới càng không ổn, vì người bị chích thuốc là hắn, ra sức vận động cũng là hắn.

Nếu không, với tính cách của hắn, còn lâu mới nhờ gã cõng Chung Thịnh.

Sau khi đưa Chung Thịnh đến phòng y tế, Ariel cẩn thận đặt anh vào khoang chữa bệnh. “Bác sĩ, em ấy thế nào?”

Bác sĩ phụ trách của phòng y tế là một người đàn ông trung niên. Ông nhìn dấu vết lưu lại trên người Chung Thịnh, lập tức cảnh giác nhìn Ariel và Từ Vệ Quốc: “Hai cậu làm hả?”

“Đương nhiên không phải.” Từ Vệ Quốc bị ông nhìn với ánh mắt khiển trách lập tức xù lông. Cái tiếng xấu này còn lâu gã mới gánh, dứt khoát chỉ thẳng vào Ariel, nói: “Do cậu ta.”

Bác sĩ chuyển ánh mắt sắc bén sang Ariel. Ariel liền sầm mặt. “Xin lỗi, lúc ấy tôi hơi mất kiểm soát.”

“Cậu với cậu ta có quan hệ gì?” Bác sĩ lạnh lùng nhìn Ariel.

“Chúng tôi là chồng chồng.”

“Chồng chồng?”

“Vâng.”

“Thẻ binh đâu?” Bác sĩ hình như không tin, chìa tay ra đòi xem thẻ binh của hắn.

Ariel lấy thẻ ra cho ông xem, nhân tiện lấy cả thẻ của Chung Thịnh luôn.

Đọc thông tin của hai người xong, bác sĩ vẫn mặt lạnh trừng mắt nhìn Ariel: “Nếu đã là chồng chồng thì sao lại không biết tiết chế như thế?”

Mắt Ariel ánh lên sắc lạnh, “Bác sĩ, em ấy bị thương có nặng không?”

“Quan tâm người ta thì sao lúc làm không chú ý đi?” Bác sĩ rất không hài lòng với thái độ của Ariel, lớn giọng khiển trách.

209. Chương 209

Editor: Nguyệt

Ariel trầm mặc một lát mới nói: "Do tôi không cẩn thận."

Có lẽ sự áy náy hiện trên nét mặt Ariel đã làm bác sĩ dao động, ông không tiếp tục châm chọc nữa. Sau khi bố trí xong khoang chữa bệnh, ông đóng nắp lại, để Ariel đứng bên ngoài lẳng lặng nhìn Chung Thịnh nằm bên trong.

"Khụ khụ, ừm … cậu không cần phải sốt ruột như thế, cậu ấy chắc không sao đâu." Từ Vệ Quốc ở bên cạnh không kìm được nhỏ giọng an ủi.

"Tôi biết Chung Thịnh không bị thương nghiêm trọng như nhìn bề ngoài." Ariel đột nhiên lên tiếng, "Nhưng tôi không thể tha thứ cho mình, vì sai lầm của tôi mà khiến Chung Thịnh bị thương."

"Chuyện này … Cậu cũng là người, tất nhiên sẽ có lúc phạm sai lầm. Lại nói, đâu ai ngờ được chúng nó lại to gan thế, dám chích thuốc cậu ngay trên thuyền." Từ Vệ Quốc vỗ vai Ariel.

Ariel ngẩng đầu nhìn gã, khiến gã phải rụt tay về.

Ariel nhìn Chung Thịnh nằm trong khoang chữa bệnh, chậm rãi nói: "Sai là sai, sai thì phải sửa, không bao giờ tái phạm nữa, chứ không phải tìm mọi lý do để bao biện cho mình."

Từ Vệ Quốc á khẩu, nhìn thoáng qua Chung Thịnh nằm bên trong. Hai người này đúng là xứng đôi đến mức tuyệt vời. Lúc trước khi Ariel mất tích, Chung Thịnh cũng là vẻ mặt ăn năn nói tất cả là do mình, bây giờ lại đến phiên Ariel.

"Cậu …" Từ Vệ Quốc định khuyên giải thêm đôi câu, nhưng vừa nâng tay lên thì Ariel đột nhiên nhũn người, khiến gã sợ tới mức vội hô toáng lên: "Bác sĩ!!"

"Có chuyện gì?" Bác sĩ đi từ trong phòng ra, thấy Ariel ngất trong lòng Từ Vệ Quốc thì ngẩn người, rồi vội vàng mở khoang chữa bệnh khác ra: "Mau bỏ cậu ta vào đây."

Sau khi kiểm tra và chẩn đoán, bác sĩ có vẻ nghiêm túc hẳn lên, nhìn Từ Vệ Quốc với ánh mắt không mấy thân thiện: "Trong người cậu ta còn sót lại thuốc cấm. Chuyện này là thế nào?"

Từ Vệ Quốc gãi mũi. Bọn họ vốn là đi làm nhiệm vụ bí mật, phải che giấu được càng nhiều càng tốt, cho nên gã đã cố gắng giữ mình, không ngờ thằng khốn kia lại điên đến mức dám dùng cả thuốc cấm. Bây giờ muốn qua mặt ông bác sĩ này cũng khó đây.

"Các cậu ở đơn vị nào, trưởng quan đâu?" Bác sĩ nhìn Từ Vệ Quốc với ánh mắt sắc bén, tay đã theo phản xạ nắm lấy súng laser giắt bên hông.

"Ấy ấy, bác sĩ đừng kích động, tôi sẽ tìm người đến giải thích." Từ Vệ Quốc ủ rũ mặt mày nói, rồi liên lạc với thuyền trưởng.

Lát sau, máy liên lạc của bác sĩ đổ chuông. Bác sĩ cảnh giác nhìn Từ Vệ Quốc, rồi nhận cuộc gọi.

"Bác sĩ Vương."

"Thuyền trưởng." Bác sĩ Vương chào theo quân lễ.

"Ba người trước mặt anh đang đi làm nhiệm vụ bí mật, tất cả thông tin về họ đều không được phép tiết lộ, kể cả bệnh án."

"Nhưng thuyền trưởng, thuốc cấm …"

"Bác sĩ Vương."

"Có!"

"Chấp hành mệnh lệnh đi."

"… Rõ."

Ngắt liên lạc, bác sĩ Vương nhìn Từ Vệ Quốc với ánh mắt đăm chiêu khó dò.

Bị nhìn đến mức rùng mình, Từ Vệ Quốc ho khan hai tiếng, hỏi: "Bác sĩ, đồng đội của tôi thế nào rồi?"

Bác sĩ Vương bĩu môi, đúng là không nên so bì làm chi cho mệt. Ông ở trên thuyền này bao năm mới chỉ lên quân hàm thiếu úy. Nhìn người ta đi, tuổi còn trẻ, chẳng những là thiếu úy, mà còn được giao nhiệm vụ bí mật.

"Bác sĩ?"

"Hửm?" Bác sĩ Vương liếc nhìn Từ Vệ Quốc, "Bên này …" Ông chỉ vào Chung Thịnh, "Vết thương ngoài tương đối nghiêm trọng, chủ yếu là phía dưới …" Nói rồi ông nhìn Từ Vệ Quốc ý bảo 'Cậu hiểu mà'.

Từ Vệ Quốc gãi mũi.

"Còn cậu này …" Bác sĩ Vương quay sang nhìn Ariel: "Cậu ta dùng thuốc cấm Cực Lạc, tôi không biết là vì mục đích gì, nhưng độc tính của loại thuốc này rất mạnh."

"Có chữa được không?" Từ Vệ Quốc vội hỏi.

Bác sĩ Vương lườm gã: "Được, nhưng trong thời gian ngắn sẽ có di chứng."

"Di chứng gì?" Từ Vệ Quốc bỗng rùng mình. Đây là con trai độc nhất của tướng quân Clifford, tuy là chuyện này không liên quan đến gã, nhưng cả ba đi làm nhiệm vụ, kết quả Ariel lại mang di chứng trở về, biện minh kiểu gì cũng không rõ được.

"Trong thời gian ngắn, tần suất ham muốn *** sẽ hơi lớn, kéo dài chừng một tháng."

"À, thế thì tốt." Từ Vệ Quốc vỗ ngực thở phào.

"Đừng mừng vội." Bác sĩ Vương lại lừ mắt nhìn gã, "Một khi lên cơn, cậu ta sẽ không thể kiểm soát được bản thân, bất kể thời gian, địa điểm, tình huống."

Từ Vệ Quốc đen mặt. Cái thứ này đúng là quá lừa đảo, bọn họ phải đi làm nhiệm vụ, nếu nửa chừng cậu ta lên cơn, chẳng lẽ họ phải tạm dừng, tìm chỗ làm tình cho cậu ta?

"Đây." Bác sĩ Vương cũng đoán được gã đang nghĩ gì, loay hoay một hồi rồi lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong là mười ống thuốc: "Đây là thuốc làm dịu. Mỗi lần cậu ta lên cơn, dùng thuốc này có thể kéo dài thêm ba tiếng. Gặp tình huống khẩn cấp dùng thuốc này là thích hợp nhất."

Từ Vệ Quốc nhận lấy cái hộp, hỏi: "Thuốc này có hạn chế gì không?"

"Không." Bác sĩ Vương lắc đầu, "Đây là loại thuốc được nghiên cứu để chuyên nhằm vào Cực Lạc. Cứ yên tâm sử dụng."

"Cảm ơn bác sĩ." Từ Vệ Quốc vội vàng cất hộp đi, lòng thầm nghĩ phải nói chuyện này với Ariel thế nào.

Không hiểu sao bỗng thấy lạnh sống lưng, Từ Vệ Quốc ảo não nghĩ, nếu nói chuyện này ra chắc tên Ariel kia lại phóng khí lạnh cho mà xem.

Chờ Từ Vệ Quốc đi rồi, bác sĩ Vương mới đột nhiên vỗ trán: Thôi chết, quên bảo với cậu ta, sau khi dùng thuốc khi phát tác lại sẽ mạnh hơn nhiều … Mà thôi, có mạnh nữa cũng không hơn được hôm nay. Chuyện chồng chồng nhà người ta, ông quan tâm làm gì.

Lúc Ariel tỉnh lại thì thấy Chung Thịnh ngủ gục bên giường mình. Đưa tay vuốt mái tóc vừa ngắn vừa cứng của anh, trong mắt Ariel toát lên vẻ hối lỗi.

"Anh tỉnh rồi à?" Chung Thịnh ngủ không say, chỉ chạm nhẹ một cái là tỉnh. "Sao rồi, có muốn uống nước không? Bác sĩ bảo sau khi anh tỉnh lại sẽ rất khát." Chung Thịnh cầm một chiếc cốc thủy tinh đựng đầy nước, cẩn thận dùng khăn thấm ướt rồi chấm lên đôi môi khô nứt của Ariel.

"Anh …" Vừa mở miệng, Ariel đã thấy cổ họng mình khô rát, tiếng nói khàn khàn rất khó nghe.

"Đừng nói vội." Chung Thịnh cẩn thận thấm ướt môi hắn, rồi mới cắm ống hút để hắn uống cho dễ.

Nhìn gương mặt mệt mỏi và hai mắt đỏ ngầu của Chung Thịnh, Ariel thở dài khe khẽ: "Vất vả cho em rồi."

Chung Thịnh đặt cốc xuống, dịu dàng nói: "Đâu có gì."

"Cơ thể em …"

Chung Thịnh đỏ ửng mặt: "Không sao rồi, khụ khụ … đều là vết thương ngoài thôi." Anh sẽ không nói cho Ariel biết chuyện lúc bò ra khỏi khoang chữa bệnh đã bị bác sĩ nốc cho hai bình dịch dinh dưỡng siêu bổ, nói là để bổ sung cho anh vì phóng X dịch quá độ.

"Anh hôn mê bao lâu rồi?" Ariel cảm thấy hơi váng đầu. Với một người luôn khỏe mạnh từ nhỏ đến giờ như hắn, cảm giác này thật mới mẻ, nhưng cũng rất khó chịu.

"Ba ngày. Bác sĩ bảo may là tố chất cơ thể anh tốt, khả năng đối kháng dược tính của Cực Lạc cao, hơn nữa … hơn nữa …"

"Hơn nữa gì cơ?"

"Hơn nữa giải tỏa kịp thời, tuy làm nhiều như vậy không tốt cho cơ thể, nhưng để Cực Lạc sót lại trong cơ thể thì còn nguy hơn." Chung Thịnh hơi quay mặt đi. Đề tài này đúng là làm người ta xấu hổ.

Ariel day day thái dương, hỏi: "Ừ. Anh hôn mê ba ngày, dược tính của Cực Lạc đã được giải hết chưa?"

Chung Thịnh chần chừ một lát mới nói: "Xem như là vậy …"

Ariel buông tay xuống, nhìn anh chằm chằm: "Nói đi, còn tin xấu gì nữa?"

"Cũng không có gì." Chung Thịnh vội trấn an, "Chỉ là tốc độ lọc chất độc hơi chậm, nhưng sẽ khỏi nhanh thôi."

"Nói trọng điểm." Ariel nhấn giọng.

Chung Thịnh lảng mắt đi: "Thì là … là …"

Ariel nhìn anh với vẻ nghi ngờ. Phó quan điềm tĩnh của hắn của cũng có lúc thế này sao? Rút cuộc Cực Lạc để lại di chứng gì?

"Là … trong một tháng kế tiếp, nhu cầu của anh về chuyện đó sẽ hơi mạnh." Chuyện này không thể giấu mãi được, nên Chung Thịnh nói thẳng luôn.

"À." Ariel mặt không biến sắc. Kết quả này vẫn nằm trong phạm vi thừa nhận được. Nhưng vì sao Chung Thịnh nói câu đó xong, mắt lại cứ nhìn vào cái ghế đặt ở góc tường, cứ như trên đó nở hoa vậy …

Mắt nheo lại đầy nguy hiểm. Hay là có chuyện gì mà hắn không biết?

"Chung Thịnh, sao em không nhìn thẳng vào anh? Có phải còn chuyện gì giấu anh không?" Ariel chậm rãi nói.

Chung Thịnh cứng người, từ từ xoay đầu lại, nhìn vào đôi mắt trầm tĩnh của Ariel, thở dài bất đắc dĩ: "Chuyện là … lúc anh phát tình … khụ khụ, lúc anh có nhu cầu, có thể sẽ không kiểm soát được hành vi …"

"Em nói cái gì?" Ariel sầm mặt. Cái gì là không kiểm soát được hành vi? Chẳng lẽ lại giống lúc bị tiêm Cực Lạc? Nếu vậy, hắn thà cho mình một phát súng còn hơn! Trong bất kỳ trường hợp nào, Ariel Clifford cũng không cho phép dục vọng lấn át lý trí!

Tác giả:

Di … di chứng này … rất tuyệt vời đúng không!!!

210. Chương 210

Editor: Nguyệt

Cho dù là lần làm trong kho hàng khiến Chung Thịnh bị thương, thì đó cũng nằm trong phạm vi lý trí cho phép!

Nên tình huống mà Chung Thịnh vừa nói, hắn hoàn toàn không thể chấp nhận được!

"Đừng nóng, bác sĩ có chuẩn bị thuốc làm dịu." Chung Thịnh vội vàng lấy từ túi áo ra cái hộp kim loại, bên trong đựng mười liều thuốc làm dịu.

"Có thể ngăn chặn hoàn toàn dược tính phát tác không?" Ariel hỏi.

Chung Thịnh thành thật lắc đầu: "Không thể, chỉ làm chậm được ba tiếng."

Ariel rũ mắt, lòng thấy khó chịu vô cùng. Nhưng vẫn tạm chấp nhận được.

Cả Chung Thịnh lẫn Ariel đều không nhắc đến tên khốn bị Chung Thịnh đánh cho gần chết kia. Chuyện này cứ thế giao cho Từ Vệ Quốc toàn quyền xử lý. Bọn họ tin anh ta sẽ xử lý ổn thỏa.

Đương nhiên, ngoài chuyện kiện thằng khốn đó ra tòa án quân sự, Ariel còn sắp xếp thêm một phần "quà" đặc biệt, để gã ngồi tù mà hưởng thụ. Người thừa kế gia tộc Clifford là một tên lòng dạ hẹp hòi thế đấy.

Đúng như Ariel đoán, Từ Vệ Quốc xử lý chuyện này rất gọn gàng sạch sẽ. Phương án giải quyết của anh ta chính là trực tiếp báo cho thuyền trưởng.

Khi thuyền trưởng biết tin con trai độc nhất của tướng quân Clifford suýt nữa bị cưỡng bức trên thuyền mình thì sợ đến nỗi tí thì ra quần. Mà sau khi biết tin tên đầu sỏ chỉ là một viên hạ sĩ quèn, ông lại càng tức đến nỗi thiếu điều bắn chết tên đó ngay tại chỗ.

Ông đây khổ sở bao năm, vất vả lắm mới leo lên được quân hàm trung tá, tiếp quản một chiếc phi thuyền. Mi chỉ là hạ sĩ quèn mà lại suýt dùng cái nửa thân dưới kinh tởm đó hủy hoại tiền đồ của ông? Cái này mà nhịn được thì còn gì không nhịn được nữa!

May là trước lúc ông rút súng, phó quan đã kịp thời can ngăn. Một hạ sĩ cỏn con chết thì chết, chẳng phải chuyện gì to tát. Nhưng khi chưa có bằng chứng gì mà thuyền trưởng tự tiện bắn chết lính của quân khu khác thì to chuyện. Hắn không thể trơ mắt đứng nhìn trưởng quan vì một phút tức giận nhất thời mà để người ta bắt thóp được.

Được phó quan trấn an, thuyền trưởng cũng bình tĩnh lại, híp mắt nhìn phó quan của mình: "Cậu bảo chuyện này phải làm sao đây?"

Phó quan đảo mắt một hồi, ghé tai thuyền trưởng nói mấy câu. Thuyền trưởng lập tức lộ ra vẻ mặt sung sướng, nhìn phó quan với vẻ khâm phục. Đây mới gọi là giết người không thấy máu.

Bị trưởng quan nhìn với ánh mắt kỳ quặc như thế, phó quan cười ngượng ngùng nói "Tôi đi thu thập chứng cứ." rồi chạy vội ra khỏi phòng hạm trưởng.

Thuyền trưởng gãi cằm: Trước đây đúng là không nhìn ra, không ngờ phó quan của mình lại có nhiều ý tưởng mới mẻ độc đáo như thế, ý tưởng này quả thật rất hay.

Đã có kế hoạch, những việc tiếp theo cũng dễ dàng thuận lợi.

Dùng tốc độ nhanh nhất thu thập lời khai của nhân chứng lẫn bằng chứng, sau ba ngày, trên phi thuyền mở một phiên tòa cỡ nhỏ, tiến hành thông qua kết nối tín hiệu truyền hình trực tiếp, hội đồng thẩm phán gồm ba người nhanh chóng định tội Nguyễn Minh Đức.

Hình phạt được đưa ra là ngồi tù ba mươi năm, đưa đến tinh cầu tù ngục xa xôi nhất nơi biên cảnh. Thế là, trong lúc Nguyễn Minh Đức còn chưa tỉnh, gã đã bị người ta đóng gói nhanh gọn rồi chuyển đến tinh cầu tù ngục.

Phiên tòa lần này phải nói là có tốc độ xử án nhanh nhất trong lịch sử Liên Bang. Từ lúc phạm tội, bắt nghi phạm, đưa ra bằng chứng, định tội đến cân nhắc hình phạt, tất cả chỉ mất không quá ba ngày.

Mà sau khi Ariel tỉnh lại, nhận được tin từ chỗ Từ Vệ Quốc, lập tức mở máy gọi đến dãy số nào đó, cẩn thận dặn dò một phen rồi mới nhếch miệng cười.

Ba mươi năm? Tù có thời hạn? Không đủ, hình phạt này quá nhẹ. Có lẽ người khác không biết tên Nguyễn Minh Đức này đã làm gì, chỉ căn cứ vào vụ việc lần này để xử phạt nhưng Ariel biết rất rõ tên khốn kiếp này từng hại Chung Thịnh suýt mất mạng. Nếu không trả thù thì hắn không phải Ariel.

Cứ thế, ngoài hình phạt ngồi tù ba mươi năm, trên phán quyết của Nguyễn Minh Đức có thêm một dòng: Do tính đặc thù của hành vi phạm tội, quyết định tiến hành thiến hóa học.

Thiến hóa học tức là tiêm một loại thuốc vào người phạm nhân, khiến bộ phận sinh dục của phạm nhân tạm thời mất chức năng. Một gã đàn ông trưởng thành lại không thể cứng được trong suốt ba mươi năm. Trong ngục thì không thiếu tội phạm có hứng thú với đàn ông. Thiến hóa học thêm "đãi ngộ" đặc biệt trong ngục, sau ba mươi năm, nếu gã còn sống mà ra ngoài, liệu gã có cứng nổi nữa không?

Nếu tên cặn bã đó không thể kiểm soát được dục vọng nửa thân dưới, vậy thì cho gã cả đời này không còn loại dục vọng đó luôn!!!

Chung Thịnh vừa đi từ ngoài vào, đúng lúc nhìn thấy Ariel nhếch môi cười, không kìm được rùng mình. Lâu rồi không thấy ngài Ariel để lộ nụ cười khát máu đó, không biết ai … A, anh nghĩ mình biết ai sắp gặp xui xẻo rồi.

"Ariel, uống thuốc đi." Chung Thịnh lắc lắc cái bình nhỏ trên tay, bên trong có ba viên thuốc màu trắng.

Ariel lập tức nhăn mặt. Hắn nghi tên bác sĩ kia có thù oán gì với mình, hoặc có thể là vì ngứa mắt hắn nên mới nghĩ cách trả thù thế này. Mỗi lần Chung Thịnh lấy thuốc ra là cái mùi khiến người ta buồn nôn lại xộc lên, nhưng ông bác sĩ kia cứ bắt hắn phải ngậm cho bằng được.

Chết tiệt, hắn không tin trên thuyền nhiều trang thiết bị như thế lại không thể chế thuốc viên thành dạng con nhộng hay thuốc nước để tiêm, sao cứ phải ép hắn ngậm.

Bực mình nhất là, mùi vị của loại thuốc đó cứ đọng mãi trong miệng hắn, làm hắn sau khi ngậm thuốc không thể hôn Chung Thịnh trong ít nhất bốn tiếng.

Cảm giác này thực sự rất khó chịu. Nếu hắn vẫn còn là thiếu tướng, chắc chắn sẽ lấy tội danh phá hoại quan hệ hôn nhân của tướng quân để kiện ông bác sĩ kia ra tòa án quân sự!

"Nhất định phải ngậm cái thứ kinh tởm này sao?" Mặt Ariel đen như đáy nồi.

Nhưng Chung Thịnh thấy dáng vẻ ương ngạnh không muốn uống thuốc như trẻ con này của Ariel lại rất đáng yêu.

"Bác sĩ bảo anh phải ngậm thuốc thêm hai ngày nữa." Chung Thịnh lắc lắc cái bình, tiếng mấy viên thuốc va vào bình thủy tinh nghe rất vui tai.

Oán khí nồng đậm trên người Ariel như thể sắp hóa thành thực thể đến nơi. Hắn bặm môi, vươn tay ra.

Chung Thịnh cười bất đắc dĩ, cúi người, cho hắn một nụ hôn ngọt ngào, đến khi cạn hơi mới buông nhau ra.

"Đây, ngậm đi." Chung Thịnh mở nút bình, đổ một viên ra.

Ariel vẻ mặt hùng dũng thấy chết không sờn ngậm viên thuốc vào miệng, tiện thể liếm lên lòng bàn tay Chung Thịnh.

Chung Thịnh run run cánh tay, chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc Ariel, mỉm cười trìu mến.

Thấy Chung Thịnh cười với mình, Ariel động lòng, lại muốn hôn anh. Nhưng khi Ariel ghé tới, Chung Thịnh lại tránh theo phản xạ.

Căn phòng im lặng đến đáng sợ. Trên đầu Ariel như có đám mây đen che phủ.

Chung Thịnh xấu hổ ho khan hai tiếng, im lặng quay mặt đi. Chịu thôi, thực sự là mùi vị của loại thuốc này quá sức chịu đựng của con người. Lần trước lúc anh hôn khi Ariel đang ngậm thuốc, đã rất mất mặt chạy vào phòng vệ sinh nôn khan. Anh không muốn nếm cái vị buồn nôn đó nữa.

Chung Thịnh cố làm ra vẻ nghiêm túc, nói: "Anh nghỉ ngơi đi, em đi tìm Từ Vệ Quốc bàn bạc chuyện làm nhiệm vụ."

Ariel đen mặt, mây đen che kín trên đầu, ánh mắt oán trách nhìn Chung Thịnh chằm chằm.

Chung Thịnh bị nhìn đến rợn người, vỗ vỗ tay Ariel xem như an ủi rồi vội vàng chạy luôn.

Nhìn căn phòng trống, lại thêm cái vị "đặc biệt" trong miệng, Ariel bực mình đập mấy phát lên giường, lòng lại càng bất mãn ông bác sĩ kia.

Dù đã có chuyện không mấy thoải mái xảy ra, nhưng nhìn chung, chuyến đi lần này tương đối thuận lợi.

Nhìn ba người nhóm Ariel thành công đáp xuống một tinh cầu trung chuyển, thuyền trưởng cảm động đến suýt khóc.

Cuối cùng cũng tiễn bước ba người này!

Mặc dù Ariel không gây phiền phức gì cho ông, nhưng thân phận của cậu ta đã là rắc rối rất lớn rồi. Nếu con trai độc nhất của tướng quân Clifford xảy ra chuyện gì trên thuyền của ông, thì sự nghiệp nửa đời sau coi như xong.

Nhớ đến tên khốn suýt nữa hủy hoại tiền đồ của mình, thuyền trưởng lại thấy tức lộn ruột. Sau khi tiễn bước Ariel, ông lập tức gọi cho bạn tốt của mình. Khách sáo với nhau vài câu xong, ông uyển chuyển bày tỏ bất mãn với tên phạm nhân nào đó.

Thế là, cái tên phạm nhân nào đó vừa bị đưa vào tù, cuộc sống trong ngục của gã sau này lại càng thêm khó khăn hơn.

Lại nói đến ông bác sĩ nọ trên thuyền. Trong lần dừng phi thuyền kế tiếp, ông đột nhiên nhận được chuyển phát nhanh, trùng hợp làm sao, lúc nhận được gói hàng ông lại đang ăn cơm trong nhà ăn. Kết quả là, mở gói hàng ra liền nhìn thấy …

Cả một gói to chất đầy tạp chí ***, các dụng cụ tình ái, cùng với roi da, nến nhiệt độ thấp và hàng loạt món đồ quái dị cứ thế lồ lộ trước mặt vô số binh lính …

Rút cuộc là tên khốn kiếp nào hại ta!!!

Bác sĩ ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng vẫn không cứu vãn được danh dự.

Thế là, trong ánh nhìn kỳ quặc của đám đông, bác sĩ Vương chật vật chạy trốn.

Đáng buồn thay, bi kịch không dừng ở đó. Có lẽ vì chuyện xảy ra trong nhà ăn hôm đó mà một số anh lính có sở thích đặc biệt lần lượt đến chỗ ông để trao đổi tâm sự.

211. Chương 211

Editor: Nguyệt

Sau khi tiễn bước một đám mê SM, bác sĩ Vương cuối cùng không chịu được nữa, nộp đơn xin nghỉ việc lên thuyền trưởng, rồi vội vàng bỏ chạy trong lần hạ cánh xuống tinh cầu tiếp theo.

Nơi nhóm Ariel dừng chân là một tinh cầu trung chuyển loại nhỏ, ngoài các bãi đỗ cho phi thuyền chỉ có một tòa nhà hành chính cùng ký túc xá tạm trú.

Nghỉ ngơi tại đó hai ngày, phi thuyền loại nhỏ mà họ chờ đã đến. Trong hai ngày này, Ariel đã có cảm nhận sâu sắc thế nào là dục vọng bùng nổ bất kỳ lúc nào. Không lý do, không điềm báo, thậm chí Chung Thịnh chỉ vô tình chạm vào hắn, trong người liền như có ngọn lửa bốc lên, cháy hừng hực.

May là bọn họ ở trong khu tạm trú, lúc nào cũng tiện về phòng, không thì Ariel mất hết cả thể diện.

Sau khi lên phi thuyền, Ariel mới biết ngoài họ ra còn có ba binh sĩ khác nữa. Ba người này luôn duy trì một khoảng cách với họ, giả vờ như không thấy, chỉ có anh lính đi đầu trao đổi vài câu với họ, còn hai người kia tập trung lái phi thuyền suốt, chẳng hé răng lần nào.

Ariel và Chung Thịnh đã quen đi làm nhiệm vụ tuyệt mật nên thấy rất bình thường. Nhưng Từ Vệ Quốc lần đầu tiên nhận nhiệm vụ kiểu này, cho nên khó tránh khỏi bất mãn với thái độ như vậy.

Vào lần thứ n Từ Vệ Quốc phàn nàn mấy binh sĩ kia chẳng khác gì người câm, Ariel thản nhiên nói: "Càng ít trao đổi càng tốt, không trao đổi sẽ không lộ thông tin. Người như họ là thích hợp làm nhiệm vụ kiểu này nhất."

Từ Vệ Quốc bĩu môi: "Các cậu thì sướng rồi, cả ngày dính lấy nhau lăn lộn trên giường. Đáng thương tôi đây lủi thủi một mình, muốn nói chuyện cũng chẳng có ai nghe."

Ariel liếc gã, bày tỏ thái độ khinh bỉ với loại không ốm mà rên như gã.

Chung Thịnh thì hơi xấu hổ, dù sao cũng là Từ Vệ Quốc nói cho anh biết "bệnh tình" của Ariel, cho nên mỗi lần mặt Ariel đổi sắc kéo anh về phòng, Từ Vệ Quốc đều biết hai người muốn làm gì.

"Đừng có càm ràm. Ngày mai là đến nơi rồi. Tốt nhất anh nên nghĩ xem nơi chúng ta sắp tới có gì bất thường không."

"Có gì mà bất thường?" Từ Vệ Quốc chắp tay sau đầu, lười biếng đáp, "Bọn họ đến tinh cầu đó để tìm thuốc giải thôi mà. Một tinh cầu nguyên sinh thì có gì nguy hiểm chứ."

Ariel nhìn gã, không nói gì. Đúng là PE – 0921 là một tinh cầu nguyên sinh, nhưng nó không đơn giản như những gì viết trên báo cáo.

Nhìn bề ngoài, nơi đó rất an toàn, trên mặt đất có một vài loài động vật hoang dã hình thể cao lớn, nhưng không thể chọi lại cơ giáp. Còn trên thực tế, thành phần nguy hiểm của tinh cầu này nằm ở dưới mặt đất.

Phía dưới ngọn núi cao nhất trên tinh cầu đó là một động đá vôi khổng lồ. Có một loài dây leo kỳ lạ sinh trưởng trong đó.

Loại cây này rất nguy hiểm, nó có thể bất thình lình mọc ra từ khe đá nào đó, quấn chặt lấy con mồi và hút máu để bổ sung chất dinh dưỡng cho mình.

Cành lá của nó rất thô và cứng, ngay cả cơ giáp bình thường cũng khó mà giải quyết được. Trên cành cây có những cái gai rất nhỏ và mảnh, bên dưới là những bọng nhỏ li ti có độc tính cực mạnh, kể cả loài thú hung mãnh lúc bị cành cây quấn chặt, trúng độc rồi là không thể thoát được.

Độc mà vị đại hoàng tử kia trúng phải chính là chất độc chứa trong bọng nhỏ trên thân cây dây leo ấy. Không biết trưởng công chúa lấy được nó ở đâu ra, nếu không nhờ đám y bác sĩ của đế quốc Elan sau khi phát hiện độc tính quá mạnh lập tức đóng băng đại hoàng tử, thì e là hắn đã đi đời nhà ma từ lâu.

Ariel biết khá là chi tiết, dù vào thời điểm chuyện này xảy ra ở đời trước hắn mới chỉ là học viên trường Đệ Nhất. Nguyên nhân là do sau khi hắn lên nắm quyền chỉ huy quân khu V, PE – 0921 là tinh cầu nằm trong khu vực quản lý của hắn. Chuyện quan trọng như vậy đương nhiên hắn phải tìm hiểu kỹ càng tỉ mỉ rồi, cho nên phần ký ức này vẫn còn mới nguyên trong óc.

Loài cây này sinh trưởng cực nhanh, khả năng sát thương kinh người, nếu chuẩn bị kỹ thì còn đối phó được, chứ không thì e là con chim khổng tước kia phải trả giá đắt mới tìm được thuốc giải.

Huống chi, cô trưởng công chúa kia làm gì có chuyện để nhị hoàng tử tìm được thuốc giải dễ dàng. Đương nhiên cô ta phải phái quân đến rồi, mục đích chính là chôn thây nhị hoàng tử tại tinh cầu đó!

"Ê, Ariel, cậu đang ngẩn người đấy à?" Từ Vệ Quốc nhìn Ariel với vẻ khó tin.

Ariel quét mắt nhìn gã: "Tôi chỉ đang suy nghĩ thôi."

Từ Vệ Quốc lập tức xán lại, hào hứng hỏi: "Ồ? Nghĩ chuyện gì thế?"

"Tôi cứ có cảm giác chuyến đi này của chúng ta sẽ không thuận lợi."

"Hả? Tại sao?" Từ Vệ Quốc ngạc nhiên hỏi.

Ariel rũ mắt, thản nhiên đáp: "Trực giác …"

Từ Vệ Quốc: …

"Không nhầm chứ, cậu mà cũng tin vào cái thứ thường gặp ở phụ nữ này á?" Từ Vệ Quốc chỉ muốn cười phá lên.

Nhưng đối phương nhẹ nhàng liếc một cái, gã liền không cười nổi.

Từ Vệ Quốc gãi cằm, lại gần hỏi: "Trực giác của cậu liệu có đúng không?"

Ariel chẳng buồn nhấc mắt: "Đã gọi là trực giác thì sao có thể nói chắc chắn là đúng hay sai. Nhưng, anh nghĩ thử xem, không cần biết ai là người ám sát đại hoàng tử, liệu họ có ngồi yên nhìn nhị hoàng tử thuận lợi cầm thuốc giải về không?"

Từ Vệ Quốc không nói gì, vẻ mặt cũng trở nên đăm chiêu.

Ariel thấy gã đã hiểu ý mình thì không nói gì nữa, trao đổi ánh mắt với Chung Thịnh rồi cả hai cùng trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, lúc gặp Từ Vệ Quốc trong phòng ăn, Chung Thịnh nhìn mà thấy hoảng.

Trông gã tiều tụy phát sợ, hai mắt thâm quầng thấy ghê.

"Anh làm sao thế?"

"Không sao." Từ Vệ Quốc lắc đầu, "Tôi chỉ nghĩ hôm qua Ariel nói rất có lý."

"À." Chung Thịnh gật đầu, nghĩ bụng: Đương nhiên phải có lý rồi, vì đó là chuyện từng xảy ra đời trước mà.

"Cho nên, tôi nghĩ chúng ta không thể đứng yên chờ ở điểm tiếp ứng được."

Chung Thịnh nhướn mày, liếc nhìn Ariel.

"Vậy anh muốn làm gì?" Ariel thản nhiên hỏi.

"Tôi thấy nên đến thẳng tinh cầu PE – 0921 tiếp viện. Dù sao chúng ta cũng có tần số của hắn, muốn liên lạc không khó."

Ariel không nói gì, còn đang bận suy nghĩ.

Vốn hắn không muốn đến tinh cầu PE tiếp ứng con chim khổng tước kia. Căn cứ vào chuyện xảy ra đời trước, đội quân tìm kiếm thuốc giải mà con chim khổng tước kia mang theo tuy là chết hết, nhưng hắn vẫn thành công đào thoát.

Bây giờ hắn tham dự vào nhiệm vụ lần này, bánh răng đã lệch, sự việc sẽ không diễn biến như trước nữa, cho nên hắn không dám chắc điều gì cả. Hắn rất ghét con chim khổng tước kia, lại không muốn gã chết. Nếu thực sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, khiến con chim khổng tước kia chết trước, e là sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến tương lai sau này.

Đời trước, hắn được lên làm chỉ huy quân khu V không chỉ nhờ vào cố gắng của bản thân, mà có một phần không nhỏ là nhờ tướng quân Clifford nâng đỡ. Hắn còn thấy làm lạ là bố mình lấy đâu ra nhiều quyền lực quan hệ để đưa mình lên vị trí cao như thế, nay xem ra, bố đã sớm bắt tay hợp tác với nhiều người rồi.

Hắn không dám chắc nếu không có sự ủng hộ của đế quốc Elan, bố hắn còn có thể đạt tới vị trí cao như đời trước không, nên không muốn mạo hiểm.

Lại nói, đời trước, quan hệ giữa hoàng thất Elan và Liên Bang rất tốt, chỉ thỉnh thoảng có tranh chấp nhỏ, nếu vì hắn trọng sinh dẫn đến đại hoàng tử chết … vậy thì ai biết được trưởng công chúa sau khi lên ngôi sẽ thi hành chính sách gì?

Cô ta mà ủng hộ đối thủ của bố hắn thì hậu họa khôn lường.

Ariel nhanh chóng đưa ra quyết định: "Được, tôi đồng ý với anh."

Không thể để con chim khổng tước kia xảy ra chuyện gì được, ít nhất là không phải bây giờ!

"Tốt quá. Để tôi đi nói với họ, bảo họ chờ chúng ta ở điểm tiếp viện." Từ Vệ Quốc rất vui vì Ariel ủng hộ ý kiến của mình. Dù sao ba người cũng nhận được lệnh chờ ở điểm tiếp ứng, thay đổi kế hoạch là việc rất mạo hiểm.

Ba binh sĩ điều khiển phi thuyền nhận được lệnh phải nghe theo sự chỉ huy của họ, cho nên không có ý kiến gì với quyết định của Từ Vệ Quốc.

Thế là, ba người điều khiển phi thuyền đáp xuống tinh cầu PE – 0921.

Tính theo thời gian tập hợp định trước, chắc hẳn đoàn người của nhị hoàng tử đã đến đây được hơn một tuần. Bởi vì không có mục tiêu rõ ràng, cho nên họ đành phải dựa vào máy dò tìm của Học viện Y học đế quốc Elan để tìm thuốc giải độc.

Họ không biết thành phần cụ thể của thuốc độc, nhưng lại tình cờ đọc được tư liệu về loại thuốc có dược tính hoàn toàn tương phản với nó.

Đóng băng đại hoàng tử chỉ là cách giải quyết tạm thời. Nếu lấy được loại thuốc có dược tính hoàn toàn tương phản với thuốc độc, thì rất có khả năng họ sẽ nghiên cứu ra thuốc giải. Xuất phát từ tâm lý đó, nhị hoàng tử quyết định mạo hiểm đến PE – 0921 một chuyến để tìm thuốc giải.

Tư liệu về loại thuốc đó được ghi trong báo cáo khoa học Liên Bang cung cấp cho đế quốc Elan, có nêu rõ địa điểm lấy được mẫu vật thí nghiệm là một tinh cầu nguyên sinh thuộc quyền làm chủ của Liên Bang. Có điều, vì tinh cầu này chưa được khai thác, nên có nhiều thứ không được ghi chi tiết trong báo cáo.

212. Chương 212

Bất kể thế nào, đây cũng là một tia hy vọng, hoàng thất Elan tuyệt đối sẽ không buông tay. Ngặt nỗi chuyện đại hoàng tử trúng độc là chuyện cơ mật, rơi vào đường cùng, nhị hoàng tử đành phải đích thân ra trận, âm thầm đến Liên Bang tìm thuốc.

"Nghỉ ngơi cho tốt, ba tiếng nữa chúng ta sẽ đến nơi." Từ Vệ Quốc chuyển phương tiện di chuyển sang chế độ lái tự động, mình thì lười biếng ngồi vắt chéo chân.

Chung Thịnh và Ariel chia nhau ngồi hai bên gã, vẻ mặt trang nghiêm túc mục, mắt nhìn chằm chằm vào ra-đa, không dám bỏ qua bất kỳ tín hiệu khả nghi nào.

"Tôi bảo này … hai cậu có cần căng thẳng đến thế không?" Từ Vệ Quốc ngáp một cái, "Lần này chúng ta hành động bí mật, dù có mai phục cũng là nhằm vào Zaccai, bây giờ chẳng phải chúng ta rất an toàn sao?"

Ariel lạnh lùng nhìn gã: "Anh đúng là rất tự tin vào khả năng giữ bí mật của quân đội nhỉ."

"Hửm?" Từ Vệ Quốc nghe có vẻ kỳ kỳ, ngồi thẳng người dậy: "Cậu nói thế là có ý gì?"

"Không có ý gì cả." Ariel rất bình tĩnh nói, "Anh nghĩ hành động của chúng ta thực sự bí mật, không để lại dấu vết gì sao?"

Từ Vệ Quốc cau mày.

Ariel nói tiếp: "Quân đội không hề đoàn kết hài hòa như anh tưởng. Dù là bố anh hay bố tôi, bên cạnh họ không phải ai cũng trong sạch."

"Ý cậu là hành tung của chúng ta đã bị tiết lộ?" Từ Vệ Quốc trợn tròn mắt.

"Tôi không dám chắc." Ariel vẫn nói với giọng điệu bình thản, "Nhưng cẩn thận vẫn hơn. Không bị tiết lộ thì tốt, còn chẳng may bị lộ thì cái chờ đợi chúng ta phía trước e là một cái bẫy."

"Sự việc … có nghiêm trọng như cậu nói không?" Sắc mặt Từ Vệ Quốc càng lúc càng khó coi.

Ariel nhìn thẳng vào gã: "Chắc anh nghe về sự kiện cướp vũ trụ lúc trước rồi chứ?"

"Biết, lần các cậu bị chúng tấn công đúng không?"

"Vậy trong số tin tức anh nhận được, có tin bọn cướp vũ trụ sử dụng chiến hạm loại gì không?"

"Hả?" Từ Vệ Quốc ngẩn người. Gã chỉ biết chuyện này làm hiệu trưởng vô cùng tức giận, rất nhiều nhân vật cốt cán trong quân đội cũng phẫn nộ, nhưng lại không biết gì về chiến hạm mà bọn cướp sử dụng.

"Là chiến hạm xuất ngũ năm ngoái. Chính là loại chiến hạm mà theo lý thuyết đáng lẽ đã bị tiêu hủy." Ariel cười châm chọc.

"Không thể có chuyện đó!" Từ Vệ Quốc đứng bật dậy, mặt đầy ngập lửa giận, "Sao bọn họ dám …"

"Sao lại không dám? Đối với lũ cặn bã đó, dùng đống "phế phẩm" đáng lẽ phải tiêu hủy để đổi lấy một khoản tiền lớn là việc quá có lợi."

"Bọn họ … bọn họ …" Từ Vệ Quốc tức đến nghiến răng kèn kẹt, tay siết chặt thành nắm đấm. Không biết nghĩ đến cái gì, trông gã bỗng trở nên chán chường.

"Sao? Thất vọng rồi à?" Ariel nhướn mày, nói với vẻ ngạc nhiên. Đời trước, Từ Vệ Quốc cũng được xem là người có vai vế trong quân đội, không ngờ bây giờ lại bị một chuyện cỏn con này làm dao động.

Đương nhiên, hắn đã quên rằng Từ Vệ Quốc bây giờ không phải một đại tướng từng trải bao sóng gió sa trường ngày trước, mà chỉ là một học viên trường quân đội đầy nhiệt huyết mà thôi.

Sự thực tàn khốc đi ngược lại hoàn toàn những gì gã mơ tưởng về quân đội, bảo sao không bị đả kích cho được.

"Thất vọng?" Từ Vệ Quốc ngẩng đầu, ánh mắt trở nên u ám, "Có lẽ vậy … Trước đây tôi muốn vào quân đội là vì từ bé đã chịu ảnh hưởng từ bố, nhưng bây giờ … tôi thấy hoài nghi, chúng ta liều chết chiến đấu trên chiến trường để bảo vệ Liên Bang, kết quả chẳng lẽ lại là bảo vệ cho lũ chính khách tham lam đó?"

"Anh sai rồi." Chung Thịnh đột nhiên lên tiếng.

Từ Vệ Quốc nhìn anh.

"Anh bảo vệ Liên Bang là bảo vệ dân chúng, liên quan gì đến chính khách? Đương nhiên, tôi không phủ nhận chuyện đám chính khách cặn bã đó hưởng thụ thành quả của sự hy sinh của các quân nhân, nhưng đa phần người được bảo vệ vẫn là dân chúng bình thường. Lũ tham lam đó thời nào cũng có, việc chúng ta phải làm là phấn đấu để ngăn chặn bọn khốn kiếp đó bán rẻ quốc gia chúng ta. Chính trị là thứ đen tối, u ám nhất trên đời. Nhưng chính nhờ sự tồn tại của những quân nhân nhiệt huyết như chúng ta, đám chính khách tham lam đó mới bị ngăn cản."

Chung Thịnh nhìn thẳng vào Từ Vệ Quốc: "Anh nghĩ mà xem, nếu quyền lực tập trung hết vào tay đám người xấu xa đó, thì quốc gia của chúng ta sẽ ra sao?"

Từ Vệ Quốc thử tưởng tượng cạnh đó, bỗng cảm thấy rùng mình.

"Chính vì cần ngăn cản bọn họ, chúng ta mới càng phải cố gắng, càng phải đấu tranh. Suy cho cùng, quyền lực chỉ có một số ít người nắm được, mà vai trò đảm bảo quyền lực được thực thi là do quân nhân chúng ta đảm trách."

Từ Vệ Quốc kinh ngạc nhìn Chung Thịnh, như thể không tin nổi những lời khiến người ta máu nóng sục sôi đó lại thốt ra từ miệng Chung Thịnh.

"Nói rất hay." Ariel tán thưởng, rồi đứng dậy hôn môi Chung Thịnh xem như ngợi khen.

Từ Vệ Quốc đen mặt. Bầu không khí hừng hực khí thế Chung Thịnh vừa tạo dựng đã bị nụ hôn này của Ariel thổi bay sạch.

"Hai người … ân ân ái ái trước mặt người độc thân tôi đây mà không biết ngượng à?" Từ Vệ Quốc mặt hầm hầm nhìn bọn họ.

Chung Thịnh xấu hổ quay đi. Ariel thì thản nhiên như không: "Chúng tôi là chồng chồng, hôn nhau là chuyện rất bình thường mà."

"Ê ê, trọng điểm không phải ở chỗ đó, mà là trước mặt 'người độc thân'!" Từ Vệ Quốc khó chịu gào lên.

Ariel liếc gã: "Không chừng sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, người nào đó sẽ không còn 'độc thân' nữa."

Từ Vệ Quốc á khẩu, trừng mắt lườm Ariel rồi quay đi nhìn chằm chằm vào màn hình ra-đa.

Chờ gã quay đi rồi, Ariel mới nghiêng người: "Sao lại nhớ những câu đấy?"

Chung Thịnh đỏ cả hai tai: "Đời trước, lúc anh phát biểu những câu này chính là lúc em thực sự yêu anh." Đó là lần anh chiến thắng trong giải đấu cơ giáp, Ariel lên đài phát biểu. Lúc bấy giờ, toàn bộ hội trường đều vì lời nói của Ariel mà sục sôi, biết bao binh sĩ nhiệt huyết hét lên muốn đi theo tướng quân Ariel.

Thời điểm đó cũng thật thích hợp, vì giới chính trị đang rơi vào một cuộc chiến ác liệt, không ít chính khách tham lam bị hạ bệ. Có thể nói đó là thời kỳ đầy biến động của Liên Bang. Còn Ariel, chính vào lúc đó đã xây dựng lên cho mình hình tượng chính trực, chí công vô tư, từ đó trở thành ngôi sao sáng trên bầu trời Liên Bang.

Nghe Chung Thịnh nói vậy, Ariel nhìn thật sâu vào mắt anh, nuốt lại lời định nói ra. Giữa chồng chồng với nhau đôi khi vẫn nên giữ bí mật. Ví dụ như, lúc đó hắn nói vậy hoàn toàn là vì muốn mượn sức những binh lính cấp thấp. Lý tưởng của hắn rất cao đẹp, nhưng hắn biết muốn diệt trừ lũ sâu mọt của một quốc gia khó khăn biết nhường nào, nên khi ấy lời nói ra phần nhiều cũng chỉ là sáo rỗng khoa trương mà thôi …

Tuy phải chịu một cú sốc nhẹ, nhưng sau khi được Ariel và Chung Thịnh "an ủi", Từ Vệ Quốc đã nhanh chóng bình thường trở lại. Gã không phải trẻ con không biết gì, từ nhỏ đi theo cha, những gì mắt thấy tai nghe cũng giúp gã hiểu được nhiều điều.

Có thể ngồi vững vàng trên vị trí trung tướng, Từ Hoa đương nhiên không phải dạng người hiền lành hàm hậu, cũng dạy cho Từ Vệ Quốc không ít về phương diện này, chẳng qua là không trắng trợn trực tiếp bóc mẽ sự thật như Ariel thôi.

Ba tiếng trôi qua nhanh chóng. Đúng theo kế hoạch, nhóm Từ Vệ Quốc đáp xuống một căn cứ loại nhỏ trên PE – 0921.

Nói là căn cứ loại nhỏ chứ thực ra chỉ là mấy gian phòng xây trong hàng rào bằng kim loại, cung cấp chút thực phẩm trang thiết bị. Bình thường không có người lưu trú, cho nên nơi đây cũng không bị động vật hoang dã tấn công.

Vào đến căn cứ, việc đầu tiên Ariel và Chung Thịnh làm là khởi động hệ thống phòng thủ.

Nhìn hai người thành thạo sử dụng các loại trang thiết bị, Từ Vệ Quốc rất sửng sốt.

Suy cho cùng cũng là do gã không hề ý thức được rằng căn cứ này có thể đem lại tác dụng gì cho nhiệm vụ của họ. Thay vì nói nơi này bảo vệ bọn họ, chi bằng nói rằng gã chỉ coi đây là nơi tiếp tế lương thực.

"Làm sao các cậu biết dùng những loại máy móc này?" Từ Vệ Quốc cảm thấy thế giới quan của mình bị đảo lộn. Tuy trước khi đi họ có tham gia một khóa huấn luyện nhỏ, giới thiệu các trang thiết bị có thể sử dụng khi đến đây, nhưng thao tác của hai người này quá thành thạo, không giống như lần đầu tiên đến đây.

213. Chương 213

Editor: Nguyệt

Ariel không quay đầu lại, nói: "Trước khi đến có tiến hành điều tra."

Từ Vệ Quốc rất buồn bực. Gã cũng tiến hành điều tra mà, sao có cảm giác tư liệu thu thập được lại ít hơn hẳn bọn Ariel vậy? Cho dù là hệ thống phòng ngự của căn cứ, gã cũng chỉ lấy được mật mã điều khiển, miễn cưỡng thao tác được mà thôi.

Nhưng hai người này …

Từ Vệ Quốc nghẹn lời, đành quy kết chuyện này là gã điều tra chưa tường tận. Chờ chuyện này kết thúc, một thời gian rất dài sau đó, Từ Vệ Quốc đều vùi đầu vào nghiên cứu sử dụng các loại trang thiết bị trong căn cứ.

Sau đấy, khả năng sử dụng thành thạo các thiết bị đã giúp gã bảo vệ được tiểu đội của gã trong một lần làm nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm. Mà theo lịch sử ghi lại ở đời trước, tiểu đội này chỉ có một mình gã sống sót, còn lại đều chết hết.

"Được rồi, tôi đã nâng mức phòng ngự của căn cứ lên A+, nếu không bị động vật hoang dã cỡ lớn tấn công, thì chúng ta sẽ rất an toàn." – Chung Thịnh nói.

Ariel hỏi Từ Vệ Quốc: "Tiếp theo anh định làm gì?"

"Tôi không liên hệ được với Zaccai." Trông mặt Từ Vệ Quốc có vẻ không ổn lắm.

"Không có tín hiệu hay không trả lời?" Ariel thản nhiên hỏi.

"Có tín hiệu, nhưng không trả lời." Sắc mặt Từ Vệ Quốc lại càng xấu hơn. Nếu chỉ là không có tín hiệu, gã còn có thể nhận định rằng đối phương đang ở khu vực đặc thù nào đó, tín hiệu bị quấy nhiễu, đằng này … Xem ra tình hình không mấy khả quan.

"Thử định vị vị trí của họ xem." Ariel cầm lấy máy liên lạc của Từ Vệ Quốc.

Từ Vệ Quốc sáng mắt lên: "Làm được à?"

"Không chắc." Ariel lắc đầu. Đúng là hắn có biện pháp định vị được máy liên lạc của đế quốc Elan, nhưng đời trước biện pháp này đã một lần gây chấn động dư luận, thậm chí dẫn đến chiến tranh giữa Liên Bang và đế quốc Elan. Sau đó, đế quốc Elan thiết kế lại máy liên lạc, thế mới tránh khả năng bí mật bị rò rỉ. Cho nên hắn không muốn tiết lộ nó bây giờ.

Từ Vệ Quốc mặt nhăn mày nhíu, nói: "Vậy thử đi."

Không liên lạc được với Zaccai là điều rất bất lợi cho nhiệm vụ lần này của họ.

Ariel đưa máy liên lạc cho Chung Thịnh. Chỉ một ánh nhìn đã hiểu ý nhau.

Chung Thịnh kết nối máy liên lạc với máy tính của mình, bắt đầu sử dụng kỹ thuật giải mã tín hiệu máy liên lạc đời trước. Khoảng một tiếng sau, cuối cùng anh cũng xác định được vị trí của họ trên bản đồ.

Từ Vệ Quốc nhìn điểm đỏ chớp nháy trên màn hình, nhẹ giọng nói: "Rất gần chỗ chúng ta."

"Chúng ta chưa tìm hiểu rõ hoàn cảnh ở đây, ban đêm lại là thời gian động vật săn thú hoạt động, tôi không tán thành anh ra ngoài bây giờ." – Ariel nói.

Từ Vệ Quốc trầm mặc. Gã biết Ariel nói đúng, nhưng trong lòng vẫn không kìm được mà lo lắng không yên.

Ariel liếc nhìn gã: "Chúng ta chỉ có ba người, nếu trên đường đi gặp chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì nhị hoàng tử sẽ không còn quân tiếp viện nào nữa. Mặt khác, dấu chấm không hề di chuyển, khả năng cao là họ cũng ở lại nơi nào đó chờ qua đêm."

Từ Vệ Quốc hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra: "Cậu nói đúng. Chúng ta nên nghỉ ngơi cho tốt, rồi ngày mai đi tìm bọn họ."

Thấy gã tiếp nhận lời đề nghị của mình, Ariel không nói thêm nữa, cùng Chung Thịnh chọn bừa một phòng rồi đi nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, ba người điều khiển cơ giáp chạy đến điểm có dấu chấm đỏ trên màn hình.

Bởi vì PE – 0921 là tinh cầu chưa khai thác, cho nên cây rừng phát triển rất tươi tốt rậm rạp. Đa phần các loài động vật đều định cư trong khu rừng này, nên dù có cơ giáp, họ vẫn không dám gây động tĩnh quá lớn.

Để tiết kiệm năng lượng, ba người thay phiên nhau dùng vũ khí lạnh mở đường. Chạy vội chừng mấy tiếng, vất vả lắm họ mới đến được địa điểm biểu thị trên bản đồ.

"Chết tiệt!" Từ Vệ Quốc chửi thầm.

Hiện trường không ổn lắm, dấu vết để lại cho thấy nơi đây đã từng diễn ra một cuộc chiến đấu ác liệt, phần đất ở giữa gần như bị các loại vũ khí laser phá nát, chỉ thấy từng mảng cháy đen.

Các mảnh vỡ nhỏ của cơ giáp nằm rải rác xung quanh, nhìn bề ngoài thì có cái là của cơ giáp hộ vệ hoàng gia Elan, có cái là của loại cơ giáp khác.

Ariel điều khiển cơ giáp quan sát kỹ các mảnh vỡ trên hiện trường. Số cơ giáp bị hủy của hai bên tương đương nhau, tuy không biết có bao nhiêu cơ giáp tấn công họ, nhưng xem ra nhóm Zaccai đã chạy thoát.

"Sao không thấy thi thể nào? Chẳng lẽ bọn họ mang đi?" Từ Vệ Quốc nhìn xung quanh, không phát hiện thi thể nào cả.

"Không phải." Chung Thịnh nói, chỉ vào một vài dấu vết để lại trên khoảnh đất trống, "Có vẻ bị cái gì đó tha đi rồi."

Từ Vệ Quốc nhíu mày: "Cái gì đó?"

"Phải." Chung Thịnh gật đầu, nói tiếp, "Trên tinh cầu này phần nhiều là động vật cỡ lớn, nếu chúng tha mồi sẽ để lại dấu chân. Nhưng anh xem, ở đây chỉ có dấu vết bị tha lôi. Cho nên … chắc đã có một cái gì đó đủ sức tha các thi thể đi, nhưng không đủ sức làm thi thể rời khỏi mặt đất, mới để lại dấu vết thế này."

Từ Vệ Quốc cau mày: "Chẳng lẽ trên tinh cầu này còn sinh vật mà chúng ta không biết?"

"Ai biết được, dù sao cũng là tinh cầu chưa khai thác, lại xa tuyến trung tâm, cho nên công tác thăm dò không được chú trọng lắm."

Ariel chỉ vào tàn tích của một chiếc cơ giáp, nói: "Tôi tìm thấy nguồn phát tín hiệu rồi."

Ba người lại gần, tìm trong đống mảnh vỡ cơ giáp, thấy có một cánh tay mặc đồng phục. Dường như cánh tay này bị chặt từ gốc, không biết có phải trùng hợp không mà còn bị hun ở nhiệt độ cao, cho nên miệng vết thương bịt kín, không chảy máu.

Có lẽ vì thế mà cánh tay này không bị cái gì đó tha đi, lòng bàn tay vẫn nắm chặt máy liên lạc.

"Đây là đồng phục đội hộ vệ hoàng gia Elan. Nhìn màu sắc có vẻ là tiểu đội trưởng." Từ Vệ Quốc nói, giọng nặng nề.

Ariel và Chung Thịnh trầm mặc. Nhìn từ hiện trường, nhóm người Zaccai chắc đã đào thoát, nhưng ngay cả tiểu đội trưởng còn ngã xuống chỗ này, thì xem ra họ thoát cũng không dễ dàng.

"Chúng ta mau nghĩ biện pháp liên lạc với bọn họ đi." Chung Thịnh nhảy ra khỏi buồng điều khiển, rút máy liên lạc ra khỏi cánh tay kia.

Thứ bọn họ dùng để truy tìm vị trí phát tín hiệu lúc trước là máy liên lạc do Liên Bang chế tạo. Mà cái anh đang cầm trên tay là sản phẩm của đế quốc Elan. Hai máy đều có công dụng như nhau, nhưng chiếc này được trang bị cho hoàng gia sử dụng, hiệu quả đương nhiên là tốt hơn hẳn.

Trèo vào khoang điều khiển, kết nối máy liên lạc với máy tính của cơ giáp, Chung Thịnh bắt đầu tìm cách liên hệ với nhị hoàng tử điện hạ.

Từ Vệ Quốc im lặng nhảy ra khỏi cơ giáp, đào một cái hố, chôn cánh tay kia.

Tuy không biết chủ nhân cánh tay này là ai, nhưng có thể nhìn ra được người này đã hy sinh cả tính mạng để bảo vệ nhị hoàng tử. Một chiến sĩ anh dũng như vậy đáng được kính trọng. Từ Vệ Quốc không thể cứu thi thể hắn khỏi miệng dã thú, nhưng ít nhiều gì vẫn có thể mai táng tàn chi.

"Không có tín hiệu." Chung Thịnh thất vọng, nói với Ariel. Vốn định dùng máy liên lạc này để liên hệ với Zaccai, nhưng ai ngờ đồ của hoàng gia Elan cũng không đáng tin như thế, lại không có tín hiệu.

"Không có tín hiệu chứ không phải không có người trả lời?" Ariel sáng mắt lên. Hắn biết nhiều về tinh cầu này hơn Chung Thịnh. Tinh cầu này không lớn, theo lý thuyết loại máy liên lạc với công suất thế này có

thể phát tín hiệu bao phủ lên cả tinh cầu. Không có tín hiệu tức là, hoặc có người cài đặt máy gây nhiễu, hoặc là họ đã vào trong động đá vôi!

"Đúng vậy, chắc tín hiệu bị nhiễu loạn, … hoặc là, họ đã vào khu vực đặc thù nào đó." Mắt Chung Thịnh cũng dần sáng lên. Ariel không thể nói chi tiết về tinh cầu này cho Từ Vệ Quốc, nhưng hoàn toàn có thể chia sẻ với Chung Thịnh.

Sau khi được Ariel nhắc, Chung Thịnh cũng đoán ra được nhóm người Zaccai rất có khả năng đã vào trong động đá vôi. Vấn đề bây giờ là họ nên làm thế nào để dẫn Từ Vệ Quốc đến đó.

"Cái gì? Khu vực đặc thù gì cơ?" Kênh liên lạc để mở cho cả ba người, Từ Vệ Quốc tất nhiên cũng nghe được đối thoại giữa Ariel và Chung Thịnh. Chẳng qua gã thấy hơi mơ hồ, sao trông họ như phát hiện ra cái gì đó, còn mình thì không hay biết gì?

"Trưởng quan Từ, thông qua máy liên lạc vừa rồi, tôi phát hiện nhị hoàng tử điện hạ rất có thể đang ở một nơi nào đó mà tín hiệu bị ngăn cách."

"Ngăn cách tín hiệu?" Từ Vệ Quốc cũng dần hiểu ra, "Trên tinh cầu này có khu vực nào đặc biệt sao?"

"Tôi không biết." Chung Thịnh nhún vai.

Từ Vệ Quốc đen mặt: "Không biết thì cậu còn nói làm gì."

"Ý tôi là, tôi không biết trên tinh cầu này có khu vực nào "đặc biệt" có thể ngăn cách tín hiệu không, nhưng lại biết chỗ có thể ngăn cách tín hiệu trên hầu hết các tinh cầu."

"Chỗ nào?" Từ Vệ Quốc mắt sáng long lanh nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh cười không nói, tay chỉ xuống đất.

"Dưới đất …Đúng rồi! Nếu không có từ trường hay địa hình đặc biệt, thì nơi có thể ngăn cách tín hiệu chính là dưới lòng đất!" Từ Vệ Quốc mắt sáng như đèn pha. Vừa rồi gã chỉ chú ý đến các khu vực đặc biệt, lại quên mất rằng dù ở bất cứ tinh cầu nào, chỉ cần xuống dưới lòng đất, là tín hiệu sẽ bị ảnh hưởng.

PE – 0921 là tinh cầu nguyên sinh, không có tháp thu tín hiệu, vậy nên nơi có thể che chắn tín hiệu chỉ có thể là động đá vôi dưới mặt đất.

Đương nhiên, nếu vào sâu trong núi, tín hiệu cũng có thể bị nhiễu loạn. Nhưng trên tinh cầu này không có ngọn núi nào quá cao, vậy khả năng duy nhất chắc chắn là dưới lòng đất.

Có được manh mối, Từ Vệ Quốc lập tức hưng phấn hẳn lên, kéo bản đồ ra tìm những nơi có khả năng có động đá vôi.

Tuy Liên Bang không thăm dò chi tiết tinh cầu này, nhưng phân tích địa hình lại khá là cẩn thận. Lát sau, Từ Vệ Quốc tìm được vài chỗ khả năng có động đá vôi, trong số đó, nơi cách họ gần nhất chỉ có một ngày đường.

Từ Vệ Quốc chỉ vào một điểm trên bản đồ, hỏi: "Chúng ta đến đó trước chứ?"

Ariel và Chung Thịnh gật đầu. Mục đích của họ là dẫn Từ Vệ Quốc đến đó, nếu anh ta đã đề nghị, họ đương nhiên sẽ không phản đối.

214. Chương 214

Theo chỉ dẫn của bản đồ, họ nhanh chóng xuất phát, đi một mạch đến tối, họ chỉ còn cách lối vào trong động hai tiếng đi đường.

"Đêm nay nghỉ tạm ở đây. Chúng ta còn chưa biết trong đó có cái gì." Từ Vệ Quốc thu lại bản đồ. Gã sốt ruột muốn biết tình hình Zaccai càng sớm càng tốt, nhưng vẫn biết phân nặng nhẹ.

Hắn vẫn nhớ lời nhắc nhở của Chung Thịnh ban sáng. Trên tinh cầu này, ngoài những loài động vật hoang dã, rất có thể còn tồn tại một sinh vật nguy hiểm khác.

Nếu là một thanh niên bình thường, chắc hẳn sẽ không coi trọng vấn đề này lắm. Nhưng thân là con trai của tướng quân Từ Hoa, Từ Vệ Quốc từng chính tai nghe bố mình kể những câu chuyện được ghi lại trong lịch sử Liên Bang, chỉ vì coi thường sinh vật trên các tinh cầu nguyên sinh mà hy sinh mất mát thảm trọng trong quá trình khai thác.

Không ai biết được rằng có một loài động vật nhỏ chỉ cỡ con thỏ lại từng phá hủy một thành phố do Liên Bang thành lập trên tinh cầu khai thác, trực tiếp hoặc gián tiếp giết chết gần năm trăm nghìn người.

Hơn nữa, tinh cầu đó sau này không được khai thác nữa, bởi vì các nhà khoa học không nghiên cứu ra biện pháp nào để kìm hãm sự phát triển của loài động vât đó. Điều duy nhất đáng được ăn mừng là chúng nó không biết bay, bị ảnh hưởng bởi từ trường của tinh cầu đó, cho nên không thể rời xa. Nếu không, chẳng ai đoán được chúng nó có thể hủy diệt vũ trụ hay không.

Con người khi ở trong môi trường hoang dã, đặc biệt là một tinh cầu chưa khai thác, sẽ phải đối mặt với hiểm nguy ẩn nấp mọi lúc mọi nơi. Ba người họ là tinh anh của trường Đệ Nhất, tất nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Sau khi phân ca trực, họ chia nhau ra nằm trong cơ giáp ngủ.

Một đêm trôi qua yên bình. Có lẽ họ đã gặp may, ngoại trừ Chung Thịnh nửa đêm bị "mần" một lần, còn lại không có con thú nào tấn công cả.

Sau khi đến chân núi, ba người tách ra tìm lối vào động đá. Chừng mười lăm phút sau, Chung Thịnh tìm được cửa động.

Từ Vệ Quốc đối chiếu với bản đồ, nói với giọng chắc chắn: "Chắc là đây rồi."

"Cửa động rất lớn, đủ cho cơ giáp đi vào, hơn nữa tôi vừa quan sát khu vực quanh đây, phát hiện ra dấu vết có người ra vào, vẫn còn khá mới." – Chung Thịnh nói.

"Đúng là đây rồi." Từ Vệ Quốc rất vui. Điều này chứng tỏ nhóm Zaccai rất có khả năng đang ở bên trong động đá vôi này. "Chúng ta vào thôi."

"Đừng mừng vội." Ariel tạt cho gã một chậu nước lạnh, "Chúng ta còn chưa biết địa hình trong đó thế nào, nếu có người mai phục thì làm sao?"

Từ Vệ Quốc tỏ ra khó xử. Nhìn được cửa vào hang động từ hình ảnh vệ tinh đã là cực hạn rồi, họ không mang theo thiết bị thăm dò địa hình nào cả. Hơn nữa, trong hang động, tín hiệu bị nhiễu, tác dụng của ra-đa bị hạn chế, rất khó để phát hiện ra kẻ địch.

"Vậy phải làm sao đây?" – Từ Vệ quốc bất đắc dĩ hỏi.

Ariel liếc gã: "Không làm sao cả, chỉ có thể cẩn thận hơn thôi."

Từ Vệ Quốc không nói gì: Câu này hơi bị thừa.

Dường như đọc được suy nghĩ trong lòng gã, Ariel chậm rãi nói tiếp: "Chúng ta tới đây để tiếp viện cho con chim không tước kia. Nếu hắn ở bên trong, tất nhiên chúng ta phải đi vào. Tôi nói thế là để nhắc nhở anh cẩn thận hơn, chứ không phải khuyên anh đừng vào."

Từ Vệ Quốc im lặng quay mặt đi. Không biết có phải ảo giác không, gã cứ thấy sau hôm mình thấy bộ dạng chật vật của Ariel, cậu ta thỉnh thoảng lại đâm chọc mình mấy câu …

[Ariel lòng dạ hẹp hòi!!!]

Vào trong động là việc bất khả kháng. Họ không lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng kiểm tra lại cơ giáp một lượt, chuẩn bị vào hang.

"Khoan đã." Trước khi đi vào, Ariel đột nhiên ngăn họ lại, rồi làm ra một việc nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Nhìn Ariel lôi một nhành dây leo màu đỏ từ trên cây xuống, Từ Vệ Quốc thắc mắc: "Cậu đang làm gì thế?"

"Nghe nói loại cây này có thể đuổi thú hoang, không biết có hiệu nghiệm không." Ariel thản nhiên nói.

"Không phải chứ, chúng ta dùng cơ giáp còn sợ chúng làm gì?" Từ Vệ Quốc đen mặt nhìn Ariel dùng chất lỏng chiết ra từ nhánh cây bôi đầy lên thân cơ giáp, biến chiếc cơ giáp màu bạc trở thành thứ màu loang lổ như tắm máu.

"Có nhớ hôm qua Chung Thịnh nói gì không? Phòng trước khỏi họa vẫn hơn." Ariel chẳng buồn để ý đến ánh nhìn khinh bỉ của Từ Vệ Quốc.

Chung Thịnh dừng một chút, cũng đi tới bứt một nhánh cây, bôi nhựa lên cơ giáp. Anh biết ngài Ariel sẽ không làm điều thừa thãi. Ngài ấy đã nói vậy thì tức là loài cây này sẽ phát huy tác dụng bất ngờ trong những hành động sắp tới.

Từ Vệ Quốc nhìn hai người bình tĩnh quệt nhựa lên cơ giáp, đành phải gãi mũi đi qua, làm giống họ.

Như Ariel đã nói, trên tinh cầu này không biết còn tiềm ẩn những mối nguy gì. Gã không biết vì sao Ariel lại nói loại cây này có thể đuổi thú hoang, nhưng chắc cậu ta cũng chẳng nói bừa, thôi thì cẩn thận vẫn hơn.

Nhìn động tác của Chung Thịnh và Từ Vệ Quốc, Ariel nhắc nhở: "Phần sau eo bôi nhiều một chút."

Chung Thịnh lập tức nghe theo. Từ Vệ Quốc thấy khó hiểu nhưng cũng không trái lời.

Sau khi bôi đầy lên cơ giáp, ba người cẩn thận vào trong hang động. Từ Vệ Quốc đi đầu, thử ra-đa.

Có lẽ vì vừa vào trong không lâu, nên tín hiệu của ra-đa vẫn còn khá tốt, phạm vi hoạt động là ba cây số quanh đó. Nhưng càng vào sâu, ra-đa hoạt động càng kém. Sau cùng, họ chỉ thám thính được tình hình trong phạm vi hai trăm mét.

Địa hình hang động cực kỳ phức tạp, có biết bao lối rẽ lớn nhỏ. May là cơ giáp hình thể lớn, số lối đi đủ cho cơ giáp chui vào không nhiều, nên họ mới không bị lạc. Tuy vậy, do ánh sáng kém, dấu vết để lại không nhiều, nên họ không xác định được hướng mình đi có đúng hay không.

Đã thử với máy liên lạc, vẫn không có tín hiệu. Trong hoàn cảnh này, với ra-đa làm ví dụ lúc trước, chắc phải gần đến chỗ đối phương, máy liên lạc mới hoạt động bình thường.

Xung quanh vô cùng yên ắng, chỉ nghe tiếng bước nặng nề của cơ giáp. Điều bất ngờ là trong hang động không ẩm ướt như họ tưởng, ngược lại còn rất khô ráo.

"Có phát hiện điều gì bất thường không?" Từ Vệ Quốc nhìn chằm chằm ra-đa, chưa từng thả lỏng.

"Sao vậy?" – Chung Thịnh hỏi.

Từ Vệ Quốc cau mày hỏi: "Từ lúc chúng ta vào đây đến giờ đã được gần năm tiếng. Ra-đa của các cậu không phát hiện được bất kỳ sinh vật nào à?"

"Không." Chung Thịnh lắc đầu. Ariel cũng vậy.

"Chuyện này không bình thường." Từ Vệ Quốc càng nhíu chặt lông mày, "Hang động này rất lớn, vừa rồi tôi cũng để ý thấy có một vài loài thực vật sinh trưởng, không có lý do gì mà ngay cả một con chuột cũng không có. Trừ phi …"

Ariel hơi rũ mi, rất tán thưởng khả năng quan sát tỉ mỉ của Từ Vệ Quốc.

Chung Thịnh tiếp lời: "Trừ phi … trong này có một thứ cực kỳ nguy hiểm đối với chúng?"

"Các cậu có để ý không? Vừa rồi trên đường đi, thỉnh thoảng chúng ta lại thấy có xương cốt, nhưng chẳng thấy bóng con vật nào cả." Từ Vệ Quốc càng lo lắng. Nhìn các khúc xương có thể đoán được đó là những loài thú lớn. Nếu trong này có thứ gì đó có thể gây ra vết thương trí mạng kể cả đối với loài động vật lớn như thế, thì đây chắc chắn là tin xấu đối với những kẻ xâm nhập vào sào huyệt của nó như họ.

"Nếu đã vào rồi, chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác. Mọi người cẩn thận hơn đi." – Ariel thản nhiên nói.

Từ Vệ Quốc lo lắng không thôi.

Động đá vôi này thực sự rất kỳ lạ. Tuy bây giờ chưa phát hiện ra mối nguy nào, nhưng gã vẫn luôn thấy rất bất an.

215. Chương 215

Editor: Nguyệt

Huống chi, tên Zaccai kia chắc đã ở trong động đá rồi, không biết bây giờ thế nào nữa.

"Đi thôi, mọi người chuẩn bị trước tinh thần, phải cẩn thận hơn đấy." Từ Vệ Quốc trầm giọng nói.

Ariel và Chung Thịnh gật đầu, đi sát sau hắn.

Trong lúc nhóm Từ Vệ Quốc thăm dò trong động đá vôi, tìm kiếm tung tích của Zaccai, thì ở một nơi khác trong động, Zaccai cùng vài tên hộ vệ đang nghỉ ngơi.

"Điện hạ ăn một chút gì đi." Một cô gái mặt mũi xinh đẹp cầm bình dinh dưỡng đi tới.

"Ừ." Zaccai đáp một tiếng, nhận lấy bình dinh dưỡng nốc thẳng vào miệng. Lúc này hắn đã không còn dáng vẻ bảnh bao như khi mới tới trường Đệ Nhất, bộ quân phục vốn chói lòa nay bám đầy tro bụi, trông thật ảm đạm.

"Cocal thế nào rồi?"

Cô gái ngồi xổm bên Zaccai, khe khẽ nói: "Tay trái bị thương rất nặng, nếu không cứu chữa kịp thời, e là ..."

Zaccai siết chặt bình dinh dưỡng trong tay, sau đó buông lỏng: "Là ta làm phiền các ngươi."

Cô gái nghe vậy ngẩng phắt đầu lên, quỳ một gối trước mặt Zaccai: "Xin điện hạ đừng nói thế. Bảo vệ ngài là trách nhiệm của chúng tôi."

Zaccai nhếch môi nở một nụ cười đắng chát. Biết trước thuốc giải rất khó tìm, nhưng hắn không ngờ hành động lần này ngay từ đầu đã lộ rõ trong mắt kẻ khác.

Nhìn bốn hộ vệ bị thương bên cạnh, Zaccai bỗng buồn rầu. Mười hai hộ vệ hoàng gia đích thân hắn đề cử, nay chỉ còn lại bốn người. Nhớ đến Myrdal phản bội mình, Zaccai lại không kìm được siết chặt tay thành nắm đấm.

Mười hai hộ vệ được bồi dưỡng từ nhỏ, bảo tình cảm giữa họ thân như anh em ruột thịt cũng không đủ. Hắn không tài nào tưởng tượng nổi có lý do gì khiến Myrdal phản bội. Nếu không bị Myrdal bán đứng, thì với thực lực của họ, đâu đến nỗi bị dồn ép đến bước đường này.

Cơ giáp không còn nhiều năng lượng, trong hang động kỳ bí này cũng không tìm đâu ra nguồn tiếp viện. Thuốc giải độc cho hoàng huynh thì chưa tìm được. Không những thế, còn có ít nhất mười cơ giáp không biết nấp ở chỗ nào, chờ tập kích họ.

Không gian trong hang động rộng đến bất ngờ. Nhờ địa hình che chắn, họ đã cắt đuôi được quân truy sát, nhưng lại không tìm được đường ra, cho nên đành phải ở lại đây.

Đáng sợ hơn là, dường như trong này có một loài thực vật vô cùng khủng khiếp. Họ không nhìn thấy tận mắt, nhưng từng nghe tiếng đám người truy sát họ bị loài cây đó tấn công trong hang động ngay sát họ.

Lại nói, cũng phải cảm ơn loài cây đó, nếu không có nó, thì e là đám người đuổi giết họ bây giờ sẽ nhiều hơn.

Không biết họ may mắn hay là đám người kia xui xẻo, từ lúc vào động đến giờ họ đã từng bắt gặp bóng dáng đối phương mấy lần, nhưng đều phát hiện đúng lúc và ẩn nấp kịp thời còn đám người kia thì bị loài cây không biết tên tấn công mấy lần, tổn thất bốn chiếc cơ giáp.

"Đường cùng" có lẽ là từ chính xác nhất để mô tả tình trạng hiện giờ của họ.

Nhưng Zaccai không phải người sẽ bỏ cuộc khi đến bước đường cùng.

Hắn siết chặt nắm đấm. Hắn muốn sống rời khỏi nơi này, muốn cứu hoàng huynh, muốn tận mắt nhìn hoàng huynh lên ngôi, muốn … muốn gặp lại người ở chung không lâu nhưng để lại dấu ấn sâm đậm trong lòng hắn kia …

Zaccai vuốt mặt, ngồi ngay ngắn lại.

"Janesssa, chúng ta còn bao nhiêu lương thực?"

"Đủ dùng cho năm ngày."

"Năng lượng thì sao?"

"Sau vài lần chiến đấu, năng lượng hầu như hao hết. Nếu dùng đến vũ khí laser, thì chắc chỉ duy trì trạng thái chiến đấu được hai tiếng đồng hồ."

Zaccai cúi đầu nghĩ một lát rồi nói: "Chúng ta vào hang động này đã ba ngày. Cả ba ngày đều đi lòng vòng trong đây, lại không thăm dò được nhiều. Lúc trước các ngươi cũng đã thấy, hang động này không an toàn. Các lần trước chúng ta gặp may, không bị loài cây kỳ lạ đó tấn công. Nhưng chúng ta không thể gửi gắm hy vọng vào vận may được."

Mấy hộ vệ còn lại đều nhìn nhau, gật đầu đồng ý.

May mắn mấy rồi cũng có ngày dùng hết. Loài cây đó tấn công thế nào họ còn chẳng biết, chỉ nghe được tiếng gào la va đập của nhóm người đến ám sát họ, nhưng cũng đủ để đoán ra nó có lực sát thương mạnh cỡ nào.

Bọn họ từng đấu với đám người kia rồi nên biết thực lực chúng ra sao. Bị hơn mười chiếc cơ giáp tấn công đồng loạt mà loài cây kia chẳng những thoát thân, còn tha đi được một trong số những cơ giáp đó. Họ không cho rằng thực lực của mình hơn được đám ám sát kia. Vậy cũng có nghĩa là, nếu bị tấn công, kết cục có lẽ sẽ rất thê thảm. Người ta người đông thế mạnh còn thế, nói gì đến họ chỉ có năm chiếc cơ giáp.

"Điện hạ có kế hoạch gì không?" Một anh hộ vệ hỏi.

"Ha ha, cũng chẳng phải kế hoạch gì đáng nói. Chúng ta không thể tiếp tục trốn trong này được. Lương thực không còn nhiều, dù có loanh quanh trốn tránh trong này thêm mấy ngày, thì cuối cùng vẫn bị ép ra khỏi hang thôi." – Zaccai cười nói – "Đã vậy thì, chi bằng nhân lúc còn sức lực, chúng ta đi tìm một đường ra, cần thiết thì mở đường máu thoát ra từ lối vào động."

"Nhưng … rất có thể họ đã giăng bẫy chờ chúng ta ngoài cửa động." Anh hộ vệ nọ nói với vẻ lo lắng.

"Ta biết." Zaccai bất đắc dĩ nói, "Nhưng chúng ta không còn lựa chọn nào khác. Lương thực và năng lượng sắp hết rồi, quan trọng nhất là nếu tiếp tục ở lại đây, chẳng may gặp phải loài cây đáng sợ đó, thì không ai trong chúng ta có cơ hội trốn thoát."

Mấy người còn lại im lặng gục đầu. Nếu không bị tên phản bội kia bán đứng, thì với thực lực của mười hai người bọn họ, đâu đến nỗi rơi vào bước đường này.

Một anh hộ vệ nói bằng giọng căm hận: "Tất cả là do tên khốn Myrdal kia!"

Mấy người còn lại nghe thế cũng tỏ ra căm phẫn. Ngày thường quan hệ của họ với Myrdal đều rất tốt. Cậu ta lúc nào cũng tủm tỉm cười, ai mà ngờ được người luôn mỉm cười đó lại nhân lúc họ bị tập kích đột nhiên tấn công nhị hoàng tử. Nếu không phải đội trưởng phản ứng nhanh, lấy thân chắn đao, thì e là nhị hoàng tử đã chết trong trận đấu đó rồi.

Nhưng cũng chính vì thế, đội trưởng mất đi một cánh tay, thực lực giảm mạnh, cuối cùng bị Myrdal giết chết.

Janessa nện một quyền xuống đất, giận dữ gắt: "Đủ rồi! Đừng nhắc tên hắn nữa!"

Mấy anh kia trông vẫn còn tức giận, nhưng không nói gì thêm. Bọn họ biết Janessa thân với Myrdal nhất, cho nên cô là người bị đả kích nghiêm trọng nhất.

Zaccai nghiêm túc nói: "Được rồi, một kẻ phản bội mà thôi, không đáng để chúng ta phí sức suy nghĩ. Bây giờ nên nghĩ cách ra khỏi nơi này đi."

Cocal đỡ tay trái, mặt tái nhợt nói: "Điện hạ, tìm đường ra trong hang động nguy hiểm rình rập khắp nơi này quá mạo hiểm, chưa nói đến đám người ám sát kia, chỉ riêng loài cây sống trong này thôi đã đủ khiến chúng ta khốn đốn rồi."

Zaccai nhắc mắt nhìn hắn: "Ý ngươi là chúng ta không tìm đường ra khác nữa, mà trực tiếp lao ra từ lối vào động?"

"Đúng vậy." Cocal gượng cười, cúi đầu nhìn cánh tay mình, quỳ một gối, nói: "Điện hạ, Cocal đã thành tàn phế rồi, xin hãy để Cocal mở đường cho điện hạ."

"Không được!" Zaccai dứt khoát từ chối. Hắn hiểu ý Cocal, cậu ta muốn làm mồi nhử để tranh thủ thời gian cho điện hạ Zaccai chạy thoát.

"Điện hạ." Cocal chậm rãi nhắm mắt lại, rồi mở ra lần nữa, lắc đầu: "Cánh tay Cocal đã không cứu được rồi."

"Ai nói thế, chỉ cần chúng ta ra ngoài đúng lúc là có thể …"

"Điện hạ!" Cocal lớn tiếng nói, "Cocal là hộ vệ của ngài, hộ vệ mà chỉ còn một cánh tay thì không gánh vác được trách nhiệm đó! Ngài cũng nói rồi, điều kiện tiên quyết là chúng ta có thể ra ngoài đúng lúc, nhưng với tình hình bây giờ, không hy sinh thì không thoát ra được."

Zaccai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chặp Cocal.

"Điện hạ, xin hay nghe thần nói." Cocal cười ôn hòa, "Nếu hy sinh một mình Cocal mà có thể giúp mọi người sống sót, thì đó chính là niềm vinh hạnh của Cocal."

"Không được … Ta không cho phép …"

"Điện hạ!" Cocal nhìn thẳng vào mắt Zaccai, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, "Xin ngài chú ý đến thân phận của mình! Ngài là nhị hoàng tử của đế quốc Elan. Nếu đại hoàng tử không may bỏ mạng, ngài chính là vị vua tiếp theo của chúng ta. Ngài mang trong mình trách nhiệm nặng nề, không thể hành động thiếu suy nghĩ được!"

Zaccai đỏ hoe mắt. Các hộ vệ khác cũng quỳ xuống: "Điện hạ, chức trách của chúng tôi là bảo vệ tính mạng ngài, chỉ cần ngài có thể sống sót trở về, thì dù tất cả chúng tôi chết trong đây cũng đáng giá."

"Các ngươi …" Zaccai vẻ mặt bi phẫn. Hắn biết các hộ vệ đã quyết tâm dùng tính mạng để đổi lấy con đường sống cho hắn. Nhưng hắn làm sao nhẫn tâm nhìn những người làm bạn với mình từ nhỏ đến giờ này hy sinh được.

216. Chương 216

Editor: Nguyệt

"Điện hạ, đừng lãng phí thời gian nữa." Janessa nói với vẻ bi thương.

Zaccai rưng rưng nước mắt. Hắn nhắm mắt lại, toàn thân căng cứng, trầm mặc hồi lâu không nói gì.

"Điện hạ!" Cocal cùng các hộ vệ lên tiếng cầu xin. Càng lãng phí thời gian trong này bao nhiêu thì họ càng nguy hiểm bấy nhiêu. Nếu nhị hoàng tử cứ tiếp tục do dự, thì không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Đúng vào thời khắc quan trọng đó …

Tít tít tít!

Máy liên lạc đeo trên lưng một hộ vệ đột nhiên đổ chuông.

Anh hộ vệ nọ cầm máy liên lạc với vẻ khó hiểu, ngẩng lên nhìn Zaccai. Đây là loại máy chuyên dụng của tiểu đội hộ vệ bọn họ. Nhưng những người còn sống đều ở đây cả, vậy thì còn ai gọi cho họ vào lúc này?

Chẳng lẽ …

Mọi người nghĩ mà tái mặt. Ngoài những hộ vệ hy sinh, còn một người nữa biết tín hiệu liên lạc của họ.

"Đưa cho ta." Zaccai mở bừng mắt, nhìn chằm chằm vào máy liên lạc. Nếu không có gì bất ngờ, thì người gọi cho họ lúc này chắc là Myrdal.

Zaccai rất muốn biết đối phương đã đưa ra điều kiện gì mà khiến Myrda phản bội những hộ vệ lớn lên bên hắn từ nhỏ.

Zaccai bấm nút nhận cuộc gọi, lạnh lùng nói: "Ta là Zaccai."

"Làm cái gì thế hả, ông đây lặn lội đường xa tới cứu mi, thế mà con chim khổng tước nhà mi dám dùng cái mặt liệt đó đón tiếp ông hả?" Từ máy liên lạc chiếu lên hình ảnh bản mặt lưu manh của Từ Vệ Quốc, kết hợp với cái giọng điệu kiêu ngạo của gã, khiến các hộ vệ chỉ muốn đập cho gã một trận.

"Từ … Từ Vệ Quốc?" Zaccai há há miệng, mắt trợn tròn. Hắn thề là trên gương mặt yêu nghiệt của mình chưa bao giờ có biểu cảm ngu ngốc như thế.

"Không phải ông thì là ai?" Từ Vệ Quốc đẩy mũ, "Rỗi hơi à mà chạy vào trong động? Cái chỗ chết tiệt này tín hiệu quá yếu, tìm mãi mới liên hệ được."

Janessa tức đến đỏ mặt, lớn tiếng quát: "Ngươi là ai? Ai cho phép ngươi hỗn xược trước mặt điện hạ!"

"Cái đệt, cô ả này là ai?" Từ Vệ Quốc nhìn cô nàng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Zaccai, đột nhiên thấy khó chịu, "Ông đây vất vả lặn lội đường xa đến cứu mi, trên đường còn lo không biết mi có bị thương không, thế mà thằng khốn nhà mi dám ở đó yêu đương vụng trộm với người đẹp hả!"

"…" Zaccai đen mặt.

Janessa giận tím mặt: "Điện hạ! Hắn lại dám bất kính với ngài. Xin điện hạ ban hắn tội chết!"

"Chết cái đầu cô!" Từ Vệ Quốc khinh bỉ liếc cô, "Ông đây không đánh đàn bà, không có nghĩa là không mắng phụ nữ."

"Điện hạ!" Janessa tức lắm rồi.

Zaccai đau hết cả đầu, ho khan hai tiếng, nói: "Janessa, ngươi qua bên kia trước đi, đừng làm phiền ta nói chuyện với trưởng quan Từ."

Janessa tức giận lườm Từ Vệ Quốc qua màn hình, xoay người đến chỗ bọn Cocal.

"Vệ Quốc …"

"Dừng!" Từ Vệ Quốc ngoáy ngoáy tai, "Đừng có gọi thân thiết thế. Ông đây không quen mi."

"…" Zaccai.

Không chờ Zaccai nói gì, Từ Vệ Quốc đã mất kiên nhẫn: "Được rồi, liên hệ được thế này tức là chúng tôi cách chỗ anh không còn xa. Chờ đó, qua ngay đây."

Dứt lời, Từ Vệ Quốc ngắt máy luôn, chẳng cần biết Zaccai muốn nói gì.

Zaccai nhìn máy liên lạc, mãi không nói gì.

Chưa đầy năm phút sau, ba người nhóm Chung Thịnh đã điều khiển cơ giáp đến trước mặt Zaccai.

Từ Vệ Quốc mở cửa buồng điều khiển nhảy xuống, nhìn ngó Zaccai một hồi, bĩu môi: "Không bị thương cơ đấy."

“To gan! Sao ngươi dám …” Janessa giận dữ, tiến lên rút kiếm ra, định liều mạng với Từ Vệ Quốc.

“Dừng tay!” Zaccai ngăn lại, “Vệ Quốc, cậu không thể nói chuyện dễ nghe hơn sao?”

Từ Vệ Quốc cười khẩy: “Ông tới đây cứu mi đã là nể mặt lắm rồi, còn muốn nghe lời lẽ êm tai gì nữa?”

“Ừ, cảm ơn các cậu tới cứu giúp chúng tôi. Nhưng chỉ có ba người thôi sao?” Zaccai nhìn hai chiếc cơ giáp còn lại, không khỏi lo lắng.

“Ba người là đủ rồi. Có phải đi đánh giặc đâu mà huy động toàn quân.” Từ Vệ Quốc nhún vai.

“Nhưng bên kia có ít nhất mười chiếc cơ giáp. Chúng tôi bị tổn thất nghiêm trọng, năng lực bị hạn chế nhiều.” Zaccai nhìn những hộ vệ bị thương của mình, lông mày cau chặt.

“Thế đi mau lên, còn chờ gì nữa. Trên đường đến đây rất an toàn, có khi họ chưa phát hiện đâu.” Từ Vệ Quốc xoay người định trèo lên cơ giáp.

“Khoan đã!” Zaccai gọi lại, bước nhanh đến, đột nhiên ôm lấy Từ Vệ Quốc, “Vệ Quốc không nhớ tôi sao?”

Từ Vệ Quốc lập tức xù lông, đẩy Zaccai ra, đỏ mặt nói: “Đậu má! Tránh xa ông ra!”

“Ai …” Zaccai kêu lên. Vừa rồi Từ Vệ Quốc chạm trúng vết thương trên lưng hắn, không chừng miệng vết thương lại rách ra rồi.

“Điện hạ!” Janessa vội vàng chạy tới kiểm tra vết thương giúp hắn, mắt đỏ ngầu lườm Từ Vệ Quốc, “Điện hạ bị thương trên lưng, sao ngươi có thể …”

“Janessa, bỏ đi, cậu ấy không biết.” Zaccai vội vàng trấn an.

Từ lúc nghe Zaccai kêu đau, Từ Vệ Quốc đã biết có gì không ổn rồi. Nhưng nhìn cô nàng kia săn sóc băng lại vết thương cho Zaccai, gã lại thấy khó chịu vô cùng.

Từ Vệ Quốc lòng rối như tơ vò đứng bên cơ giáp, không trèo lên cơ giáp ngay, nhưng cũng sĩ diện không muốn đến xem Zaccai bị thương thế nào.

Đến khi Janessa băng bó xong, Zaccai lại không kìm được, lại gần Từ Vệ Quốc, cầm tay gã nói: “Vệ Quốc, tôi thực sự rất nhớ cậu.”

Từ Vệ Quốc đỏ mặt, muốn đẩy hắn ra lại sợ động đến vết thương, đành phải mạnh miệng: “Đừng tưởng mi bị thương thì ông không dám đánh …”

“Cậu thử xem?” Zaccai sáng mắt lên, được thể lấn tới, ngả hẳn vào lòng gã.

Từ Vệ Quốc luống cuống tay chân, không biết có nên ôm lấy hắn không.

Từ lúc Từ Vệ Quốc xuất hiện, các hộ vệ đã bị hành động của điện hạ dọa cho ngây người. Bình thường thấy nhị điện hạ yêu nghiệt không đứng đắn thế thôi, chứ không ai hiểu bản tính của ngài hơn bọn họ cả.

Có thể làm ra động tác chim nhỏ nép vào người ngay trước mặt bọn họ thế này, ngay cả Janessa khó chịu với Từ Vệ Quốc cũng hiểu người này có ý nghĩa gì đối với nhị hoàng tử.

Hiểu ra, kinh ngạc, trầm ngâm, ngỡ ngàng …

Đủ mọi loại biểu cảm hiện lên trên mặt các hộ vệ. Nhưng nói gì thì nói, hành động này của Zaccai đã thành công xác lập địa vị cực cao cho Từ Vệ Quốc trong lòng họ.

Hai tay cứng đờ để bên người hồi lâu, Từ Vệ Quốc nhìn vào đôi mắt sóng sánh lóng lánh mang ý hờn trách kia, cuối cùng không chịu nổi, ôm lấy Zaccai: “Được rồi, mi thắng rồi đó, đúng là ông đây không thể ra tay với người thương tật.”

Zaccai: …

Các hộ vệ nhìn Zaccai với vẻ thương hại. Điện hạ, rút cuộc ngài đi đâu mà mò được một người kỳ quặc thế này chứ, cứng miệng quá rồi đó.

"Tôi nghĩ là … chúng ta đến đây để cứu người, chứ không phải xem các anh khoe khoang tình tứ." Giọng nói lạnh lùng của Ariel thông qua máy khuếch âm của cơ giáp vang ra khắp động.

Từ Vệ Quốc , lập tức phản bác: "Thế này mà gọi là khoe khoang tình tứ à? Như các cậu nửa đêm hôm qua ấy mới gọi là khoe hiểu chưa? Khoe đến độ ông đây không ngủ nổi!"

Dù đang ở trong cơ giáp, Chung Thịnh vẫn đỏ bừng mặt. Đêm qua Ariel lại lên cơn, mà rõ ràng họ đã trốn trong cơ giáp làm rồi mà, sao Từ Vệ Quốc vẫn nghe được?

Ariel nghe thế đen mặt, bị người ta tiêm Cực Lạc là mối nhục cả đời của hắn, Từ Vệ Quốc lại còn cứ cố tình động đến nỗi đau của hắn.

Ariel nheo mắt lại, nhìn Từ Vệ Quốc với Zaccai ôm nhau qua màn hình, lòng thầm nghĩ, nếu diệt khẩu hắn ngay bây giờ, liệu có ảnh hưởng gì đến tiến trình lịch sử sau này không …

Từ Vệ Quốc bỗng thấy lạnh sống lưng, nhìn xung quanh lại không thấy ai đang nhìn mình.

Chung Thịnh xấu hổ, đứng ra hòa giải: "Khụ khụ … Ý Ariel là chúng ta nên tranh thủ thời gian, đừng quên trong này không chỉ có những kẻ ám sát mà còn một loài sinh vật nguy hiểm khác."

"Là một loài thực vật." Cuối cùng Janessa cũng có cơ hội chen miệng vào. Cảnh điện hạ ngày thường yêu nghiệt vô cùng nay vẻ mặt đứng đắn nằm trong lòng một người đàn ông khác quả thật là một cú shock lớn với họ.

"Mấy người gặp rồi?" Từ Vệ Quốc đẩy Zaccai sang một bên, nhưng vẫn chú ý không động đến vết thương trên bả vai.

"Chưa." Janessa rất ghét Từ Vệ Quốc, nhưng vì nhị hoàng tử có tình cảm với người này, nên cô vẫn giữ thái độ bình thường.

"Trong lúc chạy trốn, chúng tôi nghe có tiếng chiến đấu trong hang động bên cạnh, chắc là đám ám sát kia gặp phải nó."

"Nguy hiểm đến mức nào?" Chung Thịnh lập tức hỏi.

Janessa trầm giọng nói: "Vô cùng nguy hiểm, có thể đấu trực diện với cơ giáp."

"Chúng ta phải đi ngay bây giờ." Từ Vệ Quốc quyết đoán ra lệnh.

Bọn họ vốn đã ở thế yếu, đối thủ có nhiều cơ giáp hơn họ. Trong hang động này lại có một loài thực vật không biết tên với lực sát thương cực mạnh. Cho nên cách tốt nhất bây giờ là phải mau chóng rời khỏi nơi này.

"Các anh vào từ chỗ nào? Lúc vào có bị bọn chúng tấn công không?" Cocal đột nhiên mở miệng hỏi. Đám người kia nếu đã đuổi vào tận trong này, thì phải cử người canh gác ở cửa mới phải.

217. Chương 217

Editor: Nguyệt

Từ Vệ Quốc nhớ lại tình cảnh khi vào hang động, lắc đầu tỏ ý không phát hiện dấu vết mai phục nào.

"Sao chúng lại không canh ngoài cửa động?" Cocal thấy khó hiểu.

Ariel đột nhiên nói: "Có lẽ không phải không có người canh, mà là kẻ đó bị tấn công."

Cocal lập tức hiểu ra. Đúng vậy, trong hang động này còn có một loài thực vật rất đáng sợ, không chừng kẻ canh giữ ngoài cửa đã bị nó giải quyết luôn rồi.

Nghĩ cũng thấy đúng, loài cây đó đấu với hơn mười chiếc cơ giáp mà vẫn có thể nhẹ nhàng thoát ra, thậm chí cuốn theo một chiếc cơ giáp, thì xử lý hai cơ giáp canh giữ ngoài cửa có gì khó đâu.

Ariel để ý tới nhựa đỏ bôi trên cơ giáp Chung Thịnh đã bắt đầu đổi màu, thúc giục: "Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian."

Nhóm Zaccai lập tức khởi động cơ giáp, theo sau Ariel, đi về phía cửa động.

Chưa đi được bao xa thì Ariel đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy? Có chuyện gì à?" Zaccai cảnh giác hỏi.

Ariel hỏi: "Anh lấy được thứ cần tìm chưa?"

Zaccai sầm mặt, buồn bã lắc đầu. Bọn họ vừa tới tinh cầu này không lâu thì bị đánh lén, sau đó bị truy đuổi vào tận trong này, nào có cơ hội đi tìm thuốc giải.

Ariel nhíu mày. Đời trước, hắn từng đọc được trong báo cáo, khi ấy đoàn người của chim khổng tước gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, hắn thì thương nặng, nhưng vẫn thành công mang về thuốc giải độc chạy tới điểm tập hợp.

Nhưng lần này, có bọn họ giúp đỡ, tiểu đội hộ vệ của chim khổng tước còn bốn người sống sót, thuốc giải lại không thấy đâu. Với Ariel, tình hình này cũng không mấy khả quan.

Đại hoàng tử đế quốc Elan lên ngôi không chỉ có ý nghĩa trọng đại đối với Elan, mà còn ảnh hưởng lớn đến Liên Bang. Để cứu tính mạng hắn, việc tìm ra thuốc giải độc trở thành mục tiêu hàng đầu của họ.

Trầm ngâm một lát, Ariel hỏi: "Các anh tìm thuốc giải bằng cách nào?"

"Người của viện Y học đưa dữ liệu về thành phần chất độc và chất tương phản vào bộ nhớ máy của ta, cùng với máy dò đặc thù, ta chỉ cần tới gần một trong hai loại vật chất đó, máy sẽ phát ra tiếng cảnh báo."

"Máy vẫn luôn mở?"

"Đúng vậy."

"Có phát tiếng cảnh báo lần nào không?"

Zaccai nhớ lại rồi đáp: "Hình như từng vang lên một lần, nhưng lúc đó chúng tôi đang đào thoát nên không để ý xem đó là chỗ nào. Sau đấy ta xem ghi chép của máy, thấy phát hiện thành phần độc dược, không phải thuốc giải."

"Nói vậy tức là trong hang động này có tồn tại loại độc đó?"

"Phải."

Ariel nghĩ một lát rồi ngẩng lên nói: "Hiện tại chúng ta không thể rời khỏi đây."

"Vì sao?" Từ Vệ Quốc thắc mắc. Nếu đã tìm được Zaccai, chẳng phải nên quay về ngay lập tức để tránh nguy hiểm sao?

Ariel nhìn gã: "Anh quên rồi à, mục đích chuyến đi này của họ là để tìm cái gì? Nếu chưa tìm được đã rời đi, thì họ đến đây còn nghĩa lý gì nữa?"

Từ Vệ Quốc trầm mặc. Gã biết Ariel nói đúng.

Zaccai cười khổ. Hắn vốn định ra khỏi hang động rồi sẽ đuổi Từ Vệ Quốc đi, sau đó tìm thuốc giải. Không ngờ Ariel lại nói chuyện này bây giờ, xem ra Từ Vệ Quốc cũng nhất quyết không chịu đi.

"Nếu trong này có loại độc đó, thì khả năng rất cao thuốc giải cũng ở quanh đây." – Ariel bình tĩnh nói – "Với thực lực của chúng ta, phối hợp với điều kiện địa hình, chưa hẳn đã không thể liều mạng với bọn truy sát. Tôi đề nghị mở rộng phạm vi tìm kiếm, lấy được thuốc giải rồi mới rời khỏi đây."

"Tôi đồng ý." Chung Thịnh lập tức tán thành.

"Tôi phản đối!" Janessa lại không đồng ý.

Ariel nói với cô: "Nêu lý do."

"Trong này quá nguy hiểm. Chúng ta không biết gì về loài thực vật đó cả. Tôi hy vọng các anh có thể đưa nhị hoàng tử rời khỏi đây, còn nhiệm vụ tìm thuốc giải thì giao cho chúng tôi."

"Không được!" Zaccai dứt khoát từ chối. Sau mấy lần chiến đấu, hộ vệ của hắn đều đã bị thương, để họ lại đối mặt với những kẻ ám sát và loài thực vật nguy hiểm không khác nào đi chịu chết.

Ariel nhìn Janessa với vẻ tán thưởng. Hắn đánh giá cao những hộ vệ trung thành. Đáng tiếc, hắn không thể đồng ý với ý kiến của cô ta. Bởi vì với thực lực của Janessa mà đi khiêu chiến loài cây kia thì chỉ có con đường chết.

Thân là một chỉ huy, Ariel thường xuyên gặp phải tình huống buộc lòng hy sinh thành viên nào đó trong đội, nhưng điều kiện tiên quyết là sự hy sinh đó phải có ý nghĩa. Hắn thấy hành động liều lĩnh quên mình này của Janessa chẳng đem lại tác dụng gì cả. Chấp nhận đề nghị của cô ta thì hắn đúng là một chỉ huy không đạt tiêu chuẩn.

"Tôi đánh giá cao lòng dũng cảm sẵn sàng hy sinh của cô. Nhưng rất xin lỗi, với khả năng của cô e là không thể hoàn thành nhiệm vụ này." – Ariel thản nhiên nói.

Gương mặt xinh đẹp của Janessa bỗng ngây ra. Các hộ vệ khác sắc mặt cũng rất khó coi.

Kiêu căng! Quả thực là quá ngạo mạn!

Họ chưa từng tiếp xúc với người Liên Bang, nhưng những người nhận nhiệm vụ tiếp ứng nhị điện hạ lần này quả thật là quá kiêu căng. Người lúc đầu xem như là người yêu của điện hạ, họ không có tư cách bình luận. Nhưng ngay cả một học viên cỏn con còn chưa tốt nghiệp của trường Đệ Nhất mà cũng dám nói họ như vậy, thật là quá đáng.

Chung Thịnh không thể chấp nhận kẻ khác không tôn trọng Ariel, trầm giọng nói: "Sao? Không phục?"

Đây chính là Ariel, vị tướng sáng giá của Liên Bang. Với mắt nhìn của ngài, bảo các người không đấu lại loài cây đó thì chắc chắn là thực lực của mấy người không đủ, lại còn dám ý kiến với ngài Ariel nữa.

Janessa nhìn thoáng qua Zaccai, thấy hắn không tỏ vẻ gì, liền lớn tiếng: "Đúng vậy."

Zaccai cũng cực kỳ bất mãn với lời nói của Ariel. Những hộ vệ này đều được phụ hoàng của hắn tuyển chọn rất nghiêm ngặt, tài năng điều khiển cơ giáp có thể nói là nổi tiếng xa gần. Trải qua nhiều năm huấn luyện, thực lực của họ cũng không kém hắn bao nhiêu. Vậy mà Ariel lại dám nói vậy trước mặt hắn, đúng là quá đáng.

"Chung Thịnh, lát nữa mọi chuyện sẽ rõ thôi."

Khác với Chung Thịnh lòng đầy khó chịu, thái độ của Ariel đối với nhóm người Janessa vô cùng bình tĩnh.

Vốn dĩ bọn họ là những người tài giỏi của đế quốc Elan, tự tin vào năng lực của bản thân là chuyện rất bình thường. Chỉ là, không ai ngờ rằng trong thân thể một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi như hắn đây lại là linh hồn đã trải qua hai kiếp người.

Chuyện lạ thế này người bình thường ai mà nghĩ ra được. Bọn họ có phán đoán sai lầm về thực lực của Ariel cũng là điều dễ hiểu.

Ariel nhìn nhựa bôi trên cơ giáp Chung Thịnh đã khô, đổi sang màu đen, nhếch môi cười. Hắn đột nhiên khởi động vũ khí laser, dọa cho đám người kia giật bắn mình.

Bốn hộ vệ của Zaccai rút vũ khí theo phản xả, nhắm thẳng vào Ariel. Zaccai thì rất bình tĩnh, chỉ gãi cằm, nhìn Ariel với vẻ đăm chiêu.

"Ariel, cậu làm gì vậy?" Từ Vệ Quốc kinh ngạc nhìn Ariel bổ sung năng lượng cho vũ khí, vẻ mặt khó hiểu.

Gã tự nhận mình cũng khá hiểu biết về tính cách Ariel. Tuy cậu ta lòng dạ hẹp hòi, hơi lạnh lùng, nhưng còn lâu mới đến mức động tay động chân chỉ vì người khác bất mãn với mình.

Nhìn bốn hộ vệ của Zaccai căng thẳng như vậy, Từ Vệ Quốc vẫn không nghĩ rằng Ariel sẽ ra tay với họ vào lúc thế này.

Thấy hành động của Ariel, Chung Thịnh dường như cũng ý thức được cái gì đó, ngay sau đó khởi động vũ khí của mình.

Lúc này đây, Từ Vệ Quốc cũng phải giật mình. Gã tin Ariel sẽ không ra tay, nhưng Chung Thịnh thì khác. Bình thường Chung Thịnh luôn nghe lời Ariel, bảo gì nghe nấy, tính tình điềm tĩnh lý trí, nhưng một khi động đến vấn đề an nguy của Ariel, thì đừng nói đến lý trí, cậu ta có thể suy nghĩ đã là may rồi.

Lần trước cái tên xui xẻo họ Nguyễn chẳng phải ví dụ điển hình sao. Kết cục của gã đúng là "tốt" đến không nỡ nhìn, trước khi bị đưa vào ngục, gã gần như bị Chung Thịnh đánh gãy hết xương cốt. Tuy là sau đó được các bác sĩ trên phi thuyền chữa trị, nhưng do thuốc men không đầy đủ, nên trên người vẫn còn sót lại nhiều vết thương ngầm. Bây giờ tuy là không sao, nhưng trong vòng năm năm tới, nếu không tiếp tục trị liệu cho tốt, thì e gã muốn đứng dậy cũng khó.

Còn về chuyện thằng khốn đó có được trị liệu hay không thì …

Đã vào ngục rồi, chẳng lẽ còn có người để ý đến mấy vết thương ngầm trông chẳng có gì nghiêm trọng của một phạm nhân sao?

Chung Thịnh đánh ác đến nỗi ngay cả Từ Vệ Quốc cũng nghĩ mà sợ. Gã là con trai ruột tướng quân Từ Hoa, từ nhỏ đã được "gia quy nhà họ Từ" dạy dỗ nghiêm khắc, cho nên hiểu biết rất rõ về cấu tạo cơ thể người, đánh vào chỗ nào để gây thương tổn lớn nhất với hắn mà nói dễ như ăn cháo.

Nhưng biết thì biết vậy, gã vẫn chưa từng dùng đến lần nào. Vì dù sao đối thủ của gã đa phần là bạn học, không cần thiết phải nặng tay như thế. Nhưng trông bộ dạng thê thảm của tên khốn kia, gã đã khắc sâu hiểu biết con người chỉ bằng sức lực cơ bắp có thể gây thương tổn cho một người khác nặng nề đến mức nào …

218. Chương 218

Editor: Nguyệt

Từ Vệ Quốc bỗng rùng mình, rầu thúi ruột. Cho dù Ariel có trả thù người khác cũng là trong tình trạng tỉnh táo, biết suy nghĩ đến lợi và hại còn Chung Thịnh thì khác, Ariel chính là tử huyệt của cậu ta, Từ Vệ Quốc tin chắc rằng nếu mình lộ ra dù chỉ một chút sát ý với Ariel thôi, Chung Thịnh nhất định sẽ xử lý gã ngay mà không hề do dự.

Đến người thân quen như gã còn thế, thì với bốn hộ vệ cầm vũ khí chĩa vào Ariel thế này, kết cục …

Khuyên bảo Chung Thịnh? Từ Vệ Quốc không dám chắc. Khuyển bảo Ariel? Ây … người ta hình như còn chẳng có ý định động võ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Từ Vệ Quốc quyết định nên bắt nạt con chim khổng tước kia thì hơn, dù sao mấy hộ vệ này cũng là người của hắn, bảo vệ thuộc hạ là trách nhiệm mà một người chủ tốt nên hoàn thành.

Từ Vệ Quốc day day thái dương, nói: "Tôi bảo này … Zaccai, anh có thể bảo hộ vệ của mình đừng kích động như vậy được không. Anh xem Ariel đâu có ý định ra tay đâu …"

Zaccai nhíu mày, nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Ariel, không nói gì.

Thật kỳ lạ, hắn chắc chắn là chưa từng gặp người này bao giờ, cùng lắm có lẽ cũng chỉ vô tình lướt qua nhau trong thời gian đến trường Đệ Nhất trao đổi. Nhưng không hiểu sao, hắn cứ thấy cậu ta có địch ý với mình.

Nó không phải sát ý mãnh liệt gì, mà chỉ đơn thuần là ghét thôi.

Hắn vươn lưỡi liếm bờ môi khô, gương mặt theo thói quen trưng lên nụ cười quyến rũ chết người. Cái cậu Ariel này mặt mũi cũng được lắm, chẳng lẽ là dạng trong ngoài bất nhất, lúc ở trường Đệ Nhất đã phải lòng mình, kết quả lại phát hiện ra mình với Từ Vệ Quốc có quan hệ không tầm thường, cho nên nổi cơn ghen …

[Xin hãy cho trí tưởng tượng siêu quần của điện hạ Zaccai một tràng pháo tay …]

Thông qua màn hình, Từ Vệ Quốc nhìn Zaccai lộ ra nụ cười đó, không nhịn được rít lên: "Zaccai …"

Chết tiệt! Mi đúng là đồ chim khổng tước lăng nhăng!!! Lúc trước ở trường Đệ Nhất, lần nào dụ dỗ các nữ sinh cũng trưng ra cái nụ cười này.

Tên khốn nhà mi đang nghĩ gì hả? Chẳng lẽ phát cuồng muốn quyến rũ Ariel?

Phải nói thật là, ở một mức độ nào đó, Từ Vệ Quốc đã đoán đúng.

Zaccai không định đùa bỡn gì Ariel, chỉ nghĩ rằng nếu đối phương đã có cảm tình với hắn, thì chỉ cần hắn tỏ ra thân thiện (mờ ám) một chút, có lẽ đối phương sẽ thu lại địch ý, như thế sẽ rất có lợi cho nhiệm vụ của họ lần này.

Chỉ tiếc, hắn hoàn toàn không hiểu tính cách Ariel, cũng quên rằng đối phương không phải các cô cậu thiếu nữ được nuông chiều thành quen trong trường quý tộc. Người ta là tinh anh trường Đệ Nhất, là một quân nhân sắt đá, quan trọng nhất là Ariel ghét hắn không phải vì ghen, mà từ kiếp trước đã cực kỳ ghét hắn rồi.

Thôi xong!

Gần như ngay lúc Từ Vệ Quốc nghiến răng gọi ra cái tên Zaccai, nhị hoàng tử điện hạ liền biết có chuyện rồi. Sao hắn lại quên chứ, người hắn đang theo đuổi đang ở ngay trước mặt, thế mà hắn lại trưng ra nụ cười chuyên dùng để dụ dỗ con nhà người ta.

"Vệ Quốc …" Zaccai vội vàng cười lấy lòng. Đừng đùa, hòa bình ở chung với Ariel cái gì, tất cả đều không thể sánh với quyết tâm theo đuổi Từ Vệ Quốc của hắn. Vốn dĩ Từ Vệ Quốc đã có ấn tượng không tốt về hắn rồi, vất vả lắm mới nhờ chuyện lần trước mà làm dịu đi quan hệ giữa cả hai, thay vì bây giờ chỉ bởi cái mặt cười mà hỏng cả đường tình, thì hắn thà nhìn bản mặt lạnh lùng của Ariel còn hơn.

"Đừng có gọi tôi, cút xa ra. Mẹ nó, đáng lẽ ông đây không nên đến cứu mi!" Từ Vệ Quốc bực bội mắng. Cái con chim khổng tước này đúng là không đáng tin, đang theo đuổi gã mà còn dám ngang nhiên dụ dỗ người khác. Mặc dù đối tượng bị dụ dỗ tuyệt đối sẽ không để ý đến hắn, nhưng nếu ở sau lưng gã hắn cũng lăng nhăng thế này, thì biết đâu chừng lại chim chuột với đứa nào cũng nên.

Từ Vệ Quốc hằm hằm nhìn Zaccai. Gã mặc kệ hắn ta có phải nhị hoàng tử hay không, người nhà họ Từ không yêu kẻ trăng hoa.

Dưới ánh nhìn ngày càng lạnh nhạt của Từ Vệ Quốc, nụ cười lấy lòng của Zaccai dần trở nên gượng gạo. Hắn sốt ruột đến nỗi chỉ muốn chui ngay vào buồng điều khiển cơ giáp của Từ Vệ Quốc để "trao đổi".

Đúng là trộm gà không xong còn mất nắm gạo. Thật ra Zaccai vẫn là người có nguyên tắc. Trông hắn phong lưu thế thôi, chứ thực ra chỉ chơi mấy trò mập mờ với người ta, chưa từng có ai thành công trèo lên giường hắn cả. Nhìn từ khía cạnh khác thì, hắn thể hiện ra ngoài như vậy âu cũng vì củng cố địa vị cho đại hoàng tử. Hai anh em tình cảm thân thiết, nhưng hắn không muốn vì mình quá xuất sắc mà khiến những kẻ có tham vọng có lý do để nâng đỡ mình.

Chẳng ai hiểu được nỗi lòng của Zaccai lúc này. Có điều, nụ cười vừa rồi của hắn đã khiến cả Ariel lẫn Chung Thịnh tức giận.

Chung Thịnh giận là vì con chim khổng tước kia dám mơ tưởng đến ngài Ariel, đúng là cóc đòi ăn thịt thiên nga.

Còn Ariel giận là vì tên khốn này quả nhiên vẫn tự kỷ như trước. Mày nghĩ tao là ai? Thiếu nữ ngây thơ hả? Chỉ vì một nụ cười mà nhào vào vòng tay mày? Đúng là ngu hết thuốc chữa!

Đời trước tên khốn này cũng từng tỏ ra hứng thú với hắn, không ngờ đời này vẫn giữ cái tính đó. Hắn thực sự rất muốn tìm cơ hội dạy cho thằng này một trận …

Ariel nheo mắt lại. Người quen biết lâu với hắn sẽ hiểu Ariel lại bắt đầu nổi tính hẹp hòi rồi. Người bị hắn nhìn chằm chằm đều phải cẩn thận hơn, cẩn thận hơn hơn nữa.

Đáng tiếc, Zaccai đang sứt đầu mẻ trán lo vớt vát lại hình tượng của mình trong lòng Từ Vệ Quốc, nào có thời gian để ý tới ý đồ đen tối của Ariel.

Hiện trường tổng cộng có tám người, hai trong số đó mới chỉ khởi động vũ khí laser, bốn người khác căng thẳng tinh thần nhìn chằm chằm hai người họ, dường như chỉ cần họ có bất cứ hành động nào khác thường là xông lên tiêu diệt ngay. Hai chiếc cơ giáp khác thì vẫn giữ im lặng. Trạng thái giằng co nhanh chóng bị mấy dây leo thô dài phá vỡ.

"A!" Một trong số bốn chiếc cơ giáp hộ vệ đột nhiên bị nó tấn công.

Ba chiếc còn lại phản ứng nhanh chóng, xoay người, nhảy lên tránh thoát, vài động tác tuy không đồng loạt nhưng đều giúp họ tránh khỏi tấn công của dây leo.

Cocal nhìn mấy cây dây leo to như bắp đùi cơ giáp thông qua màn hình, hô lên: "Chính là loài cây này!"

Ariel và Chung Thịnh lại đột nhiên làm ra động tác khiến mọi người bất ngờ.

Hai chiếc cơ giáp màu bạc bỏ vũ khí trong tay xuống, lao đến chỗ dây leo.

Janessa cùng các hộ vệ đều tròn mắt ngạc nhiên. Hai người này không bị ấm đầu chứ, loài thực vật đáng sợ này họ trốn còn chẳng kịp, hai người bỏ vũ khí xông lên để làm cái gì.

Bốn năm dây leo bò vào trong động lại di chuyển vô cùng linh hoạt, nhìn qua màn hình ra-đa không thể thấy được rễ của chúng nằm ở đâu.

Ngay trước mặt mọi người, Chung Thịnh và Ariel để mặc cho hai dây leo thô dày cuốn bên hông tha đi. Nhưng Từ Vệ Quốc lại quan sát thấy, thay vì nói hai người không có sức phản kháng bị dây leo tha đi, thì nên bảo rằng họ không hề phản kháng, để mặc dây leo cuốn lấy mình.

"Tôi đi xem sao." Từ Vệ Quốc để lại một câu cho Zaccai, rồi làm theo Ariel, giơ cao hai tay lên, để mặc dây leo quấn lấy phần eo cơ giáp.

Zaccai mặt mày trắng bệch, hắn từng "nghe" thấy loài cây này có lực sát thương mạnh cỡ nào, nếu Từ Vệ Quốc bị cuốn đi, chắc chắn là dữ nhiều lành ít.

"Từ Vệ Quốc!" Zaccai chỉ muốn trói đối phương lại đánh mông một trận. Chuyện nguy hiểm thế này mà bảo đi xem được à? Cậu nghĩ là đi xem xiếc khỉ chắc? Cho đến bây giờ, hiểu biết của họ về loài cây này gần như là con số không, ai biết được gốc rễ của nó có phải một cái miệng rộng có thể nuốt trọn cơ giáp rồi tiêu hóa dần hay không.

"Điện hạ!" Thấy Zaccai định lao tới chỗ dây leo, Janessa cùng các hộ vệ đều cuống lên. Nhiệm vụ của họ chính là bảo vệ nhị hoàng tử điện hạ, họ tuyệt đối không cho phép ngài dấn thân vào chỗ hiểm nguy.

Có lẽ là thuận lợi cuốn đi ba chiếc cơ giáp khiến loài cây kỳ lạ này thỏa mãn, hai dây leo còn lại của nó cũng nhanh chóng rút về. Bây giờ Zaccai không bận tâm đến trong hang động có còn bọn truy sát hay không, trong đầu hắn chỉ toàn hình ảnh cơ giáp của Từ Vệ Quốc bị dây leo cuốn đi.

Hắn chẳng tiếc năng lượng, đẩy công suất cơ giáp lên mức tối đa, đuổi theo sau những dây leo. Nhưng tốc độ của nó quá nhanh, hắn chạy hết tốc lực cũng không theo kịp.

Nhìn bóng dây leo hoàn toàn biến mất khỏi màn hình ra-đa, Zaccai gần như thấy tuyệt vọng. Hắn mới gặp lại Từ Vệ Quốc chưa đầy một tiếng đồng hồ, vậy mà giờ chỉ biết trơ mắt nhìn cậu biến mất khỏi tầm nhìn. Đáng sợ nhất là, trước lúc người yêu biến mất, hắn đang quyến rũ một người qua đường …

"Điện hạ!" Nhóm Janessa nôn nóng đuổi theo Zaccai. Cơ giáp của họ không còn nhiều năng lượng, nếu cứ để nhị hoàng tử chạy với tốc độ đó, thì đừng nói là tấn công dây leo, có khi đến nơi đã chẳng còn năng lượng để mà đánh.

219. Chương 219

Editor: Nguyệt

"Chết tiệt!" Zaccai nện lên bàn điều khiển cơ giáp, lòng hối hận vô cùng. Tại sao hắn lại ngốc vậy chứ, mãi không bỏ được cái thói xấu đó. Vừa nghĩ đến chuyện trước khi chết, ấn tượng cuối cùng của Từ Vệ Quốc về hắn là lúc quyến rũ người khác, hắn lại thấy khó chịu không tả nổi.

"Điện hạ …" Nhóm Janessa thấy Zaccai ủ rũ, muốn khuyên lại không biết phải nói gì.

Lần đầu nhìn thấy người trong lòng của nhị hoàng tử, chưa đầy một tiếng sau người nọ đã biến mất. Gặp phải chuyện thế này, có an ủi gì cũng chỉ là lời nói vô ích thôi.

Cocal trầm ngâm một lát rồi nói: "Có lẽ … tình cảnh của họ không nguy hiểm đến vậy."

Zaccai ngẩng phắt đầu lên, nhìn chằm chằm Cocal, như muốn xác nhận lại độ tin cậy của câu này.

"Điện hạ, vừa rồi ngài không thấy hành động của hai người kia rất kỳ lạ sao?" Cocal cẩn thận phân tích, "Bọn họ bổ sung năng lượng cho vũ khí laser, nhưng không hề có ý định tấn công, rút cuộc là tại sao? Chẳng lẽ là để uy hiếp chúng ta? Tôi không nghĩ họ lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Trên tinh cầu này, chúng ta đang trong tình cảnh khó khăn, nếu họ được chọn đi làm nhiệm vụ đến cứu viện chúng ta thì chắc chắn không phải loại rỗi hơi đến thế."

Được Cocal nhắc, Zaccai mới dần bình tĩnh lại.

Dù sao hắn cũng là nhị hoàng tử của đế quốc Elan, chưa bao giờ thiếu tài năng cũng như sự nỗ lực. Nền giáo dục ưu việt từ nhỏ giúp hắn không thua kém gì Ariel ở mọi phương diện [trước khi Ariel sống lại thôi], một khi tỉnh táo lại là biết suy nghĩ kỹ càng ngay.

Vừa rồi sự việc diễn ra quá nhanh cũng quá đột ngột, người trong lòng lại đang lâm nguy, nên hắn đã bỏ qua nhiều chi tiết. Bây giờ nhớ lại, hành động của Ariel và Chung Thịnh rõ ràng là có chủ đích. Hơn nữa, lúc bị dây leo cuốn đi, họ không hề lúng túng hay hoảng sợ gì cả.

"Ý ngươi là họ cố tình để dây leo cuốn đi?" – Zaccai nói.

Cocal gật đầu: "Tôi nghĩ vậy, bằng không chẳng thể nào giải thích nổi hành động của họ."

"Vậy tức là họ biết rất rõ đặc tính của loài thực vật này?" Zaccai nhíu mày.

"Đây dù sao cũng là tinh cầu nguyên sinh thuộc lãnh thổ Liên Bang, họ có tư liệu mà chúng ta không biết là điều bình thường."

Zaccai chống má suy tư, đột nhiên ngẩng đầu lên: "Bổ sung năng lượng cho vũ khí. Nếu lát nữa dây leo tấn công thì đừng chống cự, chúng ta thử bị nó cuốn đi xem thế nào."

"Điện hạ, không thể được!" Cocal dứt khoát từ chối.

"Vì sao?" Zaccai hơi nhíu mày.

"Đây chỉ là suy luận của chúng ta thôi. Cho đến giờ vẫn không có bằng chứng nào khẳng định giả thiết này cả. Tôi không thể để ngài rơi vào cảnh nguy hiểm."

"Cocal, ngươi cũng thấy rồi đấy, tính chính xác của giả thiết này lên tới tối thiểu là 80%. Như ngươi đã nói, ta tin rằng người được tướng quân Từ cử đến cứu viện chắc chắn không phải kẻ ngu dốt. Như vậy, hành động của họ vừa rồi cũng có lời giải đáp."

"Điện hạ …" Cocal cuống lên. Vốn hắn chỉ định an ủi điện hạ Zaccai một chút thôi, để ngài đừng lo lắng quá. Không ngờ ngài lại muốn tự mình vào chốn nguy hiểm. Người làm hộ vệ như hắn sao có thể chấp nhận được.

"Ý ta đã quyết." Zaccai nói rất cương quyết.

Các hộ vệ muốn khuyên rồi lại nuốt lời định nói vào miệng.

Bình thường điện hạ Zaccai rất tốt tính, thỉnh thoảng còn ra vẻ không đứng đắn, nhưng một khi ngài dùng giọng nghiêm túc này, thì không một ai có thể làm ngài đổi ý.

Bốn chiếc cơ giáp đứng tại chỗ, bổ sung năng lượng cho vũ khí, phát ra sóng dao động cực mạnh.

Zaccai nhìn chằm chằm ra-đa theo hướng dây leo biến mất, lòng thầm mong nó mau xuất hiện.

Bổ sung năng lượng được chừng mười phút, Janessa nói với vẻ lo lắng: "Điện hạ, chúng ta không còn nhiều năng lượng."

Vũ khí laser của cơ giáp là thứ tiêu tốn nhiều năng lượng đứng thứ nhì chỉ sau động cơ trung tâm. Dù họ bổ sung năng lượng cho vũ khí mà không phát xạ thì vẫn tiêu tốn khá nhiều năng lượng.

"Thêm một lát nữa." Zaccai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm ra-đa, không dám nghĩ đến chuyện nếu họ đoán sai thì kết cục của Từ Vệ Quốc thế nào.

"Điện hạ! Có kẻ địch đang đến gần!" Janessa nói trên kênh chung.

Sở dĩ họ có thể trốn tránh kẻ địch trong hang động này là vì tính năng ẩn nấp đặc biệt cùng hệ thống ra-đa cực nhạy của cơ giáp, sớm phát hiện kẻ địch và lẩn trốn kịp thời. Đây chính là kế sách tuyệt diệu của họ.

Đáng tiếc, tính năng ẩn nấp có tốt đến mấy cũng không che giấu nổi dao động sóng năng lượng họ phát ra từ nãy đến giờ. Đối phương đã đi vào phạm vi quan sát của ra-đa. Điều đó có nghĩa là, chưa đầy năm phút nữa, chúng sẽ xuất hiện trước mặt họ.

"Sắp rồi!" Zaccai sáng bừng hai mắt. Ra-đa của hắn cho thấy có dao động nhẹ phát ra từ hướng dây leo biến mất, rất giống dao động do dây leo sinh ra.

"Đừng chống cự, để dây leo cuốn đi." Zaccai nhìn điểm dao động đang di chuyển với tốc độ nhanh không tưởng nổi, cuối cùng cũng tin hành động của nhóm Ariel là có chủ đích.

Điểm đỏ trên ra-đa càng di chuyển nhanh hơn. Janessa nói với vẻ căng thẳng: "Điện hạ, chúng ta bị phát hiện rồi!"

Nhưng Zaccai chỉ tập trung nhìn vào điểm biểu hiện của dây leo trên ra-đa, không rảnh để ý đến bọn ám sát.

"Đến rồi!" Zaccai hô lên.

Trước mặt bốn chiếc cơ giáp đột nhiên xuất hiện những dây leo thô dài, vút thẳng về phía họ.

Zaccai không hề chống cự, để mặc dây leo quấn lấy phần eo cơ giáp. Dây leo quấn chặt, các gai nhỏ ghim vào lớp giáp ngoài của cơ giáp.

Zaccai gần như ngừng thở. Trên cửa buồng điều khiển của hắn xuất hiện hàng loạt bọng nước vàng vàng. Chúng ngày càng nhiều hơn, thậm chí có một số sắp ăn mòn vỏ cơ giáp.

Zaccai rất căng thẳng. Hắn chỉ biết được vài đặc tính của loài cây này qua những gì nhóm Ariel phân tích. Nếu đoán nhầm, thì hắn đã đặt mình vào tình cảnh càng nguy hiểm hơn lúc trước.

Do chưa từng tiếp xúc trực tiếp với loài cây này, nên hắn không biết rằng loại dây leo có thể quấn chặt cơ giáp này có rất nhiều gai mịn cứng chắc, thậm chí xuyên qua cả vỏ cơ giáp.

Dây leo ngày càng quấn chặt cơ giáp của bọn họ. Các hộ vệ sợ đến tái mặt.

Mặt mày Zaccai cũng tái xanh tái xám. Hắn muốn lợi dụng loại dây leo này đưa họ đi tìm Từ Vệ Quốc. Nếu bị siết chết ngay bây giờ thì đúng là thành trò cười.

May mắn làm sao, chuyện đó không xảy ra. Từ xa xuất hiện thêm mấy chiếc cơ giáp tấn công phá ngang cuộc đi săn của dây leo.

Có lẽ vì từng gặp loại quái vật lớn với vỏ kim loại cứng này vài lần, nên dây leo không định đánh trực diện với chúng.

Thoát khỏi cảnh bị siết chết ngay tại chỗ, nhóm Zaccai "thành công" bị dây leo tha đi.

Bọn ám sát lần đến theo dao động năng lượng thì chỉ biết trơ mắt nhìn mục tiêu của mình bị mấy dây leo thô dài cuốn đi.

Mặt đất trong động đá không bằng phẳng. Các dây leo di chuyển rất thoải mái linh hoạt, còn bọn Zaccai bị tha đi thì khổ không nói nổi.

Cơ giáp hình thể cao lớn, mà đám dây leo thì chẳng thương tiếc gì, chỉ cần tiện cho mình thì mặc xác con mồi va đập thế nào thì va.

Trong khoang điều khiển có lắp đặt hệ thống giảm sóc, nhưng cũng không chống nổi kiểu va đập liên tục thế này. Bề mặt hang động trở thành vật thí nghiệm khả năng hoạt động của hệ thống giảm sóc. Sau khi bị tha đi tầm mười lăm phút, hệ thống giảm sóc cuối cùng vẫn phải đầu hàng, sau khi vang lên mấy tiếng còi cảnh báo thì hoàn toàn mất tác dụng.

Đến khi nhóm Zaccai cảm nhận được cơ giáp bị kéo vào chỗ nào đó, hoàn toàn dừng lại, thì họ đã bầm dập tàn tạ không chịu nổi.

"Hả? Sao mấy người lại đến đây?" Kênh liên lạc đột nhiên mở ra, Từ Vệ Quốc ngạc nhiên nhìn Zaccai.

Zaccai bất chấp mặt mày bầm tím, tha thiết hỏi: "Vệ Quốc, cậu không sao chứ?"

Vẻ mặt Từ Vệ Quốc rất phức tạp. Dường như cảm động khi Zaccai đuổi theo đến tận đây, lại như không muốn tiếp tục phát triển tình cảm giữa cả hai.

"Chúng tôi vẫn ổn. Làm sao mấy người đến được đây?" Ariel đột nhiên xuất hiện, chen ngang màn "nối lại tình xưa" của Zaccai.

Zaccai nhìn bản mặt xinh đẹp lạnh lùng kia, hận đến nghiến răng.

Tất cả là tại mi, nếu mi không tỏ ra thù địch với ta như thế, thì làm gì có chuyện ta quyến rũ mi ngay trước mặt Từ Vệ Quốc. Kết quả là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Thái độ của tên này ngày càng tệ. Còn Từ Vệ Quốc thì chắc vẫn giận nên không để ý đến hắn.

Bực nhất là, hắn mạo hiểm đến đây cứu viện, tên kia không cảm ơn thì thôi, lại còn cắt ngang hắn liên lạc tình cảm với Từ Vệ Quốc. Nhìn mặt là biết khuyết thiếu tình thương đâm ra khó chịu rồi, thế nên mới ghen tỵ với tình cảm tốt đẹp của hắn và Vệ Quốc.

220. Chương 220

Editor: Nguyệt

Zaccai tức đến nghiến răng nghiến lợi. Hắn dám khẳng định là vừa rồi Ariel cố tình ngắt lời hắn. Đừng hỏi vì sao, trực giác hắn mách bảo thế.

Hừ, phá hoại tình cảm người khác sẽ phải gặp xui xẻo. Ta nguyền rủa mi cả đời không tìm được người yêu, dù tìm được cũng bị đè!

Zaccai thầm hận trong lòng, càng nhìn càng thấy Ariel ngứa mắt.

Lúc trước còn thấy mặt mũi người này rất đẹp, giờ vẫn bản mặt ấy mà càng nhìn càng thấy ghét.

Đồ không có người yêu! Zaccai bĩu môi, chửi thầm trong lòng.

Tất nhiên là Ariel không biết Zaccai đã nghĩ hắn thành kẻ đáng thương "khuyết thiếu tình cảm" đâm ra khó chịu, nhưng nhìn mặt là biết đang chửi thầm hắn rồi.

Phải, vừa rồi hắn cố tình cắt ngang màn gặp lại cảm động của Zaccai với Từ Vệ Quốc. Chịu thôi, ai bảo con chim khổng tước kia ngứa mắt. Rõ ràng là đang theo đuổi Từ Vệ Quốc, thế mà vẫn đá lông nheo với hắn. Cái loại lăng nhăng không có tí thủy chung nào này hắn cũng thấy buồn thay cho Từ Vệ Quốc.

Lại nói, Từ Vệ Quốc là trưởng quan từng dẫn dắt hắn, tiếp xúc thời gian dài, cho nên hắn cũng khá hiểu tính tình anh ta. Quan trọng hơn là, tướng quân Từ Hoa dường như có quan hệ đồng minh với bố hắn. Bởi vậy, xét từ góc độ nào, hắn cũng không thể để mặc tên khốn lăng nhăng kia lừa Từ Vệ Quốc đi được.

Đương nhiên, không phải hắn không nhận ra con chim khổng tước nọ đối xử đặc biệt với Từ Vệ Quốc. Chẳng qua … cà cuống chết đến đít còn cay, bây giờ hắn tuyệt đối không tin rằng tên kia sẽ vì Từ Vệ Quốc mà buông tha cho cả rừng cây.

Zaccai ngứa mắt Ariel. Ariel cũng khó chịu với cái tính trăng hoa của Zaccai. Hai người nhìn nhau mắt đao bay vun vút. Còn Từ Vệ Quốc đứng một bên thì hoàn toàn không biết tranh chấp giữa họ.

"Này, sao mấy người cũng bị cuốn đến đây?" Từ Vệ Quốc buồn bực hỏi. Lúc ấy họ bị cuốn đi là do Ariel cố tình sắp xếp như thế. Có bọn họ làm "thức ăn dự trữ" rồi, đáng lý ra loài thực vật này phải không tấn công nữa mới phải.

Nhưng bây giờ nhóm Zaccai cũng bị cuốn đến đây. Rút cuộc là có chuyện gì xảy ra?

"Còn vì sao nữa," Janessa hầm hừ, "Điện hạ vì ngươi mà dấn thân vào nguy hiểm, ngươi không cảm nhận được sao?"

Từ Vệ Quốc nhíu mày, ánh mắt nhìn Zaccai trên màn hình có chút thay đổi.

Zaccai lập tức ra vẻ quan tâm mà nói không nên lời, vẻ mặt tủi thân trông thật đáng thương.

Từ Vệ Quốc cũng động lòng. Gã biết Zaccai có hứng thú với mình, mà sau sự kiện lần trước, quan hệ của hai người trở nên mờ ám. Nhưng gã không có lòng tin vào mối quan hệ này, không quyết tâm tiếp tục phát triển với hắn được.

Dẫu sao Từ Vệ Quốc cũng là một quân nhân, kế thừa tính cách chính trực của tướng quân Từ Hoa. Gã không dám chắc mình có cảm giác gì với Zaccai, có lẽ có cảm tình, nhưng còn lâu mới sâu đậm đến mức có thể sống chết có nhau, nắm tay đến cuối đời.

Vậy mà nay Zaccai mạo hiểm đến cứu gã, tuy hành động bất cẩn thiếu suy xét, nhưng phải thừa nhận rằng gã rất cảm động. Trong suy nghĩ của gã, gã phải luôn là người bảo vệ người yêu. Vậy mà nay lại thành đối tượng được bảo vệ. Quả thật là cảm giác này rất phức tạp rối rắm.

"Anh không nên mạo hiểm." Từ Vệ Quốc cau mày nói. Hành động của Zaccai khiến gã thấy áp lực, cứ như mình nợ Zaccai thứ gì đó. Gã không thích cảm giác này.

"Ngươi! Điện hạ liều mạng đến cứu giúp, vậy mà ngươi nói thế à!" Lời nói của Từ Vệ Quốc vào trong tai Janessa liền thành không biết cảm kích.

Trong lòng cô, điện hạ Zaccai thân phận cao quý, khí chất phi phàm. Được ngài xem trọng đó là niềm vinh hạnh của Từ Vệ Quốc. Vậy mà tên này lại không biết điều, đúng là uổng phí tình cảm điện hạ dành cho hắn.

Từ Vệ Quốc liếc Janessa, lòng thầm thở dài. Chênh lệch địa vị giữa cả hai cũng là một trong những lý do khiến gã nghi ngờ mối quan hệ này. Nghĩ mà xem, ngay cả hộ vệ của Zaccai còn nghĩ rằng gã trèo cao nhị hoàng tử điện hạ, nếu hai người thực sự ở bên nhau thì người khác sẽ bình luận gã thế nào đây? Gã hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được.

Bình thường gã thiếu đứng đắn, như thể không để ý đến lời người khác nói thế thôi, chứ thực ra là vì lời thiên hạ bàn tán chỉ nhằm vào gã cho nên mới bình tĩnh như thế. Nếu mà người khác cho rằng gã trèo cao nhị hoàng tử điện hạ đế quốc Elan, thì gã dám chắc bố sẽ nổi cơn tam bành.

Nghĩ mà rùng mình. Từ Vệ Quốc dứt khoát loại bỏ cái sự cảm động lúc nãy. Nợ ân tình có thể trả, nhưng nợ tình cảm thì tuyệt đối không thể. Vì cái mạng nhỏ này, tốt nhất vẫn nên tránh xa Zaccai thì hơn.

Zaccai hoàn toàn không biết rằng mới chỉ có một lúc thế thôi, mà Từ Vệ Quốc đã quyết định sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ giữ khoảng cách với hắn. Nhưng sau khi nghe Janessa nói thế, gã cũng cảm thấy không ổn.

"Janessa! Nói cái gì đấy!" Zaccai lớn tiếng quát.

Hắn thích Từ Vệ Quốc, không liên quan gì đến thân phận cả. Dù hắn có phải nhị hoàng tử đế quốc Elan hay không, hắn vẫn thích Từ Vệ Quốc.

Lời Janessa nói đã đặt hắn lên vị trí quá cao. Mà giữa người yêu với nhau thì cần sự bình đẳng, nào có phân biệt thân phận địa vị.

Nếu Janessa nói câu này với các công tử tiểu thư quý tộc đem lòng yêu mến hắn, hắn sẽ không để ý đến, bởi những người đó chỉ xem trọng địa vị của hắn thôi. Còn Từ Vệ Quốc thì khác. Hắn tin rằng thân phận nhị hoàng tử của mình không phải sự trợ giúp gì đối với Từ Vệ Quốc, không bị xem là rắc rối đã tốt lắm rồi.

Hắn vẫn biết thân phận của mình mẫn cảm cỡ nào. Mà bố của Từ Vệ Quốc lại là tướng quân nổi tiếng của Liên Bang. Giữa Liên Bang với đế quốc Elan vẫn duy trì quan hệ hòa hảo, nhưng chung quy vẫn là hai quốc gia độc lập, cho nên tồn tại rất nhiều mâu thuẫn lợi ích. Nếu Từ Vệ Quốc e ngại thân phận hắn, cương quyết từ chối, thì đúng là bi kịch.

"Đủ rồi." Ariel lạnh giọng nói, "Giờ không phải lúc lôi thân phận ra mà khoe. Chúng ta còn đang trong tình cảnh nguy hiểm, mấy người không ý thức được sao?"

Chung Thịnh vốn đã có ấn tượng không tốt với chim khổng tước vì chuyện của Ariel, vừa rồi tên này lại quyến rũ người yêu của anh ngay trước mặt anh, cho nên dù Ariel không bị dụ dỗ, anh với tư cách là người yêu vẫn thấy khó chịu vô cùng.

Không có cảm tình với chim khổng tước thì đương nhiên với hộ vệ của hắn cũng thế. Hơn nữa, họ nói tới nói lui đều có ý châm chích Từ Vệ Quốc không xứng với nhị hoàng tử của họ, tất nhiên càng khiến anh bực mình rồi.

Chỉ là con chim khổng tước thôi, có gì giỏi giang đâu. Nhị hoàng tử thì cao quý lắm sao? Chẳng qua kỹ thuật đầu thai tương đối tốt thôi. Trưởng quan Từ là nhân tài của đất nước, anh còn cảm thấy ở bên con chim khổng tước kia là trưởng quan Từ chịu thiệt.

Lạnh lùng nhìn Janessa, Chung Thịnh chậm rãi nói: "Đừng quên đây là lãnh thổ Liên Bang. Thiếu úy Từ là lính chính quy của Liên Bang."

Janessa á khẩu. Đương nhiên cô hiểu ý Chung Thịnh. Đây là lãnh thổ Liên Bang, Từ Vệ Quốc là quân nhân của Liên Bang. Còn bọn họ thì sao? Dù đã được cho phép, nhưng về mặt pháp lý họ vẫn là người nhập cư trái phép vào Liên Bang.

Nếu đây là đế quốc Elan, đương nhiên điện hạ Zaccai có quyền diễu võ dương oai, xem thường bất cứ kẻ nào. Nhưng đây là Liên Bang, một kẻ "nhập cư trái phép" như nhị hoàng tử đối mặt với quân nhân chính quy như Từ Vệ Quốc thì kiêu ngạo nỗi gì?

Janessa bị đả kích, các hộ vệ khác tất nhiên không thể ngồi yên. Đang lúc họ định tranh luận thay Janessa, thì trên kênh liên lạc đột nhiên có người nói.

"Điện hạ, sao mọi người lại ở đây?"

Người vừa nói chính là hộ vệ đầu tiên bị cuốn đi trong lần đầu họ bị dây leo tấn công. Bây giờ anh ta cũng mặt mũi bầm dập, trông mắt vẫn chưa tỉnh táo lắm, dường như mới tỉnh khỏi cơn hôn mê.

Các hộ vệ khác nhìn bạn bè mình thảm hại như vậy, không khỏi trầm mặc. Thực ra trông họ cũng chẳng lành lặn hơn anh ta là mấy. Cảm giác bị dây leo tha lôi thực sự rất khó chịu. Đến giờ họ vẫn không dám nhớ lại tình cảnh đó.

"Lance, cậu có khỏe không?" – Cocal thân thiết hỏi.

"Ui da …" Không biết động đến vết thương nào mà Lance đột nhiên xuýt xoa, lắc đầu bảo: "Không sao, bị thương nhẹ thôi."

"Vậy thì tốt rồi." Cocal cuối cùng cũng yên tâm. Vốn hắn còn lo Lance bị tấn công bất ngờ sẽ thương nặng, không ngờ đỡ hơn họ tưởng nhiều.

"Chúng ta đang ở đâu đây?" Lance giật giật người, lấy ra cái bình thuốc dạng phun sương để xử lý vết thương.

Những người khác bấy giờ mới sực nhớ ra, vội vàng lấy đồ chữa trị cho mình, cố gắng khôi phục thể lực.

"Không biết." Zaccai rầu rĩ đáp. Vừa rồi lúc đến đây hắn bị va đập liên hồi, nhưng không chảy máu, thành thử bớt một lợi thế để tranh thủ lòng thương, khiến hắn rất buồn bực.

Từ Vệ Quốc hỏi: "Ariel, các cậu chắc biết đây là đâu chứ?"

"Ừ, theo tôi đoán thì, đây là kho trữ đồ của loài thực vật kỳ lạ kia."

221. Chương 221

Editor: Nguyệt

"Kho trữ đồ?" Zaccai nhíu mày. Tuy hắn rất ghét tên mặt trắng này, nhưng không nghi ngờ lời cậu ta nói nữa.

"Ừ." Ariel ừ một tiếng rồi không nói gì nữa, khiến Zaccai đang chờ được giải thích tức đến trợn trừng mắt.

Dường như Từ Vệ Quốc nhìn ra được Ariel và Zaccai đối chọi nhau, ho khan hai tiếng rồi quay sang cầu cứu Chung Thịnh.

Chung Thịnh nhìn Ariel vẫn không có ý định giải thích, lại nhìn Từ Vệ Quốc đang nhìn mình với ánh mắt thành khẩn, lặng lẽ thở dài. Được rồi, ai bảo anh là phó quan số khổ chứ, chuyện trưởng quan không thích làm đương nhiên phải do anh đảm nhiệm rồi.

"Qua phân tích, loài thực vật này có rất nhiều đặc tính của động vật. Thực ra gọi nó là thực vật cũng không chính xác. Loại dây leo có thể hoạt động này chứa rất nhiều tế bào hoạt tính, vậy nên xét ở một góc độ nào đó, nó được xem như động vật có bề ngoài là thực vật."

"Trước lúc các anh tới đây, chúng tôi đã mở ra-đa để xem xét tình hình. Trong này cất giữ rất nhiều "lương thực". Mà thật ra nên nói là hộp năng lượng thì đúng hơn."

Chung Thịnh giải thích qua loa như vậy vào trong tai Zaccai liền thành Liên Bang đã tiến hành điều tra nghiên cứu về tinh cầu này và đưa ra một vài kết luận. Nhưng Từ Vệ Quốc nghe vào tai lại thấy khác. Liên Bang đã thăm dò tinh cầu này hay chưa, gã là người biết quá rõ. Nhưng Chung Thịnh hiểu nhiều về nơi này như vậy khiến gã phải nghi ngờ. Chẳng lẽ có người đã thăm dò khai thác tinh cầu này rồi?

Mà dù sao thì trong hoàn cảnh này, gã sẽ không đưa ra bất kỳ nghi vấn nào. Cho dù Ariel với Chung Thịnh lấy được tư liệu về loài thực vật này từ đâu, thì đây vẫn là tin tốt đối với bọn họ, không thiệt đi đâu được.

Trên đời này đâu nhất thiết việc gì cũng phải làm rõ. Từ Vệ Quốc thẳng tính nhưng không ngốc, chỉ cần không gây bất lợi cho mình thì không cần thiết phải hỏi cặn kẽ.

Lại nói, cho dù thực sự có người âm thầm tiến hành điều tra về tinh cầu chưa khai thác này, thì cũng đâu liên quan gì đến gã? Thế nên cứ kệ nó đi, gã chẳng bao giờ rước phiền phức về cho ông già nhà mình cả.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Ý thức được mình hiện đang là "lương thực" khiến Zaccai thấy hơi khó chịu. Nhưng tình cảnh éo le, đối mặt với loài thực vật đáng sợ như vậy, sức lực của một mình hắn quá nhỏ bé, về tư liệu cũng chẳng chiếm ưu thế gì, cho nên đành phải xin sự trợ giúp từ tên mặt trắng mình ngứa mắt thôi.

Đáng tiếc, mức độ căm ghét của Ariel đối với con chim khổng tước này đã được nâng lên một tầm cao mới, hoàn toàn không thèm để ý đến hắn.

Chung Thịnh đáng thương lại phải gánh trách nhiệm phát ngôn, tiếp tục giải thích cho họ hiểu: "Loài thực vật này có nhu cầu cực lớn đối với năng lượng. Bình thường đối tượng săn mồi của nó cũng toàn là động vật hình thể lớn, sau khi tiêu hóa sẽ cung cấp cho nó rất nhiều năng lượng. Nhưng qua chuyện vừa rồi, xem ra nó càng thích năng lượng thuần túy hơn."

"Ý cậu là hộp năng lượng của chúng ta?" Zaccai đột nhiên nhớ lại hành động bổ sung năng lượng cho vũ khí của họ, dùng cách đó để dụ dây leo đến, quả là ý hay. Nhưng hắn vẫn không hiểu, tại sao phải dụ loài cây đó đến tấn công? Tránh nó đi rồi tìm thuốc giải không phải an toàn hơn sao?

Nghĩ đến đây, hắn không kìm được hỏi ra miệng. Đây cũng là thắc mắc chung của các hộ vệ.

"Anh không phát hiện ra sao?" Chung Thịnh tỏ ra khá ngạc nhiên.

Zaccai ngẩn người: Phát hiện cái gì?

Ariel im ỉm nãy giờ đột nhiên mở miệng: "Nhân phẩm có vấn đề, ngay cả IQ cũng có hạn. Trưởng quan Từ, anh thực sự phải xem xét lại quan hệ của hai người đi."

Từ Vệ Quốc nhất thời , ho khan hai tiếng dời mắt đi.

Bây giờ Zaccai chỉ hận không thể cắn một phát cho Ariel chết luôn. Tên mặt trắng này rút cuộc có thù oán gì với hắn, hở ra một cái là lại đâm chọt móc máy. Bình thường châm chọc hắn mấy câu thì cũng thôi đi, đằng này cứ nhằm vào hắn với Từ Vệ Quốc châm ngòi chia rẽ là thế nào?

Chẳng lẽ đúng là vì thiếu tình thương nên thấy người khác yêu đương cuồng nhiệt liền khó chịu? Hắn nguyền rủa tên này cả đời không có người yêu!!!

Zaccai giận dữ lườm Ariel. Ariel mặt lạnh nhìn lại. À không, không hẳn là mặt lạnh, ít nhất thì ánh mắt tỏ rõ sự khinh bỉ rất trắng trợn.

"Xin hỏi, rút cuộc là chúng tôi nên phát hiện ra cái gì?" Coca không nhịn được nữa, nhị hoàng tử điện hạ ở đế quốc Elan là người được muôn vàn cưng chiều mến mộ, ai ngờ đến tinh cầu nguyên sinh xa xôi của Liên Bang này lại bị ba học sinh trường quân sự chèn ép đến nỗi nói không nên lời.

Ầy, nói đúng hơn thì cái tên thiếu úy tên Từ Vệ Quốc kia ngoài thái độ không mấy tốt đẹp với điện hạ ra thì còn lại vẫn chấp nhận được.

Nghe Coca nói, Zaccai mới dời sự chú ý sang Chung Thịnh. Bây giờ hắn rất muốn biết, nguyên nhân gì khiến hắn bị gắn cho cái mác "IQ có hạn".

Chung Thịnh nghe Ariel nói xong câu kia liền vụng trộm xoa mắt. Người nói câu móc máy đó là trưởng quan của anh sao? Chuyện này không khoa học!

Mọi lần trưởng quan nổi tính lòng dạ hẹp hòi, trả thù người khác toàn chọn cách âm thầm lặng lẽ, ít khi đả kích bằng ngôn từ trực tiếp như vậy. Thế … nhị hoàng tử điện hạ, rút cuộc là anh đắc tội ngài Ariel nghiêm trọng đến mức nào vậy?

Người trưởng quan ghét chính là kẻ địch của mình!

Chung Thịnh luôn chấp hành nghiêm ngặt nguyên tắc này.

Anh nghiêm mặt, nghiêm túc dạy bảo: "Điện hạ Zaccai, không ngờ anh lại bỏ qua đầu mối quan trọng như thế, thật làm người ta thất vọng. Chẳng lẽ anh đã quên nhiệm vụ lớn nhất của chuyến đi này rồi sao? Anh vượt ngàn dặm đường xa đến tinh cầu này không phải để du lịch, mà là tìm thuốc giải độc cho đại hoàng tử điện hạ. Đứng đây từ nãy đến giờ mà anh không để ý thấy dây leo quấn quanh chúng ta có chứa thành phần thuốc độc sao?"

Zaccai bị Chung Thịnh giảng cho một bài sững cả người. Mấy hộ vệ khác nghe xong cũng ngơ ngơ ngác ngác.

Thuốc độc? Thuốc giải độc?

Thuốc độc! Thuốc giải độc!!!

Zaccai vội cúi đầu. Quả nhiên, trên màn hình quang não, thiết bị chuyên dụng để dò tìm thành phần thuốc độc đang phát ra tiếng báo động liên hồi.

Từ đầu đến giờ hắn toàn lo lắng cho Từ Vệ Quốc, mà trên đường đến đây bị dây leo kéo lê va đập mạnh, rất nhiều hệ thống của cơ giáp đều đang báo động, cho nên hắn không để ý thấy trong đống thông báo đó có tiếng của máy dò tìm.

"Thuốc độc! Xung quanh chung ta có lượng lớn thuốc độc." Zaccai hô lên sung sướng.

Thường thì gần chỗ thuốc độc sinh trưởng sẽ có thuốc giải. Nếu quanh đây có nhiều thuốc độc như vậy thì chắc thuốc giải cũng chỉ ở gần đây thôi.

Mục tiêu hàng đầu của họ trong chuyến đi này là tìm thuốc giải độc cho đại hoàng tử. Lúc trước mất bao công sức mà không tìm được, còn bị lũ đánh lén giết mất rất nhiều người, không ngờ lúc họ gần như rơi vào đường cùng, thuốc giải lại xuất hiện!!

"Nhanh! Mau đi tìm thuốc giải!" Zaccai bất chấp thái độ châm chọc khích bác của Chung Thịnh, bây giờ hắn chỉ tập trung vào việc tìm kiếm thuốc giải thôi.

"Khoan đã!" Ariel ngăn hắn lại.

"Lại làm sao nữa?" Zaccai khó chịu ngẩng lên hỏi. Tên mặt trắng này lại muốn làm gì?

"Bảo IQ có hạn còn không chịu thừa nhận." Ariel hơi nhíu mày, "Phiền anh mở ra-đa xem xét tình hình xung quanh trước đi đã. Trong tình huống này, anh nghĩ mình có thể tìm được thuốc giải sao?"

Zaccai nhíu mày, không phản bác lại, trực tiếp mở ra-đa.

Vừa mở xong, Zaccai liền đơ luôn. Xung quanh bọn họ là hàng đống dây leo, tầng tầng lớp lớp chồng chéo lên nhau, gần như quấn kín tất cả bọn họ.

Dưới dây leo là một lớp xương cốt dày, từ kích thước của xương có thể đoán được hình thể chúng không kém cơ giáp là bao.

Điều này có nghĩa là, nếu loài dây leo này coi đám động vật hung mãnh to lớn đó là thức ăn, thì e cơ giáp của họ sẽ chẳng có kết cục gì tốt đẹp.

Hắn vẫn chưa quên vừa rồi họ mạo hiểm dụ dây leo đến tấn công, lớp gai mịn của chúng suýt nữa thì đâm thủng vỏ ngoài của cơ giáp. Hắn không tin dây leo xuyên qua được vỏ ngoài sẽ tha mạng cho bọn họ, phải đến 90% khả năng nó sẽ biến họ thành thức ăn luôn.

"Cậu có cách gì không?" Zaccai mặt không đổi sắc nhìn Ariel. Zaccai đã hoàn toàn hết cách với tên mặt trắng này. Cho dù vẻ mặt hắn thế nào, thái độ của cậu ta đều khó chịu như nhau. Chẳng lẽ đây là di chứng của việc khuyết thiếu tình thương trong thời gian dài? Zaccai không khỏi nghĩ xấu.

Ariel làm như không nghe thấy câu hỏi của Zaccai, chỉ đưa mắt nhìn Chung Thịnh. Thế là Chung Thịnh số khổ lại phải đứng ra giải thích.

Nhìn thái độ cao ngạo đó của Ariel mà Zaccai tức đến nghiến răng nghiến lợi. Có thế nào thì hắn cũng là nhị hoàng tử đế quốc Elan, ngay cả ở trong nước hắn cũng không cao ngạo đến mức đó. Tên Ariel đó dựa vào cái gì mà kiêu ngạo ngông nghênh?

222. Chương 222

Editor: Nguyệt

Ariel chẳng thèm để ý đến ánh mắt tức tối gần như sắp bốc lửa của Zaccai. Đùa chắc, trước đây lúc hắn trở thành thần tượng của Liên Bang, là thiếu tướng trẻ tuổi nhất, có biết bao nhiêu fan cuồng nhìn hắn với ánh mắt nóng bỏng hơn Zaccai nhiều. Ariel có thể không để ý đến những người đó thì đương nhiên cũng có thể ngó lơ Zaccai.

Lại nói, Ariel là ai? Là con trai tướng quân Clifford – chiến thần của Liên Bang! Thân phận, địa vị, năng lực, xét ở mặt nào hắn cũng có tư cách để kiêu ngạo, chẳng qua tính hắn không thích phô trương thôi. Nhưng với con chim khổng tước mình cực kỳ căm ghét này, hắn không ngại dùng ngôn ngữ châm chọc một phen.

Suy cho cùng thì thân phận của Ariel đã quyết định sẵn từ lúc sinh ra hắn sẽ đứng ở vị trí cực cao, những người bình thường không đáng để hắn tức giận, thỉnh thoảng có nổi tính lòng dạ hẹp hòi cũng có thể dựa vào quyền lợi nắm trong tay dạy cho họ một bài học nho nhỏ. Nhưng con chim này có thân phận đặc thù, khiến hắn nhiều lúc không ra tay được, cho nên phải dùng đến võ mồm.

"Loài thực vật này có nhu cầu cực cao đối với năng lượng. Cho nên tôi đề nghị dùng hộp năng lượng dự bị để dời sự chú ý của nó."

"Chúng tôi không có năng lượng dự bị." Coca nói với vẻ hơi xấu hổ.

Chung Thịnh gật đầu. Bọn họ đã đoán được từ trước rồi. Có điều năng lượng dự trữ của họ còn nhiều nên không có vấn đề gì.

Zaccai gõ gõ ngón tay, nói: "Chúng ta không thể cứ thế ném hộp năng lượng đi để dời sự chú ý của nó được."

"Làm thế khác nào chịu chết." Chung Thịnh bình thản nói, "Tôi đã bảo rồi, loài thực vật này rất nhạy cảm với năng lượng. Anh lấy hộp năng lượng ra chẳng khác gì biến mình thành con mồi của nó. Đương nhiên, nếu điện hạ Zaccai thích xả thân cứu người như thế thì cứ làm tự nhiên."

Zaccai đen mặt, trừng mắt lườm Chung Thịnh. Học sinh trường Đệ Nhất có vấn đề hả? Tên mặt trắng kia thì thôi đi, sao đến cậu ta cũng đột nhiên khích bác nói đểu mình rồi? Quả nhiên Vệ Quốc vẫn tốt nhất!

"Khụ khụ, điện hạ, chúng ta cứ nghe hết kế hoạch của cậu ta đã." Coca đứng ra giảng hòa thay nhị hoàng tử điện hạ của mình. Hết cách rồi, người trong lòng nhị hoàng tử điện hạ là người Liên Bang, nên bọn họ cũng không thể để quan hệ đôi bên quá căng thẳng.

Zaccai rầu rĩ im lặng. Từ Vệ Quốc không nhịn được nhếch môi cười trộm. Lúc trước khi còn ở trường Đệ Nhất, Zaccai làm gã ức chế không biết bao nhiêu lần. Giờ Chung Thịnh với Ariel thi nhau đả kích hắn, sao gã lại thấy thích thú thế này nhỉ?

"Khụ khụ, được rồi, Chung Thịnh, đừng lãng phí thời gian nữa. Mau nói kế hoạch chúng ta bàn bạc xong cho họ đi. Không còn nhiều thời gian đâu." Thấy Zaccai khó chịu, tâm trạng Từ Vệ Quốc liền tốt lên, cho nên không ngại giải vây cho hắn một lần.

"Tốt thôi." Chung Thịnh cũng hiểu mọi chuyện phải có chừng mực. Dù sao bây giờ họ vẫn đang ở trong hiểm cảnh, nhanh chóng thoát ra ngoài mới là điều quan trọng.

Zaccai chợt nhớ ra đám ám sát, vội nhắc: "À, suýt nữa thì quên. Vừa rồi lúc chúng tôi bị dây leo tấn công, lũ ám sát cũng phát hiện ra tung tích chúng tôi. Tôi lo chúng sẽ đuổi theo đến đây."

"Biết rồi." Ariel thản nhiên gật đầu. Kế hoạch của hắn vốn không tính đến đám ám sát, nhưng nếu chúng thực sự tìm đến đây thì hắn không ngại lợi dụng đặc tính của loài cây này để cản trở chúng một phen.

"Sau đây tôi sẽ nói kế hoạch cụ thể, mọi người hãy chú ý lắng nghe." – Chung Thịnh nghiêm túc nói.

Những người còn lại tập trung tinh thần nghe Chung Thịnh giải thích.

"Cứ … đơn giản thế thôi?" Janessa mở tròn hai mắt không dám tin. Loài cây nguy hiểm cỡ này mà lại … dễ lừa thế sao?

Chung Thịnh ra vẻ cao siêu nói: "Bất cứ sự vật gì, chỉ cần hiểu được đặc tính của nó thì đều dễ giải quyết."

Janessa không biết nói gì. Cô đột nhiên thấy may cho những hộ vệ chết trong trận chiến với lũ ám sát trên đường bảo vệ nhị điện hạ. Nếu họ chết vì loài cây này, nay lại biết nó dễ xử lý như thế, không biết có ức đến hộc máu không.

"Được rồi. Kế hoạch bắt đầu." Ariel không rảnh giải thích cho họ. Chẳng lẽ hắn phải nói những thông tin đó đều do hắn thu thập được trong quá trình dẫn binh đến tinh cầu này luyện tập ở đời trước? Hắn không muốn vào viện nghiên cứu để người ta mổ xẻ. Cho nên cứ để họ tiếp tục mơ mơ màng màng như thế đi.

Ariel vừa ra lệnh, Chung Thịnh và Từ Vệ Quốc liền lập tức hành động.

Cơ giáp của nhóm Zaccai vẫn bị bọc trong tầng tầng lớp lớp dây leo, nhìn từ bên ngoài trông rất giống một quả cầu khổng lồ màu xanh lục. Còn bây giờ, bên trong quả cầu đó đang phát ra sóng năng lượng cực mạnh. "Kho trữ đồ" không còn yên tĩnh như trước, dây leo bắt đầu di chuyển, bao bọc quả cầu hết lớp này đến lớp khác, khiến nó càng to ra.

Cơ giáp của nhóm Từ Vệ Quốc vẫn không có động tĩnh gì. Khi dây leo quấn quanh họ dần tản ra, vươn dài đến chỗ cơ giáp của nhóm Zaccai, họ mới bắt đầu khởi động ở công suất thấp nhất, điều khiển cơ giáp di chuyển đến "cửa kho" bằng tốc độ ốc sên.

"Được rồi." Theo tiếng Chung Thịnh, trung tâm của bốn quả cầu lớn dần giảm ánh sáng. Dây leo vốn không ngừng bò tới đó nay đột nhiên như mất đi con mắt, lần lượt dừng lại.

Chung Thịnh và Ariel cẩn thận trèo ra khỏi cơ giáp. Từ Vệ Quốc nhìn động tác của họ mà căng thẳng lo lắng.

Dây leo to gần bằng đùi cơ giáp, bên trên phủ đầy gai mịn chứa chất độc, quấn quanh cơ giáp cũng đủ để lại những vết xước rất sâu rồi, nếu quấn lên cơ thể người thì chắc thành thịt nát mất.

Từ Vệ Quốc vốn không muốn để Ariel làm nhiệm vụ này. Gã nghĩ nhiệm vụ nguy hiểm thế này nên giao cho người giàu kinh nghiệm, mà gã lại lớn tuổi hơn bọn họ. Nhưng chỉ một câu "Anh không hiểu biết nhiều về loài cây này." của đối phương liền khiến gã bỏ ý định đó.

Ariel và Chung Thịnh sau khi nhảy ra khỏi cơ giáp thì bóc lớp nhựa đen đã khô dính trên bề mặt cơ giáp đắp lên người mình, rồi lấy vài hộp năng lượng dự bị. Hộp năng lượng còn chưa mở nên không gây ra sóng dao động.

Hai người chia nhau đặt hộp năng lượng và một khối vuông không mấy bắt mắt vào trong thi thể đang phân hủy của một số con thú, nhét vào qua đường miệng, xong con này lại đến con khác.

Bởi vì trong hang động không có dao động năng lượng, nên dây leo cũng lười nhúc nhích, thỉnh thoảng sẽ có một dây leo quấn lấy con mồi ở gần đó, hút chất dinh dưỡng. Mỗi lần như thế, Từ Vệ Quốc lại sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Chung Thịnh và Ariel cứ thế nhét hộp năng lượng vào thi thể động vật. Bọn họ cẩn thận tránh những dây leo trên mặt đất, cuối cùng an toàn trở lại cơ giáp.

"Phù … các cậu làm tôi lo chết đi được." Từ Vệ Quốc cảm thấy mười phút vừa rồi quá lâu, nhìn họ mấy lần suýt soát tránh được dây leo mà gã lo đến nín thở.

"Yên tâm, nếu không chắc chắn thì chúng tôi sẽ không làm." Chung Thịnh cười với Từ Vệ Quốc. Anh có thể cảm nhận được sự quan tâm trưởng quan Từ dành cho họ.

"Chắc chắn?" Từ Vệ Quốc hừ một tiếng, "Nói cho các cậu biết, nếu cái gì cũng chắc chắn thì trên đời đã chẳng có chuyện gì 'ngoài ý muốn' rồi." Nói rồi gã lại cảnh cáo: "Hai thằng nhóc thối này, lần sau bớt làm mấy chuyện nguy hiểm như thế đi, ông đây sắp vì mấy đứa mà giảm thọ mười năm rồi."

Chung Thịnh cười không nói. Anh hoàn toàn tin tưởng Ariel. Nếu Ariel đã nói là an toàn, thì chắc chắn không có vấn đề gì.

"Được rồi, bắt đầu kế hoạch thôi." Ariel ngắt lời Từ Vệ Quốc. Tuy là Từ Vệ Quốc quan tâm Chung Thịnh, nhưng Ariel nghe vào tai vẫn thấy khó chịu. Người của hắn từ bao giờ lại cần người khác quan tâm? Anh ta cứ trông chừng cho tốt con chim khổng tước kia đi, để hắn ta đừng có đá lông nheo lung tung, khiến người ta phát tởm.

"Ok." Từ Vệ Quốc đáp, khởi động hộp năng lượng.

Trong thân thể đã phân hủy hơn nửa của động vật bắt đầu phát ra sóng năng lượng cực mạnh. Hang động lại một lần nữa xôn xao, dây leo thi nhau bò đến chỗ mấy thi thể chứa hộp năng lượng.

Lớp này đến lớp khác, tương tự như vừa nãy, dây leo nối tiếp nhau bao bọc thi thể động vật, mấy dây leo đang quấn chặt cơ giáp cũng dần dần buông lỏng, rồi lao vút đến chỗ phát năng lượng.

Mấy chiếc cơ giáp vừa rồi bị dây leo bao phủ nay cuối cùng cũng lộ diện, cái nào cũng thương tích đầy mình. Trong số đó, chiếc của Zaccai suýt bị gai dây leo đâm thủng khoang điều khiển.

Nhìn cơ giáp của Zaccai thảm như thế, Từ Vệ Quốc bỗng hoảng sợ. Nhiệm vụ quan trọng nhất lần này của họ là hộ tống Zaccai, nếu hắn xảy ra chuyện gì thì hỏng.

Từ Vệ Quốc sốt ruột vội mở kênh liên lạc hỏi: "Zaccai, không sao chứ?"

223. Chương 223

Editor: Nguyệt

Trong kênh liên lạc mãi không thấy xuất hiện avatar của Zaccai làm Từ Vệ Quốc càng lo hơn.

"Zaccai, Zaccai!" Từ Vệ Quốc gọi chừng ba phút, trên màn hình mới xuất hiện dáng vẻ tiều tụy của Zaccai.

"Anh sao rồi?"

"Không sao, vừa rồi dây leo quấn chặt quá, cửa khoang điều khiển hình như bị hỏng nặng hơn. Tôi thấy hơi choáng đầu, không biết có phải chất độc thấm vào rồi không." Zaccai mặt mày tái nhợt, trông rất yếu đuối.

"Cái gì?!" Từ Vệ Quốc hoảng sợ kêu lên. Độc của loài dây leo này rất nguy hiểm, nếu thực sự dính phải thì tính mạng của Zaccai lâm nguy rồi.

Chung Thịnh không nhịn được thầm khinh bỉ. Tên nhị hoàng tử điện hạ này đúng là giỏi diễn trò. Cái gì mà cơ giáp bị tổn hại, chất độc thấm vào rồi, độc của loài cây này tích trong bọng dưới gai mịn, nếu không trực tiếp bị gai đâm vào người thì chất độc ngấm kiểu quái nào được. Tưởng như rắn độc chắc, không cắn người cũng có thể phun ra nọc độc? Con chim khổng tước này đúng là tranh thủ mọi cơ hội để giả vờ đáng thương.

"Vậy thì phải làm sao bây giờ?" Từ Vệ Quốc lo âu hỏi. Trọng tâm học tập của gã không phải quân y, cho nên trên người không có thuốc giải độc gì cả.

"Thì thôi." Ariel bình tĩnh thản nhiên nói ra hai chữ, khiến Zaccai đang chuẩn bị mở miệng cầu âu yếm phải nghẹn họng.

Ariel lạnh lùng liếc Zaccai, bình thản nói: "Kỹ thuật diễn xuất của nhị hoàng tử điện hạ quả là xuất sắc. Nhưng tôi mong anh lên diễn trên sân khấu kịch hoàng gia ấy, chứ đừng diễn trò trên tinh cầu nguyên sinh nguy hiểm rình rập khắp nơi như thế này."

Nghe Ariel nói thế, Từ Vệ Quốc mới bình tĩnh lại để suy xét. Gã nhớ độc của loài cây này rất mạnh, ngay cả đại hoàng tử cũng phải nhờ đến kỹ thuật đóng băng để tạm trì hoãn chất độc phát tác. Nếu Zaccai thực sự trúng độc, thì chẳng chờ họ thực hiện xong kế hoạch, tên đó đã nghẻo rồi.

Từ Vệ Quốc bị đùa giỡn bây giờ phẫn nộ rồi. Mẹ nhà nó chứ, ông mày tới cứu mi, chứ không phải để yêu đương. Trong tình cảnh nguy hiểm thế này mà còn ở đó diễn trò nói đùa, sao mi không chết luôn đi!

Từ Vệ Quốc đập một phát đóng luôn kênh liên lạc, kéo số liên lạc của Zaccai vào sổ đen.

Zaccai trợn mắt há hốc mồm nhìn avatar của Từ Vệ Quốc biến mất, nghiến răng nghiến lợi lườm Ariel: "Tôi giết cả nhà cậu hay đào mộ tổ tiên nhà cậu mà cậu hại tôi thảm thế hả?"

Ariel chẳng thèm để ý đến hắn, đóng kênh liên lạc luôn.

"Ý ngài Ariel là, anh không giết cả nhà ngài ấy hay đào mộ tổ tiên nhà ngài, chỉ đơn giản là ngài ấy thấy anh ngứa mắt." Trong ba người bọn họ cần phải có một người giữ liên lạc với người của đế quốc Elan. Chung Thịnh bị bắt phải gánh trách nhiệm này tất nhiên cũng không ngại tiếp tục nói móc cái tên khiến trưởng quan nhà mình thấy ghê tởm này.

Zaccai run run ngón tay chỉ vào Chung Thịnh, mãi không nói nên lời. Thật ra hắn muốn hỏi một câu: mấy người không phải đến cứu tôi, mà đến làm tôi tức chết đúng không?

Chung Thịnh nhún vai, không quan tâm liệu nhị hoàng tử điện hạ tôn quý có tức đến hộc máu không. Người duy nhất anh quan tâm chỉ có Ariel thôi. Tên này khiến Ariel khó chịu, anh đương nhiên không để hắn thoải mái.

"Được rồi, chúng ta phải đi thôi." Sau khi trao đổi với Ariel bằng một kênh khác, Chung Thịnh chỉ huy nhóm Zaccai khởi động với công suất tối thiểu đi vòng qua dây leo, gần như lết từng bước một cho đến cửa hang.

Điều đáng ăn mừng là cơ giáp của nhóm Zaccai vốn đã không gây ra dao động năng lượng lớn, lại thêm sự trợ giúp của hộp năng lượng dự bị, cho nên rất thuận lợi ra khỏi hang động.

"Tiếp theo chúng ta đi đâu?" Zaccai nhìn Chung Thịnh. Bây giờ hắn xem như đã hiểu, trên tinh cầu nguyên sinh này, tên Ariel chính là thủ lĩnh, chẳng những cậu Chung Thịnh này ngoan ngoãn phục tùng, ngay cả Từ Vệ Quốc cũng tỏ ra tin phục hắn.

"Đi tìm thuốc giải." Chung Thịnh nói.

Zaccai sửng sốt, rồi lập tức cúi đầu nhìn. Quả nhiên, trên màn hình quang não, máy dò xét cho thấy ngoài phần lớn các điểm đỏ biểu thị thành phần chất độc, còn có ba bốn điểm vàng lưa thưa biểu thị thành phần thuốc giải.

Mục tiêu lớn nhất của chuyến đi lần này đang ở ngay trước mắt, ngay cả Zaccai cũng không kìm được vui sướng ra mặt.

Nhưng may là hắn chưa sướng quá hóa rồ, vẫn cẩn thận hỏi lại: "Có gì cần chú ý không?"

Chung Thịnh ngạc nhiên nhìn hắn. Khá lắm, tên nhị hoàng tử này tiến bộ rất nhanh, đã biết hỏi trước khi hành động.

Chung Thịnh hơi ngẩng lên một chút, dường như đang nói chuyện với ai đó, rồi mới quay lại đối diện màn hình: "Ngài Ariel nói, đây có thể là khu vực trung tâm của loài cây này, cũng là nơi nguy hiểm nhất, chỉ hơi bất cẩn là có thể sẽ toi mạng. Anh có chắc muốn đi lấy thuốc giải không?"

"Hỏi thừa." Zaccai không kìm được liếc mắt khinh bỉ. Mục đích bọn này đến đây là để tìm thuốc giải.

Nguy hiểm? Chẳng lẽ suốt chặng đường đến đây còn chưa gặp đủ nguy hiểm sao? Bây giờ mục tiêu đang ở ngay trước mắt, còn bàn đến nguy hiểm làm gì!

Coca nhìn Zaccai, thành khẩn nói: "Điện hạ, xin để chúng tôi đi."

"Không được." Zaccai quả quyết từ chối, "Các ngươi bị thương nhiều, sẽ hạn chế việc phát huy khả năng. Nếu trong đó nguy hiểm như vậy, thì đương nhiên phải để ta đi, có thế mới càng có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, đúng không?"

"Nhưng thưa điện hạ …" Nhóm Janessa đều có vẻ nôn nóng muốn cản Zaccai lại.

Zaccai phất tay: "Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Đây là mệnh lệnh."

"… Vâng." Cho dù không muốn, nhóm Janessa cũng không thể trái lệnh Zaccai.

Cùng lúc đó, Janessa trừng mắt nhìn Chung Thịnh oán trách, dường như đang chỉ trích anh bảo nhị hoàng tử điện hạ đi vào chốn nguy hiểm.

Chung Thịnh mặt không đổi sắc nhận lấy cơn giận của Janessa, chẳng để trong lòng.

Chỉ là nhị hoàng tử đế quốc Elan thôi, dựa vào cái gì bảo bọn họ đi mạo hiểm?

Lại nói, vừa rồi giọng nói tự tin của ngài Ariel khiến Chung Thịnh hoàn toàn tin rằng có được thuốc giải chỉ là vấn đề thời gian, cho dù bị thương cũng không nghiêm trọng.

Thật ra Zaccai cũng không vững dạ. Chẳng qua xét từ góc độ nào thì hắn vẫn nên là người hoàn thành nhiệm vụ này. Thuộc hạ của hắn đều bị thương, không thích hợp đi lấy thuốc giải. Còn Ariel với Chung Thịnh là lính Liên Bang, nhiệm vụ của họ chỉ là hộ tống hắn, chứ không phải hỗ trợ hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Họ xuất hiện trên tinh cầu này đã nói rõ cho hắn biết, hắn không thể vô lương tâm bảo người ta mạo hiểm thay mình.

Zaccai điều chỉnh lại tâm trạng, mở miệng hỏi: "Được rồi, nói đi, tôi phải làm thế nào để lấy được thuốc giải?"

Chung Thịnh nhìn hắn với vẻ nghiền ngẫm: "Đầu tiên, anh nên đổi sang chiếc cơ giáp khác."

Zaccai: …

Vừa rồi cơ giáp của hắn bị dây leo quấn đến biến dạng, đặc biệt là khoang điều khiển, thảm không nỡ nhìn.

Chẳng qua vì muốn tranh thủ lòng thương hại của Từ Vệ Quốc nên hắn vẫn giả vờ đáng thương. Đáng tiếc, bây giờ Từ Vệ Quốc không buồn nói chuyện với hắn, khiến kế hoạch của hắn đổ sông đổ bể hết.

Chọn một chiếc cơ giáp có trạng thái tốt nhất trong số cơ giáp của các hộ vệ, Zaccai nghe Chung Thịnh giảng giải mà mắt giật liên hồi.

Theo lời Chung Thịnh nói, nhiệm vụ này quả thực đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. Việc duy nhất Zaccai phải làm chính là đến chỗ có thuốc giải, dùng dao laser lấy thuốc giải, sau đó thoải mái trở về là được.

Vấn đề là … loài cây có lực sát thương cực mạnh này sẽ để hắn cắt lên người nó một nhát sao?

Hơn nữa, Chung Thịnh nói thuốc giải cũng tương đương với trái tim của loài cây này. Có sinh vật trí tuệ nào lại để mặc người ta lấy đi tim của mình chứ!!!

"Cậu đang đùa đấy hả?" Zaccai hỏi với vẻ mặt khó coi.

"Chúng ta có thời gian để đùa sao?" Chung Thịnh nhìn hắn như nhìn một thằng đần.

"Cậu có chắc là chỉ cần qua đó dùng dao cắt là lấy được thuốc giải không?" Zaccai tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên." Chung Thịnh trả lời rất tự tin.

"Tôi yêu cầu nói chuyện với Từ Vệ Quốc." Zaccai nghĩ mình ngửi được mùi âm mưu.

Chung Thịnh nhíu mày: "Xin thứ lỗi, tạm thời trưởng quan Từ không muốn nói chuyện với anh."

Zaccai đen mặt, lườm Chung Thịnh.

Thân là phó quan của Ariel, Chung Thịnh tiếp nhận nhiều ánh mắt thâm độc hơn thế này nhiều, cho nên bây giờ không có áp lực gì hết.

Zaccai hít sâu một hơi, thở ra thật dài, nhìn xoáy vào Chung Thịnh: "Mong là kế hoạch này sẽ thành công."

"Đương nhiên." Chung Thịnh vẫn rất tự tin.

Đến lúc này, Zaccai không còn cách nào khác. Cơ giáp của họ không còn nhiều năng lượng, nếu không có nhóm Ariel chỉ dẫn, họ tuyệt đối không thể sống sót ra khỏi đây. Với lại, họ không có bất kỳ tư liệu nào về loài thực vật này cả.

Có thể nói, lúc này họ chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Ariel. Dù tên mặt trắng này làm Zaccai rất khó chịu, nhưng hắn vẫn buộc phải nghe theo sự chỉ huy của cậu ta.

Im lặng trao đổi ánh mắt với các hộ vệ, Zaccai mang tâm trạng thấy chết không sờn, cất bước đi tới chỗ điểm màu vàng hiển thị trên màn hình.

224. Chương 224

Editor: Nguyệt

Trên ra-đa biểu thị sự tồn tại của thuốc giải, nhưng trong hang động rộng như mê cung này, nó không có tác dụng nhiều trong việc chỉ rõ phương hướng cho họ. Sau vài lần đi vào ngõ cụt, loanh quanh khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Zaccai mới đến được lối rẽ gần điểm màu vàng trên ra-đa nhất.

Khoảng cách ngày càng thu hẹp, Zaccai phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ.

Rõ ràng họ đang đi đến chỗ "tim" của loài thực vật này, vậy mà không hiểu sao trên đường đi, số dây leo càng ngày càng giảm.

Chuyện này không khoa học!!!

Zaccai hét lên trong đầu.

Đáng lý ra "tim" là bộ phận quan trọng nhất, xung quanh phải có nhiều dây leo hơn kho dự trữ mới phải. Vậy mà càng đến gần, dây leo càng ít, đáng kinh ngạc hơn là dây leo ở kho dự trữ to bằng đùi cơ giáp, trong khi dây leo ở gần bộ phận "tim" thì ngày càng nhỏ, thậm chí có những dây leo chỉ bằng phần eo con người.

Trong lòng cảnh giác với hiện tượng quái dị này, nhưng Zaccai vẫn phải thừa nhận là hắn đã tin tưởng hơn vào cái kế hoạch không đáng tin của Ariel.

Cứ theo đà này, chắc lúc đến nơi có thuốc giải độc, dây leo chỉ to bằng cổ tay là cùng, nếu dùng cơ giáp thì hắn có thể thoải mái đột phá vòng vây, lấy được thuốc giải.

Zaccai nhìn ra-đa, bật thốt lên ngạc nhiên: "Hửm?"

"Sao vậy điện hạ?" – Coca căng thẳng hỏi.

"Không có gì." Zaccai nhìn thoáng qua avatar của Chung Thịnh với vẻ nghi ngờ, nghĩ bụng phải chăng cậu ta đã biết chuyện này từ trước.

Ngay vừa rồi, hắn điều chỉnh phạm vi của ra-đa, lại ngạc nhiên phát hiện ra điểm vàng hắn tưởng chỉ có một, sau khi thu hẹp phạm vi quét mới biết hóa ra là hơn mười điểm vàng chồng lên nhau.

Có nghĩa là, ở trong "phòng" phía trước không xa, không chỉ có một cây thuốc giải, mà phải có đến ít nhất mười cây. Đây quả thật là tin tốt đối với hắn.

Thấy chỗ giấu thuốc giải độc ngày càng gần, Zaccai càng thêm kích động.

Có lẽ với người khác, thuốc giải chỉ tương đương với tính mạng của đại hoàng tử, nhưng thân là một thành viên trong hoàng thất, hắn biết rõ nó còn có ý nghĩa với sự ổn định của đế quốc Elan, là cơ sở cho cuộc sống hạnh phúc của vô số người dân.

Uỳnh uỳnh rầm.

Trong động đá đột nhiên vang lên tiếng nổ mạnh. Tất cả đều giật mình, dẫu chẳng nhìn thấy gì, vẫn không kìm lòng được nhìn về phía phát ra tiếng động.

"Đấy là …" Janessa cảm nhận phương hướng tốt, tuy vừa rồi loanh quanh mấy vòng trong động để tìm thuốc giải, nhưng cô vẫn nhanh chóng phán đoán ra hướng phát tiếng nổ, đó là "kho dự trữ" họ vừa mới trốn ra.

Ariel hơi nhếch môi. Quả nhiên, "quà" dành cho lũ ám sát đó đã hoạt động rồi. Vốn hắn còn lo lũ ám sát không lần được vết tích của họ, nay xem ra trình độ chúng cũng khá lắm. Nhưng trình độ càng cao thì chết càng nhanh thôi. Loài thực vật này cực kỳ nhạy cảm với năng lượng. Kinh khủng nhất là, trong hang động này, không chỉ có một gốc cây nguy hiểm.

Tiếng động lớn như vậy, sóng năng lượng cực mạnh, chắc mấy cây xung quanh cũng phát hiện ra rồi. Mong là đám ám sát sẽ thích "niềm vui bất ngờ" hắn dành cho chúng.

"Ngài Ariel chỉ để cho đám người đó một niềm vui bất ngờ nho nhỏ thôi. Mọi người không phải ngạc nhiên như thế đâu." Chung Thịnh mỉm cười giải thích với nhóm Zaccai.

Mọi người ở đây, kể cả Zaccai, nét mặt ít nhiều đều có thay đổi.

Từ lúc họ gặp nhau trong kho dự trữ đến giờ, Ariel vẫn hành động cùng bọn họ, vậy mà họ lại không phát hiện ra đối phương đặt bẫy lũ ám sát lúc nào và ở đâu.

Nếu thực lực của đối phương đã cao đến như vậy, thì có phải là đối phương cũng có thể âm thầm ngáng chân họ mà họ không biết gì?

Đương nhiên, Zaccai biết tạm thời họ đang hợp tác với Liên Bang, hắn không muốn anh trai mình có gì bất trắc, rất nhiều người bên Liên Bang cũng không muốn thấy cảnh đại hoàng tử không thể lên kế vị. Trong tình huống cùng chung lợi ích thế này, quan hệ hợp tác của họ vẫn được bảo đảm. Có điều, cái Zaccai bận tâm là bây giờ Ariel mới chỉ là học sinh trường Đệ Nhất thôi, đến lúc vào quân đội rèn luyện rồi, chẳng phải sẽ càng thêm yêu nghiệt sao?

Lắc đầu, dẹp mấy chuyện đó ra khỏi đầu, trong hoàn cảnh này hắn không thể nghĩ mấy vấn đề đó được. Mấy cái kiểu "kế hoạch trăm năm" đó cứ để cho anh trai hắn suy nghĩ đi, hắn là hoàng tử ăn chơi, chỉ cần lo cho tốt khoản ăn chơi nhảy múa là được rồi.

Ra-đa cho thấy ngày càng đến gần điểm màu vàng, Zaccai cũng càng thêm căng thẳng. Loài thực vật này có lực sát thương lớn thế nào họ đều đã thấy. Có nhiều điểm vàng thế này chẳng phải đồng nghĩa với việc có rất nhiều cây sao?

Tuy bây giờ số dây leo đã ít hơn hẳn ở trong kho trữ đồ, nhưng dù chiếm ưu thế về mặt số lượng, Zaccai vẫn thấy lo lắng không thôi.

"Đến rồi." Giọng Chung Thịnh khiến Zaccai lấy lại tinh thần. Hắn nhìn thoáng qua Chung Thịnh vẫn bình tĩnh thong dong, hít sâu một hơi, với khí thế bi tráng oai hùng, điều khiển cơ giáp, cất bước tiến vào "phòng" có những điểm vàng dày đặc.

Ngoài Chung Thịnh và Ariel, ai nấy đều căng thẳng chờ đợi. Nhưng đợi mãi mà cảnh chiến đấu kịch liệt vẫn không diễn ra như trong tưởng tượng.

Sau khi Zaccai bước vào, trầm mặc một hồi thật lâu, những người khác, nhất là hộ vệ của hắn, hồi hộp đến không dám thở mạnh, sợ làm điện hạ Zaccai mất tập trung trong khi giằng co với loài thực vật nọ.

"Điện hạ?" Coca là người đầu tiên nhận ra có điều bất thường. Thực sự là quá yên tĩnh. Bất kể thế nào, Zaccai cũng là cao thủ năng lực bất phàm, cho dù đối mặt với loài cây đó, cũng không thể có chuyện bị xử lý một cách êm thắm như thế. Vậy tại sao lại không có tiếng động nào?

"Cậu cố ý đúng không …" Giọng nói ủ dột mang chút tức giận của Zaccai đột nhiên vang lên.

"Cái gì?" Coca sửng sốt.

"Ta không bảo ngươi. Ta nói là … Chung Thịnh, cậu cố ý đúng không!" Zaccai nghiến răng nghiến lợi nói.

"Xin lỗi nhưng thưa điện hạ Zaccai, tôi không hiểu cái "cố ý" mà anh nói là có ý gì." Chung Thịnh tỏ ra rất vô tội.

Zaccai mặt mày đen sì, trông có vẻ như đang nghiến răng: "Tôi nói là, các người biết rõ chỗ đó không hề nguy hiểm có đúng không! Lúc trước chỉ muốn dọa ta sợ nên mới nói thế!"

"Trước đó chúng tôi có dọa nạt gì anh sao?" Chung Thịnh đúng lúc tỏ ra ngạc nhiên.

Zaccai thấy tức như cả ngụm máu nghẹn trong ngực, muốn nôn mà không nôn được.

"Rõ ràng lúc trước các người nói đấy chính là tim của loài thực vật này, cho nên có thể là chỗ nguy hiểm nhất!!! Nhưng bây giờ trong động trống huơ trông hoác, ngoài mấy hạt giống khô quắt nằm trên mặt đất ra làm gì có cái gì nguy hiểm!"

"À …" Chung Thịnh gật đầu ra chiều đã hiểu, hỏi vặn lại: "Chẳng lẽ không nguy hiểm thì không tốt sao? Hay là điện hạ Zaccai muốn đổ thêm ít máu để thể hiện cái sự anh dũng của mình?"

"Cậu đừng có nói lạc đề!" Zaccai thẹn quá hóa giận quát. Hai cái tên khốn kiếp này, lúc trước thì nói như nguy hiểm lắm, rõ ràng là muốn dọa hắn, muốn để Từ Vệ Quốc thấy bộ dạng yếu đuối của hắn đây mà.

May là hắn kiên định, không lùi bước, nếu không, với hiểu biết của hắn về Từ Vệ Quốc, hắn mà giao nhiệm vụ cho thuộc hạ, Từ Vệ Quốc nhất định sẽ có ấn tượng rất xấu, cảm tình với hắn cũng sụt giảm nghiêm trọng. Vậy thì kế hoạch theo đuổi của hắn sẽ hỏng hết.

Chung Thịnh nhún vai, "Ngài Ariel nói, chúng tôi không hiểu biết toàn diện về đặc tính của loài thực vật này, ai biết được đó là nơi cất chứa hạt giống, mà không phải bản thể của thực vật. Lại nói, điện hạ Zaccai đúng là rất may mắn nha."

Zaccai bi phẫn nhìn Chung Thịnh. Rút cuộc hắn trêu vào hai tên này lúc nào, mà khiến chúng gắng sức vùi dập hắn đến thế? Tốt xấu gì hắn cũng là nhị hoàng tử đế quốc Elan, duy trì quan hệ tốt với hắn cũng rất có lợi cho hai người đó, vậy thì rút cuộc là tại vì sao lại muốn đối đầu với hắn?

Zaccai đáng thương không biết rằng, kiếp trước hắn đắc tội Ariel, vô hình trung khiến hắn của hiện tại phải chịu bi kịch dù rất vô tội.

Mà xét ra thì, chỉ cần ra khỏi đây, hắn vẫn là nhị hoàng tử cao quý của một đế quốc, dù là người có thân phận như Ariel cũng không thể bất kính với hắn. Bây giờ khó lắm mới có cơ hội đả kích hắn, đương nhiên Ariel phải tranh thủ thời cơ rồi.

Ngoài chuyện Zaccai bị Ariel với Chung Thịnh đả kích, hành trình sau đó của họ thuận lợi đến bất ngờ.

Trong hang động chứa hạt giống, Zaccai dễ dàng lấy được thuốc giải độc. Với lại, lũ ám sát đấu đá với cây dây leo đã thu hút sự chú ý của hầu hết các cây ẩn giấu trong động đá, cho nên họ mới có cơ hội im hơi lặng tiếng rời khỏi hang động.

Men theo con đường mà nhóm Ariel đã thăm dò được, họ nhanh chóng rời khỏi động đá dưới lòng đất.

225. Chương 225

Editor: Nguyệt

Một lần nữa nhìn thấy bầu trời trên PE – 0921, mọi người, kể cả Zaccai, đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhóm Ariel còn đỡ, chứ đội của Zaccai đã loanh quanh trong hang động gần ba ngày trời. Dù rằng vẫn quan sát được địa hình xung quanh thông qua ra-đa, nhưng cái cảm giác chìm trong bóng tối đó thật khiến người ta khó chịu.

"Cuối cùng cũng ra." Coca nhìn bầu trời màu đỏ hồng, cảm khái. Hắn vốn tưởng mình sẽ chết trong đó, thật không dám tin bây giờ lại sống sót ra được bên ngoài.

"Cảm ơn cậu." Mặc dù rất bất mãn với lính Liên Bang có thái độ bất kính với nhị hoàng tử, nhưng Coca không phải hạng vong ơn phụ nghĩa, cho nên vẫn nói lời cảm tạ. Hắn biết sở dĩ họ có thể ra khỏi hang động phần lớn là nhờ công nhóm cứu viện này.

"Không cần khách khí, đây là nhiệm vụ của chúng tôi." Chung Thịnh đáp lại rất lễ phép cũng thật lạnh nhạt.

Coca cười trừ. Nhiệm vụ của người ta chỉ là đến điểm hẹn trước tiếp ứng họ, chứ không cần lên hẳn tinh cầu thế này. Nhưng nếu người ta không muốn nói rõ, hắn sẽ không nhắc đến làm gì.

Tóm lại, ơn này lòng hắn ghi khắc, sau này có cơ hội báo đáp hắn sẽ dốc hết sức mình. Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến lợi ích của đệ quốc Elan.

"Cảm ơn sự giúp đỡ của các anh." Janessa và mấy hộ vệ khác cũng thể hiện lòng biết ơn của mình. Cho dù ngứa mắt người ta, thì họ vẫn không thể gạt bỏ ơn cứu giúp này được.

Chung Thịnh mỉm cười gật đầu, nhưng nụ cười lại có vẻ xa cách rõ rệt.

Ariel và Từ Vệ Quốc không lên kênh nói chuyện chung, vẫn để Chung Thịnh làm người phát ngôn.

Các hộ vệ cảm thấy chuyện này không có gì quan trọng. Nhưng Zaccai thì hận thấu xương.

"Được rồi, nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, thì tốt nhất là nên nhanh chóng quay về. Phi thuyền của chúng tôi đã đỗ ở căn cứ loại nhỏ, mấy người muốn đi cùng hay tự tìm phi thuyền của mình?"

Tất cả hộ vệ cùng quay sang nhìn Zaccai. Zaccai chẳng hề do dự chọn đi cùng nhóm Chung Thịnh.

Không hẳn là vì hắn muốn ở cùng Từ Vệ Quốc lâu hơn một chút [mặc dù cũng có ý đồ này], thực tế là hắn lo trong số hộ vệ có kẻ phản bội thì nơi đỗ phi thuyền cũng không còn an toàn nữa.

Hắn không muốn vất vả lắm mới lấy được thuốc giải, cuối cùng bị người ta ám sát. Bỏ một phi thuyền loại nhỏ để đổi lấy cơ may sống sót, không phải thằng ngu thì ai cũng biết nên chọn cái gì.

Có bản đồ đã thăm dò từ trước, đoàn người di chuyển rất thuận lợi. Mặc dù năng lượng không có nhiều làm hạn chế tốc độ của nhóm Zaccai, nhưng sau khi tính toán tỉ mỉ, họ chỉ cần qua đêm bên ngoài một tối, đến chiều tối ngày hôm sau sẽ về lại căn cứ loại nhỏ.

Đêm xuống, mọi người thống nhất với nhau nghỉ ngơi trong cơ giáp. Tuy hơi lãng phí năng lượng, nhưng ăn toàn vẫn là trên hết.

Không ai biết trước được nửa đêm liệu có dây leo nào đột nhiên tấn công họ không. Loài cây đó không chỉ sinh trưởng trong hang động, vì những loài động vật cỡ lớn họ nhìn thấy trong "kho trữ đồ" đều thường hoạt động trong rừng rậm, cho nên chẳng ai tin loài cây đó không bò lên mặt đất để kiếm mồi.

Tám chiếc cơ giáp nhanh chóng lập thành đội hình phòng thủ loại nhỏ. Nhóm hộ vệ của Zaccai ai nấy đều bị thương, cho nên Từ Vệ Quốc và Zaccai phụ trách canh nửa đêm trước, nửa đêm về sáng do Ariel và Chung Thịnh đảm nhiệm.

Zaccai đương nhiên là hài lòng với sự sắp xếp này. Cuối cùng cũng có cơ hội ở riêng với Từ Vệ Quốc. Thân là nhị hoàng tử điện hạ chỉ cần nháy mắt một cái là có vô số nam thanh nữ tú nhào lên, theo đuổi Từ Vệ Quốc đã khó đến độ khiến hắn muốn khóc rồi.

Nhưng, hắn tin rằng dù là thành lũy vững vàng đến mấy, chỉ cần hắn nắm bắt được cơ hội, cạy ra một khe nhỏ, thì chuyện có được trái tim Từ Vệ Quốc chỉ là vấn đề thời gian.

Nửa đêm đầu trôi qua trong những lời mùi mẫn ngọt ngào không dứt của Zaccai cùng với bộ mặt lạnh tanh của Từ Vệ Quốc.

Zaccai ủ rũ chán nản bò lại cơ giáp của mình. Vừa rồi hắn muốn chen vào cơ giáp của Từ Vệ Quốc, cùng cậu trò chuyện trực tiếp với nhau. Đáng tiếc, Từ Vệ Quốc hoàn toàn ngó lơ hắn, ngay cả cửa cơ giáp còn không mở lấy một khe.

Zaccai bức bối ngồi trên ghế điều khiển, mở cửa khoang ra, nhìn bầu trời sao trên đầu, thầm thở dài.

Ai …

Chẳng lẽ trước đây mình quá lăng nhăng, cho nên bây giờ ông trời mới muốn trừng phạt, khiến con đường theo đuổi vợ của mình khó khăn muôn trùng như thế?

Zaccai buồn bã nhìn chiếc cơ giáp màu bạc phía xa. Rõ ràng trước đây cả hai đã có quan hệ mờ ám lắm rồi, ai ngờ lúc ở trong hang động bị Ariel phá bĩnh, làm Từ Vệ Quốc chẳng biết nghĩ đến chuyện gì mà bắt đầu xa cách với hắn.

"Ưm …"

Tiếng rên rỉ kìm nén bỗng bay từ chỗ nào đó đến tai Zaccai.

Nhị hoàng tử điện hạ đang bực bội muốn giết người nghe thế liền đờ ra như bị sét đánh.

Tiếp theo đó, những tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ đứt quãng theo gió truyền tới. Mặc dù hai chiếc cơ giáp cách nhau xa nhất có thể, nhưng người nhạy cảm với mấy âm thanh kiểu này như Zaccai sao có thể không biết trong chiếc cơ giáp đằng kia đang có chuyện gì xảy ra.

Zaccai bi phẫn rồi!

Có lầm không? Cái tên mặt trắng kia với phó quan của cậu ta là một đôi, lại còn là người ở trên?!!! Trời cao không có mắt, người tài giỏi như hắn đây, mặt đẹp như hắn đây còn chưa tán được Từ Vệ Quốc, vậy mà cái tên mặt trắng kia đã ăn luôn phó quan của cậu ta rồi!

Đậu má! Đôi cẩu nam nam!!!

Zaccai buồn bực xé góc áo. Bộ quân phục đặc chế của đế quốc Elan đã chịu quá nhiều giày vò trong mấy ngày nay, bây giờ rút cuộc cũng không chịu đựng thêm được nữa, "roẹt" một cái rách toạc.

Ngẩn ra nhìn tay áo bị rách của mình, Zaccai khóc thầm. Trên đời này có ai bi đát hơn hắn nữa sao?

Tủi thân ngồi vẽ vòng tròn trong cơ giáp, Zaccai nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa Ariel đuối sinh lý.

Hai tiếng sau …

Zaccai tức muốn lật bàn. Hai tên kia sao vẫn chưa xong hả trời, hai tiếng rồi đó, dai sức gớm!

"Tít." Kênh thông tin đột nhiên có một avatar sáng lên làm Zaccai lập tức bật dậy, mặt cười tươi rói: "Vệ Quốc, tìm tôi có chuyện gì sao?"

Từ Vệ Quốc vẻ mặt bình thản: "Tình huống của Ariel có hơi đặc biệt, không thể trực đêm. Nửa đêm sau để tôi canh cho, anh đi nghỉ đi."

Zaccai:!!!

Zaccai bực mình: "Tình huống đặc biệt cái con khỉ!!! Đôi cẩu nam nam kia rõ ràng là đang chịch nhau. Em dù gì cũng là cấp trên của họ, cứ để họ vô trách nhiệm như vậy mà được à?"

Không ngờ Zaccai lại biết hai người kia đang làm gì, Từ Vệ Quốc xấu hổ dời mắt đi: "Quả thực là vì tình huống đặc biệt cho nên Ariel mới làm như vậy. Anh không phải khuyên tôi. Chuyện này tôi biết trước rồi."

Zaccai ngậm miệng. Nhưng trong lòng vẫn thấy ấm ức. Lần này đến Liên Bang đã lấy được thuốc giải cho anh trai, có điều lại phá hỏng mối quan hệ mờ ám giữa hắn và Từ Vệ Quốc, lại bị Ariel với Chung Thịnh kích thích, Zaccai khắc sâu cảm nhận rằng, chắc chắn đời trước hắn có thù với hai người kia!

"Được rồi, anh đi nghỉ đi. Nửa đêm về sáng để tôi trông."

"Không." Zaccai dẩu môi.

Từ Vệ Quốc nhíu mày.

"Tôi muốn trực đêm với em."

Từ Vệ Quốc nghe thế vẻ mặt dịu đi một chút: "Không cần. Phần lớn động vật trên tinh cầu này đều đi săn vào nửa đêm đầu, nửa sau bớt nguy hiểm đi rất nhiều."

"Không, tôi cứ muốn trực đêm với em đấy. Để em một mình tôi không yên tâm." Zaccai nhất quyết không lùi bước.

Mặt Từ Vệ Quốc đỏ lên, bỏ lại câu "Tùy anh." rồi ngắt liên lạc.

Chờ avatar của Từ Vệ Quốc biến mất trên màn hình, Zaccai liền phấn khích đến khoa tay múa chân. Quả nhiên, với Từ Vệ Quốc phải lấy nhu thắng cương, thể hiện tính cách mạnh mẽ trước mặt cậu chẳng được ích gì, giả vờ đáng thương lại rất dễ chiếm được cảm tình.

Zaccai vuốt mặt một cái, chỉnh sửa lại đầu tóc. Từ lúc lên tinh cầu này, hắn hầu như không để ý đến ngoại hình của mình. Nay xem ra thật là thất sách, vì khuôn mặt này của hắn rõ ràng là lợi thế cực lớn. Không phát huy hết ưu điểm của mình để dụ dỗ Từ Vệ Quốc thì đúng là tổn thất nghiêm trọng.

Mở cửa khoang điều khiển, Zaccai nhảy xuống dưới. Trong gió lại lẩn quất tiếng thở dồn. Hắn căm giận dựng ngón giữa với cơ giáp của Chung Thịnh với Ariel.

Quan sát xung quanh một lúc, thấy không có nguy hiểm gì, Zaccai liền vội vàng trèo lên cơ giáp của Từ Vệ Quốc, bày sẵn bộ mặt đáng thương, sau đó gõ cửa khoang điều khiển.

Cửa mở ra, không biết hắn nói những gì mà cuối cùng vẫn thành công chui vào khoang điều khiển của Từ Vệ Quốc.

Đêm. Một lần nữa lại yên tĩnh. Chỉ có tiếng rên rỉ thỉnh thoảng vẫn lẫn trong tiếng gió …

Trên đường trở về Liên Bang không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Ba người lính trầm mặc ít lời nọ lúc thấy có thêm năm người mặc quân phục đế quốc Elan vẫn thản nhiên như không, chẳng có phản ứng gì.

226. Chương 226

Editor: Nguyệt

Trừ trường hợp cấp thiết, họ sẽ không trao đổi gì với nhóm Ariel. Ariel cũng không thể moi được thông tin gì từ miệng họ.

Ánh mắt Ariel tỏ rõ sự tán thưởng với phản ứng đó của họ. Nếu không phải thực sự không có cách nào tìm hiểu về đơn vị họ công tác, chắc hắn đã đi "đào mỏ" luôn rồi.

Binh sĩ có tố chất tốt thế này rất ít gặp. Nếu chiêu mộ được họ làm thuộc cấp thì quá tốt.

Có ba binh sĩ hộ tống, họ nhanh chóng rời khỏi căn cứ nhỏ. Căn cứ này nằm ngược hướng với chỗ họ dừng chân tạm thời trước đó. Sẽ không ai ngờ được rằng, mấy người bị phái tới tinh cầu vùng biên giới tuần tra lại đi một vòng tròn rồi từ căn cứ nọ quay trở về Liên Bang.

Sau khi lên một chiếc phi thuyền chuyên chở khổng lồ, nhóm Ariel mang theo Zaccai im hơi lặng tiếng trà trộn vào trong vô số các binh sĩ trên thuyền.

Các hộ vệ của Zaccai nhận được sự chữa trị chăm sóc tận tình. Nhờ cứu chữa kịp thời mà cánh tay của Coca cũng được giữ lại.

Các hộ vệ biết ơn những người Liên Bang này từ tận đáy lòng. Có điều … họ vẫn thấy khó chịu với gã thiếu úy được nhị hoàng tử điện hạ yêu chiều lấy lòng vô biên giới kia.

Ôi, thôi vậy. Nhị điện hạ đã thích thì cứ để thế đi. Từ lâu họ đã biết nhị điện hạ cố chấp thế nào rồi. Nếu ngài đã nhận định ai, thì dù đó có là đống cứt chó cũng không thể thay đổi được quyết tâm của ngài.

Huống chi, viên thiếu úy họ Từ này tốt hơn đống cứt chó nhiều lắm … Được rồi, thành thực mà nói, thiếu úy Từ chẳng thua kém nhị hoàng tử là bao. Chỉ là nghĩ đến chuyện đường đường nhị hoàng tử điện hạ cao quý của đế quốc Elan đến Liên Bang lại không có địa vị gì thế này, các hộ vệ khó tránh cảm thấy khó chịu thôi.

Coca lớn tuổi nhất trong nhóm hộ vệ, trải nghiệm nhiều rồi nên cũng nhanh chóng nghĩ thoáng hơn.

Bây giờ đến thằng mù cũng nhìn ra được nhị hoàng tử của bọn họ nghiêm túc với thiếu úy họ Từ đến mức nào, họ lại không có quyền xen vào, vậy thì cứ làm tốt bổn phận của hộ vệ đi thôi. Nếu sau này thiếu úy Từ có trở thành bạn đời của nhị hoàng tử thật, họ cũng không bị gây khó dễ.

So với lúc lên đường nguy cơ rình rập tứ phía, hành trình trở về phải nói thật là cực kỳ nhàm chán. Lần này họ lên con thuyền chuyên chở lính biên phòng làm nhiệm vụ luân phiên của các quân đoàn, về cơ bản là không quen biết nhau, không trao đổi gì cho nên không có va chạm, ngay cả hiện tượng ẩu đả cũng ít khi xảy ra.

Lúc gần đến tinh cầu thủ đô của Liên Bang, một con tàu vũ trụ loại nhỏ không có bất cứ ký hiệu nào tiến vào phi thuyền. Ngay sau đó, bản ghi chép trên thuyền ghi lại số lượng binh sĩ giảm đi năm người. Về chuyện này, ngoài thuyền trưởng, những người khác đều ngậm miệng không nói. Cứ thế, điện hạ Zaccai "chưa bao giờ" nhập cảnh vào Liên Bang đã dẫn theo bốn hộ vệ của mình biến mất như hồn ma.

Một tháng sau, hoàng gia Elan cử hành vũ hội long trọng. Đêm hôm đó, đại hoàng tử điện hạ tinh thần minh mẫn xuất hiện trong vũ hội. Sau vụ hiểu lầm này, có mấy gia tộc hoàn toàn bị xóa sổ khỏi thủ đô đế quốc chỉ trong một đêm, ngay cả gia tộc Bocuse mà trưởng công chúa được gả vào cũng không thể thoát nạn.

Lúc nhận được tin tức này, cả Chung Thịnh và Ariel đều chẳng tỏ vẻ gì. Đảo chính là việc cực kỳ mạo hiểm, thành công tất nhiên là được hưởng lợi cực lớn, thất bại đương nhiên phải dùng máu tươi để trả giá rồi.

Đại hoàng tử tính tình ôn hòa đôn hậu, nhưng cũng tùy hoàn cảnh. Em gái đã vác dao kề cổ hắn, nếu còn không lên tiếng thì hắn không có tư cách ngồi lên ngai vàng kia.

So với tin tức chấn động dư luận này, thì tin nhị hoàng tử đế quốc Elan muốn tới Liên Bang du học chẳng hấp dẫn lắm.

Nhị hoàng tử? Cái tên ăn chơi phá hoại hoàng thất kia đúng không? Đến Liên Bang du học à, chắc lại nhìn trúng người đẹp nào rồi chứ gì?

Trong ấn tượng của hầu hết người dân đế quốc Elan, Zaccai là người như vậy. Tất nhiên có một phần nguyên do là hắn cố tình tạo hình tượng như vậy, nhưng xét ở một góc độ nào đó thì cũng đúng với tính cách, hành vi cử chỉ ngày thường của hắn.

Thế là tin hoàng tử ăn chơi đến Liên Bang du học lặng lẽ chìm ngỉm trong cơn sốt dư luận đảo chính không thành kia. Ngoài anh thiếu úy nào đó của Liên Bang lúc thấy cái tin này đăng trên một góc bé xíu của trang báo thì không kìm nổi giật giật khóe mắt, hầu hết mọi người đều chẳng để ý đến.

Sau khi trở về từ tinh cầu nguyên sinh, Từ Vệ Quốc, Ariel và Chung Thịnh nhận được rất nhiều lời ngợi khen và sự đánh giá cao từ phía trường học, được đặc cách thăng quân hàm.

Mặt ngoài, sở dĩ họ nhận được sự khích lệ của trường học là nhờ thành tích xuất sắc trong kỳ thi cuối kỳ. Còn trên thực tế, ít ai biết được trong ba ngày đó họ đã đi đâu.

Kết thúc kỳ thi cuối kỳ, trường Đệ Nhất bước vào kỳ nghỉ dài. Dù là trường quân đội thì học sinh vẫn cần được nghỉ ngơi thư giãn mà.

Sau khi bắt đầu kỳ nghỉ dài nửa tháng, cả trường Đệ Nhất rộng lớn như thế dường như trở thành khu bỏ hoang. Ngoài một số ít học viên không muốn về nhà mà ở lại trường kiên trì rèn luyện, phần lớn các học viên đều trở về nhà nghỉ ngơi.

Hạng Phi và Chung Thịnh vốn là trẻ mồ côi, không có thân nhân ở tinh cầu Hải Lam. Đối với họ, hưởng kỳ nghỉ ở đâu đều không quan trọng. Nhưng với những người đã "có gia đình", thì ngoài bản thân, họ còn phải bận tâm đến cảm nhận của một người khác nữa.

"Cậu về nhà cùng Lôi Tranh?" – Chung Thịnh nhướn mày nhìn Hạng Phi.

"Ừ. Lôi Tranh muốn đưa tớ về gặp bố mẹ cậu ấy." Từ lúc vào cửa đến giờ trên giương mặt tuấn mỹ của Hạng Phi đã treo nụ cười ngố không thể tả. Chung Thịnh nhìn mà sởn cả người, thậm chí còn nghi ngờ có phải cậu bạn thân của mình đầu óc có vấn đề không.

"Đi thì đi đi. Nhưng cậu mà cứ tiếp tục cười ngu thế này, tớ sợ Lôi Tranh sẽ đổi ý đấy." – Chung Thịnh nói khéo.

"Hả? Không thể nào! Tiểu Tranh của tớ còn lâu mới ghét bỏ tớ." Hạng Phi mất hứng đẩy vai Chung Thịnh một cái. Ariel ngồi đọc sách đối diện bọn họ lập tức nhìn một cái sắc lẻm, Hạng Phi im lặng rụt tay về.

Tiểu Tranh …

Chung Thịnh đớ ra trước cách gọi thân mật này của Hạng Phi. Anh nghĩ đến thân hình cao to vạm vỡ của Lôi Tranh, im lặng quay mặt đi …

"Khụ khụ, tóm lại trong kỳ nghỉ này chắc tớ không có thời gian để ý đến cậu đâu." Hạng Phi vừa nói vừa liếc về phía Ariel, "Thế nên, tớ quyết định vứt bỏ cậu, cùng Tiểu Tranh về thăm nhà cậu ấy."

Nghe Hạng Phi nói mà thấy ngượng ngùng, Chung Thịnh ngẩng đầu nhìn Ariel, vẫn bình thản như thế, dường như không hề nghĩ đến chuyện đưa Chung Thịnh về nhà.

"Tớ biết rồi. Vậy hôm nay cậu đến đây là để kể với tớ hành trình của cậu à?" – Chung Thịnh hỏi.

"Không phải." Hạng Phi đột nhiên nghiêm mặt, sau đó mỉm cười càng rạng rỡ hơn, "Thật ra tớ đến đây để khoe với cậu rằng, tớ sắp đính hôn với Tiểu Tranh rồi! Lần này về nhà là để cử hành nghi lễ đính hôn."

Ariel giương mắt nhìn lướt qua Hạng Phi, cúi đầu không nói gì. Nếu muốn, hắn hoàn toàn có thể kết hôn với Chung Thịnh ngay lập tức. Chỉ là đính hôn thôi, có gì đáng khoe đâu.

"Chúc mừng." Chung Thịnh hơi ngạc nhiên, "Nhưng sao đột ngột thế?"

"Hề hề …" Hạng Phi cười gian, "Cậu cũng biết tính Lôi Tranh ngoài lạnh trong nóng mà, rõ ràng đã lên giường với tớ rồi còn không chịu thừa nhận thân phận của tớ. Thế là tớ cố tình nhằm lúc cậu ấy gọi điện về nhà, quấn mỗi cái khăn tắm xuất hiện trong màn hình trò chuyện, sau đó … Hà hà hà, cậu hiểu mà."

Chung Thịnh: …

Ariel nhíu mày. Tên Hạng Phi này cũng giỏi mưu mẹo đấy chứ. Vốn hắn còn tưởng với tính cách đó của Lôi Tranh, nhất định sẽ kéo dài đến lúc tốt nghiệp trường Đệ Nhất mới công khai quan hệ với người nhà.

Chung Thịnh nhìn bộ dạng sung sướng đắc ý của Hạng Phi, hỏi: "Lôi Tranh không giận à?"

"Tất nhiên là giận rồi …" Hạng Phi gãi mũi, "Nhưng sau đó tớ kéo lên giường dỗ ngọt rồi, hề hề …"

Chung Thịnh không biết nói gì. Cái này là … đầu giường đánh nhau cuối giường hòa?

"Được, tớ biết rồi, hôm nay cậu đến để khoe với tớ, nhân thể thông báo là kỳ nghỉ này chúng ta sẽ tách ra chứ gì." Chung Thịnh trợn mắt nói.

"Đúng vậy." Hạng Phi chẳng hề thấy ngượng, "Bây giờ cậu cả ngày thân mật với Ariel, người anh em này cũng phải theo đuổi hạnh phúc của riêng mình chứ."

"Rồi rồi." Chung Thịnh phẩy tay bất đắc dĩ, "Cậu đến nhà người ta phải thể hiện cho tốt đấy, đừng để bố mẹ người ta ghét bỏ đuổi về lại tìm tớ khóc lóc kể lể."

Hạng Phi đen mặt: "Còn lâu mới có chuyện đó."

Chung Thịnh cười khẽ: "Không biết hồi trước ai gửi thư tình bị từ chối, sau đó ôm tớ khóc cả một buổi chiều ấy nhỉ."

"Đấy là chuyện hồi tiểu học rồi! Sao cậu vẫn còn nhớ hả?!" Hạng Phi quẫn bách, bực mình trừng Chung Thịnh.

"Cậu ta ôm em? Cả một buổi chiều?" Bỗng dưng giọng Ariel chen vào.

Chung Thịnh quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt bất đắc dĩ: Ngài Ariel, hình như nhầm trọng điểm rồi …

Hạng Phi rụt cổ. Ariel lòng dạ hẹp hòi thật là đáng sợ. "A Thịnh à, tớ đi trước đây. Bái bai." Nói rồi không chờ Chung Thịnh đáp lại đã chạy vội.

Trong phòng còn lại Chung Thịnh câm nín nhìn bộ mặt sa sầm của Ariel. Chuyện từ mười mấy năm trước rồi, ngài Ariel đừng khoa trương thế có được không.

227. Chương 227

Editor: Nguyệt

Nhìn bóng Hạng Phi chạy như điên, Ariel thản nhiên liếc nhìn Chung Thịnh một cái rồi lại cúi đầu đọc sách. Chung Thịnh thở phào một hơi, những tưởng chuyện thế là xong, tới khi tối đến tắt đèn mới nhận ra rằng mình nghĩ quá đơn giản …

Trước kỳ nghỉ một ngày, Chung Thịnh bị Ariel giày vò cả nửa đêm, sáng hôm sau lúc Hạng Phi đến chào tạm biệt vẫn chưa bò dậy được.

Nghe cái điệu cười gian xảo của Hạng Phi từ ngoài cửa vọng vào, Chung Thịnh tức nghiến răng. Cái thằng chết tiệt này, hôm qua nếu không vì cậu ta thì mình đâu có thảm thế này. Chờ khi nào cậu ta về phải tẩn cho một trận mới được.

Xét đến hành động của mình đêm qua, Ariel rất chu đáo để Chung Thịnh nằm nghỉ đến chiều mới rời giường. Sắp xếp hành lý xong, ra đến cổng lớn trường Đệ Nhất, họ thấy xe huyền phù đến đón mình đã chờ sẵn ở đó.

Lên xe được một lúc, do quá mệt mỏi nên Chung Thịnh lại bắt đầu mê man. Ariel ôm anh vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên tóc anh.

Ánh nắng dịu nhẹ phủ lên bóng hình hai người, làm mái tóc vàng xen mái tóc nâu như sáng rực lên. Ariel nhìn Chung Thịnh ngủ say, trên môi nở nụ cười dịu dàng, khiến tài xế vô tình thấy được cảnh này phải sửng sốt.

Người tài xế này đã làm việc cho gia tộc Clifford nhiều năm. Trong trang viên, người khiến người khác thấy áp lực nhất ngoài tướng quân Clifford ra chính là thiếu gia Ariel. Hai người này khuôn mặt tuy không giống hệt nhau, nhưng cái khí chất lạnh lùng đó lại luôn khiến người đứng trước mặt họ thấy áp lực nặng nề.

Tài xế từng có lần bắt gặp một cô hầu gái phạm sai lầm, thiếu gia Ariel chẳng nói gì cả, chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn cô ta mà khiến cô ta sợ đến phát khóc. Thật không ngờ người nghiêm túc lạnh lùng như thiếu gia lại có lúc mỉm cười dịu dàng thế này.

Dường như cảm giác được ánh mắt của tài xế, Ariel liếc nhìn anh ta, lạnh lùng hỏi: “Đang nhìn cái gì?”

“Dạ? Không có gì. Vị này là …” Tài xế vội vàng lắc đầu, cẩn thận dò hỏi. Lần trước lúc Chung Thịnh đến trang viên Clifford trùng vào dịp nghỉ đông của anh ta, cho nên đây là lần đầu anh ta gặp Chung Thịnh.

“Chồng tương lai của tôi.” Ariel thản nhiên đáp.

“A!” Tài xế ngạc nhiên đến độ run tay, suýt thì lấn sang đường của xe khác.

Ariel nhìn Chung Thịnh ngủ không yên vì chấn động vừa rồi, bất mãn nhìn trừng trừng tài xế: “Lái xe cẩn thận, chậm thôi.”

“Vâng, tôi xin lỗi.” Tài xế vội vàng xin lỗi, trán đổ mồ hôi lạnh, lập tức nhìn thẳng tập trung lái xe.

Thật là bất ngờ. Từ lúc quay lại trang viên sau kỳ nghỉ, anh ta đã nghe tin thiếu gia Ariel có một vị hôn phu, còn là học viên tinh anh của trường quân đội Đệ Nhất. Nhưng Chung Thịnh ngoài đời thật quả thực quá khác những gì anh ta tưởng tượng.

Anh ta vốn cho rằng, tuy người yêu của Ariel là con trai, nhưng chắc phải là kiểu nhỏ nhắn đáng yêu, nhiệt tình hoạt bát, giống như phu nhân Clifford vậy, có thể khiến tướng quân từ cương hóa nhu.

Chung Thịnh lại khác hoàn toàn, cao lớn, điềm tĩnh, nghiêm túc, đáng tin cậy. Xét từ góc độ nào cũng thấy khác xa phu nhân Clifford.

Anh ta có vắt óc ra nghĩ cũng không hiểu nổi, người có tính cách như vậy làm sao hòa tan được khối băng Ariel. Chuyện này thật phi lý!!

Hoàn toàn không để ý đến cõi lòng hỗn loạn của người tài xế, Ariel cứ thế một tay cầm sách, một tay ôm Chung Thịnh, tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh nhàn nhã hiếm có.

“Cục cưng Ariel, Tiểu Thịnh Thịnh ”

Xe vừa dừng lại, tiếng gọi tràn đầy sức sống và yêu chiều của phu nhân Clifford gọi Chung Thịnh bừng tỉnh khỏi cơn mê.

“Ưm? Nhanh thế đã đến rồi sao?” Bởi vì xung quanh tràn ngập mùi của Ariel, cho nên Chung Thịnh ngủ rất sâu. Đột nhiên tỉnh lại thế này anh vẫn thấy hơi mơ màng, lấy tay xoa xoa mắt cho tỉnh táo hơn.

Ariel nhìn động tác đáng yêu đó của anh mà bật cười, hôn khẽ lên mặt anh: “Không nhanh, em ngủ ba tiếng rồi.”

Chung Thịnh đỏ ửng mặt. Xấu hổ quá, không ngờ mình lại ngủ suốt đường đi.

“Sao anh không gọi em dậy sớm hơn.” Nhân lúc xe hạ xuống, Chung Thịnh nhẹ giọng trách: “Em chưa mua quà gì cả.”

“Không cần.” Ariel nhoẻn cười, “Em đến đây đã là món quà quý giá nhất rồi.”

“Tiểu Thịnh Thịnh” Cửa xe vừa mở ra, phu nhân Clifford vẻ mặt tươi cười liền tặng cho Chung Thịnh một cái ôm thật chặt.

“Phu nhân …” Chung Thịnh hơi luống cuống. Dù là lúc nào anh cũng không quen được với sự nhiệt tình của phu nhân Clifford.

“Còn gọi phu nhân gì nữa, nghe xa lạ quá. Con có gọi cô là mẹ luôn cô cũng không ngại đâu.” – Phu nhân Clifford cười tủm tỉm nói.

“Dạ …” Chung Thịnh giật mình, mặt ngày càng đỏ hơn.

Ariel xuống xe sau Chung Thịnh, nghe mẹ mình nói thế thì rất hài lòng, thế là chen vào một câu: “Thật ra anh cũng mong đến ngày em gọi mẹ anh là mẹ.”

Chung Thịnh cứng người. Anh đã sớm biết phu nhân Clifford là người nhiệt tình rồi, nhưng Ariel đột nhiên nói câu này là có ý gì?

Ariel nhìn Chung Thịnh đờ người ra, không kìm được nhếch môi cười. Từ lúc Hạng Phi khoe chuyện tình cảm của mình trước mặt họ, hắn đã nghĩ đến chuyện này rồi, bây giờ chỉ là mượn dịp nói ra thôi.

Đính hôn, kết hôn.

Khác nhau có một chữ, ý nghĩa lại hoàn toàn khác biệt. Đặc biệt là trong tầng lớp thượng lưu, rất nhiều cặp đính hôn xong cuối cùng lại không nên vợ nên chồng vì vấn đề lợi ích giữa hai bên. Đời trước, hắn đính hôn với Elena chừng mười năm, cuối cùng vẫn không đi đến hôn nhân.

Nói đến chuyện này, hắn thấy hơi áy náy với Elena. Cho nên sau khi sống lại, hắn không truy hỏi hay điều tra đến cùng xem Elena có liên quan đến cái chết của hắn đời trước không, chỉ đơn giản dùng thái độ lãnh đạm để đối xử thôi.

Chưa kể đến chuyện vì hắn sống lại mà rất nhiều chuyện đã thay đổi, muốn tra cũng không tra được, nếu chuyện đó thực sự có liên quan đến Elena, thì xem như khoản bồi thường cho việc làm lỡ dở mười năm tuổi xuân của Elena đi. Dù sao, ở một mức độ nào đó mà nói, hắn có thể ở bên Chung Thịnh có một phần nguyên nhân là do vụ ám sát đời trước.

Với tính cách vốn có của hai người, có lẽ hắn vẫn sẽ theo thói quen bỏ qua sự tồn tại của cậu phó quan vẫn theo sát mình như hình với bóng, Chung Thịnh lại càng không biến tình cảm của mình thành hành động.

Sau khi ở bên Chung Thịnh, cảm nhận được sự ngọt ngào của tình yêu, Ariel mới hiểu ra những việc mình làm với Elena hồi trước tàn nhẫn đến mức nào.

Thôi, cứ vậy đi, cho dù đời trước Elena có liên quan đến cái chết của hắn hay không, hắn cũng không muốn truy cứu. Hơn nữa, anh trai Elena là Edward nay đã xem như người bên phe hắn, chắc gia tộc Heideck sẽ không làm chuyện gì ngu xuẩn đâu.

"Cục cưng Ariel, con đang nghĩ gì mà ngẩn ra thế, chẳng lẽ con không muốn thảo luận chuyện tổ chức hôn lễ của con ở đâu với chúng ta sao?" Phu nhân Clifford không hài lòng nhìn con mình. Kết hôn là chuyện vô cùng quan trọng, Ariel lại không tham dự bàn bạc, thật là thiếu trách nhiệm.

Ariel ngẩng đầu nhìn Chung Thịnh mặt đỏ ửng, lại nhìn mẹ mình đang có vẻ không hài lòng, mỉm cười đáp: "Hai người quyết định là được, ý Chung Thịnh cũng là ý con."

"Wow, trời ơi, máy ảnh đâu, máy ảnh!" Phu nhân Clifford phấn khích như vừa nhìn thấy động vật thời tiền sử, vội vội vàng vàng mở quang não tìm chức năng chụp hình.

Nụ cười của Ariel sượng cứng lại trên mặt, "Mẹ … mẹ muốn làm gì?"

"Mẹ muốn chụp ảnh, nhất định mẹ phải chụp cho bằng được. Trời ơi, từ lúc sinh ra đến giờ con chưa từng cười dịu dàng như thế lần nào. Mẹ nhất định phải chụp lại để cho bố con xem." Phu nhân vất vả lắm mới tìm được camera, nhắm ngay bộ mặt đang ngây ra của Ariel chụp ảnh.

"Ô? Sao không cười nữa? Nào, cười lại cho mẹ xem nào, mẹ đảm bảo bố con cũng phải ngỡ ngàng cho mà xem." Phu nhân đột nhiên kéo khóe môi Ariel sang hai bên.

Gương mặt tinh xảo của Ariel bỗng bị vặn vẹo đến biến hình, trông rất buồn cười.

"Mẹ …" Giọng điệu bất đắc dĩ đã thể hiện rõ tâm trạng của Ariel lúc này.

Chung Thịnh vội quay mặt đi, cố nhịn cười, nhưng bả vai vẫn run run.

"Thằng nhóc thối này, gọi mẹ cũng vô dụng. Mau cười cho mẹ xem." Phu nhân Clifford chưa bỏ cuộc, tiếp tục kéo khóe miệng hắn. Đáng tiếc, nụ cười dịu dàng lúc nãy như sao chổi vút qua bầu trời, tìm mãi mà không thấy đâu nữa.

"Thưa phu nhân, bữa tuối đã chuẩn bị xong, có dùng cơm luôn không ạ?" Ông quản gia già đã cứu giúp Ariel khỏi bờ vực bùng nổ.

"A, tôi qua ngay đây. Chuẩn bị ăn cơm thôi. Cục cưng Ariel à, mau đưa Tiểu Thịnh Thịnh vào phòng ăn đi. Hôm nay mẹ sẽ tự tay nấu một bữa nha."

Sắc mặt Ariel hơi đổi. Hắn âm thầm nắm chặt tay Chung Thịnh: "Mẹ tự mình nấu ạ? Tốt quá, không biết hôm nay mẹ định chiêu đãi chúng con bao nhiêu món?"

"Không nhiều lắm, ba mâm thôi mà. Đến lúc đó phải ăn nhiều vào đấy." Phu nhân để lại một câu rồi vội vàng chạy mất, để lại Ariel ngồi trên sofa với vẻ mặt đăm chiêu.

"Sao thế?" Chung Thịnh rất nhạy cảm với biến đổi cảm xúc của Ariel. Anh nhìn Ariel với vẻ thắc mắc. Lạ thật, sao đột nhiên lại có cảm giác Ariel đang sợ nhỉ? Làm sao có chuyện đó được chứ.

"Không có gì." Ariel giữ chặt tay Chung Thịnh: "Lát nữa lúc ăn cơm phải cẩn thận, món nào anh không động đến thì em tuyệt đối không được ăn."

Chung Thịnh: Hả?

Mặc dù thấy lạ, nhưng Chung Thịnh vẫn gật đầu.

Chừng nửa tiếng sau thì bữa tối bắt đầu. Tướng quân Clifford cũng kịp về nhà mười phút trước bữa ăn.

Nghe nói hôm nay phu nhân tham gia nấu bữa tối, gương mặt luôn lạnh lùng của tướng quân Clifford nay lộ ra vẻ rất khó tả.

228. Chương 228

Trong quá trình ăn cơm, Chung Thịnh tuân thủ nghiêm ngặt mệnh lệnh của Ariel, tất cả những món ngài không động đến anh không ăn một miếng nào. Phu nhân Clifford thì cứ nhiệt tình gắp thức ăn cho mọi

người. Bất ngờ là, mấy thứ phu nhân gắp cho Chung Thịnh đều bị Ariel lén lút lấy đi hết.

Bàn của tướng quân Clifford là thừa nhiều thức ăn nhất. Mặc dù không tính là lãng phí, nhưng Chung Thịnh từng có vài lần dùng cơm với tướng quân lại thấy rất lạ lùng. Nếu anh nhớ không nhầm, tướng quân rất ghét lãng phí lương thực. Cho nên chuyện này có gì đó không bình thường.

Ăn cơm tối xong, theo thường lệ thì đáng lẽ anh sẽ ra ngoài tản bộ với Ariel. Nhưng tối nay Ariel cương quyết từ chối, về thẳng phòng ngủ của hai người.

"Hôm nay anh làm sao thế …" Chung Thịnh nhìn Ariel vừa vào phòng đã lao thẳng đến buồng vệ sinh với vẻ khó hiểu. Rõ ràng lúc nãy trông vẫn rất bình thường, vậy mà giờ mặt tái mét.

"Anh không sao chứ?" Chung Thịnh hoảng hốt, sự việc xảy ra quá đột ngột, làm anh nghĩ Ariel bị đầu độc.

"Không sao … Ọe!"

Trong phòng vệ sinh vang lên tiếng nôn mửa. Nếu Ariel không kịp thời ngăn lại, Chung Thịnh đã đi gọi bác sĩ rồi.

"Anh không sao." Nôn xong, trông mặt Ariel vẫn còn hơi tái, nhưng đã khá hơn lúc trước nhiều rồi.

"Rút cuộc là có chuyện gì thế này?" Chung Thịnh thấy mờ mịt. Tối nay dường như mọi việc đều rất bình thường mà.

"… Không có gì." Hiếm có khi nào Ariel ấp a ấp úng trước mặt Chung Thịnh. Cảm giác không nên vạch áo cho người xem lưng này làm hắn khó mà mở miệng được.

Chung Thịnh nhíu mày. Anh không ngốc, kết hợp với tình hình tối nay để phân tích, lại thêm vẻ mặt kỳ lạ của Ariel trước bữa ăn, nhanh chóng cho ra một kết luận. Anh hỏi dò với vẻ mặt phức tạp: "Chẳng lẽ tay nghề nấu nướng của phu nhân rất … độc đáo?"

Ariel nhìn anh hồi lâu rồi gật đầu: "Mẹ nấu ăn rất có tính 'sáng tạo'."

Chung Thịnh trầm mặc, im lặng ra khỏi phòng, hỏi xin bác quản gia ít thuốc tiêu hóa và thuốc giải độc, quay về phòng đưa cho Ariel uống.

Đến nửa đêm, Ariel lại nôn thêm mấy lần nữa. May là thuốc có tác dụng, cho nên không xuất hiện thêm triệu chứng trúng độc.

Có điều, từ đó về sau, Chung Thịnh đã có hiểu biết vô cùng sâu sắc về lực sát thương cực mạnh của phu nhân Clifford.

"Lão đại …" Lưu An ngập ngừng nhìn Huyết Dạ. Trên chiếc phi thuyền nhỏ hẹp chỉ có hai người bọn họ. Nhìn tinh cầu quen thuộc dần xuất hiện đằng xa, Lưu An càng lúc càng bất an.

"Sao?" Huyết Dạ vẫn đeo chiếc mặt nạ màu trắng, cái cổ thon dài trông có vẻ yếu ớt.

"…" Lưu An cử động khóe môi, nhưng không nói gì. Nếu biết chuyến đi lần này là đến "chỗ đó", gã tuyệt đối sẽ không đi cùng.

"Sợ à?" Huyết Dạ cười ngả ngớn, giọng khàn khàn nghe lại có cảm giác rất đặc biệt.

Lưu An im lặng không nói. Gã chưa từng giấu được cảm xúc của mình trước mặt Huyết Dạ. Mà gã cũng không muốn giấu nỗi sợ hãi của mình đối với "chỗ đó".

Tất nhiên, Lưu An không phải người yếu đuối, gã tin rằng dù có đối mặt với núi đao biển lửa gã vẫn có thể bình thản liều một phen. Nhưng nhớ đến những chuyện gặp phải ở "chỗ đó", gã cảm thấy ngay cả linh hồn mình cũng phải run rẩy.

Những nhân viên nghiên cứu với đôi mắt lạnh tanh, những người bạn do phản ứng bài xích gene mà mục rữa thành đống thịt nát, những con quái vật điên cuồng mất lý trí, và kẻ kiểm soát toàn bộ chỗ đó – tên điên!

"Ha ha, T036, cậu thành công rồi! Có vui không? Cậu đã sống sót, còn có được năng lực đặc biệt của mình." Tên điên mặc áo khoác dài màu trắng đó cười điên cuồng nhìn gã vất vả lắm mới tỉnh dậy được sau khi bị tra tấn trong cuộc thí nghiệm gene.

"Đáng tiếc, cậu không phải thứ hoàn hảo nhất. Gene cấy vào cơ thể cậu quá yếu. Nhưng chẳng phải đây là một khởi đầu tốt đẹp sao?" Tên điên đó nói vậy.

Thành công?

Đúng vậy, gã là vật thí nghiệm đầu tiên sống sót trong cuộc thí nghiệm gene này. Theo lời tên điên kia nói, gene cấy vào cơ thể gã không phải loại mạnh nhất, nhưng đây là một khởi đầu tốt.

Các sản phẩm thất bại khác hoặc là trở thành đống thịt thối rữa, hoặc là xuất hiện dị biến ngoài tầm kiểm soát trong lúc dung hợp gene, biến thành loài quái vật chỉ có khát vọng tàn sát.

Lưu An không biết mình thành công là hạnh phúc hay bất hạnh. Nhưng thứ mà thí nghiệm thành công đem đến cho gã là chuỗi ngày tra tấn không ngừng tiếp sau đó.

"T036, khả năng chịu đòn của cậu khá lắm nha." Tên điên kia cầm giấy bút ghi chép lại lực tấn công tối đa gã có thể chịu đựng được. Sau khi tên đó rời đi, trong phòng thí nghiệm còn lại hai nhân viên nghiên cứu mặt không cảm xúc. Hai người đó nâng Lưu An nội tạng nứt vỡ, xương cốt gãy nát, vội vàng đưa đến phòng y tế.

"T036, khả năng kháng độc của cậu kém quá." Tên điên lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối nhìn Lưu An cả người đen sì, thất khiếu chảy máu trong phòng thí nghiệm.

"T036, hoạt tính tinh trùng của cậu quá kém, không thể sinh ra đời sau." Tên điên trông rất não nề. Hắn bực mình ném bản ghi chép. Tác dụng của một người biến dị gene không thể sinh ra đời sau đối với nghiên cứu của hắn rất hữu hạn.

Trong phòng thí nghiệm, Lưu Ân toàn thân trần trụi, bị dùi cui điện cường độ thấp kích thích phần thân dưới, thúc ép bắn tinh, đến sau cùng gã không thể cảm nhận được chút gì sung sướng nữa …

Đau đớn cùng những ký ức đen tối như một cơn ác mộng, càng tới gần tinh cầu kia lại càng hiển hiện rõ ràng. Khuôn mặt Lưu An trở nên vặn vẹo, nhìn hình ảnh tinh cầu trên màn hình, mắt đỏ ngầu căm hận.

"Lưu An, cậu đang nhớ lại à?" Huyết Dạ để ý đến thay đổi của Lưu An, nhẹ nhàng hỏi một câu, khiến Lưu An đổ mồ hôi lạnh.

"Không." Mắt Lưu An dần bớt tơ máu, thay vào đó là vẻ e ngại.

Gã sợ Huyết Dạ, không chỉ bởi năng lực của người này, mà còn vì sự cay độc.

Trong khu thí nghiệm đó, gã là sản phẩm thành công đầu tiên, Huyết Dạ là thành phẩm thứ hai. So với gã, Huyết Dạ phải chịu càng nhiều đau đớn, vì loại gene được cấy cho hắn là của một loài động vật biến dị cực kỳ hiếm. Gene càng mạnh bao nhiêu thì tính xâm lược càng mạnh bấy nhiêu, cũng có nghĩa là người bị cấy gene sẽ càng đau đớn hơn gấp nhiều lần.

Huyết Dạ sống sót.

Lúc trước, Lưu An không thể tin nổi Huyết Dạ lại có thể sống sót sau khi bị loại gene đó xâm lược. Nhưng sự thật là Huyết Dạ chẳng những sống, mà còn dùng tốc độ cực nhanh nắm giữ sức mạnh của loại gene này, thể hiện khả năng chiến đấu siêu việt.

Tên điên kia rất sung sướng. Có thành phẩm mới là Huyết Dạ, hắn bớt chú ý đến Lưu An hơn, Lưu An được sống yên ổn hơn.

Những đau đớn gã phải chịu lúc trước Huyết Dạ cũng lần lượt trải qua. Có lẽ vì Huyết Dạ thành công, cho nên sau đó không lâu, người báo và Rena cũng vượt qua cuộc thí nghiệm.

So với mấy tên đàn ông bọn họ, Rena là cô gái duy nhất trong đống thành phẩm càng được tên điên kia ưu ái nhiều hơn. Nhờ thế mà họ có cơ hội thoát khỏi tầm kiểm soát của tên điên, còn phá hủy cả cơ sở nghiên cứu.

Trong trận lửa lớn cháy hừng hực nhuộm đỏ cả một khoảng trời, Lưu An vẫn nhớ rất rõ tên điên kia gào lên rằng: "Chúng mày không trốn thoát được đâu, không bao giờ trốn thoát … K258, tôi biết cậu … A!"

Lúc đó, Huyết Dạ bình tĩnh đến đáng sợ. Lưu An đứng bên cạnh không dám thở mạnh. Trong số bốn người, năng lực của gã yếu nhất, nhưng có lẽ vì thế mà làm Huyết Dạ yên tâm nhất. Người báo và Rena đi giết các nhân viên nghiên cứu còn lại, chỉ có gã đứng đây với Huyết Dạ.

Nếu gã không đứng cạnh Huyết Dạ, thì có lẽ đã không nghe được câu đó. Lúc ấy, gã còn tưởng rằng Huyết Dạ sẽ giết gã diệt khẩu.

"Đi thôi." Huyết Dạ giết chết tên điên, vẻ mặt bình thản như thể vừa giết một con kiến. Nhưng lúc Lưu An nhìn Huyết Dạ, gã có cảm giác cổ họng mình lạnh băng.

"Tại sao … chúng ta phải quay lại?" Lưu An hỏi với giọng khô khốc.

Nếu có thể, gã mong đời này không bao giờ quay trở lại. Nơi đó là địa ngục, là ác mộng của gã.

Ánh mắt lạnh lẽo của Huyết Dạ nhìn khu phế tích dần hiện ra rõ ràng trên màn hình. "Bởi vì tôi muốn tìm một vài thứ …"

"Tại sao … lại dẫn tôi theo?" Trong giọng nói Lưu An đã có vẻ phẫn hận. Huyết Dạ biết rõ cảm giác của gã đối với nơi này, lại cứ muốn dẫn gã tới đây.

Huyết Dạ xoay ghế lại, đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm Lưu An.

Lưu An không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, lòng thầm kêu khổ. Chết tiệt, vừa rồi gã trúng gió gì mà lại dám nghi ngờ quyết định của Huyết Dạ chứ.

Ngay lúc Lưu An cho rằng Huyết Dạ sẽ dạy cho mình một bài học, Huyết Dạ lại đột nhiên bật cười: "Muốn biết vì sao tôi đưa cậu tới đây à?"

Lưu An gượng gật đầu. Nơi này có lẽ cất giấu bí mật của Huyết Dạ, nhưng hắn không cần phải đưa gã theo. Trong băng cướp của Huyết Dạ, gã cũng chỉ là một đội trưởng bậc trung, nói khoa trương một chút, nếu không nhờ thân phận người được cải tạo gene, chắc gã đã thành vật hy sinh trong lần cướp bóc nào đó rồi.

229. Chương 229

Editor: Nguyệt

"Mọi đau khổ của tôi đều bắt đầu từ đây …" Giọng Huyết Dạ bỗng trở nên lạnh nhạt, "Trên thế giới này, chỉ bốn người chúng ta có chung một bí mật. Người báo chết, Rena cũng chết. Giờ chỉ còn lại cậu và tôi. Một mình rất cô đơn, không có ai chia sẻ bí mật quả là nhàm chán."

Lưu An chỉ muốn chửi ầm lên với hắn. Chết tiệt, gã không có tí tẹo hứng thú nào với thứ bí mật đó, đặc biệt là về Huyết Dạ. Nếu không vì thủ đoạn tàn ác của Huyết Dạ, gã đã tìm đến một tinh cầu nhỏ không ai biết, lẳng lặng sống nốt phần đời còn lại rồi.

Vì lời nói của Huyết Dạ mà gương mặt Lưu An trở nên vặn vẹo, vết sẹo màu đỏ sậm càng khiến gã trông dữ tợn hơn.

Nếu là người bình thường, nhìn thấy Lưu An thế này chắc sẽ e ngại. Nhưng Huyết Dạ thấy thế, lại cảm thấy trong lòng nảy sinh một loại khoái cảm vặn vẹo lạ kỳ.

Đôi mắt đỏ màu máu của hắn ánh lên hưng phấn: Đúng, cứ như vậy đi, tiếp tục đau đớn đi. Tôi đã rơi xuống địa ngục, thì người duy nhất sống sót như cậu lý nào lại có thể đào thoát?

Hai người không ai nói gì, cho đến khi phi thuyền đáp xuống cạnh đống phế tích. Huyết Dạ chỉ để lại một câu, bảo Lưu An canh giữ phi thuyền, rồi đi từng bước về phía đống phế tích.

Thời gian trôi qua từng phút một. Lưu An càng lúc càng bất an.

Gã không biết sự bất an này xuất phát từ đâu, chỉ cảm giác được rằng gene dã thú trong người không ngừng nhắc nhở gã nguy hiểm đang tới gần.

"Chết tiệt!" Bực bội ném tàn thuốc xuống đất, nhìn đồng hồ biểu thị đã ba tiếng trôi qua, Lưu An khó chịu gãi đầu gãi tai, trong đầu dần nảy sinh một ý định: Rời khỏi đây thôi, có lẽ Huyết Dạ đã chết rồi. Cho dù không chết, gã lái phương tiện bay duy nhất rời khỏi tinh cầu rồi, thì ở nơi hoang vu bị vứt bỏ này, Huyết Dạ có mạnh mấy cũng không có đất dụng võ.

Chỉ cần rời khỏi đây là thoát khỏi sự kiểm soát của Huyết Dạ. Gã có thể sống cuộc sống mà mình mong muốn. Rời khỏi đây … có lẽ đây là cơ hội duy nhất …

Trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại ý nghĩ này. Lưu An nôn nóng nện một quyền lên tảng đá lớn bên cạnh.

Rầm một tiếng, tảng đá vỡ ra thành mấy mảnh. Ngay lúc Lưu An không kìm được định nhảy lên phi thuyền trốn khỏi tinh cầu, thì Huyết Dạ mang theo thân thể đầy vết thương chạy ra khỏi phế tích.

"Anh …" Lưu An trợn mắt há hốc mồm nhìn Huyết Dạ đầy người là máu. Đã bao nhiêu năm rồi gã không thấy Huyết Dạ chật vật như lúc này.

"Đi mau, rời khỏi đây ngay." Lảo đảo ngã vào lòng Lưu An, Huyết Dạ nói với giọng thều thào, "Chỗ này sắp nổ rồi."

"Cái gì?" Không kịp suy nghĩ nhiều, Lưu An nhét Huyết Dạ vào trong phi thuyền, khởi động rồi lái nó rời khỏi tinh cầu.

Họ vừa bay ra khỏi tinh cầu không lâu, thì khu phế tích của sở nghiên cứu nổ đánh ầm một cái, tảng khói bụi đen đặc hình nấm bốc lên không trung, tinh cầu nổ mất một phần ba. Dù tinh cầu này không lớn, nhưng như vậy cũng đủ thấy được uy lực của vụ nổ này khủng khiếp thế nào.

Lưu An cùng Huyết Dạ vội vàng chạy trốn cho nên không để ý tới, sau khi họ rời đi không lâu, chấn động kịch liệt sinh ra từ vụ nổ khiến vùng không gian này xuất hiện lỗ hổng, một hiện tượng vô cùng hiếm hoi.

Ở khoảng không cách tinh cầu đó không xa, lỗ hổng không gian xuất hiện sinh ra lốc xoáy cực mạnh. Tiếp sau đó, từ vùng trung tâm của cơn lốc, một chiếc chiến hạm màu xanh lục bị dây leo quấn chằng chịt nhảy ra ngoài.

"Ha ha ha! Rút cuộc cũng trốn ra rồi!!!"

"Người Tự Nhiên chết tiệt, sớm muộn gì ta cũng trở về!"

"Ồ? Đây là … t … tinh hệ mới?" Trong giọng nói ẩn chứa niềm sung sướng điên cuồng!

"Ưm … Ariel, dậy đi thôi." Chung Thịnh vốn định gọi Ariel dậy, ai ngờ lại bị đối phương đột nhiên ôm cổ kéo xuống, ngã lên chăn đệm mềm mại, ngay sau đó là nụ hôn chào buổi sáng vô cùng nóng bỏng.

"Chào buổi sáng, Chung Thịnh." Ariel mở mắt ra, ánh mắt trong ngần lộ chút vui sướng nhàn nhạt. Trong trang viên Clifford, Ariel có thể thoải mái nằm nướng trên giường cùng người yêu dấu. Nhiều năm rồi hắn không có cảm giác hoàn toàn thả lòng như thế này.

Chung Thịnh cười khẽ. Ý cười trong mắt Ariel như lan sang anh. Ở trang viên Clifford, anh không còn là phó quan lạnh lùng cứng nhắc nữa, mà hoạt bát hơn rất nhiều. Có lẽ, ai tiếp xúc với phu nhân Clifford đều sẽ bị sự nhiệt tình lạc quan của phu nhân lây sang, bất giác thả lòng bản thân.

"Khụ khụ, dậy đi thôi. Phu nhân và tướng quân đang chờ dưới nhà rồi." Chung Thịnh đẩy Ariel, vất vả lắm mới giãy ra khỏi lòng hắn.

"Ừm." Ariel nhẹ nhàng ừ một tiếng, chậm chạp đứng dậy.

Cơ thể trắng nõn trần trụi từ từ lộ ra trước mắt Chung Thịnh theo cái chăn trượt xuống. Nhìn những vết cào đỏ hồng trên tấm lưng trắng ngần, Chung Thịnh không kìm được lại đỏ mặt.

Không có áp lực học tập, không có những bài huấn luyện nặng nề, Ariel dường như dồn hết tâm trí cho hoạt động đầy tính cám dỗ như làm tình.

Hai người đều còn trẻ, tố chất cơ thể vượt trội hơn hẳn người thường, cho nên buổi tối mỗi ngày vận động trên giường cũng không tiêu hao quá nhiều tinh lực của họ. Ngược lại, vì cơ thể phù hợp nhau, khiến cả hai cảm thấy sung sướng cả thể xác lẫn tinh thần, hôm sau thức dậy trông còn tràn trề sức sống hơn nữa.

Đến khi Ariel thay quần áo xong, xuống nhà ăn sáng với Chung Thịnh, thì tướng quân Clifford cùng phu nhân đã chờ sẵn trên bàn cơm.

Chung Thịnh nhìn hai vị trưởng bối phải chờ mình, ngượng ngùng đến nỗi lừ mắt nhìn Ariel. Nếu không phải người này cứ nằm ỳ trên giường, thì làm gì có chuyện này xảy ra.

"Cục cưng Ariel, Tiểu Thịnh Thịnh, mau tới đây, bữa sáng hôm nay có món thịt Carew sốt các con thích nhất đấy." Phu nhân Clifford cười tủm tỉm vẫy tay gọi họ.

Tướng quân Clifford vẫn mang khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn Ariel có vài phần sắc bén.

"Anh yêu, đừng có nhìn cục cưng của chúng ta bằng ánh mắt hung dữ như thế chứ, đấy là con anh mà." Phu nhân Clifford không hài lòng, nhíu mày nhìn tướng quân. Động cái là lạnh mặt phóng mắt đao như thế là sao? Đấy là con em, không ai được ức hiếp, ừm, ngay cả anh là bố nó cũng không được!

Tướng quân Clifford nhìn phu nhân với vẻ bất đắc dĩ, cố gắng làm dịu nét mặt. Mặc dù người ngoài nhìn vào vẫn thấy ông lạnh lùng nghiêm mặt như trước, nhưng Chung Thịnh được Ariel huấn luyện nhiều trở nên cực kỳ nhạy cảm, nhìn ra được sắc mặt ông quả thật đã dịu đi.

"Chúc bố mẹ buổi sáng tốt lành." Ariel ngồi vào bàn ăn, chào hỏi cha mẹ.

"Ừ, chúc cục cưng buổi sáng tốt lành. Hôm nay con về trường đúng không, có cần gì không nào, mẹ mua cho?" Phu nhân xoắn lọn tóc vàng óng dài mượt của mình, ánh mắt cưng chiều nhìn Ariel.

Ariel giật giật khóe miệng: "Không cần đâu ạ."

Chung Thịnh im lặng quay mặt đi. Mặc dù đã thấy cảnh người mẹ cưng chiều con nhỏ này rất nhiều lần, nhưng lần nào anh cũng thấy buồn cười. Đặc biệt là giọng điệu phu nhân Clifford như thể đang nói với một đứa trẻ bốn năm tuổi, với Ariel mười tám tuổi, à thật ra linh hồn đã là hơn ba mươi, thật sự là cứ thấy kỳ lạ thế nào ấy.

Hơn nữa, không thể nhịn cười nổi là mỗi lần nhận được câu trả lời từ chối như vậy, là phu nhân Clifford lại …

"Ai, chẳng đáng yêu gì cả, mẹ nhớ hồi ấy Ariel còn khóc thút thít đòi mẹ mua kẹo cho …"

"Mẹ …" Ariel nói với vẻ chán nản, "Chuyện mẹ nói là từ hồi ba tuổi rồi. Bây giờ con đã mười chín, xin đừng coi con như trẻ con nữa."

"Được rồi được rồi …" Phu nhân Clifford giận dỗi nói.

Quả nhiên trẻ con lớn rồi không còn đáng yêu nữa, nhất là sau khi được bố nó dạy dỗ, cái mặt than y sì đúc, bé trai bụ bẫm ngày xưa vẫn đáng yêu hơn. A, hay là sinh thêm một đứa em trai cho Ariel nhỉ?

Nửa tháng nghỉ ngơi giúp Ariel và Chung Thịnh hoàn toàn thả lỏng. Tất nhiên, dù thư giãn, hai người vẫn không quên rèn luyện.

Chờ khi cả hai tình nồng ý thắm trở lại trường Đệ Nhất, chào đón họ là gương mặt đủ mọi sắc thái của tiểu đội tinh anh.

"Các cậu …" Chung Thịnh ngạc nhiên nhìn bạn bè mình mặt mày tiều tụy, cảm thấy thật khó hiểu. Suốt cả kỳ nghỉ, anh bị Ariel hạn chế liên lạc với mọi người. Nhưng theo suy đoán, đáng lý ra họ phải có một kỳ nghỉ thật thoải mái mới đúng chứ, sao lại thành ra thế này?

Gerald u oán nhìn Ariel. Edward đứng bên cạnh xem như là người có biểu hiện tốt nhất.

"Ariel?" Quay sang nhìn Ariel với vẻ khó hiểu.

"Bọn họ quá yếu, cho nên anh thêm ít nội dung huấn luyện cho họ." Ariel bình thản nói.

Hạng Phi giật giật khóe mắt, trong đầu là cả rổ đậu má rơi lộp độp. Đờ mờ chứ "ít", mỗi ngày bọn này phải tốn đến ba phần tư thời gian để huấn luyện đó có biết không! Đi nghỉ mà còn vật vã hơn lúc ở trường. Đi học thỉnh thoảng còn có lớp lý thuyết nhàn nhã. Chứ cái kế hoạch huấn luyện Ariel đặt ra cho bọn họ quả thực không khác gì địa ngục!

Tác giả:

Ten ten tén tèn, kẻ địch xuất hiện rồi!! Nhóm Ariel sắp vào quân đội rồi!!! [Nhảy cóc?]

230. Chương 230

Editor: Nguyệt

Đáng giận nhất là, tên này đề phòng họ lười biếng, nên đã đặt hàng dụng cụ đưa đến tận nhà mỗi người, mà còn lắp chương trình điều khiển từ xa, hôm nào không hoàn thành hết nội dung huấn luyện, hôm sau sẽ được nhắc nhở "nhẹ nhàng" bằng điện giật: Thân ái, hôm qua bạn huấn luyện không đủ nha, nếu hôm nay không bù hết, ngày mai sẽ có dòng điện càng nhẹ nhàng hơn chăm sóc bạn đó!

Mặc dù có thể bỏ xó đống dụng cụ huấn luyện đó không sờ tới, nhưng nghĩ đến chuyện sau khai giảng phải đối mặt với Ariel người thật, không hoàn thành kế hoạch huấn luyện hắn giao cho, thì chẳng cần nghĩ cũng biết tên lòng dạ hẹp hòi này sẽ trả thù!!!

Ariel mà trả thù là đáng sợ lắm đó! Khiến người ta ăn đòn lúc nào không hay!! Tuyệt đối không thể trêu vào tên này!!!

Vì thế, thành viên tiểu đội tinh anh đành phải ngậm đắng nuốt cay khắc khổ rèn luyện cho đủ kế hoạch, không dám lười biếng chút nào.

Mọi người ai nấy đều ấm ức. Bình thường lúc huấn luyện, Ariel chỉ phụ trách theo dõi từ xa, cơ bản là không gặp mặt họ. Còn máy liên lạc của Chung Thịnh thì bị bao phủ bởi mạng lưới thông tin của trang viên Clifford, không được Ariel cho phép thì ai cũng đừng hòng liên hệ được với anh.

Ngay cả người để kể khổ cũng không có nữa. Chẳng trách đám này trông như cô vợ nhỏ u uất bị vứt bỏ …

"Hức hức hức … A Thịnh à, Ariel thật là lạnh lùng tàn nhẫn." Gerald ngã vào lòng Chung Thịnh, khóc rưng rức.

Ánh mắt Edward bỗng chốc trở nên nguy hiểm cực độ. Hắn với Ariel nhìn nhau, mắt nheo lại.

Chung Thịnh xoa xoa đầu Gerald với vẻ thương hại, im lặng nhìn Ariel và Edward. Thằng nhỏ này sao lại không khôn hơn được chút nào vậy, cần an ủi có thể tìm đến Edward mà. Cậu nhào vào lòng tôi thế này chẳng phải rước họa vào thân sao, lại còn là hai phần, tội tình gì chứ …

Kết thúc kỳ nghỉ thoải mái [Tiểu đội tinh anh gào rú kháng nghị: Chúng tôi làm gì có ngày nghỉ!!!], mọi người lại vào guồng quay học tập căng thẳng.

Nhóm Ariel đã lên năm hai, căn cứ vào tài năng và sở trường mà vào các khoa các ngành khác nhau.

Mặc dù thời gian học cùng nhau không nhiều, nhưng các thành viên trong đội vẫn giữ liên lạc đều đặn với nhau. Trường Đệ Nhất rộng vô cùng, một năm trời không gặp nhau là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra. Nhưng, dưới sự "uy hiếp" [Ê] của Ariel, tất cả thành viên trong đội đều rất tự giác, sau khi kết thúc chương trình học một ngày sẽ ngoan ngoãn đến phòng huấn luyện căn bản để rèn luyện.

Năng lực mỗi người cứ thế tăng dần từng chút một. Đối diện với tiểu đội trực thuộc một tay mình bồi dưỡng, Ariel cũng cười càng nhiều hơn.

"Rất tốt." Nhìn kết quả kiểm tra cấp bậc thể thuật, hiếm có một lần Ariel mở miệng khen.

Gerald mồ hôi nhễ nhại bước ra khỏi phòng kiểm tra, nhận lấy khăn mặt Edward đưa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thân là một tên ngốc lười biếng, cậu thề là đời này chưa bao giờ chăm chỉ như trong nửa năm vừa qua. Không biết có phải Ariel uống nhầm thuốc kích thích không mà nửa năm nay huấn luyện bọn họ đến bạt mạng, cứ như thể không khai thác đến tiềm năng cuối cùng của họ thì không chịu nổi.

Đương nhiên, với Gerald thì là bạt mạng, còn với những người khác, kế hoạch huấn luyện của Ariel hơi tàn khốc, nghiêm khắc một chút, nhưng không phải vắt kiệt ép bức họ, mà vì có lợi cho tương lai sau này, thông qua một số chất xúc tác, thúc đẩy họ phát triển nhanh hơn.

Tiểu đội tinh anh này hoàn toàn xứng đáng với từ "tinh anh". Cho dù là trong đường Đệ Nhất, tiểu đội của họ cũng vô cùng nổi tiếng, được xếp vào hàng tài năng siêu việt.

Chính vì lý do đó, dù mới lên năm thứ hai, đã có không ít lãnh đạo các quân khu có cái nhìn sắc sảo nhắm đến họ, thậm chí âm thầm tiếp xúc.

Đáng tiếc, có Ariel ở đây, lại thêm tướng quân Clifford che chở, những người này có thèm nhỏ dãi đội học viên xuất sắc bọn họ cũng không dám hành động quá lộ liễu.

Tất nhiên đã có người từng tiếp xúc với họ. Thế nhưng, điều khó hiểu là, dù tướng quân Clifford chưa từng hứa hẹn gì, nhưng bọn họ ai nấy đều không hề dao động trước những lời mời chào của người khác.

Đáng kinh ngạc hơn, ngay cả Edward, con trai trưởng gia tộc Heideck, cũng nằm trong số đó. Chuyện này khiến không ít con cáo già trong giới chính trị phải bàng hoàng ngã ngửa.

Lúc trước, gia tộc Heideck có ý đồ kết thông gia với nhà Clifford, chuyện này chẳng phải bí mật gì trong giới thượng lưu. Mà tướng quân Clifford từ chối, tuy chưa đến mức trở mặt với gia tộc Heideck, nhưng hai bên cũng chẳng hòa hợp gì.

Các gia tộc theo chính trị và quân đội như thế, nếu không có chung lợi ích, thì không bao giờ đứng cùng nhau. Chuyện này khiến mấy con cáo già bắt đầu nghi ngờ, có phải giữa nhà Heideck và nhà Clifford có điều gì mờ ám không.

Đối mặt với sự thăm dò của mấy lão đó, Fussen Heideck cũng thấy đau đầu, phải nói chuyện nghiêm chỉnh với con trai mình. Thế nhưng, đứa con luôn ngoan ngoãn nghe lời của ông trong chuyện này lại rất kiên quyết. Điều khiến Fussen bực bội là, con trai mình làm thân với Ariel thì cũng thôi, dù sao gia tộc Clifford có danh vọng không ai sánh bằng trong quân đội, con mình sau này sẽ đi theo hướng quân đội, làm thế không có gì sai nhưng cái tên Gerald cười lên trông rõ ngố kia là sao?

"Edward, bố cần một lời giải thích." Fussen lạnh mặt chất vấn.

"Con không hiểu bố đang nói gì." Edward ngoài mặt mỉm cười, ánh mắt lại lạnh lẽo.

"Cái cậu Gerald kia là thế nào? Bố điều tra rồi, nhà cậu ta chỉ là một gia tộc nhỏ trên tinh cầu hạng ba, tại sao con lại qua lại với cậu ta? Con nên biết rằng, con là con trai của Fussen Heideck, bạn đời tương lai của con phải là người có bối cảnh gia thế tương xứng. Cái tên Gerald kia không hề xứng với con."

"À, con biết." Edward nói với vẻ phớt đời.

"Biết cái gì mà biết!" Fussen đập bàn, khiến màn hình quang não rung lên, "Người của một gia tộc nhỏ như thế sao xứng với gia tộc Heideck cao quý chúng ta. Bố không muốn sau này có vụ gièm pha bê bối nào hết. Mẹ con đã tìm được đối tượng cho con rồi, là tiểu thư của gia tộc Muenster, tính cách dịu dàng khả ái, xuất thân lại cao quý. Chỉ người như vậy mới xứng đôi với con. Con mau trở về làm lễ đính hôn đi."

Edward hơi rũ mi, đôi mắt màu xanh lam bỗng chốc trở nên u ám như đáy nước sâu. Hắn làm như vô tình cúi đầu, che đi sự căm ghét trong ánh mắt: "Thưa bố, bố lo nghĩ nhiều quá rồi. Bây giờ con còn đang đi học. Bố không thấy còn quá sớm để đính hôn sao? Con nhận được vài tin tức, dạo gần đây ban lãnh đạo của Liên Bang không mấy ổn định, chọn phe phái quá sớm không phải việc mà một chủ gia tộc khôn ngoan sẽ làm."

Fussen nghiêm mắt: "Con biết?"

"Con chẳng biết gì cả." Edward lại ngẩng lên, mỉm cười thật ôn hòa, "Chẳng qua dạo này có khá nhiều tin thú vị, phân tích một chút là có thể đoán được tầng lớp lãnh đạo sắp có sự thay đổi lớn."

Fussen hơi nheo mắt: "Con cho rằng chúng ta không nên chọn gia tộc Muenster?"

Edward gõ nhẹ ngón tay lên bàn: "Bố, tin tức trong tay con không đủ, quả thực rất thiếu. Trong tình huống đó, con không thể đưa ra phán đoán chính xác hơn. Nhưng … gia tộc Muenster à." Hắn cười khẩy, "Không biết dạo này bố có chú ý đến tin tức của làng giải trí không?"

"Con muốn nói cái nào?"

"Cậu con thứ của gia tộc Muenster đi sòng bạc chơi bị người ta chụp hình. Hơn nữa, tờ báo đó còn ám chỉ rằng, cậu ta thua một khoản không nhỏ."

Fussen giật giật đuôi lông mày. Edward không bỏ qua chi tiết đó.

"Gia tộc Muenster là người thế nào chứ? Sao họ có thể bỏ qua cho một tờ báo giải trí cỏn con đưa tin bôi nhọ mình như thế được. Hiển nhiên là có người đang nhắm vào nhà Muenster. Con nghĩ, tạm thời chúng ta đừng xen vào vụ đấu đá này thì hơn. Dù sao với thực lực của gia tộc Heideck chúng ta, cũng không cần dùng hôn nhân chính trị để đề cao vị thế. Lại nói …" Hắn cười khẽ, "Cuộc hôn nhân lần này rút cuộc là gia tăng thế lực hay là thời cơ để kẻ khác bắt thóp còn khó nói lắm."

Fussen nhìn Edward với vẻ đăm chiêu. Con mình xuất sắc thế này, nếu không phải mẹ nó … Ai, thôi, cứ để nó chơi đùa hai năm nữa đi. Dù sao với sự thông minh của nó, chắc chắn sẽ không thực sự cưới một thằng con trai của gia tộc nhỏ bé về nhà.

"Bố biết rồi, chuyện này bố sẽ giải quyết. Nhưng, chuyện của con, tự giải quyết cho tốt đi." Cuối cùng, Fussen vẫn nhắc nhở Edward một câu. Chơi bời thì không sao, chứ ông tuyệt đối không chấp nhận một thằng đàn ông của gia tộc nhỏ bước chân vào nhà Heideck.

"Bố yên tâm, con biết chừng mực." Edward vẫn mỉm cười đáp.

Ngắt liên lạc, nụ cười ôn hòa trên mặt Edward lập tức tắt phụt. Hắn nheo mắt lại, suy đoán về ý đồ của mẹ mình. Muốn thông qua một con đàn bà để khống chế mình? Phải nói thật là suy nghĩ của mẹ có hơi nực cười. Hắn đâu phải bố hắn, vì yêu mà mẹ nói gì bố cũng nghe răm rắp. Không dưng tìm ở đâu ra một cô gái rồi định trông chờ cô ta biến hắn thành con rối cho bà ta điều khiển? Mẹ nghĩ hay quá nhỉ.

Tác giả:

Tầng lớp thượng lưu cũng dậy sóng rồi … Kẻ địch mới xuất hiện thực sự không đơn giản đâu …

231. Chương 231

Editor: Nguyệt

Bàn tay trắng nõn từ từ siết chặt thành nắm đấm. Từ lần trước bị quất roi, hắn đã không về lại cái nơi gọi là "nhà" đó. Là con trai trưởng của gia tộc Heideck, hắn có nhà riêng của mình, vài năm không về nhà chính cũng không ai nói gì.

Giờ ngẫm lại quá khứ của mình đúng là buồn cười, vậy mà lại ngoan ngoãn về nhà cho mẹ trút giận. Suy cho cùng thì, bản thân mẹ thất bại trên tình trường, liên quan quái gì đến hắn đâu. Dựa vào đâu mà hắn phải chịu trách nhiệm cho sự thất bại của mẹ, đi đánh bại đứa con của tình địch?

Hồi tưởng lại nửa năm vừa qua ở bên nhóm Ariel, phải công nhận là ở bên họ rất thoải mái, hoàn toàn không cần suy xét đến vấn đề âm mưu quỷ kế gì hết, chỉ cần cố gắng rèn luyện, không ngừng nâng cao năng lực bản thân. Cuộc sống đơn giản như vậy thôi là khiến người ta thỏa mãn rồi.

Đương nhiên, khiến người ta sung sướng nhất vẫn là cậu người yêu ngố tàu của hắn. Dường như không có lúc nào cậu ấy không làm hắn sung sướng cả. À, thỉnh thoảng cũng có lúc dở khóc dở cười. Nhưng nhìn cậu ấy vờ ngớ ngẩn là một việc khá thú vị.

Gerald buộc cái khăn tắm quanh eo, đi ra từ phòng tắm, hiếm khi nào thấy Edward ngẩn người, không kìm được hỏi: "Hửm? Anh đang nghĩ cái gì đấy?"

Edward ngẩng lên nhìn thân trên trần trụi của cậu. Nửa năm này chăm chỉ rèn luyện, cho nên những múi cơ vốn không nổi rõ nay đã trở nên săn chắc hơn nhiều, trông có vẻ rất ngon miệng.

Ánh mắt dần tối màu. Edward nhếch miệng cười: "Lại đây."

"Làm gì?" Gerald hỏi với vẻ cảnh giác. Dù gì cũng ở bên nhau nửa năm trời với thân phận người yêu, cho nên cậu biết mỗi khi đôi mắt màu lam nhạt của Edward chuyển thành màu xanh sâu thẳm, con người anh cũng trở nên nguy hiểm hơn rất nhiều.

"Lại đây, đừng để tôi nói lần thứ ba." Edward trầm giọng.

Gerald bĩu môi, lòng thầm mắng: Bạo quân. Nhưng vẫn ngoan ngoãn đi qua đó, dạng chân ngồi trên đùi hắn.

Tay nắm cằm Gerald, Edward nhìn thẳng vào mắt cậu bằng đôi mắt lam u tối: "Nhìn tôi."

Gerald chán nản: Lại nữa.

"Hửm?" Ngữ điệu lên cao khiến tên ngố nọ lập tức toét miệng cười nịnh nọt, nhìn chăm chú vào mắt Edward, nói với giọng vô cùng nghiêm túc: "Em sẽ nhìn anh, mãi mãi nhìn anh, không bao giờ dời mắt khỏi anh."

"Ừ …" Giọng nói dịu đi khiến Gerald thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó, Edward ôm eo cậu, vùi mặt vào lòng cậu.

Gerald thầm thở phào, giơ tay chữ V thắng lợi. Cuối cùng lại qua cửa. Nếu không thể đưa ra câu trả lời tiêu chuẩn, thì lát nữa cái mông cậu sẽ gặp nạn.

Tranh đấu giữa các đại gia tộc giới thượng lưu không gây được sự chú ý của Ariel. Nhưng chẳng biết từ bao giờ, các phương tiện truyền thông bàn luận về đề tài người cải tạo gene khiến hắn phải chú tâm.

Khởi nguồn của đề tài nóng hổi này là một vị giáo sư tên Tesla công bố rằng đã phát minh ra một loại dung dịch tăng khả năng dung hợp gene. Nhờ vào loại thuốc này, con người có một tỷ lệ nhất định dung hợp được với gene của động thực vật, trở thành người cải tạo gene.

Nhìn từ ngoại hình, người cải tạo gene không khác gì con người bình thường, nhưng trong trường hợp cần thiết, họ có thể hoàn toàn biến hình, sức chiến đấu tăng cao đến đáng ngạc nhiên.

Theo đoạn băng ghi hình do giáo sư Tesla cung cấp, một người bình thường thể thuật chỉ đạt cấp ba, là trình độ trung bình đối với người bình thường giới tính nam, nhưng sau khi được cấy gene của một loài động vật hoang dã hung mãnh, khi chưa biến thân, thể thuật của anh ta đã đạt cấp mười, tương đương với lính tinh nhuệ, còn sau khi biến thân thì có thể đấu trực diện với một chiếc cơ giáp.

Khi video này được công bố, toàn bộ giới nghiên cứu khoa học của Liên Bang đều chấn động.

Mặc dù cải tạo gene là hạng mục nghiên cứu bị cấm ở Liên Bang, nhưng trên thực tế vẫn có vô số cơ quan tổ chức lớn lén lút nghiên cứu.

Chỉ tiếc, họ chưa từng có một lần thành công, hầu hết các vật thí nghiệm đều chết vì không thể chịu đựng nổi sự xung đột sinh ra trong quá trình hai loại gene dung hợp, cho dù thỉnh thoảng có người sống sót thì cũng không sống quá một tuần. Gene của động vật hoang dã có tính xâm lược quá mạnh, con người không thể tiếp nhận nổi sức mạnh của chúng.

Trên thực tế, thuốc của giáo sư Tesla cũng không phải hoàn toàn không có khuyết điểm. Sử dụng loại thuốc này chỉ giúp tăng tỉ lệ thành công lên tới 50%. Xác suất này đối với rất nhiều người là quá thấp, nhưng đối với những tổ chức ngầm chỉ theo đuổi sức mạnh mà không để ý đến tính mạng thì xác suất này đã đủ để họ liều một phen rồi.

Vô số phi thuyền, tàu vũ trụ không xác minh ồ ạt đổ về địa chỉ mà giáo sư Tesla công bố. Nhưng cái chờ đợi họ, chỉ là một căn phòng trống và vô số cạm bẫy.

Ngã đau một lần, họ rút cuộc cũng hiểu ra rằng giáo sư Tesla không phải hạng tầm thường, mặc họ muốn làm gì thì làm. Đằng sau người này còn có một thế lực lớn đủ sức đấu với các tổ chức lớn khác.

Điều này không thể xóa sạch ý đồ cướp đoạt loại thuốc mới của họ. Các tổ chức lần lượt thay đổi thái độ, tìm cách hợp tác. Trong số đó, quân đội là bên tích cực nhất.

Hiển nhiên, chi phí để tạo ra một chiếc cơ giáp cao hơn giá của một lọ thuốc. Hơn nữa, cơ giáp tiêu tốn nhiều năng lượng, cần được bảo dưỡng, duy tu đúng lúc, mà một chiến sĩ cải tạo gene lại có được rất nhiều ưu điểm vượt trội.

Nhưng, tỉ lệ tử vong 50% cũng là một vấn đề nan giải đặt ra trước mắt các vị tướng quân.

Có lẽ đối với một số người, xác suất thành công này đã đủ thỏa mãn họ rồi. Nhưng trước cái nhìn của dân chúng, họ cần phải suy xét đến vấn đề hình tượng của mình.

Giới truyền thông xôn xao bàn luận ưu khuyết điểm của người cải tạo gene suốt cả nửa năm nay. Chính phủ vẫn giữ thái độ ba phải với việc cải tạo gene, dường như không ủng hộ, cũng chẳng phản đối.

Từ ngày truyền thông đưa tin về vị giáo sư Tesla kia, Ariel vẫn liên tục theo dõi tin tức về đề tài này. Hắn nhớ là đời trước không có loại thuốc này xuất hiện.

Trong trí nhớ của hắn, người cải tạo gene thành công chỉ có vài tên trong băng cướp Huyết Dạ. Nhưng, nhìn người bình thường chuyển đổi thành công trong đoạn băng ghi hình kia, hắn mơ hồ cảm thấy bất an.

Bản thân hắn kịch liệt phản đối chuyện cải tạo gene. Hắn cho rằng cưỡng ép thay đổi gene nhân loại là hành vi cực kỳ ngu xuẩn. Hắn cũng không tin vào thái độ vô tư của giáo sư Tesla trong đoạn video, như thể mục đích ông ta nghiên cứu ra loại thuốc đó tất cả là vì sự tiến hóa của loài người. Điều hắn suy xét nhiều hơn là mục đích thật sự của vị giáo sư này khi công bố rộng rãi công thức sản xuất loại thuốc mới này là gì.

Hắn chưa bao giờ ngừng điều tra về ông ta. Nhưng nhìn tư liệu cầm trong tay, Ariel càng nhíu chặt chân mày.

Lý lịch đơn giản đến khó tin, bối cảnh vô cùng trong sạch. Tư liệu về giáo sư Tesla trông cứ như là … được tạo ra vậy.

Đột nhiên nhảy ra một ông giáo sư, khoa học kỹ thuật vượt trên trình độ nghiên cứu của Liên Bang. Hai chuyện này kết hợp lại khiến Ariel càng nghĩ càng thấy nặng nề.

"Vẫn đang nghĩ à?" Một đôi tay với những vết chai mỏng đặt lên huyệt thái dương của hắn, nhẹ nhàng xoa bóp.

Ariel nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, thả lỏng cơ thể, hưởng thụ sự phục vụ của Chung Thịnh.

Ariel nhắm hai mắt lại, hỏi: "Em nghĩ sao về giáo sư Tesla?"

Chung Thịnh nghĩ một lát rồi đáp: "Con rối bề ngoài?"

Ariel không đáp, ngón tay gõ nhịp trên đầu gối.

"Xem tư liệu này đi." Ariel cầm tay Chung Thịnh, bảo anh xem một phần tư liệu khác.

Đây là tư liệu Ariel hỏi xin từ tướng quân Clifford. Mục đích ban đầu của hắn chỉ là tìm hiểu xem thế lực của băng cướp Huyết Dạ có phát triển thêm không, không ngờ lại thu được một tin tức khiến hắn chấn động.

"Rất nhiều băng cướp biến mất?" Chung Thịnh đọc lướt một lượt, không khỏi nhíu chặt lông mày.

Ngoài anh và Ariel ra, chắc chẳng còn ai biết các băng cướp du đãng khắp các tinh vực nếu liên hợp lại sẽ thành một thế lực khổng lồ mạnh đến mức nào.

Đời trước, sở dĩ quân khu V được thành lập phần lớn nguyên nhân là vì tất cả các băng cướp vũ trụ tập hợp lại với nhau, lập ra một liên minh thế lực vô cùng hùng mạnh, thậm chí dồn ép Liên Bang đến nỗi phải lập ra một quân khu mới tại khu vực gần địa bàn hoạt động của cướp vũ trụ.

Hiện tại, những băng cướp đó tuy chưa phát triển mạnh như đời trước, nhưng xét tình hình hiện nay, thực lực của chúng đã lên tới trình độ nhất định rồi, vậy mà lại đột nhiên biến mất một cách im hơi lặng tiếng. Quả là chuyện bất thường.

"Hiện giờ chắc quân đội Liên Bang còn chưa để ý đến chúng. Những băng cướp này biến mất một cách đáng ngờ." Chung Thịnh vừa cẩn thận xem lại một lượt tư liệu, trên đó ghi rõ không chỉ các băng cướp biến mất khỏi khu vực thường hoạt động, mà ngay cả các gián điệp quân đội gài vào các băng cướp cũng hoàn toàn biến mất, không để lại tin tức gì.

"Nếu chỉ có một băng cướp xuất hiện tình trạng này, thì còn có thể đoán là do sự cố nào đó. Nhưng hơn hai mươi băng cướp … vậy thì không thể dùng sự cố ngoài ý muốn để giải thích rồi." Ariel trầm giọng nói.

232. Chương 232

Editor: Nguyệt

"Quân đội không có động tĩnh gì sao?"

Ariel nhẹ day trán: "Chàng ngốc quân đội đó đã bị hòa bình Liên Bang nhiều năm nay che mờ mắt rồi. Lúc trước khi Liên minh Cướp vũ trụ thành lập đã vậy, bây giờ vẫn thế. Họ cho rằng những băng cướp đó biến mất càng tốt, đỡ lãng phí binh lực."

Chung Thịnh trầm mặc không nói. Các "tham mưu" chỉ biết ngồi phân tích trong văn phòng, không có tí kinh nghiệm thực chiến nào, cũng chẳng hiểu rõ về tập tính của cướp vũ trụ, không thể trông chờ họ phân tích ra cái gì hữu ích được.

"Tướng quân nói sao?"

"Bố rất chú ý đến chuyện này, nhưng tạm thời không có thời gian để điều tra. Hiện giờ quân đội đang xôn xao tranh luận xem có nên để binh lính tiến hành cải tạo gene không, bố vẫn đang cố gắng kiểm soát tình hình."

"Tướng quân Clifford nghĩ sao về việc cải tạo gene?"

Ariel hơi nhếch môi: "Bố kiên quyết phản đối kế hoạch cải tạo gene. Xác suất thành công 50% ư? Có khác nào lấy tính mạng của binh sĩ đi đánh bạc đâu."

Chung Thịnh ra chiều đăm chiêu gật đầu. Trên chiến trường, khi cần thiết, để giành được thắng lợi, tướng quân Clifford có thể dùng mấy vạn lính Liên Bang làm mồi nhử, nhưng mục đích là để giành lấy thắng lợi cuối cùng. Để binh lính chết trên bàn thí nghiệm một cách vô nghĩa như thế, đương nhiên ông sẽ không đồng ý.

"Quân khu I của tướng quân bất đồng ý kiến à?"

Ariel gật đầu với vẻ khó chịu: "Thời buổi nào cũng có những kẻ thiển cận như thế, chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không để ý gì đến tính mạo hiểm của sự việc."

Chung Thịnh thầm thở dài. Đời trước lúc anh làm phó quan cho Ariel, người này đã lên làm sĩ quan chỉ huy quân khu V, lúc đó tướng quân Clifford cũng nắm chắc trong tay quyền điều khiển quân khu I, bấy giờ hai cha con như cánh diều no gió trên bầu trời quân đội. Còn bây giờ, ngài Ariel giỏi mấy vẫn cần thời gian để tích lũy, vẫn chỉ là một học sinh bình thường, biết rất nhiều việc mà không thể giúp được tướng quân Clifford.

"Chung Thịnh, anh vẫn cảm thấy ông giáo sư Tesla kia có vấn đề." Ariel nhìn ảnh giáo sư Tesla trên tập tư liệu, mày càng nhíu càng chặt.

Cứ cảm thấy đằng sau người này cất giấu bí mật nào đó, không chỉ đơn giản là lợi dụng loại thuốc mới để tạo ra càng nhiều người cải tạo gene.

Ariel đột nhiên mở trừng mắt. Gene!

Hắn chợt nhớ ra mình đã bỏ qua một yếu tố quan trọng, mấu chốt của cải tạo gene không chỉ là nâng cao khả năng chiến đấu, mà còn là sự thay đổi về cấu trúc gene.

Gene là gì? Là mật mã bí ẩn nhất của loài người. Nếu một người nắm giữ kỹ thuật cải tạo gene, thì phải chăng cùng lúc cũng có thể đưa vào trong gene của người được cải tạo mệnh lệnh phục tùng mình?

Nghĩ đến đó mà đổ mồ hôi lạnh. Ariel đột nhiên nhớ ra, đời trước trước khi hắn chết, Liên minh Cướp vũ trụ đột nhiên xuất hiện một nhóm chiến sĩ rất bí ẩn. Họ mặc những bộ áo giáp kỳ quặc, sức chiến đấu vô cùng hung mãnh, còn dùng một số loại vũ khí lạ. Giờ nghĩ lại thì đó rất có thể là người cải tạo gene.

Lớp giáp bên ngoài chẳng qua là để che giấu bộ dạng hóa thú của họ mà thôi. Đặc tính không sợ chết của đám chiến sĩ đó cũng khiến Ariel nếm không ít mùi đau khổ.

"Ariel, anh sao vậy?" Đây là lần đầu tiên Chung Thịnh thấy Ariel lộ ra vẻ bàng hoàng như thể gặp địch thủ khủng khiếp như thế, khiến anh bỗng thắt lòng.

Ánh mắt Ariel ngày càng trở nên lạnh lẽo. Đời trước, chính vì sự xuất hiện của đám "chiến sĩ bí ẩn" kia mà quân đội Liên Bang chịu tổn thất nặng nề. Lúc chúng mới xuất hiện, bộ đội canh phòng quân khu III còn bị đánh cho tan tác. May mà sau đấy quân khu V của Ariel kịp thời tiếp viện, nhờ thế mới không khiến hậu quả càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng cũng chính lần cứu viện đó khiến Ariel trở thành kẻ thù của Liên minh Cướp vũ trụ, từ đó bị ám sát đến mấy lần.

Ariel nhẹ nhàng xoa cái cằm bóng loáng của mình, cặp mắt màu xanh lam ánh lên nét u tối. Đời trước, thời điểm hắn bị tập kích cũng là lúc cuộc đàm phán giữa Liên Bang và Liên minh Cướp vũ trụ bước vào giai đoạn quyết định. Ariel chỉ huy quân khu V nhất quyết theo phe chủ chiến, không tán thành đàm phán hòa bình với cướp vũ trụ.

Hắn vẫn luôn cho rằng, cái gọi là đàm phán hòa bình của bọn cướp chỉ là chiến thuật kéo dài thời gian, rất có thể là để chuẩn bị cho âm mưu nào đó lớn hơn nữa. Nay xem ra, nếu hắn chết đi, phe chủ chiến yếu thế hơn hẳn, và cái kế hoạch cải tạo gene thực sự như những gì hắn nghĩ, thì sau cuộc hòa đàm với cướp vũ trụ, Liên Bang sẽ phải đối mặt với đội quân người cải tạo gene đông nghìn nghịt như kiến.

Theo số liệu mà giáo sư Tesla đưa ra, kỹ thuật cải tạo gene của ông ta đã vô cùng hoàn thiện. Nhưng, sau khi cải tạo thành công, vẫn cần một khoảng thời gian để người ta làm quen với sức mạnh mới. Nếu đủ thời gian và vật thí nghiệm đủ nhiều, thì hắn tin rằng giáo sư Tesla hoàn toàn có thể tạo ra một đội quân khổng lồ toàn người cải tạo gene.

Nhớ đến Snake Succubus và người báo của băng cướp Huyết Dạ, nếu lúc trước trên phi thuyền gặp phải chúng khi đã hoàn toàn nắm bắt được năng lực của mình, thì trận chiến sẽ không dễ dàng thoải mái như thế.

"Em nghĩ cái bẫy đời trước … liệu có phải do Liên minh Cướp vũ trụ làm không?" Ariel trầm mặc khiến Chung Thịnh cảm thấy nặng nề. Giờ hắn đột nhiên đặt câu hỏi lại khiến anh giật mình thon thót.

"Liên minh Cướp vũ trụ?" Vẻ mặt Chung Thịnh cũng dần trở nên nghiêm nghị. Lúc đó anh dồn mọi căm hận lên Elena, kẻ dụ họ vào bẫy, giờ cẩn thận nghĩ lại thì thấy Liên minh Cướp vũ trụ càng có lý do để giết Ariel hơn Elena.

"Anh nghi ngờ gia tộc Heideck?"

"Bây giờ còn chưa xác định." Ariel nhẹ lắc đầu. Hắn đã sớm biết các chính khách dơ bẩn cấu kết với bọn cướp vũ trụ, vấn đề bây giờ là hắn chưa thể xác định kẻ cấu kết với chúng có phải gia tộc Heideck hay không.

Cấu kết với cướp vũ trụ, lén lút bán trang thiết bị quân sự là tội ác nghiêm trọng hàng đầu, khi chưa có bằng chứng xác thực, hắn sẽ không đưa ra phỏng đoán vô ích.

"Em đi sắp xếp người điều tra gia tộc Heideck đi. Anh muốn nói chuyện với bố một lát."

"Vâng!" Chung Thịnh xoay người rời khỏi phòng.

Ariel vừa cẩn thận suy xét vừa gọi cho tướng quân Clifford.

"Chuyện gì?" Màn hình chiếu ra gương mặt nghiêm túc trước sau như một của tướng quân Clifford.

"Bố ..." Ariel nói lại từ đầu đến cuối suy đoán của mình cho tướng quân Clifford nghe.

Tướng quân nghe xong nét mặt cũng trở nên nghiêm nghị nặng nề hơn: "Gần đây sĩ quan chỉ huy của các quân khu lớn đều đang thảo luận vấn đề này. Một vài vị tướng quân tỏ ra rất hứng thú với kế hoạch đó."

"Họ điên rồi sao? Xác suất thành công chỉ có 50%." Ariel hơi tỏ ra tức giận. Hắn không thể chấp nhận chuyện lấy tính mạng binh sĩ ra làm thí nghiệm như thế.

Tướng quân Clifford nhìn hắn: "Đây cũng chính là điều khiến họ còn do dự. Nếu giáo sư Tesla tăng khả năng thành công lên trên 70%, thì bố tin là có ít nhất một sĩ quan chỉ huy cấp quân khu sẽ chấp nhận phương án cải tạo, và một người khác dù mặt ngoài không đồng ý thì rất có thể vẫn âm thầm tiến hành cải tạo binh sĩ."

Ariel trầm mặc không nói. Hắn không phải một thanh niên mười chín tuổi ngây thơ chưa trải đời, có thể hiểu được suy nghĩ của các sĩ quan cấp cao trong quân đội đó. Nhưng hiểu được không có nghĩa là chấp nhận được. Chỉ tiếc sống lại làm một học sinh, bây giờ ngay cả quyền đối thoại bình đẳng với họ hắn cũng không có.

"Bố, con muốn vào quân đội." – Ariel đột nhiên nói.

"Vớ vẩn!" Tướng quân Clifford đanh mặt, "Bây giờ con có tư cách gì mà đòi vào quân đội? Con tưởng đấy là nơi con có thể thích làm gì thì làm chắc? Lại nói, cứ cho là con vào được quân đội đi, với thân phận là con bố, con nghĩ mình đạt được hàm vị gì? Thiếu úy? Hay Trung úy? Con có biết Liên Bang có bao nhiêu trung úy không? Sức con thì có thể làm được cái gì?"

Ariel trầm mặc không nói. Hắn biết mình quá nóng vội, nhưng mấy băng cướp đột nhiên biến mất đó khiến hắn không sao yên tâm được.

Hắn không sợ chiến tranh, không ngại chết chóc, nhưng hắn không muốn Liên Bang bị tập kích bất ngờ trong tình huống không có chút ý thức nguy hiểm nào. Hắn không muốn các binh sĩ trẻ tuổi chết mà chẳng biết gì như thế.

"Con hiểu rồi, thưa bố." Ariel ủ rũ cúi đầu.

"Nhớ kỹ, bây giờ con chỉ là một học sinh, nhiệm vụ của con là học tập cho tốt. Sau này nhất định con sẽ vào quân đội, lấy được thành tích xuất sắc, bởi vì con là con trai của John Clifford, trong người con chảy dòng máu của quân nhân."

"Vâng thưa bố, con hiểu rồi ạ."

"Tốt lắm. Bây giờ con không cần bận tâm đến chuyện gì cả. Mấy vấn đề đó con cũng không giải quyết được. Đừng lo, dù có thế nào thì các sĩ quan chỉ huy quân khu cũng sẽ không tùy tiện áp dụng phương pháp đó. Bởi vì một khi tin này lộ ra ngoài, có thể họ sẽ mất hết danh dự." Tướng quân Clifford hơi nheo mắt lại, trên gương mặt nghiêm túc thoáng qua nét toan tính nham hiểm của loài cáo.

Ariel nhướn mày ra chiều đã hiểu. Lên được đến chức chỉ huy quân khu thì đâu thể là hạng ngu ngốc, có là người lạnh lùng nghiêm túc như bố thì vẫn có một mặt xảo quyệt thôi.

Hiện giờ kế hoạch cải tạo gene đang gây xôn xao dư luận. Cho dù những con cáo già đó thực sự có suy tính ấy thì cũng không dại gì nói ra.

Kết thúc cuộc gọi, Ariel bình tĩnh trở lại. Sự kiện cướp vũ trụ biến mất vừa mới xảy ra, cho dù kẻ thủ ác đứng sau chuyện này thực sự là giáo sư Tesla, thì ông ta cũng cần thời gian để huấn luyện đám cải tạo gene đó.

Hắn không biết cần bao nhiêu thời gian để người cải tạo đạt đến trình độ như Huyết Dạ, nhưng hắn hiểu rằng việc mình cần làm bây giờ là chạy đua thời gian với ông giáo sư kia. Hắn phải mau chóng nhập ngũ, chỉ có vào quân đội mới lập được chiến công, mới đẩy nhanh tốc độ leo lên vị trí cao, mới có quyền lên tiếng.

Người cải tạo gene vẫn tiếp tục là đề tài nóng sốt được bàn luận sôi nổi. Dường như mỗi khi chuyện này có dấu hiệu chìm xuống, là một hãng truyền thông nào đó lại đăng tải nội dung mới về cải tạo gene.

Liên Bang nhìn như bình lặng, thực chất đang ngấm ngầm dậy sóng. Vô số ánh mắt từ trong bóng tối quan sát xu hướng phát triển của chuyện này.

Sau khi ý thức được âm mưu cất giấu đằng sau nó, Ariel càng khắc khổ rèn luyện, tiểu đội Giảo Lang cũng bị hành hạ đến kêu khổ liên mồm.

Ariel đã ác với mình rồi, với bọn họ còn ác hơn. Lượng huấn luyện mỗi ngày chỉ ít hơn giới hạn chịu đựng của họ có một tí. Các thành viên trong đội luôn trong tình trạng một giây trước khi kiệt sức thì huấn luyện kết thúc. Cường độ huấn luyện khủng khiếp như thế khiến các sĩ quan giảng dạy trong trường cũng phải giật mình thảng thốt.

233. Chương 233

Chỉ ba tháng ngắn ngủi, Ariel và Chung Thịnh đã khôi phục lại trạng thái đỉnh cao đời trước, thể thuật cấp mười sáu cho phép họ thực hiện tất cả các động tác chiến đấu cơ giáp cao cấp trên chiến trường.

Dưới sự thúc giục của Ariel, cả tiểu đội Giảo Lang tiến bộ nhanh đến đáng ngạc nhiên. Tố chất cơ thể của họ bây giờ hoàn toàn sánh ngang được với học viên năm tư năm năm sắp sửa tốt nghiệp vào quân đội.

Ngoại trừ Chung Thịnh, không ai biết tại sao Ariel lại đột nhiên huấn luyện tiểu đội Giảo Lang đến mức điên cuồng như thế. Nhưng vì tin tưởng vào Ariel và Chung Thịnh, cho nên dù ngày nào cũng luyện tập đến khổ không nói nổi, mọi người vẫn rèn luyện đầy đủ, không trốn tập bao giờ.

"Mệt … chết mất …" Gerald toàn thân ướt đẫm mồ hôi nằm lăn ra sàn huấn luyện, trông như vừa được vớt từ dưới nước lên.

Ngồi bên cạnh là Lôi Tranh mồ hôi đầm đìa đang thở hổn hển. Tiếng thở dốc nặng nhọc khiến người ta nghe mà lo không biết cậu có "thở" luôn cả phổi ra không.

Hạng Phi nằm rạp bên cạnh Lôi Tranh, gương mặt vốn trắng nõn nay đỏ bừng, mắt còn nổi tơ máu.

Edward đã mất vẻ tao nhã thường ngày. Hắn dùng ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm bộ đếm số trên máy tập. Hắn còn phải đu xà một trăm tám mươi hai cái nữa mới hoàn thành chương trình huấn luyện hôm nay.

Lâm Phỉ Nhi với Samantha dựa lưng vào nhau, mắt đờ đẫn nhìn phía trước. Tiêu hao thể lực quá độ khiến các cô rơi vào trạng thái mơ hồ.

Chung Thịnh ở bên cạnh đang dùng một bộ máy tập, mồ hôi chảy ướt đẫm quần áo. Lượng vận động của Ariel còn nhiều hơn Chung Thịnh những 10%. Nhìn mục tiêu sắp hoàn thành, trên gương mặt chảy mồ hôi ròng ròng của hắn hiện lên nụ cười thỏa mãn.

"Rút cuộc … tại sao chúng ta … phải vất vả như thế …" Gerald mắt mờ thở hào hển hỏi.

Tít.

Cuối cùng cũng tập xong, Ariel thở phì phò xuống khỏi máy tập: "Để sống sót."

"Câu trả lời trực tiếp ghê ha …" Gerald nhìn Ariel với vẻ u oán.

Ariel liếc nhìn cậu: "Liên Bang … đã hòa bình rất lâu rồi."

Gerald nghe vậy trợn tròn mắt: "Ý cậu là …"

Ariel không trả lời, cầm khăn mặt Chung Thịnh đưa, lau mồ hôi trên trán.

Nghe xong mấy câu đó, mọi người đang nằm dài ra đất đều tỉnh táo lại phần nào, cả đám ra vẻ đăm chiêu.

Ariel không giải thích gì thêm. Dù sao đây vẫn chỉ là suy đoán của hắn và Chung Thịnh. Trước mắt, không có bất cứ bằng chứng nào chứng minh cho điều này. Chỉ là, để sau này không rơi vào trạng thái bị động quá mức khi chiến tranh xảy ra, hắn cần phải nghiêm khắc huấn luyện những cấp dưới tương lai này.

Ánh mắt đảo qua một đám người nằm nhoài ra sàn như bùn nhão, Ariel hơi nhoẻn cười. Họ là hậu phương vững chắc giúp hắn nhanh chóng nắm được thực quyền trong quân đội sau này.

Đề tài người cải tạo gene chưa bao giờ được ngừng bàn luận. Rút cuộc, đề tài nóng hổi bao trùm gần khắp Liên Bang này cuối cùng cũng bùng nổ sau một mồi lửa.

Luận văn "Cải tạo gene mới là phương thức phát triển chính xác của con người" được công bố đồng thời trên hầu hết các phương tiện truyền thông đã khiến dư luận Liên Bang bùng nổ.

Tố chất cơ thể mạnh mẽ, tuổi thọ dài lâu, chỉ từ vài phương diện đó thôi, người cải tạo gene dường như đã có ưu thế không thể so bì.

Dù là thời đại nào, trường sinh bất lão vẫn luôn là mục tiêu mà loài người theo đuổi. Hiện nay điều kiện y tế ở Liên Bang đã vô cùng tiên tiến, nhưng lại không hề có chút tiến triển nào trong việc đối mặt với cái chết tự nhiên của loài người.

Người công bố luận văn này là một nhân viên nghiên cứu đạt nhiều thành tựu trong lĩnh vực y học. Năm nay ông đã hơn chín mươi tuổi, bước vào giai đoạn cuối cùng của đời người. Nhưng, bằng cách cải tạo gene, ông có được một cuộc sống mới. Từ trạng thái khi công bố luận văn trước truyền thông, trông ông cùng lắm cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, chẳng giống ông lão gần đất xa trời chút nào.

Nếu nói lúc trước cải tạo gene chỉ có sức hút chủ yếu nhằm vào quân đội có nhu cầu nâng cao năng lực, thì bây giờ cải tạo gene có khả năng kéo dài tuổi thọ phải nói là gãi đúng chỗ ngứa của những người giàu có.

Ai chẳng muốn sống lâu. Nếu không vì xác suất thành công 50% quá nguy hiểm, thì chắc các đại gia ở tinh cầu thủ đô đã lũ lượt xếp hàng mua thuốc rồi.

Toàn bộ Liên Bang đều xôn xao bàn luận đề tài này. Nhưng phần lớn mọi người vẫn khá lý trí, xác suất thành công chỉ có 50% khiến rất nhiều người nhanh chóng tỉnh táo lại trước cám dỗ này.

Ngược lại, một số kẻ điên cuồng nhiệt tình ủng hộ cải tạo gene. Họ cho rằng chỉ có người sống sót sau khi cải tạo gene mới có thể thích ứng được với xu thế phát triển của xã hội.

Hai luồng ý kiến trái chiều dẫn đến tình cảnh đối chọi gay gắt từ từ lan ra khắp Liên Bang. Rất nhiều người nhạy bén đã cảm nhận được sự rung chuyển mạnh mẽ tiềm tàng trong sự kiện này.

Chính phủ Liên Bang cũng thấy tình hình không ổn, nhưng khi họ định tiến hành can thiệp, thì lại bất ngờ phát hiện ra ngay trong nội bộ chính phủ cũng có những ý kiến trái ngược nhau.

Hai phe ủng hộ và phản đối khiến nội bộ chính phủ loạn cả lên. Tổng thống cũng thấy đau đầu khi phải đối mặt với Nội Các không thể đồng nhất ý kiến.

Dư luận ngày càng xôn xao. Một nhóm người ủng hộ cực đoan đã bắt đầu tiến hành tụ họp tự phát, lập thành đoàn thể ủng hộ cải tạo gene. Tình hình ngày càng mất kiểm soát. Ngay lúc tổng thống cho rằng sự việc đã đến mức phải dùng quân đội trấn áp, thì phản loạn đột nhiên nổ ra cho ông một kích trí mạng.

Sĩ quan chỉ huy Ikeda quân khu II đột nhiên tuyên bố sẽ dẫn theo toàn bộ quân đoàn II thoát ly Liên Bang, quân khu II dưới quyền chỉ huy của ông ta cũng thoát ly theo.

Một số tinh hệ thoát ly Liên Bang và vài tinh cầu trong tinh vực hỗn loạn hợp lại với nhau thành Liên minh Người tiến hóa. Tất cả mọi người trong liên minh đều là nhân loại mới đã trải qua cải tạo gene và có được sức mạnh mới.

Theo cách nói của họ, người dân bình thường đã không còn phù hợp để sinh tồn trên thế giới này nữa. Chỉ khi cải tạo gene, có được loại gene mạnh mẽ hơn, họ mới có quyền sống sót.

Liên minh Người tiến hóa mới thành lập khai chiến với Liên Bang. Quân khu II đột nhiên phản bội, dẫn đến các căn cứ phòng thủ gần đó buộc phải nghênh chiến trong tình trạng không hề chuẩn bị gì.

Có lẽ đúng là Liên Bang đã hòa bình quá lâu. Hàng phòng ngự quân khu II và quân khu III đã bị kẻ địch âm thầm lặng lẽ xâm nhập từ bao giờ. Không kịp đề phòng, quân khu III chịu tổn thất nặng nề, họ còn chưa phản ứng lại thì mấy lỗ đen liên thông với quân khu II đã rơi vào tay kẻ địch.

Lúc biết được tin này, tổng thống Liên Bang trợn tròn mắt ngây ngẩn. Ông ngồi lên cái ghế này nắm quyền năm năm, dồn phần nhiều sức lực cho việc phát triển kinh tế, quyền kiểm soát quân đội có thể nói là thấp nhất trong lịch sự tổng thống từ trước đến nay.

Trong chuyện này đương nhiên có sự can thiệp của một số vị tướng quân, nhưng cái tính ba phải của ông cũng là nguyên nhân cốt lõi. Với tính cách đó, khi ở thời kỳ hòa bình, ông có thể làm dịu các mâu thuẫn nổi lên khắp nơi trong Liên Bang. Có điều, chính cái tính đắn đo thiếu quyết đoán đó lại khiến sự việc đến nông nỗi này.

Tổng thống chật vật xuống đài, người kế nhiệm khẩn cấp là một vị kiên quyết theo phe chủ chiến.

Trong buổi nói chuyện đầu tiên sau khi lên làm tổng thống, câu phát biểu đầu tiên của ông là: "Liên Bang bước vào trạng thái chiến tranh!"

Liên minh Người tiến hóa tập kích bất ngờ, toàn thể quân đoàn II phản bội, khiến Liên Bang lâm vào tình cảnh vô cùng hiểm nghèo.

Do lỗ đen nối quân khu II với quân khu III đã rơi vào tay Liên minh Người tiến hóa, cho nên tinh hệ quân khu II đóng giữ hoàn toàn trở thành căn cứ địa của họ.

234. Chương 234

Editor: Nguyệt

Khu vực mà quân khu II phụ trách vừa hay lại là nơi giáp với nội cảnh Liên Bang nhất, cho nên chỉ cần kiểm soát được mấy lỗ đen đó, thì về cơ bản là không có bất cứ một phi thuyền nào có thể xâm nhập vào được.

Sĩ quan chỉ huy của quân khu III cũng phải sứt đầu mẻ trán với tình hình này. Ông ra quyết định phái lượng lớn binh sĩ đi đoạt lại quyền kiểm soát các lỗ đen đó nhưng thất bại. Cấp dưới đối mặt với cơn thịnh nộ của ông cũng chỉ biết ngậm miệng mà nghe. Đó vốn là nơi dễ thủ khó công, mà so về quân lực và vũ trang thì quân khu III kém hơn quân khu II vốn có nhiệm vụ canh gác biên giới nhiều.

Ngày thường có lẽ khó mà nhìn ra sự chênh lệch này, nhưng một khi ra chiến trường là sẽ phát hiện ngay, thì ra trong lúc không ai hay biết quân đoàn II đã mạnh đến thế rồi.

Quân khu II với quân khu III giằng co nhau ở vùng biên giới, trạng thái cân bằng vốn đã khó khăn lắm mới duy trì được nay hoàn toàn bị phá vỡ bởi sự xuất hiện của một đội quân.

Một hạm đội gồm các phi thuyền hình thù quái dị được bao bọc bởi dây leo xanh bất ngờ tấn công doanh trại quân khu III. Sở chỉ huy bị đột kích trong trạng thái không hề phòng bị, sĩ quan chỉ huy quân khu III may mắn thoát mạng, nhưng cũng vào lúc đó, kẻ địch triển khai tiến công quy mô lớn.

Mất đi hệ thống chỉ huy, quân khu III thất bại liên tiếp, liên tục mất quyền kiểm soát của nhiều tinh cầu. Nghe tin này xong, toàn bộ Liên Bang đều chấn động.

Hòa bình trong một thời gian rất dài đã khiến họ quên đi sự tàn khốc của chiến tranh.

Trên những tinh cầu đó, rất nhiều người dân thường bị Liên minh Người tiến hóa bắt đi, ép phải làm cải tạo gene. Người sống sót thì trở thành thành viên của Nhân Loại Mới, kẻ thất bại thì tan biến mãi mãi.

Liên minh Người tiến hóa tuyên bố rằng hành động này là vì sự tiến hóa của loài người. Nhưng đại đa số người dân đều không ủng hộ quan điểm của họ.

Sau khi quân khu III thất bại thảm hại, quân khu IV liền đi lên, thu dọn tàn cục, một lần nữa giằng co với quân của Liên minh Người tiến hóa tại một tinh hệ nhỏ.

Rút kinh nghiệm từ trận đánh trước, khi chiến hạm quấn dây leo chằng chịt xuất hiện, họ đã cố gắng nghiên cứu loại chiến hạm kỳ lạ này, và phát hiện ra nó được chế tạo và vận hành bởi những kỹ thuật hoàn toàn khác với hệ khoa học kỹ thuật của Liên Bang và đế quốc Elan.

Người ngoài hành tinh xâm lấn!

Ngay khi hay tin, mọi người đều ý thức được hàm nghĩa ẩn sau nó. Phái trung lập vốn còn ôm hy vọng với loại thuyết tiến hóa này nay đều đồng loạt giơ cờ phản đối.

Khi Liên Bang hiểu ra rằng lần phản loạn này không chỉ đơn giản là phân tranh nội bộ, thì đế quốc Elan cũng nổ ra cuộc nội chiến quy mô lớn.

Hai bên cùng chìm ngập trong chiến tranh. Một sự trùng hợp mà xét từ góc độ nào cũng thấy rằng không thể xảy ra.

Sau khi đế quốc Elan xác nhận kỹ thuật mà Liên minh Tự do sử dụng cũng là loại kỹ thuật của sinh vật kỳ quái nọ, hai quốc gia nhanh chóng kết thành đồng minh, đứng cùng chiến tuyến trong trận chiến chống lại người ngoài hành tinh xâm lược.

"Không ngờ lại xảy ra chiến tranh thật." Gerald há hốc mồm, đủ nhét một con chuột.

Edward nhìn tư liệu, trong mắt thoáng qua những ý nghĩ xa xăm.

Lâm Phỉ Nhi và Samantha không nhạy bén với tình báo như Edward, tuy cùng xem một tập tư liệu, nhưng họ vẫn chỉ biết ngơ ngác nhìn Ariel.

Hạng Phi xem tin tức mà vẻ mặt rất khó coi, ngón tay không ngừng vẽ gì đó lên bàn, rồi lại tùy tay lau đi.

Ariel gõ nhẹ lên bàn để thu hút sự chú ý của mọi người, nhẹ giọng hỏi: "Mọi người có ý kiến gì không?"

Nhất thời, cả căn phòng im phăng phắc. Nhóm Samantha thì không biết nói gì, còn Edward và Hạng Phi thì đang phân vân không biết nên nói từ đâu.

"Chiến tranh đã bắt đầu rồi." – Ariel thản nhiên nói.

Hạng Phi gật đầu, mở quang não ra. Phút chốc, một bản đồ vũ trụ cực đại hiện lên trên mặt bàn.

Hạng Phi di chuyển tay cực nhanh trên bản đồ, thoáng cái đã tìm ra bản đồ chi tiết của một tinh hệ nhỏ.

Những người ngồi đây đều là học sinh trường quân đội Đệ Nhất, cho nên cũng nhạy bén với tình báo quân sự hơn các kênh truyền thông. Nhìn bản đồ của tinh hệ nọ, Lâm Phi Nhi trợn tròn mắt lên: "Đây là tinh hệ quân khu IV đang đóng giữ?"

"Đúng vậy." Hạng Phi khẳng định.

Mắt Ariel ánh lên nét tán thưởng, Edward cũng vậy.

"Khu vực này có điểm gì đặc biệt?" Samantha chỉ vào bản đồ hỏi.

"Căn cứ vào tình báo mới nhất, mọi người nghĩ tình hình chiến đấu tại đây như thế nào?" Hạng Phi không trả lời mà đưa ra một vấn đề khác.

"Trận chiến đang trong giai đoạn giằng co." Lôi Tranh đáp, sau đó chỉ vào một vài tinh cầu trên bản đồ: "Các tinh cầu này đang diễn ra tranh chấp rất kịch liệt, dường như hai bên đều thành lập trận địa trên những nơi này."

"Tình hình hiện giờ là hai bên ngang sức nhau. Nhưng mọi người có nghĩ đến chuyện tiếp sau đó sẽ thế nào không?" Hạng Phi phóng to hình ảnh của một tinh cầu bị hai màu lam đỏ bao phủ gần hết.

Màu đỏ là khu vực do Liên Minh Người tiến hóa chiếm đóng, còn khu màu xanh lam thuộc quyền kiểm soát của Liên Bang. Địa bàn của hai bên đan cài nhau trên tinh cầu, tranh đoạt vô cùng kịch liệt.

Sau đó …

Nhóm Lâm Phỉ Nhi hơi ngẩn ra, suy nghĩ một lát, rất nhanh sau đó, ai nấy đều giật mình hoảng hốt.

Thấy họ đã nghĩ ra, Hạng Phi liền chậm rãi gật đầu: "Đấy chính là điều tớ muốn mọi người nghĩ tới. Hiện giờ quân khu IV chỉ có thể giằng co với quân địch. Nhưng tại khu vực bị địch chiếm đóng, càng ngày sẽ có càng nhiều người bình thường bị chuyển hóa thành người cải tạo gene. Tuy xác suất thành công chỉ là 50%, nhưng điều này cũng có nghĩa là trong hai người bình thường thì sẽ có một người trở thành chiến sĩ cải tạo gene. Thực lực của họ thế nào chắc mọi người cũng biết."

Hạng Phi chạm tay mở ra một màn hình khác, trên đó xuất hiện hình ảnh của một sinh vật cao chừng năm mét, toàn thân mọc lông đen đang vật lộn với một chiếc cơ giáp.

"Đây là một chiến sĩ cải tạo gene thành công. Ba tháng trước, anh ta vẫn chỉ là một người bình thường. Đối thủ của anh ta là lính cơ giáp của quân đoàn II. Anh lính này từ lúc vào trường quân đội đến khi nắm vững được các kỹ năng điều khiển cơ giáp phải mất ít nhất hai năm. Bây giờ mọi người nhìn kỹ mà xem."

Trên màn hình, quái vật hình người màu đen vật lộn với cơ giáp, cuối cùng bị cơ giáp giết chết. Nhưng đòn tấn công cuối của nó trước khi chết cũng khiến anh lính cơ giáp nọ bị thương nặng.

Tắt băng ghi hình, Hạng Phi chậm rãi nói: "Anh lính kia bị thương nặng, mất một cánh tay, không bao giờ điều khiển cơ giáp được nữa. Điều này có nghĩa là lính cơ giáp Liên Bang mất hai năm mới đào tạo ra và một chiến sĩ cải tạo gene từ người bình thường mà thành khi chiến đấu chịu tổn thất ngang nhau. Cứ tiếp tục như vậy, e là tình huống của quân khu IV sẽ ngày càng trở nên tồi tệ. Kẻ địch ngày một nhiều, mà quân lính chúng ta có thể sử dụng ngày càng ít. Dù có là chiến thần, khi không có đủ binh sĩ, thì vẫn thất bại như thường."

Hạng Phi nói xong thì ngồi lại chỗ cũ, đưa mắt nhìn Ariel.

Ariel hơi gật đầu, Hạng Phi liền tỏ ra vui sướng.

"Tình hình như vậy chẳng phải rất nghiêm trọng sao, Hạng Phi, cậu vui nỗi gì?" Gerald tình cờ bắt gặp biểu cảm của Hạng Phi, gãi đầu gãi tai ra chiều không hiểu.

Hạng Phi liếc nhìn khinh bỉ: "Hỏi Edward nhà cậu đi."

Gerald không hiểu gì quay sang nhìn Edward. Edward dịu dàng xoa đầu cậu: "Lát nữa em sẽ hiểu."

"Càng kéo dài thời gian, Liên Bang càng rơi vào thế yếu. Nhưng có một điều tớ không hiểu, rất nhiều người bình thường bị ép tiến hành cải tạo gene, nếu đã không phải tình nguyện thì tại sao họ lại nghe theo mệnh lệnh của chúng?" Samantha thắc mắc. Cô đã băn khoăn chuyện này từ nãy đến giờ.

Ariel nghe thế liền nói cho mọi người nghe phỏng đoán của mình về chuyện cài đặt chương trình nghe lệnh trong quá trình cải tạo gene.

Mọi người nghe xong sắc mặt xấu đi thấy rõ. Cách thức tẩy não thông qua gene thế này e là không ai có thể kháng cự lại.

"Hôm nay gọi mọi người đến đây không chỉ để xem những tình báo này, mà còn vì muốn nhắc nhở mọi người." Chung Thịnh lên tiếng.

"Nhắc nhở cái gì?"

"Nếu chúng ta có thể phân tích tình báo, thì hiển nhiên là các nhà lãnh đạo của Liên Bang cũng sẽ nhìn ra. Nhưng hiện giờ quân khu II phản bội, quân khu III bị đánh cho tan tác, quân khu IV đang trong thế giằng co, các quân khu còn lại không thể toàn bộ xuất kích, nếu không chẳng may bị kẻ địch đột kích tinh cầu thủ đô, thì kết quả sẽ càng nghiêm trọng hơn. Trong tình huống đó, biện pháp đơn giản nhất là nhanh chóng

bổ sung quân sĩ, tăng mạnh tiến công quân địch, không để cho chúng thông qua cải tạo gene gia tăng lực lượng. Muốn đàn áp được chúng thì phải chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt quân số. Tớ và Ariel đoán rằng khả năng cao nhất họ sẽ khẩn cấp chiêu binh từ các trường quân đội. Nếu thế, thì học sinh trường Đệ Nhất chúng ta rất có thể sẽ bị phái ra tiền tuyến."

"Tiền tuyến!" Samantha tức thì sáng rực hai mắt, nhìn chằm chằm Chung Thịnh.

"Khụ khụ, đúng thế. Nhưng đây mới chỉ là phỏng đoán." Chung Thịnh bị cô nhìn với ánh mắt "đói khát" đó đến rùng mình, sượng sạo đưa mắt ra chỗ khác.

"Chúng ta chuẩn bị đi đánh giặc?" Gerald cũng đứng bật dậy, hưng phấn hô lên.

"Chỉ là phỏng đoán thôi." Ariel thản nhiên nói.

"Thôi đi, cậu chắc chắn là có đường tin tức đặc biệt rồi, con trai tướng quân Clifford cơ mà." Gerald bĩu môi khinh thường.

Ariel nhíu mày, đưa mắt nhìn Edward với vẻ nửa cười nửa không.

Edward im lặng kéo tên ngốc nhà mình lại. Nhóc này không thể bớt rước phiền phức cho mình được sao?

235. Chương 235

Tít tít tít!

Đúng lúc đó, máy liên lạc của mọi người đồng loạt báo có tin nhắn, là thông báo khẩn cấp của nhà trường, yêu cầu học sinh lập tức đến lớp mình tập trung.

Ai nấy đều đưa mắt nhìn Ariel, ánh mắt lóe lên nét hưng phấn, hào hứng, ngỡ ngàng cùng nhiều cảm xúc khác.

Gọi tập trung bây giờ hiển nhiên là để thông báo nội dung quan trọng nào đó. Mà trong tình hình này, thì còn tin gì khẩn cấp hơn chuyện gọi nhập ngũ?

Mọi người rời khỏi phòng họp, chia nhau chạy về lớp. Sau nửa tiếng đồng hồ tập hợp, khi màn hình của các lớp đã được kết nối với nhau, hiệu trưởng trường quân đội Đệ Nhất Phó Ngạn Triều tuyên bố lệnh gọi nhập ngũ khẩn cấp của Liên Bang, tất cả học viên đang theo học tại trường bao gồm học viên chính quy và học viên các hệ các ngành khác lập tức tới địa điểm được chỉ định để tiến hành phân phối.

Sau khi tin tức này được đưa ra, các lớp dậy lên tiếng hoan hô vang trời. Các cô cậu thanh niên trẻ tuổi đầy nhiệt huyệt từ lâu đã muốn được trải nghiệm cuộc sống trong quân đội, nay có cơ hội được ra tiền tuyến, ai nấy đều vô cùng hưng phấn.

Bên cạnh đó, trong các lớp cũng có một vài người tỏ ra không mấy phấn chấn. Chiến tranh không chỉ đem đến vinh quang, mà nhiều hơn cả đó là chết chóc. Không phải ai cũng sẵn lòng hy sinh tính mạng để bảo vệ Liên Bang. Khi việc phải ra tiền tuyến trở thành chuyện bất khả kháng, những người này chưa ra khỏi cổng trường đã bắt đầu thấy hoảng sợ lo lắng rồi.

Người hoan hô, người hãi hùng, và một số ít những người vô cùng bình tĩnh.

Một tiếng đồng hồ sau khi thông báo được đưa ra, cả trường sôi sục bầu không khí cuồng nhiệt. Đủ loại cảm xúc ảnh hưởng khiến vô số học sinh chẳng chờ nổi đến ngày mai mà đã bắt đầu thu dọn hành trang lao tới địa điểm tập hợp ngay.

"Chúng ta xuất phát luôn bây giờ chứ?" Gerald hỏi với vẻ đầy hào hứng.

Edward nhìn cậu: "Gấp cái gì, chúng ta cứ theo Ariel là được."

"À." Gerald đáp, nghe có vẻ không vui lắm, cứ có cảm giác ngày mai mới đi thì muộn hơn bao người một bước vậy.

"Em rất muốn đi?"

"Đúng vậy! Lên chiến trường đó, chuyện hưng phấn cỡ nào chứ."

"Hưng phấn? Tôi thấy em có vẻ quá thừa sức lực nhỉ, đã vậy thì chúng ta làm vài chuyện cho tiêu hao bớt đi."

"Hả? Đừng mà " Sau những đường lượn sóng mất hồn này là cảnh Gerald khóc không ra nước mắt bị Edward kéo về phòng ngủ, làm loại vận động tiêu hao thể lực trong một thời gian khá dài.

Sáng sớm hôm sau, các thành viên tiểu đội Giảo Lang nhận được tin nhắn riêng: [Ba mươi phút nữa tập hợp ở cổng trường. – Ariel]

Sau cuộc chia ly quyến luyến khó rời [Samantha và bạn trai], tràng mắng mỏ như tát nước [Lâm Phỉ Nhi cùng anh bạn trai nhỏ của mình], mệt mỏi nằm ỳ trên giường [Gerald và Lôi Tranh ...], cuối cùng, nửa tiếng sau, tất cả mọi người đều tỉnh táo tinh thần tập hợp trước cổng trường.

Gerald với Lôi Tranh liếc nhìn vành mắt thâm quầng của nhau, im lặng xoay mặt đi. Anh em gian khổ, đúng là đồng bệnh tương liên.

"Xuất phát!" Ariel nhìn một lượt, thấy mọi người đều đến đông đủ thì vung tay lên. Tất cả mọi người leo lên xe bay.

Xe bay cỡ vừa chở bọn họ lao đi như gió đến điểm tập hợp ở xa nhất.

Sau khi báo danh, phân khu, lĩnh trang bị, mất chừng ba tiếng đồng hồ bọn họ mới được thu xếp ổn thỏa trên một chiếc tàu chiến khổng lồ.

Con tàu này đã đỗ ở cảng hàng không được ba ngày. Theo dự đoán thì nó còn đỗ ở đây thêm gần một tuần nữa.

Binh lính sau khi lên tàu thì không được rời đi nữa. May là mỗi lần tập hợp đủ quân số liền bắt đầu tiến hành huấn luyện tân binh ngay, cho nên những người đã lên tàu cũng không quá nhàm chán.

Huấn luyện tân binh cơ bản là để mọi người làm quen với nhau, chia ra thành từng tiểu đội chiến đấu, còn các kỹ năng quân sự khác thì không cần huấn luyện quá nhiều.

Cái gì nên học thì ở trường đều đã dạy cả rồi. Những gì các tân binh cần học bây giờ không phải là kỹ năng kỹ xảo, mà là làm thế nào để sống sót trên chiến trường.

Với tư cách là học viên tinh anh của trường quân đội Đệ Nhất, Ariel và Chung Thịnh mỗi người đều có một lá thư đề cử. Có bức thư này rồi, hai người liền được trao luôn quân hàm thiếu úy, trở thành tiểu đội trưởng và tiểu đội phó.

Tiểu đội mới lập gồm có mười người, thành viên tiểu đội Giảo Lang không cùng đội với họ. Đây cũng là một sách lược của Ariel.

Tiểu đội Giảo Lang tất nhiên vẫn là đội phối hợp với hắn tốt nhất. Nhưng nếu cứ mãi đi cùng Ariel, thì ánh hào quang của họ sẽ bị che lấp bởi Ariel. Hắn mong rằng họ có thể đạt được nhiều thành tựu hơn ở các vị trí khác nhau. Có thế, sau này hắn thăng cấp bậc mới có thể nắm trong tay càng nhiều bộ phận trong quân đội.

Toàn tiểu đội ngoài sáu tân binh ra còn có bốn người nhập ngũ đã lâu. Sắp xếp như thế là để phòng trừ trường hợp tân binh vừa ra chiến trường không kịp thích ứng mà chết một cách vô nghĩa. Những người này hợp tác khá tốt với các tân binh bình thường, bởi vì họ có kinh nghiệm phong phú, rất nhiều thời điểm nhờ có họ mà cả đội được cứu.

Nhưng, trong đội của Ariel, lính nhập ngũ đã lâu này lại thành một vấn đề nói lớn không lớn mà bảo nhỏ cũng chẳng nhỏ. Bởi vì tuy là có kinh nghiệm phong phú, nhưng quân hàm của họ lại thấp hơn Ariel.

Nếu Ariel có được quân hàm nhờ lập công trên chiến trường, thì sẽ không ai nói gì. Nhưng Ariel lại đạt quân hàm khi còn đang theo học tại trường, điều này khiến họ khó mà chấp nhận được.

Đối với lính đã nhập ngũ nhiều năm, phục tùng một sĩ quan chỉ huy ưu tú là điều đương nhiên. Nhưng bảo họ nghe lệnh một thằng nhóc mới học năm thứ hai trường quân sự ư? Quả là chuyện khó khăn.

Một sĩ quan chỉ huy tốt có thể dẫn dắt toàn đội xung phong, thoát cảnh nguy khốn. Nhưng một tên ngu xuẩn thì dù có chiếm ưu thế tuyệt đối vẫn sẽ toi mạng trên chiến trường như thường.

Hiện giờ, trong mắt mấy tên lính này, Ariel với Chung Thịnh thuộc dạng chỉ biết lý luận suông, đạt được thành tích khi còn ngồi trên ghế nhà trường, thời hòa bình ngồi văn phòng phân tích chiến sự còn được, chứ ra chiến trường thật thì …

Tất cả bọn họ đều thấy nghi ngờ và không tin tưởng.

Ngoài họ ra, bốn tân binh có vẻ dễ chịu hơn nhiều. Dù sao đều xuất thân từ trường quân đội cả, mặc dù có hơi nghi ngờ về quân hàm của Ariel, nhưng họ không tỏ rõ thái độ thù địch.

Ariel cũng chẳng lạ gì tình huống này. Đời trước khi hắn mới tốt nghiệp vào quân đội đã phải đối mặt với khó khăn như thế, khác chăng chỉ là lúc bấy giờ hắn mang quân hàm thiếu tá, quản lý nhiều thuộc cấp hơn bây giờ thôi. Chuyện đó còn có thể giải quyết thì vài anh lính cỏn con bây giờ đã là cái gì.

"Tôi biết mọi người không phục tôi." Ariel vắt chân ngồi ngay ngắn trên ghế. Chung Thịnh đứng thẳng tắp phía sau.

Trong số tám đội viên trước mặt, lính cũ trông cà lơ phất phơ đứng chả ra đứng, ngồi chả ra ngồi mấy tân binh tuy là đứng thẳng nhưng từ ánh mắt họ có thể nhìn ra sự thiếu tín nhiệm.

Gẩy nhẹ quân hàm trên vai mình, Ariel nhìn thẳng vào họ và nói: "Thực ra thì, tôi chẳng quan tâm mọi người nghĩ gì."

Mấy tân binh ngẩn ra, lính cũ thì bực mình thấy rõ.

"Theo quy định của quân đội, tôi là thượng cấp của mọi người, mọi người bắt buộc phải phục tùng tôi. Cho dù tôi là một thằng ngu, thì dù có ra lệnh bảo mọi người chịu chết, mọi người vẫn phải chấp hành, đúng không?"

Ariel cười trào phùng, lại búng quân hàm của mình.

Mấy ông lính cũ ngạc nhiên không dám tin, các tân binh thì hơi nhíu mày.

Đối với các tân binh, kỷ luật nghiêm minh có lẽ vẫn còn là một cụm từ xa vời. Ở trường, nếu họ không nghe theo mệnh lệnh của các huấn luyện viên, thì kết quả có thể là một lần trừng phạt của huấn luyện viên. Nhưng những người nhập ngũ đã lâu thì đều biết rõ, trên chiến trường mà dám kháng lệnh cấp trên thì sĩ quan chỉ huy có quyền xử lý họ bất cứ lúc nào.

Mấy tên lính đưa mắt nhìn nhau, rút đi thái độ khinh thường với Ariel. Hiển nhiên là tên tân binh này biết yếu huyệt của họ. Một người nắm rõ quy tắc như cậu ta sẽ chẳng khó khăn gì nếu muốn lợi dụng kẽ hở của quy tắc để đùa bỡn họ.

Mấy ý đồ mới manh nha đều bị dẹp bỏ hết. Ariel chỉ dùng một câu đã khiến mấy tên lính kia phải kiêng kỵ mình.

Sau khi giải tán bọn họ, Chung Thịnh thắc mắc, tại sao lại dùng thái độ thô bạo đến mức trắng trợn như thế để đối xử với mấy anh lính nhập ngũ đã lâu đó. Anh đã ở bên Ariel một thời gian dài, nhưng chưa từng thấy Ariel dùng cách thức như thế để trấn áp binh lính bao giờ.

236. Chương 236

Editor: Nguyệt

"Họ chỉ đồng hành với chúng ta cùng lắm nửa tháng, sau khi ra tiền tuyến sẽ tách ra. Nếu họ là cấp dưới của anh, thì anh sẽ tốn công một chút để dạy dỗ họ. Nhưng đằng này lại chỉ là người qua đường, cho nên cứ giao việc dạy bảo cho cấp trên tương lai của họ đi. Anh chỉ cần trong thời gian nửa tháng này họ không gây phiền phức cho chúng ta là được, còn lại thì mặc kệ."

So với tình hình hơi căng thẳng bên Ariel, thì bên phía nhóm Hạng Phi với Lâm Phỉ Nhi lại được hoan nghênh nhiệt liệt hơn nhiều.

Hầu hết các tiểu đội đều do lính nhập ngũ đã lâu làm tiểu đội trưởng. Trong tình huống đó, họ sẽ rất vui vẻ chào đón học sinh ưu tú của trường Đệ Nhất hơn học sinh các trường khác.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng có mấy tên có mắt như mù muốn khiêu chiến uy nghiêm của tiểu đội trưởng. Nhưng hiển nhiên là, dù tân binh hay lính cũ, đã có tư cách giữ chức tiểu đội trưởng thì đều là hạng khó xơi. Sau vài lần "giao lưu", ai không phục hay gây chuyện đều bị xử lý hết.

Trên con tàu chiến này, tiểu đội của Ariel chẳng có gì nổi bật. Một phần vì Ariel không muốn phô trường, một phần là vì cuộc nói chuyện ngày hôm đó thành công trấn áp các đội viên còn lại.

Sau vài ngày, học sinh từ nhiều trường quân đội khác đều đến tụ họp. Xung đột giữa lính mới và lính cũ ngày càng gay gắt. Không biết vì lý do gì, có những lần xung đột đến đổ máu, vậy mà sĩ quan chỉ huy con tàu không hỏi han gì đến.

Nhóm Hạng Phi đều thấy khó hiểu, không kìm được chạy đến hỏi Chung Thịnh. Chung Thịnh thì thấy trò này đã nhiều rồi, cho nên chỉ cười cười giải thích cho họ nghe. Hiện giờ trên con tàu này có rất nhiều tranh chấp giữa lính mới và lính cũ, nếu mạnh mẽ đàn áp thì dù bên bị trấn áp là lính cũ hay lính mới, thì đều sẽ tạo khoảng cách giữa hai bên. Ngược lại, nếu lợi dụng những xung đột này để tạo cơ hội cho họ xác lập uy quyền, thì mọi người sẽ bằng lòng tin phục.

Đừng nghĩ rằng cấp trên mặc kệ xung đột của bọn họ. Một khi có hành vi nào vượt quá giới hạn, thì cả hai bên đều phải nhận hình phạt.

Nhóm Hạng Phi gật gù với vẻ đăm chiêu. Chung Thịnh không khỏi mỉm cười, nhớ lại chuyện đời trước mình cũng từng như thế.

Thanh niên mà, đã là lính thì ai chẳng đầy nhiệt huyết, cứ cho họ giải phóng nó ra là được. Trong quân đội, nắm đấm càng có sức thuyết phục hơn quân hàm. Chỉ cần cho mọi người thấy rõ năng lực, thì sẽ không ai ý kiến gì.

Hiện giờ cấp trên đang âm thầm quan sát các tiểu đội trưởng, cả lính cũ lẫn lính mới, chỉ cần có thể kiểm soát được đội viên của mình thì đều thuộc dạng nhân tài đáng đào tạo.

Cấp trên bây giờ không còn nhiều thời gian để từ từ khảo sát năng lực từng người một, chỉ đành thông qua biện pháp bạo lực mà đơn giản này để lựa chọn sĩ quan từ tầng bậc dưới.

Giờ nghĩ lại thì Ariel từ ngày đầu tiên đã hoàn toàn khống chế được tiểu đội của mình quả thật là rất xuất sắc. Mặc dù cách thức có hơi thô bạo, nhưng trên con tàu này, đội nào càng yên ổn, càng tỏ ra bình thường thì tiểu đội trưởng càng được đánh giá cao.

Ba ngày trước, tàu chiến đã rời khỏi cảng hàng không tinh cầu thủ đô. Trên đường đi, ngoài nhu cầu bổ sung những thứ thiết yếu ra thì hầu như không dừng lại ở bất cứ tinh cầu nào. Hành trình nhàm chán khiến rất nhiều học sinh mới từ trường quân đội ra đều không thích ứng được với cuộc sống vô vị kiểu này.

Trong trường quân đội cũng có rất nhiều các khu vui chơi giải trí. Nhưng hiện giờ trên tàu chiến chỉ có các loại máy móc dùng để huấn luyện, ngoài ra chẳng có gì cho người ta thả lỏng thư giãn cả.

Lính cũ đã quen với nếp sinh hoạt như vậy, hoạt động giải trí mỗi ngày quá lắm cũng chỉ là tụ tập với nhau đánh bài, chơi mấy trò đánh trận đơn giản. Còn với tân binh thì những ngày này quá khó chịu.

Trên tàu có rất nhiều học sinh đến từ các trường quân đội thuộc các tinh cầu lân cận tinh cầu thủ đô, thực lực tuy là kém trường Đệ Nhất, nhưng so với các trường khác thì đã giỏi hơn nhiều rồi. Có lẽ chính vì lý do đó mà họ có vẻ ngông nghênh hơn, đối mặt với lính cũ cũng dễ nảy sinh xung đột hơn.

Mâu thuẫn giữa lính mới và lính cũ ngày càng tăng, giữa học sinh đến từ các trường khác nhau cũng xảy ra xung đột. Nhưng các sĩ quan chỉ huy trên tàu làm như không biết, không có bất cứ hành động khiển trách nào.

Đương nhiên, trên tàu cũng có những người thông minh như Ariel, mỗi ngày ngoan ngoãn đến phòng tập huấn luyện, chưa từng gây chuyện. Số các tiểu đội như thế cũng không ít.

"Đệt! Cậu xem cái bọn vứt đi này đi, vô dụng như thế mà còn đòi lên chiến trường?" Trong phòng hạm trưởng, một ông chú trung niên râu quai nón mặc quân phục hạm trưởng chỉ vào hình ảnh một nhóm tân binh xông vào đánh lộn trên màn hình mà bực mình mắng sa sả.

Phó quan bên cạnh tay cầm cốc nước cười tủm tỉm nói: "Ha ha, lính mới mà, bao giờ cũng tràn trề sức sống như thế, chuyện bình thường."

"Bình thường cái con khỉ, cái bọn khốn nạn này mà là lính của ông thì ông bắn hết." Râu quai nón bực bội tắt màn hình.

"Rồi rồi, ông cũng nói rồi đấy, họ đâu phải lính của ông, ông tức cái gì?" Phó quan đặt cốc xuống, nói với vẻ không bận tâm lắm.

"Mẹ nó, tôi đã bảo là đám tân binh này không được mà. Không qua huấn luyện thì làm sao lên chiến trường được!" Râu quai nón bực bội bỏ mũ xuống, để lộ cái đầu trọc lốc.

Phó quan nhàn nhã nhấp một ngụm cà phê, chậm rãi nói: "Ai bảo bọn họ chưa được huấn luyện? Đây đều là những người được huấn luyện chính quy trong trường quân đội, ông đừng nói xấu bọn họ."

"Hừ, cái đám vô dụng này, tôi nghi chúng nó còn chưa thấy máu bao giờ!" Râu quai nón đập bàn, "Mẹ nó chứ, cái nhiệm vụ chết tiệt, bắt chúng ta phải huấn luyện chúng trong một tháng trời. Huấn luyện cái mẹ gì, một lũ vô dụng!"

"Bình tĩnh, bình tĩnh!" Phó quan đặt cốc xuống, vỗ vai râu quai nón: "Ông bực nỗi gì, xem bọn họ dư thừa tinh lực như thế thì cứ để họ tiêu hao bớt đi không phải là xong sao."

"Tiêu hao kiểu gì?" Râu quai nón hỏi với vẻ chán nản.

"À, tôi nhớ không lầm thì chuyến đi này của chúng ta không bắt buộc phải quay về tiền tuyến trong vòng một tháng, đúng không?" – Phó quan nheo mắt hỏi.

"Hửm? Có mưu đồ gì vậy?" Râu quai nón sáng mắt lên.

"Mưu đồ gì chứ." Phó quan bất mãn, "Đó gọi là mưu lược, mưu lược, biết chưa?"

"Tôi biết hay không có liên quan gì đâu, cậu biết là đủ rồi. Nói nhanh lên." Râu quai nón mất kiên nhẫn phẩy phẩy tay.

Phó quan lừ mắt chán chẳng buồn nói, "Đám nhóc này tràn trề sức sống như thế, lại không chịu phục ai, chi bằng để chúng nó so đấu vài lần đi."

"So kiểu gì?"

"Ông nói xem có thể so kiểu gì?" Phó quan khinh bỉ liếc nhìn râu quai nón, "Ngày kia chúng ta sẽ đi qua tinh cầu săn bắn."

"Hửm? Cậu muốn cho chúng nó đi săn?" Râu quai nón trợn tròn hai mắt lòe lòe hưng phấn.

"Sai, không phải đi săn, mà là huấn luyện." – Phó quan nghiêm túc nói.

"Thôi đi." Râu quai nón bĩu môi, "Lần trước Cốc Vũ chọc vào cậu nên lần này muốn công khai trả thù chứ gì."

"Tôi trả thù cái gì nào? Lần trước Cốc Vũ chê chúng ta săn nhiều quá nên khấu trừ một nửa con mồi, lần này tôi huấn luyện bộ đội danh chính ngôn thuận, cậu ta sẽ không thể cắt xén con mồi của chúng ta." Phó quan nói như thể có lý lắm.

Râu quai nón liếc nhìn hắn, không nói nữa, mở bản đồ vũ trụ, nhìn một hành tinh màu lam xám trên lộ trình của con tàu.

"Hiện giờ … đang là mùa bọn săn trộm hoành hành nhỉ."

"Đúng vậy." – Phó quan cười tủm tỉm đáp.

Râu quai nón trừng mắt nhìn hắn: "Ý tưởng này không tồi, nhưng phiền phức quá."

"Đâu phải phiền phức của ông, sợ cái gì." Phó quan cầm cốc lên uống một ngụm, vẻ mặt rất thích thú.

"Mẹ, cho đám nhóc này đi huấn luyện chút đi, tôi thấy bảy ngày là đủ rồi đấy."

"Đủ. Nhưng ông định cho chúng nó vũ khí gì?"

"Còn vũ khí gì nữa, một ba lô quân dụng tiêu chuẩn, một súng laser. Chẳng lẽ lại cho chúng nó mỗi đứa một cơ giáp?"

Phó quan hơi sựng lại: "Cũng được. Đã là huấn luyện thì chết vài người là chuyện bình thường. Ông làm báo cáo đi, tranh thủ kê thêm danh sách mấy người tử vong."

Râu quai nón trừng mắt: "Cậu đi mà làm, tôi ghét nhất làm báo cáo."

Phó quan trầm mặc một lát mới nói: "Được rồi! Được rồi! Tôi làm thì tôi làm. Ông mau liên hệ với Cốc Vũ đi, trong vòng hai ngày xua hết đám người thường khỏi tinh cầu săn bắn."

"Biết rồi, nói lắm." Râu quai nón vung tay lên, sai phó quan của mình đi viết báo cáo, mình thì xoa xoa mặt, trưng ra nụ cười nịnh nọt, mở máy liên lạc gọi cho Cốc Vũ – sĩ quan chỉ huy tinh cầu săn bắn.

237. Chương 237

Editor: Nguyệt

Hai ngày sau, một chiếc tàu chiến khổng lồ đáp xuống tinh cầu săn bắn màu lam xám. Cùng lúc đó, tám tàu bảo vệ trang bị đầy đủ bay quanh quỹ đạo vệ tinh của tinh cầu săn bắn, độ bao phủ của hỏa lực đủ để tiêu diệt bất cứ phi thuyền nào bay ra từ tinh cầu.

"Mẹ nó, lão già kia chơi ác nó vừa vừa thôi chứ, toàn bộ tinh cầu đều bị ông bao vây." Sau khi hạ cánh xuống mặt đất, râu quai nón ra khỏi khoang thuyền đầu tiên bị một người đàn ông trung niên mặt tươi cười đấm mạnh cho một phát.

"Ha ha, hết cách, nhiều tàu bảo vệ như thế cơ mà, đâu thể để họ ngồi không mãi được." Râu quai nón xoa xoa cái đầu bóng loáng của mình, cười khà khà đắc ý.

"Câm đi, đồ khốn!" Người đàn ông trung niên lại đấm một phát, sau đó hai người nhiệt tình ôm chầm lấy nhau.

Ôm xong, người đàn ông trung niên thấy đằng sau râu quai nón không có bóng phó quan nên ngạc nhiên hỏi: "Ồ? Cậu phó quan của ông đâu rồi?"

"Cậu ta hả, đang bận chỉ đạo bọn nhóc kia. Sao, nhớ người ta hả?" Râu quai nón hấp háy mắt trêu ghẹo.

"Nhớ cái con khỉ." Người đàn ông trung niên phì cười mắng, "Cái lão này, phó quan của mình mà cũng lấy ra đùa được."

"Ha ha, phó quan của tôi lúc nào cũng đa năng mà." Râu quai nón ưỡn ngực tự đắc.

"Bớt khoe khoang đi." Người nọ bật cười đấm vai gã một cái, "Tôi phải nói trước, vẫn luật cũ, một phần tư số mồi là của tôi, trang bị do tôi cung cấp. À, vũ khí năng lượng thì các ông tự lo đi, chỗ tôi cũng không có nhiều. Đúng rồi, tôi tính sơ thì hiện tại trên tinh cầu có khoảng bảy đến tám trăm tên săn trộm. Đám nhóc của ông có đỡ nổi không?"

"Tám trăm?" Râu quai nón nhướn mày. Con số này có hơi nhiều. Vốn ông tính năm trăm là căng.

"Ừ, dạo gần đây đang chiến loạn mà. Đám kia hình như tính làm một phát lớn rồi đi hẳn, ai biết được sang năm sau tinh cầu săn bắn còn nằm trong tầm kiểm soát của Liên Bang nữa không." Cốc Vũ nhún vai.

Râu quai nón trông nghiêm nghị hẳn: "Tình hình không tệ đến thế chứ?"

"Có tệ đến thế không tôi không biết. Nhưng đám kia quả thật là liều lĩnh tàn ác vô cùng. Trước đây mỗi lần bọn đi thanh trừng, chúng còn kiêng kỵ một chút, chứ lần này thì như phát điên, một tiểu đội của tôi bị chúng diệt sạch rồi." Nói đến đây, mắt Cốc Vũ vụt qua nét căm hận.

"Bọn nó bị điên à?" Râu quai nón nhíu mày. Ông không ngờ đám săn trộm lại điên cuồng như vậy, ngay cả quân đội Liên Bang đồn trú tại đây cũng giám giết.

"Ai biết được." Cốc Vũ miết mạnh bùn đất dưới chân, "Tóm lại dạo gần đây hỏa lực của chúng tương đối mạnh, hình như còn có một bộ phận liên hợp lại với nhau. Tôi thực lòng hoan nghênh ông đến đây luyện binh. Ông mà không đến, khéo bọn chúng giết hết động vật quý hiếm trên tinh cầu này mất."

Nói đến cuối, Cốc Vũ không giấu nổi nụ cười buồn bã cùng bất đắc dĩ. Ai mà ngờ được quân đội chính quy Liên Bang đóng quân trên một tinh cầu săn bắn lại bị lũ săn trộm dồn ép đến bước đường này.

"Nếu thế chẳng phải lần này bọn tôi đến đây là giúp ông một việc lớn à?" Phó quan của râu quai nón đột nhiên bước ra từ khoang thuyền, cười tủm tỉm nói với Cốc Vũ: "Thế thì giảm miễn thuế cho chúng tôi đi nhé."

"…" Cốc Vũ không biết nói gì, tên này thật biết chọc trúng yếu huyệt.

Râu quai nón gãi gãi đầu, đành đứng ra hòa giải: "Khụ khụ, được rồi, Allen đừng đùa nữa. Cậu xem đại tá Cốc đã thảm như vậy rồi, chúng ta không nên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của."

Chẳng hiểu phó quan của ông với Cốc Vũ ngứa mắt nhau chỗ nào mà lần nào gặp mắt cũng tóe lửa.

"Xử lý xong đám nhóc kia rồi?" Râu quai nón hất cằm về phía khoang thuyền.

"Đương nhiên." Allen bực mình vặc lại. Mấy chuyện rắc rối thế này lần nào cũng rơi lên đầu phó quan số khổ là hắn.

"Thế bảo bọn nó ra đi." Nói rồi quay sang hỏi Cốc Vũ, "Chỗ ông có bao nhiêu xe bay?"

"Không đến hai mươi chiếc. Sao? Còn định dùng xe bay đưa đón tân binh ấy hả?" Cốc Vũ ngạc nhiên nói, "Tôi phải nhắc ông trước, đám săn trộm kia vũ khí mạnh lắm đó, có đứa còn mang cả pháo laser, không cẩn thận đến xe bay cũng bị bọn chúng bắn hạ."

"Ôi đệt, kinh thế á? Bọn chúng uống thuốc kích thích à?" Râu quai nón hoảng hồn. Ngay cả xe bay của quân đội Liên Bang mà cũng dám tấn công, đám kia đúng là chán sống.

"Ông tưởng ngon ăn lắm chắc." Cốc Vũ liếc mắt khinh bỉ. Nếu đám săn trộm kia không điên cuồng thế thì tôi việc quái gì phải phát sầu.

Râu quai nón gãi đầu đầu gãi tai nhìn về phía Allen: "Trên tàu chúng ta có bao nhiêu …"

Uỳnh!

Trên bầu trời vang lên tiếng nổ rung trời, đóa hoa lửa nở bung trên bầu trời tinh cầu màu lam xám.

Râu quai nón nheo mắt, mở máy liên lạc: "Có chuyện gì thế?"

"Báo cáo hạm trưởng, có một phi thuyền loại nhỏ muốn trốn khỏi tinh cầu săn bắn. Chúng tôi cảnh cáo nhưng đối phương làm ngơ."

"À, vậy bỏ đi, nó mà muốn chạy nữa thì bắn rụng hết cho ông."

"Rõ, thưa hạm trưởng!"

"Có kẻ muốn chạy trốn?" Cốc Vũ híp mắt hỏi.

"Ồ? Tin tức nhanh nhạy nhỉ." Râu quai nón cười cười nhìn Cốc Vũ.

Cốc Vũ nhướn mày. Xem ra gián điệp của bọn săn trộm trà trộn trong quân đội cũng khá phết, nhanh như vậy đã tuồn tin tức ra ngoài. Lúc trước ông đã hạ lệnh phong tỏa tin tức rồi. Lần này về phải cẩn thận tra xét mới được. Biết tin về hành động lần này, lại có thể giấu ông để tuồn tin ra ngoài, chức vị cũng không thấp đâu …

Hai người nhìn nhau lòng ngầm hiểu. Râu quai nón cười ha hả gọi binh lính rời khỏi phi thuyền, tập hợp xếp hàng.

Ba nghìn người đứng theo đội ngũ chỉnh tề trên sân vận động. Các học sinh tuy không phục lính cũ, nhưng còn chưa ngu đến nỗi gây sự trước mặt cấp trên đứng đầu con tàu.

"Được rồi, đám thỏ con nghe đây." Râu quai nón gãi gãi cái đầu bóng loáng của mình, "Đây là tinh cầu săn bắn. Chúng ta sẽ nghỉ tại đây một tuần. Đương nhiên, đối tượng nghỉ ngơi là nhân viên trên tàu, không bao gồm lũ ngu xuẩn mới nhập ngũ như bọn bây."

Râu quai nón vừa nói xong, binh lính phía dưới liền ồ lên, không ít tân binh tỏ ra tức giận thấy rõ.

"Sao? Đám ngu xuẩn tụi bây có ý kiến gì?" Râu quai nón trừng mắt, "Nói cho mà biết, tôi cóc quan tâm mấy người có ý kiến hay không. Tôi là thủ trưởng, bảo các người ngu xuẩn thì các người chính là loại ngu xuẩn!"

Chung Thịnh đứng dưới nghe râu quai nón nói thế không nhịn được nhoẻn miệng cười. Vị hạm trưởng này nói y hệt như Ariel ngày đó.

Thành viên tiểu đội Ariel nghe câu nói quen thuộc trên, ai nấy đầu giật giật khóe mắt.

Râu quai nón lại sờ cái đầu hói của mình: "Các cô cậu trong mắt tôi chẳng khác gì lũ vô dụng, ngu xuẩn. Hạng như thế là đòi lên chiến trường? Đúng là mơ mộng hão huyền. Tôi chẳng hiểu bộ quốc phòng nghĩ gì mà lại đưa một đám trẻ miệng còn hôi sữa đến chỗ tôi. Nhưng chịu thôi, bộ quốc phòng là cấp trên của tôi, tôi cũng phải phục tùng mệnh lệnh. Trước khi cho đám vô dụng mấy người lên tiền tuyến thì phải huấn luyện cho ra dáng tí đã."

"Được rồi, tôi cũng chán chẳng muốn nói nhiều với loại vô dụng. Nhiệm vụ chính của của các người là sống trên tinh cầu này bảy ngày và đi săn. Đương nhiên, chủng loại mồi khác nhau sẽ tương đương với điểm số khác nhau. Chỉ cần mỗi người đạt một trăm điểm là xem như thoát khỏi hàng ngũ vô dụng. Nếu đạt năm trăm điểm thì có thể lên làm tiểu đội trưởng ngay, đã là tiểu đội trưởng từ trước thì quân hàm tăng lên một cấp. Đạt một ngàn điểm thì … Ha ha, ai mà được một ngàn điểm thì ông đây trực tiếp làm báo cáo đề cử đặc cách thăng lên làm thiếu tá luôn."

Binh lính phía dưới nghe xong mắt sáng như đèn pha. Hầu hết các học sinh đều chỉ có quân hàm sĩ quan, giỏi lắm lên được trung sĩ. Đâu phải trường nào cũng được như Đệ Nhất, còn đang học tại trường đã có quân hàm thiếu úy. Cho nên đặc cách thăng quân hàm có sức hấp dẫn cực lớn với bọn họ.

Lính nhập ngũ lâu năm càng không phải nói. Nhập ngũ thời gian dài, do Liên Bang vẫn trong thời kỳ hòa bình nên việc tích góp chiến công để thăng quân hàm là việc rất đỗi khó khăn. Hiện giờ có cơ hội một bước lên trời, đương nhiên phải nắm chắc rồi.

"Thế nào? Mọi người đều vui cả chứ?" Nhìn binh lính phía dưới bàn bạc sôi nổi, râu quai nón cười tủm tỉm nhìn bọn họ: "Một con thú bình thường chỉ có ba đến năm điểm, động vật nguy hiểm nhất ở đây cũng chỉ đổi được mười điểm. Có phải mọi người cảm thấy nhiệm vụ đạt năm trăm điểm là rất khó khăn không?"

Binh lính phía dưới cả đám mắt nóng rực như lửa nhìn râu quai nón, như thể đang nhìn một cô em xinh đẹp với thân hình bốc lửa.

"Bây giờ tôi sẽ nói cho mọi người nghe một biện pháp rất tốt để kiếm điểm." Mắt râu quai nón thoáng qua nét xảo quyệt, "Trên tinh cầu này có chừng bảy đến tám trăm tên săn trộm. Đương nhiên, là loại được trang bị vũ khí đầy đủ. Vũ khí mạnh nhất trong tay chúng là pháo laser cỡ nhỏ. Mọi người không nghe nhầm đâu, là pháo laser cỡ nhỏ. Còn chuyện ai cũng có súng laser thì chắc không cần tôi phải nói nhiều nữa nhỉ."

Tác giả:

Có ai nghĩ lần huấn luyện binh sĩ này quá tàn khốc không?

Mặc Vũ thì nghĩ, để các tân binh chưa được chuẩn bị gì đã lên chiến trường đối đầu với người cải tạo gene mới thực sự là tàn khốc …

238. Chương 238

Editor: Nguyệt

"Những người này cũng nằm trong danh sách đi săn của các cô cậu. Một tên săn trộm tương đương với mười điểm. Diệt được đoàn săn trộm loại nhỏ cộng hai mươi điểm, diệt được một trong ba đoàn săn trộm quy mô lớn nằm ở tốp đầu được cộng một trăm điểm."

Đám lính phía dưới chỉ muốn hét lên sung sướng. Mục tiêu xa vời tưởng chừng khó mà đạt được nay bỗng trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Mấy tay lính trẻ mặt mày hưng phấn như thể lũ săn trộm đã chết trong tay mình vậy. Còn những người nhập ngũ lâu năm thì mặt mày khá nghiêm túc.

Tân binh không có kinh nghiệm nên không biết, chứ họ thì hiểu rõ một đoàn săn trộm có pháo laser cỡ nhỏ chắc chắn không phải dạng gặp quân đội chính quy là rút lui.

"Câm miệng đi! Bọn ngu xuẩn!" Râu quai nón không thể chịu nổi bộ dạng phấn khích của họ, ngoáy ngoáy lỗ tai, "Bảo bọn bây ngu đúng là không có sai. Nghĩ lũ săn trộm trở thành điểm số trong tay mình rồi hả? Đúng là cái bọn không có đầu óc. Bọn săn trộm cũng có vũ khí, đã đi săn trên tinh cầu này nhiều năm trời, vô cùng quen thuộc địa hình ở đây. Nếu các cô cậu tưởng phẩy tay một cái là có thể biến chúng thành điểm số của mình, vậy thì quá ngây thơ. Ai mà có suy nghĩ đó thật …" Gã dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn một loạt những binh lính đang mang vẻ mặt hưng phấn, "Thì tự sát sớm đi cho nó lành, khỏi mất trang bị vào tay kẻ địch."

Để ý thấy rất nhiều người tỏ rõ sự khinh thường, râu quai nón chẳng buồn nói thêm. Không cho lũ nhóc này thấy máu, chết mất vài người, thì e là có dạy dỗ nữa cũng như nước đổ đầu vịt.

"Được rồi, tôi chán chẳng buồn nói với hạng ngu xuẩn. Phát hành trang đi, mỗi người một cây súng laser, sau đó đưa đến địa điểm chỉ định." Râu quai nón phẩy tay.

"Cái gì? Chỉ có súng laser? Tại sao không cho chúng tôi cơ giáp?" Rất nhiều binh lính đều lớn tiếng kháng nghị.

"Quả nhiên là bọn ngu." Râu quai nón nhếch mép khinh bỉ, "Đây là một tinh cầu bán nguyên sinh, mọi loài động vật đều được nuôi thả. Điều khiển cơ giáp ư? Định đi săn hay là phá hủy môi trường sinh thái nơi này? Bảo các người đi bắt lũ săn trộm là để ngăn chúng tàn phá sinh vật trên tinh cầu, nếu dùng cơ giáp được thì quân đội đồn trú ở đây đã giết sạch lũ săn trộm ấy từ lâu rồi."

Học viên kêu gào đòi cơ giáp lúc nãy giờ mặt đỏ bừng, không dám nói gì thêm.

Râu quai nón hừ một tiếng: "Yên tâm, các cô cậu không dùng được cơ giáp thì kẻ địch cũng vậy. Tàu bảo vệ của chúng ta ở trên không đã lắp đặt thiết bị theo dõi chặt chẽ, một khi xuất hiện sóng năng lượng cơ giáp sẽ lập tức tiêu diệt mục tiêu. Không nói nhiều nữa, bọn bây mau cút đi. Hy vọng bảy ngày sau còn

được gặp lũ chúng bây sống sót trở về. Đương nhiên, nếu các cô cậu chết ở đây tôi càng đỡ phiền, có thể quay về báo cáo nhiệm vụ luôn."

"À, suýt nữa thì quên, ngoài các loài thú dữ, ở đây còn rất nhiều loài động vật quý hiếm, hình ảnh của chúng đã được lưu trong thiết bị liên lạc của các cô cậu. Các loài này cũng có số điểm tương đương, cao nhất là năm mươi. Đương nhiên, nếu các cô cậu giết động vật quý hiếm, thì đó sẽ là số điểm bị trừ trong thành tích của các cô cậu. Nhớ cẩn thận, kẻo lại bất cẩn đạp chết con gì, khiến công sức cả ngày trời đổ sông đổ biển." Râu quai nón tươi cười xấu xa nói xong câu này thì bước xuống đài, cùng Cốc Vũ rời đi.

Đám tân binh: …

Phó quan số khổ lại đanh mặt đi sắp xếp nhân viên phát hành trang cho binh lính, phân phối súng laser, cuối cùng dùng mấy phi thuyền loại nhỏ có trên tàu chở họ đến các địa điểm khác nhau.

"Lão đại, đây hình như không phải phi thuyền của quân đội đồn trú ở đây." Trong khu rừng xanh tốt um tùm, mấy tên săn trộm nhìn phi thuyền loại nhỏ ù ù bay qua, hơi có vẻ bất an.

Tên săn trộm được gọi lão đại là một ả tóc dài, mắt tam giác âm hiểm, trông gian xảo như loài rắn độc.

Lão đại nheo mắt hỏi: "Có phải hôm trước quân đội yêu cầu tất cả các thợ săn rời khỏi tinh cầu không?"

"Dạ vâng." Tên đàn em bên cạnh vội đáp.

Lão đại hơi nhíu mày: "Liên hệ với tay trong, hỏi xem chuyện này là thế nào."

Lát sau, đàn em hoảng hốt nhìn lão đại nhà mình, thuật lại tin tức vừa nhận được từ chỗ gián điệp.

"Mẹ kiếp, bọn khốn nạn." Lão đại mắt lạnh tanh, "Lấy chúng ta ra để luyện binh?"

"Lão đại, phải làm sao bây giờ, nghe bảo chúng nó có đến ba nghìn người."

"Ba nghìn thì sao, toàn một lũ học sinh chưa tốt nghiệp, hạng đó một mình tao cũng giết được mười đứa." Lão đại cười nham hiểm: "Phong tỏa tinh cầu à? Tao không tin lính của chúng chết hơn một nửa mà chúng còn hơi sức để đối phó với chúng ta. Đi!"

Sự việc tương tự xảy ra rất nhiều ở những chỗ khác nhau trên tinh cầu. Lũ săn trộm âm thầm và lặng lẽ ẩn náu sâu hơn trong rừng cây.

Tuy là phân chia đến các khu vực khác nhau, nhưng râu quai nón không hoàn toàn cắt đứt liên hệ giữa bọn họ. Chỉ cần nằm trong một phạm vi nhất định, là các đội gần nhau sẽ tự động bắt tín hiệu liên lạc của nhau, tiện cho họ trao đổi.

Nếu đột nhiên bị lũ săn trộm tấn công, trong tình huống không đấu lại kẻ địch, họ có thể gọi phi thuyền tới cứu giúp. Đương nhiên, một khi phi thuyền xuất hiện, họ sẽ mất cơ hội hoàn thành nhiệm vụ lần này. Có điều, thà bị gọi là vô dụng còn hơn mất mạng.

Buổi tối mỗi ngày, râu quai nón sẽ sai người phát thanh toàn cầu, thông báo tổn thất ngày hôm đó. Buổi phát thanh tối hôm đầu tiên, tin tức râu quai nón đưa ra khiến toàn thể binh linh đều bàng hoàng.

"Số người chấp hành nhiệm vụ lần này tổng cộng là ba nghìn, hiện tại còn hai nghìn tám trăm bảy mươi chín người đang làm nhiệm vụ, mười ba người thiệt mạng, chín mươi lăm người bị thương, mười người rút khỏi nhiệm vụ, ba người mất tích."

Mới chỉ ngày đầu tiên mà đã có người chết, còn lên đến hai con số. Điều này khiến đám binh lính còn lại lòng ai cũng dậy sóng hoảng loạn.

Lũ săn trộm vốn bị họ coi là con mồi có vẻ không dễ xơi như họ tưởng. Ai chưa tiếp xúc với chúng thì còn phán đoán này kia, những người gặp rồi thì hoàn toàn tỉnh ngộ.

Lũ săn trộm và họ đều là con mồi của nhau. Khi họ săn lùng lũ săn trộm, thì bọn chúng cũng đang săn lùng họ.

Kể từ ngày thứ hai, số người thương vong giảm rõ rệt. Dù sao các tiểu đội cũng có thể phối hợp với nhau. Đối mặt lũ săn trộm, mâu thuẫn gì giữa lính cũ với lính mới đều bị dẹp bỏ hết.

Râu quai nón hài lòng nhìn hình ảnh các binh lính bắt đầu biết hợp tác với nhau, học hỏi kinh nghiệm từ lính nhập ngũ lâu năm để phát huy tối đa khả năng của mình trên màn hình.

"Khá lắm, lũ nhóc này quả nhiên đều là học sinh ưu tú, học hỏi rút kinh nghiệm rất nhanh." Râu quai nón vắt chéo chân gác lên bàn, đẩy vành mũ, mỉm cười hài lòng.

"Đều từ trường quân đội ra mà, sao mà ngu được." Cốc Vũ ngồi cạnh gã, tay cầm chai rượu, nâng lên nốc một ngụm, "Mấy ngày này tổng cộng có ba mươi người thiệt mạng rồi, cấp trên sẽ không làm khó ông chứ?"

"Hề hề, đều nhờ Allen cả, tên kia lần này làm báo cáo đã xin danh sách tử vong 3% rồi."

"3%? Cậu ta cũng ác thật!" Cốc Vũ kinh ngạc. 3% của ba nghìn người tức là chín mươi người. Vậy tức là, trong lần luyện binh này, chỉ cần số người tử vong không vượt quá chín mươi là tên râu quai nón này sẽ chẳng bị khiển trách gì hết.

"Không ác sao được." Râu quai nón nghiêm mặt, "Đám nhóc này chưa thấy máu bao giờ. Nếu cứ để vậy mà đưa chúng nó ra chiến trường, thì tôi nghĩ sau trận đầu tiên chỉ có một nửa số người quay về mà thôi."

"Người cải tạo gene lợi hại đến vậy sao?" Cốc Vũ đóng quân trên tinh cầu săn bắn này đã năm năm, tuy không đến nỗi mù tin tức, nhưng không thể nhanh nhạy như râu quai nón thường ra chiến trường được.

"Phải …" Râu quai nón rầu rĩ bỏ mũ xuống, gãi đầu: "Cái lũ đó đứa nào cũng như uống thuốc kích thích, bực mình nhất là cách chiến đấu của chúng mỗi tên mỗi khác, lính của tôi sểnh ra một cái là bị thương ngay. Mẹ nó chứ, ông tưởng tôi muốn đến đây chở tân binh chắc? Lần khai chiến ấy, quân của tôi xung phong tuyến đầu, chịu tổn thất nặng nề nhất, suýt thì bị diệt hết. Đám tân binh này nói là đưa ra tiền tuyến chứ thực tế phải đến chín mươi phần trăm là sẽ được xếp vào quân của tôi."

"Mẹ kiếp, nhìn cái lũ ăn hại này đi, không ác sao được." Râu quai nõn gõ gõ lên màn hình, cười bất đắc dĩ.

Tác giả:

[:]… Râu quai nón đáng thương, từ đầu đến cuối, tôi đều không có ý định đặt tên cho ông ta …

239. Chương 239

Editor: Nguyệt

Cốc Vũ vỗ vai râu quai nón. Hai người là bạn lâu năm. Quân của râu quai nón có tiếng là quân tinh nhuệ trong quân khu IV. Những người như thế một khi xảy ra chiến tranh chắc chắn sẽ phải làm quân tiên phong, đối mặt với người cải tạo gene chưa tiếp xúc bao giờ, tất nhiên là chịu khổ hơn người khác.

Râu quai nón dẫn dắt đội quân đó đã lâu, nhìn cấp dưới của mình từng người từng người chết trong tay lũ cải tạo gene hung tàn, trong lòng chắc chắn sẽ thấy khổ sở.

Trông gã ác với các tân binh như thể chẳng màng sống chết của họ thế thôi, chứ thực ra nếu gã không quan tâm thật thì đã chẳng tốn công tốn sức huấn luyện làm gì.

Đám tân binh này nếu không có áp lực, không được rèn luyện nhiều, thì một khi lên chiến trường có khi còn chẳng bằng vật hy sinh.

Bên này râu quai nón với Cốc Vũ đang theo dõi tình hình chiến đấu trên tinh cầu, còn bên kia các đội tân binh đang điên cuồng săn giết động vật và lũ săn trộm.

Rút kinh nghiệm lần trước, hiện giờ các binh lính đi săn trông cũng ra hình ra dạng rồi, ít nhất thì lúc gặp săn trộm không còn thảm hại như trước nữa.

Tiểu đội của Ariel và Chung Thịnh không mấy nổi bật, điểm số cũng tích lũy từ từ mà vững chắc, nằm trong số hai mươi đội đứng đầu.

Trước khi ra khỏi căn cứ, Chung Thịnh rất thông minh trao đổi bản đồ tinh cầu với lính của căn cứ. Tuy là họ không thông thuộc địa hình nơi đây như bọn trộm, nhưng đã khá hơn nhiều các tân binh không có chuẩn bị.

Bốn lính cũ, bốn lính mới, dưới sự dẫn dắt của Ariel, đi săn thú đâu ra đấy. Sau hai ngày tiếp xúc, hiện giờ bọn họ đã hoàn toàn nể phục Ariel và Chung Thịnh.

Bốn anh lính cũ nhận thức rõ chênh lệch giữa Ariel với bản thân hơn bốn tân binh còn ngây ngô kia rất nhiều. Họ xem thường những kẻ đạt quân hàm trong trường nhờ lý luận suống, nhưng đối với người có bản lĩnh thực sự thì rất khâm phục.

Chưa nói đâu xa, chỉ riêng bản đồ tinh cầu thôi đã khiến họ phải nhìn Ariel và Chung Thịnh với con mắt khác.

Lấy bản đồ có khó không?

Đáp án là không.

Trên bầu trời có vệ tinh, các binh lính lúc nào cũng có thể tải được bản đồ mới nhất. Nhưng cái họ tải được chỉ là bản đồ tối giản thông qua hệ thống tra xét của vệ tinh, không thể sánh với bản đồ được đánh dấu chi tiết qua quá trình thăm dò nhiều năm mà Ariel và Chung Thịnh lấy từ chỗ quân lính của căn cứ.

Đừng coi thường tấm bản đồ nho nhỏ đó, bản đồ càng chi tiết bao nhiêu thì càng có thể cứu mạng bạn bấy nhiêu trong những lúc hiểm nghèo.

Một hang động, một vùng đất trũng, một đầm lầy, vệ tinh có thể tra xét được, nhưng sẽ không đánh dấu chi tiết. Còn bản đồ trong tay Ariel thì lại được ghi chú rất rõ ràng hầu hết các khu vực trên tinh cầu, thậm chí còn có vị trí nghỉ ngơi của các loài động vật hoang dã cùng khu vực mà lũ săn trộm thường hoạt động. Có tấm bản đồ này rồi, bọn họ chẳng những tiết kiệm được thời gian thăm dò địa hình, mà còn lợi dụng được địa hình để đặt bẫy lũ săn trộm.

Ngày đầu tiên, nhóm Ariel không may bị đưa đến khu vực bảo hộ động vật quý hiếm, số lượng con mồi có thể săn cực kỳ ít. Nếu không có tấm bản đồ kia, chắc phải mất ít nhất hai ngày họ mới nhận ra điều này. Nhưng nay có bản đồ trợ giúp, họ ngay lập tức gấp rút lên đường, di chuyển sang khu vực khác, đến giữa trưa ngày hôm sau thì đến được khu săn thú kích cỡ lớn.

Nhìn bọn họ ngày đầu tiên đã hành quân vội vàng, vài tiểu đội bắt gặp họ trên đường còn cười nhạo, cả tinh cầu đều là bãi săn, vội vàng đi sang nơi khác như thế thì có ích gì?

Các thành viên trong đội chẳng thèm để ý đến họ. Dưới chính sách đàn áp mạnh bạo của Ariel, tám người trong đội từ lâu đã nhận thức rõ ai mới là lão đại ở đây. Chưa nói đến chuyện họ có tấm bản đồ chi tiết ghi rõ khu vực này chẳng săn được gì, chỉ cần Ariel ra lệnh một tiếng, cho dù không có bản đồ, thì họ vẫn sẽ phục tùng làm theo.

Mấy tân binh còn mỉa thầm trong lòng: Cứ cười đi, chờ khi bọn mày chẳng tìm được con mồi nào ở đây, không kiếm đủ một trăm điểm, bị gọi là vô dụng, xem có còn cười được không.

Một ngày trời lặn lội đường xa, trên đường đi gặp hai tiểu đội tân binh đang vật vã vây bắt động vật kích cỡ tầm trung, thành viên tiểu đội Ariel bỗng có cảm giác vượt trội hơn người.

Nhìn đi, đây chính là sự chênh lệch!

Có một đội trưởng ưu tú, bọn này làm đội viên cũng được thơm lây!

Tám đội viên vui vẻ nghĩ vậy, dọc đường đi có gặp một vài con thú, nhờ sự chỉ huy của Ariel, cả đội dễ dàng bắt được con mồi mà không tổn thất gì. Lúc trước còn ở trên tàu, khi rất nhiều tiểu đội lục đục nhau tranh giành quyền lãnh đạo tiểu đội, tiểu đội của họ lại bị Ariel ép dùng phần lớn thời gian rèn luyện trong phòng tập.

Lúc mới bị ép đến phòng huấn luyện, họ còn không phục, nhưng giờ nhìn tám người phối hợp ăn ý với nhau, ai nấy đều đã hiểu ra.

Bọn họ là bộ đội, là một chỉnh thể, chỉ khi phối hợp với nhau mới có thể phát huy ưu thế bản thân một cách tối đa. Họ không chiến đấu một mình, mà sau lưng còn có đồng đội mình vô cùng tin tưởng.

Mâu thuẫn giữa ma mới và ma cũ không kịp bộc phát lúc trước nay cứ thế bị Ariel dẹp bỏ trong âm thầm. So với việc dùng bạo lực để lập quyền uy tiểu đội trưởng, biện pháp "cây gậy" của Ariel có hiệu quả tốt hơn nhiều.

Tìm một khoảnh đất trống, Ariel quan sát một vòng xung quanh rồi hạ lệnh: "Nghỉ ngơi."

Tám đội viên tự giác chia ra hai người canh gác, bốn người dựng trại, hai người xử lý con mồi săn được hôm nay, nhóm lửa nấu ăn.

Hai ngày tiếp xúc khiến tiểu đội này bắt đầu lộ ra phong cách cá nhân của Ariel. Dù không để tâm huấn luyện đội viên thì khí chất tác phong vô hình tỏa ra từ Ariel vẫn khiến họ vô thức noi theo.

"Chúng ta đã vào phạm vi thường xuyên hoạt động của những kẻ săn trộm, mọi người phải cẩn thận. Đêm nay mở rộng phạm vi gác lên ba trăm mét, chuẩn bị tinh thần bị tập kích bất cứ lúc nào."

"Rõ, thưa đội trưởng."

Ăn xong bữa tối đơn giản, phân công hai người đi gác, Ariel và những người còn lại lần lượt chui vào túi ngủ nghỉ ngơi.

Trên tinh cầu này ngoài các loài động vật hoang dã ra chẳng có công trình kiến trúc nào cả. Trong hoàn cảnh này, Ariel sẽ không để lính của mình lãng phí năng lượng vào loại hoạt động nhàm chán như đánh bạc. Ngày nào cũng đi săn đã tiêu hao phần lớn sức lực của mọi người rồi, buổi tối đi ngủ sớm mới đảm bảo cho họ đủ sức chiến đấu cho ngày hôm sau.

Cốc Vũ gõ nhẹ lên màn hình giám sát đội Ariel, cười hỏi: "Ông thấy đội này thế nào?"

"Cũng khá." Râu quai nón lười biếng đáp: "Trong số mấy tiểu đội tôi chú ý, đội nay xem như phối hợp khá tốt."

"Chỉ xem như phối hợp tốt thôi sao?" Cốc Vũ hỏi trêu, "Nếu chỉ như vậy thì tôi rất sẵn lòng đề cử họ với cấp trên của tôi."

"Biến!" Râu quai nón cười mắng, ném mũ về phía ông bạn già, "Được rồi được rồi, tôi công nhận, bọn chúng rất giỏi, được chưa."

"Ha ha … nhân tài đây." Cốc Vũ nhìn tiểu đội Ariel thu dọn lều trại đâu ra đấy, mắt thoáng qua nét tán thưởng, "Bản đồ trong tay tiểu đội trưởng đội này không phải loại thường đâu."

Râu quai nón không để ý đến chi tiết này, hỏi với vẻ hứng thú: "Ồ? Không phải loại thường à?"

"Chắc chắn không phải." Cốc Vũ lắc đầu, "Nếu tôi đoán không nhầm, bản đồ trong tay họ là loại lấy từ lính trong căn cứ chúng ta."

"Sao ông biết?"

"Ông không thấy địa điểm chúng nó chọn cắm trại trong hai ngày nay đều cách khá xa đường cái nhưng lại gần nguồn nước à? Tất cả đều là địa điểm mà lính của tôi thường chọn để hạ trại. Điều này chắc chắn không được ghi trong bản đồ của vệ tinh. Nói chính xác hơn thì, đây chỉ có thể là loại bản đồ được chú thích chi tiết của vệ binh tuần tra thường xuyên đi ra ngoài."

"Có thật không?" Râu quai nón thấy hứng thú. Ông rất xem trọng tiểu đội này, vì từ ngày đầu tiên lên tàu, nhóc tên Ariel đã lập uy tiểu đội trưởng của mình, trấn áp được cả đội, quan trọng nhất là biện pháp cậu ta sử dụng rất hợp ý ông.

Kiểu đàn áp thô bạo đó có hiệu quả rất nhanh, nhưng nếu sau này không xử lý tốt mâu thuẫn giữa các thành viên trong đội với nhau, thì rất có thể sẽ phản tác dụng. Hiển nhiên là nhóc Ariel xử lý chuyện này rất tốt, thuận lợi giải quyết mâu thuẫn giữa các đội viên, củng cố vị trí đội trưởng của mình.

240. Chương 240

Editor: Nguyệt

"Không tin hả?" Cốc Vũ nhìn gã, chủ động mở băng ghi hình ngày đầu tiên của họ ra cho gã xem.

Trong video, có thể thấy rất rõ trước khi tiểu đội của Ariel lên phi thuyền loại nhỏ, cái cậu phó đội trưởng tên Chung Thịnh có trò chuyện vài câu với lính gác xung quanh. Sau đó, hai người quay lưng lại màn hình bí mật khoa tay múa chân vài cái, thế rồi anh lính kia tươi cười vui vẻ bấm mấy cái trên quang não của mình, gửi gì đó cho Chung Thịnh.

"Quả là một đứa thông minh." Râu quai nón cười nửa miệng nhìn Cốc Vũ, "Thế nào, không phiền nếu gọi anh lính đó của ông lên hỏi vài câu chứ?"

"Bớt làm trò với tôi đi." Cốc Vũ phì cười, ném trả mũ cho gã. "Phó quan!"

"Có!"

"Liên hệ với người trên màn hình này cho tôi."

"Rõ."

Chỉ lát sau, trên màn hình đã hiện lên hình ảnh biếng nhác của anh lính nọ. Có vẻ hôm nay không phải ca trực của anh ta, cho nên bây giờ vẫn còn ngủ li bì, có hơi khó chịu vì bị đánh thức bởi tiếng chuông của máy liên lạc, hai mắt nhập nhèm mở ra, than phiền: "Làm cái quái gì thế, hôm qua ông mày đã trực cả đêm rồi …" Đến khi nhìn thấy trên màn hình xuất hiện đại tá Cốc Vũ, sĩ quan chỉ huy của căn cứ, thì anh ta bật dậy khỏi giường, mặc mỗi cái quần lót đứng thẳng tắp, chào kiểu quân đội: "Chào trưởng quan."

"Được rồi được rồi." Cốc Vũ phẩy phẩy tay, "Gọi cho cậu là vì có vài chuyện muốn hỏi. Ngày đó cậu trao đổi gì với cậu tân binh kia vậy?"

"Dạ?" Anh lính nọ hoảng sợ, đáp với vẻ căng thẳng: "Thưa trưởng quan, tôi gửi cho cậu ta bản đồ thường dùng lúc tuần tra, hoàn toàn không để lộ gì về bản đồ chiến lược. Tôi không mắc sai lầm gì chứ?"

"Không có gì, đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn hỏi bọn họ lấy gì để đổi với cậu thôi."

"Dạ …" Trông anh lính có vẻ ngại ngần, mặt còn đỏ lên rất khả nghi.

Cốc Vũ nhíu mày: "Rút cuộc là thứ gì? Tôi cũng đâu lấy của cậu, chỉ hỏi thôi mà."

Anh lính xấu hổ gãi đầu gãi tai, lí nhí đáp: "Thì là … là mấy tạp chí *** số mới nhất, phiên bản thực tế ảo …"

"Phụt ha ha ha …" Bên Cốc Vũ đột nhiên bật ra một tràng cười như điên như dại. Cốc Vũ cũng thấy xấu hổ: "Khụ khụ, tôi biết rồi, không có việc gì đâu." Nói xong, không chờ anh lính kia nói thêm gì đã vội vàng ngắt liên lạc. Anh lính nọ chẳng hiểu ra làm sao, nhún nhún vai, chui vào chăn ngủ tiếp.

"Hai … hai cái đứa này đúng là rất thú vị." Râu quai nón vừa rồi mới uống được ngụm nước đã phun ra sạch, mép vẫn còn dính chất lỏng khả nghi. Gã cười đến đau cả bụng. Cốc Vũ mặt đen sì nhìn gã với vẻ bất đắc dĩ.

"Được rồi, có gì đâu mà cười đến mức đấy? Mà nói thật nhóc kia đúng là rất biết chọn đồ. Đóng quân ở đây thì các vật phẩm bình thường không thiếu thốn gì, nhưng …" Hắn đưa mắt nhìn râu quai nón ý bảo 'ông hiểu mà', "Loại tạp chí *** phiên bản thực tế ảo đó rất được ưa thích."

"Hiểu hiểu." Râu quai nón lấy tay áo xoa mép, phẩy phẩy tay ý bảo không cần nói thêm nữa. Lính mà, cả đám chen chúc nhau trong một gian ký túc xá, tất nhiên là không tiện. Tạp chí *** phiên bản thực tế ảo xem như một cách để họ giải tỏa.

"Chậc chậc, thông minh, có năng lực, có mưu lược, hai nhóc này rất khá nha." Cốc Vũ lại chuyển mắt sang nhìn tiểu đội Ariel. Hiện giờ họ đã bày xong đội hình chiến đấu, bắt đầu càn quét thú hoang trong khu vực đó.

"Ừ, quả thật là rất khá, chỉ riêng chuyện chúng nó biết dùng tạp chí *** để đổi lấy bản đồ thôi đã đáng để tôi bồi dưỡng rồi." Râu quai nón gật gù.

Cốc Vũ liếc mắt khinh thường, lòng thầm thở dài: Mẹ nó, tại sao ông lại phải đóng quân trên cái tinh cầu vớ vẩn này! Nếu được ra tiền tuyến, thì kiểu gì ông cũng phải giành lấy hai nhóc kia.

"Được rồi, trông ánh mắt hâm mộ ghen ghét của ông kìa. Còn phi mắt dao nữa là tôi bị ông cắt ra thành lát mất." Râu quai nón bĩu môi.

"Ông thì biết cái mẹ gì, tôi nhịn lâu lắm rồi mà có cơ hội ra ngoài đâu. Mẹ kiếp, cứ nghĩ đến chuyện bị bọn săn trộm chèn ép đến nỗi phải xin sự trợ giúp từ ông là tôi lại phát rồ lên."

"Được rồi, tôi biết ông phải nhẫn nhịn nhiều. Nhưng yên tâm đi, có khi rất nhanh thôi ông sẽ có cơ hội ra chiến trường."

Cốc Vũ ngây ra một hồi, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Tình hình chiến đấu đã căng thẳng đến mức đấy rồi?"

Râu quai nón lắc đầu: "Bây giờ thì chưa. Nhưng tôi cứ có cảm giác lũ cải tạo gene kia không dễ dẹp …"

Cốc Vũ không nói gì, lẳng lặng nhìn các tiểu đội tân binh chém giết động vật trên màn hình.

"Thôi, giờ nghĩ mấy cái đó cũng vô dụng." Râu quai nón cười tự giễu, "Cứ huấn luyện tốt đám thỏ non này đã, nếu không chúng nó sẽ trở thành vật hy sinh thật mất."

Cốc Vũ im lặng gật đầu, một lần nữa tập trung xem tiểu đội của Ariel trên màn hình.

"Đội trưởng, tôi phát hiện gần đây có dấu vết của những người khác." Một anh lính đã nhập ngũ tên Ngũ Tư báo cáo với Ariel.

"Là người bên mình?"

"Không giống lắm. Bọn chúng có ý đồ che giấu hành tung, cách thức sử dụng không giống kiểu của quân đội."

"Săn trộm?" Ariel nheo mắt lại đầy nguy hiểm. Ba ngày nay, không biết nên nói là may mắn hay kém may mắn, mà họ không gặp được tên săn trộm nào. Cứ tiếp tục như thế, tuy là sẽ rất an toàn, nhưng việc hoàn thành chỉ tiêu một ngàn điểm sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

"Có khả năng. Tôi không dám đến quá gần, nhưng từ dấu vết tôi phát hiện được thì có vẻ bên đối phương khá đông, tầm trên dưới năm mươi người."

"Năm mươi người?" Ariel sáng mắt lên. Trên tinh cầu này, đoàn săn trộm có nhân số trên năm mươi chắc chắn nằm trong tốp ba đoàn đứng đầu. Một đoàn săn trộm như vậy tương đương với ít nhất sáu trăm điểm. Nhiều điểm như vậy, hắn quyết không thể bỏ qua.

Ariel lập tức mở bản đồ, cẩn thận phân tích địa hình xung quanh. Ba ngày nay hắn đã nghiên cứu bản đồ này vô số lần, nếu nhớ không lầm thì gần đây là … Nhìn ký hiệu đầm lầy trên bản đồ, mắt Ariel hiện lên nét hưng phấn. Nếu hắn đoán đúng, thì mục tiêu của lũ săn trộm kia rất có thể là cá sấu bụng bạc sinh sống ở vùng đầm lầy. Sở dĩ có tên như thế là vì phần bụng của loài cá sấu này có màu trắng bạc, không chỉ đỡ đòn tấn công của vũ khí năng lương cực tốt, mà màu sắc cũng rất đẹp. Túi xách cho phái nữ được làm từ da bụng của nó được xếp vào hàng những món đồ cực kỳ xa xỉ. Cá sấu bụng bạc là loài động vật quý hiếm điển hình trên tinh cầu này, nghiêm cấm săn bắt. Còn với lũ săn trộm, nó được xếp vào danh sách các con mồi đắt giá.

"Đầm lầy à …" Ariel nhìn bản đồ, ngón tay di chuyển nhẹ nhàng mấy cái trên đó, dường như đang vạch kế hoạch. Chung Thịnh đứng bên cạnh hình như phát hiện ra gì đó, thỉnh thoảng lại bổ sung cho hắn.

Các đội viên đang xử lý thức ăn thấy hai người họ hưng phấn như thế bất giác thấy rùng mình. Đừng đùa, một đoàn săn trộm có những năm mươi người đấy. Với sức mười người bọn họ mà đòi đi đấu với chúng? Vậy không phải đi săn nữa rồi, mà là đi nộp mạng! Buồn nhất là dù tám đội viên còn lại hò hét trong lòng kháng nghị đủ kiểu rằng mình không đấu lại đoàn săn trộm quy mô lớn kia, thì khi nhìn dáng vẻ tự tin của Ariel và Chung Thịnh, vẫn không ai dám nói ra câu đó.

Nhìn thoáng qua các đội viên im lặng cúi đầu xử lý thức ăn, Ariel với Chung Thịnh nhìn nhau cười.

Tuy chưa nói gì, nhưng cả đám gần như đã viết lên mặt dòng chữ "Đấy là đi nộp mạng!" khiến họ thấy buồn cười.

"Được rồi, tôi với phó đội trưởng phải đi một chuyến, mục đích là gì chắc mọi người đều đã đoán được. Từ giờ trở đi, quyền chỉ huy giao cho Ngũ Tư, mọi người lấy chỗ này làm trung tâm tiếp tục đi săn. Ngày mai là chúng ta có thể quay về."

"Cái gì?" Tất cả các đội viên nghe Ariel nói xong đều giật mình kinh ngạc.

Bọn họ thừa nhận là cho dù có bội phục Ariel đến đâu thì họ vẫn nghĩ rằng Ariel không thể dẫn dắt cả đội làm thịt đoàn săn trộm hơn năm mươi người đó. Nhưng giờ nghe đội trưởng nói hình như có ý là anh và phó đội trưởng sẽ tự đi tiêu diệt đoàn săn trộm kia?

Không đùa chứ!!!

"Không được! Đội trưởng, chúng tôi không thể để hai người đi đối phó với nhiều người như vậy." Ngũ Tư đứng ra phản đối đầu tiên. Ngay sau đó, các thành viên khác vừa lấy lại tinh thần cũng nhao lên phản đối.

Thực lực chênh nhau quá lớn là một chuyện, bảo bọn họ núp đằng sau để đội trưởng tự đi giết địch lại là một chuyện khác. Một người lính Liên Bang chuẩn mực sao có thể làm chuyện nhát gan đó được!

"Đây là mệnh lệnh." Ariel lười giải thích với họ kế hoạch chi tiết của mình và Chung Thịnh, dứt khoát áp dụng biện pháp kỷ luật thép luôn.

Các đội viên nghe thế liền á khẩu.

Sau cùng Chung Thịnh không nỡ nhìn họ như thế nên đành nói sơ qua cho họ nghe: "Yên tâm, chúng tôi sẽ không đấu chính diện với chúng. Mục tiêu của chúng là một vùng đầm lầy, nếu lợi dụng tốt ưu thế địa hình thì hai người chúng tôi xử lý hết bọn họ cũng không phải chuyện gì quá khó khăn."

241. Chương 241

Editor: Nguyệt

Các đội viên không ai nói gì, cả đám trông rất tức giận. Chung Thịnh bất đắc dĩ quay sang nhìn Ariel, ý bảo anh nên khuyên cái gì đi. Ariel không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng quét mắt nhìn bọn họ. Tất cả đội viên câm như hến, ánh mắt lạnh lẽo của Ariel lia qua khiến họ dù đang giữa mùa hè vẫn có cảm giác lạnh thấu xương như rơi vào hầm băng. Giận dữ với ấm ức gì đều bay hết. Chung Thịnh ho khan hai tiếng. Rõ ràng tuổi xấp xỉ nhau, vậy mà anh có học thế nào cũng không ra được cái khí chất có thể đông chết người như Ariel.

Giải quyết hết bất mãn của các đội viên, Chung Thịnh nói đi nói lại rằng bọn họ nhất định sẽ bình an trở về mới có thể rời đi trong ánh mắt lưu luyến không rời của các đội viên, khuất bóng trong rừng rậm. Đến khi không còn thấy Ariel với Chung Thịnh nữa, Ngũ Tư quay sang nhìn các đội viên khác: "Vừa rồi trước khi đi, đội trưởng bảo họ đi giải quyết đoàn săn trộm, chúng ta cũng không được nhàn rỗi. Nếu lúc họ về mà chúng ta không săn được số mồi đủ nâng thành tích lên ba trăm điểm thì anh ấy sẽ cho chúng 'đẹp mặt'."

Các đội viên vốn còn lo cho Ariel, giờ nghe xong đều kêu ca rền rĩ. Hai ngày nay bọn họ mới chỉ săn được số mồi tương đương hai trăm điểm, đấy là còn nhờ có sự chỉ huy của Ariel và Chung Thịnh, hiện giờ thiếu hai người sức chiến đấu mạnh nhất, muốn họ kiếm một trăm điểm quả thực là bắt họ phải liều mạng!

Các đội viên không còn hơi đâu suy nghĩ xem đội trưởng của mình sẽ xử lý đoàn săn trộm năm mươi người kia thế nào nữa, lo cái thân mình còn chưa xong mà.

"Ầy, hai đứa kia đâu rồi?" Từ lúc phát hiện ra điểm đặc biệt của tiểu đội Ariel, râu quai nón cứ rảnh ra lại thích quan sát tiểu đội của họ.

"Hửm?" Cốc Vũ ngó qua nhìn. Với hai ông chỉ huy nhàn đến phát chán này, thú vui duy nhất của họ hiện giờ là xem các đội uýnh nhau với đám săn trộm.

Râu quai nón gãi cằm nói: "Mấy vệ tinh giám sát cũng không tìm được tung tích của chúng."

"Không thể nào." Cốc Vũ điều chỉnh góc độ của vệ tinh giám sát, lấy tiểu đội Ariel làm tâm, tra xét một lượt tất cả các sinh vật trong phạm vi ba trăm dặm xung quanh họ.

"Chúng nó đây là … Ôi đệt! Đừng bảo hai nhóc này định nhằm vào Hỏa Pháo nha!" Cốc Vũ sợ ngây người.

"Hỏa Pháo? Cái gì thế?"

"Đoàn săn trộm lớn nhất trên tinh cầu này, gồm hơn năm mươi người. Vũ khí của chúng đều là loại tối tân. Tôi đoán trong tay chúng có ít nhất ba khẩu pháo laser cỡ nhỏ."

"Cái gì!!!" Râu quai nón giật nảy mình. Hai nhóc này là cấp dưới gã nhắm trúng. Giờ chúng nó đối mặt với đoàn săn trộm năm mươi người, đối thủ còn có những ba khẩu pháo laser, tuy chỉ là cỡ nhỏ nhưng cũng đủ bắn rơi một chiếc xe bay rồi. Hai đứa này điên rồi sao!

"Đừng kích động." Cốc Vũ đè vai râu quai nón đang kích động lại. "Quan sát mấy ngày nay, ông nghĩ hai đứa nó là đồ ngốc sao?"

"Mẹ nó, không ngốc thì cũng quá điên rồ. Đến tôi còn chẳng dám cam đoan xử hết năm mươi người." Râu quai nón nóng nảy, ném phăng cái mũ xuống đất. Gã đưa tân binh đến tinh cầu săn bắn này là để tôi luyện chúng nó, chứ không phải để chúng nó đi chịu chết.

Nếu hiện giờ Ariel có một đội hơn một trăm người, thì gã cũng chẳng ngại để cậu ta đi giải quyết lũ săn trộm kia. Nhưng hai người đấu với năm mươi người? Chênh lệch quá lớn.

"Đừng nóng, tôi thấy hai đứa này không phải dạng bồng bột xốc nổi đâu. Ông xem vị trí mà chúng nó chọn đi, giữ khoảng cách rất tốt với Hỏa Pháo, sẽ không dễ dàng bị phát hiện. Tôi đoán hai đứa này định bày kế đặt bẫy đối thủ."

"Đặt bẫy cái mẹ gì? Kẻ địch có đến ba khẩu pháo laser cỡ nhỏ, đến lính tuần tra của ông còn khó mà giải quyết được, nói gì đến hai đứa nó có mỗi khẩu súng laser trong tay. Không phải xốc nổi thì là gì!"

"Đủ rồi!" Cốc Vũ gầm lên, "Ông im ngay cho tôi! Nhìn cho kỹ đi, bảo phi thuyền bảo vệ sẵn sàng chờ lệnh, chuẩn bị cứu trợ bất kỳ lúc nào. Nếu hai đứa nó có hành động gì không ổn thì ông bảo hai đứa nó nhanh chóng rút lui rồi để tàu bảo vệ xử lý lũ săn trộm kia không phải xong sao. Có gì to tát đâu."

"Mẹ nó, hai thằng nhóc này đúng là giỏi rước phiền phức cho tôi." Râu quai nón nghe thế mới ngồi xuống, làu bà làu bàu, sau đó liên hệ với phi thuyền bảo vệ trên không, bảo họ chuẩn bị tinh thần chiến đấu.

"Bao nhiêu năm rồi mà ông vẫn nóng nảy như thế. Không hiểu tại sao phó quan của ông có thể chịu được." Cốc Vũ chán nản liếc mắt nhìn gã.

"Hề hề, ganh tỵ nữa đi, có ghen nữa tôi cũng không tặng phó quan cho ông đâu."

"Ai thèm!"

"Khà khà …" Râu quai nón cười đắc ý, tuy vẫn trò chuyện với Cốc Vũ nhưng không có lúc nào là không để ý đến màn hình giám sát, giữ nguyên hình ảnh về đội Ariel và Chung Thịnh chứ không còn chuyển sang hình ảnh các đội khác nữa.

"Còn cách đầm lầy bao xa?" Ariel lau mồ hôi trên thái dương, ngửa đầu uống một ngụm nước.

Chung Thịnh đối chiếu với bản đồ một lát rồi nói: "Chưa đến hai mươi cây số nữa."

"Được, bây giờ chắc chúng ta đã ở vị trí song song với đoàn săn trộm kia. Với tốc độ của chúng, nếu không có gì bất giờ xảy ra, khả năng hai tiếng nữa là tới nơi. Chúng ta phải nhanh hơn một chút."

"Hiểu."

Hai người nghỉ ngơi tại chỗ mười phút rồi lại vội vàng lên đường, mất bóng trong khu rừng.

"Hai nhóc này đang làm gì vậy?" Râu quai nón nhìn màn hình, Ariel với Chung Thịnh vốn đi sau đoàn săn trộm, hiện giờ đã đi song song với chúng, sau đó bắt kịp, rồi vượt lên.

Cốc Vũ chỉ một vùng nâu đen trên bản đồ, nói: "À, chắc chúng định đến vùng đầm lầy kia trước."

"Khu vực đó có gì?"

"Cá sấu bụng bạc."

"Động vật quý hiếm à?"

"Ừ, chắc đây là mục tiêu của Hỏa Pháo."

"Chúng nó định làm gì vậy? Đặt bẫy? Có hai đứa mà muốn mai phục những năm mươi người á?"

"Ai biết được, cứ xem đi. Nhưng tôi cảnh cáo ông, có ra lệnh tấn công cũng vừa phải thôi, đừng phá hủy vùng đầm lầy đó, có không ít cá sấu bụng bạc sống ở đó đâu. Chúng mà chết thì tôi làm báo cáo cũng phiền lắm."

"Thôi đi, lính của tôi quý giá hơn lũ cá sấu vớ vẩn đó nhiều." Râu quai nón bĩu môi khinh thường.

Cốc Vũ nhún vai, không tiếp tục tranh luận. Hắn cho rằng cá sấu bụng bạc quý thì quý thật, nhưng một người lính ưu tú có giá trị hơn nó rất rất nhiều.

Nửa tiếng sau, sau một hồi hành quân cấp tốc, cuối cùng Ariel với Chung Thịnh cũng đến được chỗ đầm lầy.

"Đến rồi."

"Chúng ta còn một tiếng để chuẩn bị." Ariel nhìn đồng hồ, mở bản đồ vùng đầm lầy ra, chấm mấy điểm đỏ trên một vài vị trí.

"Em phụ trách ba điểm A, B, C. Còn lại để anh." Ariel chỉ vào mấy điểm đỏ chớp nháy trên bản đồ, "Hướng nổ tùy em quyết định, chỉ cần đảm bảo khu vực trung tâm toàn bộ bị diệt là được."

"Em biết rồi. Nhưng còn cá sấu bụng bạc thì sao? Đấy là động vật quý hiếm, nếu giết chúng, chúng ta sẽ bị trừ điểm."

"Không phải lo." Ariel nhếch miệng cười, "Lúc em đi đổi bản đồ, anh cũng không ngồi chơi." Nói rồi hắn lấy từ trong ba lô ra một khối lập phương màu đen cỡ móng tay. Trên mỗi mặt của khối lập phương đều có hình xoắn ốc, trong đó có một mặt có hai nút một đỏ một xanh.

"Đây là cái gì?" – Chung Thịnh hiếu kỳ hỏi.

"Máy phát sóng siêu âm." Ariel cười gian xảo.

"Có thể xua đuổi động vật?"

"Ừ, anh đổi lấy cái này vốn là định nếu có đội ngáng chân chúng ta thì dùng nó khiến bọn họ không kiếm được con mồi nào. Không ngờ đến giờ vẫn chẳng có đội nào mắt mù như thế."

Chung Thịnh trầm mặc, lòng thầm nghĩ, quả nhiên ngài Ariel vẫn hẹp hòi thù dai như trước. Khi còn chưa có đội nào trêu vào, ngài ấy đã chuẩn bị xong xuôi hết công cụ trả thù rồi.

Thử nghĩ mà xem, nếu Ariel nhét cái này vào ba lô của thành viên nào đó trong đội, chắc chắn đội đó sẽ rất khó phát hiện, mà có thứ đó bên người thì làm gì còn gặp được con thú nào nữa.

"Anh sẽ đặt thứ này vào trung tâm vòng thuốc nổ. Nó có tác dụng xua đuổi tất cả động vật trong bán kính 2.5 km. Phạm vi nổ của chúng ta không rộng đến thế, cá sấu bụng bạc nằm ngoài vòng đó thì không cần đuổi, không nguy hiểm gì."

Chung Thịnh gật đầu, đi đến đầm lầy, cẩn thận lấy nước bùn bôi lên người mình. Chẳng biết nước bùn trong đầm lên men đã bao lâu mà cái mùi gay mũi đến độ ngất đi được.

Nhưng cả Chung Thịnh lẫn Ariel đều như không hề ngửi thấy, bôi thứ bùn nhão đó lên người, che lấp mùi cơ thể của mình.

242. Chương 242

Editor: Nguyệt

Chưa đầy năm phút sau, hai anh lính quân phục phẳng phiu đã biến thành hai tượng đất bùn hôi rình. Nhìn nhau cười một hồi, hai người chia ra đi đến mục tiêu của mình.

"Chậc chậc, nham hiểm, quả thực là nham hiểm …" Râu quai nón gõ màn hình, miệng nói nham hiểm trong khi mặt cười tươi như hoa.

"Ừ, hai nhóc này đúng là rất khá, nhìn vị trí chúng chôn thuốc nổ mà xem, chắc hẳn phải gom hết thuốc nổ trong đội cho lần đánh này đây mà. Ấy …" Cốc Vũ đột nhiên trợn tròn mắt, "Không đúng! Hai đứa này có thật là tân binh không thế? Lại dám chôn hộp năng lượng cùng với thuốc nổ! Nếu nổ thật thì cả đầm lầy đều tanh bành rồi còn gì."

"Hừ! Thiếu hiểu biết, nghe cái là biết ông ở trên tinh cầu này đến ngu người rồi. Ông không thấy à, đâu phải chỗ nào chúng nó cũng chôn hộp năng lượng với thuốc nổ. Chỉ có điểm B, điểm D và điểm F thôi. Đấy đều là những chỗ địa hình lõm, làm thế chắc là vì sợ sức nổ không đủ."

"Ông … rút cuộc là tìm ở đâu ra hai đứa yêu nghiệt này thế? Nhìn bẫy mai phục của chúng, không chừng Hỏa Pháo bị diệt trong tay chúng cũng nên."

"Sao? Đau lòng à?" Râu quai nón liếc xéo Cốc Vũ.

Cốc Vũ xù lông: "Đau đau cái beep. Một lũ săn trộm, đau lòng quái gì." Nói rồi nhìn râu quai nón cười khẩy một cái, "Ngược lại là ông ấy, tôi nhớ có người nào đó từng nói nếu ai lấy được một nghìn điểm thì sẽ trao quân hàm thiếu tá … Hà hà, người lúc trước nói bậy bạ không phải tôi nha." Cốc Vũ nói xong, râu quai nón liền trợn tròn mắt. Gã tính một hồi, toàn bộ đoàn săn trộm Hỏa Pháo có chừng năm mươi ba người, tương đương năm trăm ba mươi điểm. Hơn nữa, Hỏa Pháo là đoàn săn trộm xếp thứ hai, cộng thêm một trăm điểm nữa, vậy là thành sáu trăm ba mươi điểm. Mà Ariel với Chung Thịnh vốn đã có hai trăm điểm, cộng lại là thành hơn tám trăm … Cách mốc một nghìn điểm không còn xa.

"Đậu … đậu má … Hai đứa này đúng là yêu nghiệt, sao có thể … Đệt! Đoàn săn trộm này tương đương sáu trăm ba mươi điểm!" Râu quai nón cũng xù lông. Với quân hàm đại tá của gã, thăng chức cho mấy người lên thiếu úy thậm chí trung úy không thành vấn đề, nhưng trực tiếp thăng lên làm thiếu tá thì vượt quyền gã rồi. Sĩ quan cấp tá đủ quyền để dẫn dắt một binh đoàn tác chiến độc lập, thuộc cấp chỉ huy cấp cao rồi.

Ở một số tinh cầu ngoại biên, một thiếu tá thậm chí có thể nắm quyền kiểm soát cả tinh cầu …

Nhìn râu quai nón vẻ mặt rối rắm, Cốc Vũ thấy rất hả hê. Ai bảo lúc trước bốc phét cho lắm vào, ha ha ha! Hắn muốn ngửa mặt lên trời cười một tràng dài!

"Đệt! Cùng lắm thì ông gửi báo cáo cho tướng quân Tề, đặc cách thăng quân hàm cho … hai người lên làm thiếu tá, có cái quái gì đâu phải sợ." Râu quai nón không muốn yếu thế trước mặt Cốc Vũ, nên đành nói cứng.

"Hừ hừ." Cốc Vũ hừ lạnh hai tiếng, không bóc mẽ gã. Dù sao người nói ra câu đó là ông ta, mình ngồi xem trò hay là được rồi.

Râu quai nón vẻ mặt rối rắm nhìn màn hình, vừa mong hai đứa Ariel có thể bộc lộ tài năng, vừa không muốn để chúng nó lấy được một nghìn điểm. Cái sự mâu thuẫn này thực sự là không lời nào tả nổi.

Chừng bốn mươi lăm phút sau khi Ariel và Chung Thịnh tách ra hành động, hai người cùng lúc gặp nhau tại điểm chôn thuốc nổ cuối cùng.

Lúc này, họ đang đứng tại trung tâm của vòng mai phục. Nhưng so với vùng đầm lầy rộng mênh mông này, họ vẫn chỉ ở ngoại biên mà thôi.

Mở máy phát sóng siêu âm mini trong tay, Ariel đặt nó trên một ngọn cây thấp le te. Đầm lầy có nhiều nước, nhưng chẳng biết vì sao mà chỉ có mỗi loài cây thấp bé này sinh trưởng được.

Rầm …

Chỉ lát sau, sóng siêu âm đã phát huy tác dụng. Các sinh vật ẩn mình trong đầm lầy bắt đầu trồi lên mặt nước, chạy ngược hướng với sóng siêu âm. Mới đầu chỉ là một số loài bò sát, động vật lưỡng cư sau đấy, ở nơi cách nhóm Ariel chừng hai trăm mét, một con cá sấu đen to đùng xông ra khỏi mặt nước, cắn phập vào một con giun nước đang chạy trốn. Con giun này dài chừng một mét, hình thể cực lớn, răng nanh trắng ởn trông rất đáng sợ. Nhưng trong mắt con cá sấu đen nọ, nó chỉ tương đương một bữa cơm trưa. Cá sấu há mồm lộ ra hàm răng sắc nhọn, cắn ngay vào cổ giun đất, sau đó có tiếng rạo rạo vang lên. Bộ xương cứng chắc của giun đất vào miệng cá sấu cũng thành sụn mềm, nhai vài cái là nát. Ariel với Chung Thịnh cũng bị con cá sấu to đùng đột nhiên xuất hiện này dọa cho giật mình. Con cá sấu này chỉ ngoi đầu lên đã thấy phải gần một mét rồi, không biết phần thân thể ẩn dưới đầm lầy còn to đến cỡ nào nữa.

"Đây là loài cá sấu gì thế?"

Ariel tra tìm tư liệu một lát, sắc mặt trở nên khó coi: "Cá sấu răng to, hung ác tàn bạo, trong tư liệu ghi chú là da của nó rất dày, có tính phòng ngự cực tốt, khả năng chống đỡ vũ khí năng lượng vượt trên hầu hết các loài sinh vật trên tinh cầu này, cấp độ nguy hiểm năm sao."

"Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Chung Thịnh vô thức sờ lên súng laser đeo bên sườn. Trong tình huống không có cơ giáp, súng laser là vũ khí duy nhất bọn họ có thể trông cậy.

"Không sao, loài cá sấu này tuy hung ác, nhưng khi ăn no rồi, nó sẽ không gây nguy hiểm cho chúng ta đâu. Với lại, sóng siêu âm chắc cũng có tác dụng với nó."

Ariel với Chung Thịnh đứng im tại chỗ, như thể hai bức tượng đất. Bùn đất dính khắp người họ đã che hết mùi cơ thể. Lúc trước con cá sấu này vẫn ẩn mình trong đầm lầy, chưa chắc đã phát hiện ra họ.

Con cá sấu kia nhai vài cái là nuốt trọn giun đất. Trông nó có vẻ còn chưa no, cặp mắt lạnh lẽo chậm rãi nhìn xung quanh, lúc nhìn đến hai tượng đất phía xa xa thì hơi dừng lại.

Ariel với Chung Thịnh lập tức nín thở. Hai người họ liên thủ không hẳn là không thể hạ gục con cá sấu này. Nhưng đoàn săn trộm đã sắp đến vùng đầm lầy này, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy e là lũ kia sẽ nhặt được món hời.

Rầm … rầm …

Hầu hết các loài động vật nhỏ đều không chịu nổi sóng siêu âm, lũ lượt trồi ra khỏi đầm lầy. Sóng siêu âm tăng dần, một vài động vật cỡ lớn cũng bắt đầu rời đi. Lấy Ariel làm trung tâm, cá sấu bụng bạc ẩn nấp xung quanh cũng nối nhau bò ra khỏi mặt nước, di chuyển về phía ngược với sóng siêu âm. Nhưng dường như chúng đều biết địa bàn của con cá sấu răng to nọ, cho nên rất cẩn thận đi vòng qua nó rồi vội vàng bỏ trốn. Con cá sấu kia nhìn chằm chằm Ariel với Chung Thịnh, mãi không động đậy. Có vẻ nó phát hiện ra dấu vết của con người.

Thoáng do dự một lát, con cá sấu răng to bò vài bước về phía hai người. Nhưng chỉ lát sau, nó liền thấy khó chịu, sau đó trừng mắt lườm hai người, lắc lắc cái đuôi, bò về hướng ngược lại.

"Phù … may thật, thứ này có tác dụng với nó." Chung Thịnh thở phào một hơi, nhìn máy phát sóng siêu âm chỉ to bằng móng tay, cảm thán: "Chúng ta may mắn thật."

Ariel mỉm cười. Mục tiêu của họ là đạt quân hàm thiếu tá, cho nên từ đầu đã nhắm vào các đoàn săn trộm cỡ lớn. Không ngờ ông trời cũng giúp họ, tình huống phát sinh chuyện ngoài ý muốn duy nhất đã được giải quyết nhẹ nhàng.

Thình lình, Chung Thịnh khựng người, rồi từ từ nhoẻn cười: "Vòng cảnh báo bên ngoài đã bị phát động. Chắc chúng sắp đến rồi."

Ariel cúi đầu nhìn đồng hồ, nhíu mày: "Bọn chúng hành động nhanh thật."

"Đi thôi. Tiếp theo chúng ta chỉ cần ngồi xem trò hay là được."

Nói rồi, hai người lẳng lặng đi men theo con đường vừa thăm dò được để ra khỏi vòng mai phục. Cạm bẫy đã bày sẵn, giờ chỉ chờ kẻ địch sa bẫy thôi.

"Lão đại, hình như có gì đó không ổn." Một gã trung niên xấu xí cầm ra-đa hình cầu nói với lão đại Hỏa Pháo với vẻ bất an.

"Sao vậy?" Hỏa Pháo là một người đàn ông trung niên vạm vỡ tuổi chừng bốn mươi, mặt mày hung dữ, vừa nhìn đã biết là hạng nguy hiểm.

"Chúng ta đã bước vào khu đầm lầy. Nhưng đến bây giờ vẫn không phát hiện được con cá sấu bụng bạc nào cả."

"Chậc, có gì lạ đâu. Hiện giờ chúng ta vẫn chỉ ở ngoài rìa, ông cũng biết cá sấu bụng bạc quần cư nhưng thường xuyên di chuyển mà. Trong vùng đầm lầy này, có khi hôm nay chúng ở đầu bên kia thì sao." Một tên trẻ trung tóc dài nói với vẻ không vui.

"Nhưng vấn đề là dù ở ngoài rìa đầm lầy thì cũng phải có các sinh vật khác chứ. Cá sấu bụng bạc thích di chuyển đã đành, chẳng lẽ rắn nước với mấy loài lưỡng cư cũng thế?" Người đàn ông trung niên nọ cau chặt lông mày.

"Ý ông là có mai phục?" Tuy trông Hỏa Pháo có vẻ nóng tính xốc nổi, nhưng gã cũng rất cẩn thận.

"Tôi không dám chắc. Nhưng chắc chắn có gì đó không bình thường." Người nọ không dám khẳng định là có mai phục hay không. Dù sao khoảng thời gian gần đây đoàn săn trộm của họ cũng đã săn giết không kiêng dè trên tinh cầu này. Có khi có đoàn săn trộm nào đó đã càn quét vùng này cũng nên.

243. Chương 243

Editor: Nguyệt

Hỏa Pháo đảo mắt một cái là hiểu ý người đàn ông trung niên, vẻ mặt sa sầm: "Khu vực này ông đây đã sớm nhìn trúng, không tên nào mắt mù đến đây làm càn cả."

Người nọ cười gượng: "Lão đại, bình thường thì chắc chắn không có, nhưng bây giờ … tôi không dám cam đoan. Hiện tại Liên Bang đang tranh đấu kịch liệt ngoài tiền tuyến, không ai dám chắc sang năm sau đến mùa đi săn, nơi này sẽ như thế nào, cho nên các đoàn săn trộm đều có ý định làm một mẻ lớn. Kể cả có cướp địa bàn của chúng ta thật, thì chỉ cần ra khỏi tinh cầu này, là chúng ta không còn cơ hội tìm ra chúng nữa."

Hỏa Pháo nhíu mày. Ngày thường đoàn săn Hỏa Phóa bọn họ đủ sức uy hiếp để khiến các đoàn săn trộm loại nhỏ dè chừng. Nhưng trong tình hình này thì đúng là khó nói. "Thôi, vào xem thế nào đã. Có khi chỉ là cá sấu bụng bạc di cư thôi." Nếu đã đi đến đây thì không thể về tay không được. Dù gì cũng phải vào trong thám thính tình hình cho rõ đã.

"Bọn họ đứng ở ngoài." Chung Thịnh dùng các máy giám sát đã lắp đặt từ trước để theo dõi hành tung của đoàn săn trộm Hỏa Pháo.

"Phát hiện ra cái gì à?" Ariel điểm lại trong đầu, hắn với Chung Thịnh đã quá thành thạo việc đặt bẫy, tuyệt đối không để lại dấu vết gì.

"Chắc không đâu, có thể là số sinh vật ngoài rìa đầm lầy giảm bớt khiến họ nghi ngờ."

Ariel suy nghĩ một lát rồi nói: "Đi thôi, vào bên trong. Bọn chúng không chịu tiến lên chứng tỏ con mồi không đủ. Cho chúng thêm ít mồi đi."

Chung Thịnh mắt sáng rực, hiểu ngay ý Ariel. Ariel thu dọn dọng cụ xung quanh, xóa sạch dấu vết mình để lại, sau đó im lặng di chuyển vào sâu trong đầm lầy. Ngay lúc Hỏa Pháo phái người vào đầm lầy thăm dò, phía sâu bên trong đầm lầy đột nhiên có tiếng đánh nhau kịch liệt.

"Có người ở bên trong?" Hỏa Pháo mắt sáng rực. Mấy ngày gần đây, lính đồn trú trên tinh cầu đã không còn đi tuần tra nữa. Người đánh nhau trong này ngoài các đoàn săn trộm ra thì chỉ có thể là đám tân binh kia. Nếu gặp các đoàn săn trộm khác, khi không cần thiết, Hỏa Pháo sẽ không tùy tiện khai chiến với họ, dù gì mọi người đều đến đây săn trộm, căng thẳng quá cũng không hay. Nhưng nếu gặp tân binh, thì Hỏa Pháo không "nhân từ" như thế nữa. Đây gần như đã là nhận thức chung của các đoàn săn trộm. Muốn lôi bọn này ra để luyện binh? Thế chuẩn bị tinh thần trả giá đắt đi! Thời điểm này mà xuất hiện tân binh chắc chắn là để tiếp viện cho tiền tuyến. Nếu chúng tổn thất quá nhiều, thì chắc sĩ quan chỉ huy đợt luyện binh này sẽ gặp rắc rối to.

Chỉ khi đánh cho chúng không thể gánh nổi tổn thất, bọn ho mới có hy vọng trốn khỏi tinh cầu trong tình huống có tám tàu bảo vệ bay xung quanh.

"Đội hình chiến đấu. Tiến vào!" Hỏa Pháo ra lệnh. Hơn năm mươi tên săn trộm lập đội hình chiến đấu, nạp năng lượng cho vũ khí trong tay. Người đi ngoài cùng có nhiệm vụ cảnh giác, cẩn thận tiến sâu vào đầm lầy. Không cần biết bên trong là đoàn săn trộm khác đang tranh đoạt con mồi hay là tiểu đội tân binh xui xẻo nào đó, Hỏa Pháo đều không có ý định để chúng sống sót ra khỏi đầm lầy này. Bởi vì đây là cơ hội cực tốt để tạo uy danh cho đoàn săn trộm Hỏa Pháo bọn họ. Hắn muốn các đội săn trộm khác cùng sĩ quan chỉ huy của đám tân binh kia biết rằng, đừng tưởng đoàn săn trộm bọn họ là loại dễ xơi. Trừ phi tập kết binh đoàn lính chính quy, còn không thì tân binh cũng chỉ là lũ dê con không có sức phản kháng chết dưới đao của bọn họ mà thôi.

Chung Thịnh bắn một phát súng xử lý một con chuột gạo, nhìn máy theo dõi phát ra tín hiệu, mỉm cười nói: "Bọn chúng mắc câu."

"Ừ. Chúng còn cách trung tâm vòng mai phục bao xa?"

"Hiện giờ chúng đang tiến lên với đội hình chiến đấu, tốc độ hơi chậm, chắc tầm năm phút nữa mới vào hẳn vòng mai phục."

"Tốt." Ariel nhìn xung quanh, thi thể mấy động vật nhỏ đáng thương nằm phân tán, vài bụi cây thấp còn có dấu vết cháy xém do đạn súng laser sượt qua. Nếu chỉ nghe tiếng súng thì sẽ nghĩ tình hình chiến đấu ở đây rất kịch liệt. Còn thực tế thì là Ariel và Chung Thịnh đi bắt nạt mấy loài động vật nhỏ không có sức phản kháng.

"Chúng ta đi thôi. Mau tìm chỗ nấp an toàn để bấm nút phát nổ."

Nói rồi hai người đi càng xa về hướng ngược với vòng mai phục, vừa đi vừa tạo dấu vết của một trận giao chiến kịch liệt.

"Lão đại, hình như tiếng súng đang xa dần." Người đàn ông trung niên nghiêng tai nghe ngóng tiếng động đằng xa.

"Không hay rồi. Có phải chúng phát hiện ra chúng ta, định chạy trốn không?" Tên trẻ tuổi tóc dài nói.

Hỏa Pháo sầm mặt. Dám giương oai trên địa bàn của hắn rồi còn định chạy? Nằm mơ!

"Tình hình xung quanh thế nào?"

Người đàn ông trung niên lắc đầu: "Phạm vi năm trăm mét xung quanh không có dấu hiệu của sinh vật sống, không có mai phục."

Mắt Hỏa Pháo ánh lên sắc lạnh. "Hừ, định chạy à? Đuổi theo cho tao!"

Hỏa Pháo ra lệnh, đoàn săn trộm đẩy nhanh tốc độ, ba tên được bảo vệ ở trung tâm khiêng pháo laser loại nhỏ dần bị tụt lại phía sau.

"Được rồi, bọn chúng vào vòng mai phục gần hết rồi." Chung Thịnh tuy còn đang "giao chiến" kịch liệt với Ariel nhưng ánh mắt không có lúc nào không chú ý đến màn hình theo dõi.

"Phát nổ!"

Uỳnh!

Tiếng nổ vang trời. Cách vòng mai phục cả cây số mà Ariel với Chung Thịnh vẫn chịu ảnh hưởng của cơn chấn động, đứng cũng không vững.

Grào!

Umm!

Két két!

Phần lớn các sinh vật sinh sống trong đầm lầy đều bị tiếng nổ rầm trời kinh động, thi nhau kêu ré lên thảm thiết. Tuy sinh vật ở khu vực trung tâm vụ nổ đã bị xua đi, nhưng vẫn có rất nhiều động vật bị ảnh hưởng, giật nảy mình vội vội vàng vàng chạy ra ngoài đầm lầy.

"Thành công!" Chung Thịnh phấn khích vung quyền một cái. Trên ra-đa, tín hiệu sự sống hầu hết đều biến mất, chỉ còn vài ba điểm ở ngoại biên lấp lóe.

"Trở về!" Ariel hơi nhếch môi cười. Hai người lướt nhanh như gió chạy về điểm mai phục.

"Không … không thể nào …" Một thành viên của đoàn săn trộm không bận tâm trên người mình dính đầy máu tươi, thất thần nhìn những người khác bị chôn thây trong vùng đầm lầy phía trước, mặt cắt không còn giọt máu.

"Khụ khụ … tại sao … sao có thể như vậy?" Bên cạnh hắn, một tên săn trộm không ngừng ho ra máu, ôm ngực ngã ngồi trên đất, mắt trợn trừng không thể tin nổi.

"Chết hết … bọn họ chết hết rồi …" Người nói trước đó mặt mày ngơ ngẩn thì thào, nhìn những mảnh thi thể nát vụn này, hắn thấy tức ngực khó chịu như muốn nôn mửa.

Là một tên săn trộm, hắn đã từng thấy xác chết. Nhưng chứng kiến cảnh thành viên trong đoàn trước đấy còn nói chuyện với mình, ngay sau đó đã thành một đống thịt nát thế này, hắn khó mà tiếp nhận nổi.

Nghẹn một hơi xuống ngực, tên săn trộm ngồi dưới đất vô thức nói: "Mai phục … chúng ta bị mai phục …"

Tên đang đứng ngơ ngẩn nhìn xung quanh. Mai phục? Đúng vậy, họ bị mai phục. Nhưng … kẻ đó đang ở đâu? Lúc này không phải chúng nên xuất hiện rồi sao?

Bất chợt, tên săn trộm kia nhìn thấy phía trước không xa có hai bóng người đi ra khỏi lùm cây. Hắn hấp háy mắt, ngón tay ra dấu ngầm.

Tên còn lại nhận được tín hiệu của hắn, cơ thể giật giật định gượng mình đứng dậy.

Đoàng!

Hai cây súng laser cùng lúc phát ra luồng sáng trắng ngần. Tên đứng thẳng và tên ngồi dưới đất trên trán đồng thời xuất hiện một lỗ cháy đen.

Tên ngồi dưới đất từ từ ngã xuống, để lộ khẩu pháo laser loại nhỏ phía sau. Ngón tay hắn đang đặt trên nút bắn pháo. Chỉ nửa giây nữa thôi, là khẩu pháo laser này sẽ phát ra chùm sáng chói mắt.

Tên đứng thẳng cũng ngã xuống. Một giây trước khi hoàn toàn mất ý thức, hắn thậm chí không kìm được phải tán thưởng kẻ địch, quyết đoán, cay nghiệt, không hề có ý định để lại tù binh, ngay cả hành động đánh trả của họ cũng dự đoán được, giải quyết hai người họ rất sạch sẽ gọn gẽ.

"Kẻ địch cuối cùng đã bị tiêu diệt. Trong phạm vi một cây số không có ai sống sót." Chung Thịnh kiểm tra tín hiệu sự sống trên ra-đa.

"Kiểm tra lại một lần, tránh để cá lọt lưới."

"Vâng!" Chung Thịnh đáp, sau đó bắt đầu lần tìm trong đống thịt nát xem có thi thể nào tương đối "lành lặn" không, chỉ cần phát hiện ra tên săn trộm nào có khả năng chưa tắt thở là quả quyết bắn ngay một phát vào đầu. Chuyến này họ đi là để săn giết bọn săn trộm, không cần tù binh.

Sau gần nửa tiếng đồng hồ, xác nhận không còn ai sống sót, hai người bắt tay vào thu dọn chiến trường.

Thu hoạch được hai khẩu pháo laser, một khẩu bị tổn hại trong vụ nổ vừa nãy, không còn giá trị sử dụng.

"Về trại."

Khiêng hai khẩu pháo laser, hai người một trước một sau thay nhau mở đường, cố gắng tránh các loài động vật hình thể lớn, dùng tốc độ nhanh nhất quay lại chỗ hạ trại của tiểu đội mình.

"Chậc chậc, có bản lĩnh, thực sự là rất có bản lĩnh." Cốc Vũ quan sát trận mai phục gần như từ đầu đến cuối, mắt sáng rực lên nhìn hai bóng người thoăn thoắt trên màn hình, khen không dứt miệng.

"Quả thật là có bản lĩnh. Hai thằng nhóc này rất quyết đoán, cũng đủ mưu lược. Có điều … sao tôi cứ có cảm giác chúng nó không phải tân binh nhỉ?" Râu quai nón buồn bực gãi đầu.

244. Chương 244

Editor: Nguyệt

"Quả thật không giống." Cốc Vũ cũng lắc đầu. "Hai đứa này đến từ đâu vậy?"

"Ừm … chờ tí, để tôi xem." Râu quai nón mắt sáng lên, mở tư liệu về Ariel và Chung Thịnh ra.

"A! Ra là trường Đệ Nhất, còn là học viên tinh anh nữa kìa. Bảo sao vừa đến đã được làm tiểu đội trưởng. Ai dà, nhìn thành tích này xem, chậc chậc, còn cao hơn cả tôi ngày xưa nữa." Xem tư liệu chi tiết của hai người họ, râu quai nón chậc lưỡi cảm khái.

"Ồ, trong lớp tân binh lần này ông đưa tới, có bao nhiêu người đến từ trường Đệ Nhất?"

"Ầy …" Râu quai nón có vẻ rối rắm, "Kỳ lạ, tôi chiêu binh chủ yếu nhằm vào các trường quân sự gần tinh cầu thủ đô. Nếu nhớ không nhầm thì gần trường Đệ Nhất cũng có cứ điểm gọi nhập ngũ mà. Chúng nó sao lại lặn lội đường xa đến chỗ tôi?" Nói rồi gã lọc tìm một loạt tư liệu, "Để xem nào, tổng cộng chưa đến mười đứa, đứa nào biểu hiện cũng rất tốt."

Cốc Vũ đột nhiên hỏi: "Điểm gọi nhập ngũ gần trường Đệ Nhất thuộc quân đoàn nào?"

Râu quai nón mở tròn mắt: "Hình như là sư đoàn 16 quân khu III."

Cốc Vũ nhíu mày: "Quân khu III bị đánh cho tan tác đấy hả?"

"Đúng vậy."

Cốc Vũ nhướn mày mỉm cười: "Mấy đứa này thông minh thật. Tham vọng cũng không vừa đâu."

"Nói thế là sao?" – Râu quai nón hiếu kỳ hỏi.

"Sư đoàn 16 quân khu III bị đánh cho tan tác, còn thảm hơn đội quân của ông nhiều." Cốc Vũ liếc nhìn râu quai nón: "Chắc ông không biết, trong lần địch đột kích đó, sư đoàn 16 chịu tổn thất nghiêm trọng nhất, quân sĩ gần như chết hết, bộ máy chỉ huy tan nát. Trong tình huống đó, bọn họ buộc phải triệu tập tân binh với số lượng lớn, gom người từ tầng lớp sĩ quan bậc thấp trong quân đội, gần như là xây dựng lại cả sư đoàn."

Râu quai nón nghe thế gật đầu. Cả sư đoàn hy sinh gần hết, vậy chẳng khác nào phải xây dựng lại một sư đoàn mới.

"Ông nghĩ ai dám phái một đội quân rời rạc hầu như chưa qua huấn luyện phối hợp tác chiến như thế ra chiến trường?"

"Làm thế khác nào chịu chết!" Râu quai nón rú lên, chỉ vào màn hình: "Ông xem đám lính nửa mới nửa cũ của tôi đi, chẳng để người ta yên tâm được. Nếu điều một đội tân binh ra chiến trường thì sơ sẩy một cái có khi phòng tuyến bị phá vỡ luôn cũng nên. Tôi còn chẳng dám mạo hiểm như thế."

"Đúng vậy, ông còn nghĩ thế thì trưởng sư đoàn 16 hiển nhiên cũng hiểu được điều này." Cốc Vũ không kìm được mỉm cười: "Không qua một lần luyện binh nào, có đánh chết ông ta cũng không dám đưa ra tiền tuyến."

"Thế thì có liên quan gì đến mấy đứa này?" Râu quai nón vẫn không hiểu mối quan hệ giữa hai sự việc.

Cốc Vũ nhìn gã với vẻ khinh bỉ: "Ông thử nghĩ đi, sư đoàn 16 sức chiến đấu sụt giảm nghiêm trọng như thế, lại toàn là tân binh, giai đoạn đầu chắc chắn không thể ra tiền tuyến, có khả năng phải đảm nhiệm một vài công tác hậu cần, không biết phải huấn luyện bao lâu mới có đủ khả năng để ra chiến trường."

"Ông nhìn hai đứa này đi." Cốc Vũ chỉ vào màn hình, "Ông có tưởng tượng được cảnh chúng nó ngồi xổm trong doanh trại lo hậu cần, phụ trách phân phát quân nhu khí giới các thứ không?"

"Không thể." Râu quai nón thành thực lắc đầu, "Quá lãng phí. Hai đứa này phải ra chiến trường thực sự mới phát huy hết tài năng. Làm hậu cần ư? Đừng đùa."

"Chính thế. Tôi nghĩ hai đứa này cũng nghĩ vậy, cho nên có lẽ trước đó chúng nó đã hỏi thăm về các điểm chiêu mộ binh lính của quân đội. Nếu tôi đoán không nhầm, trong số các điểm gọi nhập ngũ, chỗ ông là còn nhiều lính đã nhập ngũ nhất đúng không?"

Râu quai nón gật đầu.

"Cho nên, hai đứa này chọn đến chỗ của ông, chắc là muốn nhanh chóng ra chiến trường. Đối với một số người, đó là nơi rất đáng sợ và khủng khiếp. Nhưng đối với một số người khác, đó chẳng phải là cách để thăng tiến nhanh nhất đó sao?"

"Có lý. Mẹ, nói thế thì hai đứa này tinh ranh thật."

"Không chỉ hai đứa này đâu. Đám người vốn không nên đến chỗ ông lại đến chỗ ông nhập ngũ có khi đều có mục tiêu tương tự. Mấy đứa đó … ông cứ chú ý hết đi, có khi đều là nhân tài đấy." Cốc Vũ cười khà khà.

Râu quai nón không nói, nhìn tư liệu trên quang não chẳng biết đang nghĩ gì.

"Này, tôi đang phân tích cho ông đấy, ngẩn ngơ cái gì!" Cốc Vũ khó chịu đạp gã một phát.

"Yên nào!" Râu quai nón dùng tay đập cái chân Cốc Vũ xuống.

"Ông đang làm gì thế?" Cốc Vũ hiếu kỳ, lại gần nhìn thì thấy râu quai nón đang xem tư liệu của các học viên trường Đệ Nhất.

Tám học viên này chia đều ra hai người vào một tiểu đội. Ngoài Ariel và Chung Thịnh, các cặp khác ở trong tiểu đội của mình cũng thoải mái như cá gặp nước, phát huy rất tốt.

Lúc trước khi còn ở trên phi thuyền, râu quai nón có chú ý đến một vài tiểu đội không hề nảy sinh mâu thuẫn giữa lính mới và lính cũ. Nay nhìn lại mới thấy, học sinh trường Đệ Nhất vừa khéo đều có mặt trong các tiểu đội được ông chú ý đến.

Lúc đó ông không để ý đến bối cảnh chi tiết của các đội viên, thế nên mới không phát hiện ra họ.

“Quả không hổ là học sinh trường Đệ Nhất, ở một đẳng cấp hoàn toàn khác so với đám thỏ non ngông nghênh ngạo mạn.” Râu quai nón càng xem tư liệu mắt càng sáng.

“Mẹ nó, cải trắng ngon đều bị lợn chiếm hết rồi!” Cốc Vũ nhìn tư liệu trên quang não với vẻ ghen ghét. Nhân tài như thế sao lại làm cấp dưới cho gã khốn kiếp này hết chứ.

“Biến đi, ghen tỵ cũng vô dụng. Đây là lính của tôi!” Râu quai nón cười ha ha, sờ cái đầu trọc lốc của mình ra chiều đắc ý.

“Hừ, đừng có đắc ý, chờ tôi thoát khỏi cái tinh cầu chết mẹ này xem, kiểu gì cũng hốt hết chỗ nhân tài đó của ông!” Cốc Vũ bực bội nói, nhân thể đấm cho râu quai nón một phát.

Râu quai nón nghe thế chỉ cười khẩy. Muốn đào mỏ của ông á? Nằm mơ!”

“Ối chà, nhóc này mang họ Clifford à?” Cốc Vũ ngạc nhiên hỏi.

“Clifford thì làm sao? Có phải dòng họ gì hiếm thấy đâu.” Râu quai nón không bận tâm.

“Ông bị ngu hả, dòng họ này không hiếm, nhưng ông xem thực lực của nó đi, còn cả cái mặt lạnh như đá đó nữa, không thấy quen à?” Cốc Vũ nhìn râu quai nón với ánh mắt ‘ông hết thuốc chữa rồi’.

“Cái gì? Mặt lạnh như đá? Tôi nói chứ ông đừng nói xấu lính của tôi có được không, người ta như thế gọi là nghiêm túc!” Râu quai nón đã xem Ariel như người bên mình, tất nhiên không thể chấp nhận người khác nói ra nói vào.

“Đồ ngu!” Cốc Vũ chán chả buồn nói, mở luôn hình ảnh tướng quân Clifford ra.

“Ây …”

Râu quai nón á khẩu. Gã có vô tri đến mấy cũng không thể không biết tướng quân Clifford – sĩ quan chỉ huy quân khu I. Nhìn gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị trên ảnh, kết hợp với những gì Cốc Vũ vừa nói.

“Ý ông à …” Râu quai nón thấy sởn cả tóc gáy.

“Không thấy giống à?” Cốc Vũ hỏi đầy ẩn ý.

“Không!” Râu quai nón quả quyết lắc đầu, “Ông nhìn cái mặt già này đi, rồi xem thằng nhóc xinh đẹp này, giống chỗ nào chứ!”

“…”

Cốc Vũ cảm thấy chán không buồn móc máy gì nữa. “Kệ ông đấy. Dù sao tôi cũng chỉ đoán thế thôi, có khi không phải thật.”

“Ha ha! Chắc chắn là không phải rồi. Nếu là con trai tướng quân Clifford, thì có nhập ngũ cũng phải đến quân khu I chứ, làm gì có chuyện vào mấy đội quân xông pha tuyến đầu vừa khổ vừa nguy hiểm như chúng ta.”

Râu quai nón dứt khoát phủ định suy đoán của Cốc Vũ. Gã không tin Ariel có bất kỳ mối quan hệ nào với tướng quân Clifford. Nghĩ mà xem, một vị tướng quân sao có thể để con mình [đứa con duy nhất] xung phong tiền tuyến được. Người khác có tin không râu quai nón không biết, tóm lại là gã không tin!

Ngũ Tư nuốt nước miếng cái ực, hỏi với vẻ chần chừ: “Hai người … giải quyết đoàn săn trộm năm mươi người đó rồi?”

“Ừ. Có vấn đề gì không?” Chung Thịnh liếc nhìn hắn.

“Không …” Ngũ Tư cảm thấy đầu mình hơi choáng, tim đập hơi nhanh. Đoàn săn trộm những năm mươi người đấy, còn có cả pháo laser cỡ nhỏ.

Nhìn chiến lợi phẩm là hai khẩu pháo laser để dưới đất, Ngũ Tư lại nuốt nước miếng.

Không chỉ Ngũ Tư, mấy người còn lại lúc thấy họ khiêng hai khẩu pháo laser về cũng trợn tròn mắt há hốc mồm, đến giờ còn chưa lấy lại tinh thần.

Chung Thịnh nhìn mấy anh lính còn đang ngơ ngẩn, lạnh lùng hỏi: "Ngây ra đó làm gì? Kiếm đủ ba trăm điểm chưa?"

"A? Xin lỗi!" Mọi người giật nảy mình. Trong lòng họ, Ariel với Chung Thịnh đã không còn là yêu nghiệt nữa rồi, mà phải là đại ma vương tầm cỡ vũ trụ …

Nhìn bọn họ rối rít cầm vũ khí đi săn, Chung Thịnh lắc đầu thở dài: Quả nhiên vẫn thiếu rèn luyện, so với cấp dưới của Ariel đời trước còn kém xa.

Xử lý xong một đoàn săn trộm cỡ lớn, Ariel còn chưa thỏa mãn. Hiện tại hắn và Chung Thịnh mới chỉ có chưa đến tám trăm điểm, chưa đủ điều kiện đạt quân hàm thiếu tá.

Nguyệt: Rất muốn hỏi cảm xúc của tướng quân Clifford là gì khi người ta nói con ngài không hề giống ngài =))

245. Chương 245

Editor: Nguyệt

Dùng pháo laser loại nhỏ để đổi lấy toàn bộ thuốc nổ của tiểu đội khác tình cờ gặp trên đường, hai người thu xếp cho thành viên trong đội ở tại một địa điểm an toàn rồi lặng lẽ rời đi.

Các đội viên câm nín trước sự biến mất của đội trưởng và đội phó. So sánh với người ta thì tám người bọn họ có khác nào vật cản vướng chân chứ!

Không còn vướng bận tám đội viên còn lại, Ariel với Chung Thịnh bắt đầu dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến những nơi săn trộm thường xuất hiện theo chỉ dẫn của bản đồ.

Với các loại mồi bình thường, họ tránh được sẽ tránh. Cả hai cho rằng giải quyết bọn săn trộm thuận tiện hơn là giết động vật hoang dã nhiều.

Trời không phụ lòng người, ngày thứ ba sau khi rời khỏi đội, một ngày trước khi cuộc đi săn kết thúc, hai người thành công phục kích một đoàn săn trộm cỡ vừa nữa.

Vẫn cách làm cũ, đầu tiên dự đoán mục tiêu của đối thủ, sau đó chôn bom mai phục, tự mình làm mồi nhử, thành công tiêu diệt một đoàn săn trộm hơn hai mươi người.

Nhìn con số 1059 trên thanh tích điểm, Ariel mỉm cười thỏa mãn.

Cuối cùng quân hàm thiếu tá cũng tới tay!

"Ôi đệt! Hai nhóc này thế mà kiếm đủ một nghìn điểm thật!" Râu quai nón mặt mày cau có nhìn bảng thành tích trên quang não.

"Ừ, quả thật là bất ngờ." Cốc Vũ ngồi trên ghế chế giễu gã. Ai bảo lúc trước mạnh miệng lắm vào. Hừ, quân hàm thiếu tá đấy, để tôi xem ông sẽ làm thế nào.

Râu quai nón gãi đầu gãi tai. Nếu người ta đã đạt yêu cầu, thì gã tất nhiên phải giữ lời hứa. Dù có gãi tróc da đầu, gã vẫn phải nghĩ cách để giải quyết chuyện này, không thì sao mà giữ được uy tín của một thủ trưởng.

Đắn đo do dự mãi, râu quai nón bặm môi, gọi đến một dãy số.

Đợi chừng vài giây, thông tin được kết nối, trên màn hình hiện lên hình ảnh một người đàn ông trung niên trông khá giống gã nhưng lớn tuổi hơn một chút. Đương nhiên, người nọ cũng có quả đầu trọc lốc trông cực kỳ nổi bật.

Người đàn ông trung niên trừng mắt hỏi: "Thằng nhóc thối, không phải mày đang làm nhiệm vụ chuyên chở binh lính à? Gọi cho anh làm gì?"

"Ừm … anh à …" Râu quai nón vội trưng ra bản mặt tươi cười nịnh nọt.

“Thôi khỏi giả bộ đi, có phải rước phiền phức về cho anh mày rồi không?” Người đàn ông trung niên không hề bị ảnh hưởng, ánh mắt càng sắc bén hơn.

“Đâu có đâu có, em nào dám.” Râu quai nón vôi xua tay.

“Có chuyện gì thì nói mẹ đi, rút cuộc là sao? Anh mày đang bận chết lên được!” Người đàn ông trung niên nói với vẻ mất kiên nhẫn.

“Khụ khụ … chuyện là …” Râu quai nón ấp úng một hồi rồi kể lại sự tình cho anh trai mình nghe, không dám giấu giếm điều gì.

Người đàn ông trung niên tức đến bật cười: “Được lắm, thằng nhóc mày giỏi nhỉ, quân hàm thiếu tá nói cho là cho. Mày giỏi thế hay là cho anh mày quân hàm tướng quân đi?”

“Hề hề … anh à, em cũng không ngờ tới mà, ai biết trong số tân binh lần này lại có đứa trâu bò đến vậy.” Râu quai nón cúi đầu ra chiều nịnh nọt.

“Thôi không phải lắm lời, anh cho mày hai lựa chọn, một là đưa hai đứa kia đến chỗ anh, chuyện quân hàm thiếu ta anh sẽ giải quyết hai là chú mày tự lo liệu đi!” Người đàn ông trung niên sờ quả đầu trọc của mình, nói với vẻ rất ngông nghênh.

“Anh! Anh là anh ruột của em đấy! Đừng thế chứ!” Râu quai nón đột nhiên trở mặt phừng phừng tức giận. Gã nghĩ bụng, chết tiệt, có thật là anh em ruột của nhau không?! Thế mà lại đi đào tường khoét vách em trai nhà mình!

Người đàn ông trung niên liếc mắt khinh bỉ: “Làm sao, không đồng ý?”

“Đương nhiên là không đồng ý!” Râu quai nón tức muốn lật bàn. Vất vả lắm mới phát hiện được hai đứa có tiềm năng, dựa vào đâu mà gã phải dâng cho anh trai mình một cách đơn giản như thế chứ.

“Không đồng ý cũng được.” Người đàn ông trung niên cười hà hà, “Thế lần sau đến sinh nhật mẹ chú mày về nhà mừng sinh nhật bà đi. Ý anh là đích thân mày phải về nhà, chứ không phải hình ảnh không gian ba chiều vớ vẩn.”

“Anh … “ Râu quai nón mặt mày nhăn nhó, “Mẹ còn chưa bỏ cuộc mà …”

“Thôi khỏi lắm lời. Một câu thôi, có đồng ý không?”

Râu quai nón đắn đo một hồi, gã đã ba năm không về nhà rồi, nói ra cũng thấy bất hiếu. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện mẹ gã bắt gã phải lấy con đàn bà ngu ngốc kia, gã lại thấy đau hết cả đầu …

“Được! Em về!” Nghĩ một hồi, thấy không thể bỏ qua hai tài năng kia cùng với uy nghiêm của mình được, rơi vào đường cùng, râu quai nón đành phải khuất phục.

“Vậy là tốt rồi.” Người đàn ông trung niên lập tức mặt mày hơn hở. Thằng nhóc này chạy rõ nhanh, để lại thằng con cả hiếu thuận là hắn suốt ngày bị mẹ già lải nhải quở trách. Nếu không nhân dịp này bắt nó về, không biết thằng nhóc này định trốn đến lúc nào nữa. “Gửi tên hai đứa đó qua đây, anh xét duyệt cho.”

Râu quai nón mặt mày u ám gửi tên Ariel và Chung Thịnh sang cho anh mình. Mười lăm phút sau, nhìn tên hai thiếu tá trong hàng ngũ cấp dưới của mình, mặc dù là dùng chính bản thân mình đổi lấy, râu quai nón có cảm giác đau hết mề.

Hôm sau.

Cuộc đi săn chính thức kết thúc, tất cả binh lính lên các phi thuyền loại nhỏ trở về căn cứ.

Trong cuộc đi săn lần này, tổng cộng có năm mươi sáu người chết, ba trăm hai mươi mốt người bị thương. Đây còn là kết quả khi có phi thuyền loại nhỏ cứu viện kịp thời, nếu không e là con số thương vong còn khiến người ta kinh hoàng hơn.

Điều khiến râu quai nón tức giận đó là ngoài các binh lính chết trận hoặc bị thương, còn có một vài tân binh nhìn đồng đội của mình người chết người trúng thương mà suy sụp tinh thần rồi không thể chiến đấu nữa. Đối với một sĩ quan chỉ huy dạn dày kinh nghiệm sa trường, đây quả thực là chuyện khó tin.

Gã không hiểu trường quân đội đã giáo dục họ thế nào. Một quân nhân dù có mạnh đến mấy mà ý chí bạc nhược, thì khi ra chiến trường họ cũng không thể trụ được.

Gã đã trục xuất ba binh sĩ suy sụp tinh thần gần như hóa điên kia quay về tinh cầu ban đầu. Loại vô dụng như thế râu quai nón cũng ngại không muốn trưng trong phi thuyền cho đủ số.

Chào từ biệt Cốc Vũ, râu quai nón mang theo các binh sĩ còn lại của mình bay ra tiền tuyến. Chỉ sau thời gian một tuần ngắn ngủi, bầu không khí trên phi thuyền đã có sự biến đổi lớn.

Không còn thấy những tranh cường hiếu thắng. Sự thật 90% số người tử vong là tân binh đã rung lên một hồi chuông cảnh báo cho họ.

Có lẽ tố chất của các binh sĩ đã nhập ngũ ở một vài mặt nào đó không bằng các tân binh. Nhưng thay vào đó, họ có kinh nghiệm chinh chiến rất phong phú. Chỉ những người như vậy mới sống sót trên chiến trường.

Mâu thuẫn giữa lính mới và lính cũ vô hình trung biến mất. Tuy không phải tất cả tân binh đều không bằng binh sĩ nhập ngũ lâu năm, nhưng hầu hết bọn họ đều đã hiểu ra rằng mình cần học tập những người đã nhập ngũ này chứ không phải khiêu chiến uy quyền của người ta.

Thành viên tiểu đội Ariel dùng ánh mắt ngưỡng mộ kính trọng nhìn quân hàm thiếu tá trên vai tiểu đội trưởng và tiểu đội phó đội mình. Từ thiếu úy đến thiếu tá, cách thức và tốc độ thăng chức này đủ để lấy làm kiêu hãnh trước toàn bộ tân binh Liên Bang.

Trên quảng trường của căn cứ đồn trú tinh cầu săn bắn, râu quai nón trao quân hàm cho những người đạt yêu cầu trước đông đảo ánh mắt quần chúng. Có điều, không hiểu sao khi trao quân hàm cho hai tân binh xuất sắc vượt trội hơn hẳn tân binh cùng lứa này, sĩ quan chỉ huy của họ lại có … vẻ mặt cau có vặn vẹo.

Ariel hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt kỳ lạ của sĩ quan chỉ huy. Hắn cho rằng mình đáp ứng được yêu cầu của thủ trưởng, cho nên thủ trưởng trao quân hàm cho mình là điều đương nhiên.

Còn Chung Thịnh thì ít nhiều gì cũng đoán được suy nghĩ của râu quai nón. Dù sao hồi làm phó quan của Ariel, anh đã biết việc trao quân hàm có nhiều hạn chế thế nào.

Một đại tá như râu quai nón không có quyền trao quân hàm thiếu tá, nghe giọng điệu của ông lúc trước chắc là nghĩ sẽ không có ai thỏa mãn được yêu cầu. Nói một cách ví von, quân hàm thiếu tá như một miếng bánh ngọt thơm lừng treo trên đầu mọi người, chỉ để nhìn chứ không để ăn.

Ai ngờ được anh cùng Ariel thực sự kiếm đủ một nghìn điểm. Chắc vị sĩ quan chỉ huy này đã phải trả một cái giá không nhỏ cho hai quân hàm thiếu tá này.

Nhoáng cái bỏ quên vẻ mặt u oán của râu quai nón. Chung Thịnh sẽ không quá để tâm vào ai khác ngoài Ariel.

Tuy biết đội viên hiện giờ chưa chắc đã được phân đến cùng đơn vị với mình sau khi ra chiến trường, nhưng xuất phát từ tinh thần trách nhiệm, Ariel vẫn nghiêm túc huấn luyện họ một phen.

Bây giờ chịu khó luyện tập vất vả một chút, có lẽ khi ra chiến trường còn giữ được mạng. Ở đời trước, người biến đổi gene không mạnh như hiện giờ, nhưng hắn đã giao đấu với băng cướp Huyết Dạ không ít lần, cho nên vẫn hiểu biết ít nhiều về cách thức tấn công của người cải tạo gene. Hắn quyết định rèn luyện đội viên theo hướng nhằm vào đặc tính của người cải tạo gene.

Sau hành trình dài gần nửa tháng, chiếc phi thuyền khổng lồ chở binh lính cuối cùng cũng hạ cánh xuống căn cứ một tinh cầu thuộc quyền kiểm soát của quân khu I.

Tại cảng hàng không khổng lồ còn có bảy tám phi thuyền chở lính khác dừng đỗ, tất cả đều chở học sinh từ các trường quân đội đến.

Học viên sĩ quan, lính cũ, một số lính vừa xuất ngũ đã bị triệu tập về khẩn cấp, binh sĩ từ nhiều nguồn khác nhau tập trung một chỗ, khiến căn cứ trông có vẻ hỗn loạn.

246. Chương 246

Editor: Nguyệt

Như Ariel đã đoán, các binh lính không được phân phối theo đội hình đã chia lúc trước mà bị tản ra. Ngoài một số lính đã "gắn mác" vị cấp trên nào đó, những người khác đều được sắp xếp vào một doanh trại mới lập.

Ariel với Chung Thịnh tất nhiên là được đưa vào một trại khác, bên trong có tổng cộng mười sáu chiếc giường. Mơ hồ đoán ra mình xuất hiện ở đây là do râu quai nón, hai người không còn thấy áp lực nữa, chọn giường gần cửa rồi bỏ hành lý xuống.

Trong phòng đã có mười một mười hai người vào ở, tất cả đều giữ im lặng trước sự xuất hiện của Ariel với Chung Thịnh, khi nhìn thấy quân hàm thiếu tá trên vai hai người thì ánh mắt ít nhiều có sự thay đổi.

Cả Ariel lẫn Chung Thịnh đều không thấy bất ngờ, vì xét ở góc độ nào đó, bọn họ xem như là đối thủ cạnh tranh.

Giữa các quân khu, các binh lính với nhau khó tránh có sự cạnh tranh. Cái sự cạnh tranh này có lúc thì tốt, có lúc lại không phải là tốt.

Trước mắt, Ariel chưa rõ quan hệ giữa râu quai nón và sĩ quan chỉ huy các phi thuyền khác thế nào, nếu quan hệ xấu thì thái độ của những người trong phòng này đối với họ e là sẽ không được tốt.

Trong lúc Ariel với Chung Thịnh sắp xếp đồ đạc chuẩn bị đi tắm, râu quai nón đang ngồi trong phòng chỉ huy, bảy tám vị sĩ quan khác mặt mày hung dữ trừng mắt nhìn râu quai nón, một vị trong số đó quát lên cực kỳ bất mãn:

"Dựa vào đâu!"

"Dựa vào nắm đấm của tôi to nhất. Thế nào, ông không phục?" Râu quai nón xắn tay áo, để lộ cánh tay cơ bắp cuồn cuộn, trông gã chẳng giống một quân nhân mà giống côn đồ đường phố hơn.

"Nắm đấm to thì làm sao?" Vị sĩ quan nọ rõ ràng là khí thế giảm hẳn, nhưng vẫn mạnh miệng tranh cãi: "Tôi không tin đội quân bị đánh cho tàn phế của ông còn giành được tuyến đầu!"

"Hừ, cho dù quân của tôi bị đánh tàn phế cũng còn hơn đám lính yếu xìu của ông."

"Yếu cái khỉ đột!" Vị sĩ quan nọ nổi giận, "Lính của tôi yếu đâu mà yếu!"

"Thôi đi." Râu quai nón phẩy tay, "Đừng tưởng tôi không biết, lần trước quân của ông tổn thất đâu có nhẹ, cho dù không mất một nửa thì cũng đến một phần ba không thể ra chiến trường. Lần này bổ sung học viên sĩ quan, ông tưởng đều là tinh anh hết chắc. Đừng bảo với tôi trên đường đến đây ông không phát hiện ra, đám học sinh đó không trải qua huấn luyện mà lên chiến trường thì đến vật hy sinh còn không đủ tư cách đảm đương."

"Thế ... thế thì sao chứ!" Sư đoàn trưởng sư đoàn 13 bực bội gắt: "Lúc đó chẳng phải ông cũng thế sao, ông còn tổn thất nhiều hơn tôi, dựa vào đâu mà đòi tranh công?"

Râu quai nón trợn mắt: "Tôi tranh công là vì tôi có lòng tin! Với thực lực của quân tôi bây giờ, chí ít có thể cầm cự ngoài tiền tuyến ba tháng mà không chịu tổn thất nghiêm trọng. Các ông có làm được không?"

Trưởng sư đoàn 13 nhất thời ủ rũ. Nếu là đội quân trước đây của ông thì có thể cản bước chân địch nửa năm, nhưng nay lính mới lính cũ hỗn tạp, ông không dám chắc nữa.

"Ba tháng này không phải tặng không cho các ông đâu. Năng lượng, thiết bị y tế, khí giới quân nhu đều phải cung cấp cho quân của tôi." Râu quai nón không hề khách khí, nêu ra một loạt yêu cầu, "Có thời gian ba tháng, với bản lĩnh của các ông chắc có thể huấn luyện tốt đám tân binh kia rồi đúng không? Đến lúc đó các ông luân phiên thay tôi giữ hàng phòng ngự. Tôi tin chắc không đến nửa năm, lũ nhóc kia sẽ phát huy được thực lực chân chính của mình."

"Nếu vậy quân của ông sẽ gặp nguy hiểm." Trưởng sư đoàn 7 lên tiếng, là một người đàn ông diện mạo bình thường.

"Không thì biết làm sao?" Râu quai nón bĩu môi.

Trưởng sư đoàn 7 trầm mặc.

Đúng vậy, không làm thế thì chẳng biết phải thế nào. Hiện giờ sư đoàn 9 đang phụ trách giữ hàng phòng thủ. Sau ba tháng chiến đấu, họ đã chịu tổn thất nghiêm trọng, cần lui lại bổ sung lực lượng gấp. Trước mắt, cuộc chiến đang trong tình trạng giằng co, nhưng Liên Bang đã có dấu hiệu suy yếu. Nếu không nhanh chóng giúp tân binh phát huy sức chiến đấu, thì lần chiêu binh này chẳng khác gì một trò cười.

"Được rồi, đừng lắm lời nữa. Đã là sư đoàn trưởng sư đoàn 1 thì đương nhiên quân của tôi phải lên trước. Yên tâm là sẽ đến lúc các ông xông pha chiến đấu. Hiện giờ mục tiêu cấp bách là mau chóng huấn luyện đám nhóc kia làm quen với chiến trường, đừng dâng tính mạng cho địch một cách dễ dàng."

Các sĩ quan khác đều cảm thấy nặng nề. Râu quai nón nói nghe nhẹ nhàng thế thôi, chứ trong số họ có ai chưa từng chiến đấu với người cải tạo gene đâu, ai chẳng biết đấu với chúng chẳng dễ dàng gì. Nhưng trong tình hình hiện nay, quả thật không còn biện pháp nào khác.

Tân binh nhất định phải huấn luyện, mà quân địch thì không thể không đề phòng. Hiện giờ cách duy nhất là để sư đoàn 1 với sức chiến đấu mạnh nhất giữ hàng phòng thủ, tranh thủ thời gian cho các sư đoàn khác huấn luyện tân binh.

"Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi. Tan họp!" Râu quai nón vung tay lên, đuổi các vị sĩ quan khác đi. Chỉ có trưởng sư đoàn 9 nhận được ám hiệu của râu quai nón là ở lại.

Chờ mọi người đi hết, râu quai nón mới rút một điếu thuốc đưa cho trưởng sư đoàn 9: "Nói tôi nghe, tình hình chiến đấu thế nào rồi."

Sư đoàn trưởng sư đoàn 9 là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi. Ông nhận lấy điếu thuốc, châm lửa rồi rít một hơi, cười buồn: "Sư đoàn 9 của tôi xem như tàn hẳn rồi."

"Nghiêm trọng đến thế sao?" Vẻ mặt râu quai nón nghiêm túc hẳn.

"Bọn cải tạo gene đó đúng là một lũ điên." Ông phun một ngụm khói thuốc, hốc mắt ửng đỏ, "Mỗi lần tấn công một thành phố, chúng sẽ ra sức càn quét người dân, mà những người đó sau khi bị bắt đi, trải qua chừng ba tháng, sống được thì thành quân của chúng. Thể lực của chúng gấp mười lần người bình thường. Nếu quân ta không có cơ giáp, thì gần như vừa giáp mặt chúng là chết."

Bàn tay cầm thuốc hơi run lên. "Đáng hận nhất là, trong lúc chiến đấu với chúng ta, chúng còn bắt quân của ta, một số người bị chúng bắt về trải qua cải tạo sẽ quay lại chém giết chính đồng đội của mình."

"Mẹ kiếp, bọn khốn nạn!" Râu quai nón giận tím mặt. Trên chiến trường, chỗ dựa duy nhất của mọi người chính là những đồng đội sát cánh chiến đấu. Nhưng đối mặt với đồng đội ngày xưa nay thành kẻ địch, có ai lại không bị ảnh hưởng.

Quả thực chiêu này của Liên minh Người tiến hóa tàn ác và nham hiểm vô cùng. Bắt lính Liên Bang, cải tạo thành chiến sĩ biến đổi gene, sai khiến họ quay lại đánh chiếm Liên Bang, tiêu hao lực lượng của Liên Bang.

Cứ tiếp tục tình hình bên tăng bên giảm thế này, sớm muộn gì cũng có ngày Liên Bang thất bại hoàn toàn trước Liên minh Người tiến hóa.

Hơn nữa, cách làm này còn có lợi ích khác cho Liên minh Người tiến hóa. Người dân thường thông qua cải tạo gene sẽ có được thể năng siêu việt, trở thành chiến sĩ, nhưng họ còn phải học rất nhiều thứ mới trở thành một binh sĩ đạt tiêu chuẩn. Bắt lính Liên Bang về cải tạo thì khác, chỉ cần sống sót vượt qua quá trình cải tạo gene, huấn luyện thêm một chút để làm quen với sức mạnh mới là họ đã vượt trội gấp mấy lần chiến sĩ biến đổi gene từ người bình thường.

Râu quai nón ngả người ra ghế, cảm thán: "Phiền phức lớn đây."

"Ừ. Lúc ra giữ hàng phòng thủ ông nhớ phải cẩn thận. Bọn khốn kia càng lúc càng mạnh." Trưởng sư đoàn 9 dụi tắt thuốc, xoay người rời khỏi phòng chỉ huy.

Râu quai nón nheo mắt lại, nhìn chằm chằm trần nhà màu trắng bạc. Trận chiến lần này e là tàn khốc hơn những gì mình nghĩ.

Ba ngày chuẩn bị ngắn ngủi khiến Ariel với Chung Thịnh chưa kịp làm quen với người trong doanh trại đã phải vội vàng lên chiến hạm của râu quai nón.

Cùng được đưa lên chiến hạm với họ còn có rất nhiều khí giới quân nhu và gần một vạn binh lính.

Sau khi lên chiến hạm, râu quai nón dường như quên hẳn hai "thiếu tá" mà gã từng rất xem trọng, chưa từng gặp lại họ. Ngược lại, cấp dưới của gã rất có hứng thú với hai thiếu tá trẻ tuổi mới lên chức này, thỉnh thoảng rảnh rỗi lại đi tìm họ để giao lưu tình cảm.

Râu quai nón vừa xem tình báo vừa tiện miệng hỏi: "Hai đứa kia thế nào rồi?"

Allen giật giật khóe mắt: "Vẫn khỏe, quan hệ với mọi người khá tốt."

"Thế à?" Râu quai nón hơi ngạc nhiên, đặt tình báo xuống. Gã vốn tưởng hai đứa kia sẽ bị cấp dưới của mình xa lánh, không ngờ lại quan hệ hòa hợp đến vậy. Thật là khó tin. Cấp dưới của gã nói dễ nghe một chút thì là thực lực hùng mạnh kiệt ngạo bất tuân, nói khó nghe thì là tính tình không tốt cứng đầu cứng cổ, không có năng lực thực sự mà đòi hòa hợp với chúng thì khác gì nằm mơ giữa ban ngày.

Allen liếc nhìn râu quai nón: "Hai người họ vào một tiểu đội thuộc trung đội 7, sau đó cái cậu tên Chung Thịnh kia tại buổi tiệc mừng công đã chuốc say đội trưởng Narita trung đội 7 … thế nên …"

"Hiểu rồi." Râu quai nón xoa cằm. Hai nhóc này đúng là tinh ranh. Muốn đứng vững trong đội quân của ông thì một là phải có năng lực vượt trội, hai là phải có tính cách dễ hòa đồng.

Phải nói thật là thủ trưởng thế nào thì cấp dưới thế ấy. Tính cách râu quai nón như vậy cho nên cấp dưới của gã đều là người tính tình ngay thẳng bộc trực. Tửu lượng của trung đội trưởng Narita trung đội 7 được xếp vào lớp giữa, chuốc say được cậu ta thì Chung Thịnh cũng không phải dạng vừa đâu.

247. Chương 247

Editor: Nguyệt

"Sau đó …"

"Hửm? Còn có sau đó nữa à?"

Allen giễu thầm trong lòng, cấp dưới của ông toàn một lũ ngông nghênh cao ngạo, làm gì có chuyện dễ dàng tiếp nhận hai sĩ quan cấp tá nhỏ tuổi như thế, có khi còn bắt nạt người ta ấy chứ.

"Sau đó, cái cậu tên Ariel kia vào phòng huấn luyện giả tưởng, chỉ huy một trận đấu giữa trung đội với trung đội, chiến thắng trung đội trưởng trung đội 9 với mức tổn thất 1-5."

"Thật không?" Râu quai nón ngồi thẳng dậy. Lúc trước Ariel chỉ có tám đội viên cho nên không nhìn ra khả năng chỉ huy có gì nổi trội. Trên thực tế, dù có chỉ huy một trung đội bốn mươi người thì vẫn chỉ nhìn ra được một phần rất nhỏ năng lực của người chỉ huy mà thôi. Binh đoàn tác chiến thông thường đều là mấy vạn người thậm chí mấy trăm nghìn người. Nhưng thắng được trung đội trưởng trung đội 9 thì chứng tỏ khả năng chỉ huy của Ariel rất khá.

"Chậc chậc, hai thằng nhóc này đúng là luôn làm người ta bất ngờ. Giấu tài đủ sâu đấy." Râu quai nón chậc lưỡi, nghĩ thầm: Chẳng lẽ học viên tinh anh trường Đệ Nhất đều xuất sắc như vậy sao? Phải chăng gã nên suy xét chuyện "dụ" học viên trường Đệ Nhất từ tay các sĩ quan chỉ huy khác về bên mình? Nhân lúc tài năng của chúng còn chưa bị phát hiện?

Allen đã chẳng buồn móc máy gì cái sự không đứng đắn của thủ trưởng nhà mình nữa rồi, chỉ im lặng quay mặt đi: "Tóm lại, bất kể là Chung Thịnh hay Ariel, hiện tại đều thích ứng rất tốt. Nhưng, bởi vì là sĩ quan cấp tá mới lên chức, cho nên họ chưa có cấp dưới trực thuộc. Ngài định tính sao?"

"Rắc rối … thật là rắc rối …" Râu quai nón sờ cái đầu trọc của mình. Không phải gã không có lính, mà là để hai đứa mới lên chiến trường như chúng chỉ huy một trung đội gã vẫn không yên tâm.

Hiện tại gã đã công nhận tài năng của Ariel và Chung Thịnh, nhưng cho dù xem trọng chúng đến mấy vẫn không thể để chúng trực tiếp lên chiến trường xung phong liều chết được.

Người cải tạo gene hung tàn hơn bọn săn trộm nhiều. Nếu hai đứa kia còn chưa kịp trưởng thành đã bị xử lý, gã sẽ tiếc đến phát khóc luôn.

Râu quai nón rầu rĩ hỏi: "Allen, cậu có ý kiến gì không?"

Allen nghĩ một lát rồi đáp: "Có chỗ này khá ổn, chỉ là … hai đứa kia chưa chắc đã chịu đi."

"Chỗ nào?"

"Tinh cầu số 17 tinh hệ Torch."

Râu quai nón hơi nhíu mày: "Tinh hệ Torch? Tiền tuyến?"

"Không được tính là tiền tuyến. Tinh cầu số 17 cách tinh cầu Torch khoảng hai mươi giờ lộ trình, nói gần không gần mà bảo xa cũng chẳng xa. Trên tinh cầu đó có khoáng thạch hiếm Lyra, cho nên có một nhà xưởng nhỏ. Sau khi chiến tranh bùng nổ, nhà xưởng đóng cửa, nhưng công nhân thì chưa kịp chạy thoát. May mà chỗ đó có một căn cứ nhỏ của chúng ta, cho nên hiện giờ tuy thỉnh thoảng có người cải tạo gene tấn công, cấp độ vẫn tương đối thấp, chỗ đó vẫn là một nơi phòng thủ tương đối nhẹ nhàng."

"Ừm …" Râu quai nón nheo mắt lại, mở bản đồ vũ trụ, cẩn thận nghiên cứu một phen rồi nói: "Quả thật là cách tiền tuyền không xa không gần, tiện cứu viện, đáp ứng được nguyện vọng ra chiến trường của hai đứa kia. Nhưng tại sao cậu lại nói là chúng chưa chắc đã chịu đi?"

Allen nhìn râu quai nón với vẻ chán nản, khiến râu quai nón không hiểu ra làm sao.

"Trưởng quan quên rồi sao, chỗ đó chính là nơi lưu đày chuyên biệt của trưởng sư đoàn 9."

"Cái gì? Lưu đày cái gì cơ?" Râu quai nón nhất thời chưa hiểu ra.

"Thì là những cấp dưới có năng lực nhưng tính nết không tốt của ông ấy sẽ bị điều đến chỗ chiến đấu không căng thẳng mà cũng chẳng quá an toàn đó để "rèn giũa" tính tình."

"Vậy thì liên quan gì đến Ariel với Chung Thịnh?" Râu quai nón vẫn không hiểu.

Allen buồn bực ôm trán: "Trưởng quan, những người đó vẫn luôn đóng giữ tại đó, dù sư đoàn 9 rút về bổ sung lực lượng, họ vẫn ở lại tinh cầu nọ. Nếu nhóm Ariel qua đó, còn chưa biết có kiểm soát được đám người ngông nghênh đó không đâu. Dù sao hai đứa nó trông còn trẻ như vậy …"

"Ây … ra là thế à." Râu quai nón chợt vỡ bàn hiểu ra, sau đó phẩy tay tỏ vẻ không bận tâm, "Không sao đâu. Chẳng phải chỉ là mấy cấp dưới ngông nghênh cao ngạo thôi sao, nếu ngay cả chuyện đó mà còn không xử lý được thì hai đứa kia cũng quá kém."

"Nhưng …" Allen muốn nói tiếp nhưng bị râu quai nón đưa tay cản lại, "Được rồi, việc này cứ quyết định như vậy đi. Bảo hai đứa nó đến tinh cầu số 17 rèn luyện vài tháng rồi tính sau. Cậu đi làm lệnh điều động đi."

"Vâng, thưa trưởng quan." Allen nhún vai, đi chấp hành mệnh lệnh của râu quai nón. Thật ra hắn định bổ sung thêm một câu, ở cái chỗ lưu đày đó ngoài mấy thành phần cá biệt của sư đoàn 9 bị "lưu đày", còn có rất nhiều thành phần khó xử lý bị đuổi từ các nơi khác đến.

"Lệnh điều động?" Ariel hơi nhíu mày, nhìn mệnh lệnh mới nhận được hiển thị trên quang não, tỏ vẻ không vui.

"Đây là … để chúng ta rời xa tiền tuyến?" Chung Thịnh nhận được lệnh điều động tương tự, lập tức mở bản đồ vũ trụ ra xem, nhận ra đây là một cách để râu quai nón bảo vệ họ.

"Ông ta không tin tưởng vào khả năng của chúng ta." Ariel nói với vẻ bất mãn, nhưng lại không bới móc được sai lầm gì trong hành động của râu quai nón. Dù sao thì hắn có nói ra chuyện mình sống lại, râu quai nón cũng không tin. Mà trên cương vị một sĩ quan chỉ huy, đưa cấp dưới có tiềm năng của mình rời xa chốn nguy hiểm để chậm rãi rèn luyện và phát triển là chức trách của ông ta.

Nhưng, vấn đề ở đây là Ariel không phải "tài năng" bình thường, mà là một viên chỉ huy xuất sắc đã trải qua thử thách máu thép của chiến tranh … Mà thực ra thì chức vị và quyền hạn của hắn lúc trước còn cao hơn râu quai nón.

Chung Thịnh cười bất đắc dĩ: "Đành chịu, là một sĩ quan chỉ huy, ông ấy làm vậy là đúng. Mặt ngoài chúng ta vẫn chỉ là học viên sĩ quan, cho dù bộc lộ tài năng xuất sắc đến mấy vẫn chỉ là tài năng mà thôi. Không trải qua thử thách thực chiến, ông ấy sẽ không trao quyền cho chúng ta. Làm thế là thiếu trách nhiệm với binh sĩ."

Ariel thản nhiên ừ một tiếng. Từng là sĩ quan chỉ huy quân khu V, đương nhiên hắn hiểu nỗi lo của râu quai nón. Nếu hắn ở vào hoàn cảnh đó, chắc cũng sẽ đưa ra quyết định như vậy.

"Thôi, cứ đến chỗ đó đi, dù sao chúng ta vẫn còn 'thiếu kinh nghiệm'." Ariel thở dài khe khẽ. Đã quen chỉ huy binh đoàn tác chiến, giờ bảo hắn đi chỉ huy một trung đội nho nhỏ quả thật là ấm ức.

Đương nhiên, lúc này hắn đã gộp trung đội của Chung Thịnh vào của mình. Ừm … giữa hắn và Chung Thịnh còn cần phân chia của người này người kia nữa sao?

Tinh hệ Torch là một trong những địa điểm giao chiến chủ yếu giữa quân đoàn IV và Liên minh Người tiến hóa, hai bến giao chiến kịch liệt khắp cả tinh hệ, hầu hết các tinh cầu trong tinh hệ đều phân chia thuộc về hai bên. Tinh cầu số 17 thuộc quyền quản lý của quân đội Liên Bang.

Bởi vì tinh cầu này không có tài nguyên phong phú, cho nên Liên minh Người tiến hóa không tập trung nhiều lực lượng vào đây. Nhưng để đề phòng quân Liên minh đóng giữ tại đây, những trận đánh nhỏ lẻ trên tinh cầu này vẫn diễn ra không dứt.

Các trận đánh trên tinh cầu này không thường xuyên xảy ra, cũng không kịch liệt, so với các tinh cầu khác thuộc tinh hệ Torch, nơi đây tạm được coi là yên bình.

Đáng tiếc là, chiến trường dù có yên ả đến mấy vẫn có thương vong. Sĩ quan chỉ huy căn cứ trên tinh cầu nhỏ này đã bị thương nặng trong lần tập kích bất ngờ của Liên minh Người tiến hóa gần đây nhất, được gọi về tinh cầu Torch dưỡng thương. Binh lính còn lưu lại tinh cầu này sau hai lần đối kháng tập kích của Liên minh Người tiến hóa, hiện nay chuẩn bị chào đón sĩ quan chỉ huy mới.

Một trung úy trẻ tuổi ngậm điếu thuốc, nằm cạnh một chiếc cơ giáp màu xám nói: "Ed, cậu nghĩ sĩ quan chỉ huy mới tới là người thế nào?"

"Oáp …" Một người trẻ tuổi còn đang buồn ngủ mơ mơ màng màng đáp: "Kệ nó, liên quan gì đến chúng ta."

"Sao lại không liên quan?" Trung úy trẻ tuổi đứng dậy, cái mũ đội hờ trên đầu rơi xuống, để lộ mái tóc màu xám trắng. "Nếu người tới lại ngu xuẩn giống tên lần trước, thì chúng ta rắc rối to."

"Ưm …" Ed dụi mắt, "Chẳng phải tên ngu kia đi rồi sao?"

Từ Nham – tên trung úy trẻ tuổi nhếch môi: "Thằng ngu này đi lại có thằng khác tới. Cậu còn lạ gì nữa, chỗ này của chúng ta đâu có tốt đẹp gì."

"Vậy thì sao?" Ed ngáp một cái, "Để bọn Cuttino giải quyết là được. Lần trước cũng là chúng nó xử lý mà."

"Ừm … nhưng …" Từ Nham chần chừ nói, "Lần trước họ làm có phải hơi quá đáng không? Vị thiếu tá kia bị thương khá nặng."

Trong đôi mắt nửa khép nửa mở của Ed thoáng qua tia sáng sắc lạnh. "Loại ngu xuẩn như thế không chết ở đây là may rồi. Cậu bận tâm nhiều thế làm gì."

Từ Nham thở dài: "Nói cũng phải. Tôi thực sự không hiểu, loại ngu xuẩn như thế tại sao lại lên được đến chức thiếu tá. Cạm bẫy rành rành ra đó mà không nhìn ra, còn bảo chúng ta phải đi chịu chết cùng hắn."

"Ai biết được … mà sao hôm nay cậu nói nhiều thế?" Ed gãi đầu, ngẩng lên để lộ khuôn mặt thanh tú.

248. Chương 248

Editor: Nguyệt

"Ha ha … tôi cũng không biết." Từ Nham cười đáp, "Có lẽ vì hai ngày này không có trận đánh nào nên chán chăng."

"Rỗi hơi." Ed kéo mũ xuống che khuất mặt mình, lát sau đã nghe tiếng ngáy từ dưới mũ vọng ra.

"Phục cậu thật, bạ đâu cũng ngủ được." Từ Nham lắc đầu cười, ngả người nằm cạnh cơ giáp, cầm mũ che mặt dường như chuẩn bị ngủ.

Cùng lúc đó, sự việc tương tự diễn ra ở một vài địa điểm khác nhau trong căn cứ loại nhỏ này.

Ariel với Chung Thịnh hoàn toàn không biết các binh sĩ trên tinh cầu 17 không chào đón mình, hiện tại hai người đang ngồi trên phi thuyền đọc tài liệu.

Nhìn một loạt tư liệu trên màn hình quang não, Chung Thịnh giật giật khóe mắt: "Ariel, đây là?"

"Tư liệu về các binh sĩ." Ariel vừa xem tư liệu vừa nói.

Chung Thịnh giật giật cơ mặt: "Em biết đây là tư liệu về các binh sĩ. Ý của em là … làm cách nào anh có được tư liệu về họ, lại còn chi tiết đến thế này?"

"À, một cấp dưới cũ của bố anh hiện đang làm trong cục tình báo quân sự." Ariel chẳng buồn ngẩng đầu.

Chung Thịnh im lặng quay mặt đi. Tuy là lý lịch binh sĩ không phải tài liệu tuyệt mật gì, nhưng đâu phải cứ muốn là xem được. Ariel, anh lạm dụng chức quyền như vậy có ổn không?

Ariel bày tỏ, xuất thân nhà binh đời hai như hắn vận dụng tài nguyên của bố không có gì là vấn đề cả.

Mặc dù cảm thán trong lòng như thế, Chung Thịnh vẫn không cho rằng mọi chuyện đều phải theo khuôn phép một cách máy móc. Tư liệu đến tay tất nhiên không thể lãng phí. Lát sau, hai người đã xem xét hết một lượt thông tin về các đội viên trung đội đồn trú trên tinh cầu số 17.

"Toàn là loại rắc rối." Đóng quang não lại, sắc mặt Ariel có vẻ khó coi.

"Rắc rối to là đằng khác." Chung Thịnh cũng cười bất đắc dĩ. Nơi họ sắp đến không phải tuyến đầu chiến trường, không thường xảy ra chiến đấu kịch liệt. Nhưng theo tư liệu ghi chép, mười sĩ quan chỉ huy được phái đến đó thì phải có đến chín người bị thương hoặc bỏ mạng trong chiến đấu, cuối cùng được gọi về tinh cầu Torch. Ai mà tin được trong chuyện này không có chiêu trò gì.

Mặc dù họ chưa gặp các "thành phần cá biệt" đó, nhưng xem lý lịch và chiến tích của các binh sĩ, họ đã có nhận biết cơ bản.

Chưa bàn đến vấn đề khác, chỉ riêng hai câu "ngông nghênh ngạo mạn", "vô lễ với cấp trên" thôi đã thấy xuất hiện trên hầu hết hồ sơ của các binh sĩ.

Đối với Ariel, chỉ huy chiến đấu là chuyện rất đơn giản, nhưng thu nạp lòng người lại là chuyện rất phiền phức. Thế nhưng, hắn muốn và phải làm nên thành tích tại tinh cầu 17 này, mau mau thăng chức, bởi vậy làm các binh sĩ tại đây phối hợp với mình là điều tất yếu.

Các binh sĩ ở đây đều rất xuất sắc, Ariel có thể nhìn ra điểm này từ lý lịch của họ. Nhưng người xuất sắc thì thường không thích nghe theo sự chỉ huy của người khác. Muốn dạy bảo loại người này, Ariel nghĩ, phải tốn khá nhiều thời gian.

Không còn lựa chọn nào khác, một khi trở thành chỉ huy của hai trung đội này, họ sẽ chính là cấp dưới trực thuộc của hắn. Trừ phi hắn bị thương nhận lệnh điều động hoặc do nguyên nhân đặc thù nào khác, còn không thì những người này có thể sẽ theo hắn cả đời.

Một đám cấp dưới ưu tú lại không nghe lời, Ariel chỉ nghĩ thôi đã thấy đau đầu rồi.

"Không sao, cứ từ từ dạy bảo." Nhìn Ariel hiếm khi để lộ vẻ khó chịu, Chung Thịnh không kìm được cười trộm trong lòng.

Cả đời trước lẫn đời này, ngài Ariel đều ghét xử lý các mối quan hệ xã hội. Ừm … dạy bảo cấp dưới cũng được xếp vào phạm vi quan hệ xã hội mà …

Ngẩng đầu nhìn Chung Thịnh, Ariel nheo mắt lại đầy nguy hiểm. Đừng tưởng hắn không biết Chung Thịnh đang cười trộm trong lòng. Hắn có cảm giác dạo gần đây hình như Chung Thịnh đã bỏ quên trách nhiệm của một phó quan.

Phi thuyền loại nhỏ đáp xuống tinh cầu. Binh sĩ trong căn cứ tốp năm tốp ba tụ tập trên quảng trường.

Nhìn bộ dạng lười nhác của các binh sĩ qua cửa sổ, Ariel càng cảm thấy khó chịu.

Mặc dù binh lính ưu tú thường có một hoặc vài tật xấu ở các phương diện khác, nhưng nói sao thì cũng là một quân nhân, nếu quay cả kỷ luật cơ bản nhất cũng không tuân thủ, vậy thì có khác gì một nắm cát vụn.

Trong đôi mắt xanh loáng qua ánh nhìn đầy nguy hiểm. Hay thật, đám binh sĩ còn chưa gặp mặt Ariel đã chọc giận vị chỉ huy lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo mới đến này.

Chung Thịnh vô thức lùi lại nửa bước. Hơi thở lạnh lẽo tản ra từ Ariel tưởng như sắp thực thể hóa. Mặc dù anh đã rèn luyện khả năng chống lạnh tương ứng, nhưng trong những lúc thế này, không lại gần vẫn là hơn.

Nhìn các binh sĩ tụ tập trên quảng trường trò chuyện tán gẫu, Chung Thịnh thầm thấy xót xa cho họ. Nếu lúc trước Ariel định dùng một vài biện pháp nhẹ nhàng để thu phục các binh sĩ này, vậy thì Ariel hoàn toàn bị chọc tức của hiện tại chắc chắn sẽ chọn biện pháp mạnh bạo hơn.

Vốn định đánh một gậy rồi cho quả táo, nay … không có táo nữa, chỉ có gậy gộc thôi.

Chung Thịnh thầm cầu nguyện cho các binh sĩ còn chưa biết gì ngoài kia.

Ariel đứng trước cửa. Chung Thịnh lập tức tiến lên chỉnh lại mũ áo cho hắn. Bất cứ ở đâu bất kỳ lúc nào, Ariel luôn có yêu cầu rất khắt khe về quân dung tư thái.

Khí lạnh giảm bớt một chút. Ariel nhìn động tác chu đáo của Chung Thịnh, bất chợt hôn lên mặt anh một cái.

Chung Thịnh ửng đỏ hai tai, nhưng vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh. Chẳng qua ánh mắt của vị trung tá bộ tham mưu đi tiễn bọn họ khiến anh hơi mất tự nhiên. Nhưng nhìn vẻ mặt bình thản của Ariel, anh cũng bình tĩnh trở lại.

Người yêu thôi mà, quân đội đâu có cấm binh sĩ yêu nhau. Anh ngượng cái gì chứ.

Chung Thịnh theo sau Ariel bước xuống phi thuyền. Các binh sĩ trên quảng trường lập tức dời sự chú ý lên Ariel.

Ariel bình thản bước đi, chỉnh vành mũ hơi thấp xuống che đi nửa khuôn mặt.

Cộp, cộp, cộp …

Tiếng giày quân đội bước trên quảng trường phủ kim loại đều đều phát ra. Quảng trường lúc trước còn ầm ĩ huyên náo nay bỗng dưng lặng phắc như tờ.

Ariel và Chung Thịnh bước đi với tần suất vô cùng đều đặn, tư thế vô cùng chỉnh tề tiến về phía đài phát biểu của sĩ quan chỉ huy trên quảng trường.

Không biết từ bao giờ, tiếng xì xào bán tán đã ngưng bặt. Toàn bộ quảng trường bị bao phủ bởi bầu không khí yên tĩnh đến kỳ lạ.

Ariel chậm rãi bước lên bục phát biểu. Đến khi hắn đứng trên bục, ngẩng đầu quét mắt nhìn một lượt khắp quảng trường, các binh lính mới thở ra một hơi. Dường như sự yên tĩnh vừa rồi tạo cho họ áp lực vô cùng lớn.

Tiếng hai trăm người cùng lúc thở phào phá vỡ bầu không khí yên ắng. Hầu hết các binh sĩ đều không hiểu sao mình lại thở phào. Một vài nhóm nhỏ trong số đó thì lộ ra vẻ mặt rất khó coi.

"Lần này rắc rối rồi." Một thanh niên gầy đen chỉnh vành mũ, nở nụ cười nghiền ngẫm.

Thiếu nữ mặt mũi thanh tú thơ ngây bên cạnh cười nhẹ: "Thật ra không liên quan mấy đến chúng ta."

Thanh niên gầy đen nhún vai: "Nói cũng phải."

Góc tây bắc quảng trường, một người đàn ông cao to vạm vỡ cau mày: "Sĩ quan chỉ huy mới không phải hạng dễ chơi."

Người đàn ông trung niên mắt ti hí phía sau gã gật đầu: "Có chút bản lĩnh. Nhưng … nếu chỉ có chút bản lĩnh ấy, chỉ sợ cũng chẳng bám trụ được bao lâu."

"Đại tỷ, sĩ quan chỉ huy lần này mặt mũi trông rất khá nha." Một thiếu nữ tết tóc đuôi sam trông như chỉ hơn mười tuổi mở ánh mắt to tròn nhìn Ariel trên bục phát biểu với vẻ đầy hứng thú.

Cô gái đứng cạnh thiếu nữ nhẹ hất đầu, cười nói: "Ha ha, mặt mũi đúng là rất được, chỉ không biết có bản lĩnh gì không."

Cô gái này gương mặt không quá ấn tượng, nhưng đôi mắt màu vàng trong veo lại có nét khôn ngoan.

"Chắc cũng không tệ lắm." Nhóc loli bĩu môi, "Tối thiểu vẫn hơn tên háo sắc lần trước nhiều."

"Tiểu Tháp, đã bảo với em bao nhiêu lần rồi, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, biết đâu tên này cũng là loại mặt người dạ thú thì sao." Cô gái bật cười vỗ đầu loli.

"Hừ, vậy thì tiếc cho cái mặt đẹp kia. Nhưng em nghĩ, nếu hắn ta muốn, có khi sẽ có rất nhiều người tranh nhau trèo lên giường của hắn đó." Nhóc loli nói nhỏ, ánh mắt nghi ngờ đảo qua một vài nữ binh xung quanh.

Cô gái cười không nói, tiếp tục dùng ánh mắt xem xét đánh giá nhìn Ariel phía trước.

Viên trung tá đưa họ đến đọc qua điều lệnh của quân khu IV rồi rời đi. Mà sĩ quan tối cao của căn cứ phụ trách đón tiếp họ – viên thượng úy thuộc bộ hậu cần từ đầu đến cuối đều mỉm cười chào đón Ariel.

Thân là sĩ quan bộ hậu cần, ông biết mình chẳng có địa vị gì trong căn cứ. Thoạt nhìn thì có vẻ ông nắm trong tay quyền điều khiển cả căn cứ, nhưng ai chẳng biết nếu không vì vị thiếu tá trước "không may gặp nạn" thì người quản lý hậu cần như ông lấy đâu ra cơ hội đảm nhiệm chức trách sĩ quan tối cao của căn cứ này.

249. Chương 249

Editor: Nguyệt

Bản thân ông biết nói là chỉ huy tối cao chứ thực chất ông không phải làm gì cả, à phải, việc duy nhất cần làm đó là chờ sĩ quan chỉ huy mới được điều đến cũng chính là Ariel bây giờ, sẽ trao lại toàn bộ quyền hạn, thế là xong.

Ariel cứ thế lẳng lặng nhìn đám người bên dưới, nhìn với ánh mắt miệt thị và khinh thường.

Được xếp vào nhóm "đầu gấu" trong quân đội thì có ai là không nóng tính. Vốn bọn họ đã nghi ngờ độ tin cậy của sĩ quan chỉ huy, trông Ariel lại trẻ như vậy, cảm giác chẳng có kinh nghiệm gì, cho nên ai nấy trong lòng đều coi thường hắn.

Không phải ai cũng nhìn ra được lúc đầu Ariel dùng những tiếng bước chân đều đặn để dựng lên khí thế khiếp người. Hầu hết binh sĩ đều bị ánh mắt khinh miệt của Ariel chọc tức.

Cái đệt! Một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch chẳng biết ôm đùi ai mà leo được lên chức thiếu tá, có tư cách mẹ gì chỉ huy những binh sĩ từng trải trăm trận như họ?

Thậm chí một số người còn nghĩ có khi hắn dựa vào khuôn mặt xinh đẹp kia để trèo lên giường lãnh đạo nào đó mới leo đến chức vị ngày hôm nay. Cái chỗ cách tiền tuyến không xa không gần thế này nói gì thì nói cũng là nơi dễ lập thành tích mà lại tương đối an toàn.

Đương nhiên, vốn là bảo địa, nhưng từ khi trở thành trung tâm lưu đày của các thành phần "cá biệt", nó đã không còn là bảo địa thực sự nữa. Chí ít, đối với các sĩ quan chỉ huy, nơi đây có khi còn nguy hiểm hơn cả tiền tuyến.

Nhìn những ánh mắt khiêu khích châm biếm của các binh sĩ, có đến tám phần mười là căm giận bất bình, Ariel chậm rãi nói: "Nói thật … tôi rất thất vọng. Tôi vốn tưởng người có mặt ở đây phải là quân tinh nhuệ của Liên Bang. Nhưng trên thực tế, tôi thấy một đám người vô dụng." Ariel đẩy vành mũ, để lộ cặp mắt xanh lạnh lẽo.

"Nhìn các anh chị đi, cúi đầu nhìn lại bản thân xem, quần áo lôi thôi, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi. Vậy mà dám nói mình là lính tinh nhuệ? Tôi biết các anh chị bị lưu đày từ nhiều nơi đến đây. Nhưng trong quan niệm của tôi, chỉ những người có bản lĩnh mới có tư cách để "ngông cuồng ngạo nghễ". Còn các anh chị thì sao? Một đám ăn hại còn không biết ngượng cho là mình ngông cuồng ngạo nghễ? Năm nay tôi chưa đầy hai mươi mốt tuổi, nhưng đã là thiếu tá. Các anh chị xem lại mình đi, số đạt quân hàm thượng úy ít đến đáng thương. Nghĩ mình là cái rốn vũ trụ, cậy tài khinh người, ngoài việc ôm lấy cái "vinh dự" quá vãng để oán trách thủ trưởng bất công, các anh chị còn làm được gì?"

Nhìn các binh sĩ siết chặt nắm đấm mắt đầy căm phẫn, Ariel cười khẩy: "Sao, không phục? Xem lại chiến tích của mình đi, đồn trú trên tinh cầu này gần một năm, các anh chị giết chết hay bắt được bao nhiêu người cải tạo gene? Chia bình quân đầu người ra có đạt nổi con số 3 không? Chiến tích như thế theo tôi thấy đúng là loại rác rưởi, vậy mà các anh chị cũng tự hào được."

Một binh sĩ không thể chịu nổi Ariel chọc tức, lao lên hét lớn: "Vậy còn mày thì sao? Có chỗ nào hơn người? Ai biết mày trèo lên giường vị tướng quân nào mới có địa vị ngày hôm nay."

Ariel chỉ thản nhiên liếc nhìn một cái, Chung Thịnh đứng phía sau đã lao vút đi, nắm đấm dộng thẳng vào má binh sĩ kia.

Tên kia mặt biến sắc, nghiêng đầu tránh đòn, sau đó phản kích.

Đáng tiếc, chênh lệch thực lực giữa anh ta và Chung Thịnh quá lớn, chưa đầy mười chiêu đã bị Chung Thịnh đánh trúng gáy.

Chung Thịnh nghiêng đầu tấn công một phát, tên kia liền hai mắt nhắm nghiền bất tỉnh nhân sự.

"Vô lễ với thủ trưởng, nhốt vào phòng tạm giam bảy ngày, mỗi ngày cho một ly nước trắng." Chung Thịnh đứng cạnh binh sĩ ngất xỉu, nói với bản mặt lạnh tanh, sau đó lạnh lùng đưa mắt nhìn các binh sĩ xung quanh.

Ai bị ánh mắt ấy nhìn vào cũng dời mắt ngay. Năng lực của tên bị đánh ngất kia xấp xỉ họ, nếu Chung Thịnh có thể giải quyết gọn gẽ trong chưa đầy mười giây, thì xử lý bọn họ chẳng phải vấn đề gì to tát.

Những kẻ có ý đồ lẩn trong đám binh sĩ khi thấy Chung Thịnh dễ dàng giải quyết một người như thế đều tỏ ra kinh ngạc.

Tên lính kia tuy không phải người ưu tú nhất, nhưng cũng tạm đủ trình độ xếp vào lớp giữa. Kể cả gã khinh địch thì vẫn không thể bị giải quyết dễ dàng như vậy được. Thế mà viên phó quan này dùng chưa đến mười giây đã xử đẹp anh ta.

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là chênh lệch thực lực tuyệt đối!

Ánh mắt mọi người nhìn Chung Thịnh đã có sự thay đổi. Vốn tưởng tên phó quan này theo đuôi Ariel mới leo được cao đến thế, nay xem ra kỹ xảo chiến đấu của anh ta không phải hạng tầm thường.

Viên thượng úy hậu cần "nguyên chỉ huy căn cứ" đứng một bên đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, mắt nhìn Ariel với vẻ khác thường.

Thiếu tá trẻ tuổi này thật hung hãn, ra oai phủ đầu quả thật rất cay nghiệt!

Âm thầm đưa mắt nhìn vệ binh bên cạnh. Hai anh vệ binh phản ứng nhanh nhạy vội vàng chạy lên lôi tên lính bất tỉnh kia đi.

Thủ trưởng không có thực quyền, hơn mười vệ binh trực thuộc bọn họ cũng không ngóc đầu thẳng lưng nổi. Nay có một thiếu tá chỉ huy mạnh bạo như thế, cuộc sống của vệ binh bọn họ được cải thiện rồi!

Một loạt vệ binh đứng sau Ariel lên dây cót tinh thần, vốn chẳng kỳ vọng gì vào viên chỉ huy mới tới, nay bỗng cảm thấy nếu làm cấp dưới của viên thiếu tá này thì cuộc sống tươi đẹp sẽ chờ họ ở phía trước.

"Bây giờ," Ariel tiến lên một bước, đứng bên mép bục, nhìn xuống binh lính phía dưới, "Tôi ra mệnh lệnh đầu tiên sau khi đến căn cứ này. Toàn quân tập hợp!"

Tất cả binh sĩ vực dậy tinh thần, vểnh tai lắng nghe xem chỉ huy mới tới định làm gì.

Ariel hơi nhếch môi, lớn tiếng hạ lệnh: "Trong vòng ba phút lập tức có mặt tại trung tâm huấn luyện giả tưởng. Ai đến muộn phạt cấm túc một tuần!"

Các binh sĩ ngây ngẩn cả người. Trung tâm huấn luyện giả tưởng? Đấy là cái gì? A … Hình như trong căn cứ thực sự có trung tâm huấn luyện giả tưởng, nhưng bình thường chẳng ai dùng đến. Rút cuộc vị thiếu tá này định làm gì?

Các binh sĩ phản ứng nhanh đã bắt đầu chạy tới sân huấn luyện. Một số binh lính thì hình như hoàn toàn không biết trung tâm huấn luyện nằm ở đâu.

Nhìn cái nhếch môi trào phúng của Ariel, Chung Thịnh tốt bụng nhắc nhở: "Còn hai phút bốn mươi lăm giây."

Hôm nay là ngày đầu tiên Ariel đến đây, không thể một phát nhồi đầy phòng giam được.

Lời nhắc nhở của Chung Thịnh khiến các binh sĩ còn lại sực tỉnh. Không cần biết cái trung tâm huấn luyện giả tưởng đó nằm ở đâu, nếu không thể có mặt đúng lúc thì chắc chắn sẽ bị nhốt vào phòng tạm giam. Mình không biết chẳng phải còn có người khác biết sao, cứ chạy theo mọi người kiểu gì chẳng đến nơi.

Các binh sĩ trên quảng trường lập tức giải tán. Thượng úy hậu cần vẻ mặt xấu hổ nhìn Ariel, ngập ngừng như có điều muốn nói.

"Có vấn đề gì không?" Chung Thịnh nhìn viên thượng úy kia.

"Báo cáo trưởng quan." Vẻ mặt thượng úy khá khó tả.

"Nói!"

"Ừm … trung tâm huấn luyện giả tưởng đó …"

"Rút cuộc là làm sao?" Ariel giận tái mắt. Hắn ghét nhất loại cấp dưới ấp a ấp ung nói không nên lời.

Thượng úy thấy Ariel tức giận liền cuống lên, lớn tiếng nói: "Báo cáo trưởng quan, trung tâm huấn luyện giả tưởng của căn cứ do trục trặc hệ thông nên vẫn luôn đóng cửa."

"Trục trặc hệ thống? Tại sao không sửa?" Ariel mắt sắc như dao găm vào người thượng úy, tạo cho ông áp lực cực lớn.

"Bởi vì … bởi vì …" Thượng úy thầm kêu khổ không ngừng. Bình thường cả binh sĩ lẫn sĩ quan chỉ huy đều chẳng sử dụng trung tâm huấn luyện kia, cho nên ông cũng không vội sửa. Ai ngờ vị thiếu tá này vừa đến đã muốn sử dụng chỗ đó, làm ông rất là bất ngờ. "Không … không có ai dùng đến."

"Không ai dùng đến? Binh sĩ ở đây đều không sử dụng phòng huấn luyện giả tưởng?" Ariel cau mày.

"Đúng vậy, thưa trưởng quan."

Ariel càng sầm mặt hơn. Trung tâm huấn luyện giả tưởng là công trình thiết yếu nhất định phải có trong các căn cứ quân sự gần chiến trường. Nó có thể mô phỏng chiến trường ở mức cao nhất, giúp rèn luyện khả năng ứng biến của binh sĩ. Ở nơi cách chiến trường không xa không gần có khả năng phải chiến đấu bất cứ lúc nào như thế này, huấn luyện trong trung tâm giả tưởng là cách rèn luyện binh sĩ tốt nhất.

Nhưng xem bọn họ đã làm cái gì đi. Không ai sử dụng phòng huấn luyện, thậm chí … hệ thống gặp trục trặc cũng không sửa. Lính như thế thì bảo hắn yên tâm sử dụng làm sao được!

"Đủ rồi! Hệ thống gặp trục trặc gì, cần bao lâu mới sửa được?"

"Vâng … không hiểu sao chương trình điều chỉnh mức độ đau đớn của hệ thống bị kẹt ở mức trên 70%, không hạ xuống được. Cụ thể phải mất bao lâu mới sửa xong tôi cũng không rõ." Thượng úy lau mồ hôi trên trán. Viên thiếu tá trẻ tuổi này đúng là khí thế kinh người.

"Hửm? Trên 70%?"

"Vâng." Thượng úy vội gật đầu "Lúc trước khi có người sử dụng trung tâm huấn luyện, họ thường chỉnh mức độ đau đớn ở vào khoảng 30%."

250. Chương 250

Editor: Nguyệt

"Nếu vậy thì tạm thời đừng sửa." Ariel nhếch môi. Vấn đề này không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

"Sao?" Thượng úy ngẩn người. Mức độ đau đớn 70% đó, bị đánh trúng thì cảm giác không dễ chịu gì đâu. Ông còn nhớ có lần vì hiếu kỳ nên đã vào trung tâm huấn luyện đó một lần, điều chỉnh tỉ lệ 50%, kết quả là lúc bị một tia laser bắn trúng ông đau đến kêu ré lên.

"Được rồi, đi thôi, đưa tôi đến phòng điều khiển trung tâm huấn luyện." Ariel không định giải thích cho vị thượng úy này nghe, bảo ông ta đi trước dẫn đường cho mình.

Thượng úy nhìn Ariel, sau đấy rùng mình. Xem ra thủ trưởng mới đến này quyết tâm cho binh sĩ chịu khổ một phen.

Đi theo thượng úy hậu cần Raul đến phòng điều khiển trung tâm huấn luyện, Ariel mở chốt kim loại trên tường.

Tiếng kim loại ma xát vang lên, cửa sổ lâu ngày không được sử dụng từ từ mở ra, cách một lớp thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy trong đại sảnh phần đông binh sĩ đang tranh cướp quyền sử dụng đản thương.

Ariel nhìn đồng hồ bấm giờ trên tay, ba phút đếm ngược đến giây cuối cùng, hắn dứt khoát bấm nút thả khí thôi miên.

Đây vốn là thiết bị để đối phó kẻ địch xâm nhập vào căn cứ. Nhưng vào tay Ariel rồi, nó lại thành đòn roi để dạy dỗ binh sĩ.

Có mấy tên xui xẻo phản ứng chậm hít nhiều khí thôi miên nên ngất xỉu. Chung Thịnh quay đầu lại đưa mắt ra hiệu, các vệ binh theo sát họ nãy giờ hai mắt sáng rực vội vàng ra ngoài. Chỉ lát sau đã thấy hơn mười vệ binh đeo mặt nạ phòng độc kéo các binh sĩ hôn mê bất tỉnh ra ngoài.

Raul lại không kìm được lau mồ hôi. Vị thiếu tá mới đến này đúng là làm ông kinh hãi, đến nỗi … không sao diễn tả được.

"Chung Thịnh."

"Có!"

"Đi làm mẫu cho họ xem. Khống chế thời gian trong một tiếng đồng hồ."

"Rõ, thưa trưởng quan!" Chung Thịnh giơ tay chào rồi rời đi.

Raul nhìn Ariel với vẻ khó hiểu, không biết người này có ý đồ gì.

Qua chừng ba mươi giây, Chung Thịnh xuất hiện trong phòng huấn luyện. Ariel đã xử lý hết khí thôi miên, hiện tại trong phòng chỉ có các đản thương màu đen xếp thành từng hàng chỉnh tề.

Chung Thịnh chọn bừa một đản thương rồi chui vào, ra dấu tay Ok về phía cửa thủy tinh.

Ariel tiến lên một bước, khóa lại tất cả đản thương, sau đó chỉnh mức độ đau đớn lên 100% trong ánh nhìn khiếp sợ của Raul.

Cảm giác đau 100% đồng nghĩa với việc nếu bị thương trong không gian huấn luyện giả tưởng, thì đản thương sẽ chích điện để tạo cảm giác đau tương tự trên thân thể binh sĩ.

Kiểu giật điện này không chết người mà cảm giác đau nó gây ra lại không khác gì bị thương ngoài đời thật.

Raul khiếp hãi nhìn Ariel. Công tác trong căn cứ này gần hai mươi năm, ông thề là chưa từng gặp sĩ quan chỉ huy nào hung tàn thế này.

Ariel hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt hoảng sợ của Raul. Hắn lạnh lùng mở microphone, kết nối với tất cả đản thương: "Tất cả binh sĩ nghe đây, hiện tại các anh chị phải làm một bài huấn luyện. Xét thấy các anh chị còn là một đám bất tài vô dụng, tôi sẽ không đưa ra quá nhiều yêu cầu. Phó quan của tôi cũng đang ở trong đản thương, cậu ấy sẽ tiến hành huấn luyện cùng các anh chị. Tôi không hy vọng xa vời gì sẽ có ai hơn được cậu ấy. Cho nên, chỉ cần các anh chị hoàn thành bài huấn luyện trong vòng mười phút sau khi cậu ấy hoàn thành, thì xin chúc mừng, các anh chị có thể thưởng thức bữa tối. Nếu kết thúc bài huấn luyện trong vòng hai mươi phút sau đó thì được hưởng một nửa bữa tối, trong ba mươi phút được hai cái bánh bao. Còn nếu quá ba mươi phút … ha ha …" Ariel không nói sau ba mươi phút sẽ thế nào, nhưng tiếng cười lạnh lẽo kia đủ khiến tất cả binh lính rùng mình.

"Bài huấn luyện chính thức bắt đầu!" Ariel nhấn xuống nút xanh.

Trên màn hình của tất cả đản thương hiện lên hạng mục huấn luyện cấp độ S.

Các binh sĩ ngồi trong đản thương mặt mũi trắng bệch. Đa số bọn họ đều chưa từng vào trung tâm huấn luyện, nhưng cấp độ S thì vẫn biết.

Hiện giờ bọn họ không biết phải làm gì khác ngoài mắng chửi Ariel âm hiểm thầm trong lòng. May là trước khi bắt đầu bài huấn luyện họ có hai phút chuẩn bị. Chẳng ai bảo ai, tất cả đều bắt tay vào tìm hiểu nội dung của bài huấn luyện.

"Đậu má! Quá dã man!" Từ Nham nhìn màn hình chiếu một lượt bài thực hành mẫu, mặt mày tái mét. Một thiếu úy như hắn hoàn toàn xứng đáng được xếp vào top người nổi trội trong căn cứ. Nhưng xem xong nội dung bài huấn luyện cấp S, hắn vẫn không khỏi thấy rợn người.

"À, quên mất không nói. Tôi đã chỉnh mức độ đau đớn của đản thương lên 100%. Trong lúc huấn luyện mọi người phải cẩn thận, cố gắng không để mình bị thương, nếu không rất khó hoàn thành bài huấn luyện."

Giọng nói lạnh nhạt của Ariel một lần nữa vang lên bên tai các binh sĩ. Giờ phút này bọn họ chỉ muốn giơ ngón giữa lên với hắn!

Cái ĐM mức độ đau đớn 100%, định giết nhau à!!!

Bài huấn luyện chết tiệt này đã đủ khó rồi, giờ còn chỉnh cảm giác đau lên cao như thế, rõ ràng là muốn khiến bọn này không hoàn thành được bài huấn luyện!!!

Cho dù các binh sĩ thầm mắng chửi Ariel độc ác thế nào, thì hai phút chuẩn bị vẫn trôi qua nhanh chóng.

Tất cả binh sĩ khoác hành trang chạy ra khỏi phòng chuẩn bị. Cho dù bên ngoài chỉ là không gian huấn luyện giả tưởng, họ vẫn có cảm giác vô cùng chân thật.

Vút.

Một bóng đen đi đầu làm gương lao vút ra ngoài. Các binh sĩ huấn luyện độc lập, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh của người khác, cảm giác như không gian song song, nhìn thấy mà không chạm được vào đối phương.

"Uầy! Ai chạy mà nhanh thế?" Một binh sĩ có cảm giác người khác xuyên qua cơ thể mình, biết là ảo giác mà vẫn kinh ngạc kêu thốt lên trước tốc độ của đối phương.

"Nói nhiều cái gì, không nghe tên kia bảo phó quan của hắn ta cũng ở trong này à? Chắc là người đó rồi. Mau đuổi theo đi, nếu không muốn nhịn đói tối nay." Một binh sĩ khác vừa chạy vừa hô.

Anh kia sửng sốt một lát mà hầu hết mọi người xung quanh đã lao vút theo sau bóng đen kia rồi. Anh ta giật mình lấy lại tinh thần vồi cũng vội vàng cất bước chạy.

Ed với Từ Nham thuộc nhóm đầu tiên bước vào không gian huấn luyện, nhưng cả hai đều khôn ngoan không xông lên đi đầu.

Nội dung huấn luyện đầu tiên nhằm vào phản xạ của cơ thể. Hai người vừa bước vào đã gần như cùng lúc cảm nhận được nguy hiểm.

"Không ổn!"

Từ Nham giật mình kinh hãi, quay người tránh một phát súng laser. Ed ngày thường toàn thấy hai mắt nửa mở nửa khép nay đã mở bừng hai mắt, nhảy bật lên, đạp chân vào tường lấy đà, tránh thoát đợt tấn công đầu tiên.

Ngoại trừ hai người bọn họ, những người khác thuộc nhóm đầu tiên đều bị đợt tấn công này dọa cho ngẩn người. Trong bản giới thiệu về bài huấn luyện chỉ đề cập đến nội dung này chú trọng vào phản xạ cơ thể, không ai ngờ tới mới bước vào không gian huấn luyện đã bị tấn công tới tấp như thế.

"A!"

"Áu! Đau chết tôi!"

"Ôi đệt … chân … đứt chân rồi."

Rất nhiều binh sĩ vừa bắt đầu đã gào la thảm thiết. Tuy đây là không gian giả tưởng, nhưng đản thương lại giật điện họ không thương tiếc.

Ed nhíu mày. Một đám nhao nhao ồn ào như thế khiến cậu ta hơi khó chịu. Thế là cậu ta mở mục ngăn cách, chặn hầu hết mọi người ngoài hệ thống của mình.

Nhìn các binh sĩ kia thoáng chốc đã biến mất, Ed vừa lòng nheo mắt, bắt đầu cẩn thận thăm dò không gian huấn luyện.

Trong trung tâm huấn luyện giả tưởng, từng chiếc đản thương màu đen thỉnh thoảng lại chớp lên ánh điện, tiếp sau đó là tiếng kêu gào thảm thiết của các binh sĩ.

Ariel vẻ mặt bình thản ngồi trong phòng điều khiển, một tay chống cằm nhìn về phía trước. Tiếng kêu la vang lên thảm thiết, mỗi lần như thế hắn lại chỉ huy các vệ binh mở đản thương nào đó, lôi người đã ngất xỉu bên trong ra, ném sang một bên.

Raul lòng thầm run sợ đứng phía sau Ariel, nhìn vị sĩ quan chỉ huy mới tới này tha đám binh sĩ "ngông nghênh cuồng ngạo" lúc trước như tha chó vứt sang một bên, tên nào tên nấy mặt mày tái nhợt hai mắt nhắm nghiền. Nếu không phải ngực còn phập phồng, Raul thậm chí còn nghĩ hay là bọn họ chết rồi.

Raul nuốt nước miếng cái ực, thật cẩn thận xê dịch đến góc phòng điều khiển, ý đồ làm giảm cảm giác tồn tại của mình.

Thủ trưởng mới này thật đáng sợ. Một sĩ quan hậu cần như ông không cần huấn luyện thường xuyên. Nhưng nhìn cái đám cao ngạo lúc trước nay thành ra thê thảm, ông đương nhiên cũng thấy e ngại.

"Thượng úy Raul."

Raul nghe Ariel gọi tên mình, lập tức đứng thẳng người, giọng sang sảng đáp: "Có tôi!"

Mới vài phút trước, ông đã quyết định, nếu vị sĩ quan chỉ huy này không có hành động gì phản lại Liên Bang, thì ông sẽ không phản đối bất cứ ý kiến gì của đối phương.

251. Chương 251

Editor: Nguyệt

Dường như nhận ra sự căng thẳng của Raul, Ariel quay đầu lại mỉm cười.

Raul bỗng thấy tim đập nhanh. Mẹ ôi, thủ trưởng mỉm cười với tôi, khủng khiếp quá …

Thấy vẻ mặt Raul chẳng những không nhẹ bớt vì nụ cười của mình mà ngược lại càng thêm trắng bệch, Ariel nghiêm mặt lại. Thôi, mấy chuyện này cứ giao cho Chung Thịnh xử lý đi.

"Phòng thủ của căn cứ này thế nào?"

"Ừm … trưởng quan muốn hỏi phương diện nào?" Raul cẩn thận hỏi lại.

"Trong căn cứ có bao nhiêu khẩu pháo phòng ngự?"

Raul nghĩ một lát rồi đáp: "Do diện tích căn cứ không lớn, cho nên xung quanh chỉ bố trí mười lăm khẩu pháo phòng ngự."

"Ngoài số đấy ra, trong kho còn hàng dự trữ không?"

"Còn mười khẩu."

Ariel gật đầu: "Lính hậu cần có bao nhiêu người?"

"Dạ khoảng năm mươi người."

Ariel hơi ngạc nhiên: "Sao lại nhiều thế?"

Raul ngại ngùng gãi đầu: "Căn cứ này xem như thuộc dạng khá trong khu vực tiền tuyến, cho nên …"

Ariel đã hiểu, không truy vấn thêm nữa.

"Anh đi làm báo cáo đệ trình lên cục hậu cần Quân khu IV xin thêm hai mươi khẩu pháo phòng ngự, ngoài ra còn cả dịch dinh dưỡng năng lượng cao và số lượng lớn linh kiện cơ giáp. Mức thiệt hại cơ giáp hiện tại là bao nhiêu?"

Raul lập tức mở quang não ra, đối chiếu danh sách của mình rồi nói: "Trước mắt, trong căn cứ có khá nhiều cơ giáp, tuy không phải loại tối tân nhưng đều là cơ giáp trang bị chính quy, linh kiện đầy đủ. Trong thời gian ngắn sắp tới sẽ không xảy ra tình trạng thiếu cơ giáp."

"Ừ." Ariel gật đầu vẻ tán thưởng. Thượng úy Raul có lẽ không có năng lực vượt trội gì, nhưng chức trách của mình thì làm rất tốt.

"Thực lực của lính hậu cần thế nào?"

"Cái này … lính hậu cần không thuộc lực lượng lính chiến đấu, cho nên thực lực bình thường, tuy cũng điều khiển được cơ giáp nhưng nếu so với lính chiến đấu thì e phải ba người mới đấu lại một. Tất nhiên, nếu gặp cao thủ như ngài thì dù họ có lên hết vẫn không phải đối thủ của ngài."

Raul nhân thể khen ngợi Ariel một phen.

Ariel liếc nhìn ông, trong mắt thoáng qua ý cười. Hắn chỉ cần cấp dưới làm tốt nhiệm vụ của bản thân, còn trong lòng họ khen ngợi hay chửi mắng hắn thì hắn không quan tâm.

"Anh mau gửi báo cáo cho cục hậu cần Quân khu IV đi, xin những thứ tôi vừa nói."

"Chuyện này … trưởng quan …" Raul gãi đầu ra chiều khó xử. Theo lý thuyết, đây là nhiệm vụ đầu tiên Ariel giao cho ông, làm thế nào cũng phải hoàn thành một cách trơn tru. Nhưng vấn đề là xin trợ cấp từ tổng bộ không phải chuyện mà một thượng úy nho nhỏ như ông có thể quyết định. Cho dù ông gửi báo cáo, nếu cục hậu cần Quân khu IV không phê duyệt thì cái báo cáo đó chẳng khác gì tờ giấy lộn.

"Sao vậy? Có vấn đề gì ư?"

"Trưởng quan, những thứ chúng ta muốn xin đều thuộc nhóm trợ cấp cao cấp, tôi lo … cục hậu cần không cấp cho chúng ta."

Ariel hơi nhíu mày: "Tại sao?"

Raul ngập ngừng không nói.

Ariel càng cau chặt lông mày: "Nói đi, tôi không trách anh."

"Chuyện là …" Raul chần chừ, nhưng chuyện này thực sự không giấu được, chi bằng bây giờ nói thẳng ra luôn, "Căn cứ của chúng ta cách tiền tuyến không xa, nhưng mức độ nguy hiểm cũng không cao, lại là chốn "lưu đày" nổi tiếng, cho nên rất nhiều trợ cấp đều không đến lượt chúng ta. Xin cho tôi nói thẳng, nếu không phải lúc trước căn cứ tồn trữ hàng đầy đủ, thì chỉ e với tần suất trợ cấp hiện tại, chúng ta đã không cầm cự nổi từ lâu rồi."

Cứ nhớ đến vẻ mặt của sĩ quan cục hậu cần mỗi lần mình xin trợ cấp là Raul lại thấy lòng đắng chát. "Trưởng quan Ariel, các binh sĩ ở đây quả thật có hơi … ừm … vô lễ. A, không phải!" Nhận ra mình lỡ lời liền vội vàng đổi cách nói, "Thật ra không phải họ không kính trọng cấp trên đâu, chỉ là tính tình không tốt thôi. Với lại, các sĩ quan được phái đến đây làm chỉ huy lúc trước quả thật có điều không phải, cho nên mới … ừm … gặp chuyện xui xẻo."

Raul ngẩng đầu nhìn Ariel, thấy hắn vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, không biết có giận hay không.

Raul khẽ cắn môi. Ông thấy vị sĩ quan này tuy là hơi tàn khốc, nhưng phó quan của cậu ta rất có bản lĩnh, nếu có thể khiến người như vậy đi theo phục tùng mình thì chứng tỏ nhân phẩm của cậu ta không quá tệ. Cho nên, ông quyết định cược một phen, để xem cậu thiếu tá này có thể dẫn dắt bọn họ rời khỏi căn cứ này hay không.

Thấy Ariel không ngắt lời, Raul liền sắp xếp lại suy nghĩ rồi bắt đầu trình bày tình huống của căn cứ hiện nay.

Hơi khác so với dự đoán ban đầu của Ariel, căn cứ này tuy cách tiền tuyến không xa không gần, số lần bị người cải tạo gene tấn công tương đối ít, các trận đánh không quá kịch liệt, nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó, lại thêm binh sĩ đồn trú ở đây đều là loại cá biệt không tuân mệnh lệnh, cho nên căn cứ thường xuyên bị cắt xén trợ cấp.

Từ pháo phòng ngự đến cơ giáp, tất cả đều cần rất nhiều năng lượng để duy trì sử dụng. Thiếu hụt năng lượng là cơn ác mộng kinh hoàng nhất của các căn cứ có nhiệm vụ phòng thủ.

Vốn dĩ trong căn cứ có tổng cộng hai mươi khẩu pháo cỡ lớn, nhưng bởi vì thiếu năng lượng cho nên bây giờ buộc phải giảm bớt năm khẩu. Pháo mà không có năng lượng thì có khác gì đồ trang trí.

Raul làm thượng úy hậu cần cũng có nỗi khổ khó nói. Các binh sĩ cá biệt kia chẳng ai nghe lệnh của ông. Mặt ngoài ông là chỉ huy tối cao của căn cứ, nhưng ai chẳng hiểu đó là vì ông đã ngậm đắng nuốt cay canh giữ ở đây hai mươi năm trời.

Các binh sĩ của căn cứ đa phần là vì làm mất lòng cấp trên tại đơn vị cũ nên mới bị điều đến đây. Đã bị trục xuất thì chứng tỏ người họ làm mất lòng có chức vị và quân hàm cao hơn họ. Không phải ai cũng rộng lượng khoan dung, rất nhiều kẻ bụng dạ hẹp hòi không dừng lại ở việc đày họ đến đây.

Mỗi lần Raul xin trợ cấp là mỗi lần bị bao nhiêu người gây khó dễ. Có lẽ họ không nhằm vào ông, nhưng không thể phủ nhận rằng, tinh cầu số 17 tinh hệ Torch đã thành "Bãi tập trung rác thải" bị rất nhiều người căm ghét.

Raul không biết phải làm sao với tình hình này. Ông chỉ là một thượng úy cỏn con, bị mấy người cục hậu cần làm khó dễ, ngoài chuyện nhẫn nhịn ra ông còn biết làm gì nữa đây?

May là trước lúc chiến tranh, địa vị của căn cứ này khá cao, lại thêm Raul nhiều năm nỗ lực, tích trữ được kha khá của cải, ông lại dùng khoáng thạch do quặng mỏ khai thác để vụng trộm tiến hành vài giao dịch, cho nên mới được như bây giờ. Bằng không, đừng bảo là phục vụ nhu cầu chiến đấu, có khi căn cứ này thất thủ từ lâu rồi.

Ngoài dự đoán của Raul, Ariel không quá ngạc nhiên với tình huống này. Cạnh tranh đấu đá giữa các phe phái trong quân đội đôi khi nghiêm trọng hơn thế này nhiều. Nếu hắn là một thanh niên nhiệt huyết chưa đầy hai mươi tuổi, có lẽ sẽ vì những gì Raul nói mà cáu giận tím tái mặt mày, thậm chí đệ trình sự việc lên thượng cấp. Nhưng một thiếu tướng từng nắm trong tay cả một quân khu làm gì có chuyện bị mấy việc nhỏ nhặt này làm suy sụp tinh thần.

Vấn đề cắt xén trợ cấp cần phải được giải quyết, nhưng không phải bằng cách đi khóc lóc kể lể khắp nơi, làm vậy chẳng những vô tác dụng mà ngược lại còn khiến cấp trên cho rằng người này không có năng lực.

Tất nhiên là Ariel sẽ không dùng biện pháp ngu xuẩn đó. Nhưng không có nghĩa hắn không định xin sự trợ giúp từ thượng cấp, chẳng qua cách thức không trực tiếp như vậy thôi.

Trước khi được điều tới đây, hắn và Chung Thịnh đã cố gắng xây dựng quan hệ tốt với một vài sĩ quan bậc trung. Hắn biết đồng liêu có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong kiếp sống quân nhân của mình, cho nên dù là tụ tập uống rượu, đấu trí đấu mưu, thậm chí lên sàn đánh đấm, hắn đều nghĩ cách xây dựng quan hệ tốt với các sĩ quan.

Dần dà, sự bất mãn cùng ganh ghét của bọn họ đối với hai người dễ dàng đạt quân hàm thiếu tá như hắn và Chung Thịnh đã phai nhạt. Đối với mấy thiếu tá đó, chỉ cần bạn đủ năng lực khiến họ phải công nhận là sẽ dễ dàng trở thành bạn bè.

Một viên chỉ huy dẫn dắt quân sĩ thường sẽ thể hiện một vài nét đặc trưng. Ví dụ như sư đoàn 1 do có râu quai nón nên hầu hết các binh sĩ đều có tính tình ngay thẳng bộc trực, phóng khoáng. Đó cũng là những người dễ gây thiện cảm với Chung Thịnh và Ariel nhất. Bởi vậy, trước khi lên đường ra tiền tuyến, hai người đã xem như chính thức hòa nhập vào đoàn thể sư đoàn 1.

"Tôi biết rồi." Ariel bình tĩnh đáp, "Ông cứ chuẩn bị báo cáo như tôi yêu cầu đi, còn lại giao cho tôi."

Raul thấy thật khó tin khi Ariel bình tĩnh chấp nhận tình huống hiện tại như vậy. Hơn nữa, đối với hành động tự tin "còn lại giao cho tôi" đó của hắn, ông xem nhẹ vài phần. Trông vị thủ trưởng này có chút bản lĩnh, nhưng mấy chiêu trò trong cục hậu cần thì sĩ quan trẻ tuổi như cậu ta làm sao mà xử lý được.

Mặc dù trong lòng nhận định viên sĩ quan này chắc chắn sẽ mất mặt, nhưng Raul vẫn không khuyên bảo gì. Ông cho rằng, Ariel còn quá trẻ, hiểu biết về quân đội còn nhiều thiếu sót, thay vì khuyên bảo khiến cậu ta ghét mình, chẳng bằng để cậu ta vấp ngã một lần, ngã đau thì mới nhớ lâu.

252. Chương 252

Editor: Nguyệt

Suy cho cùng, ấn tượng của Raul đối với Ariel vẫn chỉ dừng lại ở tính cách lạnh lùng tàn bạo. Nói nhiều sai nhiều, vì để giữ mình, ông quyết định giữ miệng cẩn thận.

Bốn mươi phút trôi qua, đã có gần một nửa binh sĩ bị tha ra ngoài. Ai nấy mặt mày tái nhợt, chân tay bủn rủn, miệng chảy nước bọt, trông thật thê thảm.

Về sau mười vệ binh cũng không đủ dùng nên Raul đành bảo lính hậu cần giúp một tay.

Mấy binh sĩ bị tha ra lúc sau được đối xử tốt hơn nhiều. Có lính hậu cần tham dự, tối thiểu họ cũng được đặt nằm ngay ngắn trên mặt đất, chứ không như mấy tên mười phút đầu đã bị vệ binh tha ra ngoài ném chỏng chơ trong góc phòng theo lệnh Ariel.

"Ừ, không tồi." Ariel gật gù nhìn số liệu các đản thương hiển thị trên màn hình phòng điều khiển. Các binh sĩ này bị thương trí mạng trong quá trình huấn luyện nên buộc lòng phải rời khỏi không gian huấn luyện. Số còn lại tuy đều bị thương nhưng vẫn có khả năng hoàn thành bài huấn luyện.

Nhìn đống "thi thể" nằm trong phòng qua lớp kính thủy tinh, Ariel thở dài bất đắc dĩ. Hơn một nửa binh sĩ không thể hoàn thành nội dung huấn luyện. Với trạng thái này thì làm sao chống lại người tiến hóa vượt trội sắp sửa xuất hiện?

"Cái đống rác ở góc phòng kia, nhốt hết vào phòng tạm giam ba ngày. Số còn lại chịu huấn luyện trừng phạt cấp độ 3." Ariel nói đơn giản hai câu liền quyết định vận mệnh của đám lính đáng thương kia, trong đó một số binh sĩ thân thể cường tráng vừa mới tỉnh lại nghe xong lại muốn ngất thêm lần nữa.

Vệ binh với lính hậu cần hưng phấn ra mặt. Ngày thường bị đám binh sĩ này hành hạ nhiều rồi, giờ khó khăn lắm mới có cơ hội nhìn bộ dạng thê thảm này, họ mừng đến phát khóc lên được.

Các vệ binh mặt mày sung sướng, hưng phấn cứ như cắn thuốc, tranh nhau đưa đống "thi thể" nọ vào phòng tạm giam, làm không biết mệt. Ariel nghĩ, nếu hắn không đứng đây, có khi bọn họ còn ngửa mặt lên trời cười dài một tràng để thể hiện tâm trạng sung sướng cũng nên.

Quan hệ giữa vệ binh với binh sĩ không khác gì mèo và chuột, vậy mà vệ binh ở đây lại bị ức hiếp đến thảm, đủ thấy binh sĩ trong căn cứ khó chơi thế nào.

Ariel nhếch môi cười: Thành phần cá biệt à? Đã làm thủ hạ của hắn thì có hổ báo mấy cũng phải thành "học sinh ngoan".

Hai mươi phút nữa lại trôi qua. Một đản thương màu đen trong phòng huấn luyện mở ra mà không trong tình trạng tia điện chớp lóe.

Chung Thịnh quân trang sạch sẽ từ bên trong bước ra. Ngoài mái tóc ướt mồ hôi, hơi thở dồn dập, trông anh vẫn khá bình thường, có vẻ không bị thương chỗ nào.

Không đến ba mươi giây sau, Chung Thịnh đã đứng sau Ariel: "Báo cáo trưởng quan, nhiệm vụ đã hoàn thành."

Ariel quay lại nhìn anh, lúc lướt đến cổ áo nới lỏng, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

"Thượng úy Raul."

"Có thuộc hạ."

"Anh nên đi làm báo cáo đi thôi."

Raul: …

Đuổi khéo "sĩ quan chỉ huy lâm thời tiền nhiệm" của căn cứ ra ngoài, Ariel nhấn một cái nút, lớp kính trong suốt biến đổi thành kính một chiều, che khuất mọi hình ảnh bên trong phòng điều khiển.

Vệ binh với lính hậu cần ở bên dưới đưa mắt nhìn nhau. Tình huống gì đây?

"Lại đây." Giọng Ariel khàn khàn, đôi mắt lam dần trở nên sâu thẳm.

Chung Thịnh mới đầu ngạc nhiên rồi nhanh chóng chuyển thành ngượng ngùng. Ánh mắt Ariel quá trắng trợn, làm anh muốn giả vờ không hiểu gì cũng không được.

"Ariel …" Chung Thịnh gọi hắn một tiếng với vẻ khó xử. Anh không thể từ chối bất kỳ yêu cầu nào của Ariel, nhưng bây giờ thực sự … không phải thời điểm thích hợp.

Ariel bật ra tiếng cười trầm thấp: "Anh không định làm bây giờ. Em căng thẳng cái gì?"

Chung Thịnh nhất thời quẫn bách, làn da lúa mạch ửng lên màu hồng khả nghi.

Ariel nhìn biểu cảm kìm nén lộ ra trong vô thức đó của Chung Thịnh mà nhất thời hứng khởi. Thân là sĩ quan chỉ huy, hắn không thể làm chuyện gì "khác người" trong tình huống này được. Nhưng nếu là một chút "ngọt ngào" không ảnh hưởng đến toàn cục thì không sao.

Tay đặt sau gáy Chung Thịnh kéo anh cúi xuống, Ariel vươn lưỡi liếm lên cánh môi dày của Chung Thịnh.

Chung Thịnh phối hợp mở miệng ra. Nhưng người ta lại không đi vào, chỉ vờn quanh cánh môi anh, cọ mút trêu chọc.

Cảm giác đầu lưỡi rê trên bờ môi mềm mại mà ướt át khiến Chung Thịnh tê dại. Nhắm chặt hai mắt muốn kìm nén ham muốn do cảm giác tê dại gợi lên, nhưng thử mấy lần đều không được. Thế là anh há miệng ngậm lấy cái lưỡi đầy khiêu khích của Ariel.

Ariel vẫn luôn chiếm thế chủ động trong quan hệ tình ái của hai người. Nhưng thỉnh thoảng hắn lại muốn thấy Chung Thịnh lúc chủ động sẽ thế nào.

Chậm rãi lùi về sau, từ từ dẫn dắt môi lưỡi Chung Thịnh quyện sâu vào miệng mình. Chẳng biết từ bao giờ, nụ hôn do Ariel khơi mào nay đã trở thành Chung Thịnh ôm gáy Ariel hôn ngấu nghiến.

Cái lưỡi Chung Thịnh rất dày, hơi nóng hơn bình thường, kỹ thuật khá là vụng về. Ngay cả người không nhiều kinh nghiệm như Ariel cũng nhìn ra được sự ngây ngô của anh.

Âm thầm khinh bỉ bản thân một phen, Ariel quyết định sau này sẽ cho Chung Thịnh thêm cơ hội để luyện tập với mình nhiều hơn.

Hai người quấn lưỡi vào nhau. Trong vô thức, Chung Thịnh bộc lộ ra sự mạnh mẽ xâm chiếm của mình, liếm hôn từng ngóc ngách trong khoang miệng đối phương, ngay cả nơi sâu nhất cũng không bỏ qua. Dưới sự dung túng của Ariel, Chung Thịnh cứ thế hôn đã miệng, đến khi lưu luyến mở mắt ra thì thấy bên môi Ariel vương sợi bạc, ánh mắt yêu chiều nhìn chăm chú vào mình.

Tức thì mặt Chung Thịnh đỏ lựng. Bấy giờ anh mới nhận ra mình đã làm gì. Bàn tay vẫn còn ôm chặt lấy gáy cùng vòng eo của Ariel. Hai người gần sát nhau, cảm nhận được rất rõ trạng thái "súng đã lên nòng" của nhau.

Ariel bỗng nổi hứng trêu chọc, hỏi với giọng bỡn cợt: "Vừa rồi cảm giác tuyệt chứ?"

Chung Thịnh hai mắt đảo loạn, miệng ấp úng không ra lời.

"Anh mong là tối nay em cũng chủ động như thế." Ariel cố tình phả khí bên tai Chung Thịnh, âm cuối lên cao khiến Chung Thịnh run rẩy cõi lòng.

Từ lúc rời khỏi tinh cầu thủ đô đến giờ đã hơn hai tháng trôi qua, do sống trong phi thuyền không có không gian riêng tư nên hai người vẫn chưa có cơ hội để thân mật.

Mặc dù với cả hai nhẫn nhịn chẳng phải việc gì khó khăn, nhưng bảo một đôi yêu nhau thắm thiết hai tháng liền không được tiếp xúc da thịt thì thật là tàn nhẫn.

Nay đến căn cứ, Ariel làm sĩ quan chỉ huy tất nhiên là có phòng riêng. Chung Thịnh là phó quan đương nhiên sẽ ở căn phòng sát bên cạnh, chính xác ra thì là phòng ngủ nhỏ trong phòng của sĩ quan chỉ huy, tương đương với căn hộ hai phòng ngủ.

Có điều kiện thuận lợi như vậy, làm gì có chuyện Ariel bỏ qua cho anh đêm nay. Nói thực ra thì bản thân Chung Thịnh cũng có ham muốn.

"Được."

Nhìn vào đôi mắt xanh ấy trong khoảng cách gần sát thế này, Chung Thịnh không tài nào suy nghĩ được gì khác, chỉ biết đáp lại theo phản xạ.

Nhưng mà … khoan đã, vừa rồi ngoài chuyện bảo mình chủ động ra, hình như Ariel còn nói gì nữa thì phải?

Chung Thịnh lắc lắc đầu, ánh mắt dần trở nên tinh táo. Tức thì vẻ mặt quẫn bách, bởi vì anh nhớ ra lời Ariel vừa nói.

"Anh mong là màn dạo đầu đêm nay sẽ do em chủ động, bao gồm cả … mở rộng nơi ấy …"

Nhìn Ariel chỉnh trang lại y phục, khôi phục trạng thái "trưởng quan nghiêm túc", Chung Thịnh không khỏi khóc thầm. Ngài Ariel nhiễm thói hư rồi. Bảo anh tự mở rộng ư, sao lời nói hạ lưu như vậy lại có thể thốt ra từ miệng ngài ấy chứ …

Kính một chiều lại khôi phục trạng thái thủy tinh trong suốt. Đám vệ binh phía dưới lại hưng phấn nhìn chằm chằm Ariel, chờ mong hắn báo số hiệu đản thương rồi họ lại tiếp tục công cuộc "tha xác chó".

Bọn họ chờ cơ hội làm thế với đám lính kia từ lâu rồi.

Nhìn đám người hưng phấn bên dưới, Ariel không kìm được giật giật khóe miệng. Lũ cá biệt kia rút cuộc là làm chuyện gì người người căm hận mà khiến các vệ binh với lính hậu cần phấn khích đến mức này?

"Mười phút đã qua. Lính hậu cần có thể về cương vị công tác. À phải rồi, bữa tối hôm nay …" Nói đến đó, Ariel nhìn lướt qua số đản thương còn chưa mở, nhếch môi cười, "Chỉ cần chuẩn bị lượng thức ăn bằng một phần ba bình thường là được. Tôi nghĩ hôm nay khả năng sẽ có rất nhiều người phải đói bụng."

"Tuân lệnh trưởng quan!" Các anh lính hậu cần mặt mày tươi cười rạng rỡ rồi lại trông có vẻ dữ tợn, đáp lời Ariel với giọng chỉnh tề vang dội.

253. Chương 253

Editor: Nguyệt

Bọn khốn kiếp kia, ngày thường bắt nạt bọn này cho lắm vào! Suốt ngày kén cá chọn canh, chê đồ ăn dở tệ, không biết làm các món phong phú. Bây giờ bị bỏ đói rồi đấy, thỏa mãn chưa! Trưởng quan, làm tốt lắm! Tiếp tục dạy dỗ bọn súc sinh này đi!! (##)

Ariel nhướn mày, tâm trạng khá là vui vẻ. Tốt lắm, cái đám "đầu gấu" này là điển hình của loại không ai thương ai quý, ngay cả lính hậu cần mà cũng làm mất lòng được đến mức độ này. Nhưng điều này rất có lợi cho kế hoạch của hắn. Hắn muốn đám binh sĩ kia hoàn toàn mất đi năng lực đối kháng với mình. Hắn không tin đám lính ăn còn chẳng no đó có thể gây ra chuyện gì đáng gờm.

"Trong số các anh ai là phó trưởng quan bộ phận hậu cần?"

"Có tôi!" Một người đàn ông trung niên tóc xám tiến lên một bước trình diện.

"Nói với thượng úy Raul, từ hôm nay trở đi, tất cả tài nguyên của bộ hậu cần đều phải quản lý chặt chẽ cho tôi, đặc biệt là thực phẩm. Tôi không muốn nghe bất kỳ tin tức thực phẩm bị trộm cắp nào. Anh đã hiểu chưa? Nếu có người dùng vũ lực uy hiếp, tôi cho phép các anh dùng súng áp chế."

Người đàn ông trung niên kia mắt sáng như đèn pha, lớn tiếng đáp: "Tuân lệnh!"

Ông nhìn ra được thủ trưởng mới tới này đặc biệt nói cho đám lính cá biệt kia nghe, để họ biết rằng anh ta không nói đùa.

Lính hậu cần trở về nhà bếp chuẩn bị bữa tối dưới sự dẫn dắt của người đàn ông trung niên. Hôm nay là ngày đầu tiên sĩ quan chỉ huy đến đây, trung úy trung niên quyết định, hôm nay ăn đồ ngon!

Lính hậu cần ai nấy đều cười rất âm hiểm, đặc biệt là mấy anh phụ trách nấu nướng. Họ quyết định hôm nay phải trổ hết bản lĩnh, tốt nhất là khiến thủ trưởng mới ăn ngon đến nỗi rớt lưỡi luôn.

Cái gì cơ? Rất nhiều binh sĩ tối nay không có cơm ăn ư? Liên quan gì đến bọn tôi? Bọn này chỉ là một đám lính hậu cần phụ trách nấu nướng, không có bản lĩnh gì cũng chẳng có địa vị đáng nói. Chúng tôi chỉ còn biết cảm thông cho những binh sĩ không được ăn tối đó thôi. ( )

Đến khi Chung Thịnh thoát khỏi nỗi khiếp sợ gây ra bởi lời nói "hạn chế độ tuổi" kia của Ariel, thì vừa lúc nghe được mệnh lệnh khá là âm hiểm nọ. Trong lòng lại bắt đầu ai điếu cho đám binh sĩ tối nay chắc chắn phải chịu đói. Anh bắt đầu hồi tưởng, từ lúc nào mà ngài Ariel lại trở nên âm hiểm giả dối thế này …

Ariel bày tỏ tôi trước nay vẫn vậy, chưa từng thay đổi, chẳng qua trước kia được giấu giếm đằng sau vẻ ngoài lãnh đạm mà thôi. Còn bây giờ, Chung Thịnh đã hoàn toàn bị tôi mê hoặc, cho nên bỏ qua một vài khuyết điểm có tính chọn lọc, đơn giản thế thôi.

Cuối cùng, đến phút thứ mười lăm sau khi Chung Thịnh hoàn thành bài huấn luyện, binh sĩ đầu tiên làm xong nội dung huấn luyện bước ra khỏi đản thương.

Ariel hờ hững liếc mắt: "Tên."

Người đàn ông cao to vạm vỡ mặt lạnh trả lời: "Cuttino."

"Ừ, không tệ." Ariel chẳng buồn nhấc mắt, chỉ tiện miệng khen một câu.

Cuttino hơi nheo mắt, trong lòng bùng lên cơn tức, nhưng sau khi nhìn đến Chung Thịnh quần áo tóc tai chỉnh tề đứng sau Ariel thì không còn bức xúc nữa.

Ừ thì cá biệt, ừ thì ngông nghênh cuồng ngạo, nhưng thân là một quân nhân, bọn họ vẫn luôn bội phục những người có thực lực mạnh mẽ. Chưa bàn đến gì khác, chỉ riêng bài huấn luyện cấp độ S kia thôi, Chung Thịnh chẳng những hoàn thành nhanh hơn bọn họ rất nhiều mà còn không hề bị thương, đã đủ khiến Cuttino phải bội phục.

Ariel có phó quan giỏi giang bậc này quả thực có tư cách không để mắt đến gã.

Cuttino ngẩng đầu lên, nheo mắt nhìn Ariel còn đang lạnh lùng nhìn chằm chằm các đản thương chưa mở, trong lòng thấy bình tĩnh. Có lẽ … sĩ quan chỉ huy mới tới này có thể mang đến điều gì đó khác thường.

Rời khỏi phòng huấn luyện, vừa bước ra cửa, Cuttino đã không nhịn được phải ôm lấy cánh tay phải của mình. Vừa rồi lúc ở trong phòng gã không muốn mình yếu thế trước mặt Ariel, chứ thực ra cả cánh tay phải của gã đã tê liệt. Trong quá trình huấn luyện, có mấy lần gã bị trúng đạn laser. Vì để hoàn thành bài huấn luyện, gã buộc lòng phải dùng tay phải làm bia đỡ đạn hết lần này đến lần khác. Kết quả là, các bộ phận khác trên cơ thể được bảo vệ khá toàn vẹn, nhưng tay phải thì bị giật điện nhiều lần, cho nên bây giờ chỉ thấy càng lúc càng đau chứ không còn cảm nhận được gì khác.

Cuttino hít sâu một hơi, không che giấu gương mặt đau đến nhăn nhó của mình nữa. Mẹ nó đau thật, mức độ đau đớn 100% quả thật không khác gì bị thương ngoài đời thực, thật đến nỗi gã có cảm giác tay phải của mình như bị cắt đứt luôn rồi!

Đáng tiếc, tay phải gã vẫn treo trên người, mà cơn đau kịch liệt thì phải một lúc nữa mới dần mất đi.

"Hi, Cuttino, tốc độ nhanh thật." Ed ra chậm hơn Cuttino chừng hai phút, vừa bước ra ngoài thì gặp Cuttino.

Cuttino nghe đằng sau có tiếng nói, thân thể lập tức cứng đờ, nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm, làm vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Ed, cậu cũng đâu có chậm."

"Hề hề, chịu thôi, tôi không muốn chịu đói. Đáng tiếc vẫn chậm một chút, chỉ có một nửa bữa tối." Ed gãi gãi đầu, cười hề hề.

Cuttino gật đầu với hắn: "Tôi về nghỉ trước. Không chừng sau đó vị thiếu tá kia còn chuẩn bị cho chúng ta 'niềm vui bất ngờ' khác nữa."

Vừa xoay người đi, mặt gã lại nhăn nhó vì đau đớn, nhưng Ed đứng phía sau không nhìn thấy.

"Ed, đang nói chuyện với ai đấy?" Từ Nham ra chậm hơn Ed, chỉ nghe tiếng Ed nói chuyện với ai đó, đến khi đi ra thì không thấy bóng Cuttino đâu.

Ed quay người lại, thấy Từ Nham đi ra thì khuôn mặt lúc nãy còn tươi cười lập tức cau có, nhân thể khoác tay lên vai Từ Nham: "Ai da … Đau! Đau! Đau chết mất!"

Từ Nham sửng sốt, nhìn Ed thình lình đổi mặt thì dở khóc dở cười: "Vừa nãy vẫn ổn mà, sao đột nhiên bây giờ lại đau rồi?"

"Ổn cái gì." Ed trừng mắt, "Chân trái của tôi đau chết lên được. Vừa rồi có Cuttino ở đó nên phải cố giữ thể diện, chứ không tôi đã kêu từ lâu rồi."

Từ Nham ngẩng đầu nhìn trời không biết nói gì. Chuyện này thì có gì đâu mà phải giấu.

"Cuttino ra sớm hơn tôi, trông có vẻ không bị thương chỗ nào, tôi mà kêu đau thì mất mặt chết đi được." Ed nói như lẽ đương nhiên, "Được rồi, mau dìu tôi về ký túc đi, đau chết mất."

Từ Nham gãi mũi, im lặng dìu Ed đi. Anh bạn tốt này của hắn mặt nào cũng tốt, chỉ có mỗi khuyết điểm là quá sĩ diện.

Sau Từ Nham, các binh sĩ lục tục bò ra khỏi đản thương. Loại bỏ các binh sĩ bị điện giật ngất xỉu, thông qua lần đặc huấn này, Ariel kiểm kê được chừng mười lăm binh sĩ mà hắn cho rằng "tạm chấp nhận được".

Mười lăm binh sĩ nhân phẩm thế nào thì chưa biết, nhưng có thể hoàn thành bài huấn luyện cấp độ S trong vòng 90 phút chứng tỏ năng lực cá nhân mỗi người đều rất xuất sắc. Có thể nói, các binh sĩ này chỉ cần không quá ngu dốt trên phương diện điều khiển cơ giáp, về cơ bản là đã có thể đối kháng trực diện với chiến sĩ cải tạo gene ưu tú, nếu là người cải tạo gene thì một cân ba cũng có khả năng.

Bảo các vệ binh lôi đám bị điện giật choáng ra khỏi đản thương, Ariel ghi lại họ tên của mười lăm người kia, rồi nhàn nhã dẫn theo phó quan đi hưởng thụ bữa tối.

Mục đích ra oai phủ đầu hôm nay đã đạt được. Tiếp theo là thời gian tận hưởng bữa tiệc ngon lành của hắn. Đương nhiên, "tiệc" ở đây có hai nghĩa, một tất nhiên là bữa ăn thịnh soạn mà lính hậu cần chuẩn bị để chào đón thủ trưởng mới, còn một nghĩa khác thì là tận hưởng bữa tiệc trên thân xác.

Không biết có phải vì muốn lấy lòng thủ trưởng không, mà các lính hậu cần phụ trách nấu ăn hôm nay lao tâm khổ tứ làm ra một bàn ăn vô cùng phong phú và ngon miệng. Ariel cũng khá bất ngờ khi có thể ăn được những món ngon thế này ở căn cứ gần tiền tuyến, cho nên hắn hào phóng cho phép các binh sĩ bị tạm giam đến nhà ăn … tham quan.

Các bạn không nhìn nhầm đâu. Ariel chẳng những tra tấn đám đầu gấu này vể mặt thể xác, mà đến bữa tối còn muốn hành hạ tinh thần bọn họ.

Bởi vì hầu hết các binh sĩ đều không được ăn tối, cho nên Ariel rất lấy làm tiếc nói với họ rằng, họ có thể nhìn các binh sĩ khác ăn cơm. Mà người được nhìn tất nhiên chính là mười lăm binh sĩ hoàn thành bài huấn luyện.

Giữa nhà ăn đặt hai cái bàn, một bàn của Ariel và Chung Thịnh, một bàn khác mười lăm binh sĩ chen chúc nhau ngồi. Xung quanh có cả đám đông nghìn nghịt những người. Ăn cơm dưới ánh nhìn chăm chú của đông người như vậy cũng xem như một thử thách khó vượt qua với họ.

Mùi thức ăn tản ra khắp nơi, trong đám người thỉnh thoảng lại nghe có tiếng nuốt nước miếng. Mười lăm binh sĩ chịu áp lực nặng nề như đứng đống lửa như ngồi đống than, trước mặt bày đầy món ngon mà bị chiến hữu nhìn chằm chằm như vậy làm họ không sao nuốt nổi.

254. Chương 254

Editor: Nguyệt

Ariel với Chung Thịnh ăn rất vui vẻ, không hề có cảm giác gì với gần hai trăm con mắt nhìn chằm chằm xung quanh.

Hai người vừa ăn vừa bình luận tay nghề của đầu bếp, như thể đang ngồi trong một nhà hàng cao cấp thưởng thức bữa ăn hạng sang, chứ không phải bị một đám người nhìn với ánh mắt đói khát hung dữ.

Đến khi Ariel buông đũa, cầm khăn ăn lau miệng, mười lăm binh sĩ đáng thương kia mới dừng bữa, thở phào một hơi.

Nói thật, vừa rồi họ chẳng để ý nổi mình cho vào mồm cái gì. Đồ ăn ngon đến mấy mà ngồi ăn trong tình cảnh này thì cũng không nếm ra vị.

Ariel động tác vô cùng tao nhã đặt khăn ăn xuống, mỉm cười với tất cả các binh sĩ: "Tôi tên là Ariel Clifford, sĩ quan chỉ huy mới, rất vui được làm quen với mọi người. Phải nói thật là hôm nay mọi người tạo cho tôi ấn tượng vô cùng sâu sắc. Đương nhiên, tôi mong là mình cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người. Còn bây giờ … chương trình huấn luyện hôm nay đến đây là kết thúc. Hy vọng vào buổi huấn luyện ngày mai, mọi người sẽ đạt được thành tích tốt hơn."

Nói rồi, hắn đứng dậy rời khỏi nhà ăn, để lại cả đám binh sĩ ngây ra như phỗng.

Giờ họ mới nhận ra vị sĩ quan chỉ huy này lúc đầu không hề tự giới thiệu bản thân, như thể đã biết khi ấy dù có giới thiệu, các binh sĩ cũng chẳng để trong lòng.

Nhưng giờ thì khác. Sau một màn ra oai phủ đầu, Ariel đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho các binh sĩ. Cho dù bị búa đập vào đầu, họ cũng không thể quên được tên Ariel.

Mợ nó chứ cái tên thủ trưởng âm hiểm tàn độc vô sỉ như thế họ có muốn cũng không quên được!!!

Ariel chẳng để tâm đến sự xáo động mình gây ra cho căn cứ này. Chỉ là một căn cứ nhỏ mà thôi, thế này mà còn không quản lý được thì đời trước làm sao hắn thăng chức lên nắm quyền kiểm soát cả một quân khu chứ.

Bây giờ, điều quan trọng nhất là tranh thủ thời gian ngắn nhất huấn luyện các binh sĩ trong căn cứ. Trông bọn họ giống một đống rắc rối lớn thế thôi, chứ thực ra tố chất quân sự tốt hơn binh sĩ các nơi khác nhiều. Thế nên có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian trong huấn luyện căn bản, chỉ cần củng cố và nâng cao nền tảng của họ, là Ariel dám chắc có thể đào tạo ra một đội quân tinh nhuệ chuyên đối phó người cải tạo gene.

Trung đội này chính là cơ sở để hắn thăng chức trong tương lai. Chỉ có nắm trong tay quyền lợi càng lớn, hắn mới càng dễ tiến hành các chiến lược nhằm vào người cải tạo gene. Liên Bang sống trong hòa bình đã lâu, ngoài vật tư tương đối dư dả ra, các phương diện khác đều không thể chiếm ưu thế khi đối mặt với người cải tạo gene.

Tất cả mọi người đều hiểu, càng kéo dài thời gian, người cải tạo gene càng thích ứng với cơ thể và khả năng mới, cũng sẽ có càng nhiều người bị biến đổi gene.

Chiến tranh kéo dài, ưu thế sẽ dần nghiêng về phía người cải gene. Điều Ariel muốn làm chính là chấm dứt cuộc chiến tranh này trước khi ưu thế lớn đến mức đủ để quyết định kết quả của cả cuộc chiến.

Ariel không phải nhà khoa học, cũng không phải nhà xã hội học, không biết biến đổi gene có phải phương hướng phát triển đúng đắn của nhân loại hay không. Nhưng hắn biết một điều, dù vì bất kỳ lý do gì, thì việc xâm phạm nhân quyền cưỡng ép người dân tiến hành cải tạo gene là sai.

Cái tỉ lệ sống sót 50% đó, cái sự thờ ơ trước sống chết con người đó khiến hắn không thể chấp nhận được.

Cuộc chiến này cần phải kết thúc nhanh chóng!

Ariel đã dùng câu này làm câu kết trong thư gửi bố mình. Hắn tin rằng chỉ cần là người đạt đến phẩm cấp như bố mình, không ai là không nhìn xa xu thế phát triển của người cải tạo gene. Hắn muốn mượn thân phận địa vị của bố mình để nhắc nhở những người còn đang ở phái trung lập, những người còn đang chần chừ do dự rằng, cuộc chiến này bùng nổ là kết quả của việc không thể hòa giải mâu thuẫn giữa Liên Bang và người cải tạo gene, muốn dùng đàm phán hòa bình để giải quyết là chuyện phi thực tế.

Giơ tay chạm vào nút gửi thư, Ariel thoáng liếc thấy Chung Thịnh bước ra từ phòng tắm, thuận tay đóng quang não lại, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế.

Chú ý tới động tác của Ariel, Chung Thịnh chợt dừng bước. Đối phương bày ra tư thái "chờ xem trò hay" này làm anh thầm hô to trong lòng không ổn. Anh biết không thể tránh hoạt động trên giường tối nay được. Nhưng ý kiến mà Ariel đưa ra chiều nay thật là …

Ariel hơi nhướn mày, nở nụ cười nửa miệng nhìn Chung Thịnh.

Chung Thịnh bị nhìn với ánh mắt nóng rực đó thấy người nóng lên, rõ ràng phần thân dưới vẫn còn quấn khăn tắm rất dày, vậy mà có cảm giác như trong mắt đối phương mình hoàn toàn trần trụi.

Ariel chưa làm gì cả, chỉ lẳng lặng ngồi đó, cặp mắt xanh dần dần bị dục vọng nhuốm màu, ánh mắt nhìn Chung Thịnh ngày càng cháy bỏng.

Nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên. Chẳng cần soi gương Chung Thịnh cũng biết lúc này mặt mình đỏ bừng. Quan hệ giữa anh và Ariel đã vô cùng thân mật, chỉ một ánh nhìn thôi là anh đã hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Nếu người khác có mặt ở đây sẽ chỉ cảm thấy Ariel nhìn Chung Thịnh với ánh mắt nhiệt tình hơn bình thường. Còn Chung Thịnh lại đoán ra được lúc này Ariel đang dùng ánh mắt cắt bỏ cái khăn tắm duy nhất trên người anh.

Hơi thở ngày càng dồn dập, đầu ti không ai chạm tới mà đã cứng lên. Ánh mắt Ariel càng thêm cuồng nhiệt, tựa như một cái lưỡi nóng ướt liếm lên từng tấc da thịt trên người Chung Thịnh.

"Ariel …" Chung Thịnh chỉ muốn cầm khăn bao lấy cả người mình. Ánh mắt trắng trợn, cháy bỏng, khao khát, đòi được thỏa mãn đó khiến anh không tài nào từ chối được.

"Em muốn từ chối đề nghị buổi chiều của anh?" Ariel rất vừa lòng với việc cơ thể Chung Thịnh có phản ứng chỉ với ánh mắt của mình.

"…" Chung Thịnh không nói gì, nhưng từ vẻ mặt có thể nhìn ra đề nghị kia hình như thực sự đã đột phá giới hạn xấu hổ của anh.

Đáng tiếc, về mặt này thì Ariel hoàn toàn không phải một trưởng quan chu đáo tận tình. Hắn đã quyết định việc gì thì rất khó thay đổi.

"Vậy không phải đề nghị nữa, mà là mệnh lệnh." Câu này của Ariel khiến mặt Chung Thịnh đỏ lừ. Lệnh cho anh phải tự mình mở rộng ư, liêm sỉ của ngài Ariel đã mất sạch rồi!!!

"Lên giường đi." Giọng Ariel rất nhẹ, hiếm có khi mang cảm giác dụ dỗ lường gạt người khác.

Chung Thịnh trừng mắt ai oán nguýt hắn một cái. Tiếc là ánh mắt đầy tình tứ đó chẳng thể nào truyền đạt được nỗi bất mãn trong lòng anh, ngược lại càng châm lên lửa dục của Ariel, ngay cả thứ vừa rồi nổi hứng quên lấy giờ cũng lôi ra luôn.

"Đây là cái …" Chung Thịnh thắc mắc, còn chưa hỏi hết câu đã nhìn đến dòng chữ "Vị ô mai, ăn được" trên lọ bôi trơn kia.

Mặc dù biết Ariel ngoài mặt lãnh đạm trong lòng trái ngược, nhưng cái loại thuốc bôi trơn tình thú có thể ăn được này vẫn khiến Chung Thịnh đổi mới cái nhìn về Ariel.

"Chúng ta còn rất nhiều thời gian. Có điều, anh nghĩ nếu em cứ lần chần thế này thì có lẽ sẽ không đủ thời gian đâu." Ariel thấy vẻ mặt phức tạp đó của Chung Thịnh rất buồn cười, nhưng hắn càng coi trọng bữa tiệc sắp tới hơn. Chuẩn bị có cảnh đẹp bày ra trước mắt, đã là đàn ông thì về cơ bản không ai có thể kiên nhẫn chờ đợi quá lâu.

Im lặng cắn môi dưới, Chung Thịnh mặt nóng bừng tưởng như luộc được cả trứng. Anh tuyệt vọng nhận ra rằng Ariel không định tha cho mình lần này, đành phải cắn răng cởi khăn tắm trên người, quỳ sát trên mép giường, đưa lưng về phía Ariel.

Biết rõ mình đang bịt tai trộm chuông, nhưng Chung Thịnh thực sự không có cách nào làm chuyện này khi nhìn trực diện vào Ariel, chỉ tưởng tượng ra đôi mắt nóng rực đó thôi, là anh đã thấy chân mình nhũn ra rồi, ngón tay lần ra cửa sau không kìm được khẽ run rẩy.

"Chung Thịnh …"

Hành động chậm chạp của anh cuối cùng đã tiêu hao hết kiên nhẫn của ngài Ariel. Hắn đứng dậy, từ từ đi đến mép giường. Nghe tiếng bước chân đằng sau, Chung Thịnh giật mình thon thót. Không ai hiểu cái tính lòng dạ hẹp hòi của Ariel hơn anh. Nếu để người này đích thân ra tay thì cái chờ đợi anh đằng sau sẽ là chuyện càng xấu hổ, càng khó xử, càng khiến anh không thể chấp nhận hơn nữa.

Tách một tiếng, nắp lọ bôi trơn bật mở, mùi hương ngọt ngào ùa vào cánh mũi. Chung Thịnh từ từ nhắm mắt lại, đổ dịch trơn ra tay, kiên trì đứng thẳng dậy, lần mò ngón tay vào cửa sau của mình.

Tiếng bước chân đằng sau khi còn cách anh khá gần thì dừng lại. Chung Thịnh hạ quyết tâm, nhân có dịch trơn trợ giúp, đút ngón tay thứ hai vào trong.

"Ưm …" Những lần hoan ái trước đều do Ariel làm khúc dạo đầu, đây là lần đầu tiên Chung Thịnh tự mở rộng cho mình.

Khác hoàn toàn với khi tẩy rửa chỗ đó lúc tắm, vết chai mỏng trên ngón tay ma xát vách thịt non mềm khiến Chung Thịnh có cảm giác rất kỳ lạ.

Có dịch làm trơn, với anh hai ngón tay không quá khó tiếp nhận. Không hiểu sao mà lúc Ariel làm, Chung Thịnh thấy rất hưng phấn, đến khi tự mình làm lại chẳng có cảm giác này.

Chung Thịnh vô thức nhíu mày, cố gắng kìm nén sự xấu hổ trong lòng, đổ thêm một lượng dịch trơn lớn ra tay. Chất lỏng theo động tác ngón tay ra vào cửa huyệt màu nâu nhạt từ từ tràn ra, khiến cái mông Chung Thịnh trở nên ướt rượt gợi tình.

255. Chương 255

Editor: Nguyệt

"Nằm sấp xuống." Ariel vươn tay, nhẹ nhàng ấn vai Chung Thịnh, ý bảo anh nằm xuống rồi tiếp tục.

Chung Thịnh cứng người, nhưng ngay sau đó làm theo lời hắn, mông nhếch lên cao, để lộ lối vào ướt rượt giữa hai cánh mông.

"Tiếp tục, đừng ngừng lại. Để anh xem một chút." Ariel nói bằng giọng khàn khàn.

Chung Thịnh nghe giọng nói nhuốm mùi *** đó, không nghĩ rằng đến giờ phút này rồi mà Ariel vẫn cố kìm nén, chỉ để nhìn anh tự mở rộng.

Chung Thịnh vùi mặt vào gối, cam chịu số phận dùng hai tay tách mông mình ra, để lộ lỗ nhỏ đang co giãn ở giữa.

Không biết có phải vì cảm nhận được ánh nhìn của Ariel không, mà lỗ nhỏ cứ không ngừng co giãn như bị kích thích, làm Ariel bừng bừng lửa dục, không kìm được cúi xuống hôn lên chỗ đó.

Uỳnh!

Như một tiếng nổ rầm trời.

Chung Thịnh cảm nhận được hành động của Ariel, cả người đơ như khúc gỗ.

Anh gần như tránh né theo phản xạ. Nhưng Ariel kịp thời phát hiện, túm chặt lấy: "Em muốn phản kháng anh? Hửm?"

"Không … không phải … anh …" Chung Thịnh lắp ba lắp bắp. Bây giờ anh chẳng nghĩ được gì cả, phản xạ cơ thể cũng chậm đi nhiều.

Ariel lại không cho anh bất cứ cơ hội nào, dùng khăn tắm dễ dàng trói hai tay anh ra sau lưng, đè eo anh xuống, khiến anh duy trì tư thế xấu hổ mặt chôn vào nệm giường, mông nhếch cao.

"Ariel … anh không thể …" Chung Thịnh cuống đến độ mặt mũi trắng bệch. Anh không ngờ rằng Ariel lại làm vậy. Mặc dù đã tạo thành thói quen ngày nào cũng cọ rửa chỗ đấy, nhưng đó vẫn là … ngài Ariel sao có thể …

Ariel nheo mắt lại đầy nguy hiểm, nắm cằm Chung Thịnh, nhìn chằm chằm vào mắt anh: "Em nhớ cho kỹ, em thuộc về anh, chỉ cần anh muốn, anh có thể làm bất cứ điều gì với em."

"…" Chung Thịnh nhất thời cứng lưỡi, nhưng ngay lập tức phản ứng lại, phản bác với vẻ quẫn bách: "Không được … ngài Ariel …"

"Không được?" Ariel hơi nhíu mày.

Tét!

Vỗ mạnh một phát lên mông Chung Thịnh, Ariel lớn tiếng chất vấn: "Em đang từ chối tôi?"

Chung Thịnh đớ người, trên gương mặt cương nghị lộ ra vẻ không tin nổi.

Anh … anh bị ảo giác sao? Vừa rồi hình như anh bị ngài Ariel đánh mông …

Tét!

Lại một tiếng giòn vang.

Lần này thì Chung Thịnh xác định, lúc nãy không phải anh bị ảo giác, ngài Ariel quả thực … đánh mông anh.

Chung Thịnh giật giật khóe miệng, đã không nói được gì nữa rồi. Từ lúc nãy Ariel "gian *** bằng mắt" đến bắt anh tự mở rộng, cho đến bây giờ là đánh mông, chuyện xảy ra tối ngày hôm nay đã hoàn toàn đột phá giới hạn xấu hổ của anh. Anh có cảm giác, kể cả bây giờ Ariel có đột nhiên đưa ra yêu cầu làm ngoài trời, anh cũng không ngạc nhiên.

"Ariel …" Chung Thịnh dùng chút ít xấu hổ cuối cùng để nhắc nhở Ariel, nhưng ánh mắt cố chấp của đối phương khiến anh nuốt câu định nói xuống bụng.

Thôi … ngài Ariel muốn thế nào thì làm thế đó đi. Chung Thịnh đã bỏ hẳn ý định thảo luận về hàm nghĩa của từ "xấu hổ" với Ariel rồi. Dù xét từ khía cạnh nào, thì quyền chủ động trong quan hệ giữa anh và Ariel vẫn luôn thuộc về Ariel. Anh cứ im lặng phục tùng là được rồi.

"Ưm …" Chung Thịnh không phản kháng nữa nhưng Ariel vẫn không cởi trói, bởi vì hắn lo người trong lòng tuy là khuất phục trên mặt tinh thần nhưng cơ thể có khả năng vẫn sẽ trốn tránh theo phản xạ.

Chung Thịnh im lặng nằm trên giường, mặt vùi sâu vào nệm giường, quyết định để ngài Ariel muốn làm gì thì làm.

"A!"

Vừa mới quyết định xong thì hậu huyệt đột nhiên bị cái gì đó mềm mềm nóng ướt chạm vào khiến Chung Thịnh không kìm được kêu thốt lên.

Hai tay bị trói sau lưng khiến Chung Thịnh khó dùng sức. Nhưng cái cảm giác tê dại đến gai chân tóc đó khiến anh bất giác co chặt hậu huyệt.

Tét! Lại một phát nữa.

"Thả lỏng!"

Chung Thịnh đỏ lừ cả cổ, vùi mặt vào nệm như thể chỉ muốn làm mình ngạt chết luôn.

Ariel nhíu mày nhìn lỗ nhỏ co chặt. Hiếm có khi nổi hứng, Chung Thịnh lại không phối hợp khiến hắn không hiểu sao thấy khó chịu.

Hắn không biết mình trong lòng Chung Thịnh cao quý cỡ nào, nhưng mấy hoạt động tình ái giữa người yêu với nhau thế này nào có xấu hổ không chịu nổi như anh nghĩ. Họ là người yêu của nhau, đôi bên bình đẳng,

huống chi hắn cảm thấy việc này không khác khẩu giao là mấy, đều là tiếp xúc xác thịt, chỉ là vị trí khác nhau thôi.

Lỗ nhỏ dính đầy dịch trơn trong mịn, mùi thơm ngọt ngào của ô mai tràn ngập khắp phòng.

Ariel đưa ngón tay sờ lên hậu huyệt thít chặt. Ngón tay dính một lớp dịch trơn trong suốt hơi cong một cái, lỗ nhỏ nới ra một khe hẹp.

Dường như phát hiện ra gì đó thú vị, Ariel hưng phấn đút thêm một ngón tay vào.

Hai ngón tay nhẹ nhàng nới rộng hậu huyệt ra hai hướng khác nhau. Nơi tối mật nhất trong cơ thể Chung Thịnh cứ thế phơi bày trước mắt Ariel.

"Ư!" Chung Thịnh vẫn vùi mặt vào nệm giường, nhất quyết không chịu ngẩng đầu. Hành động của Ariel khiến anh không kìm được rên lên.

Dưới ánh đèn sáng rọi, hậu huyệt màu nâu nhạt hoàn toàn mở ra, để lộ phần thịt non mềm màu phấn hồng bên trong. Bởi vì đã đổ một lượng lớn dịch trơn vào trước đó, cho nên bây giờ ánh lên sắc nước, xúc cảm trơn mịn sượt qua đầu ngón tay Ariel, vách thịt mẫn cảm cảm nhận được sự xâm lấn của ngón tay, lập tức bọc lấy như thể đói khát.

Ariel cúi người, đầu lưỡi liếm lên nếp nhăn xung quanh lỗ nhỏ. Mùi vị thơm ngọt, hắn vậy mà không hề phản cảm.

"Đừng như vậy … ngài Ariel …" Chung Thịnh phát ra tiếng nức nở khó kìm chế. Cảm giác đầu lưỡi mềm mại lùa vào trong cơ thể quá kích thích khiến anh không rõ rút cuộc đây là sung sướng hay tra tấn.

Ariel làm lơ lời cầu xin của Chung Thịnh, tiếp tục hưng phấn dùng đầu lưỡi thăm dò bên trong Chung Thịnh.

"Ư ư … A …" Chung Thịnh nằm sấp trên giường, cơ thể không ngừng run rẩy, màu da lúa mạch nay ửng đỏ. Lối vào phía sau bị cái thứ mềm mại nóng rẫy nọ liếm mút, tuy không vào sâu nhưng khiến người ta ngứa ngáy khó nhịn.

Dương vật đã cứng từ lâu, đầu đỉnh không ngừng chảy dịch. Chung Thịnh thấy mình thật hạ lưu, thật *** đãng. Rõ ràng muốn từ chối ngài Ariel, nhưng cảm giác sung sướng khi vấy bẩn vị thần sâu trong lòng mình khiến cơ thể anh không nghe theo lý trí.

"Ưm … ư …"

Tiếng rên nức nở như chực khóc đó của Chung Thịnh khiến màu mắt Ariel càng sậm, phân thân bị ghì chặt dưới lớp quần quân phục cứng đến phát đau. Ariel hít sâu một hơi, không hề áy náy vì đã bắt nạt Chung Thịnh thành ra thế này. Với hắn, khiến phó quan nghiêm cẩn chín chắn đời trước để lộ nhiều sắc thái như vậy đem đến cho hắn cảm giác thành tựu khó tả.

Người này thuộc về hắn, tình cảm, lòng trung thành, tất cả đều thuộc về hắn. Trong lòng dâng lên thỏa mãn vì hoàn toàn chiếm lấy Chung Thịnh, chỉ nghĩ đến mọi sắc thái anh lộ ra đều là do hắn, Ariel lại thấy thỏa mãn không gì sánh được, thậm chí còn sung sướng hơn khi trở thành người quyền cao chức trọng trong quân đội đời trước.

Vội vàng cởi cúc quần, Ariel thậm chí không kịp tụt quần xuống, chỉ kéo quần lót rồi lập tức đâm thẳng vào bên trong Chung Thịnh.

"A …" Dương vật thô to tiến vào cơ thể, cảm giác ngứa ngáy khó chịu khi bị đầu lưỡi trêu chọc giảm bớt, Chung Thịnh thỏa mãn đến rên ra tiếng, bất giác co chặt hậu huyệt.

Tét!

"Đừng có siết chặt như thế." Hình như Ariel đánh mông Chung Thịnh đến nghiện, lại nâng tay làm thêm phát nữa.

Chung Thịnh theo phản xạ co lại cửa sau, siết chặt đến nỗi Ariel không nhịn được bật ra tiếng rên.

"Em cố ý!" Ariel nheo mắt lại, giọng nói đầy sự nguy hiểm.

Chung Thịnh khóc không ra nước mắt. Cái này làm sao mà kiểm soát được. Nhưng vào thời điểm này, Ariel hiển nhiên không định làm rõ lý lẽ với anh.

Phần eo săn chắc bị ôm chặt, hai tay trói sau lưng không thể động đậy. Tiếng va chạm xác thịt liên tục vang bên tai Chung Thịnh. Hậu huyệt bí ẩn bị va chạm mãnh liệt khiến anh có cảm tưởng như cả người sắp sửa bị xỏ xuyên.

"A … Ariel … Chậm thôi …" Chung Thịnh chảy nước mắt sinh lý, đồng tử mờ sương nhìn chẳng rõ cái gì, miệng khẽ hé chảy ra chất lỏng trong suốt, rớt xuống thấm ướt nệm giường.

"Cưng ơi …" Ariel xoa vuốt cơ thể dưới người, yêu thích không nỡ rời tay. Chung Thịnh có dáng người rất tuyệt, cơ bắp săn chắc, đường cong cơ thể rõ nét, mỗi một chỗ đều toát lên vẻ đẹp đầy quyến rũ.

Cùng trải qua rèn luyện khắc khổ, mà Ariel lại hoàn toàn khác Chung Thịnh. Da thịt hắn trắng mịn nhẵn bóng như ngọc, trông thì có vẻ mềm mại, thực ra lại ẩn chứa sức mạnh không thua gì Chung Thịnh.

Cấm dục gần hai tháng trời tưởng như đã mài sạch lòng kiên nhẫn của Ariel. Nay cuối cùng lại được tiến vào hậu huyệt căng chặt của Chung Thịnh, hắn có hơi hưng phấn quá mức, được một lát đã bắn.

Nhìn thẳng nhỏ của Chung Thịnh nằm dưới vẫn căng cứng, Ariel đen mặt. Thân là đàn ông, người yêu chưa thỏa mãn mà mình đã lên đỉnh. Điều này không thể nghi ngờ là sự sỉ nhục đối với hắn.

256. Chương 256

"Hà … hà …" Chung Thịnh thở từng hồi nặng nhọc, gương mặt vẫn còn đỏ bừng. Thật ra anh sắp không cầm cự được nữa rồi, chỉ vuốt nhẹ vài cái là bắn liền.

Quay đầu nhìn Ariel, Chung Thịnh nhận ra ánh mắt đối phương có vẻ không ổn lắm. Tất nhiên là anh không biết Ariel đang nghĩ gì trong đầu, chỉ dùng ánh mắt ý bảo Ariel mau giúp anh.

Chú ý tới ánh nhìn đầy tính ám chỉ của Chung Thịnh, trông mặt Ariel lại càng khó xem. Chung Thịnh ngẩn người, hoàn toàn không hiểu tại sao đối phương lại đen mặt.

Ariel nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh sẽ thỏa mãn em."

Chung Thịnh ngơ ngác. Anh không thấy Ariel làm có chỗ nào không tốt cả. Sao mặt đối phương lại sa sầm thế kia?

Ariel rút phân thân ra, lật người Chung Thịnh lại, đè lên anh hôn từ cổ xuống ngực, lúc cảm nhận được hơi thở anh trở nên dồn dập mới vừa lòng.

Chung Thịnh đang rất hưng phấn, toàn thân ửng lên đỏ hồng. Anh không kìm được dùng thân dưới cọ lên bụng Ariel, định dùng cách này để giúp mình lên đỉnh.

Ariel một tay vuốt ve vòng eo anh, một tay khéo léo tránh qua phân thân mát xa hai túi tinh hoàn của anh.

Chung Thịnh bật ra tiếng rên rỉ, sướng đến không kìm nén nổi. Nhưng Ariel lại cứ bỏ qua cái chỗ mấu chốt nhất, khiến anh thấy hơi bực mình.

Hai chân kẹp chặt eo Ariel, lỗ nhỏ phía sau không thể khép kín còn đang chảy dịch thể. Chất lỏng trắng đục dây đầy quần Ariel. Chung Thịnh cố nén cảm giác xấu hổ, cắn môi thì thầm bên tai Ariel: "Sờ em đi …"

Ariel nhìn biểu cảm đầy quyến rũ mà không từ nào lột tả được của Chung Thịnh, cất giọng cười khàn, nói: "Đừng vội …"

Chung Thịnh tức đến nghiến răng. Cùng là đàn ông, anh không tin Ariel không hiểu cảm giác mắc kẹt lúc sắp sửa lên đỉnh nó khó chịu thế nào.

Hai chân lại bị tách ra. Cái thứ mới giải tỏa không lâu của Ariel nay lại bừng bừng phấn chấn.

"Ưm!" Cơ thể lại bị xâm nhập. Chung Thịnh từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận cảm giác căng đầy này.

"Anh vẫn thích em bị làm đến bắn hơn." Ariel nhẹ nhàng nói một câu, rồi tiếp đó là va chạm mãnh liệt như vũ bão.

Chung Thịnh thấy mình như con thuyền nhỏ dập dềnh giữa sóng dữ biển khơi.

Cặp chân thon dài bị tách rộng, gập lại như hình chữ m. Hậu huyệt nâu nhạt bị phân thân to cứng đâm chọc liên hồi, mỗi lần rút ra lại mang theo chút dịch thể trắng đục.

Trên bụng Chung Thịnh vương đầy dịch trắng. Ga giường cũng ướt rượt. Anh mơ màng nhìn trần nhà, đầu loạn cào cào, không thể nghĩ được gì.

Ba lần? Hay là bốn?

Anh không nhớ mình lên đỉnh mấy lần rồi, chỉ biết hôm nay Ariel thực sự làm hết cả phần của hai tháng qua.

"Không được … Ariel … thực sự không được mà … a …" Giọng Chung Thịnh đã khản đặc, vẻ mặt mệt mỏi rã rời.

Trán Ariel mướt mồ hôi, chảy dọc theo hai má rớt xuống bụng Chung Thịnh.

Hắn thè lưỡi liếm khóe miệng đầy thỏa mãn. Làm Chung Thịnh đến bắn ra liên tục ba lần đã giúp hắn lấy lại lòng tin vào năng lực của mình.

Thấy vẻ mệt mỏi lộ rõ trên gương mặt người yêu, Ariel thấy xót lòng, đâm mạnh thêm mấy cái rồi phóng ra trong cơ thể Chung Thịnh.

Gần như ngay lúc Ariel lên đỉnh thì Chung Thịnh ngất lịm đi. Bài huấn luyện cấp S buổi chiều cùng mấy lần làm tình liên tiếp đã vắt kiệt thể lực của anh.

Ariel hôn gương mặt Chung Thịnh một cách đầy yêu thương, lòng tự hỏi có phải hôm nay mình bắt nạt em ấy hơi quá không?

Ấy náy chưa đến mười giây, Ariel đã vứt ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Được rồi, lần sau sẽ dùng cách khác để bắt nạt em ấy.

Sau một ngày huấn luyện và màn tra tấn lúc bữa tối, có một phần ba số lính đồn trú trên tinh cầu vệ tinh số 17 bị nhốt vào phòng tạm giam.

Số còn lại ai nấy mặt mày cũng sa sầm. Không ai ngờ thủ trưởng mới lại ác như vậy, vừa đến đã ra oai phủ đầu.

Nếu người này dùng quyền thế để ép bức, họ hoàn toàn có thể chọn mấy chiêu bỉ ổi để trả thù. Thế nhưng, đối phương lại dùng thực lực áp đảo để bắt họ đi vào kỷ luật, khiến họ không có tâm tư chơi đểu gì nữa hết.

Còn mấy tên lòng dạ đen tối thực sự thì bây giờ đang ngồi trong phòng giam hết rồi, muốn làm gì chờ chúng nó ra mới tính sau.

"Lão Ngụy … đưa quần áo cho tôi." Cuttino bước ra khỏi phòng tắm, quen miệng gọi một câu, đợi mãi không thấy ai thưa mới nhớ ra lão Ngụy do không hoàn thành bài huấn luyện nên bị cấm túc rồi, bây giờ trong phòng chỉ còn mỗi gã.

Cười bất đắc dĩ, Cuttino cầm khăn tắm lau khô người, nằm tựa đầu giường hút thuốc lá.

Thủ trưởng mới tới làm gã thấy hơi khó hiểu. Lúc trước những người được điều tới đây đều là loại ham sống sợ chết. Chỗ này cách tiền tuyến không xa nhưng lại khá là an toàn. Cứ cắm chốt ở đây đấu vài trận, lúc được gọi về kiểu gì chả thăng chức.

Cuttino rất coi thường mấy tên thủ trưởng đến đây với ý đồ đó. Nhát như cáy còn đòi bọn họ phải bán mạng cho? Mơ đi.

Chỗ này không thường xảy ra chiến tranh, nhưng người cải tạo gene ngày càng khó đối phó. Đám người đó theo thời gian trôi qua đã quen dần với cơ thể và năng lực mới, sử dụng ngày một thành thạo hơn.

Còn lính Liên Bang lại không hiểu biết nhiều về năng lực của chúng, cho nên ra chiến trường lúc nào cũng chịu thiệt, sau đấy mới phát hiện được điểm yếu của đối phương.

Đừng xem thường mấy phút chiến đấu đó. Đôi khi, thời gian chưa đầy một phút đồng hồ đã đủ cho chiến sĩ cải tạo gene thành thạo kỹ năng phá hủy một chiếc cơ giáp.

Hít sâu một hơi, rồi nhả ra một làn khói. Cuttino là chiến sĩ trời sinh. Gã không e sợ chiến đấu, nhưng trong chiến dịch tầm cỡ lớn, một viên chỉ huy bất tài có thể khiến tất cả bọn họ rơi xuống địa ngục. Gã không muốn chết trong tay kẻ địch một cách vớ vẩn như thế, cho nên vì giữ mạng, đành phải để lũ ngu xuẩn kia mất quyền chỉ huy thôi.

Giống như tên chỉ huy trước, rõ là loại ngu xuẩn không học vấn không nghề nghiệp, đến căn cứ chỉ biết ngông nghênh hất hàm ra lệnh, không thì liếc mắt láo liên ngắm mấy nữ binh xinh đẹp. Thực lực mấy tên kiểu đó còn chẳng bằng binh sĩ bình thường, thế mà còn đòi họ phải phục tùng mệnh lệnh. Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Chán hơn là, trong trận đánh cuối cùng của tên chỉ huy đó, hắn lại ngu đến độ không nhìn ra kẻ địch lui binh chỉ là một cái bẫy, cứ thế lao lên. Nếu không có cận vệ liều chết bảo hộ, cứu hắn ra ngoài, thì không có chuyện chỉ đứt một chân đơn giản vậy đâu.

Tiếc cho mấy anh cận vệ của hắn, đều là lính tinh nhuệ cả. Trong mắt Cuttino, họ còn đáng giá hơn tên chỉ huy kia nhiều.

Nghĩ đến đó, Cuttino chợt nhớ ra thủ trưởng mới nhậm chức hôm nay hình như chưa từng ra tay lần nào, toàn là phó quan ra mặt. Chẳng lẽ hắn cũng là loại bất tài vô dụng chỉ giỏi làm màu?

Cuttino dụi tắt thuốc, nheo mắt nhìn trần nhà, rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Không giống.

Dù xét từ khía cạnh nào, thiếu tá tên Ariel này cũng không giống loại chỉ được cái mã.

Thôi, không nghĩ nữa.

Cuttino vuốt mặt một cái, nằm xuống đắp chăn. Giờ nghĩ mấy vấn đề đó còn hơi sớm. Gã cần quan sát thủ trưởng mới thêm mấy ngày. Hơn nữa, gã có cảm giác sự việc không chỉ dừng ở buổi huấn luyện hôm nay. E rằng đây mới là phần mở màn ra oai phủ đầu của viên chỉ huy kia.

Trong căn cứ còn rất nhiều người khác có cùng suy nghĩ tạm thời quan sát. Nhưng lúc này mọi người đều đã ngủ say. Vì buổi huấn luyện hôm nay thực sự quá mệt … rất rất mệt …

Văn phòng bộ phận hậu cần. Thượng úy Raul mặt chau mày nhíu nhìn báo cáo xin viện trợ. Nói thật, Ariel xin trợ cấp không nhiều, ừm … nếu chỗ họ là căn cứ tầm trung thì không nhiều, nhưng vấn đề là đây chỉ là căn cứ loại nhỏ, lại còn bị tổng cục hậu cần cho vào sổ đen. Trong tình hình này mà đòi xin ngần ấy trợ cấp thì đúng là khó càng thêm khó.

Raul chau mày suy tư, hy vọng có thể dùng ngôn ngữ uyển chuyển để lay động sĩ quan tổng cục hậu cần. Nhưng nhớ lại sắc mặt của họ mấy lần trước khi ông xin trợ cấp, ông cũng chỉ biết cười khổ.

257. Chương 257

Editor: Nguyệt

"Thôi, làm hết sức, nghe ý trời vậy. Mong rằng thiếu tá Ariel là người thấu tình đạt lý, hiểu cho thân già này, không phải không cố gắng mà là mấy người ở tổng cục hậu cần quá khó chơi …" Raul vừa lẩm bẩm vừa gõ báo cáo. Ông kiểm tra một lần cuối cùng, thấy không có vấn đề liền tắt đèn đi ngủ.

Ngày đầu tiên Ariel đến căn cứ tưởng chừng cứ thế êm đềm trôi qua. Thế nhưng, giữa đêm hôm khuya khoắt, gần căn cứ, chỗ ký túc của các thợ mỏ, một bóng người rón rén bước men theo bức tường kim loại đến một góc hẻo lánh, cỏ mọc rậm rạp.

Người nọ ngó quanh quất, thấy không có ai liền móc trong túi ra một cục giấy vo viên, bọc trong một lớp túi rồi ném ra ngoài tường kim loại.

Bên kia tường, một con quái vật đang đập cánh bay lơ lửng trên không. Trông hình dáng cơ thể đã không còn coi là người được nữa. Ngoài khung xương khá giống con người ra, tứ chi của nó đã biến thành dạng chân đốt, bên sườn mọc ra hai xúc tu, phần đầu vốn phải là mắt mũi miệng, nay chỉ có mỗi cặp mắt kép to đùng. Nói đây là con người thì chẳng thà gọi nó là con côn trùng khổng lồ.

Con quái vật này vươn dài xúc tu, cuốn nắm giấy rơi dưới đất lên, ngẩng nhìn tường kim loại cao cao, cặp mắt kép chớp nhoáng ánh sáng người thường không hiểu được, rồi vỗ cánh bay đi.

Bóng đen đứng phía trong tường kim loại nghe tiếng vỗ cánh xa dần, gương mặt từ đầu đến cuối đều giấu trong bóng tối, sau cùng lặng lẽ rời đi.

Bất kể các binh sĩ mệt mỏi thế nào sau buổi huấn luyện hôm qua, mặt trời vẫn mọc và ngày mai vẫn tới.

Các binh sĩ túm năm tụm ra đi ra từ ký túc xá, mọi người nhìn nhau rồi cùng cười khổ.

Hầu như phòng nào cũng có người bị cấm túc. Nhìn những chiếc giường trống đó, mấy người còn lại trong lòng đều thấy khó chịu.

Hơn nửa binh sĩ không có cơm tối để ăn, nằm trong chăn mà bụng cứ kêu cồn cào, cảm giác thật là nôn nao khó tả.

May là sau bữa sáng chính là chương trình huấn luyện thông thường.

Các binh sĩ trông theo bóng Ariel quân trang chỉnh tề, tinh thần khoan khoái đi trên quảng trường. Hắn lạnh lùng nhìn bọn họ, rồi trong ánh mắt khiếp đảm của mọi người, tăng lượng huấn luyện thông thường lên gấp đôi.

Tất cả binh sĩ đều mặt mày hầm hầm nhìn Areil như thể có thù sâu hận nặng, ánh mắt lộ rõ chỉ trích kháng nghị.

Nội dung huấn luyện thông thường hàng ngày đa số là các bài tập và động tác căn bản. Các binh sĩ ở đây sớm đã thành thạo đến độ nhắm mắt cũng làm được. Nhưng động tác đơn giản đến mấy mà lượng huấn luyện tăng gấp đôi thì cũng đủ khiến họ chịu khổ.

Ariel nhìn vẻ mặt bất mãn của các binh sĩ, lông mày hơi nhướn lên.

"Sao? Các anh chị có ý kiến gì?"

"Báo cáo trưởng quan!" Một nữ binh mặt mày xinh đẹp lớn tiếng nói: "Chúng tôi đã rất thành thạo các bài huấn luyện này rồi. Có cần thiết phải tăng lượng huấn luyện gấp đôi như thế không?"

"Ồ? Mọi người nghĩ vậy à?" Ariel hơi cong khóe môi.

Hầu hết binh sĩ đều không nói gì, nhưng nhìn ánh mắt là biết họ đều nghĩ vậy.

"Nếu các anh chị đã có lòng tin vào bản thân như vậy thì …" Mắt Ariel loáng qua ánh nhìn nguy hiểm, "Cô … bước ra khỏi hàng." Hắn chỉ vào nữ binh vừa phát biểu lúc nãy.

Nữ binh nghe thế giật mình kinh sợ, mặt biến sắc.

Ngay sau đó, cô ta thấy Ariel không chỉ gọi một mình cô ta, mà còn chọn ra bốn binh sĩ khác trong đội ngũ.

Trong bốn binh sĩ kia, có hai người đạt thành tích tương đối xuất sắc trong buổi huấn luyện hôm qua, hai người còn lại đều là binh sĩ tối qua không được ăn cơm.

Tổng cộng có năm binh sĩ đứng giữa sân huấn luyện.

Mấy binh sĩ kia mặt mày ngơ ngác nhìn Ariel điều các binh sĩ còn lại lùi xuống, lòng thầm đoán xem vị thủ trưởng này định làm gì.

"Chung Thịnh!"

"Có tôi!"

"Cho họ thấy thế nào mới gọi là 'thành thạo' kỹ năng căn bản."

"Tuân lệnh!"

Chung Thịnh tiến lên vài bước, đứng trước mặt năm binh sĩ kia.

"Anh, bước lên." Anh chọn bừa một người trong số đó.

Bốn người còn lại đưa mắt nhìn nhau, lùi về sau mấy bước.

Chung Thịnh nói với binh sĩ nọ: "Sau khi có hiệu lệnh của trưởng quan, chúng ta sẽ giải phóng cơ giáp, chỉ sử dụng động tác căn bản để tấn công, không được dùng vũ khí năng lượng. Rõ chưa?"

"Rõ, thưa trưởng quan." Anh lính kia nghe thế mắt sáng rực. Nếu là động tác độ khó cao thì có lẽ vì tình trạng cơ thể anh ta sẽ không thực hiện được. Chứ động tác căn bản thì … biết đâu anh tạ lại đánh bại được viên phó quan này thật thì sao.

Ngày hôm qua họ đã bị anh phó quan này khinh bỉ một phen. Hôm nay đã có cơ hội đấu nhau một ván, thì kiểu gì cũng phải cho viên sĩ quan chỉ huy kia xem, bọn họ không phải đồ "ăn hại"!

Vì là so đấu cho nên hai người đều ăn ý bước lùi về đằng sau, kéo giãn khoảng cách. Đám binh sĩ vây xem xung quanh ai nấy đều tưng bừng hưng phấn. Buổi huấn luyện hôm qua chưa nhìn ra được khả năng điều khiển cơ giáp của viên phó quan này thế nào, nhưng nếu chỉ sử dụng động tác căn bản thì họ tin chắc rằng Johnny – binh sĩ được lựa chọn đầu tiên – không hề kém cạnh.

Johnny tập trung tinh thần nhìn chằm chằm Chung Thịnh, ngón tay vuốt nhẹ lên vòng tay của mình. Đây chính là không gian chứa cơ giáp của hắn. Hắn tự nhận rằng trong số các binh sĩ ở đây, khả năng điều khiển cơ giáp của hắn tuy không thuộc tốp đầu nhưng vẫn xếp vào hàng khá giỏi.

"Trận đấu bắt đầu!"

Johnny nghe thế lập tức hành động, chiếc cơ giáp màu xám đen xuất hiện ngay bên cạnh.

Hắn giẫm lên cẳng chân cơ giáp lấy đà, nhảy bật lên cao, hai tay nắm lấy thang cơ giáp.

Chiếc thang mới hạ xuống được một nửa đã nhanh chóng thu về. Chưa đầy năm giây, Johnny đã ngồi vào khoang điều khiển.

Vào trong rồi, Johnny không khỏi đắc ý. Động tác đăng nhập cơ giáp vừa rồi là hắn tự mình nghĩ ra, rút ngắn thời gian chừng năm giây so với các cách thông thường. Đang chuẩn bị tấn công thì hình ảnh xuất hiện trên màn hình khiến hắn ngây ra như phỗng.

Một chiếc cơ giáp màu lam bạc cầm trong tay con dao găm, mũi dao nhọn hoắt chỉ thẳng vào khoang điều khiển cơ giáp của hắn.

Johnny toát mồ hôi lạnh. Hắn nhìn con dao găm kia mà không thể tin nổi. Nếu là trên chiến trường, con dao này đã đâm xuyên qua khoang điều khiển cơ giáp của hắn rồi, thậm chí đóng đinh gã trên vách khoang luôn.

Không … không thể nào …

Mồ hôi ướt đẫm thái dương, từ từ trượt xuống. Johnny nhìn mũi dao đen bóng trên màn hình, trong đầu không ngừng lặp lại ba chữ kia.

Sao có thể chứ … tại sao đối phương có thể nhanh hơn hắn được?

"Anh thua."

Trong sân huấn luyện yên tĩnh, giọng lanh lảnh của Ariel khiến đám binh sĩ còn đang ngây ngẩn khiếp sợ kia sực tỉnh.

Johnny mất hồn mất vía nhảy ra khỏi cơ giáp, nhìn Chung Thịnh bằng ánh mắt phức tạp. Hắn không sao nghĩ ra được làm thế nào mà đối phương lại vào cơ giáp nhanh hơn cả hắn.

Các binh sĩ đứng xem xung quanh đều tỏ ra đăm chiêu. Vừa rồi Johnny không phát hiện, nhưng bọn họ lại thấy rất rõ, cơ giáp của Chung Thịnh khi được giải phóng không ở tư thế đứng thẳng của cơ giáp bình thường, mà là quỳ một gối xuống đất, tay để ngang trước ngực, chân trái tạo góc nghiêng ba mươi độ so với mặt đất.

Mới đầu nhìn tư thế đó của cơ giáp, có mấy người không nhịn được phì cười. Thế nhưng, khi thấy Chung Thịnh không gọi thang mà trực tiếp đạp lên chân trái cơ giáp nhảy bật lên, rồi lấy đà tiếp ở phần đầu gối, hai tay víu tay phải cơ giáp, vung người nhảy vọt vào khoang điều khiển.

Cả quá trình mất không đến hai giây. Ngay khi Johnny vào trong cơ giáp, Chung Thịnh đã nương tư thế đó để lao vọt lên trước.

So ra, cách đăng nhập cơ giáp của Johnny đã được xem là tinh giản, cách của Chung Thịnh lại càng đảo lộn nhận thức của mọi người.

Thì ra còn có cách đăng nhập cơ giáp như thế.

Rất nhiều người đều thấy ngạc nhiên.

Khi chiến đấu với người cải tạo gene, nguy hiểm nhất chính là mấy giây trước khi vào được cơ giáp đó.

Đối mặt với người cải tạo gene có thể phá hỏng cơ giáp, cơ thể con người bình thường quá yếu ớt. Khi chưa vào cơ giáp, các binh sĩ không khác gì đối tượng săn giết của người cải tạo gene.

Còn cách làm của Chung Thịnh lại là một biện pháp đăng nhập cơ giáp cực kỳ tuyệt vời, có thể nói là diệu pháp nâng cao tỉ lệ sinh tồn khi đối kháng với chiến sĩ cải tạo gene.

"Người tiếp theo." Ariel thản nhiên nói.

Hôm nay, hắn không chỉ muốn cho đám cá biệt này xem động tác đăng nhập này, đây mới là mở màn thôi.

"Anh, bước ra khỏi hàng." Chung Thịnh chọn ngẫu nhiên một trong bốn binh sĩ còn lại.

Anh kia gãi đầu gãi tai, nói với vẻ ngượng ngùng: "Trưởng quan, tôi đăng nhập cơ giáp còn chậm hơn Johhny …"

258. Chương 258

Editor: Nguyệt

Chung Thịnh nhìn anh lính nọ, gật đầu: "Vậy chúng ta vào cơ giáp trước rồi bắt đầu trận đấu sau."

"Vâng, thưa trưởng quan." Anh lính kia đã gạt bỏ hết mấy ý đồ chiêu trò nảy ra lúc nãy. Viên phó quan này mạnh như thế, anh ta chỉ cần cầm cự một lúc, đừng để mất mặt như Johnny lúc nãy là đã thỏa mãn lắm rồi.

Hai người đồng thời giải phóng cơ giáp. Những người đứng xem xung quanh có chú ý tới trước lúc thu lại cơ giáp, Chung Thịnh đã điều chỉnh cơ giáp tạo tư thế nửa quỳ kỳ lạ. Ai nấy đều thầm nhủ, lát nữa phải tìm chỗ nào đó giải phóng cơ giáp rồi cài đặt tư thế khởi động như vậy mới được.

Sau khi hai người vào cơ giáp, Ariel ra hiệu lệnh: "Bắt đầu!"

Hai chiếc cơ giáp, một cái lam bạc, một cái xám đen, cùng lúc tăng tốc lao lên. Vũ khí lạnh đôi bên chạm nhau phát ra tiếng "keng" đinh tai.

Đá vòng cầu, lộn ngược, đâm lén, đá móc …

Cơ giáp lam bạc làm một loạt động tác căn bản rất thành thạo trôi chảy.

Tiếng kim loại va chạm leng keng như nện vào ***g ngực các binh sĩ. Bọn họ sửng sốt nhìn chiếc cơ giáp lam bạc thông qua một vài điều chỉnh nhỏ mà kết nối được những động tác căn bản đơn giản rời rạc thành một mạch, cử động linh hoạt trôi chảy tấn công cơ giáp xám đen.

Cùng sử dụng động tác căn bản, cơ giáp xám đen làm rất thành thạo, nhưng có phần sượng cứng. Đặc biệt là khi so sánh với cơ giáp lam bạc, các đòn đánh của cơ giáp xám đen trông vụng về như một con rối hỏng.

Keng! Một tiếng giòn vang.

Trường đao của cơ giáp xám đen bị hất văng. Một thanh trường kiếm sắc lạnh đặt tại vỏ ngoài nguồn năng lượng của nó.

Lại thua rồi …

Chẳng hiểu sao mà trong đầu các binh sĩ cùng hiện lên câu này, như thể Chung Thịnh thắng là điều đương nhiên.

Các binh sĩ còn chưa phát hiện, vô hình chung trong thời gian một ngày ngắn ngủi, ý nghĩ Chung Thịnh = kẻ mạnh đã ăn sâu bén rễ trong đầu bọn họ.

"Wow … Phó quan Chung ngầu quá đi …" Nữ binh mặt mũi xinh đẹp kia cảm thán với vẻ mặt ước ao.

Hai binh sĩ bên cạnh giật giật khóe miệng. Cô nàng này trở mặt nhanh thật.

Chung Thịnh không ra khỏi cơ giáp mà nói luôn: "Người tiếp theo."

Hai anh lính còn lại nhìn nhau, một anh cất tiếng: "Trưởng quan, không cần đánh nữa. Thực lực của chúng tôi còn kém xa anh."

Ariel nhẹ nhàng gật đầu. Mấy thành phần cá biệt này tính tình không tốt, nhưng ít nhất vẫn biết mình biết người. Phân tích chính xác chênh lệch chiến lực giữa địch và ta cũng là một kỹ năng thiết yếu trên chiến trường. Biết rõ không đấu lại được mà còn lao lên liều chết thì ngoài việc góp thêm chiến tích cho địch ra chẳng còn nghĩa lý gì cả.

"Cô thì sao?" Ariel chuyển mắt sang nhìn nữ binh còn lại.

Nữ binh bĩu môi, lẩm bẩm: "Bọn họ còn không đánh được, tôi tất nhiên cũng thế."

Ariel nhếch môi, bảo Chung Thịnh rời khỏi cơ giáp.

"Bây giờ còn ai có ý kiến về việc tăng gấp đôi lượng huấn luyện căn bản nữa không?"

Các binh sĩ đồng loạt lắc đầu. Cùng lúc, họ thầm nghĩ, ngày hôm qua còn như đại ma vương độc tài cưỡng chế họ tiến hành huấn luyện, sao hôm nay tự dưng đổi tính, kiên nhẫn giải thích tầm quan trọng của huấn luyện căn bản thế này? Thật khó hiểu.

Hầu hết mọi người đều không hiểu. Nhưng có một bộ phận nhỏ những người thông minh đều âm thầm tán thưởng viên sĩ quan chỉ huy mới tới này.

Ngày đầu tiên lập uy, để lại ấn tượng sâu sắc về quyền uy của mình cho các binh sĩ. Hôm nay thì tiến hành dụ dỗ, đồng thời cho thấy mình không phải người độc tài. Một cương một nhu, thành công tạo dựng hình tượng "cương nhu hài hòa" của mình trong lòng các binh sĩ.

Phương pháp này tưởng chừng như đơn giản, nhưng lại có thể khiến các binh sĩ ở đây thực lòng công nhận thân phận sĩ quan chỉ huy của thiếu tá Ariel.

"Tiểu Tháp, chúng ta rất may mắn." Cô gái mắt vàng kia mỉm cười, nghiêng người nói với cô bé loli đứng bên cạnh.

"Hả?" Tiểu Tháp nhìn cô với vẻ mặt ngơ ngác, dường như không hiểu.

Cô gái mắt vàng xoa đầu cô: "Vị trưởng quan này về sau chính là sĩ quan chỉ huy của chúng ta."

"À." Tiểu Tháp gật đầu ra chiều đã hiểu. Chị Lam nói vậy tức là đã thực lòng công nhận viên chỉ huy này, cũng đồng nghĩa với việc nhóm người của cô sẽ phục tùng người này.

Hơn mười binh sĩ đứng xung quanh cô gái mắt vàng kia đồng loạt rùng mình. Trong căn cứ này, biết bao sĩ quan chỉ huy cứ đến rồi đi, nhưng đây là lần đầu tiên chị Lam công nhận một thủ trưởng.

Từ Nham chọt chọt Ed đứng cạnh nửa ngủ nửa tỉnh, từ lúc trận giao đấu chấm dứt đã rơi vào trạng thái mơ mơ màng màng: "Ed, cậu thấy sĩ quan chỉ huy này thế nào?"

Ed mở nửa mắt, chép miệng: "Được."

Từ Nham nhíu mày.

Ed nhắm mắt, rồi lại mở ra, bổ sung thêm một câu: "Phó quan cũng rất được."

Từ Nham: …

Chung Thịnh ra khỏi cơ giáp, vừa quay người lại đã thấy nữ binh xinh đẹp kia đứng phía sau anh, mắt sáng như sao nhìn chằm chằm vào anh. "Có chuyện gì không?"

Nữ binh vuốt mái tóc dài của mình, mỉm cười quyến rũ, nói: "Phó quan Chung, tôi có thể theo đuổi anh không?"

Chung Thịnh: …

"Xin lỗi, tôi có người yêu rồi."

"Không sao, tôi không để ý chúng ta có một cuộc tình ngắn ngủi mà lãng mạn đâu." Nữ binh nháy mắt đầy tính ám chỉ. Có người yêu thì đã sao? Cô cũng đâu định gả cho anh ta.

Chung Thịnh: …

Anh day day thái dương, đang định từ chối dứt khoát thì đột nhiên cảm thấy có cơn gió lạnh thổi lướt bên người. Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lẽo vang lên: "Tôi để ý."

"Trung sĩ … Fanna …" Ariel nhìn lướt qua quân hàm và bảng tên của nữ binh kia, vòng tay qua ôm eo Chung Thịnh, giọng lạnh lùng chất vấn: "Cô muốn theo đuổi vị hôn phu của tôi?"

Fanna …

Sau khi dùng ánh mắt đẩy lùi trung sĩ Fanna xuân tâm nhộn nhạo kia, Ariel quay sang nhìn Chung Thịnh với ánh mắt đầy thâm ý, trong mắt viết rành rành: Em lại dám trêu hoa ghẹo nguyệt!

Chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, chuyện hai vị trưởng quan mới tới là một cặp chưa cưới đã nhanh chóng lan truyền khắp căn cứ. Rất nhiều người nảy sinh tình ý đều tan nát cõi lòng …

Thượng úy Raul mặt mày rầu rĩ, ngập ngừng nhìn Ariel: "Trưởng quan, báo cáo xin trợ cấp của chúng ta bị trả về rồi."

Nhìn đi, ông đã bảo là mấy tên ở tổng cục hậu cần chắc chắn sẽ không phê duyệt bản báo cáo này mà.

"Hửm?" Ariel nhướn mày, mặt không biểu cảm nhìn Raul.

Raul nhìn bản mặt lạnh lùng của Ariel, bỗng cảm thấy áp lực nặng nề, muốn giải thích không phải mình không nỗ lực công tác, mà là người của cục hậu cần cố tình gây khó dễ. Nhưng nhìn từ góc độ khác, việc bị người ta gây khó dễ chẳng phải cũng là biểu hiện của năng lực yếu kém đó sao.

"Tôi biết rồi." Ariel cúi đầu, tập trung chú ý vào kế hoạch huấn luyện cầm trong tay. "Ngày mai gửi lại đi."

Gửi lại thì có tác dụng gì?

Nuốt câu này vào bụng, Raul gật đầu: "… Vâng."

Tuy viên sĩ quan này mới tới được một ngày, nhưng ông đã phát hiện ra, người này một khi quyết định việc gì thì trừ phi có lý do đủ sức thuyết phục, còn không thì đừng khuyên bảo người ta đổi ý làm gì cho mất mặt.

Chờ thượng úy Raul ra khỏi văn phòng, Chung Thịnh ngồi tại bàn làm việc của mình mới ngẩng lên hỏi: "Cần em giải quyết không?"

"Ừ." Ariel chẳng buồn ngẩng đầu.

Chung Thịnh lập tức mở quang não, liên lạc với vài người.

Họ đều là những sĩ quan bậc trung của sư đoàn 1 có quan hệ khá tốt với hai người. Đều là người có quân hàm thiếu tá, họ có nhiều cơ hội tiếp xúc với sĩ quan cấp cao, cho nên các sĩ quan cấp thấp khi gặp họ đều phải nể nang ít nhiều. Chí ít, người của tổng cục hậu cần chắc chắn không dám giở trò gì với họ.

Được sự giúp đỡ của các sĩ quan này, mấy viên chỉ huy của tổng cục hậu cần trong hai ngày nay đều bị mấy sĩ quan cấp cao hung hăng răn dạy một phen. Nếu không phải trang bị gửi đi không hợp yêu cầu, thì cũng là số lượng trang bị thiếu hụt so với số lượng kê khai trong báo cáo. Tóm gọn lại một câu: Đủ kiểu vạch lá tìm sâu soi mói ập đến.

Người của tổng cục hậu cần đâu có ngốc, bị gây khó dễ một phen như vậy tất nhiên là phải truy tìm nguyên do. Sau đấy, có người "uyển chuyển" nhắn với họ rằng, sĩ quan chỉ huy mới nhậm chức của tinh cầu vệ tinh số 17 là bạn tốt của các sĩ quan gây khó dễ cho họ. Thế là trưởng cục hậu cần lập tức hiểu ra.

Bởi vậy, khi thượng úy Raul gửi lại thông báo với tâm thái không hy vọng gì nó được xét duyệt, rồi sau đấy nhận được số trợ cấp khổng lồ đã thảng thốt lắm.

Đương nhiên, ông còn chưa tự kỷ đến mức nghĩ rằng đây là công lao của mình. Đệ trình hai lần đã được cấp vật tư quân nhu nhiều thế này, mấy người của tổng cục hậu cần còn nảy lòng tốt, chẳng những trợ cấp đúng như trong báo cáo, mà còn tặng thêm một đống linh kiện duy tu cơ giáp.

Ông gãi cằm, trong lòng lại nâng vị trí của viên sĩ quan chỉ huy mới đến lên một bậc.

Có đầy đủ vật tư, đặc biệt là hai mươi khẩu pháo phòng ngự kia, toàn bộ căn cứ đã xây dựng được hệ thống phòng thủ kiên cố. Nhờ thế mà Ariel cuối cùng cũng có thể thoải mái huấn luyện các binh sĩ.

Khi các binh sĩ bị Ariel tra tấn đến sống dở chết dở biết chuyện lượng huấn luyện sẽ còn gia tăng, cả đám đều rơi lệ đầy mặt, vô cùng nhớ nhung mấy viên chỉ huy bị họ đuổi đi lúc trước.

Không hoàn thành nội dung huấn luyện? Nhịn bữa tối!

Huấn luyện không đạt tiêu chuẩn? Chích điện!

Khóc lóc om sòm giở trò giả bệnh? Tống thẳng vào phòng tạm giam!

Trong nửa tháng này, vệ binh trực thuộc sĩ quan chỉ huy ai nấy đều vui sướng ra mặt, phấn chấn vô cùng.

Rảnh rỗi thì xem trò hay, thỉnh thoảng lại tha mấy tên nhốt vào phòng giam. Cuộc sống sao mà sung sướng phấn khích thế chứ [ ]

Sau mỗi buổi huấn luyện, các binh sĩ đều phải bò mới về được phòng ngủ. Dạo gần đây, lượng nước sử dụng trong căn cứ giảm mạnh. Mà cơ thể các binh sĩ thì ngày một nặng mùi.

Huấn luyện cả ngày mệt chết đi được, còn tắm táp gì nữa. Các bính sĩ còn lâu mới nói ra câu này!

259. Chương 259

Editor: Nguyệt

"Trưởng quan Ariel, lượng huấn luyện mỗi ngày lớn như vậy khiến thể lực của các binh sĩ tiêu hao gần hết, chẳng may người cải tạo gene đột kích thì …" Cuttino cau chặt lông mày.

Trải qua một tuần huấn luyện, với thành tích vô cùng xuất sắc, gã được đề bạt lên làm cấp dưới của Chung Thịnh.

"Ừm." Ariel ứng tiếng, vẫn tiếp tục tập trung nhìn vào quang não. Đương nhiên hắn biết vắt kiệt thể lực binh sĩ mà gặp địch tập kích sẽ rất nguy hiểm. Nhưng đây cũng chính là lý do hắn muốn xin hai mươi khẩu pháo phòng thủ.

Có thêm hai mươi khẩu pháo này, cộng thêm mười lăm khẩu có sẵn trong căn cứ, tổng cộng là ba mươi lăm khẩu, quá đủ để bảo vệ chặt chẽ toàn bộ căn cứ.

Gặp hàng pháo phòng thủ khủng bố như thế, ngay cả cơ giáp cũng không chịu nổi chứ đừng nói gì đến người cải tạo gene còn chưa hoàn toàn thoát ly phạm trù con người.

Tất nhiên là vẫn có khuyết điểm. Loại pháo này tiêu tốn cực nhiều năng lượng, nếu không đủ nguồn năng lượng thì những khẩu pháo đó chỉ là đống đồ trang trí vô dụng.

Kiểu thái độ có lệ này của Ariel khiến Cuttino khó xử. May là Chung Thịnh đã gặp nhiều tình huống thế này, cho nên lập tức tiếp lời.

"Yên tâm đi, đã có pháo phòng ngự rồi, không thành vấn đề."

"Nhưng pháo phòng thủ phụ thuộc quá nhiều vào nguồn năng lượng. Số hộp năng lượng dự trữ trong căn cứ chỉ e không duy trì được bao lâu. Hơn nữa, một khi pháo phòng ngự có trục trặc gì, thì hậu quả ..." Cuttino không hiểu nổi. Theo hắn thấy, hành động huấn luyện vắt kiệt sức binh sĩ của Ariel quá mạo hiểm.

Chung Thịnh cười hòa ái: "Không phải lo, tình hình này sẽ không kéo dài bao lâu, chúng ta có đủ năng lượng."

Tôi không chỉ lo vấn đề năng lượng.

Cuttino nhíu mày, không nói câu đó ra. Gã thực sự không hiểu nổi viên sĩ quan trẻ tuổi này. Nhưng thái độ đối phương điềm tĩnh như thế khiến gã có cảm giác đằng sau chuyện này còn có nguyên do khác.

Chờ Cuttino đi rồi, Chung Thịnh mới hỏi: "Không nói cho cậu ta biết à?"

"Tạm thời không cần. Căn cứ này không sạch sẽ, anh muốn dọn hết một lượt bọn 'sâu bọ' đó." Rút cuộc Ariel cũng ngẩng đầu lên, mắt ánh lên sắc lạnh.

Chung Thịnh gật đầu. Trước khi đến đây, Ariel đã điều tra về những trận đánh trước đó của căn cứ này. Ngoài chuyện phát hiện mấy thành phần cá biệt ở đây lợi dụng các trận đánh để đuổi sĩ quan chỉ huy của họ đi, hắn còn nhận ra nhiều điểm đáng ngờ.

Tinh cầu vệ tinh số 17 cách tinh cầu Torch một khoảng khá xa, khoáng thạch Lyra của nó cũng không phải tài nguyên thiết yếu gì đối với quân đội. Đáng lý ra tinh cầu nhỏ này phải không có giá trị chiến lược gì mới phải. Vậy mà Liên minh Người tiến hóa lại không chịu bỏ qua cho tinh cầu này, không ngừng tấn công căn cứ, thậm chí tiến công càng lúc càng mạnh, tần suất càng lúc càng lớn.

Ariel không cho rằng kẻ cầm đầu Liên minh Người tiến hóa là hạng ngu dốt, lãng khí binh lực vào một tinh cầu không có giá trị khai thác. Cách lý giải duy nhất là ở tinh cầu này chắc chắn có thứ gì đó mà chúng cần.

Hơn nữa, ở những trận đánh trước, kẻ địch đều tấn công có tính mục đích. Tuy không quá rõ ràng, nhưng lờ mờ có thể đoán ra chúng có hiểu biết nhất định về hệ thống phòng ngự của căn cứ.

Cứ thế mà suy, khả năng cao kẻ địch đã cài gián điệp vào căn cứ, chẳng qua người này địa vị không cao cho nên không thể nắm rõ toàn bộ kế hoạch tác chiến của căn cứ.

Thông qua phân tích, Ariel đoán tên gián điệp này là công nhân của quặng khai khoáng, hiện tại sống trong căn cứ, có quan hệ khá tốt với binh sĩ nào đó, từ đó thám thính được một vài thông tin không quá cơ mật.

Căn cứ vào những suy luận trên, cộng thêm công tác điều tra được đẩy mạnh, Ariel dễ dàng khoanh vùng được đối tượng tình nghi. Sau một thời gian quan sát, về cơ bản hắn đã đoán được thân phận của người này. Chỉ còn một điểm chưa giải thích được, là gián điệp làm thế nào tuồn tin ra ngoài trong khi căn cứ bố trí hệ thống canh phòng nghiêm ngặt như thế?

Đêm xuống.

Trong bóng đổ của tường kim loại, một người đàn ông trẻ tuổi rón rén bước đi. Hắn nhìn quanh quất, không thấy bóng người nào, vậy mà trông gã không hề có vẻ thoải mái, ngược lại càng lúc càng căng thẳng.

Tâm thần bất an trở lại ký túc xá, nhìn các nhân viên tạp vụ còn ngủ ngáy khò khò trong phòng, người nọ nằm xuống giường, trằn trọc mãi không yên.

Bỗng dưng.

Rầm!

Cửa ký túc bị đá văng.

"Sao đấy?"

"Có chuyện gì vậy?"

Các nhân viên giật mình tỉnh dậy, nhốn nháo hỏi. Người trẻ tuổi kia cũng bật dậy, hoảng sợ nhìn mấy vệ binh đạp cửa bước vào.

"Kail White?" Vệ binh cầm đầu lạnh lùng nhìn chằm chằm người trẻ tuổi nọ.

"Vâng … là tôi …" Anh kia nuốt nước miếng cái ực.

"Anh đã bị bắt. Mời anh đi theo chúng tôi."

Khi vòng chích điện lành lạnh khóa vào cổ tay, người trẻ tuổi kia lại có vẻ mặt nhẹ nhõm.

"Sao đấy, có chuyện gì thế này?"

Ở giường bên cạnh, mấy nhân viên còn chưa tỉnh hẳn mặt mày ngơ ngác nhìn Carl bị vệ binh bắt đi, hết sức ngạc nhiên.

Thẩm vấn suốt đêm, Kail không chịu nổi áp lực tâm lý, cuối cùng khai ra hết.

Thì ra em trai sinh đôi của Kail là Bruce White đã bị Liên minh Người tiến hóa bắt đi từ khi chiến tranh mới bùng nổ. Kail đau thương tột độ, bỗng dưng có một ngày cảm nhận được tín hiệu Bruce phát ra.

Hai người là anh em sinh đôi, có một loại cảm ứng vô cùng đặc biệt. Nếu ở cự ly không quá xa, hai người thậm chí còn hiểu được trong đầu đối phương đang nghĩ gì.

Nhờ năng lực này, Kail vui vẻ liên lạc với Bruce, dự định đưa em trai về căn cứ. Nhưng, Bruce nói cho hắn biết là mình đã trải qua quá trình cải tạo, trở thành chiến sĩ cải tạo gene. Bruce còn bảo Kail gửi thông tin về căn cứ cho mình, để tiện cho Liên minh Người tiến hóa đánh chiếm căn cứ.

Mới đầu Kail không đồng ý. Hắn hiểu gián điệp sẽ có kết cục gì. Nhưng vì yêu thương em trai, cuối cùng hắn vẫn đồng ý yêu cầu của Bruce.

Một thợ mỏ như hắn không qua lại khăng khít gì với lính của căn cứ. Nhưng vì em trai, hắn vẫn thử tiếp xúc với người ta. Chỉ là tính cách không dễ ưa cho nên không thành công lắm. Đó chính là lý do vì sao hắn không biết được những thông tin cơ mật. Nếu không căn cứ đã thất thủ từ lâu rồi.

Dù là vì bảo vệ em trai, thì Kail vẫn phải chịu áp lực rất lớn khi bán đứng căn cứ, tuồn tin cho địch. Trước lúc chiến tranh, hắn chỉ là một người bình thường, lý tưởng cả đời đơn giản là cố gắng kiếm tiền, lấy một cô vợ hiền lành, sinh đứa con hoạt bát đáng yêu mà thôi. Nhưng, chiến tranh xảy ra khiến những điều đó tan thành mây khói.

Trong trận chiến đầu tiên, hắn mất đi người em trai sống nương tựa suốt bao năm qua. Điều này khiến hắn chịu cú sốc nặng nề, suýt nữa suy sụp. Hắn vẫn nghĩ mình không bảo vệ được em trai cho nên mới ra cơ sự này. Tâm lý áy náy khiến hắn sau khi biết em trai còn sống đã không thể từ chối yêu cầu của em mình.

Đặc biệt, Bruce còn nhấn mạnh rằng vì chưa biến đổi hoàn toàn cho nên còn cần gom góp điểm cống hiến để đổi lấy thuốc tăng cấp bậc gene, chỉ khi Kail cung cấp tin tức cho hắn, hắn mới biến đổi hoàn toàn được.

Chuyện bán tin tức về căn cứ cho quân địch cũng khiến Kail vô cùng áy náy. Hắn biết mỗi lần người cải tạo gene tấn công là sẽ có binh sĩ hy sinh. Mà nguyên nhân dẫn đến điều này chính là những tin tức hắn đưa cho em trai.

Áp lực tâm lý nặng nề khiến anh ta khi bị phát hiện và bị giam giữ ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Hắn không cần phải khó xử, bị dằn vặt bởi những mâu thuẫn nữa.

Nhìn vẻ mặt như được giải thoát và ánh mặt bình tĩnh chờ đợi cái chết của Kail, Chung Thịnh bỗng thấy thương cảm.

"Ariel …" Anh giật giật môi.

"Sao?" Ariel ngẩng lên nhìn.

"Em nghĩ, nếu anh ta đã nói hết mọi việc, thì chuyện đó … đừng nói cho anh ta biết … Để anh ta ra đi trong thanh thản đi."

"Ừ." Ariel nhẹ gật đầu, dời mắt sang nhìn màn hình phía bên phải.

Trên màn hình là hình ảnh một con côn trùng khổng lồ hình người đập cánh, từ từ rời khỏi căn cứ.

Kail chỉ là một thợ mổ, không biết những tư liệu nghiên cứu mới nhất. Sau quá trình cải tạo gene, có 50% số người biến đổi thành công, trở thành chiến sĩ gene đặc thù, 50% còn lại không chỉ đơn giản là chết, 10% trong số đó sẽ biến dị thành "quái vật" dị dạng chiếm phần lớn trong lực lượng người cải tạo gene.

Loại quái vật này đã hoàn toàn mất nhân tính, chỉ còn bản năng phục tùng thủ lĩnh của Liên minh Người tiến hóa ăn sâu trong gene.

Nói cách khác, người liên hệ với Kail từ lâu đã không còn là em trai Bruce của hắn nữa, mà là một con quái vật. Mối liên hệ đặc thù giữa nó với Kail chỉ là công cụ để nó thu thập tin tức về căn cứ mà thôi.

"Giải quyết được một con sâu …" Ariel nhìn Kail bị đưa tới quảng trường xử bắn, tắt màn hình.

Kail chỉ có tác dụng cực kỳ ít ỏi đối với Liên minh người tiến hóa. Tin tức mà anh ta truyền đi hôm nay là do Ariel cố tình để lộ. Chỉ không biết, con cá nhỏ này liệu có dẫn dụ được "cá lớn" ẩn nấp trong căn cứ hay không.

Do bị sốt cao, Kail được đưa vào phòng y tế của căn cứ, biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Các nhân viên tạp vụ cùng phòng với hắn đều bị cảnh cáo, tuyệt đối không được để lộ thông tin gì về Kail.

Các binh sĩ trong căn cứ vẫn bị Ariel tra tấn đến dở sống dở chết. Nhưng không hiểu sao, hai ngày nay, trong số những người có thành tích tốt, có không ít người bị nhốt vào phòng tạm giam bởi đủ loại lý do.

260. Chương 260

Editor: Nguyệt

Huấn luyện khắc nghiệt thì còn chịu được, chứ bị cấm túc bởi những lý do không hiểu ra làm sao như thế khiến các binh sĩ không sao chấp nhận được. Vì việc này mà rất nhiều người tỏ ra bất mãn với Ariel, sự bất bình tích tụ càng ngày càng nhiều.

Ariel nhìn thấy hết, nhưng không tỏ thái độ gì. Cả căn cứ bị bao trùm trong bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

Điềm báo cho cơn giông dữ.

Cuttino đi sau Chung Thịnh, nhìn hai người phía trước rõ ràng đã nhìn ra sự gay gắt ẩn đằng sau biểu hiện bình lặng, vậy mà không có phản ứng gì. Gã càng lúc càng thấy khó hiểu.

Rút cuộc là … viên chỉ huy mới đến này định làm gì?

Bỗng dưng!

Tiếng còi báo động vang khắp căn cứ. Các binh sĩ còn đang ngủ say sưa chợt giật mình tỉnh dậy. Cơ thể mệt mỏi khiến họ nhất thời chưa kịp phản ứng.

"Có địch tập kích!"

Tiếng hô chẳng biết truyền từ đâu khiến các binh sĩ lập tức tỉnh hẳn, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quân phục gọn gàng, dùng thời gian chưa đến ba mươi giây để vọt tới sân huấn luyện tập trung.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Từng cột sáng trắng chói mắt phóng ra từ miệng pháo phòng ngự. Hàng đàn chiến sĩ cải tạo gene ập từ đằng xa đến như thủy triều khiến các binh sĩ trợn mắt há hốc mồm.

"Đệt, bọn này điên rồi à?" Một binh sĩ mới mặc áo được một nửa, tay còn đặt trên cúc áo, vẻ mặt vô cùng phấn khích.

"Cái ĐM, bọn chúng dám trực tiếp tấn công căn cứ?" Một binh sĩ tóc tai lộn xộn do mới ngủ dậy cảm thấy thật khó tin.

Thường thì các binh sĩ chiến đấu với người cải tạo gene trong tình huống gặp nhau trên đường đi tuần tra trinh sát. Nhưng dạo gần đây Ariel bắt họ ru rú suốt ngày trong căn cứ, không còn hoạt động tuần tra nữa. Cho nên chẳng ai nghĩ kẻ địch không tìm được đội tuần tra lại trực tiếp tấn công vào căn cứ.

Tranh chấp bên ngoài và tấn công căn cứ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Đối với bên tấn công, thì trường hợp sau sẽ gây tổn thất nặng nề hơn gấp ba lần. Trừ trường hợp tất yếu, không ai muốn làm việc này cả.

Tinh cầu vệ tinh số 17 là điển hình của kiểu bỏ thì thương mà vương thì tội. Nếu không vì nó cách chiến trường chính không xa, lại có tài nguyên khoáng sản, thì có khi Liên minh Người tiến hóa chẳng buồn phái binh đến đây làm gì.

"Quả nhiên đã đến." Ariel ngồi trong phòng chỉ huy, nhìn hình ảnh quân địch vọt tới như thủy triều trên màn hình, môi cong lên thành nụ cười nửa miệng.

Trên quang não của hắn đang hiển thị một tệp tài liệu đề cập đến nguyên tố vi lượng mới được phát hiện trong mẫu vật hắn gửi về sư đoàn 1.

Chung Thịnh đứng sau Ariel cảm thán: "Không ai ngờ rằng Liên minh Người tiến hóa tấn công tinh cầu này lại là vì loại khoáng thạch Lyra tưởng chừng như vô dụng đó."

Ariel gõ nhẹ ngón tay lên màn hình: "Người của Liên minh Người tiến hóa đều đã trải qua cải tạo gene, trong não họ đã bị lập trình chế độ phục tùng mọi mệnh lệnh của thủ lĩnh liên minh. Về phương diện bảo mật thông tin, bọn chúng hơn chúng ta nhiều lắm. Nếu không phải anh đột nhiên nhớ ra ở đời trước có khoảng thời gian Liên minh Cướp vũ trụ điên cuồng thu gom cướp bóc khoáng thạch Lyra, thì chắc cũng không đoán ra được mục tiêu của chúng lại là thứ này."

"Loại nguyên tố mới này có lợi gì với chúng?" Chung Thịnh có xem phần tư liệu đó, có điều số liệu trên đó quá phức tạp, mang tính học thuật chuyên sâu nên nhất thời anh không phân tích ra được tác dụng của nó.

"Tạm thời còn chưa biết. Thời gian quá ngắn, bọn họ phải chuyển mẫu vật về viện nghiên cứu quốc gia tinh cầu thủ đô mới nghiên cứu kỹ càng được." – Ariel đáp.

"Trưởng quan!" Cuttino quần áo lôi thôi đột nhiên chạy vọt vào. Lúc nãy còi báo động vừa vang lên gã liền chạy tới phòng của Ariel, ai ngờ chẳng thấy người đâu, thế là gã lại vội vàng chạy đến phòng chỉ huy, quả nhiên gặp được chỉ huy quần áo chỉnh tề đã có mặt ở đây.

"Ừm, cũng nhanh đó." Ariel liếc nhìn gã, gật đầu.

Chung Thịnh mỉm cười với Cuttino, sau đó nghiêm mặt: "Trung úy Cuttino!"

"Có!" Cuttino đứng nghiêm theo phản xạ.

"Hãy dẫn theo binh sĩ bị tạm giam từ phòng số 1 đến phòng số 5 lập tức đến trước cửa kho năng lượng. Nhiệm vụ của các anh là bảo vệ chỗ đó, bất cứ ai tới gần giết không cần hỏi!"

"Tuân lệnh!" Cuttino mặt mày căng thẳng. Đến tận bây giờ gã mới hiểu vì sao hai ngày nay Ariel lại dùng đủ loại lý do để nhốt các binh sĩ có thành tích ưu tú vào phòng tạm giam, thì ra là để họ dưỡng sức, chuẩn bị dùng cho lúc thiết yếu.

Sau khi Cuttino rời khỏi phòng, Ariel như có thần giao cách cảm, ngẩng lên nhìn khuôn mặt túc mục của Chung Thịnh.

"Ngài Ariel, xin cho tôi đi bảo vệ quảng trường."

Ariel nhìn vẻ nghiêm nghị của anh, khẽ gật đầu. Hắn biết Chung Thịnh nói bảo vệ quảng trường thực chất chính là canh phòng con đường dẫn đến trung tâm chỉ huy.

Hôm nay bọn họ tiến hành kế hoạch này cũng có phần mạo hiểm. Hầu hết các binh sĩ đều kiệt sức. Ngoài đoàn vệ binh trực thuộc của Ariel, chỉ còn một nhóm nhỏ binh sĩ bị nhốt trong phòng tạm giam là có thể chiến đấu.

Nhiệm vụ phòng thủ hôm nay có hai điểm quan trọng, một là đảm bảo nguồn năng lượng cho pháo phòng thủ, hai là đề phòng quân địch tấn công phòng chỉ huy. Các chiến sĩ cải tạo gene có những khả năng đặc biệt và rất đa dạng, Ariel không thể cam đoan không ai đột phá được hàng phòng ngự, vọt vào căn cứ.

Từ sau lần sở chỉ huy quân khu III bị tập kích lúc trước, tất cả căn cứ của quân đội Liên Bang đều được cải tạo lại, toàn bộ sử dụng kim loại mật độ cao. Nếu không có vũ khí tầm cỡ pháo chiến hạm, thì chỉ còn cách duy nhất là đột phá từ cửa vào.

Chung Thịnh bảo vệ quảng trường đồng nghĩa với việc không ai có thể bước qua cánh cửa của trung tâm chỉ huy, trừ phi anh chết.

"Cẩn thận." Ariel chỉ nhắn nhủ anh điều này.

Chung Thịnh mỉm cười, gương mặt vốn lạnh lùng bỗng nhở nên trìu mến.

Anh quay người, chỉnh lại quân phục, lập tức khôi phục hình tượng phó quan ưu tú, lệnh cho lính của mình dẫn binh sĩ tạm giam ở phòng số 6 đến số 10 đến quảng trường tập hợp.

Sau khi Chung Thịnh rời khỏi phòng chỉ huy, chỉ còn Ariel cùng vài binh sĩ phụ trách phân tích tình hình chiến đấu và truyền đạt mệnh lệnh ở lại trong phòng.

Ariel ngồi tựa người trên ghế, nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt trên màn hình, ánh mắt vô cùng kiên định.

Tất cả nằm trong tầm kiểm soát!

Pháo phòng ngự bắn ra từng cột sáng trắng chói mắt từ đủ mọi góc độ.

Kể cả các chiến sĩ cải tạo gene có linh hoạt đến mấy, thì trong làn đạn bao trùm chiến trường gần như không có góc chết này vẫn có rất nhiều người bỏ mạng.

"Đội trưởng Huyết Dạ, chúng ta tổn thất quá lớn, rất nhiều chiến sĩ thiệt mạng. Cứ tiếp tục tấn công thế này không có nghĩa lý gì cả." Một cô gái có đôi tai nhọn vẻ mặt trầm trọng nhìn chằm chằm Huyết Dạ.

Cái người tên Huyết Dạ này đột nhiên đến chỗ bọn họ, tính tình tàn độc, thủ đoạn tàn nhẫn, hầu hết mọi người đều không ưa hắn.

Hơn nữa, người này hình như không mấy trung thành với Liên minh Người tiến hóa. Sarrita nhạy cảm phát hiện ra, người này ra lệnh rất tùy tính, mà lại rất hứng thú với khoáng sản của căn cứ trên tinh cầu này.

Theo Sarrita thấy, tinh cầu vệ tinh số 17 không có bất kỳ giá trị chiến lược nào, chí ít là hiện tại không có.

Vì một căn cứ không có giá trị mà tiêu hao lượng lớn binh lực, nếu không phải Huyết Dạ thực sự là người cải tạo gene, còn từng cho họ thấy thực lực của mình, có khi Sarrita lại nghĩ hắn là gián điệp của Liên Bang.

"Cô Sarrita …" Huyết Dạ nhếch môi cười, phần cằm trơn bóng lộ ra khỏi chiếc mặt nạ, "Tôi không cần giải thích bất cứ điều gì với cô. Đừng quên, tôi là chỉ huy tối cao của khu vực này."

Sarrita cứng họng, ánh mắt tối sầm. Nếu tên này không đột nhiên xuất hiện thì vị trí chỉ huy này phải là của cô mới đúng.

"Tiếp tục tấn công." Huyết Dạ giận tái mặt, đột nhiên đứng bật dậy, "Lưu An, theo tôi lên phía trước."

Sarrita hơi ngạc nhiên. Tiền tuyến lúc nào cũng là nơi nguy hiểm nhất. Huyết Dạ đột nhiên muốn lên tuyến đầu khiến cô hơi giật mình. Cô chần chừ một lát rồi nói: "Đội trưởng Huyết Dạ, tốt nhất là anh …"

"Cô Sarrita …" Huyết Dạ bực bội ngẩng đầu lên, đôi đồng tử đỏ máu lộ sát ý lạnh lẽo, "Đừng có nghi ngờ bất cứ quyết định nào của tôi."

"… Vâng …" Sarrita thầm giật mình, vẻ mặt rối rắm.

Huyết Dạ cười khẩy. Lũ ngu xuẩn của Liên minh Người tiến hóa, tưởng cải tạo gene rồi là thành siêu nhân cả hay sao? Không trải qua quá trình chiến đấu chém giết thực sự, thì cũng yếu ớt như trẻ mới sinh thôi.

Cùng trải qua cải tạo gene, Lưu An lại có thể một mình giải quyết bốn năm chiến sĩ cải tạo gene, dù gene được đưa vào cơ thể gã không phải loại mạnh.

Từ người bình thường biến thành người cải tạo gene tương đương với việc đột nhiên sở hữu sức mạnh cực lớn, trước khi học cách kiểm soát và sử dụng, loại năng lực đặc thù này không phát huy được tác dụng gì đáng nói.

Hiện tại binh sĩ Liên Bang còn chưa làm quen với năng lực đặc thù của người cải tạo gene. Một khi họ quen với các kiểu tấn công đó rồi, thì các binh sĩ được huấn luyện bài bản chuyên nghiệp hoàn toàn có thể đánh bại lũ rác rưởi này.

Liên minh Người tiến hóa?

Nhìn thì tưởng mạnh, chứ thực ra bên trong đã xuất hiện rất nhiều nhân tố bất ổn, chỉ là tạm thời chưa bộc phát do áp lực chiến tranh thôi.

Cho dù lúc cải tạo, những người này đã được điều chỉnh để phục tùng tuyệt đối thủ lĩnh của liên minh, nhưng cái này không thể cấm cản tham vọng của họ.

Quyền lợi, tiền tài, tranh đấu giữa các phe phái, ngay Liên Bang khổng lồ còn phải trải qua quá trình phát triển nhiều năm mới tạm duy trì được thế cân bằng như hiện giờ, nói chi đến Liên minh Người tiến hóa mới thành lập chưa lâu.

261. Chương 261

Editor: Nguyệt

Hiện giờ chưa bùng nổ là do còn đang đối kháng với Liên Bang. Theo thời gian trôi qua, mâu thuẫn sẽ ngày càng gay gắt. Có thể họ sẽ không tranh đoạt địa vị của thủ lĩnh Liên Minh do chịu sự ràng buộc bởi gene, nhưng không có nghĩa là họ sẽ không giành giật quyền lợi của nhau.

Huyết Dạ xem thường Liên minh Người tiến hóa, càng coi khinh kiểu tự cho mình là người tiến hóa của họ.

Người tiến hóa?

Nếu đã tiến hóa thực sự, thì những kẻ cầm đầu tổ chức cần gì phải âm thầm tìm kiếm biện pháp hoàn thiện gene.

Lần trước Huyết Dạ mạo hiểm quay lại khu nghiên cứu, thậm chí suýt chết trong vụ nổ đó, là vì hắn phát hiện ra phần gene của thú vật trong cơ thể mình bắt đầu tăng lên. Cứ tiếp tục như thế, sớm muộn gì cũng có ngày hắn trở thành một con quái vật hình người chỉ còn bản năng của loài thú.

Điều đáng mừng là hắn đã tìm được tài liệu về thuốc ức chế trong sở nghiên cứu đó, có điều thành phẩm lưu trữ chỉ còn một liều duy nhất.

Nghiêng đầu nhìn Lưu An phía sau, Huyết Dạ hơi nheo mắt lại. Tuy không quá rõ rệt, nhưng ở Lưu An đã bắt đầu xuất hiện bản năng động vật, cả tính cách cũng bị ảnh hưởng, ngày càng nghe lời Huyết Dạ, không khác gì một con chó trung thành bảo vệ chủ nhân.

Đôi môi đỏ tươi nhếch lên. Huyết Dạ rũ mắt, chỉ cần lấy được khoáng thạch Lyra cất trữ trong căn cứ là xong, còn lũ ngu xuẩn của Liên minh có bao nhiêu người chết không quan trọng. Dù gì sau khi trận chiến này kết thúc, hắn với Lưu An cũng rời đi, có đánh chiếm được căn cứ hay không không liên quan gì đến hắn.

Dẫn Lưu An lên tuyến đầu, Huyết Dạ không hề định xung phong chiến đấu như Sarrita nghĩ.

Pháo phòng ngự của căn cứ quá mạnh, làm tốc độ tiến công của chúng chậm đến khó tin.

"Đội trưởng, quân địch có đầy đủ năng lượng, cứ tiếp tục thế này thì dù vào được căn cứ chúng ta cũng chẳng còn mấy người." Một gã đàn ông lưng mọc cánh nói với vẻ dè chừng.

"Ừ." Huyết Dạ hờ hững ứng tiếng, mắt nhìn dàn pháo phòng ngự, trầm mặc không nói.

Gã kia không biết đội trưởng có ý đồ gì, đành bay lơ lửng trên không theo sau hắn.

Huyết Dạ nhìn một hồi, nheo mắt nói: "Tạm dừng tấn công."

"Rõ!" Gã kia vội đi truyền lệnh.

"Quân địch dừng tấn công?" Đám lính chạy từ ký túc xá ra cơ bản là không có cơ hội thể hiện bản lĩnh, quân địch bị pháo phòng ngự ngăn hết bên ngoài. Áp lực không còn khiến cơ thể càng lộ rõ mệt mỏi, thế là họ túm năm tụm ba bàn luận về kế hoạch tiến công lần này của quân địch, xem ra không được hợp lý cho lắm.

"Nói xem, rút cuộc bọn chúng phát điên hay sao mà lại tự dưng tấn công căn cứ?"

"Ai biết, nhưng may là có pháo phòng ngự do thiếu tá Ariel xin trợ cấp, nếu không chúng ta ăn đủ rồi."

"Ừ, với tình trạng hiện tại mà lao ra chiến đấu thì nguy to."

Một anh lính chạy vào phòng chỉ huy báo cáo với Ariel: "Báo cáo, quân địch dừng tấn công."

Ariel không hề dời mắt khỏi màn hình, mở quang não liên lạc với Cuttino.

"Cuttino."

"Có tôi!" Cuttino nghiêm túc đáp lời.

"Đề cao cảnh giác, có thể lát nữa sẽ có khách tới thăm."

Cuttino nghiêm mặt, gật đầu: "Tôi đã rõ, xin cam đoan không để bất cứ ai tới gần kho năng lượng."

"Ừ, nếu kho năng lượng có tổn thất gì thì anh đừng về nữa." Ariel thản nhiên nhìn gã.

Cuttino rùng mình: "Xin trưởng quan yên tâm, chừng nào tôi còn sống thì kho năng lượng còn được bảo toàn."

Ariel ngắt máy, lại gọi cho Chung Thịnh: "Nhớ cẩn thận."

Chung Thịnh hơi bất ngờ khi nhận được cuộc gọi của Ariel, ánh nhìn thân thiết trìu mến của đối phương khiến anh ấm lòng.

Quả nhiên, phó quan với người yêu là hoàn toàn khác nhau. Đời trước lúc làm phó quan, anh đã từng chấp hành vô số nhiệm vụ canh phòng như thế này, nhưng chưa lần nào thấy Ariel thể hiện cảm xúc gì rõ rệt.

"Yên tâm." Chung Thịnh cười khẽ đáp. Anh có niềm tin vững chắc vào kế hoạch của Ariel.

Sau khi ngắt máy, Ariel nhíu mày rồi cười tự giễu. Quả nhiên quan tâm dễ bị loạn. Biết rõ Chung Thịnh có năng lực xuất sắc, chắc chắn không có gì nguy hiểm, vậy mà vẫn không kìm được lòng mình, cứ muốn gọi cho người yêu một cuộc.

Ngón tay vuốt nhẹ đường cằm, Ariel nhếch môi cười. Có phải những người đàn ông chìm đắm trong tình yêu đều sẽ làm ra mấy chuyện ngốc nghếch như vậy không?

Một lần nữa tập trung tinh thần, Ariel lại nhìn chằm chằm vào màn hình, theo dõi tình hình quân địch.

Đúng như Ariel đoán, trong lúc quân địch dừng tấn công, liên tục có mấy binh sĩ ý đồ lẻn vào kho năng lượng.

May mà Cuttino cùng tốp lính canh phòng ở đó đã chuẩn bị sẵn tinh thần đón địch, những kẻ tập kích đều bị tiêu diệt ở cự ly an toàn.

Huyết Dạ nhìn phương xa, vẻ mặt thay đổi khó dò. Hắn nhìn đồng hồ, ước chừng đã đến lúc. "Hạ lệnh, toàn quân tấn công."

"Tấn công!"

Sau một hồi nghỉ ngơi ngắn ngủi, Liên minh Người tiến hóa một lần nữa triển khai tấn công dồn dập.

Điều bất ngờ là vào lúc này, pháo phòng ngự không còn uy lực như lúc nãy nữa, hàng loạt khẩu pháo tắc lửa, im lìm bất động.

"Không hay rồi!" Đám lính trên quảng trường nghe tiếng nổ ở khu hậu cần liền biết có chuyện không ổn. Pháo phòng ngự tắc lửa càng là minh chứng rõ rệt cho việc kho năng lượng bị tập kích.

Mặc dù cơ thể mệt mỏi rã rời, nhưng vào thời khắc này, các binh sĩ đều bộc phát sức mạnh không tưởng, nhanh chóng đăng nhập cơ giáp, chuẩn bị sẵn sàng đón địch.

Nhìn những chiếc cơ giáp xuất hiện quanh căn cứ, Huyết Dạ không có vẻ gì là thoải mái, ngược lại càng căng thẳng hơn. Hắn nghĩ một lát rồi gọi: "Lưu An, theo tôi."

Lưu An im lặng theo sau. Bóng dáng hai người nhanh chóng khuất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Chiến sĩ cải tạo gene có đủ loại năng lực đặc thù kỳ ảo khôn lường, cho nên chẳng ai nghi ngờ sự biến mất đội ngột của hai người. Cứ thế, hai người im hơi lặng tiếng rời khỏi tiền tuyến.

Một dàn cơ giáp màu xám đen bảo vệ quanh cổng căn cứ. Các binh sĩ ngồi trong cơ giáp ai cũng rất căng thẳng. Nếu là lúc bình thường, họ có tỉ lệ nhất định thắng được chiến sĩ cải tạo gene. Nhưng bây giờ thể năng xuống đến mức thấp nhất, đánh giáp lá cà sẽ vô cùng nguy hiểm.

Đến lúc này rồi, không ai còn hơi sức đâu đi mắng mỏ chỉ trích Ariel nữa. Với tình hình này thì họ tin chắc viên chỉ huy này sẽ nhanh chóng cút khỏi căn cứ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có thể sống sót vượt qua trận chiến này.

"Chuẩn bị!" Tiểu đội trưởng vã mồ hôi, nhìn chằm chằm màn hình, tay phải giơ lên, ra hiệu các chiến sĩ chuẩn bị tiến hành tấn công tầm xa.

Loại cơ giáp phân phối thống nhất trong quân đội có chỉ số khá đồng đều, tuy là có vũ khí tấn công tầm xa, nhưng tính năng chỉ xếp vào hàng trung bình. Khi đối mặt với các chiến sĩ cải tạo gene di chuyển linh hoạt, tính chính xác của nó quả thật khiến người ta vô cùng lo lắng. Nhưng bất kể thế nào, hắn cũng không thể trơ mắt đứng nhìn kẻ địch tấn công được.

Uỳnh!

Ngay lúc tiểu đội trưởng định hạ tay xuống ra hiệu tấn công, tất cả pháo phòng ngự lại một lần nữa bắn ra luồng sáng trắng chói mắt.

Cả đám sững sờ, quay đầu lại nhìn. Dàn pháo phòng ngự lại bắn ra một loạt cột sáng trắng chói mắt.

Các chiến sĩ cải tạo gene đang lao lên tấn công cũng sững người. Đợt pháo bắn đột ngột này khiến quân lính của chúng chết như ngả rạ.

"Rút lui!" Sarrita nhìn quân tiên phong tổn thất nặng nề, nghiến răng nghiến lợi quát. Cô ta liên tục gọi cho sĩ quan chỉ huy Huyết Dạ, nhưng không thấy ai bắt máy.

"Chết tiệt! Pháo phòng ngự của kẻ địch vẫn hoạt động bình thường, cứ tiếp tục tấn công thế này chỉ có nước chịu chết!" Sarrita nói với mấy phó quan bên cạnh.

Các phó quan nhìn nhau. Theo lý thuyết, Huyết Dạ là sĩ quan chỉ huy tối cao, họ phải phục tùng mệnh lệnh của anh ta. Nhưng bây giờ Huyết Dạ không có mặt ở đây, người có quân hàm cao nhất là Sarrita, mà tình hình chiến đấu cũng đúng như Sarrita nói, tiếp tục tấn công không khác nào chịu chết một cách vô nghĩa.

"Tôi đồng ý rút lui." Một người đàn ông da màu xanh lục gật đầu đồng ý. Cấp dưới của gã là quân tiên phong, xét về tổn thất thì gã chịu tổn thất nặng nhất, tất nhiên là đồng ý với ý kiến của Sarrita.

Các phó quan khác cũng gật đầu tán thành. Dù sao tấn công căn cứ cũng là yêu cầu của Huyết Dạ, còn bọn họ chẳng nhìn ra cái căn cứ này có gì đặc biệt.

Trận chiến đang đến hồi nảy lửa. Trung tâm chỉ huy của Ariel cũng đón đợt "khách" đầu tiên.

Không có gì bất ngờ, một tiểu đội mười người xâm nhập vào căn cứ từ dưới lòng đất. Không biết chúng định vị kiểu gì mà có thể tìm được trung tâm chỉ huy một cách chính xác như vậy.

Toàn bộ trung tâm chỉ huy được bọc kim loại mật độ cao, kể cả mặt đất. Bởi vậy, chúng buộc phải phá đất ở quảng trường để chui lên.

Thứ chờ đón chúng chính là Chung Thịnh cùng năm chiếc cơ giáp khác đã bày sẵn thế trận đón địch.

Trong mấy ngày này, những binh sĩ bị nhốt vào phòng tạm giam đều là những người trung thành và đáng tin cậy, lại có thành tích nổi bật trong số các binh sĩ, trong đó có Ed và Từ Nham.

"Ha ha, tôi đã bảo mà, xuất sắc như tôi đây làm gì có chuyện bị cấm túc chỉ vì lý do ngủ gật trong lúc huấn luyện." Cặp mắt lim dim của Ed lúc nhìn đến quân địch lập tức sáng rực như đèn pha.

Từ Nham thầm khinh bỉ, đang huấn luyện mà còn ngủ được, chẳng lẽ không đáng phạt hay sao.

Tiểu đội được phái đến tập kích đương nhiên cũng là những kẻ xuất sắc trong hàng ngũ chiến sĩ cải tạo gene. Có điều, trình độ của chúng còn xa mới bằng được Chung Thịnh sống hai đời cùng quân tinh nhuệ do Ariel dạy dỗ.

Một mình Chung Thịnh chặn ba tên cải tạo gene. Năm binh sĩ khác cản bảy tên còn lại.

262. Chương 262

Editor: Nguyệt

Không một phút chần chừ, song phương lập tức vào trạng thái chiến đấu kịch liệt. Nhóm chiến sĩ cải tạo gene lẻn vào căn cứ này biết rõ quân mình không chiếm ưu thế tại chiến trường ngoài kia, nhưng chỉ cần chiếm được nơi này là xem như một nửa chiến thắng đã nằm trong tay.

Đây không phải lần đầu tiên chúng làm việc này, cho nên ra tay rất tàn nhẫn. Nếu là một tháng trước, binh lính canh phòng trung tâm chỉ huy chỉ là sĩ binh bình thường, thì chắc sĩ quan chỉ huy của họ đã biến thành thi thể rồi. Nhưng ngày hôm nay, người giữ nhiệm vụ canh gác chính là Chung Thịnh. Hai bên vừa chạm nhau, con dao găm bật từ khớp nối ra lập tức găm thẳng vào ***g ngực một chiến sĩ cải tạo gene.

Đôi bên nhất thời sững sờ. Quân địch bất ngờ vì không nghĩ đến lại có một binh sĩ thực lực siêu việt như vậy. Quân ta thì lại một lần nữa bày tỏ sự sùng kính trước sức mạnh siêu quần của Chung Thịnh.

"Đậu má! Ngầu vãi … Phó quan Chung chính là thần tượng của tôi!" Một anh lính tóc xanh lục mắt sáng như sao, vừa cản một tên chiến sĩ cải tạo gene trông như gấu vừa rú lên trong kênh liên lạc.

"Đồ ngu, mau giải quyết kẻ địch đi. Tốc độ chúng ta đã chậm rồi, còn ngây ra đó địch chạy mất bây giờ." Một anh lính khác vừa cản đòn vừa hùng hổ mắng mỏ.

"Phó quan Chung đúng là rất lợi hại." Kẻ địch trước mặt hoàn toàn không phải đối thủ của Ed, cho nên cậu ta vừa đàn áp đối phương vừa thảnh thơi gây rối mấy tên địch khác.

"Ừ." Từ Nham gật đầu đồng ý, "Phó quan Chung đã giỏi thế này, thì trưởng quan Ariel sẽ còn mạnh đến mức nào?"

Ed tung chân đá bay kẻ địch, xoay người tấn công một tên khác đang tập kích đồng đội của mình, không lên tiếng.

Từ Nham tăng tốc độ, đuổi theo tên địch bị đá bay kia, vung tay bổ xuống một đao, khiến tên kia chết hẳn.

Hai người phối hợp ăn ý khiến Chung Thịnh quan sát thấy phải thầm khen ngợi trong lòng. Hợp tác tốt như vậy chắc chắn sẽ phát huy được uy lực đáng ngạc nhiên.

"Ê, Ed, sao không nói gì? Đừng bảo là cậu nghĩ trưởng quan Ariel thuộc dạng tốt mã giẻ cùi, toàn nhờ phó quan Chung giữ thể diện."

"Câm miệng, đồ ngu." Ed chán nản, xoay tay túm lấy kẻ địch vừa xông đến chỗ mình, ném bay gã ra ngoài. Cái tên Từ Nham này, sao cứ nhất quyết phải thảo luận mấy chuyện này trong lúc chiến đấu chứ.

Trong lúc họ nói chuyện, Chung Thịnh đã giải quyết xong tên địch thứ hai. Thấy hai người này do thực lực tăng mạnh, có thể thoải mái xử lý kẻ địch mà nhất thời lơi lỏng, lại còn bàn luận chuyện trò này kia, không nhịn được phải gắt một câu: "Tập trung chiến đấu."

"Rõ!" Năm binh sĩ rùng mình, thầm lè lưỡi. Suýt thì quên kênh liên lạc ở chế độ công khai, họ nói gì phó quan Chung cũng nghe thấy hết.

Mười phút sau, trên mặt đất chỉ còn mười thi thể. Ed bò ra khỏi cơ giáp, không biết lấy đâu ra một con dao găm, ngồi xổm dưới đất chọc chọc thi thể một tên địch, ngẩng đầu nhìn Từ Nham: "Sao tôi có cảm giác như chúng yếu đi vậy? Tôi nhớ lúc trước chúng ta đâu có thắng nhẹ nhàng được như vậy."

Từ Nham chán chả buồn nói. Không phải quân địch yếu đi, mà là bọn họ mạnh lên. Hắn cúi đầu nhìn bàn tay siết chặt thành nắm đấm của mình, mỉm cười thật khẽ. Lúc trước còn chưa nhận ra, bây giờ mới cảm nhận rõ khóa huấn luyện của Ariel có tác dụng lớn đến chừng nào.

Có Chung Thịnh canh giữ, không ai có thể đột phá hàng phòng thủ kiên cố của trung tâm chỉ huy, trừ phi có trên hai mươi chiến sĩ cải tạo gene ưu tú cùng lúc tấn công.

Cuttino cũng không để Ariel thất vọng, tiêu diệt được bốn tên gián điệp và mười chiến sĩ cải tạo gene có ý đồ đột nhập kho năng lượng.

Mười tên này lẻn vào căn cứ cùng nhóm người tấn công trung tâm chỉ huy kia. Nhưng vì mục đích chủ yếu của địch là giết chết sĩ quan chỉ huy, cho nên mười tên bị phái đến kho năng lượng thực lực kém hơn một chút.

Cuttino tiêu diệt toàn bộ quân địch với mức tổn thất một người chết và một người bị thương.

Làn đạn dày đặc bao phủ mọi ngóc ngách xung quanh căn cứ khiến quân Liên minh không tài nào tiếp cận được căn cứ.

Các binh sĩ đã trèo vào cơ giáp cứ thế đứng ngơ ngẩn trước cổng, vừa rồi tình thế cấp bách còn định liều mạng một phen mà nay đã thấy quân địch bị pháo phòng ngự bắn cho chạy té khói, nhất thời câm nín.

Thế là … xong rồi? Quân ta thắng lợi?

Cả đám trợn tròn mắt há hốc mồm. Mặc dù biết pháo phòng ngự có uy lực đáng sợ, nhưng không ngờ dàn pháo phòng ngự do Ariel bố trị lại có uy lực kinh khủng đến vậy. Toàn bộ quân địch bị hàng pháo bắn ngăn cản, không một tên nào có thể tới gần căn cứ.

Quân địch rút lui.

Các binh sĩ trèo ra khỏi cơ giáp, cả đám ngơ ngác nhìn nhau.

Các tiểu đội trưởng nhận được mệnh lệnh của Ariel, mang theo các binh sĩ vẫn còn đang ngơ ngẩn trở về ký túc xá nghỉ ngơi.

Trong trận chiến lần này, cả căn cứ chỉ có một chiến sĩ hy sinh, một người bị thương nặng. Con số tổn thất này quả thật không đáng kể so với quân Liên minh Người tiến hóa.

Phần lớn các chiến sĩ cải tạo gene bị pháo bắn tan xác, khiến khu đất trước cửa căn cứ nhuộm thẫm một màu đỏ máu.

Các binh sĩ lần lượt trở về ký túc xá nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, Ariel gọi bọn họ tập hợp trên quảng trường, thuật lại vắn tắt tình hình chiến đấu ngày hôm qua. Các binh sĩ thế mới biết Ariel cố tình vắt kiệt thể lực của họ là để dụ quân địch tấn công.

Đáng tiếc, pháo phòng ngự chỉ phát huy uy lực trong các trận đấu phòng thủ. Muốn đánh đuổi quân Liên minh thì dựa vào pháo phòng ngự không thôi chưa đủ.

"Chiến thắng ngày hôm qua cũng không chứng tỏ được chênh lệch thực lựa giữa hai bên. Pháo phòng ngự không thể đả kích được quân Liên minh. Trận chiến ngày hôm qua mới chỉ là khởi đầu. Tôi cần các binh sĩ sẵn sàng tử chiến đến cùng. Tôi cũng xin nói thẳng, tôi không phải người co đầu rụt cổ kiêng dè sợ sệt. Thay vì chiến đấu bị động, tôi càng thích nắm quyền chủ động trên chiến trường hơn."

Hắn đẩy vành nón, đôi mắt xanh ngọc từ từ đảo qua các binh sĩ một lượt: "Tôi không cần những kẻ nhu nhược. Ai sợ nguy hiểm có thể đến xin tôi rời khỏi căn cứ. Nếu đã quyết định ở lại mà lúc lên chiến trường vứt bỏ đồng đội thì tôi sẽ không đưa kẻ đó ra tòa án quân sự, mà bắn chết ngay lập tức!"

"Đi theo tôi, mọi người sẽ phải đối mặt với nhiều nguy hiểm hơn các đơn vị khác, đồng thời có thể đạt được nhiều vinh quang hơn. Mọi người hãy suy nghĩ cho kỹ. Trong thời hạn ba ngày, ai muốn rời khỏi căn cứ hãy đến báo với trung úy Cuttino."

Ariel vừa dứt lời liền quay người đi thẳng, không để ý đến các binh sĩ đang bàn luận xôn xao. Báo cáo thống kê tổn thất đã làm xong, nhân số gần như được bảo toàn, nhưng năng lượng lại tiêu hao mất một phần ba.

Đó là số năng lượng tích trữ trong ba tháng, vậy mà chỉ một đêm đã hết sạch. Nếu không vì tranh thủ thời gian huấn luyện binh sĩ, Ariel tuyệt đối sẽ không lãng phí như vậy.

"Báo cáo!"

"Vào đi."

"Báo cáo chỉ huy, chúng tôi phát hiện kho khoáng sản có dấu vết bị đột nhập."

Ariel nhướn mày, ngẩng đầu nhìn anh lính kia với vẻ nghiêm túc: "Cụ thể là thế nào?"

Anh lính bị Ariel nhìn đến độ rùng mình, nhưng vẫn lớn giọng đáp: "Báo cáo chỉ huy, ngày hôm qua khi đang chiến đấu, trong khu vực mỏ khai thác không có ai, nhưng hôm nay khi các thợ mỏ đến làm việc lại phát hiện cửa kho bị phá hỏng, một phần nhỏ khoáng thạch Lyra bị mất trộm."

"Một phần nhỏ?" Ariel nhướn mày ra chiều đăm chiêu.

"Vâng thưa trưởng quan." Binh lính cẩn thận quan sát Ariel, thấy cấp trên dường như không tức giận, "Theo lời các thợ mỏ báo lại, số khoáng thạch Lyra bị mất cắp còn chưa đến năm mươi kg, ừm … họ bảo là chỗ đó còn chẳng có giá trị bằng cái cửa kho bị phá hỏng."

"Tôi biết rồi." Ariel gật đầu, bảo anh lính kia lui xuống. Hắn ngồi đó gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn. Việc bị mất trộm khoáng thạch Lyra nằm ngoài dự đoán của hắn. Trên thực tế, hắn không hề đặt trọng tâm vào mỏ khoáng thạch.

Đúng là trong kho của mỏ khai thác có tích trữ khoáng thạch Lyra, nhưng số lượng không nhiều. Tính theo hàm lượng nguyên tố mới tồn tại trong khoáng thạch, nếu Liên minh Người tiến hóa cần loại khoáng thạch này thì chắc chắn phải lấy với số lượng lớn.

Muốn chiếm mỏ khai thác Lyra thì chắc chắn phải triệt hạ được căn cứ. Chừng nào căn cứ còn chưa thất thủ, thì chừng đó chúng có lấy được khoáng thạch về cũng vô dụng.

"Đánh cắp với số lượng ít như vậy … Xem ra nội bộ Liên minh Người tiến hóa không được đoàn kết cho lắm."

Sau trận đánh lần này, quân Liên minh trên tinh cầu vệ tinh số 17 bị tổn thất nghiêm trọng, trong thời gian ngắn không thể triển khai tấn công lần hai. Dù sao chỉ có một căn cứ nhỏ, không có ý nghĩa chiến lược, quân Liên minh cũng không muốn dồn nhiều binh lực.

Chỉ với ba tháng ngắn ngủi, Ariel đã dạy dỗ đám lính cá biệt ở đây thành ngoan ngoãn dễ bảo.

Vốn nhiều người còn hoài nghi về năng lực của Ariel, nhưng sau lần hắn dùng ba chiêu xử đẹp một tên binh sĩ điên cuồng theo đuổi Chung Thịnh, khiến tên kia nằm trong phòng y tế suốt một tuần liền, không ai còn dám ho he gì nữa, cả đám đều có nhận thức sâu sắc về tính độc chiếm của Ariel đối với Chung Thịnh.

Tính tình phó quan Chung hòa ái dễ gần thật đấy, nhưng vì bảo toàn mạng sống, tốt nhất đừng nên tiếp xúc quá gần.

Điều này trở thành luật ngầm trong căn cứ.

"Chán quá đi …" Ed nằm dưới bóng cơ giáp, uể oải ngáp một cái.

"Ừ …" Từ Nham mơ màng đáp.

"Không phải ngài Ariel nói muốn tấn công quân Liên minh à? Sao đã ba tháng rồi mà vẫn không có động tĩnh gì." Ed làu bàu.

"Ưm … chắc chúng ta còn chưa đủ thực lực."

263. Chương 263

Editor: Nguyệt

Ed chậc lưỡi: "Chẳng lẽ phải luyện tới trình độ như phó quan Chung mới xem như đạt yêu cầu? Nếu vậy chắc tôi phải cố một năm nữa. Cậu có biết không, thể thuật của phó quan Chung đạt cấp 15 rồi đấy, quá mạnh. Lần trước tôi còn thấy một mình anh ấy chấp năm tên."

"Cấp 15 đã là gì, thể thuật của ngài Ariel có khi lên 18 rồi."

"Ngài Ariel thì nằm ngoài phạm trù con người rồi …" Ed lẩm bẩm. Nếu Chung Thịnh khiến người ta ngưỡng mộ noi theo, thì Ariel gần như khiến người ta tuyệt vọng.

Chung Thịnh có thể một mình đấu với năm binh sĩ bình thường, đến khi đối mặt với Ariel lại chỉ cầm cự được năm phút. Quả là sự thật khó mà chấp nhận được.

Hay là phó quan Chung nhường ngài Ariel?

Chung Thịnh mà biết chắc chắn sẽ hô to oan uổng. Anh đâu có rỗi hơi đến độ đấu tập cùng Ariel. Đằng sau mỗi lần luyện tập như thế là những yêu cầu khiến người ta vô cùng xấu hổ. Nếu được, Chung Thịnh rất muốn đánh bại Ariel, chỉ tiếc từ trước đến giờ anh chưa thắng được lần nào.

Từ Nham vươn vai, đứng dậy vỗ quần phủi bụi: "Tôi đoán chắc vài ngày nữa sẽ có hành động. Ngài Ariel không để chúng ta nghỉ ngơi không thế này đâu."

"Ừ, nói có lý." Ed bật người dậy, đột nhiên tấn công Từ Nham: "Biết đâu ngày mai lại được ra ngoài."

"Ê ê, đánh lén thế à!" Từ Nham kêu la, lộn nhào tại chỗ tránh đòn.

Ed cười khẽ: "Đây chính là điều mà phó quan Chung đã dạy chúng ta, cảnh giác mọi lúc mọi nơi."

"Cái thằng chết tiệt này, có mà cậu muốn đánh tôi thì có."

"Ha ha … cậu nghĩ sao cũng được." Ed đá một phát vào mông Từ Nham, quay người thu hồi cơ giáp rồi chạy biến.

Từ Nham tất nhiên là không chịu để yên, thu hồi cơ giáp của mình rồi cũng đuổi theo.

Bầu không khí thoải mái bao trùm khắp căn cứ, thỉnh thoảng lại thấy các binh sĩ làm vài bài vận động trên quảng trường.

Ngược lại, bầu không khí trong phòng chỉ huy hết sức căng thẳng.

Trong phòng có Ariel, Chung Thịnh, Cuttino, trung úy Trương Lam – cô gái mắt vàng được cất nhắc trong ba tháng qua và thượng úy Raul bộ hậu cần.

"Đây chính là mục tiêu của chúng ta." Ariel chạm nhẹ vào một điểm trên bản đồ không gian ba chiều, khu vực đó lập tức được phóng to.

Những người còn lại nhìn theo tay hắn, ánh mắt chớp lên ra chiều đã hiểu.

Nơi Ariel chỉ vào chính là chỗ đóng quân của Liên minh Người tiến hóa. Đây chỉ là căn cứ tạm thời của chúng, cho nên chỉ có một chiến hạm vũ trụ làm cơ sở với hệ thống phòng ngự đơn giản.

Chiến sĩ cải tạo gene giỏi tấn công, nhưng phòng thủ lại rất kém. Dẫu vậy, để triệt hạ một căn cứ như thế, Ariel vẫn phải trả cái giá tương đương.

Hiện tại, căn cứ 17 đã được Ariel chỉnh đốn đàng hoàng, sau ba tháng huấn luyện, về cơ bản các thành phần đầu gấu ở đây đều đã khuất phục Ariel.

Tuy Ariel là người lãnh đạm, nhưng không hề kiêu ngạo, không chèn ép binh sĩ, càng không có chuyện tăm tia các nữ binh xinh đẹp, cho nên rất dễ gây thiện cảm với mọi người.

Ariel không nỡ để một đội quân ưu tú như họ đi đánh mấy trận kiểu phòng thủ. Trong suy nghĩ của hắn, quân đội phải được dùng như một thanh gươm sắc bén, xông pha nơi chiến trường, xé toạc hàng phòng ngự của quân địch, chứ không phải ở yên một chỗ làm tảng đá cho người ta đánh, không vỡ thì cũng bị mẻ.

"Nếu tấn công trực tiếp thì chúng ta không đủ hỏa lực tầm xa." Raul lo lắng.

Thân là thượng úy bộ phận hậu cần, Raul vô cùng hài lòng với Ariel. Từ khi Ariel làm chỉ huy căn cứ, người của tổng cục hậu cần đối xử với họ tốt hơn hẳn, chẳng những không cắt xén tài nguyên, mà còn nhiệt tình cấp thêm đồ.

Kho của căn cứ nay đã chất đầy vật tư khí giới. Nhưng vì tính chất của căn cứ là phòng thủ là chính, cho nên hỏa lực tầm xa của họ không mạnh. Nếu muốn dùng cơ giáp thay cho vũ khí tấn công tầm xa, thì lại lo cơ giáp thường không đủ mạnh để đột phá hàng phòng thủ của quân địch.

Đáng lo nhất là quân địch lấy chiến hạm vũ trụ làm doanh trại, một khi quân địch vào chiến hạm, họ sẽ trở thành bia ngắm di động.

Trong căn cứ có nhiều pháo phòng ngự cho nên chiến hạm của địch không dám tới gần. Nhưng nếu họ tiếp cận thì quân địch cũng sẽ chẳng nể nang.

Trương Lam điểm nhẹ lên chiến hạm vũ trụ của quân địch trên bản đồ, nói: "Vấn đề duy nhất chúng ta cần giải quyết đó chính là pháo chính của quân địch."

Cuttino lên tiếng: "Sau trận đánh trước, quân địch tổn thất nặng nề. Theo điều tra, chúng vẫn chưa được bổ sung lực lượng. Xét về quân số, chúng ta đang chiếm ưu thế. Chỉ có điều pháo chính của quân địch quá mạnh, nếu tấn công trực diện thì …"

"Cuttino, anh đừng đùa." Trương Lam che miệng cười, "Làm gì có chuyện ngài Ariel để chúng ta đánh trực diện."

"Khụ khụ … tôi chỉ muốn nhấn mạnh thôi." Cuttino ngại ngùng đỏ mặt.

Chung Thịnh nửa cười nửa không nhìn Trương Lam. Trương Lam bỗng ngẩn ra.

Không biết có phải do bị ảnh hưởng bởi cặp đôi Ariel tình ý mặn nồng không, mà dạo gần đây trong căn cứ tim hồng bay phấp phới. Trương Lam đang được Cuttino nhiệt tình theo đuổi, trông cô cũng không có vẻ gì là phản cảm.

"Chúng sẽ không dùng pháo chính khi mức độ tấn công không đạt ngưỡng nhất định nào đó." Ariel thản nhiên nói. Do vấn đề góc độ nên chiến hạm vũ trụ phải bay lên không mới dùng được pháo chính, mà nếu như thế thì hệ thống phòng ngự bên dưới của chúng sẽ sụp đổ, vậy có khác nào mình trần đứng trước pháo địch. Cho nên chúng sẽ không để chiến hạm bay lên không, trừ trường hợp tất yếu.

"Lần tấn công này sẽ do tôi và Chung Thịnh dẫn theo năm mươi binh sĩ làm quân tiên phong. Thượng úy Raul, chuẩn bị cho chúng tôi hai quả lựu đạn hạt nhân. Sau khi chúng tôi đột nhập vào căn cứ quân địch, phá hủy pháo chính, các anh sẽ phụ trách chỉ huy binh sĩ."

Trương Lam và Cuttino khiếp sợ, đồng thanh hô: "Không thể được thưa ngài! Làm vậy quá nguy hiểm."

Raul cũng cau mày: "Ngài Ariel, ngài là sĩ quan chỉ huy tối cao, không thể dấn thân vào nguy hiểm như vậy được. Xin hãy giao nhiệm vụ này cho phó quan Chung."

Ariel mặt không đổi sắc nhìn bọn họ. Thân là sĩ quan chỉ huy, đương nhiên hắn biết nhiệm vụ này rất nguy hiểm. Nếu cấp dưới của hắn nhân tài đông đúc như đời trước, thì hắn đâu phải làm ra quyết định thế này.

Vấn đề không phải sợ hay không sợ, mà là sĩ quan chỉ huy có chức trách của mình, hắn phải dùng người thích hợp nhất để thành nhiệm vụ thỏa đáng nhất.

Yếu tố quyết định thắng bại của trận đánh lần này nằm ở chỗ họ có xử lý được pháo chính của quân địch hay không. Xét cả căn cứ, có lẽ chỉ có hắn và Chung Thịnh mới đủ khả năng đột nhập căn cứ quân địch trong thời gian ngắn nhất, hoàn thành nhiệm vụ rồi an toàn thoát thân.

Cũng bởi chiến hạm quân địch có hai pháo chính bố trí tại hai bên thân tàu, cho nên hắn mới quyết định như vậy.

"Được rồi, mọi người đừng khuyên nữa. Ngài Ariel làm vậy chắc chắn là có lý của mình." Chung Thịnh biết Ariel đã quyết định việc gì là không ai có thể ngăn cản, trừ phi có lý do đủ sức thuyết phục hắn. Theo như anh phân tích, muốn hoàn thành nhiệm vụ thì ít nhất phải có hai người, mà còn phải đạt trình độ tương đương anh. Trước mắt, thực lực của các binh sĩ trong căn cứ đã được nâng cao, nhưng còn xa mới bằng được Ariel.

Vất vả lắm mới bồi dưỡng được một đội quân tinh nhuệ, Ariel sao có thể để họ đi chịu chết. Suy đi tính lại, chỉ có anh và Ariel là có khả năng cao nhất hoàn thành nhiệm vụ.

Cuttino với Trương Lam nhìn Ariel ngập ngừng không nói. Ariel lại chưa từng liếc mắt đến họ một lần.

Thở dài bất đắc dĩ, hai người nhìn nhau cười gượng. Khi nào Ariel không để ý tới họ, để Chung Thịnh ra mặt xử lý, thì có nghĩa là sẽ không thay đổi quyết định đã đưa ra. Bây giờ việc duy nhất họ có thể làm chính là cố hết sức vạch ra một kế hoạch hoàn mỹ, làm hậu phương vững chắc cho hai vị thủ trưởng.

"Tôi đi chuẩn bị đạn hạt nhân." Vạch kế hoạch tác chiến không phải sở trường của Raul, nên ông không định tham dự, mà quay về bộ hậu cần chuẩn bị luôn. Trương Lam với Cuttino ở lại, vắt óc suy nghĩ một chiến lược hoàn mỹ với mức tổn thất thấp nhất.

Chỉ lát sau, bản kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh ra lò, với Ariel làm chủ lực và những người khác yểm trợ. Cuttino với Trương Lam thầm cảm thán, họ vẫn còn kém xa ngài Ariel và phó quan Chung. Điều đáng ngạc nhiên là, hai người này còn rất trẻ đã đạt chức vị cao, vậy mà không hề tỏ ra kênh kiệu.

So với những nhân tài trường quân sự vừa vào quân đội đã mong nổi tiếng, hai người này khiêm tốn và chín chắn đến mức khó tin. Lúc vạch kế hoạch tác chiến, họ suy tính rất cẩn thận và thấu đáo, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nào. Thật không thể tin nổi họ mới vào quân đội chưa đầy một năm.

"Cuttino, anh đi kiểm kê binh sĩ. Ngoài năm mươi người trong đội quân tiên phong, chỉ cần để lại năm mươi người trấn thủ căn cứ là được. Trong căn cứ có pháo phòng ngự, không cần lo lắng về vấn đề an toàn."

"Tuân lệnh!"

“Trương Lam, ngày mai cô ở lại căn cứ, nếu có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra, phải kịp thời báo cho tôi.”

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

“Chung Thịnh.” Ariel ngẩng đầu, tháo vòng cổ rồi đưa cho anh, “Bố trí đạn hạt nhân cho hợp lý, nhân thể kiểm tra lại cơ giáp.”

“Rõ, thưa trưởng quan!”

264. Chương 264

Editor: Nguyệt

Ariel nhìn một lượt rồi rũ mi, gõ tay xuống bàn: “Ngày mai chúng ta sẽ giải quyết triệt để căn cứ địch. Liên Bang tất thắng!”

“Tan họp.”

Một khi Ariel với Chung Thịnh đã hành động là hiệu quả tăng lên thấy rõ. Những chiến sĩ cải tạo gene vội vàng từ dân thường mà thành làm sao sánh được hai chiến sĩ xông pha chiến trường dạn dày kinh nghiệm như họ.

Hai người phối hợp ăn ý, vọt thẳng vào doanh trại địch, với sự yểm trợ của đồng đội đánh tập kích, thành công phá hủy hai khẩu pháo chính của chiến hạm địch khi chúng còn chưa kịp phản ứng lại.

Vụ nổ kinh hoàng chấn động cả mặt đất, khiến rất nhiều chiến sĩ gene mất thăng bằng ngã rầm rầm.

Quân tiên phong thừa cơ xông lên, theo sau hai vị thủ trưởng mở đường máu thoát thân. Đến khi lao ra khỏi căn cứ rồi, họ mới biết chỉ có cơ giáp của Ariel và Chung Thịnh là xem như lành lặn.

Nhìn những chiếc cơ giáp không còn toàn vẹn cùng các binh sĩ đã mãi nằm lại nơi đây, Ariel trầm mặc.

Đây chính là chiến tranh, luôn song hành với máu và tính mạng.

Mở bộ đàm, Ariel ra chỉ thị cuối cùng với Cuttino: “Toàn quân tấn công!”

“Rõ!”

Tiếng đáp rành mạch dứt khoát của Cuttino truyền qua bộ đàm, trong giọng nói có phần hưng phấn.

Chiến tranh không chỉ có hy sinh, mà còn có quang vinh. Thân là lính Liên Bang, từ tận đáy lòng, họ sẵn sàng hy sinh để đổi lấy niềm vinh quang vô bờ ấy.

Cuộc chiến diễn ra rất thuận lợi. Kế hoạch mà Ariel vạch ra gần như là hoàn hảo. Pháo chính bị phá hủy khiến sĩ khí quân địch giảm mạnh. Thời gian qua lính Liên Bang lại được tôi luyện nâng cao thực lực, cho nên quân Liên Bang không mất quá nhiều sức lực đã triệt hạ được căn cứ địch.

Sau cùng, trận chiến trở thành cuộc chém giết một phía. Hai bên giằng co nhau trên tinh cầu này hơn một năm trời, tay ai cũng nhuốm đầy máu quân địch.

Ariel không ngăn cản họ. Từ lúc chiến tranh bắt đầu, quân Liên Bang đã luôn ở thế yếu. Các binh sĩ bất lực nhìn đồng đội bị giết hại, bị bắt đi, biến đổi gene, rồi quay lại tấn công mình. Áp lực nặng nề trong thời gian dài khiến họ căm hận tột độ Liên minh Người biến hóa. Ariel chưa bao giờ thương hại kẻ địch, thậm chí hắn còn muốn để các binh sĩ giải tỏa căm phẫn ở đây, có thế thì các trận đánh sau họ mới bình tĩnh được, tỉ lệ sống sót mới cao hơn.

Trận chiến kết thúc, Ariel rút khỏi chiến trường, nói với Cuttino: “Thống kê tổn thất rồi báo cáo cho tôi.” sau đấy dẫn theo Chung Thịnh cùng hơn ba mươi người của đội quân tiên phong còn sống sót trở về căn cứ.

Cuttino nhìn bóng người đã rời xa kia, rồi lại nhìn các binh sĩ còn ở lại thu dọn chiến trường, lòng thầm cảm thán tuy quân tiên phong tổn thất nặng nề, nhưng những người còn sống chắc chắn sẽ có bước tiến bộ vượt bậc.

Xông pha sa trường chiến đấu thực thụ là cách tốt nhất để tôi luyện binh sĩ. Ariel với Chung Thịnh thể hiện thực lực áp đảo tuyệt đối cũng sẽ khiến các binh sĩ từ sùng bái đơn thuần chuyển thành cuồng nhiệt phấn đấu noi theo.

Cuttino tin rằng từ nay về sau, những binh sĩ ở đây sẽ trở thành thanh gươm sắc trong tay ngài Ariel, theo chân ngài đi tới đỉnh vinh quang.

Dù thấy tiếc vì mình không đủ khả năng gia nhập đội quân tiên phong, nhưng Cuttino cũng không lo cho tiền đồ của mình sau này. Gã tin căn cứ nhỏ tinh cầu 17 chỉ là một điểm dừng chân của ngài Ariel. Chỉ cần đi theo ngài, gã chắc chắn sẽ có tương lai xán lạn.

"Trưởng quan Cuttino, chúng tôi bắt được mấy tên lính đào ngũ của Liên minh Người tiến hóa." Tai nghe truyền đến tiếng báo cáo của binh sĩ, "Có bắt về không ạ?"

Cuttino nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Lính đào ngũ? Phải xử lý thế nào còn cần tôi dạy hay sao?"

Binh sĩ …

Đoàng! Đoàng!

Một chuỗi tiếng súng nổ rền vang.

"Báo cáo trưởng quan, đã xử lý xong."

"Lập tức về đơn vị."

"Rõ!"

"Báo cáo trưởng quan!" Tai nghe lại truyền đến giọng một binh sĩ khác.

"Có chuyện gì?"

"Báo cáo …" Người nọ nuốt nước miếng cái ực, "Chúng tôi phát hiện dưới hầm căn cứ có một vài … ừm … thứ gì đó." Nghe giọng người này có vẻ hoảng sợ.

"Thứ gì đó?" Cuttino rất ngạc nhiên.

"Ừm … trưởng quan cứ qua xem một chuyến đi ạ."

Cuttino nhíu mày: "Báo tọa độ."

"xxx:xxx"

"Tôi đến ngay."

Nhìn những thứ dị dạng trong kho hàng dưới lòng đất, Cuttino cũng phải nhăn mặt.

Trong phòng có một vài sinh vật hình thù kỳ dị, nhưng đa phần đều có một vài đặc điểm của con người.

Tuy còn đôi chút hình thái của con người, nhưng chúng hầu hết đều đã hóa thú, gần như không ra hình người, cơ thể không ngừng giãy giụa lăn lộn cho thấy chúng không còn lý trí, chỉ có bản năng của động vật.

Buồn nôn nhất là trong số đó có một vài "con" có hình người với gương mặt khá đẹp, đáng tiếc không còn lý trí. Chúng bị khóa chặt trên giường, toàn thân trần trụi, thân dưới dính nhớp.

Hiển nhiên có kẻ đem những "người" tiến hóa thất bại này ra làm quân kỹ miễn phí của căn cứ.

Liên minh Người tiến hóa thành phần phức tạp, nội bộ rối ren, chẳng thể trông chờ gì họ tuân theo kỷ luật của quân đội.

Nhìn những "con thú" này, nghĩ đến họ từng là con người, Cuttino thấy thật rối rắm. Đến khi có một binh sĩ phát hiện ra trong số chúng còn có người trước đây từng là binh lính của căn cứ, Cuttino thật không biết phải hình dung tâm trạng mình lúc này thế nào.

"Ngài Ariel … chúng tôi phát hiện ra một vài … động vật kỳ quặc." Đắn đo một hồi, Cuttino quyết định dùng từ "đồng vật", vì gã thấy "thứ này" đã không thể gọi là người được nữa.

"Động vật?" Ariel có chút nghi hoặc.

"Vâng …" Cuttino nuốt nước bọt một cách khó nhọc, sau đó chuyển màn hình sang phía các "con vật" nọ.

Nhìn những sinh vật trước từng là nhân loại nay lại có hình thù kỳ dị, Ariel vẫn điềm nhiên như không: "Xử lý hết đi, đây là sự giải thoát tốt nhất cho họ."

"… Vâng." Nghe được mệnh lệnh này, Cuttino không biết trong lòng mình thấy khó chịu hay thở phào nhẹ nhõm. Nhưng giờ phút này, gã không nghĩ nhiều nữa, chỉ cần chấp hành mệnh lệnh là được.

Căn cứ được dọn dẹp sạch sẽ, cuối cùng bị san bằng bởi một quả bom. Trận này thắng to khiến các binh sĩ càng sùng bái Ariel hơn.

"Vậy nghĩa là … tôi phải rời khỏi đây?" Ariel nói với vẻ điềm tĩnh, giọng điệu rất bình thản.

Nhưng râu quai nón ở bên kia màn hình nghe vào tai lại thấy có mùi nguy hiểm.

"Khụ khụ … chuyện này … không còn cách nào khác, ai bảo sư đoàn 1 chúng ta không giỏi phòng thủ chỉ giỏi tấn công chứ."

"À …" Ariel dài giọng, nói với giọng ẩn ý: "Tôi còn tưởng là người nào đó lấy khoáng thạch Lyra để đổi lấy nhiều tài nguyên hơn."

Râu quai nón …

"Vậy không biết thủ trưởng muốn điều tôi đi đâu?"

"À …" Râu quai nón ngại ngùng gãi mặt. Chuyện này vốn là gã đuối lý.

Nguyên tố mới tìm được trong khoáng thạch Lyra có tác dụng rất lớn đối với Liên minh Người tiến hóa, cũng chính vì thế mà tất cả các căn cứ có khoáng thạch Lyra đều được liệt vào danh sách trọng điểm cần bảo vệ.

Căn cứ nhỏ trên tinh cầu vệ tinh số 17 lập tức trở thành miếng mồi béo bở. Các sư đoàn khác thuộc Quân khu IV đều đổ dồn con mắt vào tinh cầu này.

Thân là một thiếu tá nho nhỏ "không có quan hệ", Ariel tất nhiên là "không có tư cách" tiếp tục trấn thủ ở đây. Mà râu quai nón thì không có hứng thú gì với nhiệm vụ phòng thủ, cho nên dứt khoát dùng căn cứ để đổi lấy một đống vật tư khí giới.

Ariel hiểu quyết định của gã. Từng làm trưởng Quân khu V, hắn không lạ gì mấy trò trao đổi lợi ích giữa các bộ ban ngành với nhau. Lúc trước khi giao nộp mẫu khoáng thạch Lyra, hắn đã đoán sẽ có ngày thế này. Nhưng hắn không định nhường lại chỗ này một cách dễ dàng.

Hiện giờ hắn chưa phạm lỗi lầm nào, còn tiêu diệt được căn cứ của quân Liên minh trên tinh cầu này, nếu hắn không phối hợp nhượng lại quyền chỉ huy, râu quai nón sẽ rất khó xử.

"Trưởng quan." Ariel hơi nhếch môi.

Râu quai nón bỗng rùng mình.

"Tôi là lính Liên Bang, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của tôi. Nhưng … tôi là cấp dưới trực thuộc của ngài, chắc ngài sẽ cho tôi một chút bồi thường trong phạm vi 'hợp lý', đúng không? Dù gì trong thời gian ở đây tôi cũng không mắc lỗi lầm gì, lại còn lập được chiến công không nhỏ."

Râu quai nón gật đầu: "Không thành vấn đề. Sau chiến dịch trước, cấp trên đã bàn bạc và quyết định trao tặng cậu quân hàm trung tá."

Ariel hơi ngạc nhiên, đến khi nghĩ tới tác dụng lớn lao của khoáng thạch Lyra thì thấy dễ hiểu. Trận đánh vừa rồi không đủ để hắn thăng chức, nhưng thêm giá trị của khoáng thạch Lyra thì thoải mái.

Nhưng, yêu cầu của hắn không chỉ có vậy.

"Đều nhờ ơn trưởng quan chỉ bảo." Ariel bình tĩnh cảm ơn.

Râu quai nón lại nghĩ bụng, chẳng biết thằng này chui từ đâu ra mà chưa đến một năm đã làm trung tá, thế mà vẫn điềm nhiên như không, không hò reo vui sướng thì ít ra cũng phải cười lên một cái chứ.

"Nhưng … tôi còn một yêu cầu nữa."

Râu quai nón nhướn mày, nhìn Ariel với vẻ đăm chiêu, trong lòng thấy hơi bất mãn. Đúng là gã đánh giá cao Ariel, cũng thấy mừng vì chỉ trong thời gian ngắn hắn đã lập được chiến công. Nhưng nếu thằng nhóc này tưởng rằng có thể dựa vào đó để uy hiếp gã thì lầm to rồi.

265. Chương 265

Editor: Nguyệt

Dường như đoán được suy nghĩ của râu quai nón, Ariel cúi người nói: "Ngài yên tâm, tôi sẽ không đưa ra yêu cầu gì quá đáng. Khi tôi trao nhượng quyền chỉ huy của căn cứ này, thì dù là đơn vị nào đến tiếp quản cũng sẽ phái đội quân của mình, vậy các binh sĩ cũ ở đây phải làm sao? Nếu không có gì bất ngờ, tôi nghĩ chắc ngài sẽ phân tán họ đến các đơn vị khác đúng không?"

"Đúng vậy."

"Tôi mong là ngài có thể sắp xếp họ làm cấp dưới của tôi, đừng chia tách bọn họ."

"Ồ?" Râu quai nón nhìn Ariel với vẻ nghiền ngẫm, "Chỉ thế thôi?"

"Vâng." Ariel vẫn rất thản nhiên.

Râu quai nón xoa cằm: "Đây không phải việc gì to tát, nhưng tôi muốn biết lý do."

Kỳ thực khi nói ra câu này, râu quai nón đã đồng ý với đề nghị của Ariel rồi. Bởi vì đây thực sự không phải chuyện gì to tát, sĩ quan chỉ huy thích dùng binh sĩ quen thuộc của mình là điều hết sức bình thường. Nhưng gã ngạc nhiên ở chỗ, với tính cách lãnh đạm đó, gã tưởng Ariel sẽ không để ý đến cấp dưới, lúc tiểu đội của cậu ta ở chiến hạm vận chuyển bị điều đến các đơn vị khác cũng đâu thấy cậu ta nói gì.

"Chỉ đơn giản là vì tôi đã dồn nhiều tâm huyết để huấn luyện họ, tuy tính cách có hơi kiêu ngạo nhưng họ đều là những người lính tinh nhuệ. Tôi không muốn họ bị phân đến nơi khác để rồi bị chèn ép, cuối cùng chết uổng trên chiến trường." Ariel nhìn râu quai nón đầy ẩn ý, thẳng thắn kháng nghị không nể mặt ai.

Râu quai nón nghe thế đen mặt. Ariel mà không nhắc gã cũng quên mất, binh sĩ trong căn cứ đó không phải dạng ngoan hiền gì, đều là thành phần cá biệt bị đá từ các đơn vị khác đến. Bây giờ mà phân tán họ đến các nơi khác có khi lại loạn to.

Từ lúc Ariel được điều đến làm sĩ quan chỉ huy, không thấy đám đầu gấu đó gây chuyện nên ông suýt quên đám lính đó không phải dạng vừa.

Nếu chẳng may mấy người đó bị điều đến nơi khác vẫn … "cá tính" như thế, thì e sẽ lại bị cấp trên chèn ép, vì không ai lại ưa cấp dưới cứ luôn cãi lệnh mình cả.

Nhưng … rút cuộc Ariel đã làm gì mà thu phục được đám đầu gấu đó? Râu quai nón rất hiếu kỳ.

Chẳng biết mình buột miệng hỏi ra lúc nào, mà khi Ariel nhìn lại với vẻ mặt 'Thế mà cũng phải hỏi?', râu quai nón thấy hơi ngại ngùng.

"Không phục thì đánh tới khi nào phục thì thôi." Ariel rất bình thản.

Râu quai nón nhất thời câm nín. Cái kiểu giải thích này thật là lừa tình. Sở dĩ gọi là đầu gấu là vì đám lính đó toàn loại trâu bò có năng lực hẳn hoi, có khi thủ trưởng cũ của họ còn chẳng bì kịp, thế thì "đánh đến phục" thế quái nào được.

Nhưng … nếu xét ở một khía cạnh khác, thì điều này chứng tỏ Ariel có thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối. Nghĩ vậy, râu quai nón lại thấy mừng vì mình đã phát hiện ra một mầm tài năng.

"Khá lắm, có thể thu phục được bọn họ cũng xem như có bản lĩnh." Râu quai nón cười khà khà. Trong quân đội, thứ khiến người ta khâm phục nhất ngoài quân hàm chính là sức mạnh, ai nắm đấm to thì người đó có quyền. Ariel đánh thắng được tất cả bọn họ, bảo sao đám đầu gấu đó không gây chuyện nữa. Còn vấn đề bạo lực cấp dưới thì … ( ) râu quai nón bày tỏ, chỉ cần lập chiến công, vấn đề này không là gì hết.

"Trưởng quan quá khen." Ariel khiêm tốn đáp.

Râu quai nón vung tay lên: "Đội quân đó sẽ về tay cậu. Ba ngày sau tôi điều chiến hạm đến đón. Sắp tới các cậu sẽ đóng quân tại khu số 68."

"Tuân lệnh." Ariel làm quân lễ, sau khi ngắt liên lạc lập tức hạ lệnh chuẩn bị di chuyển.

Ba ngày sau.

Trên chiến hạm vận chuyển cỡ lớn, sĩ quan từ bậc trung úy đổ lên tập trung tại phòng hội nghị nhỏ.

"Trưởng quan, làm vậy liệu có quá đáng không?" Raul có vẻ rối rắm.

"Yên tâm, đơn vị đến tiếp quản căn cứ là quân của sư đoàn 12 quân khu III, bọn họ giàu lắm." Chung Thịnh cười đáp.

Raul vẫn hơi lo. Cứ nghĩ đến kho hậu cần trống rỗng là ông lại thấy chột dạ.

Lặng lẽ nhìn ngài Ariel nãy giờ vẫn bình tĩnh, ông im lặng nuốt lời định nói vào bụng. Chuyện lớn đã có ngài chỉ huy lo, một thượng úy hậu cần nho nhỏ như ông bận lòng làm gì.

Cuttino với Trương Lam cúi đầu im lặng nghe đoạn đối thoại này, giả vờ như không biết chuyện trưởng quan dọn sạch kho hậu cần.

Mặc dù họ rời khỏi đây có thể mang theo vật tư của mình, nhưng để lại một kho hàng trống rỗng thì có hơi …

Cuttino và Trương Lam im lặng nhìn nhau, quyết định đi làm việc của mình. Còn về lý do ngài chỉ huy làm vậy … họ quan tâm làm gì cho mệt.

Trấn an Raul xong, Chung Thịnh nhìn Ariel với vẻ bất đắc dĩ, lòng thầm cười gượng.

Ngài Ariel quả nhiên vẫn rất hẹp hòi, sau khi biết sĩ quan chỉ huy đến tiếp quản là trung tá Thương Thụy thì lập tức càn quét hết căn cứ.

Chuyện là đời trước, trung tướng Thương Thụy từng rất tán thưởng tài năng của Chung Thịnh, thậm chí muốn điều anh đến quân khu III, tiếc là anh lại từ chối. Vậy mà ngài Ariel vẫn ghi hận đến tận bây giờ.

Chung Thịnh bày tỏ, nỗi phiền muộn ngọt ngào này thật khiến người ta dở khóc dở cười. ( )

Không biết có phải vì đoán được tâm tư Chung Thịnh không, Ariel vốn đang ngồi trầm tư lại đột nhiên đứng dậy, đến bên Chung Thịnh, một tay nâng cằm bắt anh ngẩng lên, sau đó hôn thật nồng nàn.

Chung Thịnh: …

Mọi người trong phòng dường như đã quen việc hai vị thủ trưởng ngọt ngào tình ý mọi lúc mọi nơi, không ai tỏ thái độ gì, tiếp tục làm việc của mình, giả vờ như không biết.

Chỉ có một trung úy mặt mũi tuấn tú lúc này đang nhìn chằm chằm Ariel với vẻ hung tợn, miệng càu nhàu: "Khoe khoang tình tứ, mau buông ra, ta nguyền rủa mi bị Chung Thịnh vứt bỏ."

Cái vị trung úy "độc ác" nguyền rủa Ariel này chính là người điên cuồng theo đuổi Chung Thịnh sau đấy bị Ariel đánh cho thê thảm.

Thân là sĩ quan chỉ huy, Ariel chưa bao giờ chèn ép cấp dưới có năng lực, cho nên dù rất ghét trung úy Reddy, hắn vẫn bổ nhiệm chức vị tương ứng cho người này.

Nhưng mà Ariel cũng là đàn ông, không thể bỏ qua chuyện tình địch chứ chăm chăm ngắm vào người yêu của mình, cho nên sau khi hôn Chung Thịnh, nhìn anh bị hôn đến mơ mơ màng màng, hắn liền nhếch môi nhìn Reddy với vẻ ra oai, làm anh ta tức đến nghiến răng.

Cả đám đã quen với tình cảnh này đều cố nhịn cười. Trung úy Reddy cũng thật là, biết rõ phó quan Chung với Ariel tình cảm sâu đậm, vậy mà cứ muốn chen một chân vào bằng được, bảo sao suốt ngày bị ngài Ariel mượn cớ đả kích.

Chiều hôm đó, trung tá Thương Thụy đến tiếp quản căn cứ sau khi nghe quản lý bộ hậu cần thông báo xong thì không khỏi ngạc nhiên. Anh ta chưa bao giờ thấy chuyện quân tiền nhiệm khi rời căn cứ lại dọn sạch kho như vậy. Mặc dù họ làm thế cũng không sai, nhưng nói gì thì nói cũng nên để lại ít vật tư để đội quân đến sau có thời gian thích ứng.

"Trưởng quan, họ thật quá đáng, chúng ta sẽ gửi báo cáo lên cấp trên chứ?" Quản lý bộ phận hậu cần là một cô gái có gương mặt trẻ con, trông cô lúc tức giận thật đáng yêu.

"Thôi, chắc họ cũng khan hiếm vật tư nên mới làm vậy. Tôi nghe nói binh sĩ của căn cứ này lúc trước đều là người bị đuổi từ các đơn vị khác đến, cho nên về mặt này chắc hẳn họ không đầy đủ như chúng ta." Thương Thụy cười rất ôn hòa.

"Vậy cũng đâu thế vơ vét hết thế được, đúng là keo kiệt bủn xỉn." Cô nàng bĩu môi lầm bầm.

"Được rồi, dù sao chúng ta cũng mang theo đủ vật tư mà. Mau thu xếp đi, chúng ta phải tranh thủ xây dựng hệ thống phòng thủ căn cứ kiên cố trước khi Liên minh Người tiến hóa phát hiện ra tầm quan trọng của nơi này."

"Biết rồi." Cô nàng bĩu môi, "Anh lúc nào cũng tốt bụng, nếu là em thì kiểu gì cũng phải báo cáo lên cấp trên cho họ biết mặt."

"Có phải chuyện gì to tát đâu, cần gì phải thế." Thương Thụy cười hòa ái, xoa đầu cô: "Với lại, ở đây phải gọi anh là trưởng quan."

"Biết rồi, biết rồi, anh … à nhầm, ngài trưởng quan! Thuộc hạ đi phân phối vật tư ngay đây!" Cô gái lè lưỡi, làm quân lễ rồi xoay người chạy biến.

Trung tá Thương cười yêu chiều, gọi cấp dưới của mình vào, bắt đầu thiết kế hệ thống phòng thủ cho căn cứ.

Chiến hạm khổng lồ chậm rãi đáp xuống căn cứ phòng thủ khu 68. Các binh sĩ vừa bước xuống đã thấy một đám đông nghịt người đang nhìn mình.

"Là cái trại tập trung đầu gấu đó hả?"

"Tưởng gì, khác quái gì chúng ta đâu."

"Nói nhỏ thôi, nghe bảo bọn họ hung dữ lắm đó, một câu không hợp là nhảy vào đánh luôn."

"Hứ, đánh thì đánh, ai sợ ai."

"Hà hà … chỉ sợ cậu chưa kịp ra tay đã bị đánh cho thê thảm rồi."

"Không được, cậu đã nói thế thì kiểu gì tôi cũng phải đánh với họ một trận. Cùng là lính cơ giáp, tôi không tin mình lại kém hơn họ."

"Hi, Ariel, lâu rồi mới gặp!"

Sĩ quan chỉ huy khu vực này – trung tá Wright cười hà hà đi tới. Chung Thịnh lập tức tiến lên một bước chắn trước mặt Ariel, sau đó nhận được một cái ôm nồng nhiệt.

Ariel: …

Đại khái là biết Ariel không thích tiếp xúc thân mật với người khác cho nên Wright cũng không để bụng, tươi cười trò chuyện với Chung Thịnh.

Do hợp tính cách nên Wright có quan hệ rất tốt với Chung Thịnh, kéo theo đó quan hệ với Ariel cũng không kém.

Ariel thích độc chiếm, nhưng lại có ra-đa cực kỳ nhạy bén, phân biệt được ai là người có ý đồ với Chung Thịnh, ai là người chỉ đơn giản coi anh là bạn bè, cho nên hắn cũng khá quý Wright.

"Được rồi, đã đến đây thì sau này cứ theo tôi!" Wright vỗ ngực bảo đảm.

266. Chương 266

Editor: Nguyệt

"Vậy sau này xin được giúp đỡ." Chung Thịnh cười đáp lại.

"Không thành vấn đề. Nhưng mà … hề hề …" Wright đột nhiên cười nham hiểm, "Quà gặp mặt vẫn phải có. Ra tay!" Vừa dứt lời, anh ta liền lùi lại vài bước, ngay sau đó ba binh sĩ theo sau lập tức lao lên, phối hợp cực kỳ ăn ý cùng tấn công Chung Thịnh.

"Trưởng quan!" Cuttino và Trương Lam hốt hoảng hô to, định xông lên cứu trợ.

Ariel đột nhiên đưa tay cản họ lại, nói: "Không sao đâu, đây là thói quen của Wright."

Hai người nghe vậy thì sửng sốt, nhìn về phía Chung Thịnh, quả nhiên thấy ba người kia không hề có sát khí, chỉ đơn giản đấu giao hữu với nhau một trận.

"Hà hà, thế nào, đây là những người giỏi nhất đội tôi đấy. Cậu bảo họ có thể đánh bại Chung Thịnh không?" Wright cười đắc ý tới bên Ariel.

"Mười lăm phút."

"Gì cơ?"

Ariel nhìn anh ta: "Mười lăm phút sau sẽ có kết quả."

"Ồ, chắc chắn thế à?" Wright gãi cằm. Anh ta cao gần hai mét, Ariel đứng cạnh chỉ tới vai anh ta, lại thêm gương mặt cuồng ngạo đường nét góc cạnh, khí thế như áp đảo người khác.

Ariel khẽ nhếch môi cười, nhìn Chung Thịnh đang đánh với ba người mà không nói gì. Mười mấy năm rèn luyện, sau khi sống lại cũng không một phút lơ là, ngay cả mấy anh lính quèn này còn không xử lý được thì chắc buổi tối hắn phải trừng phạt một phen mới được. … Ưm? Nếu nghĩ thế thì, có lẽ Chung Thịnh thua cũng hay đấy chứ.

Bốn người đấu nhau hết sức gay cấn, các binh sĩ trên chiến hạm thì vẫn không ngừng di chuyển.

Những người xuống tàu đều tự giác đứng thành hàng nghiêm chỉnh, bộ phận hậu cần thì đến hỏi phó quan của Wright xem địa điểm đóng quân mới ở đâu.

Wright nhìn thoáng qua đội quân hàng lối chỉnh tề, bắt đầu làm việc đâu ra đấy, huých vai Ariel: "Dạy bảo tốt ghê đó."

Ariel không quay đầu nhìn cũng biết các sĩ quan do mình bổ nhiệm xuất sắc cỡ nào, ngay cả chút việc cỏn con đó còn không lo xong thì thà hắn bắn chết họ luôn cho rồi.

Tuy không nói gì nhưng Wright vẫn thấy được vẻ hài lòng trong mắt Ariel. Anh ta chép miệng: "Này … cậu làm thế nào mà thu phục được đám người đó thế? Một người đồng nghiệp của tôi cũng từng tới đó làm sĩ quan chỉ huy, nhưng chưa đầy một tháng đã xin được điều về, đến giờ tôi vẫn không biết lý do tại sao."

"Đồng nghiệp của anh?"

"Ừ, tên là Bạch Phàm, thuộc sư đoàn 6."

"À." Ariel gật đầu với vẻ đăm chiêu, không nói gì.

"Này! Cậu có biết gì không? Nói tôi nghe đi." Wright nhìn hắn với vẻ hào hứng.

Ariel hấp háy mắt, quay sang nhìn anh ta: "Anh … muốn biết thật hả?"

Wright chần chừ một lát, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn chiếm thượng phong, thế nên gật đầu.

"Nhưng thật đáng tiếc, chuyện này liên quan đến đời tư cá nhân của đương sự nên tôi không tiện nói ra." Ariel nhíu mày, nhử mồi xong liền dứt khoát quay đầu lại nhìn trận đấu của Chung Thịnh.

Wright: …

Mặc dù biết Wright không có ý gì với Chung Thịnh, nhưng Ariel vẫn thấy cái ôm nhiệt tình vừa rồi rất ngứa mắt.

Mười lăm phút sau, trận đấu kết thúc.

Chung Thịnh bị vài vết thương nhỏ, còn ba anh lính kia thì bị đánh tơi tả, không đứng dậy được.

"Chậc chậc, sao cứ có cảm giác Chung Thịnh lại mạnh lên vậy nhỉ." Wright gãi cằm cảm thán.

"Cậu ấy chưa bao giờ ngừng phấn đấu." Ariel nhẹ giọng đáp, rồi mang phó quan của mình đến phòng y tế.

"Hầy … Ariel ngày càng hẹp hòi." Wright nhìn cảnh Ariel "vô tình" đạp mấy anh lính kia mà phì cười.

Thấy bóng hai người đã đi xa, Wright liền nghiêm mặt, quay sang nói với các binh sĩ đứng xem nãy giờ: "Nhìn thấy chưa? Người ta giỏi như thế đấy, không có bản lĩnh bằng người ta thì phải biết điều, đừng để tôi phát hiện ra có ai đi khiêu khích người của trung đội 7, nếu không … hừ hừ."

Còn chưa nói hết câu đã làm các binh sĩ rùng mình. Mấy người ở đây còn lạ gì độ hung tàn của Wright nữa, tuy là hơi khó chịu với đám "đầu gấu" nổi tiếng mới đến, nhưng nếu đội trưởng đã nói vậy thì họ sẽ không đi gây sự.

"Nhưng …" Wright chuyển giọng, "Đối phương xuất sắc như vậy, chúng ta cũng nên học hỏi nhiều hơn, không thì lãng phí. Cho nên, phòng huấn luyện chung chính là đấu trường của các cậu, tự tin vào bản thân thì cứ tới khiêu chiến đối phương, thắng thì có lợi, mà thua thì … ngoan ngoãn về nhà rèn luyện gấp đôi cho tôi, nghe rõ chưa?"

"Rõ!" Tiếng đáp vang rền đến đinh tai.

Wright ngoáy ngoáy lỗ tai, phẩy tay: "Mau biến đi, đừng có làm tôi mất mặt, không thì biết tay tôi."

Vừa lòng nhìn thấy mấy tên đứng gần nhất run rẩy cả người, Wright mắt sáng như đèn pha nhìn sang phía binh sĩ của trung đội 7.

Anh ta đã sớm biết năng lực của Ariel và Chung Thịnh, không biết các thành phần cá biệt này sau khi được họ dạy bảo sẽ trở nên thế nào đây. Lính của anh ta cũng rất khá, chỉ có điều đã quá quen thuộc nhau cho nên khi đấu tập khó mà học được điều gì mới mẻ. Hiện giờ có đội quân mới gia nhập, hai sĩ quan chỉ huy với hai phong cách khác nhau, để lính của hai bên trao đổi học hỏi lẫn nhau sẽ tiến bộ lên nhiều.

Wright rất mong đợi, không biết lính của mình sẽ học được những gì.

Một tuần sau.

"Này Chung Thịnh, bật mí tí đi, rút cuộc các cậu huấn luyện kiểu gì vậy?" Bộ mặt hung dữ của Wright nay lại tỏ ra xun xoe nịnh nọt làm Chung Thịnh nhìn mà nổi da gà.

"Thì huấn luyện căn bản thôi."

"Ngoài ra còn gì nữa không?" Wright quàng vai Chung Thịnh, không bận tâm đến ánh mắt sắc như dao của Ariel, quyết phải moi bằng được bí quyết huấn luyện.

Trong suốt một tuần qua, tổng cộng có sáu mươi hai binh sĩ đến khiêu chiến người của trung đội 7, tất cả đều thua. Kết quả này khiến anh ta không thể nào tin nổi.

Anh ta hiểu rõ lính của mình chứ, mặc dù hơi kém hơn so với mấy thành phần cá biệt đó, nhưng đâu phải dạng cùi bắp gì.

Cứ cho là kém nhiều đi, nhưng làm gì có chuyện không ai hơn được đối phương. Vậy mà đấu sáu mươi hai trận thua cả sáu mươi hai, không kinh ngạc sao được. Không, anh ta thấy mất mặt nhiều hơn.

"Ngoài huấn luyện căn bản ra còn có chương trình huấn luyện trong không gian ảo nữa, cái này chắc anh cũng biết." Chung Thịnh cũng bất đắc dĩ. Wright một mực cho rằng họ có bí quyết gì đó, nhưng thực tế làm gì có bí quyết gì, chỉ đơn giản là huấn luyện nhiều hơn, quen tay hay việc thôi mà.

"Thật không?" Wright có vẻ không tin, "Tôi kém thông minh, cậu đừng có lừa tôi."

Chung Thịnh: "… Tôi lừa anh thì được gì?"

"Nói cũng phải …" Wright gật gù: "Vậy cậu nói chi tiết xem các cậu huấn luyện thế nào đi."

Chung Thịnh chán nản ngẩng nhìn trời xanh: "Huấn luyện căn bản thì anh biết rồi, phòng huấn luyện không gian ảo anh cũng từng dùng rồi, còn bảo tôi dạy gì nữa."

"Nhưng cùng nội dung huấn luyện, không lý nào lính của tôi lại kém lính của mấy cậu nhiều thế được." Wright nói với vẻ không phục.

"Có lẽ …"

"Có lẽ gì cơ?"

"Có lẽ vấn đề nằm ở lượng huấn luyện."

"Nói thế là có ý gì?"

"Ý Chung Thịnh là, tuy cùng nội dung huấn luyện như thế, nhưng chúng tôi huấn luyện nhiều gấp năm lần bình thường, còn có thể từ từ gia tăng, huấn luyện trong không gian ảo thì chỉnh mức độ đau đớn lên 100%." – Ariel lạnh mặt nói.

"Cái gì?!" Wright khiếp sợ.

Chung Thịnh cũng kinh ngạc, nhưng rồi nhanh chóng quay mặt đi, không để lộ biểu cảm của mình.

"Năm lần?" Wright giơ năm ngón tay lên.

"Đúng vậy." Ariel gật đầu, giọng điệu nhẹ nhàng đến khác thường.

"Các cậu … điên thật." Wright không dám tin.

"Điên?" Ariel hừ lạnh, "Đừng bảo các anh từ trước đến giờ đều huấn luyện theo số lượng quy định, chẳng trách lính của mấy anh lại yếu thế."

Các binh sĩ còn đang chịu khó rèn luyện tự dưng dính chưởng.

"Nhưng mà huấn luyện thông thường …" Wright còn định phân bua.

Ariel phẩy tay: "Huấn luyện thông thường khác, giờ đang là thời chiến, anh thích để binh sĩ đổ mồ hôi trên sân tập hay đổ máu trên chiến trường?"

Wright trầm mặc hồi lâu mới nói: "Tôi hiểu rồi."

Sau đấy, anh ta quay người rời đi.

Từ lúc Ariel lên tiếng đến giờ Chung Thịnh vẫn không nói gì, lúc này mới quay sang nhìn Ariel với vẻ rối rắm.

"Sao?" Ariel nhíu mày, nghe giọng có vẻ nguy hiểm.

"Không có gì." Chung Thịnh rất sáng suốt lắc đầu. Ngài Ariel đúng là ngày càng hẹp hòi. Lính của họ phải qua ba tháng mới đạt mức huấn luyện gấp năm lần bình thường. Với tình hình hiện tại thì tốt nhất là bắt đầu từ lượng huấn luyện gấp đôi rồi mới tăng dần lên.

Một phát tăng lên gấp năm lần thì cũng được, nhưng mà … giai đoạn đầu các binh sĩ sẽ phải chịu nhiều khổ sở.

Nhớ lại thảm trạng của đám đầu gấu kia đi, mà đấy mới là huấn luyện gấp ba thôi đấy.

Chung Thịnh âm thầm thắp nến cho các binh sĩ của Wright.

Mặc kệ các binh sĩ của đội Wright kêu la thảm thiết đi huấn luyện, các đồng chí cá biệt của trung đội 7 hết sức vui vẻ với tình hình này.

Bởi vì khu vực số 68 do trung đội 7 và trung đội 13 cùng phòng thủ, hiện giờ trung đội 13 tạm thời không thể xuất chiến, nhiệm vụ chiến đấu đương nhiên là giao cho trung đội 7 của bọn họ rồi.

Đám đầu gấu của trung đội 7 vui vẻ nhận nhiệm vụ. Sau vài trận đánh, tuy có tổn thất một chút, nhưng cảm giác kích thích khi chém giết quân địch lại khiến đám cuồng chiến đấu nín nhịn suốt một thời gian dài trên tinh cầu vệ tinh số 17 nay mặt mày hớn hở vui tươi phơi phới.

267. Chương 267

Editor: Nguyệt

"Đúng là kinh thật!" Một thanh niên đen gầy băng bó cho người lính bị thương nọ, nhân tiện lau máu trên mặt.

"Phù … kinh quá đi chứ, tôi còn tưởng không sống nổi." Một gã đô con để kiểu tóc bông xù cười khà khà nói, "Anh làm nhanh lên, có khi lại kịp khúc cuối."

"Tay sắp đứt đến nơi còn đòi thể hiện."

"Sợ quái gì." Gã đô con ra vẻ phớt đời, "Đã đứt đâu mà lo."

Thanh niên kia câm nín một hồi mới bảo: "Chờ nó đứt thì muộn rồi."

"Khà khà, được đánh một trận thế này có đứt thật cũng đáng. Bà nó chứ, tôi xử lý ba thằng cải tạo gene, chỉ cần sống sót trở về là sẽ được thăng chức. Tôi ở cái hạng thiếu úy này lâu lắm rồi."

"Vâng vâng vâng, anh ngồi yên cho tôi nhờ! Tướng quân tương lai, anh cứ loi choi nữa là thành tướng quân cụt tay luôn đấy." Thanh niên đen gầy nhanh nhẹn xử lý các vết thương, sau đó nhân lúc gã kia không chú ý dùng cán dao đập một phát vào gáy gã.

Gã đô con ngất luôn tại trận.

"Xong! Các anh đưa anh ta về đi." Thanh niên mỉm cười, nói với mấy anh lính quân y theo sau mình.

Lính quân y sớm đã quen với tình cảnh này nên lập tức mở cáng di động, nhanh nhẹn buộc chặt anh chàng đô con trước lúc ngất còn hô hào đòi đi giết địch vào cáng cứu thương. Từ lúc được phân làm đội lính quân y của trung đội 7, họ đã làm việc này rất nhiều lần rồi.

Tít tít tít!

Quang não đeo trên cổ tay thanh niên hiện lên bản đồ với một điểm đỏ nhấp nháy.

"Đi thôi, còn rất nhiều người đang chờ chúng ta." Thanh niên thở dài, vươn vai một cái, đấm đấm cái lưng nhức mỏi. Cứ chữa mãi cho đám cuồng chiến đấu này rồi lính quân y như anh cũng phải thành phần tử bạo lực.

Tình huống này cũng thường xảy ra trên chiến trường. Đội quân tập hợp thành phần cá biệt của Ariel còn chưa đủ lập thành một trung đội theo biên chế, cho nên sư đoàn 1 đã bổ sung cho quân của họ rất nhiều nhân viên, lính quân y và lính hậu cần đã tăng thêm không ít.

Đáng tiếc là các nhân viên mới tới còn chưa quen với tác phong như mưa rền chớp giật của Ariel, nhưng rồi bị đám đầu gấu kia "ân cần dạy bảo", sau cùng vẫn bị bắt phải nhanh chóng thích ứng.

[Hầu hết lính quân y và lính hậu cần mới đến đều khóc ròng … Cái trung đội này toàn một lũ lưu manh …]

Con người càng bị áp lực thì lại càng bộc phát tiềm năng. Thượng úy hậu cần Raul rất vui mừng khi thấy các binh sĩ mới đến nhanh chóng thay đổi dưới sự chèn ép đầy ý đồ xấu của đám đầu gấu.

[Ừm … trở nên vô sỉ hơn, bất chấp thủ đoạn hơn, và … tác phong nhanh nhẹn dứt khoát?]

Ariel thì thấy sự thay đổi này chẳng có vấn đề gì, cứ để kệ họ thường xuyên đuổi đánh quân địch xuyên biên giới, chạy sang cả đất của khu 67 với khu 69, đánh đập quân địch ngay trước mặt đội bạn.

Sĩ quan chỉ huy khu 67 và khu 69 từng phàn nàn với hắn vài lần, nhưng sau cùng đều do Wright bận tập trung huấn luyện binh sĩ gánh hết.

Đùa chắc, các anh không đàn áp được quân địch, để chúng chạy sang khu tôi gây sự, bọn tôi có lòng xử lý thay, thế mà các anh lấy oán trả ơn chỉ trích bọn tôi vượt biên giới?

Wright tỏ thái độ rất kiên quyết, chỉ huy khu 67 với 69 không làm gì được, cuối cùng đành phải quay về răn dạy lính của mình một phen. Thủ trưởng mất mặt, binh sĩ cũng không được yên. Wright có thể nâng cao năng lực của binh sĩ bằng cách tăng lượng huấn luyện thì họ cũng làm được.

Vì thế … tiếng kêu gào thảm thiết từ doanh trại của Wright bắt đầu lan sang hai bên. Chỉ huy các khu khác thấy biện pháp này có hiệu quả nên cũng noi theo. Thế là phong trào tăng lượng huấn luyện căn bản lan rộng khắp chiến khu.

Ariel dẫn dắt trung đội 7 tiếng tăm lừng lẫy nổi danh khắp chiến khu. Phong cách chiến đấu hùng hổ không sợ chết, quả cảm kiên cường cùng thực lực áp đảo khi đối đầu với chiến sĩ cải tạo gene của họ đã truyền đến tai tổng chỉ huy Quân khu IV.

Khác với râu quai nón, khi nhìn thấy tên Ariel trên tin báo thắng trận, tổng chỉ huy quân khu IV liền giật giật khóe miệng.

Con trai một của tổng chỉ huy Quân khu I chạy đến chỗ ông làm gì? Không lừa nhau chứ?!!

Ai chẳng biết cái tên cáo già Clifford kia mặt ngoài lạnh lùng nhưng thực chất cực kỳ bao che khuyết điểm, con hắn ở chỗ mình mà xảy ra chuyện gì thì kiểu gì hắn cũng liều mạng với mình cho xem.

Bực mình nhất là cái thằng con đầu đất của ông đến giờ vẫn chưa phát hiện ra, báo cáo sớm cho ông thì có phải đỡ bị động hơn không.

Hiện giờ Ariel đã là trung tá, tăng lên một bậc nữa sẽ thành thượng tá, được xếp vào tầng lớp sĩ quan cấp cao, không thể dùng ba cái lý do chả đâu vào đâu để điều cậu ta đi được nữa. Luther mặt cau mày có sờ cái đầu trơn bóng của mình, đắn đo mãi rồi quyết định gọi một cuộc cho thằng con mình, mắng nó te tua rồi cúp máy.

Đằng nào cũng không làm gì được, thôi cứ coi cậu ta như không tồn tại đi vậy. Có điều … ông vẫn phải trao đổi với tướng quân Clifford một phen, để nhỡ sau này có chuyện gì mình cũng dễ ăn nói.

Râu quai nón gãi cằm chẳng hiểu ra làm sao. Vừa rồi ông già nhà gã vừa mắng gã một trận không nhấc mặt lên được, khó hiểu nhất là ông già cứ lặp đi lặp lại nói trung tá Ariel không phải người đơn giản. Nhưng rõ ràng gã đã tra rồi, lý lịch không có vấn đề gì mà.

Chẳng lẽ gã bỏ sót cái gì sao?

Không hiểu ý cha già là gì, râu quai nón dứt khoát mượn chuyện thăng chức để gọi một loạt các sĩ quan lập nhiều chiến công dạo gần đây đến sở chỉ huy sư đoàn 1.

Tiếp đãi mọi người xong, râu quai nón giữ Ariel lại nói chuyện.

Râu quai nón vừa vuốt râu vừa nhìn chằm chằm Ariel một lượt, như thể chiếu phim X-quang.

Dưới ánh nhìn sớn tóc gáy đó của râu quai nón, Ariel vẫn lù lù bất động, lãnh đạm như thường. Chung Thịnh nhìn vẻ mặt buồn bực của râu quai nón mà cười thầm trong lòng.

Lúc trước khi vào quân đội, Ariel không giấu giếm thân phận của mình. Khi đã bắt đầu bộc lộ tài năng, hắn lại nhờ bạn bè của bố ngụy trang đôi chỗ trong hồ sơ của mình.

Một tuần trước, hắn triệt hạ căn cứ số 16 của quân Liên minh trên tinh cầu Torch. Tính ra trong một năm này, hắn đã phá được sáu căn cứ địch. Căn cứ mới phá tuần trước là căn cứ cỡ trung, tính khắp cả chiến khu tinh cầu Torch quả thật là một chiến công lừng lẫy.

Thành tích huy hoàng như vậy tất nhiên phải báo cáo cho tổng chỉ huy chiến khu. Cho dù bình thường Ariel khiêm tốn thế nào, thì tướng quân Luther cùng cấp với bố hắn vẫn sẽ nhận ra.

Đã sớm biết thân phận mình sẽ bị lộ, nhưng phản ứng của râu quai nón quả thật rất thú vị.

"Có thấy gì lạ đâu." Râu quai nón lẩm bẩm với vẻ khó hiểu.

Thằng nhóc này ngoài cái mặt hơi trắng một chút, đẹp một chút, thực lực mạnh một chút … à không, là rất mạnh, ngoài ra đâu có điểm gì đặc biệt. Sao ông già lại vì nhóc này mà mắng mình một trận?

Chung Thịnh thấy mình sắp không nhịn cười nổi nữa nên lên tiếng trước: "Khụ khụ, không biết trưởng quan giữ chúng tôi lại là có chuyện gì?"

"Hả? Không có gì, tôi chỉ không hiểu sao cậu lại có quan hệ với bố tôi."

"Bố ngài?" Chung Thịnh hơi khó hiểu, nhưng cẩn thận quan sát gương mặt của râu quai nón một hồi thì chợt ngộ ra. Trước đây không để ý, nay nhìn kỹ mới thấy thủ trưởng của họ khá giống tổng chỉ huy Quân khu IV.

"À, là thượng tướng Luther đó." Râu quai nón không bận tâm lắm. Quan hệ cha con của gã với tướng quân đã công khai từ lâu, gã cũng đã dùng năng lực bản thân để chứng minh gã không dựa vào bố mình để lên chức vị này.

"Thì ra là vậy. Thế … tướng quân Luther đã nói gì với ngài sao?" Chung Thịnh hỏi với vẻ ngạc nhiên. Anh không tiếp xúc nhiều với thượng tướng Luther, chỉ gặp ngài đôi lần trong các buổi tiệc rượu, cho nên không rõ tính cách ông ra sao.

"Cũng không có gì …" Râu quai nón đảo mắt lảng tránh. Sao có thể nói chuyện mình bị cha già mắng một trận cho cấp dưới được.

"Vậy … phải chăng ngài đã bị khiển trách vì chuyện của ngài Ariel?" Chung Thịnh hỏi dò, nghĩ mãi cũng chỉ thấy có lý do này là giải thích được thái độ hiếu kỳ của râu quai nón với Ariel.

"À … xem như vậy." Râu quai nón đáp chung chung.

Trầm mặc nãy giờ, cuối cùng Ariel quyết định lên tiếng: "Có lẽ là vì bố tôi …"

"Bố cậu?" Râu quai nón trợn tròn hai mắt, mãi lâu sau mới lắc đầu: "Không thể nào, sao cậu có thể là con riêng của bố tôi được. Mặt mũi có giống nhau đâu. Kể cả giống đi nữa, đời nào có chuyện bố tôi ngoại tình, không thì đã bị mẹ tôi làm thịt từ lâu rồi."

Ariel: …

Chung Thịnh: Phụt!!

Anh thề là anh không cố tình cười ra tiếng đâu!!! Nhưng lối suy nghĩ của trưởng quan cũng lạ thật, làm anh không nhịn được cười. Nhất là khi nhìn cái đầu bóng loáng của râu quai nón rồi lại nhìn sang mái tóc dài mềm mại vàng óng của Ariel, anh phải xoay mặt đi, bả rai run lên vì nhịn cười.

Ariel vỗ trán chán nản, nhìn râu quai nón mà không biết nói gì.

Cái kiểu liên tưởng kỳ quặc gì đây, sao lại nghĩ đến chuyện con riêng được chứ.

Ariel lườm Chung Thịnh đang nhịn cười đến khổ sở, quyết định tối nay "đi sâu" bàn luận vấn đề tôn nghiêm của trưởng quan với anh!

268. Chương 268

Editor: Nguyệt

"Thưa trưởng quan, bố tôi là John Clifford."

"Hử? Tôi biết rồi." Râu quai nón nhún vai, "Cùng tên với tổng chỉ huy Quân khu I. Nếu không phải mặt mũi hai người không giống nhau, có khi tôi còn tưởng cậu là con ngài ấy."

Chung Thịnh lại càng run vai dữ dội, cho dù bị Ariel dùng ánh mắt uy hiếp, anh vẫn không thể nhịn được.

Ariel: "… Tôi giống mẹ nhiều hơn."

"À, thế chắc lúc trẻ mẹ cậu đẹp lắm."

Allen đứng sau râu quai nón làm bối cảnh nãy giờ thực sự không chịu nổi nữa. Từ đầu đến giờ thủ trưởng cứ làm mấy trò con bò, vốn hắn cũng muốn xem trò cười, nhưng thấy thủ trưởng lộ ra vẻ IQ có hạn này, thân là phó quan hắn thấy thật mất mặt.

"Trưởng quan, tôi nghĩ ý của trung tá Ariel là, bố cậu ấy chính là ngài John Clifford 'đó'." Allen nhấn mạnh vào chữ 'đó'.

"À, ngài đó à … Cái gì cơ?!" Râu quai nón sửng sốt.

"Vâng, chính là tướng quân Clifford." Allen nghiến răng nghiến lợi nói. Sư đoàn 1 có vị thủ trưởng ngố tàu này liệu có ổn không đây. Bình thường thì tư duy nhanh nhẹn, mưu lược tài trí lắm mà, chẳng lẽ đó là ảo giác?!

Râu quai nón giật mình hỏi: "Bố cậu là tổng chỉ huy Quân khu I?"

"Đúng vậy, thưa trưởng quan." Ariel bình tĩnh đáp.

"Bảo sao … bảo sao ông già lại mắng tôi một trận." Nhận ra mình lỡ mồm, râu quai nón càng nói càng nhỏ như đang lẩm bẩm. Cuối cùng gã đã hiểu vì sao cha già lại mắng gã có mắt không tròng, ra là vì con trai độc nhất của tổng chỉ huy Quân khu I đến làm lính cho gã mà gã chẳng hay biết gì.

Nhưng gã vốn ghét tiệc tùng xã giao, đến khi trưởng thành thì gần như ở riết trong quân đội, cho nên không biết Ariel. Mà Ariel lại che giấu bối cảnh xuất thân của mình, cho nên hắn bị lừa … à không phải, bị qua mắt cũng là điều dễ hiểu.

"Ừm … nếu cậu muốn vào quân đội thì sao không đi Quân khu I của bố cậu mà đến Quân khu IV làm gì?" Râu quai nón hỏi với vẻ bất mãn.

Cố gắng xem nhẹ từ "bố cậu", Ariel trả lời rất bình tĩnh: "Tôi cần lập chiến công. Hiện tại Quân khu I đóng quân ở nơi cách chiến trường quá xa, tôi không có hứng thú."

"Vậy sao không vào đơn vị khác mà cứ muốn đến chỗ tôi?" Râu quai nón vẫn còn khó chịu vì trận mắng của bố già.

Ariel nhún vai: "Tôi có tìm hiểu về đội quân của ngài, phong cách chiến đấu anh dũng quả cảm, ngài lại không chèn ép cấp dưới bao giờ, cho nên tôi nghĩ đây là nơi tốt nhất để phát triển sự nghiệp." Dừng một lát rồi nói tiếp, "Với lại bố tôi cũng bảo tôi nên đến chỗ ngài."

Râu quai nón nghe vậy bỗng thấy lâng lâng. Nhìn đi, ngay cả tướng quân Clifford cũng đánh giá cao tôi đó! Tâm trạng tốt lên hẳn, làm gã cảm thấy chuyện Ariel giấu giếm thân phận cũng không phải vấn đề gì nghiêm trọng.

Những người như họ một khi có thành tựu gì là rất dễ bị người ta chỉ trỏ nói là dựa hơi bố mẹ. Che giấu thân phận, âm thầm cố gắng, chẳng phải có chí khí lắm sao.

Chung Thịnh nhìn Ariel với vẻ khó hiểu. Rõ ràng từ lúc còn ở trường họ đã quyết định chuyện này rồi mà, liên quan gì đến tướng quân Clifford đâu.

Ariel nhìn lại với ánh mắt ngầm hiểu. Chung Thịnh: ŠŠ

Ai bảo ngài Ariel là người lãnh đạm? Xem kỹ xảo giao tiếp của ngài đi, nương nhờ tên tuổi của bố mình để lấy lòng râu quai nón một cách vô cùng kín đáo và khôn khéo.

Tìm ra nguyên nhân cha già mắng mình một trận, râu quai nón vung tay thả Ariel về.

Ariel đến phòng hành chính một chuyến, lúc bước ra đã thành trung tá.

Đeo quân hàm mới tinh, Ariel tinh thần sảng khoái được điều đến đội quân tác chiến ngoài vũ trụ. Đương nhiên, đi theo hắn còn có đội quân đầu gấu chất lượng cao kia. Từ mặt đất lên không trung, bọn họ thích ứng khá tốt, không hề có hiện tượng phản ứng chậm chạp, khiến các trung đội khác đi cùng họ thấy rất khó hiểu.

Đội quân đầu gấu bày tỏ, với một trưởng quan biến thái như Ariel thì lúc huấn luyện không gian ảo tất nhiên là phải bắt họ thử trong mọi địa hình rồi, đến đáy biển, sa mạc, dưới lòng đất còn có chứ nói gì vũ trụ, chỉ cần nghĩ ra được là … à không, phải nói là chỉ cần trong không gian huấn luyện ảo có thì bọn họ đều cần cù huấn luyện hết.

Tác chiến ngoài vũ trụ? Chuyện nhỏ, miễn không phải một mình đấu lại ngài Ariel, còn đâu bọn này chơi tất! ()

Từ trung đội trưởng trung đội 7 nay đã thăng chức lên làm đại đội trưởng đại đội 5, hiện tại Ariel phụ trách phòng thủ một vùng vũ trụ lớn trong tinh hệ Torch.

Chiến tranh với Liên minh Người tiến hóa diễn ra mấy năm liền, dân chúng bình thường nay cũng được tôi luyện thành lính tinh nhuệ. Tương phản, nội bộ Liên minh bùng nổ mâu thuẫn.

Lợi ích giữa các phe phái khác nhau khiến Liên minh bị chia ra làm hai bộ phận. Một bộ phận muốn chấm dứt chiến tranh, mau chóng sắp xếp ổn thỏa địa bàn đã chiếm được. Một bộ phận khác lại muốn tiếp tục chiếm đoạt nhiều địa bàn hơn.

Hai phe tranh đấu kịch liệt, khiến người lãnh đạo Liên minh đau đầu nhức óc.

Thiếu hụt năng lượng và vật tư khiến Liên minh Người tiến hóa không còn mạnh như những gì thể hiện trong các trận chiến nữa.

Từ một người bình thường biến đổi thành chiến sĩ gene chỉ cần vài ngày. Nhưng để tạo ra chiến hạm vũ trụ và các loại vũ khí kim loại thì cần thời gian lâu hơn và nhiều vật liệu hơn.

Trước mắt, Liên minh còn tiếp tục duy trì là nhờ Quân khu II hàng phục họ lúc trước. Nhưng kho lương có hạn, các tinh cầu họ nắm quyền kiểm soát lại không có xưởng chế tạo chiến hạm vũ trụ. Đây là điều bất lợi lớn cho kế hoạch chinh chiến vũ trụ của họ.

May là sau đấy người lãnh đạo cung cấp một kỹ thuật mới, nhờ thế họ mới dần thoát khỏi cảnh bế tắc.

Khu phòng thủ vũ trụ số 16, chiến hạm đại đội 5.

Cuttino nhìn điểm sáng chớp nháy liên tục trên bản đồ vũ trụ, hỏi: “Trưởng quan, chúng ta đến tinh cầu này để làm gì?”

Ariel quẳng cho gã một tập báo cáo.

Cuttino xem mãi mà không hiểu, bèn đưa cho Trương Lam đọc.

Trương Lam lật vài tờ, suy nghĩ một lát lại xem thêm mấy trang nữa, sau đó ngẩng lên nói: “Hình như mấy tháng nay lính đóng quân tại đó không xin vắc – xin phòng dịch.”

Cuttino nhíu mày, cầm báo cáo xem một lát, quả đúng như lời Trương Lam nói, không có ghi chép về việc xin vắc – xin phòng dịch.

Trương Lam giải thích: "Theo ghi chép, hàng năm cứ vào khoảng thời gian này, sẽ có một chuỗi sao chổi bay ngang qua tinh cầu vệ tinh này, phát ra lượng lớn phóng xạ, cho nên những người ở đây phải xin vắc – xin phòng dịch."

"Nếu không xin thì sao?"

"Sẽ bị biến đổi gene." Trương Lam nói với vẻ đăm chiêu.

Cuttino ngạc nhiên hỏi: "Nói vậy tức là nếu chiến sĩ cải tạo gene …"

"Phải, họ sẽ không có bất kỳ phản ứng xấu nào, vì họ đã cải tạo gene rồi, không thể biến đổi thêm lần thứ hai."

"Trưởng quan, có cần tôi phái người đi thăm dò không?" Cuttino nói với Ariel.

"Không cần." Ariel lắc đầu, hắn cũng là đột nhiên nổi hứng mới phát hiện ra điều khác thường ở tinh cầu nhỏ này. Có điều, không hiểu sao hắn cứ có cảm giác mình đã quên đi chuyện gì đó, mà phần ký ức mất đi ấy chính là về tinh cầu nhỏ này.

"Tôi với Chung Thịnh sẽ đi một chuyến."

"Trưởng quan!" Cuttino với Trương Lam hốt hoảng hô lên.

Trương Lam nôn nóng bảo: "Trưởng quan, chỉ kiểm tra một tinh cầu nhỏ thôi mà, phái ai đi chẳng được, ngài cần gì phải …"

"Không nói thêm nữa." Ariel phất tay, "Mọi người chú ý phòng thủ khu vực này. Tôi với Chung Thịnh chỉ cần cẩn thận một chút là ổn."

"… Vâng." Dù không muốn nhưng Cuttino với Trương Lam vẫn phải chấp hành mệnh lệnh.

Khi Chung Thịnh từ bộ hậu cần trở về, Ariel đã chuẩn bị xuất phát. Sau khi biết mục tiêu chuyến đi này, trông mặt Chung Thịnh bỗng trở nên khó coi.

"Sao vậy?" Ariel không ngờ Chung Thịnh lại có vẻ mặt này.

"Chỗ đó …" Chung Thịnh cau mày, môi mím chặt, "Đó là … là …"

"Là cái gì?" Ariel rất ngạc nhiên. Hắn chưa thấy Chung Thịnh ấp a ấp úng thế này bao giờ.

"Đời trước … chính là ở chỗ đó, anh …" Chung Thịnh nói với vẻ căng thẳng.

Bấy giờ Ariel mới chợt nhớ ra. Mấy năm nay sống yên bình làm hắn quên mất tinh cầu nhỏ đó chính là nơi hắn bỏ mạng. Bảo sao hắn cứ thấy quen quen.

Đôi mắt lam trở nên sâu thẳm. Tinh cầu này có điều khác thường liệu có liên quan gì đến cái chết của hắn đời trước không?

"Chuẩn bị đi, chúng ta đến đó một chuyến."

"Phải đi thật sao?" Chung Thịnh vẫn bài xích chỗ đó. Anh không bao giờ quên được hình ảnh cơ giáp của Ariel nổ tung, không muốn nếm trải cảm giác tuyệt vọng đến chết lặng đó một lần nào nữa.

Chú ý tới sắc mặt Chung Thịnh không được tốt, Ariel ôm anh, hôn lên mặt anh một cái, dịu giọng nói: "Yên tâm, dù cho có vấn đề gì, chúng ta cũng sẽ không đối kháng trực diện, chỉ đến xem tình hình thế nào thôi."

"Được rồi." Chung Thịnh rầu rĩ đáp. Anh không hiểu sao Ariel cứ nhất quyết muốn đến đó, rõ ràng có thể phái cấp dưới đi thay mà.

Ariel nhoẻn cười. Hắn cũng không hiểu sao mình lại cố chấp đến thế. Nếu nhất định phải nói lý do, thì chắc là vì trực giác. Nơi đó cất giấu một bí mật khổng lồ. Một bí mật liên quan đến sự tồn vong của Liên Bang. Nếu phái cấp dưới đi, hắn lo bí mật này sẽ bị tiết lộ.

Vì đi đến địa điểm mình từng chết đời trước, cho nên Chung Thịnh vốn còn bị ám ảnh tâm lý đã chuẩn bị rất nhiều thứ, còn mang theo hai chiếc cơ giáp, một chiếc thuộc hệ tốc độ dùng để trinh thám, một chiếc là

Kim Giáp Trùng phiên bản 2.

269. Chương 269

Editor: Nguyệt

Ngoài khả năng phòng ngự siêu mạnh như của Kim Giáp Trùng phiên bản 1, phiên bản 2 còn được trang bị một hộp đạn siêu cấp với số lượng vượt trội, hai cánh tay lắp hai khẩu súng laser liên thanh, tốc độ hai nghìn phát mỗi giây, nếu kết hợp với hộp đạn sau lưng thì một chiếc cơ giáp này đủ để tiêu diệt mọi mục tiêu trong phạm vi 1800. Có thể gọi nó là thành lũy di động phiên bản thu nhỏ.

Đương nhiên, được cái này thì mất cái kia, Kim Giáp Trùng phiên bản 2 có khả năng phòng ngự và tấn công siêu mạnh, nhưng tốc độ di chuyển cực chậm, chậm hơn cả loại cơ giáp bình thường nhất. Tác dụng lớn nhất của chiếc cơ giáp này là để bọc hậu.

Chung Thịnh rất bất an về chuyến đi lần này. Anh đã quyết định rồi, nếu chẳng may có chuyện gì, anh sẽ cản đằng sau cho ngài Ariel đi trước, kiểu gì cũng phải để ngài Ariel sống sót.

Để đề phòng các tình huống khác có thể xảy ra, anh còn gắn thêm một quả lựu đạn hạt nhân vào hộp năng lượng của Kim Giáp Trùng, lúc nguy cấp có thể đồng quy vu tận với kẻ thù, tranh thủ thời gian cho Ariel.

Cho dù Ariel không biết mấy suy nghĩ của Chung Thịnh thì khi nhìn đồ đạc anh chuẩn bị cũng đoán ra được.

Ariel mặt đen như đáy nồi, không thèm để ý chuyện sắp đến lúc xuất phát, lôi anh lên giường "trừng phạt" một phen.

Chung Thịnh ôm cái eo bủn rủn, khóc dở mếu dở nhìn Ariel đổi Kim Giáp Trùng thành một chiếc Lôi Ưng, loại cơ giáp nổi tiếng với tốc độ đào tẩu nhanh kinh người [= =]. Động cơ của nó được trang bị ở chân để tiện chạy trốn. Trong quân đội, rất nhiều binh sĩ đều gọi vui loại cơ giáp này là "Lôi đào tẩu".

Chuẩn bị xong xuôi hết rồi, cuối cùng lại vì người nào đó hành động nông nổi mà phải lùi thời gian xuất phát lại một ngày [ŠŠ].

Ngày xuất phát, hai người lái một chiến hạm loại nhỏ bay về phía tinh cầu nọ. Ariel quyết định mang theo một vài binh sĩ, có lẽ là để trấn an Chung Thịnh, bảo họ điều khiển chiến hạm dừng trên không trung chờ hai người.

Cơ giáp hệ tốc độ được thiết kế dành riêng cho trinh sát, khả năng ngụy trang ẩn nấp tốt miễn chê, tốc độ cực nhanh. Hai người điều khiển cơ giáp rời khỏi chiến hạm, chỉ mất không đến hai tiếng đã vượt qua được tầng khí quyển. Để đảm bảo an toàn, hai người đáp xuống nơi cách căn cứ khoảng một trăm km.

Lặng lẽ ẩn nấp tại nơi gần căn cứ, mở hệ thống ngụy trang, hòa làm một với cảnh vật xung quanh, hai người nấp sau một sườn núi nhỏ, lấy kính viễn vọng ra quan sát.

Xem xong, Ariel nhíu mày. Căn cứ có vẻ bình thường, nhưng quá mức yên tĩnh.

Tinh cầu vệ tinh này có diện tích nhỏ hẹp, không có giá trị chiến lược, Liên Bang lập căn cứ nhỏ tại đây chẳng qua cũng chỉ để làm căn cứ tiền đồn(1), phân phối mười binh sĩ theo tiêu chuẩn. Nhưng hôm nay lại không thấy bóng ai.

"Để em đến gần hơn xem thế nào."

"Nhớ cẩn thận, anh cứ có dự cảm chẳng lành." – Ariel nhắc nhở.

Chung Thịnh gật đầu, cẩn thận tiếp cận căn cứ.

Đến khi tới gần bãi mìn của căn cứ, Chung Thịnh mới dừng lại, mở ra-đa. Trên màn hình hiện thị một loạt điểm đỏ chói mắt vây xung quanh điểm sáng trắng là anh.

Chung Thịnh thầm giật mình. Bị bao vây!!

Nhưng sau đấy anh bình tĩnh lại. Phạm vi mười mét xung quanh không có bất kỳ chướng ngại vật nào, nếu có kẻ địch xuất hiện thì không lý nào anh lại không nhìn thấy.

Vậy là … ở dưới lòng đất?

Chung Thịnh thử lùi lại đằng sau, quả nhiên khoảng cách càng kéo giãn thì màu của điểm đỏ trên ra-đa càng mờ, đến khi lùi lại hai trăm mét thì mất hẳn.

Chung Thịnh lại lặng lẽ từ từ trở lại chỗ Ariel, báo cáo ngắn gọn tình hình quan sát được. Hai người nhìn nhau, hiểu ra tình huống ở đây rất phức tạp.

Tinh cầu nhỏ này không có gì đặc biệt, không có tài nguyên gì, chẳng ai ngờ được Liên minh Người tiến hóa lại lập một căn cứ khổng lồ dưới lòng đất ở chỗ này. Từ hình ảnh ra-đa lúc nãy Chung Thịnh quan sát được, dưới mặt đất có ít nhất một trăm chiến sĩ cải tạo gene. Ngay cả Ariel và Chung Thịnh cũng không đọ nổi nhiều người như thế, nếu Ariel không cho nổ quả đạn hạt nhân kia thì chỉ còn cách chật vật mà chạy trốn.

Trông mặt Ariel có vẻ khó coi. Hiện giờ hắn có hai lựa chọn, một là về căn cứ, phái chiến hạm vũ trụ loại lớn đến san bằng nơi này, cho dù Liên minh Người tiến hóa có âm mưu gì thì cũng biến thành tro hết, nhưng như thế họ sẽ không biết được kế hoạch của kẻ địch, nếu thực sự là thứ uy hiếp đến sự tồn vong của Liên Bang thì đối phương chỉ cần đổi chỗ khác rồi lập một căn cứ mới là xong hai là hắn và Chung Thịnh nghĩ cách đột nhập căn cứ, tìm hiểu rõ ý đồ của địch rồi tìm biện pháp phá hủy nơi này. Hiển nhiên là lựa chọn số hai nguy hiểm hơn, cả hắn và Chung Thịnh đều sẽ rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

"Báo lại tình hình cho Fritz, bảo họ thông qua lỗ đen vũ trụ lập tức liên hệ với căn cứ, điều chiến hạm đến đây san phẳng chỗ này." Gần như không cần suy nghĩ, Ariel quyết định đồng thời tiến hành cả hai cách. Để đề phòng quân địch bỏ chạy, hắn và Chung Thịnh sẽ ở lại nghĩ cách đột nhập căn cứ, rồi bảo chiến hạm tiếp ứng họ trở về căn cứ, điều quân đến đây.

Hai người lẳng lặng nằm sấp trên sườn núi, đến khi màn đêm buông xuống mới từ từ tiếp cận căn cứ.

Có kinh nghiệm lần trước, hai người theo dõi sát sao màn hình ra-đa. Điểm đỏ phủ khắp màn hình. Hai người thử tiếp cận từ hai phía khác nhau, không ngờ số lượng quân địch hiển thị trên màn hình lại tương đương nhau.

Chung Thịnh cau mày. Quy mô của căn cứ này còn lớn hơn họ tưởng. Liên minh Người tiến hóa lập một căn cứ khổng lồ như thế tại đây là có âm mưu gì?

Hai người dùng kênh liên lạc trao đổi dấu tay với nhau, bắt đầu dạo một vòng quanh căn cứ.

Đến khi gặp nhau, kết hợp tin tức thu được từ hai ra-đa, về cơ bản họ đã định hình được kết cấu của căn cứ này.

Lối vào căn cứ dưới lòng đất chắc hẳn nằm trong căn cứ nhỏ trên mặt đất. Nhưng hiện giờ đang có năm tên chiến sĩ cải tạo gene canh gác, muốn đột nhập vào trong mà không để chúng phát hiện là cả một vấn đề.

Nghĩ một lát, Chung Thịnh lấy bình khí thôi miên từ hộp dự bị đằng sau cơ giáp ra. May là Ariel chỉ đổi con Kim Giáp Trùng phiên bản 2 kia thôi, mấy món đồ khác của anh vẫn được bảo toàn.

Lắc lắc cái bình trong tay, Chung Thịnh hài lòng nhận lấy ngón cái tán thưởng của đối phương, chạy dọc theo tường căn cứ, vất vả một hồi cuối cùng cũng tìm được hệ thống thông khí của căn cứ.

Có lẽ là để qua mắt lính tuần tra nên căn cứ nhỏ này không có thay đổi gì, xây dựng và bố trí đúng theo tiêu chuẩn của Liên Bang. Mà Ariel là chỉ huy tối cao của khu vực phòng thủ này, đương nhiên có quyền kiểm soát tối cao với tất cả căn cứ trong phạm vi quản lý của mình. Hắn nhanh chóng kết nối với hệ thống điều khiển của căn cứ bằng quang não, dễ dàng nhập số liệu về thân phận của mình vào, im hơi lặng tiếng kiểm soát toàn bộ hệ thống phòng ngự của căn cứ, tất nhiên là chỉ giới hạn ở trên mặt đất.

Lắp bình khí gây mê vào hệ thống thông khí, năm phút sau, hai người mỉm cười nhìn nhau khi thấy năm tên lính canh gác trong căn cứ đều mê man.

Đang định thu hồi cơ giáp, đột nhập vào căn cứ thì ra-đa đột nhiên cảnh báo có vật thể không xác định lại gần.

Hai người nhanh chóng nằm úp xuống đất, mở hệ thống ngụy trang ở mức tối đa. Hai chiếc cơ giáp nhanh chóng hòa vào đêm tối.

Chỉ lát sau, một thiết bị bay màu xanh lục xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Hiển nhiên đây không phải kỹ thuật của Liên Bang. Màu xanh lục của thiết bị bay thực chất chính là các dây leo đan cài chằng chịt.

Chung Thịnh không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Loại thiết bị bay được bao bọc bởi dây leo này có khả năng ẩn nấp rất tốt, ngay cả ra-đa của cơ giáp trinh sát cũng không xác định được nó là gì. Nếu dùng nó để đánh tập kích chắc chắn sẽ đạt hiệu quả cao. Xem ra lần này quay về phải nhắc bộ hậu cần nâng cấp cho hệ thống ra-đa của chiến hạm và cơ giáp.

Ariel nhìn thiết bị bay kia chợt giật mình. Hình như đây chính là loại đã tập kích quân khu III lúc trước. Xem ra Liên minh Người tiến hóa đã nắm vững kỹ thuật sản xuất loại thiết bị đó. Điều này rất bất lợi với Liên Bang.

Có hai người đàn ông bước xuống khỏi thiết bị bay, thoạt trông như là con người bình thường. Bọn họ tiện tay khóa cửa thiết bị bay, rồi đi về phía căn cứ.

Ariel chợt nảy ra một ý. Hắn ra dấu tay với Chung Thịnh, hai người chuẩn bị tinh thần, lúc hai tên kia đến gần thì đột ngột tấn công. Đối phương còn chẳng kịp hóa thành hình thú đã bị dao găm cơ giáp đâm chết.

Cảnh giác quan sát xung quanh, hai người nhanh chóng xử lý thi thể quân địch, lần mò quang não của chúng thì biết hai tên này là nhân viên đến đây thị sát.

Biết nói sao đây, tiền từ trên trời rơi xuống?

Ariel với Chung Thịnh liếc nhau, không biết nói gì trước tình hình diễn biến kỳ lạ này.

Dùng tư liệu của hai người kia để mở thiết bị bay nọ, đến khi thấy bàn điều khiển thì hai người lại đau đầu. Nó không phải hệ thống thao tác hoàn chỉnh như các loại thiết bị bay khác, mà là bốn ngọn dây leo xanh rì.

Mấy dây leo kia xanh tươi mơn mởn, còn rơi rung rung, cảm giác như đang hô hấp vậy. Ariel với Chung Thịnh không biết phải làm sao với "bàn điều khiển" này.

(1) Tiền đồn: vị trí ở xa doanh trại bộ đội, có nhiệm vụ canh giữ và chống lại những cuộc tấn công đầu tiên của địch.

270. Chương 270

Editor: Nguyệt

Sau đấy, Ariel quả quyết sờ luôn vào một ngọn dây leo trong số đó. Dây leo cuốn lấy tay hắn. Chung Thịnh đứng bên mà đổ mồ hôi lạnh, súng laser cầm trong tay chỉ thẳng vào dây leo, sẵn sàng xử lý một khi nó có ý định tấn công.

May là người của Liên minh không định xử lý người bên mình cho nên dây leo dùng để điều khiển thiết bị bay không có tính công kích. Nó uốn quanh cánh tay của Ariel, leo lần lên đầu hắn, rồi nở ra một đóa hoa …

Không nhầm đâu, là một đóa hoa, nói chính xác hơn thì là một đóa hoa trông như vỏ trứng gà lật ngửa. ŠŠ

Ariel mặt không đổi sắc nhìn bông hoa vỏ trứng gà kia lắc la lắc lư trước mặt như muốn cài lên đầu mình, dứt khoát vươn tay vứt toẹt nó đi.

Chung Thịnh: =.=

Đóa hoa nọ như bị đả kích, run run rẩy rẩy lùi vào một góc. Thậm chí, Chung Thịnh còn tưởng như mình nghe được tiếng khóc nức nở của bông hoa vỏ trứng gà nọ.

"Em tới đi." Ariel lạnh mặt cởi dây leo cuốn trên tay xuống. Có chết hắn cũng không để cái thứ kỳ quặc này cắm gì lên đầu mình.

Chung Thịnh: …

Anh đành phải cầm bông hoa kia cài lên đầu. Quả nhiên, nó giống như mũ giáp cảm ứng điện não vậy, vừa cài lên là bảng điều khiển hiện ra ngay trước mặt Chung Thịnh.

Chung Thịnh mở mục ghi hình, từ cuộc hội thoại của hai người kia biết được chúng thay mặt cho nhân vật cao cấp nào đó trong Liên minh đi thị sát nơi này. Vị kia vốn muốn đi nhưng lại sợ nguy hiểm, do nơi đây thuộc khu vực phòng thủ của quân Liên Bang, thế nên phái người tới trước xem tình hình thế nào.

Hai tên đến thị sát này không báo trước cho căn cứ, tạo cơ hội vô cùng thuận lợi cho Ariel và Chung Thịnh.

Hai người bàn bạc với nhau một hồi, quyết định giả làm hai tên nhân viên thị sát kia. Thân phận chúng không có gì sơ hở, từ đoạn ghi hình lúc nãy cũng đoán được chúng chưa từng đến đây.

Nói đến đó lại phải khen Chung Thịnh một phen vì đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, mang theo cả hai bộ thường phục.

Theo lời Chung Thịnh, nếu chẳng may có chuyện gì, mặc thường phục sẽ tiện lẩn trốn trong đám đông hơn, càng dễ thoát thân.

Ariel liếc bộ thường phục nọ, nhìn Chung Thịnh đầy ẩn ý. Người yêu cứ nghĩ mãi đến chuyện chạy trốn, chẳng lẽ hắn làm trưởng quan kém cỏi đến mức không thể khiến anh tin tưởng?

Chung Thịnh im lặng quay mặt đi, chạy sang một bên thay quần áo. Anh chỉ đề phòng bất trắc thôi mà, sao vào tai Ariel lại thành anh không tin tưởng người mình yêu?

Nghĩ đến chuyện chuyến này trở về Ariel sẽ mượn cớ đó để đưa ra yêu cầu nào đấy quá đáng … Chung Thịnh ôm mặt chán nản.

Hai người thay quần áo xong liền xóa mọi dấu vết quanh căn cứ mà mình để lại lúc trước. Khí thôi miên đã tan hết, chỉ lát nữa thôi đám lính gác sẽ tỉnh lại. Hiện giờ Ariel và Chung Thịnh phải điều khiển phi thuyền đáp xuống căn cứ đúng lúc lính gác "vừa tỉnh lại" để chứng minh rằng mình là nhân viên đến thị sát.

Mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi.

Có lẽ vì Liên minh Người tiến hóa thành lập và mở rộng thế lực với tốc độ quá nhanh, cho nên tố chất tổng thể của các thành viên không cao, ngoài bản năng phục tùng mệnh lệnh thủ lĩnh đã ăn sâu vào gene, giữa các chiến sĩ cải tạo gene vẫn thường xảy ra tranh chấp. Đặc biệt là các chiến sĩ được cấy gene của những loài động vật vô cùng hung mãnh, họ có năng lực vượt trội, nhưng kèm với đó là bản năng hung dữ khát máu, nếu không có gì ràng buộc thì dù không phải lúc chiến đấu họ vẫn sẽ tàn sát những chiến sĩ cải tạo gene khác để thỏa mãn ham muốn giết chóc của mình.

Lính gác trong căn cứ đều là chiến sĩ cải tạo gene xuất thân từ dân thường, không được dạy bài bản, khi gặp Ariel với Chung Thịnh cũng chỉ xác nhận qua loa thân phận của họ rồi cho qua luôn, như thể muốn bọn họ đi càng nhanh càng tốt.

"Phía trước chính là cửa vào căn cứ dưới lòng đất. Ở đó sẽ có người đón các anh. Tôi đưa đến đây thôi." Một gã cao gầy đưa họ đến lối xuống căn cứ ngầm, cả quá trình không dám nói năng gì, cứ cúi gằm mặt đi đằng trước, như thể sợ mình lên tiếng sẽ khơi dậy ham muốn giết chóc của họ.

Ariel với Chung Thịnh cũng lấy làm khó hiểu, nhưng thái độ e ngại của lính gác ở đây lại có lợi cho họ, vì như thế sẽ không bị lộ thân phận.

"Ừ." Ariel lạnh lùng đáp. Nói nhiều sai nhiều, cho nên dọc đường đi hai người không mở miệng chuyện trò gì.

Gã kia nghe xong lập tức thở phào một hơi như được giải thoát, xoay người chạy biến. Chung Thịnh tinh mắt còn nhìn thấy lúc anh ta chạy, cái đuôi đằng sau cụp xuống thẳng đơ giữa hai chân.

Ariel, Chung Thịnh: …

Người đến đón họ tại cửa căn cứ ngầm là một tên béo mập trông khá nhiệt tình. Hiển nhiên tên này mạnh hơn năm tên đứng gác trên căn cứ mặt đất, tuy không phô bày thực lực, nhưng cả Ariel và Chung Thịnh đều ngửi thấy mùi máu tanh nồng trên người gã.

Vừa gặp tên này, hai người liền đề cao cảnh giác. Nếu bị lật tẩy thân phận ở đây thì e cả hai đều khó thoát.

Tên mập tỏ ra rất nhiệt tình với Ariel và Chung Thịnh, nhưng khi nhìn thẻ thân phận của hai người thì bất giác giật giật khóe mắt.

Để ý tới động tác nhỏ đó, Ariel thầm thở phào. Xem ra hai tên bị họ giết lúc nãy cũng chẳng có tiếng tăm tốt đẹp gì trong Liên minh.

"Ha ha, hoan nghênh hoan nghênh. Hai anh đến căn cứ của chúng tôi là để …"

"Xem qua thôi."

Xem qua cái khỉ đột! Tên mập ngoài mặt cười tươi rói, trong lòng thì rủa xả. Hai tên sát thần này rỗi hơi chạy đến chỗ gã làm gì không biết. Chức vụ của gã không cao bằng chúng, nếu chẳng may chọc giận chúng thì đến lúc chết cũng không kịp kêu oan.

Mặc dù khó chịu nhưng hai tên này cả thân phận lẫn thực lực đều thuộc dạng khó chơi, gã đành phải nhẫn nhịn đón tiếp chúng, sau đó lấy cớ còn bận việc để đi trước, bảo một nhân viên nghiên cứu quèn đến dẫn chúng đi tham quan.

Ariel nào biết rằng hai tên chiến sĩ cải tạo gene họ vừa xử lý dễ dàng lúc nãy lại là dạng hổ báo trong Liên minh Người tiến hóa, ngứa mắt ai là ra tay cực kỳ tàn nhẫn, số chiến sĩ cải tạo gene bình thường chết trong tay chúng phải lên đến hàng chục. Bực nhất là hai tên này đầu quân cho một nhân vật tai to mặt lớn trong Liên minh, làm cận vệ cho người đó nên có thân phận cao quý, người thường thấy chúng đều phải đi đường vòng.

Tên mập kia là người phụ trách căn cứ, nhưng không bằng được hai tên này nên đã chuồn sớm để tránh bất cẩn nhỡ mồm làm mất lòng chúng, tìm một tên xui xẻo khác tới thay, chẳng may chúng có muốn giết người thì cũng là tên xui xẻo kia chết.

Thực ra thực lực của chúng cũng được xếp vào hàng cao thủ trong quân Liên minh, không thua kém là bao so với Chung Thịnh. Nhưng hai người họ mai phục ở nơi bí ẩn, hai tên kia lại xem nhẹ nhiệm vụ lần này, không mấy cảnh giác, cho nên họ mới dễ dàng giết được đối phương như vậy.

Nhìn các thành viên của quân Liên minh ai nấy đều cung kính với mình, Chung Thịnh thầm thở phào vì hai người họ số tốt, đến mức cảm tưởng như ông trời cộng cả vận may đời trước cho họ.

Anh nhân viên xui xẻo tình cờ đi ngang bị tên mập đẩy ra chịu chết không biết thân phận của hai người này nên không thấy áp lực gì. Người đứng đầu căn cứ bảo anh ta đưa hai vị khách này đi tham quan, nên anh ta rất có trách nhiệm giới thiệu tỉ mỉ về tình hình căn cứ.

Ariel với Chung Thịnh mặt không đổi sắc nhìn về phía trước, như thể những gì anh ta nói không hề khơi gợi hứng thú của họ, nhưng thực ra hai người đang thảng thốt lắm.

Căn cứ dưới lòng đất này đang nghiên cứu để tạo ra những người cải tạo gene với lòng trung thành tuyệt đối, họ gọi đó là những sát thủ tàng hình.

Đúng như tên gọi, chủng người cải tạo gene mới này có khả năng ẩn nấp rất kỳ lạ, không tránh được ra-đa, nhưng lại qua mắt được người bình thường.

Những điểm đỏ chi chít trên màn hình ra-đa mà lúc trước Chung Thịnh nhìn thấy khi ở trên mặt đất chính là sát thủ tàng hình. Họ được đặt trong những cái bình trong suốt, nếu anh nhân viên nghiên cứu kia không mở hệ thống xạ tuyến đặc thù chiếu ra hình ảnh của họ thì hai người cũng tưởng đó là mấy cái bình không.

Sát thủ tàng hình được tạo thành bởi một loại gene đặc biệt. Khi được đưa vào cơ thể, nó sẽ khiến cơ thể người đó suy kiệt một cách nhanh chóng, dù có kết hợp thành công thì người sống sót cũng không còn bất kỳ khả năng công kích nào, trở nên vô cùng gầy yếu, thậm chí còn yếu hơn cả người bình thường.

Ban đầu khi mới phát hiện ra loại gene này, hầu hết các nhân viên nghiên cứu đều cho rằng nó là loại gene bỏ đi, không thích hợp để cấy ghép vào cơ thể con người. Nhưng người của quân đội lại cho rằng loại gene tàng hình này có thể trở thành đòn sát thủ với sức mạnh cực kỳ ghê gớm.

Nếu dùng kỹ thuật của người ngoài hành tinh để cấy hạt mầm phát nổ vào trong cơ thể những sát thủ này, thì có thể biến họ thành những quả bom hình người với lực sát thương cực mạnh.

Hiện giờ vấn đề duy nhất là dù cấy gene thành công, sát thủ tàng hình cũng không sống được lâu, cho nên họ đành phải xây căn cứ nghiên cứu ở gần trung tâm khu vực phòng thủ của quân Liên Bang. Với lại sát thủ tàng hình không thể tránh được sự dò xét của ra-đa, giấu ở tinh cầu vệ tinh nhỏ không gây chú ý với Liên Bang là lựa chọn tốt nhất.

271. Chương 271

Editor: Nguyệt

Vốn là một kế hoạch vô cùng kín kẽ, không ngờ lại vì sao chổi xuất hiện mà để lộ sơ hở. Những người không phản ứng với phóng xạ sao chổi phát ra như người cải tạo gene làm sao biết được lính gác của căn cứ thường phải xin vắc–xin phòng dịch thì mới vượt qua được mấy tháng này.

Đúng là gần thành công trong gang tấc.

Từ đầu đến cuối, Ariel với Chung Thịnh đều đanh mặt, khí thế mãnh liệt chèn ép anh chàng nhân viên nghiên cứu đáng thương.

Anh kia không biết "chiến tích" hiển hách của hai sát thần này, nhưng càng nói sát khí trên người hai vị này càng nặng, khiến anh ta bồn chồn đến tim đập thình thịch, bước đi cũng cứng ngắc, mắt không dám nhìn họ mà chăm chăm hướng về phía trước, như thể ở đó có một cô em cực xinh đang ***.

Tất nhiên là Ariel với Chung Thịnh cố tình làm vậy. Bọn họ phải tranh thủ lần thị sát này để tìm ra một vài địa điểm mà người khác không chú ý đến để gài bom mini.

Những quả bom này một khi phát nổ có thể phá hủy một nửa tinh cầu. Hắn tin chắc trong căn cứ này sẽ không còn ai sống sót. Còn về tài liệu nghiên cứu …

Nếu hắn không nghe nhầm, anh nhân viên nghiên cứu kia nói là loại gene tàng hình này rất khó tìm, đây cũng là lý do vì sao số lượng sát thủ tàng hình hiện có trong căn cứ lại ít như vậy. Nếu cho nổ cả căn cứ, phá hủy hoàn toàn lượng gene dự trữ trong đây, thì dù quân Liên minh muốn nghiên cứu lần nữa cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Đến lúc đó, có khi họ chưa kịp nghiên cứu ra, chiến tranh đã kết thúc rồi.

Tham quan toàn bộ căn cứ xong, tên mập lấy cớ rời đi lúc trước lại xuất hiện. Vừa thấy gã đến, anh nhân viên kia liền lẩn ngay. Tên mập trán nổi gân xanh mà ngoài mặt vẫn phải tươi cười với Ariel và Chung Thịnh.

"Hai anh có vừa lòng với tiến độ của căn cứ không?"

"Ừm." Ariel bâng quơ đáp một tiếng.

Tên mập lòng thầm chửi rủa, ngoài mặt lại cười tươi rói: "Nếu hai anh vừa lòng, không biết có thể nói tốt vài câu với vị kia chăng …"

Ariel gật đầu. Cái thái độ kiêu căng này chẳng những không làm tên mập giận mà còn khiến gã yên tâm hẳn.

Nói thật, hai tên này mà đồng ý nói tốt cho gã, gã mới thấy lo. Ai chẳng biết hai thằng khốn này nổi tiếng tráo trở, không đâm lén người ta là may chứ làm gì có chuyện nói tốt cho ai.

"Được rồi, không lôi thôi dài dòng nữa, chúng tôi phải đi đây. Các anh cứ tiếp tục duy trì tiến độ, hai ngày nữa sẽ thông báo cho các anh thời gian chính xác đại nhân đến đây." Chung Thịnh tỏ ra mất kiên nhẫn.

Tên mập vội vàng vâng dạ, sau đó bảo hai tên lính đứng sau mình đưa họ ra ngoài.

Ngay lúc hai người họ đi tới cửa, một nhân viên nghiên cứu khoác áo trắng cầm trong tay cái gì đó vội vàng chạy đến chỗ tên mập.

Đồng tử co lại, Ariel túm lấy Chung Thịnh.

Chung Thịnh lảo đảo một cái, ngẩng lên nhìn Ariel, chợt giật mình.

Hai anh lính rất ngạc nhiên với hành động kỳ lạ của hai người. Sau đó, một giây trước khi cánh cửa đóng lại, hai con dao laser đâm xuyên qua gáy bọn họ.

"Đi mau!" Ariel quát khẽ một tiếng. Hai người chạy thục mạng trên hành lang. Vừa rồi lúc cửa đóng lại, Ariel nhìn thấy rõ thứ tên nhân viên nghiên cứu kia cầm trong tay chính là một trong số những quả bom họ gài vào căn cứ.

Vài giây sau, bên kia cánh cửa truyền đến tiếng gầm giận dữ của tên mập. Hai người liếc nhau, đẩy nhanh tốc độ chạy thục mạng về phía cánh cửa kim loại cuối cùng.

"Ngăn chúng lại!" Cửa mở ra. Hai bên thân thể gã mập mọc ra bốn chi thô to, miệng lộ ra hai chiếc răng nanh xanh lè. Mấy tên lính đằng sau gã hoàn toàn hóa thú, hùng hổ đuổi theo Ariel.

Lối đi ngầm này không rộng, có lấy cơ giáp ra cũng không làm được gì. Nhưng nếu không dùng cơ giáp, hai người đối đầu với nhiều chiến sĩ cải tạo gene như vậy thì chỉ có chết. Hiện giờ cách duy nhất là phải lao ra khỏi con đường này, vào cơ giáp, có thế mới chạy thoát được.

"Lên!" Ariel hét lớn.

Chung Thịnh đột nhiên dừng lại, cúi thấp người, hai tay chụm nhau để ngang đầu gối.

Ariel đột nhiên nhảy lên, đạp tay Chung Thịnh lấy đà. Chung Thịnh dồn sức đẩy mạnh, Ariel nương đó tung người lên đá thẳng vào cửa kim loại.

Vì biết trước hai nhân viên thị sát qua một lát sẽ đi luôn nên cánh cửa này không bị khóa. Lính gác bên ngoài nghe tiếng gầm của tên mập liền hóa thành động vật, nhưng vì quá gấp nên chưa kịp nhảy vào trong.

May là chúng không kịp vào, nếu không Chung Thịnh với Ariel bị bao vây hai đầu tuyệt đối không còn đường sống sót.

Cửa kim loại hơi hé, Ariel canh chuẩn thời cơ đá mạnh vào ván cửa khiến tên chiến sĩ cải tạo gene đứng đằng sau bị tấn công bất ngờ văng ra xa.

Bốn tên còn lại sợ ngây người. Chúng mới biến đổi không lâu, chưa phải chiến đấu lần nào. Nếu mà là lính của Ariel thì lúc này chắc chắn sẽ liều mình lao lên cản bước Ariel và Chung Thịnh. Đáng tiếc, chúng chỉ là những người dân bình thường may mắn sống sót sau quá trình biến đổi gene, dù biết cơ thể mình rắn chắc hơn người thường gấp trăm lần vẫn thấy run sợ khi thấy đồng loại bị đánh bật như vậy, ngơ ngác nhìn kẻ địch vòng qua mình, chạy ra khỏi căn cứ.

"Bọn ăn hại!" Gã mập theo sát phía sau, lối đi nhỏ hẹp làm gã hành động không thuận tiện, cho nên không đuổi kịp Ariel. Thấy bốn tên lính kia trơ mắt ra nhìn kẻ địch lao ra khỏi căn cứ, tức không chịu được liền dùng bốn chi mọc trên thân đâm xuyên ngực chúng, vứt sang một bên như giẻ rách.

"Mau đuổi theo! Tuyệt đối không thể để chúng tiết lộ bí mật, nếu không chết cả nút!" Hai cái răng nanh xanh lè của gã mập trông cực kỳ đáng sợ. Gã là người rõ nhất tầm quan trọng của căn cứ này đối với thủ

lĩnh. Công trình nghiên cứu sắp thành công đến nơi, bây giờ mà thất bại thì gã không dám đi đối mặt với cơn giận của thủ lĩnh, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy rợn người.

Đám lính theo sau gã cũng rùng mình. Nếu ngay cả tên mập còn không sống nổi thì họ chết là cái chắc. Vì thế cả đám liều mạng đuổi theo Ariel và Chung Thịnh, nhất là tên có ưu thế tốc độ, lao vun vút về phía trước, thu hẹp khoảng cách giữa hai bên.

Căn cứ nhỏ này còn cách nơi họ đỗ phi thuyền một khoảng rất xa. Nếu chỉ dựa vào hai chân thì họ không thể chạy thoát. Thấy sắp sửa ra ngoài, Chung Thịnh chuẩn bị giải phóng cơ giáp.

Ariel nhìn động tác của Chung Thịnh, hét lên: "Dùng Lôi Ưng!"

Chung Thịnh hơi khựng lại, rồi nhanh chóng giải phóng Lôi Ưng.

Hai chiếc cơ giáp cao lớn xuất hiện trước mặt hai người, vẫn tư thế nửa quỳ như mọi lần. Ariel tiện đà chạy nhảy vài cái liền vào trong khoang điều khiển.

Lúc đang xông lên trước, Chung Thịnh cảm nhận được tiếng xé gió mãnh liệt ở ngay đằng sau. Anh biết có người sắp đuổi kịp mình, cho nên dứt khoát giảm tốc độ, thu hút sự chú ý của đối phương để tạo điều kiện cho Ariel lên trước.

Vừa giảm tốc đã thấy áp lực đằng sau tăng hẳn. Chung Thịnh vẫn không dừng bước, các dây thần kinh căng ra như dây đàn.

Chiến sĩ cải tạo gene đuổi theo Chung Thịnh đã hóa thành một con sói lớn, miệng há ra, nước miếng nhỏ giọt. Nó thấy Chung Thịnh giảm tốc độ, đôi mắt màu vàng liền ánh lên sự tàn nhẫn, chân phải đạp đất, lao bổ vào lưng anh.

Chính là lúc này!

Chung Thịnh lộn nhào tránh thoát đòn tấn công, không quay đầu lại đã nghe phập một tiếng, máu nóng văng ra làm ướt lưng áo.

Lấy đà nhảy bật lên chân cơ giáp, lúc vung người, Chung Thịnh liếc thấy cơ giáp của Ariel vung thi thể con sói bị trường kiếm đâm thủng kia đi xa.

Chung Thịnh nhếch môi cười, lòng thầm vui sướng. Quả nhiên anh và ngài Ariel vẫn phối hợp ăn ý như trước.

Vào trong khoang điều khiển, hai người chỉ huy cơ giáp chạy nhanh về phía phi thuyền.

Hơn mười chiến sĩ cải tạo gene chạy như điên đuổi theo bọn họ, thân hình đồ sộ nhất chính là tên mập kia giờ đã biến thành một con nhện khổng lồ.

Chẳng lẽ có tám chân nên chạy nhanh hơn sao? Chung Thịnh vừa chạy trốn vừa nghĩ.

Còn Ariel thì không quên lợi dụng quyền kiểm soát tối cao của mình để làm tê liệt toàn bộ vũ khí của căn cứ trên mặt đất.

Thật ra hắn làm thế có hơi thừa, vì lúc nãy tên mập đã giết hết lính gác của căn cứ, không hề có ý định dùng pháo bắn.

Lôi Ưng không hổ danh "Lôi đào tẩu", tốc độ nhanh kinh hồn. Tấm khiên sau lưng càng là công cụ phòng ngự cực tốt những đòn tấn công đến từ phía sau.

Chung Thịnh với Ariel chạy thục mạng. Đến khi nhìn thấy phi thuyền phía trước rồi, Ariel đột nhiên ngừng lại.

272. Chương 272

Editor: Nguyệt

"Em lên trước, sau đó tới đón anh." Ariel hô lên, rồi xoay người rút vũ khí, muốn tranh thủ thời gian cho Chung Thịnh.

Chung Thịnh cắn răng, không quay đầu lại, nhảy từ trên cơ giáp xuống, thu hồi cơ giáp rồi chạy nhanh về phía phi thuyền.

Tên mập bám sát Ariel nhìn thấy Chung Thịnh ra khỏi cơ giáp chuẩn bị lên phi thuyền, mặt biến sắc, há miệng phun một sợi tơ trắng bắn thẳng vào lưng Chung Thịnh.

Ariel vung kiếm chém tơ nhện, nào ngờ chém không đứt.

Loại tơ này bền chắc hơn Ariel tưởng. Mắt thấy tơ nhện sắp sửa xuyên qua người Chung Thịnh, trong một tích tắc cái khó ló cái khôn, Ariel dùng kiếm cuộn tơ nhện, khiến nó không đủ dài để chạm được vào Chung Thịnh.

Tên mập giận tím mặt, khuôn mặt màu xanh thẫm sau khi hóa thú cũng bắt đầu chuyển màu. Nhìn tên kia leo lên phi thuyền, chuẩn bị rời khỏi mặt đất, gã dứt khoát vung chân lao thẳng về phía Ariel.

Ariel vẫn bình tĩnh, vứt thanh kiếm quấn đầy tơ nhện kia đi, rút từ mé cánh tay ra một con dao laser, đón đầu tên mập.

Cơ giáp bằng kim loại khổng lồ và con nhện màu xanh lè lao vào chiến đấu, mấy tên chiến sĩ cải tạo gene đuổi đến cũng xông lên bao vây.

Khuyết điểm của Lôi Ưng lập tức lộ rõ. Nó có tốc độ rất nhanh, nhưng kém linh hoạt, phần giáp trước rất mỏng vì để giảm trọng lượng và tăng tốc độ chạy trốn, khi đánh trực diện với kẻ địch sẽ gặp bất lợi lớn.

Tốc độ hơn kém nhau cho nên đám chiến sĩ cải tạo gene đuổi theo sau bọn Ariel cũng chia thành mấy tốp. Có hai tên đến trước, sau đấy là ba tên. Tới khi Chung Thịnh điều khiển phi thuyền đến cứu viện, đã có sáu tên bao vây hắn.

"Ariel, lên đây!" Chung Thịnh điều khiển phi thuyền bay lơ lửng trên không.

Ariel điều khiển cơ giáp nhảy bật lên, mở khoang điều khiển giữa không trung để nhảy ra ngoài, thu hồi cơ giáp, tóm lấy thang dây Chung Thịnh tung xuống, thuận lợi trèo vào phi thuyền.

Trước lúc nhảy, hắn còn không quên ném một "món quà nhỏ" khiến đám người cải tạo gene ở dưới luống cuống tay chân.

"Mau rời khỏi đây." Ariel vào phòng điều khiển, một tay cuốn lấy dây leo nở hoa vỏ trứng.

Trên đầu Chung Thịnh cũng có một đóa hoa vỏ trứng màu trắng. Hai người nhanh chóng điều khiển phi thuyền bay thẳng lên không trung.

Căn cứ trên mặt đất rút cuộc cũng lộ ra nanh vuốt, có mấy khẩu pháo lớn từ từ nhô lên khỏi mặt đất.

Ariel mặt biến sắc. Hắn biết quá rõ uy lực của mấy khẩu pháo phòng ngự này. Trước đây chính hắn là người dựa vào hơn ba mươi khẩu pháo phòng ngự để bảo vệ kín kẽ căn cứ trên tinh cầu số 17 chứ ai.

May là căn cứ này chỉ có mười khẩu pháo, nhờ thế khả năng trốn thoát của hắn và Chung Thịnh tăng lên rất nhiều.

"Chết tiệt! Lên phi thuyền, đuổi theo!" Gã mập nheo mắt nhìn bóng phi thuyền dần thu nhỏ thành một chấm đen, mặt mày dữ dằn quát. Phi thuyền mà hai tên kia điều khiển chính là loại mới được nghiên cứu chế tạo, có kết hợp với kỹ thuật của người ngoài hành tinh, phi thuyền trong tay gã kém hơn nó một chút.

Hiện giờ gã đã không trông chờ gì bắt được hai tên kia, chỉ mong có thể ngăn chúng lại rồi dùng pháo bắn hạ.

Các phi thuyền nối nhau bay ra từ căn cứ ngầm dưới đất, hơn mười chiếc lao nhanh lên không trung đuổi theo bọn họ.

Những cột sáng trắng chói mắt đuổi sát sườn phi thuyền màu xanh lục, chỉ hơi bất cẩn thôi là cả Ariel và Chung Thịnh sẽ chết ngay lập tức.

Bị pháo phong tỏa đường chạy, Ariel và Chung Thịnh tránh các lượt tấn công một cách khó nhọc.

Hơn mười chiếc phi thuyền cùng truy kích, bọn họ lại càng khó thoát, mấy lần thập tử nhất sinh, đến khi phi thuyền bắt đầu khởi động hình thức tấn công tự sát, tình cảnh của cả hai đã như chỉ mành treo chuông, còn suýt bị pháo bắn trúng, may là Chung Thịnh nhanh tay cho dừng phi thuyền nên cột sáng kia chỉ lướt sát sườn chứ không phá hủy phi thuyền của họ.

"Làm sao bây giờ?" Chung Thịnh điều khiển phi thuyền, né trái tránh phải, di chuyển rất khó khăn. Ariel chớp mắt, trong con ngươi loáng qua tia sáng nhạt.

"Kích nổ!"

"Cái gì?" Chung Thịnh sửng sốt.

"Kích hoạt bom!"

"Nhưng …" Chung Thịnh tái mặt. Anh là người gài bom cho nên biết rất rõ, nếu cho nổ trước khi họ ra khỏi tầng khí quyển của hành tinh nhỏ này thì rất có thể sẽ bị kéo lại. Nếu trên phi thuyền chỉ có mình anh thì anh sẽ không đắn đo do dự điều gì, nhưng ngài Ariel …

"Đây là mệnh lệnh!" Ariel nghiêm mặt, nắm chặt tay Chung Thịnh, nhìn anh với đôi mắt sáng rực: "Hãy tin anh!"

Chung Thịnh nghe thế liền nhẹ lòng. Anh sẽ tin tưởng Ariel vô điều kiện trong bất kỳ tình huống nào, dù phải giao tính mạng mình cho đối phương.

Mở quang não, nhập tín hiệu kích hoạt bom. Từ lúc họ bị phát hiện, bị truy đuổi đến lúc trốn vào vũ trụ chỉ có mười phút ngắn ngủi, lính của căn cứ hầu hết được điều động để truy bắt họ, cho nên quân địch không thể gỡ hết bom nhanh như vậy được.

Không nằm ngoài dự đoán, sau khi Chung Thịnh kích hoạt bom liền có tiếng nổ rầm trời, cả tinh cầu đều chấn động. Bom nổ nối tiếp nhau, mấy khẩu pháo lúc nãy còn bắn hăng hái nay lũ lượt tắt lửa.

Không bị pháo cản trở, họ nhanh chóng thoát khỏi mười chiếc phi thuyền đằng sau. Ariel không còn bận tâm đến vấn đề hình tượng nữa, cầm một bông hoa vỏ trứng cài lên đầu mình, lập tức kết nối với hệ thống điều hành phi thuyền. Chung Thịnh nhanh chóng nhường lại quyền điều khiển.

Hắn dồn toàn bộ năng lượng cho động cơ. Phi thuyền để lại một quầng sáng xanh lam rồi lao vút đi.

Sau một loạt tiếng nổ vang rền, tinh cầu trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ. Bầu không khí đè nén khiến người ta ngạt thở báo hiệu cơn bão sắp sửa xảy đến.

Vài giây trôi qua, trung tâm tinh cầu phát nổ, cả tinh cầu bắt đầu sụp đổ, vùng sáng đỏ khổng lồ nuốt chửng tinh cầu, đè nén đến giới hạn rồi bùng phát mãnh liệt.

Tinh cầu phát ra phóng xạ cực mạnh.

Phi thuyền của chiến sĩ cải tạo gene bị chìm ngập trong quầng sáng đỏ, chỉ có phi thuyền xanh lục lao vút đi là suýt soát thoát khỏi phóng xạ cực mạnh của vùng sáng đỏ.

Lao ra khỏi tầng khí quyển vọt vào vũ trụ mênh mông, phi thuyền lại tăng tốc thêm mấy lần. Quầng sáng đỏ đằng sau như con quái vật đói khát bám sát bọn họ. Hệ thống không ngừng vang lên tiếng cảnh báo chói tai. Chung Thịnh trợn trừng hai mắt, căng thẳng đến nỗi tim như ngừng đập, nhìn quầng sáng đỏ lùi dần về sau.

Sống cả hai đời, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận rõ bóng ma của cái chết đến thế. Hiện giờ anh đang sởn hết cả người như con mèo xù lông.

Đời trước từng chết một lần, nhưng nỗi đau mất đi Ariel còn lớn hơn cả nỗi sợ phải đối mặt với cái chết, cho nên không thể sánh bằng cảm giác thoát khỏi lưỡi hái của tử thần lần này được.

Vùng sáng đỏ dần biến mất, phi thuyền nhẹ nhàng lơ lửng trong vũ trụ.

Tại phòng điều khiển, Ariel và Chung Thịnh đều mướt mải mồ hôi. Lần này xem như là đánh cược tính mạng, may sao phi thuyền này kết hợp với kỹ thuật của người ngoài hành tinh, cấu tạo bằng thực vật, khả năng tiếp nhận năng lượng của động cơ cũng tốt hơn. Dẫu vậy, sau khi thoát ra ngoài, động cơ đã hỏng hẳn, cho nên cả hai chỉ đành lơ lửng giữa vũ trụ chờ cứu viện.

Lôi bông hoa vỏ trứng xuống vứt toẹt sang một bên, Ariel lại gần Chung Thịnh, cúi xuống nhìn anh: "Sao thế?"

"Đời trước, chỗ này …" Mắt Chung Thịnh như không có tiêu cự, miệng lẩm bẩm.

"Hửm?" Ariel hiểu ý anh, nhún vai: "Có lẽ vậy. Lúc ấy chắc căn cứ của Liên minh Người tiến hóa đã được thành lập rồi. Bấy giờ chưa bùng nổ chiến tranh, chỗ này cũng khá bí mật."

Chung Thịnh trợn trừng hai mắt: "Anh cũng nghĩ là vì lý do này sao? Em vẫn tưởng Elena …"

Ariel nhíu mày: "Vậy thì đã sao?"

Chung Thịnh cúi đầu: "Elena là vị hôn thê của anh …"

"Sai rồi." Ariel nheo mắt, nâng cằm Chung Thịnh, bắt anh nhìn thẳng vào mắt mình: "Là vị hôn thê 'đời trước' của anh. Anh bây giờ chỉ có một vị hôn phu thiếu tự tin thôi."

Chung Thịnh đỏ mặt, xấu hổ lảng mắt đi.

Ariel xoay mặt anh lại, hơi nhíu mày nhìn anh: "Chung Thịnh, em không tin anh sao?"

"Không phải!" Chung Thịnh đáp theo phản xạ.

"Vậy là được rồi. Elena từng là vị hôn thê của anh, nhưng quan hệ của anh với cô ta thế nào chắc em cũng rõ." Ariel dùng ngón cái vuốt môi Chung Thịnh: "Đó chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị. Đời trước tuy không yêu, nhưng anh chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cô ta, cho nên em không phải áy náy. Hơn nữa … đời trước chưa chắc Elena đã vô tội. Em nên biết rằng, con gái được gia tộc Heideck đào tạo không thể có chuyện … nhu nhược như vẻ bề ngoài được. Lời mời của cô ta lúc đó quá đột ngột. Sau khi sống lại, không chỉ em mà cả anh cũng nghi ngờ cô ta."

273. Chương 273

Editor: Nguyệt

Ariel nói rất thản nhiên. Hắn không có gì phải áy náy với Elena. Đời trước hắn đã nói rõ là mình không yêu, nhưng cô ta cứ nhất quyết muốn làm vị hôn thê của hắn. Xét thấy thân phận bối cảnh cũng phù hợp cho nên Ariel đã đồng ý mà không suy xét gì mấy.

Sau này cứ kéo dài mãi không kết hôn là vì hắn càng lúc càng bận, mà bản thân hắn cũng khao khát tình yêu đích thực do ảnh hưởng của bố mẹ, dù rằng không biểu hiện ra ngoài. Đáng tiếc, Elena không phải người đó, cho nên cô ta chỉ đành ngậm ngùi ôm hận.

Ariel cúi xuống, hôn lên bờ môi mềm mại của Chung Thịnh, vươn lưỡi tách hàm răng anh ra, luồn vào trong lần mò. Những ngón tay linh hoạt cởi từng nút áo, mang theo cảm giác mát mẻ vuốt lên ***g ngực cường tráng.

"Ưm … Ariel …" Chung Thịnh rên rỉ, "Đừng …"

Ariel cắn nhẹ lên môi Chung Thịnh: "Phi thuyền đã hỏng động cơ, cơ giáp không thể xuyên qua lỗ đen vũ trụ. Chờ quân cứu viện đến cũng phải mất hai mươi mấy tiếng đồng hồ. Chúng ta nên làm chuyện gì đó để giết thời gian."

"Ư …" Chung Thịnh đỏ ửng hai má, chậm rãi nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, ngầm đồng ý với Ariel.

Ariel nhếch môi, đôi đồng tử ngày thường lạnh lùng nay đong đầy tình ý. Hắn thở ra một hơi thật dài: "Chung Thịnh … anh yêu em …"

"Em cũng yêu anh."

Mùi *** dần lan tỏa khắp phòng điều khiển. Hai thân hình quấn riết lấy nhau.

Lúc Cuttino dẫn quân vội vàng đến cứu viện, Từ Nham tới trước tiếp ứng không khỏi ngỡ ngàng.

Sao bảo phải dẫn quân đến tấn công căn cứ trên tinh cầu nọ? Căn cứ đâu? Đừng nói căn cứ, cả tinh cầu đều không thấy thì đánh cái gì!

Từ Nham thực sự sùng bái Ariel. Thực lực siêu việt cùng sự cơ trí của hắn đã hoàn toàn thuyết phục Từ Nham. Một mình trưởng quan xử lý cả một tinh cầu, ngầu hết xẩy!!!

Cho dù có phó quan Chung đi cùng, thì đây vẫn được coi là chiến tích lừng lẫy có một không hai.

Hiện giờ Từ Nham đang tuôn trào lòng ngưỡng mộ đối với Ariel, nhất thời không kiềm chế được.

Tuy không tìm được tinh cầu nọ, nhưng giữa biển vũ trụ mênh mông, chiếc phi thuyền màu xanh lục vẫn khá là bắt mắt, chí ít ra-đa có thể dễ dàng phát hiện ra nó.

Ngay lúc Cuttino băn khoăn không biết trưởng quan Ariel đang ở đâu, gã nhận được một lời yêu cầu trò chuyện từ tín hiệu lạ.

Gã kết nối tín hiệu, quả nhiên là trưởng quan Ariel.

"Cuttino, phái người đến chỗ phi thuyền này đón chúng tôi." Ariel vừa ngáp vừa nói, sau đấy ngắt tín hiệu.

Cuttino gãi cằm, vừa rồi hình như gã thấy phó quan Chung đang mặc quần áo …

Suy xét một hồi, Cuttino quyết định chờ mười phút nữa mới phái người đến đón họ.

Sau khi về căn cứ, Ariel lập tức báo cáo chuyện này cho cấp trên.

Sự tồn tại của sát thủ tàng hình là mối nguy lớn đối với Liên Bang. Tuy Ariel đã phá hủy một cơ sở nghiên cứu của chúng, nhưng không ai dám chắc chúng còn những cơ sở nghiên cứu cùng loại nữa hay không.

Mặt khác, chiếc phi thuyền mà hắn mang về có giá trị nghiên cứu rất lớn, có thể trở thành bước đột phá mới của nền khoa học kỹ thuật.

Nói thật là Ariel rất may mắn. Kể cả Liên minh Người tiến hóa cũng chỉ mới chế tạo được số lượng rất ít loại phi thuyền kết hợp với kỹ thuật của người ngoài hành tinh này. Mà tên tai to mặt lớn kia đem nó ra cho hai tên cấp dưới dùng chủ yếu cũng là vì khoe của. Nào ngờ hai tên hổ báo tiếng dữ đồn xa này lại xui xẻo bị hai cao thủ như Ariel và Chung Thịnh tập kích, chưa kịp phô bày sức mạnh đã ngỏm, tặng không cho địch một chiếc phi thuyền công nghệ cao và kéo theo cả một căn cứ chôn cùng.

Vài ngày sau, quân đội Liên Bang phái người đến mang chiếc phi thuyền đó đi. Phần thưởng cho chiến công phá hủy sở nghiên cứu của quân địch cũng theo đó mà đến.

Râu quai nón mặt cau mày có nghe ông già nhà mình mắng như tát nước vào mặt, thấy uất ức vô cùng. Sự kiện lần này liên quan đến nhiều phương diện nên đã được nhanh chóng báo cho cấp trên, báo cáo chi tiết về lần hành động này của Ariel cũng được gửi cho các lãnh đạo cấp cao.

Bố của râu quai nón xem xong bản báo cáo đó liền tái mặt.

Mức độ nguy hiểm của lần hành động này còn vượt xa phim ảnh. Trong phim thì nhân vật chính đã được định sẵn sẽ sống sót, nhưng trên chiến trường thực sự thì chỉ một sai lầm nhỏ cũng có thể khiến Ariel toi mạng.

Luther thầm rủa xa Ariel. Nhóc làm lính thì cũng được, nhưng sao không chạy đến quân khu của bố mình mà làm? Không đi thì thôi, đằng này chạy đến chỗ con tôi làm gì. Được rồi, không so đo chuyện này nữa, nhưng cậu có cần phải điên cuồng chấp hành nhiệm vụ đến mức đó không?

Chẳng may cậu bị thương hoặc toi mạng, kiểu quái gì tên Clifford kia chẳng liều mạng với tôi!!!

Con tôi đã lớn thế rồi, vậy mà cậu nhẫn tâm để ông già này đi liều mạng với bố cậu sao?

Càng nghĩ càng tức, Luther lại không thể nổi nóng với Ariel, thế là giận cá chém thớt, râu quai nón – người kéo Ariel vào đội quân của mình phải chịu trận.

Lên chiến trường thì khôn khéo lắm, sao rút khỏi chiến trường một cái là thành đầu đất rồi? Ariel Clifford, người ta còn chẳng thèm che giấu thân phận liền đến báo danh, vậy mà mày không đoán ra được đấy là con trai tổng chỉ huy Quân khu I à?

Lại nói, ai bảo mày cứ không chịu tham gia tiệc tùng xã giao. Mày mà chịu đi vài lần thì có phải là có cơ hội gặp nó rồi không, sau này sẽ không rước cục nợ to đùng đó về quân mình!!!

Bị mắng một trận nên thân, râu quai nón rất là buồn bực. Gã nào biết thằng nhóc đó lại điên cuồng đến vậy. Lúc trước gã bảo bọc nó cũng kỹ lắm chứ, điều đó đến phòng thủ tinh cầu vệ tinh số 17, ai ngờ nó hăng hái đến độ triệt hạ cả căn cứ địch. Điều nó đến khu 68, nó chẳng những đi đánh căn cứ địch, còn kéo theo các đơn vị khác đánh cùng. Sau đấy, gã dứt khoát cho nó vào vũ trụ, để nó phòng thủ phần đằng sau chiến khu. Nào ngờ nó lại tìm được sở nghiên cứu dưới lòng đất của Liên minh Người tiến hóa, nhân thể xử lý luôn.

Ngẫm lại những chiến công hiển hách của Ariel, râu quai nón cũng phục hắn thật. Quả là quá trình phấn đấu đầy vinh quang của một người lính trẻ. Từ ba tháng huấn luyện tân binh, thằng nhóc này liên tục thăng chức, đến bây giờ sắp sửa được phong hàm thượng tá, đuổi kịp gã tới nơi rồi.

Có buồn bực uất ức thế nào thì râu quai nón vẫn thật lòng tán thưởng Ariel. Chiến tranh tôi luyện ra nhiều nhân tài, nhưng thăng chức nhanh như Ariel thì chẳng được mấy ai. Đặc biệt là nhóc này chưa bao giờ để lộ thân phận con trai tổng chỉ huy Quân khu I, nếu không chắc còn thăng chức nhanh nữa.

"Mẹ nó, chiến khu hậu chiến khu đều đi cả rồi, rút cuộc phải điều nó đến đâu nó mới chịu yên thân đây." Râu quai nón nhìn bản đồ mà đau hết cả đầu. Chuyện phòng thủ chiến khu đâu phải do một mình gã định đoạt. Hiện giờ Ariel sắp lên làm thượng tá, nếu cấp thêm lính của thằng nhóc này, gã sợ nó sẽ chạy luôn đến hang ổ của Liên minh Người tiến hóa. [= = Đồng chí nghĩ nhiều rồi.]

Mắt rà một lượt khắp bản đồ, râu quai nón rầu hết cả người. Theo ý ông già nhà gã, tốt nhất là điều Ariel đến một nơi an toàn tuyệt đối. Mấy nơi như vậy thực ra cũng có, xếp nó vào bộ tham mưu, bộ hậu cần đều sẽ có chức vị phù hợp với quân hàm thượng tá. Nhưng để một sĩ quan chỉ huy có năng lực như Ariel đi ngồi bàn giấy phân tích chiến sự ư? Bản thân râu quai nón còn không nỡ chứ nói gì ai khác.

Một nhân tài đầy tiềm năng cho chức vị tướng quân như vậy, râu quai nón thực sự không thể bó buộc không cho nó ra chiến trường.

Nhưng đã ra chiến trường thì sẽ có nguy hiểm. Bần cùng bất đắc dĩ, râu quai nón đành lao tâm khổ tứ tìm một nơi "tương đối" an toàn.

Râu quai nón còn đang vắt óc suy nghĩ xem nên điều Ariel đi đâu thì hắn đã chủ động nói ra nơi mình muốn đến.

Râu quai nón giật giật khóe mắt hỏi: "Cậu muốn đến đó?"

"Vâng."

"Vì sao?"

"Tôi nghĩ chỗ đó sẽ có ích cho sự phát triển của tôi sau này."

Râu quai nón: …

ĐM thằng nhóc này chắc chắn là cố ý! Râu quai nón thầm rít gào.

Nơi mà Ariel muốn đến là tinh cầu nhỏ mà cả Liên Bang lẫn Liên minh Người tiến hóa đều không mấy để ý.

Trên tinh cầu này, thế lực hai bên phân bố ngang nhau, do ảnh hưởng của chiến trường chính nên tình hình chiến đấu trên tinh cầu này không mấy kịch liệt. Nếu là hai tiếng trước, Ariel chủ động xin được điều đến nơi này, râu quai nón sẽ đồng ý ngay. Nhưng bây giờ …

"Có phải cậu nghe được tin gì không?" Râu quai nón hỏi dò.

"Sao ạ? Chỗ đó có vấn đề gì ư?" Ariel nói với giọng rất bình thản, lông mày hơi nhướn, bày ra vẻ ngạc nhiên rất đúng mực.

Râu quai nón giật giật mí mắt, quan sát mãi mà không nhìn ra Ariel có biết tin gì không.

Hai tiếng trước, toàn bộ sư đoàn trưởng Quân khu IV bị triệu tập đến phòng tổng chỉ huy, nhận được chỉ thị mới.

Cuộc chiến đã giằng co gần bốn năm. Dù Liên Bang giàu của cải vật chất cũng không thể chống đỡ nổi lượng tiêu hao lớn đến vậy. Huống chi, theo thời gian, Liên minh Người tiến hóa dần dàn xếp những địa bàn mà chúng chiếm được. Cứ tình hình này, dù Liên Bang có cướp các tinh cầu đã mất cũng chỉ thu về được mảnh đất cằn cỗi.

Người bị biến đổi gene sẽ trung thành tuyệt đối với thủ lĩnh Liên minh. Nói cách khác, mỗi lần chiếm được một tinh cầu, thế lực của chúng sẽ càng bành trướng. Kể cả Liên Bang có đòi lại được lãnh thổ cũng không cứu nổi những người đã bị biến đổi gene.

274. Chương 274

Editor: Nguyệt

Trước đó còn một số người theo phái trung lập muốn đàm phán với Liên minh Người tiến hóa, nay nhìn cảnh tượng đổ nát ở những nơi chúng đi qua như châu chấu qua đồng cỏ trên bản đồ, ai nấy đều trầm mặc.

Sự kiện Ariel phá hủy căn cứ ngầm trở thành giọt nước tràn ly. Cả phái trung lập lẫn phái chủ chiến đều không ngờ rằng Liên minh Người tiến hóa lại tạo ra thứ vũ khí kinh khủng đến thế.

Người bom tàng hình!

Bất cứ ai trong số các cán bộ cấp cao của Liên Bang đều có khả năng nằm trong danh sách bị ám sát. Lãnh đạo cấp cao Liên Bang không thể làm ngơ trước mối nguy lớn này. Đám chính khách tham lam ấy cuối cùng đã thống nhất đứng về phe quân đội, tán thành kế hoạch phản công.

Ngay tại hội nghị vừa qua, tướng quân Luther cho biết, Quân đoàn III vừa được xây dựng lại đã lên đường ra tiền tuyến, Quân đoàn I đóng quân tại tinh cầu thủ đô cũng nhận lệnh điều động khẩn cấp.

Tất cả đều đang chuẩn bị cho cuộc phản công. Còn râu quai nón, nhiệm vụ đầu tiên của gã là giành lại tinh cầu nhỏ kia trong khu vực quản hạt của mình.

Râu quai nón nghĩ, chắc chắn Ariel phải có mũi thính lắm mới "ngửi" được mùi chiến tranh chuẩn xác đến vậy.

Tinh cầu nhỏ tạm coi là yên ổn đó sắp sửa thành bàn đạp cho cuộc phản công của quân Liên Bang. Với quân hàm của Ariel hiện giờ, nếu được điều tới đó thì chắc chắn sẽ lên làm tổng chỉ huy. Bởi vậy, nhiệm vụ tập kích bất ngờ cũng giao vào tay hắn.

"Trưởng quan? Trưởng quan?"

"Hả?" Râu quai nón lấy lại tinh thần, hơi ngại ngùng khi nhìn vẻ bất mãn của Ariel vì mình ngẩn người.

"Trưởng quan đã quyết định được chưa?"

Râu quai nón khó xử. Ý cha già là gã phải ưu tiên bảo đảm an toàn cho Ariel. Nhưng tình hình hiện tại, Ariel là một tướng mạnh trong số cấp dưới của gã, gã không nỡ để một trợ thủ đắc lực như vậy bị mai một ở nơi an toàn. Chưa bàn đến chuyện Ariel có đồng ý không, chỉ nghĩ đến cảnh bị những người không hợp mình châm chọc chỉ trích mình nhát gan yếu đuối là gã không chịu nổi rồi.

Sau vài năm tiếp xúc, gã biết Ariel là người sinh ra để làm tướng lĩnh chỉ huy. Bắt cậu ta lui về nơi an toàn có khác nào sỉ nhục cậu ta.

Gã không dám cãi lệnh cha già, cũng không nhẫn tâm nhìn nhân tài như Ariel bị vùi dập. Đắn đo một hồi, cuối cùng, gã bặm môi, quyết định điều Ariel đến làm chỉ huy tại tinh cầu QZ-1228.

Là quân nhân thì phải xông pha chiến trường, dũng cảm tiến tới. Nếu sợ chết trên chiến trường thì còn đi lính làm gì, ở nhà cho lành.

Râu quai nón tin rằng Ariel là người có tham vọng, có năng lực. Giờ mà ném cậu ta đến chỗ an toàn thì đó không phải chiếu cố. Người như thế phải ra chiến trường mới bộc lộ hết tài năng.

Sau khi lên làm chỉ huy tối cao của tinh cầu QZ-1228, việc đầu tiên thượng tá Ariel Clifford làm khi đến địa điểm đóng quân chính là xin lệnh điều động một vài sĩ quan bậc trung rải rác trong sư đoàn 1 đến làm cấp dưới của mình.

Râu quai nón hết lòng ủng hộ Ariel cho nên không phản đối gì yêu cầu nhỏ nhặt này. Nhóm Lôi Tranh, Samantha, Edward nhanh chóng được điều đến chỗ Ariel.

"Đậu má!! Có nhầm không, tôi liều sống liều chết trên chiến trường hai năm trời mới leo được lên chức thiếu tá, thế mà Ariel đã làm thượng tá rồi!" Gerald rầu rĩ than thở. Tuy biết tin từ lâu, nhưng khi tận mắt nhìn thấy quân hàm chói sáng đó, cậu vẫn không kìm được cảm giác hâm mộ ghen tỵ.

Edward dịu dàng xoa đầu cậu: "Em thích thì tôi cho em quân hàm của tôi nhé."

Mọi người: …

Lâm Phỉ Nhi che mắt rú lên: "Đờ mờ mù mắt tôi rồi! Cho xin ít nước để rửa mắt đi."

Gerald bĩu môi khinh bỉ: "Anh đây không thèm."

Edward nheo mắt, ôm chặt bả vai Gerald: "Hửm? Em vừa nói gì cơ?"

Gerald lập tức đầu hàng: "Em chưa nói gì hết …"

"Ừ, ngoan " Edward cười tủm tỉm vỗ mặt cậu.

Từ lúc vào phòng đến giờ, Hạng Phi cứ bâu lấy Lôi Tranh suốt, bưng trà rót nước lấy lòng đủ các kiểu. Còn Lôi Tranh ngày thường hiền lành ôn hòa nay lại đanh mặt tỏa khí lạnh ùn ùn, trông như phiên bản khác của Ariel.

Samantha tay lăm lăm quang não, cười tủm tỉm ngọt ngào, tay lướt nhanh như bay, nhìn qua là biết đang nhắn tin cho bạn trai.

Lâm Phỉ Nhi ngồi ngả trên sofa, còn đâu chút nữ tính yểu điệu ngày trước, bây giờ rõ rành rành là hạng đại tỷ có máu mặt.

Chung Thịnh im lặng quay đi. Hai năm không gặp, những người bạn này thay đổi nhiều quá.

Ariel ngồi trên ghế chính, im lặng quan sát mọi người. Đây là những đồng đội hắn nhận định từ trước. Hai năm trôi qua, ai nấy đều lên chức, thấp nhất là trung úy.

Trung úy xui xẻo này chính là Lâm Phỉ Nhi. Vừa nhập ngũ, cô đã được điều đến binh đoàn đóng quân ngoài vũ trụ do giá trị tinh thần lực siêu cao, nhưng vì là tân binh nên chờ mãi mà chẳng có cơ hội lên chiến trường. Nếu sau này cô không xông thẳng vào phòng chỉ huy kêu gào một trận, có khi bây giờ vẫn đang ngồi mốc người trên chiến hạm cũng nên.

Ariel bưng tách trà lên, bâng quơ hỏi: "Mấy năm nay thế nào?"

"Hề hề, còn thế nào nữa, vội vàng ra chiến trường thôi." Gerald nháy mắt nói, nhấp một ngụm trà xong liền hô toáng lên: "Ôi đệt, làm thế nào cậu có được loại hồng trà thượng phẩm này? Lâu lắm rồi tôi không nhìn thấy nó chứ đừng nói là uống."

Ariel nhếch môi cười: "Sĩ quan hậu cần bên tôi có quan hệ khá tốt với tổng cục hậu cần."

Chung Thịnh giật giật khóe miệng. Thượng úy Raul đáng thương, dưới đủ loại áp bức của Ariel đã phải học xong đủ mọi chiêu trò, giở thủ đoạn ầm ầm để có được vật tư mình cần. Bây giờ người của tổng cục hậu cần hận Raul đến nghiến răng nghiến lợi chứ quan hệ tốt nỗi gì.

Nghe Ariel nói thế, Gerald lại thở ngắn than dài, cảm thán sao nhập ngũ cùng lúc mà cậu lại thua Ariel cả quân hàm lẫn đãi ngộ.

"Muốn hả?" Ariel cười nửa miệng hỏi.

Gerald gật đầu lia lịa.

Edward nhéo lưng cậu tỏ vẻ không vui. Gerald đau đến nhe răng, nhưng vẫn nhìn Ariel bằng ánh mắt sáng rực như đèn pha.

"Vậy phải xem bản lĩnh cậu thế nào."

Gerald ngớ ra: "Nghĩa là sao?"

Chung Thịnh cười tiếp lời: "Các cậu được Ariel điều tới đây, muốn có chỗ đứng vững chắc thì ít nhiều gì cũng phải bộc lộ tài năng chứ, nếu không đám lính đầu gấu kia không nể mặt đâu. Chẳng may mà thua thì …" Anh cố tình bỏ lửng câu nói.

"Đùa chắc!" Gerald ngẩng đầu ưỡn ngực: "Hai năm nay tôi nỗ lực không ngừng đó. Nói đi, muốn so gì, chấp hết!"

"Vậy thì tốt. Còn các cậu thì sao?" Chung Thịnh quay sang nhìn những người còn lại.

Hạng Phi chẳng buồn ngẩng đầu, nịnh nọt xoa eo Lôi Tranh: "Thế nào cũng được."

Sắc mặt Lôi Tranh bấy giờ mới khá lên một chút. Đương nhiên cũng có thể là vì Hạng Phi phục vụ tận tình chu đáo khiến cậu nguôi giận. "Tớ không có ý kiến."

Edward vẫn cười ôn hòa như mọi ngày: "Đây xem như là … ra oai phủ đầu à?" Hắn không nói rõ là ra oai phủ đầu với họ hay với đám lính kia.

Chung Thịnh nhíu mày không nói, xem như thừa nhận.

Lâm Phỉ Nhi vắt chéo chân nói với vẻ phớt đời: "Ok, chị đây sẽ dạy cho chúng biết thế nào là điều khiển chiến hạm."

Samantha bỏ quang não xuống, ngẩng đầu nhìn Chung Thịnh: "Có được cá cược không? Tôi đang cần tiền mua nhà."

Mọi người: …

Chung Thịnh ho khan hai tiếng: "Trong quân đội cấm cờ bạc."

Samantha khinh khỉnh nhìn lại anh, vẻ mặt như muốn nói: Đừng đùa, thiếu gì thứ quân đội cấm, chẳng lẽ cậu chưa thử cái nào?

Chung Thịnh ngẩng đầu nhìn trời. Anh sẽ không nói ra chuyện Ariel thường xuyên bỏ qua các quy định không mấy quan trọng của quân đội đâu.

"Không phải không được." Ariel mở miệng, "Nhưng nếu chơi thì tôi sẽ làm nhà cái, để tránh cho mọi người gặp rắc rối."

Cả đám khinh bỉ ra mặt. Chiếm lợi nhiều nhất còn làm trò!

Ariel thản nhiên nhìn lại, dùng ánh mắt nói với họ: Tôi cũng là người cần kiếm tiền nuôi gia đình.

Chung Thịnh tiếp tục ngẩng nhìn trời. Cứ có cảm giác điều mấy người này đến đây rồi, doanh trại của Ariel sẽ náo nhiệt hơn nhiều.

Đúng như dự đoán, Ariel đột nhiên điều động mấy sĩ quan bậc cao đến làm các binh sĩ phản ứng kịch liệt, chủ yếu là đám lính cá biệt.

Họ không có ý kiến gì với quyết định của Ariel, nhưng rất có ý kiến với sự xuất hiện của nhóm Lôi Tranh.

Trưởng quan Ariel luôn luôn đúng, ngài điều những người này đến đây chắc chắn là có lý do. Nhưng vấn đề là, không thể để họ tự dưng chiếm mấy chức vụ cao dễ dàng như vậy được.

Đám lính cá biệt này rất tin tưởng, khâm phục Ariel, cho rằng đi theo hắn họ có thể giành thắng lợi trong mọi trận đánh. Nhưng mấy người mới tới thì không được tin tưởng như thế. Muốn ra lệnh cho người khác thì phải xem thực lực thế nào đã.

Chẳng phải hồi trước Ariel cũng dựa vào thực lực để thuyết phục họ đó sao.

Cứ thế, dưới sự thúc đẩy của Ariel, hoạt động đầu tiên diễn ra sau khi đến tinh cầu QZ-1228 chính là buổi chào đón nhiệt tình của các binh sĩ dành cho sĩ quan mới đến.

Các trận khiêu chiến diễn ra đầy khí thế. Đám lính được Ariel dạy dỗ rất tự tin vào bản thân. Nếu Ariel không hạn chế thời gian khiêu chiến mỗi ngày trong vòng hai tiếng đồng hồ, có khi nhóm Lôi Tranh đã bận đến độ không có thời gian nghỉ ngơi rồi.

Nửa tháng sau, các trận khiêu chiến mới giảm dần. Khi các binh sĩ ý thức được rằng các sĩ quan mới đến chẳng những năng lực vượt trội mà còn cực kỳ nham hiểm, lòng dạ hẹp hòi, số người khiêu chiến bắt đầu giảm mạnh.

Trong số họ, người bị khiêu chiến ít nhất là Lâm Phỉ Nhi, có lẽ vì cô là con gái. Nhưng chính điều này lại khiến cô nổi xung.

275. Chương 275

Editor: Nguyệt

Bà đây không cần chúng bay nhường nhá, giỏi thì lên đi! Lâm Phỉ Nhi rầu rĩ nhìn nườm nượp những người khiêu chiến đồng đội của mình, ngay cả Samantha cũng có không ít đối thủ, vì thực sự cái ngoại hình đó rất lừa tình.

May là sau này có một số nữ binh chủ động khiêu chiến cô, nếu không cô nổi máu lên có khi còn chạy đi khiêu chiến binh sĩ cũng nên.

Sau một tháng chỉnh đốn, các binh sĩ đều đã ý thức được bản lĩnh cũng như lòng dạ đen tối của các sĩ quan mới đến, nham hiểm không thua gì Ariel, cho nên không ai dám ho he gì nữa. Nhóm Lôi Tranh thành công lập uy.

Sau quá trình chuẩn bị khẩn trương và bố trí cẩn mật, quân số các nơi trên tinh cầu QZ-1228 lục tục tăng lên. Ariel với vai trò làm tổng chỉ huy phụ trách điều phối quân sĩ. Mới đầu các đồng nghiệp của râu quai nón rất bất mãn khi một khu vực chiến lược quan trọng đến vậy lại được giao vào tay một sĩ quan mới thăng chức, dù rằng Ariel lập nhiều chiến công, vì không phải chiến sĩ nào anh dũng xông pha chiến trường cũng có khả năng bày mưu nghĩ kế. Đến khi thấy Ariel bố trí trận địa rất cẩn thận chặt chẽ, họ mới ngậm miệng. Vì ngay cả những người dạn dày kinh nghiệm sa trường như họ cũng chưa chắc đã xây dựng được hệ thống kết hợp phòng thủ tấn công hoàn hảo đến thế.

Khói thuốc súng dày đặc khắp chiến tuyến. Không biết có phải bị Liên Bang ảnh hưởng không mà Liên minh Người tiến hóa bắt đầu dồn binh lực vào tiền tuyến.

Thế rồi, vào ngày tròn năm trăm mười năm Liên Bang thành lập, cuộc phản công toàn diện chính thức khai hỏa.

Hai bên giao chiến kịch liệt, chiến trường lan rộng ra sáu mươi bảy tinh cầu lớn nhỏ, tính cả chiến trường trên mặt đất và ngoài vũ trụ.

Bên Liên minh dường như đã phát hiện ý đồ dùng một trận giải quyết triệt để vấn đề của Liên Bang, cho nên phái ra một lượng lớn chiến sĩ cải tạo gene tấn công bằng hình thức tự sát.

Quân Liên Bang hừng hực khí thế, tổn thất bao nhiêu cũng không lùi, lần lượt giành lại từng tinh cầu.

Dưới thế tiến công mãnh liệt của quân Liên Bang, Liên minh Người tiến hóa dần rơi vào hoàn cảnh xấu. Bất đắc dĩ, họ buộc phải dùng người bom tàng hình để ám sát lãnh đạo cấp cao của Liên Bang. Đáng tiếc là không thành công. Hành động của Ariel trước đó đã rung lên hồi chuông cảnh báo ban lãnh đạo Liên Bang, khiến họ nâng cao cảnh giác, không để bất cứ người xa lạ nào tới gần. Cho nên Liên minh Người tiến hóa phái ra rất nhiều quân ám sát nhưng chỉ có một vài lần thành công.

Mất đi khả năng tàng hình, việc ám sát càng trở nên khó khăn. Đây cũng là lý do Liên minh Người tiến hóa hận Ariel thấu xương, kẻ đã phá hủy căn cứ ngầm của chúng.

Chính vì lẽ đó, một thượng tá nho nhỏ như Ariel đã gặp phải ba lần ám sát bằng người bom tàng hình. Nhờ Chung Thịnh bảo vệ vững chắc như thể xây lên hộp sắt kiên cố quanh Ariel mà ba tên ám sát kia chưa kịp tới gần đã bị súng laser bắn thành cái sàng.

Sau nửa năm chiến đấu kịch liệt, khu vực kiểm soát của quân Liên Bang và quân Liên minh đan cài nhau như hình răng cưa. Các tinh cầu thuộc khu vực này không còn vết tích con người, trừ một bộ phận dân Liên Bang kịp thời chạy trốn, những người còn lại đều bị Liên minh Người tiến hóa bắt về, biến đổi thành chiến sĩ cải tạo gene.

Một bên có tài nguyên dồi dào, một bên có khoa học kỹ thuật tân tiến và chiến thuật biển người. Đôi bên giao chiến kịch liệt đến độ phá hủy mất hai tinh cầu thích hợp cho con người sinh sống. Điều này khiến các lãnh đạo Liên Bang cực kỳ phẫn nộ.

Số lượng tinh cầu có thể cư trú trong lãnh vực Liên Bang có hạn, mà muốn cải tạo một tinh cầu hoang thành tinh cầu thích hợp cho con người sinh sống thì tốn không biết bao nhiêu tiền của công sức.

Hiện giờ tổn thất mấy tinh cầu này khiến ngân khố Liên Bang có nguy cơ thâm hụt nặng. Còn thủ lĩnh của Liên minh Người tiến hóa thì chẳng mảy may quan tâm đến lợi ích của người dân. Trong mắt hắn, chỉ những người trải qua quá trình cải tạo gene mới được coi là nhân loại thế hệ mới, số còn lại không thuộc phạm vi "người", chết bao nhiêu hắn cũng không quan tâm.

Chênh lệch thực lực hai bên tạm thời chưa bộc lộ rõ trong thời gian ngắn, cho nên khu vực kiểm soát của hai bên cũng thay đổi liên tục. Đôi khi sẽ có tinh cầu buổi sáng còn thuộc Liên Bang, đến tối đã nằm trong tay Liên minh Người tiến hóa.

Hai bên tổn thất nghiêm trọng. Nhưng dường như Liên Bang đã quyết đánh một trận dứt điểm, nên vẫn tiếp tục chiêu binh khẩn cấp, bổ sung lực lượng cho Quân đoàn III, ngay cả Quân đoàn I vẫn luôn trấn thủ tại tinh cầu thủ đô cũng tham gia cuộc chiến.

Ariel không tỏ vẻ gì khi nghe tin bố mình có thể sẽ xuất hiện trên chiến trường. Tuy có bố làm tổng chỉ huy Quân khu I, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện dựa dẫm vào bố mình. Chính xác hơn thì, hắn hy vọng có thể tự mình nỗ lực, từng bước đi lên trong hoàn cảnh không có bố mình can thiệp. Đây là niềm kiêu hãnh và là sự tự tin của hắn.

Tinh cầu QZ-1228 không phải nơi dễ gây chú ý trong số các chiến khu, nhưng vì là điểm khởi đầu cho cuộc phản công của Liên Bang nên tình hình chiến đấu ở đây vô cùng ác liệt.

Mặc dù Ariel đã cố gắng bố trí các căn cứ trên tinh cầu theo hướng phối hợp tấn công phòng thủ chặt chẽ, nhưng kiểu tấn công tự sát mất hết lý trí của quân Liên minh vẫn khiến hắn đau đầu không thôi.

Từ ngày bị đưa gene động vật vào trong cơ thể, chúng đã định sẵn chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của thủ lĩnh Liên minh. Nói thì buồn cười, nhưng kiểu phục tùng theo bản năng này thực sự không thể thay đổi

được.

Có thể trong số chúng có kẻ nhát gan. Có điều, một khi thủ lĩnh đã ra lệnh, thì có nhát gan đến mấy đi nữa, chúng vẫn sẵn sàng cài gom vào người mình, tấn công kiểu tự sát.

Liên minh Người tiến hóa không bận tâm đến các chiến sĩ mới cải tạo gene xuất thân dân thường, thực lực kém thì gài bom vào người là có tác dụng hết. Kiểu dùng quân bất chấp tổn thất đó khiến các căn cứ của Ariel chịu thiệt hại nặng nề. May là trận đánh trước hắn đã phái nhóm Lôi Tranh chia nhau đến các căn cứ trấn thủ, nếu không chắc đã có nơi thất thủ rồi.

Khi lãnh đạo quân đội Liên Bang đau đầu vì vấn đề bom hình người, Liên minh Người tiến hóa lại đột nhiên thay đổi chiến lược, không dùng biện pháp này nữa. Thế là quân đội Liên Bang hết đỗi vui mừng.

Thì ra, Liên minh Người tiến hóa đã ý thức được khu vực nằm trong tầm kiểm soát của chúng không còn người bình thường nào nữa, đồng nghĩa với việc quân số của chúng không thể tăng lên. Cứ tiếp tục phung phí bom hình người như thế, chúng sẽ không đủ lực lượng để đấu lại quân Liên Bang.

Chiếm lĩnh 14 khu vực của Liên Bang, nhưng chỉ có hơn hai mươi tinh cầu thích hợp sinh sống, gần một nửa số đó lại là tinh cầu công nghiệp hoặc chăn nuôi, số lượng người sinh sống có hạn, lại tổn thất một nửa trong quá trình biến đổi gene, nửa còn lại chết dần bởi quy tắc đào thải tàn khốc, tính ra chẳng còn bao nhiêu người.

Thủ lĩnh Liên minh là kẻ có tham vọng, có năng lực, có đầu óc. Hắn biết lợi dụng bom hình người tấn công tự sát chỉ tạo được ưu thế trong thời gian ngắn, chứ nếu muốn dùng cách này để đánh bại quân đội Liên Bang thì có lẽ hắn phải biến toàn bộ chiến sĩ cải tạo gene thành người bom may ra mới làm được. Trước đây, hắn mạo hiểm tính mạng tiến hành bước nhảy không gian mới chạy được từ vùng không gian khác đến nơi này. Hắn không muốn biến thành tư lệnh không lính, trốn chui trốn nhủi khắp nơi.

Hắn quyết định dùng bom hình người một là để gây áp lực cho Liên Bang, hai là vì muốn tranh thủ thời gian.

Liên Bang còn đang vui mừng vì Liên minh Người tiến hóa thôi không dùng bom hình người nữa thì đột nhiên, vũ trụ xuất hiện một lượng lớn chiến hạm màu xanh lục khiến họ vui không nổi.

Trong các trận đánh trước, Liên minh chỉ sử dụng những chiến hạm lấy được từ quân khu II. Mà ở chiến trường vũ trụ, ngoài sự giao tranh giữa các chiến hạm, chiến sĩ cơ giáp cũng đóng vai trò rất quan trọng.

Vì chiến sĩ cải tạo gene không phát huy được khả năng trong môi trường vũ trụ, cho nên trước giờ Liên Bang vẫn chiếm thế thượng phong trên chiến trường. Nhưng khi các chiến hạm màu xanh lục xuất hiện, tình hình chiến đấu có sự thay đổi lớn.

Trong phòng hội nghị của tổng chỉ huy Luther Quân đoàn IV, trên các vách tường xuất hiện hàng loạt hình ảnh.

"Đây là chiến hạm sinh vật, nghiên cứu mới nhất của quân địch." Một viên thượng tá đứng giữa phòng họp, tay cầm bút điện tử, vừa nói vừa chỉ vào các hình ảnh không gian ba chiều trong phòng.

"Theo nghiên cứu của viện khoa học, loại chiến hạm sinh vật này có một ưu điểm rất lớn, đó chính là hoạt tính sinh vật, có khả năng hấp thu năng lượng và tự chữa trị thương tổn. Ví dụ, hiện nay cả chúng ta lẫn quân địch đều dùng pháo năng lượng cấp S, có thể bắn thủng thân chiến hạm. Như vậy, trong trường hợp không có màng phòng hộ, chỉ một phát pháo là có thể phá hủy một chiếc chiến hạm, dù không khiến nó phát nổ thì cũng làm nó tê liệt, khiến binh sĩ trong đó ngạt thở mà chết. Nhưng loại chiến hạm sinh vật này thì khác, khi pháo chiến hạm không thể bắn nổ khoang đạn dược hoặc nguồn năng lượng của nó, đặc tính thực vật sẽ giúp nó từ từ chữa lành thương tổn, thậm chí có thể phong tỏa không gian quanh vùng thương tổn, bảo vệ tính mạng của người ở trong đó."

Viên thiếu tá điểm nhẹ một cái trên không, hình ảnh chiến hạm nhanh chóng biến mất, thay vào đó là là những khối lập phương màu xanh lục: "Điều đáng lo hơn là, trước đó chiến sĩ cải tạo gene không thể tác chiến trong môi trường vũ trụ, nhưng ở trận đánh gần đây nhất, chúng tôi phát hiện ra họ được trang bị một loại màng sinh vật màu xanh, chúng ta tạm gọi là màng dưỡng khí. Thứ này có thể biến thành một

lớp màng mỏng trong suốt bao bọc lấy bộ phận đầu của chiến sĩ cải tạo gene, khiến họ có thể chiến đấu với chiến sĩ cơ giáp của ta trong vũ trụ."

"Ưu thế của chúng ta trên chiến trường vũ trụ nhanh chóng giảm đi do phát minh mang tính đột phá của quân địch. Nếu không thể tìm ra biện pháp giải quyết hữu hiệu, thì trong chiến dịch này, Liên Bang sẽ rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Trên đây là báo cáo tình hình chiến đấu do bộ tham mưu chúng tôi tổng hợp và phân tích." Thiếu tá giơ tay chào kiểu quân đội với các sĩ quan ngồi trong phòng rồi lui ra ngoài.

Trong phòng hội nghị, tổng chỉ huy các quân khu và lãnh đạo tối cao của quân đội bắt đầu tranh luận kịch liệt.

276. Chương 276

Editor: Nguyệt

Với cấp bậc hiện giờ thì Ariel không có quyền tham gia hội nghị chiến lược cỡ này. Nhưng hắn có người cha rất tin tưởng vào năng lực của con trai mình, nên sau khi hội nghị kết thúc, hắn được nghe bố mình kể lại nội dung vắn tắt.

"Chiến hạm kiểu mới ạ?" Ariel gõ nhẹ tay lên bàn, ra chiều đăm chiêu.

Tướng quân Clifford vẫn duy trì bộ mặt không biểu cảm tiêu chuẩn: "Con có ý kiến gì không?"

Ariel cười trừ: "Bàn đến chiến lược chiến thuật thì con còn đưa được ý kiến, chứ khoa học kỹ thuật thì … Thiết bị bay con mang về lần trước đã được nghiên cứu thấu triệt chưa ạ?"

Tướng quân Clifford gật đầu: "Chính nhờ chiếc phi thuyền con mang về đó mà chúng ta mới biết được đặc điểm loại chiến hạm mới của địch, chứ không mấy ông ở viện nghiên cứu còn lâu mới mày mò ra được. Bên phía Liên minh kiểm soát rất chặt chẽ loại chiến hạm này, nếu không thể chạy thoát chúng sẽ cho nổ ngay, quân ta không thu hề được chiếc nào lành lặn, mà mảnh vỡ chiến hạm thì lại không có nhiều giá trị nghiên cứu."

"Vậy còn màng dưỡng khí thì sao ạ?"

Trông tướng quân Clifford có vẻ phiền muộn: "Căn cứ vào tình báo thu thập được, loại màng dưỡng khí này "mọc" ra từ chiến hạm sinh vật, là sản phẩm sẵn có của nó, thể tích lại quá nhỏ nên không tìm được biện pháp khắc chế hiệu quả.

"Sinh vật … năng lượng …" Ariel trầm ngâm. Cái vấn đề bị bỏ xa về khoa học kỹ thuật này đúng là làm người ta đau đầu. Không phải không thể giải quyết, mà là chỉ có biện pháp biển người. Không một sĩ quan chỉ huy nào thích dùng chiến thuật này, vì nó chỉ làm nổi bật sự yếu kém của họ mà thôi. Làm thế có khác gì dùng tính mạng các binh sĩ để đổi lấy thắng lợi.

"Không còn biện pháp nào khác ạ?"

Tướng quân Clifford lắc đầu: "Trước mắt, viện nghiên cứu còn chưa tìm hiểu rõ hệ thống vận hành năng lượng thực vật của chiến hạm sinh vật. Kể cả có nghiên cứu ra thì cũng không thể tìm được biện pháp giải quyết trong một thời gian ngắn."

Sắc mặt Ariel trở nên trầm trọng. Chung Thịnh ngồi phía sau Ariel, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

"Chung Thịnh, dạo này có khỏe không?" Tướng quân Clifford đột nhiên hỏi.

Chung Thịnh vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, đáp: "Vâng, thưa ngài tướng quân, tôi rất khỏe."

"Đừng căng thẳng, đều là người một nhà cả." Tướng quân Clifford mỉm cười. "Mẹ Ariel rất nhớ hai đứa, có thời gian nhớ gọi điện cho cô ấy."

Chung Thịnh hơi ngượng ngùng. Phu nhân Clifford rất nhiệt tình, còn tốt với anh hơn với Ariel nữa, làm Ariel thỉnh thoảng lại ghen tỵ, khiến anh dở khóc dở cười.

"Vâng, thật ra cháu cũng rất nhớ phu nhân."

"Ừ, vậy nhé." Hiển nhiên tướng quân Clifford không giỏi tán gẫu việc nhà, chỉ hỏi thăm vài câu liền kết thúc câu chuyện.

"Khoan đã ạ …"

"Sao thế?"

"Là thế này …" Chung Thịnh ngập ngừng một lúc rồi nói: "Cháu nghĩ đến một loài thực vật có đặc tính hấp thu năng lượng rất đặc biệt. Cháu đang nghĩ, cùng là thực vật, liệu chúng ta có thể dùng nó để tấn công chiến hạm thực vật của quân địch hay không."

"Thực vật hấp thu năng lượng?" Mắt tướng quân Clifford thoáng qua vẻ ngạc nhiên.

Ariel lập tức sáng rực hai mắt: "Ý em là cái ở tinh cầu PE-0921 …"

"Đúng vậy." Chung Thịnh gật đầu.

Ariel vội vàng kể lại chuyện lần trước đi cứu viện nhị hoàng tử đế quốc Elan cho bố mình nghe, còn đặc biệt nhấn mạnh vào khả năng hấp thu năng lượng và lượng độc tố cực mạnh của loài cây đó.

Tướng quân Clifford đăm chiêu một lúc rồi mở báo cáo họ nộp lên sau khi hoàn thành nhiệm vụ ra. Xem hết một lượt, ông đưa báo cáo cho lính cần vụ, bảo anh ta gửi cho Viện nghiên cứu 1 tinh cầu thủ đô để họ nghiên cứu loài thực vật này.

Trước khi tìm ra đối sách, quân đội Liên Bang chỉ đành rút lui từng bước, nhường ra một vùng chiến khu lớn. Ngay cả tinh cầu QZ-1228 mà Ariel phụ trách cũng nằm trong danh sách nhường đất.

Buộc lòng trao lại quyền kiểm soát, không có hạm đội vũ trụ yểm hộ, căn cứ dưới mặt đất càng chẳng thể làm gì hạm đội vũ trụ lớn mạnh của quân địch. Sau khi lực lượng không quân rút hết, bộ đội lục chiến của Ariel cũng phải rút đi. May là trước kia hắn từng làm chỉ huy không quân, nên giờ dù phải dẫn dắt nhiều binh lính hơn vẫn có thể điều khiển đâu ra đấy.

Ngay lúc người ta tưởng rằng Liên minh Người tiến hóa chuẩn bị chiếm lấy phần đất được nhường đó, thì quân Liên minh lại đột nhiên chuyển sang trạng thái phòng thủ khiến ai nấy đều bất ngờ. Chiến hạm sinh vật cũng thu hẹp phạm vi tuần tra, chỉ canh chừng mấy chỗ họ đã kiểm soát mấy năm nay, xây dựng hệ thống phòng ngự hoàn thiện cho nó.

Chuyện này … rút cuộc là thế nào?

Chính phủ và quân đội Liên Bang đều thấy khó hiểu. Rõ ràng mấy hôm trước còn đánh nhau hùng hùng hổ hổ, sao giờ lại tự dưng lùi bước? Liên Bang rút lui là để bảo toàn lực lượng, tranh thủ thời gian tìm giải pháp mới. Vậy còn Liên minh Người tiến hóa đang chiếm ưu thế tại sao lại đột nhiên chuyển sang phòng thủ?

Chắc chắn Liên minh đã xảy ra chuyện! Nhanh chóng có người nghĩ theo chiều hướng này, thế là rất nhiều phi thuyền tàng hình được phái đến hang ổ của địch. Các gián điệp bắt đầu hoạt động mạnh, tất cả là để tìm hiểu rõ xem chuyện gì xảy ra.

Rất nhanh sau đó, có tin tức truyền ra. Chuyện này quả thực quá mức nghiêm trọng, khiến thủ lĩnh Liên minh dù muốn cũng không giấu được. Với lại, các chiến sĩ cải tạo gene bị Liên Bang bắt về làm tù binh cũng bắt đầu xuất hiện vấn đề.

Vỡ cấu trúc gene.

Hai loại gene bị cưỡng ép dung hòa luôn tồn tại tính bài xích lẫn nhau, kể cả ở những người sống sót sau quá trình cải tạo, vấn đề chỉ là mức độ bài xích lớn hay nhỏ mà thôi. Theo thời gian trôi qua cùng số lần biến đổi hình dạng động vật tăng dần, tính bài xích sẽ càng thể hiện rõ.

Hiện giờ trong Liên minh đã có rất nhiều chiến sĩ cải tạo gene sau khi biến đổi không thể khôi phục hình dạng con người nữa, lý trí cũng dần mất đi.

Sự việc này gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, vì bản thân những người đồng ý cấy gene động vật vào cơ thể đều xuất phát từ mong muốn tăng cường sức mạnh cho bản thân, nếu đánh mất ý thức, trở thành một con thú chỉ còn bản năng động vật, vậy thì cái họ gọi là "tiến hóa" có khác nào trò cười.

Nhóm người cải tạo gene đợt đầu xuất hiện tình trạng này sớm nhất, hơn nửa trong số đó đã hoàn toàn biến thành động vật. May là lúc trước sự kiện này gây tranh cãi dư luận nên số người can đảm tiến hành cải tạo gene không nhiều.

Nhưng sau đó, lớp người cải tạo thứ hai cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng tương tự. Liên minh Người tiến hóa thực sự lo ngại về vấn đề này. Không duy trì được quân số thì họ đừng mơ chống lại cả một quốc gia.

Sau này có người phát hiện, ngoại trừ những người dùng thuốc cải tạo gene do thủ lĩnh Liên minh mang từ vùng không gian khác đến, tất cả những người dùng thuốc cải tạo gene được điều chế sau này đều xuất hiện tình trạng vỡ cấu trúc gene, những người ít khi lên chiến trường thì bớt nghiêm trọng hơn, nhưng cũng không kéo dài được mấy năm.

Trên cơ sở đó, các nhà khoa học ngày đêm nghiên cứu và nhanh chóng tìm ra nguyên nhân. Thuốc cải tạo gene được điều chế ở Liên Bang thiếu mất một thành phần so với thuốc mà thủ lĩnh Liên minh mang đến. Thành phần này có tác dụng làm chậm quá trình phá vỡ cấu trúc gene. Có thể nói, chỉ khi được tiêm loại thuốc ức chế này, những người đã cải tạo gene còn lại mới có thể sống với thân phận con người.

Biết tin này xong, thủ lĩnh Liên minh nhanh chóng đưa ra mệnh lệnh chuyển từ tấn công sang phòng thủ, sau đó tìm kiếm thành phần còn thiếu trong thuốc.

Có lẽ vì hai vùng vũ trụ khác nhau nên dù tìm kiếm đã lâu, các nhà khoa học của Liên minh vẫn chưa phát hiện ra khoáng vật nào chứa thành phần này. Tiếp đó, họ bắt đầu thu thập hàng mẫu rồi tiến hành nghiên cứu phân tích, đến lúc tưởng chừng như tuyệt vọng thì đột nhiên phát hiện ra thành phần này có trong khoáng thạch Lyra.

Các chuyên gia mừng rỡ như điên, chất lọc thành phần hóa học mới trong khoáng thạch rồi tiêm vào vật thí nghiệm. Chỉ tiếc hàm lượng thành phần chế thuốc có trong Lyra quá ít, gần mười tấn khoáng thạch thô mới điều chế ra được một liều thuốc ức chế.

Trong phạm vi kiểm soát của Liên minh Người tiến hóa có ba nơi có khoáng thạch Lyra, nhưng số lượng thì quá ít so với những gì họ cần. Rơi vào đường cùng, chúng chuyển sang tăm tia khu vực do Liên Bang kiểm soát. Muốn nhanh chóng đánh đuổi quân Liên Bang, chiếm lĩnh toàn bộ tinh vực là điều không thể. Cho nên chúng phái ra từng phân đội nhỏ, đi tập kích những nơi có mỏ Lyra, hoặc đi cướp tàu vận chuyển khoáng thạch.

Lãnh đạo cấp cao cũng nhận được tin tức này, ai nấy đều vui sướng. Trước mắt, Liên Bang đang ở trong hoàn cảnh bất lợi, nhưng vẫn có thể giữ thế giằng co trong vòng vài năm. Chỉ cần không để Liên minh Người tiến hóa lấy đủ khoáng thạch Lyra là có thể chờ nhìn chúng chết dần chết mòn vì vỡ cấu trúc gene.

Khoáng thạch Lyra vốn chỉ được một vài ngành công nghiệp cần đến nay trở nên quý hiếm. Hai bên tập trung vào những nơi có chứa khoáng thạch, các trận chiến diễn ra vô cùng ác liệt.

Các khu mỏ của Liên Bang vẫn khá là ổn định, dù sao thì Liên minh Người tiến hóa có muốn cũng không thể cướp khoáng thạch trong tình huống có quân đội canh phòng nghiêm ngặt được. Tàu vận chuyển khoáng thạch trở thành đối tượng dễ bị tập kích hơn.

Tinh cầu vệ tinh số 17 nằm ở vùng giữa chiến khu vừa hay là chiến trường giao tranh quyết liệt giữa hai bên, nên chưa đến ba ngày đã bị phá hoại nặng nề. Sau cùng, quân Liên Bang đành bỏ tinh cầu này. Nhưng khi Liên minh Người tiến hóa chiếm được nó rồi, chạy đến mỏ khoáng lại phát hiện tất cả máy móc đều biến mất, ngay cả quặng mỏ cũng bị lính Liên Bang gài bom phá sập.

277. Chương 277

Editor: Nguyệt

Nhóm quân Liên minh tiếp quản tinh cầu giận điên người. Quặng mỏ Lyra trên tinh cầu này đã được khai thác nhiều năm, diện tích khu mỏ sâu đến hơn ba trăm mét dưới lòng đất. Giờ đối phương phá sập thế này, họ phải mất rất nhiều công sức mới khơi thông lại được.

Phàm là việc có thể gây rối quân Liên minh thì quân Liên Bang đều hào hứng đi làm. Nếu không phải không quân không chống cự nổi chiến hạm sinh vật của quân địch thì lục quân bọn họ đã chẳng cần ấm ức nhượng lại địa bàn. Chỉ cho nổ quặng mỏ là may, cấp trên mà cho phép, họ còn muốn phá nổ cả tinh cầu, không để lại gì cho quân địch hết.

Hai bên giao chiến kịch liệt hơn nửa năm, số khoáng thạch Lyra Liên minh thu được vẫn chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Lần này Liên Bang cũng làm rất quyết liệt, bắn chết hơn mười tên tử tội và tội phạm buôn lậu, khiến mấy tên lái buôn tham lam không dám nhăm nhe kiếm chác gì.

Đồng thời, chính phủ tăng cường chiêu mộ các đoàn lính đánh thuê, tuyên bố các nhiệm vụ cấp quốc gia, treo giải cho ai tìm và xử lý gián điệp của quân Liên minh cài vào Liên Bang, chỉ cần giết được gián điệp và phá hủy phi thuyền là sẽ nhận được một khoản tiền thưởng kếch xù.

Hành động này của chính phủ đã khiến giới đánh thuê không chịu ràng buộc sôi nổi hẳn lên. Họ ráo riết lùng bắt gián điệp Liên minh có tên trong danh sách truy nã, khiến tình cảnh của Liên minh Người tiến hóa ngày càng trở nên khó khăn.

Để làm chậm quá trình phá vỡ cấu trúc gene, các chiến sĩ cải tạo gene giảm bớt số lần biến đổi, nhưng đồng nghĩa với đó là sức chiến đấu của họ suy giảm nghiêm trọng. Trong vũ trụ, chiến hạm sinh vật của Liên minh chiếm ưu thế tuyệt đối. Có điều, muốn khai thác khoáng thạch thì phải đáp xuống mặt đất. Thế nên, Liên Bang quyết định tránh mọi xung đột trực tiếp với chiến hạm sinh vật, chuyển sang sử dụng xe bay loại nhỏ, tập kích những người phụ trách khai thác mỏ trên mặt đất. Không giết được cũng không sao, cản trở việc khai thác của họ là đủ rồi.

Hành động của Liên Bang khiến Liên minh vô cùng tức giận, điên cuồng tấn công chiến hạm Liên Bang trong các trận chiến ngoài vũ trụ.

Cuộc chiến ngày càng trở nên khốc liệt, chém giết nhau không khoan nhượng. Còn đằng sau chiến trường, nội bộ Liên minh dần có sự thay đổi dưới sự nhúng tay của nhiều người giấu mặt.

Trong Liên minh có một bộ phận lớn những người không phải tự nguyện tham gia, mà là vì sau khi bị biến đổi gene không thể chống lại mệnh lệnh của thủ lĩnh. Nay Liên minh rơi vào tình cảnh bất ổn, những người này tất nhiên cũng nảy sinh nhiều ý đồ.

Tuy họ không thể gây sát thương cho thủ lĩnh, nhưng vẫn có thể tìm con đường thứ hai cho mình.

Trên thực tế, toàn bộ Liên minh Người tiến hóa đều do một mình thủ lĩnh khống chế. Do tác động của thuốc cải tạo gene, dù muốn dù không, mọi người đều bị ép phải trung thành và phục tùng mọi mệnh lệnh của hắn. Điều này vừa có lợi vừa bất lợi.

Có lợi là vì mọi mệnh lệnh thủ lĩnh đưa ra đều được thực hiện. Bất lợi ở chỗ, một khi thủ lĩnh chết, những người đó sẽ được tự do, không chịu sự điều khiển của ai khác.

Chính vì thế, một số người không muốn phản bội quốc gia trong Liên minh đã âm thầm liên hệ với gián điệp Liên Bang, tỏ ý hợp tác. Họ là người cải tạo gene, không thể tấn công thủ lĩnh, nhưng vẫn có thể để lộ hành tung và chỗ trú ẩn của thủ lĩnh.

Vì lẽ đó, kế hoạch ám sát thủ lĩnh Liên minh Người tiến hóa đã âm thầm được đưa lên bàn họp của lãnh đạo cấp cao quân đội.

Sau nhiều lần bàn bạc, kế hoạch này tạm thời bị gác lại. Điều kiện tiên quyết để ám sát được thủ lĩnh Liên minh là phải đánh tan đội quân của hắn. Chừng nào chiến hạm sinh vật còn chiếm ưu thế trên chiến trường, thì chừng đó những kẻ phản bội Liên Bang sẽ còn tiếp tục chiến tranh.

Vấn đề trước mắt là, nếu không có thủ lĩnh áp chế, rất có khả năng chúng sẽ tự cấu xé nhau. Một khi những kẻ nắm binh quyền trong Liên minh đấu đá lẫn nhau, tình hình tưởng chừng như có lợi với Liên Bang đó thực chất sẽ là nguy cơ rối loạn.

Hơn nữa, nếu thoát khỏi sự kiểm soát của thủ lính, lũ người đó có thể bất chấp mọi thứ để đạt được lợi ích. Nếu chúng không chém giết nhau trên chiến trường mà đổi sang quấy nhiễu những tinh cầu mật độ dân đông thì rắc rối to. Liên Bang tuyệt đối không cho phép chúng sát hại người dân vô tội.

Nói tóm lại, Liên Bang phải thắng được trận này trước đã. Trước mắt có hai mục tiêu cần đạt được: một là tìm biện pháp khắc chế chiến hạm sinh vật, hai là xử lý thủ lĩnh Liên minh. Cả hai mục tiêu đều phải được thực hiện. Đây cũng là vấn đề nan giải khiến lãnh đạo Liên Bang đau đầu suy nghĩ.

Cuối cùng, các nhân viên nghiên cứu của Viện nghiên cứu quốc gia Liên Bang cũng tìm được cách áp chế chiến hạm sinh vật. Nói đến đây không thể không kể đến công lao của Chung Thịnh.

Hôm đó, sau khi Chung Thịnh nhắc đến loài thực vật kỳ lạ trên tinh cầu PE-0921, tướng quân Clifford đã lập tức phái phó quan đưa tin cho Viện nghiên cứu quốc gia. Sau đó, loài cây đặc biệt sống ở tinh cầu đó đã nhanh chóng được đem về viện nghiên cứu.

Sau hàng loạt thí nghiệm, các chuyên gia ngạc nhiên phát hiện ra, khả năng hấp thu năng lượng của loài thực vật này vô cùng mạnh, chẳng những nhạy cảm với hộp năng lượng để bên ngoài mà ngay cả vật chứa năng lượng chôn sâu dưới lòng đất cũng bị tìm ra và hấp thu hết sạch. [Chính vì thế, có một lần sở nghiên cứu bị mất điện trên diện rộng.]

Nhân viên nghiên cứu vô cùng mừng rỡ. Nếu tìm được nguyên lý hấp thu năng lượng, có lẽ họ sẽ tạo ra được loại chiến hạm tương tự, chuyên dùng để đối phó chiến hạm sinh vật. Dù có lợi hại đến đâu thì vẫn cần năng lượng để duy trì hoạt động, không có năng lượng sẽ chẳng làm được gì cả.

Nhưng nghiên cứu hồi lâu, họ thất vọng vì không thể lý giải được nguyên lý hấp thu năng lượng của loài cây đó. Nói cách khác, muốn đột phá trong thời gian ngắn là chuyện mơ mộng hão huyền. Cuộc nghiên cứu rơi vào bế tắc. Sau đấy, một nhân viên nghiên cứu đề ra ý tưởng mới, nếu không thể phá giải thì bỏ đó không tìm hiểu nữa, chỉ cần lợi dụng nó là được.

Loài thực vật này chỉ cần có năng lượng là sẽ sản sinh ra rất nhiều hạt giống. Trong trường hợp không có năng lượng, các hạt giống sẽ ở trạng thái ngủ đông, không có lực sát thương. Nhưng một khi có đủ dinh dưỡng và năng lượng, chúng có thể nhanh chóng nảy mầm trong vòng một phút và phát triển thành thân cây với đường kính hai mét trong vòng ba phút.

Sau khi phát hiện đặc tính của nó, nhân viên của Viện nghiên cứu quốc gia lập tức mời các chuyên gia sinh học và vũ khí về làm việc, ba bên chung tay góp sức, nhanh chóng tạo ra một loại vũ khí mới với sự kết hợp của hạt mầm, nguồn năng lượng và dung dịch kích nổ có tên là pháo triệt tiêu năng lượng.

Loại pháo này chưa được kiểm nghiệm thực tế, tất nhiên không thể trang bị cho chiến hạm chủ lực của các quân đoàn. Ariel là cấp dưới được râu quai nón ưu ái cho nên tranh được nhiệm vụ thử nghiệm vũ khí mới, khiến các sĩ quan bậc trung khác ghen tỵ không thôi.

Đội quân của Ariel đã hoàn toàn kế thừa tác phong âm hiểm giả dối của hắn. Trong giai đoạn thế cục chiến trường nghiêng về bên Liên minh, họ không ham đánh bừa, mỗi lần chỉ dùng chiến hạm cỡ trung tập kích với tộc độ cực nhanh, đạt được mục đích là rút ngay, khiến quân Liên minh tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Sau này, Ariel phụ trách phòng thủ một khu vực, quân Liên minh đóng quân tại đó cứ thấy lính mang phiên hiệu của đơn vị hắn là lại thấy đau đầu. Thực sự khó mà phòng bị được đủ kiểu mưu kế chiêu trò của hắn, nên phe Liên minh quyết định tử thủ, đối phương làm trò gì bên ngoài không cần biết, chúng cứ giữ vững địa bàn bên mình là được.

Ariel cũng thấy đau đầu với tình hình này. Nhưng chiến hạm sinh vật của quân địch quá lợi hại, nếu hắn đánh trong thời gian dài, lục quân của địch nhận được sự trợ giúp của chiến hạm vũ trụ sẽ khiến đội quân của hắn tổn thất nặng nề.

Hôm nay, Ariel quyết định chỉ dẫn thành viên tiểu đội Giảo Lang đi chấp hành nhiệm vụ. Có Lâm Phỉ Nhi ở đây, lại thêm bọn họ phối hợp, cho dù pháo triệt tiêu năng lượng không có tác dụng, họ vẫn có thể chạy

thoát thân.

Gerald ôm một quả cầu kim loại màu xám đen to chừng quả bóng đá, hiếu kỳ hỏi: "Có thật loại pháo này lợi hại như thế không?"

"Không biết. Nhiệm vụ của chúng ta là thử nghiệm hiệu quả của nó." Lâm Phỉ Nhi vừa giũa móng tay vừa chậm rãi đáp.

Tinh thần lực của cô đã được tôi luyện và nâng cao đến mức cực hạn, trong lúc điều khiển một chiến hạm cỡ trung thế này, cô vẫn dư sức tán gẫu hoặc làm việc khác.

"Cậu cẩn thận chút đi." Hạng Phi đen mặt nhìn tên ngốc Gerald tung hứng quả đạn pháo kia, "Nhỡ làm vỡ vỏ ngoài, viên đạn này nổ cho chúng ta tan xác thì nguy."

"Yên tâm đi, làm gì có chuyện tôi sơ sẩy thế được." Gerald không để tâm, tiện tay tung quả pháo lên cao, lúc đưa tay ra lại đỡ hụt.

Mọi người: …!!!

"Ngoan, đừng nghịch." Edward nhanh tay nhanh mắt đón lấy quả pháo, nhân thể xoa xoa cái đầu ngố của Gerald.

"Thấy chưa, tôi biết chắc sẽ không có vấn đề gì mà. Tôi có trượt tay thì vẫn còn Edward nha." Gerald nói với vẻ tự hào.

Mọi người: = =

"Cái đồ đầu heo nhà cậu, còn dám làm thế thì lần sau cậu lẻn vào kho đông lạnh trộm thức ăn tôi sẽ nhốt luôn cậu trong đó!" Lâm Phỉ Nhi tức lộn ruột. Lúc nãy quả pháo trượt khỏi tay Gerald làm tim cô như ngừng đập. Ai ngờ tên khốn kiếp này cố tình làm thế, tất cả là vì khoe khoang ân ái với Edward.

"Hừ, tôi sợ chắc." Gerald cười hề hề, kéo tay áo Edward bảo: "Edward anh yêu, em muốn ăn quả lạc lạc."

278. Chương 278

Editor: Nguyệt

"Để anh đi lấy cho." Edward cười rất dịu dàng, đứng dậy đi đến phòng lạnh lấy đồ.

Gerald đắc ý nhìn Lâm Phỉ Nhi, ý đồ khoe khoang quá trắng trợn: Nhìn đi, tôi ngồi một chỗ cũng có đồ ăn nhá, xem cậu còn uy hiếp được tôi nữa không.

Lâm Phỉ Nhi: = =

Mọi người: …

Chung Thịnh im lặng ngẩng đầu góc nghiêng ba phần tư. Có lẽ tính tình mọi người không có nhiều thay đổi, nhưng cái tên Gerald này chắc chắn là mặt dày gấp ba!!!

"Chung Thịnh." Ariel đột nhiên lên tiếng.

"Có tôi!" Chung Thịnh vội đáp.

"Anh cũng muốn ăn quả lạc lạc." Ariel thản nhiên liếc nhìn Gerald.

Chung Thịnh, Gerald: …

Mọi người: = = [Lâm Phỉ Nhi thầm rít gào: Khoe khoang tình tứ! Mau biến đi!]

"Để em đi lấy." Chung Thịnh thật chẳng biết nói sao, trên đường đến phòng lạnh còn gặp Edward lấy đồ xong đang trở về phòng.

Quay lại khoang điều khiển, Edward cảm thấy bầu không khí có gì đó là lạ, nhưng không hỏi gì, cười tủm tỉm đưa hoa quả tươi ngon mọng nước cho Gerald, sau đấy thì thầm bên tai cậu: "Chờ làm xong nhiệm vụ trở về, nhớ bốn lần đấy."

Ngoài mặt, Gerald vẫn giữ cái vẻ vênh váo đắc ý. Nhưng thật ra trong lòng đã khóc một dòng sông. Edward đại gia không phải cứ thích là sai bảo được đâu. Nhìn đi, muốn sang chảnh là phải trả giá đắt thế đấy.

Khi Ariel ăn hết quả lạc lạc mà Chung Thịnh đem tới thì bọn họ cũng đến nơi.

Nhìn tinh cầu màu lục nhạt phía xa, tất cả mọi người vào trạng thái chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Lâm Phỉ Nhi đội mũ giáp, nhắm chặt hai mắt, tập trung tinh thần điều khiển chiến hạm. Những người khác ai về chỗ nấy, mỗi người phụ trách một hệ thống khác nhau để Lâm Phỉ Nhi không bị phân tâm.

Lát nữa nếu chiến hạm sinh vật xuất hiện mà pháo triệt tiêu năng lượng không có tác dụng, họ còn phải trông cậy vào Lâm Phỉ Nhi để đào thoát, không thể tăng thêm gánh nặng cho cô được.

Chung Thịnh, Samantha, Lôi Tranh điều khiển cơ giáp xuyên qua tầng khí quyển, tiếp cận căn cứ của Liên minh Người tiến hóa. Họ không ngụy trang che giấu gì nên rất nhanh đã khiến còi cảnh báo trong căn cứ kêu inh ỏi.

"Chết tiệt! Lại là bọn chúng!" Chỉ huy căn cứ là một người đàn ông râu tóc rậm rạp, chưa biến đổi hình thái trông đã giống tinh tinh rồi.

Gã hận Ariel thấu xương vì bị lừa mấy lần liền, tổn thất binh lực nghiêm trọng, dẫn đến việc khai thác khoáng thạch bị trì trệ.

"Khởi động pháo phòng ngự!" Gã gầm lên.

"Trưởng quan … quân địch điều khiển cơ giáp chuyên dùng để đánh trên không nên … pháo của chúng ta …" Phó quan muốn khuyên nhủ.

"Vớ vẩn!" Gã tức giận quát, "Chẳng lẽ tôi lại không nhận ra chắc. Vấn đề là không dùng pháo thì phải làm sao? Để quân lính lao ra? Ai biết được quân địch còn cài bẫy gì không. Nếu mặc kệ, chúng dùng pháo xạ kích tấn công căn cứ của chúng ta thì làm thế nào? Pháo laser của cơ giáp tuy không phải loại mạnh, nhưng bị ba chiếc cơ giáp phá nát căn cứ thì tôi còn mặt mũi nào gặp ai nữa!"

"Vâng … thưa trưởng quan." Phó quan ủ rũ cúi đầu, cảm thấy thật uất ức. Nói thật, hắn rất hối hận vì lúc trước bị phân đến quân đoàn II, nếu không đã chẳng phải gia nhập Liên minh Người tiến hóa. Vất vả lắm mới sống sót, thành công trở thành chiến sĩ cải tạo gene, ai ngờ mới vài năm đã xuất hiện tình trạng phá vỡ cấu trúc gene. Nếu có thể phản kháng mệnh lệnh của thủ lĩnh Liên minh, hắn đã đầu hàng Liên Bang từ lâu rồi.

Phó quan hỏi với vẻ lo âu: "Trưởng quan, có cần xin không quân trợ giúp không?"

"Xem đã." Gã kia cũng đang rối rắm, "Đám người này lần nào cũng chạy rất nhanh, có khi lần này cũng thế. Nếu chúng không đi thì ta xin trợ giúp sau."

Nhóm Chung Thịnh ngông nghênh đi dạo quanh căn cứ như chốn không người. Pháo bình thường không thể gây nguy hiểm gì cho họ.

Gã chỉ huy kia nghẹn một bụng tức, nhìn ba chiếc cơ giáp ưỡn ẹo trước mắt mình trên màn hình, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Xin trợ giúp!"

"Vâng, thưa trưởng quan!" Phó quan đáp lời, lập tức liên lạc với không quân.

Để bảo đảm hoạt động khai thác và vận chuyển khoáng thạch Lyra được tiến hành thuận lợi, cả khu vực này đều có chiến hạm Liên minh thường xuyên đi tuần. Chiến hạm nhận được tín hiệu xin trợ giúp cách căn cứ mặt đất không xa, nhanh chóng chuyển hướng bay đến chỗ bọn họ.

Phó quan nhìn ba chiếc cơ giáp trên màn hình, thắc mắc: "Trưởng quan, ngài có đoán được mục đích của chúng không?"

Người đàn ông giống tinh tinh ngồi xuống ghế, gác hai chân lên bàn, nói với vẻ chán chường: "Ai biết được. Muốn làm thế nào thì làm, ông đây không xử nổi bọn chúng."

Phó quan ngập ngừng không nói. Tình hình Liên minh bây giờ trông thì có vẻ ổn, chứ thực ra tính mạng của các sĩ quan bậc trung và các binh lính đều nằm ở chỗ khoáng thạch Lyra ít ỏi hiện có, có nhận được thuốc ức chế hay không và bao giờ nhận được là vấn đề khiến họ lo lắng đến mất ăn mất ngủ.

Phó quan thở dài lặng lẽ, oán thầm mình lúc trước sao lại xui xẻo bị phân đến quân đoàn II.

Không để nhóm Ariel chờ lâu, chỉ tầm nửa tiếng sau, chiến hạm của Liên minh đã xuất hiện trong phạm vi quét hình của ra-đa.

"Đến rồi!" Hạng Phi sáng rực hai mắt, tính toán thời gian hai bên gặp nhau rồi gọi nhóm Lôi Tranh về.

Chung Thịnh thu cơ giáp lại, hỏi: "Còn bao lâu nữa đến nơi."

"Mười phút nữa là nhìn thấy chúng." Edward đáp.

"Chuẩn bị xong cả rồi chứ?"

"Yên tâm đi, có tôi ở đây còn lo gì nữa." Gerald dõng dạc đáp.

Nghe thế mọi người đều nguýt cậu. Cái thằng đần này vẫn gợi đòn như thế.

Edward mím môi cười, trông vẻ mặt đến là dịu dàng yêu chiều.

Lâm Phỉ Nhi tiếp tục ngồi một xó tự kỷ, không nghe cũng biết mọi người đang thầm rủa xả hai tên này chia tay.

Nói đến cũng lạ, Lâm Phỉ Nhi có vẻ ngoài thanh tú như thế, vậy mà chẳng hiểu sao quen mấy anh đều không thành đôi.

Mãi đến sau này, Chung Thịnh tình cờ thấy vẻ khí phách áp đảo quần chúng của cô mới hiểu ra, những người đó không phải không thích cô mà là năng lực không bằng đâm ra tự ti.

Khụ khụ, quay lại chủ đề chính.

Tất cả mọi người vào chỗ. Ariel không ngu đến độ cho chiến hạm cỡ trung đấu trực diện với chiến hạm sinh vật. Lần này, họ lại dùng chiến thuật thả diều, chỉ khác ở chỗ vũ khí năng lượng được thay bằng pháo triệt tiêu năng lượng, cho nên phải giữ cự ly gần một chút tấn công mới hiệu quả. Điều này đòi hỏi kỹ thuật điều khiển của Lâm Phỉ Nhi phải vô cùng điêu luyện.

"Chuẩn bị chiến đấu." Đến khi chiến hạm của quân địch xuất hiện trên màn hình, Ariel mới trầm giọng ra hiệu, chính thức mở màn cuộc chiến.

Quân địch hùng hổ lao lên, từ đằng xa thấy chiến hạm Liên Bang không bỏ chạy lại càng tăng tốc độ.

Có lẽ vì liên tục chiếm ưu thế trong những trận đánh với chiến hạm Liên Bang, nên lần này chiến hạm sinh vật ngông nghênh đến độ không mở ***g phòng hộ, cứ thế vọt lên tấn công.

Ariel thấy đối phương khinh thường mình như thế chẳng những không giận mà còn nhếch môi cười. Đấu với lũ ngu lúc nào cũng nhẹ nhàng.

"Ôi đệt, hạm trưởng chiến hạm này không có não à? Chúng ta tốt xấu gì cũng là chiến hạm cỡ trung, thế mà dám huênh hoang lao đến như thế. Hắn coi thường chúng ta hay là quá tin tưởng vào khả năng phòng ngự và kỹ thuật lái chiến hạm của quân mình?" Gerald cảm khái.

"Thế chẳng phải rất tốt sao." Lôi Tranh mỉm cười.

"Chậc, đánh với loại không có não này đúng là lãng phí kỹ thuật tuyệt hảo của tôi." Lâm Phỉ Nhi gõ một dòng chữ lên góc màn hình, nhưng không hề có dấu hiệu nơi lỏng.

"Nếu người ta đã phối hợp đến thế thì chúng ta tốc chiến tốc thắng thôi." Ariel quyết đoán ra hiệu lệnh.

Chiến hạm cỡ trung tăng tốc bay thẳng đến chỗ chiến hạm sinh vật.

Hạm trưởng phe địch thấy quân Liên Bang chẳng những không chạy mà còn bay về phía mình liền mừng húm. Chiến hạm của chúng đã tuần tra trong khu vực này lâu rồi, nhưng mọi lần chiến hạm Liên Bang thấy chúng đều bỏ chạy, thành thử chưa thể hiện được gì nhiều. Tuy xử lý một chiến hạm cỡ trung chẳng thấm vào đâu, nhưng có còn hơn không.

Ra-đa phát hiện pháo chính của chiến hạm sinh vật bắt đầu tích tụ năng lượng liền hú còi cảnh báo.

"Khoảng cách hai bên chỉ còn năm trăm mét mới bắt đầu tụ năng lượng cho pháo?" Samantha nhìn chiến hạm sinh vật trên màn hình với vẻ khó mà tin nổi, thực sự lo lắng cho chỉ số IQ thấp đến đáng thương của đối phương.

"Ha ha, vì gã tin chắc có thể xử lý chúng ta bằng một phát pháo." Gerald nhún vai, "Tiếc thật, gã mà chậm hơn chút nữa thì có phải chúng ta được nã pháo đầu tiên không, để chúng nếm mùi pháo kiểu mới."

"Tập trung tinh thần! Bà đang nghiêm túc lái chiến hạm mà chúng bay ở đó chuyện phiếm thế à!" Trên màn hình hiện lên dòng chữ to đùng đỏ chói.

Gerald giơ ngón giữa thay cho lời đáp. Bà bà cái con khỉ, Lâm Phỉ Nhi không hiền thục chút nào.

Edward nhìn cậu với vẻ trách cứ, ghé tai nói: "Muốn bị làm đến vậy sao? Tối nay tôi sẽ thỏa mãn em."

Gerald: …

"Chuẩn bị!" Samantha nghiêm túc hẳn, ngón tay điều khiển khẩu pháo phụ mới trang bị bên hông chiến hạm, cảnh giác nhìn màn hình.

Chiến hạm cỡ trung bắt đầu chấn động, cường độ không mạnh, gần như không cảm nhận được, nhưng lại rất có ích trong việc đối phó với ra-đa định vị.

Đây là bí quyết nhỏ do chính Lâm Phỉ Nhi tìm ra, không tốn nhiều tinh thần lực mà lại rất hiệu quả, làm giảm tỉ lệ sống sót của quân địch xuống 30%.

Trong chiến hạm sinh vật, một đám chiến sĩ cải tạo gene đầu đội vỏ trứng gà ngồi trên ghế. Chiến sĩ phụ trách điều khiển hệ thống vũ khí đột nhiên nói: "Báo cáo trưởng quan, ra-đa không xác định được mục tiêu."

279. Chương 279

Editor: Nguyệt

"Ngắm bắn thủ công!"

Hạm trưởng là một ông lão tóc hoa râm, tuy lúc đầu có khinh địch, nhưng thấy tình hình có biến liền khẩn trương đưa ra đối sách. "Giảm tốc độ, kéo giãn cự ly!"

Ariel để ý thấy chiến hạm sinh vật giảm tốc độ, vẻ mặt vẫn rất lãnh đạm: "Phát hiện ra rồi à? Đáng tiếc … muộn rồi."

Bụp!

Pháo phụ bên hông chiến hạm bắn ra một quả cầu kim loại ánh đen. Đạn pháo bay đi với tốc độ cực nhanh, màu sắc lại khuất mắt, nếu không tận mắt nhìn thấy nó bắn ra từ pháo phụ của chiến hạm mình, nhóm Ariel đã tưởng nó là rác vũ trụ.

Bụp!

Lại tiếng bắn nữa. Cứ mười giây Samantha bắn một phát pháo. Chỉ một phút đồng hồ đã có sáu quả đạn triệt tiêu năng lượng im hơi lặng tiếng bay sát chiến hạm sinh vật.

Loại đạn này được thiết kế đặc biệt để tạo hiệu quả tập kích bất ngờ, tạp âm cực nhỏ, chỉ khi ở khoảng cách gần mới nghe được tiếng vút nhè nhẹ.

Đạn triệt tiêu năng lượng tạo âm thanh nhỏ, thể tích cũng nhỏ, thế nên ra-đa của chiến hạm sinh vật cho rằng nó là rác vũ trụ.

Một phút bắn sáu phát pháo. Chiến hạm cỡ trung vốn đang hùng hổ lao tới chỗ chiến hạm sinh vật đột nhiên đổi hướng bay sượt qua cánh bên.

Biến chuyển bất ngờ khiến người của chiến hạm sinh vật ngây ngẩn cả người. Có chuyện gì thế này?

"Nã pháo!" Chỉ huy chiến hạm tuy ngạc nhiên nhưng tỉnh táo lại rất nhanh. Pháo chính tích đủ năng lượng lập tức bắn đạn, cột sáng xanh lục to đùng phụt từ họng pháo ra ngoài.

Ariel nhìn chằm chằm màn hình, nhanh chóng tính toán điểm tấn công của đối phương: "Cánh sau bên trái!"

Lồng phòng hộ trong suốt bao trọn chiến hạm cỡ trung lóe lên một cái rồi biến mất, nhanh chóng hình thành một tấm khiên hình cung trong suốt che chắn cho vùng cánh sau bên trái.

"Tăng tốc!" Ariel lại ra lệnh.

Lâm Phỉ Nhi điều khiển chiến hạm tiến hành bước nhảy ngắn. Cột sáng xanh lục đánh lên tấm khiên, lại thêm chiến hạm gia tốc đột ngột làm giảm thương tổn nên phát pháo nhanh chóng tiêu biến trong vũ trụ.

"Gian xảo lắm." Trong chiến hạm sinh vật, ông lão tóc hoa râm nheo mắt lại, cười lạnh lùng, "Pháo chính pháo phụ đồng thời tụ năng lượng."

"Rõ!"

"Cảnh báo! Cảnh báo! Bổ sung năng lượng khẩn cấp!" Giọng nữ máy móc đột nhiên vang lên.

Tiếng cảnh báo bất ngờ khiến ông lão ngớ ra, lạnh mặt hỏi: "Sao lại thế này?"

Binh sĩ phụ trách hệ thống năng lượng bối rối lắc đầu: "Không biết …"

"Mau kiểm tra đi!" Ông lão quát.

"Vâng!" Binh sĩ lớn tiếng đáp, cúi đầu kiểm tra nơi xảy ra vấn đề.

Không ai thấy được xác ngoài của chiến hạm sinh vật có mấy quả cầu kim loại bị vỡ, dây leo xanh lục uốn lượn bò ra, bám chặt vào thân chiến hạm, điên cuồng hấp thu năng lượng rồi lớn lên nhanh chóng.

"Cảnh báo! Cảnh báo! Năng lượng thiếu hụt nghiêm trọng."

Ông lão kia nôn nóng hỏi: "Tìm ra nguyên nhân chưa?"

"Báo cáo trưởng quan … hình như … có cái gì đó đang ăn cắp năng lượng của chúng ta."

"Nói thừa!" Lão phẫn nộ quát, "Tôi cần cậu tìm ra ngọn nguồn ở đâu."

Binh sĩ lắc đầu: "Có … có rất nhiều chỗ bị hụt năng lượng, nhưng đa phần đều ở vỏ ngoài chiến hạm."

"Vỏ ngoài?" Ông lão giật mình kinh hãi. Rút cuộc là thứ gì mà có thể hấp thu năng lượng của phi thuyền bọn họ từ lớp vỏ bên ngoài?

Một binh sĩ chỉ vào chiến hạm của Ariel càng chạy càng xa trên màn hình, lắp bắp hỏi: "Trưởng quan, chúng ta … có đuổi theo không ạ?"

"Ngu xuẩn! Năng lượng không đủ còn đuổi theo làm gì, làm bia ngắm à!" Lão cả giận quát: "Còn không mau tìm ra nguyên nhân vấn đề đi."

Mọi người cuống cuồng lên kiểm tra khắp tàu, chừng hai phút sau mới có người hô lên: "Báo cáo trưởng quan, có thứ gì đó đang hấp thu năng lượng ngoài thân chiến hạm chúng ta!"

"Là cái gì? Mau phóng hình ảnh lên đây!"

Màn hình loáng lên một cái, hình ảnh những dây leo thô dài bám trên thân tàu lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

"Đây là … thứ gì?" Ông lão ngây ngẩn cả người.

Một anh lính ngập ngừng nói: "Hình như … cũng là thực vật."

"Đừng có nói thừa! Mau nghĩ cách vứt cái thứ kia đi!"

"Cảnh báo! Cảnh báo! Không đủ năng lượng! Không đủ năng lượng!"

Ông lão cuống lên, quát: "Chết tiệt! Mau nghĩ cách đi!"

Ngay lúc lão đang sứt đầu mẻ trán nghĩ cách ngăn năng lượng sụt giảm, binh sĩ theo dõi ra-đa đột nhiên run rẩy nói: "Trưởng quan … chúng … chúng quay lại rồi!"

"Cái gì?" Lão biến sắc, "Khốn kiếp! Nhất định là trò quỷ của chúng!"

"Cảnh báo! Cảnh báo! Không đủ năng lượng! Không đủ năng lượng!"

Giọng nữ máy móc vừa dứt lời, tất cả hệ thống trong phòng điều khiển đồng thời ngừng hoạt động. Trong tình huống thiếu hụt năng lượng, chiến hạm sẽ chỉ huy trì hệ thống dưỡng khí cơ bản nhất, các hệ thống còn lại dù là vũ khí hay chiếu sáng đều bị ngắt tự động.

Chiến hạm cỡ trung từ xa nhìn chiến hạm sinh vật, thấy pháo chính tắt sáng và cả chiến hạm tối om om.

Lâm Phỉ Nhi điều khiển chiến hạm lại gần. Cả chiến hạm sinh vật bị bọc kín bởi dây leo chằng chịt, trông như một quả cầu khổng lồ.

Gerald nhìn chiếc chiến hạm sinh vật lúc trước còn giương nanh múa vuốt giờ im lìm không sức sống lơ lửng giữa vũ trụ, chậc lưỡi cảm khái: "Thật là lợi hại!"

Samantha gật đầu đồng ý: "Xem ra hiệu quả rất tốt."

"Thời gian phát động hơi dài." Edward nhận xét.

"Cái này thì khó tránh, là thực vật nên cần thời gian hấp thu năng lượng rồi phát triển từ từ." Lôi Tranh không mấy bận tâm.

Cuối cùng, Hạng Phi tổng kết: "Nói tóm lại, lần này tương đối thành công."

"Ừ." Ariel gật đầu, "Ghi hình lại cả rồi chứ?"

[Ngón cái] Lâm Phỉ Nhi gõ emo mặt cười lên màn hình.

"Tốt lắm. Trở về căn cứ."

"Tuân lệnh!" Mọi người đồng thanh đáp.

"Ấy ấy, khoan đã!" Gerald đột nhiên nhấc tay hô.

Ariel liếc cậu: "Có chuyện gì?"

"Cái này … tính sao đây?" Cậu chỉ vào 'quả cầu thực vật' trên màn hình.

"Tôi thấy bán nó chắc được giá lắm đấy." Hạng Phi gãi cằm suy nghĩ, cười rất âm hiểm.

Gerald đập tay với cậu: "Tôi cũng nghĩ thế!"

Ariel nhếch môi cười: "Kéo nó về căn cứ đi."

"Tuyệt!" Gerald hưng phấn, "Chúng ta sẽ bán nó cho viện nghiên cứu. Mọi người bảo … bán thế nào thì hợp?"

Hạng Phi chán nản ôm trán: "Cái tên này, cậu định bán lấy tiền thật đấy à."

"Làm gì có chuyện đấy!" Gerald nhìn Hạng Phi như thể nhìn thằng đần, "Chúng ta có thể dùng nó để đổi vật tư. Các cậu còn lạ gì nữa, viện nghiên cứu có cả đống thứ hay ho, số lượng thì có hạn. Còn cái thứ này …" Cậu hất cằm chỉ chiến hạm sinh vật, "Hàng vô giá đó nha. Tôi đoán chắc bọn họ rất sẵn lòng đổi nó về."

Bị một thằng ngố khinh bỉ … Hạng Phi im lặng che mặt. Sau bao năm học hỏi Ariel, cậu quyết định trở về sẽ tẩn cho thằng này một trận!

Khi họ kéo "tù binh" cỡ đại này về, cả căn cứ đều xôn xao.

Các binh sĩ túm năm tụm ba nhìn nhóm Ariel như đang nhìn động vật thời tiền sử. Cái ánh mắt sùng bái xen lẫn chút khiếp hãi này làm tiểu đội Giảo Lang không biết làm sao.

Hạng Phi ho khan hai tiếng, giải thích với mọi người: "Khụ khụ … đây là kết quả sau khi chúng tôi dùng loại vũ khí tối tân do viện nghiên cứu chế tạo ra."

Tiếc là lời giải thích này không mấy hiệu quả. Sự mạnh mẽ phi thường của Ariel đã ăn sâu vào tiềm thức mọi người khiến ai nấy đều sùng bái lẫn kính sợ. Họ cảm thấy đây là chuyện rất bình thường, còn cái thứ vũ khí tối tân gì đó mới là phụ.

Tiểu đội Giảo Lang: … Tự dưng có cảm giác bị lơ đẹp là sao!!

Có Edward trợ giúp, bạn ngố Gerald thành công đem chiến hạm sinh vật nguyên đai nguyên kiện kèm cả binh sĩ bên trong đóng gói "bán" cho viện nghiên cứu, đổi lấy lượng vật tư tuy không nhiều nhưng giúp Ariel lập được một đội quân tinh nhuệ vô cùng đặc sắc.

Tiểu đội chỉ có mười mấy thành viên, nhưng được trang bị toàn sản phẩm khoa học kỹ thuật tối tân nhất Liên Bang.

Ed sờ trang phục mặc trên người, nói với giọng hơi hoang mang: "Tôi bỗng có cảm giác mình là Batman …"

Từ Nham đang nghịch thiết bị phản trọng lực giắt ở đai lưng, tiện miệng hỏi: "Batman là gì?"

"Siêu anh hùng thời cổ đại." Ed đáp, nghĩ một lát lại nói tiếp: "Thật ra tôi thấy, có trang bị này rồi, không chừng chúng ta còn lợi hại hơn cả siêu nhân."

"À …" Từ Nham gật đầu, hỏi tiếp: "Siêu nhân là ai?"

Ed: "… Người yêu của Batman, cũng là siêu anh hùng."

"Ồ! Thời cổ đại có nhiều siêu anh hùng thế cơ à?"

"Sao tôi biết được." Ed nhún vai, "Tôi đọc trong truyện tranh thời cổ thì thấy thế."

Từ Nham: …

Đạn triệt tiêu năng lượng đạt hiệu quả cực tốt khiến quân đội hết sức phấn khởi.

Loại vũ khí mới này nhanh chóng được trang bị phổ biến toàn quân đội.

Liên Bang hòa bình suốt mấy trăm năm, các loại vật tư đều được tích trữ với số lượng khổng lồ. Hàng hóa điều động từ khắp nơi nhanh chóng đổ về tinh cầu thủ đô.

Lương thực vũ khí được đưa ra tiền tuyến, chất đầy các chiến hạm. Trên chiến trường vũ trụ, chiến hạm sinh vật của Liên minh bắt đầu khốn đốn vì gặp phải thiên địch.

Liên Bang tập kích bất ngờ, khi Liên minh Người tiến hóa còn chưa kịp phản ứng đã dồn dập tấn công tinh cầu vệ tinh số 17.

Lúc này đây, quân Liên Bang không còn nhân nhượng, dùng đạn pháo ion bắn nổ cả tinh cầu.

Một mỏ khoáng thạch với trữ lượng tương đối khả quan bị phá hủy khiến Liên minh nổi giận. Trước đó chúng duy trì thế phòng thủ là vì sợ Liên Bang một khi kích động sẽ phá hủy tất cả mỏ quặng Lyra, như thế chúng sẽ không còn hy vọng nào hết. Liên Bang không dùng biện pháp này cũng là vì sợ quân địch tuyệt vọng rồi sẽ phát điên tấn công ngược lại họ.

280. Chương 280

Editor: Nguyệt

Tóm lại, khi không nắm chắc phần thắng, hai bên sẽ không áp dụng biện pháp được ăn cả ngã về không. Nhưng hiện giờ Liên Bang đã có lợi thế mới, cho nên muốn tiêu diệt triệt để quân địch cũng là điều dễ hiểu.

Thủ lĩnh Liên minh thực sự phẫn nộ. Bản thân hắn không bị hiện tượng vỡ cấu trúc gene, nên sản lượng khoáng thạch Lyra nhiều hay ít không ảnh hưởng gì đến hắn. Nhưng những chiến sĩ gene tinh nhuệ của hắn thì khác, không có thuốc ức chế chiết xuất từ Lyra, họ chỉ có thể cầm cự hai năm rồi sẽ biến thành động vật không có lý trí.

Hắn không định làm tư lệnh không lính. Cho nên việc Liên Bang phá hủy mỏ khoáng thạch Lyra đã khiến hắn bùng nổ phẫn nộ, phát động phản kích mạnh mẽ, ý đồ đánh dập đầu chiến hạm vũ trụ của Liên Bang để cảnh cáo: nếu các người tiếp tục phá hủy mỏ Lyra, vậy thì đây cũng quyết cá chết lưới rách!

Thực ra Liên Bang không hề muốn quyết tử quyết sinh với đám người này. Sở dĩ lần này tấn công mỏ Lyra, là vì muốn chọc giận thủ lĩnh Liên Minh, khiến hắn phải huy động lực lượng để tấn công.

Quân khu IV và Quân khu III đã được trang bị đạn triệt tiêu năng lượng đầy đủ, đồng thời đặt hố bẫy trên đường hành quân của đội chiến hạm Liên minh, chỉ chờ chúng sập bẫy là sẽ tiêu diệt triệt để.

Là một trong những người tham gia kế hoạch gài bẫy, Ariel dẫn dắt Lữ đoàn 6 Sư đoàn 1 đã sớm mai phục tại vị trí được chỉ định. Tuy chẳng hứng thú gì với kiểu gài bẫy tầm thường này, nhưng hắn chỉ là một thượng tá của Sư đoàn 1 nên không nắm quyền tổng chỉ huy.

Nếu được làm đại tướng quân khu, hắn sẽ phái một chi đội nhỏ đánh lén tổng bộ Liên minh, một mặt đánh tan đội chiến hạm sinh vật, mặt khác xử lý thủ lĩnh Liên minh. Cứ thế, Liên minh Người tiến hóa sẽ như rắn mất đầu nhanh chóng thất bại. Không còn thủ lĩnh, các chiến sĩ tầng thấp trong Liên minh có thể được chiêu hàng.

Đúng vậy, chiêu hàng.

Ariel không hề muốn tiêu diệt toàn bộ thành viên của Liên minh Người tiến hóa. Đó là một hành động ngu xuẩn, chẳng những dấy lên lòng hận thù của quân địch, dồn chúng đến bước đường quyết tử quyết sinh, mà còn để lại ấn tượng tàn bạo về quân đội trong lòng nhân dân.

Ariel sẽ không làm thế. Quân nhân không phải thần tượng, nhưng cũng cần giữ gìn hình ảnh trong mắt người dân. Nếu không làm thế, thì đời trước Quân khu V của hắn đã chẳng thể liên tục hoàn thành nhiệm vụ chiêu mộ quân lính nhanh hơn các quân khu khác hai tháng.

Đây chính là sức mạnh của thần tượng! [Chung Thịnh thầm phỉ nhổ: Có khác quái gì đi bán sắc đâu … Ariel: … Được rồi, bây giờ anh sẽ bán cho em một lần!]

Khi quân Liên minh tiến vào vòng vây, chiến hạm Liên Bang mai phục xung quanh lũ lượt xông lên.

Trong lần vây bắt này, để phát huy tối đa hiệu quả của đạn triệt tiêu năng lượng, Liên Bang sử dụng chiến hạm cỡ trung là nhiều.

Khi đội quân chiến hạm cỡ trung của Liên Bang xuất hiện, các hạm trưởng của Liên minh buồn cười đến đau ruột.

Đùa à? Chỉ huy quân đội Liên Bang say rượu cả lũ à?

Ngay cả chiến hạm cỡ lớn còn không phòng vệ nổi khi đối mặt với chiến hạm sinh vật, giờ phái ra nhiều chiến hạm cỡ trung như thế là định làm tốt thí à?

Không phải tất cả hạm trưởng đều khinh địch như ông già kia, cho nên gần như ngay lập tức, tất cả chiến hạm sinh vật đều mở ***g phòng hộ.

Mấy nghìn chiến hạm cỡ trung cùng lúc nã pháo, vô số quả cầu kim loại đen tuyền lao vun vút về phía chiến hạm sinh vật.

"Đó là cái gì?"

Hàng vạn đạn kim loại được bắn ra dù trong môi trường vũ trụ cũng rất bắt mắt. Kể cả không phát ra tiếng, chỉ có thằng mù mới không thấy được đám mây đen dày đặc đó.

"Tấn công!" Không ít hạm trưởng chiến hạm sinh vật bắt đầu tấn công. Tuy không biết quả cầu kim loại kia có tác dụng gì, nhưng theo bản năng họ vẫn cảm thấy nó rất nguy hiểm.

Pháo chính pháo phụ khai hỏa ầm ầm, rất nhiều quả cầu kim loại bị phá hủy, nhưng vẫn có không ít đạn bám vào vỏ ngoài chiến hạm sinh vật.

"Chết tiệt! Thứ này có thể hấp thu năng lượng!"

"Hỏng rồi! Năng lượng của chúng ta!"

Một chiếc chiến hạm hú còi cảnh báo liên hồi. Chiến hạm tiên phong là xui xẻo nhất, một lúc bị dính hơn trăm quả đạn, chưa đầy ba mươi giây đã bị những dây leo thô dài bọc kín.

Đám dây leo này như cảm nhận được có rất nhiều thức ăn cho nên cực kỳ hưng phấn, sau khi hút khô năng lượng của chiến hạm nọ liền lập tức vươn dây leo ra bốn phía tóm lấy các chiến hạm khác.

Chỉ huy các chiến hạm phía sau nhìn tình cảnh này mà thẳng thốt, nhưng rồi nhanh chóng tỉnh táo lại, tiến hành phản công.

Loạt đạn triệt tiêu năng lượng đầu tiên phát huy hiệu quả rất tốt, xử lý được mấy chục chiến hạm sinh vật. Mà khi quân Liên minh phản ứng lại, kéo giãn cự ly, tập trung hỏa lực chặn các quả cầu kim loại đen, trận chiến bắt đầu vào giai đoạn giằng co.

Sau đấy, chiến hạm cỡ lớn của Liên Bang xuất hiện. Đạn triệt tiêu năng lượng đúng là có hiệu quả rất cao, nhưng vẫn cần chiến hạm cỡ lớn bảo vệ, tranh thủ thời gian nạp đạn cho chiến hạm cỡ trung.

Hai bên chiến đấu kịch liệt, chỉ trong thời gian ngắn, trận chiến đã trở nên vô cùng gay cấn.

Lần này Liên minh Người tiến hóa huy động rất nhiều chiến hạm sinh vật hòng đánh phủ đầu Liên Bang. Quân Liên Bang cũng dốc vốn, điều động gần như tất cả chiến hạm cỡ lớn cỡ trung của hai quân khu.

Song phương bắt đầu triển khai cận chiến, cơ giáp và các chiến sĩ cải tạo gene bọc màng dưỡng khí ào ạt xông vào nhau chém giết.

Đâu đâu cũng thấy mảnh vỡ cơ giáp và thi thể của chiến sĩ cải tạo gene.

Vô số con người ngã xuống trong trận chiến. Cả Liên minh lẫn Liên Bang đều không ngờ chiến trường này đã trở thành cỗ máy xay thịt khổng lồ.

Hai bên chiến đấu hừng hực khí thế. Quân khu III với Quân khu IV gần như dốc cạn binh lực cho trận đánh này, số binh sĩ sống sót chưa đầy một nửa, Lữ đoàn 6 của Ariel cũng tổn thất một phần ba.

Cuttino vĩnh viễn mất đi cánh tay trái. Khoang điều khiển của Lôi Tranh bị một chiến sĩ gene có đuôi dài đâm thủng, may nhờ Hạng Phi liều mạng cứu giúp, nếu không chắc cậu đã hy sinh.

Edward bị một vết sẹo sâu vùng chân mày, tuy không đến mức hủy hoại gương mặt nhưng cũng ảnh hưởng không nhỏ đến vẻ ngoài của hắn. May sao tên ngố Gerald không chê, còn chặc lưỡi khen là có khí khái nam tử, bằng không Edward lại vào trạng thái hắc hóa cũng nên.

Ariel cảm thấy may mắn vì lần này Chung Thịnh không bị thương chỗ nào. Hắn phải thừa nhận rằng, nếu Chung Thịnh gặp nguy hiểm như Lôi Tranh, hắn nhất định sẽ rời bỏ vị trí chỉ huy để lao lên cứu viện như Hạng Phi.

Trận chiến giằng co gần hai mươi tiếng đồng hồ mới kết thúc. Trên chiến trường chỉ còn lại vài chiến hạm ít ỏi.

Giải quyết xong một bộ phận lớn quân lực của Liên minh, hiện giờ chỉ còn vấn đề giải quyết thủ lĩnh Liên minh với xuất thân bí ẩn kia thôi.

Theo như Liên Bang phỏng đoán, người này rất có thể là sinh vật trí tuệ ở tinh vực khác xuyên qua không gian thời gian để đến đây. Chỉ cách đó mới giải thích được hệ thống khoa học hoàn toàn khác biệt với Liên Bang của hắn.

Thất bại trên chiến trường khiến rất nhiều thành viên trong Liên minh Người tiến hóa lung lay ý chí. Lỗ đen do Quân đoàn II chiếm giữ cũng đã được giành lại.

Binh bại như núi đổ chính là đây. Không còn lợi thế của chiến hạm sinh vật, Liên minh liên tục thất bại trên chiến trường vũ trụ.

Công thức điều chế thuốc ức chế được gửi nặc danh cho Viện Nghiên cứu khoa học Liên Bang đã đánh dấu bước biến chuyển trong quan hệ song phương.

Các chiến sĩ cải tạo gene bị bắt làm tù binh sẽ được tiêm thuốc ức chế để bảo vệ tính mạng. Điều này khiến ban quản lý cấp cao của Liên minh rơi vào tình cảnh khó xử do không còn khoáng thạch Lyra.

Trong Liên minh nảy sinh khủng hoảng tinh thần nghiêm trọng. Không chiếm được ưu thế trên chiến trường, thuốc ức chế lại nằm trong tay Liên Bang, trừ những người có địa vị cao, các chiến sĩ cải tạo gene cấp thấp đều không kìm nổi những toan tính vô thức nảy ra trong đầu.

Nhóm quản lý cấp cao Liên minh không phải lo về vấn đề sống chết, nhưng không ai vui nổi. Ngoại trừ thủ lĩnh, tất cả bọn họ có được địa vị ngày nay đều là do phản bội Liên Bang.

Kế hoạch phản lại Liên Bang, thậm chí nuốt chửng chính phủ Liên Bang lúc trước nay mới buồn cười làm sao. Một tổ chức thành lập chưa được vài năm như họ làm sao so bì được với Liên Bang.

Thủ lĩnh Liên minh cũng bắt đầu hối hận. Quả nhiên hắn đã quá vội vàng. Trước kia khi còn ở tinh vực Alpha, thực lực của hắn kém hơn đế quốc Elijah cho nên đã thất bại, bây giờ cũng thế.

Ban lãnh đạo Liên minh trở nên bất ổn. Hắn nhìn ra được điều đó, rồi lại không có cách nào để cải thiện tình hình.

Không còn cách nào! Không còn con đường nào!

Đây chính là tình cảnh hiện nay của thủ lĩnh Liên minh.

Thủ lĩnh ngồi một mình trong phòng, vẻ mặt dần trở nên vặn vẹo.

Hắn không bao giờ muốn sống cảnh trốn chạy trong sợ hãi như chó nhà có tang lúc trước, cũng không dám cam đoan lần này thực hiện bước nhảy không gian rồi hắn sẽ sống sót để tìm đến một tinh vực mới.

"Nếu các người không để những người tiến hóa chúng ta sống yên ổn, vậy thì tất cả cùng chết!" Thủ lĩnh cười dữ tợn, mở quang não liên lạc với tất cả quản lý cấp cao trong Liên minh, ra lệnh quyết một trận sống mái cuối cùng.

Tất cả những người cải tạo gene đều không thể phản kháng mệnh lệnh của hắn. Chỉ cần hắn nói ra miệng, là họ nhất định phải phục tùng.

Hắn ra lệnh cho tất cả quản lý đến phòng họp. Nhưng khi tắt quang não rồi, hắn không biết rằng người hắn vừa ra lệnh đầu tiên lại là người ngầm có quan hệ với Liên Bang.

Sau khi ngắt liên lạc, viên quản lý nọ ra chiều đăm chiêu, ánh mắt tối dần, cuối cùng quyết định gửi một thông điệp bí mật.

281. Chương 281

Editor: Nguyệt

"Con đã chắc chắn chưa?" Tướng quân Clifford hỏi với vẻ nghiêm túc.

Ariel bình thản đáp lời: "Rồi ạ."

"Rất nguy hiểm."

"Con biết."

Tướng quân Clifford đăm đăm nhìn hắn một hồi, đằng sau đôi mắt xanh tưởng như phẳng lặng là vô vàn tình cảm phong phú: "Hãy cẩn thận."

Ariel mỉm cười: "Vâng."

Tướng quân Clifford ngắt liên lạc. Ariel nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

"Nhất định phải đi sao?"

Giọng Chung Thịnh rầu rĩ vang lên đằng sau.

"Em biết mà, anh là người có kinh nghiệm hơn cả." Ariel bình thản nói.

"Em biết." Chung Thịnh đáp một cách nặng nề. Chính bởi vì biết, nên mới càng lo. Không ai hiểu rõ điều này bằng anh, rằng những người cải tạo gene khi đã quen với năng lực của mình sẽ bộc phát ra sức mạnh đáng sợ cỡ nào.

Năm đó họ đấu với Huyết Dạ rất lâu, có lần Chung Thịnh còn suýt bỏ mạng.

Hiện giờ người cải tạo gene không bằng được Huyết Dạ khi ấy, dù trải qua mấy năm rèn luyện trên chiến trường vẫn kém xa.

Nhưng thủ lĩnh Liên minh thì khác. Hắn đến từ tinh vực lạ. Vậy có nghĩa là, hắn ta đã quá quen thuộc với sức mạnh của mình. Cho dù là Ariel cũng không nắm chắc phần thắng.

Huống chi, theo tin tức nội bộ, bên cạnh thủ lĩnh luôn có một đội hộ vệ tám người túc trực ngày đêm. Một mình Ariel không thể hoàn thành nhiệm vụ.

"Nếu nhất định phải đi, thì em muốn đi với ngài." Chung Thịnh chỉnh lại vành nón, nhìn thẳng mắt Ariel mà nói. Dẫu có thế nào, anh cũng không thể đứng nhìn Ariel đi làm nhiệm vụ nguy hiểm như vậy được.

Ariel nhướn mày nhìn anh. Chung Thịnh lập tức thẳng người, tỏ thái độ cương quyết.

Ariel nhếch môi nói: "Không chỉ riêng em, anh định mang tất cả thành viên tiểu đội Giảo Lang."

Chung Thịnh: o A!

Ariel nửa cười nửa không nhìn anh: "Anh muốn làm anh hùng chứ không muốn làm liệt sĩ. Làm sao anh có thể hoàn thành nhiệm vụ kiểu này một mình được. Với lại …"

Hắn túm lấy cổ áo Chung Thịnh kéo anh xuống thấp: "Khó khăn lắm mới có người yêu, cho dù xuống địa ngục, anh cũng muốn mang em theo."

Chung Thịnh: …

Cái kiểu tỏ tình kỳ quặc này thật khiến anh cạn lời.

Ariel hôn phớt lên môi anh một cái rồi đứng dậy, chỉnh lại cổ áo cho anh: "Được rồi, em báo với mọi người đi. Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, lẻn vào tinh cầu Lưu Mộc chấp hành nhiệm vụ ám sát."

"Tuân lệnh!"

Lấy thân phận con người để vào tinh cầu Lưu Mộc là điều không thể. May sao nội bộ Liên minh Người tiến hóa đang rối loạn, tạo khe hở cho viên lãnh đạo kia làm giả thân phận chiến sĩ cải tạo gene cho họ.

Cả nhóm điều khiển thiết bị bay màu xanh lục đáp xuống mái nhà riêng của người kia.

Một quý bà tóc dài màu trắng bạc cười tủm tỉm ra đón, mời họ vào trong mật thất.

Vừa bước qua cửa, quý bà hiền lành lập tức đổi sắc mặt: "Các cậu tới muộn rồi. Lệnh tổng tấn công đã được truyền đi."

Ariel rùng mình: "Sao lại thế?"

Quý bà đó nói: "Tôi vốn tưởng có thể khuyên thủ lĩnh đàm phán với Liên Bang. Nhưng không hiểu sao, thủ lĩnh dường như phát điên, nhất quyết muốn hai bên đồng quy vu tận. Ngày hôm qua hạ lệnh, ba ngày sau sẽ bắt đầu kế hoạch hủy diệt."

Ariel trầm ngâm một lát rồi nói: "Ba ngày … chắc là kịp."

Quý bà nọ giật mí mắt: "Mấy ngày này luôn có đội hộ vệ với năng lực mạnh nhất bảo vệ hắn. Các cậu có chắc là làm được không?"

Ariel nhìn bà với ánh mắt sâu xa: "Chúng tôi không còn lựa chọn nào khác."

Quý bà nọ rùng mình. Đúng vậy, nếu kế hoạch hủy diệt được triển khai, thì sẽ không còn chiến sĩ cải tạo gene nào sống sót.

"Có điều này tôi thấy rất ngạc nhiên, chẳng phải những người thuộc Liên minh không thể cãi lệnh thủ lĩnh sao?" Edward hỏi với ngữ điệu nhẹ nhàng, ánh mắt lại sắc sảo lạ thường.

Quý bà nhìn hắn, vén tay áo lên, để lộ hàng chục vết kim tiêm trên cánh tay gầy yếu: "Tôi là một nhà khoa học, tuy không thể thay đổi gene, nhưng một vài điều chỉnh nhỏ thì vẫn làm được. Hơn nữa, lúc trước loại gene được đưa vào cơ thể ra là gene của rùa Thiên Hàn, không có tính công kích mạnh, mà chủ yếu là thọ mệnh dài lâu, thế nên tôi mới sống sót vượt qua quá trình cải tạo gene. Cũng chính vì nó không có tính công kích mạnh, tôi mới có thể tạo ra một vài thay đổi nhỏ. Đương nhiên, tôi cũng phải trả một cái giá đắt, gene trong cơ thể đã trở nên rối loạn, có thể bị vỡ cấu trúc bất cứ lúc nào."

Nghe giọng bà không có vẻ gì lo lắng cho tính mạng có thể mất đi bất cứ lúc nào của mình, mà rất bình thản.

Edward nhìn cánh tay đầy vết kim tiêm, khẽ run lên, rũ mi xuống, vẻ mặt bình thường trở lại.

Nhìn vẻ thảng thốt của đám Gerald, Lâm Phỉ Nhi, bà cười hòa ái nói: "Các cô cậu thấy rất lạ phải không? Không hiểu vì sao lúc trước ta gia nhập Liên minh mà bây giờ lại quay sang giúp Liên Bang, đúng chứ?"

Gerald gật đầu.

Ariel ngẩng lên nhìn bà: "Không có gì lạ cả. Trước đây bà gia nhập Liên minh vì cảm thấy nó là một con đường tiến hóa, nay phản bội lại nó tất nhiên là vì phát hiện mình đã sai."

Quý bà cười rất vui vẻ, ánh mắt dần xa xăm: "Đúng vậy. Trước đây tôi cho rằng mình đúng. Nhưng khi xuất hiện hiện tượng vỡ cấu trúc gene, tôi biết mình sai rồi. Tiến hóa gene là cả một quá trình lâu dài đi từ lượng đến chất, mọi hành vi rút ngắn thời gian đều là sai lầm."

Bà từ từ nhắm mắt lại: "Họ tưởng rằng giấu kỹ tư liệu là tôi sẽ không biết. Nhưng trên đời này làm gì còn ai hiểu tiến hóa gene hơn tôi chứ. Kết quả thí nghiệm … ha ha, chỉ bằng những số liệu đó là có thể suy ra kết luận rồi. Họ còn tưởng lừa được ta cơ đấy, đúng là nực cười."

Bà thở dài bảo: "Các chiến sĩ cải tạo gene không biết rằng, hiện tượng vỡ cấu trúc gene nghiêm trọng thật nhưng còn có thuốc ức chế, điều thực sự đáng sợ là khả năng sinh dục của họ đã hoàn toàn thoái hóa."

Chung Thịnh trợn tròn mắt: "Bà nói là …"

"Đúng vậy." Quý bà chậm rãi mở mắt ra: "Nhân loại tiến hóa ư … Ha ha, ngay cả khả năng sinh đẻ cũng mất thì còn tiến hóa cái mẹ gì!"

Một quý bà đậm chất học giả lại đột nhiên nói bậy khiến ai nấy đều giật mình kinh ngạc.

"Lũ ngu xuẩn đó còn nghĩ chỉ cần kết hợp gene động vật là có thể sống trường thọ, nhưng làm sao tồn tại mãi mãi được. Không có nòi giống thì chiến sĩ cải tạo gene gì đó sớm hay muộn cũng tuyệt diệt. Thế mà gọi là tiến hóa sao?" Quý bà cười khẩy, ánh mắt loáng qua nét tàn bạo.

"Vậy thủ lĩnh của Liên minh …" Hạng Phi đột nhiên hỏi.

Quý bà thở dài lắc đầu: "Tôi không biết. Hắn đến từ chiều không gian khác, hoàn cảnh sinh sống khác chúng ta. Ở đây không có đồng loại của hắn, nên tôi không biết hắn có biết chuyện người cải tạo gene mất khả năng sinh đẻ hay không."

"Giờ bàn chuyện này cũng vô ích. Tôi muốn biết khi nào thì chúng ta đi chấp hành nhiệm vụ." Edward hỏi với vẻ ôn hòa.

Quý bà nghe thế mới nhớ ra: "Đúng rồi, nhiệm vụ của các cậu … để mai đi. Ngày mai tôi mời thủ lĩnh tới đây. Tôi sẽ bảo là nghiên cứu ra loại thuốc ức chế mới không cần đến khoáng thạch Lyra."

"Liệu hắn có tin không?" Ariel nhướn mày.

"Sao lại không tin?" Quý bà cười tủm tỉm, "Sự hỗn loạn của binh sĩ cấp thấp mới là nguồn cơn tuyệt vọng của hắn. Nếu không hắn đã chẳng ra quyết định đánh một trận tử chiến với Liên Bang. Chỉ cần những binh sĩ này còn sống sót là hắn còn hy vọng. Cậu bảo hắn có bỏ qua tia hy vọng cuối cùng này không?"

"Ý bà là muốn chúng tôi nấp trong trang viên của bà?" Samantha nhíu mày.

"Phải, có vấn đề gì không?"

"Nếu chúng tôi thất bại …"

"Vậy thì sao chứ." Quỹ bà cười khẽ, "Các cô cậu có thành công hay không thì tôi cũng chẳng sống được lâu nữa. Đừng quên …" Bà giơ cánh tay lên.

Mọi người đều trầm mặc. Lát sau, Ariel đứng dậy: "Đi thôi. Xin hãy xếp chỗ để chúng tôi nghỉ ngơi. Ngày mai chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Quý bà mỉm cười đáp: "Được."

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, nhóm Ariel vào cơ giáp, mai phục trong vườn hoa, chờ thủ lĩnh Liên minh xuất hiện.

Khoảng ba tiếng sau, một thiết bị bay cực lớn chậm rãi đáp xuống bãi đỗ trên sân thượng.

Cửa mở ra, một người đàn ông thân hình vạm vỡ bước xuống, đôi mắt lạnh căm tuần tra hoàn cảnh xung quanh, thấy không phát hiện ra điều gì bất thường mới xoay người đưa thủ lĩnh xuống.

Nhóm Ariel đang mai phục chưa gặp thủ lĩnh Liên minh bao giờ, cũng chưa từng có tin tức gì về hắn được tiết lộ. Nghe nói thủ lĩnh từng hạ lệnh tối thượng tuyệt đối không ai được phép tiết lộ điều gì về hắn.

Nay chính mắt nhìn thấy, Ariel mới hiểu vì sao hắn lại đưa ra mệnh lệnh như vậy.

Thủ lĩnh Liên minh không ngờ lại là một đứa trẻ!!

Hay nên nói là, vẻ ngoài của hắn trông như một đứa bé trai tám, chín tuổi.

Chỉ khi nhìn vào cặp mắt u tối của hắn mới thấy đó không phải một đứa trẻ đáng yêu. Nhưng chẳng ai dám chắc nếu hắn trà trộn vào đám đông, khi không biết thân phận thật của hắn, có ai cho rằng hắn là thủ lĩnh Liên minh hay không.

"Phu nhân đâu?" Giọng bé trai nghe rất khàn, rõ là của đàn ông trưởng thành.

Hầu gái cung kính đáp: "Thưa, phu nhân đang chờ ngài trong phòng thí nghiệm."

Bé trai nhíu mày: "Sao bà ấy không ra đón tôi?"

"Hình như sáng nay nghiên cứu của phu nhân có bước đột phá lớn, nên bà ấy đang bận làm thí nghiệm để kiểm chứng." Hầu gái đối đáp đâu ra đấy.

282. Chương 282

Editor: Nguyệt

"Thế à?" Bé trai vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, "Mau dẫn ta đi."

Hầu gái kính cẩn khom người, đưa hắn tới phòng thí nghiệm.

Thủ lĩnh vừa định cất bước đi theo thì một gã đàn ông đột nhiên mở trừng hai mắt lao lên chắn trước người hắn, quát: "Đứng lại!"

Hầu gái quay lại nhìn với vẻ khó hiểu.

Gã kia lạnh giọng hỏi: "Ngoài phu nhân ra, trong trang viên này còn ai nữa?"

Hầu gái không hiểu ra làm sao: "Trong trang viên không có vị khách nào cả."

"Thật không?" Gã kia hừ lạnh một tiếng, cái đuôi dài vút lên đâm thủng ***g ngực hầu gái rồi vứt sang một bên, sống chết không rõ.

Bé trai sầm mặt, lạnh giọng hỏi: "Sa Lan, sao lại thế này?"

"Có gì đó bất thường." Gã kia nhỏ giọng đáp, ánh mắt sắc bén đảo một vòng xung quanh.

Bé trai lập tức trở nên phẫn nộ: "Tigana! Falica!"

"Có tôi." Một nam một nữ nhảy từ trên xe bay xuống, quỳ một gối trước mặt bé trai.

"Kiểm tra toàn bộ trang viên, ngoại trừ phu nhân, tất cả giết hết cho ta!"

"Vâng!" Hai người kia lập tức chạy đến phòng thí nghiệm. Nhóm Chung Thịnh mai phục nãy giờ rút cuộc không chờ được nữa.

Vốn định chờ khi thủ lĩnh Liên minh rời xa xe bay sẽ tiến hành tấn công để phòng hắn bỏ chạy. Ai ngờ gã đàn ông kia lại nhạy bén đến vậy, chưa phát hiện ra gì đã ra tay giết hết người trong trang viên.

Bây giờ chúng còn muốn đi bắt phu nhân. Nếu phu nhân bị chúng mang lên xe bay thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.

"Tấn công!" Ariel đè thấp giọng ra lệnh, tiên phong nhảy ra khỏi hố ngầm.

Gã đàn ông nọ thấy có cơ giáp xuất hiện liền nheo mắt, hóa thân thành động vật, nhảy bổ về phía Ariel.

Cặp nam nữ kia cũng biến đổi hình dạng, lao đến chỗ Ariel.

"Chút tài mọn." Bé trai hừ lạnh, chỗ xe bay lại có thêm năm chiến sĩ cải tạo gene.

Nhóm Samantha, Lôi Tranh cũng nhảy ra khỏi hố ngầm, cản bước các chiến sĩ cải tạo gene.

"Giết bọn chúng!" Vẻ mặt bé trai ngày càng trở nên dữ tợn, mắt gườm gườm nhìn cơ giáp to lớn. Chúng chính là những kẻ phá hoại kế hoạch thống trị tinh vực của hắn. Hắn sẽ không tha cho ai hết!

Tám chiến sĩ cải tạo gene đấu với bảy cơ giáp. Một mình Ariel cản hai người, những người khác đều đánh đến thắng bại khó phân.

Mới đầu bên cơ giáp có vẻ yếu thế hơn, khó khăn lắm mới cầm cự được. Nhưng khi Chung Thịnh đột nhiên xuất hiện, phá hỏng động cơ xe bay, tình thế lập tức thay đổi.

Không còn xe bay, thủ lĩnh Liên minh muốn trốn cũng khó. Nhóm Ariel không cần kiêng dè gì nữa, đánh càng hăng hơn.

Vừa rồi khi Chung Thịnh phá hủy xe bay, thủ lĩnh Liên minh suýt mất mạng, nên giờ nổi trận lôi đình, quát: "Chết tiệt! Lũ nhân loại đáng ghét! Băm vằm chúng ra cho ta!"

Chung Thịnh gia nhập cuộc chiến, gánh bớt một đối thủ cho Ariel. Gã to con tên Sa Lan lập tức cảm thấy áp lực tăng thêm rất nhiều.

Tám tên cải tạo gene này không hổ là những người tài giỏi nhất Liên minh Người tiến hóa. Nhóm Lôi Tranh đánh cật lực mà cũng không thể giải quyết được trong thời gian ngắn.

"Chung Thịnh!" Ariel vừa bổ một đao vào sườn trái Sa Lan, vừa gào lên trong kênh liên lạc.

"Có!" Chung Thịnh lộn vòng tránh đòn đánh của địch.

Ariel cẩn thận tránh cái đuôi vút tới của Sa Lan, lớn tiếng nói: "Tên thủ lĩnh từ nãy đến giờ vẫn không tham dự cuộc chiến!"

"Cái gì?" Chung Thịnh tranh thủ liếc mắt một cái, tên thủ lĩnh tuy đã biến đổi hình thái nhưng khổ người cũng không lớn, nhìn động tác thì có vẻ chẳng mạnh lắm.

"Gene của nó có khả năng là tăng cường trí óc!" Ariel giải thích, nhân thể đạp cho Sa Lan một phát.

"Hiểu rồi!" Chung Thịnh sáng mắt lên, chạy về phía Ariel, lách người một cái quẳng đối thủ cho Ariel, lao đến chỗ thằng bé kia.

"Bảo vệ chủ nhân!" Sa Lan gầm lên.

Những tên khác như nổi điên, không màng đến thương tích trên người mà nhất loạt chạy tới chỗ thủ lĩnh.

Nhưng làm gì có chuyện nhóm Lôi Tranh để chúng đi như thế. Họ đều hiểu rằng, chỉ cần giết được thủ lĩnh Liên minh, thì dù cả bọn có hy sinh tại đây cũng đáng giá!

Đương nhiên, nếu không chết mà vẫn hoàn thành nhiệm vụ thì càng tốt.

Thằng bé kia nhìn một chiếc cơ giáp đồ sộ chạy về phía mình liền tái mặt, xoay người bỏ chạy.

Đúng như Ariel đoán, thủ lĩnh Liên minh được cấy loại gene tăng cường trí não, cũng có tác dụng cải thiện thể chất nhưng so với những chiến sĩ cải tạo gene hung mãnh khác thì kém xa.

Hắn biết rõ khuyết điểm của mình cho nên đi đâu cũng mang theo tám chiến sĩ cải tạo gene tinh nhuệ. Hắn tin rằng trên địa bàn của mình thì tám người này có thể giải quyết hầu hết mọi vấn đề. Nhưng không ngờ Liên Bang lại phái một đội lính cơ giáp mạnh đến vậy, đáng giận hơn là chúng còn lợi dụng thành viên trong Liên minh để đưa hắn vào bẫy.

Đến tận bây giờ hắn vẫn không hiểu nổi tại sao trong Liên minh lại có người phản bội hắn. Kể từ khi tiêm thuốc cải tạo gene, bọn họ liền tương đương với nô lệ của hắn, tuyệt đối không thể phản kháng lại bản năng đã ăn vào gene.

Nếu chỉ là những toan tính nhỏ thì hắn có thể hiểu được. Nhưng phản bội hoàn toàn thế này, còn đặt bẫy hắn, dù có nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi.

Mặc kệ hắn có nghĩ ra được hay không, vấn đề bây giờ là một chiếc cơ giáp đang đuổi sát đằng sau, mà cơ thể của hắn thì không thể chống cự lại, chưa kể hắn không bao giờ rèn luyện chiến đấu.

"Chết tiệt!" Thằng bé chảy mồ hôi đầm đìa, chạy cật lực khắp trang viên, định dùng các phòng ốc cản bước đối phương.

Chung Thịnh không màng đến cơ giáp hao tổn, cứ chạy thẳng một đường, gặp chướng ngại thì phá nát, đuổi sát theo thủ lĩnh Liên minh.

"Sa Lan!!!" Mắt thấy lưỡi hái tử thần ngày càng gần sát, thằng bé hoảng sợ thét lên. Ngay sau đó, ánh sáng bạc loáng qua.

"Chủ nhân!!" Sa Lan bị Ariel quấn chặt không thể chạy đến bảo vệ chủ nhân. Những chiến sĩ cải tạo gene khác cũng bị đối thủ dùng cách đánh không sợ chết cầm chân.

Ngắn ngủi mấy chục giây mà cơ giáp của Lôi Tranh với Samantha đã thành nửa tàn phế. Một mình Ariel đấu với hai người còn suýt bị đuôi Sa Lan đâm thủng khoang điều khiển.

Trơ mắt nhìn Chung Thịnh dùng kiếm đâm xuyên qua thủ lĩnh, Sa Lan cùng những kẻ khác như phát điên phát cuồng, muốn đồng quy vu tận với nhóm Gerald.

Nhưng lúc này, nhóm Lâm Phỉ Nhi lại hết sức bình tĩnh, chuyển dần từ tấn công sang phòng thủ, cố gắng bảo vệ tính mạng bản thân.

Hơn mười giây sau, Chung Thịnh mang theo thi thể thủ lĩnh Liên minh trở lại, ném bịch hắn xuống đất rồi lao vào vòng chiến.

Có Chung Thịnh gia nhập, nhóm Ariel giải quyết Sa Lan trước, sau đó giải quyết những người còn lại. Cuối cùng, nhìn máu thịt vụn nát đầy đất, ai cũng cảm thán không thôi.

Có ai ngờ rằng kẻ dấy lên sóng gió, làm chao đảo cả Liên Bang, châm ngòi một cuộc chiến tranh tàn khốc lại không hề có sức chiến đấu.

Thủ lĩnh Liên minh chết, đội quân của chúng bị đánh cho thảm hại. Chiến tranh hạ màn với kết cục thật bi thảm, vô số người đã hy sinh. Liên Bang tổn thất nghiêm trọng, các vấn đề cần giải quyết sau đó lại càng khiến người ta đau đầu.

Vô vàn chiến sĩ cải tạo gene cảm nhận được thủ lĩnh đã chết liền trở nên hoang mang mờ mịt. Không còn lãnh tụ, chúng chẳng biết phải làm gì.

Nhóm quản lý cấp cao Liên minh trầm mặc. Hiện giờ Liên minh Người tiến hóa đã không còn tia hy vọng nào hết.

Sau một lần kháng cự trong vô vọng, họ rút cuộc phải phái đoàn đại diện đi đầu hàng.

Chính phủ Liên Bang nhanh chóng chấp nhận, phái quân đội đến tiếp quản các tinh cầu bị chiếm lúc trước.

Tất cả chiến sĩ cải tạo gene đều bị giam lại. Năng lực hơn xa người thường khiến việc xử lý bọn họ không đơn giản như với tù binh bình thường.

Cuối cùng, Liên Bang và Liên minh ký kết hiệp nghị, các chiến sĩ cải tạo gene sẽ được bố trí tại mười tinh cầu do quân đội canh giữ. Nhưng, quân đội sẽ không tiến vào tinh cầu, trên tinh cầu cũng không được phép xuất hiện bất cứ trang thiết bị du hành vũ trụ nào. Điều này tương đương với nhốt họ trong mười nhà giam khổng lồ, khác cái là hoạt động tự do hơn ở các nhà tù bình thường mà thôi.

Liên minh buộc phải chấp nhận kết quả này. Chiến sĩ cải tạo gene sống trong xã hội con người giống như sói đói xông vào bầy dê. Ngoài lính cơ giáp tinh nhuệ ra, không một cảnh sát nào có thể khống chế họ. Để bảo đảm sự an toàn của người dân, người cải tạo gene chỉ có thể sinh sống trên những tinh cầu tách biệt.

Mất gần một tháng trời đàm phán mới ký kết được hiệp nghị này. Công tác xét xử tù binh chiến tranh còn tốn nhiều thời gian hơn nữa.

283. Chương 283: Hoàn Chính Văn

Editor: Nguyệt

Chiến tranh kết thúc, tiểu đội của Ariel nhận được vô vàn lời khen tặng. Xâm nhập quân địch, ám sát thủ lĩnh Liên minh, nói ra chỉ tốn một câu đơn giản, nhưng ai cũng hiểu tình cảnh ấy gian nan nguy hiểm thế nào. Chỉ lơ là chút thôi là cả tiểu đội sẽ hy sinh. Họ sống sót trở về quả thực là phải cảm ơn nữ thần may mắn bảo trợ.

Hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc đương nhiên sẽ được tặng thưởng. Tính cả những chiến công trước đó, cả tiểu đội Giảo Lang đều được tăng quân hàm.

Cấp dưới trực thuộc tất cả đều là sĩ quan cấp tá, Ariel là chỉ huy tất nhiên là được thưởng lớn hơn rồi.

Hai mươi lăm tuổi đã là thiếu tướng trẻ nhất Liên Bang!

Ariel Clifford ngay lập tức trở thành thần tượng của vô vàn thanh thiếu niên Liên Bang.

Vẻ ngoài xuất chúng, khí chất tao nhã, thành tựu to lớn, khiến người người điên cuồng say mê.

Kiếp này Ariel trở thành thiếu tướng sớm hơn kiếp trước mấy năm. Nói ra thì thấy tội lỗi, nhưng chiến tranh quả nhiên là con đường thăng tiến nhanh nhất của quân nhân.

Quân khu II làm phản khiến Liên Bang đau đầu nhức óc, nay chiến tranh kết thúc, kế hoạch xây dựng lại lực lượng cũng được lập ra.

Mặc dù có vô số người thèm thuồng vị trí đó, nhưng ai cũng biết nó thuộc về Ariel Clifford.

Không phải vì chiến tích huy hoàng, vì thực tế là mọi người đều cho rằng hắn còn quá trẻ để điều hành cả một quân khu. Nhưng, chiến tranh vừa mới chấm dứt, Liên Bang cần tạo ra những anh hùng để kêu gọi sự đoàn kết của nhân dân, và Ariel là lựa chọn tốt nhất.

Thiếu tướng trẻ nhất, sĩ quan chỉ huy quân khu trẻ nhất là hình tượng chính phủ Liên Bang xây dựng cho Ariel. Sau này chỉ cần Ariel không tụt dốc là không ai có thể đẩy hắn ra khỏi vị trí đó.

Ariel sẽ tụt dốc ư? Tất nhiên là không thể rồi.

Có kinh nghiệm mấy năm quản lý quân khu, hắn vừa nhậm chức liền ra oai phủ đầu, dạy cho những kẻ âm mưu toan tính không phục mình một trận nhớ đời.

Tất cả thành viên tiểu đội Giảo Lang được điều đến Quân đoàn II mới thành lập, đoàn quân "đầu gấu" lúc trước cũng có rất nhiều nhân tài được đề bạt. Ariel chỉ tốn chưa đầy ba tháng để nắm trong tay toàn bộ quân khu.

Trong quân khu không nhất thiết phải vị trí nào cũng là người của mình. Chỉ cần nắm giữ những bộ phận quan trọng là được, còn lại không cần quá bận tâm.

Ariel không phải kẻ độc tài. Hắn không thể loại bỏ hết người của phe phái khác ra khỏi đội quân của mình. Chỉ cần những người này không gây rối, biết phục tùng mệnh lệnh, thì hắn sẽ không can thiệp vào quan hệ lợi ích ngầm của họ.

Sau một năm, Ariel ngồi vững vàng trên ghế chỉ huy quân khu, khiến đám người chờ xem trò hay kinh ngạc đến rớt cằm. Bấy giờ họ mới ý thức được rằng thanh niên tên Ariel này tài năng và quyết đoán không kém gì người bố của mình.

Chỉ trong thời gian ngắn mà trang viên Clifford đông như trẩy hội. Ariel và Chung Thịnh đã đính hôn từ sớm, nhưng vẫn có rất nhiều người không chịu bỏ cuộc, liên tục đưa con gái đến ngỏ lời.

Ariel rất bất mãn với đám người quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của hắn và Chung Thịnh này, cuối cùng quyết định kéo Chung Thịnh đi đăng ký kết hôn, sau đấy treo giấy chứng nhận kết hôn ngay trước cổng chính.

Chung Thịnh: …

Phu nhân Clifford rất không hài lòng, mắng cho Ariel một trận. Bà luôn cho rằng kết hôn là chuyện vô cùng lãng mạn, không ngờ Ariel lại trực tiếp lĩnh giấy chứng nhận về như vậy, làm bà thấy ấm ức thay cho Chung Thịnh.

Mặc dù Chung Thịnh bảo rằng không để ý, nhưng phu nhân Clifford vẫn chuẩn bị tổ chức một buổi lễ kết hôn, xem như là xác định danh phận cho Chung Thịnh.

Lễ cưới long trọng xa hoa này gây chấn động toàn Liên Bang, Ariel và Chung Thịnh nhận được lời chúc phúc của vô vàn người dân.

Trước mặt vợ chồng Clifford, Chung Thịnh và Ariel hôn nhau, trao nhau lời thề ước vĩnh cửu.

Em yêu anh!

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/chu-ai-tinh-khong